

Chấp Chương Thần Quyền

Contents

Chấp Chương Thần Quyền	12
1. Chương 1: Chuộc Người	12
2. Chương 2: Cửu Tiêu Thần Cách	15
3. Chương 3: Họa Địa Vi Vương (vẽ Đất Làm Vua).	18
4. Chương 4: Cái Chết Của Tiểu Cường.	20
5. Chương 5: Lai Lịch Rất Lớn Sao	23
6. Chương 6: Phì Long	26
7. Chương 7: Cười Tà Ác	29
8. Chương 8: Siêu Độ Nhân Dân Tệ	31
9. Chương 9: Mười Vạn Tới Tay	33
10. Chương 10: Thế Thiên Hành Uy	35
11. Chương 11: Hù Dọa Không Nổi.	37
12. Chương 12: Điều Tra ... Con Gián.	40
13. Chương 13: Ở Đây Rất Nguy Hiểm.	42
14. Chương 14: Nản Lòng Thoái Chí.	45
15. Chương 15: Không Biết Thu Liễm.	48
16. Chương 16: Chuyện Này Liên Quan Cái Shit Gì Đến Ta A.	51
17. Chương 17: Bạch Văn Y Văn.	54
18. Chương 18: Lần Thứ Hai Đăng Môn.	56
19. Chương 19: Chúng Loại Không Giới Hạn.	59
20. Chương 20: Đại Quyền Sinh Sát Chỉ Bằng Một Lòng.	61
21. Chương 21: Nhị Cấp Thần Cách	64
22. Chương 22: Miệng Con Thật Ngọt	66
23. Chương 23: Chó Nhà Ai	69
24. Chương 24: Chó Của Lưu Tuyết Oánh.	71
25. Chương 25: Đầu Ốc Có Vấn Đề	74
26. Chương 26: Ông Không Phải Là Cha Của Tôi Đi	77
27. Chương 27: Chúng Ta Hẳn Cần Nói Chuyện	80
28. Chương 28: Thái Tử Đẳng – Đại Nha Nội	82
29. Chương 29: Thật Thiếu Giáo Huấn	86
30. Chương 30: Khuôn Mặt Nhỏ Nhấn Thật Đáng Tiền	89
31. Chương 31: Ruồi Bọ Ruồi Trâu Đại Tập Kết	91
32. Chương 32: Cha Mẹ Ta Cũng Chưa Đánh Lòng Đánh Ta	93
33. Chương 33: Lại Một Lần Vây Lãnh Địa Vận Động	95
34. Chương 34: Súc Sinh.	98
35. Chương 35: Tôi Muốn Đi Bệnh Viện.	100
36. Chương 36: Hận Thấu Xương	102
37. Chương 37: Án Mạng Phát Sinh	105
38. Chương 38: Nhân Vật Ngưu Bức Hồ Hết	107
39. Chương 39: Biện Pháp Tốt Nhất Là Cắt Bỏ	110
40. Chương 40: Tồn Tại Nên Gạt Bỏ	113
41. Chương 41: Lời Hứa Đặc Biệt Chuyển Chính Thức.	115

42. Chương 42: Ca Phát Đạt Rồi.	118
43. Chương 43: Anh Dũng Bị Thương	120
44. Chương 44: Cướp Hết Sạch Sẽ	122
45. Chương 45: Đội Vận Chuyển Dơi.	124
46. Chương 46: Tài Phú Trăm Vạn.	126
47. Chương 47: Âm Thầm Phát Tài Mới Là Vương Đạo.âm Thầm Phát Tài Mới Là Vương Đạo.	128
48. Chương 48: Tình Yêu Sự Nghiệp Cùng Thu Hoạch.	130
49. Chương 49: Một Nam Một Nữ.	133
50. Chương 50: Thần Quyền Tối Thượng.	135
51. Chương 51: Hai Vị Hảo Thủ Đoạn	137
52. Chương 52: Phế Vật.	139
53. Chương 53: Kịch Liệt Giao Phong.	142
54. Chương 54: Chung Cực Cường Hóa.	144
55. Chương 55: Trông Gà Hóa Cuốc	146
56. Chương 56: Gây Sức Ép Chết Người.	148
57. Chương 57: Bác Sĩ Ở Đâu?	150
58. Chương 58: Đồ Không Biết Sống Chết	153
59. Chương 59: Đi Bệnh Viện Kiểm Tra Một Chút	155
60. Chương 60: Không Có Sợ Hãi.	158
61. Chương 61: Lệ Quỷ.	161
62. Chương 62: Trần Linh Thuật.	163
63. Chương 63: Người Luôn Ích Kỵ.	165
64. Chương 64: Cảm Động.	168
65. Chương 65: Không Thể Tiếp Tục Nướng Tay.	170
66. Chương 66: Súc Dưỡng Linh Bộc Triệu Dung Dung.	172
67. Chương 67: Nếu Như Muốn.	175
68. Chương 68: Cùng Chung Mối Thù.	177
69. Chương 69: Sắp Khai Nghiệp.	180
70. Chương 70: Lòng Người Bằng Hoàng.	182
71. Chương 71: Hay Cứ Trần Như Nhộng Đi.	185
72. Chương 72: Bắt Đầu Nóng.	187
73. Chương 73: Để Ta Trông Chờ, Nàng Ra Tay.	190
74. Chương 74: Không Đội Trời Chung.	193
75. Chương 75: Cần Gì Giả Bộ Ngay Thơ.	196
76. Chương 76: Hành Động Rầm Rộ	198
77. Chương 77: Đêm Kinh Hồn Trong Sông Bạc	200
78. Chương 78: Kế Sách Tinh Anh Và Khuyết Điểm.	203
79. Chương 79: Cái Gì Là Áo Ảnh Tu Di.	205
80. Chương 80: Tác Dụng Rất Lớn.	207
81. Chương 81: Hồ Phong Hoán Vũ Đẳng Vân Giá Vũ.	209
82. Chương 82: Tự Tạo Nghiệt.	212
83. Chương 83: Tình Hình Khác Lạ.	215
84. Chương 84: Toàn Bán Hàng Xưởng.	218
85. Chương 85: Một Cẩn Răng Một Giậm Chân.	221
86. Chương 86: Cứu Nhung Cầu.	223
87. Chương 87: Bá Vương Xuất Thế.	226
88. Chương 88: Tặng Người Một Con Đường Thành Thang.	228
89. Chương 89: Cường Hóa Ong Vàng Sơ Giai.	231
90. Chương 90: Có Người Chôn Cùng Là Đủ Rồi.	233
91. Chương 91: Tiến Một Bước Mở Rộng Chiến Lợi Phẩm.	236
92. Chương 92: Ngư Long Chân Quân Rơi Vào Luân Hồi.	238
93. Chương 93: Lưng Hùm Vai Gấu.	241
94. Chương 94: Hai Tay Ôm Đầu Ngồi Xổm Xuống.	243
95. Chương 95: Cần Phải Diệt Khẩu.	245

96. Chương 96: Khỏi Đá Kê Chân Thứ Nhất.	248
97. Chương 97: Chữ Chết Viết Như Thế Nào?	250
98. Chương 98: Thần Tiên Giúp Đỡ Ta.	253
99. Chương 99: Ra Tay Trước Được Trước.	256
100. Chương 100: Thủ Đoạn Quỷ Thần Khó Lường.	259
101. Chương 101: Quả Nhiên Trở Lại Sao.	261
102. Chương 102: Lý Luận Phạm Tội Của Lục Đức Tường.	264
103. Chương 103: Xảy Ra Việc Lớn.	267
104. Chương 104: Sẽ Không Bỏ Qua Đám Tôn Tử Này.	270
105. Chương 105: Gió Lạnh Thổi Vù Vù.	272
106. Chương 106: Địa Ngục Chảo Dầu.	275
107. Chương 107: Tiếng Khóc Của Một Nữ Nhân	278
108. Chương 108: Muốn Chơi Thì Phải Chơi Trò Kịch Thích.	280
109. Chương 109: Bàn Tay Sau Màn Thật Sự	283
110. Chương 110: Giết Các Người Không Tha!	285
111. Chương 111: Chuẩn Bị Hành Động.	288
112. Chương 112: Trời Sập Có Ta Chống.	290
113. Chương 113: Bây Giờ Rút Còn Kịp.	293
114. Chương 114: Điên, Đều Phát Điên.	296
115. Chương 115: Ta Đưa Các Người Xuống Địa Ngục.	299
116. Chương 116: Muốn	302
117. Chương 117: Lục Gia Huỷ Diệt.	305
118. Chương 118: Chủ Nhân, Rất Xin Lỗi.	308
119. Chương 119: Trừ Hâm Mộ Ra Không Còn Gì Khác.	310
120. Chương 120: Người Vô Sĩ.	314
121. Chương 121: Lão Tử Cho Các Người Triệt Để Tuyệt Chung	318
122. Chương 122: Điều Binh Khiển Tướng	322
123. Chương 123: Liên Tục Thăng Cấp	326
124. Chương 124: Trần Đầy Khinh Thường	329
125. Chương 125: Địa Ngục Không Cửa Người Cứ Đòi Vào	333
126. Chương 126: Đưa Đệ Đệ Lên Đường	336
127. Chương 127: Hắn Còn Có Tư Cách Không?	340
128. Chương 128: Dung Dung Cũng Muốn Khóc	343
129. Chương 129: Sợ Là Chúng Ta Đều Nghĩ Sai	347
130. Chương 130: Phát Hiện Có Chút Thích Người.	351
131. Chương 131: Các Người Đi Ra Thử Cho Ta!	355
132. Chương 132: Tiêu Diệt Lưu Manh Thì Ấc Ôn Đến.	357
133. Chương 133: Hiểu Lầm Cái Cốc Khô.	361
134. Chương 134: Không Thể Tự Mình Làm Chuyện Điên Rồ.	365
135. Chương 135: Thật Sự Xem Chúng Ta Là Đồ Ngốc.	369
136. Chương 136: Công Kích Âm Thầm	372
137. Chương 137: Mặt Mũi Khá Dễ Nhìn	376
138. Chương 138: Tâm Tình Lột Xác	380
139. Chương 139: Sớm Biết Như Vậy Cần Gì Lúc Trước	383
140. Chương 140: Nhảy Lam -ba - Da Trong Phòng Riêng.	386
141. Chương 141: Đúng Là Đang Tạo Phấn	389
142. Chương 142: Phải Làm Sao Đây	393
143. Chương 143: Giành Lấy	396
144. Chương 144: Không Cần Người Có Chủ Kiến Mạnh	400
145. Chương 145: Miệng Ăn Núi Lở Thì Không Được.	404
146. Chương 146: Đệ Nhất Nữ Sát Thủ Đồng	407
147. Chương 147: Mười Chết Không Sống	410
148. Chương 148: Còn Một Người Đi Đâu	413
149. Chương 149: Thà Giết Sai Ba Ngàn	416

150. Chương 150:	Trời Không Phụ Người Có Lòng	419
151. Chương 151:	Không Sợ Đây.	423
152. Chương 152:	Nữ Nhân Đây Không Đơn Giản.	427
153. Chương 153:	Còn Cuồng Hơn Cả Lục Gia.	430
154. Chương 154:	Đây Là Tập Tục Ở Đâu Ra.	434
155. Chương 155:	Nếu Không Phiền Hãy Ở Lại.	438
156. Chương 156:	Cơn Giận Sấm Sét.	441
157. Chương 157:	Sư Tử Vô Thỏ Cũng Dốc Hết Sức.	445
158. Chương 158:	Sát Tinh Tới Cửa.	448
159. Chương 159:	Giết Hết Kẻ Ác Trên Đời.	452
160. Chương 160:	Cá Vượt Long Môn.	455
161. Chương 161:	Làm Việc Thiện Tranh Công Đức.	459
162. Chương 162:	Có Tính Là Tạo Phúc Một Phương Không.	462
163. Chương 163:	Khúc Nhạc Đạo Thời Đại Thần Quyền Thống Trị.	465
164. Chương 164:	Khí Túc Sát.	468
165. Chương 165:	Nhân Đây Thay Trời Hành Đạo.	472
166. Chương 166:	Sinh Tử Tự Xử	475
167. Chương 167:	Mùa Xuân Của Diệp Dương Thành Đã Đến	479
168. Chương 168:	Vô Pháp Vô Thiên	483
169. Chương 169:	Truyền Lệnh Của Ta	486
170. Chương 170:	Diệp Dương Thành Rất Bao Che Khuyết Điểm	490
171. Chương 171:	Giới.	493
172. Chương 172:	Sợ Hải Trong Tuyệt Vọng.	497
173. Chương 173:	Thần Uy Bị Khiêu Khích.	500
174. Chương 174:	Thật Buồn Cười.	504
175. Chương 175:	Huyện Ôn Nhạc Không Thể Loạn.	507
176. Chương 176:	Rốt Cục Xem Là Trùng Hay Là Long.	510
177. Chương 177:	Dẫn Sói Vào Nhà.	513
178. Chương 178:	Thiên Tài Âm Mưu Gia.	517
179. Chương 179:	Không Cần Xem Tôi Là Địch Nhân.	521
180. Chương 180:	Sai Ở Nơi Nào?	524
181. Chương 181:	Như Muối Bỏ Biển.	528
182. Chương 182:	Không Bán Thì Thôi.	531
183. Chương 183:	Thân Phận Hung Thủ.	534
184. Chương 184:	Đại Lừa Đảo Cùng Liên Hoàn Kế Của Âm Mưu Gia.	538
185. Chương 185:	Giá Trị Quan Hoàn Toàn Mới.	541
186. Chương 186:	Diệt Cả Nhà Người.	544
187. Chương 187:	Kế Nghi Binh Trong Liên Hoàn Kế.	548
188. Chương 188:	Đoạt Vợ Con Người Khác.	551
189. Chương 189:	Đây Là Số Mệnh.	557
190. Chương 190:	Diệp Tiên Sinh Là Người Tốt.	562
191. Chương 191:	Quỷ Vật Quấy Phá.	565
192. Chương 192:	Danh Viết Tuyệt Sát.	569
193. Chương 193:	Bắt Đầu Hành Động Đi.	572
194. Chương 194:	Hình Tuấn Phi Tính Kế.	576
195. Chương 195:	Cạm Bẫy Tử Vong.	582
196. Chương 196:	Đi Đời Nhà Ma.	585
197. Chương 197:	Lang Đến Đây.	588
198. Chương 198:	Tối Nay Tôi Tâm Sự Với Hắn.	592
199. Chương 199:	Đâu Thêm Quân Người Khác Ở Trong Tuyệt.	595
200. Chương 200:	Rất Sùng Bái.	598
201. Chương 201:	Đây Có Lẽ Là Một Cơ Hội	601
202. Chương 202:	Trầm Bí Thư Gọi Tôi Đi Vào	604
203. Chương 203:	Diễn Kịch Phải Làm Toàn Bộ	608

204. Chương 204:	Làm Kẽ Có Tiền	611
205. Chương 205:	Nắm Chuẩn Điểm Yếu Hạ Thủ	614
206. Chương 206:	Âm Mưu Bị Tiết Lộ	618
207. Chương 207:	Ai Cứu Cứu Tôi	621
208. Chương 208:	Đều Trong Lòng Bàn Tay	624
209. Chương 209:	Lão Già Kia Thật Đủ Hư Hông	627
210. Chương 210:	Chuyện Này Làm Lớn	630
211. Chương 211:	Sáu Bán Thành Phẩm	633
212. Chương 212:	Thay Nàng Lập Mộ Chôn Quân Áo Di Vật	637
213. Chương 213:	Không Phải Bồi Phấn Lót Chứ?	641
214. Chương 214:	Bọn Hắc Rất Mạnh Sao	644
215. Chương 215:	Để Cho Hắc Vĩnh Viễn Câm Miệng	648
216. Chương 216:	Vạn Hạnh Trong Bất Hạnh.	653
217. Chương 217:	Hai Nam Nhân Mặc Quân Trang	656
218. Chương 218:	Sao Có Thể Dung Hắc Hung Hăng Ngang Ngược Đến Nay?	659
219. Chương 219:	Sự Xuất Đột Nhiên	662
220. Chương 220:	Xảy Ra Chuyện Lớn	665
221. Chương 221:	Đằng Sau Người Có Người.	668
222. Chương 222:	Tại Sao Muốn Đánh Đòn Phủ Đầu.	673
223. Chương 223:	Xóa Sổ Vô Hiệu.	675
224. Chương 224:	Dũng Mạnh Không Sợ Chết. (thượng)	678
225. Chương 225:	Dù Thế Nào Cũng Phải Giữ Nàng Lại.	681
226. Chương 226:	Hết Sức Căng Thẳng.	686
227. Chương 227:	Lão Tử Chơi Tới Cùng Với Các Người.	689
228. Chương 228:	Biến Áo Khó Dò.	694
229. Chương 229:	Đánh Gãy Một Tay Của Hắc. (thượng)	696
230. Chương 230:	Khua Chiêng Gõ Trống.	699
231. Chương 231:	Kích Phát Tế Bào.	702
232. Chương 232:	Bản Chất Của Dị Nhân Ôn Nhạc Huyện.	708
233. Chương 233:	Trên Đường Suối Vàng Có Bạn Đi Cùng. (hạ)	710
234. Chương 234:	Chó Già Quá Độc Ác.	713
235. Chương 235:	Mười Cực Hình Mãn Thanh Là Nhẹ.	716
236. Chương 236:	Trực Tiếp Tan Vỡ.	720
237. Chương 237:	Thẩm Phán.	723
238. Chương 238:	Ai Âm Thầm Tập Kích.	728
239. Chương 240:	Trair Cò Đánh Nhau, Ngư Ông Đắc Lợi	730
240. Chương 241:	Đả Kích Mang Tính Hủy Diệt.	733
241. Chương 242:	Ma Chú.	736
242. Chương 243:	Huyết Mạch Liền Nhau.	741
243. Chương 244:	Thẳng Tiến Hàng Châu.	743
244. Chương 245:	Hình Dạng Chiến Đấu Của Diệp Dương Thành.	747
245. Chương 246:	Chưa Từng Nương Tay.	752
246. Chương 247:	Tiến Hắc Lên Đường.	755
247. Chương 248:	Cực Kỳ Quan Trọng.	757
248. Chương 249:	Đêm Dài Lắm Mộng.	762
249. Chương 250:	Tà Niệm.	765
250. Chương 251:	Nhận Mệnh Đi.	770
251. Chương 252:	Rung Động.	773
252. Chương 253:	Diệp Dương Thành Rất Tức Giận, Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng.	778
253. Chương 254:	Diệt Cỏ Tận Gốc.	781
254. Chương 255:	Nghiền Xương Thành Tro.	785
255. Chương 256:	Vả Miệng Một Trăm Sáu Mươi Cái Để Răn Đe.	788
256. Chương 257:	Nhân Đây Tuyên Án.	793
257. Chương 258:	Chơi Trò Phân Liệt Được Không.	796

258. Chương 259: Đồ Hèn.	801
259. Chương 260: Lo Ngày Lo Đêm.	804
260. Chương 261: Đánh Tan Căn Cơ Của Hần.	808
261. Chương 262: Giết Gà Không Được Còn Bị Thương.	811
262. Chương 263: Kích Hoạt Thần Quyền Ẩn.	818
263. Chương 264: Sợ Teo Tim.	820
264. Chương 265: Không Định Cho Hần Sống Qua Đêm Nay.	826
265. Chương 266: Đánh Người Phải Tát Mặt.	829
266. Chương 267: Trời Long Đất Lở.	834
267. Chương 268: Con Chuột Biết Ăn Thịt Người.	837
268. Chương 269: Chân Trời Góc Biển Có Chỗ Cho Người Ẩn Giấu.	842
269. Chương 270: Ánh Mắt Rực Lửa.	845
270. Chương 271: Giết Hay Không.	847
271. Chương 272: Xuống Địa Ngục Sám Hối Đi.	852
272. Chương 273: Bán Nước Cầu Vinh Không Chết Tử Tế Được.	855
273. Chương 274: Quét Sạch Âu Dương Khu.	859
274. Chương 275: Đè Đầu Đánh Tơi Tã.	862
275. Chương 276: Người Đứng Khinh Người Quá Đáng.	867
276. Chương 277: Liên Quan Gì Ta.	870
277. Chương 278: Thắng Có Thịt Người Ăn.	872
278. Chương 279: Cung Nghênh Phụ Thần Hàng Lâm.	877
279. Chương 280: Buồn Cười Không Biết Sống Chết.	879
280. Chương 281: Vô Diên Long Thứ Lang, Sơn Kỳ Tường Tử.	884
281. Chương 282: Hãy Quất Ta Mạnh Vào.	887
282. Chương 283: Có Phần Cho Người Chỉ Tay Chỉ Chân Sao?	892
283. Chương 284: Vượt Biển Cả Di Nhật Bản.	895
284. Chương 285: Bài Học Đắm Máu.	899
285. Chương 286: Giết Hần Hồi Mã Thương.	902
286. Chương 287: Tất Cả Xóa Sổ Vô Điều Kiện.	906
287. Chương 288: Tặng Người Một Vé Vào Cửa Địa Ngục.	909
288. Chương 289: Người Tuyệt Đối Phải Giấu Thật Kỹ.	914
289. Chương 290: Đây Là Đồ Hèn.	916
290. Chương 291: Bảo Công Đức Huyền Diệu.	922
291. Chương 292: Tuyển Định Thần Chi Quốc Độ.	924
292. Chương 293: Thăng Cấp Thần Cách Thất Giai.	926
293. Chương 294: Chiết Thành Quang Can Tư Lệnh.	930
294. Chương 295: Trấn Thủ Một Phương.	932
295. Chương 296: Để Quỷ Đến Mở Máy.	938
296. Chương 297: Diệp Dương Thành Nổi Máu Dê.	943
297. Chương 298: Chủ Nhân Có Lệnh, Giết!	945
298. Chương 299: Cơ' Tình Bắn Ra Bốn Phía.	948
299. Chương 300: Vốn Không Nên Như Vậy.	952
300. Chương 301-1: Không Có Truyền Thống Đồng Tình Kẻ Yếu (thượng).	955
301. Chương 301-2: Không Có Truyền Thống Đồng Tình Kẻ Yếu (hạ).	957
302. Chương 302: Bữa Tiệc Chết Chóc.	959
303. Chương 303-1: Tử Thần Đã Giáng Xuống (thượng).	961
304. Chương 303-2: Tử Thần Đã Giáng Xuống (hạ).	964
305. Chương 304: Sau Khi Cắt Sóng Có Thể Đốt Đèn Trời.	966
306. Chương 305-1: Trình Diễn Tiết Mục Nghệ Thuật Thân Thể Người Phương Đông Ở Las Vegas (thượng).	969
307. Chương 305-2: Trình Diễn Tiết Mục Nghệ Thuật Thân Thể Người Phương Đông Ở Las Vegas (hạ).	971
308. Chương 306: Giương Thần Uy Mệnh Mông Của Thần Quốc Ta To Lớn.	974

309. Chương 307: Thủ Đoạn Sấm Sét (thượng)	976
310. Chương 307-2: Thủ Đoạn Sấm Sét (hạ)	979
311. Chương 308: Như Sói Như Cọp	981
312. Chương 309-1: Khiến Nó Biến Mất Hết Đi (thượng)	983
313. Chương 309-2: Khiến Nó Biến Mất Hết Đi (hạ)	986
314. Chương 310: Nhân Đây Thanh Minh Như Sau	988
315. Chương 311-1: Xôn Xáo Náo Động (thượng)	991
316. Chương 311-2: Xôn Xáo Náo Động (hạ)	993
317. Chương 312: Ăn Sống Nuốt Tươi	995
318. Chương 313: Ông Trời Xuống Cũng Không Bảo Vệ Người Được!	998
319. Chương 314-1: Bọn Họ Đang Chơi Với Lửa! (thượng)	1001
320. Chương 314-2: Bọn Họ Đang Chơi Với Lửa! (hạ)	1003
321. Chương 315: Gia Gia Của Người Ở Đây	1006
322. Chương 316-1: Chết Cha Nhà Người (thượng)	1009
323. Chương 316-2: Chết Cha Nhà Người (hạ)	1012
324. Chương 317: Tiêu Diệt Từ Trong Trứng Nước	1016
325. Chương 318: Hai Người Quá To Gan!	1019
326. Chương 319: Chó Chết Sẽ Không Cắn Người	1025
327. Chương 320: Phòng Thủ Tốt Nhất Là Tấn Công	1028
328. Chương 321: Rất Có Khí Phách	1033
329. Chương 322: Không Hảo Tâm	1037
330. Chương 323: Chiến Tranh?	1040
331. Chương 324	1044
332. Chương 325: Nhân Từ Với Kẻ Địch Là Tàn Nhẫn Với Bản Thân	1044
333. Chương 326: Ma Thần Bình Tĩnh	1047
334. Chương 327: Chỉ Cầu Một Kích Giết Chết (1)	1050
335. Chương 328: Chỉ Cầu Một Kích Giết Chết (2)	1053
336. Chương 329: Tôi Chờ Anh Đã Lâu	1054
337. Chương 330: Nữ Nhân Thật Âm Độc	1058
338. Chương 331: Giết	1061
339. Chương 332: Một Cái Tát Vang Dội	1065
340. Chương 333: Tức Chết	1068
341. Chương 334: Ký Kết Thần Quỷ Khế Ước	1071
342. Chương 335: Quỷ Bộc Chính Là Súc Dưỡng	1074
343. Chương 337: Đập Vào Nhật Bản Một Cây Đinh	1077
344. Chương 338: Hoàn Toàn Phá Hủy	1079
345. Chương 339: Nam Nhân Trung Niên Thấp Thỏm	1082
346. Chương 340: Không Đáng Đem Minh Bồi Đi Vào	1086
347. Chương 341: Trù Bị Đại Quân Sinh Vật Biển	1089
348. Chương 342: Viên Cổ Limulus, Mãnh Thú Hải Dương	1092
349. Chương 343: Bá Chủ Hải Dương	1095
350. Chương 344: Rửa Nhục Cái Rắm	1098
351. Chương 345: Người Được Khí Tức Tử Vong	1101
352. Chương 346: Có...có Quái Vật!	1103
353. Chương 347: Toàn Thể Đột Kích!	1105
354. Chương 348: Tiếp Tục Cường Hóa	1110
355. Chương 349: Kết Cục Điều Vô Giương Oai	1112
356. Chương 350: Rửa Nhục, Kỳ Thật Thêm Nhục	1115
357. Chương 351: Thần Cách Thăng Cấp Phân Thân Một Mỗi	1118
358. Chương 352: Một Hơi Nuốt Cả Tỉnh	1120
359. Chương 353: Chiến Thuật Không Gian Thần Tộc	1124
360. Chương 354: Vương Minh Khi Khóc Không Ra Nước Mắt	1127
361. Chương 355: Trong Bụng Mang Theo Một Vật Nhỏ	1129
362. Chương 356: Diệt Sạch	1132

363. Chương 357: Mười Hai Tín Đồ Thiên Thần Binh Đoàn	1136
364. Chương 358: Có Tính Là Quyền Thế Ngập Trời	1139
365. Chương 359: Phản Bội	1142
366. Chương 360: Có Phải Từng Gặp Qua Ổ Đâu Hay Không	1146
367. Chương 361: Anh Giấu Diêm Thật Kỳ Ah!	1149
368. Chương 362: Tội Gì Như Vậy Đây!	1152
369. Chương 363: Nhiệm Vụ Dương Thiện Đầu Tiên	1156
370. Chương 364: Cố Ý Bồi Dưỡng	1159
371. Chương 365: Đến Một Lần Cao Diệu Xuất Hiện	1162
372. Chương 366: Làm Người Phải Có Ánh Mắt	1166
373. Chương 367: Hẳn Gọi Anh Nghe Điện Thoại	1168
374. Chương 368: Chúc Anh Bị Tù Khoái Trá	1172
375. Chương 369: Quan Rất Lớn Sao	1176
376. Chương 370: Hẳn Đây Là Đang Chơi Lửa!	1179
377. Chương 371-1: Ác Ma Chi Thủ (thượng)	1183
378. Chương 371-2: Ác Ma Chi Thủ (hạ)	1185
379. Chương 372: Diệp Dương Thành Rất Khó Chịu	1188
380. Chương 373-1: Cái Giá Khiêu Khích Là Hủy Diệt (thượng)	1191
381. Chương 373-2: Cái Giá Khiêu Khích Là Hủy Diệt (hạ)	1194
382. Chương 374: Siêu May Mắn	1196
383. Chương 375: Người Là Ác Ma	1200
384. Chương 376-1: Máu Chốt Là Các Người Cần Đến Ta (thượng)	1202
385. Chương 376-2: Máu Chốt Là Các Người Cần Đến Ta (hạ)	1205
386. Chương 377: Không Ngại Lại Bạo Lực Lần Nữa (thượng)	1207
387. Chương 377-2: Không Ngại Lại Bạo Lực Lần Nữa (hạ)	1210
388. Chương 378: Đại Quân Sinh Vật Biển Đánh Đâu Thắng Đó	1212
389. Chương 379: Ưu Thế Áp Đảo Tuyệt Đối	1215
390. Chương 380: Lá Bài Vua Mới Của Diệp Dương Thành (thượng)	1217
391. Chương 380-2: Lá Bài Vua Mới Của Diệp Dương Thành (hạ)	1219
392. Chương 381: Thế Giới Này Thật Điên Cuồng	1221
393. Chương 382-1: Không Cam Lòng, Tuyệt Vọng Xen Lẫn Tiếng Gầm (thượng)	1224
394. Chương 382-2: Không Cam Lòng, Tuyệt Vọng Xen Lẫn Tiếng Gầm (hạ)	1226
395. Chương 383-1: Cứ Cười Thoải Mái, Cười Xong Thì Khóc (thượng)	1228
396. Chương 383-2: Cứ Cười Thoải Mái, Cười Xong Thì Khóc (hạ)	1230
397. Chương 384: Cùng Hung Cực Ác	1233
398. Chương 385: Địa Ngục Mới Là Ngôi Nhà Vĩnh Viễn Của Các Người	1235
399. Chương 386-1: Trong Một Đêm Máu Chảy Thành Sông (thượng)	1237
400. Chương 386-2: Trong Một Đêm Máu Chảy Thành Sông (hạ)	1240
401. Chương 387: Cái Này Quá Đáng Sợ	1241
402. Chương 388-1: Ta Còn Có Chút Việc . . . (thượng)	1244
403. Chương 388-2: Ta Còn Có Chút Việc . . . (hạ)	1246
404. Chương 389: Tiến Vào Trạng Thái Cảnh Giới	1248
405. Chương 390-1: Lật Đổ Hàng Không Mẫu Hạm (thượng)	1251
406. Chương 390-2: Lật Đổ Hàng Không Mẫu Hạm (hạ)	1253
407. Chương 391: Này Là Tận Thế Sao?	1256
408. Chương 392-1: Lại Là Đám Quái Vật Biển Chết Tiệt (thượng)	1258
409. Chương 392-2: Lại Là Đám Quái Vật Biển Chết Tiệt (hạ)	1260
410. Chương 393-1: Đại Trúng Quân, Lại Có Quái Vật Biển! (thượng)	1263
411. Chương 393-2: Đại Trúng Quân, Lại Có Quái Vật Biển! (hạ)	1265
412. Chương 394: Tên Lửa Của Chúng Ta Đâu?	1268
413. Chương 395-1: Lại Cường Công Một Lần Nữa Thì Sao? (thượng)	1270
414. Chương 395-2: Lại Cường Công Một Lần Nữa Thì Sao? (hạ)	1272
415. Chương 396: Mệnh Lệnh Của Tiểu Ô	1274
416. Chương 397: Ngày Quay Lại Sẽ Là Lúc Người Bị Hủy Diệt	1276

417. Chương 398-1: Tạo Ra Một Đại Đội Ong Vàng Cường Hóa Chung Cực (thượng)	1279
418. Chương 398-2: Tạo Ra Một Đại Đội Ong Vàng Cường Hóa Chung Cực (hạ)	1281
419. Chương 399: Máy Bay Ném Bom Ẩn Của Diệp Dương Thành	1283
420. Chương 400-1: Kẻ Cuồng Nhiệt Chủ Nghĩa Dân Tộc (thượng)	1285
421. Chương 400-2: Kẻ Cuồng Nhiệt Chủ Nghĩa Dân Tộc (hạ)	1287
422. Chương 401-1: Nhìn Thấy Ghê Người (thượng)	1291
423. Chương 401-2: Nhìn Thấy Ghê Người (hạ)	1293
424. Chương 402: Giết Hết Không Còn Manh Giác	1296
425. Chương 403: Huyết Tẩy Căn Cứ Hải Quân Số Mười Sáu	1299
426. Chương 404: Phá Hủy Căn Cứ Quân Sự Okinawa (thượng)	1301
427. Chương 404-2: Phá Hủy Căn Cứ Quân Sự Okinawa (hạ)	1303
428. Chương 405: La Quang Kỳ Ta Chỉ Có Một Chữ: Phục!	1305
429. Chương 406-1: Đây Mới Là Chuyện Nam Nhân Nên Làm (thượng)	1308
430. Chương 406-2: Đây Mới Là Chuyện Nam Nhân Nên Làm (hạ)	1311
431. Chương 407: Trùng Vương Xuất Thế	1313
432. Chương 408-1: Đây Là Người Trung Quốc Làm! (thượng)	1316
433. Chương 408-2: Đây Là Người Trung Quốc Làm! (hạ)	1318
434. Chương 409: Vây Chờ Được Nhật Xác Định	1321
435. Chương 410-1: Chết Trong Tay Ta Là Vinh Hạnh Của Hắc (thượng)	1324
436. Chương 410-2: Chết Trong Tay Ta Là Vinh Hạnh Của Hắc (hạ)	1327
437. Chương 411: Thánh Kinh Lạc Mất	1329
438. Chương 412: Tử Thương Hầu Như Không Còn	1332
439. Chương 413-1: Đến Cửa Nhà Ta! (thượng)	1335
440. Chương 413-2: Đến Cửa Nhà Ta! (hạ)	1337
441. Chương 414: Đất Chó Trở Về (thượng)	1340
442. Chương 414-2: Đất Chó Trở Về (hạ)	1342
443. Chương 415: Giơ Tay Nhắc Chân, Hủy Thiên Diệt Địa	1344
444. Chương 416-1: Quỷ Xuống, Bái Sư (thượng)	1346
445. Chương 416-2: Quỷ Xuống, Bái Sư (hạ)	1348
446. Chương 417: Ta Ở Trái Đất Hệ Ngân Hà	1351
447. Chương 418-1: Càng Lúc Càng Vượt Mức (thượng)	1354
448. Chương 418-2: Càng Lúc Càng Vượt Mức (hạ)	1356
449. Chương 419: Đây Hiện Ra Cường Giả Số Một Chính Là Sao?	1358
450. Chương 420: Cút!	1361
451. Chương 421-1: Điều Này Thật Quá Đáng Sợ (thượng)	1364
452. Chương 421-2: Điều Này Thật Quá Đáng Sợ (hạ)	1366
453. Chương 422: Chỉ Có Nhật Bản Là Không Được	1368
454. Chương 423: Nam Nhân Trung Quốc Khủng Bố	1373
455. Chương 424: Ngưỡng Mộ Đã Lâu	1375
456. Chương 425-1: Báo Cáo Với Ta Trong Vòng Nửa Tiếng! (thượng)	1378
457. Chương 425-2: Báo Cáo Với Ta Trong Vòng Nửa Tiếng! (hạ)	1381
458. Chương 426: Người . . . Không Thể Không Chết	1384
459. Chương 427-1: Hẹn Gặp Lại? Người Đi Được Sao ? (thượng)	1386
460. Chương 427-2: Hẹn Gặp Lại? Người Đi Được Sao ? (hạ)	1389
461. Chương 428: Tra Tấn Nghiêm Hình	1391
462. Chương 429-1: Thổ Lộ Sự Thật (thượng)	1394
463. Chương 429-2: Thổ Lộ Sự Thật (hạ)	1397
464. Chương 430: Trời A, Không Ngờ Là	1399
465. Chương 431-1: Thống Ngự Vạn Thú (thượng)	1402
466. Chương 431-2: Thống Ngự Vạn Thú (hạ)	1405
467. Chương 432: Thủ Đoạn Báo Lực Cộng Thêm Hăm Dọa Uy Hiếp	1407
468. Chương 433: Xin Phụ Thần Chỉ Rõ	1410
469. Chương 434-1: Lệnh Tập Kết Đại Quân Chó Mèo (thượng)	1413
470. Chương 434-2: Lệnh Tập Kết Đại Quân Chó Mèo (hạ)	1415

471. Chương 435: Nanh Vuốt Cửa Diệp Dương Thành	1418
472. Chương 436-1: Xử Lý Một Tên Hay Một Tên (thượng)	1420
473. Chương 436-2: Xử Lý Một Tên Hay Một Tên (hạ)	1423
474. Chương 437: Lão Tử Và Các Người Không Ngừng!	1425
475. Chương 438: Sinh Mệnh Đã Đi Đến Tận Cùng	1428
476. Chương 439-1: Muốn Sống Không Được Muốn Chết Không Xong (thượng)	1430
477. Chương 439-2: Muốn Sống Không Được Muốn Chết Không Xong (hạ)	1433
478. Chương 440: Ban Cho Người Thân Bất Tử	1435
479. Chương 441-1: Giơ Tay Nhắc Chân, Tan Thành Mây Khói (thượng)	1437
480. Chương 442: Giết, Không Tha!!!	1440
481. Chương 443-1: Ngược Lên Trên Đầu Ba Thước Có Thần Linh (thượng)	1442
482. Chương 443-2: Ngược Lên Trên Đầu Ba Thước Có Thần Linh (hạ)	1445
483. Chương 444: Một Câu Đánh Thức Người Trong Mộng	1447
484. Chương 445: Làn Tăng Thực Lực Thứ Hai	1449
485. Chương 446: Tác Dụng Thật Sự Của Lực Lượng Cửu Tiêu (thượng)	1452
486. Chương 446-2: Tác Dụng Thật Sự Của Lực Lượng Cửu Tiêu (hạ)	1454
487. Chương 447: Quân Đoàn Thần Sử Nhất Giai Sinh Ra	1456
488. Chương 448-1: Thoáng Như Thùng Sắt (thượng)	1459
489. Chương 448-2: Thoáng Như Thùng Sắt (hạ)	1461
490. Chương 449-1: Giơ Thương Đứng Ngạo Nghễ, Nghênh Chiến Thần Tù Giả! (thượng)	1464
491. Chương 449-2: Giơ Thương Đứng Ngạo Nghễ, Nghênh Chiến Thần Tù Giả! (hạ)	1466
492. Chương 450: Lão Tử Liều Mạng Với Các Người!	1469
493. Chương 451: Vùng Vây Sắp Chết Có Ích Gì?	1471
494. Chương 452-1: Bấm Vằm Thành Trăm Mảnh, Không Chết Không Ngừng! (thượng)	1473
495. Chương 452-2: Bấm Vằm Thành Trăm Mảnh, Không Chết Không Ngừng! (hạ)	1476
496. Chương 453: Ngược Người Không Thương Lượng	1478
497. Chương 454-1: Trừng Nửa Là Lão Tử Nấu Người! (thượng)	1480
498. Chương 454-2: Trừng Nửa Là Lão Tử Nấu Người! (hạ)	1482
499. Chương 455: Nhân Dị Người Bệnh Lấy Mạng Người! Thần Tù Giả Chết	1485
500. Chương 456-1: Hấn, Không Thể Xoi Mối (thượng)	1488
501. Chương 456-2: Hấn, Không Thể Xoi Mối (hạ)	1490
502. Chương 457: Thời Gian Niêm Phong Ba Trăm Năm	1492
503. Chương 458-1: Thoáng Như Giao Long Ra Biển (thượng)	1494
504. Chương 458-2: Thoáng Như Giao Long Ra Biển (hạ)	1497
505. Chương 459: Tổ Trưởng Thiếu Tướng Tổ Hành Động Đặc Biệt	1499
506. Chương 460: Sao Dám Không Nghe	1501
507. Chương 461-1: Hạ Độc Thủ, Chơi Trò Ngáng Chân (thượng)	1504
508. Chương 461-2: Hạ Độc Thủ, Chơi Trò Ngáng Chân (hạ)	1506
509. Chương 462: Sát Chiêu Thật Sự	1509
510. Chương 463: Sắp Xếp Hậu Sự Đi (thượng)	1512
511. Chương 463-2: Sắp Xếp Hậu Sự Đi (hạ)	1514
512. Chương 464: Nâng Hấn Lên Chức	1516
513. Chương 465-1: Phủi Chưởng Quấy Mười Mươi (thượng)	1519
514. Chương 465-2: Phủi Chưởng Quấy Mười Mươi (hạ)	1521
515. Chương 466: Phẩm Cách Cao Thượng Lấp Lánh Tỏa Sáng	1524
516. Chương 467: Hoàn Toàn Là Ác Ma	1527
517. Chương 468-1: Đến Cù Hằng Thị (thượng)	1529
518. Chương 468-2: Đến Cù Hằng Thị (hạ)	1532
519. Chương 470-1: Ta Sợ? Buồn Cười (thượng)	1535
520. Chương 470-2: Ta Sợ? Buồn Cười (hạ)	1537
521. Chương 471: Khởi Tổ Chu Vệ Quân	1540
522. Chương 472: Tao Đánh Mày Thì Thế Nào!	1542
523. Chương 473: Thiên Vương Lão Tử Cũng Không Được!	1545
524. Chương 474-1: Xem Hấn Còn Có Thể Vô Sĩ Tới Mức Độ Nào (thượng)	1547

525. Chương 474-2: Xem Hấn Còn Có Thể Vô Sĩ Tới Mức Độ Nào (hạ)	1550
526. Chương 475: Em Làm Gì Với Anh?	1553
527. Chương 476: Thăng Đến Chu Gia	1556
528. Chương 477: Chết Cũng Phải Kéo Cả Nhà Các Người Đem Lưng!	1558
529. Chương 478: Chính Là Tôi Trút Giận Cho Tuệ Tuệ!	1561
530. Chương 479-1: Đừng Cho Rằng Tôi Không Đánh Đàn Bà (thượng)	1563
531. Chương 479-2: Đừng Cho Rằng Tôi Không Đánh Đàn Bà (hạ)	1566
532. Chương 480: Mày...mày Đừng Lòng Tham Không Đáy!	1569
533. Chương 481: Đánh Thì Đánh, Còn Cần Lý Do Gì?	1571
534. Chương 482-1: Chủ Nhiệm Sao, Quan Thật Lớn! (thượng)	1574
535. Chương 482-2: Chủ Nhiệm Sao, Quan Thật Lớn! (hạ)	1576
536. Chương 483: Cút! Lão Tử Không Thời Gian Hồ Nháo Với Mày!	1579
537. Chương 484: Hiện Tại Đã Sợ Sao? Còn Sớm Đâu!	1581
538. Chương 485: Triệt Để Hoảng Sợ	1584
539. Chương 486-1: Các Huỳnh Đề, Lên Xe, Đi Thôi! (thượng)	1586
540. Chương 486-2: Các Huỳnh Đề, Lên Xe, Đi Thôi! (hạ)	1589
541. Chương 487: Chưa Thấy Quan Tài Chưa Đổ Lệ!	1591
542. Chương 488: Nữ Nhân Phần Nộ, Thật Đáng Sợ!	1593
543. Chương 489-1: Âm Mưu Thiết Kế Tỉ Mỉ (thượng)	1596
544. Chương 489-2: Âm Mưu Thiết Kế Tỉ Mỉ (hạ)	1598
545. Chương 490: Không Ai Trốn Thoát!	1600
546. Chương 491: Đứng Thẳng Lưng, Ngẩng Cao Đầu!	1603
547. Chương 492: Không Làm Kinh Doanh Lỗ Vốn	1605
548. Chương 493: Cường Hóa Sinh Vật Không Quân Cầm Tử Quân	1608
549. Chương 494-1: Họng Súng Đen Nhánh (thượng)	1610
550. Chương 494-2: Họng Súng Đen Nhánh (hạ)	1612
551. Chương 495: +496: Giết, Không Tha!	1614
552. Chương 496: Giết Không Tha (2)	1617
553. Chương 497: Nam Nhân Như Thần Minh	1617
554. Chương 498: Nga, Thượng Đế, Không!!!	1619
555. Chương 499: Ta Mới Là Thượng Đế Chân Chính	1622
556. Chương 500: Giết Không Còn Mạnh Giáp, Toàn Quân Bị Diệt!	1624
557. Chương 501: Chuyện Này Thật Khó Giải Quyết	1626
558. Chương 502: Vây Nửa Giang Sơn!	1629
559. Chương 503-1: Thần Cách Cấp Mười Mạnh Mẽ (thượng)	1631
560. Chương 503-2: Thần Cách Cấp Mười Mạnh Mẽ (hạ)	1633
561. Chương 504: Phục Lạ Ngài!	1635
562. Chương 505: Thần Tích Buông Xuống	1638
563. Chương 506: Đại Tai Nạn Chấn Động Thế Giới	1640
564. Chương 507: Mạnh Mẽ Đến Không Thể Can Dự	1642
565. Chương 508-1: Ấn Điển Của Thần, Vô Hạn Vô Biên (thượng)	1644
566. Chương 508-2: Ấn Điển Của Thần, Vô Hạn Vô Biên (hạ)	1646
567. Chương 509: Gà Đất Chó Kiểng - Ếch Ngồi Đáy Giếng	1648
568. Chương 510: Đánh Người Hồn Phi Phách Tán	1651
569. Chương 511: Đại Càn Quét	1654
570. Chương 512: Vinh Diệu Chí Cao Vô Thượng	1656
571. Chương 513: Tôi Là Cia	1659
572. Chương 514: Lại Dám Đụng Tôi Miếng Thịt Của Ta!	1662
573. Chương 515: Đi Trung Nam Hải Ngồi Một Chút	1665
574. Chương 516: Thần Tộc Cường Hóa, Cấp Hai Trung Cấp!	1668
575. Chương 517: Kho Vàng Dự Trữ Ngân Hàng Liên Bang	1671
576. Chương 518: Hôm Nay Không Phải Ngày Cá Tháng Tư!	1673
577. Chương 519: Đây Là Chuyện Đùa Quá Lớn Đi!	1677
578. Chương 520: Cho Bọn Hấn Gặp Quỷ Đi Thôi!	1679

579. Chương 521: Tổng Thống Strong Học Máu	1681
580. Chương 522: Cướp Sạch Là Có Ý Gì?	1685
581. Chương 523: Đến Bắc Kinh	1689
582. Chương 524: Chính Thức Gặp Mặt	1691
583. Chương 525: Ai Nói Công Đức Vô Lượng!	1696
584. Chương 526: So Với Thánh Nhân Có Gì Khác Nhau Đây?	1698
585. Chương 527: Diệp Tiên Sinh	1702
586. Chương 528: Đường Bí Thư Đỏ Mắt	1706
587. Chương 529: Đây Là Nàng Đang Tự Tìm Đường Chết!	1709
588. Chương 530: Lực Hấp Dẫn Của Thần Cách	1713
589. Chương 531: Báo Ứng Đến Nhanh	1716
590. Chương 532: Không Gì Hơn Cái Này	1716
591. Chương 533: Giao Ra Thánh Điển, Tha Cho Người Khởi Chết	1716
592. Chương 534: Hình Vẽ Rồng Bay	1716
593. Chương 535: Khẩu Tạ Chủ Nhân Che Chở	1716
594. Chương 536: Cơ Hội Thành Thần	1716
595. Chương 537: Đừng Tưởng Rằng Gia Môn Không Giết Người (1)	1716
596. Chương 538: Đừng Tưởng Rằng Gia Môn Không Giết Người (2)	1716
597. Chương 539: Một Tên Chó Diên	1716
598. Chương 540: Tất Cả Đều Là Vô Nghĩa	1716
599. Chương 541: Lăng Trì	1716
600. Chương 542: Theo Như Nhu Cầu	1716

Chấp Chương Thần Quyền

Giới thiệu

Từ khi khai sinh lập địa, Thượng Đế biết rằng một người bình thường như Diệp Dương Thành cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chap-chuong-than-quyen>

1. Chương 1: Chuộc Người

Tầng mây đen dày đặc bao trùm cả không trung, thanh âm tiếng sấm thỉnh thoảng nổ vang ầm ỹ, tia chớp như lưỡi rắn độc thường xuyên chui ra khỏi tầng mây chớp lóe chói mắt.

Diệp Dương Thành cầm một cây dù màu tím cũ kỹ xuyên qua trong mưa đi dọc theo đường lớn lác đác vài người, trên mặt lộ ra vẻ lo âu vô hạn, trong tay trái cầm một cặp công văn màu cà phê, ống quần đã ướt đẫm, đôi giày da màu đen giẫm trên mặt đường vang lên thanh âm “dát chi, dát chi” không ngớt.

Vào những ngày đông tốc oi bức ảm ướt thế này, có rất ít người chạy ra đường lớn tản bộ, Diệp Dương Thành cũng không phải quá rảnh rỗi mà chạy ra đường phố đi lang thang.

Từ đường lớn đi về hướng đông, ước chừng mười lăm phút sau Diệp Dương Thành ngẩng đầu phân rõ phương hướng, sau đó rẽ vào một con hẻm nhỏ, đi thêm chừng mười bước, hai thanh niên cầm đèn, thân trên mặc chiếc áo màu xanh lục từ cửa sau một ngôi nhà bước ra ngăn cản đường đi của hắn.

- Tôi đến chuộc người.

Nhìn thấy ánh mắt hung ác của hai người trẻ tuổi, Diệp Dương Thành vội vươn tay trái cho hai người nhìn thấy cặp công văn trong tay mình, vội vàng nói:

- Tôi là anh trai Diệp Cảnh Long, đến trả tiền cho hắn.

Hai thanh niên quay đầu liếc nhìn nhau, một người lắc lắc đầu, người còn lại hiểu ý nhìn Diệp Dương Thành quát:

- Xoay người úp mặt vào tường!

- Được, được.

Diệp Dương Thành chỉ đành ngoan ngoãn xoay người lại, hai tay vươn cao đặt lên tường, cho hai thanh niên tùy ý sờ soạng tìm kiếm trên người mình.

Mà một thanh niên không biết từ đâu lấy ra một bộ đàm màu đen, nói:

- Có người mang tiền chuộc người, Diệp Cảnh Long.

- Sàn sạt...

Trong bộ đàm truyền ra thanh âm sàn sạt, không bao lâu sau bên trong truyền ra thanh âm nam tử trắng niên:

- Để cho hắn vào.

- Vào đi thôi.

Nghे được câu trả lời, thanh niên cầm bộ đàm mới tránh sang bên cạnh một bước, nhìn Diệp Dương Thành hất hất cằm, hung tợn nói:

- Thành thật một chút!

- Dạ dạ dạ, nhất định thành thật, nhất định.

Trong lòng Diệp Dương Thành lo lắng em trai của mình, làm sao dám giở trò gì đây? Hắn vội vàng gật đầu sau đó cầm cặp công văn thuận lợi thông qua trạm gác của hai người trẻ tuổi, tiếp tục đi thêm chừng ba mươi bước, rốt cục nghe được tiếng ồn ào loáng thoáng.

Hắn dừng bước trước một cánh cửa chống trộm bằng nhôm hợp kim thật bình thường, đưa tay gõ nhẹ:

- Bang bang...

Thanh âm tiếng gõ cửa vang lên, cánh cửa được mở ra, từ bên trong lộ ra đầu một người đàn bà trung niên, đánh giá Diệp Dương Thành từ trên xuống dưới, lúc này mới đẩy cửa thản nhiên nói:

- Vào đi.

Diệp Dương Thành miễn cưỡng gật đầu cười, thanh âm trong phòng đã truyền vào trong tai hắn thật rõ ràng, thanh âm tiếng xúc xắc, tiếng hô to gọi nhỏ của khách chơi bài bạc quần quanh, mùi thuốc lá tràn ngập làm cho hắn chột nhứt mày.

Đây là một sòng bạc lớn chừng năm trăm thước vuông, bên trong đầy khách chơi bài, Diệp Dương Thành chỉ nhìn lướt qua sau đó đi theo người phụ nữ trung niên hướng một cửa phòng riêng đi tới, nỗi lo âu trong lòng hiện rõ trên gương mặt hơi có vẻ thành thực của hắn.

- Quân ca, người đến.

Người phụ nữ gõ cửa gõ, sắc mặt vốn đang tối sầm lại như băng tuyết hòa tan chột tươi cười, hướng một nam tử trắng niên trong phòng gật gật đầu, tránh sang một bên.

Nam tử ước chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, trên trán bên trái có một vết sẹo phi thường dữ tợn, cao chừng 1m86, dáng người to lớn làm cho người ta có cảm giác mạnh mẽ phi thường.

Hơi nheo ánh mắt, hắn đánh giá Diệp Dương Thành:

- Mang tiền tới chưa?

- Em trai của tôi đâu?

Diệp Dương Thành siết chặt tay trái của mình, hỏi ngược lại một câu, có cảm giác như nếu không nhìn thấy người sẽ không trả tiền.

- A.

Nam tử được xưng là Quân ca nhắc lên khoe môi cười nhạt, quay đầu nói:

- Trường Mao, mang người ra cho tao.

- Dạ, Quân ca.

Bên trong phòng còn có một phòng nhỏ, thanh âm Quân ca vừa hạ xuống, bên trong truyền ra tiếng trả lời của một thanh niên. Vài giây sau, cửa phòng được mở ra, bên trong đi ra hai người, một người mặc áo màu lục, cánh tay xăm hình đầu hổ, nhuộm tóc vàng, người còn lại là một thiếu niên mặc đồng phục trường trung học trấn Bảo Kinh!

Thiếu niên mày rậm mắt to nhìn qua rất thật thà phúc hậu, nhưng bộ dáng lại làm người không yên tâm, nhìn thấy Diệp Dương Thành vẻ mặt căm tức nhìn mình, Diệp Cảnh Long chậm rãi cúi đầu, không dám nói lời nào.

- Người ở trong này, tiền đâu!

Nhìn thấy Diệp Cảnh Long được mang đi ra, Quân ca chậm rãi quay đầu lại, dưới ánh đèn vàng hôn ám làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

- Tiền ở trong này.

Diệp Dương Thành dời ánh mắt, cầm cặp công văn màu cà phê đặt lên bàn, sau đó hỏi:

- Chúng tôi có thể đi rồi chưa?

- A Trân, đếm tiền.

Quân ca liếc mắt nhìn Diệp Dương Thành, cũng không trả lời câu hỏi của hắn, mà nhìn người phụ nữ trung niên gật nhẹ đầu ý bảo.

Người phụ nữ tên a Trân thản nhiên đi tới mở cặp công văn, cầm ra hai xấp nhân dân tệ thật dày, bên trong có một xấp mệnh giá một trăm nguyên, bên trên còn quần giấy niêm phong, hẳn là mới lấy ra từ ngân hàng. Xấp tiền còn lại thì có trăm nguyên, năm mươi nguyên, hai mươi nguyên, mười nguyên, có không ít là tiền thật cũ.

Động tác a Trân thuần thục kiểm tra số tiền kia, ước chừng hai phút sau a Trân ngẩng đầu nói:

- Một vạn rưỡi, vừa đủ.

- Chúng tôi có thể đi...

- Không đúng.

Không đợi Diệp Dương Thành nói hết lời, Quân ca bỗng nhiên nhắc môi, giơ cổ tay nhìn đồng hồ, nói:

- Hiện tại đã 12h30 phút, dựa theo quy củ hẳn phải tăng tiền lời một tăng, a Trân, là bao nhiêu?

- Một vạn sáu ngàn rưỡi.

A Trân không hề nghĩ ngợi trả lời, hiển nhiên là nhân tài trong phương diện quản lý tài vụ sòng bạc.

- Còn thiếu một ngàn rưỡi đâu.

Quân ca lấy ra đồ móc lỗ tai, nghiêng đầu móc móc một lúc, nhìn Diệp Dương Thành nói:

- Mày nói nên làm gì bây giờ?

- Anh...

Quân ca rõ ràng là muốn bới móc, trong lòng Diệp Dương Thành căm giận, nhưng chỉ vừa nói một chữ đã bị Quân ca trực tiếp nhắc chân đá hấn ngã trên mặt đất, quay đầu lại nhìn Trường Mao thần nhiên nói:

- Đánh một trận ném ra ngoài, để cho hắn ghi nhớ thật lâu.

- Đã biết, Quân ca.

Trường Mao khom người đáp, theo sau xoa bóp bàn tay nhìn vào phòng nhỏ hô:

- Anh em, đi ra làm việc!

2. Chương 2: Cửu Tiêu Thần Cách

- Ca...thật xin lỗi.

Bị lột nửa thân trần ném ra đường cái, toàn thân xanh tím một mảnh, khoe môi mang theo vết máu, trở mắt nhìn thấy anh trai của mình bởi vì mình bị người đánh thành bộ dáng này, Diệp Cảnh Long cúi thấp đầu, lúng túng nói:

- Em...sau này em không bao giờ...đánh bạc nữa...

- Không có việc gì, bị đánh vài cái còn chưa chết được.

Diệp Dương Thành đứng lên, cố nén từng trận đau đớn trên người truyền đến, nghe rằng trọn mắt hít sâu vài hơi nhìn Diệp Cảnh Long nói:

- Nhưng nếu em làm thêm vài lần kiểu này, em đợi chuẩn bị hậu sự cho anh đi.

- Em...em sẽ không.

Diệp Cảnh Long ấp úng cắn môi, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Dương Thành, yếu ớt hỏi:

- Ca, anh sẽ không nói với cha mẹ chứ?

- Thằng nhóc.

Trên mặt Diệp Dương Thành vốn đang cười a a giống như không chút để ý, nhưng trong chớp mắt liền âm trầm xuống, hung hăng vỗ mạnh cái tát lên đầu Diệp Cảnh Long, nói:

- Còn nhỏ tuổi không ở trong trường ngoan ngoãn học bài, chạy đi chơi đánh bạc? Gan lớn, hay là Đồ Thần ám ảnh sao?

Đánh một cái mắng một câu vẫn chưa hết giận, hắn nhắc chân đá vào mông Diệp Cảnh Long, không để ý tới ánh mắt quái dị của người đi đường, Diệp Dương Thành nổi giận mắng:

- Lập tức cút về trường học đi!

- Vậy anh phải đáp ứng đừng nói cho cha mẹ...ai nha...em đi, em đi còn không được sao, đừng đánh nữa...mẹ ơi...

- Thằng nhóc, anh ày biết, lần sau còn làm ra chuyện hư hỏng như vậy, anh sẽ mặc kệ mày!

Nhìn Diệp Cảnh Long biến mất trong tầm mắt của mình, Diệp Dương Thành không còn giả vờ được nữa, hít sâu một hơi, trên mặt thống khổ:

- Con mẹ nó, thiếu chút nữa tai nạn chết người.

Bị bốn năm thanh niên quyền đâm cước đá một trận mà làm sao không có chuyện gì? Diệp Dương Thành cũng không phải người sắt, hay xương cốt đúc thép. Hắn khập khiễng, để trần thân trên đi tới trước, dọc theo đường đi không biết làm bao nhiêu người đi đường kinh ngạc.

Nhà của Diệp Dương Thành nằm trên đường Khê Tân trấn Bảo Kinh, nhưng nếu bây giờ hắn trở về nhà, còn không làm cha mẹ sợ hãi?

Rơi vào đường cùng, Diệp Dương Thành chỉ đành nhe răng trợn mắt gọi điện ẹ mình, báo cho bà biết mình phải ra ngoài làm việc vài ngày, tạm thời chưa thể về nhà.

Về phần vài ngày sau, sẽ có cơ nói chuyện, tỷ như không cẩn thận bị đụng phải, bị vấp té, hoặc là thấy việc nghĩa mà làm lại bị kẻ xấu hung hăng đánh một trận gì đó, điều kiện tiên quyết là việc này phải phát sinh ở nơi khác, tuyệt không thể phát sinh trong trấn Bảo Kinh!

Nếu không thể về nhà, chỉ có thể lựa chọn đến nhà bạn thân của mình, ở trong nhà hắn miễn cưỡng vài ngày, sau đó mới có thể về nhà.

Cũng không phải hắn không muốn đến khách sạn ở lại mà phải đến nhà bạn thân cợ cơm vài ngày như vậy, thật sự vì trong túi ngượng ngùng thôi!

Em trai Diệp Cảnh Long không biết bị choáng váng hay đung đầu, lại đi theo mấy nhi đồng nhà có tiền đến sông bạc khoe của, không bao lâu đã thiếu một vạn hai nợ nần, người của sông bạc còn cho hắn vay nặng lãi, vừa nợ đã hơn vạn đồng!

Đợi khi Diệp Cảnh Long không chịu nổi sông bạc đe dọa, ấp úng gọi điện cho Diệp Dương Thành, một vạn hai đã biến thành một vạn rưỡi, tuy rằng trong lòng vô cùng tức giận, nhưng nói thế nào cũng là em trai ruột của mình, rơi vào đường cùng Diệp Dương Thành phải đến ngân hàng đem một vạn mình dành dụm suốt hai năm công tác toàn bộ lấy đi ra, còn chấp vạ mượn nợ lung tung bạn bè gom đủ một vạn rưỡi đem mưa đến sông bạc chuộc người.

Hiện tại được rồi, cầm số tiền từ chức ở công ty đưa ra, nháy mắt túi tiền trống rỗng, còn bị người của sông bạc đánh một trận, càng nghĩ trong lòng càng muốn điên.

Nhưng Diệp Dương Thành cũng không làm được gì, có khả năng mở sông bạc lớn như vậy trong trấn, sau lưng không có kỹ năng quan hệ với quan lớn sao? Hắn bắt quả chỉ là một người bình thường đi làm công ăn lương, mà gia đình trên dưới mười tám đời cũng không có một kẻ nào đi ra làm quan.

Nuốt giận chỉ là lựa chọn duy nhất, cho dù thật sự căm tức, thật sự muốn xách cây dao tìm tới cửa liều mạng với tên Quân ca kia, nhưng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, không thể hành động, nói cách khác chờ đợi hắn chỉ còn lại con đường chết.

Đông tố mùa hè tới nhanh đi cũng nhanh, đợi khi Diệp Dương Thành rẽ vào một ngõ tắt nhỏ chuẩn bị đến cây nhờ bạn bè, không trung đã tạnh, tầng mây dày tán đi, ánh mặt trời chiếu xuống ấm áp.

Ngõ tắt nhỏ thật hẹp hòi, chỉ có thể chứa hai người đi sóng vai, tiếp tục đi thêm vài bước, Diệp Dương Thành chợt dừng lại, hơi nheo mắt ngẩng đầu nhìn lên không trung xanh lam, lẩm bẩm:

- Thế giới này ác nhân thật nhiều ah, ông trời nếu lo ngủ không quản được chuyện vui buồn ly hợp của nhân gian, việc ác việc thiện, còn không bằng để tôi tới thay ông quản đầu...

Nỉ non một lúc, Diệp Dương Thành bắt đầu đi lắc đầu thở dài, cười tự giễu:

- Nếu ông trời thật sự nghe được, trên thế giới này làm sao còn nhiều ác nhân như vậy?

- Người trẻ tuổi, nói chuyện phải chịu trách nhiệm.

Loáng thoáng, có một thanh âm già nua truyền vào trong tai Diệp Dương Thành, hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, cả người ngây ngốc tại chỗ.

Chỉ thấy cách hắn chưa đầy hai thước, một lão giả mặc đạo bào màu trắng, tay cầm phát trần, sắc mặt hồng nhuận nhưng tóc bạc trắng xóa, vẻ mặt giận dữ nhìn mình, lão nhân vốn mặt mũi hiền lành nhưng bây giờ lại có vẻ tức giận!

Diệp Dương Thành lắc lắc đầu, mở mắt ra nhìn kỹ lại, vẫn còn.

Tiếp tục lắc đầu, lại mở mắt, lão nhân vẫn đứng nguyên ở đó, không hề cử động.

- Xong rồi xong rồi, bị đánh choáng váng...

Trong lòng Diệp Dương Thành kinh hoảng, nâng tay vỗ mạnh vào trán của mình:

- Giữa ban ngày còn bị ảo giác nghe nhầm...

- Một mình lão đầu tử này trông coi cả vũ trụ, những việc nhỏ vụn vặt của người phàm ta làm sao quản đến?

Lão giả mặc đạo bào trắng cũng không quản phản ứng của Diệp Dương Thành, thần tình giận dữ trừng mắt, mắng:

- Còn tuổi nhỏ không chịu học cho giỏi, cả ngày chỉ biết nói mạnh miệng, người tới quản? Được, lão đầu tử cho người cơ hội này!

- Ông nói gì?

Diệp Dương Thành ngậy người nhìn lão đầu, chậm rãi vươn tay ra sau lưng hung hăng véo mông của mình, một trận đau đớn khiến cho hắn hít sâu một hơi, không phải ảo giác?

- Người không phải nói đến quản vui buồn ly hợp của nhân gian, việc ác việc thiện sao? Lão đầu tử cho người cơ hội này, cầm đi!

Lão giả nâng tay nhoáng lên, một quyển sách bằng bạc tinh thuần xuất hiện trong tay hắn, lại giống như ném rác rưởi ném vào trong lòng Diệp Dương Thành, lăm lăm:

- Quyển sách này tên là Cửu Tiêu, có thể thay trời hành đạo, ẩn chứa thần thông khôn cùng, nếu người có quyết đoán muốn quản lý việc vật nhân gian...

Lão giả nhẹ nhàng ngâm nga hai tiếng, vỗ tay, thanh âm giòn vang khiến Diệp Dương Thành choáng váng đầu óc, bỗng nhiên cảm thấy quyển sách bằng bạc nặng trĩu trong tay mình biến mất, hơn nữa...còn rõ ràng cảm giác được có một món đồ vật đang di chuyển về phía trái tim của mình!

Đây là một loại cảm giác phi thường huyền diệu, không nói nên lời, nhưng Diệp Dương Thành biết có đồ vật di chuyển vào trái tim của mình!

Hắn kinh hãi nhìn lão giả, kêu lên:

- Ông nhét cái gì vào thân thể của tôi vậy?

- Quyển sách này tên Cửu Tiêu, còn có tên là Thần Cách.

Lão giả vuốt chòm râu bạc, cười cười nhìn hắn, nói:

- Chỗ tốt cụ thể do chính bản thân người đi lĩnh ngộ, một ngày kia, khi quyển sách giải tỏa phong ấn cấm chế, mà người có năng lực khống chế được quyển sách này...ha ha...

Trong tiếng cười nhẹ, lão giả hư không biến mất trong tầm mắt Diệp Dương Thành, giống như đã bốc hơi.

- Nè, lão nhân, đó là cái gì ah!

Diệp Dương Thành kinh ngạc thật lâu, nhìn lên bầu trời lớn tiếng hô to.

- Mang theo thần cách, bao trùm cửu tiêu, sau này người sẽ rõ...

Thanh âm mờ ảo của lão giả rơi vào trong tai Diệp Dương Thành.

- Mang theo thần cách, bao trùm cửu tiêu?

Diệp Dương Thành có chút chán nản gãi đầu:

- Lời này có ý tứ gì đây?

3. Chương 3: Họa Địa Vi Vương (vẽ Đất Làm Vua).

Trong thiên địa một mảnh yên tĩnh, căn bản không có ai trả lời câu hỏi này của Diệp Dương Thành, nếu không phải hắn cảm giác trái tim của mình có đồ vật gì đó đang nhảy lên, hắn sẽ cho rằng mình đã bị thủ hạ của Quân ca đánh choáng váng, nên ảo giác mình nhìn thấy được chuyện vừa rồi!

Mang theo thần cách, bao trùm cửu tiêu? Đồ vật kia tên Cửu Tiêu còn có danh Thần Cách, , mang theo thần cách không chế cửu tiêu? Diệp Dương Thành đứng nguyên tại chỗ suy tư thật lâu, mới miễn cưỡng thừa nhận hình như mình đã hiểu được một chút, bất kể là thần cách cũng tốt, cửu tiêu cũng vậy, hiện tại đang nằm yên trong thân thể của mình!

Mang theo thần cách còn dễ lý giải, bao trùm cửu tiêu là ý tứ gì? Là không chế quyền kinh thư tên Cửu Tiêu, hay là bảo mình chạy lên đứng trên chín tầng mây, cũng là bao trùm cửu tiêu?

Đầu óc hỗn loạn thành một đoàn, chuyện thành linh xảy ra làm Diệp Dương Thành thật không dám tin, lão nhân kia nói mình chống quần cả vũ trụ, vậy hắn tính là cái gì? Thần tiên? Hay là ông trời thường xuyên bị người mắng?

- Trời ạ, gặp được lão thần tiên!

Diệp Dương Thành lẩm bẩm, theo bản năng nhấc chân tiếp tục đi về phía trước, rẽ quanh một lúc đứng trước một tòa lầu xi măng ba tầng ngẩng đầu hô:

- Thiếu Thanh, mở cửa!

- ...

Bên trong lầu yên tĩnh, nhưng Diệp Dương Thành cũng không gọi tiếp, đợi chừng ba phút cửa mở, một người đầu tóc rối bời nhìn ra, vừa thấy Diệp Dương Thành để trần thân trên, quần thật bẩn, vẻ mặt lập tức giật mình:

- Lão Diệp, cậu bị cướp bóc sao?

- Đừng nhắc nữa, cho tôi vào tắm rửa trước đi.

Diệp Dương Thành cười khổ một tiếng, nhấc chân đi lên bậc thang, vừa đi vừa nói:

- Lần này tôi xem như hoàn toàn phá sản, buổi sáng tới hỏi cậu mượn hai ngàn đồng chỉ trong khoảng thời gian ngắn cũng không trả lại được rồi.

Vừa nói vừa đi vào nhà, cách ăn mặc của Trần Thiếu Thanh mới lộ trong mắt Diệp Dương Thành: một chiếc áo trong màu trắng, một quần sọt có mùi, chân trần đầy lông chân rậm rạp, đứng trên sàn nhà dơ bẩn...

Nhìn thấy bộ dáng này của Trần Thiếu Thanh, Diệp Dương Thành phi thường khẳng định nói:

- Cha mẹ của cậu lại ra ngoài rồi sao?

- Nói là đi công tác, ai biết có phải đi du lịch hay không.

Trần Thiếu Thanh cao chừng hơn một thước tám, bụng bia, nghe câu hỏi của Diệp Dương Thành chột bĩu môi:

- Dù sao là dùng tiền công khoản, phỏng chừng lần này ra ngoài phải mười bảy mười tám ngày mới về.

Nói tới đây, hắn cẩn thận dò xét Diệp Dương Thành, hiểu kỳ nói:

- Buổi sáng mới lấy tiền, không phải nửa đường bị người cướp đoạt rồi đi? Gần đây trên trấn thật loạn.

- Ai, gặp phải chuyện xui xẻo, trong phòng tắm còn khí than sao?

Diệp Dương Thành cười khổ lắc đầu, đi tới nhà vệ sinh cạnh bếp, quay đầu nói:

- Đi lấy bộ quần áo giúp tôi...

- Tôi đã biết tiểu tử cậu đến đây không chuyện tốt.

Trần Thiệu Thanh than thở nói:

- Sáng lại đây vay tiền, chiều lại đây mượn đồ mặc, có phải còn muốn ăn ở nhờ hay không đây?

- Nếu không sao có thể nói chúng ta là bạn thân đâu.

Diệp Dương Thành nhún nhún vai cười hắc hắc nói:

- Mông của tôi còn chưa quyết lên, cậu đã hiểu tôi muốn thả cái rắm gì, đợi lát nữa gọi dùm thức ăn ngoài tiệm, buổi tối phải cùng cậu chen chúc một giường.

- Kháo, thật sự?

- Hừ, cậu thấy tôi giống như đang nói đùa sao?

Diệp Dương Thành cười mắng một câu, xoay người vào nhà tắm, bỏ lại Trần Thiệu Thanh đứng nơi đó dờ khóc dở cười.

Hai người là bạn học thời trung học, quan hệ thật thân thiết, buổi sáng Diệp Dương Thành tìm hần vay tiền, không nói lời nào liền lấy ra hai ngàn giao cho Diệp Dương Thành, ngay cả mục đích dùng tiền cũng không hề hỏi một câu.

So sánh với trạng huống gia đình Diệp Dương Thành, gia đình Trần Thiệu Thanh tốt hơn rất nhiều, cha là chủ nhiệm văn phòng trong ủy ban thị trấn, mẹ là nhân viên công vụ, ngay bản thân Trần Thiệu Thanh sau khi thi rớt trường cao đẳng cũng chui vào đồn công an làm hiệp cảnh, phỏng chừng qua hai ba năm cha mẹ hần hoạt động một chút, cũng sẽ thuận lợi chuyển chính thức.

Mà cha mẹ Diệp Dương Thành đều là công nhân nhà xưởng bình thường, thân thích cũng không có vài người có tiền có quyền, đều là tiểu dân thành thành thật thật, sau khi thi rớt trường cao đẳng liền vào một nhà công ty chạy nghiệp vụ, mỗi tháng tiền lương sáu trăm đồng cộng thêm trích phần trăm khi làm thành nghiệp vụ, nếu gặp thời điểm tốt một tháng kiếm được hai ba ngàn, nếu không tốt một ngàn mấy chỉ là chuyện bình thường.

Thật vất vả ăn mặc tiết kiệm dành dụm được một vạn đồng từ chức rời khỏi công ty, muốn đổi công việc mới, không nghĩ tới lại gặp phải chuyện em trai Diệp Cảnh Long thiếu số tiền bài bạc kếp xù, kết quả tiền tiết kiệm tiêu sạch, còn thiếu năm ngàn đồng tiền nợ nần.

Mở vòi nước điều tốt nước nóng, ngay khi Diệp Dương Thành đi tới trước gương chuẩn bị pha nước, hình ảnh trong gương làm cho hần sững sốt.

- Kỳ quái, tổn thương đâu?

Buông vòi hoa sen sờ soạng từ trên xuống dưới một lần, tổn thương đã hoàn toàn biến mất, không nhìn thấy chút dấu vết bầm tím nào!

Làn da trắng trẻo đã trở lại, nhìn thân thể mình từ trên xuống dưới, trong đầu Diệp Dương Thành toát ra ý nghĩ làm hần hoảng sợ:

- Chẳng lẽ được lão thần tiên vừa rồi trị hết?

Nghĩ tới lão thần tiên, lập tức nhớ tới quyển sách màu bạc nặng trĩu tên Cửu Tiêu kia. Chậm rãi đem tay phải áp lên trái tim của mình, trái tim nhảy lên làm cho hần thiếu chút nữa hét to.

- Thịch...thịch...

Nhịp nhảy như đang khiêu vũ, một trước một sau thậm chí là hai tần suất cùng nhảy lên!

- Thành quái vật rồi...

Cảm nhận được tần suất nhảy mạnh của trái tim, Diệp Dương Thành vỗ mạnh lên trán đặt móng ngồi xuống chậu nước, tinh thần có chút hốt hoảng, đôi mắt hiện tượng kỳ kỳ này hẳn có cảm giác mờ mịt luống cuống.

- Cửu Tiêu...Thần Cách...ông trời...

Trong miệng vô ý thức lẩm bẩm, tay phải dán chặt lên trái tim, đầu óc Diệp Dương Thành hoàn toàn rối loạn.

Chậm rãi rút tay, nhìn vào lòng bàn tay của mình, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi:

- Cửu Tiêu a Cửu Tiêu, người chui vào như ký sinh trùng, có thể giống đột ngột chui ra hay không đây?

Vừa nói xong, một chút ngân quang móng lung từ trong lòng bàn tay sáng lên, trong ánh mắt kinh hãi của Diệp Dương Thành, điểm sáng nhỏ như hạt vừng nhanh chóng mở rộng, chỉ trong nháy mắt một quyển kinh thư màu bạc móng lung xuất hiện, mặt ngoài kinh thư lóe bốn chữ lớn: Cửu Tiêu Thần Cách!

Trải qua một thoáng hòa hoãn, Diệp Dương Thành đã trấn định hơn rất nhiều, nâng lên tay trái, thân hình rung động, chậm rãi vươn tới kinh thư, tới gần một chút, một chút nữa...

Sờ trúng!

Lạnh lạnh băng băng, cực kỳ thoải mái. Diệp Dương Thành chậm rãi nhắm mắt lại thở sâu ba lượt, mở ra quyển kinh thư, kinh thư chừng mười tám trang, mỗi trang thật mỏng, mỏng như cánh ve!

Nhưng tuy rằng có thể chứng kiến độ dày của trang, nhưng khi Diệp Dương Thành nhìn thoáng qua tờ thứ nhất trông không muốn mở ra tờ thứ hai, mặc cho hẳn dùng toàn bộ khí lực bú sữa mẹ cũng không thể lật qua một trang nhìn qua thật nhẹ nhàng tưởng chừng như chỉ dùng chút sức là có thể xé nát!

Ngay lúc hẳn còn đang cảm khái đồ vật của tiên gia thật sự là cứng rắn, tờ thứ nhất vốn trống rỗng bắt đầu phát sinh biến hóa, mà mặt trái trang sách cũng như vậy, giống như một cục đá bỏ vào trong mặt hồ yên tĩnh, kích lên gợn sóng, từng đạo sóng gợn hóa lỏng nhộn nhạo trên quyển kinh thư.

Ngay sau đó bên trong sóng gợn xuất hiện hàng chữ cực nhỏ: mời ngài tuyển chọn khu vực quản hạt.

- Ý tứ gì?

Đại não Diệp Dương Thành ngừng lại, nhưng không đợi hẳn hiểu được ý tứ của hàng chữ này, trang sách lại thay đổi, lần này là hình ảnh một viên tinh cầu, thấy thế nào thật giống địa cầu!

Sau đó hình ảnh nhanh chóng biến hóa, từ địa cầu biến thành Châu Á, từ Châu Á biến thành Trung Quốc, từ Trung Quốc biến thành...

Cuối cùng hiển lộ ngay trước mặt Diệp Dương Thành là bản đồ trấn Bảo Kinh!

Sau đó là một hàng chữ cực nhỏ xuất hiện: mời ngài vẽ ra khu vực quản hạt của mình trên địa đồ, trong vòng năm cây số vuông, thấp nhất không dưới một cây số vuông.

- Vẽ ra khu vực quản hạt của mình? Kháo!

Toàn thân Diệp Dương Thành chấn động mạnh:

- Họa địa vi vương! (Vẽ đất làm vua).

4. Chương 4: Cái Chết Của Tiểu Cường.

Nhìn thấy trên trang sách hiện lên bản đồ trấn Bảo Kinh, tay trái Diệp Dương Thành khẽ động, ngón tay nhúc nhích, run run đem ngón trỏ vươn về hướng bản đồ trên kinh thư, khi đầu ngón tay va chạm vào kinh thư, một đạo khí thể lạnh lẽo từ trong kinh thư truyền ra, trong phút chốc truyền vào cơ thể hẳn...

Cùng lúc đó trên bản đồ trấn Bảo Kinh xuất hiện một điểm đỏ, không quan tâm đạo khí thể lạnh lẽo truyền vào cơ thể mình là vật gì, Diệp Dương Thành nín thở dùng ngón tay lấy điểm đỏ làm khởi đầu, bắt đầu chậm rãi trượt ngón tay.

Hắn làm sao biết mình vẽ bao nhiêu diện tích? Chẳng qua khi ngón tay hắn bắt đầu động, trang sách kinh thư xuất hiện một tổ số liệu nhắc nhở hắn đường vẽ dài bao nhiêu, cường chế chấn động trong lòng, Diệp Dương Thành hoàn thành xong lần đầu tiên vẽ bản đồ khu vực.

Trên kinh thư hiện ra văn tự màu đỏ:

Chúc mừng ngài tuyển xong khối khu vực quản hạt đầu tiên, tổng diện tích khu vực là năm cây số vuông, ngài có thể lựa chọn sử dụng thần quyền của mình trong khu vực quản hạt của ngài.

Xét thấy cấp bậc thần cách hiện tại của ngài còn quá thấp, không thể hoàn toàn khống chế Cửu Tiêu, ngài có thể hành sử thần quyền trong lĩnh vực sau đây:

Các loại côn trùng trong khu vực quản hạt.

Uy hiếp chim bay cá nhảy trong khu vực quản hạt.

Đạt được công đức huyền điểm trong khu vực quản hạt.

Cấp bậc thần cách trước mắt của ngài là: cấp 1.

Công đức huyền điểm hiện tại của ngài là: 10.

Công đức huyền điểm tích lũy đến 100, thần cấp thăng làm cấp 2, có thể mở ra nội dung trang thứ hai trong Cửu Tiêu, đạt được thần quyền mới, mở rộng phạm vi khu vực quản hạt của ngài.

Trước mắt ngài có thể lựa chọn phương thức thu được công đức huyền điểm: trừng ác dương thiện, siêu độ vong hồn.

Trước khi cấp bậc thần cách của ngài còn chưa thể khống chế được Cửu Tiêu, Cửu Tiêu đối với hành vi của ngài tiến hành bình phán: Trừng ác gia tăng công đức huyền điểm, lần thiện khấu trừ công đức huyền điểm, khi công đức huyền điểm của ngài thấp tới -1, ngài mất đi Cửu Tiêu Thần Cách.

Những dòng giới thiệu rậm rạp liên tiếp làm trong lòng Diệp Dương Thành rốt cục có chút hiểu ra, bao trùm cửu tiêu chính là đem thần cách của mình thăng cấp, đợi khi thần cách thăng tới cấp bậc cao nhất, có thể khống chế Cửu Tiêu, nhìn vào đoạn giới thiệu kia mà xem, tựa hồ chỉ cần thần cách của mình đủ khống chế Cửu Tiêu, như vậy Cửu Tiêu cũng sẽ không tiếp tục làm ra can thiệp gì với những hành động của mình?

- Bao trùm Cửu Tiêu...nguyên lai là ý tứ như vậy!

Diệp Dương Thành đã hiểu, thật sự hiểu rõ.

Khép lại kinh thư hít sâu một hơi, cho dù đã hiểu nhưng hắn vẫn không nhận được rung động, cứ đơn giản như vậy thì đã thành thần tiên?

Nâng tay nhìn lên cánh tay của mình, cũng không cảm thấy được có biến hóa gì ah! Cứ như vậy u mê, họa địa vị vương sao?

Đang ngồi trên chậu nước, hắn quay đầu nhìn khắp cả phòng tắm nhỏ, nhìn thấy có một con gián đang từ trong miệng cống thoát nước bò ra ngoài khiến cho hắn chú ý, khi ánh mắt Diệp Dương Thành nhìn lên trên thân con gián kia, con gián đột nhiên ngừng lại, một loại cảm giác mơ hồ truyền vào trong đầu óc của hắn.

Một thanh âm như đang thì thầm:

- Đi bên trái.

Con gián tựa hồ nghe rõ, lập tức bò qua bên trái.

Diệp Dương Thành trừng lớn hai mắt, lại nói:

- Qua phải!

Con gián quay đầu bò sang bên phải.

- Đi tới trước!

- Lui ra sau!

- Nhảy lên!

- Giả chết!

- Đứng im!

Con gián dừng lại, thành thành thật thật đứng cách Diệp Dương Thành chừng một thước rưỡi, vẫn không nhúc nhích.

- ...

Hơi thở của Diệp Dương Thành có chút dồn dập, nhìn thấy con gián không nhúc nhích, lẩm bẩm:

- Nếu lại có thêm bốn mươi chín con, xếp thành hàng khiêu vũ không biết có đẹp hay không đây?

Lời của Diệp Dương Thành vừa hạ xuống, bên trong cống thoát nước lại có một con gián bò ra, ngay sau đó giống như nước thủy triều bá bá tuôn ra một đại đội con gián! Hơn nữa trong ánh mắt kinh ngạc của Diệp Dương Thành, xếp thành năm hàng, mỗi hàng mười con, đội ngũ chỉnh tề đủ làm cho quân nhân từng nhận huấn luyện chính quy phải trợn mắt!

Sau đó Diệp Dương Thành choáng váng, ghê tởm, thiếu chút nữa đem bữa cơm đêm qua đều nhổ ra!

- Con thứ nhất lưu lại, còn lại, triệt!

Cố nén cảm giác khó chịu trong bụng, Diệp Dương Thành mở miệng, sau đó những con gián lại lả tả bò trở vào trong cống ngầm, trong nháy mắt đã biến mất trước mặt của hắn.

Nhìn thấy con gián nhỏ còn chưa mọc dài cánh, Diệp Dương Thành ma xui quỷ khiến khép mắt lại, một tia khí thể lạnh lẽo từ trong người bắn ra bay thẳng đến con gián kia, sau đó bám lên người nó, trong đầu Diệp Dương Thành chợt hiện lên một hàng chữ: Ấm ảnh thành công, công đức huyền diệu – 1.

Diệp Dương Thành nhìn thấy được hàng chữ này trong đầu mình, đồng dạng hắn còn chứng kiến một người khổng lồ đang ngồi trên chậu nước nhắm mắt, hai tay đặt trên hai đầu gối ưỡn ngực ngồi thẳng! Hắn thấy được, đó là chính bản thân hắn!

Một loại cảm giác thật huyền diệu dâng lên trong lòng, Diệp Dương Thành có thể cảm giác được mình vẫn còn ngồi trên chậu nước, đồng dạng lại nhìn thấy bản thân mình còn ngồi trên chậu!

Diệp Dương Thành trực tiếp ám ảnh lên người con gián, giống như con gián là một phân thân của hắn!

Những gì con gián có khả năng nhìn thấy, Diệp Dương Thành đều nhìn thấy toàn bộ, đồng dạng truyền về trong não của hắn, hình ảnh thành hình trong đại não, hắn, thấy được chính hắn.

Diệp Dương Thành thử mở mắt, loại cảm giác huyền diệu biến mất, hắn không còn nhìn thấy được mình.

Khép mắt lại, hắn lại biến thành con gián, có thể cảm giác được bản thể của mình, còn thông qua ánh mắt con gián chứng kiến bản thể của chính mình!

Điều khiển con gián di chuyển lòng vòng trên mặt gạch men, không ngừng làm ra một ít động tác khó thể tưởng tượng đối với một con gián, Diệp Dương Thành chơi phát nghiện, bắt đầu điều khiển con gián bò ra ngoài cửa, trong nháy mắt chui qua khe cửa, trước mắt tối sầm...

- Phanh phanh...

Cửa phòng bị gõ mạnh, ngay sau đó vang lên thanh âm mắng to tức giận của Trần Thiệu Thanh:

- Kháo! Con gián ở đâu ra!

Diệp Dương Thành mở mắt, loại cảm giác huyền diệu biến mất, đứng dậy mở cửa phòng tắm cũng không nhìn Trần Thiệu Thanh, mà trực tiếp cúi đầu.

Quả nhiên con gián kia đã lừng lẩy hi sinh, bị chân trần của Trần Thiếu Thanh giẫm tan xương nát thịt...

- A, quần áo của cậu.

Trần Thiếu Thanh dùng chân lau lau trên sàn nhà, cố gắng lau đi chất dính của con gián, thần tình ghê tởm đem bộ quần áo ném vào trong tay Diệp Dương Thành, vừa mắng vừa đi vào phòng tắm:

- Đạp phải phân chó cũng còn tốt hơn đạp trúng con gián ah!

- Ai...

Diệp Dương Thành cầm bộ quần áo, đi chân trần tới chỗ hiện trường nảy sinh án mạng của con gián, thở dài nói:

- Ngủ yên đi, ta siêu độ cho ngươi, kiếp sau chúc cho ngươi thành người.

- Chi...

Nương theo sau lời của Diệp Dương Thành, trong lúc hoảng hốt nghe được một thanh âm, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, một đạo bạch quang ảm đạm từ trong con gián đã chết bốc lên, đồng thời trong đầu hắn xuất hiện một hàng chữ: siêu độ oan hồn uổng mạng, công đức huyền điểm +1.

- Kháo, vậy cũng được?

Diệp Dương Thành trừng lớn mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

5. Chương 5: Lai Lịch Rất Lớn Sao

- Cái gì mà được hay không được, nhanh chóng đi thay quần áo.

Ở trong phòng tắm chà chân tới mức thiếu chút nữa bong một lớp da, Trần Thiếu Thanh lại đi ra, nghe được Diệp Dương Thành nói không khỏi trợn mắt nói:

- Ba giờ sau tôi phải đến sở trình diện, hiện tại đi ra ngoài ăn cơm trước đi.

- Ân, được.

Diệp Dương Thành như có suy nghĩ gì gật đầu đứng dậy, xoay người muốn đi thay quần áo, chợt giống như nhớ ra chuyện gì, quay đầu lại nhìn Trần Thiếu Thanh nói:

- Sau này không có việc gì đừng giết gián, dù sao cũng là một sinh mạng, đã chết thật không tốt lắm.

- Gì?

Trần Thiếu Thanh nghe được lời nói của hắn vô cùng kinh ngạc, sửng sờ nhìn theo bóng lưng hắn thật lâu mới đỡ khóc đỡ cười hô:

- Không phải chỉ là một con gián thôi, giết chết tôi còn buồn nôn đâu!

- ...

Diệp Dương Thành quay đầu lại bĩu môi, cũng không nói lời nào, trong đầu còn đang suy nghĩ sự tình, nhắc chân đi lên bậc thang.

Nếu vừa rồi con gián kia chết đi xem như là uổng mạng, có phải ý nghĩa hắn đã tìm được lỗ hổng, cả ngày đi tìm con gián giết chết, sau đó siêu độ chúng là có thể bá bá bá đem công đức huyền điểm thăng lên sao?

Nhưng ý nghĩ này mới xuất hiện, không đợi Diệp Dương Thành lộ ra sắc mặt vui mừng, trong đầu hắn lại đột nhiên xuất hiện dòng chữ:

Oan hồn uổng mạng ý nghĩa mục tiêu vốn không gặp phải kiếp nạn khó khăn, nhưng lại ngoài ý muốn gặp phải tử vong, sau khi chết còn sót lại oan hồn, bình thường sau khi sinh vật tử vong sẽ tức khắc rơi vào

luân hồi chuyển sang kiếp khác đầu thai, sinh vật tử vong có mang oan tình lưu lại năng lượng linh hồn cao thấp trên thế gian đều không giống nhau, oan hồn nếu tử vong không phải ngoài ý muốn sẽ tức khắc rơi vào luân hồi, nếu do người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách cố ý thao túng sinh vật tử vong, sẽ khấu trừ công đức huyền điểm xem như khiển trách.

Ngẩn người tỉnh tể cân nhắc một phen, ánh mắt vừa sáng của Diệp Dương Thành lập tức mờ xuống, dựa theo định nghĩa như thế, nếu hắn cố ý đi giết chết con gián, sau khi chết siêu độ cũng không gia tăng công đức huyền điểm, ngược lại còn khấu trừ công đức huyền điểm.

- Mẹ nó, đầu năm nay ngay cả con gián cũng có nhân quyền...

Lắc đầu thở dài, đem phương thức chà điểm mới phát hiện hoàn toàn dè ép đi xuống, hắn cũng không tiếp tục suy nghĩ thêm.

Ở trên phòng ngủ của Trần Thiệu Thanh trên lầu ba thay bộ quần áo thể thao màu trắng không biết lục lại ở đâu ra, hắn lại từ trong tủ giày tìm kiếm một đôi giày thể thao chưa sử dụng mang vào trên chân.

Đứng trước gương tử quần áo đánh giá bản thân từ trên xuống dưới, sau đó đưa tay cầm lược chải đầu, lúc này Diệp Dương Thành mới hài lòng gật gật đầu buông lược đi ra khỏi phòng.

Chạy nghiệp vụ đầu tiên cần chú trọng hình tượng cá nhân bản thân, hai năm qua Diệp Dương Thành đã dưỡng thành một chút tính ưa sạch sẽ, nhưng có lẽ ông trời muốn trêu chọc hắn, trước hết cho hắn sử dụng thần quyền thao tác sinh vật không ngờ là côn trùng!

Đối tượng đầu tiên thí nghiệm không ngờ là...là con gián làm người dựng đứng tóc gáy...

Diệp Dương Thành nhớ tới cảnh tượng đàn gián bò ra khỏi cống thoát nước xếp thành hàng khi nãy, không chịu nổi chột rùng mình, thật ghê tởm ah!

- Oa kháo!

Diệp Dương Thành thay xong quần áo đi xuống lầu, Trần Thiệu Thanh đã đến phòng cha mẹ thay đổi đồng phục hiệp cảnh, vừa nhìn thấy Diệp Dương Thành đi xuống cầu thang, lập tức kinh hô một tiếng xông tới:

- Lý Trữ của tôi ah!

- Ôn ào gì chứ, cho tôi mượn mang một chút có ý kiến sao?

Diệp Dương Thành trốn sang bên phải, đẩy ra Trần Thiệu Thanh vừa nhào lên, cười hắc hắc:

- Chờ huynh đệ phát tài, mua trả lại cậu!

- Phi, chờ cậu phát tài, lão tử đã là cục trưởng cục công an!

Trần Thiệu Thanh xì một tiếng khinh thường, ngay sau đó sắc mặt suy sụp xuống, có cảm giác khóe không ra nước mắt:

- Cậu là vương bát đản, đôi giày này là hàng có hạn, tôi còn chưa đành lòng mang, lần đầu tiên lại bị cậu mang đi rồi! Tôi...ai, kết bạn sai lầm, kết bạn sai lầm ah!

- Hắc hắc, nhờ lời nói tốt của cậu.

Diệp Dương Thành không màng thái độ của Trần Thiệu Thanh, tiếp tục hắc hắc cười nói:

- Chờ khi cậu lên làm cục trưởng công an, tôi nhất định phát tài!

- Nằm mơ đi thôi!

Về mặt Trần Thiệu Thanh cảm giận mắng một câu, nhưng hắn cũng hiểu được tính cách Diệp Dương Thành, giày tới trên chân còn mong lấy về? Không có cửa! Nhưng nói trở lại, có thể làm cho Diệp Dương Thành tùy ý cãi nhau không chút kiêng nể gì, tựa hồ cũng chỉ có một mình Trần Thiệu Thanh.

Ở trong mắt người bên ngoài, Diệp Dương Thành tựa hồ là một thanh niên thành thực ổn trọng đi?

Đồng dạng, Trần Thiệu Thanh thay vào đồng phục hiệp cảnh, nhìn qua tinh thần không ít, mày rậm mắt to phi thường sáng rõ, bộ dáng quả thật như hai người khác nhau so với lúc đầu.

Hai thanh niên vừa đi ra khỏi nhà lập tức biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Diệp Dương Thành mặc bộ quần áo thể thao màu trắng, phối hợp giày thể thao trắng, mái tóc ngắn hớt cao, mày kiếm mắt dài phi thường tuấn lãng.

Trần Thiếu Thanh mặc đồng phục hiệp cảnh màu đen, mày rậm mắt to hiển lộ vẻ uy nghiêm túc mục, bộ dáng nghiêm túc làm cho người ta phải tán thưởng, tiểu tử này thật quá tinh thần!

- Dừng tạm ở chỗ này một chút đi.

Vòng ra hẻm nhỏ đi tới ngã tư đường, Trần Thiếu Thanh nhìn lướt qua sau đó đưa mắt tập trung ở một quán bán món cay Tứ Xuyên cách đó không xa, chỉ tay nói:

- Tôi nhớ cậu rất thích ăn cay.

- Ăn cay gì chứ.

Diệp Dương Thành cũng không hề che giấu, nghe được Trần Thiếu Thanh nói vậy cười khở một tiếng:

- Lúc ấy ở trường học, mỗi bữa cơm trưa chỉ nằm trong năm đồng, còn phải để dành ba đồng cùng tiểu tử cậu đi chơi games, hai đồng ăn được gì? Ăn ớt với cơm thôi!

- Kháo, vậy sao lúc trước cậu không nói?

Trần Thiếu Thanh cuối cùng hiểu được vì sao lúc còn đi học, mỗi lần nhìn thấy Diệp Dương Thành ăn cơm trưa đều là một mâm đồ cay, nhìn thấy hắn ăn đến mồ hôi nhỏ giọt mặt đỏ hồng còn ăn, còn tưởng rằng là do hắn trời sinh thích ăn cay đâu!

- Ai, chết sĩ diện khổ thân thôi.

Diệp Dương Thành nhún nhún vai, hất cằm:

- Nếu lúc trước cũng có thể mặt dạn mày dày như bây giờ, làm sao có thể để da mặt mọc đầy mụn, để tiểu muội xinh đẹp trong trường bị người truy mắt? Đi thôi, trưa nay tôi mời khách.

- Cậu còn có tiền?

Về mặt Trần Thiếu Thanh tò mò.

- Cậu thanh toán trước, xem như tôi thiếu cậu không được sao?

Diệp Dương Thành đứng lý hợp tình quay đầu nói một câu, lưu lại Trần Thiếu Thanh thần tình ngạc nhiên ngây người, chính mình sải bước đi tới quán ăn món cay Tứ Xuyên.

- A!

Ước chừng sắp tới mười mấy giây thời gian, Trần Thiếu Thanh cười nhẹ một tiếng, khước môi hiện lên nụ cười, đi theo.

Quán ăn không lớn, mặt tiền không tới trăm thước vuông, hơn phân nửa bị chia thành phòng bếp, tùy tiện điểm món ăn xong tìm một vị trí ngồi xuống, Diệp Dương Thành có chút kỳ quái nhìn Trần Thiếu Thanh, nói:

- Tối hôm qua tuần tra?

- Chuyện hư hỏng như vậy thế nào đến phiên tôi?

Trần Thiếu Thanh nhếch môi cười, hạ giọng nói:

- Đều là những nhóm tiểu lâu la đi làm, đêm hôm khuya khoắc không ngủ được, cậu nghĩ tôi ngốc?

- Thật hạnh phúc.

Nghe được câu trả lời, Diệp Dương Thành nhếch nhếch môi, hạ giọng thần thần bí bí hỏi:

- Hỏi cậu chuyện này nha.

- Chuyện gì?

Trần Thiếu Thanh gật gật đầu:

- Cậu hỏi đi.

- Bên trái cách đầu phố cửa nam chừng ba trăm thước, có một hẻm nhỏ, đi vào nơi đó có một sông bạc...

- Kháo, cậu hỏi chuyện này làm gì?

Không đợi Diệp Dương Thành nói hết lời, Trần Thiếu Thanh mới bưng ly nước uống thiếu chút nữa run tay buông rơi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Dương Thành:

- Hay là...hôm nay đem cậu biến thành như vậy chính là sông bạc kia sao?

- Đường như là vậy...

Diệp Dương Thành cười khở, gật gật đầu:

- Sao vậy, sông bạc kia lai lịch rất lớn sao?

6. Chương 6: Phì Long

- Nếu quả thật là người của sông bạc kia đánh cậu, tôi khuyên cậu không nên ôm ý niệm trả thù trong lòng...

Thanh âm Trần Thiếu Thanh ép xuống thật thấp, thật vô lực nhìn Diệp Dương Thành, mang theo ý vị khuyên cáo, nói:

- Những lời này tôi nói cho cậu biết không sao, nhưng cậu ra ngoài không được nói lung tung.

- Tôi cũng không phải nhiều chuyện, cậu còn sợ tôi ra ngoài nói bậy?

Nhìn thần sắc cẩn thận của Trần Thiếu Thanh, vẻ mặt Diệp Dương Thành nghiêm túc lên, gật đầu nói:

- Chỉ là đột nhiên bị đánh một trận nên không thoải mái, cậu nói nghe một chút cho tôi tiêu tan ý niệm trả thù trong lòng đi.

- Sông bạc kia chẳng những lai lịch rất lớn, hơn nữa kỹ năng ở trong huyện chúng ta còn thật cao nữa là.

Trần Thiếu Thanh hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói:

- Nếu người đánh cậu là một tên côn đồ vô danh, tôi làm huynh đệ không nói lời nào xác định vững chắc giúp cậu giáo huấn bọn hắn một chút cho hả giận, nhưng sông bạc kia sao...đành vậy thôi.

Trần Thiếu Thanh thoáng tạm dừng, tổ chức lại ngôn ngữ mới nói tiếp:

- Đừng nói tôi chỉ là một tiểu hiệp cảnh, cho dù là đồn trưởng đồn công an trong trấn cũng bẽ tắc với bọn hắn!

- Không khoa trương như vậy chứ?

Diệp Dương Thành hoảng sợ, thiếu chút nữa kinh hô lên:

- Ngay cả đồn trưởng cũng không làm gì được bọn hắn sao?

- Kháo, nhỏ giọng một chút!

Diệp Dương Thành nhất thời sơ sẩy hơi lớn tiếng, làm Trần Thiếu Thanh hoảng sợ quay đầu nhìn lướt qua, xác nhận không ai chú ý bên này, vẻ mặt cười khở nói:

- Cậu muốn hại chết tôi sao? Nói chuyện đừng lớn tiếng như vậy, hai người chúng ta nghe được là tốt rồi.

- Được.

Diệp Dương Thành nhanh chóng nghiêm túc lại, thúc giục nói:

- Cậu nói mau đi, sòng bạc kia rốt cục lai lịch thế nào?
- Cậu có biết một người tên Phì Long trong huyện chúng ta không?
- Phì Long?

Diệp Dương Thành cau mày nghĩ nghĩ, mười mấy giây sau lắc đầu:

- Không biết.
- Ha ha, cậu không biết là bình thường.

Trần Thiệu Thanh khẽ cười, cũng không biết đang cảm khái hay châm chọc, nói:

- Phì Long chính là thổ hoàng đế trong huyện chúng ta, không dính độc(ma túy), nhưng kinh doanh hoàng, đồ (mại dâm, cờ bạc), là long đầu lão đại xã hội đen trong huyện chúng ta, mạng lưới quan hệ không chỉ lan khắp toàn huyện, thậm chí còn có chút liên lụy tới thành phố, ô dù nhiều tới mức làm người không đếm xuể! Nói tên Phì Long thì cậu không biết, nhưng nếu gọi tên thật của hắn thì cậu nhất định biết.
- Ai?

Lòng hiếu kỳ của Diệp Dương Thành bị triệt để vạch lên, lúc mới ban đầu hắn chỉ thuận miệng hỏi thăm, nhưng không nghĩ tới Trần Thiệu Thanh tựa hồ thật hiểu rõ việc này, cho nên nếu hiện tại không tìm hiểu rõ tình huống hắn thật không chịu nổi.

- Lục Vĩnh Huy.

Cười cười nhìn Diệp Dương Thành, trong miệng Trần Thiệu Thanh chậm rãi phun ra ba chữ.

- Lục Vĩnh Huy?

Diệp Dương Thành vô cùng kinh ngạc, ngây người nhìn Trần Thiệu Thanh thật lâu, ước chừng hồi lâu sau mới sực tỉnh, cười khổ nói:

- Người đã quỳ năm ngàn vạn trong dạ hội từ thiện thời gian trước, chủ tịch tập đoàn Tinh Diệu Lục Vĩnh Huy?
- Phải.

Trần Thiệu Thanh khẳng định suy đoán của Diệp Dương Thành, gật đầu nói:

- Ban đầu Lục Vĩnh Huy hỗn đen, người giang hồ xưng Phì Long, Long ca, tập đoàn Tinh Diệu làm nghề gì? Khai phát bất động sản! Những địa phương ăn chơi, sòng bạc của thủ hạ còn nuôi bảy tám trăm tay đấm, mỗi tên đều là lão binh từ trong quân đội xuất ngũ, xuống tay ác thật sự, người phụ trách sòng bạc trong trấn chúng ta là em họ của Lục Vĩnh Huy tên Lục Hồng Quân, lúc trước đi theo Lục Vĩnh Huy đánh thiên hạ, vết sẹo trên người nhiều vô số kể, nổi danh hung tàn.

Trần Thiệu Thanh lộ ra thần sắc lực bất tòng tâm, than thở:

- Cho nên cậu bị đánh...đừng nói tôi chỉ là hiệp cảnh, dù là đồn trưởng tôi cũng không khả năng ah.
- Lục Vĩnh Huy kiêu ngạo như vậy, vay nặng lãi cũng dám trực tiếp đánh chủ ý lên người học sinh trung học, còn dám trực tiếp gọi điện thoại đến cửa uy hiếp đòi nợ, chẳng lẽ không có người quản lý sao?

Hiểu biết tình huống của Phì Long, trong lòng Diệp Dương Thành hít sâu hơi lạnh, đồng thời mơ hồ sản sinh cảm giác tức giận, hiển nhiên còn cảm tức vì chuyện của em trai mình.

- Quản lý? Ai dám quản?

Nghe được câu nói của Diệp Dương Thành, Trần Thiệu Thanh than thở:

- Đừng nói là chỉ gọi điện thoại tới cửa đòi nợ, mà dân cờ bạc không trả nổi tiền bị đánh tàn thật không ít! Nhân mạch của Lục Vĩnh Huy cực lớn, ba vị đại lão trong huyện đều có quan hệ sâu xa với hắn, càng khó nói tới thị trấn chúng ta, nơi nơi đều là người từng mặc chung quần cộc với hắn, ai sẽ đi quản hắn?

- Chẳng lẽ những kẻ làm quan lại vui vẻ làm chó săn cho Lục Vĩnh Huy, thay hắn bán mạng? Một người nguyện ý ra mặt khiển trách đều không có?

Trong giọng nói Diệp Dương Thành mang theo ý vị như giầy dũa.

- Nói đến cùng chỉ vì một chữ lợi.

Trần Thiệu Thanh nhún nhún vai nói:

- Ngay cả tiểu hiệp cảnh như chúng tôi đây một tháng cũng được chia một ngàn đồng tiền thuốc lá, cậu nói trưởng trấn, chủ tịch huyện một năm lấy được bao nhiêu?

- Cậu cũng được chia tiền?

- Vô nghĩa, tiền đưa tới vì sao không lấy? Huống chi nếu cậu không cầm số tiền này, hôm sau là có thể đem cậu khai trừ rồi!

Trong giọng nói Trần Thiệu Thanh tràn đầy bất đắc dĩ:

- Quan trên đều quan hệ mật thiết với hắn, những thủ hạ như chúng tôi ngoại trừ thông đồng làm bậy còn có biện pháp gì? Thời đại này, muốn ở trong nước bùn mà không nhiễm, không phải người ngu chính là kẻ điên.

Nói đến đây, Trần Thiệu Thanh đưa tay vỗ vỗ vai Diệp Dương Thành, mang theo ý xin lỗi nói:

- Đừng nói huynh đệ bị sa đoạ, mà là sự thật xã hội không thể không buộc tôi sa đoạ, lần này chuyện sòng bạc đánh cậu, nhin một chút đã trôi qua rồi, đừng xúc động.

- Ân, không có việc gì.

Diệp Dương Thành chỉ trầm ngâm chốc lát liền cười lắc đầu, vốn hắn hỏi thăm việc này chỉ là thuận miệng nhắc tới, căn bản không nghĩ yêu cầu Trần Thiệu Thanh ra mặt thay ình, dù sao hiện tại đã ra xã hội, không phải còn ở trong trường học vô ưu vô lự.

Nếu tình huống mà Trần Thiệu Thanh đã nói đều là sự thật, đừng nói hắn chỉ là con trai của chủ nhiệm văn phòng, cho dù cha hắn là trưởng trấn Bảo Kinh, tựa hồ cũng chỉ có thể nén giận.

Vốn đã không ôm ý tưởng, làm sao có chuyện trách móc?

Bữa cơm trưa qua loa giải quyết, đi ra ngoài đứng ở cửa quán, Trần Thiệu Thanh sửa lại cổ áo của mình, lấy ra chuỗi chìa khóa đưa cho Diệp Dương Thành, vỗ vỗ vai hắn nói:

- Cậu vào phòng tôi ngủ một lát, bảy tám giờ tối tôi mới về, chờ tôi về chúng ta đi ăn thịt nướng, uống chút rượu?

- Ha ha, tiểu tử cậu nổi danh một bình lật, khiêng cậu về còn phí sức lực của tôi đâu.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Cậu nên đi uống Vương Lão Cát đi, ha ha...

Nhìn thấy Trần Thiệu Thanh cười cười rồi đi, nụ cười trên mặt Diệp Dương Thành đọng lại, hắn không phải loại người ném thiết thời sẽ dễ dàng quên, một vạn năm ngàn đồng hắn phải chấp vá lung tung mới gom tới, vì chuyện em trai khiến bản thân không còn đồng nào, còn bị người trong sòng bạc đánh một trận, cơn tức này làm sao có thể nuốt xuống?

Phì Long cũng tốt, Lục Hồng Quân cũng vậy, Diệp Dương Thành sẽ nhớ kỹ bọn hắn...

7. Chương 7: Cười Tà Ác

Đi vào ngõ hẻm về tới trong nhà Trần Thiếu Thanh, mở cửa đi vào cũng không lên phòng ngủ nghỉ ngơi, Diệp Dương Thành đặt chìa khóa lên bàn ăn, xoay người ngồi xuống trên sofa bên cạnh.

Hít sâu một hơi, chậm rãi đem tay trái đặt lên đầu gối chân trái, lòng bàn tay ngửa lên, lẩm bẩm:

- Cửu Tiêu, xuất hiện đi.

Vừa dứt lời, một điểm sáng màu bạc nhỏ như hạt vừng từ trong lòng bàn tay hiện ra, nhanh chóng tăng lớn, không đầy hai giây Cửu Tiêu đã bị ngân quang mờ lung bao phủ xuất hiện trong tay trái Diệp Dương Thành.

Đã có kinh nghiệm lần trước, Diệp Dương Thành cũng không ngu ngốc đi lật trang thứ hai, trực tiếp mở ra tờ đầu tiên, đợi sau khi bản đồ thị trấn Bảo Kinh hiện ra, Diệp Dương Thành bắt đầu tinh tế kiểm tra.

Diện tích năm cây số vuông, vừa lúc bao trùm cả khu vực dân cư đông đúc trấn Bảo Kinh, là khu vực quản hạt mà thần quyền của hắn có hữu hiệu, nếu rời khỏi khu vực quản hạt thì thần quyền sẽ yếu bớt, muốn tiếp tục vận dụng thần quyền, phải tiêu hao công đức huyền diệu, cách càng xa tiêu hao càng lớn.

Tỷ như ở trong trấn Bảo Kinh, thuộc địa bàn của hắn, nếu không ám ảnh mà chỉ điều khiển côn trùng thì không tiêu hao công đức huyền diệu, nhưng nếu rời khỏi phạm vi địa bàn của mình, muốn điều khiển côn trùng thì nhất định phải bị tiêu hao công đức huyền diệu.

Diệp Dương Thành không biết vì sao mình hiểu được đạo lý này, chỉ đơn giản là hiểu rõ mà thôi.

Đối chiếu với bản đồ thật kỹ càng, rốt cục xác định sông bạc kia nằm trong khu vực quản hạt của mình, khóe môi hắn hiện lên nụ cười thản nhiên, ngừng đầu chợt nói một câu:

- Đến một con ruồi bọ đậu xanh.

Không đầy ba giây thời gian, một con ruồi bọ đậu xanh cỡ hạt đậu tương đã vũng vàng rơi lên lòng bàn tay Diệp Dương Thành, vẫn không nhúc nhích.

Nhìn chằm chằm con ruồi bọ chốc lát, hắn khép hai mắt, ngay sau đó trong đầu liền hiện lên dòng chữ: ám ảnh thành công, công đức huyền diệu -1.

Diệp Dương Thành lại thấy được một người khổng lồ, một người khổng lồ nguy nga vĩ ngạn như ngọn núi Himalaya.

Có lẽ bởi vì là ám ảnh, Diệp Dương Thành thông qua ánh mắt ruồi bọ nhìn thấy thế giới trong mắt nhân loại bình thường hoàn toàn nhất trí, cấu tạo sinh lý của ruồi bọ không gây ảnh hưởng gì với Diệp Dương Thành, thậm chí hắn còn nghe được một ít tiếng vang rất nhỏ, hai loại cảm giác hội tụ trong đại não bản thể, hình ảnh thành hình thanh âm truyền lại, cũng không có gì là khó chịu.

Khống chế ruồi bọ bò trong tay mình một lần, sau đó mới vẫy đôi cánh trong suốt lảo đảo bay lên, vòng vo mười bảy mười tám vòng trên đỉnh đầu bản thể của mình, miễn cưỡng quen thuộc phương thức phi hành của con ruồi.

Chui qua khe cửa rời khỏi nhà Trần Thiếu Thanh, xuyên qua hẻm nhỏ, Diệp Dương Thành hướng chỗ sông bạc ra sức vẫy cánh.

Ruồi bọ theo sự khống chế của Diệp Dương Thành nhu thuận bay về phía sông bạc, mà bản thể Diệp Dương Thành đang ở trong nhà Trần Thiếu Thanh chợt mở miệng tự nhủ:

- Oa, khát, tóc đã bạc rồi mà còn làm dữ dội như vậy...đi, đây không phải là bạn gái của ai đó sao? Vì sao lại cùng người khác lên giường đây? Nha, đứa nhỏ này nhìn thật không tệ, sao còn tự kích dục đầu...

Mùi vị rình xem thật không tệ, nhưng cũng không làm tốc độ phi hành của Diệp Dương Thành bị ảnh hưởng, mười mấy phút sau ruồi bọ đã xuất hiện bên ngoài sông bạc, vòng quanh nơi này một vòng, cuối cùng hắn phát hiện một cửa sổ lầu sáu mở ra.

Nỗ lực vẫy cánh, thậm chí bản thể Diệp Dương Thành cũng cắn chặt răng, bộ dạng như rất dốc sức lực...

Bay lên lầu sáu, chân trước, nga, không, là vừa bay vào cửa sổ, Diệp Dương Thành liền tròn mắt, ghé lên bức màn, không nhúc nhích nhìn lên, bản thể cũng bắt đầu nuốt nước bọt.

Tiền, thật nhiều tiền!

Trên sofa, trên bàn trà, trên mặt bàn, chất chồng những xấp tiền trăm nguyên, bốn nam nhân toàn thân trần như nhộng đang xuyên qua kiểm tra tiền bạc bên trong.

Chỉ quét mắt nhìn một vòng, chỉ sợ riêng số tiền trong căn phòng này cũng không dưới hai ngàn vạn!

Đây chỉ là một căn phòng trên lầu sáu, ngoại trừ bốn nam nhân trần trụi kia, còn có người phụ nữ tên a Trần sắc mặt nghiêm chỉnh thông dong ngồi trước bàn làm việc, một tay cầm bút máy, một tay đang không ngừng bấm vào máy tính, tựa hồ đang tính toán sổ sách gì đó.

Không ai chú ý tới trên bức màn có một con ruồi bình thường đang lơ lửng nhìn bọn hắn, hoặc là nói đang nhìn số tiền bên trong.

- Trần tỷ, đã kiểm kê xong.

Diệp Dương Thành đậu trên bức màn chừng hơn hai phút, một nam nhân còn khá trẻ buông xuống cọc tiền mới kiểm tra xong, nhìn a Trần nói:

- Chỗ của tôi là bốn trăm ba mươi vạn.

- Chỗ của tôi là sáu trăm mười ba vạn.

- Năm trăm hai mươi chín vạn.

- Bảy trăm bốn mươi bảy vạn.

Bốn nam nhân lần lượt báo cáo con số, nghe được lời của bọn hắn, a Trần buông bút máy, tùy tay đem một túi vải đen ném qua ột nam nhân, nói:

- Bỏ vào đây mười vạn đem tới chỗ cũ, số tiền còn lại bỏ vào rương mật mã, khuya nay đưa tới cho Long ca.

- Đã biết, Trần tỷ.

Bốn nam nhân gật gật đầu, bắt đầu đem tiền xếp vào trong rương mật mã.

Quét mắt nhìn qua năm người, Diệp Dương Thành cường chế ý niệm điều động côn trùng đến nơi đây giạt tiền, lại vỗ cánh thông qua khe cửa bay ra khỏi phòng.

Diệp Dương Thành biết đây là tiền phi nghĩa, lấy cũng không vấn đề, nhưng hiện tại hắn không có kỹ năng đi giạt tiền, chẳng lẽ điều động mấy vạn ong mật đến cướp sạch số tiền này? Mười con ong mật nâng một tờ trăm nguyên bay tới trong nhà Trần Thiếu Thanh, sau đó giao tiền vào trong tay hắn?

Trừ phi Diệp Dương Thành nghèo đến phát điên, nghèo đến choáng váng, bằng không loại chuyện này thật sự không thể làm.

Động tĩnh lớn như thế nếu còn không bị bại lộ, chỉ có thể chứng minh vận khí Diệp Dương Thành rất nghịch thiên, nhưng hắn cũng không nghĩ mình có được vận khí tốt đến như thế.

Cho nên nuốt nước bọt, mắng to một tiếng vô sỉ, đê tiện, rác rưởi, căn bã mới là lựa chọn duy nhất hiện tại của hắn.

Rời khỏi căn phòng giống như phòng tài vụ, Diệp Dương Thành bay xuống dưới lầu, lần này hắn đến đây cần tìm ra chỗ ngủ của Lục Hồng Quân, đồng thời phải thăm dò rõ ràng trạng huống của sông bạc, chuẩn bị cho hành động trả thù.

Hắn không có lá gan giết người, nhưng dọa nạt một chút, ghê tởm một chút, sẽ không phạm pháp đi?

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa, lộ ra dáng tươi cười tà ác...

8. Chương 8: Siêu Độ Nhân Dân Tệ

Diện tích sông bạc là ba ngôi nhà hợp lại dựng thành, từ xa xa nhìn tới chỉ như ba ngôi nhà bình thường, không có khác thường, nhưng sau khi đi vào mới có thể phát hiện ba ngôi nhà cao bảy tầng lầu này, tầng một cùng tầng hai được đánh thông, diện tích chừng hơn năm trăm thước vuông.

Tầng một là nơi tụ tập của một ít khách đơn lẻ, dùng tiền mặt, mà tầng hai sa hoa hơn không ít, dùng thẻ bài, trong sông bài có không ít cô gái thanh xuân xinh đẹp giả dạng y tá, nữ phó, tiếp viên hàng không không ngừng xuyên qua, cả sông bạc tràn ngập chân khí xa xỉ sa đọa.

Những cô gái này còn thật trẻ tuổi, nhỏ chừng mười bảy mười tám, lớn chỉ hai mươi ba hai mươi bốn, dựa theo ánh mắt người thường mà xem, những cô gái này đều cấp bậc mỹ nữ, dưới lớp trang điểm lộ ra ý vị mê hoặc lòng người.

Thường thường sẽ có khách chơi bài vươn tay sờ soạng vài cái, các thiếu nữ đều nũng nịu ra vẻ tức giận đáp lại, làm cho Diệp Dương Thành vừa đi vào tầng hai đều nhìn ngây người.

- Vô sỉ! Hạ lưu! Xấu xa!

Mắng to một câu, Diệp Dương Thành cũng bất đắc dĩ, hắn không phải siêu nhân cứu vớt thế giới, những cô gái thanh xuân hiển nhiên vì tiền tài mới đến làm việc, Diệp Dương Thành cũng không có lý tưởng vĩ đại, hắn chỉ đến đây tìm cơ hội báo thù.

Chuyển đầu nhỏ màu xanh biếc, Diệp Dương Thành một đường bay tới nhận ra được không ít gương mặt quen thuộc, khách chơi bài trên tầng hai hơn phân nửa đều là nhân vật có danh dự uy tín trong trấn, hoặc là có tiền, hoặc là có quyền!

Khi chạy nghiệp vụ Diệp Dương Thành từng gặp qua không ít, ở trong này cũng nhìn thấy thật nhiều.

Cuộc sống của người có tiền luôn xa hoa lãng phí, bình thường bề ngoài có vẻ nghiêm túc đàng hoàng nhưng vẫn có thời gian hóa thân thành cầm thú, trong lòng Diệp Dương Thành nhiều ít có chút giải thích.

Nơi ở của Lục Hồng Quân trong sông bạc thật dễ dàng tìm thấy, ngay hướng tây bắc trên tầng hai, Diệp Dương Thành phát hiện một phòng ngủ, Lục Hồng Quân lúc này trần trụi nằm trên giường, hai cô gái chừng mười bảy mười tám mặc sa mỏng hơi mờ đang phục vụ cho hắn.

Cơ bắp trên người Lục Hồng Quân cuộn cuộn, vết sẹo tung hoành, cho dù giờ phút này Diệp Dương Thành ám ảnh lên thân một con ruồi nhưng khi nhìn thấy vết sẹo trên người Lục Hồng Quân cũng không nhận được run lên, trời ạ, nhiều tổn thương như vậy, tiểu tử này từng giết bao nhiêu người ah?

Cửa phòng ngủ chỉ khép hờ, hai thiếu nữ bị Lục Hồng Quân giở trò cũng không hề có ý tứ che lấp, hoàn toàn lớn tiếng rên rỉ, nếu người khác không vào phòng nhìn xem, còn tưởng rằng Lục Hồng Quân uy mãnh không biết bao nhiêu.

Diệp Dương Thành nhìn một lát, bản thể cũng nổi lên phản ứng mãnh liệt, dù sao hắn vẫn còn là một nam nhân bình thường, chiếm được thân cách cũng không có nghĩa từ nay về sau không nhiễm khói lửa nhân gian, hai cô gái như hoa như ngọc làm ra hành động gợi dục như vậy, nếu Diệp Dương Thành không chút phản ứng, vậy hắn cũng không phải là nam nhân.

Vỗ cánh bay lên chụp đèn thủy tinh trên trần nhà, từ trên cao nhìn xuống, mặc dù có ý nghĩ tra xét hoàn cảnh nơi đây lựa thời cơ xuống tay, nhưng dù sao bên dưới là phim AV, thế cho nên lực chú ý của hắn không ngừng bị phân tán, cuối cùng không nhận được nữa vỗ cánh bay mất.

Nếu còn tiếp tục lưu lại, Diệp Dương Thành thậm chí hoài nghi con ruồi kia sẽ không chịu nổi loại nhiệt độ này, trực tiếp nổ tung.

Mặc dù chuyển quanh sông bạc chưa đầy nửa giờ, nhưng tình huống cần tra xét đã xong, dù sao không ai đi chú ý một con ruồi nhỏ nhoi mà thôi.

Bay ra khỏi sông bạc, Diệp Dương Thành vẫn chưa kết thúc việc ám ảnh, bởi vì hắn còn muốn thử xem một chút loại ám ảnh này có thể kéo dài được bao lâu?

Khổng chế con ruồi thật cẩn thận trốn tránh mạng nhện trước mặt, chậm rãi du dương trong khu vực quản hạt của mình không mục đích.

Mỗi khi con ruồi bay đến bên biên giới tuyến, trong lòng Diệp Dương Thành sẽ nghe được Cửu Tiêu cảnh cáo, sau đó quay đầu bay trở về, kiên quyết không bay ra khỏi khu vực quản hạt.

Ngừng ngừng bay bay chừng nửa giờ, Diệp Dương Thành không chế con ruồi bay qua một rừng cây nhỏ trong công viên, ngay khi hắn đang cân nhắc làm sao trả thù Lục Hồng Quân, nga, là thay trời hành đạo, lại ngoài ý muốn nhìn thấy hai nam nhân.

Hai nam nhân chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, một người cầm theo bao bố màu đen, đang đi ngang qua rừng cây nhỏ trong công viên...

- Hai...người này chẳng phải là hai tên ở trong phòng tầng sáu sòng bạc hay sao?

Diệp Dương Thành dừng lại, chậm rãi đậu lên một mảnh lá cây, nằm úp sấp ở trên nhìn chăm chăm hai nam nhân kia, suy đoán mơ hồ làm tim hắn đập thật nhanh.

- Chính là chỗ này.

Hai nam nhân ra vẻ như đang dạo lang thang đến dưới một tàng cây bạch quả, nam nhân cầm túi đen ra dấu bằng mắt cho người còn lại, nam nhân kia gật đầu hiểu ý, hai tay đang rút trong túi quần chọt lấy ra di động như muốn gọi cho ai đó, trên thực tế chỉ là lẩm bẩm lầu bầu, quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Mười mấy giây sau, xác nhận chung quanh không có người khả nghi tồn tại, mới thấp giọng nói:

- An toàn.

- Ân.

Nam nhân cầm túi đen nhất thời ngồi xổm người xuống, dùng tốc độ cực nhanh đem túi đen nhét vào trong một lỗ tối dưới tàng cây bạch quả, sau đó còn gầy gầy cổ đại che lại lỗ tối.

Làm xong chuyện này, nam nhân kia đứng lên, nhìn nam nhân cầm di động gật gật đầu, cười nói:

- Gọi điện cho họ La, nói ở vị trí cũ.

- Vẫn đi trước đi, mỗi lần họ La đến lấy tiền đều là mười hai giờ khuya, hôm nay là ngày chia hoa hồng bình thường, không cần thông tri chính hắn cũng sẽ đi qua.

Nam nhân cầm di động cười cười, nói:

- Đêm nay đến Hoàng Đô chơi đùa?

- Thật vất vả được nghỉ phép, sao có thể bạc đãi chính mình?

Hai người liếc nhau, cười ha ha rời đi.

Bọn hắn không hề biết khi bọn hắn tự mình làm việc thật bí mật, con ruồi đang lặng lẽ đậu trên lá cây nhìn chăm chú vào bọn hắn, bản thể Diệp Dương Thành sóng lòng mê mông, trời ah, trong túi đen kia không phải chứa mười vạn đồng đi?

Tuy nói chỉ là suy đoán, nhưng Diệp Dương Thành khẳng định bên trong nhất định là tiền!

Họ La? Phó trưởng trấn Bảo Kinh hình như là họ La đi? Mười vạn ah!

Tim đập rộn lên.

Công tác hai năm ăn mặc tiết kiệm thật khó khăn mới dành dụm được vạn đồng, mười vạn ý vị thế nào? Ý nghĩa nếu Diệp Dương Thành còn làm việc, phải dành dụm hai mươi năm!

Không lấy thật uống phí, lấy không càng thích! Dù sao là đồng tiền dính hắc ám, inh lấy về siêu độ cho chúng đi!

Diệp Dương Thành làm ra quyết định mà hắn tự nhận là phi thường hợp lý, còn chưa đợi hắn vỗ cánh bay đi, liền cảm giác lông tơ dựng lên, ngay sau đó trước mắt tối sầm...

Đang ngồi trên sô pha, Diệp Dương Thành chợt mở mắt.

Trên nhánh cây trong công viên, một con thằn lằn phun ra đầu lưỡi liếm liếm móng vuốt, lung la lung lay đi mất...phông chừng trong lòng nó đang bật cười, còn chưa thấy qua con ruồi nào ngu xuẩn như vậy, mình đã đến trước mặt vẫn không nhúc nhích nằm úp sấp...

Côn trùng thứ hai bị ám ảnh, tử vong.

9. Chương 9: Mười Vạn Tới Tay

- Ta siêu độ ngươi, chúc ngươi kiếp sau làm người!

Con ruồi đã chết, phản ứng đầu tiên sau khi Diệp Dương Thành mở mắt không phải đi truy cứu ai giết con ruồi của mình, mà là muốn siêu độ cho oan hồn con ruồi kia.

Nhưng sau khi nói xong câu đó, không hề có chút phản ứng.

Vì thế Diệp Dương Thành bình thường trở lại, lẩm bẩm:

- Sự thật chứng minh không phải ca mưu sát người, mà là vận mệnh của người đã chú định có kiếp nạn này...a mi đạu hủ, lỗi lỗi...

Trên thực tế mãi cho tới bây giờ Diệp Dương Thành còn chưa hiểu được chuyện siêu độ oan hồn là thế nào, nếu hắn biết khoảng cách quá xa với oan hồn nên không thể hoàn thành siêu độ, không biết sẽ có cảm tưởng ra sao?

Nhưng Diệp Dương Thành cũng không suy nghĩ quá nhiều, trong đầu hắn đã bị một chồng mười vạn đồng kia lấp đầy, hắn rất muốn lấy số tiền kia, rất muốn.

Nhưng hiện tại hắn không xác định người của sông bạc có ở lại nơi đó canh chừng hay không, đợi đến khi nào có người đến lấy tiền mới chịu rời đi? Diệp Dương Thành không ngừng do dự, dù sao là mười vạn mà không phải mười đồng!

Ngồi yên lặng trên sô pha hồi lâu, hắn cắn chặt răng đứng lên, lẩm bẩm:

- Địa bàn của lão tử do lão tử làm chủ, tiền trên địa bàn cũng là của lão tử...

Đi thẳng lên lầu, tìm mũi lưới trai màu đen đội lên, cởi quần áo thể thao cùng giày thể thao, lấy ra một chiếc quần bò đã phai màu cùng một chiếc áo sơ mi màu đỏ của Trần Thiệu Thanh, sau khi thay xong quần áo hắn lại ngẫm nghĩ, lục tung tủ tìm ba lô màu đen mà trước kia Trần Thiệu Thanh dùng đến trường, lúc này mới hung hăng đi xuống lầu rời khỏi nhà đến thẳng công viên.

Hơn mười phút sau Diệp Dương Thành đã đến công viên, lúc này khoảng bốn giờ chiều, là thời gian mà các cụ ông cụ bà ra công viên tập thể dục, người trong công viên thật không ít.

Tuy cách ăn mặc của Diệp Dương Thành rất quê mùa, nhưng cũng không làm các cụ ông cụ bà chú ý.

Trên lưng đeo ba lô đi dạo một vòng trong công viên, nhất là chung quanh rừng cây nhỏ kia, Diệp Dương Thành vô cùng cẩn thận không bỏ sót qua một người nào đi ngang nơi này.

Chỉ chớp mắt đã bốn giờ rưỡi, rốt cục Diệp Dương Thành đã khẳng định người của sông bạc cũng không canh chừng ở đây, bởi vì hắn không nhìn thấy có người nào chú ý động tĩnh trong rừng cây nhỏ bên này...

Theo bản năng kéo thấp vành mũ, Diệp Dương Thành đứng bên ngoài rừng cây thở sâu vài lần, lúc này mới làm như không có việc gì, hai tay chống lên hông, làm cho người ta thoát nhìn tưởng hắn đang nóng lòng tìm địa phương giải quyết nhân sinh đại sự.

Thuận lợi đi vào rừng cây nhỏ, hơi thở của Diệp Dương Thành trở nên dồn dập, ánh mắt nhấp nháy, hẩn đi rất chậm, liên tục nhìn đông lại nhìn tây, lần đầu tiên làm loại sự tình này tâm tình khẩn trương làm cho hẩn cơ hồ không thể tự chủ.

Đề nén ý tưởng muốn quay đầu bỏ chạy, hẩn không ngừng an ủi mình số tiền này là tiền đen, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chính mình cầm số tiền này xem như thay trời hành đạo, đừng sợ...

Lắm bầm hồi lâu, chậm rãi đi tới địa phương mà con ruồi đã nhìn thấy qua, phát hiện gốc cây bạch quả đã khá già, hơi thở của Diệp Dương Thành cơ hồ muốn ngừng lại.

Quãng đường chưa đầy mười thước, Diệp Dương Thành đi mất một phút đồng hồ...

Rốt cục đi tới dưới tàng cây bạch quả, Diệp Dương Thành thở sâu, ngồi xổm xuống, hơn nữa dùng tốc độ nhanh nhất trong đời vươn tay tới, đẩy ra cỏ dại lộ lỗ hồng nhỏ ở rễ cây bạch quả, vươn tay đi vào, bắt được!

Túi màu đen bị Diệp Dương Thành lôi ra, dùng tốc độ như sét đánh nhét vào ba lô trên lưng, nhịp tim điên cuồng nhảy dựng lên...

Cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, hai chân hẩn thoáng run rẩy, chậm rãi đi từng bước một ra khỏi rừng cây, vòng qua một loạt chậu kiếng, Diệp Dương Thành rốt cục không còn áp chế được tâm tình phức tạp của mình giờ phút này, nhanh chân bỏ chạy, chạy cực nhanh, trong nháy mắt biến mất trong tầm mắt kinh ngạc của người đi đường...

Lấy được tiền, Diệp Dương Thành không đánh mất lý trí mà chạy thẳng về nhà, lại không ngừng chui loạn trong những ngõ nhỏ trong trấn không mục đích, hẩn biết mình lấy số tiền mà đối phương xác định sẽ không dám phao tin, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất bị người theo dõi, vẫn nên chui loạn cho bảo hiểm một ít.

Đợi cho Diệp Dương Thành hoàn thành xong nhiệm vụ tránh né người theo dõi mà hẩn tưởng tượng, quay về nhà Trần Thiệu Thanh thì đã tới sáu giờ.

Mồ hôi nhỏ giọt trên người, tản ra mùi vị nồng đậm, Diệp Dương Thành vừa đi vào nhà Trần Thiệu Thanh, việc làm đầu tiên không phải đem tiền ra đếm mà là cởi quần áo cùng mũ lưỡi trai, tìm kéo đem chúng cắt nát nhừ, sau đó tìm bình nước mực lớn đổ ra dùng đũa trộn lẫn một lần, thẳng đến khi đồ vật hoàn toàn bị phá hỏng, lúc này hẩn mới đứng dậy thở ra một hơi thật dài, tựa hồ làm xong sẽ triệt để được an toàn.

Cầm lên ba lô chậm rãi lên lầu, đi vào phòng Trần Thiệu Thanh, phịch một tiếng đóng cửa lại, thở hổn hển, tay trái cầm ba lô thoáng run rẩy.

Ngồi xuống trên mép giường, lấy ra túi màu đen, hình chữ nhật, thật dày!

Chậm rãi mở túi, Diệp Dương Thành cảm giác hiện tại giống như đang nằm mơ, sợ mình vừa mở ra bên trong không phải là tiền, mà là một con rắn độc nhảy ra cắn một ngụm, sau đó mộng tỉnh, Cửu Tiêu Thần Cách gì đó, toàn bộ biến mất.

Nhưng hẩn chỉ là quá lo lắng, run rẩy mở ra túi đen, mười xấp nhân dân tệ chói lọi hiện ra trong ánh mắt của hẩn, tản ra hương thơm mê người...

Giờ khắc này Diệp Dương Thành cảm giác mình cực kỳ hạnh phúc, mười vạn không phải con số nhỏ, dù không mua nổi nhà nhưng lấy ra thuê nhà cũng có thể thuê được bảy tám năm.

Nhà của Diệp Dương Thành là một ngôi nhà bốn tầng xi măng, nhưng hẩn còn em trai, sớm muộn cần lập gia đình, chẳng lẽ sau khi kết hôn còn như bây giờ, hẩn ở lầu bốn, em trai lầu ba, cha mẹ lầu hai?

Gia đình ít nhất còn phải xây thêm nhà, hoặc là hai nhà, nhưng tuy trấn Bảo Kinh không phát đạt, cũng không có nghĩa kẻ có tiền không nhiều. Rất nhiều người đi ra ngoài làm việc, có người thất bại, đương nhiên cũng có người giàu có.

Có thời điểm trong trấn treo biển bán căn hộ, một thước vuông bán bảy ngàn rưỡi, chỉ vài ngày thời gian ngắn ngủi đã bán sạch không còn!

Nếu không được thì mua đất tự mình xây nhà, nhưng nền nhà không rẻ tiền, một gia đình cách vách gia đình Diệp Dương Thành mua một nền đất, chỉ riêng là nền đã là ba mươi mấy vạn!

Tiền gửi ngân hàng của Diệp gia không nhiều lắm, muốn xây nhà khó hơn lên trời, thân thể cha mẹ không tốt, nhưng vì hi vọng khi con lập gia đình có được căn nhà nhỏ, hàng năm đi làm trong nhà máy, ngày thường vô cùng tiết kiệm, tần tần khổ khổ chỉ muốn để dành chút tiền xây nhà, hoặc mua phòng nhỏ...

Nghĩ tới những chuyện này, tâm tư muốn chạy ra ngoài tiêu xài một phen liền giảm xuống, mặc kệ như thế nào vẫn nên nghĩ biện pháp để dành tiền, giúp cha mẹ gánh vác một phần áp lực đi.

Nhìn mười vụn đồng trong tay mình, Diệp Dương Thành nhẹ nhàng thở dài, giờ khắc này tâm tình của hắn vô cùng bình tĩnh.

10. Chương 10: Thế Thiên Hành Uy

Diệp Dương Thành ngồi yên lặng trong phòng Trần Thiếu Thanh hơn một giờ, tự hỏi việc mình cần phải làm sau này.

Khoảng hơn bảy giờ, thanh âm giống như sỏi tru của Trần Thiếu Thanh xuyên thấu qua lớp thủy tinh dày chui vào trong tai Diệp Dương Thành:

- Lão Diệp, mở cửa!

Tiếng sỏi tru của Trần Thiếu Thanh làm Diệp Dương Thành giật mình tỉnh lại, trên mặt hiện lên ý cười nghiền ngẫm, cũng không lập tức đứng dậy đi ra mở cửa, mà ngẫm nghĩ một thoáng, đem mười vụn trong tay chia ra nhét vào túi quần, nhìn vào trong gương xác nhận sẽ không bị Trần Thiếu Thanh nhìn ra vấn đề, lúc này mới mở cửa đi xuống lầu.

- Nè, cậu không phải trốn trên lầu tự giải quyết đi?

Nhìn thấy vài phút sau Diệp Dương Thành mới đi xuống mở cửa, sắc mặt Trần Thiếu Thanh thật cổ quái đánh giá Diệp Dương Thành.

Bị ánh mắt cổ quái của hắn nhìn làm sợ hãi, Diệp Dương Thành hỏi lại một câu:

- Giữa trưa lúc tôi gọi cậu xuống không phải cũng thật lâu sao? Chẳng lẽ cậu cũng ở trên lầu tự giải quyết?

- Kháo, vô sỉ.

Sắc mặt Trần Thiếu Thanh đỏ lên, cứng rắn nói:

- Cậu thấy tôi giống hạng người như vậy sao? Ca là ai ah? Tùy tiện vẫy tay, cô gái nhà ai không muốn theo tôi lên giường? Tôi có cần tự giải quyết qua ngày không?

Lời biện giải liên tiếp lại có hương vị giấu đầu hử đuôi, Diệp Dương Thành mỉm cười nhìn hắn, trên mặt lộ ra vẻ tôi đã hiểu không cần giải thích.

Trần Thiếu Thanh xấu hổ đến mức muốn đập đầu, trời ạ...

- Đi thôi, đi ăn.

Trên mặt nóng lên, Trần Thiếu Thanh bĩu môi đổi đề tài:

- Hôm nay cấp trên lại cấp tiền, cầm một ngàn rưỡi...

Diệp Dương Thành hiểu được ý tứ của Trần Thiếu Thanh, gật đầu cười, cầm chìa khóa đưa cho hắn, đồng thời xoay người đóng cửa lại, lúc này mới quay đầu nói:

- Đêm nay tôi không ngủ nhà cậu, mới vừa nhớ được trong nhà còn có chút chuyện, không về không được.

- Được, vậy về đi.

Trần Thiếu Thanh thoáng lạng người một chút mới gật gật đầu, nói:

- Vốn dự định đêm nay cùng cậu đi chơi internet suốt đêm đâu, đi thôi, tìm một chỗ ăn cơm nói sau.

Diệp Dương Thành gật đầu cười, cùng Trần Thiệu Thanh đi ra đường, đại khái chừng hơn hai mươi bước Trần Thiệu Thanh bỗng nhiên dừng lại quay đầu nhìn hắn, nói:

- Lão Diệp, cậu còn nhớ Lưu Tuyết Oánh trong lớp chúng ta không?

- Lưu Tuyết Oánh?

Diệp Dương Thành thoáng ngậy người, sau đó gật gù đầu, kỳ quái hỏi:

- Dương nhiên còn nhớ, làm sao vậy?

- Ha ha, hôm nay lúc tôi tuần tra đã gặp nàng.

Trần Thiệu Thanh cười cười, nói:

- So với trước kia càng thêm hấp dẫn, lúc trước trong lớp không phải nói quan hệ giữa cậu cùng Lưu Tuyết Oánh thật tốt sao? Chẳng lẽ cậu không có chút ý tưởng đối với nàng?

- Tôi cái rắm.

Diệp Dương Thành cười mắng:

- Hôm đó trời mưa, lão tử nhìn thấy dù sao nàng là con gái bị mắc mưa nên đi lên che mưa giúp nàng, kết quả lại không biết có ai nhiều chuyện nhìn thấy được, lại đồn đãi ngày càng không giống ai, khiến cho sau này Lưu Tuyết Oánh cũng không thêm nói một câu nào với tôi, còn nói tôi gì chứ!

Nói tới đây, Diệp Dương Thành thoáng tạm dừng, nói:

- Nhưng nhắc tới, nha đầu kia cũng hấp dẫn người, tuy rằng ngạo khí một chút nhưng người xinh đẹp, hơn nữa điều kiện gia đình không tồi...

- Nói thẳng trong nhà người ta có tiền không được sao, còn quanh co làm gì.

Trần Thiệu Thanh ha ha cười nói:

- Tiểu tử cậu cũng sa đoạ, lúc trước xem trúng cô gái nào cũng xem tiền của người ta, hiện tại trái ngược, lại là người có tiêu chuẩn hơn ai hết.

- Ai, người là luôn thay đổi, xã hội là một đại chảo nhuộm thôi.

Diệp Dương Thành cảm khái một câu, sau đó có chút tò mò hỏi:

- Năm lớp 11 Lưu Tuyết Oánh không phải chuyển trường sao? Dựa theo điều kiện kinh tế của gia đình nàng cùng thành tích học tập của nàng, lúc này hắn còn học đại học mới đúng nha, vì sao lại đột nhiên trở lại? Cậu không phải nhìn lầm chứ.

- Nhất định là không nhìn lầm, tôi còn nói vài câu với nàng đâu.

Trần Thiệu Thanh gãi gãi đầu, nói:

- Nhưng tôi cảm giác nàng càng hấp dẫn hơn trước nhiều, nhưng lại có vẻ buồn bã hơn rất nhiều, tôi nói mười câu nàng nhiều nhất đáp lại một câu, ai, không hiểu nổi.

- Không hiểu nổi cũng không cần hiểu, đi thôi, đi uống rượu!

Diệp Dương Thành bật cười lớn, vỗ mạnh lên vai Trần Thiệu Thanh, đẩy đẩy hắn đi về hướng đường lớn.

Lưu Tuyết Oánh? Ấn tượng của Diệp Dương Thành đối với nàng đã sớm phai nhạt, ban đầu lúc còn ở trường thật sự có nghĩ qua muốn theo đuổi nàng, nhưng tới lúc này hắn cũng không còn ý tưởng gì khác, mấy năm trôi qua, quan hệ năm xưa không nóng không lạnh, chẳng lẽ vài năm qua đi còn có thể nhiệt tình hay sao?

Có chút tự giễu, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, đem bộ dáng hơi mờ của Lưu Tuyết Oánh ném bay ra khỏi đầu óc, ôm vai Trần Thiệu Thanh cùng nhau đi tới một sạp bán thịt nướng...

Gần chín giờ tối, uống hết hai chai bia Trần Thiếu Thanh đã lảo đảo không thể đi đường, Diệp Dương Thành vừa dìu hấn vừa trêu ghẹo:

- Năm đó là một bình lật, hiện tại tiến bộ, thành hai bình ngã.

Mơ mơ màng màng nghe được lời nói của Diệp Dương Thành, Trần Thiếu Thanh ngẩng đầu nhìn hấn, tựa hồ muốn nói gì, nhưng lại lập tức cúi đầu, hàm hồ lẩm bẩm không biết đang nói gì.

Đưa Trần Thiếu Thanh về nhà, Diệp Dương Thành đi thẳng đến một khách sạn gần sông bạc, trong tay cầm di động bị ngâm nước cùng một cái ví cũ rách, lấy giấy căn cước thuê căn phòng.

Đi vào phòng, lúc này Diệp Dương Thành mới đem hết tiền cất vào ngăn kéo trong tủ đầu giường, nằm trên giường xem ti vi.

Tuy rằng hấn không rõ thời gian kinh doanh của sông bạc, nhưng lúc này mới hơn chín giờ tối, cũng còn vài giờ mới đóng cửa đi? Thời gian tìm công đức huyền diệu còn chín giờ, nếu sự tình đêm nay xong xuôi còn chưa gia tăng, chỉ sợ còn lại tám giờ.

Trong lòng cân nhắc chuyện công đức huyền diệu, hấn vô ý thức mở remote ti vi.

Cùng lúc đó, bên trong công viên nằm tại trấn Bảo Kinh, một người trung niên mập mạp đang ngồi trên chiếc xe đạp cũ đi vào công viên.

Đi vòng quanh đường nhỏ chừng năm sáu phút, hấn chậm rãi đến gần rừng cây nhỏ trong công viên, để xe ngoài bờ rừng cây, sờ soạn đi vào bên trong.

Ba phút sau về mặt hấn trần đầy tối tăm, từ trong rừng cây đi ra đạp xe rời đi...

Diệp Dương Thành nghĩ ngợi một lúc liền ngủ mất, thẳng đến hơn hai giờ sáng mới bị một trận âm nhạc đánh thức, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy trong ti vi đang chiếu quảng cáo, một nam tử hơn ba mươi mặc âu phục đang cầm hộp thuốc về mặt kích động giảng giải gì đó.

Nhu nhu hai mắt, ngáp dài một tiếng ngồi dậy, Diệp Dương Thành tắt ti vi, đứng dậy vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Từ trong nhà vệ sinh đi ra, tinh thần Diệp Dương Thành phấn chấn hơn không ít, lẩm bẩm lâu bầu ngồi xuống mép giường:

- Đêm nay, bốn đại thần muốn thể thiên hành uy, nếu công đức huyền diệu không gia tăng...Ai, tốt xấu cho thêm vài giờ đi, ngày tháng chỉ có xuất không thu nhập thật rất khó qua ah!

11. Chương 11: Hù Dọa Không Nổi.

Lúc này đây ngược lại cũng không dùng đến cầm đầu từ trong cơ thể gọi đi ra nữa, có kinh nghiệm hai lần trước, Diệp Dương Thành trực tiếp mở cửa sổ ra lẩm bẩm nói:

- Lại đến một con ruồi trâu.

Lần này có thể bởi vì yêu cầu tương đối đáng sợ hơn, nên đợi khoảng chừng hơn một phút đồng hồ, mới có một con ruồi trâu lác lư bay đến trên lòng bàn tay của Diệp Dương Thành. Dù sao nhân gia bình thường vẫn là giữa trưa mới hoạt động, đêm hôm khuya khoắc như thế gọi nó ra, rõ ràng một bộ dáng tinh thần không tốt cũng là có thể lý giải được.

Nhìn con ruồi trâu này ghé vào trên tay mình, Diệp Dương Thành xoay người đem cửa sổ chậm rãi đóng lại, chỉ để một cái khe hở, lúc này mới xoay người ngồi vào trên giường, đặt lưng ở trên giường chậm rãi khép hai mắt lại, từng giây trôi qua, trong đầu liền xuất hiện tin tức nhắc nhở: Phụ thân thành công, công đức huyền diệu.

Ruồi trâu thoát nhìn một chút cùng với con ruồi bình thường không khác biệt lắm, nhưng so với con ruồi lại lợi hại hơn, đại khái thích hút máu, tính tình dị thường táo bạo.

Bất quá những điểm này đối với Diệp Dương Thành mà nói đều không có quan hệ gì. Sở dĩ hắn lựa chọn ruồi trâu, là bởi vì tốc độ phi hành của ruồi trâu rất nhanh, tuy rằng thời gian bay sẽ phát sinh ra mấy tiếng ồ ồ như vậy, nhưng hiệu suất lại rất là cao.

Có kinh nghiệm lúc chiều điều khiển con ruồi, lúc này khống chế ruồi trâu ngược lại cũng là quen việc dễ làm. Ở trong phòng bay một vòng sau đó liền chui vào khe hở tại cửa sổ, hướng phía sông bạc cách đó không xa bay đến.

Không nằm ngoài sở liệu của Diệp Dương Thành, lúc này lầu một sông bạc tuy rằng còn có mấy tay cờ bạc lẻ tẻ ở lại, nhưng lầu hai sớm đã tắt đèn, khách đánh bạc đều trở về nhà tìm vợ mà ngủ. Cảnh tượng xa hoa trụy lạc ban ngày đã không còn thấy được nữa.

Đôi cánh chấn động bay vào lầu hai sông bạc, rất nhanh liền tìm được căn phòng của Lục Hồng Quân ở lầu hai. Nhẹ nhàng bay chui qua khe cửa trên mặt đất, quả nhiên thấy được Lục Hồng Quân đang toàn thân trần truồng nằm ngủ ở trên giường. Hai thiếu nữ thanh xuân lúc ban ngày nhifnt hấy cũng không biết đã đi đâu, lại cũng không có nằm ở trên giường.

Bay lòng vòng ở trên đầu Lục Hồng Quân một trận, Diệp Dương Thành bay đến đậu trên chiếc đèn thủy tinh. Từ bên trên nhìn chăm chú xuống Lục Hồng Quân đang ngủ thật say sưa, bản thể ở trong phòng khách sạn mở miệng lẩm bẩm:

- Con gián xung quanh sông bạc vô luận lớn bé ra sao, lập tức tập hợp năm trăm con chui vào trong căn phòng phía tây trên lầu hai sông bạc chờ chỉ lệnh.

Lời nói của Diệp Dương Thành vừa rơi xuống, bên trong gian phòng lần thứ hai lâm vào yên tĩnh.

Mà trong góc tối âm u ẩm ướt, trong nhà dân, trong cống thoát nước xung quanh sông bạc chính là trong thời khắc này một đám gián sôi nổi bắt đầu tập kết. Từng con một bò ra khỏi địa phương ngày thường sinh sống, hướng phía sông bạc tụ tập đến.

Đám gián bò ra đến bên ngoài của sông bạc liền tụ tập lại trong cái hẻm nhỏ, chia làm năm đội ngũ, từng đội ngũ vừa vặn một trăm con gián. Ngay sau đó, bò lên tường chui vào trong khe cửa, bất quá thời gian không tới một phút ngắn ngủi, đại quân con gián khổng lồ kia đã tràn toàn bộ vào trong sông bạc, cấp tốc hướng phía địa điểm chỉ định trên lầu hai tụ tập tới.

Sau đó, Diệp Dương Thành thông qua ruồi trâu thấy được đại quân con gián khiến người ta buồn nôn nổi đầu nhau mà vào. Đủ năm trăm con chính tề xuất hiện ở trong tầm mắt của Diệp Dương Thành.

Từ trên cao nhìn xuống những con gián này, bản thể Diệp Dương Thành ở trong khách sạn tự nhiên cũng có thể biết được cảnh tượng hình ảnh bên trong phòng ngủ kia, khoe miệng không tự chủ được nhếch lên, nở nụ cười tà ác:

- Đều leo lên cho ta, từ trên chân bắt đầu, hai cái đùi mỗi cái tám mươi con, trên bụng, ngực hai trăm con, hai cái tay mỗi cái ba mươi con, số còn lại chui vào trong lỗ mũi cho ta!

Lời nói của Diệp Dương Thành trong khách sạn phía bên kia vừa dứt, năm trăm con gián này lập tức bắt đầu hành động rồi. Từ trên giường rơi xuống chiếc thảm trên mặt đất bò lên, liền giống như đấu tranh anh dũng vậy. Bất quá hơn mười giây ngắn ngủi, năm trăm con gián kích cỡ không đồng nhất đã cùng nhau xông lên trên giường của Lục Hồng Quân.

Lục Hồng Quân cũng không biết là xé chiều hôm nay bị hai thiếu nữ hút khô rồi, hay là còn có nguyên nhân nào khác. Trong quá trình đại quân năm trăm con gián này bò lên cũng chỉ là nhẹ nhàng, vô ý thức nói lẩm bẩm hai tiếng...

Năm trăm con gián!

Bò đầy toàn thân Lục Hồng Quân, từ phương hướng con ruồi trâu Diệp Dương Thành nhìn lại, giống như là một quái vật biến dị sống sờ sờ từ trong bộ phim kinh dị nào đó chui ra.

Cố nén xung động muốn nôn mửa, Diệp Dương Thành nhẹ nhàng vỗ hai cánh, lao thẳng xuống phía dưới, hung hăng ở trên chóp mũi của Lục Hồng Quân đang trần truồng cần một cái thật mạnh.

Lục Hồng Quân bị cảm giác đau nhức trực tiếp đem hắn từ trong giấc ngủ mơ màng tỉnh lại, theo bản năng mở hai mắt ra, con gián, thật là nhiều con gián!

- A....!

Nam nhân không biết đã làm bao nhiêu chuyện ác này, con người bắt đầu khuếch tán, giống như những thiếu nữ trong quá khứ đã từng bị hấn cưỡng gian không ngừng rống lên vậy, tê tâm liệt phế, vang vọng thiên địa:

- A....gián...con gián!

- Đơn giản từng phạt ác nhân thành công, thu được công đức huyền diệu +20. Xin ngài không ngừng cố gắng, thanh trừ ác nhân trải lại cho khu vực mà ngài quản lý một mảnh trời xanh trong sáng!

Kèm theo tiếng thét chói tai tê lương của Lục Hồng Quân, trong đầu của Diệp Dương Thành cũng theo đó mà nổi lên mấy dòng văn tự, hai mươi điểm công đức huyền diệu vào sổ!

- Hành động kết thúc, mau chóng triệt hồi!

Bản thể của Diệp Dương Thành nói mtooj câu, hai mắt khép lại, mắt ảnh cắt đứt trên người ruồi trâu...

Lục Hồng Quân phảng phất như một thiếu nữ bất lực bị vô tận lãng nhục vậy, ra sức, vô ý thức huy động hai tay, Diệp Dương Thành cũng không đoái hoài tới có hữu dụng hay không, lập tức lẩm bẩm tự nói ra:

- Các anh linh tử vong, cảm tạ các người đối với trừng phạt ác nhân làm ra cống hiến thật lớn. Ta, Diệp Dương Thành, siêu độ cho các người, chúc các người kiếp sau có thể đầu thai đúng chỗ...

- Siêu độ oan hồn uống mạng, công đức huyền diệu +1.

- Siêu độ oan hồn uống mạng, công đức huyền diệu +1.

- Siêu độ...

Trong đầu không ngừng nhảy ra từng dòng văn tự nhắc nhở. Thế nhưng, không đợi Diệp Dương Thành mừng rỡ, ngay sau đó văn tự nhắc nhở hiện ra giống như một chậu nước lạnh giội xuống đem hắn bừng tỉnh rừng mình:

- Tạo thành sinh vật vô tội tử vong, công đức huyền diệu -1.

- Tạo thành sinh vật vô tội tử vong, công đức huyền diệu -1.

- Tạo thành sinh vật vô tội tử vong, công đức huyền diệu -1.

Một cộng một trừ, siêu độ vong hồn có được công đức huyền diệu lại đem trả lại rồi, Diệp Dương Thành sờ mũi cười khổ một tiếng, thế giới này còn thật không có bữa cơm nào ăn miễn phí a!

Theo Diệp Dương Thành tuyên bố hành động kết thúc, những con gián may mắn sống sót này bắt đầu lui lại theo quy mô, đợi đến đám tay sai trong sòng bạc nghe được tiếng thét chói tai của Lục Hồng Quân chạy tới thì ngoại trừ xác những con gián đã chết ra, những con gián còn sống đã sớm biến mất vô ảnh vô tung.

Chạy ào vào trong phòng ngủ của Lục Hồng Quân, đám tay chân này đã thấy được một khiến cho bọn họ cả đời khó quên...

Lục Hồng Quân, nam nhân ở trong mắt bao nhiêu người giống như một ma quỷ sát nhân này, hiện tại đang co quắp ở trong tấm thảm trên giường, có rúc tại một góc của gian phòng, cả người không ngừng run rẩy...

Kể làm ác rất tin quỷ thần, Lục Hồng Quân tự nhiên cũng không ngoại lệ, con gián ghê tởm kia có thể chỉ là một nguyên nhân dẫn đến, chân chính khiến hắn yếu đuối tới sắp hỏng mất như vậy, chắc là phần sợ hãi bị hấn áp chế dưới đáy lòng.

Khi nhìn thấy những con gián bò khắp trần đầy toàn thân mình, một phần sợ hãi tránh thoát khỏi ràng buộc, trong nháy mắt bị vô hạn phóng đại!

Một trận kinh hãi như vậy trải qua, tuy rằng không đến mức trở nên ngu ngốc hay điên loạn, nhưng ít ra Lục Hồng Quân đời này chỉ sợ là không tỉnh lại nổi. Bởi vì lúc trước tỉnh lại từ trong mộng, hắn đang cười dữ tợn, đang cường gian một nữ sinh cao trung...

12. Chương 12: Điều Tra ... Con Gián.

- Đơn giản trừng phạt ác nhân, không ngừng cố gắng, thanh trừ ác nhân!

Lục Hồng Quân trong sông bạc bị dọa sợ tới cả người run rẩy, Diệp Dương Thành ở trong khách sạn cũng đã giải trừ phụ thân trên người ruồi trâu, để nó quay trở về đi ngủ.

Tựa lưng ở trên giường, trong đầu của Diệp Dương Thành cũng đang không ngừng hồi tưởng điểm liên quan tới mấy người được nhắc đến trong đoạn văn tự lúc trước. Đầu tiên là trừng phạt nhẹ ác nhân, như vậy là không phải có nghĩa là trừng phạt nhẹ, sau cấp bậc trừng phạt này còn có trừng phạt càng thêm nghiêm khắc hơn sao? Mà trừng phạt càng thêm nghiêm khắc hơn, lấy được công đức huyền diệu cũng sẽ càng nhiều hơn?

Điểm quan trọng thứ hai là không ngừng cố gắng, bốn chữ này có thể lý giải thành trừng phạt kẻ xấu, cũng có thể lý giải thành tiếp tục trừng phạt Lục Hồng Quân. Nếu như dựa theo khái niệm trừng phạt nhẹ đầu tiên để lý giải, chắc là cái sau khả năng khá lớn là tuyệt tâm lãnh hậu.

Điểm quan trọng thứ ba cũng là điểm quan trọng mà Diệp Dương Thành không dám xác định nhất, thanh trừ ác nhân! Thanh trừ liên ý nghĩa như loại bỏ, chẳng lẽ phải giết những ác nhân này mới có thể đạt được phần thưởng công đức huyền diệu cấp bậc cao nhất?

Diệp Dương Thành không dám xác định, cũng không dám ném thử, vạn nhất nếu là lý giải lệch lạc, cuối cùng thoát cái đem công đức huyền diệu trừ sạch, cửu tiêu thần cách tiêu thất, như vậy ngay cả chỗ để kêu khóc cũng đều không tìm được.

Huống hồ, thông qua phản ứng của Lục Hồng Quân lúc trước nhìn thấy mà xem, tiểu tử này phỏng chừng cũng đã bị sợ hãi. Nếu như vậy cũng chỉ là trừng phạt nhẹ mà nói, thế thì lẽ nào trực tiếp phải đem hắn dọa điên rồi mới có thể xem như trừng phạt nghiêm khắc sao?

Diệp Dương Thành thoáng có chút ngáy ngốc trong đầu, ngay sau đó liền nghĩ tới một việc....

- Bây giờ là nhất cấp thần cách, khu vực quản hạt trong vòng năm ki lô mét vuông, có thể sai sử công trùng, từ số trang cửu tiêu mà xem, hắn là cấp bậc cao nhất là cấp mười tám, như vậy...

Diệp Dương Thành thở ra một tiếng, ngồi thẳng người dậy, hô hấp trở nên có chút dồn dập:

- Như vậy, cấp thứ hai mình có thể thu được loại thần quyền gì? Diện tích khu vực quản hạt sẽ tăng lên bao nhiêu? Thứ ba, thứ tư, thứ năm, thậm chí cấp thứ mười tám thì sao? Mình có thể đạt được cái gì?

Chỉ cần là thần cách cấp một cũng đã để Diệp Dương Thành ném được ngon ngọt to lớn. Như vậy, thần cách khác cao cấp hơn có phải hay không cũng đồng dạng đãi ngộ càng cao hơn đây?

- Nhất định là như vậy!

Diệp Dương Thành nắm tay thật chặt, cảm xúc dâng trào.

Hắn hiện tại ở trong phạm vi năm ki lô mét vuông đã là đầu lĩnh của đám côn trùng này, chiều hôm qua còn dựa vào con ruồi đậu xanh hát hiện chỗ giấu mười vạn đồng tiền....

Nếu như cấp bậc tăng lên, quyền lực khuếch đại hơn, thần quyền gia tăng rồi...như vậy, cuối cùng bản thân sẽ biến thành cái gì?

Trong lòng của Diệp Dương Thành quả tim đang không ngừng gia tốc đập, lảo đảo:

- Thăm dò thần cách, bao trùm cửu tiêu, cửu tiêu là đại biểu cho trời, bao trùm cửu tiêu...Lão thiên gia...kháo!

Con người mạnh mẽ co rút lại, trong lòng của Diệp Dương Thành đột nhiên toát ra một suy nghĩ khiến hắn hầu như khó có thể tự khống chế, lẽ nào...nếu bản thân thực sự đạt đến trình độ có thể bao trùm cửu tiêu, sẽ trở thành tồn tại giống như lão thần tiên kia, hoặc giả....thay thế được sự tồn tại của hắn?

Diệp Dương Thành không dám xác định, nhưng suy nghĩ trong lòng lại phẳng phất như con mãnh thú và dòng nước lũ vậy đem dã tâm của hắn phóng đại vô hạn, thay thế được lão thiên gia?

Tựa hồ là một suy nghĩ tốt đấy....

Thời gian một buổi tối ở trong loại trạng thái ngây ngốc dần dần này vượt qua, thẳng đến khi sáng sớm hơn sáu giờ, Diệp Dương Thành mới tạm thời dề xuống dã tâm hầu như không có khả năng của bản thân, mà ngủ thật say.

- Rải xuống chỗ này, cả chỗ này nữa, rải hết xuống...!

Tuy rằng đã qua một đêm, nhưng sắc mặt của Lục Hồng Quân vẫn khó coi như cũ, mặc một cái quần lót màu đen, chân trần đứng ở trên sàn nhà, chỉ huy đám côn đồ lưu manh dưới tay đem từng bao thuốc diệt gián rải ra, thẳng đến cả phòng từng góc nhỏ một đều bị rải đầy thuốc diệt gián, sau đó, sắc mặt của Lục Hồng Quân lúc này mới hơi chút tốt hơn, khoát khoát tay nói:

- Đi ra ngoài!

- Quân ca, ngài nghỉ ngơi trước đi, ta đứng ngay ở ngoài cửa, có việc gì ngài cứ gọi một tiếng.

Một người thanh niên hai mươi bảy hai mươi tám tuổi cúi đầu khom lưng lui về phía sau mấy bước, lúc này mới xoay người rời khỏi căn phòng của Lục Hồng Quân, rồi đóng cửa phòng lại.

- Phù...

Đám côn đồ tay chân rời khỏi, Lục Hồng Quân mới thở ra một hơi thật dài, đặt mông ngồi ở trên giường, thần tình vẫn như cũ nghĩ mà sợ hãi, nhìn lướt qua căn phòng của mình đã được quét tước, dọn dẹp sạch sẽ. Cơ thịt trên mặt hơi trều động.

Tao ngộ tới hôm qua đến bây giờ vẫn còn rõ ràng ở trước mắt, hình ảnh trên người mình bỏ đầy những con gián thỉnh thoảng lại thoáng hiện ở trong đầu. Lục Hồng Quân hít một hơi thật sâu, ngược lại dị thường chán ghét nhũu mày. Dù cho lúc này trong phòng đã xịt thuốc làm thanh sạch không khí, hắn tựa hồ vẫn như cũ có thể ngửi được loại mùi của con gián ở trên người khiến kẻ khác buồn nôn ấy.

Chuyện này Lục Hồng Quân căn bản sẽ không tuyên dương ra ngoài, đồng thời cũng đối với thủ hạ biết được chuyện này hạ lệnh giữ miệng. Bất luận kẻ nào dám đem chuyện này lan rộng ra ngoài, đều sẽ gặp hải Lục Hồng Quân điên cuồng trừng phạt, làm ra tai nạn chết người cũng là bình thường.

Dù sao cũng là người đứng đầu thế lực ngầm của Bảo Kinh trấn, nếu như bị người biết được chuyện này, sau đây, Lục Hồng Quân rất khó tưởng tượng sẽ phát sinh tình huống gì. Đường đường Quân ca lại bị con gián hù dọa đến liên tục la hét chói tai? Như vậy còn để hắn sau này làm sao lấn lộn ở trên đường?

Thế nhưng mặc dù sợ hãi, kinh hoảng đấy, Lục Hồng Quân lại cũng không phải là kẻ ngu ngốc chỉ số thông minh có sáu mươi bảy mươi. Chuyện này từ đầu tới đuôi đều lộ ra một loại khí tức khiến người ta lông tóc dựng ngược. Mấy trăm con gián đột nhiên tập kết, tình huống quỷ dị như vậy Lục Hồng Quân sao có thể đơn giản coi rằng đó chỉ là một hồi ngoài muốn được?

Thế nhưng, nếu như chuyện này là bởi vì...nói ra chỉ sợ ai cũng sẽ không tin tưởng đi, bởi vì sai khiến con gián phát động tập kích? Loại giải thích huyền ảo hư vô này thậm chí so với ngoài ý muốn còn khiến cho người ta khó có thể tiếp thu hơn. Do vậy, đầu óc Lục Hồng Quân mơ hồ phát trưởng, cảm giác không rõ manh mối khiến hắn có chút như muốn phát điên.

Dù sao cũng là một nhân vật có máu mặt, Lục Hồng Quân cũng chưa bao giờ là kẻ ngồi đợi đối thủ tới cửa. Dù cho chuyện này tạm thời còn không biết rõ nguyên do, lại không có nghĩa là Lục Hồng Quân sẽ ngồi chờ chết, lúc này ngẩng đầu hướng phía ngoài cửa gọi một tiếng:

- Người tới.

- Hắt xì....

- Quân ca...

Người thanh niên đứng bên ngoài đẩy cửa mà vào, hướng phía Lục Hồng Quân hơi khom người một chút, tỏ vẻ tôn trọng.

- Trong phạm vi toàn trấn hung hăng điều tra cho ta!

Trong con người Lục Hồng Quân lóe ra lãnh mang khiến kẻ khác sợ hãi, hướng phía người thanh niên này lạnh lùng nói:

- Phát hiện bất luận tình huống nào khả nghi lập tức hội báo cho ta!

- Điều tra?

Người thanh niên không rõ nguyên do, thận trọng ngẩng đầu nhìn Lục Hồng Quân:

- Quân ca, điều tra cái gì?

- Con gián...

Khi nói ra hai chữ này, Lục Hồng Quân hầu như nghiêng răng nghiêng lợi.

- Điều tra con gián?

Người thanh niên vẻ mặt cổ quái cúi đầu, nhưng không có lại tiếp tục hỏi thêm điều gì, đáp ứng một tiếng sau đó rời khỏi phòng.

Không bao lâu, mấy chục tên tay chân nuôi dưỡng trong sông bạc cùng với mười mấy tên côn đồ trà trộn ở bên ngoài bị tụ tập lại. Người thanh niên từ trong phòng Lục Hồng Quân đi ra ngoài chấp hai tay sau lưng, đứng ở trước mặt những người này, nói:

- Quân ca giao phó, từ giờ trở đi, các ngươi phải tra rõ toàn bộ Bảo Kinh trấn...con gián!

- Điều tra con gián?

Nghe được lời của người trẻ tuổi này, mười mấy tên côn đồ vẻ mặt buồn bực, phản ứng so với lúc người thanh niên nghe được Lục Hồng Quân giao phó không khác biệt lắm. Một tên côn đồ niên kỷ chỉ có hai mươi một hai mươi hai tuổi lấy can đảm hỏi:

- Điều tra con gián, thì tra như thế nào?

- Cái này...

Người thanh niên ngăn người ra, ngay sau đó nghiêm sắc mặt quát:

- Ta làm sao biết tra thế nào, Quân ca để các ngươi điều tra thì cứ điều tra là được rồi, không nên hỏi nhiều vấn đề chó má như vậy!

Một đám côn đồ hoảng sợ tựa như hàn lãnh, vâng vâng dạ dạ tứ tán rời khỏi sông bạc, ừm, điều tra con gián.

13. Chương 13: Ở Đây Rất Nguy Hiểm.

Đám người trên Bảo Kinh trấn phát hiện một hiện tượng khiến cho bọn họ rất buồn cười: từng tên thanh niên ăn mặc Bảo Kinh trấn đi lại đầy trên đường cái, địa phương sạch sẽ không đi, chỉ tìm những góc âm u ẩm ướt, tỏa ra mùi tanh tưởi. Trên tay mỗi người cầm một cuốn sổ nhỏ, mỗi khi từ góc ngách nào đó đi ra ngoài đều sẽ nghiêm túc ở trên cuốn sổ đó ghi chép gì đấy.

Người có lòng tiến lên hỏi, kết quả lại là khiến người ta cười to không ngừng, bởi vì những người này ở đây đang tra tìm con gián, trên mặt vở đều chăm chú ghi chép căn cứ số lượng con gián ở từng địa điểm!

Hơn mười hai giờ trưa, những tên côn đồ lưu manh tứ tán đi ra, mỗi một người đều trở lại sòng bạc báo cáo kết quả, từ trong tay của bọn họ tiếp nhận điều tra ghi lại, người thanh niên lập tức vui vẻ gõ cửa phòng Lục Hồng Quân, vẻ mặt đầy nịnh nọt ôm chồng sổ sách đi vào trong phòng đặt lên bàn trà, hướng phía Lục Hồng Quân cúi người cười nói:

- Quân ca, đồ vật ngài cần đều ở nơi này.

- Vật gì vậy?

Nằm ở trên giường Lục Hồng Quân dù thế nào cũng đều không ngủ được, tinh thần có chút không phấn chấn, nghe được lời của người tuổi trẻ, sau đó chân mày liền cau lại.

- Kết quả ngài muốn điều tra nha!

Người thanh niên tiếp tục cúi người cười, nhặt lên một quyển sổ trong đó rồi mở ra lật bầm đọc:

- Bảo Kinh trấn ngũ nhị hồ, góc giao giữa nhà của Vương mặt rõ cùng Lưu thọt phát hiện tám con gián lớn, khoảng bốn mươi đến năm mươi con gián nhỏ, trong đó, nghi ngờ có ba mươi con gián được, con gián cái chắc khoảng...

- Ba!

Không đợi người thanh niên đem nội dung trên cuốn sổ đọc xong, sắc mặt của Lục Hồng Quân cũng đã âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước, hung hăng tát một cái đem người thanh niên đánh ngã xuống đất, Lục Hồng Quân hít một hơi thật sâu, găm hét lên:

- Phế vật, cút!

- Dạ, dạ dạ dạ...

Người thanh niên bị một cái tát này của Lục Hồng Quân làm cho tỉnh mộng, té ngã rời khỏi căn phòng của Lục Hồng Quân.

Thế nhưng không đợi hắn đi ra ngoài được bao xa, đã nghe được tiếng quát trầm thấp của Lục Hồng Quân:

- Chạy trở lại đây!

- Dạ, dạ dạ dạ...

Người thanh niên vẻ mặt khổ sáp quay đầu, đi lại trở về trong phòng ngủ của Lục Hồng Quân, theo bản năng đứng ở địa phương cách Lục Hồng Quân ước chừng hai thước, khom người:

- Quân ca, ngài...còn có điều gì muốn giao phó sao?

- Thật tốt cho ta, chăm chú điều tra một chút, trên trấn có người nuôi gián hoặc giả một vài sự tình có liên quan đến con gián hay không, lúc này đây nếu người đem sự tình làm hỏng nữa...

Lục Hồng Quân hơi nheo mắt lại, hàn mang lạnh lùng khiến tóc gáy trên thân thể người thanh niên đều dựng đứng cả lên.

- Dạ dạ, ta biết, ta đã biết...

Hai chân có chút như nhũn ra, run rẩy gật đầu lần thứ hai rời khỏi căn phòng của Lục Hồng Quân, lúc này đây hắn tận lực thả chậm bước tiến, thẳng đến đi ra hơn mười bước cũng không có nghe được Lục Hồng Quân nói cái gì nữa, sau đó mới oạch một tiếng chạy vội xuống dưới lầu, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh.

Người thanh niên sau khi rời đi không được ba phút đồng hồ, một người trung niên nam tử mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng trực tiếp đẩy ra cửa phòng ngủ của Lục Hồng Quân, ở bên trong nán lại không đến một phút rồi rời đi.

Mà sau khi trung niên nam tử rời đi, sắc mặt của Lục Hồng Quân lần thứ hai trở nên âm trầm xuống, lẩm bầm:

- Lá gan không tệ, ngay cả tiền của chúng ta cũng dám động...

Ngủ một giấc này đến hôn thiên ám địa, đợi được Diệp Dương Thành từ trong giấc ngủ mơ mơ màng màng tỉnh lại, sau đó nước bọt đã sớm ướt đầm gối đầu, trong mộng: tay hằn đỡ trời, chân đạp đất, thần tiên yêu ma thi nhau lao đến, tiên nữ thần nữ làm bạn bên người uốn éo lả lơi...

Nhớ lại tràng cảnh trong mộng một chút, Diệp Dương Thành nặng nề ho khan hai tiếng, xốc lên tấm thảm, từ trên giường bò dậy, đứng ở trên mặt đất mở ra song cửa, làm động tác vươn vai vài lần. Duỗi thắt lưng một cái, sau đó mới xỏ vào chiếc dép nhỏ duy nhất đi vào trong phòng tắm, thoải mái vệ sinh tắm rửa một hồi.

Thay xong y phục, từ trong ngăn kéo lấy ra mười vạn đồng tiền đút ở trong túi, cầm lên thẻ mở cửa phòng đi xuống lầu.

- Trả phòng.

Đứng ở trước quầy bar khách sạn, đem thẻ mở cửa phòng cầm trong tay đưa tới trong sổ của người phục vụ, người phục vụ tiếp nhận thẻ mở cửa phòng, có chút kỳ quái nhìn Diệp Dương Thành một chút, nói:

- Trả phòng? Xác định?

- Dương nhiên trả phòng rồi.

Diệp Dương Thành cũng có chút kỳ quái nhìn nàng một cái, gật đầu nói:

- Có gì sao?

- Hiện tại thời gian là mười hai giờ bốn mươi bảy phút.

Người bán hàng hướng phía Diệp Dương Thành cười cười, mở miệng giải thích:

- Thời gian trả phòng là mười hai giờ, ngài đã quá giờ rồi. Dựa theo quy định hiện tại ngài cần giao nộp chính là tiền thuê phòng hai ngày...

- Reng reng...

Ngay khi Diệp Dương Thành đang nhìn người bán hàng có chút buồn bực, bên ngoài cửa khách sạn chợt vang lên một trận tiếng còi cảnh sát rõ to. Đợi đến Diệp Dương Thành nghe được thanh âm quay đầu đi, một xe cảnh sát đã dừng lại ở trước cửa khách sạn. Đẩy cửa xe ra, bảy tám dân cảnh cùng hiệp cảnh mặc đồng phục từ trên xe nhảy xuống, một đám xông vào cửa lớn của khách sạn!

- Hai người các người đem thang máy, thang lầu canh giữ, những người còn lại theo ta lên lầu!

Dẫn đầu hẳn là một cảnh sát trung niên hơn ba mươi tuổi, mặc cảnh phục, cầm còi báo động, bảy người còn lại còn có một cái còi báo động nữa, sáu người khác lại là mặc chế phục hiệp cảnh, vừa mới tiến vào khách sạn, cảnh sát trung niên hơn ba mươi tuổi kia liền đã vung tay ra lệnh.

- Ách....

Đang định cùng người bán hàng thương lượng một chút trả lại gian phòng, để cho nàng trừ bớt một ít tiền, Diệp Dương Thành hơi bị sững sốt, ngay sau đó liền phát hiện Trần Thiểu Thanh trà trộn ở trong tám người này, không khỏi mở miệng nói:

- Thiểu Thanh làm sao vậy?

- Di, lão Diệp? Người tại sao lại ở chỗ này?

Trần Thiểu Thanh đang từ bên hông lấy xuống côn cảnh sát, chuẩn bị xông lên lầu, nghe được thanh âm của Diệp Dương Thành cũng là ngẩn người, ngay sau đó nói:

- Nhanh đi ra ngoài, nơi này có hai người từ phần đất bên ngoài lên tới cướp đoạt phạm nhân!

- Cướp đoạt phạm nhân?

Diệp Dương Thành lại càng hoảng sợ, gật đầu:

- Ở chỗ nào?

- Chớ có hỏi nhiều như vậy, một người bị bắt giữ đã giữ tin nhắn báo cảnh sát...Hài, ta nói với người những lời này làm cái gì chứ! Nhanh đi ra ngoài thôi, ở đây hiện tại rất nguy hiểm!

Trần Thiếu Thanh theo bản năng trả lời vài câu, ngay sau đó đảo cặp mắt trắng dã, tiến lên đẩy Diệp Dương Thành đi ra khỏi cửa lớn của khách sạn, sau đó xoay người lại đi vào trong.

Đột nhiên cảnh sát xông vào quả thực khiến Diệp Dương Thành bị dọa sợ một hồi, thế nhưng khi hắn bị mơ màng màng đẩy ra khỏi khách sạn, sau đó mới đột nhiên giật mình tỉnh lại, giết, cướp đoạt phạm nhân?

Hai người cướp đoạt phạm nhân! Hai người hiện tại đã bắt con tin cướp đoạt phạm pháp!

Những điều này đối với Diệp Dương Thành mà nói đều không quan trọng. Quan trọng là Trần Thiếu Thanh tiểu tử này đã ở bên trong a! Trần Thiếu Thanh không có trải qua bất cứ huấn luyện chính quy nào, tựa hồ vẫn là một trong đám hiệp cảnh muốn đi theo lên lầu!

Hai tên tội phạm cướp đoạt vì sao muốn bắt giữ con tin hai bên, mà không phải là lựa chọn lập tức chạy trốn, Diệp Dương Thành đã không quản nữa rồi. Hiện tại hắn lo lắng duy nhất chính là Trần Thiếu Thanh, vạn nhất trong tay hai tên tội phạm cướp đoạt này có súng, vạn nhất tiểu tử này nếu như bị đẩy lên đến đỉnh cảm rồi..Kháo!

Diệp Dương Thành nhất thời hoảng hồn, thần sắc khẩn trương quay đầu nhìn về phía khách sạn, cửa khách sạn đã xuất hiện rất nhiều người vây xem rồi.

Ngay khi Diệp Dương Thành đối với vấn đề an toàn của Trần Thiếu Thanh dị thường lo lắng, do dự có nên tìm con ruồi phụ thân bay vào thăm dò nhìn một chút hay không...

- Đàng hoàng một chút! Đi!

Trước sau không đến hai phút thời gian, hai người nam tử trên đầu bị chụp hai cái túi đen, hai tay bị bẻ quặt lại đã bị mấy người hiệp cảnh đè chặt vai từ bên trong đi ra.

Nhìn thấy một màn như vậy, đầu Diệp Dương Thành có chút không thể giải thích nổi, lúc này...đã xong rồi sao?

14. Chương 14: Nản Lòng Thoái Chí.

Hai tên tội phạm cướp đoạt trong lời đồn bị áp vào xe cảnh sát, hai cảnh sát theo ở phía sau, một kẻ trong đó bộ dáng khoảng hơn ba mươi tuổi, người còn lại là một vị thanh niên, phổng chừng niên kỷ vẫn chưa tới hai mươi lăm tuổi.

Lúc này, cảnh sát tuổi có chút hơi lớn kia đang cười ha hả hướng phía người cảnh sát thanh niên kia nói rằng:

- Đức Tường, hai chiêu kia của ngươi thật đúng là dứt khoát, bình thường đã luyện không ít đi?

- Bất quá là hai tên côn đồ bất nhập lưu mà thôi.

Cảnh sát trẻ tuổi tên gọi là Đức Tường kia rất là kiêu căng hừ nhẹ hai tiếng, hơi quay đầu lại liếc liếc mắt nhìn về phía sau, bên phải Trần Thiếu Thanh gương mặt có chút máu ửng đỏ, tiến tới hướng phía cảnh sát lớn tuổi kia nói:

- Bất quá, trong đội ngũ hiệp cảnh này của chúng ta lại hỗn tạp không ít trứng mềm bất tài, trở về phải dọn dẹp thật tốt một chút mới được, vương chân vương tay thiệt là phiền phức.

- Ha ha, trở về ta sẽ cùng sở trưởng trao đổi?

Cảnh sát lớn tuổi kia gật đầu, tựa hồ người cầm đầu ở đây cũng không phải hắn, mà là tên cảnh sát trẻ tuổi này vậy.

- Ừ.

Nghe được vị cảnh sát lớn tuổi kia nói, sau đó cảnh sát trẻ tuổi từ chối không nói gì, chỉ ừ một tiếng, lập tức bước lên xe ở phía trước, quay đầu lại hướng phía Trần Thiếu Thanh nói:

- Trong xe ngồi không được, tự người xem rồi trở về đi.

- Người...

Sắc mặt của Trần Thiếu Thanh bị kiểm hãm, hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi gật đầu đáp:

- Được!

- Hừ, phé vật...

Nhẹ nhàng một tiếng hừ lạnh, hai tiếng thoải mái lại để Trần Thiếu Thanh hầu như muốn bùng nổ, xe cảnh sát đã gào thét phóng rời đi.

- Thiếu Thanh.

Diệp Dương Thành đứng ở một bên nhìn như lọt vào trong sương mù, cộng thêm khoảng cách khá xa, cũng không có nghe được cảnh sát tên gọi Đức Tường kia vũ nhục đối với Trần Thiếu Thanh nhìn xe cảnh sát lái đi, sau đó, Diệp Dương Thành lúc này mới chạy tới, hướng phía Trần Thiếu Thanh nói:

- Sao có chuyện gì vậy?

- A...

Trần Thiếu Thanh cười khô khốc, ngừng đầu nhìn Diệp Dương Thành nói:

- Cùng ta đi uống vài chén?

- A?

Diệp Dương Thành ngây ngẩn cả người, qua vài giây mới mở miệng nói:

- Người không trở về trong sở sao? Hiện tại uống rượu cái gì?

- Ở đây nói không có thuận tiện, người nếu không chê ta nói chuyện dông dài, liền đi theo ta uống vài chén nha!

Trần Thiếu Thanh hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ vai Diệp Dương Thành hướng phía một quán ăn nhỏ nằm nghiêng đối diện với khách sạn không xa đi tới. Diệp Dương Thành chần chờ một lát sau đó liền bước đi theo. Trần Thiếu Thanh dị dạng cũng không có che giấu, Diệp Dương Thành tự nhiên cũng là nhìn ra được một hai.

Nói thật, từ lớp mười học cùng nhau đến tận bây giờ, Diệp Dương Thành cho tới hiện tại cũng chưa từng thấy qua Trần Thiếu Thanh toát ra loại thần tình này!

Gọi một ít đậu phộng ngũ vị hương, một két bia và mấy cái chân vịt vào trong một gian phòng nhỏ. Căn phòng không lớn diện tích ước chừng chỉ có thể chứa được năm sáu người, bên trong bày một cái bàn ăn và mấy cái ghế bằng nhựa dùng một lần.

Bởi vì gọi đều là đồ ăn sẵn có, Diệp Dương Thành và Trần Thiếu Thanh tiến vào trong phòng sau khoảng một phút đồ cần gọi đều đã được mang lên đầy đủ.

Phía bên phải gương mặt rõ ràng có máu ứ đọng, còn có chút da bị trầy xước, nhưng Trần Thiếu Thanh tựa hồ đối với điểm này hoàn toàn không có để ý, tự mình đứng dậy nhắc lên sáu chai bia đặt tới trên mặt bàn, một hơi mở ra cả sáu bình khiến Diệp Dương Thành lại càng hoảng sợ:

- Ta nói này, người vội vã đi đâu thai a?

- Hai bình này của ta, còn lại là của người.

Trần Thiếu Thanh ngừng đầu liếc Diệp Dương Thành một cái, thần thái tự nhiên nói xong câu đó, rồi tự mình cầm lấy hai chai bia một lần nữa ngồi xuống trên ghế nhựa, thở thật dài:

- Ta thật đúng là đang muốn đi đầu thai để quên đi đây.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Dương Thành đến bây giờ vẫn là hồ đồ mơ hồ, căn bản không làm rõ được nguyên do trong đó, càng không biết Trần Thiểu Thanh đang yên lành vì sao lại trở thành bộ dạng này. Chẳng lẽ là bởi vì bị hai tên cướp kia đánh sao? Hay là...

Mang theo ý tứ muốn hỏi, nhìn Trần Thiểu Thanh đang tự rót rượu vào trong chén của mình.

- Ừng ực ừng ực...

Ngửa đầu một cái đem bia đổ đầy trong chén uống một hơi cạn sạch, một vài giọt cũng có chút dính trên đầu, rất là tùy ý đưa tay sờ lên miệng một cái, đem bia dính trên đó lau sạch, Trần Thiểu Thanh duỗi tay nắm lấy một vốc đậu phộng, vừa bỏ vào miệng nhai, vừa nở nụ cười khổ nói:

- Biết án cướp đoạt vừa rồi là chuyện gì xảy ra không?

- Ta không phải đang hỏi người a, người hiềm nghi đều đã bị bắt, người còn sầu mi khổ kiểm như thế làm gì?

Diệp Dương Thành rất là kỳ quái nói rằng:

- Nhìn thương thế kia trên mặt người, đoán chừng là xông lên đầu tiên đi sao? Người bắt được người cũng coi như là lập công...

- Người tiếu xúc qua nghề này của chúng ta, người không rõ bí quyết nuốt trời.

Trần Thiểu Thanh nhếch khóe miệng lên cười tự giễu, nói:

- Dù cho ta có một chút quan hệ như vậy, nhưng dù sao vẫn là một hiệp cảnh, hai chữ lập công này đối với chúng ta mà nói vẫn là một loại hy vọng xa vời không sao với tới, huống chi...vụ án vừa rồi...ha hả, muốn biết là chuyện gì xảy ra không?

- Hừ, người cứ nói thẳng ra là được a!

Lặp đi lặp lại nhiều lần hỏi dò mình có muốn biết hay không, Diệp Dương Thành không khỏi cười mắng một câu nói:

- Cứ lải nhải hỏi đi hỏi lại như thế làm cái gì?

- Hai người kia là tội phạm cướp đoạt.

Đổ đầy cốc, lại ngửa đầu một hơi uống cạn sạch, Trần Thiểu Thanh bản thân tửu lượng đã không tốt nương theo cảm giác say ngược lại cũng buông lỏng, cười châm chọc nói:

- Tội phạm cướp đoạt đưa tới cửa chờ bị bắt!

- Đưa tới cửa chờ bị bắt?

Diệp Dương Thành càng thêm hồ đồ:

- Lẽ nào là bản thân gọi điện thoại tự thú sao?

- Tự thú cái cục cứt!

Đột nhiên lớn tiếng nói một câu thô lỗ, trên mặt của Trần Thiểu Thanh đã chất đầy cười khổ vô lực, trong bất đắc dĩ mang theo một tia mê man:

- Hai người kia là thủ hạ của Phì Long. Đã là tội phạm cướp đoạt bị bắt lần thứ bốn trong hai tháng này. Lần này số tiền bị cướp đã là mười vạn, mấy lần trước đều là khoảng chừng hai ba mươi vạn, biết tại sao không?

- Thủ hạ của Phì Long?

Diệp Dương Thành nhướng mày lên nói:

- Người không phải nói không ai dám động tới người của Phì Long sao? Vì cái gì...

- Người ngoài là không dám động a,

Trần Thiểu Thanh một tay cầm chai bia đưa tới trước mặt lay động, giọng nói dịu dàng mềm mại:

- Những người động tới đám người này căn bản cũng không phải là người ngoài gì cả. Ba lần trước đối tượng bị bắt vào hiện tại đều đã thả ra. Ngày hôm nay đây là lần thứ tư. Nói thật, trước lúc này ta vẫn không rõ mờ ám trong đó, ngày hôm nay ta rút cuộc con mẹ nó đã triệt để nhìn thấu!

Nói tới chỗ này, Trần Thiểu Thanh cũng không giấu diếm cái gì nữa, trong đầu còn sót lại một tia lý trí khiến cho hắn đem thanh âm đề nghị đối thấp lại, nhìn Diệp Dương Thành nói:

- Lão tử là người thứ nhất lao vào, bị hai người kia đánh mấy quyền, gia hỏa Lục Đức Tường vừa đi vào, người biết tiểu tử này cái gì không?

Không đợi Diệp Dương Thành mở miệng trả lời, Trần Thiểu Thanh đã phá lên cười ha ha:

- Hắn đi vào bày ra một tư thế, hai tên giống như gặp phải chó mẹ nằm xuống! Thậm chí ngay cả dụng cụ một cái cũng đều không có! Bọn chúng tự mình nằm xuống! Người biết tại sao không?

- Vì sao?

Diệp Dương Thành có loại cảm giác giống như đang nghe thiên thư vậy.

- Bởi vì lão tử của Lục Đức Tường chính là Phì Long Lục Vĩnh Huy.

Thanh âm của Trần Thiểu Thanh ép tới rất thấp, nhưng trong đó giọng nói kích động lại khó có thể che giấu, hai tay nắm thành quả đấm ở giữa không trung hung hăng huy vũ hai cái:

- Phì Long Lục Vĩnh Huy chính là lão tử của Lục Đức Tường! Trong sở chúng ta Phó sở trưởng tháng sau sẽ điều đến trên phân cục rồi...

Trên mặt chứa đầy vẻ ảm đạm, đặt móng ngồi xuống trên ghế nhựa, có chút ngơ ngác thất thần:

- Phì Long tự lột đường cho Lục Đức Tường, ngày hôm nay ta thấy được cái không nên nhìn, chờ Lục Đức Tường đi tới, sau này người đầu tiên trong đội hiệp cảnh bị khai trừ chính là ta...

- Ủng ực ừng ực...

Cả chai bia bị nhấc lên, điên cuồng rót xuống, từ khe miệng chảy ra bia thấm ướt chế phục hiệp cảnh trên người Trần Thiểu Thanh.

Đây là lần đầu tiên Diệp Dương Thành thấy Trần Thiểu Thanh uống rượu, trong mơ hồ, Diệp Dương Thành từ trên người của Trần Thiểu Thanh thấy được một loại đồ vật khiến người thương cảm, loại vật này gọi là nản lòng thoái chí.

- Nhưng là, ta có thể làm chút gì đó.

Diệp Dương Thành lăm bắm tự nói...

15. Chương 15: Không Biết Thu Liễm.

Lão tử là đại lão của hắc bang lớn nhất bên trong thị trấn, nhi tử lại là một cảnh sát “quang vinh” vì nhân dân phục vụ. Loại sự tình kỳ này nếu không phải từ trong miệng Trần Thiểu Thanh nói ra, thì là đánh chết Diệp Dương Thành hắn cũng sẽ không tin tưởng.

Thế nhưng một khi tin tưởng rồi, Diệp Dương Thành sẽ khó tránh khỏi suy nghĩ sâu sắc hơn về nó, dần dần mò được rõ ràng một loạt thao tác quy trình bên trong chuyện này: Đầu tiên, Lục Vĩnh Huy sẽ phải thủ hạ

đến chuẩn bị sẵn sàng, sau đó gọi điện thoại báo nguy, do Lục Đức Tường xuất cảnh, tiếp đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai “đả kích tội phạm”, bắt được kẻ hiềm nghi.

Như vậy coi như là phá được một vụ án, trên mặt lý lịch của Lục Đức Tường cũng sẽ tăng thêm một đạo tuyến phong cảnh trang điểm. Ngay sau đó, chờ thủ hạ này bị bắt, sẽ phán xử phạt nhẹ, Lục Vĩnh Huy lại hoạt động một chút, giảm bớt hình phạt, sớm được ra khỏi tù cũng là hoàn toàn bình thường...

- Ta chứ con mẹ nó, nếu thật sự là dựa theo quy trình này để làm tới...

Nghĩ rõ mấu chốt hoặc giả là quy trình tồn tại trong chuyện này, Diệp Dương Thành liền theo bản năng hít một ngụm khí lạnh, ở trong cái quan trường chính tích làm đầu này, có Phì Long ở bên trong không tiếc nhân lực tài lực lót đường, lại thêm khắp nơi có ý chiếu cố, tên Lục Đức Tường tốc độ thăng tiến hầu như đã có thể dự kiến được.

Lục Đức Tường thăng tiến sau đó sẽ đối với người nào có lợi nhất? Đương nhiên là Phì Long Lục Vĩnh Huy! Nhi tử làm cục trưởng một huyện cái huyện cục, hoặc giả đến thị cục làm một quan nửa chức, đối với tên đầu lĩnh lưu manh như hắn mà nói vẫn sẽ sản sinh một đạo ô dù hầu như chắc chắn!

Đối với người nào là tai hại nhất?

Trong đầu toát ra một vấn đề như vậy, Diệp Dương Thành tỉ mỉ suy nghĩ một phen, cho đến lúc này, Lục Đức Tường một ngày ngồi lên vị trí Phó sở trưởng, thậm chí cũng không cần ngồi lên được vị trí đó, người thứ nhất gặp tao ương nhất định là Trần Thiểu Thanh!

Mà theo chức quan của Lục Đức Tường càng làm càng lớn, quyền trong tay càng lúc càng to, cuối cùng thế tất sẽ biến thành một kẻ bại hoại nguy hại một phương, một khối u ác tính thật lớn trong xã hội!

- Không thể mặc kệ không quản!

Diệp Dương Thành đem Trần Thiểu Thanh đã uống say khiêng trở về nhà, để hắn nằm trên giường, khi ngồi dậy đã làm ra quyết định này, vì dân trừ hại chỉ là hắn tìm tòi một lý do vĩ đại, dụng ý chân chính e rằng là vì bảo trụ Trần Thiểu Thanh đi!

Bất kể là bởi vì quan hệ của hai người, hay là bởi vì nguyên nhân nào khác, Diệp Dương Thành theo bản năng nói cho hắn biết, Trần Thiểu Thanh nhất định không thể, cần phải không thể bị xóa tên từ trong đội hiệp cảnh!

Không chỉ có không thể bị xóa tên, còn phải cho hắn làm quan càng lúc càng lớn! Trong giây lát này, Diệp Dương Thành đã hiểu ra rất nhiều, cũng đã nghĩ thông suốt rất nhiều. Cho dù hắn có năng lực lớn hơn nữa, cũng chỉ có thể ở trong bóng tối làm ra chút động tác. Mà Trần Thiểu Thanh thì không giống, hắn có thể ở trên mặt ngoài xử lý rất nhiều sự tình mà bản thân Diệp Dương Thành mình không thể làm được hoàn toàn...

- Sau này, ta sẽ bắt người!

Nhìn Trần Thiểu Thanh sớm đã ngủ say mê mẩn một chút, khoe miệng Diệp Dương Thành hơi vênh lên, lộ ra một tia tiểu ý cổ quái, lưu lại năm chữ giống như tự nói với mình sau đó xoay người rời khỏi căn phòng của Trần Thiểu Thanh, trực tiếp xuống lầu ra cửa.

Muốn bảo trụ Trần Thiểu Thanh, đầu tiên phải nghĩ biện pháp đem tên Lục Đức Tường làm thịt, Diệp Dương Thành đến bây giờ còn không hiểu rõ trong quy tắc của cửu tiêu, nếu nói thanh trừ là có ý gì, không phải tới lúc vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn tùy tiện giết người.

Như vậy, ngoại trừ một biện pháp đem Lục Đức Tường giết chết như thế, có còn biện pháp nào khác có thể làm được hiệu quả giống như vậy, đạt được mục đích mong muốn hay không?

Từ trong nhà của Trần Thiểu Thanh đi ra, ở trong hẻm nhỏ đi lòng vòng hai ba phút, Diệp Dương Thành cũng không để ý rõ mục tiêu, nghĩ không ra nên làm thế nào xử lý được chuyện này.

Dù sao nói cho cùng, hiện tại hắn cũng đã có thể điều khiển một ít côn trùng...

- Chờ một chút.

Bỗng nhiên trong đầu lướt qua một đạo linh quang, Diệp Dương Thành dừng bước, vuốt cằm lẩm bẩm:

- Không thể giết người, nhưng nếu để cho hắn trọng thương hoặc giả sinh bệnh nhập viện thì sao? Dù sao chỉ là một chút mâu thuẫn nhỏ, phỏng chừng đến lúc đó hắn cũng sẽ không đem tâm tự đặt ở trên người của Thiếu Thanh đâu?

Thế nhưng, vạn nhất nếu là tiểu tử này chưa làm qua chuyện ác gì, để hắn sau đó bị cửu tiêu trừng phạt, khẩu trừ công đức huyền diệu thì làm sao bây giờ? Phải biết rằng, hiện tại toàn bộ tích súc của Diệp Dương Thành cũng chỉ hai mươi tám điểm công đức huyền diệu, căn bản không chịu nổi sóng to gió lớn gì cả. Chưa biết chừng nếu là đem cửu tiêu thần cách chơi đến không còn, thật vất vả tìm được một chút ưu thế như vậy sẽ có thể từ nay về sau bỏ đi sạch.

Thật nghĩ đến chỗ đó rồi, đoán chừng Diệp Dương Thành ngay cả tâm tư tự sát cũng đều có thể sinh ra!

Tuy rằng trên lý thuyết mà nói, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của con chuột sẽ đào hang, lão tử Lục Vinh Huy là một tên ác ôn như vậy, nhi tử có thể nào tốt đẹp cho được?

Nhưng là không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn a!

- Vẫn là nghĩ biện pháp tích góp thêm điểm công đức huyền diệu để phòng ngừa vạn nhất đi đã.

Trong tay nắm đồ vật nghịch thiên còn phải lo lắng cái này cái kia, trong lòng Diệp Dương Thành cũng có chút không biết nói sao, nhưng lại cũng không thể làm khác được.

Kế sách hiện nay, vẫn là nghĩ biện pháp kiếm thêm chút điểm công đức huyền diệu nữa đã, sau đó sẽ đi tìm tên Lục Đức Tường này chơi đùa một chút. Trước tiên làm chút chuyện không lớn không nhỏ này đã, để xem cuối cùng cửu tiêu thần cách nhắc nhở là tăng công đức huyền diệu, hay vẫn là khẩu trừ công đức huyền diệu đây.

Nếu là khẩu trừ, vậy không chơi nữa, nếu như là tăng điểm, thì chứng tỏ tên Lục Đức Tường này quả thật cũng không phải thứ tốt gì cả. Khiến trách một phen đó là một chút áp lực cũng không có a!

Trong lòng quyết định chủ ý, người cũng đã đi tới đầu ngõ, bước tới phía trước mấy bước là một con đường rồi.

Ở đầu ngõ đứng đó một lúc lâu, ngay khi Diệp Dương Thành đang suy nghĩ nên dùng biện pháp gì để tăng công đức huyền diệu, bên tai loáng thoáng truyền đến một trận tiếng khóc huyền não của phụ nữ trung niên:

- Đừng đánh... Đừng đánh, van cầu các người đừng đánh...

- Ai yêu...A...

Ngay sau đó một trận tiếng kêu rên vang lên, phát sinh tràng tiếng kêu la này là một nam tử trung niên, tựa hồ đang trúng phải đòn đau.

Còn không đợi Diệp Dương Thành phục hồi tinh thần lại, giọng nói của một người tuổi còn trẻ cũng chui vào lỗ tai của hắn:

- Xế chiều hôm nay trước năm giờ nếu như không có tiền trả, giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, Quân ca cũng nói, thiếu nợ thì trả tiền thiên kinh địa nghĩa, còn không trả tiền, vậy tự mình ngoan ngoãn đem tay phải đưa ra, nếu không...hừ! Chúng ta đi!

Ép trả nợ.

Vừa nghe được lời nói ngoan độc này của người thanh niên, Diệp Dương Thành đã hoàn toàn tỉnh ngộ, cảm tình, vừa rồi người của sông bạc tới cửa thúc giục đòi nợ rồi!

Nhắc chân đi ra khỏi ngõ nhỏ, men theo phương hướng thanh âm truyền tới nhìn lại, bên cạnh một cửa tạp hóa nhỏ đã bị đập phá hoàn toàn thay đổi. Tại cửa của quán tạp hóa nhỏ này, trên mặt đất khắp nơi đều là thủy tinh vung vãi, một trung niên nam tử hơn bốn mươi tuổi đang ngã ngổ, trên người nhiều chỗ có vết máu ứ đọng, khỏe miệng vẫn đang tràn ra máu tươi.

Ở bên cạnh người trung niên nam tử này, một trung niên nữ tử trung niên nữ tử mái tóc màu đỏ rượu, đang ôm mặt khóc rống lên, một bên còn đứng một tiểu cô nương đang cầm bóng cao su ngơ ngác nhìn....

- Ly hôn, ta muốn ly hôn!

Nam tử không nói lời nào, trung niên nữ tử đã khóc rống lên, một lát sau đột nhiên gào lên:

- Ta chịu đủ rồi!

Xoay người khom lưng ôm lấy tiểu cô nương kia, xoa nước mắt trên mặt nói:

- Bảo nhi, cùng mẹ đến nhà bà ngoại ở, có được hay không?

Nữ tử mang theo tiểu cô nương rời đi, người vây xem đã vòng thành ba tầng, thấy một màn như vậy, trong lòng của Diệp Dương Thành đã có tính toán, lẩm bẩm nói:

- Lục Hồng Quân a Lục Hồng Quân... Người nói người cứ như vậy chẳng thu liễm tẹo nào...

Tìm được một cái cơ quang minh chánh đại, Diệp Dương Thành thoải mái nở nụ cười.

Cười một cái, quay đầu đã nghĩ tìm một ngân hàng nào đó trên đường đem tiền trong người cất giữ, ánh mắt vô ý thức đảo qua một quầy bán quần áo nhỏ cách đó không xa, một thân ảnh giống như đã từng quen biết nhất thời chui vào trong óc của hắn, đây là...

16. Chương 16: Chuyện Này Liên Quan Cái Shit Gì Đến Ta A.

Mặt tiền cửa hàng bán quần áo diện tích chỉ có khoảng bảy tám mét vuông, trước cửa còn đặt hai lẵng hoa, thoạt nhìn chắc là vừa mới khai trương không lâu. Lúc này đang là thời gian khí trời nóng nhất trong một ngày, trên đường cái cũng không có nhiều người đi lại, bên trong cái quán nhỏ này cũng không có khách hàng nào đang lựa chọn quần áo cùng đồ dùng cả.

Hơi ngửa đầu nhìn thoáng qua chiêu bài, sơn màu cà phê, trên bề mặt kim loại nổi lên bốn chữ lớn rõ rệt: Huyền Y Thời Thượng.

Thu hồi ánh mắt rơi vào trên chiêu bài, đem tầm nhìn chuyển dời đến trong cái quán nhỏ này, quần áo đều là phối hợp đầy đủ, nhìn không thấy vài món y phục treo đơn độc, không thể không thừa nhận, sau khi trải qua một phen phối hợp tỉ mỉ như vậy, mỗi một bộ quần áo đều mang theo một loại ý vận nên có của nó. Tuy rằng trong điểm đều là y phục nữ hài, nhưng cũng khiến cho Diệp Dương Thành hơi bị động tâm.

Bất quá hắn lại không phải vì đến xem y phục trong tiệm quần áo này.

Lúc trước thân ảnh khiến hắn cảm thấy giống như đã từng quen biết kia hiện tại đã rõ ràng hiện lên. Tuy nói đang đưa lưng về phía Diệp Dương Thành đứng ở trước quầy sửa sang y phục. Thế nhưng ký ức ngày thơ năm đó từ thời còn đi học lại khiến cho Diệp Dương Thành hầu như kết luận, nhất định là nàng!

- Người là... Lưu Tuyết Oánh?

Nhẹ nhàng bước lên bậc thang, đã đứng ở cửa của tiệm quần áo này, Diệp Dương Thành mặc dù mang theo chân chờ nhàn nhạt, lại nhìn không được mở miệng hỏi ra tiếng.

- Ừ?

Nữ hài đang cúi đầu gấp quần áo cả người hơi cứng ngắc, mái tóc dài đen lác tự nhiên rủ xuống che phủ hai bên bờ vai tựa hồ cũng dừng lại theo, nữ hài ngay cả quay đầu cũng không quay lại, giọng nói có vẻ có chút lạnh mạc:

- Xin lỗi, người nhận lầm người rồi.

- Ha hả...

Nghe được giọng cô gái, Diệp Dương Thành đã hoàn toàn xác định được rồi, không khỏi khẽ cười lên một tiếng:- Ta nói tiểu Lưu đồng học, tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn học cùng trường hai năm, đã lâu không gặp như vậy, sẽ không tới mức ngay cả lên tiếng nói chuyện với ta cũng không muốn đấy chứ?

-

Trầm mặc vô biên, nữ hài, không, hẳn là Lưu Tuyết Oánh, Lưu Tuyết Oánh ngừng động tác trong tay, tay phải lại gắt gao kéo lại bộ quần áo, không lên tiếng, cũng không quay đầu, cứ như vậy yên lặng mà đứng.

- Ta đếm tới ba, nếu như ngươi còn không lên tiếng nói chuyện, ta sẽ tiến đến đó!

Diệp Dương Thành thời khắc này tâm tư cũng không nghĩ được quá nhiều, thuần túy là bởi vì bạn học cũ gặp mặt mà bốc lên ý niệm trò đùa dai thuở thiếu thời, nhếch khóe miệng lên chậm rãi nói:

- Một...ba, ta tới!

- Đi ra ngoài!

Diệp Dương Thành còn chưa dứt lời, Lưu Tuyết Oánh vẫn đưa lưng về phía hắn rồi cụp xoay người lại rồi, chỉ bất quá sắc mặt của nàng rất là lạnh nhạt, thái độ cũng dị thường thờ ơ, nhìn Diệp Dương Thành nói ra hai chữ. Hai chữ này khiến cho chân phải của Diệp Dương Thành vừa mới nhấc lên giống như ngừng lại giữa không trung, hạ xuống cũng không phải, thu lại cũng không đúng, cực kỳ xấu hổ.

Bất quá, Lưu Tuyết Oánh lúc này vừa quay đầu lại, Diệp Dương Thành lại thật sự nhìn được rõ ràng. Vóc người quả thực so với thời kỳ cao trung muốn xinh đẹp hơn, thon thả có vẻ quyến rũ hơn, mái tóc đen láy tỉ mỉ tự nhiên phủ trên hai vai, trong đôi mắt con người trong suốt sáng ngời tựa như vì sao.

Tuy rằng lúc này Lưu Tuyết Oánh đang giữ vẻ mặt nghiêm túc, nhưng hai bên má lúm đồng tiền phân bố đều trên gương mặt cũng là lúc ẩn lúc hiện phi thường động nhân....

- Ngươi...

Diệp Dương Thành đánh giá nữ hài đã nhiều năm không gặp trước mắt này, há miệng muốn nói cái gì đó, lại bị Lưu Tuyết Oánh trực tiếp cắt đứt, ngón tay ngọc tinh tế trắng nõn chỉ hướng đường cái bên ngoài tiệm quần áo:

- Đi ra ngoài!

... Nếu như ngươi gặp phải khó khăn gì...

- Đi ra ngoài cho ta!

Lưu Tuyết Oánh khẽ cắn môi, sắc mặt đã hoàn toàn kéo xuống, mặc dù có một loại mềm mại đau thương động nhân, nhưng càng nhiều hơn là thần sắc vô cùng chán ghét:

- Lập tức, lập tức!

- Ta nói, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?

Diệp Dương Thành vẻ mặt kinh ngạc, năm đó hắn và Lưu Tuyết Oánh quan hệ tuy rằng chưa nói tới tốt, nhưng cũng chỉ ít không có xơ cứng như thế a, nhiều năm không gặp ngay cả một câu nói cũng không muốn cùng chính mình nhiều lời? Chẳng lẽ là lời đồn năm đó đến bây giờ còn để cho nàng ký ức hazy còn mới mẻ? Mấy năm rồi tựa như cũng không có phai nhòa sự xấu hổ năm xưa, trái lại càng ngày càng nghiêm trọng?

Nghĩ như thế nào cũng không thể a!

- Không cần ngươi tới quần.

Lưu Tuyết Oánh hừ một tiếng, xoay người sang chỗ khác cũng không hề để ý tới Diệp Dương Thành.

Lúc trước kinh hỉ trong nháy mắt hiện lên đã bị hiện thực đánh bại, tuy rằng nghĩ đến đã từng có thể cùng nhau nói chuyện không bao nhiêu, lại chết sống cũng nghĩ không ra dĩ nhiên sẽ là như thế, ngay cả lên tiếng bắt chuyện một chút cũng không muốn dài dòng!

Sờ sờ chóp mũi, Diệp Dương Thành khẽ thở dài, bất đắc dĩ xoay người rời khỏi.

Đi ra ngoài đại khái xa hơn mười thước, Diệp Dương Thành dừng bước lại quay đầu lại nhìn một cái, lẩm bẩm:

- Vài năm không gặp, nha đầu kia vì sao lại trở nên như vậy?

Tình huống gia đình Lưu Tuyết Oánh phi thường ưu việt, phụ mẫu đều là buôn bán ở bên ngoài, trước đây khi còn đang học cao trung đã thấy qua phụ thân Lưu Tuyết Oánh lái xe hơi trở về, còn có đồng hồ đeo tay và y phục trên người của Lưu Tuyết Oánh đều chứng minh tình huống trong nhà nàng thực sự rất thoải mái.

Thế nhưng, năm đó Lưu Tuyết Oánh tuy rằng bởi vì lần sự kiện kia sau đó cùng với Diệp Dương Thành quan hệ trực tiếp rơi xuống tới trình độ không còn lời nào để nói, nhưng cùng với bạn học khác vẫn là sẽ cười cười nói nói a!

Làm sao lại trở thành bộ dáng bất cận nhân tình như hiện tại? Hơn nữa...từ cách ăn mặc bây giờ của nàng mà xem, tựa hồ cũng là một ít y phục bình thường, trên người tựa hồ cũng không thấy bóng dáng một món đồ trang sức nào cả.

- Chẳng lẽ là trong nhà xảy ra chuyện gì rồi?

Diệp Dương Thành như có điều suy nghĩ, nhắc chân hướng phía ngân hàng nông nghiệp cách đó không xa đi đến.

Hết sức mình là yêu cầu trên công tác, trong cuộc sống bình thường, Diệp Dương Thành tuyệt sẽ không có việc gì tự tìm xấu hổ cho bản thân. Nếu tự Lưu Tuyết Oánh không muốn nói thêm cái gì, Diệp Dương Thành cũng sẽ không chạy đi tự tìm mất mặt. Lưu Tuyết Oánh là Lưu Tuyết Oánh, hắc là hắc, hai người lúc trước tồn tại duy nhất một điểm liên lụy, vẫn là ban đầu khi ở trường học đã có một tia tình cảm đồng học như vậy tồn tại.

Trừ cái đó ra, tuyệt không còn chuyện gì khác.

Lắc lắc đầu, đem khuôn mặt tiều tụy của Lưu Tuyết Oánh từ trong đầu vứt bay ra ngoài, khóe miệng nhắc lên một đường cong:

- Chuyện này liên quan tới gì đến ta.

Bản thân thoải mái hoặc giả tự mình khuyên bảo? Không có vấn đề!

Ở trong ngân hàng đem tiền còn lại trên người gửi vào chín vạn rưỡi, còn lại mấy nghìn đồng tiền giữ lại để phòng khẩn cấp.

Đem chi phiếu đã tồn vào “khoản lớn”, thận trọng bỏ vào trong ví tiền. Diệp Dương Thành lúc này mới khẽ hít vào mấy hơi, thư thái một chút tâm tình, rời khỏi ngân hàng sau đó thẳng tắp đi về phía đường tam giác Bảo Kinh trấn.

Đường tam giác là con đường tương đối nổi danh tại Bảo Kinh trấn, bởi vì bị một cái ngõ nhỏ liên thông một phân thành hai, vì vậy mới gọi là đường Tam Giác.

Trên đường thương gia san sát, quán đồ ăn vỉa hè, văn phòng phẩm, đồ dùng trên giường, đồ trang sức cái gì cần có đều có, trên cơ bản người của Bảo Kinh trấn nếu là muốn mua đồ vật gì đó, đến đường Tam Giác đều có thể mua đủ, hơn nữa còn là một dãy bán loại đồ này.

Bất quá Diệp Dương Thành đến đường Tam Giác lại không phải vì mua đồ, mà là tới quán in tơ nét Hồng Tinh trên đường Tam Giác. Nhớ rõ lúc đó khi còn học sơ trung, hắc vẫn là khách quen của quán in tơ nét Hồng Tinh, trốn học lên mạng chơi game loại chuyện này cũng đã từng làm không ít.

Khi lên đến cao trung rồi lại càng thoải mái hơn, nhất là thời gian lớp mười hai áp lực bội tăng, có đồng học bởi vì áp lực mà tràn đầy động lực, cũng có đồng học bởi vì áp lực quá lớn mà trực tiếp tan vỡ, Diệp Dương Thành thuộc về cái sau.

Vào quán in tơ nét, ít có bỏ tiền mở một máy bên trong phòng, còn thuận lợi mua một gói thuốc lá Trung Hoa mềm bình thường rất ít hút. Một tay cầm Trung Hoa mềm, một tay cầm một ấm hồng trà do Khang sư phụ pha, trang bị đầy đủ rồi tiến vào ngồi xuống trước máy vi tính trong gian phòng...

Lần này Diệp Dương Thành đến quán in tơ nét không phải là để chơi trò chơi như trước, chuyện đứng đắn và nghiệp dư hữu nhân hai cái phân loại này, sau khi đi vào xã hội Diệp Dương Thành đã có phán đoán tiêu chuẩn của mình. Khi cần làm chính sự thì tuyệt sẽ không dễ dàng phân tâm.

Mở máy vi tính ra xem lướt qua, tìm được Bách Độ ca ca sau đó đánh vào hai chữ :côn trùng...

17. Chương 17: Bạch Văn Y Văn.

Ở trong quán in tơ nét ngồi xuống khoảng tám tiếng đồng hồ, Diệp Dương Thành không ngừng tìm tòi tư liệu về côn trùng, nếu là ở trong đại sảnh xác định vững chắc sẽ dẫn đến sự chú ý của người khác rồi.

Cũng may trong gian phòng của quán in tơ nét Hồng Tinh chỉ có hai cái bàn máy, hơn nữa còn là ngồi đối diện, không ai thấy được Diệp Dương Thành ngồi trước máy vi tính rồi cuộc đang làm cái gì.

Trong đầu tràn đầy đại lượng tri thức phương diện có liên quan tới côn trùng, Diệp Dương Thành trong nhất thời nửa khắc này cũng căn bản không tiêu hóa được, không cần tới mấy giờ, trước tìm đọc một đồng tư liệu này cũng sẽ bị hấn quên mất không sai biệt lắm.

Nhưng tám tiếng đồng hồ này trôi qua, cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, chỉ ít Diệp Dương Thành lý giải nhớ kỹ một ít tập tính cùng với các phương diện thông thường của côn trùng, tỷ như lần trước hấn vận dụng con gián, ngấm lại Lục Hồng Quân này thật đúng là mạng lớn a!

Con gián từ trong góc phòng đủ loại dơ bẩn bò ra, leo lên người mang theo đại lượng vi khuẩn gây bệnh, bị năm trăm con gián bò đầy thân thể, hấn vẫn còn có tâm tư sai khiến thủ hạ đi ra đòi nợ, lẽ nào không có một chút phản ứng dị ứng hoặc giả tình huống nào khác sao?

Càng quan trọng hơn là Diệp Dương Thành ở trên mạng phát hiện một vài án lệ, tỷ như, con gián nhỏ bò vào trong lỗ tai của nhân loại, gặm ăn màng nhĩ...

Ngẫm lại đều cảm thấy một trận vô cùng ghê tởm khiến lông tóc dựng ngược lên.

Mặc dù có lòng bắt một hai con gián nhỏ bò vào đến dạy dỗ Lục Hồng Quân một trận, thuận tiện lại kiểm đến công đức huyền diệu. Thế nhưng trong lòng Diệp Dương Thành cũng minh bạch, lần trước vận dụng con gián không có hạ độc thủ. Lần này muốn lại sử dụng con gián đến tập kích, trước không nói Lục Hồng Quân có chuẩn bị gì hay không, để cho đại quân con gián do mình điều động tử thương hầu như không còn, chỉ riêng là lần thứ hai vận dụng con gián cũng đủ để cho Lục Hồng Quân nổi lên nghi ngờ rồi!

Có lần đầu tiên lại tới lần thứ hai, đây không phải là con người làm, chẳng lẽ còn là ngoài ý muốn được sao?

Do đó, ý niệm sai khiến con gián ăn gặm màng nhĩ trong đầu bị Diệp Dương Thành chủ động đè ép xuống, nếu con gián trong khoảng thời gian ngắn không thể vận dụng nữa, ca ca ta đối một loại sâu trùng cũng có thể được sao?

Quyết định kế hoạch hành động đêm nay, cũng biết được một ít chủng loại và tập tính của côn trùng bình thường xuất hiện tụ tập ở nhân loại, lần này học tập bổ túc kế hoạch coi như là hoàn thành viên mãn.

Ngồi ở trên ghế sa *** đưa tay ra vươn người một cái, khi nhìn một chút bên phải màn ảnh máy vi tính, lúc này mới chín giờ tối, không biết Trần Thiệu Thanh đã tan làm hay chưa?

Lấy điện thoại cầm tay ra mở danh bạ, tìm được dãy số của Trần Thiệu Thanh rồi bấm nút gọi điện.

Một đoạn thời gian tiếng chuông qua đi:

- Chào ngài, cuộc gọi của ngài tạm thời không có người nghe, mời ngài sau này gọi lại nữa...
- Kháo, tiểu tử này sẽ không phải vẫn còn ngủ đấy chứ?

Cầm lấy để điện thoại di động xuống, suy nghĩ một lát sau đó lại gọi tới, lúc này đây lại là bị cắt đứt giữa chừng. Đợi được Diệp Dương Thành lại gọi đến lần thứ ba, lại nghe lời nhắn đối phương đã tắt điện thoại.

- Ai, tuổi quá trẻ, suốt ngày chỉ có biết ăn rồi lại ngủ thôi.

Nếu điện thoại di động đã bị tắt, Diệp Dương Thành cũng chỉ có thể là bắt đắc dĩ thở dài, tiện tay đem điện thoại di động vứt xuống trên bàn để máy tính, mở ra trò chơi xếp hàng, chần chờ một lát sau hai tiếng gõ chạy một chút nhiệm vụ...

Một gói thuốc lá từ hai giờ chiều hút đến mười hai giờ khuya đã thấy vỏ, trong bất tri bất giác dĩ nhiên đã hút hết mười tám điều thuốc!

Cầm lấy bao thuốc lá đã trống rỗng, Diệp Dương Thành hơi có chút phát mộng, bởi vì hẳn rõ ràng bản thân cũng không có quá nghiện thuốc lá, trong lúc bình thường một gói thuốc lá chỉ ít cũng có thể hút trong ba ngày. Nhưng hôm nay không biết là chuyện gì xảy ra, lại trong vòng mười mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi hút hết mười tám điều...

- Chẳng lẽ là bởi vì tâm tình vô cùng khẩn trương gây nên sao?

Càng nghĩ cũng nghĩ không ra một nguyên nhân nào, cuối cùng đem việc này định nghĩa là sự kiện linh dị, phân loại vào loại tình huống ngoài ý muốn.

Tắt đi giao diện trò chơi, theo bản năng vẩy điều thuốc đang đốt, hút hai cái thật sâu, sau đó Diệp Dương Thành mới phản ứng được, nhìn điều thuốc lá trong tay đã bị đốt lên, thở ra một hơi thật dài:

- Xem ra, tâm chí vẫn là không quá kiên định a.

Đến dưới quầy bar, rời khỏi quán in tờ nét Hồng Tinh, đường Tam Giác lúc ban ngày một mảnh nhộn nhịp cũng đã vắng vẻ thoáng đãng. Nhiệt độ không khí lúc tăng sáng so với ban ngày giảm xuống rất nhiều, không tự chủ được có chút lạnh lạnh, còn có chút cảm giác thanh lương thư thái.

Lấy ra một điều thuốc lá cuối cùng trong bao thuốc ngậm ở trên miệng châm lên, bước chân bước đều đều, hướng phía chỗ sòng bạc đi đến.

Vẫn là cái khách sạn buổi tối hôm qua, Diệp Dương Thành hướng về phía nhân viên phục vụ đằng sau quầy mỉm cười, nhắc chân đi thẳng lên lầu. Lúc ban ngày bị cảnh sát náo loạn một phen, Diệp Dương Thành cũng không có trả được gian phòng đã bị Trần Thiếu Thanh lôi kéo đến quán cơm nhỏ uống rượu, nghe hẳn phát tiết.

Về đến phòng đóng kỹ cửa phòng lại, đi tới trước cửa sổ mở chiếc cửa kính để lại một khe hở, lúc này mới xoay người cởi y phục trên người nằm lên giường, chia đều mở ra bàn tay trái, Diệp Dương Thành cũng không có trực tiếp mệnh lệnh côn trùng chạy đến, mà là lẩm bẩm tự nói:

- Cửu tiêu, ra đi!

Điểm sáng màu bạc xuất hiện, cấp tốc mở rộng, sau hai giây, cửu tiêu thần cách cũng đã xuất hiện ở trên bàn tay trái của Diệp Dương Thành, đưa tay phải ra nhẹ nhàng lật ra trang thứ nhất của cửu tiêu thần cách, nhìn ba văn nhện nhào mặt trên, Diệp Dương Thành giống như tự nói mà hỏi:

- Hiện tại ta là nhất cấp thần cách, như vậy, sau khi ta thăng cấp đến nhị cấp thần cách sẽ đạt được cái gì?

Cửu tiêu thần cách không có phản ứng chút nào, ba văn đã tán đi, địa đồ Bảo Kinh trấn xuất hiện ở trong tầm mắt của Diệp Dương Thành. Mà khu vực do hắn quản lý vẫn là dùng hồng tuyến vòng ra ngoài một mảnh.

Tiếp tục chờ đợi hơn một phút đồng hồ, cửu tiêu thần cách vẫn không có phản ứng chút nào, ngay khi Diệp Dương Thành tự giễu cười chuẩn bị buông tha, trang bìa của cửu tiêu thần cách bỗng nhiên phát sinh biến hóa. Ngay sau đó trong đầu hắn đã xuất hiện một thông tin: Tra duyệt một chút một cấp bậc thần quyền cần khấu trừ mười điểm công đức huyền điểm, xác nhận hay là buông bỏ.

- Kháo, ăn cướp a!

Theo thông tin thứ nhất xuất hiện, Diệp Dương Thành sửng sốt đủ hơn mười giây, mới hung hăng mắng mỗ một câu:

- Buông bỏ!

Tra cứu là kẻ ngốc, hiện tại tổng gia tài của bản thân mới hai mươi tám điểm công đức huyền diệu, tìm đọc một chút thần quyền của nhị cấp thần cách đã mất mười điểm công đức huyền diệu....cái này cùng với cướp đoạt có gì khác nhau đâu?

Tâm thái có chút mất cân bằng, Diệp Dương Thành đem cứu tiêu thần cách thu hồi trong cơ thể, rất nhỏ giọng nói:

- Gọi đến một con muỗi vẫn có thể hút máu...

Trời đại hạ, thứ không thiếu nhất chính là muỗi. Tuy rằng muỗi vẫn vào buổi tối thấy tương đối ít một chút, thế nhưng cũng không có nghĩa là chúng lúc này đã đi ngủ hết.

Mười mấy giây sau, một con muỗi vẫn cái so với bình thường tương đối lớn một chút vỗ cánh bay, ông ông rơi vào trong lòng bàn tay của Diệp Dương Thành.

Muỗi vẫn cũng gọi là muỗi hoa, tên khoa học là bạch văn y văn, cũng được gọi là Á Châu hổ văn, đốt người rất hung mãnh, khi bị đốt thậm chí sẽ có cảm giác đau đớn.

Hơn nữa, muỗi vẫn vẫn là hành gia truyền bá bệnh sốt...

Do đó Diệp Dương Thành lần này lựa chọn muỗi vẫn là bởi vì loại muỗi này rất giỏi về phi hành, một hơi thở bay lên năm sáu km đều rất bình thường, hơn nữa tốc độ cực nhanh.

Nhìn chằm chằm vào từng vòng hoa văn màu trắng trên người của con muỗi vẫn này, Diệp Dương Thành chậm rãi khép lại hai mắt, một giây đồng hồ sau, trong đầu hiện ra thông báo thứ nhất: Phụ thân thành công, công đức huyền diệu -1

Tiếp đó, Diệp Dương Thành lại một lần nữa lấy góc độ của người đứng xem thấy được bộ dáng mảy lông mắt kiếm tuần lân của mình....

Cười tự kỷ, vỗ vỗ cánh bay lên, ở đỉnh đầu bản thể xoay quanh một vòng, sau đó chui qua khe cửa bay ra ngoài.

18. Chương 18: Lần Thứ Hai Đăng Môn.

Buổi tối gió mát đối với muỗi mà nói thật sự không tạo thành uy hiếp quá lớn. Thế nhưng đối với Diệp Dương Thành loại phụ thân ở trên muỗi phi hành công phu mèo ba chân này mà nói, uy lực của nó đã không thua gì một cơn bão rồi.

Ra sức vỗ vỗ cánh bay về phương hướng chỗ sông bạc mà đến, thường thường cuốn tới một trận gió mát sẽ đem Diệp Dương Thành đẩy ra ngoài vài thước, phải khó khăn lắm mới ổn định được.

Một đoạn đường từ khách sạn bay đến sông bạc, khiến Diệp Dương Thành cực kỳ đau đầu, sớm biết rằng muỗi dễ dàng như vậy đã bị gió thổi bay, liền đổi một con bộ cánh cứng trọng lượng lớn hơn cho rồi!

Trong lòng có chút oán giận, hao phí ước chừng hơn mười giây mới đi được đến mục tiêu. Vòng quanh tường bao quanh ngoài sông bạc vài vòng, không ngờ là không thể tìm được một khe hở nào để bay vào! Thậm chí ngay cả khe hở dưới cánh cửa lớn cũng đều bị phá hỏng rồi!

- Lục Hồng Quân này sẽ không sợ hãi tới mức ấy đấy chứ?

Diệp Dương Thành nằm ở trên giường khách sạn có chút há hốc mồm, nỉ non tự nói, tiếp tục điều khiển con bạch văn y văn xui xẻo này ở phụ cận sông bạc bay lòng vòng, tìm kiếm bất luận khe hở nào có thể đột phá đi vào.

Một hồi này đã chờ đợi ước chừng hơn hai mươi phút.

- Cút!

Diệp Dương Thành con muỗi này đã bay mệt mỏi, ở trên vách tường nằm nghỉ ngơi, trong lúc bất chợt truyền đến một tiếng rít gào, ngay sau đó thanh âm của một vật nặng nề rơi xuống đất:

- Phanh!

Diệp Dương Thành bị kinh động, vỗ vỗ cánh bay lên, quay đầu nhìn về phía phương hướng thanh âm truyền tới, đã thấy một thiếu niên tuổi chừng trên dưới mười chín tuổi lúc này đang vô lực dựa vào bức tường đằng sau cánh cửa sòng bạc, khẽ ngẩng đầu lên, giãy dụa muốn đứng dậy, cuối cùng lại hai tay mềm nhũn nặng nề nằm úp sấp xuống phía dưới.

- Còn muốn làm chim đầu đàn tìm Quân ca của chúng ta đàm phán? Lần này Quân ca đại nhân đại lượng tha cho người một lần, nếu có lần sau nữa, trực tiếp chặt tay chân của người khiến người nửa đời sau nằm ở trên giường sinh hoạt, không thể tự gánh vác, hừ!

Đem thiếu niên này vứt ra chính là một trong mấy tên côn đồ lần trước tham dự hành hung Diệp Dương Thành. Lúc này đang ngậm một miếng thuốc thơm trên miệng, hai tay chống nạnh, một bộ dáng trời đất bao la lão tử lớn nhất rất là ngang ngược.

Thế nhưng Diệp Dương Thành lúc này lại không có tâm tư giáo huấn hắn, cũng không có tiếp tục nghe rõ ràng thiếu niên nào loạn, vì sao lại cùng với sòng bạc phát sinh xung đột, mà nắm chặt thời gian, vỗ vỗ hai cánh đi qua khe cửa bay vào.

Sòng bạc vẫn là sòng bạc kia, chỉ bất quá lúc này khách chơi bạc đã không còn mấy. Tho sơ giản lược nhìn lướt qua tình hình tại lầu một, sau đó, Diệp Dương Thành trực tiếp vỗ mạnh hai cánh hướng phía lầu hai bay đến.

Đã từng ở lầu hai bay qua, Diệp Dương Thành lúc này đây quen việc dễ làm, rất nhanh liền tiến vào trong phòng ngủ của Lục Hồng Quân, thế nhưng ở trong phòng ngủ của Lục Hồng Quân lại cũng không có phát hiện thân ảnh của Lục Hồng Quân. Ngay khi Diệp Dương Thành cho rằng Lục Hồng Quân đêm nay không ở sòng bạc, trong một gian phòng ngay sát vách lại truyền ra tiếng hô gọi của Lục Hồng Quân:

- Phế vật! Chút chuyện nhỏ này đều làm không xong, lão tử nuôi các người là ăn cơm khô sao?

- Quân ca, chuyện này hẳn thực sự không có biện pháp điều tra...

- Ba!

Một cái bạt tai vang dội lại thanh thúy, trong sát na đã an tĩnh lại, tựa hồ bầu không khí có vẻ trầm trọng.

Diệp Dương Thành nghe được tràng âm hưởng như thế mới biết được Lục Hồng Quân ở sát vách phòng ngủ. Lúc này đã bay ra khỏi gian phòng, chui qua khe cửa vào trong gian phòng này của Lục Hồng Quân.

Bên trong gian phòng đốt ba ngọn đèn, sáng sủa giống như ban ngày vậy.

Lục Hồng Quân lúc này đang đứng ở cạnh ghế sa ***, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, nhìn chằm chằm vào ba tên côn đồ đứng trước mặt hắn, hô hấp có chút thô trọng, hiển nhiên là không biết nguyên nhân gì đã bị chọc tức không nhẹ:

- Toàn bộ Ôn Nhạc huyện, không ai có thể động đến đồ vật của chúng ta! Trước đây không có, sau này cũng sẽ không có! Mười vạn đồng tiền các người nếu không điều tra ra cho ta là ai cầm, thì con mẹ nó lập tức cút đi cho lão tử!

Nói xong câu đó, sắc mặt của Lục Hồng Quân lại càng phát ra khó coi, dừng một chút sau đó khoát tay nói:

- Cút đi, trước mỗi người lưu lại một ngón út, trong vòng ba ngày không để cho ta một giao phó...hừ!

- Quân ca, chúng ta...

Vừa nghe được Lục Hồng Quân nói, ba tên lưu manh kia sắc mặt bá một cái liền biến trắng, cả người run rẩy muốn quỳ xuống, một tên ở giữa lại bị Lục Hồng Quân trực tiếp một cước đạp cho ngã lật.

Không đợi ba người kia tiếp tục nói chút gì nữa, thanh âm lạnh lùng của Lục Hồng Quân dường như từ dưới địa ngục truyền tới, khiến kẻ khác cực độ sợ hãi:

- Còn không đi, có phải muốn ta gọi kiệu tám người khiêng các ngươi đi sao? Cút ngay cho ta nha!

Bay tay con đồ té ngã rồi khỏi căn phòng, Lục Hồng Quân lúc này mới hít một hơi thật sâu, hóa giải một chút tức giận trong lòng, lộ ra một nụ cười thản nhiên, quay đầu lại hướng phía người trẻ tuổi đang ngồi ở trên ghế sa *** nói:

- Đức Tường, đã trở thể này ngươi qua đây, có chuyện gì sao?

- Đức Tường?

Nghe được xưng hô của Lục Hồng Quân đối với người tuổi trẻ ăn mặc thường phục kia, trong lòng Diệp Dương Thành khẽ động, sau khi bay lên trên mới nhìn được rõ người tuổi trẻ kia, đó không phải là tên cảnh sát Lục Đức Tường ấy sao?

Chỉ thấy Lục Đức Tường cười cười, lại cũng không trả lời Lục Hồng Quân hỏi, mà là hướng phía Lục Hồng Quân nói:

- Thúc, ngươi nổi giận như thế, xảy ra chuyện gì khiến cho ngươi tức giận như vậy a?

- Tháng này chuẩn bị cho La Chí Dân mười vạn đồng tiền để người dất đi.

Lục Hồng Quân nhếch miệng cười cười, cùng với bộ dáng nổi giận lúc trước hoàn toàn là hai hình dạng khác nhau, nâng chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm, rồi nói:

- Đang để cho bọn chúng điều tra là ai to gan như vậy dám động vào tiền của chúng ta đây, nói thì nói vậy thôi, đêm nay tìm ta có chuyện gì?

- Chỗ ta bên kia xảy ra chút phiền toái nhỏ.

Mười vạn đồng tiền mà thôi, đối với Lục Đức Tường từ nhỏ ở trong đồng kim tiền lớn lên mà nói hoàn toàn không có cảm giác gì, chỉ bất quá sắc mặt của hắn thật sự hơi trầm xuống, nói:

- Ngày hôm nay trong lúc diễn trò để ột tiểu hiệp cảnh nhìn thấy được...

- Cần ta sai người giáo huấn hắn một chút, hay là làm cái gì?

Nghe được Lục Đức Tường nói, sắc mặt của Lục Hồng Quân cũng là hơi đổi, Lục Đức Tường là tiểu nhi tử của đại ca hắn Lục Vĩnh Huy, cũng là mầm mống ô dù đời kế tiếp của Lục gia bọn hắn, tuyệt không để xảy ra bất cứ sai lầm gì!

- Muốn giáo huấn hắn làm sao lại cần đến thúc ngươi tới? Tự ta làm là được.

Lục Đức Tường giật nhẹ khóe miệng, đầu tiên là tự ngạo nói một câu, lại nói tiếp:

- Thế nhưng tiểu tử này tựa hồ có chút địa vị, xé chiều hôm nay ta để họ Trương đem hắn khai trừ. Họ Trương từ chối nói qua một thời gian ngắn lại khai trừ, giống như là muốn chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, do đó, thúc ngươi giúp ta điều tra một chút, tiểu tử này rốt cuộc đến từ đâu.

Nói đến, Lục Đức Tường từ trong túi công văn bên cạnh lấy ra một xấp tài liệu, đặt vào trên bàn trà trước mặt, nói tiếp:

- Chủ yếu điều ra một chút người hắn ngày bình thường xã giao, tình huống trong nhà hắn lại đúng là rõ ràng rồi, không có gì không thích hợp.

- Trương Bảo Khang lập tức sẽ điều đến phân cục trên huyện. Dựa theo tính cách của hắn, ở vào thời điểm này đề cử cũng không có gì kỳ quái.

Lục Hồng Quân cầm lấy tư liệu thô sơ giản lược nhìn lướt qua, gật gật đầu nói:

- Huống hồ cha của tiểu tử này còn là một chủ nhiệm văn phòng. Tuy rằng cấp bậc không lớn, nhưng khúc mắc ở bên trong vẫn là sẽ để Trương Bảo Khang có chút bản khoản, muốn sửa trị liền phóng tay đến làm đi, ừm, còn có chuyện khác không?

- Không có.

Nghe xong kiến giải của Lục Hồng Quân, Lục Đức Tường lập tức hiểu rõ vì sao Trương Bảo Khang muốn đề cử rồi, lo lắng trong lòng biến mất, trên mặt lộ ra một tia tiểu ý âm lãnh.

- Không có chuyện gì khác thì đi về nghỉ ngơi trước đi.

Lục Hồng Quân cười cười, bỗng nhiên lại bổ sung:

- Bất quá, tên tiểu hiệp cảnh này tạm thời trước miệng cảnh cáo một chút, đợi được Trương Bảo Khang điều đến huyện cục lại xử trị cũng không muộn. Dù sao cũng là chó giữ cửa của Lục gia chúng ta, đừng làm quá mức.

- Ừm, đã biết rồi.

Lục Đức Tường gật đầu đáp ứng, hắn cũng không phải hạng người ngu xuẩn. Tuy rằng Trương Bảo Khang là dựa vào Lục gia mà thăng quan, theo lý thuyết hắn là chủ tử, Trương Bảo Khang vẫn là phó nô. Nhưng có đôi lúc, nên thu liễm thì vẫn phải thu liễm một chút. Lục Đức Tường không phải là một kẻ đầu óc ngu xuẩn, do đó hắn ngậy ra một lúc rồi liền hiểu được ý tứ của Lục Hồng Quân.

Nhìn bóng lưng Lục Đức Tường rời đi, nụ cười trên mặt Lục Hồng Quân cũng dần dần đọng lại xuống, lẩm bẩm nói:

- Trương Bảo Khang....

- Rằm...

Chén trà đang cầm trong tay bị hắn sinh sôi bóp nát, mảnh vụn rơi xuống đầy đất.

19. Chương 19: Chủng Loại Không Giới Hạn.

Người của Lục gia lòng dạ còn không dung nạp được tay sai không nghe lời, Trương Bảo Khang là loại người như thế nào, trong lòng Lục Hồng Quân hiểu rất rõ ràng.

Ban đầu khi làm dân cảnh trong huyện đến bến tàu do Phì Long mở ra, lúc này mới nhận được Lục gia chỉ trì, trong vòng hai năm ngắn ngủi từ một tiểu cảnh viên bỏ đến vị trí Phó sở trưởng như bây giờ, không cần một tháng sẽ điều đến phân cục huyện, cấp bậc ít nhất là cấp chánh khoa!

Thế nhưng trên điểm mắt chốt này, Trương Bảo Khang cũng lộ ra vết tích bạch nhãn lang (kẻ vô ơn), một bên là mầm móng của Lục gia, một bên lại chỉ là một chủ nhiệm văn phòng. Ở trên hai người này lựa chọn, hắn dĩ nhiên lựa chọn cự tuyệt yêu cầu của mầm móng Lục gia! Chỉ là để không chọc phải phiền phức!

Chủ nhiệm văn phòng chính phủ trấn? Ở trong mắt người của Lục gia, một con kiến dù có cường tráng cỡ nào thì vẫn chính là một con kiến. Nhưng chính con kiến này lại khiến Lục Hồng Quân thấy được một bộ mặt phía sau khác của Trương Bảo Khang vẫn khiêm cung trong ngày thường. Người này không đáng tin cậy!

Mà đối với người không đáng tin cậy, người của Lục gia tự nhiên có phương thức giải quyết của bản thân hắn.

Lẳng lặng đứng ở chỗ đó một lúc lâu, trong lòng của Lục Hồng Quân dĩ nhiên có tính toán, cười khinh miệt sau đó đá bay mảnh nhỏ ly thủy tinh dưới chân, rời khỏi căn phòng này trực tiếp vào phòng ngủ của mình.

Hết thấy chuyện này đều bị Diệp Dương Thành phụ thân ở trên người bạch văn y văn nhìn một cách rõ ràng chân thực, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Từ lần giao phó này của Lục Hồng Quân mà xem, Trần Thiểu Thanh chí ít trong khoảng thời gian ngắn chắc là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Cái này cũng để lại cho kế hoạch của Diệp Dương Thành đại lượng thời gian.

Ở bên trong gian phòng tối đen như mực, ghé vào trên vách tường, Diệp Dương Thành trong khách sạn sau một hồi suy nghĩ, lần thứ hai khép hai mắt lại, tầm mắt nhận biết cắt đứt ở trên người của bạch văn y văn, không chế được nó vỗ vỗ hai cánh, từ bên trong gian phòng bay ra ngoài.

Đêm qua con gián tập kích e là thật sự đã đem Lục Hồng Quân dọa cho sợ hãi. Không chỉ có khe cửa ra vào sông bạc đã bị che lấp, ngay cả khe cửa phòng ngủ của bản thân Lục Hồng Quân cũng dùng một cây gỗ đóng đinh lại rồi. Vèn vèn lưu xuống một đạo khe hở không đến hai milimet, con gián tầm thường căn bản là chui không qua được khe cửa chật hẹp như thế tiến vào bên trong phòng ngủ.

Thế nhưng, cái gọi là đạo ột thước...Nga, chắc là ma ột thước, đạo ột trượng, đánh chết Lục Hồng Quân hần cũng sẽ không nghĩ tới, tới nay tới thăm hỏi sẽ không phải là con gián khiến hần vạn phần hoảng sợ nữa, mà là muỗi, mà muỗi sẽ bay qua...

Nghênh ngang chui qua khe hở chật hẹp kia, vỗ vỗ hai cánh bay lên, sau đó, liền thấy Lục Hồng Quân đang cởi bỏ y phục chuẩn bị lên giường ngủ. Bạch văn y văn làm quân tiên phong tìm kiếm địch tình, dưới sự khống chế của Diệp Dương Thành cũng là phi thường khéo léo khéo léo trên giá sách trong phòng ngủ, trốn vào khe hở giữa hai quyển sách, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Lục Hồng Quân, vẫn không nhúc nhích.

- Ưng ực ừng ực...

Trong lúc Diệp Dương Thành kinh ngạc nhìn kỹ, Lục Hồng Quân dĩ nhiên từ bên trong tủ đầu giường lấy ra một hộp thuốc ngủ, lấy ra hai viên sau đó nghiền đầu một cái, liền đổ nước vào ừng ực ừng ực nuốt xuống!

- Trời cũng giúp ta!

Thấy được một màn như vậy, Diệp Dương Thành nằm trong khách sạn khẽ nhếch môi cười khẩy một cái.

Ngay vừa rồi, hần còn đang lo lắng Lục Hồng Quân bị con gián tối hôm qua làm sợ hãi, đêm nay sẽ mất ngủ hoặc ngủ không yên dẫn đến hần thất bại trong gang tấc.

Dù sao cũng là muỗi, vỗ một cái sẽ chết. Nếu như ở dưới trạng thái Lục Hồng Quân thanh tỉnh, một ngày Diệp Dương Thành triệu tập đại lượng muỗi tiến hành tập kích đối với hần. Vạn nhất Lục Hồng Quân trốn vào bên trong thảm, la to, chẳng phải là sẽ lãng phí một lượng lớn muỗi chết đi một cách vô ích như vậy sao?

Mà một khi không có tập kích thành công, những con muỗi này sẽ chết, vạn nhất bị cửu tiêu thần cách phán định là cố ý sát hại, khấu trừ công đức huyền diệu...

Hiện tại tốt rồi, Lục Hồng Quân uống vào hai viên thuốc ngủ, một lát sau đã ngáy khò khò rung trời, đừng nói là gọi mấy con muỗi đến đốt hần vài cái, coi như là lại triệu tập con gián bò đầy toàn thân hần lần nữa cũng phải qua nửa ngày mới có thể tỉnh lại được.

Diệp Dương Thành cười rất vui vẻ, mang theo một tia vị đạo cao thượng thuần khiết, từ từ nhắm hai mắt, lẩm bẩm:

- Đến ba trăm con muỗi cái, chủng loại không giới hạn!

Muỗi loài vật này đừng xem nó một đầu nhỏ, uy lực cũng không nhỏ, nhất là loại muỗi giống như bạch văn y văn vậy, đốt một cái mà nói cũng sẽ sưng vù lên như cái bao đồng tiền.

Như vậy, ba trăm con muỗi không đồng nhất, hình thái khác nhau, cuối cùng có thể tạo thành kết quả là cái gì?

Lúc này Diệp Dương Thành căn bản không biết bản thân đang làm cái gì, chỉ là vì lấy Lục Hồng Quân kiểm công đức huyền diệu, sau đó tràn đầy công đức huyền diệu rồi lại lấy Lục Đức Tường ra khai đao, để nguy cơ của Trần Thiệu Thanh được giải trừ xong.

Do đó, ba trăm con muỗi ở dưới thần quyền thao túng, thuận lợi tìm được một cái khe hẹp ở cửa ra vào của sông bạc, thành công chui lọt, tiến vào bên trong sông bạc.

Thời khắc này sông bạc đã tắt đèn nghỉ ngơi, lưu lại hai tên sai vặt ở dưới lầu một dựa vào trên ghế sa *** ngủ gà ngủ gật. Ai cũng không có chú ý tới, một đoàn “mây đen” đen như mực phát sinh một trận tiếng vo ve, đi qua hành lang bay lên lầu hai...

Ba trăm con muỗi chui qua khe hở phía dưới cửa phòng ngủ, thuận lợi tiến vào trong tầm mắt của Diệp Dương Thành, bản thể của hắn nằm trong khách sạn nhếch miệng lên, hạ chỉ lệnh:

- Mỗi con muỗi đốt một cái, đốt xong thì lui!

Ngắn ngủi không được một phút, sòng bạc vừa an tĩnh lại liền một lần nữa vang lên tiếng kêu rên thê lương:

- Người đến! A....

Giữa phòng ngủ, Lục Hồng Quân bị ba trăm con muỗi đốt đồng thời đã bị tỉnh lại, nhưng là bởi vì có hai viên thuốc ngủ tác dụng, căn bản không nhắc lên nổi tinh thần đến phản kích đám muỗi đang điên cuồng đốt, chỉ có thể giấy dựa, găm thét, kêu thảm...

- Trừng phạt nghiêm khắc ác nhân thành công, thu được công đức huyền điểm +30. Mời ngài không ngừng cố gắng, thanh trừ ác nhân, trả lại cho khu vực ngài quản lý một mảnh trời xanh trong sáng!

Bản thể Diệp Dương Thành trong phòng khách sạn, trong đầu hiện ra một dòng thông báo như vậy. Thế nhưng, lúc này lại hiện lên một dòng văn tự so với thông báo lần trước có màu vàng nhạt:

- Khiến trách ác nhân phân tam đẳng: trừng phạt nhẹ, trừng phạt nghiêm khắc, loại bỏ, hiện nay cấp bậc khiến trách cao nhất ngài có thể tiến hành đối với ác nhân là loại bỏ. Ngài đã đối với ác nhân tiến hành trừng phạt nhẹ, trừng phạt nghiêm khắc rồi, đồng cấp trừng phạt tích điểm một lần, làm lại vô hiệu.

-

Ngơ ngác nằm ở trên giường suy nghĩ ý tứ của câu nói sau cùng, thông qua tin tức từ đoạn văn tự này, Diệp Dương Thành đã hiểu rõ, nếu như mình sau này còn muốn từ trên người của Lục Hồng Quân thu được công đức huyền điểm, chỉ có thể đối với hắn tiến hành thao tác trừ bỏ.

Đồng thời một đoạn văn tự thông báo màu vàng nhạt này cũng giống như nói cho Diệp Dương Thành một cái quy tắc, đó chính là, mỗi một ác nhân đều có cấp bậc khiến trách cao nhất. Giống như Lục Hồng Quân, cấp bậc khiến trách cao nhất đó là trừ bỏ, cũng đồng nghĩa với kẻ này đã làm nhiều việc ác, đạt tới trình độ người và trời cùng phẫn nộ.

Mà lại như một vài người khác bị cửu tiêu thần cách phán định là phạm ác nhân, cấp bậc trừng phạt cao nhất đối với bọn họ là trừng phạt nhẹ. Một khi Diệp Dương Thành đối với bọn họ tiến hành trừng phạt nghiêm khắc, có lẽ còn có thể bị cửu tiêu thần cách phán xét kết quả vượt quyền, khấu trừ công đức huyền điểm.

Đồng thời, trải qua hai lần lấy Lục Hồng Quân là vật thí nghiệm đến xem, trừng phạt nhẹ hắn chỉ là đối với đối tượng bị khiến trách tạo thành một hù dọa nhất định, cũng không tạo thành thương tổn trên thân thể. Mà trừng phạt nghiêm khắc lại giống như lần này Diệp Dương Thành sai khiến con muỗi đến hút máu, đã tạo thành thương tổn trên thân thể của Lục Hồng Quân. Về phần trừ bỏ...cái này còn cần giải thích nữa hay sao?

Kế tiếp, trong đầu Diệp Dương Thành một dòng thông báo theo sát cái thứ nhất, siêu độ vong hồn chết oan tăng công đức huyền điểm, tạo thành sinh vật vô tội tử vong, khấu trừ công đức huyền điểm...

Một cộng một trừ, lại là một cái cân đối thu chi.

20. Chương 20: Đại Quyền Sinh Sát Chỉ Bằng Một Lòng.

Đã chết khoảng chừng bốn mươi con muỗi, số còn lại đã chui qua khe cửa bay mất.

Trong sòng bạc đám tay chân nghe được tiếng kêu rên thê lương của Lục Hồng Quân, lập tức giống như lửa xém lông mày chạy lên lầu hai, cũng không kịp gõ cửa, trực tiếp nhấc chân đạp ra cửa phòng, rơi vào trong mi mắt của bọn họ, là Lục Hồng Quân tối hôm qua mới bị con gián hù dọa sợ đến cả người run rẩy, lúc này cả người đang nằm lỳ ở trên giường vẫn không nhúc nhích.

Một đám hơn mười tên tay chân cầm khảm đao thiết côn, đứng ở nơi đó đưa mắt nhìn nhau, căn bản không biết ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một người thanh niên hơi lớn gan một chút lấy can đảm từ từ bước đến gần Lục Hồng Quân tựa hồ vẫn còn đang ngủ say, nhìn trên người Lục Hồng Quân có một vài vết máu nhỏ, phát hiện một ít xác muỗi phân thân toái cốt, chần chờ hồi lâu, đưa tay tới nhẹ nhàng đẩy một cái.

- Ủ...

Lục Hồng Quân phát ra một trận tiếng hừ hừ nhỏ nhẹ, cả người cũng theo đó vận vẹo, mọi người thấy thế đều lộ ra bộ dáng thờ phào, chỉ nghĩ Lục Hồng Quân lúc trước nằm mơ ác mộng, lúc này còn đang ngủ rất say! Về phần mấy con muỗi này, mùa hè mà, bị muỗi đốt vài ba cái lẽ nào rất kỳ quái sao?

Mười mấy tên tay chân lại nối đuôi rời khỏi phòng ngủ của Lục Hồng Quân, cửa phòng bị đá văng cũng được kéo lên, khép hờ lại lần nữa.

Ai cũng sẽ không chú ý tới, Lục Hồng Quân lúc này đang nằm lì ở trên giường, trên người dần dần ẩn hiện ra từng khối hồng kích cỡ không đồng nhất. Lục Hồng Quân vẫn nằm yên không có động tĩnh cũng bắt đầu vô ý thức duỗi tay gãi gãi lên vết sưng đỏ, thần sắc trên mặt giống như thoải mái, lại cũng giống như thống khổ, cực kỳ phức tạp.

Dần dần, vết sưng đỏ do muỗi cắn bị móng tay sắc bén của Lục Hồng Quân gãi vỡ ra, nhưng do đã phục dụng thuốc ngủ và mất máu quá nhiều, trạng thái tinh thần của Lục Hồng Quân cực kỳ không thanh tỉnh, chỉ có thể là vô ý thức gãi gãi, hằm hừ...

Vết sưng tấy bị vỡ dần dần trà ra máu tươi, khi đến khoảng bốn giờ sáng, trên người, trên mặt Lục Hồng Quân đã hoàn toàn bị tiên huyết bao trùm. Trong ba trăm con muỗi có ít nhất mười con mang theo vi khuẩn gây bệnh, mà trong đồng thi thể muỗi bị đập chết có tàn dư bệnh khuẩn cũng bởi vì vết thương xuất huyết mà thuận lợi lây nhiễm vào Lục Hồng Quân.

Lúc bảy giờ sáng, Diệp Dương Thành từ trên giường khách sạn nhảy lên một cái, tinh thần sáng láng, trong lúc hẩn chuẩn bị vào toilets đánh răng rửa mặt một chút, sau đó về nhà. Trong đầu đột nhiên hiện ra một đoạn văn tự thông báo trực tiếp đem hẩn ngay người tại chỗ:

- Loại bỏ ác nhân thành công, thu được công đức huyền điểm +40....

- Loại...Loại bỏ?

Diệp Dương Thành ngây ngẩn cả người, cả buổi vẫn chưa tỉnh hồn lại:

- Ta...ta trừ bỏ kẻ nào...ta?

- Reng...reng...reng...reng...

Ngay khi Diệp Dương Thành ngẩn người tại đó không nghĩ ra vì sao lại có đoạn văn tự thông báo này, trên đường cái ngoài cửa sổ vang lên một trận âm hưởng dồn dập, bước nhanh đi tới trước cửa sổ kéo ra tấm rèm che. Mở cửa sổ nhìn một cái liền thấy được một chiếc xe cứu thương màu trắng vừa lúc ở đầu ngõ bên ngoài sông bạc dừng lại.

Bốn năm nam nữ mặc áo blouse trắng vội vã mang cáng cứu thương chui vào hẻm nhỏ, thời gian không đến hai phút, trên băng ca có thêm một người. Sau khi nhấc lên xe cứu thương, xe cứu thương liền gào thét phóng rời khỏi....

- Sao lại chết rồi vậy?

Nhìn đến chỗ này, Diệp Dương Thành đã hiểu nguyên do đoạn văn tự thông báo kia xuất hiện, thế nhưng... Lục Hồng Quân đang yên đang lành, vì sao lại chết rồi?

Ba trăm con muỗi đốt mấy cái, dĩ nhiên có thể trực tiếp dẫn đến người ta tử vong?

- Ta...ta đã giết người....

Theo sát phía sau, vẫn là nỗi sợ hãi tuôn ra, làm một thanh niên tốt trong thời đại mới, Diệp Dương Thành đừng nói là giết người, trong ngày thường để hấn động thủ đánh nhau với người khác cũng là khó như lên trời a!

Nhưng... Cứ như vậy không sao hiểu nổi lại giết chết một người! Tuy rằng cửu tiêu thần cách rõ ràng biểu thị, đây là một ác nhân không chuyện ác nào không làm. Đây là một kẻ vô lại khiến người và trời đều phẫn nộ! Nhưng điều này cũng sẽ không khiến Diệp Dương Thành cảm thấy dễ chịu hơn bao nhiêu. Dù sao cũng vẫn là một cái sinh mệnh hoạt bát a...

Đạt được cửu tiêu thần cách không đến ba ngày, Diệp Dương Thành cũng đã cảm nhận được cái gì gọi là thần quyền... Thần quyền chính là quyền lực đứng trên vạn vật! Đại quyền sanh sát...chỉ dựa vào một trái tim.

Diệp Dương Thành cũng rốt cuộc lý giải được rồi. Vì sao cửu tiêu thần cách lại tồn tại nhiều hạn chế như vậy. Chỉ có thần cách lớn đến khi đủ để bao trùm cửu tiêu, mới có thể giải trừ hạn chế của cửu tiêu đối với bản thân.

Điều này giống như là một người bình thường, bỗng nhiên chiếm được thực lực đủ để nghịch thiên, khả năng đơn giản nhất hấn sẽ sùng bái nhân vật anh hùng trên màn ảnh, thế thoát làm một nhân tài đối với xã hội hữu dụng.

Thế nhưng, theo thời gian trôi qua, bản tâm của hấn cũng sẽ từ từ mê thất bên trong quyền lực mạnh mẽ, cuối cùng biến thành tuyệt không phải là anh hùng, mà là ác ôn! Một tên đại ác ôn!

Tình huống như vậy giống như Diệp Dương Thành lúc này, nếu như không có hạn chế, lần đầu tiên giết người sẽ sợ hãi. Lần thứ hai giết người có lẽ cảm thấy không tốt. Từ lần thứ ba bắt đầu, hấn sẽ ma dại, tê liệt, thấy ai không hợp ý sẽ tiến hấn quy thiên.

Đây là nhân tâm, cũng là nhân tính.

Do đó, Diệp Dương Thành tuy rằng chiếm được cửu tiêu thần cách, thế nhưng cửu tiêu thần cách vẫn như cũ đối với Diệp Dương Thành tồn tại rất nhiều ước thúc. Chỉ có khi Diệp Dương Thành từ từ làm quen với năng lực của bản thân, biết được bản tâm của mình, cấp bậc thần cách đề thăng tới cuối cùng, mới có thể hoàn toàn giải trừ cửu tiêu ràng buộc, từ nay về sau, bao trùm cửu tiêu!

Diệp Dương Thành hiểu được đạo lý này, thế nhưng hấn vẫn như cũ vô pháp tiếp thu sự thực chính mình đã giết người. Tuy rằng Lục Hồng Quân đã được đưa lên xe cứu thương, thế nhưng Diệp Dương Thành rất khẳng định, Lục Hồng Quân từ lâu mệnh đã đi về hoàng tuyền rồi! Cho dù đưa đến bệnh viện, cũng đừng mơ tưởng nghịch chuyển sự thực hấn đã tử vong.

Trong lòng dâng lên một loại cảm giác rất không ổn, cũng rất là thấp thỏm bất an.

Lục Hồng Quân chết...có thể có người hoài nghi đến trên người mình hay không? Một ngày tiết lộ thân phận của mình, Phì Long Lục Vĩnh Huy có thể không tiếc bất cứ giá nào trừ bỏ mình hay không? Nếu như mình chết đi rồi...cha mẹ người thân trong nhà ai sẽ tới chiếu cố? Lục Vĩnh Huy sẽ bỏ qua cho người nhà của mình sao? Nếu như...

Ngơ ngác ngồi ở mép giường, trong đầu không ngừng lưu chuyển những ý niệm này, tâm tình của Diệp Dương Thành cực độ bất an.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bỗng nhiên trong lúc đó, tựa như có một đạo khí lưu thanh lương thư thích từ trong đầu tuôn ra, trong nháy mắt bao phủ toàn thân Diệp Dương Thành. Những ý niệm ngổn ngang trong đầu kại đã ở trong sát na này tiêu tán vô tung vô ảnh.

Một đoàn văn tự thông báo màu đỏ nhanh như chớp hiện ra: Thanh trừ ma chương, tổn hao công đức huyền điểm -10.

- Kháo...

Đoạn văn tự này xuất hiện, trực tiếp để Diệp Dương Thành từ mép giường nhảy dựng lên, nổi giận mắng:

- Ăn cướp a!

Tối hôm qua từ trên người Lục Hồng Quân tổng cộng kiếm về được bảy mươi điểm công đức huyền diệu, cộng thêm ban đầu hai mươi tám điểm, Diệp Dương Thành đã có chín mươi tám điểm công đức huyền diệu. Mất thấy lại thêm hai điểm nữa là có thể thuận lợi thăng nhập nhị cấp thần cách rồi. Không nghĩ tới suy nghĩ loạn thất bát tao này dĩ nhiên lại xui xẻo thành ma chướng chó má gì đó, vô duyên vô cớ lãng phí mười điểm công đức huyền diệu!

Ngồi ở bên mép giường, Diệp Dương Thành có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Mở ra bàn tay đem cửu tiêu thần cách từ trong cơ thể triệu hoán đi ra. Sau khi mở trang thứ nhất, trên mặt trang hiện ra một đoạn văn tự để tâm tình buồn bực của Diệp Dương Thành tan biến sạch, nhất thời mặt mày rạng rỡ lên: Công đức huyền diệu của người nắm giữ cửu tiêu thần cách đã tích lũy đến ngoài tám mươi phần trăm số điểm công đức huyền diệu cần để thăng cấp, nắm giữ tra duyệt một chút tình huống thần quyền một thần cách gần nhất, xin hỏi có tìm đọc hay không?

- Tìm đọc!

Diệp Dương Thành đối với thần quyền của nhị cấp thần cách sớm đã thành thèm nhỏ dãi ba thước, lúc này nếu có thể không tiêu hao công đức huyền diệu là có thể tìm đọc được. Còn không tìm đọc mà nói đó chính là kẻ ngốc rồi! Lúc này liền gật đầu xác nhận xuống!

21. Chương 21: Nhị Cấp Thần Cách

Nương theo sau nhận thức đích xác của Diệp Dương Thành, trang sách đầu tiên của Cửu Tiêu Thần Cách bắt đầu nhện nhạo lên từng đạo sóng gợn, bản đồ thị trấn Bảo Kinh biến mất, lưu lại một màu bạc tinh thuần, sau đó trên trang sách hiện lên một đoạn chữ viết:

Chúc mừng ngài sắp bước vào thần cách cấp bậc tiếp theo!

Cấp bậc thần cách hiện tại của ngài là cấp 1, khi ngài thuận lợi thăng lên thần cách cấp 2, tổng diện tích khu vực quản hạt của ngài từ năm cây số vuông mở rộng tới mười lăm cây số vuông, tiêu chuẩn mở rộng là: lấy khu vực quản hạt hiện giờ của ngài làm khởi điểm, hướng theo phương hướng tùy ý tiến hành mở rộng.

Ngài có thể lựa chọn tiến hành thần quyền trong khu vực quản hạt của ngài.

Xét thấy sau khi ngài thăng chức cấp bậc thần cách quá thấp không thể hoàn toàn khống chế Cửu Tiêu, sau khi thăng chức ngài có thể hành sử thần quyền ở vài điểm sau đây:

Điều khiển các loại côn trùng trong khu vực quản hạt.

Cường hóa các loại côn trùng trong khu vực quản hạt.

Điều khiển động vật có vú (ngoại trừ nhân loại) trong khu vực quản hạt.

Uy hiếp chim bay cá nhảy trong khu vực quản hạt.

Đặt được công đức huyền diệu trong khu vực quản hạt.

Sau khi ngài thăng chức cấp bậc thần cách là: cấp 2.

Trước mắt ngài có được công đức huyền diệu: 88.

Công đức huyền diệu tích lũy tới 1000, thần cách thăng thành cấp 3, có thể mở ra nội dung trang sách thứ ba trong Cửu Tiêu, đặt được thần quyền mới, mở rộng phạm vi khu vực quản hạt của ngài.

Sau khi thăng chức ngài có thể dùng phương thức thu được công đức huyền diệu: trừng ác dương thiện, siêu độ oan hồn.

Trước khi cấp bậc thần cách của ngài còn chưa khống chế được Cửu Tiêu, Cửu Tiêu tiến hành bình phán hành vi của ngài: trừng ác gia tăng công đức huyền diệu, lần thiện khấu trừ công đức huyền diệu, khi công

đức huyền diệu của ngài thấp hơn 99, cấp bậc thần cách của ngài rơi xuống cấp 1, khi công đức huyền diệu của ngài thấp hơn -1, ngài mất đi Cửu Tiêu Thần Cách.

Một đoạn giới thiệu rậm rạp khiến Diệp Dương Thành như mở cờ, hận không thể lập tức đem thần cách của mình tăng lên tới cấp 2!

Sử dụng côn trùng thần quyền đã làm cho hắn nếm được ngon ngọt thật lớn, nhưng côn trùng dù sao chỉ là côn trùng, tuy rằng số lượng đông đảo, nhưng thân hình quá nhỏ, có một số việc làm ra thật sự phi thường phiền phức.

Nhưng từ giới thiệu thần cách cấp 2 mà xem, một khi hắn thăng lên cấp 2, có thể sử dụng thần quyền đối với động vật có vú trong khu vực quản hạt!

Tỷ như chuột, mèo, chó, những động vật này có khổ người lớn hơn côn trùng rất nhiều, thật nhiều sự tình để cho những động vật này đi làm, còn nhanh nhẹn hơn sử dụng côn trùng.

Hơn nữa khu vực quản hạt tăng lên mười lăm cây số vuông...hoàn toàn có thể đem gần nửa thị trấn Bảo Kinh thu tóm bên trong, mà không phải như bây giờ, chỉ bao trùm trong phạm vi khu dân cư của trấn!

Về phần cường hóa côn trùng, còn chưa trải qua thí nghiệm Diệp Dương Thành tạm thời còn chưa quản được ý tứ của thần quyền này, nhưng theo mặt chữ giải thích, hắn là dùng cường hóa năng lực của côn trùng, về phần cường hóa phương diện nào, còn phải đợi sau khi thăng cấp tìm côn trùng làm thực nghiệm mới có thể biết.

Điểm cuối cùng, muốn thăng chức thần cách cấp 3 cần có công đức huyền diệu lên tới 1000! Một Lục Hồng Quân đã cống hiến cho Diệp Dương Thành 90 điểm công đức, cũng mang ý nghĩa nếu hắn muốn gia tăng cấp bậc thần cách, còn phải gạt bỏ mười hai ác nhân như Lục Hồng Quân mới có thể đạt tới!

Nhưng vấn đề là, trên thế giới này làm gì có nhiều ác nhân để hắn đi gạt bỏ đây? Hơn nữa dựa theo tiêu chuẩn này mà tính, thần cách cấp 2 là 100 công đức huyền diệu, thần cách cấp 3 là 1000 công đức huyền diệu, như vậy có phải cấp 4 là cần một vạn công đức huyền diệu, cấp 5 cần mười vạn, cấp 6 chính là...một trăm vạn?

Như vậy thần cách cấp bậc 18 cao nhất lại cần có bao nhiêu công đức huyền diệu?

Trong đầu Diệp Dương Thành chấn vang, sờ sờ mũi cười khổ, nhìn vào hi vọng xa vời thật không phải tính cách của hắn, nhưng hắn vẫn không nhịn được luôn suy nghĩ chuyện này.

Có được tất có mất, đạo lý này tựa hồ đã được nghiệm chứng trên người hắn.

Tới 11h trưa, trải qua bệnh viện nhân dân thị trấn tận lực cứu chữa, cuối cùng Lục Hồng Quân bị tuyên bố tử vong, khi bác sĩ trưởng từ trong phòng cấp cứu đi ra tuyên bố tin tức này, chợt hoa mắt, trên mặt truyền đến đau nhức sau đó trực tiếp hôn mê.

Một gã trung niên mặc sơ mi trắng ngắn tay khuôn mặt âm trầm, mái tóc chải bóng loáng tỏa sáng như gương, thân hình chỉ cao 1m70 nhưng lại cho người ta cảm giác vĩ ngạn như từ trên cao nhìn xuống.

Không hề nhìn vị bác sĩ trưởng bị mình đánh ngất xỉu, Lục Vĩnh Huy hít sâu một hơi, hai tay siết chặt thành quyền, thanh âm âm lãnh cộng thêm bốn gã bảo tiêu mặc âu phục đen đứng sau lưng làm nổi bật càng khiến người sợ hãi:

- Chuyện này, là chuyện gì xảy ra?

- Long ca, Quân...Quân ca hắn...

A Trần chân chờ chốc lát, cúi đầu đi tới trước mặt Lục Vĩnh Huy, lúng túng nói:

- Là...là bị muỗi cắn chết...

- ...

Trong hành lang yên tĩnh trở lại, toàn bộ thanh âm ồn ào tựa hồ trong nháy mắt đều hoàn toàn tiêu tán.

Trên gương mặt to mọng của Lục Vĩnh Huy hiện lên một tầng ý cười hờ hững:

- Cô, cho rằng tôi bị choáng váng?

- Long ca, tôi...

- Phanh!

Nhanh như chớp, căn bản không để a Trân cơ hội giải thích lần thứ hai, một gã bảo tiêu đứng sau lưng Lục Vĩnh Huy đã hung hăng một cước đá vào cằm a Trân, nhất thời vang lên tiếng răng rắc, a Trân ngã xuống đất không dậy nổi, mọi người có mặt đều kinh hãi, không ai dám thở mạnh một tiếng.

- Còn có ai, muốn nói cho tôi biết đây là có chuyện gì?

Lục Vĩnh Huy hít sâu một hơi, chậm rãi xoay người lại, ánh mắt lạnh liệt như sương chậm rãi đảo quanh những người có mặt, ngữ khí lại dị thường bình tĩnh, loại bình tĩnh làm lòng người tan mát ra sợ hãi.

Không còn ai dám mở miệng, đều cúi thấp đến tận ngực...

- Người nhà của người chết đến ký tên.

Ngay khi không khí ngưng kết đến điểm đóng băng, lửa giận trong lòng ngực Lục Vĩnh Huy đã sắp bùng nổ, cửa phòng cấp cứu được mở ra, từ bên trong một tiểu hộ sĩ vươn đầu kêu lên, bởi vì nhìn về phía trước nên nàng không chứng kiến bác sĩ trưởng đang nằm úp sấp bên cạnh cửa phòng cấp cứu, trên gương mặt thanh tú còn lộ ra một tia hoảng sợ, lại cố gắng trấn định, có lẽ là bị cái chết khủng bố của Lục Hồng Quân hù sợ không thôi.

- Cô tới nói cho tôi biết.

Lục Vĩnh Huy cười híp mắt, hoàn toàn trái ngược với vẻ sát thần lạnh lùng khi nãy, nhìn tiểu hộ sĩ chỉ trên dưới hai mươi tuổi, ngữ khí phi thường dịu dàng:

- Em trai của tôi chết như thế nào?

- Chúng tôi từ trong cơ thể của người chết phát hiện thành phần thuốc ngủ, thông qua vết thương trên thân người chết phán đoán, người chết hẳn là dùng thuốc ngủ xong sau đó bị thật nhiều muối đốt làm ắt máu quá nhiều, lại bị lây nhiễm bệnh sốt rét từ côn trùng, cho nên...ah!

Mới nói được một nửa, tiểu hộ sĩ忍不住 nhìn thấy được bác sĩ trưởng nằm sấp trên mặt đất, lúc này thét lên chói tai kinh thiên động địa.

Mà lúc này Lục Vĩnh Huy đã bắt buộc chính mình tin tưởng nguyên do hoang đường là Lục Hồng Quân bị muối đốt chết, thần nhiên liếc mắt nhìn tiểu hộ sĩ, quay đầu nói với một gã bảo tiêu:

- Đêm nay, đưa đến phòng tôi.

- Dạ, Long ca!

Tên bảo tiêu ngầm hiểu, khóe mắt mang theo ý cười nồng đậm đáp ứng.

22. Chương 22: Miệng Con Thật Ngọt

Lục Hồng Quân cứ như vậy bị muối đốt mà chết thật kỳ quặc, mà bởi vì khi Lục Hồng Quân lúc còn sống đã hạ lệnh im lặng, hơn nữa chuyện a Trân bị đánh xảy ra trước mắt, kết quả không có một người nào, không có một người nào biết chuyện dám đứng ra báo cáo cho Lục Vĩnh Huy tin tức lúc trước Lục Hồng Quân từng bị đàn gián tập kích.

Mà thần xui quỷ khiến, Lục Vĩnh Huy cũng không tiến hành điều tra cái chết của Lục Hồng Quân, mang đi thi thể của Lục Hồng Quân rời khỏi bệnh viện, trực tiếp lên xe Lincoln quay về huyện thành Ôn Nhạc huyện, có thể tưởng tượng tiếp theo sau là một cuộc lễ tang thật lớn lại dị thường xa xỉ cho Lục Hồng Quân.

Sau khi Lục Vĩnh Huy về huyện thành chưa đầy một giờ, người phụ trách mới của sông bạc trấn Bảo Kinh, con trai lớn nhất của Lục Hồng Quân là Lục Bỉnh Khang đã đến sông bạc đảm nhiệm vị trí người phụ trách mới nơi này.

Có đôi khi tốc độ luân phiên của quyền lợi luôn làm cho người ta lú lờ như vậy, buổi sáng Lục Hồng Quân vừa mới chết, buổi chiều đã có người tiếp nhận vị trí của hắn, mà người này chính là con lớn nhất của hắn!

Người chết như trà lạnh, quan mới nhậm chức phải lấy uy, tình cha con giữa Lục Bính Khang cùng Lục Hồng Quân nhạt như nước, chuyện đầu tiên hắn làm sau khi đến sông bạc chính là đem hai tiểu tình nhân của Lục Hồng Quân, hai cô vợ bé của cha hắn mà hắn thêm nhỏ dãi đã lâu mang lên giường...

Bên trong phòng khách sạn chỉ cách sông bạc hơn trăm thước, Diệp Dương Thành thu thập xong vật phẩm tùy thân, cầm thẻ phòng đi xuống lầu.

Lần này quá trình trả phòng vô cùng thuận lợi, không còn phát sinh cướp bóc, cưỡng hiếp, dọa dẫm, vơ vét tài sản, buôn lậu thuốc phiện linh tinh gì đó, trả xong ba ngày tiền phòng hắn nhắc chân đi ra cửa khách sạn.

Đứng trên bậc thang cửa lớn khách sạn, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về hướng sông bạc, theo sau hắn thu hồi ánh mắt, ngăn lại một chiếc xe ba bánh bước lên, nhìn người lái xe nói:

- Đi đường Khê Tân...

Tổng diện tích trấn Bảo Kinh đại khái từ 30km² đến 35km², thuộc về thị trấn nhỏ, bởi vì là nơi xa xôi nên giao thông bất tiện, lại không có tài nguyên gì đáng giá khai thác, cho nên nhà xưởng rất ít, đại đa số người trong trấn đều đi ra ngoài buôn bán, còn ở lại trong trấn ngày thường thoát nhìn là người nhàn hạ vô sự, nhưng nói không chừng ở bên ngoài còn có hơn mười cửa tiệm hay cổ phần công ty, hàng năm ở nhà nhưng tới cuối năm sẽ trở thành “nhân sĩ thành công” được chia hoa hồng.

Cho nên tuy rằng sản nghiệp bản địa trấn Bảo Kinh không có bao nhiêu giá trị khai thác, nhưng không có nghĩa là người của trấn không có tiền, ngược lại đại đa số người trong trấn chưa bao giờ thiếu tiền.

Đơn giản làm so sánh, giá phòng trong huyện Ôn Nhạc đại khái từ tám ngàn đến một vạn một thước vuông, mà đoạn thời gian trước trong trấn Bảo Kinh mở ra một đợt tiêu thụ một dãy lầu, giá cả tám ngàn một thước vuông nhưng chỉ trong vòng ba ngày mấy trăm căn nhà đã bị tranh mua không còn!

Người mua nhà đều là người địa phương Bảo Kinh, người bên ngoài có ai lại ngốc nghếch đi tới trấn nhỏ này tiêu tốn hơn trăm vạn mua nhà? Bởi vậy có thể thấy được người trong trấn không thiếu tiền, cho dù ngày thường họ đi lại chỉ dùng xe điện cũ nát mà thôi!

Đương nhiên điều này cũng không có nghĩa là toàn bộ người trong trấn đều là người có tiền, tựa như cha mẹ Diệp Dương Thành, công cụ thay chân của họ là một chiếc xe điện mua được từ đầu thế kỷ 21 cho đến hôm nay còn sử dụng, nhưng Diệp gia quả thật không tiền, cho nên mỗi khi nổ máy xe đều nghe được tiếng vang “rầm rầm”, sau khi nạp điện sung túc tốc độ cao nhất chỉ chừng 5km/h mà thôi...

Trước nhà Diệp Dương Thành là một con đường không quá rộng rãi, sau lưng là một con sông mới được vinh dự xưng danh sông Mẫu Thân của trấn Bảo Kinh, hiện tại đã biến thành Kinh Khê chuyên dùng làm “trung tâm xử lý rác rưởi”.

Hồi còn nhỏ Diệp Dương Thành còn thường thường mặc quần cộc nhảy vào trong sông thống khoái bơi lội thỏa thích, nhưng ở mùa hè năm lớp 11 sau khi hắn vào trong sông bơi lội, ngày hôm sau trên người nổi đầy ban sởi rậm rạp, hắn cũng không bao giờ tiếp tục đụng vào con sông này.

Ngồi trên xe ba bánh nhìn Kinh Khê, trong đầu hồi tưởng chuyện thơ ấu, Diệp Dương Thành không khỏi bật cười, lắc lắc đầu xua đuổi ý nghĩ ra ngoài, nhà của hắn ở trước mặt không xa.

- Dừng ở đây đi.

Diệp Dương Thành gọi ngừng xe, lấy ví trả tiền, lại cười cười quay đầu đi về nhà.

Cửa đóng chặt, mấy ngày trước khi hắn ra khỏi nhà đã quên mang theo chìa khóa, đưa tay đẩy cửa, cửa bị khóa chặt thoáng lay động sau đó đứng yên.

Diệp Dương Thành không khỏi cười khổ, đang chuẩn bị đi qua nhà hàng xóm mượn cửa sổ leo vào nhà mình, sau lưng truyền ra thanh âm quen thuộc:

- Xìch xìch...xìch xìch...

- Di, Thành tử, con không phải đi công tác sao?

Mẹ của hắn là Ngô Ngọc Phương ngồi trên xe bình điện nhìn thấy Diệp Dương Thành đứng ngoài cửa, bước xuống xe ngạc nhiên nói:

- Sao trở về nhanh như vậy?

- Ha ha, chuyện khá đơn giản nên xử lý nhanh mà thôi.

Nghe thanh âm của mẹ, trên mặt Diệp Dương Thành nở nụ cười, xoay người lại, nhìn người phụ nữ trung niên với mái tóc uốn nhuộm màu đỏ rượu nhàn nhạt, lại mặc quần áo lao động nhà máy màu vàng nhạt, cười hì hì nói:

- Mẹ, đổi kiểu tóc khi nào nha?

- Thì tại cha con đó, tối hôm qua lôi kéo mẹ đến chỗ đi Anh làm.

Ngô Ngọc Phương ra vẻ oán giận nói:

- Còn nói là kiểu tóc này cùng màu sắc này là thủy triều...sao hử con trai, con nhìn thấy rồi, cảm giác như thế nào?

- Ngô...

Diệp Dương Thành sờ sờ cằm, đánh giá mẹ mình, hồi lâu sau lại quay đầu nhìn cha mình là Diệp Hải Trung nói:

- Cha, có phải cha ẹ ăn linh dược gì hay không ah? Vì sao nhìn mẹ giống như trẻ hơn mười mấy tuổi vậy, làm hại con thiếu chút nữa nhận không ra!

- Đứa nhỏ này, miệng mồm thật ngọt!

Nghe lời khen của con trai, Ngô Ngọc Phương hớn hử, lấy chìa khóa mở cửa nói:

- Mẹ không uống công thương con! Vào đi, đêm nay muốn ăn gì nói với mẹ...

Diệp Dương Thành cười hì hì đáp ứng, đi theo mẹ vào nhà.

Tầng trệt được lát đá cẩm thạch nhìn qua khá sạch sẽ, mặt tường dùng sơn trắng, nhìn qua tuy rằng không xinh đẹp nhưng lại nhẹ nhàng khoan khoái.

Cầm túi xách màu đen đặt lên bàn bát tiên cũ kỹ, Ngô Ngọc Phương quay đầu nhìn nhìn con trai, bỗng nhiên có chút kỳ quái hỏi:

- Con đổi quần áo sao?

- ...

Đối với phản ứng chậm chạp của mẹ mình, Diệp Dương Thành đã sớm thói quen, hơi trầm mặc một lúc hắn gật đầu cười, nói:

- Bộ đồ kia không cẩn thận bị rách, con trai của mẹ cũng không thể để trần về nhà đi? Phải rồi, mẹ...

- Cái gì?

- Hồn tiểu tử Cảnh Long đâu rồi?

- Ba!

Sau gáy bị Diệp Hải Trung vỗ một cái:

- Sao con gọi em trai mình như vậy đây? Hồn tiểu tử cũng gọi được sao?

- Khụ khụ...nói sai...lần sau chú ý, lần sau nhất định chú ý...

Diệp Dương Thành quay đầu lại cười nói, phi thường chủ động thừa nhận sai lầm, sau đó nói tiếp:

- Hôm nay không phải thứ bảy sao?

- Vài ngày nữa cần thi tốt nghiệp trung học.

Diệp Hải Trung lấy ra gói thuốc lá, lấy ra một điếu châm lửa, trên vầng trán mang theo vẻ nôn nóng:

- Đang ở trong trường học ôn tập đâu.

- Nha...

Diệp Dương Thành nhìn thấy thần sắc của cha, nga một tiếng liền trấn an:

- Cảnh Long thật thông minh, thi đại học hẳn không có vấn đề gì.

- Không nhắc nó.

Diệp Hải Trung vẫn chưa trầm tĩnh lại, chẳng qua kéo đề tài lên người Diệp Dương Thành, nhìn hấn nói:

- Nói chuyện của con trước đi.

- Chuyện của con?

Về mặt Diệp Dương Thành kỳ quái:

- Con làm sao vậy?

23. Chương 23: Chó Nhà Ai

- Năm nay con đã hai mươi mốt rồi đi?

Diệp Hải Trung kéo một chiếc ghế gỗ ngồi xuống, trên gương mặt hơi ngăm đen hiện lên vẻ phiền muộn, rít sâu một hơi thuốc lá chậm rãi thở ra, ngẩng đầu nhìn con trai nói:

- Tháng sau cậu của con đi Quảng Châu mở tiệm, cha định cho con đi cùng, hùn vốn buôn bán.

- Ách...

Nghe được lời nói của cha, nụ cười trên mặt Diệp Dương Thành đọng lại, cậu của hấn ở trong một nhóm thân thích xem như có cuộc sống dễ chịu hơn một chút, trong ba tiệm thời trang Giang Tô, Phúc Kiến chiếm được ba bốn tầng cổ phần, hàng năm chia hoa hồng ngoài hai mươi vạn.

Cho nên hấn tiếp tục đầu tư là chuyện bình thường, vấn đề là ở câu nói của cha mình, muốn hấn cùng theo cậu đi qua địa phương kia, chiếm một phần cổ phần trong tiệm?

Đầu óc Diệp Dương Thành có chút trưởng lên, nhỏ giọng nói:

- Cha, chúng ta...có nhiều tiền như vậy sao?

- Vấn đề tiền bạc không cần con quan tâm, con nói cho cha biết, có nguyện ý cùng đi hay không là được rồi.

Về phiền muộn trên vầng trán Diệp Hải Trung càng thêm dày đặc...

- Cậu con nói nếu con nguyện ý cùng đi, mười vạn đồng nhập cổ cậu sẽ đệm trước cho con, chờ năm sau khi chia hoa hồng thì trả lại.

Ngô Ngọc Phượng đứng một bên giải thích một câu, lại bị Diệp Hải Trung xem thường, hiển nhiên cha hấn cũng không muốn cho hấn biết chuyện này.

Dù sao mười vạn đồng đối với gia đình này vẫn có chút khá lớn, Diệp Hải Trung không muốn làm cho con trai gia tăng thêm nhiều áp lực.

- Vậy chuyện Cảnh Long cần học đại học thì sao?

Diệp Dương Thành chần chờ, nói:

- Hiện tại cho dù là trường đại học bình thường, bốn năm học ít nhất sáu bảy vạn, lâu thì hơn mười vạn, vạn nhất nếu cửa hàng thua lỗ thì sao? Chuyện học tập của Cảnh Long làm sao bây giờ?

- ...

Diệp Hải Trung trầm mặc, yên lặng hút thuốc, cũng không tiếp tục mở miệng nói gì.

- Cha của con là muốn lưu cho con chút của cải, hiện tại tuổi con không còn nhỏ rồi, qua vài năm cần kết hôn sinh con, chỗ nào không cần dùng tiền?

Ngô Ngọc Phương đi tới sau lưng Diệp Hải Trung, đặt tay lên vai hắn, nhìn Diệp Dương Thành nói:

- Con đi làm việc ở công ty kia cha mẹ cũng không thấy ổn định, mà tuổi của cha mẹ thì đã lớn, làm thêm vài năm sẽ về hưu...

Rốt cục Diệp Dương Thành hiểu nỗi phiền muộn của cha mình, trong lòng vừa động, nghĩ tới chín vạn rưỡi mình lưu lại, lại nhìn thần sắc hậm hực của cha, dáng tươi cười của mẹ, chần chờ hồi lâu hắn cũng không định báo bí mật về tiểu kim khố của mình, chỉ mở miệng trấn an:

- Con cháu đều có phúc con cháu, cha mẹ, con đã lớn như vậy rồi, tương lai sẽ tự có quy hoạch, hai người cứ yên tâm đi, không chừng ngày nào đó đứa con trúng xổ số trăm vạn, bá một chút đã đủ tiền mua nhà thì sao!

- Đừng đem tâm tư đặt vào những đường nghiêng...

Diệp Hải Trung trừng mắt liếc hắn, vứt tàn thuốc dùng chân giẫm lên, đứng dậy nói:

- Nếu như con không muốn đi, tối nay cha qua nhà cậu con trả lời chuyện này.

- Dạ!

Trong lòng Diệp Dương Thành nhẹ nhàng thở ra, vội vàng gạt đầu cười đáp ứng.

Nếu cha của hắn đưa ra ý kiến này ba bốn ngày trước, khẳng định hắn đã đáp ứng, nhưng là hiện tại muốn hắn rời khỏi trấn Bảo Kinh đi nơi khác mở tiệm? Đây chẳng phải bỏ lại tòa núi vàng không cần, chạy đi truy đuổi một đồng tiền sao?

Đã xong công việc bàn bạc với cha mẹ, Diệp Dương Thành đi ra khỏi nhà đến bên cạnh bờ sông, hai tay chống lên lan can, hít mát đánh giá Kinh Khê bên dưới...

Cũng không biết có phải là làm theo bản năng hay không, hiện tại khu vực quản hạt của hắn lấy Kinh Khê làm hạn định, từ đầu Kinh Khê đến cuối Kinh Sơn đều là khu vực quản hạt của hắn, mà qua khỏi Kinh Khê thì không phải.

Đổi cách nói khác, nhà của hắn vừa khéo nằm ở biên giới khu vực quản hạt của hắn...

Hiện tại chuyện hắn cần cân nhắc cũng không phải là làm sao giáo huấn Lục Đức Tường, mà là làm sao khiến cho cha mẹ yên lòng, làm cho bọn họ biết được con của mình có thể sống, mà còn sống rất khá!

Hiện tại hắn đã đi vào xã hội, cho nên theo bản năng muốn tránh né sự quan tâm của cha mẹ, không muốn tiếp tục làm cho cha mẹ vì chuyện của mình mà phiền muộn, quan tâm, hay lo âu...

Với trước mắt mà nói, nếu hắn muốn làm cho cha mẹ được yên lòng, biện pháp hay nhất là tìm một ngôi nhà, sau đó tìm công tác mà cha mẹ cảm thấy ổn định.

Việc tìm việc làm tạm thời không vội, nhưng nhà...

Mười vạn đồng còn chưa đủ mua nền nhà!

Một người đứng dưới trời chiều hoàng hôn, nhìn xuống Kinh Khê suy nghĩ sự tình, bất tri bất giác thời gian đã qua hơn nửa giờ.

- Gâu gâu...

Thanh âm tiếng chó sủa đánh thức Diệp Dương Thành, thiếu chút nữa làm hắn giật mình vượt tay té xuống!

- Kháo...chó nhà ai vậy?

Miễn cưỡng đứng vững, Diệp Dương Thành quay đầu...

- Ô ô...

Một con chó ngao Tây Tạng màu nâu vốn đang phấn chấn sủa to, là một con chó ngao hùng tráng cao chừng một thước hai, vừa thấy Diệp Dương Thành xoay người, bỗng nhiên lập tức an tĩnh, hơn nữa phi thường có nhân tính nằm úp sấp dưới đất, dùng hai móng vuốt bưng kín ánh mắt, trong miệng phát ra tiếng rên ô ô sợ hãi.

Lúc này Diệp Dương Thành đứng cách con chó chừng năm sáu thước, người dắt con chó là một nam nhân béo mập ục ịch chừng ba mươi tuổi, mà chủ nhân con chó cũng không chú ý tới hắn, vẻ mặt cười nhìn cô gái bên cạnh xin lỗi:

- Thật sự là ngưỡng chừng, không làm cô sợ đi?

- Không có việc gì.

Cô gái cũng không trách móc, nhẹ nhàng lắc đầu tỏ vẻ không sao, lại trực tiếp đi tới ngồi xổm trước mặt chó ngao, đưa tay vỗ vỗ đầu nó, mà con chó dưới ánh mắt nhìn soi mói của Diệp Dương Thành cũng không dám có dị động, chỉ quỳ rạp trên mặt đất chịu đựng hành động vô lễ của cô gái, trong miệng liên tục nức nở.

- Ha ha, cô cũng thích chó ngao Tây Tạng?

Nam nhân ục ịch nhìn thấy hành động của cô gái, cười dài nói:

- Mấy cô gái trẻ thích chó ngao cũng thật ít thấy đâu...

- Trước kia trong nhà tôi có nuôi một con.

Trên mặt cô gái hiện lên ý cười dịu dàng, thu tay về đứng dậy, mang theo một tia hồi ức:

- Nhưng về sau bị tôi tự tay bán đi.

- Vì sao?

Nghe được cô gái trả lời, nam nhân không khỏi sửng sốt, trên mặt hiện lên vẻ không đành lòng:

- Chẳng lẽ cô không biết chó ngao bị nuôi lớn nếu qua tay bán đi, sẽ không ăn uống tự sát sao?

- Có phải cảm thấy được tôi thật không nhân tính?

Cô gái nở nụ cười, lúm đồng tiền lại làm nụ cười của nàng mang theo vẻ cô tịch:

- Nhưng mà tôi cần tiền, có đôi khi là vì như vậy, vì tiền không cần quan tâm tất cả chuyện gì, không phải sao?

Cuối cùng liếc mắt nhìn con chó, cô gái hít sâu một hơi:

- Nó rất không tệ đâu, đối đãi với nó tốt một chút...

Trong ánh mắt kinh ngạc của nam nhân, cô gái xoay người đi xuống bậc thang, xuyên qua đường cái rất nhanh biến mất trong tầm mắt của hắn.

Mà chó ngao bị Diệp Dương Thành dọa gục xuống, giờ khắc này bỗng nhiên nhảy dựng lên, hướng chỗ cô gái biến mất sủa vang:

- Gâu gâu...

24. Chương 24: Chó Của Lưu Tuyết Oánh.

- Đó là...Lưu Tuyết Oánh?

Nam nhân ục ịch ngơ ngác nhìn theo phương hướng cô gái biến mất, Diệp Dương Thành cũng nhướng mày nhìn theo bóng lưng của nàng, sau đó đưa mắt nhìn qua chó ngao bị mình dọa gục xuống, chần chờ một thoáng thử hỏi một câu:

- Nhưng Cầu?

- Ô...

Chó ngao luôn nhìn theo phương hướng cô gái biến mất xoay người lại, nhìn Diệp Dương Thành phát ra thanh âm nức nở tuyệt vọng, thật thấp chìm, cũng thật khàn khàn.

- Kháo, thật đúng là mày.

Diệp Dương Thành thấy rõ hình dáng chó ngao, hơn nữa nó cũng đáp lại, rất nhanh đã nhận ra nó, vẻ mặt kinh ngạc đi tới.

Nhung Cầu, vào năm Lưu Tuyết Oánh mười lăm tuổi được cha nàng tặng cho làm quà sinh nhật, lúc ấy Nhung Cầu chỉ nhỏ như một con mèo nhỏ, bộ dạng dị thường đáng yêu, tên Nhung Cầu là do cả lớp học cùng nhau đặt tên cho nó!

Đối với con chó ngao này, ấn tượng của Diệp Dương Thành tương đối khắc sâu, lúc học lớp mười nó còn nhỏ, chỉ xem như đối tượng để trêu chọc, nhưng về sau khi lên lớp mười một, chạng vạng mùa hè Nhung Cầu bỗng nhiên xuất hiện ở cửa lớn trường học chờ Lưu Tuyết Oánh tan trường.

Vừa vặn hôm đó có vài tên côn đồ không có mắt tìm Lưu Tuyết Oánh muốn sờ sảng, cuối cùng bị Nhung Cầu đánh gục, còn cắn rớt lỗ tai của một tên côn đồ!

Chuyện này lúc ấy đã nhắc lên sóng to gió lớn trong trường, nhưng kết quả xử lý sau đó không được công bố, trở thành vụ án chưa được giải quyết lớn nhất của năm đó, bởi vì sau khi Nhung Cầu cắn người không bao lâu Lưu Tuyết Oánh đã chuyển trường rồi đi.

Thoáng chớp mắt đã qua tròn năm năm, bộ dáng Nhung Cầu đã nhạt nhòa trong đầu Diệp Dương Thành từ lâu, nhưng không nghĩ tới hôm nay của năm năm sau lại gặp lại Nhung Cầu.

Hơn nữa dây xích trên cổ Nhung Cầu lại nằm trong tay một nam nhân xa lạ!

Khoảng cách năm sáu thước chỉ chừng bảy tám bước, thoáng cân nhắc, Diệp Dương Thành đi tới trước mặt Nhung Cầu, cúi xuống vươn tay sờ sờ đầu của nó:

- Tiểu tử kia, năm năm không gặp lớn như vậy ah!

- Ô ô...

Nhung Cầu trầm thấp nức nở, dùng đầu của mình nhẹ nhàng cọ lên bàn tay Diệp Dương Thành, trong mơ hồ hẳn nhìn thấy được đôi mắt Nhung Cầu lóe nước mắt!

- Tiểu huynh đệ, cậu nhận thức nó?

Về mặt nam nhân kinh ngạc, biểu hiện kỳ quái của cô gái khi này đã đủ cho hắn liên tưởng, không nghĩ tới chỉ nháy mắt lại xuất hiện một người cũng biết con chó của mình!

- Ha ha, cô gái vừa rồi là chủ cũ của nó.

Diệp Dương Thành vuốt ve đầu Nhung Cầu, hơi ngẩng đầu nhìn nam nhân cười hỏi:

- Nàng bán nó cho anh sao?

- Tôi mua nó trong chợ chó ở huyện thành.

Nam nhân thoáng chần chờ, nói:

- Mua mười lăm vạn, nhưng sau khi mua về nó không ăn không uống, đã ba ngày rồi cho nên tôi dắt nó ra ngoài đi dạo...Cô gái vừa rồi là chủ cũ của nó sao?

- Phải.

Diệp Dương Thành gật nhẹ đầu, nhìn nhìn Nhung Cầu lại thở dài, ngay sau đó hất hất cằm chỉ vào đồ ăn cho chó trong tay nam nhân, nói:

- Đưa đồ ăn cho tôi đi, tôi thử xem một chút.

- Nga, nga, tốt.

Nam nhân nhanh chóng gạt đầu, cầm bình thức ăn trong tay đưa cho Diệp Dương Thành, đồng thời nói:

- Cậu có biết cô gái kia xảy ra chuyện gì hay không? Sao lại bán cả con chó của mình!
- Có lẽ trong nhà nàng xảy ra chuyện gì đi, là chuyện gì tôi cũng không biết rõ ràng.

Tiếp nhận bình thức ăn, Diệp Dương Thành thoáng chần chờ lại bỏ sung:

- Tôi không quá quen thuộc với nàng.
- Nha...

Nam nhân như có suy nghĩ gì khẽ nga một tiếng, sau đó đem lực chú ý chuyển qua chó ngao, trong ánh mắt lóe tia khấn nguyện, dù sao cũng bỏ mười lăm vạn mua về con chó này, nếu nó chết đối thật thiệt thòi lớn!

Chỉ cần nó chịu mở miệng ăn chút gì, chuyện cảm tình có thể chậm rãi bồi dưỡng đó thôi!

- Ngoan, mở miệng ra.

Diệp Dương Thành đổ thức ăn vào lòng bàn tay, buông bình, lại dùng một tay vuốt ve đầu Nhung Cầu, vừa đưa thức ăn tới bên miệng nó.

Có lẽ do Diệp Dương Thành từng gặp mặt Nhung Cầu vài lần, hoặc là nó bị Cửu Tiêu Thần Cách của hắn làm ảnh hưởng, đã ba ngày ba đêm nó chưa ăn uống gì rốt cục chịu há miệng bắt đầu ăn cơm.

Một *** thức ăn rất nhanh cạn sạch, trên mặt nam nhân mang theo vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, miệng liên tục đa tạ:

- Thật sự là cảm ơn cậu, mấy ngày nay tôi sầu muốn chết, cảm ơn, thật cảm tạ...
- Đối đãi với nó tốt một chút.

Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, vỗ vỗ đầu Nhung Cầu, nhìn nam nhân mỉm cười nói:

- Nếu nó còn không chịu ăn cơm, anh có thể đem nó tới nơi này, nhà tôi ở đó...

Chỉ vị trí nhà mình, lại đưa mắt nhìn nam nhân vừa khiêng vừa túm Nhung Cầu rời đi, nhìn một màn không chút hài hòa kia, Diệp Dương Thành chỉ khẽ thở dài, xoa người đi về nhà.

Quả thật hắn đồng tình với Nhung Cầu, nhưng thái độ của Lưu Tuyết Oánh đã tổn thương hắn thật sâu, nếu nàng cảm thấy nói chuyện với hắn nhiều một câu chỉ là vô nghĩa, như vậy vì sao lúc trước lại đem tình cảm bạn học bắt ngoài miệng đây?

Nói khó nghe một chút, chuyện Nhung Cầu chết hay sống liên quan gì tới hắn? Nhưng mặc dù là nói như vậy, nhưng hắn đi vài chục bước đường, vẫn theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng nam nhân cùng Nhung Cầu đi khuất.

Khẽ cười tự giễu, hắn lắc đầu đi vào nhà.

- Mẹ, con thật sự có việc gấp ah...

Vừa đi vào cửa, liền nghe được thanh âm van cầu của em trai:

- Cho con ba mươi đồng thôi...
- Không nói rõ ràng lý do, mẹ sẽ không đưa tiền cho con.

Mẹ của hắn dĩ thường kiên quyết biểu lộ lập trường của mình, ngay sau đó quả trách:

- Con nói con đi, đã lên cấp ba rồi, vài ngày nữa đã thi tốt nghiệp trung học, còn có tâm tư chạy đông chạy tây mà không chịu ôn bài...
- Chuyện gì vậy?

Diệp Dương Thành đi vào nhà, nhắc lên rèm cửa vươn đầu vào, liếc mắt nhìn thấy Diệp Cảnh Long đang lôi kéo tay mẹ mình:

- Xảy ra chuyện gì?

- Ca...

Diệp Dương Thành xuất hiện, làm Diệp Cảnh Long đổi mục tiêu, vui vẻ xoay người kéo tay anh trai, lúng túng nói:

- Có việc...em muốn xin ba mươi đồng cần dùng gấp...

- Không cho phép con cho nó!

Còn chưa đợi Diệp Dương Thành tỏ thái độ, Ngô Ngọc Phương đã ngăn chặn, liếc mắt nhìn con út nói:

- Người đã lớn như vậy, hỏi anh mình đòi tiền, con có xấu hổ hay không?

- Vậy mẹ cho con tiền đi!

Diệp Cảnh Long thật u oán quay đầu nói một câu, sau đó lại đáng thương nhìn anh trai:

- Ca...

- Không có tiền!

Diệp Dương Thành nghiêm mặt, nói ra vài lời làm mẹ mình có chút hài lòng, nhưng sau khi nói xong nhấc chân đi vào phòng bếp, ngay lúc vừa đi qua rèm cửa, Diệp Cảnh Long đột nhiên cảm giác lòng bàn tay mình có đồ vật gì đó...

Nhưng tiểu tử này cũng có thiên phú biểu diễn, thoáng kinh ngạc một lúc lại làm ra vẻ buồn bã, than thở rời khỏi phòng bếp chui vào nhà tắm, khóa cửa lại xong mới buông lỏng tay...

- Một trăm...hai trăm...hai trăm rưỡi...ách...

25. Chương 25: Đầu Ốc Có Vấn Đề

Dùng qua cơm chiều, dựa theo quy củ của Diệp gia cần lên lầu nghỉ ngơi, Diệp Dương Thành lên lầu bốn, Diệp Cảnh Long lên lầu ba.

Nằm trên giường, ánh đèn da cam rơi trong phòng, Diệp Dương Thành có chút ngơ ngác nhìn lên trần nhà xi măng, ở khách sạn vài ngày bây giờ nằm trên giường ván gỗ cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Trong đầu nghĩ ngợi lung tung, theo bản năng hắn xoay người tìm tư thế thoải mái tiếp tục nằm, thời gian lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt đã hơn tám giờ tối.

- Dát chi...

Thanh âm tiếng vang thật khẽ, nhưng làm kinh động Diệp Dương Thành, hắn chậm rãi ngồi dậy ngưng thần tĩnh khí cẩn thận lắng nghe động tĩnh dưới lầu.

- Sàn sạt...

Thanh âm sàn sạt vang lên, tựa hồ tiếng giày ma xát trên mặt đất, tiếp theo hết thấy khôi phục bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng Diệp Dương Thành sẽ không khờ dại cho rằng Diệp Cảnh Long ra ngoài đi tiểu, hắn bước xuống giường, đi ra cạnh cửa sổ cúi đầu nhìn xuống, liếc mắt liền thấy Diệp Cảnh Long đang rón rén đi ra ngoài!

- Tiểu tử này...đêm hôm khuya khoắc như vậy đi đâu? Chẳng lẽ lại đi đánh bạc!

Nhìn thấy Diệp Cảnh Long chậm rãi chạy vào ngõ tắt nhỏ, trong lòng Diệp Dương Thành chấn động mạnh, búng tay thành tiếng:

- Đến một con ruồi trâu, nhanh!

Có lẽ vì Diệp gia ở gần Kinh Khê, vì vậy tốc độ ruồi trâu thật nhanh, chưa đầy năm giây có một con ruồi trâu vụt vàng rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Hắn nằm nhanh xuống giường, đắp mền xong hai mắt nhắm lại, trong đầu nhảy ra dòng chữ:

Ảnh thành công, công đức huyền điểm -1.

Có nhiều lần kinh nghiệm thao tác, lần này cũng không cần huấn luyện thích ứng, thao tác ruồi trâu vỗ cánh chui qua khe hở cửa sổ truy theo Diệp Cảnh Long.

Cũng may tiểu tử kia chạy không nhanh, mà phản ứng của Diệp Dương Thành đúng lúc, phi hành trên không trung cao ba thước không đến ba mươi giây đã nhìn thấy bóng lưng Diệp Cảnh Long.

- Pháo Đồng, mau xuống đây!

Đi trong ngõ hẻm nhỏ ước chừng năm phút, Diệp Cảnh Long đứng trước cửa một ngôi nhà, ngẩng đầu hô lớn một tiếng.

Không bao lâu trên cửa sổ lầu hai lộ ra đầu của một thiếu niên bằng tuổi Diệp Cảnh Long, vẻ mặt khẩn trương, lại ra dấu cho Diệp Cảnh Long dừng lên tiếng, giảm thấp thanh âm nói:

- Kháo, cậu đừng lớn tiếng!

- Ha ha...

Diệp Cảnh Long lúc này mới sực nhớ, cười khan hai tiếng sờ sờ gáy, cũng giảm thấp thanh âm của mình:

- Nhanh lên đi, tối nay là hai người chúng ta đâu!

- Đã biết, cậu đợi chút nữa, tôi lập tức xuống ngay.

Thiếu niên trên lầu gật đầu, sau đó rút đầu vào phòng.

Nhìn tới đây Diệp Dương Thành đang đậu trên một sợi dây điện không khỏi cảm thấy mờ mịt, tối nay là hai người bọn họ? Là ý tứ gì!

Diệp Cảnh Long là em trai của hắn, Diệp Dương Thành đương nhiên rất hiểu tính khí của em mình, theo lý mà nói có chuyện lần trước, hơn nữa lâm vào chưa sâu, chỉ cần đầu óc Diệp Cảnh Long không phải bị cơn lửa đá thì tuyệt đối sẽ không tiếp tục đến sông bạc làm chuyện điên rồ.

Chẳng lẽ ngoại trừ chuyện xảy ra tại sông bạc lần đó, Diệp Cảnh Long còn có chuyện gì khác gạt hắn? Nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra nguyên nhân, Diệp Dương Thành hạ quyết tâm đêm nay phải đi theo em trai xem sao, thật muốn nhìn xem thằng nhóc kia đang làm gì!

Diệp Dương Thành đã quyết định chủ ý, thiếu niên gọi Pháo Đồng từ trong nhà đi ra, nhẹ chân nhẹ tay đóng cửa lại, nhìn Diệp Cảnh Long nhỏ giọng nói:

- Ngày mai làm sao nói với cha mẹ tôi đây?

- Ha ha...

Diệp Cảnh Long cười nói:

- Thì nói chúng ta hẹn nhau chạy bộ rèn luyện, đã sắp thi tốt nghiệp trung học, bảo trì thể lực cùng thể trạng dồi dào là phi thường trọng yếu!

- Biện pháp tốt!

Thiếu niên hai mắt tỏa sáng.

Mà giờ khắc này bản thể Diệp Dương Thành đang nằm trên giường cũng đen mặt, tiểu tử này...từ khi nào nói dối cũng thuận miệng như vậy đây?

Hai tiểu tử thì thâm một lúc, sau khi thông đồng xong khẩu cung liền bắt đầu sóng vai đi ra đường lớn, Diệp Dương Thành thật cẩn thận đi theo, đêm nay thể nào cũng phải tìm hiểu cho rõ chuyện này mới được!

Nếu như là chuyện đàng hoàng, Diệp Dương Thành cũng sẽ không nói gì, nếu làm chuyện gì sai phạm, nói không chừng phải dùng một chút quyền uy anh trai, giáo huấn đứa em ngu xuẩn này một chút!

Diệp Cảnh Long cùng Pháo Đồng đi vòng ra khỏi ngõ nhỏ, dừng lại ở tiệm trái cây mua một ít chuối, táo cùng lê, còn mua thêm một bó hoa bách hợp...

Vừa nhìn thấy dáng vẻ của hai tên tiểu tử, trong lòng Diệp Dương Thành liền có suy đoán.

Sự thật cũng như suy đoán của hắn, sau khi mua xong đồ vật hai người liền chạy tới bệnh viện trấn Bảo Kinh, lại cầm theo hoa quả cùng hoa đi lên lầu ba vào một gian phòng bệnh.

- Dật Phong, thế nào? Có thấy khá hơn chút nào không?

Thừa dịp hai người mở cửa, Diệp Dương Thành thao tác ruồi trâu chui vào phòng bệnh, bên trong có ba giường, nhưng chỉ có giường ở giữa có một tiểu nam sinh chừng mười bảy mười tám tuổi đang nằm, trên tủ ti vi chất đầy hoa quả cùng hoa tươi, Diệp Cảnh Long thuận tay đặt đồ vật lên tủ, vẻ mặt thân thiết nhìn tiểu nam sinh kia.

Mà Diệp Dương Thành nhìn thấy tiểu nam sinh, trên mặt hiện vẻ kinh ngạc, tiểu tử này...không phải là tiểu tử bị ném khỏi sông bạc đêm qua hay sao?

- Ân...đã tốt hơn nhiều.

Triệu Dật Phong thoáng nhúc nhích người, nụ cười trên mặt có chút gượng ép:

- Không phải đã nói hai cậu không cần đến đây sao? Tại sao lại đến đây?

- Cậu vì ra mặt cho chúng tôi mới bị thương thôi!

Về mặt Diệp Cảnh Long thành thật nói:

- Nếu như chúng tôi không đến, chúng tôi còn là người sao?

- Đúng vậy, đúng vậy.

Pháo Đồng lập tức tiếp lời:

- Nếu cậu không đến sông bạc yêu cầu trả tiền cho chúng tôi, cậu có thể bị bọn hắn đánh như vậy sao?

- ...

Lúc này Diệp Dương Thành xem như hoàn toàn hết lời để nói, cuối cùng hiểu được mấy đứa con nít này đã làm chuyện gì. Tìm người của sông bạc đòi trả tiền lại? Đầu óc đứa bé này phỏng chừng có vấn đề...Khó trách tối hôm qua nghe đám lưu manh kia nói, đi tìm Quân ca đàm phán! Cũng may chỉ là bị thương, nhìn qua không khả năng bị đánh tàn tật.

Ngay khi hắn than nhẹ một tiếng, chuẩn bị bay ra cửa sổ rồi đi, ngoài hành lang bệnh viện vang lên tiếng bước chân hỗn độn.

- Đưa vào 307 đi!

Thanh âm hùng hậu mạnh mẽ của một nam tử trung niên vang lên, còn chưa đợi Diệp Dương Thành phục hồi lại tinh thần, người kia tiếp tục hô:

- Tiểu Trương, mở cửa phòng ra!

- Ai, đã biết!

Một cô gái trẻ tuổi đáp ứng.

Ngay sau đó cửa phòng bệnh đẩy ra, thanh âm người trung niên tiếp tục nói:

- Mau, đẩy vào đi!

26. Chương 26: Ông Không Phải Là Cha Của Tôi Đi

Băng ca được đẩy vào phòng, không ai chú ý trên vách tường có vật gì hay không, cũng không ai phản ứng ba học sinh trung học như Diệp Cảnh Long, đẩy băng ca vào trong phòng xong, bắt đầu nâng người bệnh đặt lên giường nằm gần nhà vệ sinh.

Ngay lúc họ chuyển người bệnh lên giường, Diệp Dương Thành đang đậu trên tường nhìn thấy cảnh này thiếu chút nữa đã rơi xuống đất, kháo, đó là...

Diệp Dương Thành đang nằm trong nhà cũng bắt chập con ruồi trâu kia, trực tiếp triệt tiêu ám ảnh, mở mắt nhảy dựng khỏi giường, luống cuống tay chân mặt quần áo, nhét ví cùng di động vào túi quần liền vội vàng rời khỏi phòng.

Xuống lầu ra khỏi nhà hần liền đưa tay vẫy một xe ba bánh, nhảy lên nói:

- Đi bệnh viện!

Cũng không mua hoa quả hay hoa tươi, hần đi thẳng tới bệnh viện trấn, trả mười đồng tiền xe xong không chờ lấy tiền thối, xoẹt một tiếng nhảy xuống khỏi xe vội vã xông vào bệnh viện.

Cũng may tốc độ của hần thật vừa lúc, cửa bệnh viện chưa đóng lại, vẻ mặt hần cuống quýt chạy lên thang lầu, thẳng tới phòng 307!

- Bác sĩ, bạn của tôi không sao chứ?

Lao tới cửa phòng bệnh 307, vừa lúc nhìn thấy vị bác sĩ trung niên khi nãy, hần đưa tay kéo tay bác sĩ, thở gấp nói:

- Thương thế thế nào?

- Bạn của anh?

Bác sĩ đi ra khỏi phòng bệnh, dáng vẻ nho nhã mắt đeo kính, trên gương mặt chữ điền lộ vẻ nghi hoặc:

- Người nào là bạn của anh?

- Chính là người mặc đồng phục hiệp cảnh!

Diệp Dương Thành vội hỏi:

- Hần không sao chứ?

- Nga, đó là bạn của anh sao?

Bác sĩ lúc này mới hiểu ra, giật mình nga một tiếng, cười cười nói:

- Đã kiểm tra, não bộ có vật nặng va chạm, hơi có chút não chấn động, vấn đề không nghiêm trọng lắm, nghỉ ngơi vài ngày sẽ vô sự.

- Vậy trên người hần...nga, cảm ơn!

Theo bản năng hần nói một câu, ngay sau đó hần chợt sực tỉnh, đem nửa câu còn lại nuốt trở vào, dưới ánh mắt kinh ngạc của bác sĩ mở miệng cảm tạ, sau đó trực tiếp đi vào phòng bệnh.

- Ca...sao anh lại tới đây?

Diệp Dương Thành vừa đi vào phòng bệnh, Diệp Cảnh Long vốn đã nghe được thanh âm của hần định tìm chỗ trốn nhưng không có đành gượng cười quay đầu lại, nhìn Diệp Dương Thành rụt rè hỏi.

- Di, tại sao em cũng ở đây?

Diệp Dương Thành biết rõ còn cố hỏi, lộ ra vẻ mặt giật mình, tiếp theo sắc mặt trầm xuống:

- Đêm hôm khuya khắc không ở nhà ngủ, chạy tới nơi này làm cái gì?

- Là...bạn học của em bị bệnh, tụi em đi vào đây chiếu cố cho hần đâu.

Nếu đã bị bắt gặp, Diệp Cảnh Long đành nói thật, nhưng nói xong câu đó hắn tựa hồ cũng không thảng bàng, bổ sung một câu:

- Không phải anh cũng đến sao...

- Thành nhóc, em còn đi so sánh với anh?

Diệp Dương Thành trừng mắt liếc em trai, cũng không nói tiếp, hắn đã sớm hiểu rõ nguyên do sự tình nên cũng không tiếp tục rối rắm trong chuyện này, quay đầu nhìn lên Trần Thiếu Thanh đang nằm trên giường bệnh dựa cạnh tường.

Tiếp theo ánh mắt hắn rơi lên bộ đồng phục hiệp cảnh tản ra mùi máu tươi vừa cởi ra trên người Trần Thiếu Thanh.

- Cô y tá, bạn của tôi không sao chứ?

Diệp Dương Thành hỏi nữ y tá đang đắp mền cho Trần Thiếu Thanh.

- Nga, anh ấy sao?

Nghe câu hỏi, nữ y tá quay đầu cười cười, nói:

- Không có vấn đề gì lớn, phỏng chừng đợi lát nữa sẽ tỉnh lại, anh là bạn anh ấy sao?

- Phải.

Nghe được hai lần xác nhận của y tá bác sĩ, Diệp Dương Thành xem như yên tâm, cười cười nói:

- Là bạn thân của tôi đâu...

- Cô y tá...

Vừa lúc đó Triệu Dật Phong vốn đang nằm trên giường bệnh không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Chị y tá, chị có biết Triệu Dung Dung đi đâu không?

- Triệu Dung Dung?

Nữ y tá thoáng ngẩng người, quay lại nhìn Triệu Dật Phong nói:

- Nàng đã tan sở từ sớm...

Nói tới đây, nữ y tá chợt nói:

- Nga, cậu chính là em trai của Dung Dung sao? Yên tâm đi, tối nay tôi trực ban, quan hệ giữa tôi cùng chị của cậu rất tốt!

- Về nhà?

Nghe được nữ y tá trả lời, Triệu Dật Phong hơi có chút thất vọng, lẩm bẩm một câu cũng không hỏi thêm gì nữa.

- Hai cậu đều về nhà ngủ đi.

Thấy Triệu Dật Phong không tiếp tục hỏi gì, nữ y tá mỉm cười sờ sờ đầu Pháo Đồng, nói:

- Nơi này giao cho tôi là được rồi, hai cậu đều là bạn học của cậu ấy đi? Cấp ba sắp phải thi tốt nghiệp rồi, nên dưỡng đủ tinh thần, đi về nhà đi!

- Phải, đêm nay anh ở lại đây, có thể giúp hai đứa chiếu cố cậu ấy một chút.

Diệp Dương Thành cũng đứng về phía y tá, lập tức nói:

- Nhanh về nhà đi!

- Vâng...chúng ta về sao?

Diệp Cảnh Long cùng Pháo Đồng liếc nhìn nhau, sau đó nhìn Triệu Dật Phong, Pháo Đồng chần chờ hỏi:

- Cậu ở một mình trong bệnh viện không sao chứ?

- Hai cậu quay về ngủ đi.

Triệu Dật Phong khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói:

- Tôi không sao.

- Nha...

Lúc này Diệp Cảnh Long cùng Pháo Đồng mới yên lòng, chậm rãi rời khỏi phòng bệnh, nữ y tá kiểm tra lại hai bệnh nhân, sau đó cũng rời đi, còn đóng lại cửa phòng.

Trong phút chốc phòng bệnh vốn có chút ồn ào đã yên tĩnh trở lại, chỉ nghe được thanh âm hô hấp của ba người.

Trần Thiệu Thanh nằm mê man trên giường bệnh, Diệp Dương Thành xúc mền kiểm tra thân thể hắn, quả thật không thấy có vết thương gì rõ ràng, ở khuỷu tay có chút rách da, ngoài ra cũng không nhìn thấy được gì.

Nhìn trạng thái hiện tại của Trần Thiệu Thanh, phỏng chừng vẫn chưa thể tỉnh lại, mặc dù muốn đánh thức hắn, hỏi nguyên nhân hắn bị thương, nhưng do dự thật lâu Diệp Dương Thành bỏ qua ý tưởng ngu xuẩn này, dựa vào tường ngáp dài.

Đêm dài, chẳng lẽ mình cứ ngây ra như vậy sao? Diệp Dương Thành có chút cười khổ lắc lắc đầu, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Triệu Dật Phong, chủ động hỏi chuyện:

- Cậu là bạn học của Cảnh Long?

- Phải.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Diệp Dương Thành, Triệu Dật Phong vẫn chưa ngủ, trầm mặc một lát lại ân một tiếng, xem như trả lời câu hỏi của Diệp Dương Thành.

- Cậu tên gì?

- Triệu Dật Phong.

- Bao lớn ah?

- Mười bảy.

- Ha ha...

Hơi hiểu chút tin tức, Diệp Dương Thành gật đầu cười, nói tiếp:

- Mười bảy tuổi, là thời kỳ tâm lý phản nghịch nghiêm trọng nhất đầu, tổn thương trên người cậu là bị người đánh đi?

- Làm sao anh biết?

Về mặt Triệu Dật Phong kinh ngạc quay đầu liếc mắt nhìn Diệp Dương Thành, tiếp theo có chút khần trương:

- Anh không phải là cha của tôi...ách...đi.

- Đứa nhỏ này, không phải là bị người ta đánh thành ngu xuẩn rồi đi?

Lời nói không rõ ràng của Triệu Dật Phong rơi vào trong tai Diệp Dương Thành biến thành: anh không phải cha của tôi đi? Lúc này hắn định vươn tay thăm dò trán của Triệu Dật Phong, muốn xem tiểu tử kia có phải bị người của sông bạc đánh choáng váng.

Nhưng đúng lúc này Trần Thiệu Thanh đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ cực kỳ đáng khinh:

- Nha...

Diệp Dương Thành chợt rùng mình.

27. Chương 27: Chúng Ta Hẳn Cần Nói Chuyện

- Mình hi sinh sao?

Trần Thiếu Thanh chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt có chút ngây dại nhìn lên trần nhà, trong miệng lẩm bẩm mơ hồ, biểu hiện di chứng đại não chấn động!

- Nè, cậu không phải thật sự bị người ta đánh thành ngu xuẩn đi?

Nhìn thấy phản ứng của Trần Thiếu Thanh, trên trán Diệp Dương Thành tối đen, tạm thời ném Triệu Dật Phong sang một bên, oạch một tiếng đứng dậy đi tới bên cạnh sờ soạng trên người Trần Thiếu Thanh.

Tay phải đặt lên ngực Trần Thiếu Thanh, chậm rãi đi xuống, xuống xuống nha...đến gần rồi...càng đến gần rồi...sắp bắt được...

- Kháo! Đem móng vuốt của cậu cách chỗ đó của tôi xa một chút!

Trần Thiếu Thanh đột nhiên rống to một tiếng, không làm Diệp Dương Thành giật mình ngược lại làm Triệu Dật Phong hoảng sợ.

Về mặt cười khở nhìn Diệp Dương Thành, trên trán Trần Thiếu Thanh chất đầy vẻ sầu bi:

- Làm sao cậu biết tôi đang giả vờ?

- Nghe được.

Diệp Dương Thành cười hắc hắc.

- Làm sao mà nghe được?

Trần Thiếu Thanh không hiểu mình lộ ra sơ hở chỗ nào, biểu diễn của hần hẩn là không chỗ nào chê được mới đúng!

- Thanh âm rên rỉ đầu tiên của cậu...

Diệp Dương Thành hắng giọng, đem thanh âm rên rỉ của Trần Thiếu Thanh lặp lại vô cùng khoa trương:

- Nha...

- Kháo, tôi có hạ lưu như vậy sao?

Lông tơ trên người Trần Thiếu Thanh dựng ngược, cười mắng:

- Tôi thấy cậu học theo tôi là giả, mượn cơ hội phát tiết mới là thật!

- Hắc, thanh giả tự thanh trọc giả tự trọc, ánh mắt quần chúng là sáng ngời, vô nghĩa phản kháng chỉ là phí công...

Diệp Dương Thành nói:

- Nói một chút đi, rốt cục xảy ra chuyện gì?

- Ai, bị người chơi thôi, còn xảy ra chuyện gì.

Về tươi cười trên mặt Trần Thiếu Thanh đọng lại, khẽ thở dài:

- Lần này vận khí tốt, đối phương còn chưa kịp hạ nặng tay, nếu còn tiếp tục thêm một lần, lão Diệp, mạng nhỏ của huynh đệ phải dừng ở đây.

- Có nghiêm trọng như vậy sao?

Nhận chân đánh giá sắc mặt Trần Thiếu Thanh, Diệp Dương Thành cũng biết hẳn không phải nói đùa, nụ cười trên mặt dần đọng lại, theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Dật Phong, sau đó lại nhìn Trần Thiếu Thanh:

- Ai đã hạ thủ với cậu? Còn nữa, vết máu trên người cậu là chuyện gì xảy ra?

- Vết máu kia đều là của người khác, buổi chiều có một lão thái thái hơn tám mươi sáu chân từ lầu hai ngã xuống, chết ngay tại chỗ.

Khuôn mặt Trần Thiếu Thanh thoáng co rúm, thần sắc ảm đạm:

- Sau khi đi điều tra xong, tôi đã đưa bà đến nhà tang lễ.

- Vì sao không dùng xe vận chuyển qua?

Diệp Dương Thành khó hiểu.

- A, Lục Đức Tường nói xe trong sở không đủ...

Trần Thiếu Thanh cắn chặt răng, hít sâu một hơi, cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh nhưng ngữ khí vẫn run rẩy:

- Muốn cho tôi đưa bà đến nhà tang lễ, từ phòng chín đến nhà tang lễ...

- Vì sao lại bị nã chấn động?

Diệp Dương Thành có thể cảm thụ được tâm tình của bạn mình lúc này, vì bảo trụ bát cơm mà bỏ xuống tôn nghiêm của một nam nhân, rốt cục có đáng giá hay không?

- Sau khi tôi đưa bà đến nhà tang lễ, mới ra cửa liền nhận được điện thoại của Lục Đức Tường.

Trần Thiếu Thanh chậm rãi nhắm mắt lại, khóe môi hiện lên nét cười tự giễu chua xót:

- Hắn nói có người báo cảnh, ở ngõ Hoa Đán có một tên trộm cướp xông vào nhà gây án, muốn tôi đi bảo hộ hiện trường...ha ha, kết quả tôi lại tin, tôi đã đi.

- Hắn an bài tay đâm xuống tay với cậu?

Chuyện tiếp theo không cần Trần Thiếu Thanh tiếp tục giải thích, Diệp Dương Thành có thể nghĩ ra vấn đề.

Lục Đức Tường...không nghĩ tới cái chết của Lục Hồng Quân chẳng những không làm cho hắn thu liễm một chút, ngược lại còn dám động thủ với Trần Thiếu Thanh!

Nếu Lục Hồng Quân còn sống, có lẽ Lục Đức Tường sẽ bắn khoản an bài của hắn, nhưng hiện tại Lục Hồng Quân đã chết, Lục Đức Tường tuyệt đối không xem vị phó đồn trưởng kia vào trong mắt, cho nên động thủ không chút kiêng nể gì.

Bởi vì Diệp Dương Thành đã giết chết Lục Hồng Quân, không còn người cản trở nên Lục Đức Tường đánh Trần Thiếu Thanh?

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Dương Thành không khỏi cười khổ một tiếng, đây có tính là nhân quả báo ứng hay không?

- Vậy sau này cậu định làm như thế nào?

Diệp Dương Thành tạm thời đè nén tâm tư của mình, nhìn người bạn thân:

- Ân oán giữa hai bên đã kết xuống, dựa theo tính khí Lục Đức Tường, lần này xem như cậu may mắn trốn thoát, tiếp theo đây?

- Cha mẹ tôi hi vọng tôi làm nhân viên công vụ.

Trần Thiếu Thanh nằm trên giường nhún vai, nhe răng trợn mắt nói:

- Tôi cũng thích chức nghiệp này, ngồi trong phòng làm việc bắt chéo chân uống trà xem báo, còn có tiền lương xa xỉ cầm lấy, ngẫu nhiên thu tiền lì xì lấy việc công làm việc tư, cuộc sống thật sự ổn thỏa...

- Ngô, nếu hiện tại cậu muốn chuyển chính thức.

Diệp Dương Thành biết lời nói suy sút của hắn chỉ là phát tiết cùng trào phúng, cho nên không lưu trong lòng, nghĩ nghĩ hỏi:

- Bỏ qua nguyên nhân của Lục Đức Tường, có biện pháp nào có thể nhanh chóng giúp cậu chuyển chính thức?
- Theo lý mà nói hiệp cảnh không thể nào chuyển chính thức.

Trần Thiệu Thanh cũng không ngạc nhiên sao hắn hỏi vấn đề này, ngẫm nghĩ lại giải thích:

- Trừ phi phá được đại trọng án, lập nhiều công lớn, như vậy sẽ được phá lệ tuyển chọn, đương nhiên nếu hết thấy ngoài ý muốn cũng không phát sinh, chỉ cần tôi làm tại sở được thêm vài năm, bên trên có người giúp tôi hoạt động một chút muốn chuyển chính thức vẫn thật nhẹ nhàng.
- Ân, đã biết.

Diệp Dương Thành như có suy nghĩ gì gật gật đầu, nói tiếp:

- Cậu ngủ đi, nghỉ ngơi thật tốt.
- Ân.

Lúc này đầu óc Trần Thiệu Thanh vẫn còn có chút hôn mê, nghe được lời của hắn liền gật gật đầu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Diệp Dương Thành ngồi giữa giường bệnh của Trần Thiệu Thanh cùng Triệu Dật Phong, hai tay khoanh trước ngực, dựa vào vách tường ngơ ngác xuất thần, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Một buổi tối trôi qua thật nhanh, đã một đêm không ngủ nên tinh thần của Diệp Dương Thành không tốt lắm, nhìn thoáng qua Trần Thiệu Thanh vẫn còn ngủ say, lắc lắc đầu đứng dậy đi và nhà vệ sinh rửa mặt, nhờ nước lạnh kích thích thanh tỉnh không ít.

Từ nhà vệ sinh đi ra, Trần Thiệu Thanh vẫn còn ngủ, không biết Triệu Dật Phong đã thức từ khi nào ngồi dậy trên giường, nhìn chằm chằm Diệp Dương Thành hồi lâu, bỗng nhiên nói:

- Anh muốn động thủ với Lục Đức Tường?
- ...

Câu hỏi thình lình làm Diệp Dương Thành sững sờ, cũng may đã trải qua kinh nghiệm xã hội vài năm làm hắn lão đạo không ít, chỉ cười cười nói:

- Tôi chỉ là một dân chúng bình thường, làm sao đấu qua được người làm quan ah, có phải cậu xem quá nhiều tiểu thuyết rồi hay không? Hay là tăng thêm bệnh tình?
- Vậy vì sao anh hỏi vấn đề chuyển chính thức của hắn?

Triệu Dật Phong cũng không vì lời ngụy biện của hắn mà bỏ qua, gượng dậy nhìn hắn nhận chân nói:

- Tôi cảm thấy được chúng ta hắn có thể ngồi xuống nói chuyện...

28. Chương 28: Thái Tử Đẳng – Đại Nha Nội

- Ngồi xuống từ từ nói chuyện?

Diệp Dương Thành thoáng sững sờ, cười nói:

- Một nhi đồng như cậu muốn nói chuyện gì với tôi? Tranh thủ dưỡng bệnh cho tốt, vài ngày nữa phải thi tốt nghiệp trung học rồi, đừng vì tổn thương trên người mà chậm trễ cả đời của cậu!

Hoàn toàn là giọng điệu trưởng bối dạy dỗ tiểu bối, nhưng không hề làm cho Triệu Dật Phong lui bước, mà hắn vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm Diệp Dương Thành, nói:

- Lục Đức Tường là người của Lục gia huyện Ôn Nhạc, nếu anh thật sự sẽ xuống tay với hắn...

- Nay, làm sao cậu nghĩ rằng tôi sẽ xuống tay với Lục Đức Tường đây?

Lúc này trong lòng Diệp Dương Thành cũng có chút bồn chồn, đánh giá Triệu Dật Phong từ trên xuống dưới, một chàng trai rất trắng trẻo nha!

- Trực giác, thiên phú.

Triệu Dật Phong phi thường trang bức nhắc lên khóe môi, hừ nhẹ nói:

- Có một số việc anh không tiếp xúc cũng không có nghĩa nó không tồn tại...tóm lại, tôi nắm chắc 80% anh sẽ xuống tay với Lục Đức Tường!

Nói thật ra trong lòng Diệp Dương Thành hiện tại có chút run lên, bởi vì trực giác của Triệu Dật Phong rất đúng, tối hôm qua hắn suy nghĩ cả đêm làm sao hạ thủ với Lục Đức Tường, sau đó nghĩ biện pháp giúp Trần Thiệu Thanh nhanh chóng chuyển chính thức, nhưng vấn đề này Triệu Dật Phong làm sao mà biết được?

Chẳng lẽ là thuật đọc tâm trong truyền thuyết? Diệp Dương Thành có chút chần chờ bất định, nhưng nhìn bộ dáng chắc chắn của Triệu Dật Phong, hồi tưởng tình hình hắn bị sông bạc hành hung khuya hôm trước, cắn chặt răng hỏi:

- Cậu có cừ oán với Lục gia?

- Không thù.

Triệu Dật Phong lắc đầu, lại nhanh chóng nói tiếp:

- Nhưng tôi xem bọn hắn không vừa mắt, nếu anh sẽ động thủ với Lục Đức Tường, dù cuối cùng bại lộ tôi cũng bảo đảm anh không việc gì!

- Khẩu khí thật lớn!

Diệp Dương Thành còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Trần Thiệu Thanh vừa tỉnh ngủ đã xen lời hừ một tiếng:

- Cậu chỉ là một nhi đồng còn chưa đủ lông đủ cánh, ở trong này đắc ý cái gì đây?

- Hừ, ai cần tin hay không, không tin thì thôi.

Triệu Dật Phong bĩu môi hừ lạnh một tiếng, nhìn Diệp Dương Thành nói:

- Thân thủ Lục Đức Tường khá lắm, theo thể trạng nhỏ như anh tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, cho dù anh muốn đánh lên tôi cũng dám đoán chắc anh sẽ không thành công, nếu anh nguyện ý tin lời của tôi, tôi có thể giới thiệu một người cho anh, các anh cùng nhau động thủ xác suất thành công sẽ đề cao thật lớn!

- Hô...

Diệp Dương Thành thở ra, trong lòng có chút xấu hổ nghĩ đến, còn tưởng rằng tiểu tử này thật sự có thuật đọc tâm đầu...đánh lên? Kháo, nếu hắn biết năng lực của chính mình, còn có thể ra chủ ý đánh lên như vậy sao?

Theo tình huống trước mắt mà xem, ít nhất nói rõ tiểu tử này cũng không phát hiện của hắn, điều này đã đủ làm cho hắn vui mừng, Cửu Tiêu Thần Cách là chỗ dựa lớn nhất của hắn, nếu ngay cả đồ vật kia cũng bị người xem thấu, vậy sau này hắn làm sao còn hỗn?

Nhưng nhìn cử chỉ lời nói của Triệu Dật Phong, tựa hồ không giống con cháu nhà dân chúng bình thường, ít nhất trong nhà phải có chút quyền thế.

Nhưng vì sao tiểu tử này lại chạy tới sông bạc tìm Lục Hồng Quân đàm phán? Nếu thật sự có kỹ năng, có cần tự mình dính vào nguy hiểm sao?

Trong lòng có chút hồ đồ, nhưng mồm mép cũng không rảnh rỗi, hắn giả vờ làm ra bộ dáng cảm thấy thật hứng thú, nhìn Triệu Dật Phong hỏi:

- Nga, giới thiệu ai?

- Tôi...ai, bỏ đi, cũng không nên hại anh.

Triệu Dật Phong thoáng tạm dừng, bỗng nhiên lắc đầu than thở nói:

- Mới nhớ được hình như anh là anh trai của Cảnh Long đi?

- ...

Diệp Dương Thành ngây ngẩn cả người, cả Trần Thiếu Thanh cũng ngẩn ra, không hại mình? Tiểu tử này chẳng lẽ từ lúc đầu đã...

- Lục Đức Tường là ô dù tương lai của Lục gia, người của Lục gia sẽ không qua loa với hắn, suốt ngày bên cạnh hắn đều có vài người đi theo.

Triệu Dật Phong nhếch miệng cười:

- Chỉ bằng thân thể này của anh, đừng nói là xuống tay đối với hắn, anh có thể cầm theo gậy gộc tới gần hắn đã xem như có bản lĩnh!

- Cậu rốt cục là ai?

Trần Thiếu Thanh trầm mặc hồi lâu, ánh mắt hiếu kỳ nhìn Triệu Dật Phong:

- Làm sao cậu lại biết nhiều như vậy?

- Tôi sao?

Triệu Dật Phong cười hắc hắc:

- Nói cho hai anh biết cũng không sao, dù sao hôm nay tôi phải đi rồi...biết Triệu Hợp Đức không?

- Triệu Hợp Đức?

Diệp Dương Thành cùng Trần Thiếu Thanh liếc nhìn nhau, nhất thời không nghĩ ra người kia là ai, nhưng cảm giác quen thuộc mơ hồ làm ý nghĩ của họ chậm rãi rõ ràng...

Tựa hồ...phó chủ tịch thường vụ tỉnh hình như gọi là Triệu Hợp Đức đi?

- Chi nha...

Ngay khi Trần Thiếu Thanh cùng Diệp Dương Thành còn đang ngây ngốc, cửa phòng bệnh đẩy ra, hai nam tử trắng niên mặc đồ tây đen đi vào, lạnh lùng liếc nhìn Trần Thiếu Thanh cùng Diệp Dương Thành, nhắc chân đi tới cạnh giường bệnh Triệu Dật Phong, trên gương mặt lạnh lùng hiện lên dáng ôn hòa:

- Thiếu gia, nên về nhà.

- Lưu đây đã xong?

Nhìn hai nam nhân, Triệu Dật Phong bữu môi nói:

- Lão đầu tử không phải nói đem tôi ném ở đây mặc cho tôi tự sinh tự diệt sao?

- Đây chẳng qua là lão gia nhất thời nói nhảm.

Một người thay đổi vẻ lạnh lùng, bồi cười nói:

- Trên thực tế trong khoảng thời gian thiếu gia ở đây, lão gia đều phái người âm thầm bảo vệ cậu đâu.

- Bảo hộ tôi? Nói nghe hay hơn hát!

Triệu Dật Phong nổi giận, rít gào:

- Đêm hôm đó khi tôi đi sông bạc, vì sao không ai đi ra bảo hộ tôi? Lục Hồng Quân kia còn chưa thấy mặt đã đánh tôi một trận ném ra khỏi sông bạc, khát, còn nói bảo hộ tôi!

- Việc này...

Hai nam nhân có chút xấu hổ, liếc nhìn nhau lại cười giải thích:

- Đêm hôm đó người phụ trách bảo vệ cậu nhất thời không chú ý, cậu lại trèo tường đi ra ngoài...

- Hừ, sai lầm chính là sai lầm, đừng có nhiều lý do chó má như vậy!

Triệu Dật Phong lầm bầm, nói:

- Các anh có biết hay không, ngày đó khi tôi đi sông bạc đã vỗ ngực cam đoan, nhất định đòi được tiền trở về, kết quả biến thành như bây giờ! Làm hại tôi mất hết mặt mũi với bạn bè! Đêm hôm đó những kẻ đánh tôi không tha ột người nào!

- Thiếu gia, việc này...hôm qua Lục Hồng Quân đã chết rồi...

- A?

Triệu Dật Phong thoáng ngẩn ra, lại nổi giận:

- Vậy thì lấy thi thể ra, thiếu gia muốn tiên thi! Còn có tên gì gì đó, Lục Đức Tường? Tên mẹ kế dưỡng kia cũng dám đánh tôi một quyền, không thể buông tha cho hắn! Trong vòng ba ngày tôi muốn làm cho Lục gia xóa tên trong huyện Ôn Nhạc!

- Khụ khụ...

Hai nam nhân ho sặc sụa một trận...

Triệu Dật Phong đi theo hai nam nhân rời đi, Diệp Dương Thành có chút ngây người nhìn chằm chằm giường bệnh trống rỗng, quay đầu lại nhìn Trần Thiếu Thanh...

- Trời ạ, còn là một đại nha nội nha!

Than thở một tiếng, Diệp Dương Thành lại tiếc hận thở dài:

- Đáng tiếc đầu óc tựa hồ không bình thường, nói chuyện lộn xộn...

- Vì sao không có ở nhà đây?

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Triệu Dật Phong chưa lập tức rời khỏi trấn Bảo Kinh, mà đến một ngôi nhà hai tầng, đứng ở cửa nhìn xung quanh hồi lâu, vẻ mặt kỳ quái lắm bầm:

- Tối hôm qua cũng không ở bệnh viện...

- Dát chi...

Đúng lúc này nhà bên cạnh chợt mở cửa, một người phụ nữ hơn năm mươi cầm theo thùng rác đi ra, Triệu Dật Phong lập tức nghênh đón vội hỏi:

- Chào bà, chị của cháu còn chưa về sao?

- Dung Dung hả?

Người đàn bà thoáng ngây ra, nghĩ nghĩ, lắc đầu nói:

- Không thấy nàng về nha, tối hôm qua trong nhà không sáng đèn.

- Nha...

Triệu Dật Phong vô cùng thất vọng, nhẹ nhàng nga một tiếng quay người rời đi, sau khi lên xe lấy di động gọi cho Triệu Dung Dung, nhưng điện thoại vẫn tắt máy...

- Chị à, chị đi đâu đây?

Nhìn con đường bên ngoài, thần sắc Triệu Dật Phong có chút vắng vẻ.

Ba tháng trước hắn đến Bảo Kinh, mời nàng phụ trách quản lý cuộc sống sinh hoạt thường ngày của hắn, qua một thời gian, Triệu Dung Dung thiện lương ôn nhu được hắn nhận thức làm chị kết nghĩa, không nghĩ tới bây giờ hắn rời khỏi trấn Bảo Kinh nàng lại không thấy bóng người...

29. Chương 29: Thật Thiếu Giáo Huấn

- Hắn là cháu trai đi...

Trên mặt Diệp Dương Thành lộ ra vẻ do dự.

- Tôi cảm thấy có khả năng là con trai.

Trần Thiếu Thanh bĩu môi, nói:

- Thời đại này làm quan cũng không có mấy người tốt, ở bên ngoài bao nuôi vài vợ bé sinh mấy con riêng cũng là chuyện bình thường, không nghe hắn nói cái gì lưu đây sao? Không chừng là vợ cả trong nhà phát hỏa, bị bắt đắc dĩ mới đem hắn đưa tới chỗ chúng ta tránh đầu sóng ngọn gió đâu!

- Không cần quan là cháu trai hay con trai, không quan hệ gì với chúng ta.

Diệp Dương Thành rồi rầm một lát, liền thoải mái nở nụ cười, nói:

- Người ta là nha nội, tiền đồ ngày sau cũng có người trong nhà trải sẵn đường, đời này phỏng chừng không quan hệ gì với chúng ta, đi đoán hắn là ai, hai ta chẳng phải rồi rảnh dẫn đầu đi?

- Hắc hắc...

Trần Thiếu Thanh cười thật đáng khinh, neho mắt nhìn Diệp Dương Thành nói:

- Tiểu tử đó thoát nhìn cũng không đứng đắn, không chừng có sở thích đặc thù đâu, tôi nhìn bộ dạng cậu mi thanh mục tú...nếu có thể cấu kết với hắn, thời gian sau này của cậu...

- Kháo, phía sau của cậu ngứa phải không? Có muốn tôi gãi một chút hay không?

Diệp Dương Thành chán nản, hai tay tạo thành chữ thập dựng lên hai ngón trỏ, ánh mắt du động trên người Trần Thiếu Thanh...

- Chính là chỗ này đó.

Ngay khi hai người còn đang đùa giỡn, bên ngoài hành lang mơ hồ truyền vào tiếng bước chân, ngay sau đó là thanh âm một nữ nhân.

- Chi...

Thanh âm nữ nhân vừa hạ xuống, cửa phòng bị đẩy ra, xuất hiện trong tầm mắt hai người là một nữ nhân mặc đồng phục y tá, đã hơn ba mươi tuổi nhưng dường thật tốt, đoán chừng là y tá trưởng trong bệnh viện.

Nhưng khi Diệp Dương Thành nhìn thấy người đứng sau lưng nữ y tá thì đồng tử chợt co rút lại, hắn làm sao lại tới...

- Phế vật!

Hai chữ tràn ngập châm chọc cơ hồ không chút tạm dừng từ trong miệng Lục Đức Tường bật đi ra, trên mặt chất đầy vẻ khinh miệt, đi tới trước giường bệnh cũng chưa từng liếc mắt nhìn qua Diệp Dương Thành, trực tiếp lấy ra một phong thư nhúm trong túi quần ném lên mặt Trần Thiếu Thanh.

- Ba...

- Bên trong có chi phiếu một vạn đồng.

Lục Đức Tường mặc bộ đồng phục công an, từ trên cao nhìn xuống Trần Thiếu Thanh, cơ hồ giống như bố thí nói:

- Trong vòng ba ngày cầm tiền tự động biến mất khỏi đồn công an cho tao, mặt khác, một ít lời không nên nói loạn mày tốt nhất đừng ôm ảo tưởng gì...

Nói tới đây Lục Đức Tường mạnh mẽ nắm áo Trần Thiếu Thanh, lôi hắn lên khỏi giường bệnh, ánh mắt âm lãnh nhìn thẳng vào sắc mặt xanh mét của Trần Thiếu Thanh:

- Nếu để cho tao nghe được những lời gì không nên nghe, hừ...

- Nè, mày...

Diệp Dương Thành không nhịn được bật lên khỏi ghế, còn chưa nói xong...

- Ba!

Một cái tát thanh thúy vang dội phiến trên mặt Diệp Dương Thành, trong đầu hắn ông một tiếng, gò má nhanh chóng sưng lên, không đợi hắn kịp tỉnh táo lại, đã cảm thấy trên bụng bị lực đánh vào thật lớn, sau đó là một trận đau đớn toàn tâm...

- Phanh!

Sau lưng đánh lên mép giường bệnh, đau đớn kịch liệt làm Diệp Dương Thành thiếu chút nữa hôn mê!

- Nơi này không có chỗ ày nói chuyện!

Lục Đức Tường căn bản ý lại mình có chỗ dựa vững chắc, không kiêng nể gì trừng mắt nhìn Trần Thiếu Thanh siết chặt nắm tay sắc mặt xanh mét, khóe môi nhếch lên, lặp lại hai chữ:

- Rác rưởi!

Lục Đức Tường căn bản không để ý tới thái độ phẫn nộ của hai người, ở trong mắt hắn hai người cũng chỉ là con kiến mà hắn có thể tùy tay bóp chết, cần gì phải để ý thái độ của bọn hắn?

Mang theo dáng vẻ kiêu căng, tự cho là chuyện này đã xong, Lục Đức Tường cũng không hề liếc mắt nhìn ai, mặc cho Diệp Dương Thành ngồi bệch dưới đất, về mặt đau đớn kịch liệt vụn vụn nhìn theo, cứ thế đã đi...

Trần Thiếu Thanh cắn chặt răng, ngồi trên giường bệnh nhìn chằm chằm bóng lưng Lục Đức Tường đã rời khỏi, hai tay đã nổi gân xanh, lửa giận lấp đầy ngực lại không hề làm lý trí của hắn hôn mê, bất đắc dĩ cùng khuất nhục cùng tồn tại, nhưng chỉ riêng khuyết thiếu một điều – tâm huyết.

Vài năm công tác chẳng những mài bình chí nguyện ngày trước của Trần Thiếu Thanh, đồng dạng cũng xói mòn huyết tính của hắn, giữa xúc động cùng lý trí, thường thường lý trí chiếm cứ thượng phong, mà mất đi lòng dũng cảm thời thiếu niên, tâm huyết tựa hồ cũng đã biến mất...

Nhìn chằm chằm phương hướng Lục Đức Tường rời khỏi chưa đầy ba mươi giây, sau một tiếng thở dài cực nhỏ, Trần Thiếu Thanh buông lỏng nắm tay, về mặt suy sút nằm trở về, thanh âm nhỏ bé yếu ớt lại phi thường chói tai:

- Thực xin lỗi, liên lụy cậu...

Trần Thiếu Thanh thay đổi.

Hai năm qua lần đầu tiên Diệp Dương Thành xác nhận một việc, đó chính là Trần Thiếu Thanh đã thay đổi, Trần Thiếu Thanh ngày trước ngồi tại bàn học tràn đầy hăng hái, đã bị hiện thực mài bình góc cạnh...

Trên mặt gương ép cổ nặn ra nụ cười cứng ngắc, Diệp Dương Thành cố nén phần eo đau đớn, nhe răng trợn mắt, giả vờ như không hề để ý, nở nụ cười:

- Chỉ là một tên nhị thế tổ ngu ngốc, sớm muộn có ngày gặp báo ứng...

- Cậu tin Phật?

Nghe được lời vui đùa như lừa mình dối người của bạn thân, Trần Thiếu Thanh cười tự giễu, quay đầu nhìn Diệp Dương Thành tuôn mồ hôi trán vì đau đớn, đồng dạng nở nụ cười:

- Ngày mai tôi sẽ đến đồn từ chức, sau này hai chúng ta cùng đi làm?

- Tôi không tin Phật, nhưng tôi tin tưởng ông trời.

Diệp Dương Thành hít một hơi thật sâu, đứng dậy nói:

- Không phải còn ba ngày thời gian sao? Cậu gấp cái gì? Không chừng sẽ có chuyện xoay chuyển xuất hiện đâu, tiếp tục kéo thời gian đi.

- Có thể xoay chuyển sao?

Trần Thiếu Thanh nhếch môi cười:

- Trừ phi thần tiên đều đứng về phía của tôi.

- Sẽ.

Nhẹ nhàng nói một chữ.

- Cậu nói cái gì?

- Ha ha, tôi nói cậu nên nằm nghỉ ngơi trước đi.

Diệp Dương Thành cười cười, nói:

- Tôi về nhà ngủ một chút, đêm nay có thể có chút việc không đến được, sáng sớm mai trở lại thăm cậu.

- Được.

Trần Thiếu Thanh khẽ gật đầu, suy nghĩ hỗn loạn đầy đầu óc, yên tĩnh nhắm mắt lại.

Từ trong bệnh viện đi ra, vết thương đã hoàn toàn khôi phục, trong ánh mắt kinh ngạc của tài xế taxi, hắn nhìn nhìn vào kính chiếu hậu đánh giá một phen, Diệp Dương Thành lầm bầm nói:

- Đồ vật này, thật vạn năng ah...

Lần trước bị ma chướng, hao tổn mười giờ công đức huyền diệu, lần này trị liệu thương thế, hao tổn năm giờ công đức huyền diệu...Diệp Dương Thành không đoán được Cửu Tiêu Thần Cách dựa vào tiêu chuẩn nào khấu trừ công đức huyền diệu, nhưng hiện tại hắn có thể xác định một việc, từ nay về sau phỏng chừng hắn muốn sinh bệnh cũng khó khăn...

Đến bây giờ tổng cộng còn thừa lại 83 công đức huyền diệu...

Trên đường về nhà, Diệp Dương Thành suy nghĩ không ngừng, tên Lục Đức Tường quả thật thiếu giáo huấn, cha của mày là Phì Long thì giỏi lắm sao? Cha của mày là Lục Vĩnh Huy thì lỗ mũi hướng lên trời sao?

Kháo, vô duyên cớ ra tay đánh người, trọng yếu nhất, không thể khoan dung nhất là còn đánh chính mình!

Ở trong khu vực quản hạt của hắn đánh hắn?

Nói dễ nghe là cử chỉ nghịch thiên, nói khó nghe chính là con mẹ nó muốn chết!

- Đêm nay lão tử sẽ ày biết, cái gì gọi là ông trời trừng phạt!

Trong lòng nảy sinh ác độc, nỉ non nói một câu, ngay sau đó nở nụ cười, ngăn một chiếc xe ba bánh:

- Đi đường Khê Tân...

Cùng lúc đó, Lục Đức Tường đã quay về đồn công an, đột nhiên rung mình, một cỗ khí lạnh băng sương dựng đứng tận đáy lòng...

30. Chương 30: Khuôn Mặt Nhỏ Nhắc Thật Đáng Tiền

Sau một đêm không chợp mắt Diệp Dương Thành về đến nhà, vào phòng nằm xuống ngủ, không bao lâu sau đã phát ra tiếng ngáy khe khẽ, ngủ thật say.

Trong nhà máy có căn tin, Diệp Hải Trung cùng Ngô Ngọc Phương đều dùng cơm trong căn tin nhà máy, cho nên Diệp Dương Thành ngủ thẳng một giấc đến hơn năm giờ chiều, sau khi cha mẹ tan sở về nhà mới bị mẹ hắt lên lầu phơi quần áo nhìn thấy, sau đó bị bà đánh thức.

- Mấy giờ rồi mẹ?

Đang ngủ mơ mơ màng màng, nhu nhu mắt ngồi dậy, thần trí Diệp Dương Thành còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, tin tưởng lúc này chỉ cần có người đến đẩy hắt nằm xuống, hắt tuyệt đối sẽ ôm gối ngủ tiếp.

- Năm giờ rưỡi, còn ngủ sao!

Ngô Ngọc Phương đứng bên giường đỡ khóc đỡ cười nhìn con trai, nói:

- Nhanh chóng đứng lên rửa mặt, đi ăn cơm đi.

- Nha...

Gật gật đầu đáp ứng, Diệp Dương Thành mang dép lê đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, rửa mặt đánh răng xong mới thanh tỉnh hơn một ít, hai tay chống trên bồn rửa mặt, thẳng tắp nhìn hình ảnh mình trong gương, Diệp Dương Thành có chút cổ quái suy nghĩ, mình cũng không xấu nha! Vì sao đến bây giờ còn chưa có nữ nhân truy theo?

Kể từ lớp 11 năm ấy xảy ra lời đồn đãi đỡ khóc đỡ cười với Lưu Tuyết Oánh, hắt cẩn thận hồi tưởng lại, trong năm năm này mình có quan hệ gần gũi với cô gái nào khác hay không, tựa hồ...một người cũng không có?

Những cô gái mà hắt trúng ý nếu không phải là danh hoa có chủ thì lại không có hứng thú với chính hắt, cũng chưa từng nhìn thẳng hắt lần nào, tất cả đều giống như khách qua đường.

Càng thêm đáng buồn chính là cho dù là một đầu khủng long cũng không chủ động kéo quan hệ với hắt, chẳng lẽ đời này ca chính là mạng cô độc?

- Mình thật sự không tin tào...

Nhìn nhìn bộ dáng anh tuấn trong gương của mình, Diệp Dương Thành lẩm bẩm nói:

- Khí tràng của Lưu Tuyết Oánh thật mạnh mẽ như vậy? Đã năm năm rồi vẫn còn tác dụng trên người của mình sao?

Lắc lắc đầu đem suy nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi rời khỏi phòng vệ sinh, lúc đi xuống lầu cũng không nhàn rỗi, trong đầu đang cân nhắc việc khác.

Tên vương bát Lục Đức Tường nhất định phải bị chinh lý mới được, có hắt thì không có Trần Thiệu Thanh, có Trần Thiệu Thanh thì không có hắt! Hơn nữa có thêm chuyện hồi sáng này, Diệp Dương Thành xem như triệt để buông ra, hiện tại điều duy nhất hắt cần lo lắng, chính là nên dùng loại thủ đoạn nào đi chinh lý tiểu tử kia.

Đã dùng qua gián lẫn muỗi, nhất là hiện tại Lục Hồng Quân đã chết, nếu còn vận dụng hai loại côn trùng này, chỉ cần Phì Long Lục Vĩnh Huy không phải là một kẻ ngu ngốc, tuyệt đối có thể đem hai chuyện này liên hệ vào cùng nhau.

Đương nhiên Diệp Dương Thành cũng không sợ hãi bị Lục Vĩnh Huy phát hiện được dấu vết gì để lại, cho dù phát hiện được thì thế nào đây?

Bởi vì Diệp Dương Thành phi thường khẳng định, cho dù Lục Vĩnh Huy nghĩ phá đầu cũng sẽ không đem việc này liên hệ tới trên người của mình, nhưng có đôi khi cần phải cẩn thận thì nhất định cẩn thận một ít, dù sao Diệp Dương Thành cũng không có dự tính để cho Lục Đức Tường đi theo vết xe đổ của Lục Hồng Quân.

Hắn cũng không phải loại ác ôn động một chút là nổi ý giết người, ngược lại con người của hắn vẫn tương đối thiện lương...

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Cửu Tiêu Thần Cách đừng đem Lục Đức Tường phân loại đến phạm vi bị gạt bỏ, nếu như bị phân loại gạt bỏ, vì công đức huyền diệu vạn năng, nói không chừng Diệp Dương Thành sẽ mài dao soạt soạt chỉ hướng Lục Đức Tường.

Huống hồ có thể bị Cửu Tiêu Thần Cách định nghĩa là người phải chết, nhất định có chỗ đáng chết, gạt bỏ cũng không hề có chút áp lực nào ah! Ngược lại người như thế chết càng nhiều, xã hội này không phải sẽ càng thêm yên ổn sao? Xem như cống hiến cùng xây dựng nền trị an cho xã hội cho tổ quốc đó thôi!

Sau khi giết Lục Hồng Quân, tâm tính Diệp Dương Thành tựa hồ đã xảy ra một chút thay đổi mà chính bản thân hắn còn chưa nhận biết.

Đi xuống tầng một, trong ba mươi giây thời gian ngắn ngủi, trong đầu Diệp Dương Thành đã lướt qua thật nhiều loài côn trùng hàng ngày thường gặp, nhưng bởi vì là lần đầu tiên thử nghiệm, cho nên chỉ có thể lựa chọn trừng phạt nhẹ để tránh phát sinh ra biến cố.

Dựa theo định nghĩa trừng phạt nhẹ mà xem, chỉ cần không phải trực tiếp tạo thành thương tổn thực chất đều nằm trong phạm trù trừng phạt nhẹ.

Muốn giết người dễ dàng, nhưng muốn dọa nạt một người đạt tới cấp bậc trừng phạt thì cần Diệp Dương Thành phải động não suy nghĩ nhiều.

Muối cùng gián bị bài trừ đầu tiên, như vậy kế tiếp chính là ruồi bọ, chẳng lẽ phải điều động thật nhiều ruồi bọ diễn lại một lần kịch bản bao phủ thân người? Làm vậy thật không có hàm lượng kỹ thuật chút nào! Huống hồ chỉ riêng ruồi bọ cũng không đủ làm ghê tởm, có trời mới biết có thể hù dọa được Lục Đức Tường hay không...đúng rồi, ghê tởm!

Diệp Dương Thành vỗ mạnh lên trán, nghĩ ra!

Diệp Cảnh Long lưu trong trường học tiếp tục ôn bài, trên bàn cơm chỉ có cha mẹ cùng Diệp Dương Thành, bữa tối khá đơn giản, một tô canh cà chua trứng cùng một đĩa đậu xào khoai tây, không thấy bóng dáng của thịt, là món rau củ phi thường phi thường thuần túy mà thôi.

- Tối hôm qua cha đã thương lượng với mẹ của con.

Ăn được nửa bữa cơm, Diệp Hải Trung bỗng nhiên nhìn con trai mở miệng nói:

- Con không muốn đi nơi khác, vậy mở một tiệm bán quần áo cho con trong trấn, con cảm thấy thế nào?

- A?

Còn đang mải miết ăn cơm, Diệp Dương Thành nghe vậy không khỏi sửng sốt, buông chén xuống gãi đầu, hỏi ra một vấn đề khá bén nhọn:

- Tiền ở đâu bây giờ?

Tuy trấn Bảo Kinh không lớn, nhưng phố buôn bán chủ yếu vẫn có vài nơi, nhưng vô luận là phố Tam Giác hay phố Nam Môn, tiền thuê mặt tiền cửa hàng đều không rẻ, một mặt bằng ở phố Tam Giác chừng mười thước vuông, một năm tiền thu chỉ sợ không có bảy tám vạn cũng đủ sượng mặt, hơn nữa cộng thêm tiền trang hoàng cùng mua quần áo vân vân, không có số vốn hai mươi vạn thì đừng mơ tưởng tới!

- Nhà chúng ta còn gởi bảy vạn trong ngân hàng, lưu lại hai vạn cho em trai của con làm học phí, hỏi mượn thêm thân thích mấy vạn mở tiệm vẫn còn được.

Mẹ hắn liếc nhìn cha hắn, nói:

- Về nguồn hàng cung cấp, hôm nay mẹ đã liên hệ qua với cậu của con, cậu con sẽ giúp con liên hệ sẵn sàng, con chỉ chịu trách nhiệm trông tiệm là tốt rồi, hơn nữa quần áo bán không hết còn có thể lui về...

- Vậy sao...

Diệp Dương Thành nghĩ nghĩ chốc lát, trong đầu bỗng nhiên hiện ra thân ảnh Lưu Tuyết Oánh, ngay sau đó nhớ tới con phố mà nàng mở cửa tiệm, tuy rằng không phải đoạn đường phồn hoa nhưng vẫn không ít người qua lại.

So sánh với phố Tam Giác cùng phố Nam Môn, tiền thuê mặt bằng nơi đó rẻ hơn rất nhiều.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Diệp Dương Thành ngẩng đầu nhìn cha mình, nói:

- Cha, lưu lại bốn vạn cho Cảnh Long làm học phí, mở tiệm ở phố Triều Dương đi, số tiền còn lại con có thể nghĩ biện pháp mượn tới.

- Con có thể nghĩ biện pháp?

Diệp Hải Trung không khỏi sửng sốt, ngay sau đó nói:

- Đó không phải là một ngàn hai ngàn, là mấy vạn! Tiền thuê mặt bằng phố Triều Dương tuy rẻ hơn, nhưng tính ra vẫn là vài vạn, còn lại năm sáu vạn con tìm ai mà mượn?

- Ha ha...hai năm qua công tác con trai của cha cũng không phải rỗng túi đâu!

Diệp Dương Thành nở nụ cười:

- Con còn hai vạn để dành, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn của con cha vẫn còn đáng giá vài đồng tiền, ba bốn vạn còn lại chỉ cần gọi điện thì mượn được thôi!

Nhìn bộ dáng khảng định của hắn, Diệp Hải Trung trầm mặc, ăn xong cơm chiều hắn mới nói:

- Chuyện này để tới cha mẹ thương lượng lại một chút, ngày mai rồi nói sau.

- Dạ.

Diệp Dương Thành gật đầu cười, buông chén đứng lên:

- Vậy con lên lầu trước?

- Đi đi.

Mẹ hắn gật gật đầu.

31. Chương 31: Ruồi Bọ Ruồi Trâu Đại Tập Kết

Lần trước vì cứu ra Diệp Cảnh Long, Diệp Dương Thành đã thiếu nợ năm ngàn đồng, năm ngàn này hắn gom góp từ bạn bè chung quanh, còn muốn mượn thêm mấy vạn? Đó là chuyện phi thường khó khăn.

Người lấy loại tự vật lấy đàn phân, bạn bè thân với Diệp Dương Thành đều là người đi làm linh lương bình thường, mấy vạn đồng đối với họ mà nói chính là con số trên trời, sở dĩ nói sẽ mượn tiền, là bởi vì hắn còn lưu lại chín vạn rưỡi đâu!

Vừa lúc lợi dụng lý do này đem tiền của mình quang minh chính đại mang ra, trả lại cho bạn bè năm ngàn tiền nợ, cộng thêm trên người còn một chút, vẫn có được chín vạn ba ngàn đồng.

Phố Triều Dương cùng phố Nam Môn tương liên, tuy rằng lượng người qua lại không bằng phố Nam Môn, nhưng cũng không tính là xa xôi, hơn nữa tiền thuê mặt bằng giá rẻ, cũng có không ít người lựa chọn mở tiệm ở nơi này.

Trong nhà có thể xuất ra ba vạn, lại thêm chín vạn của mình, đủ mở một tiệm bán quần áo có hình có dạng tại phố Triều Dương.

Quay về trong phòng mình, đóng cửa phòng, Diệp Dương Thành cởi quần áo nằm xuống giường, một tay gối lên đầu, thuận tay cầm gói thuốc lá trên đầu giường, giũ ra một điếu châm lửa, rít một hơi.

Hiện tại mình có tám mươi ba công đức huyền diệu, nếu đêm nay hết thầy thuận lợi, dựa theo kinh nghiệm về Lục Hồng Quân lần trước mà xem, tuyệt đối có thể vượt qua một trăm điểm, thuận lợi tiến vào cấp bậc thần cách cấp hai, thu được thần quyền cùng mở rộng phạm vi khu vực quản hạt mới của mình.

Nhìn lên trần nhà, Diệp Dương Thành thầm nghĩ, thần cách cấp hai có thể thao tác động vật có vú tầm thường, tuy rằng không tính nhân loại, nhưng vẫn có thể làm được rất nhiều việc, nhớ rõ lần trước thao tác ruồi xanh lén vào trong sông bạc, liền phát hiện được một lỗ thông gió nằm bên trong phòng tài vụ.

Lỗ thông gió kia hình như đã bị vớt đi, không có lưới bao bọc, bỏ trống không. Diện tích đại khái đủ cho đầu của một nam giới trưởng thành đáng người tiêu chuẩn chui vào, thân hình nhất định là không qua lọt, cho nên trong sông bạc tựa hồ cũng không thêm để ý tới, cũng không che lấp nó lại.

Suy nghĩ sâu hơn một chút, nhịp tim Diệp Dương Thành không khỏi nhanh hơn, tựa hồ trước mặt hắn không xa chính là một con đường thênh thang, đang chờ hắn đi tới!

Trong sự chờ đợi cùng ảo tưởng đối với cuộc sống tương lai, thời gian lặng yên trôi qua, trong nháy mắt đã đến mười một giờ khuya.

Hắn ngồi dậy trên giường, xòe tay trái, lẩm bẩm:

- Cửu Tiêu Thần Cách, xuất hiện đi.

Vừa dứt lời, ngân quang chợt xuất hiện, nhanh chóng biến thành lớn, Cửu Tiêu Thần Cách nháy mắt hiện ra, hắn mở ra tờ thứ nhất, bản đồ khu vực quản hạt của hắn trong trấn Bảo Kinh lại xuất hiện.

Nhìn phạm vi dấu hiệu trên bản đồ, khóe môi Diệp Dương Thành thoáng nhếch lên, trong đầu chợt hiện ra dáng vẻ của Lục Đức Tường, rất nhanh, một đoạn văn tự hiện ra trong đầu hắn:

Tìm kiếm thành công, công đức huyền diệu -1.

Cúi đầu vừa nhìn, trên bản đồ đã xuất hiện một điểm lam quang, đặc biệt rõ ràng!

Đây là một công năng mà hắn vô tình phát hiện lúc ở lại trong khách sạn khuya hôm trước, chỉ cần ở trong khu vực quản hạt của hắn, hắn có thể nhanh chóng thông qua Cửu Tiêu Thần Cách đem vị trí của người muốn tìm sâu tầm đi ra, tuy rằng làm như vậy sẽ tiêu hao công đức huyền diệu, nhưng công năng này đặc biệt cường đại thôi!

Đêm hôm đó khi Cửu Tiêu Thần Cách nếu lên công năng cường đại như vậy, Diệp Dương Thành đã không nhận được muốn thử xem một chút, bởi vì dựa theo văn tự miêu tả, tuy rằng mỗi lần tìm kiếm bị khấu trừ công đức huyền diệu, nhưng có thể tập trung nhân vật mục tiêu trong vòng ba giờ, vô luận hắn chạy đi nơi nào chỉ cần không rời khỏi khu vực quản hạt của Diệp Dương Thành thì đừng hòng tránh được cảm giác của hắn!

Bởi vì Cửu Tiêu Thần Cách duy trì liên tục, đem vị trí cụ thể của nhân vật mục tiêu thông qua một cảm giác huyền diệu truyền vào trong đầu Diệp Dương Thành, thời thời khắc khắc hắn đều có thể nắm chắc tình hình của đối phương!

Mà bây giờ hắn đang tìm kiếm chính là vị trí của Lục Đức Tường, cũng bị lãng phí công đức huyền diệu, đối với công năng này hay có thể nói là thần quyền ẩn tàng này tiến hành thử nghiệm lần đầu tiên.

Nhìn thoáng qua dấu hiệu trên bản đồ, Diệp Dương Thành nhẹ giọng cười, sau đó thu hồi Cửu Tiêu Thần Cách vào trong cơ thể, cùng lúc đó trong đầu hắn xuất hiện cảm giác về vị trí của Lục Đức Tường hiện tại, chợt vỗ tay:

- Đến một con ruồi trâu...

Ai, cầu nguyện cho đàn ruồi trâu trong khu vực quản hạt của Diệp Dương Thành đi, từ lần đầu tiên dùng ruồi trâu, hắn biết côn trùng này phi hành tốc độ cực nhanh, còn có thể đốt người, hắn đã thích sử dụng loại côn trùng có ngoại hình dọa người này.

Lại một lần ám ảnh lên ruồi trâu, bằng vào cảm giác trong đầu chui ra khỏi khe cửa sổ sau đó nhanh chóng bay về hướng bệnh viện nhân dân trong trấn.

Rẽ ngang rẽ dọc trong hẻm nhỏ, phi hành ước chừng mười mấy phút mới đi tới mục đích.

Đây là một trong những tiểu khu của trấn Bảo Kinh, bệnh viện nằm bên cạnh tiểu khu này, Diệp Dương Thành nhớ rõ tiểu khu nơi đây được xây dựng năm 2006, ngay lúc đó giá bán 1m2 là bốn ngàn nhân dân tệ, vì thế thấy Lục Đức Tường ở nơi này hẳn cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao cha của người ta là Phì Long, thuê nhà ở đương nhiên là không thể nào, có lẽ tiêu tiền mua xuống luôn đi?

Trong đầu nghĩ thầm, hắn tiếp tục thao tác ruồi trâu bay qua phòng bảo an thùng rỗng kêu to, bay thẳng tới một tòa lầu hướng tây bắc, dựa theo dẫn dắt của Cửu Tiêu Thần Cách, Lục Đức Tường ở trên tầng nằm tòa lầu này.

Nhà của người bình thường, nhất là vào mùa hè buổi tối đi ngủ cũng sẽ không đóng kín cửa sổ, trừ phi trong nhà có mở máy lạnh.

Lục Đức Tường nằm trên giường, xem bộ dáng đã ngủ, Diệp Dương Thành ghé vào cửa sổ thủy tinh theo dõi hắn chốc lát, thẳng đến khi xác định hắn đã ngủ say, thao tác ruồi trâu cẩn thận chui vào lỗ điều hòa, thuận lợi đi vào trong phòng ngủ của Lục Đức Tường.

- Đồ chó hoang này, nguyên lai thích cưỡi trần trường mà ngủ sao...

Lúc này còn cách tầng cửa sổ nhìn không rõ ràng, nhưng sau khi đi vào phòng mượn dùng ánh trăng mờ mờ lung, Diệp Dương Thành đã nhìn thật rõ ràng. Lúc này toàn thân Lục Đức Tường hoàn toàn trần trụi, chiếc mền đã bị hắn đá văng sang một bên, hoàn toàn bại lộ dưới ánh mắt Diệp Dương Thành.

Có chút đáng khinh, có chút vô sỉ còn có chút hạ lưu, ruồi trâu vỗ cánh bay xuống bên dưới Lục Đức Tường, ngẩng đầu nhìn lên “tiểu Lục Đức Tường” thật xấu xí lại ngẩn ngẩn, trong đầu Diệp Dương Thành lướt qua một ý niệm, nhất thời bản thể còn nằm trong nhà chợt hiện lên dáng tươi cười phi thường vô sỉ, há mồm lảm bảm:

- Một ngàn ruồi bọ, không hạn giống, ba phút tập kết trên bầu trời tiểu khu, ba mươi ruồi trâu, năm phút tập kết, ghé bên ngoài vách tường phòng ngủ đợi lệnh...

Nương theo sau một tiếng ra lệnh của Diệp Dương Thành, ruồi bọ cùng ruồi trâu vốn đã trốn đi chuẩn bị qua đêm lại nhanh chóng di động, ong ong hội tụ về hướng tiểu khu kia...

32. Chương 32: Cha Mẹ Ta Cũng Chưa Đành Lòng Đánh Ta

Theo mệnh lệnh của Diệp Dương Thành truyền xuống, mãi cho tới khi ruồi bọ cùng ruồi trâu tập kết xong chỉ mới đi qua hơn một phút thời gian, sau đó hạ lệnh cho đàn ruồi đậu trên tường, lúc này Diệp Dương Thành mới có tâm tư thao tác ruồi trâu vỗ cánh bay lên, xoay quanh trên giường Lục Đức Tường, rốt cục phát hiện một địa phương càng dễ dàng ra vào hơn lỗ điều hòa – khe hở dưới cửa phòng!

Bên dưới cửa phòng ngủ có một khe hở cao chừng 5-6cm, đừng nói là ruồi bọ bay vào được, cho dù là bọ cánh cứng cũng có thể dễ dàng ra vào!

Sau khi phát hiện khe hở này, Diệp Dương Thành lập tức bay qua, chui ra khe hở ở phòng khách, chuyển động trong phòng bếp, cùng lúc đó nếu có người nào cầm kính viễn vọng hồng ngoại quan sát mặt tường tòa lầu nhà Lục Đức Tường, nhất định sẽ bị dọa một thân mồ hôi lạnh!

Bởi vì trên mặt tường đang nằm úp sấp hơn ngàn con ruồi bọ đủ loại hình dáng! Có ruồi, nhặng xanh, ruồi đầu đỏ...rậm rạp bõ đầy một mảng lớn vách tường, nếu đi vào xem tất nhiên sẽ làm cho người ta ghê tởm ba ngày ăn cơm không ngon!

Cũng may đàn ruồi bọ bị thần quyền ước thúc biểu hiện phi thường nhu thuận, ghé vào trên mặt tường vẫn không nhúc nhích, nếu không mà nói chỉ mỗi tiếng vỗ cánh của chúng vang ra thanh âm đủ làm cho những hộ gia đình khác cùng tòa lầu chú ý, nói không chừng ngày mai cũng đã đăng lên báo rồi đâu!

Nhưng Diệp Dương Thành cũng không chú ý chuyện này, chuyển động một vòng trong căn nhà của Lục Đức Tường, rốt cục ở địa phương phơi quần áo đã phát hiện một cửa sổ mở ra, đủ chỗ chứa vài chục con ruồi xếp thành hàng bay vào được trong nhà!

Nhìn thấy khe hở kia, bản thể hắn đang nằm trên giường trong nhà nhếch miệng cười, há mồm nói:

- Ba mươi ruồi trâu thông qua lỗ điều hòa chui vào phòng ngủ, ghé vào trên tường đợi lệnh, các ruồi bọ khác...đều đi nhà vệ sinh công cộng, đem hậu thế của các người ôm về! Một ruồi bọ mang một con, thông qua khe hở cửa sổ tiến vào phòng khách, sau đó chui qua khe cửa tiến vào phòng ngủ, đem những tiểu tử mà các người sinh ra đều...

Diệp Dương Thành đã chuẩn bị xong, ruồi trâu là đội hành động đặc biệt hành sự tùy theo hoàn cảnh, nhóm ruồi bọ làm máy bay tiêm kích ném bom, trừ phi Lục Đức Tường là một đại biến thái, nếu không mà nói...hừ hừ!

Nương theo sau một tiếng ra lệnh của Diệp Dương Thành, hơn ngàn ruồi bọ đã tập kết bắt đầu cất cánh, tận lực giảm bớt thanh âm vo ve khi vỗ cánh, ngăn chặn khả năng bị người phát hiện.

Bên ngoài tiểu khu, bên cạnh bệnh viện nhân dân có hồ phân đã có mười năm lịch sử, nơi đó là nơi sản xuất ruồi bọ tuyệt hảo, cũng là căn cứ cung cấp đạn pháo cho lần hành động ném bom đêm nay...

Một con ruồi bọ ôm một con giòi, lảo đảo vỗ cánh giữa không trung, hướng địa điểm mục tiêu bay đi, vốn theo lý thuyết mà nói muốn ruồi bọ ôm một con giòi bọ bay tuyệt không có khả năng, nhưng đêm nay cũng không biết có phải do Diệp Dương Thành hành sử thần quyền hay không, thậm chí cả một con ruồi nhỏ xíu cũng có thể ôm được một con giòi lớn hơn nó gấp hai ba lần, ra sức vỗ cánh ở giữa không trung...

Rất nhanh, Diệp Dương Thành nằm úp sấp trong phòng khách thấy được ruồi bọ từ ngoài cửa sổ bay vào, một mảnh đông nghìn nghịt nha!

Vỗ cánh rời khỏi bàn trà, bay lên phía trước đàn ruồi bọ dẫn đội, mặt sau đi theo đàn ruồi bọ đang ôm giòi, giống như một cỗ nước lũ khiến kẻ khác buồn nôn, xuyên qua phòng khách, chui qua khe cửa, thuận lợi tiến vào phòng ngủ của Lục Đức Tường.

Lục Đức Tường ngủ vô cùng an ổn, nhưng thanh âm vo ve của ruồi bọ cũng làm kinh động hắn, chẳng qua hắn còn chưa kịp mở mắt mở đèn, một cỗ tanh tưởi tràn ngập thiếu chút nữa làm hắn phát ngất, ngay sau đó hắn cảm giác được thứ gì đó giống như giọt mưa lạnh lạnh băng băng đã rơi lên trên người của mình...

Theo bản năng trừng lớn hai mắt, hắn bừng tỉnh vùng dậy, một màn đập vào ánh mắt khiến cho hắn sợ đến mức hét lên:

- Ah...

Ruồi bọ! Cả phòng ruồi bọ như đại tụ họp, ong ong bay khắp trong phòng ngủ, mùi tanh tưởi dày đặc.

Giòi! Giòi bọ mới bị túm ra từ trong hồ phân đã bò đầy cả giường của hắn!

Trên người, trên ra giường, trên mặt đất, tất cả đều là giòi! Trước đó Lục Đức Tường cảm giác giọt mưa lạnh băng kia chính là những con giòi rơi trên người của hắn!

Đồng tử khuếch tán, sau một thoáng trầm mặc ngẩn ngủ, Lục Đức Tường lại thét chói tai:

- Cứu mạng ah...

- Thành công trừng phạt nhẹ ác nhân, đạt được công đức huyền diệu +20, mời ngài không ngừng cố gắng, nghiêm trị ác nhân trả lại khu vực quần hạt của ngài một mảnh trời xanh trong sáng!

Lục Đức Tường giãy dụa trong phòng ngủ, thét lên chói tai như điên, Diệp Dương Thành đang nằm trong nhà mình tại đường Khê Tân, trong đầu chợt hiện lên tin tức, đợi sau khi hắn xác định cấp bậc trừng phạt Lục Đức Tường, chuẩn bị không ngừng cố gắng, ngay sau đó lại là một tin tức hiện lên trong đầu:

- Chúc mừng ngài, thông qua sự quản lý nghiêm khắc của ngài đối với khu vực quần hạt của mình, công đức huyền diệu của ngài đã đột phá hơn trăm, thần cách của ngài thành công tấn thăng thành cấp hai, ngài có thể lựa chọn hành sử thần quyền cấp hai trong khu vực quần hạt của mình, đồng thời ngài còn có thể lựa chọn mở rộng phạm vi quần hạt của ngài...

Đoạn văn tự này thật dài, Diệp Dương Thành căn bản không có thời gian đi xem kỹ, lắc lắc đầu, đem cảm giác chuyển qua trên thân ruồi trâu, không ngoài sở liệu của hắn, trải qua kinh hách ngẩn ngủ, Lục Đức

Tường đã bắt đầu phản kích, tuy rằng còn chưa có bao nhiêu ruồi bọ bị độc thủ, nhưng giòi bọ không thể bay đã bị giết chết không ít!

Diệp Dương Thành tranh thủ thời cơ, nhắm mắt thì thầm:

- Các chiến sĩ anh dũng...

Sau một phen siêu độ cầu nguyện theo lệ thường, Diệp Dương Thành không thu được tin tức nhắc nhở nào, nhưng hắn cũng không quản nhiều như vậy, niệm xong siêu độ tiếp theo ra lệnh:

- Ruồi trâu hài nhi môn, hung hăng cắn lão nhị của hắn cho ta! Ruồi bọ theo đường cũ lui về, nhanh chóng!

Hạ lệnh xong, đàn ruồi bọ bay loạn tìm được người tâm phúc, lập tức tụ họp, giống như cổ nước lũ chui qua khe cửa trốn chạy, Lục Đức Tường dù bị kinh hách nhưng vẫn còn tâm tư hết to một câu:

- Súc sinh, chạy đâu!

Nhưng sau một câu hét to uy phong lẫm lẫm, còn chưa đợi hắn nhắc chân đuổi theo, bên dưới hạ bộ đã truyền đến cảm giác đau nhức thấu tận tim, vì thế tiếng hét to biến thành tiếng kêu rên càng thêm thê lương:

- Ah...

Đã chuẩn bị sẵn hai tay, Diệp Dương Thành rốt cục cảm nhận được chỗ tốt của kế hoạch!

Ruồi trâu nấp một bên phát động tập kích bất thành linh, Lục Đức Tường đã cảm nhận được cái gì gọi là sống không bằng chết, cho dù bị ruồi trâu đốt một vết trên cánh tay cũng sẽ sưng lên bao lớn đau đớn vô cùng, huống chi là...hạ bộ càng thêm mất cảm?

Nhìn thấy Lục Đức Tường nằm dài trên sàn nhà đầy giòi bọ lăn lộn rên rỉ, Diệp Dương Thành vốn định thu tay lại nhưng chợt nhớ đến một bạt tai sáng hôm nay...

- Cha mẹ ta còn chưa đành lòng đánh ta, ngươi là thứ gì, dám đánh gia gia của ngươi?

Bản thể Diệp Dương Thành nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng nảy sinh ác độc, vỗ cánh bay đến giữa không trung, ngay sau đó xếp cánh, giống như một quả bom nhắm ngay chỗ quy đầu tiểu đệ Lục Đức Tường, gương mặt lộ vẻ dữ tợn, gương nanh múa vuốt lao tới, hung hăng đâm xuống...

- Ah...

Tiếng kêu thảm thiết càng thêm kinh thiên động địa nhảy mất truyền khắp toàn bộ tòa lầu, lúc này Diệp Dương Thành mới trút khẩu ác khí, hừ hừ nói:

- Các con, theo ta triệt!

33. Chương 33: Lại Một Lần Vây Lãnh Địa Vận Động

- Nghiêm trị ác nhân thành công, đạt được công đức huyền diệu +30, trình độ trừng phạt ác nhân đã đạt tới tiêu chuẩn cao nhất, xếp vào đối tượng quan sát điểm tựa, nếu ác nhân không biết hối cải tiếp tục hành ác, người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách sẽ tiếp nhận nhắc nhở, tiếp tục tiến hành trừng phạt, mời ngài không ngừng cố gắng, trả lại khu vực quản hạt của ngài một mảnh trời xanh!

Đoạn văn tự này hiện lên trong đầu óc Diệp Dương Thành sau khi hắn giải trừ ám ảnh trên thân ruồi trâu, cẩn thận cân nhắc ý tứ của đoạn văn tự này một chút, tựa hồ nhắc nhở ngoại trừ gạt bỏ, sau khi trừng phạt đạt tới cấp bậc cao nhất, người bị trừng phạt sẽ tự động xếp vào đối tượng quan sát điểm tựa của thần cách, giống như phạm nhân sau khi bị hình phạt phải xem tiếp theo biểu hiện có hối cải làm người tốt một lần nữa hay chưa.

Tóm lại Diệp Dương Thành cảm thấy có điều mơ hồ, dù sao Lục Đức Tường cũng không biết vì sao mình bị trừng phạt như vậy, làm gì có chuyện biết hối cải? Nói cách khác, nếu lần này dù bị trừng phạt nhưng sau đó Lục Đức Tường vẫn tiếp tục làm chuyện ác...như vậy Diệp Dương Thành vẫn có thể tiếp tục xuống tay đối với hắn?

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Dương Thành chợt cười toét miệng, ngoại trừ gạt bỏ, đối tượng bị trừng phạt đều có thể tiến hành tiếp tục trừng phạt, như vậy sẽ đạt tới hiệu quả kiểm được điểm?

Tự mình đã phát hiện lỗ hổng quy tắc của Cửu Tiêu Thần Cách, Diệp Dương Thành cười hắc hắc, ngay sau đó nghĩ tới một màn trước đó, không khỏi gãi đầu lẩm bẩm:

- Kỳ quái, vì sao siêu độ giới bọ lại không tăng giảm công đức huyền điểm đi?

- Sinh vật chưa sinh ra linh trí không tính vào phạm trù tăng giảm công đức huyền điểm, giới là loại sinh vật chưa sinh ra linh trí, người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cảnh không thể tiến hành siêu độ oan hồn.

Lần này phản ứng của Cửu Tiêu Thần Cách cực nhanh, hiện lên văn tự nhắc nhở, tiêu trừ nghi hoặc trong lòng Diệp Dương Thành.

Lúc này hắn không còn băn khoăn, siêu độ cho nhóm giới bọ thất bại cũng làm cho hắn lo lắng, không thể siêu độ sẽ bị trừ công đức huyền điểm đi? Nếu thật làm như vậy, 131 công đức huyền điểm làm sao đủ để khấu trừ đây? Hơn ngàn giới bọ, cho dù một con tính 0.5 điểm, cũng đủ bị trừ sạch sẽ!

Dù sao giới bọ không thể tự chạy thoát, Lục Đức Tường làm sao để cho giới bọ khác bình yên rời khỏi đây?

Nghĩ đến công đức huyền điểm, Diệp Dương Thành chợt nhớ lại đoạn văn tự nêu lên lúc thăng chức, tâm tình vừa bình ổn lại rung động lần nữa, cấp hai...

- Cửu Tiêu Thần Cách, đi ra!

Hắn nhanh chóng ngồi xếp bằng trên giường, lật bàn tay trái, nhẹ nhàng kêu gọi một tiếng, ngân quang trống rỗng xuất hiện, rất nhanh Cửu Tiêu Thần Cách hiện ra, nhìn quyển sách bạc trong tay, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, vươn tay phải lật sách.

Trang thứ nhất không có biến hóa gì, vẫn là bản đồ khu vực quản hạt hiện tại của Diệp Dương Thành, đoạn thời gian này thường xuyên nhìn thấy nên hắn đã nhớ kỹ trong lòng.

Nhanh chóng nhìn lướt qua nội dung trang thứ nhất, Diệp Dương Thành thoáng chần chờ, đưa tay cầm lên góc trang thứ hai, lúc trước hắn dùng hết sức lực mở trang này vẫn không cách nào mở ra, nhưng hiện tại lại dễ dàng lật tới...

Một đạo cột sáng màu bạc mông lung từ trang thứ hai bắn thẳng lên trần nhà, cũng may chưa đầy một giây đã tiêu tán, sau khi cột sáng màu bạc biến mất, nội dung trang thứ hai Cửu Tiêu Thần Cách đã chính thức hiện ra trong tầm mắt Diệp Dương Thành.

Tương tự như trang thứ nhất, trang sách mỏng như cánh ve hoàn toàn trống không, theo ánh mắt nhìn chăm chú của Diệp Dương Thành, trang thứ hai bắt đầu xoay chuôi lại trơn nhẵn như gương, tiếp theo từng vầng sáng gợn nhẹ nhàng từ giữa trang sách hướng bốn phương tám hướng khuếch tán mở ra.

Ở giữa sáng gợn xuất hiện một hàng chữ cực nhỏ:

- Chúc mừng ngài thuận lợi thăng chức thần cách cấp hai, xin mời ngài lựa chọn mở rộng phạm vi khu vực quản hạt của mình.

Trang sách lại phát sinh biến hóa, địa cầu xuất hiện trong tầm mắt Diệp Dương Thành, ngay sau đó hình ảnh nhanh chóng biến hóa, Châu Á - Trung Quốc - ... cuối cùng ngừng lại trên bản đồ trấn Bảo Kinh, cùng lúc đó phạm vi khu vực quản hạt của hắn cũng được ghi rõ ra, hơn nữa trên bản đồ xuất hiện dòng chữ nêu lên:

- Xin ngài lấy khu vực quản hạt hiện tại của mình làm khởi điểm, vẽ ra phạm vi mở rộng quản hạt của mình, cao nhất là 15km², thấp nhất là 6km².

Có một lần kinh nghiệm vây lãnh địa, lúc này Diệp Dương Thành biểu hiện bình tĩnh hơn rất nhiều, nhìn chăm chăm vào bản đồ trấn Bảo Kinh thật lâu, cuối cùng tuyển định mở rộng phạm vi khu vực quản hạt mới của hắn.

Thăng chức thần cách cấp hai, khu vực quản hạt mở rộng tới 15km², nói cách khác hiện tại Diệp Dương Thành có thể vây diện tích 10km² làm địa bàn của mình.

Bởi vì quy tắc hạn chế, khu vực quản hạt mới mở rộng nhất định phải liên đới với khu vực ban đầu, huống hồ hiện tại Diệp Dương Thành còn chưa có dự định mở rộng khu vực quản hạt ra khỏi hương trấn của hắn, cho nên sau khi chọn lựa xong mục tiêu, hắn chậm rãi vươn ngón tay phải đi ra.

Trên trang sách bằng giấy lạnh lạnh của Cửu Tiêu Thần Cách, bắt đầu từ thôn Cửu Phương bên đông nam đi tới Đồ Kinh Thạch, thôn Cao Địa... ăi tới khi phạm vi phân nửa dân cư tương đối đông đúc của trấn Bảo Kinh vây nhập bên trong, Diệp Dương Thành xem như mới hoàn thành xong hành động vây địa bàn lần thứ hai, diện tích khu vực quản hạt cũng không chút lãng phí, vừa lúc đạt tới 15km², không nhiều không ít!

Trong quá trình vây địa bàn, từng đạo khí thể mát rượi thông qua đầu ngón tay chui vào trong thân thể Diệp Dương Thành, đây chính là thần nguyên tăng lên thần quyền cho hắn, chẳng qua tạm thời hắn còn chưa biết thần nguyên là vật gì mà thôi.

Làm xong việc vây địa bàn, thần cách cấp hai miêu tả thần quyền cũng xuất hiện trong đầu của hắn:

Chúc mừng ngài hoàn thành xong việc mở rộng khu vực quản hạt, diện tích khu vực 15km², ngài có thể lựa chọn hành sử thần quyền trong khu vực của ngài như sau.

Xét thấy cấp bậc thần cách hiện tại của ngài quá thấp không thể hoàn toàn khống chế Cửu Tiêu, ngài có thể hành sử thần quyền theo những điểm sau đây:

Sử dụng các loại côn trùng trong khu vực quản hạt.

Cường hóa các loại côn trùng trong khu vực quản hạt.

Sử dụng động vật có vú(ngoại trừ nhân loại) trong khu vực quản hạt.

...

Xem hết miêu tả về thần quyền, trái tim Diệp Dương Thành không thể khống chế nhảy lên, cường hóa các loại côn trùng trong khu vực quản hạt, đây chỉ mới là thần cách cấp hai, nếu sau này thần cách của mình tăng lên tới cấp bậc nhất định, có phải ngay cả nhân loại cũng có thể cường hóa hay không đây?

Em trai, cha mẹ của mình...sau khi cường hóa sẽ có hiệu quả như thế nào?

Cảm xúc khó thể ức chế chiếm cứ toàn bộ đại não Diệp Dương Thành, chủ đạo lối suy nghĩ của hắn, nhanh chóng thu lại Cửu Tiêu Thần Cách vào trong thân thể, hắn nâng lên tay phải vỗ tay, gọi về một loại côn trùng mà hiện tại hắn xem trọng nhất:

- Đến một con ruồi trâu!

Dứt lời, còn chưa qua một phút thời gian một con ruồi trâu đã xuyên qua khe hở cửa sổ, vũng vàng rơi vào lòng bàn tay phải của hắn.

Cúi đầu nhìn con ruồi trâu mắt lục, Diệp Dương Thành nhẹ nhàng ho khan một tiếng, trong đầu nghĩ đến hai chữ cường hóa, rất nhanh Cửu Tiêu Thần Cách liền có phản ứng, tin tức cần xác nhận cũng hiện ra trong đầu hắn...

34. Chương 34: Súc Sinh.

- Ruồi trâu: côn trùng bình thường, trời sinh tính thị huyết. Xác suất cường hóa thành công: cao. Sơ cấp cường hóa cần 10 công đức huyền diệu, trung cấp cường hóa cần 30 công đức huyền diệu, cao cấp cường hóa cần 90 công đức huyền diệu, chung cực cường hóa cần 270 công đức huyền diệu. Trước mắt ngài có 131 công đức huyền diệu, có thể lựa chọn cường hóa cho côn trùng, mời lựa chọn cấp bậc cường hóa: sơ cấp/ trung cấp/ cao cấp.

Nhìn tin tức được nêu lên trong đầu mình, Diệp Dương Thành ngoại trừ kinh ngạc chính là buồn bực, cường hóa một côn trùng nhỏ nhỏ cấp bậc cao nhất còn cần tới 270 công đức huyền diệu? Nếu cường hóa nhân loại đây? Vậy có phải cần tới mấy chục vạn hay không ah?

Hiện tại toàn bộ số điểm của hắn chỉ có 131 điểm, nhìn nhìn thật lâu, Diệp Dương Thành cắn chặt răng, làm ra lựa chọn:

- Trung cấp.

- Lựa chọn cấp bậc cường hóa thành công, công đức huyền diệu -30, bắt đầu cường hóa...

Dòng chữ nêu lên, còn chưa đợi Diệp Dương Thành phục hồi lại tinh thần, giữa lòng bàn tay phải của hắn chợt lóe ra một đạo ngân quang mờ mờ lung lung, lấy tốc độ cực nhanh bao phủ con ruồi trâu trong lòng bàn tay hắn, một loại cảm giác huyền diệu chợt dừng lên.

Tựa hồ bắt đầu từ một khắc này, Diệp Dương Thành chợt sản sinh ra cảm giác huyết nhục tương liên với con ruồi trâu, trong mờ mờ lung lung tựa hồ cảm nhận được một tia vui sướng mỏng manh từ trong lòng bàn tay mình truyền nhập vào đại não.

- Cường hóa thành công!

- Ruồi trâu: côn trùng cường hóa trung cấp, trời sinh tính thị huyết, tốc độ phi hành 90km/h, hạn độ phi hành lớn nhất năm giờ, tuổi thọ năm năm, cực hạn kháng áp lớn nhất của thân thể 70kg, sức bật khẩu khí 40kg, độ phù hợp cùng người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách trung cấp.

Dòng văn tự nêu lên làm Diệp Dương Thành có chút tròn mắt, mỗi giờ phi hành 90km? Có năm năm tuổi thọ? Khá, đây là ruồi trâu sao?

Ngay sau đó lực chú ý của Diệp Dương Thành rơi lên lòng bàn tay phải, con ruồi trâu mất lục, trên thân có từng vòng vân trắng đã biến mất, thay thế một con ruồi trâu biến dị có ánh mắt màu bạc, toàn thân màu trắng ngà!

- Tựa hồ...càng mạnh khỏe hơn so với vừa rồi.

Có chút do dự nhìn ruồi trâu cường hóa trong tay mình, tựa hồ còn lớn hơn vừa rồi một vòng! Nếu như nói lúc trước chẳng khác gì hạt đậu tương, hiện tại đã biến thành hạt đậu tương được ngâm nước phồng lên!

Con ruồi trâu biến dị tinh thần phấn chấn, từng cử động đều mang theo cỗ vương khí bát phương...

Ngây người nhìn chăm chăm vào con ruồi trâu biến dị thật lâu, vì kiểm tra kỹ năng sau khi cường hóa của nó, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, lẩm bẩm:

- Còn lại 101 công đức huyền diệu, tạm thời ám ảnh xem thể nào, để xem sau khi cường hóa có khác biệt gì so với trước kia!

Quyết định chủ ý, Diệp Dương Thành nhếch môi cười, ngồi xếp bằng trên giường nhắm mắt lại, một giây sau trong đầu hiện lên dòng văn tự:

- Ám ảnh thành công, độ phù hợp của mục tiêu ám ảnh với người nắm giữ thần cách đạt tới trung cấp, từ sau khi sinh vật cường hóa trong vòng ba tháng ám ảnh không bị trừ công đức huyền diệu, ba tháng sau một lần ám ảnh khấu trừ 3 công đức huyền diệu.

Đối với việc Cửu Tiêu Thần Cách thường lộ ra tin tức nhắc nhở, đến hiện tại Diệp Dương Thành đã chết lặng, đơn giản hiểu biết một chút quy tắc ám ảnh sinh vật cường hóa, hắn chỉ cười cười không để ý đến.

- Sưu...

Vừa ám ảnh lên trên người ruồi trâu cường hóa, Diệp Dương Thành thoáng vỗ nhẹ cánh đã cảm thấy hoa mắt, ruồi trâu đã bay vọt xa ngoài vài thước!

Đối mặt với biến hóa thành linh xảy ra, Diệp Dương Thành chỉ có thể không chế ruồi trâu tiến hành rèn luyện thích ứng một phen ngay trong phòng của mình, ước chừng nửa giờ sau đã quen với tốc độ biến thái của nó lúc này, vỗ mạnh đôi cánh trắng kiện bay ra ngoài cửa sổ.

Sau khi rời khỏi phòng ngủ, có thể nói giống như biển rộng mặc cá nhảy, trời ặc chim bay! Ám ảnh lên trên người ruồi trâu biến dị, Diệp Dương Thành cảm giác thật thoải mái, tốc độ phi hành cực nhanh, cảnh vật dưới thân cơ hồ chỉ thoáng cái đã lướt qua, cảm giác giải trừ trời buộc, tự do bay lượn trên không trung hẳn chưa từng thể hội qua những lần ám ảnh trước đó bao giờ!

Thân hình của ruồi trâu cường hóa thật lớn, tốc độ bay, độ nhảy hay là phương diện khác đều mạnh mẽ hơn trước thật nhiều!

Quay chung quanh giới tuyến khu vực quản hạt của mình, bay quanh hai vòng trấn Bảo Kinh, Diệp Dương Thành lúc này mới giảm bớt cảm giác hưng phấn, không chế ruồi trâu đáp xuống một cành cây nằm đầu thôn Cửu Phưởng, dựa vào thân cành nghỉ ngơi chốc lát, sau đó mới vỗ cánh bay lên, tiếp tục bay đi không mục đích...

- Phế vật! Mang theo những vật nhỏ đáng giá, những vật còn lại đừng động tới!

Một thanh âm nam nhân hơn ba mươi tuổi, trên đầu đeo mặt nạ bảo hộ màu đen, trong tay cầm đèn pin dài nhỏ, sau lưng còn đeo ba lô màu đen, bên trong ba lô trường lớn như đựng thật nhiều đồ vật nào đó, thanh âm hạ thấp đang nhìn một nam nhân khác lục lọi đồ vật bên cạnh, nói:

- Đi nhanh lên!

- Người đã chết hết rồi, đêm hôm khuya khoắc còn ai đi vào đây chứ?

Nam nhân bị người kia khiển trách khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nghe thanh âm còn rất trẻ, tuy rằng trong mắt lóe lên thần sắc bối rối nhưng miệng vẫn lẩm bẩm một câu, tiếp tục cúi người ôm đồ sứ bình sứ đồ cổ bỏ vào trong túi xách của mình, miệng nói:

- Ca, lần này chúng ta giết người, nếu không lấy thêm nhiều đồ trốn chạy không phải phí công sao?

- Nhanh lên nhanh lên...

Nam nhân hơn ba mươi có chút chần chờ, nhưng kinh nghiệm phạm tội nhiều năm lại không bù đắp được tiền tài hấp dẫn, có chút mất kiên nhẫn khoát tay, thúc giục nam nhân nhỏ tuổi hơn, ánh mắt của hắn lại nhìn về hướng một căn phòng ngủ đối diện...

Hai cụ già đã hơn bảy mươi cùng một cậu bé chừng bảy tám tuổi bây giờ đã nằm trong vũng máu...

Trên mặt hai cụ già, trên đầu, trên thân đều có vết thương sâu cạn không đồng nhất, sâu có thể thấy xương cốt, cạn cũng đâm sâu vào trong thịt ba phần!

Hắn là bị hai kẻ đột nhập cướp của chém chết, mà cậu bé bảy tám tuổi nơi ngực có máu tươi tràn ra, cũng đã không còn tiếng động.

Theo tư thế của hai cụ già mà xem, hoàn toàn có thể thấy được cho dù sắp chết cũng gắt gao nắm chặt bàn tay của cậu bé, tựa hồ muốn kéo đứa bé ra sau lưng bảo hộ, nhưng hai tên cướp của lại là nam tử tuổi trẻ lực tráng, thậm chí không có chút cơ hội lớn tiếng kêu cứu thì đã bị bọn hắn rút dao động thủ...

Hai tên cướp của đang ở trong nhà lục lọi tìm thứ đáng giá, nhưng không chú ý tới một con ruồi trâu quái dị vỗ cánh bay vào...

- Súc sinh...

Chứng kiến ba cỗ thi thể nằm trên mặt đất, Diệp Dương Thành chấn kinh, ngay sau đó trong lồng ngực bùng lên cỗ lửa giận mãnh liệt, bay đến trên vách tường trong phòng ngủ đậu vào, bản thể Diệp Dương Thành đang nằm trên giường hít sâu một hơi, mang theo âm rung nhẹ nhẹ, nói:

- An tâm đi đi, tôi sẽ không bỏ qua bọn hắn!

Theo thanh âm của Diệp Dương Thành vang lên, ba đạo bạch quang mông lung từ trên thi thể của hai cụ già cùng đứng lên, lơ lửng có thể chứng kiến ba bóng người.

Chỉ thấy ba đạo ảnh tử mông lung lơ lửng bên trên ba thi thể, hướng chỗ ruồi trâu bị Diệp Dương Thành ám ảnh xoay người cúi đầu, há miệng muốn nói gì đó, nhưng Diệp Dương Thành lại không nghe được thanh âm của bọn họ.

Vài giây sau, ba đạo ảnh tử hóa thành bạch quang biến mất trong phòng ngủ, trong đầu Diệp Dương Thành lại hiện ra dòng văn tự:

- Siêu độ oan hồn uống mạng, công đức huyền điểm +5.

- Siêu độ oan hồn uống mạng, công đức huyền điểm +5.

- Siêu độ...

35. Chương 35: Tôi Muốn Đi Bệnh Viện.

- Hô...

Tổng cộng 15 công đức huyền điểm, nhưng lại làm cho Diệp Dương Thành không hề có chút cảm giác vui sướng, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến hiện trường giết người, cho dù lúc trước hắn từng giết Lục Hồng Quân, nhưng giữa hai chuyện căn bản không hề giống nhau, cũng không hề có chút ý nghĩa nào tương tự.

Đây là hai cụ già bảy tám mươi tuổi tay trái gà không chặt cùng một nhi đồng vừa mới lên tiểu học ah!

Vết thương dày đặc đã chứng minh hai tên tội phạm vô cùng hung ác, đồng dạng cũng làm trong lòng Diệp Dương Thành tràn ngập lửa giận ngập trời, ngay cả người già cùng nhi đồng mà vẫn có thể xuống tay, hai tên súc sinh này...hừ!

Trong lòng mang theo tràn đầy lửa giận, Diệp Dương Thành bay ra khỏi hiện trường sát nhận, hai tên tội phạm tự cho rằng mình đã quét dọn toàn bộ chứng ngại vẫn không chút kiêng nể lục lọi tìm kiếm, từ cách trang hoàng của hộ gia đình này cũng biết đó là một gia đình khá giả.

Vụ án đột nhập vào nhà cướp của cũng từng phát sinh trong trấn Bảo Kinh, nhưng đến nỗi giết người thì Diệp Dương Thành chưa từng nghe thấy, chẳng lẽ hai người này lên lút tự gây án?

Bay ra khỏi phòng ngủ kia, ý nghĩ của Diệp Dương Thành chậm chậm thanh tỉnh lại, vụ án đột nhập vào nhà trộm cướp giết người...đây hắn xem là đại trọng án rồi chứ? Chỉ cần ngày mai có người tiến vào, phát hiện trạng huống nơi này...

Trong lòng không ngừng suy tính, Diệp Dương Thành cũng không bay vào căn phòng mà hai tên tội phạm đang lục soát, đậu lên vách tường, trong đầu không ngừng tính toán, nhưng cuối cùng bị hắn hoàn toàn bác bỏ.

Vụ án này đối với Trần Thiệu Thanh mà nói chính là một cơ hội tốt, nếu như có thể tự mình bắt được hai tên tội phạm kia...nói thế nào cũng xem là một công lớn đi?

Vừa không để cho hai tên tội phạm bỏ trốn, vừa phải tìm cách cho bọn hắn rơi vào trong tay Trần Thiệu Thanh...

Trong đầu Diệp Dương Thành chậm rãi thành hình một kế hoạch tuy không tính là linh nhưng phi thường thực tế, ngay lúc hắn hạ quyết tâm chuẩn bị hành động, hai tên tội phạm hình như hoàn thành việc căn quét căn phòng kia, một trước một sau rời khỏi phòng.

- Trước tiên đem đồ đạc giấu đi, về nhà trốn hai ngày, chờ phong ba lần này đi qua, chúng ta sẽ cùng ra bên ngoài tiêu sái...a! ô ô...

- Kháo! Mà làm gì?

Tên trẻ tuổi mới nói được một nửa, bỗng nhiên thét lên chói tai, cũng may tên trắng niên phản ứng đúng lúc nhanh chóng đưa tay bưng kín miệng của hắn, sắc mặt trầm xuống, cực lực hạ thấp thanh âm khiến trách:

- Muốn hại chết chúng ta sao?

- Ô ô...

Đồng tử tên trẻ tuổi co rụt lại, sau lưng truyền đến đau đớn kịch liệt làm trên trán của hắn tuôn mồ hôi lạnh, trên mặt tràn đầy vẻ thống khổ.

Lúc này tên trắng niên mới nhận thấy được khác thường, dẫn dò tên trẻ tuổi không được kêu la gọi bậy, chậm rãi buông lỏng tay khỏi miệng hắn, mà sắc mặt tên trẻ tuổi đã sớm trắng bệch, không còn chút huyết sắc:

- Đau...đau quá...

- Làm sao đau?

- Phía sau lưng, phía sau lưng có con gì cắn tôi!

Tên trẻ tuổi hít sâu một hơi, sau lưng truyền ra đau đớn kịch liệt làm cho hắn cơ hồ muốn ngất xỉu!

Nghe câu trả lời của tên trẻ tuổi, tên trắng niên đưa tay cởi xuống ba lô trên lưng hắn, nhấc áo lên, ở ngay trên lưng cách vùng gáy chừng mười phân nổi lên một vết sưng đỏ lớn cỡ nắm tay trẻ con mới sinh, nhìn vết sưng đỏ kia, tên trắng niên cũng không nhịn được hít sâu một hơi:

- Đây...

Hai tên tội phạm rời khỏi hiện trường gây án hết sức thuận lợi, lái một chiếc xe rời khỏi thôn Cửu Phường, hai người không hề chú ý tới trên ba lô của tên trắng niên có một con ruồi trâu biến dị màu trắng ngà đang lẳng lặng nằm nơi đó.

- Ca, tôi đau quá!

Còn chưa đến mười phút thời gian, vết sưng màu đỏ đã sưng tấy lớn như nắm tay của một đứa trẻ ba bốn tuổi, cảm giác vừa đau vừa ngứa kích thích thần kinh tên trẻ tuổi kia, sắc mặt hắn trắng bệch đầm mồ hôi, khuôn mặt vặn vẹo dưới ánh đèn đường xuyên qua cửa kính xe làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Tên trẻ tuổi ngồi cạnh ghế lái, thân hình bắt đầu run rẩy, tên trắng niên đã tháo xuống mặt nạ bảo hộ màu đen, bên trái gương mặt có vết sẹo dài đến 3cm nhìn thật rõ ràng, nghe được thanh âm của tên trẻ tuổi cắn chặt răng:

- Mà yên trì thêm một chút, có lẽ chút nữa sẽ đỡ hơn...

- Tôi muốn đi bệnh viện...tôi...tôi thật sự không còn chịu được nữa...

Tên trẻ tuổi không ngừng thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch lại biến thành đỏ hồng.

- Mà...ai!

Tên trắng niên cắn răng, giậm mạnh chân:

- Được, đi bệnh viện!

Nghe câu trả lời của hắn, tên trẻ tuổi đột nhiên lệch đầu hôn mê, mà Diệp Dương Thành núp ghế sau xe cũng nhẹ nhàng thở ra, đi bệnh viện!

Chỉ cần hai người kia đi bệnh viện, như vậy chuyện tiếp theo sẽ dễ làm hơn, tuy rằng lúc này trong lòng Diệp Dương Thành cũng đang nói thầm, chẳng lẽ ruồi trâu trải qua cường hóa sau khi cắn người độc tính cũng được tăng cường sao? Hắn cũng chỉ đốt một cái, thấy thế nào như sắp lấy mạng của tên kia đây?

Nhìn tên trắng niên đem hai ba lô đưa đến một tòa lầu xi măng ba tầng nằm cách hiện trường gây án chừng bốn cây số ẩn giấu đi, sau đó thấy hắn đổi biển số xe, phỏng chừng biển số trước đó là biển số giả.

Làm xong tất cả chuyện này, hiện tại tên trẻ tuổi đã sớm hôn mê sâu, theo xưng hô của hai người mà xem, hẳn là anh em ruột, chính bởi vì tầng quan hệ này mà tên tráng niên do dự thật lâu sau, cuối cùng lựa chọn lái xe đến bệnh viện trong trấn.

Nhìn thấy tên tráng niên công tên trẻ tuổi vào bệnh viện, sau khi cấp cứu lại đưa vào phòng bệnh, đợi sau khi Diệp Dương Thành rời khỏi bệnh viện đã hơn bốn giờ sáng.

Vỗ cánh xoay quanh không trung một lúc, theo bản năng liếc mắt nhìn về phương hướng tiểu khu của Lục Đức Tường, lúc này hẳn mới quay đầu bay về nhà...

Chỉ một buổi tối, tuy rằng sau khi cường hóa ruồi trâu hao phí 30 công đức huyền điểm, nhưng siêu độ oan hồn lấy được 15 điểm, sau khi đốt tên trẻ tuổi tội phạm Diệp Dương Thành lại có thêm 30 công đức huyền điểm, hiện tại hẳn đã có được 146 công đức huyền điểm.

Đem ruồi trâu đã trải qua cường hóa trung cấp ổn định bên trong phòng của mình, giải trừ ám ảnh xong để cho nó tự do hoạt động, suốt cả một đêm tập trung tinh thần cao độ khiến cho hẳn không còn ngăn cản được mộng ma xâm nhập, nằm xuống giường ngủ thật say.

Hơn sáu giờ sáng sớm, một chiếc Rolls- Royce xuất hiện trên đường lớn trấn Bảo Kinh, không chút cố kỵ xông thẳng về hướng bệnh viện trấn Bảo Kinh.

Chiếc xe dừng lại ngay trước đại sảnh bệnh viện, bốn tên nam tử mặc âu phục màu đen đeo kính đen bước xuống, tài xế cũng mặc một thân âu phục, đeo bao tay trắng, đẩy cửa xuống xe liền vòng qua trước cửa xe, khom người, dị thường kính cẩn đưa tay mở cửa xe, đồng thời nói:

- Long ca, tới!

36. Chương 36: Hận Thấu Xương

Thanh âm tài xế vừa hạ xuống, chiếc xe khẽ chấn động, một đôi tay mập tròn từ trong xe vươn ra, vịn lấy cửa xe, ngay sau đó một cái đầu bóng loáng tỏa sáng từ trong xe chui ra, Lục Vĩnh Huy về mặt lạnh lùng, thân hình mập mạp bước chân xuống đất.

Lục Vĩnh Huy xuất hiện, hai nam tử trẻ tuổi từ trong đại sảnh bước nhanh ra nghênh đón, đứng cách Lục Vĩnh Huy chừng ba bốn thước đã cúi người khom xuống hô:

- Chào Long ca!

- Bính Khang đâu?

Lục Vĩnh Huy quét mắt nhìn hai nam tử trẻ tuổi, ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng lướt qua ngọc ban chỉ trên ngón cái tay trái, ngữ khí bình tĩnh làm người sợ hãi.

- Hiện tại Khang ca đang ở trong phòng bệnh cùng Tường thiếu gia, dặn chúng tôi ở chỗ này chờ ngài.

Một người trẻ tuổi vội vàng khom người, tiến tới đưa tay như mời, cung kính nói:

- Bên này.

Sắc mặt Lục Vĩnh Huy vẫn âm lãnh như trước, nhưng không có bất kỳ dấu hiệu muốn bảo nổi, gật gật đầu, nhắc chân đi theo hai nam tử trẻ tuổi dẫn đường thẳng vào phòng bệnh, bước chân tựa hồ nhanh hơn ngày thường chút ít.

Bảy người đàn ông đều mặc âu phục, bước chân sinh gió, không ít y tá thậm chí là bảo vệ bệnh viện đều không dám ngăn cản, nhìn nhóm người đi tới đều lẫn mất thật xa, chỉ sợ mình gặp phải phiền toái.

Hai thanh niên dẫn đường, một người lui ra sau lưng Lục Vĩnh Huy, duy trì khoảng cách nửa thước, nói:

- Tối hôm qua Tường thiếu gia gọi điện cho Khang ca, sau khi Khang ca chạy qua đã đưa đến bệnh viện, lúc đó khoảng năm giờ sáng, Khang ca nói ở trong phòng của Tường thiếu gia nhìn thấy được rất nhiều...rất nhiều giòi...

- Giòi?

Lục Vĩnh Huy bỗng nhiên dừng bước, ánh mắt lạnh lùng rơi lên trên người thanh niên kia, mà bốn bảo tiêu đi cạnh hắn cũng theo sát dừng lại.

- Dạ, Long ca.

Thanh niên nhanh chóng gật đầu, khom người nói:

- Chính là ruồi bọ giòi, chính Tường thiếu gia nói, thiếu gia bị...bị một đám ruồi bọ tập kích, trước khi gọi điện cho Khang ca thiếu gia đã hôn mê mấy giờ, khi Khang ca đuổi tới vừa lúc gặp được một hộ gia đình dưới lầu của Tường thiếu gia, nghe hàng xóm kia nói, tối hôm qua nghe được tiếng gọi của Tường thiếu gia, nhưng chỉ chốc lát lại không gọi nữa, cho nên họ cũng không để ý...

- Ruồi bọ...muỗi...

Sắc mặt Lục Vĩnh Huy có chút thay đổi, trước khi đến hắn chỉ nhận được điện thoại của Lục Bính Khang, nói Lục Đức Tường đã xảy ra chuyện, nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì thì không nói rõ trong điện thoại, khi Lục Vĩnh Huy đến chỉ cho rằng có kẻ đui mù nào động tới Lục Đức Tường.

Nhưng hiện tại sau khi nghe được lời nói của thanh niên này, hắn lập tức hồi tưởng lại em trai Lục Hồng Quân đã chết...Hiện tại thi thể Lục Hồng Quân còn đặt trong quan tài tại biệt thự ở huyện! Lục Hồng Quân là bị muỗi đốt đến chết, con trai Lục Đức Tường bây giờ lại bị ruồi bọ tập kích?

Đoạn đường đi tới, Lục Vĩnh Huy không mở miệng hỏi thêm lời nào, nhưng khuôn mặt to mọng của hắn đã che kín sương lạnh, mơ hồ, Lục Vĩnh Huy tựa hồ thấy được có một bàn tay vô hình đang lặng lẽ vươn về phía hắn, vươn về phía Lục gia!

- Đại bá!

Lục Vĩnh Huy đẩy cửa đi vào phòng săn sóc đặc biệt, Lục Bính Khang đang đứng cạnh giường nghe tiếng quay đầu lại, gật đầu chào Lục Vĩnh Huy, thần sắc trên mặt thật cung kính.

- Bốn người tụi mày ở ngoài canh gác, có con ruồi bọ nào bay vào thì coi chừng tao!

Lục Vĩnh Huy khẽ gật đầu, quay đầu dặn dò bốn bảo tiêu canh giữ, sau đó xoay người hỏi Lục Bính Khang:

- Đức Tường thế nào?

- Đức Tường...ai.

Sắc mặt Lục Bính Khang sầm xuống, thở dài:

- Ngài lại đây xem một chút đi.

- Ân?

Nhìn thấy bộ dáng của Lục Bính Khang, trong lòng Lục Vĩnh Huy rung mạnh, bước tới cạnh giường bệnh con mình, nhìn sắc mặt xám trắng của Lục Đức Tường, Lục Vĩnh Huy đưa mắt nhìn Lục Bính Khang.

- Bộ vị bị thương chủ yếu, ở trong này.

Lục Bính Khang cắn chặt răng, bước lên một bước nhẹ nhàng xốc lên chiếc mền đắp trên người Lục Đức Tường, chỉ nháy mắt Lục Vĩnh Huy ngầy ngẩn cả người.

Bên dưới chiếc mền trắng tinh, Lục Đức Tường cũng không mặc quần, tiểu đệ đã được xử lý sạch sẽ lại bị băng vải bao vây tầng trong tầng ngoài phủ kín, nhìn cách băng bó mà xem, tiểu đệ của Lục Đức Tường tựa hồ sưng lớn hơn rất nhiều...

- Trải qua chẩn đoán của bác sĩ, tổn thương của Đức Tường là bị ruồi trâu đốt mà ra, tuy rằng hiện tại đã tiêu độc xử lý, nhưng bộ vị này dù sao cũng là...Bác sĩ nói chỉ sợ nơi này của Đức Tường không thể giữ được.

Lục Bính Khang nhẹ nhàng buông mền xuống, trong đôi mắt còn lóe ra vẻ sợ hãi lẫn ghê tởm:

- Hơn nữa cháu nhìn thấy trong phòng ngủ, trên giường, trên sàn nhà, trên tường...thấy được rất nhiều...giòi!

- ...

Lục Vĩnh Huy chậm rãi khép mắt lại, hít sâu một hơi, nhưng không nói gì.

Nhưng lúc này Lục Bính Khang cũng không dám tiếp tục nói thêm lời nào, Lục Vĩnh Huy xem trọng Lục Đức Tường thế nào, người của Lục gia đều biết, hiện tại Lục Đức Tường xảy ra chuyện như vậy...

Vô lực!

Lục Vĩnh Huy đột nhiên cảm nhận được vô lực, vô lực thật sâu!

Sự tình phát triển đến nông nổi bây giờ, đánh chết hắn cũng không tin tưởng đây chỉ là sự trùng hợp! Nhưng muốn cho hắn tin tưởng có nguyên nhân, so với trùng hợp càng làm cho hắn khó thể chấp nhận!

Một dị nhân có thể chỉ huy côn trùng, chẳng lẽ đã đứng ở đối lập cùng Lục gia sao? Dị nhân kia một lần lại một lần hạ thủ với người của Lục gia...rất cực là vì cái gì?

Càng nghĩ trong đầu Lục Vĩnh Huy càng không tìm ra tin tức gì về việc Lục gia đắc tội dị nhân nào như thế, nhưng nếu như không đắc tội, vì sao hắn phải hạ thủ với Lục gia đây? Thay trời hành đạo trừ bạo an dân? Lý do thật là tức cười, Lục Vĩnh Huy căn bản không tin!

- Đại bá, vậy...chuyện Đức Tường...

Nhìn thấy Lục Vĩnh Huy đứng nơi đó, thần sắc trên mặt liên tục biến ảo, Lục Bính Khang cường chế cảm giác khó chịu trong lòng, nhỏ giọng mở miệng hỏi:

- Nên xử lý như thế nào?

- Chuyển Đức Tường qua bệnh viện huyện đi.

Lục Vĩnh Huy hít sâu một hơi, nói:

- Tôi sẽ phái ba mươi người cho cậu, tử mĩ...

Sau một phen nhẹ giọng dặn dò, Lục Bính Khang liên tục gật đầu, Lục Vĩnh Huy khoát tay:

- Cậu đi ra ngoài đi, tôi ở lại cùng Đức Tường chốc lát.

- Dạ, đại bá.

Lục Bính Khang kính cẩn gật đầu, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Cửa phòng bệnh đóng lại, trên mặt Lục Vĩnh Huy toát ra sát khí lạnh liệt, nhìn con nhện đang di động trên vách tường, đột nhiên vươn ra bàn tay phải béo tốt, hướng chỗ con nhện hung hăng nắm chặt tay!

Một đạo hoàng quang mờ lung hiện lên, con nhện đột nhiên nổ tung, thi cốt vô tồn.

- Phanh!

- Mặc kệ mày là ai...

Lạnh lùng nhìn chăm chú vào vị trí con nhện dừng lại khi nãy, Lục Vĩnh Huy lẩm bẩm:

- Tao sẽ ày trả giá thật nhiều, nhất định! Phải ày trả giá thật nhiều!

Cùng lúc đó người nào đó đang bị Lục Vĩnh Huy hận thấu xương, đang ở trên giường thay đổi tư thế, chép chép miệng xoay người ngủ ngon lành...

37. Chương 37: Ân Mạng Phát Sinh

Lục Vĩnh Huy đến bệnh viện trần chưa đầy nửa giờ đã đưa Lục Đức Tường lên xe đưa đến bệnh viện huyện, trước lúc lên xe, Lục Vĩnh Huy thoáng quay đầu lại nhìn Lục Bính Khang với ánh mắt ý vị thâm trường, Lục Bính Khang gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu được.

- Khang ca, tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?

Đưa mắt nhìn cỗ xe Rolls-Royce của Lục Vĩnh Huy biến mất trong tầm mắt, một thanh niên đứng bên cạnh Lục Bính Khang nghiêng người nhỏ giọng hỏi:

- Trần Bảo Kinh này, thật sự quá huyền ah...

- Trời sập xuống còn óc tôi gánh vác lên, cậu sợ cái gì?

Lục Bính Khang đang đầy bụng phiền lòng nên không có sắc mặt tốt cho hắn xem, thần tình mất kiên nhẫn khoát tay:

- Đi lái xe tới đây, trở về!

- Dạ, dạ.

Thanh niên tự tìm mất mặt, nhanh chóng bồi cười đáp, lấy ra chìa khóa vui vẻ chạy về hướng chiếc Audi A6 gần đó, hắn cũng không chú ý tới sắc mặt âm trầm đáng sợ của Lục Bính Khang.

Lục Bính Khang là con trai lớn nhất của Lục Hồng Quân, tuy rằng quan hệ với cha hắn không hòa hợp, nhưng cũng không làm ảnh hưởng địa vị của hắn trong Lục gia, làm con cháu trực hệ Lục gia, có một ít sự tình mà người thường không biết nhưng hắn nhiều ít cũng được nghe thấy.

Cái chết của Lục Hồng Quân, tổn thương của Lục Đức Tường, hồi tưởng lại đàn gỏi bọ trong phòng ngủ Lục Đức Tường...Lục Bính Khang hiểu được hiện tại trần Bảo Kinh đã biến thành một chiến trường bí mật, Lục Vĩnh Huy nói cấp cho hắn ba mươi người gì đó, Lục Bính Khang lại hiểu thật rõ ràng, Lục Vĩnh Huy đang lợi dụng hắn, dùng đứa cháu ruột như hắn làm mồi dụ!

Nói cách khác, tuy Lục Bính Khang trở thành người phụ trách sông bạc trần Bảo Kinh, nhưng khoảng cách trung tâm quyền lực của Lục gia ngày càng xa, điều này đối với Lục Bính Khang mà nói là đại sự như trời sập xuống, hưởng chi địch nhân giấu trong bóng tối, mục tiêu kế tiếp nói không chuẩn chính là hắn...

Dưới tình huống loạn trong giặc ngoài, Lục Bính Khang biến thành nhân vật trung tâm, đứng ngay trong trung ương trận gió lốc này, nếu có chút sơ sẩy sẽ bị tàn sát xé thành mảnh nhỏ! Ở thế cục này hắn làm sao còn cười được đây?

Mang theo một bụng phiền lòng lên xe, hắn đi thẳng về sông bạc trần Bảo Kinh.

Người của Lục gia lần lượt rời khỏi bệnh viện, đại khái ba giờ sau một chiếc xe ba bánh màu đỏ dừng ngay cửa lớn bệnh viện trần Bảo Kinh, tinh thần Diệp Dương Thành thật tối tăm đẩy cửa xe ngáp dài chui ra ngoài.

Làm việc vất vả suốt một đêm, hắn thật muốn ngủ lấy lại sức, tốt nhất ngủ đến xế chiều!

Nhưng hắn phải cố gượng tinh thần chạy tới bệnh viện, thứ nhất thăm Trần Thiếu Thanh đã khỏe lại hay chưa, thứ hai là vì hai kẻ tội phạm cướp của giết người, Diệp Dương Thành không dám khẳng định vết thương đêm qua mình đốt tên kia có bao nhiêu lợi hại, vạn nhất bị bệnh viện chữa khỏi, hai tên kia chạy mất chẳng phải toi công một hồi?

- Thật không biết có bị người phát hiện hay không...

Đứng ở cổng lớn bệnh viện, hắn ngửa đầu nhìn lên tám biển lớn, vuốt vuốt mũi có chút phức tạp nghĩ đến.

- Không biết Quân Quân có ngoan hay không đây, tối hôm qua không quấy rầy làm cha mẹ ngủ không yên đi?

Một chiếc BMW màu cà phê ngừng lại đầu ngõ cuối thôn Cửu Phường, từ trên xe có đôi nam nữ bước xuống, hai người đã hơn ba mươi, người phụ nữ ăn mặc thật thời trang, chỉ xem bóng dáng thật giống như cô gái hai mươi, trang điểm thật đậm, nhưng nhìn từ xa lại thấy vô cùng trẻ tuổi.

- Sau này cố gắng ít ra ngoài, tuổi của cha mẹ đã cao, đại ca nhị ca lại không ở nhà, dù sao cũng phải lưu người ở nhà chiếu cố.

Nam nhân mặc âu phục màu xám, tóc hớt cao, thân hình cao hơn 1m7 nhìn qua tinh thần vô cùng, cách ăn mặc như nhân sĩ thành công, nghe được lời của nữ nhân thở dài, nói:

- Mẹ của anh lúc trước sinh anh...

- Hơn bốn mươi tuổi, không dễ dàng đúng không?

Nữ nhân trợn mắt, theo sau cười nói:

- Kết hôn với anh đã mười năm, đoạn chuyện xưa này nghe anh nói không dưới trăm lần, em nghe đều thuộc lòng!

- Ha ha, được rồi, đừng tranh luận.

Nam nhân ôn hòa cười, đóng cửa xe nói:

- Vào đi thôi.

Nữ nhân cũng không nói thêm lời gì, trong tay cầm bao lớn bao nhỏ mang theo chuỗi chìa khóa đi vào trong ngõ nhỏ, đại khái đi thêm hơn một phút, rẽ qua ngõ đi tới trước cửa, cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa, chợt phát hiện cửa không khóa, chỉ khép hờ.

Chẳng qua hiện tại đã mười giờ sáng, nhà mở cửa cũng không phải chuyện gì kỳ quái, nữ nhân cũng không để ý, bỏ chìa khóa vào trong túi thuận tay đẩy cửa, đi vào nhà hô:

- Mẹ, tụi con đã về.

Trên lầu dưới lầu một mảnh im ắng, cũng không có tiếng trả lời, nữ nhân có chút kỳ quái, tùy tay bỏ đồ đạc xuống đất, quay đầu lại nhìn nam nhân hỏi:

- Đại Long, chẳng lẽ cha mẹ không ở nhà?

- Không thể nào đâu.

Nam nhân thật khăng định lắc đầu bác bỏ suy đoán của nữ nhân, bởi vì cha hắn bị bệnh phong thấp nghiêm trọng, bình thường chỉ hoạt động trên lầu, thậm chí rất ít xuống nhà, làm sao lại vắng mặt trong nhà đây?

Bác bỏ suy đoán của nữ nhân, nam nhân cười nói:

- Có lẽ còn ngủ trên lầu đâu, em đi vào bếp nấu tô mì, anh đi lên xem một chút.

- Được.

Nữ nhân gật nhẹ đầu, xoay người đi vào phòng bếp gần đó, nam nhân thay dép lê, có chút kỳ quái nhìn dấu chân hỗn độn mờ mờ trên bậc thang, trong lòng đột nhiên dựng lên một cỗ dự cảm bất tường.

Hắn bước nhanh lên lầu...

- Cha! Mẹ! Quân Quân!

Một tiếng thét to vang vọng từ trong phòng ngủ lầu hai truyền ra, cơ hồ vang dội khắp nửa thôn Cửu Phường!

...

Hơn mười phút sau, hai xe công an trấn Bảo Kinh gào thét chạy tới, cùng lúc đó tin tức Dương gia nổi danh có tiền trong thôn Cửu Phường phát sinh án mạng giống như mọc lên đôi cánh, truyền khắp trong thôn, sau đó hơn phân nửa trấn Bảo Kinh đều nghe được tin tức đó...

Đôi tay trống trơn đẩy cửa bước vào phòng bệnh của Trần Thiếu Thanh, lúc này ở giường trống bên cạnh đã có một người phụ nữ trung niên được chuyển vào, người phụ nữ mặt mũi bầm dập, nhưng Diệp Dương Thành cũng không chú ý nàng, chỉ cười dài nhìn Trần Thiếu Thanh đang xem tạp chí, kéo ghế ngồi xuống cạnh giường, nói:

- Có thấy khá hơn chút nào không?

- Đang chờ cậu đây.

Thấy Diệp Dương Thành đẩy cửa tiến vào, Trần Thiếu Thanh cười buông tạp chí trong tay, cười nói:

- Buổi sáng đã kiểm tra, không có gì trở ngại là có thể xuất viện, gọi điện thoại cho cậu nhưng cậu khóa máy, sợ cậu đến không tìm được tôi nên còn nằm lại đây.

- Nga? Có thể xuất viện?

Nghe được câu trả lời, Diệp Dương Thành thoáng ngây ra, sau đó nhếch môi cười nói:

- Về sở trước hay là trực tiếp về nhà, hoặc đến nhà tôi, hai chúng ta uống chút rượu?

- Về sở trước một chuyến đi.

Trần Thiếu Thanh thoáng do dự nói:

- Đi qua chuyển đơn từ chức, sau đó đến nhà cậu.

- Cậu gấp gì chứ, người ta còn chưa hạ đao đâu, cậu lại vội vã tự mình thất cổ.

Diệp Dương Thành cười mắng:

- Đi sở báo tin một chút, khoan hãy bàn tới việc từ chức.

- Ân?

Nghe lời của Diệp Dương Thành, Trần Thiếu Thanh có chút cổ quái trừng mắt, liếc qua người phụ nữ kia, lại hạ giọng hỏi:

- Cậu đã hạ thủ với họ Lục sao?

Diệp Dương Thành ngạc nhiên.

Ngày hôm qua khi Diệp Dương Thành tranh chấp cùng Triệu Dật Phong, Trần Thiếu Thanh vẫn còn tỉnh...

38. Chương 38: Nhân Vật Ngươi Bức Hò Hết

- Cậu cảm thấy với thân thể của tôi, có thể hạ thủ được?

Trùng mắt nhìn Trần Thiếu Thanh, Diệp Dương Thành cười mắng:

- Cậu không nghe tiểu tử hôm qua nói sao? Bên cạnh họ Lục không chỉ có một người, dù tôi có ý nghĩ kia, cũng phải có bốn sự đó ah! Tiểu tử cậu đầu óc chẳng lẽ còn chưa tỉnh, nghĩ bậy đi?

- Cũng phải.

Nghe được Diệp Dương Thành biện giải, Trần Thiếu Thanh tán thành gật gật đầu, không phải hẳn không tin Diệp Dương Thành không có lá gan kia, mà là hẳn thật sự không tin bằng một mình Diệp Dương Thành có thể xử lý được Lục Đức Tường, đúng như lời Diệp Dương Thành đã nói, cho dù hẳn có ý niệm này trong đầu, cũng phải có thực lực đi giải quyết ah!

Ngồi lại trong phòng bệnh thêm một giờ, đã hơn một giờ trưa, Trần Thiếu Thanh dựa lưng vào đầu giường vươn vai nói:

- Đi thôi, nên xuất viện.

- Nga, đúng rồi.

Đợi khi Trần Thiệu Thanh bước xuống giường, Diệp Dương Thành mới lộ ra vẻ giật mình, lấy ra một phong thư đưa qua, nói:

- Đây là số tiền lần trước tôi mượn cậu, sáng nay thuận đường đến công ty kết tiền lương, là năm ngàn đâu.

- Ha ha, mời khách!

Trần Thiệu Thanh cười ha ha, cũng không nghĩ nhiều tới lời nói của Diệp Dương Thành, cũng không thoái thác, rút tiền ra khỏi phong thư cũng không đếm qua, bỏ vào trong túi, tiếp theo hai người kẻ vai sát cánh rời khỏi phòng bệnh đi làm thủ tục xuất viện.

Làm xong thủ tục xuất viện, lúc ra khỏi bệnh viện Trần Thiệu Thanh chợt nghĩ nghĩ nói:

- Hay là cậu về nhà trước đi, tôi qua sở một chuyến, nếu như không có chuyện gì đêm nay qua nhà cậu uống rượu?

- A? Nha...

Diệp Dương Thành tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó, Trần Thiệu Thanh nói chuyện hẩn mới kịp phản ứng, gật gật đầu.

- Nghĩ gì thế?

Nhìn thấy bộ dáng mất hồn mất vía của Diệp Dương Thành, Trần Thiệu Thanh có chút kỳ quái nhìn hẩn, hỏi:

- Đi ah!

- Không phải, Thiệu Thanh.

Diệp Dương Thành nghiêng đầu như đang suy nghĩ gì, sau đó lại nhìn qua Trần Thiệu Thanh:

- Vừa rồi khi chúng ta từ trong phòng bệnh đi ra, nam nhân đi ở trước mặt cậu có chú ý qua không?

- Gì?

Trần Thiệu Thanh khó hiểu, nghĩ nghĩ lắc đầu nói:

- Tôi không có chuyện chú ý hẩn làm gì chứ, chẳng lẽ tôi khỏe rồi tới lượt cậu phát bệnh đây?

- Phải, lúc ra cửa tôi có uống thuốc đó!

Diệp Dương Thành nói đùa một câu, tiếp theo có chút nhận chân nói:

- Trên ống quần nam nhân kia hình như có vết máu đâu, vừa rồi tôi thấy ánh mắt hẩn có vẻ trốn tránh, không biết có phải làm việc gì đen tối không dám gặp người hay không?

- Người nào?

Trần Thiệu Thanh ngạc nhiên.

- Thì người cắt tóc thật ngắn tay cầm bình thủy đi ngang chúng ta đó.

Diệp Dương Thành nói:

- Cậu không có chú ý sao? Khi hẩn nhìn thấy bộ đồ hiệp cảnh trên người cậu, thân hình chợt run lên!

- Được được được, cậu làm như đang diễn ti vì sao? Còn run rẩy lên.

Trần Thiệu Thanh cười ha ha, không đem lời của Diệp Dương Thành đặt trong lòng, xô đẩy hẩn đi xuống cầu thang, vừa đi vừa nói:

- Cho dù hẩn làm gì đó, lại có quan hệ gì với tôi? Tôi đã sắp bị khai trừ, loại chuyện hư hỏng này tôi mới không thèm quan tâm đâu! Đi thôi đi thôi, đi sở báo tin, buổi chiều phải đến nhà cậu!

- Ha ha, được.

Thần sắc Diệp Dương Thành thật tự nhiên, nhưng trong lòng cười thầm, đây chỉ là một mầm mống, hẳn không trông cậy Trần Thiệu Thanh chỉ bằng vào vài câu nói của mình sẽ đi bắt người, nhưng chỉ cần mình báo trước một phen, nếu Trần Thiệu Thanh không phải tên ngốc nhất định sẽ liên tưởng đến lời mình đã nói, sau đó mèo mù đánh lên chuông chết, lập công lớn chuyển chính thức tựa hồ không phải là chuyện gì quá xa xôi!

Chia tay với Trần Thiệu Thanh ở cổng bệnh viện, hai người tự lên xe ba bánh, Diệp Dương Thành quay về nhà, Trần Thiệu Thanh đến thẳng đồn công an, chuyến đi này sẽ phát sinh chuyện gì, sẽ có phán đoán như thế nào chính Diệp Dương Thành cũng không thể biết trước.

- Không biết họ Lục kia hiện tại thế nào?

Ngồi trên xe ba bánh sờ cằm suy nghĩ, Diệp Dương Thành tự hỏi.

Cả Diệp Dương Thành cùng Trần Thiệu Thanh đều không chú ý tới, khi hai người đứng trước cổng bệnh viện vui cười cãi cọ, trong bãi đỗ xe cách đó không xa trong một chiếc xe Benz màu xám bạc, một thanh niên chừng hai mươi sáu hai mươi bảy ngồi trên ghế lái, mở cửa kính xe ra một khe hở, híp mắt nhìn chăm chú vào Diệp Dương Thành.

Thẳng đến khi Diệp Dương Thành cùng Trần Thiệu Thanh lên xe ba bánh rời đi, thanh niên mới đóng cửa kính xe, thuận tay tắt đi âm nhạc trong xe, lấy ra di động suy nghĩ chốc lát, bấm vào một chuỗi dãy số sau đó đưa lên trên tai.

- Tường đại ca, có phát hiện gì sao?

Điện thoại kết nối, bên kia điện thoại truyền ra thanh âm một thiếu niên, thanh âm non nớt xen lẫn vẻ khấn trương.

- Chuyện Lục Đức Tường hẳn không phải là hắn làm.

Thanh niên được xưng Tường đại ca nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Có lẽ do Dật Phong cậu quá lo lắng, tôi không hề cảm giác được năng lượng dao động trên người hắn.

- Vậy sao...

Bên kia điện thoại Triệu Dật Phong nhiều ít có chút thất vọng, nhưng hắn cũng hiểu được loại người như bọn họ thật sự hiếm thấy bao nhiêu, trong gần trăm triệu dân cư toàn tỉnh, trước mắt đã được phát hiện hơn nữa xác nhận chỉ dùng hai bàn tay là có thể đếm hết!

- Nhưng cậu cũng không cần quá thất vọng, theo tình huống hiện tại mà tôi nắm giữ xem ra, thâm sơn cùng cốc như trấn Bảo Kinh đây thật sự tồn tại một vị dị nhân chưa bao giờ xuất hiện.

Diêm Chí Tường cười nhẹ nói:

- Hơn nữa cấp bậc có thể không thấp hơn tôi, nhưng buổi sáng tôi lục soát hơn phân nửa trấn Bảo Kinh cũng không phát hiện chân khí hắn lưu lại, hoặc có lẽ đã rời khỏi trấn Bảo Kinh cũng nói không chừng.

- Mặc kệ mặc kệ, tìm không thấy thì thôi đi.

Triệu Dật Phong xem như hoàn toàn thất vọng, tuy rằng trước mắt năng lực của hắn còn rất thấp, nhưng dù sao đã tiếp xúc với vòng luẩn quẩn về dị nhân, đương nhiên hiểu được nếu người nắm giữ siêu năng lực lựa chọn ẩn lánh, muốn từ trong biển người mênh mông tìm ra hắn là chuyện khó khăn biết bao nhiêu.

Tuy rằng trên thân của họ đã ẩn chứa năng lượng dao động đặc thù, hơn nữa mỗi dị nhân đều có chút năng lực cảm ứng đặc biệt, năng lực càng mạnh phạm vi cảm ứng càng lớn, nhưng khi một dị nhân tìm kiếm một dị nhân khác, cảm ứng đồng thời sẽ nguy kịch hơn năng lượng dao động của chính hắn, nếu có ý định trốn tránh, cảm giác được năng lượng dao động của người, người ta đã sớm biến mất không thấy tăm hơi!

- Được, tôi cũng nghĩ như vậy.

Diêm Chí Tường mỉm cười gật đầu, nói:

- Dù sao không phải mỗi người đều giống như tôi với cậu, thích kéo bè kéo cánh làm siêu nhân...

- Hừ, làm siêu nhân cũng là các anh làm, tôi lại không có chút lực công kích nào.

Triệu Dật Phong có chút chán nản nói:

- Lúc trước hai chúng ta cùng chịu khổ, bằng cái gì anh xuất hiện là băng châm, mà tôi chỉ có thể dựa vào năng lực này uống nước?

- Ha ha, súng bắn nước cũng không kém thôi.

Diêm Chí Tường cười ha ha, nói:

- Được rồi, không nhiều lời với cậu, lão đầu tử nhà tôi hạ lệnh, trước đêm nay phải về nhà, lần này đi ra chỉ uống phí sức lực!

- Đúng rồi, Chí Tường đại ca.

Triệu Dật Phong đột nhiên như nhớ ra gì đó, lại mở miệng hỏi:

- Anh nói ngày tháng tiêu diêu của chúng ta có phải nhanh chấm dứt hay không?

- Việc này...

Nụ cười trên mặt Diêm Chí Tường ngưng lại, khóe môi co giật, ngậm nga hừ nói:

- Mấy năm trước đã nghĩ muốn hạn chế chúng ta, ngày tháng cũng chẳng phải cứ như vậy sao? Cũng không thấy có ai làm được gì chúng ta thôi, thả lỏng đi, không có chuyện gì.

- Hiện tại trong cả nước đều đào móc mượn sức người mới, hình như là vì gia tăng tư bản cho việc đàm phán sau này, tối hôm qua tôi đã tán gẫu với nhóm người Giang Tô, theo cách nhìn của họ chính là mưa gió nổi lên, nhưng gió là ba cấp, mưa là mưa bụi...

- Cũng không thể đem chúng ta bức nóng nẩy.

Diêm Chí Tường khẽ hừ một tiếng:

- Huống hồ chúng ta cũng không phải đồ dẫn, chỉ cần ước thúc con người mới trong hội, cũng không ai có lý do gì động thủ với chúng ta.

- Ai, cục diện bây giờ là lộn xộn, nếu thật xuất hiện một nhân vật ngưu bức đem vòng luẩn quẩn chúng ta chinh hợp một chút, ninh thành một sợi dây thừng, thật không cần lo lắng gì khác.

Triệu Dật Phong thở dài một tiếng, lại nói:

- Được rồi, không nói nữa, tôi phải đi báo danh trường mới.

- Lại đổi trường học?

- Không có biện pháp, lão đầu tử an bài, tôi làm con chỉ có thể chịu phận bất hạnh.

Triệu Dật Phong thở dài, cúp điện thoại.

39. Chương 39: Biện Pháp Tốt Nhất Là Cắt Bỏ

- Có manh mối gì không?

Ngay hiện trường vụ án thôn Cửu Phường, bên ngoài ngõ nhỏ có ba chiếc xe công an dừng lại, đầu ngõ đã kéo cảnh giới tuyến, không ít công an cùng hiệp cảnh ra vào nơi này, bên cạnh một xe công an có một gã nam tử hơn ba mươi mặc chế phục đang đứng, trên khuôn mặt tròn tròn đầy vẻ ngưng trọng.

- Đã lấy dấu chân cùng vân tay tại hiện trường.

Đứng trước mặt nam tử là một nữ công an chừng hai mươi bảy hai mươi tám, nghe nam tử hỏi liền gật đầu nói:

- Tiểu Triệu bọn họ đã đi lấy bằng ghi hình đêm qua, theo hiện trường vụ án mà xem, đây là một vụ đột nhập giết người cướp của vô cùng nghiêm trọng.

- Ân...

Nghe câu trả lời của nữ công an, sắc mặt nam tử âm trầm khoát cho cho nàng rời đi, đợi sau khi nàng đi vào bên trong cảnh giới tuyến, nam tử quay người ngồi vào trong xe, đóng cửa xe xong đột nhiên hung hăng đấm một quyền lên tay lái:

- Hỗn đản...

Mắt thấy sắp sửa có điều lệnh đưa xuống, nhưng ngay trong thời điểm mấu chốt lại xuất hiện vụ án cướp của giết người, dựa theo quy định bắt thành văn trong hệ thống, lần này việc điều lệnh của hắn sẽ xảy ra biến cố khó thể đoán trước, trừ phi hắn có thể ở trong thời gian ngắn phá án, nếu không mà nói thật sự quá nguy cơ.

Ngồi trên xe nhu nhu huyết thái dương hơn mười phút, nữ công an kia đã quay trở lại, gõ cửa kính xe, chờ cửa kính hạ xuống, sắc mặt có chút khó xem nói:

- Trương sở, bằng ghi hình giám thị của thôn Cửu Phường đã hư mất bốn cái, cái còn lại cũng không mở, hoàn toàn chỉ dùng bài trí...

- Không nhìn thấy được chứng nhân sao?

Trương Bảo Khang hít sâu một hơi, ngẩng đầu hỏi:

- Thời gian phát sinh vụ án là mấy giờ?

- Thời điểm phát sinh vụ án hắn là từ một đến ba giờ sáng.

Nữ công an nghĩ nghĩ, nói tiếp:

- Khoảng thời gian này trong thôn không có ai đi lại, cho nên không có người nhìn thấy, hiện tại chúng ta nắm giữ manh mối quá ít, người hiềm nghi là ai căn bản là mơ hồ...

Ngay khi nữ công an đang báo cáo tình huống với Trương Bảo Khang, một chiếc xe màu trắng bỗng nhiên dừng ngay sau ba chiếc xe công an, một nam một nữ bước xuống, nam khiêng camera, nữ cầm microphone...

- Cái gì?

Trên mặt Trần Thiệu Thanh lộ ra thần sắc phức tạp, nhìn thanh niên có quan hệ khá thân với mình, hạ thấp thanh âm:

- Cậu không gạt tôi đi?

- Tôi lừa cậu có kẹo ăn sao?

Thanh niên tuổi tác tương đương Trần Thiệu Thanh, cũng mặc chế phục hiệp cảnh, nhìn thấy thần sắc hồ nghi của hắn, không khỏi trợn mắt lại nói:

- Nghe nói là bị một đám ruồi trâu đốt tiểu lão nhị, hiện tại đã đưa lên bệnh viện huyện, trước đó nghe Lâm sở nói, họ Lục có thể sẽ bị điều đi khu trực thuộc khác không quay về chỗ này của chúng ta.

- Thật đúng là thần tiên phù hộ...

Nghe xong lời nói của thanh niên kia, sắc mặt Trần Thiệu Thanh hết sức phức tạp, còn mang theo chút giọng điệu cảm khái nói:

- Cậu nói ruồi trâu cắn ở đâu không cắn, lại cố tình cắn tiểu lão nhị của hắn đây?

- Có trời mới biết đây là có chuyện gì.

Thanh niên nhún nhún vai, nói tiếp:

- Nhưng nếu cậu đã trở lại, nhanh đi vào lấy đồ đạc cùng tôi đi tuần tra chứ?

- Ân? Hôm nay không phải tôi trực ban nha?

Trần Thiếu Thanh chợt ngậy ra:

- Người trực ban đã chạy đi đâu?

- Cậu...nga, cậu còn chưa biết sao?

Thanh niên đang định mắng hấn vài câu, chợt nhớ ra hấn mới xuất viện, liền mở miệng nói:

- Bên thôn Cửu Phường xảy ra một đại án, đã chết ba người, người của đồn chúng ta vốn đã ít, đều đã điều qua tra xét bên kia, vì vậy không đủ người tuần tra, tôi...

- Tiểu Trần, cậu cùng tôi đi thôn Cửu Phường.

Ngay khi thanh niên đang định giải thích với Trần Thiếu Thanh, cửa một văn phòng mở ra, một nam tử hơn bốn mươi mặc chế phục công an đi ra ngoài, liếc nhìn Trần Thiếu Thanh, cũng không có ý định quan tâm gì cấp dưới, ngẩng đầu kêu hấn một tiếng lại ném xâu chìa khóa đi qua:

- Nhanh đi lái xe tới đây.

- Nga, đã biết.

Trần Thiếu Thanh ngẩn người, tiếp chìa khóa nhanh chóng gạt đầu, sau đó nhìn thanh niên cười hắc hắc, nhướn nhướn mày:

- Tuần tra, tự cậu đi thôi.

- Tôi...

Thanh niên há hốc mồm, vô cùng ngạc nhiên.

Bên trong phòng bệnh săn sóc đặc biệt bệnh viện huyện Ôn Nhạc.

- Lục tiên sinh, âm hành của Lục thiếu gia bị ruồi trâu đốt, nhưng bởi vì lúc ấy Lục thiếu gia hôn mê không nhận được cứu chữa đúng lúc...

- Nói cho tôi biết kết quả.

Không đợi vị bác sĩ cao gầy nói hết lời, khuôn mặt Lục Vĩnh Huy xanh mét khoát tay, cắt đứt lời của hấn, ngay sau đó dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn bác sĩ, hỏi:

- Sẽ như thế nào?

- Dạ...dạ...

Trong lòng bác sĩ rùng mình, vội vàng nói:

- Âm hành của Lục thiếu gia đã có dấu hiệu bị thối nát, bởi vì ruồi trâu đốt quá nhiều, hiện tại còn chưa thể xác định Lục thiếu gia có bị lây nhiễm bệnh côn trùng hoặc là nhiễm vi khuẩn...nhưng bộ vị âm hành hiện tại đã thối nát rỉ mủ, vì phòng ngừa bệnh tình chuyển biến xấu, hiện tại cách xử lý tốt nhất là...

Nói tới đây, vị bác sĩ không nói được nữa, thật cẩn thận chú ý vẻ mặt biến hóa của Lục Vĩnh Huy, ước chừng qua mười mấy giây, mới ngáp ngừng ấp úng nói:

- Là...là cắt bỏ...

- Phanh!

Chuyện nằm trong dự liệu quả nhiên đã xảy ra, bác sĩ vừa dứt lời, nghênh đón hấn chính là một cước hung hăng của Lục Vĩnh Huy, đá thẳng lên bụng bác sĩ, làm hấn ngã ngửa dưới đất, cũng không cho hấn cơ hội thở gấp, Lục Vĩnh Huy đã khom người nắm cổ áo hấn, ánh mắt hung ác trừng trừng vị bác sĩ làm vị bác sĩ kia cũng không dám đối diện.

- Mặc kệ dùng bao nhiêu tiền, mặc kệ các người dùng cách nào, phải bảo trụ mạng rể của con trai tôi, nếu không, hừ!

Hừ lạnh một tiếng, Lục Vĩnh Huy buông lỏng tay ra, bác sĩ lại té xuống đất, đau đớn toàn tâm khiến cho hắn phải nhe răng trợn mắt.

Bảo trụ mạng rể? Nói thật dễ dàng làm thật khó khăn! Nhưng lúc này bác sĩ thật không dám nói thẳng, chỉ đành gật đầu, cơ hồ muốn chạy ra phòng bệnh, nhưng ác mộng của hắn còn chưa chấm dứt, ngay khi hắn mở cửa phòng thì thanh âm băng sương của Lục Vĩnh Huy đã vang lên bên tai hắn:

- Nếu cuối cùng không bảo trụ, cẩn thận chính mạng rể của mày!

- Phan...

Bác sĩ sợ đến mức hai chân mềm nhũn, ngã nhào trên đất...

Bác sĩ té chạy khỏi phòng bệnh chừng mười phút, một gã thanh niên mặc âu phục đen vội vàng xuyên qua hành lang, gật đầu chào hai thanh niên canh cửa, thuận tay đẩy cửa bước vào phòng, một chân còn chưa bước vào đã vội vã mở miệng nói:

- Long ca, đã xảy ra chuyện!

40. Chương 40: Tồn Tại Nên Gạt Bỏ

- Chuyện gì?

Lục Vĩnh Huy đang đứng cạnh giường bệnh sắc mặt thật khó xem, thanh niên kia mạo muội xông vào nói ra câu nói kia, làm cho sắc mặt của hắn càng thêm âm trầm, gần đây liên tục phát sinh chuyện xấu, làm tâm tình của hắn tồi tệ đến cực hạn, bất kỳ người nào dám va chạm tiếp xúc rủi ro cơ bản không có kết cục gì tốt, nhẹ sẽ bị đánh một trận, nặng thì tuyệt tự, lúc trước lời mắng của hắn đối với vị bác sĩ chính là bằng chứng chính xác!

- Cô gái hai ngày trước ngài mang về từ trấn Bảo Kinh...

Vừa nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Lục Vĩnh Huy, thanh niên không tự chủ được rung mình, nhưng chuyện này thật gấp, hắn bất chấp phản ứng của Lục Vĩnh Huy, vội vàng há mồm nói:

- Nàng...

- Nàng không phải đã chết rồi sao?

Về mặt Lục Vĩnh Huy tối tăm, khẩu khí cũng không tốt, vốn tưởng rằng đêm đó sẽ có chút việc vui, không nghĩ tới vừa lột quần áo của nàng, cô gái kia thừa dịp Lục Vĩnh Huy không kịp chú ý đã tìm cái chết, đùng đầu vào tường trực tiếp chết tại chỗ, loại chuyện hư hỏng như vậy Lục Vĩnh Huy hiển nhiên không có sắc mặt tốt:

- Chẳng lẽ còn sống đến giờ?

- Nàng đã chết, cũng không có sống lại.

Thanh niên cắn môi, nói:

- Nhưng hai huynh đệ muốn đem thi thể nàng đi bỏ xuống biển, nửa đường lại bị người... bị người cướp đi...

- Cái gì?

Sắc mặt Lục Vĩnh Huy đột nhiên biến đổi, giận dữ:

- Là ai lớn gan như vậy?

- Hai huynh đệ trở về nói, đối phương là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, lái một chiếc xe Benz màu xám bạc biển số Hàng Châu, bộ dáng cụ thể...hai người bọn họ nói, trên mặt thanh niên kia giống như bao phủ một tầng sương mù mờ lung, rất cổ quái, căn bản không thấy rõ khuôn mặt của hắn...

Thanh niên lúng túng nói:

- Tôi đã đi tra xét biển số xe, là giả...

- Ba!

Một tát tai trực tiếp rơi lên mặt thanh niên, trong lòng Lục Vĩnh Huy một mảnh lạnh lẽo, giận dữ bùng bùng:

- Phế vật! Cút! Cút cho tôi!

- Dạ...dạ dạ...

Thanh niên kia cũng té chạy ra khỏi phòng bệnh.

Thân hình to mọng của Lục Vĩnh Huy chợt rung động thật khẽ.

Trên mặt có một tầng sương mù mờ lung! Tuy rằng hắn không gia nhập vòng luẩn quẩn dị nhân, nhưng không có nghĩa hắn không biết vấn đề trong này, từng dị nhân ngoại trừ có năng lực công kích, đều có thêm chút năng lực nhỏ, mà có thể dùng sương mù che phủ hình dáng của mình, trừ phi là dị nhân tính khác vừa lúc đi qua, nếu không mà nói trong cả Chiết Giang, có năng lực như thế chỉ có cháu trai lớn nhất của bí thư tỉnh ủy Diêm La Viễn – Diêm Chí Tường!

Cũng không phải nói Lục Vĩnh Huy có tổ chức đặc biệt có khả năng dò hỏi tình báo đặc thù, là mà vì Diêm Chí Tường rất cao điệu, cao điệu tới mức làm cho người ta không nhớ được hắn thật khó khăn!

Mỗi cách vài năm, vòng luẩn quẩn dị nhân sẽ có buổi trao đổi nho nhỏ, từng dị nhân đi tham dự hội nghị đều tìm cách che giấu hình dáng của mình, nhưng Diêm Chí Tường cầm đầu bốn thanh thiếu niên dị nhân, chưa từng làm như vậy, từ trước tới nay đều cao điệu xuất trần, sau đó cao điệu lên sân khấu luận bàn, thẳng đến cao điệu rời đi!

Lúc Diêm Chí Tường tỷ thí, chẳng những thi triển băng châm, còn khoe ra năng lực không chế sương mù của hắn.

Bởi vậy Lục Vĩnh Huy không muốn nhớ kỹ Diêm Chí Tường cũng thật khó khăn, nhưng vì sao bây giờ hắn lại ra tay can dự chuyện của mình? Phải biết rằng tuy Lục Vĩnh Huy không gia nhập vào vòng luẩn quẩn dị nhân do Diêm Chí Tường cầm đầu, nhưng giữa mọi người đều có nhận thức lẫn nhau.

Trong ngày thường gặp nhau tuy không nhiệt tình, nhưng tốt xấu cũng mỉm cười gật đầu, vì sao hắn trở mặt với mình?

Ngay sau đó Lục Vĩnh Huy nghĩ tới cái chết ly kỳ của Lục Hồng Quân, tình trạng thê thảm của con trai Lục Đức Tường...Tiếp tục suy nghĩ, hắn nghĩ Diêm Chí Tường xưa nay luôn tự xưng là siêu nhân, trong ngày thường thích sắm vai anh hùng, hơn nữa còn có thể đem kinh nghiệm của mình truyền ra...

Nhưng tuy rằng bốn người này cao điệu, lại không phải kẻ ngu, làm việc đều có chừng mực, ở trước mặt người thường chưa bao giờ dùng mặt thật gặp người, mà những sự tích anh hùng kỳ thật chỉ là những việc nhỏ lông gà vỏ tỏi, bốn người đều là con cháu quan lớn, được xưng thái tử đảng, mục đích làm việc chẳng qua vì lòng hư vinh quấy phá, tuyệt không phải chân chính vì nước vì dân.

Ngay trong thời điểm mấu chốt mưa gió nổi lên, lại trở mặt với mình? Hay chỉ là một lần trùng hợp? Hoặc là mưu đồ đã lâu, muốn lấy mình khai đao sau đó lại khoe khoang âm mưu?

Lục Vĩnh Huy chần chờ bất định, nhưng trong lòng hoảng loạn, nếu suy đoán của mình là thật sự...vậy phiền phức lần này thật lớn!

Đi qua đi lại trong phòng bệnh, thần sắc Lục Vĩnh Huy âm tình bất định.

- Họ Lục này, thật sự càng ngày càng quá mức.

Trên vách đá ngay bờ biển thành phố Ôn Lĩnh – Thai Châu, một chiếc xe Benz màu xám bạc dừng lại ven đường, Diêm Chí Tường đứng cạnh vách đá cúi đầu nhìn nước biển sôi trào, lấm bầm:

- Không gia nhập vòng luẩn quẩn thì thôi, tiểu cô nương thanh thuần như vậy vẫn hạ thủ giết được nàng...

Nhưng mà nói xong câu đó, hắn xoay người mở nắp xe lấy ra một rương hành lý, mở ra nhìn vào thi thể cô gái đã chết, thở dài nặng nề, xoay người bỏ thêm vài cục đá lớn, khóa lại, ném xuống vách đá...

Mặt trên đang có phương án chế ước dị nhân, thân là đầu lĩnh duy nhất của vòng luẩn quẩn dị nhân tỉnh Chiết Giang, cho dù Lục Vĩnh Huy không phải người trong vòng luẩn quẩn, hắn cũng phải nghĩ biện pháp bảo vệ tên kia, đây không chỉ giúp tên kia, còn là giúp chính bọn họ.

Nếu ở lúc này bị người nắm lấy nhược điểm, ngày sau khi đàm phán sẽ rơi vào hạ phong, luôn bị quản chế!

Diêm Chí Tường chưa từng gặp qua thiếu nữ này, sợ dĩ cướp thi thể của nàng lại tự mình ném nàng xuống biển hủy thi diệt tích, mục đích chủ yếu là vì muốn báo cho Lục Vĩnh Huy, để cho hắn thu liễm một ít, nếu không vì sao giữa ban ngày Diêm Chí Tường phải dùng sương mù che lại mặt mình cho người rõ dấu hiệu?

Nhưng Diêm Chí Tường vĩnh viễn sẽ không nghĩ tới, bởi vì một hành động thông báo nhất thời của hắn, cuối cùng lại đẩy toàn bộ dị nhân trên thế giới hoàn toàn đưa vào con đường tuyệt tích...

Dị nhân xuất hiện, là bởi vì trong đại não bị kích thích phát sinh một vài dị biến, có người không chịu nổi dị biến hoặc chết hoặc điên, có người tiếp nhận được ngoại lực kích thích, do đó lấy được siêu năng lực, loại người này được xưng dị nhân.

Đồng dạng khi đạt được năng lực thần kỳ, đại não cũng bị dị biến nhất định, vô luận là hình thức suy nghĩ hay phong cách hành sự đều phát sinh biến hóa cực lớn, khi năng lực đạt tới trình độ nhất định, ảnh hưởng sẽ càng lớn, có người phát điên, có người tính tình thay đổi giết người không chớp mắt.

Nhưng mặc kệ người đó nắm giữ năng lực nào, lực phá hoại cường đại bao nhiêu, đã vượt qua phạm trù người thường, loại người này ở trong mắt thần tiên chính thống vẫn là ngoại tộc, chính là đồ khốn nghịch thiên phạm thượng, chính là tồn tại nên bị gạt bỏ!

Ở dĩ vãng, những dị nhân còn ở trong giai đoạn tiến hóa sơ cấp, lão đầu tử lão thiên gia kia tự nhiên không hao phí quá nhiều tâm thần đi chú ý, mỗi cách vài chục năm sẽ ra tay một lần, gạt bỏ những dị nhân sắp bùng nổ tác dụng phụ kia, trước mắt lần ra tay cuối cùng của hắn là hai mươi năm trước, nhưng hiện tại đã có dị nhân mới xuất hiện.

Nếu dựa theo quỹ tích bình thường phát triển, đại khái phải thêm hai ba mươi năm mới là giai đoạn dị nhân tận thế.

Nhưng mà hiện tại Diệp Dương Thành xuất hiện, ông trời lại ban cho hắn Cửu Tiêu Thần Cách...

41. Chương 41: Lời Hứa Đặc Biệt Chuyển Chính Thức.

- Người đâu!

Ở trong phòng bệnh rối rắm chừng nửa giờ, Lục Vĩnh Huy vẫn không đoán được nguyên nhân Diêm Chí Tường làm như vậy, nhưng ngồi chờ chết cũng không phải phong cách làm việc xưa nay của hắn, cho nên hắn ngẩng đầu nhìn ra cửa hô lên một tiếng.

- Long ca!

Hai gã bảo tiêu canh gác ngoài cửa nghe tiếng đi vào, khom người chào Lục Vĩnh Huy.

- Lập tức thông tri Bính Khang, dặn hắn tra xét nội tình tiểu hộ sĩ trong bệnh viện trấn kia.

Lục Vĩnh Huy trầm giọng nói:

- Mặt khác điều tra ngày thường nàng từng xã giao với ai, bất kỳ manh mối nhỏ nhất nào đều phải cẩn thận điều tra cho tôi! Tra rõ ràng lập tức hội báo.

- Đã biết, Long ca!

Hai bảo tiêu chỉnh tề gập đầu, đáp ứng một liên xoay người rời khỏi phòng bệnh, một người tiếp tục đứng tại chỗ canh gác, người kia lấy ra di động đem chuyện Lục Vĩnh Huy dặn dò báo xuống.

- Tiểu huynh đệ, chờ một chút, tiểu huynh đệ!

- A?

Diệp Dương Thành mới bước xuống xe ba bánh định vào nhà chợt ngậy ra, dừng chân quay đầu lại, chợt thấy nam nhân béo mập ngày đó đang dẫn Nhung Cầu rất nhanh chạy tới, có lẽ bởi ưu thế thể trọng nên Nhung Cầu lại bị hấn kéo đi thất tha thất thểu.

Nhìn thấy nam nhân béo mập chạy đến trước mặt của mình, Diệp Dương Thành cúi đầu nhìn thoáng qua Nhung Cầu, lại ngẩng đầu nhìn nam nhân cười hỏi:

- Lại không chịu ăn sao?

- Đâu chỉ là không chịu ăn, còn không chịu uống nước!

Vừa nghe câu hỏi của Diệp Dương Thành, nam nhân vẻ mặt khổ sắc, nói:

- Từ ngày đó cậu dứt cho nó ăn một lần, sau này trở về thậm chí cũng không uống nước, buộc trong sân còn liên tục sửa vang với hàng xóm, thật sự gây sức ép khiến tôi muốn bệnh tâm thần.

Nói tới đây, vẻ mặt nam nhân thỉnh cầu nhìn Diệp Dương Thành, cầm hộp thức ăn trong tay đưa tới:

- Tiểu huynh đệ, cậu xem có thể hay không...

- Ha ha, đưa cho tôi đi.

Diệp Dương Thành gật nhẹ đầu cười, một tay tiếp nhận hộp thức ăn một tay cầm dây xích, ngồi xổm trước mặt Nhung Cầu, vươn tay sờ sờ đầu của nó:

- Tiểu tử kia, thật không ngoan!

- Ô ô...

Nhung Cầu ai oán hai tiếng, quỳ rạp trên mặt đất.

- Anh chờ một chút, tôi đi rót chậu nước.

Có chút thở dài nhìn Nhung Cầu, Diệp Dương Thành buông hộp thức ăn cùng dây xích, đứng lên gập gật đầu đi vào nhà.

Hơn một phút sau, Diệp Dương Thành bưng chậu nhựa đựng nước cùng một thau nhựa đi ra, đổ hộp thức ăn vào thau, đặt trước mặt Nhung Cầu nói:

- Ăn đi.

Tiếp theo trong ánh mắt tròn to lú lúi của nam nhân béo mập, Nhung Cầu đứng lên cúi đầu ăn cơm...

- Hắc, tiểu huynh đệ, cậu thật đúng là thần!

Nhung Cầu cúi đầu ăn, tâm tình nam nhân cao hứng hơn không ít, nhìn Diệp Dương Thành vươn ngón cái:

- Ở nhà của tôi, dùng đủ chiêu thức mềm dẻo vô dụng, không còn cách nào mới đi tìm cậu, không nghĩ tới nó lại nghe lời cậu như thế!

Diệp Dương Thành biết được đây là vì mình có thần quyền, nhưng cũng không giả vờ giả vịt làm gì, cũng không bại lộ bí mật của mình, nghe lời của nam nhân nói chỉ cười cười:

- Có thể nó còn nhận thức được tôi đi...

Chỉ một thoáng đã ăn xong, Nhung Cầu rõ ràng tinh thần hơn không ít, nhưng bộ lông khô khốc không ánh sáng cũng không có biến hóa lớn.

Ăn nhiều đồ ăn như vậy, tốt xấu cũng chống đỡ được hai ba ngày, có giáo huấn lần này, nam nhân đành hỏi trước:

- Tiểu huynh đệ, lần này lại phải đa tạ cậu, nhưng con chó này nếu quay về cũng chưa chịu ăn thì...
- Nếu nó còn chưa chịu ăn, thì cứ dắt tới gặp tôi.

Diệp Dương Thành rộng lượng khoát tay, cười dài nói:

- Bình thường tôi đều ở nhà, nếu không gặp được tôi thì có thể gọi điện thoại.

Đưa số di động của mình cho nam nhân, sau lời cảm tạ của hắn, Diệp Dương Thành quay người đi vào nhà.

Hiện tại còn chưa tới giờ tan sở, trong nhà không có ai, ngồi trên ghế dài trong phòng khách chốc lát, tinh tế cân nhắc việc cần làm đêm nay, an bài xong xuôi, hơn nữa diễn luyện trong đầu một phen, Diệp Dương Thành khẽ cười đi lên phòng.

- Hung thủ ít nhất phải hai người.

Tại hiện trường vụ án thôn Cửu Phường, người nhà nạn nhân còn đang ngồi trong phòng khách nức nở, đồn trưởng đồn công an trấn Bảo Kinh, chỉ đạo viên cùng phó đồn trưởng đều có mặt, đang đứng xem xét tình huống hiện trường vụ án, một nam tử trắng niên đeo bao tay trắng nói:

- Theo dấu vết còn sót lại trong hiện trường mà xem, hai hung thủ hẳn từng tái phạm, có lẽ có thể điều tra từ trong hồ sơ cũ, có đặc thù nào phù hợp phương diện này hay không, có lưu án trong hệ thống hay không?
- Tiểu Trương, anh trở về điều tra một chút.

Nghe lời của nam tử trắng niên, Lâm Phong Lâm đồn trưởng nghĩ ra vấn đề này, quay đầu dặn dò một thanh niên công an chừng hai mươi bảy hai mươi tám đứng gần đó.

- Đã biết, Lâm sở.

Thanh niên gật đầu, xoay người đi xuống lầu.

- Vụ án này hẳn là như vậy.

Trương Bảo Khang hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lâm Phong, mở miệng nói:

- Hai hung thủ thừa đêm tối cạy mở cửa sổ đột nhập vào nhà chuẩn bị ăn trộm, lại ngoài ý muốn làm kinh động hai cụ già đang ngủ trong phòng, đồng thời hai hung thủ cũng phát hiện hai cụ già, bởi vì sợ hãi bị bại lộ cho nên nhẫn tâm giết chết ba nạn nhân, sau đó tiếp tục vơ vét của cải...

Trương Bảo Khang đang phân tích, Lâm Phong cùng chỉ đạo viên đều lướt qua vẻ khinh thường, chuyện rõ ràng như vậy, còn cần anh tới nói? Cho dù là người mới xem thấy tình huống cũng đoán được một phần!

Nhưng hai người cũng không xen lời, tùy ý cho Trương Bảo Khang bốc phét phân tích lại vụ án, sau đó Lâm Phong mới lên tiếng:

- Hiện tại việc khẩn cấp trước mắt của chúng ta là nhanh chóng tập trung kẻ hiềm nghi phạm tội, hai hung phạm hung ác như vậy nếu để chúng trốn thoát, công an nhân dân chúng ta thật không làm tròn bổn phận!

Trường hợp luôn nói thật đường hoàng, bởi vì cách đó không đầy hai thước phóng viên đài truyền hình vẫn đang quay chụp đâu...

Bất quá những chuyện khoe khoang thế này cũng không đến lượt tiểu hiệp cảnh như Trần Thiệu Thanh, hắn đang đứng ở thang lầu, nghe tiếng vang trong phòng truyền ra, Trần Thiệu Thanh có chút bĩu môi, đang chuẩn bị xuống lầu ra ngoài hút thuốc, trong đầu lại đột nhiên chợt nhớ lời nói của Diệp Dương Thành lúc ở bệnh viện...

Nháy mắt, nhịp tim của Trần Thiệu Thanh chợt nhảy lên điên cuồng, khát, mình không may mắn như vậy đi...

- Tiểu Trần, cậu đứng ngây ngốc ở đó làm gì?

Ngay lúc Trần Thiệu Thanh đang phấn khởi, đồn trưởng Lâm Phong từ trong phòng đi ra, kỳ quái nhìn hắn, lại nói ra một câu làm Trần Thiệu Thanh chột hưng phấn:

- Cậu đi thông báo ọi người một chút, vụ án này phải dụng tâm tra xét cho tôi, nếu có hiệp cảnh nào tìm ra được manh mối hữu dụng, tôi sẽ đặc biệt tiến cử, đặc biệt cho hắn chuyển chính thức! Nếu người nào...

Câu nói kế tiếp của Lâm Phong, Trần Thiệu Thanh đã nghe không vào...

42. Chương 42: Ca Phát Đạt Rồi.

- Đêm nay đi dò thám trước, nếu như có thể thì lấy thêm một chút, nếu như không được thì chờ đợi, mở tiệm rồi tính sau.

Nằm trên giường, Diệp Dương Thành có chút xuất thần nghĩ.

Tuy rằng hắn chỉ tốt nghiệp trung học, nhưng cũng biết con dơi là động vật có vú, bây giờ là mùa hè, là mùa mà loài dơi sinh động nhất, tuy rằng chúng bị cận thị cao độ, chỉ có thể dựa vào sóng siêu âm phán đoán sự vật cùng phương hướng, nhưng có vài lần kinh nghiệm hành sử thần quyền, Diệp Dương Thành có thể khẳng định dưới tác dụng của thần quyền, khiến cho chúng đảm đương đội vận chuyển không trung hắn sẽ không xảy ra phiền phức gì quá lớn.

Tiền sao, ai cũng thích, trong đó có cả Diệp Dương Thành, trong nhà cần xây thêm nhà, bản thân mình cần sinh hoạt, em trai cần đi học, những điều này đều cần dùng tiền.

Nhưng hiện tại khả năng mà Diệp Dương Thành có thể nghĩ đến, có thể nghĩ cách kiếm tiền đều dùng chiêu số tối, từ lần trước lấy được hơn mười vạn, tâm tư của hắn khó tránh đặt lên phòng tài vụ trong sòng bạc, dù sao tiền nơi đó có mất bọn hắn cũng không dám phao tin, dù có thẩm tra, có năng lực tra được cái gì?

Cần vân tay không có, cần dấu chân cũng không, chỉ cần trên đường vận chuyển không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, số tiền kia có thể thần không biết quỷ không hay từ trong sòng bạc rơi xuống trong tay của mình!

Trong lòng có chút phấn chấn suy nghĩ, bất tri bất giác đã hơn năm giờ chiều, cha mẹ đã tan tầm về nhà.

- Tối hôm qua cha mẹ đã thương lượng qua.

Ngô Ngọc Phương đẩy cửa phòng con trai đi vào, ngồi xuống giường nói:

- Nếu con có thể mượn được số tiền kia thì mượn đi, mượn không được nói với cha mẹ một tiếng.

- Mẹ, con đã mượn được rồi.

Nghe được lời của mẹ mình, Diệp Dương Thành cười hì hì nói:

- Hiện tại đã bỏ trong ngân hàng, mượn năm vạn, hơn nữa con còn hai vạn, trong tài khoản của con đã có bảy vạn đâu.

- Nhanh như vậy?

Nghe được con trai trả lời, Ngô Ngọc Phương thoáng ngây ra, liền đứng lên nói:

- Ngày mai mẹ để cha con đến ngân hàng lấy hai vạn cho con, tự con đi tìm mặt tiền cửa hàng, hay là cha mẹ đi cùng với con?

- Để tự con đi thôi.

Diệp Dương Thành nghĩ nghĩ nói:

- Dù sao bên phố Triều Dương cũng chỉ có vài mặt tiền như vậy, mở chỗ nào cũng giống nhau.

- Được, tìm xong rồi khoan hãy ký hợp đồng, trở về báo cho cha mẹ biết một tiếng.

Ngô Ngọc Phương cũng không có ý kiến với quyết định của con trai, gật gật đầu nói:

- Đứng lên đi, đã mấy giờ rồi còn nằm trên giường!

- Hì hì...

Diệp Dương Thành cười khan, ngồi dậy xoay người mang giày ra cửa, chợt ngẩng đầu hỏi:

- Đứng rồi mẹ, ngày mai Cảnh Long thì sao?

- Phải, đêm nay mẹ nấu chè long nhãn hạt sen, nếm qua cơm chiều xong con cũng ăn một chút.

Ngô Ngọc Phương cười gật đầu quay người đi xuống lầu.

- Thật không biết thằng nhóc kia có chuẩn bị xong chưa?

Mang giày vào khế lắc đầu, hần lăm bầm đi theo mẹ mình xuống đất.

...

- Đợi lát nữa hô to thử xem, nhìn thử phản ứng của hần.

Đi ra khỏi hiện trường vụ án thôn Cửu Phường, Trần Thiếu Thanh lái thẳng xe máy dành cho hiệp cảnh chạy tới bệnh viện trấn, dừng xe trong bãi, theo bản năng sờ sờ cảnh còn bên hông, hít sâu một hơi đi thẳng vào đại sảnh bệnh viện.

Trần Thiếu Thanh không biết vì sao mình lại đem hai chuyện này liên hệ tới cùng nhau, nhưng trong lòng lại ngứa ngáy vô cùng, Lục Đức Tường đột nhiên xảy ra chuyện, sau đó cũng sẽ không còn quay về trấn Bảo Kinh công tác, nếu thừa dịp này lập được công lớn chuyển chính thức, vậy cuộc sống sau này sẽ tốt hơn, dù gì cũng là nhân viên công vụ nhận lương nhà nước! So sánh với công tác bấp bênh bây giờ vẫn tốt hơn nhiều.

Trong đầu đang cân nhắc đủ chuyện, nhưng bước chân của hần vẫn tiến nhanh, hưng hăng đi thẳng lên lầu ba, dựa vào chút ấn tượng lưu lại trong đầu lúc ấy, Trần Thiếu Thanh bắt đầu nhảy loạn như ruồi bọ không đầu khắp cả các phòng bệnh lầu ba.

Có lẽ ngại ngần bộ chế phục trên người hần, không có ai ngăn cản hành động của hần, khiến công tác điều tra của Trần Thiếu Thanh phi thường thuận lợi.

Hơn ba phút thời gian hần đã tìm khắp các phòng bệnh lầu ba một lần, không tìm thấy nam nhân kia, đến lúc này đầu óc của hần mới thoáng thanh tỉnh một ít, bình thủy! Bình thủy nước nóng!

Chỗ cung ứng nước nóng nằm ở lầu hai cùng lầu ba, mà phòng bệnh chỉ có bốn tầng, tựa theo tư duy logic mà suy tính, nếu nam nhân kia cầm bình thủy xuất hiện ở lầu ba, thì không khả năng bệnh nhân nằm ở lầu hai hay lầu một, nếu hiện tại trong lầu ba không thấy người, vậy thì...

Ánh mắt dừng lên trên bậc thang lên lầu bốn, trong lòng Trần Thiếu Thanh nhiều ít có chút bồn chồn, khi hần đến chỉ nghĩ chỗ tốt mà đồn trưởng Lâm Phong hứa hẹn, nếu làm tốt vụ án này sẽ được chuyển chính thức, nhưng đến thời điểm này Trần Thiếu Thanh mới sực tỉnh, nếu nam nhân kia thật sự là hung thủ, trong tay hần có ba mạng người, là ác đồ tiêu chuẩn, mà mình chỉ lẻ loi một mình, sẽ là đối thủ của hần sao?

Đứng tại cửa thang lầu chần chờ hồi lâu, Trần Thiếu Thanh cắn chặt răng, phú quý hiểm trung cầu, phải hay không còn chưa rõ ràng, bản thân tự đem mình hù sợ!

Cắn chặt răng, hần nhắc chân đi lên bậc thang.

- Vẫn nên lưu chuẩn bị đi.

Từ lầu ba đi lên lầu bốn, Trần Thiếu Thanh thoáng do dự vẫn lấy di động bật ra dây số của đồn trưởng Lâm Phong, lúc này mới bỏ di động vào trong túi, mang theo cảnh còn đi tới cuối hành lang bên trái, bắt đầu tìm kiếm từng phòng bệnh.

Phòng thứ nhất cùng thứ hai đều không có, khi Trần Thiếu Thanh đi ra khỏi phòng thứ ba, cửa phòng bệnh hơi chéch đối diện cũng mở ra, một bác sĩ trung niên từ trong đi ra ngoài, đi theo phía sau hắn...

Trần Thiếu Thanh nhìn thấy nam nhân mà mình đã từng gặp trước đó, nam nhân lúc này cũng chú ý Trần Thiếu Thanh mặc cảnh phục đứng đối diện, đúng như lời của Diệp Dương Thành đã nói qua, vừa nhìn thấy Trần Thiếu Thanh tên kia rõ ràng chấn động.

- Cho dù không phải hung thủ giết người, cũng có phạm án!

Chứng kiến phản ứng của nam nhân kia, trong lòng Trần Thiếu Thanh rất nhanh có phán đoán, thần nhiên xoay người đóng cửa phòng bệnh, giống như mình chỉ đến nơi đây thăm bệnh mà thôi.

Nhìn thấy động tác của Trần Thiếu Thanh, nam nhân vừa gọi lên lòng cảnh giác cũng chợt buông lỏng xuống, nắm tay siết chặt theo bản năng cũng thả lỏng ra.

Bác sĩ trung niên có vẻ vội vàng, rất nhanh đã đi xa bốn năm bước, ngay lúc nam nhân chuẩn bị đóng cửa phòng bệnh, Trần Thiếu Thanh đột ngột hét to một câu:

- Tiểu tử, anh đã phạm án, theo tôi đi một chuyến đi!

Thần sắc nam nhân đại biến, theo bản năng đóng mạnh cửa phòng bệnh, tốt lắm, đây là lần bốn, đóng cửa phòng bệnh chẳng khác gì bắt ba ba trong rọ!

Chỉ cần giữ chặt lối ra, quả thật là chạy đằng trời! Mà trong phòng bệnh còn có người khác, nói không chừng là đồng lõa của hắn!

Trần Thiếu Thanh nhếch miệng cười, lấy di động bấm số của Lâm Phong, trong lòng cuồng hô:

- Ca phát đạt rồi!

43. Chương 43: Anh Dũng Bị Thương

Cái gì?

Vừa quay lại sở, Lâm Phong đang ở trong phòng làm việc của mình nhứ mảy suy nghĩ, đột nhiên nhận được điện thoại của Trần Thiếu Thanh, nghe được Trần Thiếu Thanh báo cáo, thân hình chấn động, bật dậy khỏi ghế, trên mặt lộ vẻ vui mừng:

- Xác định sao?

- Lâm sở, quy nhi tử kia vừa thấy được chế phục trên người tôi liền trốn tránh, bị tôi quát hỏi liền trốn vào phòng bệnh không ra, cho dù không liên quan đến vụ án Cửu Phưởng nhưng nhất định đã phạm vào vụ khác, hiện tại tôi đang ở phòng bệnh...

Tuy tâm tình Trần Thiếu Thanh kích động, nhưng nói chuyện có chút lưu loát, không có cảm giác gì nói lắp.

- Tiểu Trần, nếu hắn thật sự là hung thủ vụ án Cửu Phưởng, tôi sẽ xin cho cậu chuyển chính thức!

Lúc này Lâm Phong lại thấy hi vọng, vừa rồi còn đang đau đầu vì vụ án đầu, hiện tại đã có manh mối, cho dù không phải hung thủ vụ án Cửu Phưởng, nhưng chỉ cần phá vụ án là tốt lắm!

Phóng viên đài truyền hình vẫn đang chờ bên ngoài đầu! Nhưng dù sao Lâm Phong cũng là lão quan trường, sự tình còn chưa minh xác có một ít lời tự nhiên không thể nói lung tung, sau khi cúp điện thoại đi nhanh ra văn phòng, gọi bảy tám nhân viên công an cùng hiệp cảnh lên xe ra ngoài.

Tuy rằng cả quá trình Lâm Phong chưa hề nói lời nào với phóng viên, nhưng dù sao đây là nghề nghiệp của người ta, vừa thấy động tác của Lâm Phong lập tức theo lên xe, đi theo sau xe công an gào thét chạy thẳng về hướng bệnh viện trăn!

Thu hồi di động, tâm tình Trần Thiếu Thanh trào dâng, nhưng hấn hiển nhiên đánh giá thấp ý chí của tên hung thủ trong phòng bệnh, tên kia tránh trong phòng nghe được lời của Trần Thiếu Thanh nói với Lâm Phong, hấn còn không gấp sao?

Con thỏ nóng nảy còn cần người, huống chi là hung thủ giết người đây?

Vì thế, ngay khi Trần Thiếu Thanh cất lại di động, cửa phòng bệnh đột nhiên giật ra, nam nhân tóc húi cua bỏ nhào thẳng tới chỗ Trần Thiếu Thanh, sắc mặt dữ tợn cơ hồ hù dọa Trần Thiếu Thanh hồn phi phách tán, dù sao chỉ là thanh niên hai mươi tuổi, chưa từng trải qua trận thế lớn, đối mặt với hung thủ giết người, kinh nghiệm giao đấu của hấn rõ ràng là không đủ!

- Phanh!

Trên mặt trúng phải một quyền, Trần Thiếu Thanh bị đánh văng bật lui trúng ngay vách hành lang.

Cũng may tên hung phạm biết rõ công an sắp đến, căn bản không có lòng hiếu chiến, ánh mắt tràn đầy sát khí hung ác trừng trừng liếc Trần Thiếu Thanh, tựa hồ như cảnh cáo hơn nữa muốn ghi nhớ khuôn mặt của hấn để ngày sau trả thù.

Sau đó nam nhân quay đầu chạy về hướng thang lầu, đến lúc này Trần Thiếu Thanh mới tỉnh táo lại, bắt chắp gương mặt bầm tím của mình, nắm lấy cảnh còn gằm lên giận dữ:

- Kháo, dám đánh tôi?

Nam nhân kia không ngừng kêu khổ!

Tâm tình hấn cực độ khẩn trương suốt đêm qua, còn bị thương thế của em trai gây sức ép suốt một đêm không ngủ, lúc này tinh thần thật mệt mỏi, nhưng Trần Thiếu Thanh lại giống như cực kỳ thù hận một quyền của hấn, còn mang theo cảnh còn đuổi theo hấn!

Một người tinh thần đầy đủ, một người uể oải mệt mỏi, một là hiệp cảnh, một là hung phạm giết người, nhiều loại nguyên nhân tổng hợp lại đợi đến khi hai người chạy xuống tới lầu một, nam nhân kia đã thở hồng hộc, thể lực không còn chống đỡ nổi, mà lúc này Trần Thiếu Thanh càng đuổi càng hăng, hận không thể làm cho toàn thể giới đều biết tư thế oai hùng chuyên nghiệp của hấn hiện tại...

- Mẹ nó...

Lao ra cổng bệnh viện, Trần Thiếu Thanh chỉ còn cách nam nhân kia chừng ba bốn bước, trong lòng tên kia cảm tức, hung hăng mắng một tiếng đột nhiên rút ra dao bấm, dưới ánh nắng trời chiều nổi lên hàn mang lạnh lẽo...

- Đi chết đi!

Hấn mạnh mẽ quay đầu, con dao bấm trong tay trực tiếp đâm vào ngực Trần Thiếu Thanh!

- Kháo!

Một tiếng rít gào tràn đầy phẫn nộ, lưỡi dao đâm vào cơ thể Trần Thiếu Thanh, nhưng trong một khắc này Trần Thiếu Thanh cũng không lựa chọn quay đầu bỏ chạy, mà là nâng cao cảnh con trong tay, thừa dịp tên nam nhân kia đang đại loạn, hung hăng gõ mạnh lên đầu hấn.

Sau đó hai người đều ngã xuống đất, giữa ngực Trần Thiếu Thanh tràn ra máu tươi, rất nhanh nhuộm đỏ chế phục hiệp cảnh của hấn, nhưng biểu hiện anh dũng dị thường khi này đã được phóng viên truyền thông trong xe quay chụp xuống...

- Ô e ò e...

Thanh âm tiếng còi xe công an đã đến ngay trước mắt, ngay lúc Trần Thiếu Thanh cùng tên hung phạm ngã xuống đất, hai xe công an đã gào thét lao tới...

- Mau đưa tiểu Trần vào bệnh viện cấp cứu!

Một màn Trần Thiếu Thanh chiến đấu với hung phạm đã bị Lâm Phong nhìn thấy thật rõ ràng, lúc này cũng không còn quần tên nam nhân kia có phải hung thủ vụ án Cửu Phường hay không, chỉ riêng việc hấn cầm dao đâm Trần Thiếu Thanh đã là trọng tội!

Vừa bước xuống xe, hấn lập tức chỉ huy hai hiệp cảnh nâng Trần Thiếu Thanh đưa vào bệnh viện cấp cứu, nhưng không biết có phải đã nhìn thấy có phóng viên cùng đến hay không, Trần Thiếu Thanh lại đột nhiên tỉnh lại, sau đó suy yếu dị thường nhìn Lâm Phong nói:

- Lâm...Lâm sở...

- Cậu nói đi.

Phóng viên đang ở bên cạnh, biểu hiện của Lâm Phong cực kỳ giống một thủ trưởng hòa ái, ngữ khí dị thường dịu dàng.

- Hung...hung thủ...

Trần Thiếu Thanh dứt quãng nói:

- Hấn...hấn không thể chạy...tôi...tôi không...làm mất mặt công an...chúng ta...

Đầu hấn vừa lệch, rốt cục hôn mê.

Nữ phóng viên đứng bên cạnh bộ dạng thật thanh tú, làn da trắng nõn khiến người mơ màng, nhưng vào lúc này nàng đang nghẹn ngào, đứng trước màn ảnh ánh mắt ửng đỏ:

- Các vị khán giả, đây là công an nhân dân của chúng ta! Đây, mới chính là công an nhân dân chân chính của chúng ta!

Hai câu nói thật ngắn gọn nhưng lại phi thường tuyệt hảo.

Trần Thiếu Thanh rốt cục được đưa vào bệnh viện, nữ phóng viên bắt đầu cuộc phỏng vấn điều tra của mình, làm đồn trưởng công an, là người đầu tiên nhận được điện thoại của Trần Thiếu Thanh, khi nữ phóng viên hỏi nguyên do cuộc chiến đấu giữa Trần Thiếu Thanh cùng kẻ giết người lần này, về mặt Lâm Phong đau đớn kịch liệt nói:

- Tiểu Trần đồng chí, là kiều ngạo của đồn công an trực thuộc trấn Bảo Kinh chúng tôi, khi phát hiện manh mối hung phạm liền lập tức thông tri cho tôi, tôi...

Sau một phen nói chuyện dùng những từ ngữ thật trau chuốt, Lâm Phong trầm giọng nói:

- Hiện tại sống chết của tiểu Trần đồng chí còn chưa rõ, nhưng chúng tôi sẽ nhớ kỹ anh ấy, nhớ kỹ biểu hiện anh dũng hôm nay của anh ấy, nhớ kỹ câu nói trước khi anh ấy hôn mê, nhớ kỹ...

Những lời nói này như thế nào giống như Trần Thiếu Thanh sẽ chết rồi đây?

44. Chương 44: Cướp Hết Sạch Sẽ

Đêm trước ngày thi tốt nghiệp, là thời khắc tinh thần của toàn bộ thí sinh đều căng thẳng, vì vậy trong trường học thật khẩn trương không để cho học sinh phải tiếp tục ôn tập mà cho họ về nhà, lấy danh nghĩa điều chỉnh tâm tính, thả lỏng nghỉ ngơi.

Nhưng trên thực tế lại có ai ngủ ngon được đây? Ngay cả Diệp Cảnh Long cũng vậy, hơn năm giờ đã về nhà, dùng xong bữa tối trực tiếp lên lầu, khóa mình trong phòng bắt đầu khấn trương ôn bài, bất kể là vì kiên cố cũng tốt, làm thời nước tới tròn mới nhảy cũng thế, hấn đã hoàn toàn chuẩn bị tiến vào trạng thái chiến tranh.

Hơn bảy giờ tối, ăn xong chè long nhãn hạt sen, Diệp Dương Thành đi lên lầu dừng chân trước cửa phòng em trai một lát, nghĩ nghĩ cũng không đi gõ cửa, lại có chút tự giễu cười cười, nhấc chân lên lầu.

Vào phòng ngủ khóa cửa lại, kéo màn cửa sổ chỉ lưu chút khe hở, bởi vì mùa hè thật nóng nên Diệp Dương Thành cởi quần áo, chỉ mặc một chiếc quần lót tam giác nằm trên giường, bật quạt máy, lại đắp mền, sau đó vỗ tay:

- Ba, lão đại, lại đây.

- Ông...

Thanh âm vo ve nhẹ nhàng vang lên, ruồi trâu biến dị xuất hiện trên lòng bàn tay hắn, tinh thần phấn chấn vỗ cánh, sau đó yên tĩnh lại.

Nhìn con ruồi trâu biến dị, Diệp Dương Thành chậm rãi nhắm mắt, rất nhanh ám ảnh lên người nó, vỗ cánh bay lên.

Có kinh nghiệm phi hành tối hôm qua, lần này ám ảnh thật tự nhiên hài hòa, thao tác lưu loát sinh động không hề có chút đông cứng, bay quanh phòng ngủ vài vòng sau đó Diệp Dương Thành mới vỗ cánh lượn một vòng duyên dáng bay ra khe hở cửa sổ...

- Khang ca, đây là phần của ngày hôm nay.

Trong phòng tài vụ lầu sáu sông bạc trấn Bảo Kinh, một nữ nhân hơn ba mươi tuổi đang đứng trong một đồng tiền chất chồng đã được kiểm kê xong xuôi, nói với Lục Bính Khang:

- Quy củ nơi này mỗi tối tám giờ bắt đầu kiểm kê thu nhập, sau tám giờ thì tiền bạc sẽ tích lũy tính vào ngày kế tiếp, hôm nay tiền vay có ba mươi chín vạn năm ngàn sáu, thu lại tiền vay cộng thêm lợi tức là năm mươi ba vạn tám ngàn chín.

Nói tới đây, nữ nhân nhìn Lục Bính Khang mỉm cười, tạm dừng một lát tiếp tục nói:

- Khi đi đòi nợ đã đánh một người tàn phế, chuẩn bị chi ra ngoài ba vạn tư, hơn nữa thu nhập bình thường trong bãi hôm nay, nơi này tổng cộng là ba trăm hai mươi vạn bảy ngàn lẻ bốn trăm, trước mắt còn chưa thu nợ bốn trăm bốn mươi một vạn tám ngàn lẻ năm trăm.

- Ân.

Nghe xong nữ nhân giải thích, Lục Bính Khang đã có hiểu biết nhất định về tình huống của sông bạc, hơn nữa hiện tại tâm tình tồi tệ cực độ, khẽ gật đầu ừ một tiếng, không nói lời nào quay người đi ra khỏi phòng tài vụ.

- Khang ca, đợi lát nữa.

Ngay khi Lục Bính Khang mở cửa phòng, nữ nhân mở miệng gọi hắn, đợi khi thấy khuôn mặt có vẻ tức giận của Lục Bính Khang nhìn lại, lên tiếng hỏi:

- Dựa theo thường lệ số tiền chưa kiểm kê sau tám giờ không thể cất vào két sắt, ban đầu phương thức xử lý những số tiền kia của cha ngài là đưa đến phòng ngủ của ông ấy, ngài...

- Đặt ở trong này đi.

Không đợi nữ nhân hỏi xong, vẻ mặt Lục Bính Khang mất kiên nhẫn phát tay, lưu lại một câu mới rời đi:

- Không có người nào lên được lầu sáu, nếu tiền bị mất tự cô xem mà làm!

Ngây người nhìn theo bóng lưng Lục Bính Khang rời khỏi, sắc mặt vốn đang mỉm cười của nữ nhân dần dần âm trầm xuống, thầm mắng vài câu, quay đầu nhìn ba nhân viên kiểm kê tài khoản phòng tài vụ nói:

- Đóng lại cửa sổ cẩn thận, ba người thay phiên nhau trực ban, đêm nay đứng ở cửa canh chừng cho tôi, nếu xảy ra vấn đề gì, tự các anh xem mà làm!

Một tầng áp một tầng, nghe lệnh của nữ nhân, ba nam nhân trần trụi chỉ có thể bồi cười, bọn hắn đương nhiên thấy được tâm tình hiện tại của nữ nhân kia thật tệ hại, ngay lúc này đụng vào nàng tìm rũi ro sao? Không có ai là người ngu!

Đội sau khi kiểm tra xong tiền bạc cất vào két sắt, lúc này nữ nhân mới rời khỏi phòng tài vụ, nhưng khác với thường ngày chính là sau khi nàng rời đi, vẫn lưu lại hai nam nhân canh gác ở đó, đem số tiền thu được sau tám giờ thoảng sửa sang lại cuối cùng chồng chất trên bàn trà.

Hết thấy chuyện phát sinh trong phòng tài vụ đều bị Diệp Dương Thành nghe được rõ ràng, thầm nhủ trong lòng, trời cũng giúp ta!

Cũng may quyền lực trong sông bạc phát sinh biến hóa, nếu bây giờ vẫn còn là Lục Hồng Quân cùng a Trân, nói không chừng đêm nay toàn bộ kế hoạch của hắn đều bị hẫng, bởi vì không có loài côn trùng nào đủ khả năng mở ra két sắt thật lớn ở góc tường!

Hiện tại rất tốt, thu nhập sau tám giờ không bị đưa vào phòng ngủ, một lát nữa sông bạc đóng cửa, hai nam nhân trần truồng đều phải đi ra bên ngoài cửa canh gác, cả phòng tài vụ lớn như vậy chỉ còn lưu lại một con ruồi trâu biến dị...đây không phải cơ hội tốt đưa tới tận cửa hay sao!

Bản thể đang nằm trên giường, Diệp Dương Thành không nhẫn nhịn được nhếch môi cười...

Lúc hắn tiến vào thông qua cửa sổ, nhưng hiện tại đã là mười giờ rưỡi, hai nam nhân ở lại canh gác đứng dậy đi đóng cửa sổ, làm cho tính toán của Diệp Dương Thành trôi theo dòng nước, hắn ngẩng chiếc đầu nhỏ nhỏ nhìn thoảng qua, cuối cùng đem lực chú ý tập trung trên lỗ thông gió bị hỏng mất bên trên.

Đã đến mười một giờ rưỡi, số tiền chồng chất trên bàn trong phòng tài vụ đã hơn tám mươi vạn, lúc này là thời điểm mà dân cờ bạc sinh động nhất, phỏng chừng đợi khi sông bạc đóng cửa, hơn tám mươi vạn kia có thể biến thành hơn trăm vạn.

Hiện tại Diệp Dương Thành thật thiếu tiền, cho nên nếu điều kiện cho phép, hơn trăm vạn kia...có thể lấy được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, tranh thủ quét sạch!

Bởi vì trong lòng hắn hiểu thật rõ ràng, đêm nay sau khi mình ra tay, tính cảnh giác trong sông bạc sẽ tăng vọt, ngày sau sẽ không còn cơ hội hạ thủ tốt như vậy!

Nằm trên giường cân nhắc chuyện này, Diệp Dương Thành thừa dịp hai nhân viên canh gác hút thuốc trò chuyện, vỗ cánh bay lên chui vào lỗ thông gió tối đen bên trên.

Thông đạo lỗ thông gió phỏng chừng đã bị vứt đi từ lâu, tối đen không thấy năm ngón, căn bản không nhận rõ được hoàn cảnh chung quanh.

Diệp Dương Thành chỉ có thể mò mẫm bay về phía trước, vừa đi vừa ngừng, giằng co suốt mười mấy phút như trong mê cung mới tìm được lối thoát ra ngoài.

Nhìn lối ra tuy đã bị vứt đi nhưng vẫn còn lưu chút lưới sắt, đứng ở đó khoa tay múa chân hồi lâu, cuối cùng hắn mới xác định một sự thật...khe hở này nhiều nhất chỉ có thể thông qua một con dơi mà thôi, mà không gian trong ống thông gió lại không lớn, một con dơi muốn vỗ cánh bay còn phải mang theo đồ vật, thật sự khó khăn chẳng khác gì một người bình thường gánh hai thùng nước đi leo núi, cực kỳ gian nan!

- Mụ nội nó, cho dù là cướp, cũng phải cướp hết sạch sẽ!

Trong lòng nảy sinh ác độc, ruồi trâu quay đầu bay trở ngược vào phòng tài vụ, đồng thời bản thể Diệp Dương Thành truyền ra mệnh lệnh đầu tiên cho động vật có vú:

- Ba trăm con dơi, mười con một đội, trong ba phút tập kết trên mái nhà sông bạc...

45. Chương 45: Đội Vận Chuyển Dơi.

Nhưng sau khi truyền ra mệnh lệnh, Diệp Dương Thành thoảng cân nhắc chốc lát, cảm thấy được chỉ ba trăm con dơi còn chưa đủ, liền cắn răng nói:

- Sáu trăm con dơi, trong ba phút tập hợp trên mái nhà sông bạc!

Ngay mùa hè, là thời điểm loài dơi hoạt động sinh động nhất, bởi vậy sáu trăm con dơi cũng không khó tập hợp, chưa đầy ba phút đồng hồ sáu trăm con dơi đã thần không biết quỷ không hay xuất hiện trên mái nhà

sòng bạc, mười con một đội, im lặng nằm sấp, không hề nhúc nhích, lẳng lặng chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của Diệp Dương Thành.

Cùng lúc đó, ruồi trâu biến dị đã quay về trong phòng tài vụ, ghé vào trên lỗ thông gió lẳng lặng nhìn chăm chú vào hai nam nhân trần truồng lỏa thể, tĩnh tâm chờ đợi giờ đóng cửa của sòng bạc sắp đến.

Từng phút từng giây trôi qua, đảo mắt đã đến một giờ hai mươi ba phút.

- Một đám cuối cùng.

Hai thanh niên mang theo hai bao bố màu đen gõ cửa phòng tài vụ, đặt hai bao bố lên bàn làm việc, nói một câu với hai nam nhân trần trụi kia, liền rời khỏi phòng.

Đây cũng là một trong những quy củ của sòng bạc, ngoại trừ nhân viên phòng tài vụ, những nhân viên khác chỉ cần còn mặc chỉnh tề thì không được vi phạm lý do gì ở lại phòng tài vụ vượt qua mười giây đồng hồ, cho nên mỗi một lần người bên dưới đem tiền mang lên đều lập tức bước đi, chỉ có lần cuối cùng mới có câu chào hỏi báo cho nhân viên phòng tài vụ sòng bạc đã đóng cửa.

Cửa phòng tài vụ đóng lại, hai nhân viên đem tiền trong bao bố thoáng sửa sang một chút, chong chóng lên bàn trà, hai người không hẹn cùng giãn ra thân hình, một người nói:

- Tôi ở đây xem chừng, anh đi gọi Biển Đầu qua canh gác, tám giờ sáng mai tôi mới tiếp nhận, tới ba giờ chiều tới lượt anh.

Chuyện an bài người canh gác không có gì dị nghị, hai người thân thể trần truồng rời khỏi phòng tài vụ, cửa phòng đóng lại, bên ngoài truyền vào thanh âm tiếng khóa cửa.

Đưa mắt nhìn hai nam nhân biến mất trong tầm mắt của mình, lúc này Diệp Dương Thành mới vỗ cánh bay ra khỏi lỗ thông gió, bắt đầu đi lòng vòng trong phòng tìm kiếm thông đạo càng thêm tiện lợi hơn lỗ thông gió kia, nhưng sự thật chứng minh biện pháp an ninh của sòng bạc vẫn rất khá.

Chẳng những cửa phòng khóa trái, ngay cả cửa sổ cũng khóa chặt, căn bản không có biện pháp mở ra.

Bản thể nằm trên giường trong nhà bắt đầu dĩ thử dãi, Diệp Dương Thành đành hạ lệnh:

- Từng con dơi thông qua thông đạo lỗ thông gió chui vào, đi tới lỗ thông gió lầu sáu đi...

Đàn dơi đang ở trên mái nhà nghe theo mệnh lệnh của Diệp Dương Thành bắt đầu chỉnh tề xếp thành một hàng dài, từng con chậm rãi chui vào lỗ thông gió trên tầng thượng, bắt đầu đi theo quỹ tích thông đạo mà hần đã thăm dò trước đó chậm rãi bò đi.

Sáu trăm con dơi lao vào thông đạo lỗ thông gió, bởi vì diện tích không đủ nên không thể bay, tuy rằng lỗ thông gió nằm trên tầng thượng, còn có vách tường che giấu, nhưng thanh âm tiếng vang truyền ra vẫn có thể nghe thấy...

- Sa sa sa...

Thanh âm sần sật rất nhỏ khiến hai nhân viên tuần tra chú ý, một người cầm đèn pin ra dấu cho người khác dừng lại, sau đó cau mày đứng nơi đó cẩn thận nghe ngóng, vẻ mặt hồ nghi nói:

- Đây là thanh âm gì vậy?

- Không biết.

Người còn lại thần tình nghi hoặc, hần cũng nghe được tiếng sần sật kia, nhưng bởi vì còn cách một bức tường nên không thể xem được là thứ gì, đưa tai áp vào tường lắng nghe một lát, nói:

- Nơi này hình như là lỗ thông gió, chắc có con chuột hay vật gì đó chui vào nhảy loạn bên trong đi!

- Con chuột chui trong lỗ thông gió?

Nghe được câu nói của người kia, người lên tiếng lúc đầu nhẹ nhàng thở ra, cười nói:

- Vật kia chui loạn khắp nơi, nhưng cũng không có gì trở ngại, đi thôi, đi lâu ba nhìn xem.

Vì thế một lần xuất hiện điều ngoài ý muốn duy nhất, lại bị suy đoán của hai người kia làm chính bọn hần xem nhẹ.

Sẽ không ai đi chú ý một con chuột có phải chui vào lỗ thông gió hay không, dù sao đó cũng chỉ là thường thức bình thường của mọi người, có gì đáng để chú ý, đáng để kinh ngạc?

Nhưng ý nghĩ sơ sẩy của bọn hần đối với Diệp Dương Thành chính là kết quả tốt nhất, đàn dơi dọc theo đường đi hữu kinh vô hiểm tiến tới lỗ thông gió phòng tài vụ, Diệp Dương Thành thao tác ruồi trâu đang dựa đồng tiền phi nghĩa trên bàn trà, đang ngửi mùi thơm mê người kia...

Từng con dơi bay ra khỏi lỗ thông gió, theo sự chỉ huy của hần sắp xếp mười con một đội, chậm rãi rơi xuống đất, thật chính tề hơn nữa thanh âm cực nhỏ! Nhất là sau khi hần truyền mệnh lệnh không được lên tiếng, không có con dơi nào phát ra tiếng kêu xèo xèo, nhu thuận dịu ngoan dị thường.

Thao tác con dơi làm đội vận chuyển, đối với Diệp Dương Thành mà nói không khác gì sự khiêu chiến hoàn toàn mới, móng vuốt của loài dơi rất yếu, muốn bắt cọc tiền bị niêm phong thật sự là vô cùng khó khăn, còn phải thông qua lỗ thông gió vận chuyển ra ngoài mà không làm tiền rơi tán loạn lại càng thêm khó!

Nhưng vào lúc này khi hần đang ghé trên đồng tiền nhìn sáu trăm con dơi đã thuận lợi đi vào phòng tài vụ, trong lòng không ngừng suy nghĩ đối sách, khóe mắt chợt nhìn thấy một cuộn chỉ len ngay ở góc cách đó không xa, vừa nhìn thấy cuộn chỉ trong đầu hần chợt lóe linh quang, bản thể nằm trên giường chợt bật dậy, nói:

- Đội thứ nhất, hai con một tổ, đem tiền trên bàn trà vận chuyển xuống đất, đội thứ hai, đem cuộn chỉ len góc tường dùng hàm răng của các người cắn thành từng đoạn...

Tưởng tượng thật tốt đẹp, sự thật lại tàn khốc, hai con dơi theo mệnh lệnh của hần vỗ cánh bay lên muốn đem xấp tiền đầu tiên chuyển xuống đất, nhưng khi móng vuốt của chúng vừa bắt lấy giấy niêm phong muốn bay lên, giấy niêm phong xé rách, một chồng tiền đại khái chừng bảy tám ngàn tán ra dưới đất, đổ hồng chói lọi.

Có lần đầu tiên thất bại, hần đã hoàn toàn bỏ qua ý niệm cho con dơi nắm lấy một xấp tiền, nhưng nhìn tờ tiền tán rơi trên mặt đất lại cho hần một lời nhắc nhở hoàn toàn mới.

Đại đội dơi tiến vào phòng tài vụ được 23 phút, sau đó con đầu tiên chui ra khỏi lỗ thông gió, trên miệng cắn tờ nhân dân tệ đỏ hồng chói lọi, ánh mắt nho nhỏ xoay xoay quay tròn, sau đó mới vỗ cánh nhanh chóng biến mất trong màn đêm...

46. Chương 46: Tài Phú Trăm Vạn.

Con dơi thứ nhất biến mất trong bóng đêm, từ trong lỗ thông gió nho nhỏ không ngừng có con dơi chui ra, từng con tiếp theo từng con, mỗi con tiếp theo mỗi con, miệng của mỗi con đều cắn một hoặc vài tờ tiền mặt, nhiều khoảng sáu bảy trăm, ít khoảng hai ba trăm, cũng không hề thống nhất với nhau.

Nếu vào lúc này có ai ở trên không trung nhìn xuống, nhất định sẽ kinh hãi phát hiện đàn dơi cơ hồ xếp thành một đường thẳng tập hướng chỗ Kinh Khê bay đi.

Sáu trăm con dơi, một lần có thể vận chuyển đại khái ba mươi vạn nhân dân tệ, tuy rằng lúc ban đầu Diệp Dương Thành muốn cho hai con cầm lấy một xấp vài ngàn vạn chuyển lên mái nhà, sáu trăm con dơi có thể một lần chuyển sạch toàn bộ số tiền trên bàn trà, nhưng cuối cùng bởi vì không thực tế nên đành phải buông tha ý nghĩ này.

Nhưng theo tốc độ hiện tại mà xem, một lần ba mươi vạn, qua lại vài lần là có thể đem số tiền kia dọn sạch!

Truyền xong mệnh lệnh, bản thể Diệp Dương Thành chợt mở mắt, mặc dù còn chưa giải trừ ám ảnh trên thân ruồi trâu biến dị, nhưng ý thức đã quay về trên bản thể.

Vội vàng bò lên khỏi giường, lại mặc quần áo, sau đó lục lọi trong tủ quần áo lấy ra sàng đan cũ kỹ không biết đã bao nhiêu năm trước, sau đó mới nhẹ chân nhẹ tay đi ra khỏi phòng, mang giày đi thẳng lên gác xép.

Nhà của hần tổng cộng có bốn tầng, một dãy tương liên với Diệp gia có hai mươi mấy gia đình, độ cao đều giống nhau, ở đêm hôm khuya khoắc hần cũng không lo lắng sẽ có ai đột ngột đi lên mái nhà mà phát hiện.

Nhẹ nhàng kéo xuống then cửa, chậm rãi mở mái tôn gác xép, vươn đầu ra dò xét một vòng, xác nhận không có người nào ở chung quanh, hần mới chui ra ngoài đem sàng đan trải ra.

Diệp Dương Thành vừa trải xong sàng đan chưa được ba mươi giây, các thành viên đội vận chuyển dơi đã thuận lợi bay tới, đáp xuống trên sàng đan buong tiền ngậm trong miệng, sau đó tiếp tục bay trở về phòng tài vụ sông bạc tiến hành công tác vận chuyển.

Sáu trăm con dơi ở trên bầu trời xếp thành hai đội, bên này tới bên kia trở về, bận rộn công tác vận chuyển liên tục đến ba giờ rưỡi sáng mới đem toàn bộ tiền bạc đặt trên bàn phòng tài vụ sông bạc cướp hết sạch sẽ!

- Rốt cục đủ tiền mua nhà!

Đội vận chuyển dơi được Diệp Dương Thành giải tán, tự quay về chỗ của mình, mà bản thân Diệp Dương Thành đang ở trên mái nhà mình, nhìn tiền mặt tán loạn trên sàng đan, hô hấp thật dồn dập, nói khó nghe một chút Diệp Dương Thành lớn như vậy chưa từng gặp qua một trăm vạn tiền mặt xếp chồng chất chung một chỗ như thế!

Thu liễm tâm tình dao động, hần dùng tốc độ nhanh nhất buộc lại sàng đan.

Hơn trăm vạn đồng quả thật không nhẹ, cũng may hần chỉ bước xuống vài bậc thang là tới phòng mình, tận lực duy trì động tác nhẹ nhàng, đem sàng đan mang vào trong phòng ngủ, lúc này hần mới đi nhanh ra khỏi phòng leo lên gác đóng lại mái nhà, đứng trên bậc thang thở sâu vài lần, mạnh mẽ áp chế tạp niệm trong lòng, tận lực giữ vững bình tĩnh quay về trong phòng của mình.

- Vừa rồi bên trong có phải có tiếng vang gì hay không?

Một thanh niên hai mươi bốn hai mươi lăm đứng ngay cửa phòng tài vụ cau mày nói một câu, tiếp theo khom người dựa vào trên cửa cố gắng chứng kiến cảnh tượng bên trong, nhưng cánh cửa quá dày, căn bản không cách nào xem xét được.

Về mặt hần kỳ quái quay đầu đi, gãi gãi đầu khó hiểu không biết thanh âm nho nhỏ kia là chuyện gì xảy ra, nhưng vừa nghĩ tới biện pháp bảo an trong phòng tài vụ, hần chợt yên tâm không ít.

Dù sao nơi này là lầu sáu, chung quanh cũng không có kiến trúc gì có thể leo lên, hơn nữa cửa sổ là loại kính chịu lực, bên trong còn khóa trái, nếu như vậy vẫn còn người đột nhập vào trộm được tiền, vậy đó cũng không phải là người, mà là quỷ!

Đứng trước cửa cân nhắc hồi lâu, cuối cùng hần lựa chọn buông tha truy cứu, dựa vào tường hai tay khoanh trước ngực, không bao lâu sau đã mơ màng ngủ gục đi...

Diệp Dương Thành đem sàng đan nhét xuống gầm giường, cởi quần áo nằm xuống, khép đôi mắt đem ý thức chuyển qua trên người ruồi trâu biến dị, cảnh tượng trước mắt biến thành phòng tài vụ sông bạc.

Tối đen, nhìn không thấy rõ ràng, nhưng hần vẫn phát hiện một ít dấu vết trên sàn nhà...phân dơi!

Lúc trước hạ lệnh không được ồn ào, nhưng lại quên hạ lệnh cấm đại tiện, hiện tại hay lắm, trên sàn nhà lưu thật nhiều phân dơi, mặc cho ai đi vào cũng có thể thông qua phân dơi phát giác một ít hương vị không tầm thường.

Việc này đã trái ngược ý nghĩ muốn hành động thần không biết quỷ không hay của hần, nhưng cũng không có cách nào, phân dơi quá nhiều, còn có cả nước tiểu của dơi, trời lại sắp sáng, hần làm sao có biện pháp thủ tiêu sạch sẽ?

Nằm trên giường không nhìn được cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ đành vỗ cánh rời khỏi phòng tài vụ, về việc sau khi bị người chứng kiến phân cùng nước tiểu của dơi sẽ sinh ra liên tưởng thế nào, hần đã không còn khả năng lo lắng!

Dù sao ở trong mắt mọi người hẳn chỉ là một thanh niên bình thường, ai lại đem chuyện này liên hệ với hẳn đây? Cho nên lưu chứng cứ thì lưu đi, trừ phi Phì Long Lục Vĩnh Huy có kỹ năng bắt con dơi nghiêm hình tra tấn, nếu không mà nói cũng không ai hoài nghi đến trên người hẳn!

Thao tác ruồi trâu bay về phòng ngủ của mình, sau đó giải trừ ám ảnh cho nó tự do hoạt động.

Bản thân Diệp Dương Thành nằm trên giường lăn lộn khó ngủ, nghĩ hơn trăm vạn tài phú dưới gầm giường của mình, tinh thần phấn khởi đến cực hạn.

Tám giờ sáng, một nam nhân đứng hện xuất hiện ngay cửa phòng tài vụ, đưa tay đẩy thanh niên tên Biển Đầu đang đứng ngủ gục, tùy miệng hỏi:

- Tối hôm qua không xảy ra chuyện gì đi?

- Ách, đến rồi sao?

Thanh niên mơ màng tỉnh lại, nhu nhu tròng mắt chỉ vào ổ khóa cánh cửa hoàn hảo không chút sứt mẻ, nói:

- Giống như là thùng sắt, có thể xảy ra chuyện gì?

- Ha ha.

Nhìn nhìn ổ khóa màu bạc cần có bốn chìa khóa mới mở ra được, nam nhân cười cười, thật đồng ý câu trả lời của thanh niên, thuận tay vỗ vai hẳn, nói:

- Được rồi, cậu quay về ngủ đi, để tôi canh gác.

- Được.

Thanh niên uể oải gật đầu, ngáp dài một tiếng đi được vài bước, giống như hồi tưởng lại chuyện gì đó, quay đầu nhìn nam nhân kia, mấp máy môi nhưng không nói lời nào...

Dựa theo lệ thường người phụ trách phòng tài vụ ngoại trừ cuối tháng cần kiểm kê tổng thu nhập, bình thường tới hai ba giờ chiều mới đến phòng tài vụ xem xét, sau đó đến tám giờ tối mới tiến hành công tác kiểm kê, cho nên sau khi thanh niên kia rời đi nam nhân về mặt nghiêm túc chấp tay đứng thẳng tắp ngay trước cửa phòng tài vụ.

Đáng tiếc chính là hẳn cũng không biết ở sau lưng hẳn, số tiền chồng chất trên bàn trà trong phòng tài vụ đã sớm bị một đàn dơi cướp sạch!

47. Chương 47: Âm Thầm Phát Tài Mới Là Vương Đạo.âm Thầm Phát Tài Mới Là Vương Đạo.

Ngày hôm sau, tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên âm ỉ, Diệp Dương Thành mơ mơ màng màng tỉnh lại, chuyện đầu tiên chính là nằm úp sấp trên giường vươn đầu nhìn xuống gầm giường, nhìn thấy sàng đan vẫn nằm im trong góc, hẳn mới thở ra.

Tối hôm qua cướp sạch một đêm, lúc này tinh thần có chút không phấn chấn, nhưng bị trăm vạn tài phú kích thích, hẳn vẫn nhanh chóng đi xuống giường mang dép lê vào phòng tắm rửa mặt.

Rửa mặt xong quay lại giường, khóa chặt cửa phòng, kéo màn, xoa xoa hai tay quỳ trên mặt đất, xoay người đưa tay mở sàng đan dưới gầm giường, thật nhiều nhân dân tệ lộn xộn mang theo hương vị cổ quái đập vào trong tầm mắt hẳn, nhìn những đồng tiền trăm nguyên lớn, hơi thở của hẳn không thể ức chế biến thành dồn dập.

Tuy rằng lần trước khi ám ảnh trên thân ruồi bọ chứng kiến mấy ngàn vạn đồng chồng chất trước mặt, nhưng dù sao không phải của mình, hoặc là nói còn chưa rơi xuống trong tay mình, nhìn thì nhìn thấy, nhưng cũng không có quá nhiều ý niệm.

Nhưng bây giờ hơn trăm vạn nhân dân tệ thật sự rơi rụng trước mặt mình, hơn nữa tiền đã tới tay, nói cách khác số tiền này đã thuộc về họ Diệp!

- Bình tĩnh, bình tĩnh...

Nâng tay xoa ngực, Diệp Dương Thành cố gắng bình phục tâm tình hỗn loạn của mình, tự nhủ:

- Cần bình tĩnh...dù sao mình cũng từng gặp qua đại nhân vật đại trường hợp, chỉ là hơn trăm vạn mà thôi, ngàn vạn lần không thể kích động, cần bình tĩnh...

Tự thôi miên chính mình, thần sắc trên mặt hắn chậm rãi hòa hoãn lại, chẳng qua nghe tiếng lẩm bẩm của hắn chỉ sợ rằng hiện tại hắn cũng không hề lãnh đạm chút nào.

- Một trăm...hai trăm...ba trăm...một ngàn...hai ngàn...một vạn...

Cởi bỏ chân trần ngồi dưới đất, một tay cầm xấp tiền thật dày, tay kia dính chút nước bọt bắt đầu kiểm kê lên.

Một người ngồi dưới đất kiểm kê hơn trăm vạn nhân dân tệ, đây là công tác thật cẩn thận cùng phức tạp, chậm rãi, từ tám giờ tối đến mười một giờ rưỡi trưa, suốt cả ba giờ rớt cục hắn mới kiểm xong chiến lợi phẩm tối hôm qua của mình.

Tuy rằng trong ba giờ vẫn có sai sót làm mất nhiều thời gian, nhưng con số cuối cùng làm cho Diệp Dương Thành dù đau lưng nhưng vẫn lộ ra dáng tươi cười tận đáy lòng, một trăm bốn mươi ba vạn bảy ngàn lẻ năm trăm!

Điều này ý vị như thế nào?

Diệp gia có ba người có thể kiếm tiền, cha Diệp Hải Trung, mẹ Ngô Ngọc Phương cùng bản thân Diệp Dương Thành, ngoại trừ chi tiêu hàng ngày, mỗi tháng có thể lưu lại một ngàn rưỡi, một năm một vạn tám, một trăm bốn mươi ba vạn chính là...

- Làm một phiếu liên bằng số tiền cả nhà vất vả công tác tám mươi năm!

Nhìn số tiền chồng chất trước mắt, thần sắc Diệp Dương Thành có chút phấn khởi, một trăm bốn mươi ba vạn, cho dù mua nhà trong huyện Ôn Nhạc cũng có thể mua được căn nhà không tệ!

Tảng đá lớn đè nặng gia đình đột nhiên biến mất, vừa vui sướng nhưng trong lòng hắn cũng cảm nhận được có chút không ổn định, có nhà, có tiền, bao nhiêu năm nguyện vọng chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mình đã có thể thực hiện...

Tuy đồng tiền đầy đất nhìn thật có chút mê người, nhưng còn chưa kích thích Diệp Dương Thành tinh thần thất thường mà mất đi đúng mực, bên sông bạc chỉ trong vòng một đêm bị mất số tiền lớn như vậy, tuy rằng xác định vững chắc bọn hắn sẽ không đi tố giác, nhưng âm thầm tìm kiếm là điều không tránh được.

Nếu vào lúc này Diệp Dương Thành đột nhiên biến thành kẻ có tiền, đánh chết hắn cũng không tin người của sông bạc sẽ không đem lực chú ý tập trung lên người hắn!

Quả thật hắn cũng không sợ sông bạc, hắn có ngàn vạn biện pháp đem cả sông bạc biến mất khỏi trấn Bảo Kinh!

Nhưng nếu cao điệu thích hợp thì không sao, cao điệu ngu ngốc sẽ trêu chọc họa sát thân, một khi hắn từ trong tối hiện ra dưới ánh mặt trời, kết quả chờ đợi hắn dù là kẻ ngu cũng biết!

Cho nên với năng lực của hắn mà nói, hắn chỉ thích hợp sinh hoạt trong bóng tối, trừ phi một ngày nào khu vực quản hạt của hắn bao gồm cả địa cầu, tới khi đó hắn thật sự muốn làm gì thì làm, đương nhiên, bây giờ còn chưa được!

Điều thấp, nhất định phải điều thấp...năng lực của hắn chỉ thích hợp đánh lén, cho nên âm thầm phát tài mới là lựa chọn hoàn mỹ nhất!

Ngồi trên mặt đất bằng sương hít sâu vài lần, tâm cảnh của hắn dần bình phục lại, tuy một trăm bốn mươi ba vạn đủ mua nhà, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thể động đến số tiền này, kế sách bây giờ là

đem ẩn giấu, sau đó chậm rãi, cẩn thận thăm dò lấy ra, đem không hợp pháp biến thành hợp pháp, từ từ dùng lý do hợp lý sử dụng.

Chậm rãi trong đầu hắn có kế hoạch thao tác đại khái, ba tháng, chỉ cần cho hắn thời gian ba tháng là hắn có thể quang minh chính đại xuất ra số tiền này, về phần mua nhà hay mua xe, phải đợi đến lúc đó!

Thu thập xong tâm tình lộn xộn, hắn đứng dậy đem tiền xếp lại chỉnh tề trên giường, cuối cùng đem sàng đan bao vây lại, đem số tiền này nhét xuống gầm giường.

Hắn không lo lắng cha mẹ đi vào phát hiện số tiền kia, bởi vì từ sau khi hắn đi vào xã hội, trừ phi hắn đang ngủ, nói cách khác dù là cha hoặc mẹ trước khi vào phòng đều sẽ gõ cửa, nếu hắn đi vắng thì tuyệt đối không ai vào phòng.

Tuy Diệp Cảnh Long nghịch ngợm, nhưng cũng hiểu rõ tính của hắn, bởi vì mùa hè năm trước tiểu tử kia lén lút xông vào phòng hắn lật xem nhật ký của hắn, kết quả Diệp Dương Thành nổi trận lôi đình, nếu không có cha mẹ ngăn cản, phỏng chừng mông của tiểu tử kia đã bị hắn đá văng ra hoa!

Cũng chính vì chuyện kia, người nhà đều biết tính của hắn, tôn trọng cùng tự do hoàn toàn biểu hiện rõ trong Diệp gia.

Giấu tiền xong, Diệp Dương Thành nhớ tới hai tên tội phạm trong bệnh viện, sau thoáng chần chờ hắn lấy ra di động gọi cho Trần Thiếu Thanh.

...

- Tôi...chết thật lắm ah...

Thanh âm loáng thoáng rơi vào trong tai tài xế taxi đang dừng ở bên cạnh vách núi, thanh âm rất nhẹ, theo gió biến mất tới mơ hồ, nghe không được rõ ràng.

Nhưng mà thanh âm kia là từ dưới vách núi truyền lên, còn là...thanh âm của một nữ nhân!

- Quỷ a...

Toàn thân tài xế taxi run lên, tay chân lạnh lẽo, hét lên một tiếng không kịp kéo quần, nhào về hướng xe taxi, chui lên xe liền khởi động máy bỏ chạy, đoạn đường chưa đầy ba mươi thước đã bị hắn đụng năm lần! Sau đó nhanh như chớp biến mất ở ngã rẽ quốc lộ.

Tốc độ này chỉ sợ đã xa xa vượt qua cực hạn của hắn!

48. Chương 48: Tình Yêu Sự Nghiệp Cùng Thu Hoạch.

Trần Thiếu Thanh phát đạt, lần này là thật sự phát đạt! Tin tức truyền bá trong ti vi tuy rằng chỉ có năm phút thời gian ngắn ngủi, hậu trường xử lý đã cắt đi thật nhiều màn ảnh vô dụng, nhưng lời nói dứt quãng trước khi hôn mê của Trần Thiếu Thanh đã được ghi chép lại trung thực, sau khi tin tức truyền ra, đã gây náo động không nhỏ trong huyện Ôn Nhạc.

Chuyên nghiệp cùng kiên trì của Trần Thiếu Thanh được các giới trong xã hội nhất trí thừa nhận, nhất là sau khi Trần Thiếu Thanh hôn mê không lâu, tên nam nhân đâm hắn một dao cùng em trai đồng phạm trong bệnh viện đều đã bị xác nhận là hung thủ vụ án đột nhập vào nhà giết người cướp của tại thôn Cửu Phường!

Lần này càng nổi danh, một mình đơn độc anh dũng chiến đấu với hung phạm giết người cuối cùng bắt bọn hắn đưa ra công lý, vụ án giết người thôn Cửu Phường từ lúc bị phát hiện đến lúc phá án còn chưa đầy mười hai giờ!

Đồn trưởng đồn công an trấn Bảo Kinh Lâm Phong cùng phó đồn trưởng Trương Bảo Khang vẻ mặt tươi cười, tâm tình khoan khoái, đồng thời Lâm Phong cũng hết lòng tuân thủ hứa hẹn, đệ trình đơn xin chuyển

chính thức cho Trần Thiệu Thanh, sau khi tin tức truyền đi ra vào lúc hơn 10h đêm, Lâm Phong đã nhận được hồi phục của phân cục huyện, Trần Thiệu Thanh được phá lệ tuyển chọn!

Từ giờ trở đi, Trần Thiệu Thanh rốt cục trở thành nhân viên công vụ ăn lương nhà nước, hiệp cảnh cùng công an chỉ khác nhau chút từ ngữ, nhưng đãi ngộ cách biệt một trời, hiệp cảnh chỉ là lâm thời công, công an nhân dân chính là nhân viên công vụ, chẳng những hưởng thụ đủ loại phúc lợi, còn có khả năng được thăng chức!

Nếu như làm được tốt, tần tần khổ khổ mười mấy năm, muốn trở thành cán bộ khoa cấp vẫn không thành vấn đề.

Chuyện này xem như viên mãn, kế hoạch của Diệp Dương Thành đã lấy được thành công, tuy rằng việc Trần Thiệu Thanh bị thương nằm ngoài kế hoạch, nhưng xem như nhân họa đắc phúc.

Trong chuyện này làm cho Diệp Dương Thành cảm thấy không biết nói gì chính là khi hắn nghe tin chạy tới bệnh viện, trong phòng bệnh của Trần Thiệu Thanh còn có đại biểu học sinh trấn Bảo Kinh đến thăm, hoa bách hợp trắng tinh chất đầy phòng bệnh, ba nữ sinh mười ba mười bốn mở miệng xưng hô chú công an, thật sự làm Diệp Dương Thành không lời gì để nói.

- Tổn thương thế nào?

Vẫn luôn mỉm cười đợi ba nữ sinh rời khỏi phòng bệnh, chỉ còn lưu lại Diệp Dương Thành cùng Trần Thiệu Thanh, Diệp Dương Thành kéo ghế ngồi xuống cạnh giường, đánh giá sắc mặt trắng xanh của bạn thân, lên tiếng hỏi.

- Bác sĩ nói tôi phúc lớn mạng lớn, con dao của tên kia nếu lệch khỏi vài mm là đâm trúng trái tim.

Trần Thiệu Thanh nằm trên giường bệnh nhếch miệng cười, nói:

- Phỏng chừng còn phải nằm viện thêm mười ngày, chờ lành lại mới xuất viện.

Nói tới đây, Trần Thiệu Thanh thoáng tạm dừng, sau đó dùng ánh mắt cổ quái đánh giá Diệp Dương Thành, nói:

- Nhưng mà lão Diệp, lúc đó cậu làm sao lại nhìn ra được người kia không bình thường? Nói thật, nếu lần này không có cậu nhắc nhở, tôi làm sao lập được công lao lớn như vậy, đều trực tiếp chuyển chính thức!

- Cậu quên tôi từng làm nghề gì sao?

Nghe câu hỏi của Trần Thiệu Thanh, Diệp Dương Thành ha ha cười nói:

- Chúng tôi chạy nghiệp vụ, những kỹ năng khác không dám nói, nhưng riêng việc nhìn người vẫn có thiên phú, đủ loại người muôn hình muôn vẻ thấy nhiều rồi, tự nhiên khá mẫn cảm trong phương diện này.

Đưa ra lời giải thích như thật lại như giả, hắn cũng không để Trần Thiệu Thanh hỏi tiếp, cười đối đãi:

- Hiện tại cậu đã chuyển chính thức, tiếp theo tính toán làm như thế nào?

- Còn có thể làm như thế nào, nên làm gì thì làm đó thôi.

Trần Thiệu Thanh trợn mắt:

- Cậu cho rằng chuyển chính thức tôi sẽ thế nào? Ban đầu cha mẹ tôi trông cậy tôi chuyển chính thức, hiện tại tâm nguyện của họ đã hoàn thành, tiếp theo đương nhiên sẽ thoải mái hơn trước kia không ít!

Nghe được Trần Thiệu Thanh trả lời, Diệp Dương Thành cười cười không tiếp tục nói thêm gì nữa.

Ngồi lại trong phòng bệnh hơn một giờ, tán gẫu với Trần Thiệu Thanh một lúc, hắn mới đứng dậy mở miệng nói:

- Vậy cậu nằm dưỡng bệnh đi, chiều nay tôi phải đến phố Triều Dương, sẽ không ở đây với cậu.

- Phố Triều Dương? Cậu đến đó làm gì?

Trần Thiệu Thanh thoáng ngây ra, theo sau chợt hiểu, cười hắc hắc nháy mắt:

- Ngày đó tôi nhìn thấy Lưu Tuyết Oánh ở phố Triều Dương...

- Trong túi da xấu xa chứa linh hồn vô sỉ.

Diệp Dương Thành trợn mắt, cười mắng:

- Lưu Tuyết Oánh có ở đó hay không mắc mớ gì tới tôi, thật không biết trong đầu của cậu có phải chứa thuốc Viagra số 1 không nữa!

Nói xong lời này, hắn nghiêm mặt nói:

- Nhà của tôi gom một ít tiền, cho tôi mở cửa tiệm trong trấn, chiều nay phải đi phố Triều Dương xem mặt tiền cửa hàng, qua thêm vài ngày chỉ sợ bị chuyện mở tiệm làm hối hả ngược xuôi, sợ là không đủ thời gian đến thăm cậu!

- Mở cửa tiệm sao?

Trần Thiếu Thanh ngạc nhiên gật đầu, nói:

- Cũng phải, cậu đã trưởng thành, chạy nghiệp vụ mãi cũng không tốt lắm.

- Phải, tôi...

- Huống hồ, Lưu Tuyết Oánh cũng ở phố Triều Dương, cậu mở tiệm ở đó, chính là sự nghiệp cùng tình yêu song song thu hoạch thôi!

Không đợi Diệp Dương Thành nói xong, sắc mặt của Trần Thiếu Thanh biến thành đáng khinh, làm Diệp Dương Thành nhất thời á khẩu.

Rời khỏi bệnh viện, trong người mang theo ba vạn đồng, Diệp Dương Thành đi thẳng đến phố Triều Dương.

Cùng lúc đó, trong sông bạc trấn Bảo Kinh.

- Phế vật! Con mẹ nó đều là một đám phế vật!

Về mặt Lục Bính Khang vô cùng u ám, khuôn mặt có chút dễ nhìn cũng bởi vì lửa giận tăng vọt mà biến dạng vụn vụn, làm người sợ hãi nói không nên lời.

Ba người canh gác phòng tài vụ đứng run rẩy trước mặt hắn chừng một thước, cúi thấp đầu.

Trong vòng một đêm, một trăm bốn mươi ba vạn không cánh mà bay, cả phòng tài vụ ngoại trừ phân dơi đầy đất không còn vật gì!

Cửa sổ, ổ khóa, cửa phòng đều hoàn hảo không chút hao tổn, cũng không có dấu vết phá hư bạo lực, nhưng tiền đặt trên bàn biến mất!

Hiện trường chỉ lưu lại phân dơi, nhưng nói con dơi cướp sạch phòng tài vụ? Chứng cứ như vậy đừng nói bản thân Lục Bính Khang, cho dù là ba người canh gác đêm qua cũng không tin!

Nhưng sự tình đi tới bước này, nếu không đưa ra lời giải thích hợp lý, chỉ sợ không được yên thân! Nghĩ đến đây một nam nhân bước ra nửa bước, lúng túng nói:

- Khang ca, tiền này, chỉ sợ thật sự bị con dơi...

- Ba!

Hung hăng tát nam nhân một bạt tai, Lục Bính Khang như phát điên vung chân đá vào bụng của hắn, rít gào:

- Phế vật! Con dơi? Mày...

- Khang ca!

Ngay lúc Lục Bính Khang còn đang nổi trận lôi đình, một thanh niên đẩy cửa bước vào nhìn thoáng qua nam nhân bị đá ngã trên sàn, sau đó khom người mở miệng nói:

- Long ca dặn chúng ta điều tra đã rõ ràng.

- Cái gì vậy?

Còn đang nổi nóng Lục Bính Khang tức giận quát.

- Chính là về...Triệu Dung Dung...

49. Chương 49: Một Nam Một Nữ.

- Quả nhiên là như vậy...

Nhận được kết quả điều tra về trấn Bảo Kinh, trái tim Lục Vĩnh Huy dâng lên tới cổ họng, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Triệu Dật Phong, con trai chủ tịch tập đoàn Hoành Hải Triệu Nguyên Đăng, cháu trai phó chủ tịch thường vụ tỉnh Chiết Giang Triệu Hợp Đức! Đồng thời hắn còn là thành viên vòng luẩn quẩn dị nhân tỉnh Chiết Giang, là cùng một nhóm với Diêm Chí Tường! Tuy rằng năng lực của Triệu Dật Phong cực kỳ yếu ớt, cho dù là người thường có thân thủ một chút cũng thoải mái quật ngã hắn, nhưng bằng châm của Diêm Chí Tường...

- Rất xúc động...

Trong đầu không ngừng cân nhắc hậu quả chuyện này, Lục Vĩnh Huy nặng nề thở dài, nếu trước khi động thủ điều tra rõ thân phận bối cảnh nữ nhân kia, hiện tại làm sao rơi vào bị động như thế!

Chị kết nghĩa của Triệu Dật Phong là Triệu Dung Dung, bị Lục Vĩnh Huy bức tử, Diêm Chí Tường ra tay cướp đi thì thể Triệu Dung Dung. Dem chuyện này sửa sang lại rõ ràng, sắc mặt Lục Vĩnh Huy càng thêm khó nhìn.

- Quyết không thể ngồi chờ chết...

Nghĩ thông suốt hậu quả sẽ xuất hiện, trong mắt Lục Vĩnh Huy xẹt qua sát khí âm lãnh, thì thầm tự nhủ, sắc mặt biến ảo, hồi lâu sau quay đầu ra cửa hồ:

- Người đâu!

...

- Chuyện này từ giờ trở đi không cho phép ai nhiều lời một chữ, nếu ai tiết lộ chuyện này, hừ!

Lục Bính Khang nhìn một nữ nhân cùng ba nam nhân phòng tài vụ, hạ lệnh cấm khẩu.

Lục Bính Khang phải lấy tiền túi của mình bổ sung vào số tiền bị biến mất, đem hết toàn lực khống chế chuyện này trong phạm vi ảnh hưởng thấp nhất.

Sòng bạc trấn Bảo Kinh trong Lục gia không xem là lớn, nhưng cũng không nhỏ, người của Lục gia nhìn chằm chằm nơi này không mười thì cũng tám, nếu chuyện này bị tuyên dương ra ngoài, Lục Bính Khang vừa mới nhậm chức đã xảy ra chuyện như vậy...

Cho nên dù rằng trong lòng cực kỳ không cam tâm, hắn chỉ có thể lựa chọn đánh nát răng nanh nuốt vào bụng, đánh mất một trăm bốn mươi ba vạn, vậy phải lấy tiền túi bù vào!

- Đã biết, Khang ca.

Bốn người gật đầu đáp ứng, ba nam nhân canh gác phòng tài vụ tự nhiên cảm thấy vô cùng may mắn, chỉ riêng nữ nhân kia, trong mắt lưu chuyển ánh sáng khác thường, nhưng tuy rằng nàng phụ trách tài vụ cả sông bạc, nhưng Lục Bính Khang vẫn là lãnh đạo trực tiếp của nàng, không thể va chạm.

Quan trọng nhất là nàng cũng không phải họ Lục.

Nhưng tuy rằng không thể chính diện phản bác lời dặn của Lục Bính Khang, nhưng không có nghĩa nàng thành thật nghe theo lời phân phó của hắn, sau khi rời khỏi văn phòng Lục Bính Khang, nữ nhân liền đi thẳng vào nhà vệ sinh, lấy di động bấm một dãy số, sau khi điện thoại chuyển được nữ nhân cung kính nói:

- Minh ca, bên trấn Bảo Kinh...

Sự tình phát sinh ngày thứ ba, Lục Vĩnh Huy gọi điện tới khiển trách, Lục Bính Khang vâng dạ đáp ứng, xế chiều hắn thu dọn đồ đạc “ảm đạm” rời khỏi sông bạc trấn Bảo Kinh, mà sông bạc cũng nghênh đón người phụ trách thứ ba trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, em trai của Lục Bính Khang, đứa con út của Lục Hồng Quân: Lục Thế Minh!

Có đôi khi quyền lợi luân phiên luôn nhanh chóng như vậy, chẳng qua kẻ mất thế cũng không nhất định sẽ mất hứng...

- Khang ca, chúng ta cứ bỏ qua như vậy sao?

Trên đường từ trấn Bảo Kinh đi tới trấn Hồng Liễu, một thanh niên chừng hai mươi bốn hai mươi lăm vẻ mặt không cam lòng nhìn Lục Bính Khang ngồi băng sau, phần hận:

- Nữ nhân kia...

- Hừ, tên phé vật kia thật sự cho rằng tôi không biết nữ nhân kia là người của hắn sao?

Thản nhiên nhìn lướt qua thanh niên, tâm phúc của mình, sắc mặt ảm đạm của Lục Bính Khang nhanh chóng chuyển thành vui mừng, khoe môi nhếch lên hừ lạnh nói:

- Nước của trấn Bảo Kinh đã đục, hắn cứ đợi mình bị sặc chết đi!

- Khang ca, ý của ngài là...

Thanh niên khó hiểu.

- Tranh thủ thời gian đem người của chúng ta rút khỏi trấn Bảo Kinh đi.

Lục Bính Khang liếc mắt nhìn thanh niên, thản nhiên nói:

- Không nên hỏi, đừng hỏi.

- Dạ.

Thanh niên trầm xuống, vội vàng gật đầu.

- Muối, ruồi bọ, dơi...

Đứng trong phòng tài vụ sông bạc trấn Bảo Kinh, Lục Vĩnh Huy ngẩng đầu nhìn lên lỗ thông gió trên trần nhà, lẩm bẩm:

- Nếu người chỉ có chút năng lực ấy, rất nhanh ta sẽ cho người biết cái gì là sống không bằng chết...

- Long ca, có hai người đến, nói là ngài mời bọn hắn tới.

Ngay khi Lục Vĩnh Huy đang đứng trong phòng tài vụ nghĩ ngợi, thanh âm một tráng niên đánh thức hắn.

- Trông như thế nào? Bao nhiêu tuổi?

Lục Vĩnh Huy quay đầu hỏi.

- Hơn ba mươi tuổi, một nam một nữ.

Tráng niên vội trả lời:

- Đều mặc đồ thể thao màu trắng, ách...đều rất xấu.

- Mau mời bọn hắn đi lên!

Nghe câu trả lời, trên mặt Lục Vĩnh Huy lộ ra nụ cười.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nhất là lúc người bận rộn, không hề phát hiện được điều này.

Từ khi cướp sạch sông bạc Bảo Kinh đến bây giờ, đã qua mười ba ngày thời gian, Diệp Dương Thành vẫn luôn bận rộn chuyện mở cửa tiệm, từ việc chọn lựa mặt bằng cho đến ký kết hợp đồng với chủ nhà, sau đó xin thủ tục giấy phép cùng trang hoàng cửa tiệm, mười ba ngày thời gian hần trôi qua thật phong phú.

Đứng ở ngã tư đường Triều Dương, ngẩng đầu nhìn chiều bài bằng gỗ thô, trong lòng Diệp Dương Thành chợt có cảm giác thành tựu.

Diện tích tiệm của hần 54m2, một năm tiền thuê là bốn vạn ba ngàn, trải qua trang hoàng đơn giản, nhìn qua thật có cảm giác.

Quần áo đã được treo lên trong tiệm, tuy rằng khó trách cảm giác lộn xộn, nhưng dù sao do chính mình làm ra, hần nhìn tới nhìn lui cũng không cảm thấy có nơi nào không thích hợp.

Nhóm hàng hóa đầu tiên là tám vạn sáu tiền gổ đầu, cuối năm cùng tổng kết, trang hoàng tiệm tiêu hết một vạn ba, hiện tại trong tay Diệp Dương Thành còn dư vài vạn đồng có thể vận dụng quang minh chính đại.

Đứng ngoài đường nhìn chằm chằm vào tiệm của mình hồi lâu, lúc này Diệp Dương Thành hài lòng mỉm cười, cầm chìa khóa đi vào tiệm tắt đèn, sau đó kéo cửa cuốn xoay người khóa lại, làm xong việc này theo bản năng hần quay đầu nhìn thoáng qua một cửa hàng hơi chệch đối diện, khoe môi thoáng nhếch lên, ậm ừ khúc hát đi ra đường lớn.

Mười ba ngày khẩn trương chuẩn bị, ngày mai chính thức khai trương, nhưng Diệp Dương Thành cũng không lo lắng chuyện buôn bán trong tiệm, dù sao hần cũng không nghĩ tới dựa vào tiệm kiếm tiền, nhất là muốn kiếm đồng tiền lớn.

Hiện tại việc hần cần làm chính là đem tiệm kinh doanh thật sôi động, không quan tâm kiếm được tiền hay không, chỉ cần sôi động là được!

Đang ậm ừ khúc hát đi về nhà, trước mặt có một nam một nữ đi tới, bộ quần áo thể thao thuần trắng làm người ta có cảm giác thần thái sáng láng sáng rõ, nhưng đến gần vừa nhìn, Diệp Dương Thành thiếu chút nữa nhổ ra bữa cơm đêm qua, cũng may hần thu liễm đúng lúc, chỉ sợ hai người kia bị tổn thương tự ái, trong lòng Diệp Dương Thành không ngừng thở sâu, vừa nhìn nam nhân kia cười khan nói:

- Bụng đau quá, luôn muốn nôn...

50. Chương 50: Thần Quyên Tối Thượng.

Đôi nam nữ chừng ba mươi tuổi, vóc dáng bình thường, chỉ riêng khuôn mặt làm người sợ hãi, trên mặt tràn đầy hột mụn, nếu chỉ có mụn thì còn dễ nói, không đến nỗi làm cho người ta khó thừa nhận, nhưng vấn đề là mụn của họ đều vỡ, nước mủ hỗn hợp cùng máu...

Bộ dáng này thật vô cùng ghê tởm.

Nghe lời giải thích sứt sọ của Diệp Dương Thành, đôi nam nữ tựa hồ chết lặng, nam nhân lạnh lùng liếc mắt nhìn hần, cũng không nói gì, trực tiếp xem thường.

Đi ngang qua đôi nam nữ, Diệp Dương Thành cũng không nghĩ gì, chẳng qua khi hần đi lướt qua người họ, trong đầu hần đột nhiên hiện lên dòng văn tự của Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên:

- Phát hiện hai phản thần giả biến dị, mời lựa chọn có trừng phạt bác đoạt hay không?

- Phản thần giả biến dị?

Diệp Dương Thành dừng bước, trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp, dòng văn tự lần đầu tiên xuất hiện làm hần ngây người.

Đợi khi hắn phục hồi lại tinh thần, theo bản năng gạt đầu tỏ vẻ xác nhận khiến trách bác đoạt, Cửu Tiêu Thần Cách lại nêu lên:

- Bởi vì cấp bậc của người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách quá thấp, vượt qua khoảng cách khiến trách hữu hiệu trong năm thước, không thể hoàn thành bác đoạt.

- Đây...đây là sao vậy?

Đến hiện tại Diệp Dương Thành còn chưa hiểu rõ tình huống, nhưng hắn vẫn theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua sau lưng, đôi nam nữ đã đi xa, khoảng cách chừng hai ba mươi thước!

- Hai người này là phản thần giả biến dị?

Diệp Dương Thành đưa tay gãi gãi đầu, vẻ mặt cổ quái nỉ non:

- Vấn đề là, phản thần giả biến dị là ý tứ gì?

Nghi hoặc vừa hiện lên trong lòng, trong đầu hắn liền xuất hiện một đoạn văn tự giải thích:

- Phản thần giả biến dị, là phát sinh biến dị trong tình huống ngoài ý muốn, nhân loại nắm giữ năng lực siêu việt người thường, thuộc loại phạm trù gạt bỏ.

- Kháo...gạt bỏ!

Chứng kiến đoạn văn tự giới thiệu, ánh mắt Diệp Dương Thành lập tức trợn tròn, một dấu chấm hỏi thật lớn hiện lên trong lòng: bất luận tốt xấu, một mực gạt bỏ?

Lần này Cửu Tiêu Thần Cách phi thường tích cực, Diệp Dương Thành vừa nảy sinh nghi hoặc, lập tức liền giải thích:

- Nhân loại biến dị chia làm bốn cấp bậc, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, chung cực. Người biến dị sơ cấp, trung cấp, cao cấp, chung cực đều gọi chung là người biến dị, người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách có thể lựa chọn bác đoạt năng lực dị biến khiến cho họ khôi phục lại thành người bình thường.

- Phản thần giả biến dị, là chỉ vận dụng năng lực biến dị làm ác, tính cách cực độ vẩn vơ, có lối suy nghĩ phán đoán vượt qua người biến dị phạm trù bình thường, người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách có thể lựa chọn tiến hành trừng giới gạt bỏ, trừng giới bác đoạt một gã phản thần giả biến dị, công đức huyền diệu gia tăng 50 điểm, trực tiếp gạt bỏ một phản thần giả biến dị, công đức huyền diệu gia tăng 300 điểm.

Xem xong đoạn giới thiệu này, Diệp Dương Thành xem như hiểu biết một chút về người biến dị, chỉ sợ là ám chỉ nhân loại nắm giữ siêu năng lực trong người thường đi!

Nhưng vì sao phải bác đoạt gạt bỏ đây? Trừng giới bác đoạt một phản thần giả biến dị cùng gạt bỏ một phản thần giả biến dị, vì sao công đức huyền diệu hơn kém nhiều như vậy?

Diệp Dương Thành không hiểu rõ trạng huống, nhưng có một vấn đề hắn phải hiểu thật rõ ràng, trong lòng mặc niệm: bác đoạt gạt bỏ một phản thần giả biến dị có thể gia tăng công đức huyền diệu, như vậy bác đoạt năng lực của người biến dị thì sao đây?

Cửu Tiêu Thần Cách cấp cho hắn một đoạn văn tự giải thích khiến hắn thật kinh ngạc:

- Người biến dị tồn tại chính là sự khiêu khích lớn nhất đối với thần quyền, mỗi cách năm mươi năm thần tôn sẽ ra tay gạt bỏ người biến dị một lần, vô luận cấp bậc cao thấp hoặc hành thiện ác hay không, tuyệt đối gạt bỏ, bác đoạt gạt bỏ phản thần giả biến dị gia tăng công đức huyền diệu, bác đoạt năng lực người biến dị khấu trừ công đức huyền diệu.

- Tiêu chuẩn khấu trừ chính là bác đoạt người biến dị sơ cấp 30 công đức huyền diệu, trung cấp 90 công đức huyền diệu, cao cấp 270 công đức huyền diệu, chung cực 810 công đức huyền diệu.

- Gạt bỏ người biến dị sơ cấp gia tăng 20 công đức huyền diệu, trung cấp 60 công đức huyền diệu, cao cấp 180 công đức huyền diệu, chung cực 540 công đức huyền diệu.

- Mời người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách nhớ kỹ một điều: thần quyền tối thượng!

Diệp Dương Thành kinh ngạc hồi lâu, dần dần phục hồi lại, thần quyền tối thượng! Người dị biến tồn tại chính là khiêu khích lớn nhất đối với thần quyền, có lẽ ở trong mắt thần tôn, nhân loại đều là con kiến, cho nên mặc kệ người biến dị có dùng năng lực của mình làm ác hay không, ở trong quan niệm của thần tôn, đây đều là những người phải chết!

Thần là vô tình, thần quyền là tối thượng, khiêu khích thần quyền, đều đáng chết!

Nhưng dù sao Diệp Dương Thành còn chưa phải là thần, hắn vẫn chỉ là một người bình thường! Để cho hắn không hối nguyên do, lại giống như sát nhân cuồng đi gạt bỏ người biến dị không làm qua việc ác...hắn không hạ thủ được, tiêu chuẩn thiện ác bao nhiêu năm đã cấp hành vi của hắn gia tăng thêm một tầng trời buộc, không hối xanh đỏ đen trắng động thủ đi giết người, hắn còn chưa thể!

Đứng sững sờ hồi lâu như cọc gỗ ngay đương trường, thật lâu sau trong lòng Diệp Dương Thành sâu kín thở dài: Làm sao xác định người biến dị? Có phải khi tiếp cận khoảng cách nhất định đều sẽ có nêu lên? Nếu không gạt bỏ không bác đoạt sẽ gặp hậu quả gì?

Con người là ích kỷ, cho nên hắn phải biết rõ ràng tình huống trong này, nếu phát hiện không gạt bỏ người dị biến sẽ bị khấu trừ thật nhiều công đức huyền diệu, nói không chừng hắn vẫn sẽ xuống tay.

Cửu Tiêu Thần Cách trầm mặc thật lâu, ngay khi Diệp Dương Thành càng nôn nóng, mới cấp ra văn tự giải thích:

- Người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách hiện tại chỉ mới cấp hai, có thần quyền tra xét hoàn cảnh quanh thân, người biến dị, phản thần giả biến dị tiếp cận trong phạm vi năm thước Cửu Tiêu Thần Cách sẽ có nhắc nhở, nếu người nắm giữ thần cách phát hiện người biến dị cùng phản thần giả biến dị vượt ngoài 24 h nhưng không có hành động, sẽ bị khấu trừ 50 công đức huyền diệu để khiển trách.

Chứng kiến nêu lên, trong lòng Diệp Dương Thành cười khổ, cảm giác nhảy nhót khi lấy được thần cách từ hơn mười ngày trước đã biến mất.

- Nếu không bác đoạt năng lực của người biến dị, người biến dị sẽ như thế nào?

Hít sâu một hơi, Diệp Dương Thành hỏi ra vấn đề cuối cùng trước khi bản thân làm ra quyết định.

Đối với câu hỏi này, Cửu Tiêu Thần Cách rất nhanh đưa ra giải thích:

- Nếu người nắm giữ thần cách không bác đoạt năng lực người biến dị, theo năng lực của họ dần dần tăng cường, tác dụng phụ khi dị biến sẽ cắn nuốt tư tưởng của họ, khiến họ biến thành một cái xác không hồn bị năng lực dị biến thao tác, nếu bác đoạt năng lực của họ sẽ biến họ trở lại thành người bình thường, hoàn toàn tiêu trừ tác dụng phụ, mỗi cách năm mươi năm thần tôn gạt bỏ một lần, toàn bộ người biến dị vô luận cao thấp hay hành xử thiện ác thời gian vừa đến đều bị thần tôn gạt bỏ, thần hồn tan thành mây khói.

- Thần quyền...thần quyền, thần quyền tối thượng!

Lần đầu tiên Diệp Dương Thành sản sinh mâu thuẫn nhẹ nhàng đối với thần quyền mà mình nắm giữ, nhưng không đợi cảm xúc này lớn dần, linh quang chợt lóe, hắn vội hỏi:

- Cướp đoạt năng lực người biến dị, ta có thể được cái gì?

Nếu như có ưu đãi, không gạt bỏ chỉ cướp đoạt năng lực của người biến dị, tựa hồ cũng là một đường ra không tệ thôi! Ít nhất là cục diện đôi bên cùng có lợi!

51. Chương 51: Hai Vị Hảo Thủ Đoạn

Người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách cướp đoạt năng lực của người biến dị, phản thần giả biến dị, sẽ thu được linh lực của họ, cướp đoạt một gã biến dị cùng phản thần giả biến dị thu được linh lực tùy theo năng lực cao thấp của họ mà định ra.

- Linh lực.

Xem hết đoạn giải thích này, Diệp Dương Thành cảm thấy hồ đồ, truy hỏi:

- Linh lực có thể làm cái gì?

- Thay thế công đức huyền diệu cường hóa các loại sinh vật trong khu vực quần hạt, sức dưỡng linh bực.

- Thay thế công đức huyền diệu cường hóa sinh vật?

Về lo lắng trên mặt Diệp Dương Thành dần dần tiêu tán, hiện lên vui mừng! Lần trước cường hóa ruồi trâu hao phí không ít công đức huyền diệu, nhưng sau khi cường hóa hắc cũng hài lòng vô cùng, nếu lần này cướp đoạt linh lực trên người biến dị có thể thay thế công đức huyền diệu cường hóa cho sinh vật, như vậy tuy sẽ bị khấu trừ công đức huyền diệu, nhưng lại lấy được linh lực, so sánh đôi bên, dù có tổn thất phỏng chừng không quá lớn!

Cũng có ý nghĩa, người biến dị không cần phải chết, Diệp Dương Thành cũng không cần đi làm đao phủ thần tôn gì đó!

Tâm tình thật tốt, Diệp Dương Thành lại thì thầm:

- Linh bực là ý tứ gì?

Trầm mặc vô hạn...

Ba phút trôi qua, Cửu Tiêu Thần Cách không chút phản ứng, Diệp Dương Thành bất đắc dĩ bỏ qua, hừ hừ nói:

- Tính tình vẫn còn lớn...

Nhưng sau khi tìm hiểu rõ ràng chuyện này, Diệp Dương Thành xoay người đi về hướng đôi nam nữ đã đi, phản thần giả biến dị, cũng chính là hỗn đản lợi dụng siêu năng lực làm nhiều việc ác, tuy nói nhìn người không thể xét qua tướng mạo, nhưng đôi nam nữ kia nhìn tới nhìn lui, đều không giống như là người tốt!

- Ở trong khu vực quần hạt của ta xuất hiện kẻ hư hỏng như vậy, làm kẻ quản lý khu vực này, làm sao có thể dung túng?

Sắc mặt Diệp Dương Thành nghiêm túc ình một cái có phi thường quang minh chính đại, trên thực tế là vì tâm ngứa khó nhịn, muốn đem đôi nam nữ kia luyện tập một chút, thuận tiện kiếm một chút công đức huyền diệu, sau đó thuận tiện cướp đoạt linh lực, nhìn xem hình dáng đồ chơi linh lực kia rốt cục là vật gì!

Trong lòng quyết định chủ ý, Diệp Dương Thành bước nhanh về hướng tiệm của mình, sau khi đi vào tiệm kéo cửa cuốn xuống, chỉ lưu lại một khe hở cao chừng 3cm...

Một phút sau, một con ruồi trâu trắng ngà từ trong khe hở bò ra, uốn éo đầu nhỏ nhìn quanh cảnh tượng trên đường, vỗ cánh bay lên hướng góc tây bắc phố Triều Dương bay nhanh.

Có Cửu Tiêu Thần Cách “hướng dẫn nhắc nhở”, Diệp Dương Thành không cần lo lắng mất đi tung tích của đôi nam nữ kia, cho nên sau khi tập trung vị trí của họ, hắc không chế ruồi trâu lão đảo bay trên không trung, thường thường cúi đầu xem xét người đi đường, có loại cảm giác như đang quan sát muôn dân.

Từ khi đạt được Cửu Tiêu Thần Cách đến bây giờ đã qua gần hai mươi ngày, đã giúp Diệp Dương Thành chậm rãi hiểu biết về thần cách thậm chí là thần quyền, tuy rằng hiện tại hắc không muốn thừa nhận, nhưng sự thật chứng minh lão nhân gia trợn mắt mắng hắc trong ngõ hẻm hôm đó, chính là vị thần vui giận bắt thường xem mạng người như cỏ rác!

Trông cậy vào một vị thần vô tình đi quản lý chuyện thiện ác trên thế gian? Còn không bằng trông chờ heo mẹ lên cây càng thêm thực tế!

Trong đầu oán thầm lão thiên gia, lại bắt đầu cân nhắc chuyện linh bực, không biết lấy tới linh lực sức dưỡng linh bực là chuyện gì xảy ra?

Càng nghĩ càng không biết rõ ràng, Diệp Dương Thành thao tác ruồi trâu dần dần đến gần đôi nam nữ kia, vượt ngoài dự đoán của hắc chính là hai người trực tiếp đi xuyên qua phố Nam Môn đi vào một hẻm nhỏ, mục đích của bọn họ chính là sông bạc trấn Bảo Kinh!

Thấy một màn này, trong lòng Diệp Dương Thành nghĩ thầm, lại theo xa xa, âm thầm cân nhắc, chẳng lẽ sông bạc mời hai người kia đến nơi này trấn thủ?

Tuy ruồi trâu biến dị không nhỏ, nhưng bởi vì thân thể màu trắng ngà, lại cùng màu sắc với vách tường sòng bạc, đi theo sau đôi nam nữ chừng ba thước, động tác Diệp Dương Thành hết sức cẩn thận, bởi vì khi hắn đi đến gần đôi nam nữ chuẩn bị bác đoạt gạt bỏ, Cửu Tiêu Thần Cách lại nhắc nhở bởi vì cấp bậc hắn không đủ, dưới trạng thái ám ảnh không thể hoàn thành thao tác!

Gặp phải loại kết quả này, Diệp Dương Thành cười khở, nhưng cũng không buông tha việc theo dõi, tuy rằng không thể dùng thủ đoạn ám ảnh gạt bỏ đôi nam nữ kia, nhưng đã đến nơi đây, tạm thời nhìn xem đôi nam nữ có quan hệ gì với sòng bạc!

- Minh ca đang nói chuyện với Long ca, hai người không thể đi vào!

Ngay cửa phòng làm việc của Lục Thế Minh, một thanh niên chừng hai mươi bảy hai mươi tám nhuộm tóc đỏ, hai bên tai treo hơn mười bông tai, bộ dáng cả lơ phất phơ, nhìn thấy đôi nam nữ cực xấu đi tới, tinh thần rung lên, vươn tay ngăn chặn lại.

- ...

Đôi nam nữ dừng bước, không hẹn cùng nghiêng đầu nhìn qua đối phương, nam nhân mở miệng nói:

- Tránh ra.

- Không có lỗi tai sao?

Thanh niên tóc đỏ nghiêm mặt, hừ nói:

- Thể diện cũng phải tuyển địa phương, nơi này là nơi hai người tùy tiện giường oai sao? Mau cút!

- Ah...

Nữ nhân nhìn chăm chú vào thanh niên tóc đỏ, thoáng mở miệng cười, chẳng qua nụ cười của nàng thật giống như cửa sắt bị rỉ sét mở ra, thanh âm chói tai làm người không rét mà run!

- Cười cái gì mà cười...

- Phốc xuy...

Thanh niên tóc đỏ vươn tay chỉ nữ nhân, chỉ thấy nữ nhân hơi híp mắt, trong đôi mắt xẹt qua hồng quang, ngay sau đó là tiếng vang cực nhỏ, như thanh âm lưỡi dao sắc bén cắt ngang qua da thịt...

Trong đôi mắt thanh niên tóc đỏ hoảng sợ, há mồm định nói gì đó, nhưng miệng vừa mở ra cổ họng liền xuất hiện một vết máu nhỏ như sợi tóc, ngay sau đó hắn liền ngã quỵ, quỳ rạp dưới đất không còn tiếng động.

Thấy một màn này, Diệp Dương Thành đang tránh ở khe hở bình hoa cách đó không xa hít sâu một hơi...kháo, thật quá độc ác!

Có lẽ nghe được động tĩnh bên ngoài, cửa phòng mở ra, Phì Long Lục Vĩnh Huy mặc chiếc quần sọt dài, áo tay ngắn đi ra...

Nhìn thấy thanh niên tóc đỏ đã chết, sắc mặt Lục Vĩnh Huy sầm xuống, nhưng ngay sau đó hắn làm như không nhìn thấy, nở nụ cười thần nhiên:

- Hai vị hảo thủ đoạn, mời vào.

Đôi nam nữ lạnh lùng nhìn Lục Vĩnh Huy, nam nhân hừ một tiếng sau đó cùng nữ nhân đi vào phòng, mà Lục Vĩnh Huy cau mày đưa mắt nhìn thanh niên tóc đỏ, ngẩng đầu về phía hướng thang lầu hô:

- Người đâu, đem phế vật này mang đi ra ngoài xử lý!

52. Chương 52: Phế Vật.

Xem mạng người như cỏ rác, Lục Vĩnh Huy thế nhưng cũng là phản thần giả biến dị!

Ổ ngay khe hở bình hoa cách đó bốn thước, ruồi trâu lẳng lẳng nằm sấp, lúc này trong lòng Diệp Dương Thành đã nhấc lên sóng gió mạnh mẽ.

Ba phản thần giả biến dị! Khó trách đôi nam nữ lại đến sông bạc, khó trách sau khi thủ hạ bị giết Lục Vĩnh Huy chỉ nở nụ cười, khó trách...

Trong đầu dần dần có phán đoán rõ ràng, đôi nam nữ xuất hiện tại trấn Bảo Kinh, chỉ sợ là vì mình mà tới!

Diệp Dương Thành có chút không biết nói gì, ngẫm nghĩ.

Bắt đầu từ Lục Hồng Quân, mãi cho đến khi cướp sạch sông bạc, công tác bí mật của Diệp Dương Thành làm thật khá, nhưng dù sao Lục Vĩnh Huy không phải người thường, khẳng định đã nhận ra dấu vết lưu lại, hơn nữa cũng xem Diệp Dương Thành là người biến dị, vì vậy muốn mời đôi nam nữ đến đây tìm ra hắc, sau đó...giết hắc!

Diệp Dương Thành thầm suy đoán, hai nam tử cao lớn từ thang lầu đi lên, lập tức đi tới chỗ thanh niên tóc đỏ.

Lúc này Diệp Dương Thành mới hồi phục lại tinh thần, nhanh chóng mở miệng nói:

- Tôi siêu độ anh...

- Siêu độ oan hồn uổng mạng, công đức huyền điểm +5.

...

Rất nhanh vết máu trên mặt đất đã bị hai nam nhân lau sạch sẽ, thanh niên tóc đỏ đã chết bị dùng bao plastic bao bọc lại, bỏ vào một túi du lịch, chưa đầy ba phút thời gian lâu ba đã khôi phục bình thường, tựa hồ chưa từng có chuyện gì phát sinh!

Làm xong công tác giải quyết hậu quả, hai nam nhân mặc âu phục đen một trước một sau nâng lên túi hành lý xoay người xuống lầu, trong lầu ba hoàn toàn không còn bóng người.

Đến lúc này Diệp Dương Thành vỗ cánh bay lên, nhanh chóng đi tới gần văn phòng của Minh ca gì đó, trong lòng còn có chút mơ hồ, Minh ca lại là ai? Hay là...

Diệp Dương Thành đang nằm trên ghế dựa trong tiệm của mình đột nhiên lộ ra ý cười tà khí, lúc này khi Lục Vĩnh Huy đi ra, tựa hồ là cởi trần vội khoác áo vào, chẳng lẽ...

Cửa văn phòng có khe hở, nhưng Diệp Dương Thành đã xác định Lục Vĩnh Huy cùng đôi nam nữ không phải người thường, cũng không dám nghênh ngang chui vào, chỉ ghé vào cạnh khung cửa, xuyên thấu qua khe hở thật cẩn thận quan sát bên trong.

- Di, đây không phải hai cô gái hầu hạ Lục Hồng Quân ngày đó sao?

Tuy là từ dưới nhìn lên trên, vẫn có thể thấy rõ cảnh tượng trong văn phòng không bỏ sót.

Hai cô gái hầu hạ Lục Hồng Quân ngày đó, hiện tại mặc áo sa mỏng như trong suốt, thần tình mị sắc ngồi trên sofa tùy ý cho Lục Vĩnh Huy giở trò, thường thường còn phát ra tiếng rên rỉ cực kỳ mê người.

Mà ngồi bên tay trái Lục Vĩnh Huy là một thanh niên mà Diệp Dương Thành chưa từng gặp qua, hai tay hắn đang chạy trên người một cô gái khác, cảnh trí cực kỳ sa đọa làm bản thể Diệp Dương Thành sôi sục, tiểu Diệp tử nhanh chóng lớn mạnh, khởi động, khởi động, tiếp tục khởi động...

- Tìm được người sao?

Lục Vĩnh Huy vỗ về nữ nhân bên cạnh, híp mắt cười hời, bộ dáng cực kỳ hiền lành.

Đôi nam nữ ngồi đối diện hắn, làm như không nhìn thấy hành động của Lục Vĩnh Huy cùng Lục Thế Minh, nam nhân thần nhiên nói:

- Không có.

- ...

Ý cười hòa thiện trên mặt Lục Vĩnh Huy giảm xuống, lại cười như không hề chú ý:

- Dị nhân kia thủ đoạn cao siêu, bỉ nhân vì muốn tìm hắc đã hao phí thật nhiều tâm thần, cuối cùng không công mà lui, hai vị...

- Không cần nói những chuyện vô nghĩa.

Không đợi Lục Vĩnh Huy nói xong, nữ nhân mở miệng ngắt lời, thần sắc hờ hững nói:

- Mười ba ngày thời gian, lục soát khắp từng ngõ ngách trấn Bảo Kinh, chúng tôi dừng thêm hai ngày, nếu như còn không tìm được chân khí của hắc lưu lại, cần thận đầu của ông.

Không khí vốn có vẻ thả lỏng chợt ngưng trọng lại.

Nụ cười trên mặt Lục Vĩnh Huy ngưng tụ, nhìn đôi nam nữ trầm giọng nói:

- Mặc kệ cuối cùng có tìm được dị nhân kia hay không, tôi đã cấp cho hai vị không ít, nhưng mời hai vị đừng quên, Phi Long này cũng không phải quả hồng mềm mặc người vuốt ve!

- Ông có thể thử xem.

Nữ nhân không nói gì nữa, nam nhân đã đứng lên, sát khí lăm liệt phóng thích, nhìn chăm chú vào Lục Vĩnh Huy, thanh âm như đến từ địa ngục:

- Xem ông có thể bảo vệ được đầu của ông hay không.

- Anh...

Sắc mặt Lục Vĩnh Huy lúc trắng lúc xanh, cắn chặt răng nhưng không dám đứng lên.

Đôi nam nữ trước mặt hắc thực tế là đôi vợ chồng, không gia nhập vòng luẩn quẩn dị nhân, chỉ độc lai độc vãng, nhưng khác với Lục Vĩnh Huy chính là hai người là dị nhân A cấp, mà hắc lại chỉ có B cấp!

Nhắc tới việc phân chia cấp bậc dị nhân, cũng không có ai hay tổ chức nào đưa ra tiêu chuẩn, mà mỗi dị nhân đều có cảm giác mờ lung, có thể phi thường rõ ràng nhận thấy được cấp bậc của mình, kỳ thật toàn bộ dị nhân đều không biết cấp bậc của họ chia thành sơ cấp, trung cấp, cao cấp cùng chung cực.

Mà cấp bậc từ S, A, B, C chính là đối ứng từ cao xuống thấp.

Một trung cấp không phải đối thủ của cao cấp, còn là hai cao cấp biến dị!

Cho nên tuy rằng trong lòng Lục Vĩnh Huy phẫn hận, nhưng chỉ có thể cắn răng nhịn xuống, lúc ấy mời hai người đến là đối phó dị nhân trong trấn Bảo Kinh, nhưng cuối cùng không tìm được người, ngược lại còn làm cương quan hệ, kích thích sát ý của đôi nam nữ này.

Lục Vĩnh Huy cơ hồ có thể kết luận, Lục gia tận thế, không còn bao xa!

- Phế vật...

Nhìn thần sắc biến ảo của Lục Vĩnh Huy, trên mặt nữ nhân thoáng hiện lên vẻ khinh thường, hừ lạnh một tiếng đứng dậy, lưu lại một câu làm Lục Vĩnh Huy cơ hồ bạo tẩu, cùng nam nhân xoay người đi ra cửa phòng.

Nhìn theo bóng lưng đôi nam nữ, Lục Vĩnh Huy nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không dám nói thêm câu nào.

- Nha...

Đi tới cửa, bỗng nhiên dừng bước lại, nữ nhân giống như nhớ ra chuyện gì, quay đầu hí hóp mắt nhìn hai nữ nhân ngồi bên người Lục Vĩnh Huy, miệng cười, hơn mười mụn bọ trên mặt bởi vì cơ mặt co rút mà vỡ nát...

- Phốc xuy...

- Phốc xuy...

Hai tiếng vang nhỏ đi qua, đôi nam nữ nhẹ nhàng rời đi.

Lục Vĩnh Huy xanh mặt, tùy ý cho hai nữ nhân mặc sa mỏng gục trên vai của mình, cơ mặt không ngừng run rẩy.

53. Chương 53: Kịch Liệt Giao Phong.

Ai, hồng nhan họa thủy, siêu độ các cô, chúc các cô kiếp sau dù làm kỹ nữ cũng được bình an...

Diệp Dương Thành nằm trên ghế dựa trong tiệm ra vẻ thở dài, tựa hồ như đang tiếc hận cho hai nữ nhân bạc mệnh.

Nhưng lời của hắn vừa hạ xuống, Cửu Tiêu Thần Cách chợt nêu lên làm hắn thần thờ thật lâu:

- Siêu độ oan hồn uống mạng, công đức huyền điểm +5, siêu độ oan hồn uống mạng, công đức huyền điểm +5, hồn phách phù hợp tiêu chuẩn thẩm phán, thẩm phán hồn phách thành công, công đức huyền điểm -4, vận mệnh luân hồi hai hồn phách: kỹ nữ.

Ngây người nhìn đoạn văn tự này, đại não Diệp Dương Thành trong thời gian ngắn không vận chuyển, đợi mười mấy giây sau hắn mới đỡ khóc đỡ cười lẩm bẩm:

- Đừng oán tôi, kỳ thật, làm kỹ nữ không tồi...

Thẩm phán hồn phách? Cứ chỉ vô tâm của hắn lại một lần làm cho hắn phát hiện một hình thức thần quyền ẩn giấu...thì ra hắn còn có thể can thiệp việc luân hồi chuyển kiếp của hồn phách!

Tuy rằng tạm thời còn không biết ý tứ tiêu chuẩn thẩm phán là thế nào, hơn nữa thẩm phán hồn phách còn bị khấu trừ công đức huyền điểm, nhưng Diệp Dương Thành vẫn nở nụ cười, có thần quyền này, nói cách khác dù người đã chết, cũng đừng mong chạy thoát ngăn cấm của ca!

Ở trong lòng bị ai cho vận mệnh của hai nữ nhân kia ba giây thời gian, trong lòng Diệp Dương Thành cũng không có cảm giác tội ác gì, dù sao đời này làm nghề nghiệp như vậy, không quan tâm có phải do tự nguyện hay không, kiếp sau xem như là người trong nghề cũng không có gì đi...

Khép mắt lại đem ý thức chuyển lên trên thân ruồi trâu, đoán chừng Lục Vĩnh Huy bị hai nam nữ làm tức giận vô cùng, cũng không phát hiện ruồi trâu đang trốn dưới khe cửa, ruồi trâu nhìn lướt qua vẻ mặt xanh mét của Lục Vĩnh Huy, sau đó vỗ cánh bay mất.

Rời khỏi sòng bạc, Diệp Dương Thành thao tác ruồi trâu đuổi theo đôi nam nữ ác độc kia, cũng không cách quá xa, cũng không đến quá gần, một đường đi theo đôi nam nữ chuyển động trong trấn Bảo Kinh, hơn một giờ sau khi đôi nam nữ rẽ qua một ngõ nhỏ, xuất hiện trên đường Triều Dương, lúc này Diệp Dương Thành mới để ruồi trâu quay về trong tiệm, giải trừ ám ảnh liền nhảy dựng lên khỏi ghế.

Thủ pháp giết người của đôi nam nữ làm Diệp Dương Thành không rét mà run, tuy rằng tận mắt nhìn thấy nữ nhân kia liên tục giết ba người, nhưng Diệp Dương Thành thậm chí cũng không biết ba người kia chết như thế nào!

Mà người nắm giữ loại năng lực quỷ dị này, là vì giết mình mới đến trấn Bảo Kinh!

Bất kể là vì công đức huyền điểm, hay là vì linh lực hoặc tự bảo vệ mình, Diệp Dương Thành cũng không lưu cho đôi nam nữ kia cơ hội tiếp tục ngắc ngoải!

Lời nói khó nghe một chút, Diệp Dương Thành cũng không phải chưa từng giết người!

Kéo cửa cuốn rời khỏi tiệm, dựa vào Cửu Tiêu Thần Cách nhận định vị trí, Diệp Dương Thành bắt đầu đi thẳng tới gần đôi nam nữ kia.

Con đường Triều Dương không rộng lắm, hơn nữa hiện tại là lúc nghỉ hè, cho nên người đi đường không ít, ngẫu nhiên có va chạm chỉ là chuyện bình thường.

Lúc này đôi nam nữ đang đi trước mặt hắn, Diệp Dương Thành cũng không hề che giấu, một đường đi thẳng tới gần, dù sao hắn vì mục đích giết người mà đến, cuối cùng cũng là hai cỗ thi thể lạnh băng, còn lo lắng cọng lông ah!

Buổi chiều, thời tiết có chút oi bức, đi một đoạn đường khó tránh toát mồ hôi, liên tục chạy chậm hơn một phút thời gian, đôi nam nữ tiến vào tầm mắt của hắn, vừa nhìn thấy bóng lưng của hai người, trong đầu hắn không tự chủ được hiện ra tiếng cười khàn khàn quỷ dị của nữ nhân kia, cùng vẻ hung ác giết người không chớp mắt!

- Mẹ nó, địa bàn của ta, ta làm chủ!

Khóe mắt đảo qua biển quảng cáo công ty di động, Diệp Dương Thành cắn môi, nảy sinh ác độc, cúi đầu truy theo!

- Phát hiện hai phản thần giả biến dị, mời lựa chọn có trừng giới bác đoạt hay không?

Đi tới phạm vi gần năm thước, trong đầu Diệp Dương Thành hiện ra Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên, vừa chậm lại bước chân vừa duy trì trong phạm vi bốn thước, hắn thần nhiên gật đầu, nói thầm:

- Phải.

- Mời lựa chọn phương thức trừng giới: bác đoạt gạt bỏ, gạt bỏ.

- Bác...ách.

Không đợi Diệp Dương Thành kịp lựa chọn phương thức, đôi nam nữ giống như có thêm đôi mắt, đột nhiên dừng chân cùng xoay đầu lại, đôi mắt băng sương va chạm mãnh liệt cùng ánh mắt Diệp Dương Thành!

Một cổ hàn lưu khiến Diệp Dương Thành cơ hồ không thở được xuất hiện, tay chân hắn băng sương!

Giờ khắc này Diệp Dương Thành rõ ràng nhận ra sát khí băng sương mà đôi nam nữ không hề che giấu, tuy rằng không hiểu rõ vì sao bọn hắn lại có sát khí với mình, nhưng trong lúc nguy cấp hắn cũng không ngây ngốc tùy đối phương xâu xé.

Nhìn đôi nam nữ lộ ra dáng tươi cười vô hại khờ dại, nhưng trong lòng hắn quả quyết làm ra quyết định:

- Bác đoạt, gạt bỏ!

Ngay lúc Diệp Dương Thành làm ra quyết định này, hai mắt nữ nhân kia đã chậm rãi híp lại, Diệp Dương Thành đứng ngay đối diện nhìn thấy thật rõ ràng, trong đôi mắt lạnh băng kia hiện lên hai đạo quang mang màu đỏ quỷ dị...

- Phốc xuy...

Một tiếng vang thật nhỏ.

Diệp Dương Thành đứng ngây ra ở chỗ cũ, mà vẻ mặt đôi nam nữ lại ngây ngốc đứng ở nơi đó, ba người đứng yên không nhúc nhích.

- Bác đoạt năng lực phản thần giả biến dị thành công...thu được linh lực 500 điểm...

- Bác đoạt năng lực phản thần giả biến dị thành công...thu được linh lực 500 điểm...

- Gạt bỏ phản thần giả biến dị, công đức huyền điểm +50...

- Gạt bỏ phản thần giả biến dị, công đức huyền điểm +50...

Hai đạo khí thể lạnh băng vô hình, nhưng Diệp Dương Thành lại cảm giác được thật rõ ràng, hai đạo khí thể lạnh lẽo đồng thời xâm nhập vào hai bên huyệt thái dương của hắn, sau đó lưu một vòng trong thân thể hắn, lại dung nhập vào bên trong Cửu Tiêu Thần Cách!

Bốn dòng văn tự nêu lên hiện ra, Diệp Dương Thành theo bản năng vươn tay sờ sờ cổ mình, một vết máu tinh tế dính trên đầu ngón tay, nơi cổ truyền ra cảm giác rất bỏng, giống như bị đồ vật gì đó cắt ngang, vô cùng đau đớn!

Trên trán hắn ướt đẫm mồ hôi, muốn động nhưng toàn thân cứng ngắc khó thể nhúc nhích! Một loại cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn dâng lên trong lòng, làm thần kinh căng thẳng của hắn dần buông lỏng xuống, thở ra một hơi thật dài!

Quả nhiên cực kỳ may mắn!

Nếu phản ứng của hắn chậm hơn một giây đồng hồ, làm cho nữ nhân kia kịp thời phát ra toàn bộ năng lực, chỉ sợ lúc này hắn đã tắt thở bỏ mình!

Nhìn đôi nam nữ đứng yên không nhúc nhích trước mắt, Diệp Dương Thành biết rõ nơi này không nên ở lâu, Cửu Tiêu Thần Cách đã xác định vận mệnh của hai người, vài giây đồng hồ giao phong kịch liệt ngắn ngủi, làm Diệp Dương Thành hiểu được không ít, nhưng giờ khắc này rõ ràng không phải thời gian suy nghĩ sâu xa!

Hắn cúi đầu, bước nhanh ra khỏi chốn thị phi kia!

Diệp Dương Thành theo bản năng đi vòng qua đôi nam nữ, rất nhanh biến mất trong dòng người nhốn nháo...

Mà đôi nam nữ đứng ngay giữa đường vẫn duy trì vẻ mặt cùng tư thế cố định, giống như đã bị hóa đá...

54. Chương 54: Chung Cực Cường Hóa.

Cũng không biết có người đi đường nào lúc đi qua không cẩn thận đụng phải đôi nam nữ kia, ngay sau khi Diệp Dương Thành vội vàng rời đi chưa đầy ba mươi giây thời gian, đôi nam nữ đã ngã sấp xuống, nặng nề nằm trên mặt đất...

Sáu phút sau, một chiếc xe cứu thương gào thét chạy tới, một giờ sau, trong nhà tang lễ trấn Bảo Kinh có thêm hai cỗ thi thể băng sương không người nhận lãnh.

- Là 257 công đức huyền diệu, 1000 điểm linh lực.

Quay về đến trong nhà, Diệp Dương Thành đi thẳng vào phòng ngủ ngồi xuống giường lẩm bẩm:

- Nếu như là gạt bỏ, có thể được 600 công đức huyền diệu, bác đoạt gạt bỏ chỉ lấy được 100 công đức huyền diệu, không biết 1000 điểm linh lực có thể so sánh được với 500 công đức huyền diệu không?

Cửu Tiêu Thần Cách cũng không trả lời câu hỏi của hắn, mà hắn cũng không trông cậy được một tiêu chuẩn minh xác, bởi vì vào lúc này trong đầu của hắn đang hồi tưởng cảnh tượng khi đó.

Đôi nam nữ thành linh bộc phát sát ý bằng sương làm trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, âm thầm may mắn chính mình phản ứng đúng lúc đồng thời khó tránh khỏi suy đoán – không chỉ riêng hắn phát hiện được người biến dị, phản thần giả biến dị, mà bọn họ cũng có thể phát hiện sự bất đồng của hắn!

Nếu không mà nói đôi nam nữ kia làm sao bộc phát sát khí mãnh liệt như vậy? Chỉ có một nguyên nhân bọn hắn đã phát hiện ra Diệp Dương Thành truy theo mới có thể giải thích một màn kia!

- Mẹ nó, thật huyền!

Trong lòng thầm đổ mồ hôi, Diệp Dương Thành tạm thời gác lại ý niệm đi tìm Lục Vĩnh Huy phiền toái, chiều nay giao phong làm cho hắn nhận rõ thật nhiều vấn đề, hắn chỉ có một mạng, phải trân trọng.

Có trời mới biết Lục Vĩnh Huy có phát hiện ra chỗ bất đồng của hắn hay không? Vạn nhất không đợi khi Diệp Dương Thành đến gần hắn được phạm vi năm thước hắn đã hạ tử thủ thì sao? Diệp Dương Thành cũng không cho rằng bằng vào thân thể của mình có thể xem thường siêu năng lực phi nhân loại công kích!

Một người ngồi trên giường thầm may mắn, thời gian bất tri bất giác đã đến bốn giờ chiều, dưới lầu vang lên thanh âm tiếng còi to rõ, làm Diệp Dương Thành giật mình tỉnh lại, theo bản năng lau trán, nhìn lòng bàn tay khô khốc hắn chợt cười tự giễu, còn nói gặp qua đại nhân vật đâu, gặp chút trường hợp như vậy đã thành bộ dáng này...

Ngồi trên giường thở sâu vài lần, miễn cưỡng dằn nén chút tâm tình dao động, Diệp Dương Thành nâng lên tay phải, vỗ tay thành tiếng:

- Ba, lão đại, lại đây!

Ruồi trâu màu trắng nga rất nhanh bay tới trước mặt Diệp Dương Thành, đứng trên lòng bàn tay của hắn.

- Muốn lựa chọn chung cực cường hóa cần 270 công đức huyền diệu, không biết bây giờ đã cường hóa đến trung cấp lại dùng linh lực thay thế cần bao nhiêu điểm linh lực đây?

Cẩn thận nhìn ruồi trâu trong tay mình, Diệp Dương Thành đưa tay vuốt vuốt mũi, lẩm bẩm:

- Trung cấp cường hóa đã không giống ruồi trâu, chung cực cường hóa...sẽ biến thành cái gì?

Trong lòng có chút chờ đợi mơ hồ, cho tới bây giờ tính cách của hắn luôn nôn nóng, nghĩ đến liền làm.

Tiếp tục đánh giá thêm một lát, Diệp Dương Thành chậm rãi nhắm mắt, trong lòng mặc niệm hai chữ cường hóa...

- Ruồi trâu: còn trùng cường hóa trung cấp, trời sinh tính thị huyết, xác suất thành công cường hóa: cao, cường hóa cao cấp cần 60 công đức huyền diệu (60 điểm linh lực), chung cực cường hóa cần 240 công đức huyền diệu (cần 240 điểm linh lực), trước mắt ngài có được 257 công đức huyền diệu, 1000 điểm linh lực, có muốn lựa chọn cường hóa cấp bậc cao nhất là chung cấp cường hóa, mời lựa chọn cấp bậc cường hóa: cao cấp, chung cực.

Chứng kiến đoạn văn tự nêu lên này, Diệp Dương Thành nở nụ cười, cười phi thường sáng lạn! Còn thiếu chút nữa lẫn lộn trên giường hoan hô!

Dùng linh lực thay thế công đức huyền diệu cường hóa, cần có số lượng không ngờ là như nhau! Cũng có ý nghĩa, tuy linh lực sử dụng hẹp hơn công đức huyền diệu một ít, nhưng có thể hoàn toàn lật đổ địa vị công đức huyền diệu, tiến hành thao tác cường hóa đối với sinh vật mục tiêu!

Cũng ý nghĩa Diệp Dương Thành có thể lợi dụng linh lực giảm bớt việc tiêu hao công đức huyền diệu, nhanh hoàn thành gia tăng cấp bậc thần cách!

Linh lực tồn tại đối với Diệp Dương Thành mà nói chính là một bàn bữa tiệc lớn phong phú, làm cho hắn vui vẻ đến cực hạn!

- Cần 240 điểm linh lực mà thôi, chung cực cường hóa!

Trong tay có 1000 điểm linh lực, lúc này Diệp Dương Thành xem như tài đại khí thô, hơn nữa lại thích ruồi trâu biến dị, cơ hồ không cần suy nghĩ, liền trực tiếp lựa chọn chung cực cường hóa.

- Mời lựa chọn năng lượng cường hóa: công đức huyền diệu, linh lực.

- Linh lực!

- Cấp bậc cường hóa, năng lượng cường hóa được lựa chọn thành công, linh lực -240, bắt đầu cường hóa...

Một đoạn văn tự nêu lên, ngay sau đó Diệp Dương Thành cảm giác phi thường rõ ràng, một cỗ khí thể lạnh băng sương từ trong Cửu Tiêu Thần Cách nằm ngay tim truyền ra, xuyên qua gân mạch hướng tới lòng bàn tay phải của hắn tràn đi!

Không đến một giây thời gian, Diệp Dương Thành đột nhiên mở mắt, chỉ thấy trong lòng bàn tay của mình có một quang tráo bạch sắc vô cùng ngưng thật, rất nhanh bao phủ cả con ruồi trâu biến dị.

Lúc này Diệp Dương Thành cảm nhận được cảm giác thân thiết gia tăng mãnh liệt hơn mười lần so với trước kia, nếu như nói cảm thụ lúc cường hóa trung cấp chỉ có cảm tình tốt, hiện tại lại giống như bộ vị thân thể của chính mình!

Một loại năng lượng thần bí mơ hồ khiến cho ruồi trâu cùng Diệp Dương Thành sản sinh một loại liên hệ phi thường đặc thù, đồng thời cũng sản sinh cảm giác hiểu ra trong lòng!

Quá trình chung cực cường hóa vô cùng phức tạp, nhưng chỉ hao phí chưa đầy ba phút thời gian, rất nhanh trong ánh mắt chăm chú của hắn, quang tráo màu trắng chậm rãi tiêu tán, con ruồi trâu biến dị hiện ra trong tầm mắt của Diệp Dương Thành.

Ngũ thải ban lan!

Ruồi trâu sau khi đạt tới chung cực cường hóa, từ màu trắng ngà biến thành đủ màu sắc, chẳng những màu sắc thay đổi, ngay cả vóc dáng cũng thay đổi, nhưng không đổi lớn, mà lại rút nhỏ!

Ban đầu giống như hạt đậu tương ngâm nước nở ra, lúc này lại như hạt đậu xanh ngâm nước bình thường, nhưng không biết vì sao hần lại cảm giác được rõ ràng, tuy vóc dáng nó rút nhỏ, nhưng sắc chính là tinh hoa! Nó lại càng không giống một con ruồi trâu chút nào...

- Cường hóa thành công!

- Ruồi trâu: côn trùng chung cực cường hóa, trời sinh tính thị huyết. Tốc độ phi hành 480km/h, hạn độ phi hành lớn nhất: 24h, tuổi thọ: 50 năm. Cực hạn kháng áp lớn nhất của thân thể: 800kg. Sức bật khẩu khí: 320kg. Độ phù hợp cùng người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách: chung cực. Năng lực đặc thù nắm giữ: biến sắc ẩn nấp.

Nhìn thấy rõ ràng thuộc tính của ruồi trâu, Diệp Dương Thành lú lười! Hần xem như đã hiểu được, vì sao lúc này ruồi trâu lại là ngũ thải ban lan!

Sức bật 320kg, nếu miệng của nó đủ dài, quả thật có thể thoải mái đâm thủng miếng sắt dài 3-4mm!

Tựa hồ đã nhận ra ý tưởng của hần, ruồi trâu bắt đầu lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được biến hóa trong ánh mắt kinh ngạc của Diệp Dương Thành...

55. Chương 55: Trông Gà Hóa Cuốc

Con ruồi trâu giống như quả bóng hơi bị thổi trưởng, thân hình từ hạt đậu xanh nhảy mắt biến thành trái long nhãn, trong ánh mắt chăm chú kinh ngạc của Diệp Dương Thành, một ống tiêm màu bạc dài chừng 1cm cực nhỏ bại lộ trong không khí, ngân quang lóe ra khiến người không rét mà run!

Nhìn con ruồi trâu uy phong lẫm lẫm trong lòng bàn tay của mình, Diệp Dương Thành sửng sốt hơn nửa phút mới thoáng phục hồi lại tinh thần, cùng lúc đó tận đáy lòng xuất hiện một ý niệm mông lung, sau đó thật khó thể ức chế điên cuồng bộc phát...

Ruồi trâu trung cấp cường hóa đốt một cái, khiến hung thủ giết người suýt chết, như vậy ruồi trâu chung cực cường hóa đây? Nếu bị nó đốt một cái, sẽ có hậu quả gì?

Bất tri bất giác trong quan niệm của Diệp Dương Thành, trấn Bảo Kinh chính là địa bàn của hần, hần mới là chủ nhân của mảnh đất này! Buổi chiều giao phong cùng hai phản thần giả biến dị, làm cho hần lần đầu tiên cảm nhận được uy hiếp tử vong!

Loại nguy hiểm tùy thời đều có thể chết, Diệp Dương Thành không muốn đi thử nghiệm thêm một lần, người biến dị có thể trong nhảy mắt giết chết được hần, đối với hần mà nói đây là hiện tượng mà hần không nguyện ý nhìn thấy nhất!

Mà bây giờ, tuy đã xử lý xong hai phản thần giả biến dị, nhưng tựa hồ Lục Vĩnh Huy cũng là phản thần giả biến dị.

Nhìn con ruồi trâu trong lòng bàn tay mình, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, đứng lên đẩy ra cửa sổ, lưu lại một khe hở.

Hần xoay người ngồi xuống giường, cởi giày nằm xuống nhắm mắt lại.

- Âm ảnh thành công, mục tiêu âm ảnh cùng người nắm giữ thần cách có độ phù hợp đạt tới chung cực, trong năm mươi năm âm ảnh không khấu trừ công đức huyền điểm.

Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên làm Diệp Dương Thành nhếch môi cười, tâm tình khẩn trương trước “đại chiến” cũng tự nhiên thả lỏng hơn không ít, trong năm mươi năm không khấu trừ công đức huyền điểm, vừa lúc con ruồi trâu này cũng có tuổi thọ năm mươi năm, nói cách khác trước khi nó tử vong, Diệp Dương Thành tùy thời đều có thể miễn phí âm ảnh...đây chỉ sợ cũng là một trong những chỗ tốt của sinh vật cường hóa đi!

Diệp Dương Thành hoàn thành xong ám ảnh, theo thói quen vỗ cánh bay vài vòng trong phòng ngủ, đã có kinh nghiệm phi hành nhiều lần, rất nhanh hắn đã thích ứng với tốc độ hiện tại của ruồi trâu.

Qua vài giây sau hắn trực tiếp thay đổi phương hướng, lướt qua một đường cong duyên dáng giữa không trung, chui qua khe cửa sổ rồi khỏi phòng.

- Đi...lập tức đi ngay!

Nhận được tin tức từ đồn công an truyền đến, lập tức đuổi tới nhà tang lễ trấn Bảo Kinh, khi nhìn thấy hai cỗ thi thể lạnh băng, sắc mặt hồng nhuận của Lục Vĩnh Huy nháy mắt biến thành trắng bệch, thịt mỡ trên thân không tự giác rung động, đáy lòng tràn ngập băng sương làm cho hắn cơ hồ hỏng mắt!

Hai dị nhân A cấp, lại ở trên đường lớn vô thanh vô tức chết bất đắc kỳ tử, thậm chí bệnh viện cũng không điều tra được nguyên nhân hai người tử vong!

Nhưng bệnh viện không điều tra được, cũng không có nghĩa Lục Vĩnh Huy không biết, lúc trước khi ở sòng bạc nhận được điện thoại, hắn cơ hồ không thể tin được lỗi tai của mình, lập tức chạy tới nhà tang lễ, dọc theo đường đi Lục Vĩnh Huy đều cầu nguyện, đây chỉ là trùng hợp mà thôi!

Nhưng khi sự thật bày ra trước mắt, Lục Vĩnh Huy sợ hãi, thật sự sợ hãi!

Hai dị nhân mạnh mẽ hơn hắn không biết bao nhiêu lần, lại lặng yên không tiếng động chết ngay trên đường lớn, liên tưởng đến mục đích hai người đến trấn Bảo Kinh, cho dù Lục Vĩnh Huy dùng ngón chân nghĩ cũng có thể rất nhanh đoán ra hai người này chết như thế nào.

Dị nhân kia, dị nhân ở trấn Bảo Kinh luôn đi tìm Lục gia gây phiền toái! Là hắn, nhất định là hắn! Nhất định là hắn xuất thủ!

Có thể ở nháy mắt giết chết hai dị nhân A cấp, như vậy chỉ sợ cấp bậc của dị nhân kia chính là...

Hai tay Lục Vĩnh Huy vô ý thức siết chặt lại, sau một thoáng sợ hãi lại là cảm giác băng sương, trong lúc hoảng hốt thậm chí Lục Vĩnh Huy cảm giác trong nhà tang lễ tựa hồ có một đôi mắt ẩn hình đang theo dõi hắn.

Cảm giác khó chịu cực độ, Lục Vĩnh Huy quay đầu rít gào:

- Đi lái xe tới đây, rời khỏi nơi này!

- Dạ, Long ca!

Thần sắc tái nhợt của Lục Vĩnh Huy khi nhìn thấy hai cỗ thi thể đều rơi vào trong mắt mấy bảo tiêu tâm phúc, tuy rằng không rõ vì sao Lục Vĩnh Huy có phản ứng kịch liệt như vậy, nhưng có chút vấn đề không nên hỏi thì đừng hỏi!

Họ vội vàng gật đầu đáp ứng, một người cầm theo chìa khóa vội vã rời khỏi phòng.

Lục Vĩnh Huy thở dốc, ánh mắt phức tạp nhìn qua hai cỗ thi thể kia, sau ba giây nhìn chăm chú, hắn không nói một tiếng xoay người đi ra cửa, ba bảo tiêu còn lại liếc nhìn nhau, đều có chút khó hiểu.

Đợi khi Lục Vĩnh Huy đi ra khỏi nhà tang lễ, bảo tiêu khác đã lái chiếc Rolls-Royce dừng ở cửa.

- Hai người các anh...

Đứng cạnh cửa xe, sắc mặt Lục Vĩnh Huy liên tục biến đổi, xoay người chỉ vào hai bảo tiêu phân phó:

- Đi vào kiểm tra một chút.

- Ách...

Nghe mệnh lệnh khó hiểu của Lục Vĩnh Huy, hai bảo tiêu chột hồ đồ, nhưng bọn hắn cũng không dám nhiều lời, lập tức gật đầu chui vào trong xe tinh tế kiểm tra.

Hơn ba phút sau hai bảo tiêu mới đi ra, cùng nói:

- Long ca, không thành vấn đề!

- Lên xe đi.

Nghe câu trả lời, trong lòng Lục Vĩnh Huy thoáng thở phào, nâng tay nhu huyết thái dương, xoay người chui vào trong xe, nhưng không ai chú ý tới ngay lúc hắn lên xe có một con ruồi quái dị cùng màu sắc với chiếc xe cũng chui theo vào...

- Long ca, đi đâu?

Đợi sau khi cửa xe bị đóng kín, bảo tiêu kiêm tài xế quay đầu lại lấy gan hỏi:

- Sòng bạc, hay là...

- Quay về huyện thành.

Lục Vĩnh Huy cau mày, ngữ khí lạnh lùng, phong phạm đại lão hiển lộ không bỏ sót.

Nhưng trên thực tế lúc này tâm tình của hắn đã phức tạp tới cực hạn, thậm chí có thể dùng từ trông gà hóa cuốc để hình dung!

Cái chết của hai dị nhân A cấp tạo thành ảnh hưởng với hắn tuyệt đối không thua gì một hồi động đất cấp 8, trực tiếp đem hắn chấn động.

Dị nhân S cấp!

Mấy chữ này hiện lên trong lòng Lục Vĩnh Huy, làm tâm tình vốn đã tồi tệ đến cực hạn của hắn không khỏi trầm xuống, hắn hiểu thật rõ ràng, khi một dị nhân S cấp muốn hạ sát thủ với dị nhân B cấp thì khả năng có bao nhiêu...chẳng khác gì một người trưởng thành bình thường muốn giết chết một con kiến!

Lục Vĩnh Huy ngồi trên xe lo lắng suy nghĩ, suy đoán lên, sợ hãi lên, bốn bảo tiêu ngồi chung xe chỉ có thể dùng ánh mắt trao đổi nhau, sau đó cùng lâm vào trạng thái trầm mặc.

Không có ai phát hiện, con ruồi nhỏ bay vào trong xe khi này giờ phút này đang không ngừng biến hóa màu sắc, từ lưng ghế đang bò về hướng bên hông Lục Vĩnh Huy!

Màu sắc không ngừng biến hóa khiến cho nó cùng hoàn cảnh chung quanh cơ hồ tan ra thành một thể, không cách nào phân biệt rõ ràng!

56. Chương 56: Gây Sức Ép Chết Người.

Bò xuống lưng ghế dựa, lại trần trọc bò lên mông Lục Vĩnh Huy, bắt đầu bò lên phần eo, cả quá trình yên lặng không tiếng động, giống như một bộ phim điện ảnh cảm nín.

- Đình linh linh...

Thanh âm tiếng chuông vang lên cao ngất, đánh vỡ yên lặng trong xe, nghe tiếng chuông chân mày Lục Vĩnh Huy nhướng lên.

Lục Vĩnh Huy cùng bốn bảo tiêu không hề biết vì tiếng chuông đột ngột vang lên, làm cho con ruồi nhỏ đã bò đến dây lưng quần của Lục Vĩnh Huy dừng lại toàn bộ động tác, ngay cả mũi kim màu bạc sắp va chạm vào làn da của hắn cũng rụt trở về...

- Cái gì?

Bắt máy điện thoại, nghe được tin tức bên kia truyền đến, sắc mặt Lục Vĩnh Huy đại biến, trầm giọng nói:

- Tại sao bị phát hiện?

- Nếu không phải ông lừa gạt tôi, giấu diếm hắn đã thành công thăng cấp, tôi vốn không phải là đối thủ của hắn.

Bên kia điện thoại là một giọng nam âm trầm:

- Nếu không phải tôi phản ứng đúng lúc, chỉ sợ đã chết dưới băng châm của hắn, ông...cũng không có nói cho tôi biết, hắn là dị nhân A cấp!

- A cấp...làm sao có thể!

Nghe được lời nói của nam nhân kia, nhịp tim Lục Vĩnh Huy gia tốc, ngay sau đó thần tình không thể tưởng tượng nổi, nói:

- Hắn rõ ràng là B...

- Tóm lại cuộc trao đổi này tôi làm không được.

Nam nhân cảm hận nói:

- Năm ngàn vạn tiền đặt cọc của ông tôi nhận, trong vòng ba giờ, tôi muốn nhìn thấy năm ngàn vạn còn lại, nếu không mà nói...hừ!

Sau một tiếng hừ lạnh, nam nhân trực tiếp cúp điện thoại, lưu lại Lục Vĩnh Huy nhìn vào di động ngây người...

Nhưng Lục Vĩnh Huy bị cuộc điện thoại làm ngây ra, Diệp Dương Thành cũng không tiếp tục chờ đợi, nghe xong cuộc nói chuyện của hai người, cũng không hiểu được ý tứ trong lời nói, Diệp Dương Thành liền trực tiếp thao tác ruồi trâu tiếp tục động tác.

Ruồi trâu bắt đầu nhanh chóng biến hóa, chưa đến một giây thời gian đã lớn cỡ hạt đậu tương ngâm nước, một cây kim châm màu bạc cực nhỏ đột nhiên vọt ra ngoài.

- A...

Lục Vĩnh Huy còn đang ngơ ngác xuất thần đột nhiên cảm thấy từ hông của mình truyền ra cảm giác đau đớn tận xương, cơ hồ theo bản năng kêu thảm một tiếng, ngay sau đó nhảy dựng lên khỏi ghế, đáng tiếc đầu của hắn đánh vào mui xe lại rơi ngược trở về!

- Dát chi...

Lục Vĩnh Huy đột nhiên kêu thảm thiết khiến cho bảo tiêu đang lái xe theo bản năng giảm phanh, tám ánh mắt nhìn qua sắc mặt trắng bệch của Lục Vĩnh Huy, một bảo tiêu vội vàng hỏi:

- Long ca, xảy ra chuyện gì?

- Đi...mau...mau đi bệnh viện!

Sắc mặt Lục Vĩnh Huy từ trắng bệch nhanh chóng biến thành đỏ tím, đau đớn toàn tâm làm cho hắn cố gắng giữ một tia tỉnh táo cuối cùng, vẻ mặt vặn vẹo biến dạng, hơi thở phì phò đứt quãng truyền ra mệnh lệnh gần như rít gào của mình.

Bốn bảo tiêu nhìn nhau vội vàng gật đầu.

Chiếc Rolls- Royce thay đổi đầu xe, bên trong xe Lục Vĩnh Huy dùng một tay chống lên phần eo truyền ra đau đớn, đồng tử đã có dấu hiệu khuếch tán...

Ngay tại lúc này ngay cả bản thân Lục Vĩnh Huy cũng không nghĩ tới tìm kiếm hung thủ, cho nên sau một kích thành công Diệp Dương Thành bỏ xuống dưới gầm xe, lẳng lặng chờ đợi cửa xe mở ra.

- Nghiêm trị ác nhân thành công, đạt được công đức huyền điểm +30, mời ngài không ngừng cố gắng, thanh trừ ác nhân trả lời khu vực quản hạt của ngài một mảnh trời xanh!

Bản thể nằm trên giường trong nhà cũng nhận được nêu lên của Cửu Tiêu Thần Cách, nhìn nêu lên, đầu óc Diệp Dương Thành có chút hồ đồ.

Lục Vĩnh Huy không phải là phản thần giả biến dị sao? Vì sao...đốt hắn rồi, lại nêu lên là ác nhân mà không phải phản thần giả biến dị?

Tinh tế suy nghĩ chốc lát, lúc này Diệp Dương Thành thoáng có chút hiểu được, nói vậy một lần đốt của hắn cũng không làm cho Lục Vĩnh Huy chết ngay tại chỗ, hoặc là vì bản thể của hắn cũng không đến gần

người Lục Vĩnh Huy trong phạm vi năm thước, cho nên không thể hoàn thành hành động bác đoạt gạt bỏ đối với người biến dị hoặc phản thần giả biến dị.

Cho nên tuy rằng đốt Lục Vĩnh Huy, nhưng Cửu Tiêu Thần Cách chỉ nêu lên là nghiêm trị ác nhân mà không phải nghiêm trị phản thần giả biến dị!

Nghĩ thông suốt việc này, Diệp Dương Thành bắt đầu lo lắng, nếu như nói ban đầu hắn ngóng trông có thể trực tiếp đốt chết Lục Vĩnh Huy, nhưng hiện tại hắn lại cầu nguyện người kia đừng dễ dàng chết như vậy.

Là người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách, hắn hiểu rõ nếu gạt bỏ ác nhân đoạt được bao nhiêu công đức huyền diệu, đồng dạng nếu gạt bỏ cướp đoạt năng lực của phản thần giả biến dị sẽ lấy được bao nhiêu công đức huyền diệu cùng linh lực càng thêm có lợi hơn bao nhiêu.

Nếu Lục Vĩnh Huy chết như thế, tổn thất của hắn thật không nhỏ.

Nghĩ đến đây, Diệp Dương Thành nhắm mắt lại, đem ý thức đặt lên người ruồi trâu, sau đó quay đầu nhìn Lục Vĩnh Huy, vừa nhìn liền hối hận suýt chút nữa mắng thành tiếng.

Sắc mặt Lục Vĩnh Huy đã biến thành màu đỏ tím, môi đen dọa người, bộ dạng trúng độc rất nặng, mà lúc này còn chưa qua một phút đồng hồ!

Lần trước tuy rằng ruồi trâu trung cấp cường hóa tạo thành thương tổn kịch liệt hơn bình thường, nhưng tuyệt đối không đạt được hiệu quả rợn người này!

Tuy rằng Diệp Dương Thành rất muốn giết chết Lục Vĩnh Huy, nhưng dù có chết cũng phải đợi hắn cướp xong năng lực dị biến rồi hãy chết ah!

Vẫn tiếp tục nằm úp sấp dưới gầm xe, xe lại đang lao nhanh như điên đến bệnh viện trấn Bảo Kinh, nhưng sau khi nhìn chăm chăm sắc mặt Lục Vĩnh Huy ba phút, bản thể Diệp Dương Thành không nhịn được ồ lên một tiếng, vô cùng kinh ngạc!

Màu tím đỏ trên mặt Lục Vĩnh Huy dần giảm xuống, môi cũng biến hóa thành trắng, sau đó lại màu hồng, tiếp theo sắc mặt hồng nhuận, môi đỏ trở lại...

- Kháo! Tiểu Cường a!

Bản thể Diệp Dương Thành tức giận mắng, biểu hiện của Lục Vĩnh Huy hiện tại chính là giải trừ xong độc tố!

Độc tố của ruồi trâu thật bá đạo, không khả năng đột nhiên tiêu tán.

Như vậy lời giải thích duy nhất, chính là bản thân Lục Vĩnh Huy có năng lực tự mình giải độc!

Nghĩ vậy trên mặt Diệp Dương Thành hiện lên ý cười tà ác, ánh mắt nhìn mắt cá chân của Lục Vĩnh Huy, nỉ non lẩm bẩm:

- Kỹ năng không sai, rất có thể chống cự...

Giờ khắc này hắn cũng quên mất công đức huyền diệu, quên mất linh lực.

Trong lòng hắn chỉ còn lại một ý niệm: đốt không chết người, cũng gây sức ép chết người!

57. Chương 57: Bác Sĩ Ở Đâu?

Diệp Dương Thành suy đoán không sai, Lục Vĩnh Huy quả thật có thể dựa vào năng lực biến dị mà tự mình giải độc, không chỉ là hắn, toàn bộ người biến dị đều có được năng lực giải độc này, chẳng qua tốc độ cùng cực hạn khi giải độc đều dựa vào trình độ năng lực cao hay thấp mà thôi.

Ruồi trâu chung cực cường hóa mang theo độc tố tuyệt đối là trí mạng, người bình thường nếu bị đốt trúng nhiều nhất là ba tới năm phút thời gian sẽ mất mạng, nhưng người biến dị thì khác, năng lượng siêu nhiên

trong cơ thể họ cũng chính là linh lực, sau khi phát hiện độc tố sẽ tự hành công tác giải độc, cho nên Lục Vĩnh Huy mới có thể nhặt về một mạng ở cửa quỷ môn quan.

Nhưng Lục Vĩnh Huy căn bản không tưởng được cũng bởi vì tốc độ giải độc của hắn quá nhanh, do đó gọi lên lòng hiếu thắng của Diệp Dương Thành, không cho hắn thời gian hòa hoãn cũng không cho hắn cơ hội tỉnh táo lại, ngay khi đợt độc tố đầu tiên bị thanh lý sạch sẽ, vết sưng bên hông sút giảm trên mắt cá chân hắn lại truyền đến một trận đau đớn kịch liệt...

- A!

Lục Vĩnh Huy lần thứ hai kêu thảm thiết, sắc mặt vừa hồng nhuận bắt đầu thành đỏ tím, môi lại biến thành đen...

Trên đường chạy tới bệnh viện cần mười mấy phút thời gian, mà chỉ mười mấy phút ngắn ngủi này đối với Lục Vĩnh Huy mà nói là tra tấn thể xác cả đời khó quên!

Quả thật linh lực của hắn có thể giải độc, nhưng dù sao cũng có hạn độ, khi độc tố vượt qua mức độ nhất định, tuyệt đối không thể toàn bộ giải trừ!

Lần một lần hai tạm được, ba lượt bốn lần miễn cưỡng, nhưng mà...

- Người tiếp tục giải độc ah!

Dọc theo ống quần lên trên, bản thể Diệp Dương Thành không ngừng lăm bắm, tuy rằng nhắm mắt nhưng có thể nhìn ra tâm tình khoan khoái của hắn trong giờ phút này.

- A...

Lục Vĩnh Huy lại kêu thảm thiết, sau bên hông cùng mắt cá chân, lại đến bắp chuối cùng truyền ra cảm giác đau đớn kịch liệt.

- Tiếp tục giải ah!

Diệp Dương Thành lại lăm bắm.

- A...

Đùi cũng lọt vào tập kích.

- Người không phải thật kỹ năng sao?

- A...

Bên cạnh rón lại bị lọt vào công kích.

- Gây sức ép chết người nha...

- A...

Thanh âm tiếng kêu thảm của Lục Vĩnh Huy dần dần uể oải, khàn khàn đồng thời lại miêu tả tình trạng thể xác giờ phút này của hắn.

Lục Vĩnh Huy liên tục kêu lên thảm thiết, bốn bảo tiêu cũng lúng túng, căn bản không biết lão đại xảy ra chuyện gì, bọn hắn muốn hỏi nhưng Lục Vĩnh Huy chỉ biết run rẩy, thậm chí không nói được một lời nào, làm cho họ không biết phải làm sao ứng đối!

Khuôn mặt béo mập màu đỏ tím hoàn toàn vắn vẹo, trong một khắc này làm người vô cùng sợ hãi, vô cùng dữ tợn.

- Mau! Mau khiêng Long ca xuống đi!

Rốt cục một đường không biết va chạm bao nhiêu đồ vật, không biết dọa hổng bao nhiêu người đi đường, trong tiếng chửi rủa của mọi người chiếc xe đã đi tới bệnh viện trấn Bảo Kinh, sau khi thắng gấp một cái, cửa xe nhanh chóng mở ra, bốn bảo tiêu vội vàng xuống xe bắt đầu xoay người khiêng Lục Vĩnh Huy đã hấp hối ra ngoài, hai người khiêng tay hai người nhắc chân, cẩn thận chạy như điên vào đại sảnh bệnh viện.

Ngay khi bốn bảo tiêu khiêng Lục Vĩnh Huy vào đại sảnh bệnh viện, ruồi trâu đã thu nhỏ thành hạt đậu xanh từ bên dưới áo Lục Vĩnh Huy rơi ra, màu sắc thân thể bắt đầu biến hóa theo hoàn cảnh chung quanh, nhưng không hề rời khỏi mà xoay quanh trên đầu Lục Vĩnh Huy, theo sát vào trong.

- Bác sĩ! Bác sĩ ở đâu?

Giờ phút này tình trạng của Lục Vĩnh Huy nguy hiểm cực độ, mọi người đều có thể nhìn ra từ sắc mặt của hắn, cho nên bốn bảo tiêu hoàn toàn luống cuống, vừa nâng Lục Vĩnh Huy chạy như điên vừa rít gào hét lên:

- Cứu người! Con mẹ nó nhanh đi ra cứu người!

Bốn bảo tiêu rít gào lại làm Diệp Dương Thành sợ hãi, lúc này mới sợ hãi như mình...tựa hồ đã cần quá mức...

Lúc này nhìn Lục Vĩnh Huy làm sao còn bộ dáng khí độ đại lão long đầu xã hội đen huyện Ôn Nhạc, hiển nhiên chính là một con heo mập vừa mới bị nước sôi nấu qua!

Tục ngữ nói, thầy thuốc như cha mẹ, tuy bốn bảo tiêu ồn ào rít gào nhưng bác sĩ cũng không quá để ý, rất nhanh an bài Lục Vĩnh Huy vào phòng cấp cứu...

- Hí...

Bác sĩ trưởng là một nam trung niên hơn bốn mươi tuổi, đeo kính gọng đen, dáng người trung đẳng, nhìn qua có chút khí chất văn nhân, nhưng khi hắn xốc áo Lục Vĩnh Huy ánh mắt trợn lên, hít sâu một hơi lú lú!

- Đây...đây là...

Tuy rằng hành y hơn hai mươi năm, nhưng vị bác sĩ kia rốt cục cũng không biết Lục Vĩnh Huy bị loại độc vật nào cắn, nói thật theo y nhiều năm như vậy, hắn đã thấy vết sưng kỳ quái nhất cũng chỉ là hung phạm giết người ở thôn Cửu Phường thời gian trước mà thôi!

Tình huống như Lục Vĩnh Huy hẳn thật sự chưa bao giờ nhìn thấy.

- Trương chủ nhiệm, làm sao bây giờ?

Nhìn thấy bác sĩ trưởng đứng ngẩn người, một y tá cả gan nhỏ giọng nói:

- Nhịp tim của người bệnh đã sắp ngừng lại, nếu như không cứu...

- Thở oxy, tiêu độc miệng vết thương.

Trương chủ nhiệm hồi phục lại tinh thần, miễn cưỡng trấn định cảm xúc căn dặn các y tá bắt đầu công tác.

Một bác sĩ trưởng cùng bốn y tá bận rộn trong phòng cấp cứu, năm người đều không chú ý trên đỉnh đầu của họ có một con ruồi trâu biến dị cùng màu với màu sắc trần nhà, đang không ngừng xoay quanh trên đó...

- Một...hai...năm...chín...hí!

Xử lý xong toàn bộ vết thương, lúc này Trương chủ nhiệm mới kiểm tra vết sưng trên thân Lục Vĩnh Huy, cuối cùng hít sâu một hơi lạnh, mười ba vết sưng!

Nhìn thấy vết thương tuy đã được xử lý nhưng vẫn sưng tấy, vẻ mặt Trương chủ nhiệm run rẩy, nói với một tiểu hộ sĩ:

- Thông tri người nhà người bệnh đến phòng làm việc của tôi chờ một chút.

- Trương chủ nhiệm, người bệnh hắn...

- Tạm thời còn chưa thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.

Trương chủ nhiệm thần nhiên trả lời, cởi bao tay nhu nhu huyết thái dương mới nói tiếp:

- Nếu hần có thể sống qua đêm nay, hết thấy dễ làm, nếu không được...ai, tôi nói với các cô chuyện này làm gì.

Thở dài, Trương chủ nhiệm phân phó:

- Đem thuốc tôi đã chuẩn bị truyền cho hần đi.

- Dạ.

Mấy y tá gật đầu, mở cửa phòng rồi đi, cùng lúc đó Diệp Dương Thành cũng bay ra ngoài, nhanh chóng biến mất ở góc hành lang.

Bởi vì hần rất rõ ràng Lục Vĩnh Huy còn chưa chết được.

Sau khi Diệp Dương Thành rời khỏi chưa đầy một phút, Lục Thế Minh nhận được điện thoại cũng đã chạy tới, thần sắc trên mặt vô cùng khẩn trương.

58. Chương 58: Đồ Không Biết Sống Chết

Khác với Lục Bính Khang, Lục Thế Minh xem như tâm phúc của Lục Vĩnh Huy, đi theo hần nhiều năm, quan hệ rất thân thiết, cho nên dù hần chỉ mới hai mươi tuổi, cũng đã được Lục Vĩnh Huy an bài đến sông bạc “trấn thủ một phương”.

Thậm chí hai nữ nhân mà Lục Hồng Quân lưu lại cũng cùng Lục Vĩnh Huy chơi trò bốn người, bởi vậy có thể thấy được quan hệ giữa hần cùng Lục Vĩnh Huy hòa hợp tới mức nào.

Cho nên vừa tiếp được điện thoại bảo tiêu Lục Vĩnh Huy, Lục Thế Minh lập tức chạy thẳng tới, có thể nói tâm tình vô cùng hoảng hốt.

Nhưng nỗi khẩn trương của Lục Thế Minh cũng không được hòa dịu, bởi vì vừa tới bệnh viện hần đã nhận được giấy báo bệnh tình nguy kịch của Lục Vĩnh Huy, làm hần ngây người tại chỗ, thật lâu nói không nên lời.

Hàng Châu, bên Tây Hồ.

Một nam tử mặc âu phục màu xám bạc, đeo kính râm, hai tay chống lên lan can bờ hồ, thần sắc trên mặt có chút tối tăm.

Hần nhìn chằm chằm xuống mặt hồ nhộn nhạo, không biết đang suy nghĩ gì.

- Người cho rằng thay bộ quần áo, đeo kính mắt là có thể che giấu được sao?

Một thanh âm trẻ tuổi lạnh lùng đột ngột vang lên bên tai nam tử trung niên, vừa nghe được thanh âm kia, người nọ nhấc chân muốn chạy, nhưng rất nhanh nhận ra tình trạng của mình giờ phút này.

Ngoại trừ Tây Hồ sau lưng, cả ba phương hướng khác đều có vài nam nữ trẻ tuổi vây quanh hần, hai thanh niên cùng một cô gái đều dùng ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chú vào hần, khiến trong lòng hần sợ hãi.

- Các anh nhận lầm người...

Người nọ mấp máy môi khô khốc, nói ra lời mà chính hần cũng không tin.

- Chính mình ngu xuẩn không sao, ngàn vạn lần đừng cho rằng toàn bộ mọi người trên thế giới đều ngu xuẩn.

Một thanh niên nhếch môi cười lạnh, sau đó làm như thật tùy ý lắc nhẹ cánh tay, nói:

- Theo chúng tôi đi một chuyến?

Câu hỏi, nhưng không có cơ hội thương lượng nào.

Người kia sắc mặt trắng bệch nhìn ba nam nữ, vẻ mặt suy sút gật gật đầu, như một con gà trống bại trận.

Nửa giờ sau, bên trong một biệt thự thuộc khu Tây Hồ Hàng Châu, nam tử trung niên như một con chó chết không nhúc nhích quỳ rạp trên mặt đất, trước mặt hần là một thanh niên chừng hai mươi lăm hai mươi sáu

vẻ mặt âm trầm đứng thẳng, vô số băng châm như lông trâu nằm trên lòng bàn tay của hắn không ngừng bay múa, trong đôi mắt lóe hàn quang khiến người rùng mình.

- Tường ca, xử lý như thế nào?

Cô gái đá đá trung niên nam tử đã hôn mê bất tỉnh, quay đầu hỏi.

- Băm cho chó ăn.

Hung hăng vung tay lên, băng châm bắn ra, Diêm Chí Tường hít sâu một hơi, âm thanh lạnh lùng nói:

- Sau đó theo tôi cùng đến huyện Ôn Nhạc một chuyến, đồ không biết sống chết...

...

- Dương Thành, đã mấy giờ rồi, con muốn đi đâu?

Ngô Ngọc Phương nhìn con trai đang vội vàng đi xuống lầu, vẻ mặt kỳ quái hỏi:

- Đến tiệm sao?

- Mẹ, đêm nay con sẽ không về ăn cơm.

Nghe mẹ hỏi, Diệp Dương Thành dừng bước quay đầu vuốt vuốt tóc nói:

- Thiếu Thanh xuất viện, con phải đi qua chúc mừng hắn một chút.

- Thiếu Thanh?

Ngô Ngọc Phương khó hiểu, hiển nhiên nhớ không được là ai, Diệp Hải Trung xen lời nói:

- Chính là người bạn công an bắt được hung thủ vụ án giết người ở thôn Cửu Phường mà con nói mấy hôm trước?

- Dạ phải.

Diệp Dương Thành nhếch môi cười:

- Vừa rồi hắn gọi điện cho con, chiều nay xuất viện, cha mẹ hắn đều đã về, đang ở nhà chờ con đâu.

- Đêm nay con về không?

Mẹ hắn hiểu ra gật đầu, thuận tiện hỏi thăm.

- Hơn phân nửa là không về được.

Diệp Dương Thành nghĩ nghĩ đáp:

- Tử lượng cha của hắn rất cao, con trai lại chuyển chính thức trở thành nhân viên công vụ, đêm nay phỏng chừng sẽ uống không ít, con sẽ ngủ lại đó, cha mẹ ăn cơm xong cứ đóng cửa ngủ, ngày mai con sẽ đến tiệm luôn.

- Được, trên đường cẩn thận một chút, đừng uống quá nhiều, ngày mai nhớ đi mở tiệm, đừng chậm trễ công việc đó!

Diệp Hải Trung gật đầu dặn dò.

Ra khỏi nhà, Diệp Dương Thành theo bản năng quay đầu nhìn mặt trời, cảm khái trời chiều thật đẹp, sau đó đưa tay vẫy xe, nói:

- Sư phụ, phiền toái đến ngõ nhỏ Nhị Lưu.

Xe ba bánh chạy đi, chạy thẳng về nhà Trần Thiếu Thanh, Diệp Dương Thành cũng không chú ý tới trên bờ đê cách đó không xa có một nam nhân ục ịch đang dẫn theo một con chó Tây Tạng hấp hối, vẻ mặt tối tăm xui xẻo đang đi về hướng nhà hắn.

Nói thật, Diệp Dương Thành tính toán trực tiếp đến bệnh viện giải quyết Lục Vĩnh Huy, chấm dứt hậu họa, miễn sẽ xảy ra thêm biến cố.

Nhưng hần còn chưa rời giường, Trần Thiếu Thanh đã gọi điện tới, nói cha mẹ mình đều đã về, hần cũng xuất viện, còn đem mọi việc phá án kể cho cha mẹ nghe qua, vừa nghe nhờ có Diệp Dương Thành nhắc nhở con mình mới lập công, cha mẹ hần nói thế nào cũng muốn mời Diệp Dương Thành qua nhà, muốn cảm tạ hần, nghe nói chỉ mua rượu cùng thức ăn đã hơn ngàn đồng, thật phong phú!

Diệp Dương Thành thật không muốn đi, nhưng Trần Thiếu Thanh nói nếu hần không đến sẽ kéo theo cha mẹ mình qua nhà Diệp Dương Thành!

Vì vậy Diệp Dương Thành không cách nào cự tuyệt, chỉ đành ồm ờ đáp ứng, sau đó mới rời khỏi nhà.

Về phần Lục Vĩnh Huy đang nằm trong bệnh viện, dù sao cũng không chạy được, sớm muộn gì cũng thu thập, cần gì nóng lòng nhất thời đây?

Lấy một lý do sụt sệ ỉn, Diệp Dương Thành lấy ra di động xem đồng hồ, thoáng cân nhắc một phen, bĩu môi đem chuyện của Lục Vĩnh Huy tạm thời ném ra sau đầu.

Từ nhà hần ngồi xe đến ngõ Nhị Lưu chừng bảy phút, Diệp Dương Thành bước xuống xe, không nhìn được quay đầu nhìn tiệm thời trang đối diện, ho khan vài tiếng xoay người đi về hướng đầu ngõ.

Đi vào ngõ hẻm hơn một phút, rẽ qua góc liền thấy Trần Thiếu Thanh đang đợi mình, trên mặt lộ ra ý cười tràn đầy, câu nói đầu tiên làm Diệp Dương Thành muốn té sấp:

- Rốt cục đã tới, ngày mai tiệm của cậu khai trương phải không? Tôi có thể qua ký sổ không?

- ...

Diệp Dương Thành trầm mặc một lát, đợi khi Trần Thiếu Thanh đến gần mới nhắc chân đá vào mông hần một cước, cười mắng:

- Kháo, khai trương ngày đầu tiên đòi ký sổ, vậy đêm động phòng của cậu tôi có thể ở lại phòng ngủ một đêm không?

- Hắc hắc, có phúc cùng hưởng, đương nhiên có thể!

Da mặt Trần Thiếu Thanh thật dày, ôm vai Diệp Dương Thành, có loại khí chất nghĩa bạt vân thiên...

59. Chương 59: Đi Bệnh Viện Kiểm Tra Một Chút

Lúc này Trần Thiếu Thanh mặc một bộ đồ công an, trên vai còn có quân hàm, trước ngực đánh số, so sánh với chế phục hiệp cảnh ngày trước uy phong hơn rất nhiều, ần, ít nhất ở trong mắt Diệp Dương Thành chính là như thế.

Đùa giỡn vài câu, từ trong nhà có một nam nhân hơn bốn mươi mặc đồ tây đen đeo cà vạt ô vuông đáng người trung đẳng đi ra, cho người ta cảm giác phi thường rắn chắc, vừa thấy được nam nhân kia Diệp Dương Thành liền ngoan ngoãn hô một tiếng:

- Chào bác trai!

- Đã đến sao còn ở ngoài cửa, mau vào đi.

Nam nhân chính là cha của Trần Thiếu Thanh, Trần Viễn Đông, cười cười bước xuống bậc thang vỗ vai Diệp Dương Thành khen ngợi:

- Người trẻ tuổi, có tiền đồ ah!

Diệp Dương Thành chỉ cười cười khiêm tốn không nói gì.

Trần Viễn Đông nhiệt tình tiếp đón, Diệp Dương Thành đi vào nhà, trên bàn bày rượu cùng thức ăn, mẹ của Trần Thiếu Thanh là Lý Ái Bình đang bận rộn dọn bàn, nhìn thấy hần đi vào liền đưa tay lau mồ hôi trán, cười nói:

- Dương Thành đến rồi sao, ngồi xuống sô pha đợi một lát, xong ngay đây.

- Dạ được.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói thật ra hẳn phi thường kính nể Lý Ái Bình, một nữ nhân hơn bốn mươi tuổi, vừa công tác vất vả vừa chăm sóc gia đình, tuy nói thường thường mượn danh nghĩa đi công tác ra ngoài du ngoạn, nhưng cũng không làm ảnh hưởng hình tượng của bà trong mắt hắn, mẹ hiền tiêu chuẩn! Ân, cũng giống như mẹ của hắn...

Ngồi xuống sô pha, Trần Viễn Đông lấy ra một gói thuốc lá Trung Hoa, giũ ra một điếu đưa cho Diệp Dương Thành cùng Trần Thiếu Thanh, vừa châm lửa vừa cười nói:

- Lần này chuyện của Thiếu Thanh thật sự cảm ơn cậu...

- Bác trai sao lại nói vậy chứ.

Diệp Dương Thành cũng châm thuốc, rít một hơi đáp:

- Cháu cùng Thiếu Thanh là bạn thân, cháu không giúp hắn giúp ai đây? Huống hồ lần này thật sự là vận khí, Thiếu Thanh cũng thật thà, thật sự đi tìm tới, cho nên nói đây là số mệnh thôi.

- Ha ha, bất kể nói như thế nào vẫn phải cảm ơn cậu.

Trần Viễn Đông khẽ cười nói, tuy trong ngày thường thích tự cao tự đại, nhưng ở trước mặt bạn của con mình hắn vẫn phi thường hiền hòa, ở trong ánh mắt kính ngạc của Trần Thiếu Thanh cùng Diệp Dương Thành, Trần Viễn Đông lấy ra một phong thư dày đưa cho Diệp Dương Thành:

- Nếu như không có chuyện lần này, Thiếu Thanh muốn chuyển chính thức không biết phải chờ thêm mấy năm, đây...

- Bác trai, ngài đây là ý gì?

Sắc mặt Diệp Dương Thành thay đổi, cả Trần Thiếu Thanh cũng biến sắc, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi bật dậy:

- Nếu ở trong mắt ngài cháu là người như thế, bữa cơm đêm nay cháu cũng không có mặt mũi ở lại mà ăn!

Nói xong câu đó, Diệp Dương Thành xoay người rời khỏi!

- Lão Diệp, cậu đợi một chút!

Trần Thiếu Thanh nhảy dựng lên, vội vàng hô:

- Cha của tôi...

- Phanh!

Trần Thiếu Thanh còn chưa nói xong, Diệp Dương Thành đã đóng cửa rời đi.

Có chút kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Diệp Dương Thành, Trần Viễn Đông nhất thời ngây người, tặng tiền làm sao vậy? Người, không phải đều ưa thích tiền sao?

- Cha, cha quá đường đột!

Trần Thiếu Thanh cười khổ nhìn cha của mình, hắn thật hiểu rõ tính tình Diệp Dương Thành, nhưng cách làm của Trần Viễn Đông ở trong suy nghĩ của chính cha hắn chỉ là bình thường, nhưng ở trong mắt Diệp Dương Thành, cách làm này chính là sự vũ nhục!

Nghe được câu nói của con trai, Trần Viễn Đông vẫn chưa hiểu vì sao Diệp Dương Thành thay đổi sắc mặt, nhưng hắn làm chủ nhiệm văn phòng nhiều năm, cũng có tính tình, nhất thời sắc mặt trầm xuống, đem tiền vỗ lên bàn:

- Không hiểu cấp bậc lễ nghĩa!

- Viễn Đông, anh sai lầm rồi.

Lý Ái Bình vốn không mở miệng nói chuyện, đột nhiên đi tới sau lưng Trần Viễn Đông đặt tay lên vai hắn, khẽ nói:

- Vì sao trước đó không thương lượng với mẹ con em một chút?

- Việc này cần phải thương lượng sao?

Trong lòng Trần Viễn Đông tức giận:

- Tặng tiền mà thôi, không phải chuyện lớn gì! Thanh niên bây giờ càng ngày càng không biết lễ phép!

- Anh không phải lần đầu tiên gặp Dương Thành, có khi nào nhìn thấy hắn có phản ứng như vậy?

Lý Ái Bình nhẫn nại nói:

- Hắn giúp Thiếu Thanh chúng ta, là bởi vì quan hệ bạn bè thân thiết, nhưng anh lại nhét vào ích lợi tiền tài trong mối quan hệ này, đổi lại là anh, anh sẽ cảm giác thế nào? Xấu hổ? Hay là vũ nhục?

- Thời đại này còn có tình hữu nghị tinh khiết như vậy sao?

Trần Viễn Đông dần hiểu ra, nhưng vẫn nửa tin nửa ngờ:

- Hay là hắn chê tiền ít đi...

- Cha, lão Diệp tuyệt đối không phải người như vậy!

Trần Thiếu Thanh vô cùng chán nản, thở dài nói:

- Cha cùng mẹ ăn trước đi, con đi gọi lão Diệp trở lại, tự nhiên sao lại vậy ah!

Trần Thiếu Thanh cũng rời khỏi nhà, lưu lại Trần Viễn Đông cùng Lý Ái Bình đưa mắt nhìn nhau, trầm mặc hồi lâu Lý Ái Bình nói:

- Con của chúng ta có một người bạn như vậy, thật sự không dễ dàng, nếu anh thật lòng muốn báo đáp hắn, không bằng thay đổi ý nghĩ.

- Như thế nào?

Trần Viễn Đông nhìn vợ, có chút hồ đồ.

- Tuy rằng anh chỉ là chủ nhiệm văn phòng, nhưng có một số việc có thể làm được...

Lý Ái Bình dẫn dắt ý nghĩ của chồng.

- Tỷ như?

- Phố Nam Môn mới xây thương mại trang phục, qua thêm nửa tháng đã xong rồi chứ?

Lý Ái Bình chầm chước nói:

- Hiện tại cửa hàng còn chưa đưa ra cho thuê, anh có thể động chút quan hệ, đem vài mặt tiền cho cha mẹ Diệp Dương Thành thuê thôi...

- Nha.

Trần Viễn Đông giật mình, chậm rãi gật đầu suy tư.

Diệp Dương Thành rời khỏi nhà Trần Thiếu Thanh, chậm rãi đi tới, Trần Thiếu Thanh chạy ra được vài bước đã thấy hắn, trên mặt lộ vẻ ngại ngần, lắc lắc đầu đuổi theo, mở miệng nói:

- Lão Diệp, cha của tôi...

- Tôi có thể hiểu được.

Không đợi Trần Thiếu Thanh mở miệng giải thích, Diệp Dương Thành dừng chân nhìn hắn, cười khổ nói:

- Nhưng rất khó nhận.

- Kỳ thật cha tôi cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là làm viên chức nhỏ nhiều năm như vậy, đối với việc này đã hình thành thói quen, cũng không có ý nghĩ vũ nhục cậu, cậu đừng nên hiểu lầm ah!

Trần Thiếu Thanh đi lên vài bước, sóng vai đi tới:

- Cùng tôi trở về đi, xem như việc này chưa từng phát sinh qua, được không?

- Trong lòng khó chịu chứ.

Diệp Dương Thành trợn mắt:

- Bây giờ quay lại mọi người đều xấu hổ, cần gì đây?

- Ách...Vậy cậu về sao?

Trần Thiệu Thanh gãi gãi đầu, trên mặt đầy vẻ xin lỗi:

- Thật xin lỗi, tôi cũng không nghĩ tới cha tôi lại tặng tiền cho cậu...

- Bỏ đi, chuyện này kỳ thật ở ngoài đều thật bình thường.

Diệp Dương Thành lắc đầu nói:

- Cậu trở về nói với cha cậu, ý tốt của ông tôi cảm ơn, nhưng tôi thật sự không thể nhận, không phải khinh thường ông ấy hay chê tiền ít, mà là...

- Tôi hiểu, không cần phải nói.

Không đợi hắn nói hết lời, Trần Thiệu Thanh đã hỏi:

- Bây giờ cậu đi đâu?

- Hiện tại?

Diệp Dương Thành thoáng ngáy ra, sau đó trên mặt lộ ý cười cổ quái:

- Gần đây bụng không thoải mái, phải đến bệnh viện kiểm tra một chút...

60. Chương 60: Không Có Sợ Hãi.

Tạm biệt Trần Thiệu Thanh, Diệp Dương Thành đi ra khỏi ngõ hẻm cũng không vội xe, mà chậm rãi đi bộ tới, khi đi ngang qua tiệm bán quần áo tên Huyền Y, thật tự nhiên quay đầu lại nhìn nhìn, sau đó lại hừ lên ca khúc đi thẳng về hướng bệnh viện trong trấn.

Hơn mười phút sau, Diệp Dương Thành đã đến bệnh viện, thuận đường mua một giỏ trái cây, chậm rãi đi vào.

Tuy hiện tại không còn sớm, nhưng cửa bệnh viện chưa đóng, một đường thông thuận đi lên lầu ba, ánh mắt Diệp Dương Thành liếc qua bốn bảo tiêu đứng ở cửa phòng, nhưng rất nhanh dời mắt đi thẳng về một phòng bệnh khác.

Có lẽ hình dáng hiện giờ của hắn thật giống như đi thăm bệnh, bốn bảo tiêu chỉ liếc nhìn qua cũng không có thêm phản ứng nào khác.

Cầm giỏ trái cây đi ngang qua bốn bảo tiêu, đáy lòng hắn thoáng có chút do dự, liền trực tiếp đưa tay đẩy ra một phòng bệnh cách phòng của Lục Vĩnh Huy chừng ba thước, động tác thật thoải mái thuận lợi, mặc cho ai cũng tin tưởng hắn thật sự đi thăm người bệnh.

- Anh là?

Trong phòng có hai bệnh nhân, ở giữa hai giường bệnh còn có ba trung niên nam nữ, nhìn thấy hắn đi vào về mặt năm người đều nghi hoặc, hiển nhiên bởi vì về mặt xa lạ của hắn, trong đó có một nam tử trung niên mập mạp, ăn mặc cũng khá chú ý, nhìn qua tựa hồ là một lão bản, đưa mắt nhìn giỏ trái cây trong tay Diệp Dương Thành liền lên tiếng hỏi thăm.

- Ha ha, Dương tổng quý nhân thật hay quên, tôi là tiểu Diệp!

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của năm người, Diệp Dương Thành vô cùng bình tĩnh, cười a a nhìn Dương tổng, nhưng trong lòng thầm đổ mồ hôi, thầm than vận khí mình không tệ, trong phòng này lại có người quen của hắn!

Như vậy càng dễ hành sự.

- Tiểu Diệp?

Nghe được lời nói của Diệp Dương Thành, vị nam tử trung niên tên Dương tổng nhìn hần, ước chừng bốn năm giây sau mới chột nói:

- Là nghiệp vụ viên công ty mậu dịch Lâu Vinh?

- Dương tổng quả nhiên đã nhớ!

Diệp Dương Thành vỗ mông ngựa, thần sắc tự nhiên tiến lên vài bước, đem giỏ trái cây đặt lên bàn, như có chút ngại ngùng cười nói:

- Đã lâu như vậy còn có thể nhớ rõ tôi.

- A, sao có thể không nhớ được anh.

Nhưng thật không ngờ Diệp Dương Thành vỗ trướng đuôi ngựa, khuôn mặt vốn hòa thiện của Dương tổng lập tức trầm xuống, hừ nói:

- Chính do công ty của anh, thiếu chút nữa làm cho khách hàng của tôi đi pháp viện khởi tố tôi!

Đã nói tới đây, Dương tổng đương nhiên sẽ không cấp sắc mặt tốt cho Diệp Dương Thành, ngữ khí có chút lạnh lùng:

- Anh tới nơi này làm gì?

- Ách...

Diệp Dương Thành kinh ngạc, vừa tạo được chút quan hệ, nhưng không ngờ là ác giao...

Nhưng dù sao cũng làm nghiệp vụ viên vài năm, năng lực tùy cơ ứng biến cũng không yếu, chỉ thoáng ngáy người một lúc hần liền kịp phản ứng, xin lỗi nói:

- Từ sau khi công ty của ngài xảy ra chuyện, tôi đã từ chức ở mậu dịch Lâu Vinh, nhưng chuyện này vẫn luôn làm cho tôi bất an, vì vậy nghe được người bạn nói cha của ngài sinh bệnh, cho nên tôi muốn đến thăm cụ, hơn nữa gặp ngài nói lời xin lỗi...

- Đây là chú của tôi!

Dương tổng sửa lại lời xưng hô của Diệp Dương Thành, ngữ khí tuy còn có chút lạnh đạm, nhưng đỡ hơn không ít, hiển nhiên lời giải thích của Diệp Dương Thành làm cơn tức của hần tiêu tan không ít.

- Người trẻ tuổi biết sai liền sửa, thật là khó được.

Ông cụ vẫn luôn không mở miệng nói chuyện chột mỉm cười, nhìn Dương tổng nói:

- Cháu cũng đừng làm khó cậu ấy, dù sao làm sai là ông chủ mà không phải cậu ấy, lỗi có lớn cũng đâu liên quan gì tới người ta.

- Chú à, chú vẫn luôn tính tình hiền lành thế này!

Nghe được lời của ông cụ, sắc mặt Dương tổng dịu đi không ít, nhưng trong lời nói vẫn nén giận:

- Giúp người đều bị hại, chú...ai.

Nặng nề thở dài, Dương tổng quay đầu hỏi:

- Cậu còn có chuyện khác sao?

- Ách...

Đây rõ ràng là đuổi khách, Diệp Dương Thành nghe hiểu, mà hần cũng không nghĩ ở lại nơi đây bao lâu, gãi gãi đầu nói:

- Là vậy...tôi nghĩ mượn nhà vệ sinh một chút...

- ...

Dương tổng ngạc nhiên, có chút không kiên nhẫn khoát tay, không nói chuyện.

Nhìn thấy cử động của hắn, Diệp Dương Thành nhẹ nhàng thở ra, khô khốc cười cười, liền xoay người đi vào nhà vệ sinh.

...

- Kỳ tích, kỳ tích ah!

Bên trong phòng bệnh của Lục Vĩnh Huy, vẻ mặt Trương chủ nhiệm khiếp sợ đứng bên giường bệnh, nhìn vết sưng trên người hắn đã hoàn toàn tiêu xuống, tấm tắc nói:

- Thế nhưng có thể tự mình tiêu xuống...

- Như vậy bác của tôi không có việc gì sao?

Nghe được lời nói của Trương chủ nhiệm, vẻ mặt Lục Thế Minh vui sướng, nắm lấy bả vai Trương chủ nhiệm vội vàng hỏi thăm.

- Vết sưng đã toàn bộ tiêu tan, độc tố trong cơ thể cũng đã giảm hết.

Nghe được hắn hỏi thăm, Trương chủ nhiệm gật đầu nói:

- Lưu viện quan sát hai ngày là có thể xuất viện!

- Cảm ơn trời đất!

Về mặt Lục Thế Minh may mắn, thì thầm một câu, lại hung hăng tát lên mặt Trương chủ nhiệm:

- Ba!

Thanh âm thanh thúy vang lên, Trương chủ nhiệm ngây người ôm mặt:

- Anh...anh...

- Mẹ nó, chuyện không có gì mà lại dám đưa giấy báo nguy kịch cho tao!

Lục Thế Minh không hề để ý tới Trương chủ nhiệm, vừa mắng vừa vung tay:

- Ba!

- Anh...

Lại bị một cái tát làm tỉnh mộng, trên mặt Trương chủ nhiệm hiện vẻ tức giận, đang định phát hỏa tát tai thứ ba đã tới.

- Ba!

- Cái rắm!

Ánh mắt Lục Thế Minh lộ hung quang, hung tợn nói:

- Chuyện bé xé ra to, thiếu đánh!

- Anh đánh tôi...

Trương chủ nhiệm ôm mặt, thần tình khiếp sợ:

- Anh lại đánh tôi, tôi...

- Kháo!

Nhắc chân đạp vào bụng dưới Trương chủ nhiệm, Trương chủ nhiệm bị đá té ngã trên mặt đất, Lục Thế Minh phun cục đàm vào mặt hắn, hừ hừ nói:

- Đánh mày thì thế nào? Có dũng khí đi báo cảnh ah!

Nói xong câu đó hắn vỗ tay:

- Lấy điện thoại cho tao.

- Dạ, Minh ca!

Tên tiểu đệ rất nhanh đưa di động qua, lộ vẻ tà khí cười.

- Chính mày gọi hay là tao giúp mày gọi?

Bấm số 110, trong mắt Lục Thế Minh tràn đầy trêu tức.

Chứng kiến bộ dáng của hắn, Trương chủ nhiệm có chút kinh hoàng...

Nhưng đúng ngay lúc này, Lục Vĩnh Huy đột nhiên phát ra tiếng kêu rên cực kỳ thảm thiết:

- A...

Lục Thế Minh hoảng sợ, di động cũng rơi luôn xuống đất...

61. Chương 61: Lệ Quỷ.

A...

Thanh âm tiếng kêu thảm thiết còn đang tiếp tục, trước đó Lục Vĩnh Huy còn nằm im lìm trên giường như người chết không nhúc nhích, hiện tại lại “khỏe như vâm” đang lăn lộn trên giường, mền rơi dưới đất, khuôn mặt vặn vẹo cực độ, bộ dáng làm người ta vô cùng sợ hãi.

- Kháo!

Ngây người nhìn Lục Vĩnh Huy đang lăn lộn trên giường, nhìn đồng thịt mỡ run rẩy trên thân thể hắn, ước chừng ba giây sau Lục Thế Minh bỗng quay người hung hăng đá lên đùi Trương chủ nhiệm, rít gào nói:

- Con mẹ nó lại đùa giỡn tao...

Lời còn chưa dứt quyền đâm cước đá đã rơi lên người Trương chủ nhiệm, sau một lúc hành hung Lục Thế Minh dùng một tay xách lên Trương chủ nhiệm, nước miếng bay tung:

- Còn thất thần, muốn chết sao? Nhanh lên cứu người!

Trương chủ nhiệm lúc này bị đánh tỉnh mộng, chẳng khác gì con rối quay người lại, ngay sau đó đồng tử chợt co rụt mạnh...

Sắc mặt Lục Vĩnh Huy đã xanh mét, gân xanh nổi bạo, nhìn qua thật giống như ma quỷ từ trong bộ phim kinh dị chạy đi ra!

- Cứu...cứu mạng...

Tiếng cầu cứu suy yếu sâu kín vang lên trong phòng bệnh, vừa nghe, thanh âm không giống như của nam giới, mà là...thanh âm nữ nhân!

- Quỷ a...

Tình hình làm người sợ hãi như thế, đem Lục Thế Minh hù dọa suýt nữa ngã quỵ, hét to một tiếng, trực tiếp quay đầu chạy!

Mà Trương chủ nhiệm càng thêm rõ ràng, theo thanh âm vang lên, lập tức lệch đầu hôn mê...

Sắc mặt Lục Vĩnh Huy biến thành xanh đậm quỷ dị, vẫn đang giãy dụa, chẳng qua thanh âm vang ra đã hoàn toàn biến thành lạnh băng, giống như đến từ cửu u địa ngục...

- Đừng...đừng mà...

- Cầu...cầu người...không...

- Không! Đừng!

- Tôi không muốn chết, tôi...

Tiếng tru lên giấy dựa chột ngừng lại, bốn bảo tiêu nhảy vào trong phòng, ngay khi bọn hắn nhìn tới, chuẩn bị tiến lên tra xét tình huống, Lục Vĩnh Huy đột nhiên ngồi dậy trên giường, sau đó há mồm nói, lời nói làm bốn bảo tiêu lập tức xoay người bỏ chạy:

- Tôi...chết thật lắm ah...

- Mẹ ơi, quý ah!

Bốn bảo tiêu hoảng sợ đến lá gan muốn nứt vỡ, chỉ hận cha mẹ mình sinh thiếu đôi chân, làm sao còn ý niệm tiếp tục tra xét nào?

Cùng lúc đó chiếc xe Benz màu xám bạc, một chiếc xe thể thao Porsche màu đỏ cùng một chiếc Lamborrghini hiếm thấy lần lượt ngừng lại ngay cửa bệnh viện, từ trên xe có ba người bước xuống, hai nam một nữ, chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi.

Liếc mắt nhìn nhau, ba người gạt đầu, tiếp theo nhấc chân đi lên bậc thang vào đại sảnh bệnh viện.

Trong phòng bệnh Lục Vĩnh Huy truyền ra tiếng vang, tự nhiên kinh động những người bệnh chung quanh, người nhà bệnh nhân cùng nhân viên y tế nghe được tiếng tru lên thảm thiết khiến người dựng đứng tóc gáy, cùng tiếng nữ nhân quý dị khiến tay chân lạnh lẽo cũng làm mọi người run rẩy, kết quả không ngờ chính là không ai dám rời phòng bệnh xem xét tình huống, ngược lại còn khóa chặt cửa phòng!

Lúc này Diệp Dương Thành đang ở trong phòng vệ sinh rửa tay, cũng đang ngây người, trạng huống phát sinh bên phòng bệnh Lục Vĩnh Huy không có chút quan hệ nào với hắn!

Ngay lúc hắn còn đang ngây người, Cửu Tiêu Thần Cách trong tim chợt truyền ra một trận rung động, ngay sau đó trong đầu hắn chợt hiện lên dòng văn tự:

- Phát hiện một con lệ quỷ, mời người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách lập tức ra tay thu phục trấn áp.

- Lệ...lệ quỷ?

Vừa nhìn thấy đoạn văn tự nêu lên, Diệp Dương Thành thiếu chút nữa ngã nhào, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, trong lòng chợt băng sương, nói đùa gì vậy! Thu phục lệ quỷ? Kháo! Ca tay không tác sát...

Trong lòng chưa kháng nghị xong, Cửu Tiêu Thần Cách liền cấp ra phương thức xử lý minh xác:

- Một: sử dụng công đức huyền điểm trấn áp, tiêu hao công đức huyền điểm 40. Hai: hoạt hóa trấn linh thuật thu phục lệ quỷ, tiêu hao công đức huyền điểm 80. Ba: sử dụng linh lực gạt bỏ, tiêu hao linh lực 300, mời lựa chọn.

Diệp Dương Thành không nghĩ tới chính mình sẽ gặp phải lệ quỷ, ngẫm lại bộ dáng kinh sợ của lệ quỷ trong phim ảnh, Diệp Dương Thành thật sự muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng rất hắn nhớ tới kỹ năng hiện tại của mình, lại thấy được Cửu Tiêu Thần Cách đưa ra lựa chọn, liền hỏi:

- Trấn áp lệ quỷ, thu phục lệ quỷ, gạt bỏ lệ quỷ, ta có thể được cái gì?

Đây là mấu chốt nhất!

Lệ quỷ kia rõ ràng trở về tìm Lục Vĩnh Huy báo thù, Diệp Dương Thành hoàn toàn không cần phải ra tay trợ giúp Lục Vĩnh Huy, nếu trấn áp, thu phục, gạt bỏ lệ quỷ mà không có chỗ tốt gì, cần gì phải lãng phí công đức huyền điểm hay linh lực của mình, đi làm chuyện thua thiệt này đây?

Tuy Diệp Dương Thành không phải người xấu, nhưng chưa bao giờ cảm giác mình là người tốt, cho dù hiện tại hắn dùng thủ đoạn trừng ác dương thiện thúc đẩy thần cách thăng cấp, cũng tuyệt đối không thay đổi được phương thức hành vi của hắn, quan niệm tư tưởng hay điều gì khác.

Nói đến cùng, gần một tháng trước hắn cũng chỉ là một người thường, muốn cho hắn quên mình vì người, hắn tuyệt đối sẽ không, nhưng nếu cấp cho hắn ưu đãi, vậy thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Cửu Tiêu Thần Cách tựa hồ đã thói quen loại tính cách này của hắn, trầm mặc hai giây liền cấp ra tiêu chuẩn tham khảo, không ngoài dự đoán của hắn chính là, vô luận trấn áp, thu phục hay gạt bỏ, đều có hồi báo nhất định.

- Trấn áp lệ quỷ, công đức huyền điểm +50, thu phục lệ quỷ công đức huyền điểm +10 đồng thời có thể cướp đoạt quyền lợi luân hồi thu làm linh bộc, gạt bỏ lệ quỷ công đức huyền điểm +200, mời người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách xem xét làm ra lựa chọn.

Chứng kiến đoạn văn tự nêu lên, Diệp Dương Thành đều chú ý đến điều thứ hai, thu phục lệ quỷ.

- Linh bộc...linh bộc...thu phục lệ quỷ làm linh bộc?

Thì thầm vài câu, hai mắt hắn nhất thời tỏa sáng, bởi vì hắn chợt nhớ tới mình từng xem qua phim Hong Kong, trong phim ảnh tựa hồ còn có việc chăn nuôi quỷ hồn.

Tuy rằng thu làm linh bộc cần chi ra 70 công đức huyền điểm, nhưng hắn vẫn còn có 287 điểm, dù chi ra 70 cũng còn 217 điểm, thăng cấp cần 1000 điểm, so sánh mà nói mất 70 cũng không quá thiệt thòi.

Tâm tư xoay nhanh, Diệp Dương Thành đã làm ra quyết định, nhanh chóng mặc niệm trong lòng:

- Hoạt hóa trấn linh thuật, thu phục lệ quỷ!

- Lựa chọn thành công, trấn linh thuật đang hoạt hóa...

Theo sau quyết định của Diệp Dương Thành, trong đầu hiện ra nêu lên, đồng thời Cửu Tiêu Thần Cách gia tăng rung động, hiện tại nhịp tim của hắn đã tăng lên 180, so với tốc độ bình thường là gấp đôi!

Nửa phút sau, Cửu Tiêu Thần Cách hòa hoãn lại, trong đầu Diệp Dương Thành hiện ra nêu lên:

- Trấn linh thuật hoạt hóa thành công, công đức huyền điểm -80, thành công hoạt hóa trấn linh thuật, người nắm giữ thần cách mỗi ngày dùng một lần, khấu trừ 10 công đức huyền điểm hoặc 100 điểm linh lực, xin hỏi có lập tức sử dụng hay không?

- Sử dụng!

Lúc này tiếng kêu thảm thiết của Lục Vĩnh Huy ở phòng bên cạnh đã biến mất, phỏng chừng bị lệ quỷ tra tấn quá mạnh mẽ, vô luận là vì linh bộc hay vì linh lực cùng công đức huyền điểm trên người Lục Vĩnh Huy, Diệp Dương Thành không còn lý do do dự, cho nên lập tức xác nhận.

62. Chương 62: Trấn Linh Thuật.

- Súc sinh, đền mạng cho ta!

Trên người Triệu Dung Dung có hai đạo sương mù u tối vây quanh, miễn cưỡng che phủ chỗ kín của mình, hình dáng khuôn mặt không khác biệt chút nào khi còn sống, nếu nói có chỗ bất đồng, chính là nàng đang trôi nổi giữa không trung, thân thể như ẩn như hiện.

- Không...không phải ta giết...là chính người chết, là chính người tự sát chết!

Triệu Dung Dung rời khỏi thân thể Lục Vĩnh Huy, Lục Vĩnh Huy tự nhiên khôi phục lại bình thường, hơn nữa độc tố trong thân thể đã khu trừ hết, tuy rằng thân mình thật suy yếu nhưng miễn cưỡng thanh tỉnh, nhìn Triệu Dung Dung trôi nổi giữa không trung nhìn mình chăm chăm, cho dù hắn đã nhìn quen người chết nhưng lúc này toàn thân vẫn run rẩy.

Hắn liên tục lắc đầu, cố gắng tìm tòi một lý do hợp lý thỉnh cầu, không, là yêu cầu xa vời, yêu cầu Triệu Dung Dung có thể tha tình một con đường sống!

Cũng không phải nói hắn nhất gan hay thái độ làm người yếu đuối, mà vì lúc này Triệu Dung Dung gây sức ép trong cơ thể hắn làm cho hắn nhận thấy rõ sự thật, quỷ hồn của nàng rất cường đại, linh hồn của hắn thiếu chút nữa bị nàng nuốt sống!

Nguy hiểm gặp phải hồn phi phách tán, làm hắn kinh hãi đảm chiến, làm sao còn ý tưởng gì may mắn?

- Ha ha...

Nghe được lời biện giải vô lực của Lục Vĩnh Huy, Triệu Dung Dung nở nụ cười, nương theo sau tiếng cười bi thương, sương mù bao phủ trước ngực nàng lập tức tiêu tán, dáng người uyển chuyển bại lộ giữa không khí.

Chẳng qua vào lúc này cho dù Lục Vĩnh Huy có dâm tiện bao nhiêu, cũng không thể dâng lên tà niệm gì, bởi vì lực chú ý của hắn đã bị dây xích màu xám trong tay nàng hấp dẫn.

- Cây Tỏa Hồn Liên này, ta tổng cộng tế luyện mười bốn ngày.

Thân hình hư ảo vuốt ve dây xích màu xám do sương mù ngưng kết mà thành, Triệu Dung Dung tiếp tục cười, chẳng qua không khí trong phòng bệnh lại càng thêm âm trầm:

- Dưới đáy biển vô cùng âm lạnh kia, ta thừa nhận thiên địa âm linh xâm nhập...

Nói tới đây, Triệu Dung Dung chợt cười một tiếng, nhìn chằm chằm Lục Vĩnh Huy như một khối thịt cầu co rút vào đầu giường:

- Người có biết ở nơi cửu âm, bị âm linh xâm nhập mùi vị như thế nào sao?

- ...

Tay chân Lục Vĩnh Huy băng sương, mồ hôi lạnh xộc ra, hắn không phải ngu xuẩn, câu hỏi của Triệu Dung Dung tuy ôn hòa, nhưng hận ý dày đặc, cùng sát khí lăm liết phi thường rõ ràng!

Chạy? Dây xích trong tay Triệu Dung Dung đã biến ảo dài hơn ba thước, không ngừng vũ động trên không trung, chỉ cần Lục Vĩnh Huy vừa động, tuyệt đối sẽ bị dây xích nhìn thật nhẹ nhàng kia công kích, hắn hoàn toàn đủ lý do tin tưởng, dây xích kia không yếu ớt như vẻ bề ngoài của nó.

Nếu chạy không thoát, như vậy...

Thoáng cúi đầu xuống, trong đôi mắt Lục Vĩnh Huy lướt qua vẻ đoạn tuyệt, nhưng hắn không chú ý tới sắc mặt Triệu Dung Dung thoáng biến hóa, tựa hồ hiện ra vẻ kinh hãi.

- Bà cô, tôi sai lầm rồi...vạn cô nhiều cho tôi một mạng đi...

Lục Vĩnh Huy đang cuộn tròn ở đầu giường bỗng nhiên khóc rống, từ trên giường thuận thế lăn xuống, còn chưa nói dứt câu bỗng nhiên vươn ra tay phải to mọng, bên ngoài nắm tay chợt lóe hoàng quang...

Nguyên bản sắc mặt đang khóc tang chợt chuyển sang dữ tợn, Lục Vĩnh Huy rít gào:

- Đi chết đi!

- Phanh!

Một đạo hào quang màu vàng sáng bắn ra, nhanh như chớp bay thẳng tới chỗ Triệu Dung Dung, nàng cũng không nghĩ tới Lục Vĩnh Huy có được bốn sự như vậy, hơn nữa lúc đó nàng còn đang ngây người, vì vậy vội vàng thu hồi dây xích, lưu quang va chạm cùng dây xích vang lên chói tai.

- Ba...

Thanh âm vang lên thật khê, dây xích trong tay Triệu Dung Dung như gặp phải hỏa diễm thiêu đốt tan rã, rất nhanh tiêu tán trong không khí, nhiệt độ thoáng chốc giảm xuống, Triệu Dung Dung biết Tỏa Hồn Liên đã bị Lục Vĩnh Huy đánh tan!

Tuy rằng Triệu Dung Dung đã hóa thành lệ quỷ, nhưng nàng cũng không có bao nhiêu kinh nghiệm chiến đấu...

Bị Lục Vĩnh Huy một kích đắc thủ, Triệu Dung Dung lại quên mất phòng thủ, quên mất phản kích, trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng, đứng ngây ra đó.

Triệu Dung Dung sững sờ thật lâu, Lục Vĩnh Huy sau thoáng trầm mặc ngắn ngủi chợt nanh cười:

- Khi còn sống không làm được người, đã chết còn không đi âm phủ, ngược lại dám chủ động đưa tới cửa...đêm nay đại gia thỏa mãn người!

Một kích vừa rồi làm cho hắn nhận ra điểm yếu của nữ tử này, nàng chỉ có kỹ năng công kích linh hồn, một khi rời khỏi thân thể hắn, chuyển dùng năng lượng công kích...

Nghĩ thông suốt nguyên nhân, hắn làm sao cho nàng tiếp tục gây sức ép? Ánh mắt dâm đãng đảo qua thân thể của Triệu Dung Dung, miệng đắng lưỡi khô, vươn lên tay phải muốn tiếp tục công kích lần nữa!

Sắc mặt Triệu Dung Dung khê biến, giậm chân cắn răng, sương mù quẩn nửa thân dưới tản ra, ngưng kết thành Tỏa Hồn Liên, chẳng qua lúc này nàng đã hoàn toàn trần trụi...

- Hắc hắc...

Lục Vĩnh Huy cũng không vội vã phát động công kích, nhìn thấy vẻ bối rối của Triệu Dung Dung, hấn lại giống như mèo vờn chuột, dùng ánh mắt đầy lửa dục quét lên người nàng, miệng phát ra nụ cười đậm đắng.

- Đi chết đi!

Lúc này Triệu Dung Dung mất lý trí, quát to một tiếng, vung dây xích quất thẳng vào đầu Lục Vĩnh Huy!

- Hừ!

Lục Vĩnh Huy tin tưởng mười phần, nhẹ nhàng hừ một tiếng, vung ra nắm tay, dây xích lại nhanh chóng tan rã, biến mất vô ảnh vô tung.

- Còn có bản lĩnh gì? Cứ việc sử dụng ra!

Lục Vĩnh Huy hài hước cười, nhìn chăm chú vào bộ ngực vun cao của Triệu Dung Dung không chút kiêng nể.

- Người...

Nhất thời Triệu Dung Dung không còn biện pháp ứng đối, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lục Vĩnh Huy, trên mặt tràn ngập tức giận bất đắc dĩ.

- Không có?

Nhìn thần sắc vô lực của nàng, Lục Vĩnh Huy ha ha cười:

- Vậy ngoan ngoãn bồi đại gia lên giường đi! Ta ném qua không ít nữ nhân, chỉ riêng chưa từng thưởng thức qua nữ quý...người...

- Thần...thần tôn...

Ngay khi Lục Vĩnh Huy tự cho rằng mình đã nắm giữ toàn cục, tùy ý phóng đảng, sắc mặt Triệu Dung Dung đại biến, thẳng tắp quỳ giữa không trung, thân hình run rẩy kịch liệt.

- Thần tôn? Ta sao?

Biến hóa đột ngột của Triệu Dung Dung làm Lục Vĩnh Huy sửng sốt, ngay khi hấn còn hồ đồ đột nhiên truyền ra một thanh âm hồ hững của nam tử trẻ tuổi:

- Trần Linh thuật...

63. Chương 63: Người Luôn Ích Kỵ.

Thanh âm kia phi thường mờ ảo, tựa hồ từ khắp bốn phương tám hướng cuốn tới, làm cho người ta không thể phán đoán từ nơi nào truyền đến.

Nghe được ba chữ “Trần linh thuật”, Lục Vĩnh Huy nhướng mày, mắt kiên nhẫn trầm giọng nói:

- Ai ở trong này giả thần giả quỷ? Ta...

- Thần tôn tha mạng, thần tôn tha mạng!

Không giống như phản ứng của Lục Vĩnh Huy, sau khi nghe được ba chữ “Trần linh thuật”, Triệu Dung Dung giống như nhìn thấy được mười tám tầng địa ngục, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, cực kỳ thương cảm.

Lục Vĩnh Huy cũng chưa chết cho nên không tiếp xúc đến quỷ thần, nhưng Triệu Dung Dung thì khác, nàng đã chết, tuy rằng cơ duyên xảo hợp gặp nơi cửu âm hóa thân thành lệ quỷ nhưng chỉ mới mười ngày thời gian, nhưng có một ít chuyện nàng tự dưng cũng biết.

Thần quỷ nhân, Triệu Dung Dung thuộc quỷ loại, trời sinh có cảm giác cực kỳ mất tuệ đối với thần minh, lúc trước khi giao thủ với Lục Vĩnh Huy nàng chợt ngẩn người, cũng bởi vì trong mơ hồ cảm nhận được chân khí của thần minh, nhưng bởi vì chân khí không rõ ràng cho nên nàng cũng không biết rõ.

Nhưng ngay vừa rồi cỗ chân khí kia lại tuôn tràn như suối, như sóng biển liên miên không dứt, làm tận đáy lòng nàng cảm nhận được uy nghiêm của thần minh, cho nên nàng liền trực tiếp quỳ giữa không trung phục lạy cầu xin tha thứ.

Bởi vì nàng là lệ quỷ, tuy thuộc quỷ loại nhưng cũng đã không còn là người bình thường, cũng giống như người biến dị, đều bị quy về phạm trù bị gạt bỏ.

Triệu Dung Dung quỳ giữa không trung phục lạy cầu xin tha thứ, Lục Vĩnh Huy dần dần phát giác hương vị bất thường, không đợi hắn làm ra hành động, trên đỉnh đầu Triệu Dung Dung bỗng nhiên xuất hiện một đạo đồ án cực kỳ phức tạp, cỡ một chiếc đĩa nhỏ, ngân quang lóng lánh, vô cùng huyền lệ!

Ngân sắc đồ án xoay tròn thật nhanh trên đỉnh đầu Triệu Dung Dung, mới xuất hiện chưa đầy ba giây thời gian đã vô thanh vô tức biến mất, ngay tiếp theo Triệu Dung Dung cũng cùng tiêu thất!

Một màn này làm lá gan Lục Vĩnh Huy như muốn nứt ra, thần tôn nào đó nháy mắt thu Triệu Dung Dung, đã bị hắn kết hợp cùng thần tiên trong truyền thuyết.

Chẳng qua tuy đã suy đoán được điều kinh hãi kia, nhưng hắn cũng không lựa chọn bó tay chịu trói, ngay sau khi Triệu Dung Dung biến mất được hai giây thời gian, sắc mặt hắn biến đổi, đồng thời xoay người lao ra cửa phòng bệnh, giờ phút này trong đầu óc to mọng kia không còn ý niệm kiêu diễm nào, chỉ còn lưu lại một điều duy nhất: rời đi nơi này!

Trên mặt lộ ra biểu tình kinh hãi, tùy ý cho thịt mỡ trên người rung động theo bước chân chạy, Lục Vĩnh Huy thuận lợi chạy ra khỏi cửa phòng bệnh, ngay khi hắn theo bản năng thở ra, ngu ngốc cho rằng mình đã chạy thoát khỏi nguy hiểm, cửa phòng bệnh đối diện đột nhiên mở ra, từ bên trong xuất hiện một thanh niên mà hắn chưa từng gặp mặt bao giờ.

Chỉ thấy thanh niên kia nhìn Lục Vĩnh Huy nhếch miệng cười, ngay sau đó nhẹ nhàng nói ra bốn chữ:

- Bác đoạt – gạt bỏ.

Vừa dứt lời, đồng tử Lục Vĩnh Huy chợt khuếch tán, sau đó thân thể xơ cứng đứng thẳng tắp ngay tại chỗ, vẫn duy trì tư thế ban đầu, kể cả biểu tình kinh hãi trên mặt cũng cô đọng lại.

- Bác đoạt năng lực dị biến của phản thần giả biến dị thành công...thu được 300 điểm linh lực...

- Gạt bỏ phản thần giả biến dị, công đức huyền điểm +50...

Ngay khi Lục Vĩnh Huy đứng khựng lại, trong đầu Diệp Dương Thành xuất hiện dòng văn tự nêu lên, cuối cùng hắn nhìn thoáng qua đại lão long đầu thể lực ngầm huyện Ôn Nhạc, Diệp Dương Thành sửa sang lại diễn cảm của mình, nâng tay sửa lại cổ áo, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, bỗng nhiên sắc mặt suy sụp xuống, gào to một câu:

- Quỷ nha...

Quay đầu bỏ chạy!

Trên lầu ba bệnh viện trấn Bảo Kinh, đi thông lầu một ngoại trừ thông đạo thoát hiểm khẩn cấp, cũng chỉ còn một cầu thang, cho nên Diệp Dương Thành hướng thang lầu kia chạy tới.

Thanh âm gào thét vang ra, còn chưa chạy được năm bước liền nhìn thấy ba người xuất hiện trên cầu thang, hai nam một nữ, chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, ăn mặc khá chỉnh tề, vừa nhìn liền biết là âu phục hay đồ tây...

Diệp Dương Thành chỉ vội vàng liếc mắt nhìn qua ba nam nữ thanh niên, cũng không có nhiều suy đoán, thần sắc trên mặt càng thêm kinh hoảng, bước chân càng hỗn loạn, làm cho người ta vừa nhìn đều sẽ nói, hài tử này thật đáng thương, chỉ sợ đang vô cùng sợ hãi.

Diệp Dương Thành chú ý tới ba nam nữ, ba người kia cũng chú ý hần, chẳng qua lúc này hần biểu diễn rất thật sự, hơn nữa Lục Vĩnh Huy đứng thẳng tắp sau lưng hần rất hấp dẫn lực chú ý, cho nên ánh mắt ba người chỉ lướt qua Diệp Dương Thành sau đó chuyển qua người Lục Vĩnh Huy.

Diệp Dương Thành vẫn còn chạy băng băng, ba nam nữ tiếp tục đi về phía hần, khoảng cách giữa bốn người nhanh chóng kéo gần.

- Phát hiện hai người biến dị, mời lựa chọn có trùng giới bác đoạt hay không?

- Phát hiện một phản thần giả biến dị, xin hỏi có trùng giới bác đoạt hay không?

Khi tiến vào trong phạm vi năm thước, Diệp Dương Thành lại chạy ra xa thêm ba thước, ngay khi đi ngang qua ba nam nữ, trong đầu hần hiện ra đoạn văn tự nêu lên, hần chợt ngậy người, sau đó lại cười khổ: Kháo, hôm nay là ngày đại hội của người biến dị cùng phản thần giả biến dị hay sao?

Tuy rằng lòng nghĩ như vậy, nhưng ngay sau đó hần lập tức nhớ tới hạn chế của Cửu Tiêu Thần Cách, nếu phát hiện người biến dị mà không có hành động thì sẽ...

- Mẹ nó, tuy rằng ca chưa từng có oán thù với ba người các vị, nhưng có câu nói rất đúng, người luôn ích kỷ...

Diệp Dương Thành hung hăng cắn môi, dừng phắt lại, đồng thời miệng hô to một tiếng:

- Đúng rồi, Dương tổng!

Phản ứng của hần giống như sức nhớ ra điều gì, trình độ diễn xuất ngang ngửa với khả năng biểu diễn trước đó...

Đột nhiên nghe được Diệp Dương Thành hô to, ba nam nữ đang đến gần Lục Vĩnh Huy nhất thời dừng chân, quay đầu nhìn về phía hần.

Nhưng ba người có ba phản ứng:

Thanh niên mặc âu phục trắng tựa hồ nhớ tới chuyện gì, liếc mắt nhìn Diệp Dương Thành nhưng không nói một lời.

Cô gái mặc váy ngắn màu cà phê, tất đen mỏng cùng áo cánh dơi màu trắng có chút nghi hoặc quay đầu nhìn hần, nhưng không có phản ứng gì quá lớn.

Chỉ có thanh niên mặc quần bò màu đen, sơ mi màu xám nhú mày, trên mặt lộ vẻ khó chịu, hừ lạnh một tiếng nâng tay muốn đánh:

-Ồn ào cái rắm...

- Nguyệt Hoa!

Thanh niên mặc âu phục trắng đưa tay kéo tay người kia, khẽ lắc đầu:

- Dừng làm rộn.

- Lục Vĩnh Huy có chút cổ quái.

Cô gái chỉ nhìn thoáng qua Diệp Dương Thành, liền đưa mắt nhìn Lục Vĩnh Huy, nhú mày nói:

- Không hề cử động.

- Ân?

Nghe được lời nói của cô gái, hai thanh niên cùng xoay người nhìn Lục Vĩnh Huy, bỏ qua Diệp Dương Thành, ba người không chú ý tới Diệp Dương Thành đứng ở sau lưng cúi đầu thở dài, vẻ mặt như tiếc hận lại như...vui mừng?

64. Chương 64: Cảm Động.

- Chết...đã chết!

Chậm rãi đi tới gần, thần sắc ba người cảnh giác, nhưng hữu kinh vô hiểm đến gần Lục Vĩnh Huy, cô gái đưa tay dò xét dưới mũi hắc, cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắc bằng sương, sau đó mới chú ý hắc đã sớm không còn hô hấp, hiển nhiên đã bị mất mạng!

Ba nam nữ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương, hiển nhiên sản sinh nghi hoặc thật lớn với cái chết của Lục Vĩnh Huy, nhưng không đợi ba người tra xét thi thể của hắc, Diệp Dương Thành chậm rãi đi tới sau lưng họ, nhẹ nhàng hít vào một hơi, trong lòng làm ra quyết định:

- Phản thần giả biến dị, bác đoạt – gạt bỏ, người biến dị...

Trong lòng đang mặc niệm, Diệp Dương Thành bỗng nhiên ngưng cả người, mệnh lệnh đương nhiên hủy bỏ.

Bởi vì Diệp Dương Thành chợt nhớ tới, bác đoạt năng lực người biến dị cũng bị khấu trừ công đức huyền điểm! Ba nam nữ trước mặt rốt cục có cấp bậc thể nào, trong lòng hắc thật sự không nắm chắc.

Hiện tại hắc có bao nhiêu công đức huyền điểm, hắc hiểu thật rõ ràng! Nếu trong hai người biến dị có một là cao cấp biến dị...hắc sẽ bị khấu trừ 270 công đức huyền điểm!

Còn lại một người, dù trung cấp hay sơ cấp, Cửu Tiêu Thần Cách của hắc cũng sẽ biến mất...

Chẳng lẽ cần vợ dũa cả năm, trực tiếp hạ sát thủ? Trực tiếp gạt bỏ cả hai người biến dị?

Trong lòng hắc còn đang do dự bất định, nhưng ba nam nữ kia lại không hề ngăn người, sau khi kiểm tra thi thể Lục Vĩnh Huy, thanh niên mặc áo sơ mi xám quay đầu lại liếc mắt chợt phát hiện Diệp Dương Thành đang đứng cách bọn họ chừng ba thước, ngơ ngác xuất thần.

Vừa nhìn thấy biểu tình Diệp Dương Thành, hắc lập tức hồi tưởng lại biểu hiện khi nãy của Diệp Dương Thành, một loạt điểm đáng ngờ lập tức xuất hiện, hai mắt hắc hí lại, sát khí lạnh lẽo thoáng hiện trong mắt...

- Gạt bỏ! Gạt bỏ người này!

Diệp Dương Thành bị sát khí lạnh lẽo trong mắt thanh niên làm hoảng sợ, có lẽ lúc trước từng bị đôi nam nữ xấu xí kích thích lưu lại di chứng, hắc gần như bản năng rít gào trong lòng, nhanh chóng làm ra quyết định gạt bỏ!

Ngay lúc Diệp Dương Thành vừa quyết định, thanh niên nhất thời cương ngay tại chỗ, cảm giác trên người hắc chính là bị một cỗ áp lực vô hình đột ngột tràn ra làm cho hắc không cách nào phản kháng, chỉ nháy mắt đã đánh ngất hắc, nỗi kinh hãi trước khi hôn mê làm thân thể hắc buộc chặt, do đó khiến tứ chi xơ cứng, đứng thẳng tắp ngay tại chỗ.

- Gạt bỏ phản thần giả biến dị thành công, công đức huyền điểm +300.

Một dòng văn tự màu đỏ nêu lên trong đầu Diệp Dương Thành, chứng kiến nêu lên, hắc thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng ánh mắt băng sương của thanh niên khi nãy lại làm lòng hắc sợ hãi, sau đôi nam nữ xấu xí hắc lại cảm nhận được hậu quả khi mình do dự.

Nhất là khi đến gần phản thần giả biến dị, chỉ thoáng do dự đều sẽ trở thành sai lầm trí mạng!

Trên trán tuôn mồ hôi lạnh, Diệp Dương Thành trực tiếp nhắc chân đi tới chỗ hai người biến dị còn lại.

Trực tiếp gạt bỏ một phản thần giả biến dị, tuy tổn thất không biết bao nhiêu linh lực, nhưng lại thu được 300 công đức huyền điểm, hơn nữa đã có 267 công đức huyền điểm, hiện tại tổng cộng có được 567 công đức huyền điểm.

Nói cách khác...

- Bác đoạt năng lực người biến dị!

Không để cho đôi nam nữ còn lại phát hiện thanh niên mặc áo sơ mi xám đã tử vong, Diệp Dương Thành không còn chút do dự, trực tiếp truyền ra mệnh lệnh.

Dù sao chỉ là cướp đoạt năng lực dị biến, không phải gạt bỏ, so sánh mà nói cảm giác khó chịu trong lòng cũng giảm bớt không ít, tuy nói hắn không có thù oán với ba người này, nhưng nhắc lại nếu hắn không hạ thủ với họ, sau 24 h hắn sẽ tổn thất 150 công đức huyền điểm!

Huống hồ bác đoạt năng lực của người biến dị, cũng xem như giúp họ giải trừ nguy hiểm tác dụng phụ sau này.

Sau khi làm ra quyết định kia, trong lòng hắn một mảnh trong sáng.

- Cướp đoạt năng lực dị biến của người biến dị, người biến dị khôi phục thành người bình thường, người nắm giữ thần cách bị khấu trừ 270 công đức huyền điểm, thu được 500 điểm linh lực.

- Cướp đoạt năng lực dị biến của người biến dị, người biến dị khôi phục thành người bình thường, người nắm giữ thần cách bị khấu trừ 90 công đức huyền điểm, thu được 300 điểm linh lực.

Hai đoạn văn tự nêu lên, ngay sau đó Diệp Dương Thành liền cảm nhận được hai đạo khí thể lạnh lẽo từ hai bên huyết thái dương chui vào thân thể, từ kinh mạch nhanh chóng tiến nhập vào trong Cửu Tiêu Thần Cách.

- Phan...phanh...

Thanh niên mặc âu phục trắng cùng cô gái cùng nhau rơi vào trạng thái hôn mê, thân hình mềm nhũn té xuống.

Chứng kiến phản ứng của đôi nam nữ, khóe mắt Diệp Dương Thành chợt nhìn thấy máy giám thị cách đó không xa, phúc chí tâm linh hắn cũng nhắm nghiền mắt mềm nhũn té trên mặt đất.

Sự thật chứng minh quyết định của Diệp Dương Thành vô cùng chính xác, ngay sau khi hắn ngã xuống đất chưa đầy mười giây, mấy bảo an bệnh viện vừa lúc đi lên lầu, rất nhanh nhìn thấy bên này có ba người té ngã, cùng hai người đứng thẳng tắp không hề nhúc nhích.

Ba giờ sau...

- Anh có thể đi rồi.

Một công an chừng hơn ba mươi ngẩng đầu nhìn Diệp Dương Thành hất hất cằm, nói ra câu nói nằm trong dự liệu.

Ba giờ trước, Diệp Dương Thành cùng hai nam nữ bị hôn mê được an bài vào phòng bệnh của Lục Vĩnh Huy, hơn một giờ sau nhận thấy được hai nam nữ kia đã tỉnh lại, Diệp Dương Thành phi thường phối hợp cũng từ trong “hôn mê” “tỉnh” lại, sau đó lại bị công an như lâm đại địch dẫn đến đồn công an ghi khẩu cung.

Đồng thời diễn xuất của Diệp Dương Thành cũng mang đến ưu đãi cho hắn, có đoạn băng ghi hình trong bệnh viện làm chứng cứ, hắn cũng nhanh chóng được bài trừ hiểm nghi.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì khi Diệp Dương Thành đi vào bệnh viện có cầm theo giỏ trái cây, đồng thời còn có người nhà Dương tổng làm nhân chứng cho hắn, sau đó tuy rằng lúc Lục Vĩnh Huy đi ra hắn cũng đi theo ra, nhưng vì hắn nghiêng người ở cửa, máy giám thị không nhìn thấy hắn có mở miệng nói chuyện gì hay không, nhưng tuyệt đối nhìn thấy Diệp Dương Thành không hề có chút tiếp xúc với Lục Vĩnh Huy!

Sau đó Diệp Dương Thành lại gào to hô có quỷ, bộ dáng kinh hách quá độ, biểu hiện thập phần phù hợp với tình huống hiện trường!

Làm cho Diệp Dương Thành cảm thấy thật buồn cười chính là, khi hắn cuối cùng dừng bước lại hô một tiếng “đúng rồi, Dương tổng”, đã bị một người ở trong phòng bệnh bên cạnh khai khẩu cung, được Dương tổng nghe thấy, vô cùng cảm động, trước khi đi còn lưu số điện thoại cho Diệp Dương Thành, nói có thể đến công ty của mình làm việc.

Tóm lại từ trong đồn công an đi ra, vẻ mặt Diệp Dương Thành tươi cười vô cùng sáng lạn.

65. Chương 65: Không Thể Tiếp Tục Nương Tay.

- Không còn...

Diệp Dương Thành khai xong khẩu cung rời khỏi, nhưng Diêm Chí Tường cùng cô gái mặc váy ngắn màu cà phê từ trong phòng thẩm vấn đi ra, sắc mặt ngầy dại, hai người cơ hồ đồng thời nâng lên hai tay, ngậy người nhìn xuống, trong miệng vô ý thức nở non:

- Không còn...như thế nào lại không còn...

Có lẽ nghe được lời thì thầm của đối phương, Diêm Chí Tường cùng Chu Thiển Thiển không hẹn cùng quay đầu nhìn đối phương, trên mặt Chu Thiển Thiển hiện lên vẻ đau khổ, cổ họng cảm thấy khô khốc:

- Tường ca, tôi...

- Năng lực của tôi biến mất, còn cô...

Nhìn thấy phản ứng của Chu Thiển Thiển, trong lòng Diêm Chí Tường đột nhiên chấn động, trên mặt lập tức lộ vẻ kinh hãi:

- Tại sao có thể như vậy!

- Tôi không biết, tôi không biết ah! Oa...

Chu Thiển Thiển ngồi xổm dưới đất, oa oa khóc rống, lúc này nhìn nàng giống như một đứa bé ba tuổi bị mất đi đồ chơi mình yêu thích, tiếng khóc rung trời.

- Đi trước đi.

Trong lòng Diêm Chí Tường tràn ngập mất mát cùng tuyệt vọng, nhưng dù sao cũng là đầu lĩnh tiểu đội bốn người, hấn không thể lộ ra vẻ khiếp đảm, chỉ phải cường chế tâm tình thống khổ đi tới kéo Chu Thiển Thiển, lặng lẽ vỗ vỗ vai nàng.

Dù Chu Thiển Thiển đi ra ngoài vài bước, Diêm Chí Tường khàn giọng nói:

- Nguyệt Hoa, đã chết...

- Tôi biết.

Nghe được lời nói của Diêm Chí Tường, Chu Thiển Thiển cắn môi gật gật đầu:

- Giống cái chết của Lục Vinh Huy như đúc, lúc này nghe công an nói qua.

- Bên chỗ Phương thúc, chúng ta làm sao trả lời?

Trong lòng Diêm Chí Tường có chút nặng nề, cha của Phương Nguyệt Hoa là sở trưởng sở công an tỉnh, trong tay nắm thực quyền, nếu cái chết của Phương Nguyệt Hoa không có lời giải thích hợp lý, như vậy...

- Cứ nói chi tiết đi...hiện tại tôi muốn rời khỏi nơi này.

Chu Thiển Thiển ngẩng đầu liếc mắt nhìn Diêm Chí Tường thật sâu, trong đôi mắt lóe lên vẻ nhát gan:

- Nơi này có quỷ...

- Ân.

Đề nghị của Chu Thiển Thiển được Diêm Chí Tường chấp nhận, hai người cùng nhau đi ra cổng đồn công an, dần dần bước chân càng nhanh, từ chạy chậm biến thành chạy như điên, thần sắc kinh hãi ngập tràn trên mặt.

Trong văn phòng trưởng trấn thuộc ủy ban trấn Bảo Kinh, trưởng trấn Trần Hương Thành vừa nhận được báo cáo điều tra mà đồn công an gửi tới trong đêm liền nổi trận lôi đình.

- Chuyện ma quái? Ý của anh là, Lục Vinh Huy cùng Phương Nguyệt Hoa đều là bị quỷ giết chết?

Tay phải nắm chặt phần báo cáo, trên mặt Trần Hường Thành tràn đầy tức giận, hung hăng đem phần báo cáo ném mạnh lên bàn làm việc, rít gào:

- Anh cho tôi là kẻ ngu xuẩn, hay nhận thức người khác là đầu đất? Chuyện ma quái? Con mẹ nó đi tìm con quỷ đến cho tôi xem!

- Trưởng trấn, tôi cũng không tin...

Nhấn nhin tiếng rít gào của Trần Hường Thành, trên mặt Lâm Phong tràn đầy bất đắc dĩ, khác với Trần Hường Thành đang nổi trận lôi đình, mặc dù hắn nói chuyện bình thường, thanh âm không lớn, ngược lại còn có vẻ nhỏ nhẹ:

- Nhưng vấn đề là lúc ấy toàn bộ mọi người đều nhất trí nhận định, chính là chuyện ma quái...Hơn nữa trên đường tôi đến nơi này, Lục Thế Minh con út của Lục Hồng Quân đã gọi điện thoại cho tôi, hắn cũng nói Lục Vĩnh Huy bị ma quỷ giết chết...

- Có người tin sao?

Lâm Phong giải thích làm cơn tức của Trần Hường Thành giảm bớt rất nhiều, nhưng trên mặt vẫn tràn ngập buồn rầu, ngược lại còn thêm dày đặc:

- Cho dù những lời anh nói là sự thật, nói ra có người tin sao? Lục Vĩnh Huy chết ở chỗ chúng ta, anh có biết đây là cục diện gì không?

- Việc này...

Lâm Phong nghẹn lời, Lục gia Lục Vĩnh Huy có mạng lưới quan hệ rắc rối khó gỡ trong huyện Ôn Nhạc, nếu người của Lục gia thật sự vì cái chết của Lục Vĩnh Huy nổi giận, dù là Lâm Phong hay Trần Hường Thành, chỉ sợ toàn bộ ban lãnh đạo trấn Bảo Kinh đều gặp tai ương!

Cũng không phải nói người của Lục gia có thể điều động mạng lưới quan hệ khu trừ họ, dù sao cũng là ban lãnh đạo một trấn, không phải dễ dàng liền kéo xuống ngựa, nhưng vấn đề là Lục gia là ai? Chính là người chưởng khống thế lực ngầm huyện Ôn Nhạc! Nếu bọn hắn muốn trút căm phẫn, thủ hạ thật không thiếu kẻ hung đồ.

Cho dù Lâm Phong là đồn trưởng đồn công an, nhưng cũng không nắm chắc vượt qua được lửa giận của Lục gia!

- Bang bang...

Ngay khi hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng lâm vào kinh hoảng, cửa phòng làm việc bị gõ mạnh, ngay sau đó một nam tử hơn ba mươi về mặt cổ quái đi vào, nhìn Trần Hường Thành nói:

- Trưởng trấn, có một cuộc điện thoại tìm ngài...

- Nói tôi đi vắng.

Trần Hường Thành làm gì còn long thanh thản nghe điện thoại? Về mặt không kiên nhẫn khoát tay.

- Nhưng mà...cuộc điện thoại này ngài phải nghe...

Nam tử cẩn thận nói:

- Là sở công an tỉnh gọi tới.

- Cái gì?

Sắc mặt Trần Hường Thành đại biến.

Điện thoại chuyển máy, năm phút sau sắc mặt Trần Hường Thành trắng bệch buông điện thoại, mồ hôi lạnh tuôn ra:

- Tra, lập tức thông tri toàn bộ công an, hiệp cảnh, ráo riết điều tra cho tôi!

Nghe Trần Hường Thành rít gào, Lâm Phong thật cẩn thận hỏi:

- Điện thoại này...

- Phá, trời bị đâm thủng!

Khóe môi Trần Hương Thành run rẩy mãnh liệt:

- Thanh niên đã chết kia, chính là con trai của sở trưởng sở công an tỉnh Phương Tranh Vành!

- A?

Sắc mặt Lâm Phong đại biến, gật mạnh đầu, không rên một tiếng quay đầu rời đi.

Nửa giờ sau, toàn bộ công an, hiệp cảnh của trấn Bảo Kinh, bất luận là đã tan sở hay đang nghỉ phép, toàn bộ đều bị triệu tập, ngay sau đó tiếng còi xe công an bao phủ cả trấn Bảo Kinh...

Diệp Dương Thành đã về đến nhà tự nhiên sẽ không biết được mình giết chết Lục Vĩnh Huy cùng Phương Nguyệt Hoa đã chọc ra một lỗ thủng thật lớn, trên thực tế đối với hắn mà nói, chuyện này đã hạ xuống màn che.

Mặc kệ cuối cùng có bao nhiêu người bởi vì cái chết của hai người kia mà gặp tai ương, đối với hắn mà nói không hề có chút quan hệ, tuyệt đối cũng không cần sản sinh áp lực.

Lục Vĩnh Huy là người đáng chết, làm nhiều việc ác chết chưa hết tội.

Thanh niên mặc sơ mi màu xám kia, tuy Diệp Dương Thành không biết hắn đã làm việc ác gì, nhưng vô duyên cớ đã động sát niệm mà xem, tuyệt đối không phải là người tốt, đã chết thì chết, không sao cả!

Cuối cùng hai người biến dị bị bác đoạt năng lực dị biến, đối với Diệp Dương Thành mà nói chỉ là một phen tôi luyện cùng đánh tĩnh, bởi vì mãi cho tới khi hắn về đến nhà mới chợt nhớ tới, mình tước đoạt năng lực biến dị của họ, nhưng không giết họ, có trời mới biết sau lưng họ còn có bao nhiêu người biến dị? Nếu bởi vì mình nhất thời nương tay nhân từ mà chọc càng nhiều người biến dị đến cửa trả thù...

Tạm thời dằn nén lo lắng, hiện tại trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, đó là phải: ác!

Bởi vì sau khi về đến nhà, hắn luôn suy nghĩ, nếu lúc ấy hắn nhẫn tâm hạ sát thủ, hiện tại số công đức huyền điểm của hắn đã có thể tiếp cận số điểm thăng lên cấp ba, đạt được thần quyền cùng mở rộng phạm vi khu vực quản hạt mới!

Hiện tại tuy rằng lấy được không ít linh lực, nhưng công đức huyền điểm chỉ còn 207 điểm, rốt cục là thu lợi hay tổn thất, hắn thật sự khó thể phán đoán.

Nhưng những động tác liên tiếp trước đó đã làm cho hắn hiểu được một sự tình, ngày sau nếu gặp phải phản thần giả biến dị, tuyệt đối không thể do dự chút nào, nên hạ thủ phải ra tay, không cho đối phương cơ hội phản ứng!

Về phần người dị biến...

- Không thể tiếp tục nương tay!

Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, thẳm nhủ trong lòng.

66. Chương 66: Súc Dưỡng Linh Bộc Triệu Dung Dung.

Về phần đã buông tha hai người biến dị có thể sẽ trêu chọc đến phiền toái ỉn...

Hai mắt Diệp Dương Thành thoáng nheo lại, trong đôi mắt hiện lên tinh quang khó hiểu, chẳng qua từ khóe môi của hắn mà xem, tựa hồ là...có chút cao hứng.

Hắn cũng không có ý định đuổi theo giết hai người biến dị đã khôi phục bình thường, cho nên vẫn ngồi yên trên giường chốc lát, sau đó mở ra bàn tay phải, gọi ra Cửu Tiêu Thần Cách, nhìn quyển sách màu bạc trên tay, hắn khẽ cau mày, ngừng đầu đưa mắt nhìn cửa sổ, đứng dậy đóng lại kéo màn.

Hiện tại hắn có được 207 công đức huyền diệu cùng 1860 linh lực, cấp bậc thần cách cấp hai, muốn tăng lên cấp ba còn cần 793 công đức huyền diệu, nhưng hắn đã có tính toán cho việc này, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng mười ngày hắn có thể để dành đủ số điểm kia, thuận lợi tăng lên cấp ba!

Hắn có cảm giác linh lực không chỉ sử dụng trong hai phương thức hạn hẹp như vậy, nhưng khi nghĩ lại vẫn khó hiểu, hiện tại hắn mong đợi nhất chính là để dành đủ công đức huyền diệu, sau đó tra xét thần quyền cấp ba.

Cũng không biết là vì sao, hắn cảm thấy thần quyền cấp ba sẽ mang đến chỗ tốt cùng ưu đãi tuyệt không cực hạn trong thao tác âm ảnh mà thôi. Quan trọng nhất là ưu đãi có lẽ còn có liên hệ sâu xa với linh lực.

Thu thập xong ý niệm lộn xộn trong đầu, Diệp Dương Thành quay về giường, đưa tay vỗ về quyền sách, lầm bầm:

- Cửu Tiêu a Cửu Tiêu, lúc trước dùng Trần Linh thuật thu phục con lệ quỷ kia đâu? Phóng ra cho ta xem một chút.

Từ khi thần cách tăng lên cấp hai, liên hệ giữa hắn cùng Cửu Tiêu càng thân mật hơn một ít, dưới một số tình huống đối với nỗi nghi hoặc của hắn thậm chí là những vấn đề đủ loại, Cửu Tiêu Thần Cách đều sẽ có một chút phản ứng.

Lời của Diệp Dương Thành vừa hạ xuống, Cửu Tiêu Thần Cách thoáng chấn động, trong ánh mắt nghi hoặc của hắn, trên bìa sách xuất hiện một lỗ nhỏ tối đen lớn cỡ đồng tiền xu.

Không đợi hắn nhìn thấy rõ lỗ nhỏ là gì, liền cảm thấy bạch quang chợt lóe, tích tắc sau khi hắn mở mắt liền sững sờ, một màn trước mắt làm hắn ngây người.

Toàn thân trần như nhộng...

Thân hình như hư ảo lại như chân thật tồn tại, như ẩn lại như hiện, làn da trắng muốt hoàn toàn bại lộ trong không khí, càng làm cho hắn khó thể cầm giữ chính là bộ ngực tròn căng trước ngực không ngừng rung động trong ánh mắt hắn, mê người nói không nên lời.

Hắn theo bản năng nuốt nước bọt, ánh mắt lướt xuống dưới, rất nhanh mảnh đất thần bí xanh um tươi tốt cũng nhập vào trong tầm mắt hắn, da thịt trắng nõn, đôi chân mượt mà, vòng eo mảnh khảnh, bộ ngực sữa tròn trịa...hơn nữa khuôn mặt đầy vẻ hoảng sợ, giống như một cô gái sắp bị cưỡng hiếp, nhìn thật đáng thương khả ái...

- Hí...

Hít sâu một hơi, nửa thân dưới của Diệp Dương Thành liền phản ứng, tuy rằng trong lòng hắn thầm hô đây chỉ là phản xạ có điều kiện, nhưng nữ quỷ trước mắt xinh đẹp làm cho hắn cũng không lời nào để nói, bởi vì nàng quả thật rất mỹ lệ!

Là một lão xử nam ngây thơ, vì vậy lúc này hơi thở của hắn có chút dồn dập, trên mặt đỏ bừng, đây không phải xấu hổ thẹn thùng, mà là kết quả khi lửa dục bùng cháy.

Triệu Dung Dung căn bản không chú ý tới ánh mắt nóng cháy của Diệp Dương Thành đang nhìn mình, nàng chỉ biết chính mình bị vị thần mình này thu vào một không gian tối đen vô cùng nhỏ hẹp, nàng bị áp chế hoàn toàn, thậm chí không nhúc nhích được ngón tay, cho nên khi được thả ra khỏi không gian tối đen kia, vừa nhìn thấy Diệp Dương Thành ngồi trên giường, sau thoáng giây người cảm xúc hoảng sợ tràn ngập lòng nàng, nàng quý gối giữa không trung không ngừng phục lại:

- Thần tôn tha mạng...thần tôn tha mạng...

Hiện tại Triệu Dung Dung rất sợ, phi thường sợ hãi!

Người thường tử vong còn có thể biến thành quỷ hồn đầu thai chuyển kiếp, nhưng nàng đã thành lệ quỷ, không còn quyền lợi tiếp tục biến thành quỷ, nếu Diệp Dương Thành động sát niệm với nàng, chờ đợi nàng chỉ còn con đường hồn phi phách tán, một tuyệt lộ hoàn toàn tử vong!

Đồng dạng, lúc này nàng bị nhốt trong không gian yên tĩnh tràn đầy bóng tối kia, cũng bị tra tấn, không phải trên thể xác mà là trên tinh thần!

Triệu Dung Dung không biết mình đã dập đầu bao nhiêu lần, nói bao nhiêu lần xin thần tôn tha mạng, ngay lúc nàng đang kinh hoảng sợ hãi, cuống quýt dập đầu, lại cảm giác được hai cánh tay của mình căng thẳng...

Vừa chạm tới thân hình của Triệu Dung Dung, Diệp Dương Thành có chút kỳ quái vì sao mình có thể đụng chạm được lệ quý này, nhưng bộ ngực của nàng rung động mãnh liệt theo từng lần phục dậy làm cho hắn thiếu chút nữa muốn nhào đi lên.

Miễn cưỡng không chế xúc động của mình, Diệp Dương Thành khô khốc ho khan một tiếng, sau đó hỏi ra một câu làm Triệu Dung Dung ngạc nhiên, tiếp theo thấy nàng vui mừng bật khóc.

- Khụ khụ, thế này, cô có muốn mặc lại quần áo trước hay không?

- Oa...

Triệu Dung Dung vừa cười vừa khóc, nhìn như điên khùng.

Nghe được câu hỏi của Diệp Dương Thành, Triệu Dung Dung biết mình gặp được vị thần mình tốt, mình không cần phải chết, mình...

- Cảm ơn, cảm ơn ân đức tha chết của thần tôn!

Vừa khóc vừa hô, cảm xúc của Triệu Dung Dung đã hoàn toàn không thể kiểm soát.

- Nhỏ giọng một chút.

Diệp Dương Thành bị phản ứng của nàng làm hoảng sợ, nhanh tay ra dấu cho nàng dừng lên tiếng, nói:

- Dừng để người nghe thấy!

- Thần tôn yên tâm, người thường không nghe được.

Triệu Dung Dung theo bản năng lau lau khóe mắt cũng không tồn tại nước mắt, giống như khóc lại như cười nói:

- Sẽ không quấy nhiễu đến người thường.

- Vậy sao.

Diệp Dương Thành lần đầu tiên tiếp xúc lệ quý, còn là nữ quý xinh đẹp như Triệu Dung Dung, nghe được nàng trả lời nhiều ít có chút xấu hổ, dù sao nàng xưng hô hắn là thần tôn! Tốt xấu hắn cũng phải xuất ra chút khí phách của thần tôn đi?

Trong lòng hơi động niệm, sắc mặt hắn biến thành nghiêm túc ngồi xuống giường, nhìn thoáng qua Triệu Dung Dung, trong đầu âm thầm hỏi:

- Linh bộc có ý tứ gì? Nàng có thể chạy trốn không?

- Ba hồn bảy vía của lệ quý đã bị người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách dùng Trấn Linh thuật trấn áp thu phục trở thành linh bộc, người nắm giữ thần cách có thể đụng chạm vào linh bộc đã bị trấn áp, linh bộc sẽ nhận được quyền bao che của người nắm giữ thần cách trong khu vực quản hạt của mình, có thể tự do hoạt động dưới ánh mặt trời, nhưng nếu rời khỏi khu vực quản hạt của người nắm giữ thần cách sẽ mất đi che chở.

- Sau khi xác nhận sức dưỡng, linh bộc sẽ tuyệt đối trung thành với người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách, sức dưỡng linh bộc mỗi tháng tiêu hao một chút linh lực của người nắm giữ thần cách, người nắm giữ thần cách tùy thời có thể làm cho Cửu Tiêu Thần Cách gạt bỏ trừng giới bất kỳ linh bộc nào, không cần lo lắng linh bộc bỏ trốn, xin hỏi có xác nhận sức dưỡng con lệ quý này, khiến cho nó trở thành linh bộc hay không?

Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên một đoạn văn tự giải thích thật dài, trong ba mươi giây sau Diệp Dương Thành đã xem xong, lại nhìn thoáng qua Triệu Dung Dung lại run rẩy quỳ xuống lần nữa, thoáng chân chờ mới gật nhẹ đầu:

- Xác nhận sức dưỡng.

67. Chương 67: Nếu Như Muốn.

Khi nói ra hai chữ “súc dưỡng”, trong lòng Diệp Dương Thành có cảm giác là lạ, cho dù hiện tại Triệu Dung Dung không còn là người, mà là một con lệ quỷ, nhưng giọng nói cùng dáng điệu hình dáng của nàng không khác biệt với trước lúc chết bao nhiêu, tuy rằng thân thể nàng như ẩn như hiện, nhưng hắn có thể đụng chạm vào người nàng, thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của nàng, tuy không như người thường nhưng vẫn ấm áp hơn người chết không ít.

Cho nên dùng hai chữ “súc dưỡng” đặt lên một cô gái như vưu vật...ách, lên trên người một nữ quỷ như vậy, thật sự có chút là lạ.

Bất quá Cửu Tiêu Thần Cách cũng không có nhiều ý niệm linh tinh như hắn, khi hắn vừa gật đầu xác nhận, Cửu Tiêu Thần Cách truyền ra một cảm giác ấm áp, cảm giác ấm áp tận sâu trong đáy lòng.

Triệu Dung Dung vẫn luôn quỳ ở đó tựa hồ nhận ra điều gì, ngẩng đầu nhìn Diệp Dương Thành, trong đôi mắt đen nhánh mang theo tia cầu xin tràn ngập, có lẽ nàng cho rằng hắn sẽ bày cực hình với nàng đi?

Cũng may động tác của Cửu Tiêu Thần Cách không chậm, rất nhanh đã tiến vào lưu trình thao tác.

Chỉ thấy trên trán Diệp Dương Thành bỗng nhiên bắn ra một đạo ngân sắc lưu quang, nhoáng mắt đã nhập vào trên trán Triệu Dung Dung, ngân sắc lưu quang xuất hiện, trong đầu Diệp Dương Thành bỗng nhiên có cảm giác như mộng như huyền, thật giống như trong nháy mắt này, hắn cùng Triệu Dung Dung hợp thành một thể!

Trên thực tế không chỉ có Diệp Dương Thành có loại cảm giác này, Triệu Dung Dung đồng dạng cũng xuất hiện một ít cảm giác, chẳng qua khác với hắn chính là nàng cảm giác được một cỗ uy nghiêm bao trùm trời đất khiến nàng đại ra, ở trong nháy mắt này hình tượng Diệp Dương Thành biến thành vô cùng cao lớn, nàng cảm giác được mình đứng trước mặt hắn tựa hồ chỉ như một hạt cát, chỉ là một hạt bụi không chớp mắt.

Mà Diệp Dương Thành giống như bầu trời trên cao, là thần minh tràn ngập uy nghiêm! Chênh lệch giữa hai người quả thật chẳng khác gì biển khơi cùng một giọt nước, chênh lệch to lớn làm Triệu Dung Dung theo bản năng phủ phục xuống thấp, trên mặt lộ ra thần sắc khiêm cung, giống như một tín đồ sùng đạo, đang cúng bái thần minh của mình.

- Từ giờ phút này, người, sẽ sinh hoạt dưới sự che chở của ta.

Thanh âm thản nhiên xen lẫn theo uy nghiêm khôn cùng, rõ ràng vang lên trong đầu Triệu Dung Dung:

- Dưới sự che chở của ta, người không cần sợ hãi ánh mặt trời, người thoát ly cực khổ luân hồi, người có thể vĩnh sinh mãi mãi...lấy danh của ta, thu người làm bộc, thần quỷ chỉ khế, thông thiên triệt địa!

- Tranh...

Nương theo sau thanh âm hạ xuống, bên tai Triệu Dung Dung vang lên một tiếng vang giòn như đao kiếm ra khỏi vỏ, đem tinh thần đang ngây dại của nàng đánh thức, trong nháy mắt tỉnh táo lại Triệu Dung Dung tựa hồ hiểu được hơn rất nhiều, minh bạch hơn rất nhiều, còn không đợi Diệp Dương Thành có bất kỳ động tác, nàng đã cung kính phục lạy hành lễ:

- Linh bộc Triệu Dung Dung, khấu tạ chủ nhân che chở.

Diệp Dương Thành có chút buồn bực, như vậy xong rồi?

Hắn cũng không làm chuyện gì, chỉ gật đầu xác nhận mà thôi, chuyện còn lại đều do Cửu Tiêu Thần Cách tự động hoàn thành, kể cả thanh âm trong đầu của Triệu Dung Dung cũng không phải do hắn nói ra.

Nhìn nhìn Triệu Dung Dung đang quỳ dưới đất, Diệp Dương Thành theo bản năng ho khan một tiếng, có chút thử nói:

- Đi dưới lầu rót cho ta một ly nước sôi, đừng rót đầy, bảy phần là được.

- Dung Dung tuân lệnh.

Về mặt Triệu Dung Dung kính cẩn nghe theo lệnh đứng dậy, khom người chào Diệp Dương Thành, sau đó trực tiếp biến mất ngay trong phòng.

Chưa đầy mười giây sau nàng lại đột ngột xuất hiện ngay địa phương vừa đứng, trong tay cầm một ly nước sôi rót đầy bảy phần, cung kính nhìn hấn nói:

- Chủ nhân, nước sôi mà ngài cần.

- Ách...

Diệp Dương Thành thật sự bị giật mình, cũng may phản ứng đúng lúc, không lộ ra dáng vẻ tổn hại uy nghiêm của một chủ nhân, thoáng ngẩn ra mới gật gật đầu, tiện tay chỉ vào đầu giường nói:

- Trước đặt ở đó đi.

- Dạ.

Triệu Dung Dung cúi người đáp, xoay lưng bay tới đầu giường đặt ly nước xuống.

Nhưng lại không biết động tác xoay người của nàng thiếu chút nữa làm Diệp Dương Thành sắc nước bọt mà chết, không có biện pháp, hiện tại nàng vẫn còn trần trụi, còn xoay lưng với hấn...cổ thơm bên dưới bị hấn nhìn rõ không còn lưu chút gì.

- Khụ khụ...

Ho khan hai tiếng che giấu bối rối của mình, hấn thở sâu hai lần, mạnh mẽ di chuyển ánh mắt mình sang chỗ khác, tỳ miệng hỏi:

- Nói thử tình huống của cô đi, nga, còn nữa, cô có mối thù gì với Lục Vĩnh Huy?

- ...

Thần sắc trên mặt Triệu Dung Dung cương cứng, tuy nàng trở thành linh bộc của Diệp Dương Thành, nhưng trí nhớ khi còn sống vẫn bảo tồn đầy đủ, ngay cả tính cách cũng không biến hóa, duy nhất có biến hóa chính là nàng tuyệt đối trung thành với hấn.

Trên mặt nàng thoáng hiện thần sắc buồn bã, khẽ cắn môi, nhẹ giọng mở miệng nói:

- Hồi chủ nhân, khi còn sống Dung Dung là một cô nhi, lúc Dung Dung năm tuổi được ân mẫu nhận nuôi, nhưng chưa được ba năm ân mẫu bệnh nặng qua đời, từ đó về sau Dung Dung được người nhà của mẹ nuôi chiếu cố mới thuận lợi tốt nghiệp trung học, tiến vào vệ giáo học tập...sau khi tốt nghiệp, Dung Dung về trấn Bảo Kinh, làm y tá trong bệnh viện trấn...

Nói tới đây trên mặt nàng hiện lên vẻ xấu hổ cùng giận dữ lẫn phức tạp, tạm dừng một lát mới nói tiếp:

- Hơn hai mươi ngày trước, Dung Dung bị thủ hạ của Lục Vĩnh Huy đánh ngất xỉu trong ngõ hẻm, đợi khi Dung Dung tỉnh lại, liền nhìn thấy Lục Vĩnh Huy...hấn...hấn trần truồng nhào lên người Dung Dung, Dung Dung cực kỳ sợ hãi, nhưng không muốn bị hấn nhục nhã, cho nên Dung Dung tự sát...

- Súc sinh.

Nghe xong Triệu Dung Dung thuật lại, Diệp Dương Thành giậm chân, vẻ mặt căm hận phun ngụm đàm, thấp giọng mắng một câu, mới mở miệng hỏi:

- Vậy cô làm sao biến thành lệ quỷ? Người sau khi chết không phải rất nhanh rơi vào luân hồi sao?

- Trước khi Dung Dung chết oán hận chất chứa quá sâu, không thể tiến vào luân hồi.

Triệu Dung Dung khẽ cúi đầu, cẩn thận nói:

- Khi Lục Vĩnh Huy muốn đem thi thể Dung Dung đến nơi khác tiêu hủy, lại bị một nam tử chừng hai mươi sáu hai mươi bảy cướp đoạt thi thể, Dung Dung tưởng rằng hấn sẽ đem mình an táng, nhưng không nghĩ tới hấn lại đem thi thể của mình từ trên vách núi cao ném vào biển khơi...hủy thi diệt tích!

- Lại là tên súc sinh.

Diệp Dương Thành thầm mắng một tiếng, nhưng cũng không nói gì, chờ đợi nàng nói tiếp.

- Nhưng bọn hán đều không nghĩ tới, thi thể của Dung Dung vừa lúc rơi vào nơi cửu âm, không những không vào luân hồi, còn biến thành lệ quý, sau đó Dung Dung chỉ muốn báo thù, tiếp theo thì gặp được chủ nhân...

Triệu Dung Dung sâu kín đem những gì mình trải qua kể lại, ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy ánh mắt tức giận của Diệp Dương Thành, như nhìn thấy được điều gì che giấu bên trong, nàng chợt cắn cắn môi, bay tới ngay trước mặt hắn...

- Nếu...chủ nhân muốn...Dung Dung không sao cả...

Cúi đầu, trên khuôn mặt thanh thuần của nàng tràn đầy vẻ ngượng ngùng, lời nói ra làm cho Diệp Dương Thành lú lười.

Không...không sao cả?

68. Chương 68: Cùng Chung Mối Thù.

Diệp Dương Thành chưa bao giờ cho rằng mình là người tốt, cũng chưa bao giờ cảm giác mình là nhân vật như Liễu Hạ Huệ, ít nhất loại chuyện có vu vật ngồi trong lòng mà không loạn, hoàn toàn sẽ không phát sinh trên người hắn.

Nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ tới, vào một ngày nào đó sẽ có một con nữ quỷ toàn thân trần như nhộng đứng trước mặt của mình, ngượng ngùng nói:

- Chỉ cần chủ nhân không chê Dung Dung là linh bộc, Dung Dung nguyện ý...

Nói thật ra, khi Triệu Dung Dung còn sống là một cô gái bộ dáng thanh tú đáng yêu, bằng không cũng sẽ không làm cho đầu phỉ trư Lục Vĩnh Huy chú ý, vì vậy gặp phải họa sát thân, mà bây giờ nàng đã trở thành lệ quý, cũng bị Diệp Dương Thành thu làm linh bộc, thân hình như ẩn như hiện của nàng hiện tại đã ngưng kết, người thường không nhìn thấy nàng, nhưng Diệp Dương Thành lại có thể thấy được thật rõ ràng.

Nhìn Triệu Dung Dung cúi đầu đứng trước mặt mình với vẻ ngượng ngùng, hơi thở của Diệp Dương Thành không khỏi có chút dồn dập, cổ họng phát khô:

- Cô...muốn nói cái gì?

- Dung Dung nói, nếu chủ nhân không chê Dung Dung, Dung Dung nguyện ý...nguyện ý cùng chủ nhân...

Tuy lời còn chưa nói xong, nhưng ý tứ đã hoàn toàn biểu hiện đầy đủ.

Sự tình phát triển đến một bước này, Diệp Dương Thành làm gì còn lý do cự tuyệt? Lệ quý thì sao vậy? Linh bộc lại thế nào? Hắn vui, ai quản được tới?

Khẽ cắn răng, đặt quyết tâm, lại giậm chân, Diệp Dương Thành thoáng khép đôi mắt, thanh âm có chút phát run:

- Cô giúp tôi cởi áo ra...

- Dung Dung tuân lệnh...

...

Hơn sáu giờ sáng hôm sau, Diệp Dương Thành “lâm lụng vất vả” một đêm chợt tỉnh lại, theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Dung Dung đang mở to mắt nằm bên cạnh mình, nuốt nước bọt hỏi:

- Cô không ngủ?

Khi còn sống giữ lại trình tiết sau khi chết lại bị Diệp Dương Thành lấy đi, Triệu Dung Dung không có cảm giác gì khác thường, đạo ngân sắc lưu quang đêm qua bắn vào người nàng đem nàng từ một con lệ quý biến thành một linh bộc đủ tư cách, có thể nói hiện tại nàng không còn là thân quỷ hồn, mà là linh bộc được thần minh che chở, tương tự như nha đầu của các thần tiên trong truyền thuyết tiên giới, cho nên thân hình

nàng đã ngưng thật, nếu từ bên ngoài nhìn vào không còn phát hiện chút dấu hiệu của quỷ hồn, tuy rằng nàng vẫn là linh thể, không có thân thể.

Nghe được câu hỏi của Diệp Dương Thành, Triệu Dung Dung theo bản năng gặt mền quỳ trên giường hồi đáp:

- Dung Dung không cần ngủ?

- Ách, chuyện kia...

Diệp Dương Thành bỗng nhiên có chút xấu hổ, còn mang theo chút thần sắc khác thường, thoáng chần chờ lại hỏi ra một vấn đề làm Triệu Dung Dung kinh ngạc:

- Dung Dung ah, hai chúng ta làm...ách, sau khi hai ta cùng giường, cô sẽ không mang thai đi?

Tối hôm qua Diệp Dương Thành nằm mơ, mơ thấy một giấc mơ cổ quái, ở trong mơ Triệu Dung Dung mang thai nhi đồng của hắn, sau đó sinh ra một nhóm nhi đồng không người không quỷ, bay trên không trung vây quanh hắn, trong miệng còn hô:

- Ba ba...muốn ăn kẹo...

Cũng không phải hắn ghét bỏ nàng là linh thể, mà loại chuyện như vậy thật sự khó làm người tiếp nhận, có thể tránh né thì phải tránh chuyện kia phát sinh.

- Mang...mang thai?

Nghe câu hỏi của hắn, Triệu Dung Dung kinh ngạc hồi lâu, bỗng nhiên bật cười, xốc mền chỉ vào một chút dấu vết ẩm ướt trên giường nói:

- Dung Dung là linh thể, vẫn chưa có thân thể, chủ nhân...thứ kia của chủ nhân không lưu trong cơ thể Dung Dung...

- Khụ khụ!

Nhìn dấu vết trên giường, Diệp Dương Thành đỏ mặt, ho khan vài tiếng che giấu xấu hổ, đưa mắt nhìn Triệu Dung Dung đang quỳ, tùy ý phát tay nói:

- Sau này không cần mỗi chút liềm quỳ, nhìn thấy khó chịu.

- Dạ, chủ nhân...

Triệu Dung Dung nũng nịu đáp, trải qua một cuộc truy hoan điên cuồng đêm qua, tâm lý kính sợ của nàng đối với Diệp Dương Thành cũng suy yếu hơn rất nhiều, khuôn mặt đỏ hồng đáp ứng, sau đó lại nhỏ nhẹ hỏi:

- Chủ nhân, ngài còn cần không?

- Ách...

Diệp Dương Thành sửng sốt, sau đó cúi đầu nhìn tiểu đệ của mình lại muốn ngẩng lên, sờ sờ mũi gặt gặt đầu...

Lại một phen điên loạn đảo phượng, Diệp Dương Thành xoay người Triệu Dung Dung, quả nhiên lại nhìn thấy một bãi “nhi tử” ẩm ướt trên giường, lúc này xem như yên tâm, vừa có thể tận tình vụ sơn, lại không cần mang áo mưa hay lo lắng mang thai ngoài ý muốn...đột nhiên hắn cảm thấy chuyện tốt trên thế giới này toàn bộ ột mình hắn chiếm hết!

Lấy khăn tay trên đầu giường, đơn giản thu thập sàng đan, nhưng không biện pháp tiêu trừ dấu vết sạch sẽ, ngay khi Diệp Dương Thành còn đang nhịu mây buồn bực, Triệu Dung Dung chợt nâng tay đánh thử ấn giữa không trung, sau đó Diệp Dương Thành cảm thấy bạch quang chợt lóe trước mắt.

Đợi khi hắn mở mắt, chẳng những chiếc giường hỗn độn đã sạch sẽ, ngay cả gian phòng cũng thật sạch, không nhiễm một hạt bụi, giống như mới dọn dẹp xong xuôi.

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Diệp Dương Thành, Triệu Dung Dung cười ngọt ngào:

- Chủ nhân, tuy Dung Dung chỉ mới hóa thân thành lệ quỷ hơn mười ngày đã trở thành linh bộc của ngài, nhưng chút tiểu xiếc này Dung Dung vẫn biết được.

- Cô biết được những thứ gì?

Diệp Dương Thành có chút ghen tỵ, cực kỳ hâm mộ.

- Xuyên tường, độn địa, ám ảnh, thi pháp, thuần di cự ly ngắn.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Triệu Dung Dung vạch ngón tay:

- Nga, bây giờ Dung Dung còn có thể tùy ý hoạt động giữa ban ngày trong khu vực quản hạt của chủ nhân đâu! Dung Dung còn có thể ẩn thân, biến hóa...

- Ai...

Không đợi Triệu Dung Dung nói xong những gì mình biết, Diệp Dương Thành đã không nhịn được thở dài, so sánh giữa người cùng quỷ thật không thể so được ah! Nếu hắn cũng biết...những kỹ năng này...

Nghĩ đến đây, hai mắt hắn nhất thời tỏa sáng, thu thập chút tâm tình nhìn Triệu Dung Dung, trong mắt lóe ra quang mang khiến người cảm thấy ớn lạnh:

- Dung Dung, có phải tôi cho cô làm gì thì cô đi làm đó hay không?

- Dung Dung là linh bộc của chủ nhân, đương nhiên phải nghe theo phân phó của ngài thôi.

Triệu Dung Dung gật đầu, nhưng không nghĩ tới Diệp Dương Thành muốn nàng làm chút hoạt động đột nhập vào nhà cướp của...

- Hắc, vậy sao.

Nghe nàng trả lời, trong mắt hắn lóe tinh quang, xoa xoa tay nói:

- Tôi nhìn thấy tối qua cô xuống lầu cũng không cần mở cửa...mang theo đồ vật xuyên tường còn có thể thuần di trong cự ly ngắn, phải không?

- Có thể.

Triệu Dung Dung gật đầu:

- Chủ nhân, ngài muốn...

- Có thể xuyên qua kết sắt không? Loại kết sắt cỡ lớn thế này.

Diệp Dương Thành tận lực duy trì thần sắc nghiêm trang trên mặt mình, nhưng đôi mắt nhấp nháy tắc quang cũng không biện pháp hoàn toàn che giấu.

- Có thể.

Triệu Dung Dung trả lời khẳng định.

Diệp Dương Thành nở nụ cười sáng lạn, bước xuống giường vừa mặc quần vừa nói:

- Cừu nhân Lục Vĩnh Huy của cô, tôi đã giúp cô giết chết, nhưng thủ hạ của hắn còn nhiều kẻ nổi giáo cho giặc, là cần bà không chuyện ác nào không làm, nơi nơi vợ vết của cải tàn hại dân lành...Khụ khụ, làm kẻ chướng khổng thực tế của trần Bảo Kinh, tôi không thể ngồi yên không lý đến, có câu nói binh mã chưa động lương thảo đi trước, muốn đả kích đám cặn bã kia trước phải ra tay với lương thảo của bọn hắn, người xưa có nói...

- Chủ nhân, ngài chỉ cần nói cho Dung Dung, cần Dung Dung làm gì là được rồi.

Không đợi Diệp Dương Thành nói hết lời, vừa nghe đến Lục Vĩnh Huy, tâm tình Triệu Dung Dung liền kích động, lên tiếng cắt đứt những lý do vô nghĩa của Diệp Dương Thành.

Trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy lòng căm phẫn, có vẻ cùng chung mối thù, còn có loại khí chất sang sảng của cân quốc anh hùng...

69. Chương 69: Sắp Khai Nghiệp.

- Sản nghiệp của Lục Vĩnh Huy trong huyện Ôn Nhạc thật phong phú, tuy rằng hiện tại hắn đã chết, nhưng nói không chuẩn người nhà hắn còn có thể lợi dụng những gì hắn lưu lại hoành hành làm ác, Lục Vĩnh Huy bức tử cô, tự nhiên tội không thể tha thứ, nhưng tục ngữ nói rất tốt, gần mực thì đen, người của Lục gia cũng không thấy được có mấy người là người lương thiện.

Diệp Dương Thành ra vẻ chính nghĩa nói:

- Mà để ác nhân hoành hành hậu thế không biết còn bao nhiêu cô gái bị rơi vào thảm sự như cô, cho nên dù Lục Vĩnh Huy đã chết, nhưng nên diệt cỏ tận gốc, chúng ta không thể lưu lại u ác tính tiếp tục hại dân lành!

- Chủ nhân.

- Ân?

Diệp Dương Thành đang thao thao bất tuyệt đầy ý chí chiến đấu bị ngắt lời, nhướn mày:

- Chuyện gì?

- Kỳ thật ngài chỉ cần nói cho ta biết muốn Dung Dung làm gì thì tốt hơn.

Tư thế oai hùng của Triệu Dung Dung đã sút giảm, nhút nhát nói:

- Dung Dung không hiểu nhiều đạo lý lớn như vậy, Dung Dung chỉ biết ngày đó muốn vũ nhục mình ngoại trừ Lục Vĩnh Huy, còn có bốn năm người của Lục gia...

- Một đám súc sinh!

Diệp Dương Thành tức giận mắng một tiếng, tiếp theo khoát tay nói:

- Yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp cô đòi lại công đạo! Về phần cần cô làm việc gì, kỳ thật rất đơn giản...

Diệp Dương Thành nhẹ nhàng khụ một tiếng, tổ chức lại ngôn ngữ rồi nói ra:

- Cô không phải biết xuyên tường ẩn thân hay sao? Vì hoàn toàn diệt trừ tai họa của Lục gia trong trấn Bảo Kinh, khuya nay...

Tới bảy giờ sáng, Triệu Dung Dung đi theo bên người, Diệp Dương Thành thay xong quần áo liền mang theo ba lô màu đen đi xuống lầu, hôm nay là ngày khai trương tiệm, hắn cũng không thể lười biếng như lúc trước.

Tuy linh thể Triệu Dung Dung trải qua Cửu Tiêu Thần Cách gia trì đã hoàn toàn ngưng thật, không còn như ẩn như hiện giống lúc trước, nhưng dưới tác dụng của năng lực ẩn thân, ngoại trừ thần tôn gà mờ như Diệp Dương Thành, những người còn lại không nhìn thấy được Triệu Dung Dung.

Trong thái độ hữu ý vô ý của Diệp Dương Thành, hơn nữa sau khi chết Triệu Dung Dung chuyển biến quan niệm, thế cho nên đến hiện tại nàng vẫn giữ nguyên thân thể trần trụi, từ đầu đến chân trần như nhộng.

Có một linh bộc “tri kỷ thiếp thân” như Triệu Dung Dung ở bên cạnh, tâm tình của Diệp Dương Thành rất tốt, chỉ một đoạn đường ngắn ngủi đi xuống lầu hắn cũng đã không thành thật lau chùi vài lần dầu mỡ, khiến cho Triệu Dung Dung không ngừng kinh hô thẹn thùng, mà Diệp Dương Thành lại vui vẻ cười hăng hắc không ngừng, làm sao còn chút uy nghiêm nào của thần tôn mà nói?

Kết quả chính là khi hắn đi xuống tới lầu một, Ngô Ngọc Phương đang ở trong phòng bếp vươn đầu ra, có chút lo lắng nhìn con trai, nói:

- Tiệm mới khai trương là chuyện tốt, nhưng con cười ngu ngốc như vậy cũng không tốt đâu ah!

- Ách...

Nghe được lời của mẹ mình, Diệp Dương Thành nhanh chóng thu liễm nụ cười mờ ám, gật đầu đáp:

- Con đã biết.

- Muốn cha mẹ cùng đi hỗ trợ không?

Nhìn thấy con trai khôi phục vẻ mặt đứng đắn, Ngô Ngọc Phương cũng không nghĩ nhiều, thuận miệng nói:

- Trễ một chút Cảnh Long sẽ ra tiệm giúp một tay, cha của con cũng định qua đó.

- Cũng tốt.

Diệp Dương Thành nghĩ nghĩ, gật đầu nói:

- Mấy ngày trước con có thuê ba người, còn bỏ ba trăm cho người phát truyền đơn ngoài phố, phỏng chừng hôm nay sẽ bề bộn nhiều việc, có nhiều người giúp đỡ cũng có thể nhẹ nhàng hơn một ít.

- Mở tiệm nhỏ thôi mà con còn phát truyền đơn còn thuê người?

Chuyện đương nhiên trong mắt Diệp Dương Thành, ở trong mắt mẹ của hắn chính là hành vi phá sản, về mặt trách cứ nói:

- Dương Thành, nhà chúng ta...

- Mẹ, con đều biết.

Không đợi mẹ mình xả ra lời răn dạy, hắn đã cười ngắt lời bà, theo sau giải thích:

- Con trai của mẹ đã lớn như vậy rồi, làm sự tình đều có chừng mực, hiện tại là thời điểm nghỉ hè, là mùa buôn bán quần áo thịnh vượng nhất, tin tưởng con đi, nhất định cần phát truyền đơn!

- Con...ai!

Nghe được lời của con trai, Ngô Ngọc Phương dở khóc dở cười, trong lòng hơi có chút cảm khái, lắc đầu nói:

- Con có ý nghĩ của chính mình, mẹ cũng không can thiệp, nhanh đi ra tiệm chuẩn bị đi, đợi lát nữa nếu quá bận rộn không làm kịp thì gọi điện ẹ.

- Dạ, con biết.

Diệp Dương Thành nhanh chóng gật đầu đáp ứng, đang chuẩn bị nhấc chân rời đi, mẹ của hắn chợt nhớ ra điều gì đó, gọi hắn dặn dò:

- Trước hãy đi mua điểm tâm đệm bụng, đừng bị đói.

Từ trong nhà đi ra, Triệu Dung Dung vẫn luôn đi theo bên người Diệp Dương Thành bỗng nhiên mở miệng nói:

- Chủ nhân, mẹ của ngài đối với ngài thật tốt.

- Ha ha, mẹ của tôi đối với tôi cùng em trai tôi tốt lắm.

Diệp Dương Thành có chút cảm xúc gật gật đầu, đáp:

- Mẹ cùng cha tôi vì hai chúng tôi vất vả cả đời, có đôi khi nghĩ lại những hành vi nghịch ngợm gây chuyện ngày trước, thật sự cảm thấy áy náy.

- Vậy thì cho họ qua ngày lành thôi.

Triệu Dung Dung chỉ là xúc cảnh sinh tình, nhưng cũng không nghĩ Diệp Dương Thành có nhiều hồi ức như vậy, thoải mái cười nói:

- Tin tưởng điều này đối với chủ nhân mà nói, hẳn là không khó đi?

- Ha ha, sẽ thôi.

Diệp Dương Thành nhếch môi cười nhẹ một tiếng, giãn ra thân mình tự tin nói:

- Hơn nữa rất nhanh sẽ tới!

Ngay ngã tư đường Triệu Dương mua một ly sữa đậu nành cùng một bánh nếp, đơn giản giải quyết xong vấn đề bữa sáng, Diệp Dương Thành liền mang theo Triệu Dung Dung đi về hướng cửa tiệm của mình.

Lúc này mới 7h15 phút, trên đường Triều Dương đã có người đi lại, nhưng không phải đi dạo phố mà là đi qua đường Nam Môn đến chợ mua thức ăn.

Đi thêm chừng hai phút, Diệp Dương Thành đến trước cửa tiệm, ngẩng đầu liếc mắt nhìn biển hiệu, lấy ra chìa khóa mở cửa cuốn cùng cửa tiệm, xoay người mở khóa.

Ngay khi hắn mở khóa cửa cuốn, nâng cửa đi lên, sau lưng truyền ra thanh âm một cô gái:

- Sớm như vậy đã mở cửa sao?

- Nga, là cô sao.

Nghe thanh âm cô gái, Diệp Dương Thành quay đầu nhìn lại cười nói:

- Cô cũng đến sớm thôi, ăn sáng rồi chưa?

Cô gái chừng hai mươi tuổi, xấp xỉ tuổi của Diệp Dương Thành, cao chừng 1m56, lại nặng hơn 60kg, trên gương mặt tròn trịa trang điểm thật đậm, nhuộm mái tóc màu vàng kim buộc sau đầu, toàn thân nhìn qua có cảm giác thanh tú, mang theo chút khả ái.

- Vừa ăn ở ngã tư.

Cô gái cười nói:

- Thấy anh mở cửa nên qua xem.

- Ha ha, đến vừa lúc.

Diệp Dương Thành cười, mở cửa kính bên trong, nói:

- Trước giúp tôi quét tước tiệm một chút đi?

- Vậy là xem như làm sớm hơn giờ làm việc, cần tăng tiền lương nga!

Cô gái trừng mắt nhìn, cười dài nói đùa một câu sau đó cùng hắn đi vào trong tiệm.

Đúng vậy, nàng là nhân viên bán hàng mà Diệp Dương Thành thuê mượn, tên Vương Tuệ Tuệ, người địa phương trấn Bảo Kinh, còn là bạn học trung học của hắn, không có giao tình quá sâu nhưng từng cùng nhau tham gia hoạt động trong lớp, xem như thuộc loại quan hệ bạn bè hiểu rõ nhau.

70. Chương 70: Lòng Người Bàng Hoàng.

Vào trong tiệm mở đèn, vừa nhìn cũng có chút cấp bậc, ít nhất so sánh với các cửa hàng khác trên đường Triều Dương, cửa hàng của Diệp Dương Thành như hạc trong bầy gà, đẹp hơn rất nhiều.

Đi tới trước quầy cầm ba lô màu đen nhét vào trong tủ, khóa tủ lại mới nhìn Vương Tuệ Tuệ nói:

- Không cần quét tước, cô làm quen vị trí đặt quần áo trước đi, đợi lát nữa khi khách hàng cần lại bị luống cuống tay chân.

- Ha ha, biết rồi.

Vương Tuệ Tuệ cười gật đầu đáp ứng, lại mang theo vẻ trêu đùa nói:

- Lúc này khi tôi mua bữa sáng, đã gặp lại tình nhân cũ trước kia của anh ở trường học, anh thật biết chọn địa phương nha.

- Đi đi đi, con gái nhiều chuyện như vậy làm gì?

Diệp Dương Thành đang cúi đầu sửa sang lại quầy nghe vậy không khỏi ngẩng đầu cười nói:

- Những chuyện hư hỏng trong trường học, đừng xem là thật sự!

Không biết vì cái gì, Diệp Dương Thành theo bản năng tránh né hai chữ đồn đãi, vừa không chính diện thừa nhận, cũng không rõ ràng phủ định, người không biết có lẽ thật sự cho rằng đúng là tình nhân cũ đâu.

- Nhiều chuyện chính là đặc quyền của con gái được không?

Vương Tuệ Tuệ cười nói:

- Vậy Lưu Tuyết Oánh...

- Được rồi được rồi.

Diệp Dương Thành không khỏi cười mắng:

- Nhanh chóng làm quen vị trí của quần áo đi, đợi lát nữa có thêm hai người đến đi làm, cô quen thuộc rồi thì chỉ dẫn họ một chút, phỏng chừng hơn tám giờ sẽ có khách tới cửa!

Nghe Diệp Dương Thành thúc giục, Vương Tuệ Tuệ lộ ra thần sắc như buồn cười, cũng không nói tiếp, cúi đầu kiểm tra các quầy kệ, mà Diệp Dương Thành chỉ cười cười, sau đó nhìn lướt qua Triệu Dung Dung, giảm thấp thanh âm nói:

- Cô biến quần áo mặc vào đi.

Diệp Dương Thành chuẩn bị khai trương cửa hàng của mình, ở trong huyện thành huyện Ôn Nhạc xa xa, trong một phòng họp tầng 13 thuộc tổng bộ tập đoàn Tinh Diệu, hai mươi mấy người đang vây quanh bàn hội nghị, về mặt tràn ngập nỗi lo âu cùng nôn nóng.

Tối hôm qua, tin tức Lục Vĩnh Huy bị quỷ giết chết tại bệnh viện trấn Bảo Kinh đã rơi vào tai Lục gia, người Lục gia sau khi nghe được tin tức này phản ứng đầu tiên chính là vui đùa, một chuyện vui đùa lớn nhất lại vô cùng nhảm chán làm người ta chán ghét!

Nhưng người truyền lại tin tức chính là bảo tiêu kiêm lái xe tâm phúc của Lục Vĩnh Huy, người Lục gia đều biết người kia đi theo Lục Vĩnh Huy mười mấy năm, tuyệt đối không có khả năng nói đùa kiểu này!

Ngay sau khi bảo tiêu kia truyền về tin tức, Lục Thế Minh cũng gọi điện thoại, hẳn truyền về tin tức cũng hoàn toàn nhất trí với tin tức của bảo tiêu kia!

Lúc này người Lục gia không thể không tin, tuy rằng bọn hắn không tin Lục Vĩnh Huy bị quỷ giết chết, nhưng có thể minh xác một điều, chính là Lục Vĩnh Huy, cột trụ của Lục gia, đã chết!

Tin tức này giống như một viên bom nặng cân, nổ mạnh không hề báo trước, đem người Lục gia tạc mộng, tuy nói người của Lục gia đông đúc, nhưng người có thể chân chính chủ trì toàn cục lại không nhiều, ngoại trừ bản thân Lục Vĩnh Huy, một đời thanh trắng của Lục gia còn sống chỉ đều là nhị thế tổ hư việc nhiều hơn là thành công, ngoại trừ những người này, chỉ còn lại vài trưởng bối của Lục gia, nhưng trưởng bối đều đã cao tuổi, hành động cũng thành vấn đề, làm sao có thể đưa ra phán đoán chính xác trong thời điểm quan trọng này?

Ngay khi Lục gia như rắn mất đầu lòng người bàng hoàng, Lục Bính Khang nhận được tin tức liền chạy về bốn gia ở huyện Ôn Nhạc, dưới sự trợ giúp của hơn ba mươi thân tín nhanh chóng khống chế tình hình, đem vài lão thái gia của Lục gia cùng một ít trưởng bối, con cái của Lục Vĩnh Huy tụ tập đến tổng bộ tập đoàn Tinh Diệu, bắt đầu khẩn cấp bàn bạc.

Nhưng nhóm người này, mấy lão thái gia thì lực thoái hóa, đầu óc không thể suy nghĩ, bởi vì Lục Vĩnh Huy chuyên quyền độc tài, làm cho đồng lứa biến thành phế vật chỉ biết hưởng thụ, còn lại ba đứa con của Lục Vĩnh Huy càng không chịu nổi, con lớn nhất ăn chơi nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc đều đủ, làm việc lỗ mãng hành vi càn rỡ, con gái thì ngực lớn ngu ngốc chỉ biết bày ra tư thế đại tiểu thư, con thứ ba sao...tác phong cuộc sống rất có chú ý, nhưng gặp người thì gọi đại gia, là một nhược trí mười phần.

Làm cho nhóm người như vậy tụ tập chung một chỗ, có thể thương lượng ra đối sách gì?

Suốt từ 3h30 sáng đến 7h30 sáng, cả bốn giờ thời gian, ngoại trừ âm ỉ như ở chợ mua thức ăn, không ai có được một đối sách, thậm chí con thứ ba của em trai Lục Vĩnh Huy còn mất kiên nhẫn nói:

- Chết thì đã chết, tiền sẽ không bay, vẫn đi chuẩn bị hậu sự cho hắn đi, sao còn nhiều đánh rắm như vậy?

Đối với hết thảy chuyện này, Lục Bính Khang vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, hai tay khoanh trước ngực im lặng ngồi ở chỗ kia không rên một tiếng.

Dù sao Lục Bính Khang cũng là con cháu trực hệ của Lục gia, tuy sai lầm ở Bảo Kinh khiến cho hắn bị điều tới trông coi sông bạc ở trấn Hồng Liễu, nhưng điều này không làm ảnh hưởng thân phận của hắn trong Lục gia, trên thực tế Lục Bính Khang thật thông minh, cho đến nay luôn phi thường ẩn nhẫn, chỉ sợ mình biểu hiện quá mức nổi bật bị Lục Vĩnh Huy kiêng kỵ mà bị biếm lãnh cung.

Nhưng nhiều năm qua, Lục Bính Khang cũng âm thầm xây dựng một tiểu thế lực thuộc về hắn, tuy rằng ngày xưa có lẽ không thành được khí, nhưng có câu nói rất tốt, hiện tại đã khác hẳn, Lục Vĩnh Huy đã chết, đối với Lục Bính Khang chính là kỳ ngộ lớn nhất, tiểu thế lực lúc này lại tạo nên tác dụng có tính quyết định!

Ngồi mãi suốt bốn giờ, Lục Bính Khang rốt cục đã sắp xếp xong ý nghĩ, đồng thời giải thoát khỏi cảm xúc quá khích, sắc mặt bình tĩnh đứng lên:

- Thỉnh chư vị chú bác em trai em gái bình tĩnh một chút...

- ...

Căn bản không ai phản ứng hắn, xem thường, xem thường trắng trợn!

Khắc khẩu còn đang tiếp tục...

- Tôi nói, con mẹ nó đều yên tĩnh một chút!

Bỗng nhiên vang lên một tiếng rít gào, rốt cục cắt đứt lời tranh chấp nghị luận của mọi người, không đợi mọi người khiển trách, Lục Bính Khang trầm giọng nói:

- Cứ cãi nhau ầm ĩ, nếu mọi người cứ cãi nhau, chờ khi cãi ra kết quả, Lục gia chúng ta đã hoàn toàn chơi xong rồi!

- Nói chuyện giật gân.

Một nữ nhân hơn bốn mươi bữu môi:

- Nơi này có chỗ cho cậu nói chuyện sao? Đi ra sung mặt cái gì!

- Lục gia chúng ta là đại gia tộc số một trong huyện Ôn Nhạc, dù nhị ca đã chết, cũng sẽ không phát sinh biến cố gì quá lớn đi!

Nam nhân hơn bốn mươi ngồi cạnh nữ nhân kia, trên mặt hiện vẻ xem thường:

- Nhưng nói tới cậu, vội vàng tụ họp mọi người, chẳng lẽ...muốn giành quyền?

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đại biến!

Chỉ có Lục Bính Khang cường chế lửa giận trong lòng, nhẫn nại trầm giọng nói:

- Đến thời điểm mấu chốt này, tôi không tâm tình nhiều lời vô nghĩa, tôi chỉ nhắc nhở các người ba chuyện!

- Cậu nói.

Một nam nhân hơn năm mươi ngồi đối diện gật đầu nói.

- Thứ nhất, bác hai độc tài chuyên quyền, thậm chí nhóm tay đắc lực mà Lục gia nuôi dưỡng cũng giao trong tay tâm phúc của hắn, chỉ có bác hai có thể điều động, ngoài ra trừ bỏ ba sông bạc trấn Hồng Liễu, trấn Nhạc Dương, trấn Bảo Kinh là nắm trong tay Lục gia chúng ta, còn lại đều nằm trong tay thủ hạ thân tín của bác hai, chỉ nghe một mình bác hai điều khiển. Hiện tại bác hai đã chết, những người kia đều là ác đồ kiệt ngạo bất tuân, một khi bọn hắn tự lập đỉnh núi...thử hỏi Lục gia chúng ta còn có ai trấn trụ được trường hợp này?

Lục Bính Khang tung ra vấn đề thứ nhất, liền đem mọi người chấn choáng váng.

Thật vất vả lấy lại tinh thần, người thông minh một chút liền vội vàng hỏi:

- Vậy hai chuyện còn lại đây?

71. Chương 71: Hay Cứ Trần Như Nhộng Đi.

Thấy mọi người có mặt lộ biểu tình hoảng hốt thì Lục Bính Khang hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Lục Bính Khang ném trái bom tấn thứ hai:

- Thứ hai, lúc bá bá còn sống thì mấy người ông sếp nghĩ tình bá bá nên còn giữ thái độ thân thiện với Lục gia ta. Bởi vì mấy ông lớn này hoặc nhiều hoặc ít điểm yếu nằm trong tay bá bá, cộng với bá bá hay tặng tiền nên mới có cục diện hiện nay. Nhưng bây giờ bá bá đã chết, sổ sách điểm yếu của các ông quan bị bá bá giấu đi hết, chúng ta không biết nó nằm ở đâu. Một khi những ông sếp phục hồi tinh thần lại thì bọn họ sẽ dễ yên cho chúng ta sống sót sao?

Một nữ nhân hơn bốn mươi tuổi mở miệng nói:

- Chúng ta có tiền, tiếp tục đút lót cho bọn họ là được!

- Chẳng lẽ bọn họ không muốn tiền sao?

Lục Bính Khang hít sâu, nói:

- Khi bá bá còn sống dùng cách roi và kẹo mới khiến những ông quan này đứng ra chống lưng cho Lục gia chúng ta. Nhưng bây giờ chúng ta chỉ còn lại tiền, không có thứ uy hiếp bọn họ, huống chi . . .

- Một khi những người sòng bạc tự lập một đỉnh núi, mất đi nguồn thu nhập này thì số tiền hiện nay đủ cho Lục gia chống đỡ bao lâu? Mỗi tháng tốn tiền bôi trơn bên trên ít nhất ba ngàn vạn, thử hỏi Lục gia bây giờ có thể lấy ra bao nhiêu tiền? Chống đỡ được bao lâu?

- . . .

Mọi người yên lặng, không khí khủng hoảng càng nặng nề hơn. Bọn họ không hay biết gì, Lục Bính Khang chỉ đang phóng đại sự việc, làm cho họ rối loạn thì gã mới có cơ hội thực hiện kế hoạch của mình.

Khóe môi Lục Bính Khang cong lên:

- Chuyện cuối cùng.

Mặt Lục Bính Khang lạnh lùng nói:

- Bá bá chết như thế nào? Tin tưởng các vị đều biết năng lực của bá bá. Là quỷ giết, dị nhân giết hay gì thì các người nghĩ người giết bá bá sẽ chịu buông tha cho Lục gia chúng ta? Bá bá còn không phải là đối thủ của hần, nếu hần muốn giết chúng ta, trong các người có mấy ai dám nói có thể tránh thoát hần truy sát?

Bom nguyên tử nổ tung, mọi người ngây như phỗng.

Cảm xúc khủng hoảng tràn ngập trong phòng họp, trong lòng mọi người.

- Vậy . . . Vậy làm sao bây giờ?

Bản năng làm đám người tập trung ánh mắt vào Lục Bính Khang, như một người sắp chết đuối bỗng bắt lấy một cọng cỏ.

Chuyện phát triển đến bước này, Lục Bính Khang cười thầm trong bụng, mặt ngoài thì nghiêm túc nói:

- Nhưng nếu người Lục gia chúng ta đoàn kết lại thì cũng có hy vọng sống.

Lục gia thật sự có đường cứu như Lục Bính Khang đã nói? Sự thật thì bản thân Lục Bính Khang không nghĩ thế, gã cho những người này một hy vọng hoàn toàn là bởi vì . . .

* * *

- Má . . . ối!

Diệp Dương Thành trợn tròn mắt nhìn Triệu Dung Dung ‘mặc đồ’, luồng khí nóng dâng lên làm hần muốn xị máu mũi.

Diệp Dương Thành khó khăn lắm mới tỉnh táo lại, hần liếc ba nhân viên phục vụ đang bận rộn, thấy các nàng không chú ý đến mình.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng cười khỏ nói:

- Cái này . . . Là ‘quần áo’ mà nàng nói?

Đứng trước mặt Diệp Dương Thành là Triệu Dung Dung khoác lớp sa mỏng màu xám nửa trong suốt, dáng người nóng bỏng ẩn hiện qua lớp sa. Diệp Dương Thành chợt nhớ ngày hôm đó hai thiếu nữ cũng mặc sa mỏng mây mưa trên giường với Lục Hồng Quân. So sánh với Triệu Dung Dung thì phải công nhận là nàng hấp dẫn hơn hai thiếu nữ kia nhiều.

Ban đầu không một mảnh vải thì Triệu Dung Dung mặc kiểu này càng hấp dẫn hơn, thân thể như ẩn như hiện, biểu tình ngoan ngoãn đáng thương, kết hợp lại kích thích Diệp Dương Thành suýt tử hình nàng tại chỗ.

Thấy Diệp Dương Thành cười khỏ, Triệu Dung Dung rất là uất ức cúi đầu, hai tay se sa mỏng, nhỏ giọng nói:

- Dung Dung cũng không muốn thế này, nhưng Dung Dung đã cố hết sức chỉ có thể biến ra bộ đồ như vậy . . .

Diệp Dương Thành nghe Triệu Dung Dung trả lời, hần lại liếc ba người Vương Tuệ Tuệ, tay xoa trán.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Tại sao chỉ có thể biến ra một cái?

Về mặt Triệu Dung Dung đầy oan ức nói:

- Bởi vì pháp lực của Dung Dung không đủ.

Triệu Dung Dung cúi đầu, rụt rè nói:

- Không biến ra cái khác được . . .

Diệp Dương Thành kinh ngạc nói:

- A!

Diệp Dương Thành bước tới gần, nhìn lướt qua kiểu ăn mặc dồ người phạm tội của Triệu Dung Dung.

Diệp Dương Thành thở dài bất đắc dĩ nói:

- Thôi thì nàng cứ trần như nhộng đi.

Vương Tuệ Tuệ vừa vịn đi đến gần quầy, biểu tình ngạc nhiên ngược đầu hỏi:

- Cái gì?

- Cái gì mà trần như nhộng?

Diệp Dương Thành ho khan:

- Khụ khụ, trần gì?

Diệp Dương Thành làm vẻ mặt vô tội hỏi ngược lại:

- Nàng nghe lầm rồi.

Biểu tình Vương Tuệ Tuệ khó hiểu lắm lắm:

- Ta nghe lầm sao?

Vương Tuệ Tuệ không để bụng việc này, nàng nhìn đồng hồ treo trên bức tường sau quầy, nói:

- Đã tám giờ, chắc nên đốt pháo?

Diệp Dương Thành giật mình nhớ ra, gật gù:

- A! Suýt quên.

Diệp Dương Thành vội lấy một cái túi nhựa màu đen từ dưới quầy ra, bên trong đựng tám xâu pháo đốt năm trăm tiếng. Diệp Dương Thành cầm túi lơ lửng, móc một hộp quẹt từ trong túi ra, nhấc chân bước ra ngoài cửa tiệm.

Cùng lúc đó, hai chiếc xe hơi ngừng trước cửa tiệm Diệp Dương Thành.

Trần Thiệu Thanh mặc đồng phục cười nham nhở hét toáng lên với Diệp Dương Thành mới bước ra ngoài cửa:

- Qua đây bưng giỏ hoa!

Tám lẵng hoa chuyển từ xe hơi xuống đặt hai bên cửa tiệm, trang trí thêm hoa khiến không khí cửa tiệm mới khai trương càng rộn ràng.

Trần Thiệu Thanh cười nói:

- Ta kêu một đám bằng hữu chút nữa đến ủng hộ người, là đồng nghiệp trong chỗ làm. Kết thân với bọn họ sau này tiện làm vài việc hơn.

Diệp Dương Thành hiểu Trần Thiệu Thanh nói tiện làm việc ý chỉ cái gì, hần mỉm cười gật đầu định cảm ơn. Bỗng hai chiếc xe máy tuần tra ngừng lại, bốn người mặc đồng phục hiệp cảnh bước xuống xe.

Đùng đùng đùng đùng đùng!

Tám xâu pháo đốt ghép lại một chỗ rồi cùng mỗi lửa, tiếng nổ vang khắp mấy khu phố. Có hơn mười người mặc đồng phục hiệp cảnh đứng trước cửa tiệm Diệp Dương Thành, tuy không phải sếp lớn gì nhưng dù sao cũng là cảnh sát, có sức uy hiếp rất lớn với người bình thường.

Diệp Dương Thành hiểu rằng Trần Thiệu Thanh gọi đám người này tới giúp hần có vài mục đích. Thứ nhất là nói cho đám hiệp cảnh này rằng bằng hữu của Trần Thiệu Thanh mở tiệm, bình thường khi đi tuần tra nhớ quan tâm chút. Thứ hai, nói ấy tay du côn xã hội đen là tiệm này có sếp chống lưng, đừng đụng vào.

Tóm lại có một đám hiệp cảnh tới tiệm ủng hộ khiến lòng Diệp Dương Thành yên ổn nhiều. Pháo đốt xong, chính thức khai trương cửa tiệm, Diệp Dương Thành kêu đám Trần Thiệu Thanh vào trong. Diệp Dương Thành lại kêu Vương Tuệ Tuệ dán hình quảng cáo đã chuẩn bị sẵn lên cửa tiệm.

Diệp Dương Thành vung tay nói:

- Tất cả đều giảm giá chín mươi phần trăm, coi như quen bằng hữu!

Diệp Dương Thành cho đám cảnh sát giá ưu đãi gần như cho không.

Diệp Dương Thành lại đưa ổi người một bao lì xì mỏng coi như nể mặt.

Diệp Dương Thành biết rõ mặc dù đám người này chỉ làm tạm thời, Trần Thiệu Thanh đã lên lon chính thức, nhưng có câu diêm vương dễ chọc tiểu quỷ khó chơi. Sau này nếu có gì cần thì đám tiểu quỷ này sẽ giúp ích nhiều, nên tốn chút tiền làm thân là bước đi không thể thiếu.

Diệp Dương Thành hành động biết chuyện khiến đám cảnh sát hơn hở ra mặt. Nhưng làm người cần biết điều, Diệp Dương Thành đã cho ưu đãi miễn phí chín mươi phần trăm gần như tặng không, mỗi người chỉ chọn một, hai bộ đồ giá không quá cao. Hai bên đều rất vừa lòng.

Mười phút sau Diệp Dương Thành tiễn đám cảnh sát đi, hần liếc nhìn tờ quảng cáo đã dán trước cửa, khoe môi cong lên.

72. Chương 72: Bắt Đầu Nóng.

Nội dung tờ áp- Phích rất đơn giản, chỉ một hàng chữ: Tiệm mới mở, tất cả giảm năm mươi phần trăm!

Nội dung thế này rất thường thấy, đi con phố nào đều có tờ quảng cáo tương tự, rất nhiều người đã nhàm. Diệp Dương Thành chọn cách này bởi vì tiệm mới mở, ít nhất khiến mọi người nổi lên lòng tò mò.

Chỉ cần có người bị hấp dẫn vào trong tiệm thì Diệp Dương Thành tràn trề niềm tin bọn họ sẽ không ngần ngại được mở hàng tốt mà rẻ. Lý do cực kỳ đơn giản: Diệp Dương Thành bán hàng lỗ.

Một chiếc quần bò giá nhập hàng là một trăm mười khối tiền, tiệm của Diệp Dương Thành sau khi giảm giá thì chỉ còn lại giá gốc, tức bán một trăm mười khối tiền. Nếu buôn bán đắt, Diệp Dương Thành tính sơ bao gồm phí vận chuyển, tiền thuê cửa tiệm, phí điện nước, tiền lương công nhân ít ra mỗi tháng hẳn sẽ bỏ thêm vào một vạn khối tiền bù lỗ. Nhưng sau khi bị lỗ số tiền này so sánh với quang minh chính đại lấy ra mười lăm vạn khối tiền thì Diệp Dương Thành không có cảm giác đau lòng.

Dù sao con đường có được tiền này không chính đáng, Diệp Dương Thành nung nấu lúc cửa tiệm buôn bán được khách rồi từ từ lấy tiền ra sẽ không khiến ai nghi ngờ. Viện thuế vụ Bảo Kinh Trấn rất dở về mặt này, Diệp Dương Thành qua loa một chút là xong, biến tướng từ không hợp pháp thành hợp pháp.

Ba nhân viên trong tiệm nghiêm chỉnh chờ khách. Khoảng hơn tám giờ hai mươi phút, vị khách đầu tiên đến tiệm. Đây là một thanh niên trẻ khoảng hai mươi tuổi, dáng người cao gầy đeo mắt kính gọng đen, thoạt trông nho nhã, chắc là sinh viên đi học xa nhân dịp nghỉ hè về quê.

Thanh niên mới bước vào tiệm Vương Tuệ Tuệ vội vàng tiến lên đón. Vương Tuệ Tuệ và Diệp Dương Thành có cùng cảnh ngộ, điều khác biệt duy nhất là sau khi Diệp Dương Thành tốt nghiệp đi công ty mạo danh chạy nghiệp vụ, Vương Tuệ Tuệ từ lúc tốt nghiệp cấp ba đã làm nhân viên bán hàng một cửa tiệm quần áo đường Nam Môn. Vương Tuệ Tuệ có kinh nghiệm già dặn hơn hai nhân viên mới thuê khác về mặt chào đón khách.

Thanh niên đi dạo một vòng cửa tiệm, giở cái này ngó cái kia. Thanh niên đi một vòng lớn cuối cùng lấy một cái quần bò dán nhãn Tiểu Ma Quái treo trên móc xuống.

Thanh niên quay đầu hỏi Vương Tuệ Tuệ:

- Cái quần này cũng giảm năm mươi phần trăm?

Wương Tuệ Tuệ gật đầu khẳng định:

- Đúng vậy! Tất cả hàng đều giảm giá năm mươi phần trăm!

Wương Tuệ Tuệ cười tươi như hoa.

Tuy Vương Tuệ Tuệ không cho ba nhân viên trích phần trăm món hàng nhưng tiền lương cơ bản là hai ngàn, bao cơm. Nhìn khắp ngành nghề Bảo Kinh Trấn thì như thế đã là đãi ngộ cao, cộng với tình nghĩa bạn cùng trường, tất nhiên Vương Tuệ Tuệ sẽ không lơ là công việc.

Thanh niên là loại người đi từng tiệm so giá hàng, gã lật qua lật lại cái quần, xoa xoa nắn nắn.

- Bên kia chuyên bán Tiểu Ma Quái có cùng kiểu dáng thế này nhưng giá hơn ba trăm khối, sao chỗ các người bán rẻ vậy?

Về mặt thanh niên thắc mắc hỏi:

- Hay là hàng nhái?

Không đợi Vương Tuệ Tuệ mở miệng giải thích, Diệp Dương Thành cười tủm tỉm tới gần.

Diệp Dương Thành khẳng định suy đoán của thanh niên:

- Là hàng nhái.

Diệp Dương Thành tiếp tục bảo:

- Nhưng bên chúng ta là hàng siêu nhái, chất liệu hay chất lượng vải dệt đều gần giống hệt hàng thật. Nhân hiệu, chất lượng, kiểu dáng cái quần này nếu bán ở tiệm khác với giá thấp hơn một trăm năm mươi khối tiền cho người mua được thì xem như người siêu may mắn.

Diệp Dương Thành nói mấy lời này rất có sức thuyết phục, thanh niên cười cười không hỏi thêm.

- Chỗ các người yết giá hai trăm hai, giảm năm mươi phần trăm nghĩa là . . . Hoàn toàn?

Thanh niên sảng khoái móc tờ tiền lớn năm trăm nguyên, một tờ mười nguyên ra khỏi bóp đưa vào tay Diệp Dương Thành.

Thanh niên nói:

- Ta mau cái quần, lấy số lưng hai mươi tám.

Đưa tiền là muốn gì cũng được, Vương Tuệ Tuệ nhanh nhẹn lấy một cái quần vòng eo hai mươi tám từ trong tủ chứa bên dưới giá áo, đóng gói rồi đưa biên lai cho thanh niên.

Thanh niên cầm cái quần, về mặt đầm chiêu rời khỏi tiệm.

Khi đi tới cửa, thanh niên ngoái đầu liếc Diệp Dương Thành, hỏi:

- Hoạt động giảm giá năm mươi phần trăm trong tiệm kéo dài tới khi nào?

Diệp Dương Thành mỉm cười trả lời:

- Chỗ chúng ta là tiệm giảm giá thương hiệu, hoạt động giảm năm mươi phần trăm kéo dài đến cuối tháng, tháng sau bắt đầu giảm mọi món hàng hai mươi lăm phần trăm, không trả giá.

Diệp Dương Thành nhìn theo thanh niên rời đi.

Một tiếng đồng hồ tiếp theo trừ hai nam nhân trung niên vào tiệm rồi tay không đi ra, còn lại hơn mười người đều mua ít đồ, để lại ít tiền.

Rất nhanh trong ngăn kéo quầy thêm một xấp nhỏ nhân dân tệ đỏ rực. Trong khi Diệp Dương Thành ngồi trong quầy, Triệu Dung Dung ẩn hình đứng bên cạnh hẩn mắt đi mây lại thì thanh niên một tiếng trước mau quần bò Tiểu Ma Quái đã trở lại, dẫn theo bảy, tám người trẻ tuổi khác.

Kế giá thấp là kế thành công nhất, nhưng người làm ăn lỗ vốn bán hàng như Diệp Dương Thành thì trên đời không có người thứ hai.

Diệp Dương Thành mở tiệm này mục đích không vì kiếm tiền mà chỉ để quang minh chính đại lấy số tiền dưới gầm giường ra, tạo thành cục diện nóng bỏng thế này là được.

Bán giá thấp có khi nào bị mấy chủ tiệm khác chú ý không? Diệp Dương Thành không lo, vì đa số tiệm quần áo Bảo Kinh Trần lấy hàng từ chợ vải Lộ Kiều. Diệp Dương Thành thông qua thân thích móc nối lấy hàng tận xưởng, không ai biết giá thể nào, có ai rảnh điều tra giá hẩn nhập hàng là bao nhiêu?

Không ai ngốc nghếch nghĩ rằng Diệp Dương Thành lỗ tiền, đây là tư duy của người bình thường. Điều Diệp Dương Thành làm chính là chuyện siêu ngu ngốc trong mắt người bình thường.

Diệp Dương Thành không ngờ rằng bởi vì hẩn bán hàng lỗ vốn, tất cả quần áo trong tiệm đều bán hết. Người tiêu dùng không ngốc, đặc biệt khi so sánh với các cửa tiệm, trong lòng họ biết cái nào tốt nào xấu, sáng như gương.

Một cái áo kiểu nam tay ngắn có cùng kiểu dáng, vải dệt, hai bộ đồ nhái trong tiệm khác giá một trăm sáu, dù người giỏi trả giá thế nào, bình thường thì bên bán và bên trả giá mỗi người nhường một bước ít nhất cũng cỡ chín mươi khối tiền.

Tiệm của Diệp Dương Thành thì khác, hai bộ đồ nhái bán giá tám mươi khối tiền, sau khi giảm năm mươi phần trăm tức là giá bán bốn mươi!

Các khách hàng đã đi dạo cửa tiệm khác, biết giá tiêu chuẩn là bao nhiêu mừng rỡ như phát hiện mỏ vàng, mua ba, năm cái. Bọn họ mua xong còn báo cho bạn bè người thân kéo nhau mua từng bừng tranh thủ lúc hàng còn giảm giá.

Tựa như một nam nhân mặc âu phục gọi điện nói với bằng hữu thế này:

- A Lô, A Bân phải không? Ta, Đại Chí đây, người đang ở đâu? Đang dạo phố? Ông nội, dạo cái khỉ gì, mau đến đường Triệu Dương, ừ ừ. Làm gì? Thì mua quần áo! Bên này có cửa tiệm bán giá rẻ như cho! Vị trí cụ thể? Người đến là được, tiệm nào chật ních người là nó!

Các tiệm khác rất buồn bực, bên Diệp Dương Thành thì kín người hết chỗ.

Giữa trưa, mười một giờ rưỡi, số khách đến cửa hàng lần đầu tiên lên đỉnh cao nhất. Diệp Dương Thành, ba nhân viên Vương Tuệ Tuệ lo không xuể. Diệp Dương Thành gọi điện ầu thân Ngô Ngọc Phương. Hơn mười phút sau, mẫu thân Ngô Ngọc Phương, phụ thân Diệp Hải Trung, đệ đệ Diệp Cảnh Long, mấy thẩm thẩm của Diệp Dương Thành đều đến tiệm.

Đám người rất bất ngờ trước tình trạng cửa tiệm nóng bốc cháy thế này.

Diệp Dương Thành khó khăn chen nửa người ra khỏi tiệm, cười khổ nói:

- Đừng nhìn nữa, mau vào giúp một tay!

Đám người Ngô Ngọc Phương, Diệp Hải Trung, Diệp Cảnh Long bưng tỉnh, vội vàng gạt đầu, nói:

- A ừ, đến ngay!

73. Chương 73: Để Ta Trông Chừng, Nàng Ra Tay.

Buổi tối mười giờ rưỡi, Diệp Dương Thành và phụ mẫu vất vả làm việc cả ngày tụ họp lại, kiểm kê thu nhập ngày hôm nay. Ba người mất hơn nửa canh giờ mới đếm xong toàn bộ, bao gồm tiền lẻ.

- Một ngàn . . . Năm ngàn . . . Chín ngàn . . . Ba vạn . . . Năm vạn . . .

Nhìn đồng tiền đặt trên bàn, Diệp Dương Thành đuổi người nói:

- Năm vạn bốn ngàn tám trăm sáu mươi chín khối, bỏ đi tiền vốn thì số tiền lời khoảng một vạn rưỡi đến hai vạn.

Nghe Diệp Dương Thành nói, phụ thân Diệp Hải Trung, mẫu thân Ngô Ngọc Phương nhìn nhau, trợn mắt há hốc mồm:

- . . .

Một ngày, đây mới chỉ là thu nhập một ngày! Tuy vì là ngày thứ nhất khai trương hỗn loạn, sau này buôn bán trừ ngày nghỉ ra ít có hôm nào buôn may bán đắt như hôm nay. Nhưng nhìn số tiền này thì ngày sau một cửa tiệm mỗi ngày mang đến thu nhập năm, sáu ngàn cho Diệp gia là chuyện tất nhiên.

Một ngày năm ngàn, một tháng chính là mười lăm vạn, một năm là . . .

Trong phòng vang tiếng hít thở dồn dập của phụ mẫu. Trong lòng Diệp Hải Trung rối như tơ vò, cực kỳ phức tạp.

Phụ thân Diệp Hải Trung ngồi lặng đi một lúc sau thở hắt ra, trở về tâm tình bình thường.

Diệp Hải Trung nói với Diệp Dương Thành:

- Hãy chăm chỉ làm ăn đi, đừng vì thành tích hôm nay mà đắc chí, ngày tháng còn dài.

Diệp Dương Thành cười gạt gù, nói với mẫu thân Ngô Ngọc Phương:

- Mẫu thân ngày mai hãy gọi điện cho đại cữu, kêu cữu trực tiếp cho ta số bên xưởng cung hàng. Trong tiệm có mấy mặt hàng hôm nay đã bán hết, cần tranh thủ thời gian nhập thêm. Bên đại cữu không rảnh, nếu mỗi lần nhập hàng đều làm phiền thì ta cũng thấy ngại.

Ngô Ngọc Phương không có gì phản đối, gạt gù nói:

- Được rồi, ngày mai ta sẽ gọi cho đại cữu của người.

Ngô Ngọc Phương tiếp tục bảo:

- Mau cất tiền rồi lên lầu ngủ sớm một chút, mở tiệm dễ nhưng khó giữ tiệm, ngày mai đừng ngủ quên!

Diệp Dương Thành cười gạt đầu, nói:

- Ha ha, biết rồi.

Diệp Dương Thành gom tiền trên bàn nhỏ vào ba lô màu đen, đứng dậy ra khỏi phòng phụ mẫu, bước chân lên lầu.

Thu nhập hôm nay là năm vạn bốn ngàn tám trăm sáu mươi chín khối, thuần lợi nhuận một vạn rưỡi đến hai vạn? Lừa quỷ!

Nhìn trong tiệm buôn may bán đất, nhưng vì giá cả hạn chế, sự thật là tiền kinh doanh cả ngày mới ba vạn, Diệp Dương Thành góp hai vạn hai vào.

Tức là hôm nay buôn bán đất như tôm tươi chẳng những không lời một đồng mà Diệp Dương Thành còn lỗ tiền thuê nhà, tiền lương, điện nước vân vân. Cho mấy thăm thăm mỗi người một trăm năm mươi khối tiền, cho Diệp Cảnh Long năm mươi khối tiền tiêu vặt. Hôm nay Diệp Dương Thành lỗ thêm một ngàn ba trăm khối.

Mặc dù là lỗ tiền nhưng Diệp Dương Thành muốn có hiệu quả này, tin tưởng mấy ngày sau tin hân mở tiệm kiếm tiền sẽ lan rộng trong bà con họ hàng. Khi đó Diệp Dương Thành thường xuyên lấy ra hai, ba vạn sẽ không gây chú ý.

Không ai cho rằng đằng sau buôn bán đất lại là lỗ lỗ, dù Diệp Dương Thành chính miệng nói cũng sẽ bị cho rằng hân không thành thật, đã kiếm được nhiều tiền còn giấu diếm bà con.

Một tiệm quần áo tổng diện tích mới khoảng năm mươi bốn thước vuông, dù bán đất cỡ nào cũng sẽ không khiến đại nhân vật chú ý. Góp gió thành bão, có tiệm quần áo làm lá chắn, Diệp Dương Thành có kiếm được tiền bằng đường nào thì thoải mái lấy ra dùng, không cần giấu dưới gầm giường chờ mốc meo!

Có rất nhiều cách rửa tiền, Diệp Dương Thành chỉ chọn một đường. Dù một tháng chỉ lấy ra mười, hai mươi vạn cũng đủ cho Diệp Dương Thành tiêu xài.

Chờ mở tiệm một thời gian, Diệp Dương Thành một lần lấy ra một, hai trăm vạn cũng sẽ không khiến người nghi ngờ. Bởi vì đến lúc đó ấn tượng Diệp Dương Thành mở tiệm kiếm lời đã mọc rễ trong lòng người.

Diệp Dương Thành tưởng tượng tài sản kếch sù một trăm vạn dưới gầm giường không lâu sau có thể quang minh chính đại lấy ra dùng là lòng hân ngọt ngào như ăn mật ong.

Trong đầu Diệp Dương Thành suy nghĩ lung tung:

- Trước tiên mua lại nhà cũ từ thúc thúc, bá bá, phá sập đi xây cái mới. Mua một chiếc xe để đi, khi đó ta xem như người thành đạt có xe có nhà.

Diệp Dương Thành từ lầu hai lên lầu bốn, đẩy cửa vào phòng mình.

Diệp Dương Thành tùy tay ném ba lô đen lên giường, quay đầu nhìn Triệu Dung Dung đi theo mình suốt ngày.

Diệp Dương Thành cười hỏi:

- Cảm giác nghịch ngợm dưới ánh mặt trời như thế nào?

- A!

Triệu Dung Dung lộ biểu tình ngạc nhiên sau đó chợt hiểu, gò má đỏ hồng, cúi đầu nhỏ giọng giải thích rằng:

- Dung Dung không có nghịch . . .

- Vậy sao nàng lúc thì mặc sa mỏng khi thì trần truồng đi tới đi lui trước mặt ta?

Diệp Dương Thành trợn trắng mắt:

- Làm ơn đi, ta không phải loại nào chỉ còn dịch, nàng làm như thế khiến ta suýt muốn kéo nàng vào toilet . . . Khụ khụ!

- Dung Dung không muốn đi tới đi lui như vậy.

Triệu Dung Dung tội nghiệp nói:

- Tại chủ nhân không cho Dung Dung mặc quần áo, hôm nay Dung Dung luôn cố gắng thử xem có biến ra được bộ đồ khác không?

Diệp Dương Thành hiểu ra:

- A?

Diệp Dương Thành hỏi dồn:

- Kết quả thế nào? Có biến được không?

- Pháp lực của Dung Dung không đủ, không thể biến.

Triệu Dung Dung nhỏ giọng nói:

- Nhưng có một cách khiến ta biến ra quần áo ngưng tụ hơn, không trong suốt.

- Cách gì?

Mắt Diệp Dương Thành sáng rực nói:

- Biến cho ta nhìn xem.

Triệu Dung Dung gật đầu, khẽ ừ:

- Ừm!

Hai tay Triệu Dung Dung bấm đốt niêm thần chú, hai luồng khói bay lượn quanh đầu ngón tay nàng, rất nhanh khói bay vào miệng nàng. Bộ đồ không nữa trong suốt phủ lên người Triệu Dung Dung.

Diệp Dương Thành nhìn cách ăn mặc của Triệu Dung Dung, hần nuốt nước miếng cái ực.

Nha đầu này biến ra bộ đồ lót tình thú!

Diệp Dương Thành nhìn Triệu Dung Dung mặc quần lót, áo ngực màu đen, vớ xám nữa trong suốt. Không biết Triệu Dung Dung cố ý hay vô tình mà Diệp Dương Thành nhìn tới nhìn lui bộ đồ này rõ ràng là bikini!

Lúc này Diệp Dương Thành không kiềm được nữa, thú tính bùng nổ:

- Tiểu nương bì tử, nàng cố ý chọc ta đúng không?

Bất cứ nam giới bình thường nào cũng không chịu nổi bị khiêu khích như vậy.

Rất nhanh một người một linh lại lăn giường. Diệp Dương Thành không khách sáo, thoải mái trút ra dục vọng tích lũy suốt ngày hôm nay.

Đại chiến một trận xong Diệp Dương Thành thở hồng hộc leo xuống người Triệu Dung Dung, vươn tay vỗ mông vêu.

Diệp Dương Thành mở miệng nói:

- Sau này cứ mặc bộ bikini này đi, ít ra sẽ không lộ nơi nào đó không nên lộ.

Triệu Dung Dung thè lưỡi:

- A!

Triệu Dung Dung gật đầu, nói:

- Dung Dung biết rồi!

Diệp Dương Thành cầm điện thoại di động nhìn giờ giấc:

- Được rồi, đã tới giờ.

Diệp Dương Thành đuổi người, nói với Triệu Dung Dung:

- Chút nữa ta đi trước dẫn đường, nàng bay phía sau. Cụ thể thì cứ hành động theo kế hoạch nghĩ ra vào sáng hôm nay, ta trông chừng, nàng xuống tay . . .

74. Chương 74: Không Đội Trời Chung.

- Đại ca!

Diệp Dương Thành bỗng nhiên kêu làm Triệu Dung Dung luống cuống tay chân:

- A?

Triệu Dung Dung ngơ ngác nhìn Diệp Dương Thành, nàng không hiểu tại sao hắn bỗng nhiên gọi nàng là đại ca? Quan niệm tôn ti trên dưới đã bị Cửu Tiêu khắc sâu vào linh hồn Triệu Dung Dung.

Triệu Dung Dung kinh hoàng quỳ xuống nói:

- Chủ nhân, Dung Dung không phải đại ca của người.

Diệp Dương Thành nhìn bộ dáng kinh hoàng sợ gần chết của Triệu Dung Dung thì cười khở xòe tay ra,

Diệp Dương Thành nói:

- Má ơi, ta không gọi nàng là đại ca, ta đang kêu nó.

Diệp Dương Thành chỉ vào con ruồi trâu sặc sỡ nhiều màu:

- Nó tên là Đại Ca, biết không?

Triệu Dung Dung hoảng hốt không nghe rõ Diệp Dương Thành nói chuyện, nàng cho rằng con ruồi nhỏ quá dị này là sếp của Diệp Dương Thành.

- Nó . . . Nó là đại ca?

Triệu Dung Dung làm động tác khiến Diệp Dương Thành không biết nên khóc hay cười.

Triệu Dung Dung biểu tình cung kính quỳ dưới đất, dập đầu hướng ruồi trâu nói:

- Xin chào đại ca, ta tên Dung Dung, là linh phó của chủ nhân.

- Má ơi.

Diệp Dương Thành vỗ trán nói:

- Ý ta nói tên của nó gọi là Dung Dung, đây là ta xưng hô nó chứ không phải nó là đại ca của ta. Sự thật nó không phải đại ca, ta mới là đại ca của nó. Cho nên nàng đừng dập đầu chào hỏi nó, bởi vì đại ca của nàng và nó đều là ta. Ta mới là đại ca của các người!

Diệp Dương Thành nói một đồng lời linh tinh, Triệu Dung Dung càng nghe càng như vịt nghe sấm thần thờ tại chỗ. Triệu Dung Dung chỉ hiểu câu cuối cùng, nghĩa là con ruồi xinh đẹp và kỳ lạ này không phải sếp của Diệp Dương Thành!

Triệu Dung Dung lộ biểu tình uất ức đứng dậy, nhỏ giọng nói:

- Dung Dung không biết nó không phải là đại ca của chủ nhân, Dung Dung cứ nghĩ nó là đại ca của chủ nhân nên mới . . .

Không đợi Triệu Dung Dung rồi rầm vấn đề đại ca hoặc không, Diệp Dương Thành ra hiệu nàng im miệng.

- Thôi thôi!

Diệp Dương Thành tiếp tục bảo:

- Nàng có thể gọi nó là Đại Ca, nhưng đại ca này không phải đại ca . . . Thôi tóm lại là như vậy, đã hiểu chưa?

Triệu Dung Dung nhanh chóng gật đầu, nói:

- Dung Dung biết!

Nhưng vẻ mặt khó hiểu nói lên tất cả, rõ ràng Triệu Dung Dung chưa hiểu gì.

Diệp Dương Thành cầm di động xem giờ giấc, đã là mười một giờ rồi. Diệp Dương Thành không tiếp tục tốn nước miếng vào vấn đề đại ca hoặc không, hần xoay người nằm xuống giường.

Diệp Dương Thành nói với Triệu Dung Dung:

- Chờ chút nữa ta sẽ nhập vào người Dung Dung, nằng đi cùng nó là được. Khi tới nơi ta sẽ khiến Dung Dung mang nằng đến mục đích, lấy thứ trong két bảo hiểm ra, thế này không khó hiểu đúng không?

Triệu Dung Dung chậm rãi gật đầu, nói:

- Không . . . Khó hiểu.

Bộ dáng Triệu Dung Dung phập phồng lo sợ.

Gặp linh phó như vậy khiến Diệp Dương Thành chỉ có thể cười khổ, là người năng lực biểu đạt của mình quá kém hay cười khả năng hiểu chuyện của Triệu Dung Dung khiến người phát điên?

Diệp Dương Thành nằm trên giường, nhắm mắt lại, rất nhanh giác quan thứ sáu chuyển sang người ruồi trâu, đã nhập xác nó. Diệp Dương Thành không chế ruồi trâu bay vòng vòng trong phòng.

Xác Diệp Dương Thành mở miệng nói:

- Thấy tốc độ của nó chưa? Nằng theo kịp không?

Lần này Triệu Dung Dung gật đầu khẳng định:

- Dung Dung theo kịp!

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập nghiêm túc, Triệu Dung Dung nhìn ruồi trâu chằm chằm nói:

- Dung Dung đã chuẩn bị sẵn sàng!

Diệp Dương Thành nhắm mắt lại, búng ngón tay:

- Vậy theo nó bay đi.

Ruồi trâu như một viên đạn nhoáng một cái đã biến mất trong phòng ngủ, đập cánh bay hướng sông bạc Bảo Kinh Trấn.

Sau khi ruồi trâu biến mất, Triệu Dung Dung biến thành một luồng khói xẹt qua chân trời, theo nó bay hướng sông bạc Bảo Kinh Trấn.

Sông bạc Bảo Kinh Trấn, trong phòng tài vụ lầu sáu, Lục Thế Minh sắc mặt âm trầm đứng trước bàn làm việc, chờ thuộc hạ kiểm kê tiền bạc. Theo thường lệ một tuần sau mới là thời gian thống kê lợi nhuận một tháng của sông bạc, nhưng Lục gia trong thị trấn truyền lệnh kêu Lục Thế Minh thống kê ngay hôm nay. Sáng sớm ngày mai Lục Thế Minh phải đưa tiền đến thị trấn, giao vào tay lục thúc của gã, nghe nói vì cái chết của Lục Vĩnh Huy.

Lục gia cần bỏ ra một số tiền lớn lần nữa tìm ô che, mong cả gia đình bình an. Lục gia cũng cần số tiền kia trấn an thuộc hạ cũ của Lục Vĩnh Huy, để Lục gia không rơi vào đường cùng chia năm xẻ bảy.

Tuy nhiên Lục Thế Minh không phải phé vật ai nói gì nghe nấy, biến động trong tộc đã truyền vào tai gã. Lục Vĩnh Huy chết, người đứng đầu Lục gia biến thành Lục Bính Khang.

Nghĩ đến đây khiến Lục Thế Minh, người giành vị trí phụ trách sông bạc Bảo Kinh Trấn với Lục Bính Khang có cảm giác như ăn phân chuột, rất là khó chịu. Mặc dù hai người là huynh đệ ruột nhưng quan hệ tựa nước sôi lửa bỏng. Hoặc nên nói Lục Thế Minh, Lục Bính Khang là kẻ thù không đội trời chung.

Nhưng dù Lục Thế Minh có bứt rứt thế nào thì gã phải làm theo yêu cầu trong gia tộc, bởi vì gã hiểu rõ bây giờ Lục Bính Khang tụ tập uy vọng rất lớn trong tộc. Nếu vào phút mấu chốt Lục Thế Minh phớt lờ yêu cầu từ gia tộc thì chờ đợi gã là hai chữ phản đồ, hoàn toàn bị cô lập.

Lục Thế Minh không tin trong mắt Lục Bính Khang có đệ đệ ruột như gã.

Lục Thế Minh bắt đầu dĩ, vì áp lực nên gã đành nghe theo.

Mười một giờ bốn mươi phút đêm khuya, nữ nhân thay A Phương đặt bút máy xuống.

- Minh ca, đã tính xong.

Nữ nhân đứng dậy nói:

- Trước mắt chúng ta có hai ngàn bảy trăm hai mươi tám vạn tiền mặt, bên ngoài còn tám trăm sáu mươi chín vạn bốn ngàn bảy chưa đòi nợ được. Theo thường lệ thì tháng này chúng ta cần lấy chín mươi vạn ra bôi trơn mấy ông sếp Bảo Kinh Trấn, cuối cùng còn lại là . . .

Không đợi nữ nhân báo cáo xong, nổi lòng Lục Thế Minh rối loạn hít sâu, nói:

- Trừ tiền bôi trơn, giữ lại bên chúng ta năm mươi vạn, số còn lại cất trong tủ mật mã đi.

Lục Thế Minh phát tay:

- Sáng mai sẽ có người trong nhà đến lấy tiền, giao cho bọn họ là được.

Giọng điệu Lục Thế Minh mất kiên nhẫn, gã nói xong xoay người bước ra cửa phòng tài vụ.

Lục Thế Minh chợt nhớ một điều, quay đầu nói:

- A, sáng sớm mai không cho phép ai quấy rầy ta, dù chuyện gì xảy ra.

- Vậy người bên lão thái gia đến lấy tiền . . .

- Cứ cho bọn họ lấy đi, không cần báo ta biết.

Lục Thế Minh để lại một câu, hai đàn em theo sau gã đi xuống lầu. Lục Thế Minh vào phòng ngủ lầu ba, gã sẽ không ở trong phòng cũ của Lục Hồng Quân dưới tầng hai.

Lục Thế Minh xuống phòng ngủ tầng ba, hai tay sai canh giữ trước cửa gạt đầu, khom lưng cung kính nói:

- Minh ca!

- Minh ca!

Lục Thế Minh nghe hai tay sai chào hỏi, sắc mặt âm trầm hơi dịu lại, hỏi:

- Cô nương bên trong có tự sát không?

- Minh ca yên tâm, không có việc gì.

Một tên tay sai vỗ ngực nói:

- Tay chân bị cố định ở khung giường, miệng bị nhét vải, có muốn tự sát cũng không được.

Lục Thế Minh khen ngợi liếc tên đó, lại hỏi một tay sai khác:

- Có điều tra rõ chi tiết của nàng ta?

- Đã điều tra rõ ràng.

Tay sai kia vội gạt đầu, nói:

- Các huynh đệ tổn ba, bốn ngày điều tra rõ mới trở lại. Trong nhà không có ai làm quan, phụ mẫu ngồi tù, trên trần không có người thân gì, sẽ không xảy ra vấn đề.

- Rất tốt.

Tâm tình Lục Thế Minh luôn bức tức rốt cuộc nhoãn miệng mỉm cười hỏi:

- Chờ ta cười xong rồi sẽ cho các huynh đệ lại đây chơi chung.

Mấy tên đàn em cười to bảo:

- Cảm ơn Minh ca, ha ha ha ha ha!

Đám người cười khả ố.

75. Chương 75: Cần Gì Giả Bộ Ngây Thơ.

Lục Thế Minh xuống lầu, nữ nhân kia chỉ huy mấy nam nhân người trần truồng chuyển tiền đặt trên bàn trà, sofa thậm chí trên mặt đất vào mấy rương mật mã màu xám bạc, sau đó đặt chín cái rương ngay ngắn vào thùng bảo hiểm thật to.

Nữ nhân bước tới khóa thùng bảo hiểm lại, nói:

- Đi ra ngoài mặc quần áo tử tế nghỉ ngơi đi, sáng mai theo ta đi, chờ người bên thị trấn đến lấy tiền.

Ba nam nhân gật đầu đồng thanh kêu lên:

- Đã biết, Anh tử!

Ba nam nhân đã quen lỏa thể trước mặt Anh tử nên không hề xấu hổ, hướng chi bọn họ từng bị Anh tử ép lên giường nên càng không e dè.

Ba nam nhân nối đuôi nhau ra khỏi phòng tài vụ, Anh tử vụt ngẩng đầu nhìn tám biển bị miếng gỗ đóng đinh phong kín. Anh tử nhìn nó chằm chằm vài giây, khẽ thở dài, quay đầu tắt đèn, khóa cửa rồi đi.

Phòng tài vụ rơi vào bóng tối.

Chợt một tiếng vang khẽ.

Két!

Cửa sổ phòng tài vụ nằm bên trên thùng bảo hiểm mở một cái khe. Diệp Dương Thành điều khiển ruồi trâu bay từ bên ngoài vào phòng, đậu lại trong lòng bàn tay Triệu Dung Dung giẫy lất rồi vỗ cánh xoay quanh trước thềm bảo hiểm nằm trong góc phòng. Diệp Dương Thành đang chỉ dẫn Triệu Dung Dung mục tiêu tối nay.

Triệu Dung Dung mặc nội y tình thú, trong bóng tối Diệp Dương Thành bám vào ruồi trâu vẫn thấy rõ ràng sức hấp dẫn hấp hồn người.

Triệu Dung Dung rất chuyên nghiệp hươ tay chân bơi tới trước thùng bảo hiểm, nhìn ruồi trâu xoay quanh bên trên cái thùng.

Triệu Dung Dung mở miệng hỏi:

- Là chỗ này sao?

- . . .

Diệp Dương Thành điều khiển ruồi trâu không thể phát ra thanh âm, hần lác mình biến to ra, đầu nhỏ màu bạc gật nhẹ thay lời muốn nói.

Triệu Dung Dung nhìn phản ứng của ruồi trâu, lúc này năng lực hiểu biết của nàng không tệ:

- Dung Dung đã biết.

Triệu Dung Dung gật đầu, nói:

- Dung Dung sẽ lấy thứ bên trong ra rồi đưa vào phòng của chủ nhân đúng không?

Diệp Dương Thành điều khiển ruồi trâu tiếp tục gật đầu, đang khen khả năng hiểu biết của Triệu Dung Dung có bước tiến dài.

Triệu Dung Dung cúi đầu nhìn phản ứng của ruồi trâu:

- Vậy . . . Bây giờ Dung Dung bắt đầu?

Triệu Dung Dung lác người biến mất trong không khí, khi nàng xuất hiện lại ngay chỗ cũ thì bên chân có một rương mật mã màu bạc.

Triệu Dung Dung cúi đầu nói:

- Năng lực của Dung Dung có hạn, một lần chỉ lấy được một hòm, không thể lấy hết tất cả hòm.

Lần này ruồi trâu có gậy hay lắc đầu đều không được, Diệp Dương Thành nằm trên giường sốt ruột suốt đêm ngủ.

May mắn Triệu Dung Dung phản ứng nhanh nhạy, nàng vỗ tay nói:

- Dung Dung biết rồi, một lần không lấy hết thì Dung Dung sẽ lấy nhiều lần!

Diệp Dương Thành nằm trên giường ậm ừ:

- Ừm ừm!

Trong phòng tài vụ, ruồi trâu nhanh chóng gậy đầu nhỏ khăng định lời Triệu Dung Dung nói.

Diệp Dương Thành nhìn Triệu Dung Dung mang theo cái hòm xám bạc biến mất trước mặt mình thì thở phào nhẹ nhõm. Ruồi trâu nằm trên bàn trà liếc tới liếc lui quan sát, một lát sau đập cánh bay lên chui qua khe cửa phòng tài vụ bay xuống lầu.

Đám tay sai trong sông bạc có mấy người tốt? Tuy bây giờ Lục Vĩnh Huy đã bị Diệp Dương Thành đùa chết, tối nay sau khi hẩn cướp sạch sông bạc chắc hẳn Lục gia không dám tiếp tục mở sông bạc trong Bảo Kinh Trấn. Trơ mắt nhìn đám người ác ôn thất đức rút khỏi Bảo Kinh Trấn đi chỗ khác làm chuyện xấu xa, chẳng bằng để Diệp Dương Thành hưởng lợi, ít ra bọn họ giúp hẩn tăng chút công đức uyên điểm.

Vì để phòng ngừa xảy ra tình huống ngoài ý muốn dẫn đến người trong sông bạc giải tán ngay, Diệp Dương Thành không chọn từ trên xuống dưới mà bắt đầu từ lầu một, thanh lý từng tầng lên trên. Tối hôm nay mục tiêu là sông bạc này!

Ruồi trâu từ hành lang lầu sáu vòng xuống dưới, khi qua lầu ba Diệp Dương Thành nghe có tiếng ồn ào.

- Minh ca, cởi quần nàng ta, xé rách đồ đi!

- Minh ca, ta có thể sờ ngực của nàng không?

- Minh ca . . .

- Minh . . .

Lục Thế Minh rống to:

- Tổ cha nó, cút hết ra ngoài!

Đám đàn em sợ run cầm cập, tỉnh táo khỏi cảm xúc dâm dục nhớ ra ai là đại ca chỗ này.

Đám người cười gượng nói vài câu rồi lục tục ra khỏi phòng ngủ của Lục Thế Minh.

Trên chiếc giường lớn có một thiếu nữ chưa đến hai mươi tuổi bị người dùng dây trói tay cột vào khung giường, dây thừng kéo căng cột mất cả chân. Thiếu nữ nằm giang tay giang chân trên giường.

Đôi mắt to trong veo tràn ngập sợ hãi, miệng phát ra tiếng khóc ú ớ, nước mắt thấm ướt hai bên gối. Thiếu nữ sợ gần chết.

Lục Thế Minh đuổi bốn tên đàn em ra khỏi phòng ngủ, chuyển tầm mắt nhìn thiếu nữ.

Lục Thế Minh nhìn cơ thể đường cong nhấp nhô, cười gian nói:

- Đừng khóc, vô ích, tối nay theo ta vui vẻ đi. Nhìn bộ dạng của nàng chắc không còn non đúng không? Cần gì giả bộ ngây thơ?

- Ừ ư . . .

Thiếu nữ bị trói trên giường càng vùng vẫy dữ dội, tiếng nức nở nghẹn ngào khiến người thương hại. Nhưng trong tình huống này, tiếng khóc của thiếu nữ là chất kích dục tốt nhất, làm Lục Thế Minh ngứa ngáy khó nhịn.

Lục Thế Minh cởi dây nịt ra, vừa cởi đồ vừa trêu đùa:

- Hôm đó dịu dàng với nàng thì bày đặt phốt lờ ta, giờ đã biết sự lợi hại? Yên tâm, nàng đến một lần cũng không dễ dàng, chờ ta cưỡi xong còn mấy chục đàn em, bọn họ sẽ chăm sóc nàng thay ta.

Thiếu nữ nằm trên giường biểu tình bi thương, nước mắt rơi như mưa. Đôi mắt thiếu nữ tràn ngập tuyệt vọng.

Lục Thế Minh nắm giữ đại cục nên không còn sợ, cộng với mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện khiến thần kinh gã rối loạn. Lục Thế Minh không quan tâm thiếu nữ có phản ứng gì, gã tự lẩm bẩm.

- Nữ nhân bị ta chơi không một ngàn thì cũng cỡ tám trăm, nhưng không mấy người có đẳng cấp cỡ như nàng. Biết mấy nữ nhân ngang đẳng cấp với nàng làm nghề gì không?

- Có một cô giáo tiểu học sau khi bị ta chơi thì không dám la lớn, trở thành đồ chơi cho đám huynh đệ của ta, sau này nhảy sông tự tử. Có người bán vé hăng hàng không, đẹp ngang ngửa nàng nhưng rất dâm dăng, cho năm vạn khối tiền là chịu lên giường với ta ngay. Nhưng sau này bị ta tự tay chém thành mười tám khối ném xuống biển, có biết tại sao không? Bởi vì . . .

Lục Thế Minh nói một tràng say sưa khoe chuyện ác mình từng làm. Thiếu nữ nằm trên giường dần tê dại, tuyệt vọng. Thiếu nữ không biết rằng Lục Thế Minh nói như vậy trừ khoe ra còn để từng bước phá hủy ý nghĩ chống cự của nàng, từ đó . . .

Lục Thế Minh không biết vào lúc gã cởi sạch đồ thì một con ruồi trâu màu sắc hoàn toàn giống với sàn nhà đã chui qua khe cửa bò vào phòng. Ruồi trâu từ dưới lên trên nhìn chằm chằm vào thứ đã cương cứng, nó đập cánh bay lên.

76. Chương 76: Hành Động Râm Rộ

vipvandan :

Chương 76: Hành động râm rộ

Diệp Dương Thành bay tới giữa không trung mới thấy rõ thiếu nữ bị đàn em của Lục Thế Minh bắt có trôi trên giường. Thấy rõ mặt mũi thiếu nữ làm Diệp Dương Thành suýt té xuống đất.

- Cha nó, tại sao là nàng?

Nơi xa xôi, Diệp Dương Thành nằm trên giường ngồi bật dậy, biểu tình tràn đầy kinh ngạc nói:

- Tại sao nàng bị Lục Thế Minh bắt?

Thiếu nữ nằm trên giường là ai? Lưu Tuyết Oánh!

Tuy miệng thiếu nữ bị nhét cục vải nhưng Diệp Dương Thành liếc sơ liền nhận ra ngay. Nữ nhân này là tình nhân trong tin đồn lúc Diệp Dương Thành học cấp 3.

Diệp Dương Thành nhìn lại trạng thái của Lục Thế Minh, hấn dùng đầu ruồi trâu cũng hiểu được nơi này trong tình huống gì. May mắn quần áo Lưu Tuyết Oánh xốc xếch nhưng chưa có dấu vết bị làm nhục.

Diệp Dương Thành thở phào nhẹ nhõm, nhìn chằm chằm vào Lục Thế Minh vẫn đang cười dâm, không biết gì. Hấn nên làm sao đây? Nếu bây giờ Diệp Dương Thành xuống tay cản Lục Thế Minh, tuy có thể giải cứu Lưu Tuyết Oánh khỏi nguy nan nhưng gã phát ra tiếng rú sẽ dẫn đến bốn đàn em canh ngoài cửa chú ý.

Nếu Diệp Dương Thành không cứu, lúc này Lục Thế Minh đã trần như nhộng, hai tay chống mép giường sắp nhào lên. Kêu Diệp Dương Thành trơ mắt nhìn Lưu Tuyết Oánh bị Lục Thế Minh làm nhục?

Trong phút gấp gáp mắt Diệp Dương Thành bỗng sáng lên, hấn điều khiển ruồi trâu xoay vòng trong không trung giãy lất rồi như viên đạn từ trên trời giáng xuống lao hướng Lục Thế Minh trần truồng.

Bên kia, Diệp Dương Thành nhắm mắt ngồi trên giường, trong miệng phát ra một chuỗi mệnh lệnh:

- Lấy sòng bạc làm trung tâm, con gián trong phạm vi một công lý hành động, bao vây sòng bạc lại. Bất cứ ai chạy từ bên trong ra đều đẩy ngã hết cho ta!

- Lấy sòng bạc làm trung tâm, năm ngàn con muỗi trong phạm vi một công lý hành động, vào sòng bạc ngay, không chể toan sòng bạc rồi đợi lệnh!

- Lấy sông bạc làm trung tâm, một ngàn con chuột trưởng thành trong phạm vi một công lý hành động, thông qua các con đường như cống thoát nước vào sông bạc rồi đợi lệnh!

- Lấy sông bạc làm trung tâm, hai trăm con chó, mèo lang thang trong phạm vi một công lý tụ tập bên ngoài sông bạc trong vòng năm phút rồi đợi lệnh!

- Ruồi trâu bên suối Kinh, trong vòng mười phút ba trăm con ruồi trâu hành động vào phòng khách lầu ba sông bạc Bảo Kinh Trấn đợi lệnh!

Diệp Dương Thành mở miệng ra lệnh, con gián, con muỗi, con chuột, chó mèo, ruồi trâu trên Bảo Kinh Trấn nhanh chóng hành động kéo nhau ồa hướng sông bạc Bảo Kinh Trấn.

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ của Lục Thế Minh tại lầu ba sông bạc, bốn tên đàn em đứng canh ngoài cửa nói tục giỡn với nhau làm không khí sôi động lên.

Bỗng trong phòng ngủ vọng ra tiếng rú thảm thiết.

- A!

Nghe tiếng gào, bốn tên đàn em ngậy người, biến sắc mặt. Bốn tên không rảnh gõ cửa, tung cước đá mở cửa phòng ngủ.

Rầm!

Bốn người ồa vào trong phòng ngủ, lúc này Lục Thế Minh người trần như nhộng nằm té dưới đất, trên lưng sưng một cục thịt đỏ to cỡ nắm tay thanh niên trưởng thành, nhìn thấy ghê người.

Ba tên đàn em ngơ ngác nhìn cục thịt đỏ trên lưng Lục Thế Minh, nhớ lại các chuyện kinh dị xảy ra trong thời gian gần đây.

Một tên đàn em dường như mới được điều từ vùng đất bên ngoài đến chia đầu mâu vào Lưu Tuyết Oánh nằm trên giường.

- Con điếm kia, người làm gì Minh ca?

Tên đàn em muốn nhảy lên giường đánh Lưu Tuyết Oánh nhưng một tên khác kéo tay gã lại.

Tên đàn em này run giọng nói:

- Đừng . . . Đừng lộn xộn, đi . . . Đi mau!

Tên đàn em nói chuyện là thân tín cánh tay trái của Lục Thế Minh, gã biết rất nhiều chuyện, bao gồm Lục Hồng Quân chết thảm do bị con muỗi đốt. Lục Đức Tường, tiểu nhi tử của Lục Vĩnh Huy bị ruồi trâu chích một cái mắt luôn của quý. Đáng sợ hơn là không chỉ hai người gặp nạn, Lục Vĩnh Huy cũng chết không rõ nguyên nhân.

Tên đàn em này biết những chuyện đó, lại nhìn Lục Thế Minh trước mắt, gã có gốc đến mấy cũng hiểu có người muốn hại Lục gia. Nhưng không biết là người hay quỷ làm?

Vào phút sống còn này ai rảnh xem xét Lục Thế Minh có chết hay chưa, có cứu được không?

Trong lòng tên đàn em còn lại chút lương tâm nên gã để lại một câu xúi ba đồng bọn mau chân chạy trốn. Tên đàn em bắt cháp ba người kia có phản ứng gì, gã quay đầu lao ngay ra khỏi phòng ngủ, co giò chạy xuống lầu một.

Ba tên đàn em còn lại ngậy người vài giây, chợt nhớ ra chuyện đó, hoàn toàn biến sắc mặt cầm đầu bỏ trốn.

Nhưng bọn họ có trốn thoát được không? Đáp án là . . . Không.

Nếu Diệp Dương Thành đã chọn tối hôm nay xuống tay với sông bạc này thì làm dễ dàng để những người trong đó chạy thoát?

Khi bốn tên đàn em hét chói tai từ lầu ba chạy đến lầu một, những người ở trong sông bạc cũng nghe tiếng động. Sự thật chứng minh Diệp Dương Thành một lần điều động nhiều sinh vật là lựa chọn chính xác, bởi

vì trong sông bạc trừ mấy tay đàn em ra còn có chủ sông, người phục vụ, bồi bàn các loại, cộng lại hơn hai trăm người.

- Rời đi, mau chạy khỏi đây!

Bốn tên đàn em vọt tới cửa cái lầu một, kinh hoàng mở khóa cửa định chạy khỏi sông bạc.

Tuy nhiên Diệp Dương Thành điều khiển ruồi trâu luôn đi theo sau lưng bốn tên đàn em lúc này nằm trên giường, khóe môi cong lên ra lệnh:

- Tất cả mèo chó chuẩn bị . . . Lên!

Khi cánh cửa mở ra cũng là lúc Diệp Dương Thành ra lệnh xong. Hai trăm con chó, mèo lang thang tụ tập lại như nước lũ lật ngửa bốn tên đàn em té dưới đất. Đám mèo chó không cần bốn người, chúng nó tản ra canh giữ ở các cửa ra sông bạc.

Còn bốn tên đàn em bị đụng ngã lẩn thì . . .

Bốn người cùng rú lên:

- Con . . . Con gián . . . Má ơi!!!

Đám người trên lầu đang định chạy xuống nghe vậy sợ bay mất hồn vía, bọn họ chưa kịp quay đầu chạy ngược trở về thì thấy một đồng đen thui từ trong phòng vệ sinh chạy ra. Nước lũ đen tỏa mùi hôi thối, bọn họ tập trung nhìn kỹ.

- Má ơi, con . . . Con chuột! Nhiều chuột quá!

Các tầng lầu hỗn loạn, đã mất cơ hội tốt nhất để chạy trốn. Tiếp theo chờ đợi bọn họ là Diệp Dương Thành xét xử, vì bên kia hẳn đã có tiêu chuẩn trừng phạt đám người này.

Những con chuột xuất hiện không để cản người, Diệp Dương Thành muốn thông qua mùi hôi khó ngửi ghê tởm, bề ngoài dữ tợn đáng sợ khiến đám người sợ hãi, Diệp Dương Thành qua đó chọn ra cấp bậc trừng phạt và hành động tương ứng.

Còn những người tội không đáng chết . . .

- Xem như bị lộ thì ai liên tưởng những chuyện này dính dáng với ta?

Diệp Dương Thành nằm trên giường, cong môi cười gian:

- Con muỗi chuẩn bị!

77. Chương 77: Đêm Kinh Hồn Trong Sông Bạc

vipvandan :

Chương 77: Đêm kinh hồn trong sông bạc

Một ngàn con chuột tràn ngập mỗi tầng lầu, đông nghìn nghịt. Bầy chuột nhe răng, trợn mắt phát ra tiếng kêu chít chít với đám nhân viên sông bạc bị bao vây. Bầy chuột như đang hăm dọa nhân viên sông bạc bị chia mười mấy nhóm dừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không sẽ cắn chết các người!

Các lối ra tầng một, hai trăm con mèo, chó đã chia thành tám tiểu đội canh giữ chặt chẽ. Bảo đảm sẽ không ai chó cùng rứt giậu, lao ra vòng vây con chuột trốn khỏi sông bạc, vờ đến những rắc rối không cần thiết.

Dù có người may mắn xông ra khỏi bầy chuột, lại vô cùng anh dũng thoát khỏi mèo, chó chặn đường nhưng tuyệt đối không thoát khỏi bầy gián bao vây sông bạc nhiều lớp. Một khi ruồi trâu do Diệp Dương Thành điều khiển phát hiện có gì lạ thì những con gián này sẽ biến thành dòng lũ nuốt trọn kẻ anh dũng kia.

Con chuột, chó và mèo, con gián hình thành ba vòng vây, bảo đảm sông bạc trong vòng khống chế. Con muỗi, ruồi trâu thì thành dao nhọn để Diệp Dương Thành trừng phạt đám nhân viên sông bạc. Mệnh lệnh của Diệp Dương Thành tới đâu là đại quân con muỗi, ruồi trâu sẽ tấn công hướng đó.

Mệnh lệnh của Diệp Dương Thành đối với các loại sinh vật trong khu vực hắc cai quản là lệnh chí cao vô thượng, vô điều kiện chấp hành. Đối với những sinh vật này, Diệp Dương Thành chính là thần.

- Thành công trừng phạt sơ kẻ ác, cộng hai mươi công đức huyền diệu. Xin người tiếp tục cố gắng, trừng trị kẻ ác nghiêm khắc, trả lại trời xanh cho khu vực người quản lý.

Diệp Dương Thành nhận được Cửu Tiêu thần cách gợi ý, hắc điều khiển ruồi trâu tập trung chú ý vào một nam nhân trung niên.

Diệp Dương Thành nằm trong nhà, qua mắt ruồi trâu nhìn nam nhân trung niên chằm chằm, ra lệnh:

- Mười con ruồi trâu nghe lệnh, đi lên chính hắc!

Ong ong ong ong ong!

Đại quân ruồi trâu tập kết đằng sau ruồi trâu Đại Ca chia ra mười con ruồi trâu bay hướng nam nhân trung niên. Chốc lát sau nam nhân trung niên gào rú, lăn lộn đầy đất.

- Thành công nghiêm khắc trừng trị kẻ ác, được cộng ba mươi công đức huyền diệu. Trình độ trừng phạt kẻ ác đạt tiêu chuẩn cao nhất, xếp vào đối tượng chú trọng quan sát. Nếu kẻ ác không biết hối cải tiếp tục làm điều xấu thì người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách sẽ nhận được tin báo ngày, lại trừng phạt nữa. Xin người tiếp tục cố gắng, trả lại trời xanh cho khu vực người quản lý.

- Cuối cùng đã hiểu.

Nhận được gợi ý, rốt cuộc Diệp Dương Thành đã hiểu.

Diệp Dương Thành nằm trên giường, nhỏ giọng nói:

- Không phải tăng đẳng cấp thần cách quá khó mà do ban đầu mình nhẹ tay quá, lười biếng.

Hơn hai trăm người trong sông bạc bị hù sợ chết khiếp nên cũng đến mức độ trừng trị sơ. Sau khi Diệp Dương Thành trừng trị nam nhân trung niên thật nghiêm khắc, trong đầu lại hiện lên một tin tức đến từ Cửu Tiêu.

- Người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách tích lũy công đức huyền diệu đã đến tiêu chuẩn thăng cấp, nhưng vì tình huống trước mắt nên gác lại một thời gian. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách hoàn thành trừng phạt các cấp cho kẻ ác trước mặt, sau đó thăng cấp thần cách, mở rộng thần quyền vân vân.

Diệp Dương Thành nhìn lướt qua tin tức rồi gác sang một bên, hắc không rảnh điều tra hiện có bao nhiêu công đức huyền diệu. Diệp Dương Thành chỉ huy hai mươi con muỗi nhào về phía tên du côn tóc đỏ, gã thuộc loại nên bị xóa sổ. Nhưng trước đó Diệp Dương Thành định trừng trị nghiêm khắc để có thêm ba mươi điểm công đức huyền diệu, ngu gì không lấy?

Hai trăm người trong sông bạc đa số là loại trừng trị sơ, chỉ khoảng ba mươi mấy người là đến mức độ phạt nghiêm khắc, tám người đáng bị xóa sổ. Trong tám người này có người phụ trách phòng tài vụ, Anh tỹ.

Đương nhiên chỗ nào có người xấu thì cũng tồn tại người tốt. Lúc trước tập thể sợ hết hồn, trừ tăng công đức huyền diệu hậu hĩnh cho Diệp Dương Thành cũng bị trừ khá nhiều, lý do vì hù sợ người vô tội.

Cuối cùng Diệp Dương Thành đã hiểu nếu trừng phạt người được Cửu Tiêu thần cách phán đoán là người bình thường, trị sơ một lần sẽ bị trừ mười điểm công đức huyền diệu, không quá nhiều.

Tóm lại tới lui từ mười hai giờ nửa đêm lẫn qua lộn lại đến rạng sáng hai giờ Diệp Dương Thành thanh lý xong sông bạc Bảo Kinh Trấn. Ruồi trâu Đại Ca đập cánh bay đi. Diệp Dương Thành nhìn những người bình thường làm hắc bị trừ công đức huyền diệu, lòng bỗng máy động. Diệp Dương Thành ra lệnh mấy ngàn con gián chia ra mười mấy đội đi tới các tầng.

Diệp Dương Thành chỉ huy bày gián xếp thành một hàng chữ hăm dọa trên vách tường trước mặt đám người.

[Tối hôm nay lão tổ tông ăn no, tạm thời tha các ngươi một mạng. Ai dám kể ra ngoài chuyện hôm nay là lão tổ tông diệt cả nhà nó!]

Chữ bày gián xếp trên tường mấy phút. Diệp Dương Thành xác định đám người thấy rõ ràng hàng chữ hăm dọa, hấn chỉ huy chúng nó đổi vị trí ghép thành hàng chữ khác.

[Sau khi lão tổ tông đi, các người tự dọn dẹp chỗ này, hiểu thì gật đầu!]

Đối diện tình hình kinh hồn này, đám người nào dám cứng cổ? Tập thể gật đầu như gà con mổ thóc, sợ teo tim.

[Nếu ngày mai lão tổ tông nghe câu nào về chuyện xảy ra tối hôm nay thì cả đám các người đừng hòng sống sót!]

Diệp Dương Thành điều khiển bày gián để lại dòng hăm dọa cuối mới cho chúng nó bò xuống tường.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Đám gián rút đi, tiếp theo là mèo chó, con chuột, con muỗi, ruồi trâu. Trong vòng ba phút rút đi hết, ai về nhà nấy!

Cùng với Diệp Dương Thành ra lệnh, bày động vật nhỏ bị hấn tụ tập lại nhanh chóng rút đi. Khi chúng đến bất ngờ như bão lũ, khi rời đi tựa thủy triều. Chúng nó biến mất trong cống thoát nước ẩm ướt, góc tối, các ngõ nhỏ.

Chưa đến ba phút đại quân bao vây sông bạc biến mất sạch, chỉ để lại đầy đất hỗn độn, đám nhân viên sợ phát điên.

Lục Thế Minh bị Diệp Dương Thành điều khiển ruồi trâu chích chết. Người phụ trách tài phụ, người quản lý lầu một, lầu hai sông bạc không ai chạy thoát, chết sạch.

Đám người này chết chỉ còn lại tôm tép, trong tình huống rần mất đầu mãi khi Diệp Dương Thành ra lệnh bày động vật rời đi hơn ba phút sau bọn họ mới lấy lại tinh thần.

Một thanh niên hai mươi mấy tuổi run cầm cập móc di động ra khỏi túi, gần như bản năng bấm ba con số 110. Thanh niên chưa kịp ấn nút gọi thì một nam nhân đầu trọc hơn ba mươi tuổi hất bay điện thoại đi, mặt mập tràn ngập tức giận và hoảng sợ.

Nam nhân đầu trọc thét vào mặt thanh niên:

- Người muốn chết cũng đừng liên lụy chúng ta!

Thanh niên bị hù ngu ngốc, thần thờ nhìn nam nhân đầu trọc.

- Hổ. . . Hổ ca . . .

Thanh niên há mồm khô khốc hỏi:

- Hiện. . . Hiện tại . . . Chúng ta làm thế nào?

Nam nhân bị gọi là Hổ ca cố nén nỗi sợ:

- Trừ chúng ta ra chức còn người khác không bị ma đầu kia ăn mất.

Hổ ca run giọng nói:

- Các người đi lên kêu mấy người đó xuống.

- Làm. . . Làm cái gì?

Hổ ca hít sâu, nói:

- Kéo mấy người chết ra ngoài chôn, dọn dẹp chỗ này.

Hổ ca ngừng một lúc, tiếp tục bảo:

- Không thể ở lại Bảo Kinh Trấn nữa. Tiền trong két bảo hiểm trên lầu sáu chắc chắn không lấy được, tăng hai còn nhiều thứ đáng giá, mỗi người lấy một ít rồi tự tán đi.

Mọi người gật đầu, nói:

- Được!

Hiện giờ bọn họ chỉ có thể đồng ý đề nghị của Hồ ca.

78. Chương 78: Kế Sách Tinh Anh Và Khuyết Điểm.

Diệp Dương Thành vốn định đi đồn công an canh chừng, chuyên xuống tay với đám tội phạm bị bắt, tìm công đức huyền diệu giúp hắn thăng cấp. Diệp Dương Thành không muốn xóa sổ sông bạc Bảo Kinh Trấn khỏi khu vực mình quản lý.

Nhưng tối hôm nay chợt nảy sáng ý giúp Diệp Dương Thành được ích lợi rất lớn, công đức huyền diệu như nước chảy ào ào vào túi. Hơn nữa Triệu Dung Dung lấy về sáu cái rương mật mã màu bạc, nhìn bề ngoài thì mỗi rương chứa số tiền ít nhất khoảng hai trăm vạn!

Diệp Dương Thành cố gắng làm tâm tình bình tĩnh lại, hấn dờ ánh mắt khỏi rương mật mã đặt ngay ngắn thành hàng. Diệp Dương Thành ngược lên nhìn Triệu Dung Dung, mỉm cười với nàng, khép mắt lại.

Trong đầu Diệp Dương Thành hiện ra tin gợi ý của Cửu Tiêu thần cách:

- Công đức huyền diệu hiện giờ của người đã đột phá tiêu chuẩn cần thiết tăng ba giai thần cách, xin hỏi có thăng cấp ngay không?

Diệp Dương Thành nhìn lướt qua, gật đầu đồng ý. Đương nhiên hắn muốn thăng cấp, nếu không thì hắn một bồ hơi tai điều khiển ruồi trâu thanh lý sông bạc vì cái gì?

Tuy trải qua hai vòng vận động, đối với lần thứ ba làm tim Diệp Dương Thành đập nhanh, dù gì khu vực quản lý càng lớn thì khả năng điều khiển sự vật của hắn sẽ nhiều hơn. Khu vực quản lý bây giờ của Diệp Dương Thành là mười lăm thước vuông, bao gồm trung tâm Bảo Kinh Trấn và mấy thôn trang xung quanh. Không biết lần này thăng cấp bao nhiêu diện tích?

Tuy từ một giai lên nhị giai chỉ tăng mười thước vuông, nhưng một giai lên nhị giai chỉ cần một trăm công đức huyền diệu. Giờ đây Diệp Dương Thành có hơn một ngàn điểm, lên tam giai!

Trừ một vòng vận động khu vực sắp đến ra, thứ khiến tim Diệp Dương Thành đập nhanh hơn là tăng thêm thần quyền. Bây giờ Diệp Dương Thành đã có thần quyền cường hóa côn trùng, điều khiển côn trùng và động vật có vú. Sau khi tăng thần quyền có khi nào . . .

Diệp Dương Thành không tưởng tượng nhiều, vì chưa kịp nghĩ nhiều Cửu Tiêu thần cách vị trí trái tim đã khê rung. Không cần Diệp Dương Thành triệu hoán, Cửu Tiêu thần cách chủ động hiện ra trên lòng bàn tay trái của hắn, thăng cấp thần cách chính thức mở màn.

[Chúc mừng người, thông qua người đối quản lý nghiêm khắc khu vực của mình, công đức huyền diệu đã đột phá cửa ải lớn một ngàn điểm. Thần cách của người thành công thăng lên tam giai thần cách, người có thể lựa chọn sử dụng thần quyền tam giai thần cách trong khu vực quản lý của mình, có thể lựa chọn mở rộng phạm vi khu vực quản lý, khiến thần quyền mới . . .]

Gợi ý thuận lợi thăng cấp lên tam giai thần cách hiện lên trong đầu Diệp Dương Thành, hắn nhìn sơ qua rồi trợn tròn mắt nhìn chằm chằm Cửu Tiêu thần cách trên lòng bàn tay trái. Diệp Dương Thành bản năng ngược lên nhìn Triệu Dung Dung rồi tập trung chú ý vào Cửu Tiêu thần cách.

Diệp Dương Thành nhẹ nhàng gỡ hai trang đầu Cửu Tiêu thần cách, vươn tay hướng trang thứ ba. Giống như lần thăng cấp trước, Diệp Dương Thành dễ dàng gỡ sang trang thứ ba. Đầu ngón tay truyền đến cảm giác mát mẻ thoải mái, một cột sáng bạc mỏng lung bắn lên từ trang giấy, khoảng hai giây sau cột sáng biến mất.

Cột sáng bạc tan biến, trang giấy thứ ba của Cửu Tiêu thần cách vốn trắng tinh bắt đầu thay đổi. Mặt trang thứ ba và lưng trang thứ hai xâu chuỗi thành một trang, trơn phẳng. Từng vòng sóng gợn nhạt mà mỏng nhỏ từ chính giữa trang giấy thành hình bát quy tắc khuếch tán bốn phương tám hướng.

Trong sóng gợn xuất hiện một hàng chữ tuy nhỏ nhưng cực kỳ rõ ràng.

[Chúc mừng người thuận lợi thăng cấp tam giai thần cách, xin hãy lựa chọn phạm vi khu vực quản lý người sắp mở rộng.]

Hàng chữ ngừng lại năm giây trong sóng gợn, trang giấy Cửu Tiêu thần cách bắt đầu thay đổi, giống y như lần trước thăng cấp. Trái đất hiện lên trong trang giấy, rồi như chiếu phim hoạt hình từ trái đất biến thành Châu Á, phóng to đến Trung Quốc, tỏa định bản đồ Ôn Nhạc huyện.

Trước mắt khu vực Diệp Dương Thành quản lý cũng được đánh dấu, trên bản đồ Ôn Nhạc huyện lại hiện ra dòng chữ gợi ý.

[Xin người bắt đầu từ khu vực hiện đang quản lý vẽ ra phạm vi người sắp sửa mở rộng trên bản đồ. Lớn nhất không hơn một trăm thước vuông, ít nhất không kém hơn năm mươi thước.]

Diệp Dương Thành ngơ ngác nhìn dòng chữ.

Tuy lúc trước Diệp Dương Thành có suy đoán lần vận động khu vực này cực hạn chắc chắn cao hơn tiêu chuẩn mở rộng đợt trước, tức là diện tích trước mắt thừa ba, cuối cùng cỡ bốn mươi lăm thước vuông. Diệp Dương Thành tuyệt đối không ngờ rằng lần này thăng cấp tổng diện tích phạm vi khu vực quản lý tăng nhiều như thế.

Một trăm thước vuông.

Diệp Dương Thành đưa mắt nhìn con đường thẳng từ Bảo Kinh Trấn đến Hồng Hải Trấn khoảng hai mươi lăm thước, tim đập nhanh.

Bảo Kinh Trấn có dãy núi vòng quanh nên giao thông hơi khó khăn, là thị trấn nghèo nàn trong khu vực Ôn Nhạc huyện. Tuy người Bảo Kinh Trấn đa số ra ngoài buôn bán, không thiếu tiền nhưng tình trạng phát triển kinh tế địa phương không lạc quan. Nhìn Bảo Kinh Trấn không có chỗ ăn chơi như karaoke, bar vũ trường này nọ là hiểu.

Hồng Hải Trấn thì khác. Hồng Hải Trấn gần trung tâm Ôn Nhạc huyện, giao thông, kinh tế phát đạt hơn Bảo Kinh Trấn gấp chục lần.

Hồng Hải Trấn là thị trấn công nghiệp quan trọng của Ôn Nhạc huyện thậm chí là nguyên Chiết Giang. Hồng Hải Trấn đô thành điện khí cách Ôn Nhạc huyện hạng nhất, Chiết Giang hạng mười, hai mươi hạng đầu toàn quân chỉ khoảng mười thước đi đường. Nếu xếp Hồng Hải Trấn vào khu vực quản lý thì . . .

Tim Diệp Dương Thành đập thành thịch, hít thở dồn dập.

Nhưng kích động qua đi, Diệp Dương Thành bình tĩnh lại, lắc đầu vứt bỏ suy nghĩ này ra khỏi não. Không được, hần tạm thời không thể nhúng chàm Hồng Hải Trấn.

Trước mắt Diệp Dương Thành không thiếu tiền, không cần tạt ngang đi xa như vậy, cuối cùng thành khu vực quản lý như tạt tay. Quan trọng hơn trải qua lần thanh lý sông bạc Bảo Kinh Trấn, Diệp Dương Thành nhận ra khuyết điểm của mình là quá dựa dẫm vào số lượng sinh vật trong khu vực quản lý.

Nhân khẩu Hồng Hải Trấn hơn hai mươi ba vạn, nhưng bản thân nó có diện tích chưa tới bốn mươi thước vuông, có thể nói là chật ních người. Nếu điều động sinh vật số lượng lớn trong Hồng Hải Trấn thì hậu quả sẽ là điều Diệp Dương Thành không mong nhìn thấy.

Đã hiểu điểm yếu của mình thì phải từ bỏ thói quen hờ chút là điều động số lượng lớn sinh vật, sửa thành chính sách tinh anh.

Nghĩ đến đây ánh mắt Diệp Dương Thành đảo qua dãy núi bao quanh Bảo Kinh Trấn, nếu nuôi dưỡng độc vật có tính cơ động cao trong rừng sâu núi thẳm, ví dụ như ong vò vẽ . . .

Cách này không tệ!

79. Chương 79: Cái Gì Là Ảo Ảnh Tu Di.

Bảo Kinh Trấn không thiếu núi rừng, đặc biệt hướng bắc càng là dãy núi trập trùng, núi cao còn có núi cao hơn!

Nhưng tổng diện tích của Bảo Kinh Trấn khoảng sáu mươi thước vuông, dù Diệp Dương Thành thu nguyên Bảo Kinh Trấn vào khu vực quản lý của mình thì vẫn dư bốn mươi thước vuông. Làm thanh niên tốt thời đại mới, dĩ nhiên Diệp Dương Thành sẽ không lãng phí bốn mươi thước vuông này.

Diệp Dương Thành trầm ngâm giây lát nhìn bản đồ Cửu Tiêu, trong lòng có quyết định. Diệp Dương Thành chậm rãi giơ tay phải lên, bắt đầu vận động khu vực lần ba trên Cửu Tiêu thần cách.

Diên Đăng Trấn phía đông bắc tiếp giáp với Bảo Kinh Trấn, là thị trấn du lịch nổi tiếng trong cả nước. Tuy công nghiệp Diên Đăng Trấn phát triển rất thấp nhưng ngành du lịch thì số một. Ngành du lịch đi lên được nhờ non xanh nước biếc đầy rẫy, tất nhiên không thiếu núi.

Diệp Dương Thành cần một nơi nuôi dưỡng ẩn khuất, hẳn cần sân sấn bản trong hoàn cảnh tự nhiên. Hai thị trấn Bảo Kinh Trấn, Diên Đăng Trấn là lựa chọn tốt nhất cho Diệp Dương Thành.

Diện tích Diên Đăng Trấn khoảng một trăm mười thước vuông, dù Diệp Dương Thành có chống nứt trời cũng không thể gom toàn bộ vào khu vực quản lý của mình. May mắn Diệp Dương Thành không định làm sơn đại vương, hẳn vẽ trên bản đồ, đường chỉ đỏ vòng toàn bộ Bảo Kinh Trấn và một nửa Diên Đăng Trấn.

Khi đầu và đuôi lần chỉ đỏ nối nhau, Cửu Tiêu thần cách hiện lên gợi ý trong đầu Diệp Dương Thành, giải thích kỹ tình huống hiện tại.

[Chúc mừng người hoàn thành mở rộng khu vực quản lý, diện tích là một trăm thước vuông. Người có thể chọn thần quyền sử dụng trong khu vực quản lý của mình.]

[Xét thấy đẳng cấp thần cách hiện tại của người quá thấp không thể hoàn toàn khống chế Cửu Tiêu, thần quyền người có thể sử dụng gồm:

Điều khiển các loại côn trùng trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại côn trùng trong khu vực quản lý.

Điều khiển động vật có vú (trừ nhân loại) trong khu vực quản lý.

Cường hóa động vật có vú (trừ nhân loại) trong khu vực quản lý.

Điều khiển các loài chim trong khu vực quản lý.

Sử dụng linh lực hoặc công đức huyền điểm cấu tạo, khống chế ảo cảnh tu di sơ giai.

Được công đức huyền điểm, linh lực trong khu vực quản lý.

Hiện giờ đẳng cấp thần cách của người là: Tam giai.

Hiện tại người có công đức huyền điểm là: Năm ngàn bảy trăm lẻ bảy điểm.

Hiện tại người có linh lực là: Một ngàn tám trăm sáu mươi điểm.

Tích lũy công đức huyền điểm đến mười ngàn thì thần cách lên tứ giai, có thể gỡ trang thứ bốn Cửu Tiêu, được thần quyền mới, mở rộng phạm vi khu vực quản lý của người.

Hiện giờ người có thể lựa chọn cách trừng ác dương thiện kiếm công đức huyền điểm.

Trước khi đẳng cấp thần cách của người khống chế được Cửu Tiêu thì Cửu Tiêu bình phán những gì người làm như sau: Trừng ác tăng công đức huyền điểm, khi thiện trừ công đức huyền điểm. Khi công đức huyền điểm của người thấp đến chín trăm chín mươi chín điểm hoặc dưới con số này thì đẳng cấp thần cách của người sẽ xuống nhị giai. Khi công đức huyền điểm của người thấp đến chín mươi chín điểm hoặc dưới con số này thì đẳng cấp thần cách của người sẽ xuống nhất giai. Khi công đức huyền điểm của người thấp đến âm một thì người mất đi Cửu Tiêu thần cách.]

Tình huống thăng cấp tam giai thần cách đầy đủ hiện ra trước mặt Diệp Dương Thành. Nói thật là khi thấy thần quyền mới, trong lòng Diệp Dương Thành hơi thất vọng, vì hai lần trước đấu mặt đối mặt với phản thần giả biến dị khiến hắn nhận ra tầm quan trọng năng lực của bản thân.

Diệp Dương Thành cứ tưởng lần này lên tam giai thần cách có thể thông qua công đức huyền diệu hoặc linh lực cường hóa bản thân, ai ngờ chỉ thêm được thần quyền cường hóa động vật có vú, điều khiển chim bay cá nhảy, ảo cảnh tu di. Đối với Diệp Dương Thành là đả kích không lớn không nhỏ.

Diệp Dương Thành ngồi xếp bằng trên giường, hắn nhìn Cửu Tiêu thần cách trên lòng bàn tay trái, khe thở dài. Diệp Dương Thành phẩy tay thu Cửu Tiêu thần cách vào người, ngược đầu nhìn Triệu Dung Dung luôn khoanh tay đứng trước mặt mình.

Diệp Dương Thành điều chỉnh tâm tình lo được lo ảm, cười nói với Triệu Dung Dung:

- Nào, chúng ta đếm tiền đi.

Chín cái rương mật mã rất nặng, cài khóa, khó thể mở ra mà còn giữ nguyên ổ. Diệp Dương Thành không định làm như thế, hắn kêu Triệu Dung Dung sử dụng pháp lực bạo lực phá hủy rương mật mã.

Thuận lợi mở rương ra, thứ trong cái rương mật mã thứ nhất lộ trong không khí. Không ngoài dự đoán của Diệp Dương Thành, bên trong rương là từng xấp tiền giấy đỏ rực rỡ xếp ngay ngắn.

Có người sòng bạc đếm tiền rồi nên Diệp Dương Thành dễ kiểm kê hơn. Chín cái rương mật mã lần lượt bị mở ra, Diệp Dương Thành đếm từng xấp.

Gần mười lăm phút sau Diệp Dương Thành đếm xong con số chính xác.

- Trời đất quỷ thần ơi, hai ngàn bảy trăm hai mươi tám vạn!

Diệp Dương Thành nhìn xấp tiền giấy chồng chất trước mặt mình, tim hắn đập điên cuồng. Lúc trước Diệp Dương Thành buồn bã vì không được thần quyền cường hóa bản thân trong phút chốc bị ném đi xa.

Nếu không phải chút lý trí cuối cùng kéo lại chín phần xúc động thì Diệp Dương Thành đã nhảy cẫng lên, mở cửa sổ gàoร้อง như người điên.

Không phải Diệp Dương Thành dễ bị xúc động, không phải tâm trí của hắn yếu ớt mà bởi số tiền kếch sù hai ngàn bảy trăm đa vạn không chỉ là một con số. Tài phú đồ đầy đất thế này đủ để khiến người bình thường nào cũng phải điên cuồng.

Diệp Dương Thành miễn cưỡng bình tĩnh nổi lòng, hắn kêu Triệu Dung Dung cùng nhau lôi hơn một trăm vạn dưới gầm giường ra, cất chung với đồng tiền mới vào rương mật mã. Mặc dù khóa đã bị phá hỏng nhưng dùng để đựng tiền cũng tốt.

Diệp Dương Thành đẩy chín rương mật mã đầy ắp tiền vào gầm giường, hắn đứng thẳng dậy, thở phào nói:

- Lúc này ca thành phú ông bạc ngàn vạn.

Nghe Diệp Dương Thành chúng ta, Triệu Dung Dung đứng bên cạnh bật cười:

- Ha ha ha ha ha ha!

Triệu Dung Dung hỏi:

- Vậy chủ nhân định dùng số tiền kia làm cái gì?

- Đầu tiên là mua nhà.

Diệp Dương Thành nghiêng đầu suy nghĩ, trả lời:

- Sau đó mua chiếc xe tốt một chút, rồi thì . . . Mở thêm mấy cửa tiệm nữa!

Có kinh nghiệm lần này, Diệp Dương Thành hiểu rằng về sau hắn muốn có tiền, lấy tiền tiện lợi cỡ nào. Bảo Kinh Trấn chỉ là một thành trấn kém phát triển, một sòng bạc đã có lợi nhuận khủng như thế, chờ hắn mở rộng khu vực quản lý đến Hồng Liễu Trấn, Hồng Hải Trấn, thậm chí nguyên Ôn Nhạc huyện thì sẽ kiếm được bao nhiêu tiền?

Muốn quang minh chính đại lấy ra số tiền này cần có một lý do hợp tình hợp lý, có một sự nghiệp thoát trông giàu có là cần thiết.

Nếu không thì dựa theo tốc độ kiếm tiền hiện giờ của Diệp Dương Thành, chỉ bằng một cửa tiệm yếm hộ đời từng chút một thì biết chờ tới khi nào hắn mới lấy ra hết tài sản kèch sù dưới gầm giường?

Ngày tháng thiếu tiền khiến người buồn bực, có tiền mà không được xài càng làm người ta điên.

Vì nhanh chóng quang minh chính đại lấy ra hơn hai ngàn tám trăm vạn nhân dân tệ dưới gầm giường, Diệp Dương Thành phải tìm cách mở rộng sự nghiệp rồi từ từ tẩy trắng mỏ tiền này.

Diệp Dương Thành lắc đầu, tạm gác chuyện này sang một bên.

Lòng Diệp Dương Thành máy động, hắn hỏi Triệu Dung Dung:

- Dung Dung có biết cái gì là ảo cảnh tu di không?

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Triệu Dung Dung ngay ra:

- Ảo cảnh tu di?

Triệu Dung Dung biến sắc mặt, biểu tình sợ hãi gật đầu, nói:

- Dung Dung biết!

80. Chương 80: Tác Dụng Rất Lớn.

Triệu Dung Dung biết đến ảo cảnh tu di này vì liên quan quá trình nàng biến thân thành lệ quỷ. Quỷ hồn chết vì oan khuất bởi oán khí quá nặng nên không thể luân hồi, đành ở lại trong xác chết chờ thời gian trôi qua, oán khí tan biến đầu thai kiếp khác, hoặc hồn lực hao hết hồn phi phách tán.

Cho nên Triệu Dung Dung siêu may mắn được Diêm Chí Tường tình cờ cứu ném vào đất cửu âm nên cô đọng thành lệ quỷ, rời khỏi đất cửu âm đến tìm Lục Vĩnh Huy báo thù rửa hận.

Máu chốt này nằm ở quá trình Triệu Dung Dung biến thân thành lệ quỷ.

Hồn phách bình thường muốn hóa thân lệ quỷ cần xuất hiện ngay chính giữa vùng đất cửu âm, về vùng đất cửu âm làn ới tụ tập phần nhiều âm lực trong phạm vi mấy ngàn thậm chí mấy vạn dặm. Những âm lực rải rác trong thiên địa bị vùng đất cửu âm lôi kéo tụ về do đó tạo nên một sinh vật kỳ lạ: âm linh sống trong vùng đất cửu âm.

Âm linh là sinh vật thuần linh thể nhảy ra tam giới, không nằm trong ngũ hành. Mỗi con âm linh hình thành thường trải qua mấy ngàn năm diễn biến, tuy rằng chúng nó không có linh trí, chỉ dựa vào bản năng hành động nhưng không có nghĩa là âm linh không nhớ gì.

Ngược lại mỗi con âm linh có ký ức rất phong phú, bởi vì những quỷ hồn, oan hồn, các loại linh thể sau khi hồn phi phách tán thì ký ức sẽ bị vùng đất cửu âm lôi kéo, do đó bị âm linh hấp thu.

Oan hồn muốn hóa thân lệ quỷ cần phải giành thức ăn của âm linh, hấp thu âm lực. Các âm linh không có chút tình cảm, toàn hành động dựa vào bản năng nên tất nhiên công kích oan hồn cướp đồ ăn của mình. Oan hồn ma mắn chịu đựng được âm linh công kích, thuận lợi vào trong vùng đất cửu âm hóa thân lệ quỷ, có bản lĩnh đi dạo khắp thế gian. Oan hồn xui thì bị các âm linh xé vụn, hồn phi phách tán trong vùng đất cửu âm.

Nên mới nói Triệu Dung Dung may mắn, bởi vì nàng không chỉ vào vùng đất cửu âm còn thuận lợi hóa thân lệ quỷ. Khi Triệu Dung Dung cô đọng linh thể sẽ bị đám âm linh trong vùng đất cửu âm xâm nhập, bị các ký ức hỗn độn từ âm linh ảnh hưởng.

Không may là tính cách của Triệu Dung Dung bị ảnh hưởng thật nhưng không quá sâu, nàng không mất chủ hồn. Triệu Dung Dung thông qua ký ức kèm theo những âm linh hiểu biết nhiều chuyện bí mật kỳ lạ trong thiên địa, ảo cảnh tu di nằm trong số đó.

Nhìn ánh mắt ham học hỏi của Diệp Dương Thành, Triệu Dung Dung không chút che giấu giải thích những gì mình biết về ảo cảnh tu di cho hắn nghe.

- Ảo cảnh tu di là năng lực đặc biệt của thần linh.

- Nắm giữ tu di ảo cảnh tương đương cầm vé vào cửa đi thông đường thần linh bởi vì tu di ảo cảnh . . .
Quá đáng sợ.

Nói đến đây Triệu Dung Dung cắn môi, tạm dừng một lúc rồi tiếp tục bảo:

- Ảo cảnh tu di là vũ khí thần linh dùng để trừng phạt vạn vật vũ trụ, tu di ý chỉ vũ trụ mệnh mông vô tận, ảo cảnh tức là môi trường hư ảo. Ảo cảnh tu di nghĩa là không gian hư ảo vô biên vô tận.

- Không gian hư ảo?

Diệp Dương Thành nghe Triệu Dung Dung nói đến đây thì nhướng mày nói:

- Đó chẳng lẽ là kỹ năng giả sao? Có tác dụng gì?

- Tác dụng lớn.

Triệu Dung Dung không biết nên nói cái gì với thần tôn Diệp Dương Thành của mình, lần đầu tiên nàng trợn trắng mắt với hắn.

Triệu Dung Dung nũng nịu nói:

- Thần linh nắm giữ ảo cảnh tu di là có thể tùy ý tạo ra không gian ảo ở bất cứ địa điểm nào trong vũ trụ, trong không gian ảo này thần linh mới xem như là vị thần thật sự.

Diệp Dương Thành gãi tóc gáy, ham học hỏi:

- Không hiểu, nói cụ thể hơn được không?

- Nói đơn giản là nếu chủ nhân nắm giữ tu di ảo cảnh, dù cho diện tích ảo cảnh tu di không to như các thần linh khác tùy ý bao phủ nguyên tinh cầu, chủ nhân có thể làm bất cứ thứ gì người muốn trong ảo cảnh tu di này.

Triệu Dung Dung ngừng một lúc, nêu ví dụ:

- Ví dụ người gai mắt ai thì có thể tạo ra ảo cảnh tu di rồi kéo kẻ đó vào ảo cảnh, rồi người tạo ra bất cứ thứ gì mình muốn trong ảo cảnh này. Ba ngàn mỹ nữ ngực to hay gió táp mưa sa, ngũ lôi oanh đỉnh. Người dù có được chủ nhân thả ra khỏi ảo cảnh tu di thì vẫn chìm trong ảo ảnh đó không thoát ra được, vì vậy . . .

- Thì ra là vậy!

Nge Triệu Dung Dung ví dụ xong Diệp Dương Thành hoàn toàn hiểu ra, không ngờ ảo cảnh tu di có công dụng như thế.

Triệu Dung Dung chưa ngừng lại, nàng nhìn biểu tình hiểu ra của Diệp Dương Thành, tiếp tục bảo:

- Nghe nói đẳng cấp ảo cảnh tu di của thần lin càng cao thì diện tích bao phủ càng lớn. Khi ảo cảnh tu di đến cấp bậc nhất định thì bên trong ảo cảnh tạo thành tổn thương sẽ có tác dụng vào cơ thể người chịu phạt. Tức là nếu chủ nhân chặt đầu ai trong ảo cảnh tu di thì đầu thật của người đó sẽ lìa khỏi cổ, chết thật.

Diệp Dương Thành hút ngụm khí lạnh:

- Ui!

Diệp Dương Thành hỏi:

- Theo lời nàng nói thì chẳng lẽ là thần linh muốn giết ai, giết như thế nào đều được?

- Ảo cảnh tu di là năng lực đặc biệt của thần, còn thần linh là người quản lý vũ trụ mệnh mông. Tóm lại ảo cảnh tu di là thủ đoạn lớn nhất của thần linh, là vũ khí khủng bố làm những phản thần giả không thể đối diện. Bởi vì trước ảo cảnh tu di tất cả chống cự chỉ là phí công, mọi công kích đều vô hiệu.

- Trong ảo cảnh tu di, thần linh có thể biến ra ngàn vạn vị thần. Người bị thần trừng phạt không thể chống lại thần linh sắp đặt, bị ngàn vạn vị thần xé nát.

Nói đến cuối cùng đôi mắt đẹp tràn ngập cuồng nhiệt, Triệu Dung Dung nói với Diệp Dương Thành:

- Nếu chủ nhân nắm giữ ảo cảnh tu di tương đương với cầm vé vào cửa thành thần thật, chỉ cần người đến trình độ nhất định thì sẽ là vị thần mới trong vũ trụ!

- A!

Tâm tình Diệp Dương Thành siêu kích động, đầu óc hỗn loạn, hẩn ngơ ngác nhìn Triệu Dung Dung.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Nghe ý của nàng thì không chỉ có một vị thần trong vũ trụ?

- Cái này thì Dung Dung không rõ ràng.

Triệu Dung Dung thề lưỡi nói:

- Trong ký ức của âm linh chỉ có bấy nhiêu, nhưng . . .

- Nhưng sao?

Vì làm thần, Diệp Dương Thành không rảnh suy nghĩ uy nghiêm gì, hẩn thúc giục Triệu Dung Dung:

- Nàng mau nói đi!

- Nhưng trong ký ức của Dung Dung có nhắc tới một vị thần, hình như là đứng đầu các thần. Vậy tính ra không chỉ có một vị thần trong vũ trụ.

Triệu Dung Dung nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nói:

- Tuy nhiên các thần có chia khu vực quản lý, có đứng đầu các thần kiểm chế nên những vị thần không dám vượt qua khu vực mình quản lý bước vào lãnh địa của thần khác. Cho dù bọn họ đi thì chỉ có thể ngắm cảnh du lịch.

Diệp Dương Thành kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì mỗi vị thần đều có ảo cảnh tu di.

Triệu Dung Dung mỉm cười nói:

- Khi một vị thần dùng ảo cảnh tu di bao phủ lên vị thần khác, vậy vị thần bị bao phủ chỉ cần tạo ra một ảo cảnh tu di mới bao bọc mình là thần kia không làm gì được.

Diệp Dương Thành đồng ý quan điểm của Triệu Dung Dung:

- À, cũng đúng.

Sau đó một dấu hỏi lớn hơn nổi lên trong lòng Diệp Dương Thành, hẩn nhìn Triệu Dung Dung chăm chăm, hỏi:

- Sao nàng biết những chuyện liên quan đến thần?

81. Chương 81: Hô Phong Hoán Vũ Đẳng Vân Giá Vũ.

Diệp Dương Thành nghi ngờ là đúng. Theo Diệp Dương Thành biết thì Triệu Dung Dung bị Lục Vĩnh Huy ép chết, biến thân làm lệ quỷ thành linh phó của hẩn, cả quá trình chưa đến một tháng. Trước khi chết Triệu Dung Dung chỉ là một thiếu nữ có số phận tội nghiệp.

Tại sao Triệu Dung Dung biết nhiều chuyện liên quan đến thần? Thậm chí biết đứng đầu các thần gì đó.

Triệu Dung Dung đối diện ánh mắt nghi ngờ của Diệp Dương Thành, nàng không dám giấu diếm, nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân, tuy Dung Dung hóa thân lệ quỷ mới hai mươi ngày nhưng lúc trong vùng đất cửu âm Dung Dung từng bị nhiều âm linh trùng kích linh thể. Mỗi lần đám âm linh trùng kích linh thể sẽ khiến Dung Dung thấy nhiều ký ức của chúng nó, những mảnh ký ức dung nhập vào cơ thể Dung Dung. Chuyện liên quan đến ảo cảnh tu di, thần linh là do Dung Dung biết từ mảnh nhỏ ký ức âm linh.

Nghe Triệu Dung Dung trả lời, Diệp Dương Thành gật gù:

- Là vậy sao.

Diệp Dương Thành lại hỏi:

- Thế thì khi nàng chiêm được những mảnh ký ức này có về mặt mũi đứng đầu các thần không?

Triệu Dung Dung kinh ngạc hỏi:

- Mặt mũi đứng đầu các thần?

Triệu Dung Dung ngần ngừ giây lát, gật đầu, nói:

- Có, nhưng không quá rõ ràng.

Diệp Dương Thành nôn nóng muốn chứng thực một chuyện, hỏi:

- Nàng có thể vẽ cho ta xem không?

Triệu Dung Dung nhoẻn miệng cười nói:

- Dung Dung có thể huyền hóa ra cho chủ nhân xem.

Triệu Dung Dung vung tay phải, cơ thể nàng trở nên hư ảo, không đến một giây sau hình dạng đứng đầu các thần trong ký ức của nàng hiện ra trước mắt Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành nhìn lão nhân mặc đạo bào màu trắng, tay cầm phát trần, tóc bạc mà mặt hồng hào, tuy khuôn mặt mờ hồ nhưng hấn nhận ra ngay.

Diệp Dương Thành vỗ trán nói:

- Má ơi, quả nhiên là lão.

Đứng đầu các thần trong ký ức của Triệu Dung Dung chính là ông trời hôm đó giao Cửu Tiêu thần cách cho Diệp Dương Thành.

Nếu đã xác định thân phận thật của ông trời thì Diệp Dương Thành hoàn toàn nhẹ nhõm, có đứng đầu các thần chống lưng hẳn còn sợ cái gì?

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành vẫy tay khiến Triệu Dung Dung trở về khuôn mặt cũ, cười gượng nhìn nàng, nói:

- Cái kia . . . Dung Dung.

Triệu Dung Dung khom người, vô cùng cung kính nói:

- Xin chủ nhân sai bảo.

- Nàng luyện ảo cảnh tu di kia với ta được không?

Triệu Dung Dung vụt ngẩng đầu:

- A?

Triệu Dung Dung hoảng hốt quỳ xuống đất, run giọng nói:

- Chủ nhân, Dung Dung chưa từng làm chuyện gì không tốt cho người!

Diệp Dương Thành không biết nên nói cái gì, giải thích rằng:

- Ý của ta là dùng ảo cảnh tu di này cùng nàng đi du lịch chứ không phải trừng phạt nàng. Đứng lên đi, sau này đừng hờn chút là quỳ xuống.

Diệp Dương Thành kêu Triệu Dung Dung đứng dậy, lòng thầm nghĩ:

- Cấu tạo tu di ảo cảnh!

- Ảo cảnh tu di sơ giai, quyền hạn tối cao thần cách có thể cấu tạo diện tích bao phủ là ba thước vuông, độ cao ba thước. Cần tiêu hao một trăm điểm công đức huyền diệu hoặc một trăm điểm linh lực Cửu Tiêu thần cách người nắm giữ, xin hỏi có chọn cấu tạo ngày không?

- Trời đất quỷ thần ơi . . . Một trăm điểm!?

Diệp Dương Thành nhìn gợi ý trong đầu mình, hấn giật nảy mình. Nhưng bây giờ Diệp Dương Thành có năm ngàn bảy trăm lẻ bảy điểm công đức huyền diệu, so với mấy hôm trước túng thiếu thì không là gì. Năm tiền trong tay thì lưng cũng thẳng.

Diệp Dương Thành gạt đầu đồng ý:

- Khấu trừ công đức huyền diệu, xác nhận cấu tạo.

- Cấu tạo thất bại. Người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách chưa giao lưu với bất cứ mục tiêu hình thành nào. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách đối diện với một mục tiêu, sau khi cấu tạo ảo cảnh xong sẽ tự động phủ lên phạm vi ba thước vuông quanh mục tiêu, tất cả sinh vật trong phạm vi tự động vào ảo cảnh tu di.

Cửu Tiêu thần cách lại cho ra một gợi ý khiến Diệp Dương Thành cảm nín. May mắn qua một đoạn thời gian Diệp Dương Thành đã thói quen Cửu Tiêu hạn chế đủ thứ năng lực, hấn ngẩng đầu nhìn Triệu Dung Dung. Khi bốn mắt giao nhau, Triệu Dung Dung cảm thấy đầu óc mông lung.

Cửu Tiêu thần cách hiện lên gợi ý:

- Tam giai thần cách sơ giai ảo cảnh tu di cấu tạo xong, tiêu hao một trăm điểm công đức huyền diệu của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách. Thời gian kéo dài ảo cảnh là: Ba phút.

Diệp Dương Thành chợt phát hiện cảnh vật xung quanh thay đổi, rất đột ngột, lại khiến người thấy tự nhiên.

Vị trí Diệp Dương Thành đang đứng là bầu trời xanh thẳm, thảo nguyên xanh biếc mênh mông vô bờ. Trong thảo nguyên có người chăn nuôi, đàn bò dê.

Diệp Dương Thành suýt cho rằng hấn ở trong thảo nguyên rộng lớn thật sự, mức độ giống y như hiện thực.

Ban đầu Triệu Dung Dung đứng trước mặt Diệp Dương Thành nay không biết đi đâu. Diệp Dương Thành đứng đợi mấy chục giây, hấn thử nhắm mắt rồi lại mở ra.

Bầu trời xanh, thảo nguyên xanh biếc biến mất, Diệp Dương Thành trở về hiện thực. Bên cạnh Diệp Dương Thành là cái giường, Triệu Dung Dung biểu tình say mê đứng trước mặt hấn.

Triệu Dung Dung đã kiểm lòng không đậu chìm đắm vào không gian ảo. Diệp Dương Thành không biết rằng hấn là người sáng tạo ảo cảnh tu di nên có thể giữ tỉnh táo trong ảo cảnh. Triệu Dung Dung là mục tiêu bị cấu tạo, nàng chìm vào ảo cảnh tu di rất khó thoát khỏi.

Diệp Dương Thành nhìn Triệu Dung Dung đứng trước mặt, lộ biểu tình si mê, hấn cười khê, lại nhắm mắt. Thảo nguyên bao la lần thứ hai xuất hiện trước mặt Diệp Dương Thành, hấn thử động ý niệm. Môi trường xung quanh thay đổi, Diệp Dương Thành hiện ra sau lưng Triệu Dung Dung.

Hai tay Triệu Dung Dung chắp vào nhau, nàng đứng trước cái hồ nước xanh biếc, say mê nhìn đôi uyên ương đùa dưới nước.

Diệp Dương Thành hơi hiểu ra. Thảo nguyên rộng lớn này là cảnh tượng ảo cảnh tu di mặc nhận, vì sao nó được gọi là tu di ảo cảnh? Bởi vì tuy diện tích bao phủ có hạn nhưng không gian trong ảo cảnh lại vô biên.

Nghĩ đến đây lòng Diệp Dương Thành máy động, chiến giáp tướng quân cổ đại lấp lánh ánh sáng vàng phủ lên người hắn. Cùng lúc đó, một thanh phượng thiên họa kích hiện ra, chân Diệp Dương Thành đạp ánh tường vân nâng hắn bay lên cao.

Diệp Dương Thành khê quát:

- Gió lốc!

Một luồng cuồng phong từ hướng tây bắc thổi quét thảo nguyên, chốc lát sau biến thành vòi rồng, thanh thể khiến người run sợ. Người chăn nuôi, dê bò trên thảo nguyên hoảng hốt vội vàng bỏ chạy.

Diệp Dương Thành quát to:

- Lôi!

Trên bầu trời trong xanh bỗng nhiên giáng đầy mây đen, có tia chớp thô cỡ chân người trưởng thành xuyên toa trong tầng mây tựa rắn độc thè lưỡi.

Diệp Dương Thành cầm phượng thiên họa kích, chân đạp tường vân đứng ngạo nghễ trên chín tầng mây. Diệp Dương Thành vung phượng thiên họa kích, ba tia chớp từ trên trời giáng xuống mặt hồ xanh biếc trước mắt Triệu Dung Dung. Tiếng sấm ầm ầm, vòi rồng hùng hổ, Diệp Dương Thành vẽ ra cảnh tượng tận thế.

Diệp Dương Thành chơi vui, Triệu Dung Dung đứng bên hồ bị hù sợ bay mất hồn mất vía. Triệu Dung Dung kịp phản ứng lại, ngược nhìn Diệp Dương Thành tựa thiên thần trên bầu trời.

Triệu Dung Dung kinh khủng hét lên:

- Chủ nhân, dừng!

Lúc này Diệp Dương Thành đang vui vẻ, cảm giác hô phong hoán vũ đằng vân giá vũ khiến hắn hoàn toàn quên mất Triệu Dung Dung đứng bên dưới, không nghe tiếng nàng kêu gọi. Biểu tình Diệp Dương Thành hơn hở, vậy tay hướng một ngọn núi lớn tại chỗ.

Diệp Dương Thành quát:

- Nứt ra cho gia!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Núi to thoảng chốc vỡ thành nhiều mảnh, cát bay đá chạy!

82. Chương 82: Tự Tạo Nghiệt.

Trước sau không đến hai phút, bầu trời xanh thẫm bị mây đen che kín. Thảo nguyên rộng lớn bò dê thành đàn thoảng chốc chia năm xẻ bảy, có dung nham nóng chảy phun trào từ khe nứt, cảnh tượng tận thế.

Ngay khi Diệp Dương Thành định đổi ảo cảnh thành biển rộng mênh mông thì thời gian tạo ảo cảnh tu di đã hết hạn. Ba phút qua đi, ảo cảnh tu di biến mất.

Diệp Dương Thành trở về hiện thực, rất nhanh cho đánh giá ảo cảnh tu di mình cấu tạo ra, đó là tự chơi sướng tay thì được, nếu ấy ra trùng trị kẻ ác thì mất nhiều hơn được. Hướng chỉ cấu tạo ảo cảnh tu di sẽ tự động bao gồm tất cả sinh vật trong phạm vi quanh thân mục tiêu ba thước vuông, cái này càng học búa hơn.

Nên biết cấu tạo ảo cảnh tu di một lần tiêu hao một trăm điểm linh lực hoặc công đức huyền diệu của Diệp Dương Thành, bây giờ hắn chưa xác định sử dụng ảo cảnh tu di trùng trị kẻ ác sẽ được thưởng bao nhiêu công đức huyền diệu. Nếu điểm giống bình thường trùng trị thì cần gì sử dụng ảo cảnh tu di tự xử?

Không phải ảo cảnh tu di không tốt, ngược lại nó không có gì không tốt, là thứ cực kỳ tốt.

Mặc dù tiêu hao công đức huyền diệu . . . Khoan!

Biểu tình Diệp Dương Thành giật mình, bản năng mừng như điên. Ba giai thần cách sơ giai ảo cảnh tu di, tính theo phong cách bình thường của Cửu Tiêu thần cách thì lúc trước Diệp Dương Thành cấu tạo ảo cảnh tu di là đẳng cấp diện tích lớn nhất hiện tại, thế thì . . .

Diệp Dương Thành thầm nghĩ:

- Có phải ý là ta có thể lựa chọn thu nhỏ phạm vi bao phủ hoặc cấu tạo một mục tiêu duy nhất?

Bởi vì nếu không thể thu nhỏ diện tích thì những vị thần trong vũ trụ mỗi lần ra tay sẽ bao phủ nguyên tinh cầu!

Mới có diện tích bao phủ ba thước vuông đã tiêu hao một trăm điểm công đức huyền diệu hoặc linh lực, thử nghĩ nếu bao trùm một hành tinh sẽ tốn bao nhiêu linh lực, công đức huyền diệu? Dù là vị thần giàu đến mấy cũng không chịu nổi tiêu hao như thế.

Đối diện Diệp Dương Thành thắc mắc, Cửu Tiêu thần cách nhanh chóng đưa ra một đoạn giải thích chứng thực suy đoán của hắn.

- Diện tích cấu tạo ảo cảnh tu di càng nhỏ thì càng ít hao công đức huyền diệu, linh lực. Nhưng diện tích ảo cảnh tu di bao phủ phải bao gồm toàn thân mục tiêu . . .

Mấy câu sau toàn lời linh tinh, Diệp Dương Thành không chú ý lắng nghe.

Diệp Dương Thành buồn bực vỗ trán, lẩm bẩm:

- Sớm biết như vậy mới rồi đã chẳng lãng phí nhiều công đức huyền diệu, ài, xúc động là ma quỷ, đúng thật.

Nói vậy nhưng mặt Diệp Dương Thành rất hớn hởi, bởi vì hắn biết rõ nắm giữ ảo cảnh tu di có ý nghĩa quan trọng thế nào với hắn.

Diệp Dương Thành xác định có thể thu nhỏ diện tích ảo cảnh tu di bao phủ giảm bớt tiêu hao công đức huyền diệu, linh lực, tâm tình của hắn rất tốt. Diệp Dương Thành mở mắt ra nhìn Triệu Dung Dung bị ảo cảnh tu di chọn làm mục tiêu, không nhìn thì thôi, nhìn một cái làm hắn giật nảy mình.

Diệp Dương Thành buột miệng kêu lên:

- Nàng bị gì?

Triệu Dung Dung trước mặt Diệp Dương Thành từ gò má hồng hào thành da mặt xám trắng, linh thể ngưng tụ lại trở nên mờ hồ ẩn hiện. Nội y tình thú Triệu Dung Dung miễn cưỡng biến ra cũng mất tăm, xem trạng thái của nàng như tùy thời sẽ bị hồn phi phách tán.

Triệu Dung Dung chờ mãi thấy Diệp Dương Thành mở mắt ra, nức nở nói:

- Chủ nhân cứu Dung Dung . . .

- Hồn lực của Dung Dung . . . Hu hu . . .

- Từ từ, đừng gấp.

Trong phút chốc Diệp Dương Thành không hiểu ra sao, chỉ biết cứng nhắc nói Triệu Dung Dung đừng gấp.

Chờ cảm xúc Triệu Dung Dung ổn định lại, Diệp Dương Thành hỏi:

- Tại sao nàng biến thành bộ dạng như vậy? Ta làm cách nào cứu nàng?

- Dung Dung . . . Dung Dung vì khiến chủ nhân vui nên biến thành bộ dạng đứng đầu các thần hao tổn nhiều hồn lực.

Triệu Dung Dung đáng thương nói:

- Vốn chỉ cần bảy ngày là Dung Dung sẽ phục hồi lại hồn lực bị tiêu hao, nhưng . . . Chủ nhân . . . Ảo cảnh tu di trực tiếp tác dụng vào linh hồn. Hồn phách người thường có thân thể bảo vệ, hành động lúc trước của chủ nhân sẽ không tổn thương cả linh hồn và thể xác. Nhưng Dung Dung là linh thể!

Dung Dung bật khóc:

- Hu hu . . . Ảo cảnh tu di của chủ nhân tác dụng vào thiên phách của Dung Dung. Lôi điện xua tan hồn lực, lốc xoáy cuốn đi hồn lực của Dung Dung. Nếu chủ nhân không đánh tan ảo cảnh tu di kịp lúc thì Dung Dung sẽ hồn phi phách tán!

Diệp Dương Thành nghe Triệu Dung Dung kể lể xong đã hiểu tại sao nàng biến thành như vậy, hấn thấy vô cùng tội lỗi.

Diệp Dương Thành vội hỏi:

- Thế thì ta làm sao để cứu nàng?

- Bây giờ Dung Dung là linh phó của chủ nhân, Dung Dung không cần âm lực. Nay Dung Dung cần linh lực . . .

Triệu Dung Dung yếu ớt nhìn Diệp Dương Thành, rụt rè hỏi:

- Chủ nhân có thể nào . . .

Không đợi Triệu Dung Dung nói hết câu Diệp Dương Thành đã hiểu:

- Linh lực?

Diệp Dương Thành phát tay hỏi:

- Nàng cần bao nhiêu điểm linh lực?

Triệu Dung Dung không hiểu tiêu chuẩn phân chia linh lực của Diệp Dương Thành:

- Bao nhiêu điểm?

Triệu Dung Dung ngần ngừ nói:

- Dung Dung cần linh lực ba con số là phục hồi được hồn lực tiêu hao.

- Ba con số?

Diệp Dương Thành cũng không rõ tiêu chuẩn phân chia của Triệu Dung Dung, trầm nghĩ:

- Linh lực ba con số là bao nhiêu điểm?

Cửu Tiêu thần cách vừa giải thích vừa gợi ý:

- Mười điểm linh lực tương đương một con số, phát hiện hồn lực của linh phó Triệu Dung Dung không chống nổi nữa, xin hỏi có nuôi nấng cho linh lực không?

Tuy Diệp Dương Thành không thích Cửu Tiêu thần cách nói hai chữ nuôi nấng nhưng vẫn gật đầu, nói:

- Cho nàng năm con số linh lực.

Gợi ý hiện ra.

- Xác nhận nuôi nấng, xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách đút cho linh phó năm viên linh lực châu trong tay mình.

Lòng bàn tay trái Diệp Dương Thành hiện ra năm hạt châu nhỏ cỡ trân châu bình thường, màu trắng ngà tỏa ánh sáng mờ mờ lung.

Diệp Dương Thành giơ tay nhìn linh lực châu, hấn lập tức đưa năm viên tới trước mặt Triệu Dung Dung.

- Mau nuốt cái này!

Diệp Dương Thành mở miệng hỏi:

- Đây là linh lực năm con số, có đủ không? Nếu thiếu thì còn nữa.

Triệu Dung Dung nhìn thấy năm viên linh lực châu thì từ méo chuyển sang cười, vui vẻ gật đầu, nói:

- Đủ rồi, đủ rồi!

Triệu Dung Dung nũng nịu nói:

- Đa tạ chủ nhân ban cho linh lực!

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Mau nuốt xuống đi.

Diệp Dương Thành vẫy tay, trầm nghĩ:

- Lại phát hiện một công năng che giấu, hóa ra linh lực có thể ngưng tụ linh lực châu lấy ra từ Cửu Tiêu.

Triệu Dung Dung nhận lấy linh lực châu, há mồm nuốt xuống. Rất nhanh ngoài người Triệu Dung Dung tỏa ánh sáng sương mù, làm người không thấy rõ tình hình sau lớp sương mù.

Khi vàng sáng trắng biến mất, Triệu Dung Dung ngưng kết linh thể xuất hiện trước mặt Diệp Dương Thành.

Triệu Dung Dung hân hoan cướp lời:

- Chủ nhân, năng lực của Dung Dung đã đủ!

Diệp Dương Thành khó hiểu hỏi:

- Cái gì đủ năng lực?

- Thì chủ nhân kêu Dung Dung mặc quần áo!

Triệu Dung Dung cười tủm tỉm nói:

- Bây giờ Dung Dung có năng lực rồi, chủ nhân nhìn xem!

Triệu Dung Dung dứt lời đã mặc áo thung bó màu trắng, quần bò màu xanh ngọc, bọc kỹ từ đầu đến chân.

Diệp Dương Thành nhìn Triệu Dung Dung mặc đồ suýt té ngã.

Sớm biết cho nàng nhiều linh lực sẽ có kết quả này thì Diệp Dương Thành đã không tặng thêm hai số linh lực cho Triệu Dung Dung, tự tạo nghiệt.

Diệp Dương Thành buồn bực giậm chân, rầu rĩ nói:

- Lên giường, ngủ!

83. Chương 83: Tình Hình Khác Lạ.

Lưu Tuyết Oánh núp trong tủ áo của Lục Thế Minh hai tiếng, cố gắng ổn định nỗi lòng kinh hoàng.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay hù Lưu Tuyết Oánh sợ chết khiếp. Từ lúc Lưu Tuyết Oánh bị đàn em của Lục Thế Minh đánh xỉu trước cửa nhà, bỏ vào bao tải, khi tỉnh dậy nàng thấy hai tay chân bị trói, miệng bị nhét miếng vải, tư thế xấu hổ nằm trên giường.

Lục Thế Minh, mấy thuộc hạ của gã đi vào, nói tục tĩu, cười dâm khiến Lưu Tuyết Oánh cảm thấy cực kỳ sợ hãi và tuyệt vọng.

Lúc Lục Thế Minh cời đồ, Lưu Tuyết Oánh định tự sát. Chỉ cần cho Lưu Tuyết Oánh một cơ hội là nàng sẽ không chút do dự chộp ngay cái gì đó để tự tử, thoát khỏi hành hạ nhục nhã làm người ta không chịu nổi.

Sự việc tiếp theo càng làm Lưu Tuyết Oánh kinh hoàng. Lục Thế Minh bỗng nhiên chết, gã rú lên rồi mặt xanh lè, môi tím lịm, người co giật té cái bịch.

Tiếp theo là một đám ruồi bọ (ruồi trâu) bỗng nhiên bay tới, xoay quanh bên trên người Lưu Tuyết Oánh, bọ đáng như bảo vệ nàng. Cuối cùng một hình ảnh khiến Lưu Tuyết Oánh hãi hùng hiện ra.

Lưu Tuyết Oánh không thấy có ai trong phòng ngủ, nhưng nàng cảm giác rõ ràng có người cởi dây trói chân nàng! Lại còn móc chìa khóa từ túi Lục Thế Minh ra cởi còng tay, chuôi chìa khóa lơ lửng trong không trung mở còng tay cho Lưu Tuyết Oánh.

Hình ảnh kinh dị đó hù Lưu Tuyết Oánh sợ teo tim, nàng vừa thoát khỏi trói buộc liền run cầm cập trốn vào tủ áo, chìm trong khủng hoảng.

Sau đó bên ngoài rộ lên tiếng chuột kêu, mọi người hét chói tai sợ hãi. Rất nhanh tiếng hét biến mất, Lưu Tuyết Oánh nghe có tiếng khóc.

Lưu Tuyết Oánh không biết bên ngoài phòng ngủ xảy ra chuyện gì, nàng không dám đi ra tủ áo nhìn xem. Lưu Tuyết Oánh run lấy bẫy núp trong tủ áo, khóc nức nở. Chuyện xảy ra vào đêm nay vượt xa cực hạn chịu đựng của Lưu Tuyết Oánh.

Lưu Tuyết Oánh núp trong tủ áo sờ tay không thấy năm ngón thật lâu sau tiếng khóc, hét chói tai, chuột kêu bên ngoài ngừng bật. Diệp Dương Thành nghe tiếng bước chân rầm rập chạy vào phòng ngủ, giọng mấy nam nhân run rẩy.

Một nam nhân nói:

- Dừng . . . Dừng xăng đốt . . . Đốt xác Minh ca, rồi chôn ngoài thành, nếu . . . Nếu không . . . Chúng ta đều phải chết!

Mấy nam nhân khác hãi hùng gật gù đồng ý. Ngay sau đó tiếng bước chân xa dần, rất nhanh biến mất, phòng ngủ lại tĩnh lặng.

Lưu Tuyết Oánh chỉ nghe tiếng hít thở dồn dập, tiếng tim đập loạn nhịp của mình trong tủ áo.

Lưu Tuyết Oánh khó khăn lắm mới nổi lên can đảm hết sức cẩn thận đẩy cửa tủ ra. Phòng ngủ yên lặng không một bóng người, bên ngoài căn phòng cũng lặng im không có thanh âm.

Lưu Tuyết Oánh biết cứ trốn trong này không phải là cách, nàng nổi lên can đảm rón rén vòng qua chiếc giường lớn. Lưu Tuyết Oánh không thấy xác Lục Thế Minh đâu nữa, quần áo gã cởi cũng bị người ta dọn sạch, không có gì lạ.

Lưu Tuyết Oánh ra khỏi phòng ngủ, trong phòng khách lầu ba lặng yên.

Nguyên sòng bạc không còn ai, các vật trang sức đồ cổ đặt trong tầng hai bị nhân viên sòng bạc cướp sạch. Hiện trường trừ ngổn ngang hỗn loạn ra cầu thang thoát ra mùi tanh hôi cống rãnh.

Lưu Tuyết Oánh không quan tâm những điều này, nàng từ lầu ba chạy xuống lầu một, nhìn cửa lớn mở rộng, cầm đầu chạy ra ngoài.

Đêm nay Diệp Dương Thành ngủ rất say, đến bảy giờ rưỡi bị mẫu thân đập cửa dồn dập đánh thức khỏi giấc mộng.

Ngô Ngọc Phương nhìn Diệp Dương Thành cởi trần mơ ngủ, trách móc:

- Đứa nhỏ này, tối hôm qua đã nói với người là hôm nay dậy sớm một chút, nhìn xem đã mấy giờ?

- Mau rửa mặt súc miệng đi mở cửa tiệm!

Nghe mẫu thân Ngô Ngọc Phương trách móc, Diệp Dương Thành cười cười giải thích rằng:

- Tại ngày hôm qua mệt quá nên lỡ ngủ quên.

Không lẽ Diệp Dương Thành nói với Ngô Ngọc Phương là tối hôm qua hắn giết vài người, triệu tập bày chuột, gián, muỗi, ruồi trâu thanh lý sòng bạc Bảo Kinh Trấn, còn xúi linh phó Triệu Dung Dung cướp sạch thùng bảo hiểm của sòng bạc?

Diệp Dương Thành vào phòng vệ sinh qua loa đánh răng rửa mặt, mặc quần áo đang hoàn sau đó đóng cửa phòng lại, ngồi xồm bên giường kéo một cái rương mật mã màu xám bạc ra. Diệp Dương Thành mở nắp rương lấy ba xấp nhân dân tệ bỏ vào ba lỗ đen luôn mang bên người.

Diệp Dương Thành nhìn tiền đầy rương, bỗng ngẩng đầu hỏi Triệu Dung Dung:

- Dung Dung, nàng có biết loại pháp thuật che giấu nào không?

Triệu Dung Dung nhìn Diệp Dương Thành:

- Che giấu vật thể?

Triệu Dung Dung thành thật trả lời:

- Trước đêm hôm qua Dung Dung biết nhưng không thể kéo dài lâu, bây giờ thì có thể . . .

Nghe Triệu Dung Dung trả lời, tâm tình siêu hồi hận của Diệp Dương Thành giảm bớt một chút. Ít ra cho Triệu Dung Dung nhiều linh lực nàng có thể thi triển nhiều pháp thuật hơn, uy lực mạnh hơn.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành chỉ nhìn cái rương mật mã màu bạc dưới gầm giường, nói:

- Vậy nàng hãy che giấu những cái hòm này đi.

Triệu Dung Dung dứt khoát gật đầu, nói:

- Được!

Tay ngọc thon mảnh bay múa trước ngực, một luồng sáng trắng bắn vào gầm giường, tiếp đó . . .

Diệp Dương Thành nhìn rương mật mã màu bạc vẫn còn nằm dưới gầm giường, lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao không có phản ứng gì?

- Pháp thuật của Dung Dung vô hiệu với chủ nhân.

Triệu Dung Dung nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân có thể thấy những cái hòm này còn người khác thì không.

Diệp Dương Thành hiểu ra:

- Vậy sao?

Diệp Dương Thành đứng thẳng dậy, cười nói:

- Đi, nên ra tiệm.

Ba chiếc xe thương vụ màu lam ngừng ở đầu ngõ bên ngoài sông bạc Bảo Kinh Trấn, chín nam nhân mặc đồ tây màu đen từ hai mươi đến ba mươi lăm tuổi bước xuống xe. Bọn họ liếc nhau, nhắc chân chui vào ngõ nhỏ. Chín nam nhân mặc đồ tây màu đen đi hướng sông bạc.

Nếu lúc này Lục Thế Minh không chết, thấy chín nam nhân này sẽ biết ngay là đàn em thân tín của Lục Bính Khang, đại ca ruột của gã.

Đoàn người đến gần sông bạc, nam nhân trắng niên khoảng ba mươi bốn, lăm tuổi đi đầu bất ngờ dừng lại, khẽ kêu:

- Ủa?

Nhìn theo ánh mắt của gã thì thấy cửa lớn sông bạc mở rộng.

Theo quy định sông bạc của Lục gia, dù có kinh doanh hay không thì không thể mở rộng cửa lớn, sẽ có vài người đứng trông chừng trước cửa, chuyên môn đóng và mở cửa.

Lúc này cửa sông bạc mở rộng, bọn họ đi vào không thấy du côn phụ trách trông chừng.

Thấy tình hình khác lạ, lòng nam nhân trắng niên dâng lên bất an, bước chân nhanh hơn đi hướng sông bạc.

84. Chương 84: Toàn Bán Hàng Xưởng.

Bất an trong lòng nam nhân trắng niên trở thành hiện thực sau mấy chục giây. Đại sảnh lầu một sông bạc hỗn độn, trong không khí nồng nặc mùi tanh hôi. Đứng ngoài cửa nhìn bên trong, các chiếu bạc đặt ở đại sảnh bị dời đi, xúc xắc, bài, bài cừu vùn vùn rơi đầy đất.

Sông bạc yên lặng, tĩnh lặng khiến người sợ hãi. Đối diện tình huống như vậy, mặt nam nhân trắng niên trắng bệch, hít một hơi thật sâu, sải bước đi vào đại sảnh.

Nam nhân trắng niên rướn cổ rống to:

- Còn ai không?

Tiếng hồi âm vắng vắng nhưng không lời đáp lại, sông bạc yên tĩnh lặng lẽ trình bày sự kiện kinh hồn xảy ra tại đây buổi tối hôm qua.

Một nam nhân trẻ tuổi đứng sau lưng nam nhân trắng niên thấy tình hình này thì hơi khó hiểu, bước ra một bước nhỏ.

Thanh niên nghiêng đầu nhìn nam nhân trắng niên mặt xanh mét, cẩn thận hỏi:

- Vinh ca, cái này . . .

Vinh ca lạnh lùng liếc nam nhân trẻ tuổi:

- Tám người đi lên tầng trên, lục soát từng tầng!

Vinh ca trầm giọng nói:

- Trong vòng năm phút thống nhất những gì các người thấy báo cáo lại cho ta. Nếu nhận ra có ai còn trong này thì mang tới chỗ ta, đi mau!

Chín người đều là thân tín của Lục Bính Khang nhưng địa vị Vinh ca cao hơn tám người khác nhiều.

Nghe Vinh ca ra lệnh, tám người vội gật đầu đồng thanh kêu lên:

- Vâng vâng vâng . . .

Đám người tản ra điều tra nguyên sông bạc.

Từ lầu một dò xét lên tầng cao nhất rồi vòng về tầng một, rất nhanh tình huống đại khái của sông bạc được báo cáo vào tai Vinh ca.

- Vinh ca, không thấy bóng người trong đại sảnh lầu một. Quầy rượu, hai mươi bàn đánh bạc đều bị người đập bể lấy trộm tất cả thứ đáng giá. Hành động rầm rộ chắc là người sông bạc làm, nếu không thì không thể nào không ai phát hiện ra.

- Vinh ca, lầu hai phòng VIP cũng giống vậy. Đồ đồng cổ, bất cứ thứ đáng giá tiền trang trí trong mấy gian phòng ngủ, phòng khách, bên ngoài hàng lang đều bị người hốt sạch, chắc cũng là người sông bạc làm.

- Vinh ca, lầu ba . . .

Tình huống mỗi tầng đại khái giống nhau, thứ gì đáng giá đều bị người cuỗm sạch sẽ, để lại cho chín nam nhân mặc áo đen là những thứ đồ vỡ hay quá to không dời đi được. Ví dụ chiếu bạc, pho tượng Quan nhị gia thờ trong tầng một, tầng hai.

Vinh ca nghe tám người lần lượt báo cáo, sắc mặt gã cực kỳ âm trầm. Vinh ca đứng lặng tại chỗ gần ba phút, gã hít một hơi, lấy di động ra khỏi túi. Vinh ca bấm số điện thoại phòng làm việc hiện nay của Lục Bính Khang.

Sau khi đường dây thông, Vinh ca báo cáo mập mờ:

- Khang ca, phản ứng của Lục Thế Minh nhanh hơn chúng ta, đã mang toàn bộ thứ có giá trị trong sông bạc Bảo Kinh Trấn bỏ chạy.

Lục Bính Khang đang chủ trì đại cục trong phòng làm việc của mình đứng bật dậy từ ghế xoay.

- Cái gì?

Nét mặt Lục Bính Khang sa sầm hỏi:

- Bỏ chạy?

- Lục Thế Minh không chạy một mình, chắc trước khi bỏ trốn hắn đã giải tán tất cả người sòng bạc, muốn lẫn lộn nghe nhìn tiện cho việc chạy trốn.

Nghe Vinh ca báo cáo, Lục Bính Khang tức giận giậm chân:

- Tổ cha nó!

Lục Bính Khang nói:

- Coi như hắn khôn. Mặc kệ Bảo Kinh Trấn, đi sòng bạc Hồng Liễu Trấn, Nhạc Dương Trấn thu tiền cho ta. Phải rồi, ta kêu người chuẩn bị hộ chiếu và vé máy bay . . .

Không đợi Lục Bính Khang nói hết câu, Vinh ca cung kính nói:

- Khang ca cứ yên tâm.

Vinh ca trả lời:

- Đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ bên Khang ca kết thúc kế hoạch là chúng ta có thể cùng đi.

Lục Bính Khang vừa lòng gật đầu, nói:

- Rất tốt.

Lục Bính Khang nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống, sau đó khuôn mặt tươi cười đông lại.

Lục Bính Khang khinh thường hừ lạnh một tiếng:

- Cùng đi? Hừ!

Lục Bính Khang tự biết lượng sức mình, người nói lá gan của gã không to như mặt ngoài. Sau khi hay tin Lục Vĩnh Huy chết trong Bảo Kinh Trấn, phản ứng đầu tiên của Lục Bính Khang không phải bảo vệ địa vị Lục gia trong Ôn Nhạc huyện, không phải làm sao ổn định cục diện sắp hỗn loạn mà là làm cách nào nhanh chóng gom tiền Lục gia vào túi mình.

Lục Bính Khang lợi dụng đội thuộc hạ thân tín thần không biết quỷ không hay dời số tài sản này đi nước ngoài, ôm tiền bỏ trốn, ném cục diện bong bong sau khi Lục Vĩnh Huy chết cho người Lục gia. Còn về sự chết sống của người Lục gia thì Lục Bính Khang không rảnh lo nhiều.

Một mình Lục Bính Khang đứng trong phòng làm việc nhìn thị trấn Ôn Nhạc huyện bên ngoài khung cửa sổ, gã lộ biểu tình đắc ý. Nhưng Lục Bính Khang chưa kịp nở nụ cười thì cửa văn phòng khép kín bỗng vang tiếng nổ, bị người đá bật ra.

Tim Lục Bính Khang đập nhanh, gã quay đầu lại quát to:

- Là ai?

Đập vào mắt Lục Bính Khang là đôi mắt tràn ngập tức giận lóe tia sáng lạnh.

Đối diện đôi mắt đó, tim Lục Bính Khang rút cái bịch, gã nở nụ cười khó xem hơn mếu:

- Sao người xuất hiện sớm vậy?

Bảo Kinh Trấn, đường Triều Dương.

Diệp Dương Thành cúi đầu, khom lưng kiểm kê quần áo đã hết hàng, nói:

- Kiểu quần này chỉ còn lại hai mươi tám và ba mươi, số khác hết hàng.

Sau lưng Diệp Dương Thành là Diệp Cảnh Long đi cùng hắn từ trong nhà đến cửa tiệm. Diệp Cảnh Long cầm cuốn vở, một tay cầm bút thủy tinh màu đen ghi lại kết quả Diệp Dương Thành kiểm hàng.

Diệp Dương Thành kiểm kê từng món một, rất nhanh liệt kê danh sách các hàng đã hết. Diệp Dương Thành lấy cuốn vở từ tay Diệp Cảnh Long, ngoắc Vương Tuệ Tuệ lại.

Diệp Dương Thành nói:

- Tuệ Tuệ, các người lại đây nhìn xem, đợi chút nữa đừng bị lộn.

Vương Tuệ Tuệ đang lau cửa kính nghe lời buông khăn lau, lên tiếng:

- Rồi, đến đây!

Vương Tuệ Tuệ cười tủm tỉm bước tới, vừa đi vừa nói:

- Lão Diệp, bây giờ người ra dáng hơi giống ông chủ rồi!

Diệp Dương Thành cười khê:

- Ha ha, phải không?

Diệp Dương Thành đưa vở cho Vương Tuệ Tuệ, dặn dò:

- Chờ chút nữa khách đến, ba người chia khu vực, đừng đi lung tung như ngày hôm qua.

Vương Tuệ Tuệ gật đầu, nói:

- Biết rồi.

Vương Tuệ Tuệ cầm cuốn tập nhìn lướt qua, kinh ngạc hỏi:

- Ủa? Sao hết hàng nhiều vậy?

Diệp Dương Thành xoa trán:

- Hàng dáng người thống nhất, còn lại là số lớn hoặc nhỏ.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Qua hai ngày sẽ có hàng mới, tạm bán thế này đi.

Vương Tuệ Tuệ gật gù:

- Ừm!

Vương Tuệ Tuệ ngược lên nhìn Diệp Dương Thành, hỏi:

- Nhưng lão Diệp, tiệm chúng ta bán quần áo giá thế này thì người có lời được không?

Diệp Dương Thành thâm giật nảy mình nhưng hấn phản ứng rất nhanh, biểu tình không lộ ra chút sơ hở.

- Không lẽ Tuệ Tuệ cho rằng ta bán lỗ?

Diệp Dương Thành ổn định cảm xúc, mỉm cười nói:

- Những quần áo này là hàng lấy từ xưởng, khuy, tóm lại không bị lỗ, ít lãi bán nhiều.

Diệp Dương Thành rất gian xảo, hấn chỉ nói một nửa còn lại cho Vương Tuệ Tuệ tự tưởng tượng. Vương Tuệ Tuệ lộ vẻ mặt đã hiểu, cầm cuốn vở xoay người đi.

Cùng lúc đó, một chiếc xe hàng nhỏ đậu trước cửa tiệm. Cửa sổ xe hạ xuống, nam nhân ngồi trên ghế lái sốt ruột kêu Diệp Dương Thành:

- Tiểu huynh đệ, cuối cùng ta đã tìm được người!

85. Chương 85: Một Cẩn Răng Một Giậm Chân.

Diệp Dương Thành nghe nam nhân sốt ruột chất chứa vui mừng kêu người, hắn định quay đi đến quầy ngồi bỗng chốc cứng người lại.

- A!

Diệp Dương Thành ngược lên nhìn hướng phát ra thanh âm, một khuôn mặt tròn trĩnh đập vào mắt hắn.

Nam nhân mở cửa xe, nhanh nhẹn nhảy xuống ghế lái. Đứng nhìn nam nhân này lùn mập, khi đi đường đầy khí thế. Nam nhân như cơn gió, xông vào cửa tiệm, chạy tới mấy bước chop tay Diệp Dương Thành.

Nam nhân lùn mập nói:

- Tiểu huynh đệ, nếu như không tìm được người nữa thì ta điên thật!

Diệp Dương Thành nhìn nam nhân mập lộ biểu tình lo âu và sốt ruột, hắn ngây người:

- Có chuyện gì?

Vài giây sau Diệp Dương Thành hỏi tiếp:

- Nhưng Cầu lại không ăn cái gì?

Vừa nghe Diệp Dương Thành hỏi, nam nhân mập lùn tỏ khổ:

- Không chỉ không ăn đồ!

- Thậm chí không uống nước! Từ lần trước ăn thức ăn ở nhà người một lần, sau khi về nhà nó không ăn không uống hơn mười ngày, nó . . .

Diệp Dương Thành giật mình kêu lên:

- Bây giờ nó ở đâu?

Hơn mười ngày không ăn không uống? Một người không uống nước mấy ngày sẽ chết, dù nó có là con chó, dù là loài Tăng Ngao bị kẻ lừa đảo hiểm độc thần hóa cũng không chịu nổi.

- Nằm ở ghế sau, đã thở ra nhiều hít vào ít. Thú y nói theo tình trạng hiện nay nó nên chết từ lâu, nhưng đến bây giờ nó vẫn mở to mắt không biết đang chờ cái gì. Này này, chờ ta một chút!

Nam nhân mập lùn chưa nói hết câu Diệp Dương Thành đã nóng ruột nóng gan đẩy gã sang một bên, nhấc chân lao ra khỏi cửa hàng. Diệp Dương Thành chạy tới đằng trước xe hàng nhỏ, nhìn thấy Nhung Cầu nằm trên ghế sau xe hàng.

Nhung Cầu không còn bộ dáng uy vũ như hai mươi mấy ngày trước, nó hơi thở mong manh nằm trên ghế. Lông dài nâu sáng bóng đã khô héo rồi tung, thân hình to khỏe giờ da bọc xương. Mắt Nhung Cầu không có tiêu cự, hơi thở yếu ớt, tất cả chỉ hướng một sự thật: Nhung Cầu sắp chết!

Thấy Diệp Dương Thành ngơ ngác đứng bên cạnh xe nhìn Nhung Cầu nằm trên ghế, tâm tình nam nhân mập lùn cực kỳ căng thẳng.

- Tiểu huynh đệ, nó . . . Còn cứu được không?

Nam nhân mập lùn đứng bên cạnh Diệp Dương Thành, cẩn thận hỏi:

- Nếu cứu được thì xin tiểu huynh đệ giúp một tay, nếu hết thuốc chữa thì . . .

Diệp Dương Thành lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn nam nhân mập, hỏi:

- Hết thuốc chữa lại như thế nào?

- Nếu hết thuốc cứu sợ là lão bà của ta sẽ giết nó để . . . Để ăn.

Nam nhân mập lùn lúng túng nói:

- Tiểu huynh đệ không biết, ta bỏ ra mười mấy vạn mua nó, gia đình luôn phản đối. Lão bà của ta thấy mười mấy vạn có khả năng mất sạch nên . . .

Diệp Dương Thành hiểu tình hình của nam nhân ục ịch, càng hiểu thâm tử của gã gai mắt Nhung Cầu đến cỡ nào. Nếu Diệp Dương Thành không cứu Nhung Cầu thoát cửa quỷ thì nó sẽ . . .

Tuy Diệp Dương Thành và Nhung Cầu không tiếp xúc lâu nhưng hắn rất thích chó Tàng Ngao trung thành tận tâm này. Kêu Diệp Dương Thành trợ mắt nhìn Nhung Cầu bị làm thịt chó thì hắn không chịu được, hắn không thể thấy chết không cứu.

Diệp Dương Thành nói:

- Nâng nó xuống dưới đây.

Nam nhân ục ịch trông thấy hy vọng, vội gật đầu lia:

- Được được!

Tuy mấy thú y đều tuyên án tử vong cho Nhung Cầu, nhưng nam nhân ục ịch bỏ ra mười mấy vạn mua nó về, gã phải chữa ngựa chết thành ngựa sống, có bệnh vái thầy tứ phương.

Nam nhân ục ịch cùng Diệp Dương Thành nâng Nhung Cầu xuống xe. Diệp Dương Thành kêu Diệp Cảnh Long lấy một tấm vải trải dưới đất trước cửa tiệm, đặt Nhung Cầu xuống.

Diệp Dương Thành liếc xe hàng nhỏ, nói với nam nhân ục ịch:

- Người lái xe đậu ở chỗ khác đi, tiệm của ta còn phải buôn bán.

Giờ Diệp Dương Thành nói gì là nam nhân ục ịch nghe nấy:

- Biết biết!

Nam nhân ục ịch gật đầu vội vã xách chìa khóa lên xe, khởi động xe, gã lái chiếc xe hàng nhỏ khỏi cửa tiệm Diệp Dương Thành.

Nam nhân ục ịch rời đi, Diệp Dương Thành không rảnh rồi, sai Diệp Cảnh Long lấy một bình nước khoáng đến. Diệp Dương Thành định dùng thần quyền cho Nhung Cầu uống nước, một chút nước cũng tốt.

Nhung Nhung Cầu bây giờ đã cùng đường bí lối, đừng nói uống nước, nó mở miệng còn khó khăn. Chỉ có đôi mắt nhìn như không tiêu cự còn lóe tia sáng kiên cường, có lẽ đây là tín niệm duy nhất khiến nó sống.

Diệp Dương Thành nhìn nước khoáng rót vào lại bị phun ra, hắn bó tay. Dù gì Diệp Dương Thành không phải thú y, mấy lần trước khiến Nhung Cầu ăn cơm hoàn toàn nhờ công hiệu của thần quyền, không liên quan gì hắn.

Diệp Dương Thành ngồi xổm bên cạnh Nhung Cầu, tay nhẹ vuốt lông dài màu nâu khô héo, bất ngờ hắn có cảm giác. Nhung Cầu khẽ run, cảm xúc vùng vẫy trước khi chết bỗng chốc phóng to vô hạn khiến tinh thần Diệp Dương Thành chấn động.

Có lẽ phúc chí tâm linh, hoặc ma xui quỷ khiến, Diệp Dương Thành đứng bật dậy. Hắn vụt ngoái đầu nhìn tiệm bán quần áo thời trang xéo bên mình.

Chợt có tiếng rống to:

- Lưu Tuyết Oánh, khỉ gió, nếu còn chút lương tâm thì mau qua đi thăm Nhung Cầu!

Thanh âm to như sấm nổ ầm ầm trên đường Triều Dương dần đông người.

Lưu Tuyết Oánh thần thờ trở về cửa tiệm, đang định mở cửa bỗng ngậy như phồng, chìa khóa mấy lần từ trong túi ra trượt khỏi ngón tay rơi xuống đất.

Lưu Tuyết Oánh chậm rãi quay người nhìn theo hướng giọng nói Diệp Dương Thành. Nhung Cầu nằm im trước cửa tiệm Diệp Dương Thành đập vào mắt Lưu Tuyết Oánh. Biểu tình trên mặt Lưu Tuyết Oánh cực kỳ phức tạp, có vui mừng, ngạc nhiên, đau lòng, sấm hối và . . . Lưu luyến.

Lưu Tuyết Oánh kêu lên:

- Nhung Cầu!

Lưu Tuyết Oánh không thèm nhặt chìa khóa rớt dưới đất, nàng bước nhanh chạy hướng Diệp Dương Thành và Nhung Cầu nằm dưới chân hẻm, lệ chảy dài hai bên gò má.

Giờ phút này, Lưu Tuyết Oánh cực kỳ hối hận, tin niệm kiên quyết bắt giặc dao động. Lưu Tuyết Oánh bán Nhung Cầu đổi lấy mười vạn khối tiền mở một tiệm quần áo không quá đắt khác là đúng hay sai?

Lưu Tuyết Oánh chạy nhanh tới bên cạnh Nhung Cầu, nhìn tình trạng hiện nay của nó, tim nàng đau như bị dao cắt.

- Nhung Cầu bị gì?

Mắt Lưu Tuyết Oánh đầm lệ nhìn Diệp Dương Thành, giọng run rẩy:

- Rốt cuộc Nhung Cầu bị gì?

Diệp Dương Thành định thuyết minh tình huống thì Nhung Cầu nằm dưới đất, không thể uống nước bỗng nhiên phát ra tiếng gầm gừ:

- Ư ư . . .

Nhung Cầu cựa quậy muốn đứng dậy.

Diệp Dương Thành cúi đầu nhìn, thấy khóa mắt Nhung Cầu chảy hai giọt lệ. Giờ phút này, Diệp Dương Thành đã hiểu tin niệm chống đỡ Nhung Cầu không muốn nhắm mắt là cái gì.

Lòng Diệp Dương Thành cực kỳ rung động, hắt cấn răng giậm chân, quay đầu hỏi nam nhân ục ịch đậu xe xong chạy về cửa tiệm.

- Ta muốn mua Nhung Cầu, người ra giá đi.

86. Chương 86: Cứu Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành thốt lời làm mọi người có mặt ngây ngẩn.

- Mua. . . Mua nó?!

Trừ nam nhân ục ịch lộ biểu tình mừng rỡ ra, Lưu Tuyết Oánh ngạc nhiên nhìn Diệp Dương Thành. Lưu Tuyết Oánh không đoán ra tại sao Diệp Dương Thành muốn mua Nhung Cầu sắp đi bán muối.

Diệp Cảnh Long đứng bên cạnh Diệp Dương Thành không chút kiêng dè la lên:

- Ca, con chó này sắp chết còn mua làm gì? Có số tiền đó chẳng bằng . . .

Diệp Cảnh Long chưa nói hết câu bị Diệp Dương Thành liếc xéo:

- Câm miệng!

Diệp Dương Thành quay đầu nói với nam nhân ục ịch:

- Ra giá đi.

Nam nhân ục ịch rất vui vẻ diễn biến đột ngột này, dù sao Nhung Cầu là gánh nặng rất lớn cho gã. Quan trọng hơn, nếu Diệp Dương Thành không cứu nam nhân ục ịch được thì trừ giết làm thịt ra nó còn có tác dụng gì?

Nam nhân ục ịch ôm suy nghĩ giảm bớt bao nhiêu tổn thất hay bấy nhiêu nên không há mồm ngoạm miếng lớn.

Nam nhân ục ịch cẩn thận nhìn vẻ mặt Diệp Dương Thành nghiêm túc:

- Tiểu huynh đệ, con chó này không có người cứu thì đã chết sớm.

Nam nhân ục ịch vươn tay phải mập mạp ra, ngần ngại nói:

- Nếu tiểu huynh đệ muốn mua nó thì ta sẽ không ra giá cắt cổ, mọi người cũng thấy tình huống hiện nay của nó. Khi mua nó ta bỏ ra mười mấy vạn, bây giờ . . . Giá này đi.

Nam nhân ục ịch xòe năm ngón tay, lòng thấp thỏm không biết Diệp Dương Thành có đồng ý không, dù gì trông Nhung Cầu đã hết đường cứu.

Diệp Dương Thành không phải nào tàn xúc động vùng tiền ra đường, hắn nắm chắc tâm lý của nam nhân ục ịch nên thẳng thắn cho cái giá làm gã khóc mếu.

- Năm trăm?

- Tiểu huynh đệ làm ơn đừng đùa.

Nam nhân ục ịch nhăn mặt nói:

- Nếu là năm trăm khối tiền thì ta mang về nhà làm thịt ăn cho rồi.

Nam nhân ục ịch mới nói xong Lưu Tuyết Oánh đứng bên cạnh kích động nhảy ra, trợn mắt trừng gã:

- Người dám!?

Diệp Dương Thành liếc Lưu Tuyết Oánh, không quan tâm nam nhân ục ịch có đồng ý hoặc không, hắn chắc giá:

- Ba ngàn đi.

Diệp Dương Thành hếch cằm với Diệp Cảnh Long, sai bảo:

- Cảnh Long, vô quỳ lấy ba ngàn khối tiền ra đây.

Diệp Cảnh Long nhăn mặt cười khổ nói:

- Ca, thật sự muốn mua nó sao?

Diệp Cảnh Long chỉ vào Nhung Cầu nằm dưới đất, khuyên nhủ Diệp Dương Thành:

- Ca nhìn cho kỹ, con chó này sắp tắt thở!

Diệp Dương Thành không tức giận, cười mắng:

- Ta làm việc còn cần người dạy sao?

Diệp Dương Thành cốc đầu Diệp Cảnh Long:

- Mau đi lấy tiền. Nếu phụ mẫu có hỏi thì người nói ta bỏ ra ba trăm mua con chó này, nếu chuyện đổ vỡ thì coi chừng tiền tiêu vặt của mình.

Diệp Dương Thành chợt trúng điểm yếu làm Diệp Cảnh Long hết đường phản đối, gục đầu than thở:

- Biết . . . Rồi.

Diệp Cảnh Long xoay người vào trong tiệm, rất nhanh lấy một xấp nhỏ nhân dân tệ đưa vào tay Diệp Dương Thành, lưu luyến nhìn ba ngàn khối tiền.

Diệp Cảnh Long lại khuyên lần cuối:

- Ca, không nghĩ lại được sao?

Diệp Dương Thành lắc đầu, nói:

- Không cần.

Diệp Dương Thành nhận lấy tiền rồi giao cho nam nhân ục ịch ngay, hắn nói:

- Ta không giấu gì người, Nhung Cầu đã bệnh rất nặng, để lại cho người sớm muộn gì sẽ tắt thở. Tuy nhiên ta quen một bằng hữu làm nghề thú y, kỹ thuật và kinh nghiệm dày dặn. Mặc dù phí chữa bệnh cao chút nhưng ta không muốn bỏ cuộc.

Nam nhân ục ịch cầm tiền, không nói gì thêm.

Nam nhân ục ịch cúi đầu nhìn Nhung Cầu, thở dài thườn thượt.

- Hy vọng người có thể chữa khỏi cho nó.

Nam nhân ục ịch để lại một câu rồi rời đi, thậm chí không đếm số tiền ba ngàn khối.

Nam nhân ục ịch không biết rằng Diệp Dương Thành nói câu này không chỉ cho gã nghe còn có Lưu Tuyết Oánh đứng bên cạnh.

Vào phút nguy cấp nhất nhìn thấy một tia sáng mờ khiến Lưu Tuyết Oánh tiến lên một bước chop tay Diệp Dương Thành, nằng cấn môi, hốc mắt ngấn lệ.

- Diệp . . . Diệp Dương Thành, người thật . . . Thật sự có thể kêu bằng hữu cứu sống Nhung Cầu?

Diệp Dương Thành trợn trắng mắt:

- Bây giờ nó chưa chết.

Diệp Dương Thành xoay người sai Diệp Cảnh Long kêu một chiếc xe hơi đến, lại ngoái đầu nói với Lưu Tuyết Oánh:

- Nhưng chỉ cần có một chút hy vọng thì ta sẽ cố dốc hết sức.

Lưu Tuyết Oánh nhẹ gật đầu, rụt rè cảm ơn Diệp Dương Thành:

- Cảm . . . Cảm ơn người . . .

Diệp Cảnh Long đã kêu xe taxi đến. Diệp Dương Thành sai Diệp Cảnh Long nâng Nhung Cầu lên xe.

Diệp Dương Thành ngoái đầu nhìn Lưu Tuyết Oánh, nói:

- Nếu muốn cảm ơn ta thật thì hôm nay trông tiệm giúp ta. Ta cần đưa Nhung Cầu đi chỗ bằng hữu của ta, trong tiệm không ai trông chừng thì không được.

Lưu Tuyết Oánh bản năng lắc đầu từ chối:

- Trông tiệm giúp người? Cái này . . .

Người nam nhân ục ịch đã được đưa lên xe hơi khẽ run, Lưu Tuyết Oánh thấy vậy nuốt ngược lời định nói vào bụng.

Lưu Tuyết Oánh đành gật đầu, nói:

- Vâng . . . Được rồi.

Diệp Dương Thành liếc Lưu Tuyết Oánh, nhảy lên xe.

- Các người quay về đi, có lẽ chiều hôm nay ta mới về được.

Diệp Dương Thành chợt nhớ một điều, cười bí hiểm với mấy người Diệp Cảnh Long, Vương Tuệ Tuệ, Lưu Tuyết Oánh:

- Phải rồi, tình trạng hiện giờ của nam nhân ục ịch là bởi vì nó tự tuyệt thực, chỉ nó hơi lấy lại sức, ăn cơm được thì không phải hoàn toàn không có hy vọng chữa khỏi . . .

Nghe Diệp Dương Thành nói làm Lưu Tuyết Oánh vừa mừng vừa sợ. Diệp Cảnh Long lén giơ ngon cái với Diệp Dương Thành. Đại ca có khác, thì ra là vậy. Hèn gì đại ca chịu bỏ ba ngàn khối tiền mua một con chó Tàng Ngao trông bộ dáng sắp chết. Chờ chữa khỏi thì một con chó Ngao to như vậy bán ra cũng cỡ mười mấy vạn.

Diệp Dương Thành để lại hy vọng cho đám người, quay sang nói với tai xế xe hơi:

- Bác tài, làm phiền đi trạm xe tiếp theo.

Bảo Kinh Trấn chỉ có một trạm xe, là con đường ngựa to duy nhất từ Bảo Kinh Trấn đi ra ngoài. Dọc theo đường cái dưới chân núi người thấy đường dài và đường ngắn.

Đám người Lưu Tuyết Oánh, Diệp Cảnh Long, Vương Tuệ Tuệ cho rằng Diệp Dương Thành muốn đưa Nhung Cầu đi thị trấn Ôn Nhạc huyện. Nhưng sự thật là khi Diệp Dương Thành đến trạm xe, hắn ôm Nhung Cầu ngồi xe taxi, Triệu Dung Dung theo sau cùng chạy vào vùng núi tận cùng Bảo Kinh Trấn.

Diệp Dương Thành ngồi xe hơi đi đường cái hơn nửa canh giờ rồi cuộc tới Long Tây Hương Bảo Kinh Trấn. Taxi ngừng trước rừng trúc, Diệp Dương Thành ôm Nhung Cầu xuống xe.

Chờ xe hơi chạy khuất tầm mắt, xung quanh không có ai, Diệp Dương Thành chạy ngay vào rừng trúc. Diệp Dương Thành ôm Nhung Cầu đi hướng rừng cây dày đặc sau rừng trúc.

Trên đường đi Triệu Dung Dung luôn im lặng giờ không kiềm được hỏi ra nghi vấn:

- Chủ nhân định cứu con chó to này sao?

Diệp Dương Thành trợn trắng mắt hỏi ngược lại:

- Nhảm nhí, nếu không cứu nó thì ta mua làm gì?

Triệu Dung Dung hiểu ra:

- Cũng đúng.

Diệp Dương Thành không biết nên nói cái gì.

87. Chương 87: Bá Vương Xuất Thế.

Rừng trúc này không lớn, đi qua cuha đến ba phút là sẽ vào rừng tùng. Diệp Dương Thành tìm một mặt đất hơi bằng phẳng, hắn đặt Nhung Cầu thở hồng hộc sắp tắt thở xuống đất. Diệp Dương Thành đứng thẳng người hoạt động tay chân giãn gân mấy lần.

Diệp Dương Thành nói với Triệu Dung Dung:

- Dung Dung, nàng hãy ở bên cạnh trông chừng, thấy có ai tới gần trong vòng năm trăm thước lập tức trở về báo cho ta ngay, biết không?

Triệu Dung Dung gật đầu, nói:

- Dung Dung biết.

Triệu Dung Dung lắc người biến mất trong không khí.

Sai Triệu Dung Dung tuần tra phòng thủ, Diệp Dương Thành không còn nỗi lo gì nữa. Diệp Dương Thành khụy gối ngồi xuống cạnh Nhung Cầu, vuốt nhẹ lông dài nâu khô héo.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Nhung Cầu ơi Nhung Cầu, ngươi nhớ tiết kiệm điểm giúp ta.

Nhung Cầu khẽ rên:

- Ư . . .

Nhung Cầu biết Diệp Dương Thành mang nó đến đây là vì cứu mạng, cộng với hắn toát ra uy nghiêm thần quyền chậm rãi xóa đi chấp niệm của nó với Lưu Tuyết Oánh. Đôi mắt tối tăm không tiêu cự trong khoảnh khắc này trở nên sáng trong.

Lúc trước nam nhân ục ịch khám thú y, lý do thú y tuyên bố Nhung Cầu sẽ chết chủ yếu vì nó muốn tuyệt thực. Trong tình huống đó dù các thú y có cứu Nhung Cầu thì nó sẽ lại nhịn ăn, có cứu hay không thì khác gì?

Nhưng bây giờ Nhung Cầu có ý nghĩ cầu sinh, bởi vì Diệp Dương Thành xuất hiện chậm rãi thay thế địa vị Lưu Tuyết Oánh trong cuộc sống của nó. Nhung Cầu nhờ đó có chấp niệm mới để sống.

Diệp Dương Thành không biết tâm lý Nhung Cầu thay đổi, lúc này hắn pahạp phồng lo sợ. Để cường hóa một con ruồi trâu nho nhỏ Diệp Dương Thành tốn ba mươi điểm công đức huyền điểm, hai trăm bốn mươi điểm linh lực. Nhung Cầu ột thước hai, dài gần hai thước sẽ làm Diệp Dương Thành mất bao nhiêu linh lực hoặc công đức huyền điểm đây?

Diệp Dương Thành gãi mũi, cười khổ thầm nghĩ:

- Cứ tưởng đầu mình đã là phú ông.

Nhưng nói sao thì Diệp Dương Thành không thể nhìn Nhung Cầu chết, hắn tuyệt đối không làm được. Tiêu hao thì kệ nó, dù sao có thể kiếm lại linh lực, công đức huyền điểm. Diệp Dương Thành nhớ sông bạc Diên Đăng Trấn nhiều hơn Bảo Kinh Trấn, quy mô cũng lớn hơn. Cùng lắm xuống tay với sông bạc Diên Đăng Trấn!

Diệp Dương Thành quyết định xong nhìn Nhung Cầu chằm chằm, hắn nheo mắt mặc niệm hai chữ cường hóa.

- Chó Tàng Ngao: Động vật chó lai bình thường, trời sinh tính bướng bỉnh cương cường. Cao: 82cm. Thể trọng: 39kg. Trạng thái: Cực kỳ yếu ớt. Xác xuất cường hóa thành công: Cao. Cường hóa sơ giai cần ba trăm điểm công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa trung giai cần chín trăm điểm công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa cao giai cần hai ngàn bảy trăm điểm công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa chung cực cần tám ngàn một trăm điểm công đức huyền điểm hoặc linh lực. Hiện tại người có năm ngàn sáu trăm lẻ bảy công đức huyền điểm, một ngàn tám trăm mười điểm linh lực, có thể cường hóa đẳng cấp cao nhất ục tiêu chó Ngao. Xin hãy chọn đẳng cấp cường hóa: Sơ giai, trung giai, cao giai.

Nhìn Cửu Tiêu thần cách gợi ý, Diệp Dương Thành đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ hao công đức huyền điểm, linh lực, chỉ có thân cao của Nhung Cầu là làm hắn khó hiểu.

- A! Sao chỉ có 82cm?

Diệp Dương Thành bản năng sờ cái đầu to của Nhung Cầu, hắn lấy lại tinh thần, đã hiểu tại sao chỉ có 82cm.

Đầu tiên Diệp Dương Thành đoán thân cao của Nhung Cầu bằng mắt chứ không đo kỹ càng. Thứ hai, lông dài trên đầu Nhung Cầu. Vậy nên chiều cao thật mới có 82cm là bình thường.

Về chuyện Nhung Cầu không phải Tàng Ngao thuần chủng mà là tạp giao thì Diệp Dương Thành không hề bất ngờ. Tàng Ngao giờ đã bị kẻ bán chó tăng bóc thành thần thoại, dù là mấy năm trước Diệp Dương Thành không tin phụ thân của Lưu Tuyết Oánh sẽ mau con Tàng ngao thuần chủng giá trên trời cho nàng.

Diệp Dương Thành do dự nhìn gợi ý thật lâu, đắn đo tính toán mấy bận, cuối cùng hắn chọn cường hóa trung giai. Trước mắt Diệp Dương Thành không có nhiều công đức huyền điểm, sắp tới có rất nhiều chỗ cần dùng công đức huyền điểm. Diệp Dương Thành không thể vì nổi hứng một phút, cường hóa cao cấp cho Nhung Cầu làm chậm trễ tất cả kế hoạch đã đặt ra.

Diệp Dương Thành thầm quyết định, nhanh chóng lựa chọn.

- Cường hóa trung giai!

- Sử dụng công đức huyền điểm!

Cửu Tiêu thần cách phản ứng ngay, hiện ra hàng gợi ý:

- Tuyển chọn thành công, bắt đầu cường hóa.

Vẫn cách cũ, một luồng khí mát mẽ toát ra từ Cửu Tiêu xuyên qua gân mạch bắn ra từ đầu ngón tay Diệp Dương Thành rơi vào người Nhung Cầu.

Một luồng sáng trắng ngay sau đó cũng bắn vào người Nhung Cầu. Diệp Dương Thành và Nhung Cầu sinh ra cảm giác máu thịt liên nhau như có như không.

Ánh sáng bạc mông lung nhanh chóng bao bọc Nhung Cầu. Khác với lúc cường hóa ruồi trâu, lần này Nhung Cầu cường hóa trung giai mất mười mấy giây mới xong.

Ánh sáng bạc mông lung dần tan biến, trong đầu Diệp Dương Thành hiện lên các số liệu của Nhung Cầu sau khi cường hóa.

- Cường hóa thành công!

- Chó tàng Ngao: Động vật chó lai cường hóa trung giai, bẩm sinh thính giác bình thường. Cao 90cm, nặng: 43kg. Trạng thái: Cực kỳ đói khát. Tốc độ chạy nhanh: 150km/1h. Thời gian cực hạn tốc độ chạy: Bốn tiếng. Tuổi thọ: Bốn mươi lăm năm. Sức cắn: 560kg. Độ phù hợp người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách: Trung cực.

Diệp Dương Thành nhìn các số liệu sau khi Nhung Cầu được cường hóa, hẩn lau mồ hôi trán.

Lúc trước Diệp Dương Thành rất mê Tàng Ngao nên hiểu biết khá nhiều về giống loài này. Chỉ nói chiều cao, bây giờ Nhung Cầu cao 90cm chưa chắc cao nhất trong Tàng Ngao nhưng thuộc hàng đầu nổi bật.

Tiếp theo là tốc độ chạy, bởi vì hình thể của Tàng Ngao quá to, quá nặng ký, ít có Tàng Ngao nào chạy nhanh hơn 80km/1h. Nhưng tốc độ chạy hiện giờ của Nhung Cầu là 150km, chạy lâu khoảng bốn giờ. Tức là một ngày Nhung Cầu ít nhất chạy được khoảng 600 km!

Có lẽ chờ khi Nhung Cầu chạy xong, phục hồi sức khỏe còn có thể chạy tiếp, cố gắng một phen thì một ngày chạy ngàn km không quá khó khăn.

Sức cắn thì Tàng Ngao trưởng thành bình thường khoảng hơn 100kg. Sức cắn của Nhung Cầu đến 560kg, nghe rợn cả người. Sức cắn 560kg có ý nghĩa thế nào? Nghĩa là Nhung Cầu tấp một cái cắn nát bảy đầu người trưởng thành.

Tới tuổi thọ, tuổi Tàng Ngao bình thường là mười, hai mươi năm. Bây giờ Nhung Cầu được cường hóa trung giai sống lâu bốn mươi lăm năm, nếu cường hóa chung cực thì được mấy trăm năm!

Về cân nặng, Diệp Dương Thành hiểu rõ bây giờ chỉ tại Nhung Cầu tuyệt thực nên nhẹ ký, nếu không ngoài ý muốn, trong vòng một tháng nó sẽ lại tăng cân bình thường. Tức là từ sáu mươi đến tám mươi ký, hoặc nặng hơn nữa.

Từng số liệu Nhung Cầu bây giờ so sánh đại khái số liệu của Tàng Ngao khác, Diệp Dương Thành ra kết luận là: Nhung Cầu hiện nay có lẽ đã hoàn toàn xứng đáng làm bá vương trong chó ngao.

- Má ơi, đây đúng là vua loài chó ngao!

Diệp Dương Thành cúi đầu nhìn Nhung Cầu lông dài màu nâu lại sáng bóng, tay hẩn nhẹ nhàng vuốt đầu to của nó.

Diệp Dương Thành nói:

- Sau này theo ta lăn lộn đi.

Nhung Cầu nằm sấp dưới đất bỗng bật dậy, ngửa đầu hú:

- Gâu gâu!!!

Diệp Dương Thành không chịu nổi, bộ dạng Nhung Cầu không còn ốm yếu.

88. Chương 88: Tặng Người Một Con Đường Thênh Thang.

àng khiến Diệp Dương Thành lặng câm là khi Nhung Cầu ngẩng đầu sửa ầm ĩ, một con sóc xui xẻo bị hù sợ té từ trên cây xuống cách nó chưa tới một thước. Con sóc nằm ngay đơ, chắc nó đã xỉu.

Nhung Cầu không bỏ qua cho con sóc xui xẻo, tiến lên hai bước nuốt nó vào bụng.

Nhung Cầu ăn xong con sóc xui xẻo, bụng nó cực kỳ đói thèm thường ngược lên nhìn Diệp Dương Thành. Chỉ một con sóc nhỏ không thể thỏa mãn bao tử Nhung Cầu, sức ăn của con Tàng Ngao trưởng thành lớn kinh khủng.

Diệp Dương Thành nhìn đôi mắt khát vọng của Nhung Cầu, hần lẩm bẩm:

- Sóc nhỏ đáng thương, để ta siêu độ cho người.
- Thành công siêu độ oan hồn uống mạng, cộng hai công đức huyền diệu.
- Thành công trừng trị kẻ ác, cộng năm mươi công đức huyền diệu.
- Thành công trừng trị kẻ ác, cộng năm mươi công đức huyền diệu.

Ba gợi ý liên tục làm Diệp Dương Thành đứng ngây tại chỗ. Siêu độ oan hồn uống mạng thì đúng nhưng trừng trị kẻ ác là sao?

Diệp Dương Thành suy tư nửa ngày, tập trung chú ý vào hai hung thủ vụ án giết người Dương gia Lâu Phường thôn.

- Chẳng lẽ là . . . Hai người kia?

Diệp Dương Thành nhớ rõ đoạn thời gian trước hai tên côn đồ bị xử tử hình, hay bây giờ chúng đã bị xử bắn?

Vì xác định suy đoán của mình, Diệp Dương Thành ngần ngừ giây lát, lấy điện thoại di động ra, lục tìm số điện thoại của Trần Thiếu Thanh.

Trước khi nhấn nút gọi, Diệp Dương Thành cúi đầu héch càm với Nhung Cầu, nói:

- Mấy ngày tiếp theo người hoạt động tự do trong khu rừng này, kiếm gì ăn đi, qua mấy hôm ta sẽ đón người về.

Nghe Diệp Dương Thành ra lệnh, Nhung Cầu không hề bất mãn, nó gửa đầu sủa:

- Gâu gâu!

Nhung Cầu vọt ra ngoài, rất nhanh biến mất sâu trong rừng rậm.

Diệp Dương Thành không lo lắng an toàn cho Nhung Cầu, theo trạng thái hiện nay của nó trong rừng có động vật nào làm gì được Nhung Cầu? Đáng lo nhất là các động vật sống trong rừng, bây giờ Nhung Cầu rất đói bụng.

Diệp Dương Thành buồn cười lắc đầu, ném hết những suy nghĩ lung tung ra ngoài. Diệp Dương Thành ấn nút gọi số điện thoại Trần Thiếu Thanh.

Bên Trần Thiếu Thanh khá bận rộn, gã vội vàng hỏi:

- Lão Diệp, có gì không?

Diệp Dương Thành không định hỏi nhiều, hần cười hỏi vấn đề mình muốn biết:

- Thiếu Thanh, lần trước người bắt hai hung thủ giết người trong bệnh viện có phải hiện tại đã bị xử bắn?

Trần Thiếu Thanh khó hiểu hỏi:

- Người hỏi cái này làm cái gì?

Không đợi Diệp Dương Thành giải thích, Trần Thiếu Thanh nói ngay:

- Một tuần trước đã bị phán tử hình, tính thời gian thì hôm nay lên pháp trường xử bắn. Chỗ ta đang bận rộn, nếu không có chuyện gì thì ta cúp máy đây.

- Ừm! Người làm việc đi.

Diệp Dương Thành cười tùm tùm cúp máy, nhét di động vào túi, nở nụ cười nghiền ngẫm.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Thì ra có thể thông qua cách này tăng công đức huyền diệu. Thiếu Thanh ơi Thiếu Thanh, người sắp giàu to! Huynh đệ ta đây tặng người một con đường thành thăng!

Ngay lúc đó, Triệu Dung Dung phụ trách tuần tra bỗng hiện ra trước mặt Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân, có người tới!

Triệu Dung Dung bĩu môi nghiêng đầu hướng tây bắc nói:

- Ba người, đang đi tới chỗ này.

Diệp Dương Thành lấy lại tinh thần, cười khê:

- Ha ha ha! Đi.

Diệp Dương Thành mở miệng nói:

- Tiếp tục đi sâu vào trong một đoạn, làm xong việc thì về.

Triệu Dung Dung ngạc nhiên nhìn chỗ Nhung Cầu đã nằm:

- Ủa? Chủ nhân . . .

Triệu Dung Dung không thấy bóng dáng Nhung Cầu đâu, thắc mắc hỏi:

- Con chó to đâu rồi?

Diệp Dương Thành giải thích qua loa:

- Nó đi giải quyết dạ dày.

Diệp Dương Thành mỉm cười, quay người bước trên con đường mòn khúc khuỷu vào sâu trong rừng.

Nếu hôm nay đã đến nơi này Diệp Dương Thành quyết định làm vài chuyện nên làm, đỡ cho hấn gọi đám sâu vào nhà mình, vừa rắc rối vừa khó khăn.

Trong rừng sâu núi thẳm không thiếu những độc vật biết bay, ví dụ như ong vò vẽ mà người bình thường hay nghe nhắc nhiều nhất. Tuy Diệp Dương Thành không thể tìm được tổ ong vò vẽ, hấn cũng không cần một tổ ong làm tay sai, cần tinh chứ không cần số lượng.

Ong vò vẽ là loài côn trùng có mặt khắp nơi. Trừ ong vò vẽ ra có thể gọi chúng nó là ong bắp cày, ong vàng. Mặc dù nhiều chủng loại nhưng trên cơ bản một trời một vực, người bình thường rất khó phân chia giống loài ong, chỉ biết nó chích người, có thể giết người.

Đối với Diệp Dương Thành thì ong vò vẽ là lựa chọn tốt nhất trong lòng, tốc độ bay nhanh, tính cơ động lớn, hình dạng nhỏ nhưng chất độc thì không nhỏ chút nào.

So sánh với không có mà Diệp Dương Thành rất vừa lòng thì ong vò vẽ ưu tú hơn nhiều. Sau nhiều lần đắn đo, ong vò vẽ thành lựa chọn ưu tiên khi Diệp Dương Thành vào khu rừng bồi dưỡng tinh binh.

Diệp Dương Thành mang theo Triệu Dung Dung xuyên qua cánh rừng rậm, hấn bước vào sườn núi. Diệp Dương Thành ngừng lại dưới gốc cây hấn không biết tên.

Diệp Dương Thành quay đầu nói với Triệu Dung Dung:

- Tiếp tục tuần tra, cố gắng trong vòng một dặm không để ai vào. Một khi có người xâm nhập lập tức trở về cho ta biết.

Triệu Dung Dung gật đầu, nói:

- Dung Dung biết.

Triệu Dung Dung lại biến mất trong không khí.

Nguyên Bảo Kinh Trấn và một nửa Diên Đãng Trấn trở thành khu vực quản lý của Diệp Dương Thành, tổng diện tích 100 km vuông, có cỡ bốn mươi km vuông là rừng núi, chưa tính những ngọn đồi độ cao hơn mặt biển ba mươi thước.

Cộng với mấy năm nay bảo vệ cánh rừng càng rậm rạp, trong rừng núi bốn mươi km vuông hơn một nửa là rừng sâu núi thẳm ít dấu chân người. Tình huống như vậy đừng nói là triệu tập mấy chục con ong vò vẽ tổ thành tổ thành một đội tinh binh, coi như Diệp Dương Thành muốn tạo đoàn quân tinh binh cũng không thành vấn đề. Điều kiện là Diệp Dương Thành có đủ công đức huyền diệu để hấn cường hóa đám ong vò vẽ.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Ba mươi con ong vàng đơn độc đến đây!

Lần này muốn triệu tập ong vàng thích đơn độc trong đoàn thể loài ong chứ không phải ong vò vẽ thích xây tổ, có tập tích lũy đàn xã hội.

Lần này Diệp Dương Thành muốn tạo ra đội tinh binh có tính cơ động cao, ong vàng đơn độc là sự lựa chọn tốt nhất. Những con ong vò vẽ bẩm sinh thích xây tổ một khi rời khỏi tổ ong năm trăm thước sẽ lạc đường, không thích hợp làm thành viên đội tinh binh.

Diệp Dương Thành ra lệnh chưa tới một phút đã có một con ong vàng đập cánh kêu vù vù xuất hiện trước mặt hắn. Con ong vàng ngoan ngoãn đậu trong lòng bàn tay Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành giơ tay lên ngắm nghía kỹ con ong vàng, có hai màu đen và vàng. Màu vàng chiếm khắp tứ chi con ong, nhìn kỹ thật là oai phong.

Diệp Dương Thành nhìn con ong vàng trong lòng bàn tay, hắn liên tưởng đến hình ảnh làm hắn ngạc nhiên: Ruồi trâu cường hóa chung cực bay cao trăm thước dẫn đội, sau lưng nó là ba mươi con ong vàng oai phong thành hình tam giác bay lượn.

Mười phút sau, Diệp Dương Thành yêu cầu ba mươi con ong vàng đơn độc lần lượt đáp xuống trước mặt hắn.

89. Chương 89: Cường Hóa Ong Vàng Sơ Giai.

Trong Bảo Kinh Trấn chỉ có một sông bạc quy mô lớn, đó là của người Lục gia mở. Trừ sông bạc Lục thị có chút quy mô ra còn lại sông bạc nằm trong chợ hoặc rừng núi heo hút.

Không ai giấu kín tin sông bạc Bảo Kinh Trấn người đi nhà trồng, cũng không người cố ý che giấu. Sau khi ba chiếc xe hơi định đến lấy tiền sau đó tay trắng trở ra, khoảng chín giờ mấy, mấy tay cờ bạc lắc lư chui vào ngõ nhỏ.

Ngay sau đó, tin tức sông bạc Bảo Kinh Trấn đã không còn một ai nổ tung bên tai nhiều dân cờ bạc.

Đa số người thấy khó tin, nhiều người nghe tin này tự mình chạy đi xem, cuối cùng ra kết luận giống nhau. Sông bạc Bảo Kinh Trấn thật sự không còn ai.

Không chỉ vắng người, nguyên sông bạc lộn xộn, nhìn thoáng qua như vôi vàng hốt của trong thời chiến loạn.

Nhiều người chứng thực tin tức này, đám người kinh doanh sông bạc nhỏ hơn hở ra mặt. Người từng nợ tiền sông bạc Lục gia thì pahạp phồng lo sợ không biết người của sông bạc có tìm tới cửa không?

Người duy nhất thấy tức giận là các ông lớn Bảo Kinh Trấn.

Sở trưởng đồn công an, Lâm Phong biểu tình phức tạp nửa tức giận nửa vui mừng, nhưng đa phần là giận dữ.

Lâm Phong nghe cấp dưới báo tin, gã đứng bật dậy khỏi chiếc ghế.

- Lặng lẽ bỏ trốn sao?

Lâm Phong đi tới đi lui trước bàn làm việc, sắc mặt âm trầm.

Lâm Phong từng nằm trong số người bảo kê cho sòng bạc Bảo Kinh Trấn, mỗi tháng được hưởng số tiền không dưới năm vạn. Lâm Phong bán lương tâm làm nhiều chuyện che lấp cho sòng bạc, nhưng cầm tiền bôi trơn thì lương tâm gã không có gì bất an. Lấy tiền của người, tiêu tai giúp!

Nhưng bây giờ Lục Vĩnh Huy đã chết, sòng bạc Lục gia Bảo Kinh Trấn trong một đêm chạy sạch. Sòng bạc to lớn dừng nói là con người, thậm chí không thấy một con chuột!

Người sòng bạc rút khỏi Bảo Kinh Trấn, phe bị tổn thất nặng nhất là các ông lớn thói quen nhận lợi lộc. Mặc dù Lục gia có thể lớn tại Ôn Nhạc huyện nhưng cái kiểu ăn cháo đá bát thế này khiến đám sếp Bảo Kinh Trấn giận dữ.

Cơ giận của một, hai người không sao, ba hay bốn người còn nhỏ. Nhưng khi toàn bộ nhân viên chính phủ Bảo Kinh Trấn ôm lòng bất mãn, Lục gia đi rồi thì thôi, sau này muốn quay về sẽ cực kỳ khó khăn.

Cảm giác bức tức vì bị người đùa giỡn dâng lên trong lòng Lâm Phong, gã vừa tức giận vừa bó tay với Lục gia. Nhưng nói sao thì Lâm Phong không chấp nhận nhịn nhục như thế.

Lâm Phong có thể leo lên ghế sở trường đồn công an tất nhiên có chút nhân mạch. Lâm Phong dẫn đi nhiều lần, gã cầm điện thoại trên bàn làm việc lên, bấm số điện thoại người quen hiện làm phó cục trưởng phân cục ở huyện. Lâm Phong báo cáo đầu đuôi những gì Lâm Phong làm trong Bảo Kinh Trấn.

Cuối cùng Lâm Phong đầy ắp ý nói:

- Bên ta có lập hồ sơ người Lục gia và sòng bạc có liên lạc, kèm theo vài chứng cứ . . .

Không ai ngu ngốc. Lục Vĩnh Huy bắt điểm yếu của sếp lớn, dùng chính sách roi và kẹo ngọt buộc bọn họ đi chung thuyền. Đám quan cũng không ngu, mỗi người tự chừa đường lui. Ngày thường bọn họ tiếp xúc với Lục gia hoặc nhiều hoặc ít nắm giữ tội chứng, vào phút mấu chốt tự bảo vệ mình, bị buộc bắt đắc dĩ thì đem ra. Dù không làm chết Lục gia cũng quyết tâm xé một miếng thịt xuống!

Bình thường cầm tiền bảo kê thì không sao, nhưng bây giờ . . .

Sau khi Lâm Phong gọi điện thoại cho nui dựa sếp lớn thì trưởng trấn, phó trưởng trấn, thư ký trấn ủy, các ông quan Bảo Kinh Trấn không hẹn mà cùng báo lên tình hình sòng bạc Lục gia lặng lẽ rút khỏi Bảo Kinh Trấn.

Ôn Nhạc huyện vốn đã dậy sóng ngầm vì cái chết của Lục Vĩnh Huy, ao nước này càng hỗn độn hơn, tất cả trở nên lơ mơ mê lỵ. Những ông lớn từng bán mạng cho Lục gia nay thái độ trở nên mập mờ, không còn dốc hết sức nữa.

* * *

- Ông vàng: Côn trùng bình thường, bẩm sinh tính nóng nảy. Xác xuất cường hóa thành công: Cao. Cường hóa sơ giai cần mười lăm điểm công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa trung giai cần bốn mươi lăm điểm công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa cao giai cần một trăm ba mươi lăm điểm công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa chung cực cần bốn trăm lẻ năm điểm công đức huyền điểm hoặc linh lực. Hiện người có bốn ngàn tám trăm lẻ chín công đức huyền điểm, một ngàn tám trăm mười linh lực, có thể cường hóa đẳng cấp cao nhất cho côn trùng mục tiêu là chung cực. Xin hãy lựa chọn đẳng cấp cường hóa: Sơ giai, trung giai, cao giai, chung cực.

Diệp Dương Thành vừa cúi đầu nhìn ba mươi con ong vàng xếp thành hàng ngang trước mũi chân mình vừa trầm ngâm nhìn gợi ý của Cửu Tiêu thần cách.

Chắc chắn ba mươi con ong vàng này sẽ là đội viên đội tinh binh cơ động của Diệp Dương Thành, nhưng hẳn không định tốn nhiều công đức huyền điểm hoặc linh lực cho chúng nó. Nếu muốn xóa sổ thì tung ruồi trâu ra là xong, tội gì khiến ba mươi con ong vàng thành sinh vật kịch độc chích một cái là chết người.

Nhưng nếu cường hóa đẳng cấp quá thấp thì Diệp Dương Thành sợ sẽ không được hiệu quả như mình mong muốn. May mắn sinh vật cường hóa có thể lên từng bậc, sẽ không tốn nhiều công đức huyền điểm, linh lực.

Diệp Dương Thành suy tư giây lát, thầm quyết định:

- Dùng linh lực cường hóa sơ giai hết ba mươi con ong vàng trước mặt.

Diệp Dương Thành không quá lo sau khi cường hóa sơ giai sẽ có hiệu quả gì. Nếu sau khi cường hóa không được như ý Diệp Dương Thành muốn thì hẳn có thể cường hóa ong vàng lên trung giai.

Cửu Tiêu thần cách gợi ý:

- Tuyển chọn thành công, bắt đầu cường hóa!

Diệp Dương Thành lại cảm nhận một cảm giác giống y như lúc cường hóa ruồi trâu, Nhung Cầu.

Ba mươi cột sáng bạc như súng máy bắn ra từ đầu ngón tay Diệp Dương Thành nhập vào người ba mươi con ong vàng. Vàng sáng bạc mông lung bao phủ ong vàng.

Chưa tới một giây sau cường hóa thuận lợi kết thúc, mau đến nỗi Diệp Dương Thành không kịp nháy mắt thì mọi thứ đã chấm dứt.

Ba mươi con ong vàng thân thể màu bạc và vàng sau khi cường hóa sơ giai đập vào mắt Diệp Dương Thành. Ánh mắt nhìn ba mươi con ong vàng đã cường hóa, hẳn kiếm không được tán thán.

- Uy vũ!

Đúng là uy vũ, hình dạng ba mươi con ong vàng không thay đổi gì nhiều nhưng rất một màu làm người hao mắt. Màu bạc và vàng dung hợp hoàn mỹ, hài hòa khiến người ta không kiếm được tán thán.

- Cường hóa thành công!

- Ong vàng: Công trùng cường hóa sơ giai, bẩm sinh tính nóng nảy. Tốc độ bay: 175km/1h. Thời gian bay dài nhất: Ba tiếng. Tuổi thọ: Ba năm. Cực hạn cơ thể chịu áp lực lớn nhất: 50kg. Sức bật kim độc phần đuôi: 80g. Độ phù hợp với người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách: Sơ giai.

Diệp Dương Thành nhìn các mục số liệu sau khi ong vàng cường hóa sơ giai, vừa lòng gật đầu, nói:

- Mỗi tiếng là 175km, thời gian bay lâu nhất là ba tiếng, hoàn toàn đạt yêu cầu cơ động.

Triệu Dung Dung lại hiện ra, biểu tình kỳ lạ nói:

- Chủ nhân, lại người đến . . .

90. Chương 90: Có Người Chôn Cùng Là Đủ Rồi.

Diệp Dương Thành đang định sắp xếp chiến lược cho ba mươi con ong vàng cường hóa sơ giai, sắp đặt chúng nó ở khu vực nào để hẳn có thể triệu tập ít nhất ba con ong vàng tới mọi lúc mọi nơi. Diệp Dương Thành không ngờ Triệu Dung Dung một lần nữa mang đến tin tức khiến hẳn bực mình.

- Lại có người đến?

Diệp Dương Thành gật đầu nói:

- Trong rừng hoang núi vắng này sao có nhiều người rảnh rỗi đến đây vậy?

- Vẫn là ba người lúc trước.

Triệu Dung Dung nhướn đuôi mày nói:

- Hai nam nhân bốn mươi mấy tuổi, một cậu bé tám, chín tuổi, hiện giờ đang đi hướng này.

Diệp Dương Thành nghe Triệu Dung Dung nói, hẳn nghĩ được mùi không bình thường:

- Hai nam nhân mang theo một bé trai tám, chín tuổi vào rừng làm cái gì?

Diệp Dương Thành hỏi dồn:

- Ba người có gì khác lạ không?

Triệu Dung Dung chau môi:

- Khác lạ?

Triệu Dung Dung nghiêng đầu ngẫm nghĩ, lắc đầu nói:

- Không thấy có gì lạ. Hai nam nhân tay cầm đường nói cười với cậu bé. Phải rồi, cậu bé cầm ống nhôm, chơi rất vui.

- Chẳng lẽ là bọn buôn người?

Diệp Dương Thành nhớ mấy hôm trước xem tin ti vi, hẳn liên tưởng ngay đến bọn buôn người khiến ai cũng ghét. Nhưng Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ lại thấy không ổn, nếu là bắt cóc con nít thì sau khi thành công nên nhanh chóng rời khỏi chỗ gây án mới đúng, tại sao mang nó vào núi làm chi?

Diệp Dương Thành nghĩ tới nghĩ lui không đoán ra được.

Diệp Dương Thành phỏng đoán hai nam nhân sắp dẫn cậu bé đến gần chỗ mình, hẳn héch cầm nói với Triệu Dung Dung:

- Tìm một chỗ núp đi, không chừng chuyện này có gì lạ.

Triệu Dung Dung chưa bao giờ cãi lời Diệp Dương Thành nói, nghe hẳn sai bảo thì gật đầu, nói:

- Được!

Triệu Dung Dung chỉ bụi cỏ cây tùng gần đó:

- Phía dưới chỗ kia có một cái hố nhỏ, chủ nhân núp trong đó sẽ không bị bọn họ trông thấy.

Diệp Dương Thành nhẹ gật gù:

- Ừm!

Diệp Dương Thành ra lệnh cho ba mươi con ong vàng:

- Lấy ta làm trung tâm tự do hoạt động trong phạm vi ba trăm thước, nhưng không thể tập kích bất cứ sinh vật nào, đặc biệt là nhân loại.

Tác dụng của thần quyền thật sự không thể tưởng tượng. Ba mươi con ong vàng linh hồn yếu ớt vốn không nghe hiểu tiếng người bây giờ dường như nghe hiểu mệnh lệnh của Diệp Dương Thành. Các ong vàng vỗ cánh bay lên, chớp mắt tản ra.

Diệp Dương Thành chợt nhớ một điều, triệu một con ong vàng về nắm trong lòng bàn tay, hẳn sẽ bước đi hướng lùm cỏ gần đó.

Diệp Dương Thành ẩn mình đi, đẩy bụi cỏ hở một khe nhỏ để quan sát tình hình đường mòn khúc khuỷu cách không xa.

Diệp Dương Thành mới ngồi trong bụi cỏ chưa tới ba phút thì hai nam nhân trung niên một mập một ốm, một ột thấp xuất hiện ngay khúc cua đường mòn. Giữa hai nam nhân trung niên là một cậu bé khoảng tám tuổi, tay cầm ống nhôm hớn hờ nhìn quanh qua ống kính, chơi rất là vui.

Hai nam nhân trung niên nói chuyện với nhau, giọng rất nhỏ, Diệp Dương Thành cách khá xa nên không nghe được.

Diệp Dương Thành không chịu bó tay, hẳn sớm chuẩn bị đối sách. Lúc trước Diệp Dương Thành giữ lại con ong vàng trở thành tai mắt của hắn. Diệp Dương Thành nhắm mắt lại, thả nắm tay ra, hẳn điều khiển ong vàng bay hướng tổ ba người kỳ lạ.

Hai nam nhân trung niên mang đứa trẻ đi trên đường nhỏ vào sâu trong vùng núi. Nam nhân vừa lùn vừa gầy, da trắng, mặc áo xám tay ngắn nhìn nam nhân vừa cao vừa mập đi bên cạnh mình.

Nam nhân lùn do dự nói:

- Triều Lai, sao ta cảm giác chuyện này . . . Kỳ kỳ.

- Người nói xem oắt con Đường Xán Hoa có khi nào báo cảnh sát không?

Nam nhân cao to mặt nọng hung tợn nghe nam nhân lùn gầy nói thì nhướng cao chân mày.

- Báo cảnh sát thì sao? Cùng lắm giết con tin!

- Nay Kiến Vĩ, hay người muốn rút?

- Làm gì có!

Nam nhân lùn gầy nét mặt sa sầm nói:

- Oắt con Đường Xán Hoa dồn chúng ta vào đường cùng, không cần một miếng thịt trên người hấn thì ta làm sao cam lòng rút tay lại?

Nam nhân cao to nghe vậy mỉm cười, vẻ mặt hung tợn dịu đi nhiều.

Nam nhân cao to vỗ vai nam nhân lùn gầy:

- Vậy mới phải.

Nam nhân cao to hếch cằm hướng bóng lưng cậu bé nhảy nhót đi đằng trước, nói:

- Đi thêm một lúc nữa là Quả Tử câu, bên trong không có người, xử tiểu tử này đừng để nó chạy.

Nam nhân lùn gầy nhếch môi cười gian:

- Đã sớm chuẩn bị sẵn.

Nam nhân lùn gầy móc cuộn dây thừng, một cái khăn lông từ túi quần sau mông ra, gã nhảy tới vài bước túm cổ áo cậu bé. Mặc cho cậu bé khóc la vùng vẫy, nam nhân lùn gầy dùng dây thừng trói cậu bé lại, khăn lông bịt miệng nó. Chốc lát sau cậu bé mới rồi còn thân thiết gọi thúc thúc đã bị trói thành bánh chưng.

Hai nam nhân lộ ra bộ mặt thật, tội phạm bắt cóc.

Diệp Dương Thành nhìn đến đây đã hiểu mục đích chuyến đi của ba người, nhưng hấn không định nhảy ra cứu cậu bé ngay. Có hai điều, thứ nhất là Diệp Dương Thành không tiện ra mặt, Triệu Dung Dung cũng không thể lộ mặt trước cậu bé. Thứ hai, chỗ này trong rừng sâu, nếu xử lý hai nam nhân kia thì cậu bé làm sao rời đi?

Xem tình hình thì hai nam nhân trung niên không định hành hạ cậu bé nên Diệp Dương Thành không sót ruột, hấn thông dong theo sau bọn họ, vào khe núi được dân bản xứ gọi là Quả Tử câu. Mãi khi hai nam nhân trung niên mang cậu bé vào miếu Quan Âm bỏ hoang.

- Không cần biết ta là ai, bây giờ nhi tử của người đàn ở trong tay chúng ta. Biết điều thì mang một trăm vạn tiền mặt lại đây chuộc người, nếu người dám báo cảnh sát hoặc qua hai tiếng nữa không thấy tiền thì hãy chuẩn bị nhật xác cho nhi tử bảo bối của mình!

Vẫn là trò cũ gọi điện tổng tiền Đường Xán Hoa. Diệp Dương Thành mơ hồ nghe giọng Đường Xán Hoa hốt hoảng như đang khuyên: Đừng xúc động, ta không cần ngọn núi kia vân vân. Có vẻ Đường Xán Hoa đã đoán được thân phận của nam nhân lùn gầy gọi điện thoại.

Nhưng Đường Xán Hoa không biết rằng gã xúc động thốt lời làm hai nam nhân trung niên cảnh giác hơn.

Nam nhân lùn gầy cười âm trầm:

- Đường Xán Hoa, ta và nhi tử của người đang ở miếu Quan Âm Quả Tử câu. Cho người bốn mươi lăm phút đồng hồ mang theo nữ nhi cả và hai trăm vạn tiền mặt đến.

- Chuẩn bị một chiếc xe đầy dầu cho ta, nếu người dám báo cảnh sát hoặc mang ai đến, ta mà thấy có rục rịch gì thì cái mạng nhỏ của nhi tử người không còn. Dù sao Đinh Kiến Vĩ ta đây đã bị người buộc tới đường cùng, trước khi chết kéo nhi tử của người chôn cùng cũng đủ rồi.

Nếu đã bị Đường Xán Hoa đoán ra thân phận thì nam nhân lùn gầy không dùng giọng giả nữa, trực tiếp xé rách da mặt. Nam nhân lùn gầy cố ý tạo ảo giác khiến Đường Xán Hoa tưởng lầm trong miếu Quan Âm chỉ có có Đinh Kiến Vĩ và nhi tử của Đường Xán Hoa.

Bên kia đầu dây, Đường Xán Hoa ngây ngẩn:

- Mang theo Tiểu Phân?

Nam nhân lùn gầy dẫn đường tư duy Đường Xán Hoa, tên gốc này thật sự cho rằng chỉ có một mình Đinh Kiến Vĩ.

Nam nhân lùn gầy gật đầu, nói:

- Được, được, trong nhà ta có sẵn hai trăm vạn tiền mặt, Tiểu Phân cũng ở nhà, ta đi qua ngay.

91. Chương 91: Tiến Một Bước Mở Rộng Chiến Lợi Phẩm.

Diệp Dương Thành dùng đầu gối nghĩ cũng đoán ra ý định của Đường Xán Hoa.

Đường Xán Hoa và Đinh Kiến Vĩ quen nhau nên biết Đinh Kiến Vĩ chính là nam nhân vừa lùn vừa gầy. Nhi tử bị bắt cóc khiến Đường Xán Hoa hoảng loạn, gã không rảnh suy đoán lời Đinh Kiến Vĩ nói là thật hay giả.

Đường Xán Hoa ngây thơ cho rằng có thể đánh gục Đinh Kiến Vĩ được, dù mang theo con gái cả là thiếu nữ tên Tiểu Phân vẫn có thể ung dung ứng đối với Đinh Kiến Vĩ, mang theo một trai một gái an toàn rời đi.

Đây là tư duy của người bình thường, nhưng Đường Xán Hoa bỏ qua một điều là Đinh Kiến Vĩ không nói thật. Trong miếu Quan Âm trừ nam nhân lùn gầy ra còn có nam nhân trung niên vóc dáng cao to. Tức là nếu Đường Xán Hoa mang hai trăm vạn tiền mặt, con gái cả Tiểu Phân đến miếu Quan Âm như dê vào miệng cọp, đưa đồ ăn lên tận họng.

Nam nhân lùn gầy cúp điện thoại.

Nam nhân cao to cười lớn vỗ vai Đinh Kiến Vĩ, nói:

- Lão Đinh ơi lão Đinh, người rất hợp làm nghề này.

Mặt mày Đinh Kiến Vĩ âm hiểm nói:

- Cô cả nhà Đường Xán Hoa năm nay mười tám tuổi, trở mã tươi ngon mọng nước . . .

Đinh Kiến Vĩ cười dâm:

- Lão tử ngắm nàng đã lâu, hôm nay sẽ cho nàng ném mùi làm nữ nhân.

Nam nhân cao to hoàn toàn không chú ý đến đáy mắt Đinh Kiến Vĩ lóe tia tàn nhẫn:

- Không sai, cho nàng ngâm thứ của lão tử!

Nam nhân cao to cười dâm dăng:

- Cho Đường Xán Hoa nhìn, xem nữ nhi của hắn bị chúng ta cười thế nào!

Đinh Kiến Vĩ hòa theo:

- Đương nhiên đương nhiên.

Chỉ có Diệp Dương Thành bám vào người ông vàng chú ý thấy khi Đinh Kiến Vĩ gật gù không quên sờ dao găm giắt sau hông.

Diệp Dương Thành không muốn tìm hiểu giữa Đinh Kiến Vĩ, nam nhân cao to, Đường Xán Hoa có ân oán gì, hắn chỉ biết cậu bé là vô tội, Tiểu Phân con gái cả của Đường Xán Hoa cũng vô tội!

Nếu nói lúc trước Diệp Dương Thành trệ ác là vì kiếm số lớn công đức huyền diệu, linh lực thì bây giờ hắn cực kỳ tức giận những lời Đinh Kiến Vĩ, nam nhân cao to đã nói. Diệp Dương Thành khẳng định nếu Đường Xán Hoa mang tiền và người đến, chắc chắn Đinh Kiến Vĩ, nam nhân cao to sẽ làm hành động ác độc đã nói.

Diệp Dương Thành biết chắc một điều, khi tay cầm tiền, người cũng trong tay Đinh Kiến Vĩ, nam nhân cao to thì tiếp theo đó là giết con tin. Đinh Kiến Vĩ sẽ thừa dịp nam nhân cao to không chú ý đâm chết gã, mang theo hai trăm vạn tiền mặt bỏ trốn thật xa.

Từ xung đột nâng lên tầm giải quyết bằng cách giết người, bên trong dính dáng bao nhiêu ân oán? Xem Đường Xán Hoa đồng ý ngay yêu cầu của Đinh Kiến Vĩ là biết gã cũng chẳng phải người tốt gì. Nếu không tại sao Đinh Kiến Vĩ, nam nhân cao to luôn miệng nói chính Đường Xán Hoa buộc hai người vào đường cùng?

Diệp Dương Thành nhìn sự việc phát triển đến tình trạng này, hẳn biết chưa tới thời cơ ra tay. Ít nhất chờ Đường Xán Hoa mang người, tiền lại đây. Diệp Dương Thành chợt nhớ một điều, Trần Thiếu Thanh!

Diệp Dương Thành trợn to mắt nhìn hướng Triệu Dung Dung đứng cạnh mình, mở miệng nói:

- Dung Dung, bây giờ nàng đi miếu Quan Âm đằng trước khoảng ba trăm thước, trông chừng hai tên côn đồ bắt cóc giùm ta.

- Nếu bọn họ định làm gì cậu bé thì nàng đừng ngại gì hết, làm thịt chúng rồi phi tang thi thể, đừng để ai phát hiện. Nếu chúng không làm gì thì cứ yên lặng nhìn là được, đừng làm gì hết, chờ lệnh của ta.

Triệu Dung Dung gật đầu, nói:

- Tuân lệnh! Chủ nhân, Dung Dung biết rồi.

Triệu Dung Dung lác người bay ra xa mấy thước tới miếu Quan Âm trong Quả Tử Câu, chấp hành mệnh lệnh Diệp Dương Thành ban ra.

Diệp Dương Thành sắp đặt Triệu Dung Dung bảo vệ an toàn của cậu bé xong mới rảnh rỗi sắp xếp kế hoạch hành động bên mình. Diệp Dương Thành không định chỉ trừng phạt hai tên côn đồ rồi thôi. Diệp Dương Thành vừa bảo đảm an toàn cho cậu bé và tỷ tỷ, hẳn cũng muốn tiến một bước mở rộng chiến lợi phẩm. Đừng trách Diệp Dương Thành ích kỷ, đây là bản tính con người.

Sở trưởng đồn công an Bảo Kinh Trấn, Trương Bảo Khang bước tới bên cạnh Trần Thiếu Thanh đang xem xét tư liệu máy tính.

Trương Bảo Khang nhíu mày hỏi:

- Tiểu Trần, vụ án người phụ trách vẫn không có tiến triển gì sao?

Giọng điệu Trương Bảo Khang nghiêm khắc nói:

- Người làm việc thế nào vậy?

Thấy Trương Bảo Khang đến gần, Trần Thiếu Thanh vội đứng dậy cười xòa:

- Trưởng sở trưởng, ta đang điều tra.

- Ta . . .

Không đợi Trần Thiếu Thanh giải thích, mặt Trương Bảo Khang đen trịch mắng:

- Một vụ án mất xe đạp điện mà người điều tra ba ngày trời, làm ăn cái kiểu gì?

- Phá án không xong còn tìm cớ? Người cho rằng chính thức công tác là mọi chuyện bình an sao?

- Trưởng sở trưởng, ta . . .

- Trước ba giờ rưỡi chiều mai hãy cho ta đáp án vừa lòng. Nếu người không làm tốt vụ án này thì đi đội cảnh sát giao thông chỉ huy giao thông!

Trương Bảo Khang bỏ lại một câu, mặt đen như lọ nồi rồi đi.

Trần Thiếu Thanh siết chặt nắm tay sau đó thả lỏng, cười chua xót ngồi xuống, tiếp tục tra cứu tư liệu.

Trần Thiếu Thanh rất muốn chất vấn một câu: Mỗi năm trong sở nhận bao nhiêu vụ án mất xe đạp điện? Đã phá được bao nhiêu vụ?

Nhưng Trần Thiếu Thanh không thể hỏi.

Gần đây Trương Bảo Khang rất nóng tính, bởi vì chuyện gã bị điều đi phân cục huyện. Không ai muốn chọc vào Trương Bảo Khang trong lúc này, Trần Thiếu Thanh cũng vậy.

Trần Thiếu Thanh ngồi xuống ghế, tự an ủi mình rằng cảnh sát giao thông cũng là cảnh sát, chỉ huy giao thông thì kệ nó, không chừng có thể nổi bật thành công trong đội giao thông, ít ra là nhân viên công chức.

Như lúc trước Diệp Dương Thành ở trong phòng bệnh nhận định, Trần Thiếu Thanh bây giờ đã bị hiện thực mài nhẵn góc cạnh, trình độ nhẫn nhục đã đến cảnh giới cao. Dù biết rõ Trương Bảo Khang lấy Trần Thiếu Thanh ra trút giận thì gã không hề xúc động, nhiệt huyết tuổi trẻ đã biến mất trên người gã.

Diệp Dương Thành kỳ vọng vào Trần Thiếu Thanh rất cao, muốn gã lên đến trình độ hẩn mong mỗi thì dù là nhiệt huyết, xúc động tuổi trẻ gì đó chắc chắn Diệp Dương Thành sẽ để Trần Thiếu Thanh chậm rãi tìm về. Mãi đến khi Trần Thiếu Thanh trở về bộ dạng cấp 3 thích tán phét trước mặt nhóm bằng hữu, to gan mơ mộng tương lai. Trần Thiếu Thanh khi đó tuy chỉ nói miệng nhưng tốt hơn bộ dạng ủ rũ bây giờ rất nhiều.

Muốn thay đổi Trần Thiếu Thanh thì phải khiến gã trông thấy mình có tiềm lực gì, cho gã trông thấy tương lai nằm ở đâu.

Trần Thiếu Thanh không chú ý thấy khi Trương Bảo Khang trút giận lên đầu gã thì một con ong vàng kỳ lạ màu bạc và vàng đan xen bay vào. Con ong núp trong bồn văn trúc đặt bên cạnh máy tính.

Trần Thiếu Thanh nhìn tư liệu những tên trộm từng bị bắt vì tội ăn cắp xe đạp điện lấy từ hệ thống vi tính ra, gã không tìm được manh mối hữu dụng gì. Trần Thiếu Thanh thầm cầu nguyện những lời Trương Bảo Khang đã nói chỉ là tức giận buột miệng, hôm sau quên sạch.

Trần Thiếu Thanh xoa trán, vẽ mặt ủ rũ than thở.

- Ài.

Trần Thiếu Thanh định đứng dậy rót ly nước nóng vô tình liếc chậu văn trúc đặt bên cạnh máy tính, ánh mắt giao nhau với ong vàng núp bên trong.

Ngay khi bốn mắt giao nhau với ong vàng, Trần Thiếu Thanh cảm thấy đầu óc trở nên mơ hồ, gã phát hiện xung quanh mình thay đổi, cảnh vật trở nên xa lạ.

92. Chương 92: Ngư Long Chân Quân Rơi Vào Luân Hồi.

Đó là tiên cảnh trăm hoa đua nở, sương khói lượn lờ. Trong tầm mắt có vô số sinh vật kỳ lạ chưa từng nghe và thấy sinh hoạt trong tiên cảnh, không khí nhàn nhã làm Trần Thiếu Thanh đứng ngây như phỗng.

Biểu tình Trần Thiếu Thanh ngây ngốc, nhỏ giọng nói:

- Chắc . . . Chắc không phải ta xuyên qua đi?

Trần Thiếu Thanh ngây ngẩn nhìn mọi thứ trước mắt mình, cho rằng gặp may mắn xuyên qua trong truyền thuyết thì trên chín tầng mây vang tiếng rền ngâm kinh thiên động địa.

- Grao!

Những sinh vật kỳ lạ đều quỳ gối, đầu chạm đất, bộ dáng cung nghênh thánh giá.

Trần Thiếu Thanh không hiểu ra sao, bản năng thúc giục gã quỳ xuống theo. Cơ thể Trần Thiếu Thanh run rẩy, bản năng sợ hãi khiến gã mất bình tĩnh.

Một giọng nam cực kỳ dịu dàng từ trên bầu trời vọng xuống:

- Đứng lên đi.

Thanh âm truyền khắp góc ngách tiên cảnh, các sinh vật cung kính quỳ nghênh trở về sinh hoạt bình tĩnh.

Trần Thiếu Thanh không dám đứng dậy, gã vẫn run cầm cập quỳ dưới đất. Cảm giác ngăn cách với chốn này khiến Trần Thiếu Thanh khủng hoảng, gã sợ mình làm ra sai lầm dẫn đến kết cuộc không còn mẫu tương.

Giọng nam dịu dàng tiếp tục vang lên:

- Người, ngẩng đầu lên.

Thanh âm không chứa ác ý, Trần Thiếu Thanh nghe giọng nói của nam nhân này cảm giác rất thoải mái.

Trần Thiếu Thanh không dám quỳ tiếp, gã ngược đầu nhìn hướng phát ra thanh âm. Trần Thiếu Thanh suýt nhảy cẫng lên, biểu tình tràn ngập khó tin.

Trong không trung cách mặt đất năm, sáu thước có một con thần long màu bạc tràn đầy uy phong, thân hình dài vài trăm thước tạo thị giác cực kỳ rung động. Khiến Trần Thiếu Thanh thấy khó tin là đứng trên đầu thần long bạc to lớn chính là bằng hữu cực kỳ thân thiết Diệp Dương Thành của gã. Diệp Dương Thành mặc đạo bào trắng tinh, tay cầm phát trần cười tủm tỉm nhìn Trần Thiếu Thanh.

Trần Thiếu Thanh bị rung động tinh thần, nghe gã lấp bắp không nói nổi câu thứ hai là hiểu.

- Người. . . Người. . . Người. . . Người. . . Người. . . Người. . .

Một dấu hỏi to nổi lên trên trán Trần Thiếu Thanh, gã ngơ ngác nhìn Diệp Dương Thành, đầu óc trống rỗng. Bằng hữu thân thiết nhất từ khi nào biến thành thần tiên cao cao tại thượng?

Thần tiên đứng trên đầu rồng bạc nói một câu khiến Trần Thiếu Thanh thở phào:

- Ta, không phải là Diệp Dương Thành.

Trần Thiếu Thanh chưa thở ra hết thì nghe thần tiên nói:

- Nhưng Diệp Dương Thành chính là ta.

Trần Thiếu Thanh như vệt nghe sấm:

- Là . . . Sao?

- Ta là Ngự Long chân quân của tiên giới, quản lý chuyện tốt và xấu, nhân quả luân hồi trên thế gian. Tuy nhiên trong mấy chục năm phạm trần sinh linh đồ thần, oán niệm ngập trời, để quân tiên giới giận dữ ra lệnh ta đầu thai luân hồi, rèn luyện trải đời.

Thần tiên tự xưng Ngự Long chân quân lộ biểu tình hồi ức, chậm rãi nói:

- Diệp Dương Thành mà ngươi quen là thể luân hồi của bản chân quân.

Trần Thiếu Thanh đọc nhiều tiểu thuyết internet nên khả năng chấp nhận cách nói này rất cao. Nghe Ngự Long chân quân nói đến đây Trần Thiếu Thanh đã hiểu một nửa, gã sợ hãi nhìn thần tiên kia.

Trần Thiếu Thanh rụt rè hỏi:

- Thế thì . . . Người tìm ta vì chuyện gì?

- Bản chân quân rèn luyện cần có thời gian, không thể trực tiếp can thiệp chuyện thể luân hồi làm. Một khi thể luân hồi của bản chân quân gặp tai bay vạ gió là bản chân quân sẽ lại luân hồi, chịu nỗi khổ luân hồi.

Ngự Long chân quân nghiêm túc nói:

- Vì bảo đảm, bản chân quân cần một phạm nhân chăm sóc Diệp Dương Thành là thể luân hồi của bản chân quân, ngươi, có đồng ý không?

Đến lúc này Trần Thiếu Thanh hoàn toàn chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm mạng sống.

- Ta là huynh đệ thân thiết của lão Diệp!

Trần Thiếu Thanh vỗ ngực nói:

- Chuyện của hần tức là của ta, chỉ cần ta có một miếng cơm thì hần tuyệt đối có cháo húp.

Thần tiên tự xưng Ngự Long chân quân gật đầu, nói:

- Vậy thì bản chân quân yên tâm.

Ngự Long chân quân tiếp tục bảo:

- Bây giờ người đang ở tu di tiên giới của bản chân quân, chờ bản chân quân đưa người trở lại phàm thế. Đừng quên lời trả lời đã hứa với bản chân quân, nếu trái lời thì . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Xẹt xẹt dùng xẹt xẹt!

Bầu trời trong xanh bỗng kéo mây đen, sấm chớp giập. Con ngân long dài mấy trăm thước phát ra tiếng rùng rợn khiến người sợ hãi.

Hăm dọa đầy khí thế làm Trần Thiệu Thanh bứt rứt, gãi rứt rề lo sợ.

Ngự Long chân quân nhận ra phản ứng của Trần Thiệu Thanh, tiên nhân cười khẽ phất tay xóa tan mây đen.

Ngự Long chân quân nói với Trần Thiệu Thanh:

- Đây chỉ là một loại pháp thuật trong ngàn vạn pháp thuật của bản chân quân. Khi quay về trần gian người phải nhớ kỹ, người là người bản chân quân chọn, đừng nhất gan sợ phiền phức sợ đầu sợ đuôi, bản chân quân tu luyện trong người Diệp Dương Thành. Nếu có chuyện gì cần bản chân quân giúp đỡ chỉ cần nói với Diệp Dương Thành, thể luân hồi của bản chân quân là được, bản chân quân sẽ nghe thấy.

Trần Thiệu Thanh ngơ ngẩn, khác với lúc trước là lần này gãi ngứa người vì có vàng từ trên trời rớt xuống.

Nghe ý của Ngự Long chân quân là định thu gãi làm tiểu đệ, sau này sẽ che chở gãi?

Trần Thiệu Thanh cuống quýt khom lưng, luôn miệng cảm ơn:

- Cảm . . . Cảm ơn chân quân diu dặt!

Trần Thiệu Thanh không ngốc, gãi hiểu rất rõ nếu có thần tiên làm chỗ dựa là chuyện khiến bao nhiêu người sợ hãi.

- Giao lưu giữa ta và người trừ hai ta ra không được để ai biết. Người nhớ không?

Trần Thiệu Thanh rụt rề nhìn Ngự Long chân quân, hỏi:

- Giấu luôn lão Diệp?

Ngự Long chân quân dứt khoát lắc đầu:

- Không được nói.

Ngự Long chân quân tiếp tục bảo:

- Người phải nghiêm ngặt giữ bí mật này, không được lộ ra cho người thứ ba biết. Nếu không ngũ lôi oanh đỉnh giáng xuống, khi đó người có hối hận cũng vô dụng.

Trần Thiệu Thanh giật nảy mình, vội gật đầu, nói:

- Vâng vâng vâng, ta biết . . . Rồi.

Trời ạ, ngũ lôi oanh đỉnh!

Ngự Long chân quân vừa lòng nhìn Trần Thiệu Thanh:

- Nếu vậy thì bản chân quân yên tâm.

Ngự Long chân quân lại bảo:

- Sau này bản chân quân sẽ từ từ hợp nhất với Diệp Dương Thành, khi thời cơ chín muồi hẳn tự nhiên biết tất cả. Người làm việc cho bản chân quân thì tất nhiên bản chân quân sẽ không bạc đãi người. Hiện trong

miếu Quan Âm Quả Tử Câu Long Tây Hương có hai tên cướp, ba con tin. Người hãy đi giải cứu con tin, bắt hai tên cướp cũng xem như công nhỏ.

Ngự Long chân quân dứt lời, Trần Thiệu Thanh cảm thấy đầu óc mơ hồ, khi gã mở to mắt thì không cònร่อง bạc dài mấy trăm thước, Ngự Long chân quân đứng trên đầu rồng có bộ dạng giống Diệp Dương Thành y như đúc nữa.

Trần Thiệu Thanh vỗ đầu mình:

- Chắc không phải đang nằm mơ đi?

Trần Thiệu Thanh ngơ ngác ngồi trước máy tính, thần thờ nhìn màn hình một phút sau cắn răng nhỏ giọng nói:

- Thà tin là có còn hơn không, đi xem thử.

93. Chương 93: Lưng Hùm Vai Gấu.

Diệp Dương Thành giải trừ trạng thái bám vào ong vàng, hắn ngồi trong bụi cỏ từ từ mở mắt ra, bản năng phát tay như đang vung phát trần vô hình. Diệp Dương Thành nhe răng cười.

Diệp Dương Thành sờ cằm cười gian lảm bảm:

- Xem ra ta có tài làm bộ làm tịch.

Diệp Dương Thành xoa đùi tê dại, hắn đứng dậy, biểu tình đắm chiêu.

Trải qua ảo cảnh chỉ đạo chắc sau này Trần Thiệu Thanh sẽ dễ dàng nhận vài gợi ý Diệp Dương Thành đưa cho. Trong quan trường ưu tiên có công tích đó, hắn không ngừng cung cấp manh mối tội phạm cho Trần Thiệu Thanh, đám tội phạm bị Diệp Dương Thành đánh gục chỉ chờ gã đến bắt, con đường làm quan của gã chắc sẽ xuôi chèo mát mái.

Chỉ cần Trần Thiệu Thanh còn ở trong khu vực quản lý của Diệp Dương Thành, hắn tin chắc sẽ tặng một con đường thênh thang đầy ánh sáng cho gã. Cuối cùng Trần Thiệu Thanh đi đến đâu thì phải xem phạm vi Diệp Dương Thành quản lý, thần quyền mở rộng tới trình độ nào .

Khi đó hai người một sáng một tối, Trần Thiệu Thanh xóa vài manh mối Diệp Dương Thành để sót lại, ngăn cản vài rắc rối sẽ xảy ra giùm hắn. Diệp Dương Thành thì núp trong bóng tối dọn chướng ngại, thêm tiền cược để Trần Thiệu Thanh lên chức.

Hai người hợp sức lại, Diệp Dương Thành dường như trông thấy cuộc sống tương lai sẽ thoải mái cỡ nào.

Diệp Dương Thành là người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách, trong bóng tối tùy thời điều động hàng vạn sinh vật thanh lý kẻ địch. Chờ khi sinh vật bị Trần Thiệu Thanh nhiều đến số lượng nhất định, Diệp Dương Thành dám chắc dù là quân đội chính quy vào khu hắn quản lý cũng sẽ bị đội quân của hắn đánh tan tác.

Ngoài sáng thì chỉ cần Trần Thiệu Thanh làm quan càng lúc càng to, nhờ gã che chở cho Diệp Dương Thành . . .

Nghĩ đến khúc đặc ý, Diệp Dương Thành ngửa đầu cười to.

Tuy trong lòng Diệp Dương Thành biết rõ tương lai tươi sáng nhưng trước mắt đầy chông gai, con người cần có một hy vọng, có tinh thần phấn chấn. Diệp Dương Thành cố gắng nâng cao đẳng cấp thần cách vừa mang lại lợi lộc khó thể tưởng tượng cho người nhà, bằng hữu, để bọn họ sống thoải mái tự do. Chẳng lẽ điều này không khiến người cảm thấy rất có thành tựu sao?

Có đôi khi Diệp Dương Thành suy nghĩ nếu nguyên trái đất là khu vực hắn quản lý, hắn sẽ nuôi một đám sinh vật cường hóa chung cực, ôm đồm ba đường hàng không, đường bộ, đường biển, lại có một đám linh phó làm vương bài, cuộc sống tươi đẹp biết mấy.

Ban đầu Diệp Dương Thành có được Cửu Tiêu thần cách nảy ý nghĩ thay thế ông trời kia thì nhạt dần theo thời gian. Đặc biệt khi Diệp Dương Thành xác định lão già đó là đứng đầu các thần trong truyền thuyết,

hắn hoàn toàn xếp xó suy nghĩ đó. Cửu Tiêu thần cách bị đứng đầu các thần ném vào tay hắn như vứt rác, Diệp Dương Thành lấy cái gì đi tranh với lão?

May mắn con người Diệp Dương Thành dễ thỏa mãn, chỉ cần đặt trái đất trong khu vực quản lý của hắn thì có làm ông trời hay không cũng không khác biệt gì.

Một mình Diệp Dương Thành đứng trong bụi cỏ dại mơ mộng tương lai tốt đẹp, một lúc lâu sau hắn tỉnh táo lại, cười khê tự giễu mình. Diệp Dương Thành móc điện thoại ra xem giờ, đang lúc hắn định gọi một con ong vàng để bám thân vào đi miếu Quan Âm xem tình hình thì có tiếng thở nặng nề từ đường mòn quanh co gần đó vang lên.

Có tiếng thúc giục:

- Đi mau!

Diệp Dương Thành nghe thanh âm này lập tức ngồi xổm xuống, vệt cỏ dại lộ ra một khe hở hẹp. Diệp Dương Thành gương mặt nhìn hướng phát ra thanh âm.

Đó là một nam nhân trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi, cao trên một thước tám mươi lăm, nặng hơn một trăm ký. Nam nhân trung niên cho ấn tượng đầu tiên là cao to khỏe mạnh, cánh tay chắc khỏe, vóc dáng cao to, khí thế hùng hổ lưng hùm vai gấu.

Tay phải nam nhân trung niên dắt một thiếu nữ dáng người thon thả, tay trái xách hòm da màu đen trông khá nặng nề. Cộng với sốt ruột chạy nhanh đi, hèn gì nam nhân trung niên cao to vạm vỡ thể mà cũng bị mệt thở hổn hển.

Tuy Diệp Dương Thành ít khi nào trông mặt mà bắt hình dong, nhưng hắn nhìn ngang nhìn dọc nam nhân trung niên này không giống người tốt. Đặc biệt là vết đao dữ tợn như con rết trên gò má tăng thêm uy thế khiến người sợ hãi.

Diệp Dương Thành nhìn nam nhân trung niên, hắn chắc chắn nam nhân vóc dáng khôi ngô này là Đường Xán Hoa mà Đinh Kiến Vĩ đã nói. Thứ trong rương da là tiền, nam nhân là con gái lớn của gã,

Hèn gì Đường Xán Hoa dám đồng ý ngay yêu cầu của Đinh Kiến Vĩ, nhìn cơ thể của gã ước chừng người bình thường không phải là đối thủ, càng đừng nói đến Đinh Kiến Vĩ vừa gầy vừa lùn.

Nếu đưa Đinh Kiến Vĩ, Đường Xán Hoa lên lôi đài thì chắc chắn Đinh Kiến Vĩ không chịu nổi một hiệp, Đường Xán Hoa sẽ đánh gã tàn phế.

Rất nhanh Đường Xán Hoa nắm tay con gái cả Tiểu Phân, tay kia xách rương tiền biến mất ở cửa quẹo đằng trước. Mỗi khi Đường Xán Hoa đi xa Diệp Dương Thành mới đứng lên khỏi bụi cỏ, búng tay cái tách.

Diệp Dương Thành nói:

- Một con ong vàng gần đây mau đến.

* * *

Tiểu Phân bị Đường Xán Hoa kéo tay bước đi lảo đảo, chạy chậm theo sau gã, nàng mệt sắp gục. Tiểu Phân nhìn biểu tình Đường Xán Hoa tràn đầy lo âu, lòng nàng cũng thấp thỏm.

- Phụ thân, chúng ta đang đi đâu?

Trên đường đi Đường Xán Hoa toàn giục Tiểu Phân mau đi thật nhanh nhưng không nói câu nào về mục đích chuyến đi.

Nghe Tiểu Phân hỏi, Đường Xán Hoa quay đầu liếc nàng một cái, mặt hầm hầm đi tiếp.

Hai cha con không chú ý thấy trong khi bọn họ mãi lo bước nhanh thì một con ong vàng màu bạc và vàng đan xen bay lướt qua đầu họ. Ong vàng bay hướng miếu Quan Âm Quả Tử Cầu.

Khi Diệp Dương Thành bám vào ong vàng bay tới miếu Quan Âm thì Đinh Kiến Vĩ đang đứng trước cửa miếu, ngóng cổ nhìn phía trước. Đinh Kiến Vĩ chờ đợi Đường Xán Hoa, con gái cả của gã, Tiểu Phân xuất hiện.

Nam nhân cao to ngồi bệch tại chỗ, miệng ngâm điều thuốc lá phun nuốt vòng khói. Triệu Dung Dung ngồi xổm trước mặt cậu bé bị bắt cóc, hai tay chống cằm không biết đang nhìn cái gì.

Cùng lúc đó, một xe cảnh sát đang chạy vào trung tâm Bảo Kinh Trấn, xe lăn bánh trên đường cái xóc nảy đi hướng Long Tây Hương. Xe cảnh sát không gắn còi báo, chỉ lái thật nhanh. Trần Thiệu Thanh ngồi trên ghế lái, biểu tình bình tĩnh. Nhìn kiểu ăn mặc võ trang đầy đủ của Trần Thiệu Thanh thì có vẻ gã không bình tĩnh như mặt ngoài, còn chút gợn sóng.

Diệp Dương Thành ra lệnh mười con ong vàng cường hóa sơ giai bao vây miếu Quan Âm.

Đinh Kiến Vĩ đứng trước cửa miếu khẽ quát:

- Đến rồi!

Đinh Kiến Vĩ đã thấy Đường Xán Hoa đi tới gần, gã quay đầu cười âm hiểm nói với nam nhân cao to ngồi dưới đất:

- Thằng oắt này có thể dám đến một mình.

Nghe Đường Xán Hoa đến nam nhân cao to vỗ hông đứng dậy:

- Ta phụ trách xử hẩn, người đi bắt cô cả nhà hẩn, đừng để cô nương tươi ngon này chạy mất!

Nam nhân cao to tiện tay chop gậy gỗ thô dài một thước chẳng biết gã tìm ở đâu ra.

94. Chương 94: Hai Tay Ôm Đầu Ngồi Xổm Xuống.

Kể bắt cóc và con tin đã đông đủ, Diệp Dương Thành không vội ra lệnh bảy ong vàng hành động. Diệp Dương Thành sắp đặt mười con ong vàng quanh miếu Quan Âm không phải vì muốn ra lệnh chúng nó công kích, đánh gục Đường Xán Hoa, Đinh Kiến Vĩ, nam nhân cao to chờ Trần Thiệu Thanh tới bắt người.

Diệp Dương Thành sắp đặt mười con ong vàng chỉ vì để phòng ngừa. Diệp Dương Thành phải chờ, hẩn đợi Trần Thiệu Thanh tới nơi rồi khiến Triệu Dung Dung ngấm ra tay giúp gã đánh gục đám người này, khiến công lao của gã càng chắc chắn hơn. Diệp Dương Thành không định để Trần Thiệu Thanh tới rồi chỉ việc vác người đi.

Trừ phi mấy người làm lớn chuyện không thể cứu vãn, khi đó Diệp Dương Thành mới ra lệnh bảy ong vàng tập kích. Nếu không Diệp Dương Thành sẽ chờ Trần Thiệu Thanh đến, hẩn tuyệt đối không nhúng tay vào.

Đường Xán Hoa dắt Tiểu Phân, tay cầm rương tiền không xông thẳng vào miếu Quan Âm, gã e ngại Đinh Kiến Vĩ bày cạm bẫy chờ gã lọt vào. Đường Xán Hoa đứng cách miếu Quan Âm ba thước, điều chỉnh nhịp thở hỗn loạn.

- Họ Đinh, ta đã mang tiền và Tiểu Phân đến, hãy mau thả nhi tử của ta ra!

Đường Xán Hoa lớn tiếng hét với vào miếu Quan Âm:

- Chỉ cần nhi tử của ta bình an, ta đồng ý nhường lại công trình ngọn núi kia cho người, cho qua chuyện này có được không?

Đinh Kiến Vĩ không lộ mặt, gã núp sau tường vây miếu Quan Âm, cười gian trả lời:

- Ha ha ha ha ha ha! Đường oắt con, người nghĩ Đinh gia gia của người là Nhị ngọc trong thôn sao?

- Nhi tử của người ở bên trong, có giỏi thì vào đây mang đi!

Đinh Kiến Vĩ càng không chịu ra mặt thì Đường Xán Hoa càng lo sợ, nhưng sốt ruột đến mấy cũng vô dụng.

Đường Xán Hoa gỡ giọng nài nỉ:

- Họ Đinh, lão Đường ta làm việc thế nào trong hương thì người cũng biết rõ, cá chết lưới rách không có ích lợi gì cho chúng ta, cần gì làm đến mức này? Hòa thuận phát tài!

Đinh Kiến Vĩ tức giận quát:

- Hòa cái con khỉ!

Đinh Kiến Vĩ chửi um lên:

- Lão tử hoạt động trên đường núi đó bao lâu? Đã chuẩn bị hết mấy thứ khởi công, chết tiệt, người đi ra chen một chân, buộc lão tử vào đường cùng! Họ Đường, ta nói cho người biết, nếu biết điều hãy đưa khuê nữ của người vào đây. Ta bảo đảm đưa tiền nhi tử của người không rụng một cọng lông. Ta đếm đến mười, nếu người không đưa khuê nữ vào thì chờ nhặt xác nhi tử đi!

Đường Xán Hoa nghe Đinh Kiến Vĩ nói điều kiện thì hoảng hốt.

- Họ Đinh, người đừng làm bậy!

Đưa con gái vào miếu Quan Âm? Vậy có khác gì đưa dê vào miệng cọp? Nhưng nếu Đinh Kiến Vĩ thật sự độc ác xuống tay, gã sẽ mất đi con trai.

Đường Xán Hoa bối rối không biết làm sao, tập trung chú ý vào miếu Quan Âm. Đường Xán Hoa không hay biết sau lưng có một nam nhân cao to giờ gậy gỗ rón rén tới gần.

Khi nam nhân cao to cách Đường Xán Hoa ba thước thì Tiểu Phân rối loạn tinh thần phát hiện ra, nàng hét to:

- Phụ thân, đằng sau có người!

Đường Xán Hoa giật mình tỉnh táo lại, bản năng đẩy Tiểu Phân sang một bên, xoay người nhìn nam nhân cao to.

Nam nhân cao to không phải kẻ lôm côm, thấy kế hoạch đánh lén thất bại thì lộ vẻ độc ác giờ cao gậy đập mạnh xuống đầu Đường Xán Hoa, sửa thành công kích chính diện.

Nhưng vết sẹo trên mặt Đường Xán Hoa nói ọi người sự nghiệp của gã là vác dao tạo dựng. Tuy mấy năm nay cuộc sống hòa bình nhưng kinh nghiệm, sự liều mạng không hề biến mất trong lòng Đường Xán Hoa.

Đường Xán Hoa giờ tay đỡ cây gậy giáng xuống, gã chịu đựng cú đánh bất ngờ từ nam nhân cao to. Đường Xán Hoa liều bị thương cánh tay nhấc chân đạp mạnh vào bụng nam nhân cao to.

Rầm!

Nam nhân cao to không kịp đề phòng té ngã ngửa.

Đường Xán Hoa tức điên:

- Dương Triều Lai, Đinh Kiến Vĩ, lão tử làm thịt hai người!

Đường Xán Hoa móc con dao ngắn dài 25cm ra, sát khí đậm đặc nhào hướng Dương Triều Lai bị gã đập té.

Nhưng không đợi Đường Xán Hoa cầm dao làm gì thì một cái bóng chợt lóe trước mặt gã.

Tiếng rú thê thảm vang lên:

- A!

Tiểu Phân giờ cao hai tay, cảm xúc rối loạn vừa khóc vừa cười.

Một cục đá to đập xuống ngực Dương Triều Lai, gã bị đập gãy xương sườn sắp tắt thở.

Biến đổi đột ngột không chỉ làm Đường Xán Hoa mất hồn mất vía, Diệp Dương Thành xoay quanh trong không trung cũng giật nảy mình suýt té xuống.

Dương Triều Lai đột nhiên chết tạo thành sức uy hiếp với Đinh Kiến Vĩ núp trong miếu Quan Âm. Không có Dương Triều Lai thì Đinh Kiến Vĩ một kẻ cao chưa tới một thước sau, nặng không đủ 40kg, nửa tàn tật làm sao đầu lại Đường Xán Hoa lưng hùm vai gấu?

Dương Triều Lai chết, Đường Xán Hoa vẫn phải ném chuột sợ võ đồ, dù sao nhi tử còn nằm trong tay Đinh Kiến Vĩ, không thể để xảy ra chuyện.

Làm Đường Xán Hoa tim đập chân run vì đây là vụ bắt cóc chết người. Khi Dương Triệu Lai té dưới đất gã không hề có năng lực công kích, tức là con gái cả của gã, Tiểu Phân đã giết người!

Đường Xán Hoa cảm thấy bầu trời tối sầm sập xuống.

Vết thương trước ngực Dương Triệu Lai là nguyên nhân gây ra cái chết, Đường Xán Hoa không tin pháp y sẽ không điều tra ra dấu vết rõ ràng như thế. Đường Xán Hoa không tin có người tin tưởng lời giải thích gã tự vệ. Cái chết của Dương Triệu Lai, hành động đột ngột của Tiểu Phân làm Đường Xán Hoa ngây như phỗng.

Đường Xán Hoa ngây người không có nghĩa là Đinh Kiến Vĩ núp trong miếu Quan Âm cũng hóa đá. Đinh Kiến Vĩ nghe tiếng hét bên ngoài, gã thò đầu ra nhìn thấy Dương Triệu Lai nằm dưới đất.

Đinh Kiến Vĩ cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Đường oắt con ơi oắt con, lần này tay ngươi có vụ án mạng, lão tử phạm tội bắt cóc cùng lắm phán tù mấy năm. Ngươi phạm tội bị bắn chết! Ha ha ha ha ha ha!

Đường Xán Hoa tỉnh táo lại, quay đầu rống to:

- Dù lão tử có chết cũng kéo ngươi làm đệm lưng!

Mặt Đường Xán Hoa sa sầm nói với con gái cả Tiểu Phân chết đứng tại chỗ:

- Ngươi mau chóng rời khỏi đây, trở về nhà! Nhớ kỹ, là phụ thân ném cục đá, là phụ thân giết người, không liên quan gì đến người!

- Phụ thân . . .

- Đi mau!!!

Đường Xán Hoa không cho Tiểu Phân cơ hội giải thích, hét to vào mặt nàng:

- Đi, về nhà! Đừng đi đường cái, đi đường nhỏ vòng về nhà!

Phương xa vọng lại giọng nam nhân trẻ tuổi:

- Không ai đi đâu.

- A!

Đường Xán Hoa ngạc nhiên ngoái đầu nhìn, chưa kịp nhìn bộ dạng người đến thì giọng thanh niên quát to:

- Cảnh sát đây! Hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống, mau!

Cách Đường Xán Hoa chưa tới năm thước, Trần Thiếu Thanh mặc đồ cảnh sát, cầm còng tay, một tay khác cầm gậy cảnh sát, biểu tình uy nghiêm. Trần Thiếu Thanh thầm run, gã đi ra chỉ vì xác định chuyện trước đó có phải là mơ, gã không chuẩn bị cái gì.

Trong tay Trần Thiếu Thanh mang theo cây gậy chẳng biết đã nạp điện chưa, bộ còng tay dùng để phô trương thanh thế. Nếu thật sự đánh nhau chưa chắc Trần Thiếu Thanh là đối thủ của Đường Xán Hoa.

Đường Xán Hoa nhanh chóng nhận ra Trần Thiếu Thanh do dự, gã nhìn sau lưng Trần Thiếu Thanh hẳn cảnh sát nào đi theo.

95. Chương 95: Cần Phải Diệt Khẩu.

Cái gọi là con thỏ nóng nảy sẽ cắn người, chó cùng rứt giậu. Nếu Dương Triệu Lai không chết, nếu Tiểu Phân không ném cục đá vào người gã thì có lẽ Đường Xán Hoa sẽ bó tay chịu trói. Đường Xán Hoa dù gì là nạn nhân, cảnh sát không làm gì gã được.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác đi. Con gái lớn Tiểu Phân giờ cục đá đập chết Dương Triệu Lai trong tình huống gã không có sức chống cự, chuyện này khó thể dùng có tự vệ để cho qua. Giết người thì đền

mạng, nhưng năm nay Tiểu Phân mới mười tám tuổi, là lứa rục rờ nhất đời người. Chẳng lẽ kêu Đường Xán Hoa trơ mắt nhìn Tiểu Phân bị bắt đi, ngồi tù hoặc bắn chết đền mạng sao?

Không, chỉ cần giết cảnh sát này, sau đó giết Đinh Kiến Vĩ núp trong miếu Quan Âm thì gã và nữ nhi sẽ không bị gì.

Ý nghĩ điên cuồng khiến Đường Xán Hoa động tâm. Không bị buộc bắt đắc dĩ thì ai muốn chết? Ai muốn trơ mắt nhìn nữ nhi của mình chết?

Đường Xán Hoa nghĩ đến đây không còn do dự. Lúc trước Đường Xán Hoa rút dao ngắn định đối phó Dương Triệu Lai bây giờ nhằm vào Trần Thiếu Thanh. Đường Xán Hoa tràn đầy tự tin.

Đường Xán Hoa chưa tấn công đã cười nanh tranh:

- Tiểu tử, đây là người tự tìm, xuống địa phủ đừng trách ta!

Đường Xán Hoa chống cự làm Trần Thiếu Thanh giật nảy mình, gã nhìn dao ngắn lóe sáng trong tay đối phương thì rất muốn xoay người bỏ chạy. Đường Xán Hoa chưa kịp làm thịt Trần Thiếu Thanh thì Tiểu Phân chạy lên hai bước, kéo tay gã lại.

Mắt Tiểu Phân ngấn lệ, nước nở nói:

- Phụ thân, đừng . . .

Đường Xán Hoa bị Tiểu Phân kéo tay không có cách nào giật mạnh thoát khỏi.

- Tiểu Phân, tránh ra!

Mắt Đường Xán Hoa hầm hầm quát nạt Tiểu Phân:

- Nếu tên cảnh sát này không chết thì chúng ta không sống nổi! Chỉ cần hấn chết đi . . .

Tiểu Phân ngắt lời Đường Xán Hoa:

- Không! Phụ thân, không phải vậy!

Tiểu Phân khóc kêu:

- Tự thú đi, nếu phụ thân giết hấn thì chúng ta mới không có đường sống!

Trần Thiếu Thanh lẩn lộn trong quan trường đầy gai nhọn hai năm, cứ xử trơn trượt nhiều.

Trần Thiếu Thanh thấy có cơ hội liền lên tiếng gạt bỏ những lo lắng của Đường Xán Hoa:

- Mới rồi ta trông thấy tên này cầm gậy gỗ định công kích thiếu nữ này.

Trần Thiếu Thanh chỉ vào Dương Triệu Lai tắt thở nằm dưới đất, nói với Đường Xán Hoa:

- Thiếu nữ rất sợ hãi, thụt lùi vài bước rồi nhặt một cục đá to lên. Gậy gỗ đập trúng vai phải thiếu nữ, bản thân hấn bị hòn đá sầy chân. Vai thiếu nữ bị thương, không giữ cục đá được nên lỡ tay làm rớt xuống ngực tên kia, thế là hấn chết.

- Thật . . . Thật không?

Đường Xán Hoa không dám tin, vì gã nghe ra được Trần Thiếu Thanh bóp méo sự thật, tổng hợp tình huống hiện tại thì dù Tiểu Phân có tội, cũng lắm là bị phán tù vài năm. Đường Xán Hoa ở bên ngoài chạy chọt một chút, tranh thủ giảm hình phạt . . .

Trần Thiếu Thanh lấy vải thưa che mắt lấy cơ giúp Tiểu Phân thoát khỏi hành vi phạm tội. Diệp Dương Thành xoay quanh trong không trung trợn mắt há hốc mồm nhìn. Tiểu tử Trần Thiếu Thanh từ khi nào nói dối giỏi như vậy?

Trần Thiếu Thanh thấy Đường Xán Hoa đã bình tĩnh lại, gã thử thăm dò tiến lên một bước.

- Nhớ kỹ lời ta đã nói, khi đó chúng ta cần có khẩu cung giống nhau!

Đường Xán Hoa không có phản ứng quá khích, Trần Thiếu Thanh nhặt gậy gỗ bên cạnh Trần Thiếu Thanh lên, cắn răng đập mạnh vào vai phải của Tiểu Phân.

Răng rắc!

Tiếng xương gãy vang lên. Tiểu Phân đau đớn nhưng không hét to, mặt nàng trắng bệch.

Trần Thiếu Thanh xuống tay làm Đường Xán Hoa biến sắc mặt, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Đường Xán Hoa quên Đinh Kiến Vĩ núp trong miếu Quan Âm và nhi tử bảo bối, đưa hai tay tới trước mặt Trần Thiếu Thanh ý bảo gã còng tay mình.

Trần Thiếu Thanh thăm đố mồ hôi lạnh, ngu gì từ chối? Trần Thiếu Thanh mở còng tay ra còng hai tay Đường Xán Hoa lại.

Diệp Dương Thành cười khở nhìn, ba người đã quên Đinh Kiến Vĩ sao?

Khi ba người bàn khẩu cung thì Đinh Kiến Vĩ núp trong miếu Quan Âm nghe hết, một khi khẩu cung của gã không giống Trần Thiếu Thanh, Tiểu Phân, Đường Xán Hoa thì lần này gã sẽ gặp rắc rối to.

Nói thật là từ lúc đầu đến bây giờ Diệp Dương Thành rất phục Đường Xán Hoa, hắn không phục gã lỗ mãng, hung ác mà là sự trân trọng con cái. Giết người là tội lớn, Đường Xán Hoa không chút do dự muốn gánh thay nữ nhi. Tình cảm phụ thân tràn đầy làm Diệp Dương Thành cảm thán, huống chi người chết là Dương Triệu Lai, không phải dan lành vô tội gì.

Diệp Dương Thành giải trừ liên kết với con ong vàng, hắn mở mắt ra, khê thở dài:

- Thôi được.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Trong phạm vi một dặm quanh miếu Quan Âm Quả Tử Cầu, ba trăm con ong vò vẽ hành động, chia thành hai đợt.

- Đợt thứ nhất năm ong vò vẽ tập kích nhẹ cảnh cáo mục tiêu. Đợt hai gồm ba hai trăm chín mươi lăm ong vò vẽ đốt chết nam nhân trưởng thành trong miếu Quan Âm cho ta! Trừ nam nhân trong miếu Quan Âm, không cho xúc phạm bất cứ ai khác!

Diệp Dương Thành cũng muốn điều động mười con ong vàng cường hóa sơ giai, nhưng chúng nó khó hoàn thành hiệu quả hần cần. Lần tập kích này thứ nhất là vì diệt khẩu, xóa sổ tai họa ngầm cho Trần Thiếu Thanh, hai cha con Đường Xán Hoa. Thứ hai là cho Trần Thiếu Thanh một bài học hiện thực rung động, để gã càng tin tưởng Ngự Long chân quân.

Diệp Dương Thành ra lệnh, trong một tổ ong to cách miếu Quan Âm gần trăm thước, năm con ong vò vẽ đợt đầu tiên bay nhanh ra.

Trần Thiếu Thanh mới còng tay Đường Xán Hoa lại, đang định xoay người chột nhó trong miếu Quan Âm lúc trước có giọng nam truyền ra.

- A! Phải rồi . . .

Trần Thiếu Thanh vỗ trán, biểu tình buồn bực. Trong miếu Quan Âm gần đó bỗng vang tiếng Đinh Kiến Vĩ gào rú.

- A!

Diệp Dương Thành núp trong bụi cỏ đại cách ba, bốn trăm thước nhận được gợi ý của Cửu Tiêu thần cách. Diệp Dương Thành nhìn đẳng cấp trừng phạt cao nhất cho Đinh Kiến Vĩ là xóa sổ, hắn vốn đã định dù có tới mức đó hay không thì hắn quyết giết gã, giờ càng không có lý do chân chừ.

Diệp Dương Thành ra lệnh đội ong vò vẽ thứ hai hành động.

Nghe tiếng hét thảm từ miếu Quan Âm truyền ra, Trần Thiếu Thanh biến sắc mặt nói:

- Thật sự có người!

Trần Thiếu Thanh nghĩ đến một vấn đề, gã và Đường Xán Hoa, Tiểu Phân bàn khẩu cung có khi nào bị người trong miếu Quan Âm nghe thấy?

Khác với Diệp Dương Thành là đời này Trần Thiếu Thanh chưa từng giết ai, gã chưa ngốc đến mức giết người diệt khẩu vì hai cha con xa lạ.

Sắc mặt Trần Thiếu Thanh liên tục thay đổi, hoang mang do dự thì nghe trên bầu trời vang tiếng vù vù.

Ong ong ong ong ong!

Trần Thiếu Thanh ngược lên nhìn, đập vào mắt là ‘mây đen’ bay hướng miếu Quan Âm. Sau khi thấy rõ mây đen do cái gì hợp thành, mặt Trần Thiếu Thanh trắng như tờ giấy.

Ong vò vè! Thật nhiều ong vò vè!

96. Chương 96: Khôi Đá Kê Chân Thứ Nhất.

Hai trăm chín mươi lăm con ong vò vè co rút lại trận doanh diện tích chưa đến không phẩy năm thước vuông, tiếng vù thanh thế kinh người hù Trần Thiếu Thanh, Đường Xán Hoa, Tiểu Phân sợ bay mất hồn vía. Khi ba người thấy rõ mặt thật của áng mây đen thì bầy ong vò vè đã cách Trần Thiếu Thanh, Đường Xán Hoa, Tiểu Phân chưa tới năm thước. Giấy lát sau ong vò vè bay đến đỉnh đầu ba người. Nếu lúc này ong vò vè công kích thì Trần Thiếu Thanh, Đường Xán Hoa, Tiểu Phân đừng hòng chạy thoát.

May mà bầy ong vò vè không định đụng vào ba người, chúng nó bay lướt qua đầu Trần Thiếu Thanh, Đường Xán Hoa, Tiểu Phân vào miếu Quan Âm.

Trần Thiếu Thanh chưa kịp lau mồ hôi lạnh thì nghe tiếng Đinh Kiến Vĩ gào rú càng thê thảm trong miếu Quan Âm.

- A . . . Đờng . . . Đờng cần ta . . . A!!!!

Cả quá trình khoảng mười lăm giây, tiếng gào trong miếu Quan Âm ngừng bật, bầy ong vò vè lại bay ra hướng tới tổ ong cách xa trăm thước.

Trần Thiếu Thanh bản năng ngược đầu nhìn ong vò vè đột nhiên đến rồi nhanh chóng rời đi, không biết là ảo giác hay gì nhưng gã thấy bầy ong vò vè tách ra giữa không trung xâu thành bốn chữ Hán: Ngự Long chân quân.

Bốn chữ xuất hiện hai giây rồi tan nhưng Trần Thiếu Thanh đã thấy rõ ràng, gã như lại chứng kiến Ngự Long chân quân đứng trên đầu rồng bạc, vị thần tiên mặt mũi giống bằng hữu tốt Diệp Dương Thành y như đúc.

Đường Xán Hoa, Tiểu Phân không thấy chữ Hán bầy ong vò vè sắp hàng vì hai người tập trung chú ý vào miếu Quan Âm.

Đường Xán Hoa trợn mắt há hốc mồm nhìn miếu Quan Âm:

- Cái này . . . Có chuyện gì??

Đường Xán Hoa không dám nhúc nhích chút nào, như thể gã rục rịch một cái là bầy ong vò vè sẽ quay lại đốt gã.

Ngược lại Tiểu Phân đứng bên cạnh Đường Xán Hoa, vai bị Trần Thiếu Thanh đập một gậy suýt tàn phế đã lấy lại tinh thần. Tiểu Phân to gan can thiệp đến gần miếu Quan Âm.

Diệp Dương Thành nhận được gợi ý Cửu Tiêu thần cách truyền về, hẳn biết nơi này đã không có việc gì khác. Tuy kế hoạch lần này khó tránh khỏi lộ sơ hở nhưng hẳn tin kết quả khiến người vui vẻ.

Đối với Trần Thiếu Thanh thì vụ án này sẽ là khôi đá kê chân thứ nhất cho con đường gã thăng chức, sau này sẽ còn nhiều hòn đá khác.

- Đi đi.

Diệp Dương Thành kêu Triệu Dung Dung trở lại bên mình, sắp đặt ba mươi con ong vàng cường hóa sơ giai bay tới khu vực hoạt động hẩn chỉ định, tùy thời chờ lệnh. Diệp Dương Thành giậm đôi chân tê, kêu Triệu Dung Dung đi trước dò đường né thôn dân có thể sẽ lên núi, hẩn bước nhanh xuống chân núi.

Còn Nhung Cầu, Diệp Dương Thành không hề lo cho nó. Theo tình trạng hiện giờ của Nhung Cầu, miễn không phải thợ săn tay cầm súng thì còn lại dù là nhân loại hay động vật, trên đỉnh núi nhỏ này Nhung Cầu xem như sơn đại vương.

Diệp Dương Thành để Nhung Cầu lại rừng sâu núi thẳm có nhiều ích lợi. Thứ nhất, tiện ấy ngày sau có cơ đưa nó về, Diệp Dương Thành sẽ bảo là nó được bằng hữu chữa trị. Thứ hai, cho Nhung Cầu làm quen môi trường trong rừng, sau này Diệp Dương Thành rảnh dỗi nó lên núi săn bắn cũng được. Ích lợi thứ ba là tính theo sức ăn bây giờ của Nhung Cầu, một ngày 5kg, 6kg thịt là cần thiết. Nuôi Nhung Cầu trên núi vài ngày tiết kiệm tiền thịt cho Diệp Dương Thành.

Một đường bình an rời khỏi Long Tây Hương, Diệp Dương Thành đi xe bus công cộng quay về Bảo Kinh Trấn. Diệp Dương Thành ăn qua loa đầy bụng trong một tiệm thức ăn nhanh, hẩn vuốt bụng đi đường Triều Dương.

Tiệm thức ăn nhanh cách cửa tiệm của Diệp Dương Thành năm phút đi bộ. Diệp Dương Thành ăn uống no nê không vội vã về điểm, hẩn nhàn nhã đi dạo, thấy thứ gì thích sẽ đến gần quan sát.

Trên đường đi không biết có phải tinh thần Diệp Dương Thành căng thẳng, hẩn cảm giác một số người trẻ tuổi đi qua đi lại có gì đó là lạ, vẻ mặt hồi hộp. Không hiểu bọn họ hồi hộp vì điều gì?

Đường đi năm phút mà Diệp Dương Thành kéo dài tận mười phút mới vào đường Triều Dương. Diệp Dương Thành vừa đến cửa tiệm, một chân chưa bước vào thì Lưu Tuyết Oánh biểu tình căng thẳng lao ra.

Lưu Tuyết Oánh hồi hộp nhìn Diệp Dương Thành, hỏi:

- Nhung Cầu sao rồi?

Diệp Dương Thành mỉm cười với Lưu Tuyết Oánh:

- Bằng hữu của ta nói có hy vọng, nhưng cần có vài thuốc đặc hiệu từ nước ngoài chuyển về.

- Cộng với thân thể Nhung Cầu yếu ớt không thích hợp đường đi xóc nảy, nên ta để nó lại chỗ bằng hữu nhờ chăm sóc giùm. Nếu tất cả thuận lợi thì mấy ngày nữa có thể đón Nhung Cầu về.

Lưu Tuyết Oánh không dám tin hỏi:

- Có chữa lành được không?

Diệp Dương Thành nãy ý trên Lưu Tuyết Oánh:

- Dù có trị hết hay không cũng nên mang về.

Diệp Dương Thành nghiêm túc nói:

- Chữa được thì đón Nhung Cầu nhúc nhích được trở về, không chữa lành thì đưa xác nó về. Không thể nào để Nhung Cầu bị người ta xẻ ra nấu thịt chó đi?

Diệp Dương Thành nói làm Lưu Tuyết Oánh nghẹn họng:

- Người . . . !

Lưu Tuyết Oánh biết không thể trở mặt với Diệp Dương Thành vào lúc này, hậm hực nói:

- Buổi sáng buồn bán không tẻ, người đã trở lại thì ta về tiệm của mình.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Được rồi, nàng đi đi.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Nhưng Cầu có tin gì mới ta sẽ đi cửa tiệm của nàng cho hay tin. Phải rồi, lần này chắc nàng sẽ không đuổi ta ra, không cho vào tiệm đi?

- Ta . . .

Lưu Tuyết Oánh nghe hiểu Diệp Dương Thành trêu chọc mình, 2 trợn trắng mắt, xoay người đi.

- Ha ha ha ha ha ha!

Diệp Dương Thành nhìn biểu tình của Lưu Tuyết Oánh thì thấy sung sướng lâng lâng, hân cười lớn nhấc chân đi vào tiệm. Diệp Dương Thành dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị bán buổi chiều và tối.

Cùng lúc đó, đồn công an cử ra hai xe cảnh sát lao nhanh hướng hiện trường vụ án Quả Tử Câu trong Long Tây Hương. Xe chở Tiểu Phân, Đường Xán Hoa, nhi tử của gã trở về. Trần Thiếu Thanh bị Trương Bảo Khang mặt đen như lọ nồi kêu vô phòng làm việc chờ xử tội đầu.

Trương Bảo Khang trợn to mắt như ốc bươu, tức giận đập bàn:

- Người làm vậy là sao? Đây là lúc cho người khoe khoang anh hùng cá nhân? Trong mắt của người có pho sở trường như ta không!?

Trương Bảo Khang hét vào mặt Trần Thiếu Thanh:

- Đi xuống viết báo cáo tự kiểm điểm đi! Ngày mai kiểm điểm sai lầm của mình trước mặt đồng nghiệp trong sở!

Két két két két két!

Lúc này một nữ cảnh sát ba mươi mấy tuổi đẩy cửa phòng làm việc ra, cười nịnh với Trương Bảo Khang.

Nữ cảnh sát nói:

- Tiểu Trần, sở trưởng và chỉ đạo viên tìm người, kêu người đi chỗ chỉ đạo viên một chuyện.

Mặt Trương Bảo Khang đen thui phẩy tay đuổi Trần Thiếu Thanh đi.

Trần Thiếu Thanh ra khỏi văn phòng của Trương Bảo Khang, gã hiểu rõ lý do Trương Bảo Khang nổi giận là vì gã lập công.

Sở trưởng và chỉ đạo viên tìm gã, Trần Thiếu Thanh đoán chắc có tin tốt. Không lý nào vừa không lập công, trong sở bị hai đầu ghét.

97. Chương 97: Chữ Chết Viết Như Thế Nào?

- Ra tay!

Một tiếng quát khê dường như không gây chú ý, nhưng khi nghe hai chữ này đa số người trong phòng riêng không chịu nổi nhắm mắt lại, dường như sợ thấy chuyện gì thảm nhất trần gian.

Lục Bính Khang mới nắm giữ Lục gia vốn nên hăng hái phần chần chờ như con chó ủ rũ bị bốn nam nhân cao to vạm vỡ đè chặt dưới đất không thể nhúc nhích. Miệng Lục Bính Khang bị dán băng keo, quai hàm phồng lên, chắc có thứ gì nhét trong miệng ngăn gã cắn lưỡi tự sát.

Lục Đức Tường bị cắt đứt của quý sắc mặt âm trầm đứng cách Lục Bính Khang chưa tới một thước, mắt lạnh nhìn chằm chằm con mồi ngoan cố vùng vẫy. Lục Đức Tường ngược lên gật đầu với hai lão nhân hơn năm mươi tuổi đứng hai bên Lục Bính Khang, gật đầu ra hiệu bọn họ hành động.

Hai lão nhân liếc nhau, gật đầu, xoay người cầm hai lưỡi dao mỏng đặt trên cái khay thiếu nữ cầm. Hai lão nhân ngồi xổm xuống cạnh Lục Bính Khang, nhanh chóng cắt nát vải áo lộ ra da thịt trắng nõn.

Lục Bính Khang hiểu sắp bị trừng phạt, tròng mắt tràn ngập kinh khủng. Lục Bính Khang vùng vẫy điên cuồng, gã không biết làm như vậy khiến cơ bắp căng cứng. Hai lưỡi dao nhẹ nhàng xẹt qua bắp đùi Lục Bính Khang.

- Ư ư ư . . .

Trong phòng riêng yên tĩnh chỉ có tiếng Lục Bính Khang rên rỉ khê khằng nhưng khiến người rợn gáy.

Chưa tới một phút, hai lão nhân cầm dao rạch mấy chục vết máu trên đôi chân Lục Bính Khang. Máu tươi nhuộm đỏ thảm trải trắng tinh, khí tức sát thảm liệt bao trùm trong phòng.

Giọng Lục Đức Tường khào khào:

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Lục Bính Khang định cuỗm tiền của bản tộc trốn ra nước ngoài, ý định đẩy Lục gia ta vào nước sôi lửa bỏng. Dựa theo tộc quy thì dùng chín chín tám mươi một đao lóc xương trừng phạt, hy vọng người Lục gia ta đừng có ý định phản nghịch tránh cho nỗi gót theo Lục Bính Khang, chết thảm dưới đao.

Trong tình huống này thanh âm khàn đó đặc biệt làm cho người ta sợ hãi.

Chứng kiến trừng phạt tàn nhẫn kia, người Lục gia sợ run như cây sậy, ai dám đứng ra chọc vào Lục Đức Tường?

Chín chín tám mươi một đao rạch xong, hai chân Lục Bính Khang lộ rõ xương trắng hếu. Hai lão nhân xé băng dán miệng Lục Bính Khang ra, không biết dùng cách gì đánh thức gã từ trạng thái hôn mê.

- A!

Lục Bính Khang lăn lộn trên mặt đất gào rú, từng tiếng hét cực kỳ thê lương đánh vào lòng những người có mặt.

Qua một phút sau, Lục Bính Khang dần ngừng giãy dụa, tiếng gào nhỏ gần như không nghe thấy.

Lục Đức Tường liếc Lục Bính Khang người đẫm máu, gã hít sâu quay đầu nói với một nam nhân trung niên bốn mươi mấy tuổi, cao khoảng một thước bảy.

- Tần thúc, nhân viên Bảo Kinh Trấn . . .

Nam nhân trung niên khom người:

- Tiểu thiếu gia yên tâm, ta sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Nam nhân trung niên nói:

- Ta đã kêu thuộc hạ cũ của Long ca đến, trong vòng ba ngày các huynh đệ trong bang sẽ trông chừng Bảo Kinh Trấn chặt chẽ, điều tra kỹ cái chết của Long ca.

Nghe nam nhân trung niên trả lời, mặt Lục Đức Tường hơi vừa lòng giãn ra:

- Ủm!

Lục Đức Tường gật gù, trầm giọng nói:

- Thù giết phụ thân không đội trời chung, dù là ai ta sẽ khiến kẻ đó nợ máu trả bằng máu!

Mọi người đồng thanh kêu lên:

- Nợ máu trả bằng máu!

Thanh thế oanh liệt, còn cuối cùng đám người đưa lên miệng người ta hay thật sự báo thù rửa hận thì mỗi người một ý.

Hôm nay Diệp Dương Thành lấy hai vạn khối tiền ra khỏi rương mật mã bù vào tiền kinh doanh. Buổi tối thanh toán, 'lợi nhuận' một ngày đến một vạn chín ngàn ba, phụ mẫu Diệp Dương Thành cười toe toét.

Mười giờ tối, Diệp Dương Thành tắm rửa xong nằm trên giường, hần nhìn Triệu Dung Dung tự giác bay tới nằm bên cạnh mình.

Một tay Diệp Dương Thành chống đồng, nghiêng người hỏi Triệu Dung Dung:

- Dung Dung này, ta khuấy sự nghiệp của Lục gia trong Bảo Kinh Trấn ra thế này, còn giết hai tên đầu sỏ tội lỗi là Lục Vĩnh Huy, Lục Hồng Quân, tại sao người Lục gia không có phản ứng gì?

- Có lẽ vì chủ nhân hù người Lục gia sợ chết khiếp?

Triệu Dung Dung không giỏi làm quân sư quạt mo, không chừng nàng còn hồ đồ hơn cả Diệp Dương Thành.

Tuy nhiên Diệp Dương Thành đã hỏi thì Triệu Dung Dung cố vắt óc suy nghĩ:

- Hoặc là . . . Có câu thế này, yên lặng trước cơn bão. Có lẽ người Lục gia đang tích góp lực lượng chuẩn bị tìm chủ nhân báo thù?

Diệp Dương Thành gãi tóc:

- Yên lặng trước cơn bão sao.

Diệp Dương Thành nằm thẳng, nhìn trần nhà trống rỗng, chậm rãi nói:

- Mặc kệ là tích lũy lực lượng hay gì, người Lục gia dám làm mưa làm gió trong địa bàn của chủ nhân nàng thì ta sẽ khiến người Lục gia biết chữ chết viết như thế nào!

Nghe Diệp Dương Thành hào hùng tuyên bố, mắt Triệu Dung Dung sáng rực gật đầu lia:

- Ủm ừm!

Triệu Dung Dung cực kỳ tôn sùng Diệp Dương Thành cứng rắn, tuy nhiên biểu hiện này có bao nhiêu phần thật mấy phần giả thì chỉ mình nàng biết.

Diệp Dương Thành nói vậy nhưng hẩn chột nhớ những người đã gặp trên đường cái hôm nay, người trẻ tuổi kỳ lạ.

Diệp Dương Thành buồn bực trầm nghĩ:

- Có khi nào dám người kia được Lục gia phái tới điều tra hung thủ giết người?

- Hôm nào bắt một tên bỏ vào không gian tu di khảo vấn.

Nghĩ đến đây khóe môi Diệp Dương Thành cong lên cười khê, nhắc tay tắt đèn điện. Trong bóng tối Diệp Dương Thành bò lên người Triệu Dung Dung, bắt đầu 'làm việc hàng ngày'.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Dương Thành sáng khoái rời nhà đi cửa tiệm. Đến chín giờ sáng, Lưu Tuyết Oánh chủ động chạy tới.

Lưu Tuyết Oánh mới vào cửa đã hỏi:

- Diệp Dương Thành, Nhung Cầu có đỡ hơn chút nào?

- À, hồi sáng vừa gọi điện thoại. Bằng hữu của ta nói thuốc đặc hiệu cần thiết đã vào tay hồi tối tám giờ, tình trạng Nhung Cầu rất tốt.

Diệp Dương Thành tự biên tự diễn bịa chuyện cười nói:

- Nếu không có gì ngoài ý muốn thì mấy hôm nữa có thể đón Nhung Cầu về.

Lưu Tuyết Oánh lộ vẻ mặt mừng rỡ:

- Vậy sao?

Lưu Tuyết Oánh nhăn nhó ngáp ngừng, gương mặt nhìn khuôn mặt tươi cười của Diệp Dương Thành, nàng lo lắng dời mắt nhìn chỗ khác.

Diệp Dương Thành thấy bộ dáng của Lưu Tuyết Oánh thì lấy làm lạ:

- Nàng còn có chuyện gì sao?

Diệp Dương Thành mở miệng hỏi:

- Nếu có cứ nói, chúng ta là bạn học cũ, đừng ngại.

Mối quan hệ này vô hình trung lại kéo gần một tầng.

Lưu Tuyết Oánh áp ứng:

- Cái kia . . . Đúng . . . Đúng là có chút chuyện.

Lưu Tuyết Oánh nhìn Diệp Dương Thành cả buổi, nàng lấy một xấp nhân dân tệ nhỏ ra khỏi túi xách, nhìn độ dày cỡ hơn hai ngàn khối tiền.

Diệp Dương Thành thấy Lưu Tuyết Oánh lấy nhân dân tệ ra liền biến sắc mặt nói:

- Nàng đang . . .

Đối diện ánh mắt nóng rực của Diệp Dương Thành, bình thường Lưu Tuyết Oánh cứng rắn lúc này trở nên lắp bắp:

- Cái kia . . . Ta . . . Ta . . .

Bàn tay cầm tiền lơ lửng giữa chừng không trung, đưa cũng không được, mà rút về càng xấu hổ hơn.

Giằng co hơn mười giây, Diệp Dương Thành cười khê:

- Muốn mua Nhung Cầu lại?

Diệp Dương Thành phun ra ba chữ đập tan ảo tưởng cuối cùng của Lưu Tuyết Oánh:

- Không có cửa!

98. Chương 98: Thần Tiên Giúp Đỡ Ta.

Nghe Diệp Dương Thành phun ra ba chữ, Lưu Tuyết Oánh cắn răng, giậm chân nói:

- Con người của người sao lại như thế?

Lưu Tuyết Oánh bộc lộ bản tính cứng rắn:

- Người bỏ bao nhiêu tiền cho Nhung Cầu? Trong vòng ba năm ta sẽ trả lại lãi ba phần trăm, nhưng nếu phải trả Nhung Cầu cho ta, nó . . .

Lưu Tuyết Oánh cứng giọng nhưng Diệp Dương Thành cũng không hiền, khuôn mặt cười tủm tỉm thoáng chốc sa sầm.

- Trong mắt nàng chẳng lẽ ta cứu Nhung Cầu là vì lãi ba phần trăm?

Diệp Dương Thành cứng miệng nói:

- Lưu Tuyết Oánh, bạn học Lưu, xin hãy nhận rõ, bây giờ Nhung Cầu là của ta, không phải của nàng! Nếu giờ nàng chịu bỏ tiền mua nó thì tại sao lúc trước bán nó đi?

Nói đến đây Diệp Dương Thành nổi cơn giận, nói năng không lựa lời:

- Nàng tính toán rất hay, bán nó được mấy mươi mấy vạn, bây giờ mau lại cao lắm cỡ mấy vạn khối tiền đúng không? Sau đó thì sao? Lại vì lý do gì đó bán nó đi với giá cao? Gặp ai cũng nói mình bị bắt đắc dĩ, bị ép buộc?

Diệp Dương Thành nói một tràng làm Lưu Tuyết Oánh nghẹn họng:

- Diệp Dương Thành . . . Người . . . !

Tay Lưu Tuyết Oánh chỉ vào Diệp Dương Thành, nàng cắn môi, gần từng chữ:

- Cắt . . . Đứt!

Diệp Dương Thành trợn trắng mắt:

- Xì, cắt đứt thì cắt, ai sợ ai?

Diệp Dương Thành xoay người đi hướng quầy, bỏ mặc Lưu Tuyết Oánh đứng tại chỗ.

Lưu Tuyết Oánh không ngờ Diệp Dương Thành là loại người không ăn mềm không ăn cứng:

Khi thốt ra câu kia Lưu Tuyết Oánh đã hối hận, nàng không ngờ Diệp Dương Thành sẽ dứt khoát đồng ý cắt đứt thật.

Có câu lời nói thốt ra như bát nước đổ đi, kêu Lưu Tuyết Oánh cúi đầu rút lại lời nói thì nàng tuyệt đối không làm được.

Lưu Tuyết Oánh chỉ có thể nghẹn ngào nói với bóng lưng Diệp Dương Thành:

- Người . . . Người ăn hiếp người!

Lưu Tuyết Oánh quay đầu bỏ chạy.

Vương Tuệ Tuệ học chung trường cấp 3 với Diệp Dương Thành nên biết đến Lưu Tuyết Oánh, càng nghe tin đồn về hai người này.

Thấy Diệp Dương Thành và Lưu Tuyết Oánh cãi nhau vì một con chó, Vương Tuệ Tuệ tốt bụng đứng ra nói một câu:

- Này lão Diệp, người đối xử với nàng như vậy có phải là hơi quá đáng?

- Sớm biết như vậy lúc trước cần gì?

Diệp Dương Thành bĩu môi:

- Nếu nàng nói thẳng xin Nhung Cầu lại không chừng ta sẽ trả, nhưng nàng tuyệt đối không nên lấy tiền ra mua về. Nàng ta cho rằng trên đời này tiền là vạn năng sao?

Vương Tuệ Tuệ gật gù:

- Nói cũng đúng.

Vương Tuệ Tuệ không khuyên nhủ thêm.

Trong phút chốc đến ba giờ chiều. Diệp Dương Thành bị khách hàng chen chúc trong cửa tiệm lần tới lần lui, hần bận rộn thu tiền vốn. Đến bốn giờ, hàng mới Diệp Dương Thành đặt hai ngày trước đã được cộng ty hậu cần đưa tới tiệm, giảm bớt nguy cấp hết hàng.

Năm giờ rưỡi, người dạo phố trên đường thưa dần, mọi người về nhà ăn cơm. Cuối cùng Diệp Dương Thành rảnh rang, hần sai Diệp Cảnh Long đi tiệm cơm mua sáu món một canh, mấy người trong tiệm tụ lại qua loa ăn cơm chiều.

Ai ngờ mới mở hộp cơm ra thì cửa tiệm vọng vào tiếng cười nham nhở của Trần Thiệu Thanh:

- Đang ăn cơm? Chắc chắc, thơm quá.

Diệp Dương Thành giương mắt nhìn qua đối diện Trần Thiệu Thanh bước chân vào tiệm:

- Ủa? Sao người đến đây?

Thấy Trần Thiệu Thanh mặc đồ cảnh sát, Diệp Dương Thành buông hộp cơm xuống, cười hỏi:

- Đã ăn chưa? Nếu chưa thì ăn chung đi.

Trần Thiệu Thanh làm bộ làm tịch than thở:

- Ài, trong nhà không có người lớn, cuộc sống thật khó khăn.

Trần Thiệu Thanh cực kỳ tự nhiên kéo ghế ngồi bên quầy, vừa xé bao nhựa đưa dùng một lần vừa nói với Diệp Dương Thành:

- Mau ăn cơm đi, chút nữa ta có việc muốn nói với người.

Diệp Dương Thành nhướng mày, khẽ ừ:

- A?

Diệp Dương Thành suy đoán mục đích Trần Thiếu Thanh tới tìm mình, ngoài mặt tự nhiên bưng hộp cơm lên nhai.

Năm phút sau, ăn cơm xong Trần Thiếu Thanh đặt hộp rỗng xuống, thỏa mãn ợ chua.

Trần Thiếu Thanh vỗ vai Diệp Dương Thành, nói:

- Ra ngoài nói chuyện.

Diệp Dương Thành cười cười:

- Ủm! Đi.

Diệp Dương Thành đặt hộp cơm rỗng xuống bàn, theo đuôi Trần Thiếu Thanh vòng qua mặt sau kệ hàng.

Diệp Dương Thành nhìn Trần Thiếu Thanh lấy khăn giấy lau miệng, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Ta tìm người dĩ nhiên là chuyện tốt!

Trần Thiếu Thanh nhe răng cười nói:

- Ngày hôm qua huynh đệ ta đây may mắn phá một vụ án, cấp trên khen nức nở. Phó sở trưởng chỗ chúng ta có một người bị điều đi nên trống ghế, hôm qua chỉ đạo viên và sở trưởng kêu ta vào văn phòng, nghe ý bọn họ là muốn cất nhắc ta ngồi ghế này.

Nghe Trần Thiếu Thanh kể, phản ứng đầu tiên của Diệp Dương Thành là mơ mộng viễn vông.

- Chắc không dễ vậy đúng không?

Một cảnh sát nhân dân mới từ cấp thấp nhất chuyển sang chính thức, dù lập công cũng không nên nhanh chóng ngồi ghế phó sở trưởng.

- Phải có tiền, chuyện này đương nhiên sẽ không dễ dàng.

Trần Thiếu Thanh tự biết sức mình, giải thích rằng:

- Nhưng lão Diệp, người có biết là từ khi xảy ra vụ giết người Dương gia Lưu Phường thôn thì Bảo Kinh Trấn chúng ta liên tục xảy ra mấy vụ án lớn? Cho đến nay chưa vụ nào được phá, mấy đại nhân vật trong sở đều muốn mau chóng điều khỏi Bảo Kinh Trấn, ném mớ bong bóng đó cho người đến sau.

Nói tới đây Trần Thiếu Thanh khẽ thở dài, lại bảo:

- Cho nên người bên ngoài quen biết chút ít sẽ không mong điều đến chỗ chúng ta, bên này ai có chút năng lực đều mong sớm đi ra ngoài. Tóm lại không ai muốn ghế sở trưởng nên ta nhặt được cửa hời.

Trần Thiếu Thanh không cho Diệp Dương Thành cơ hội trả lời, Trần Thiếu Thanh cười tự giễu nói:

- Hơn nữa đoạn thời gian này trong sở phá hai vụ án lớn toàn là ta công đầu, kết hợp lại ta ngồi cái ghế này là chắc rồi.

Diệp Dương Thành đã hiểu Trần Thiếu Thanh làm cách nào ngồi ghế phó sở trưởng, lòng thầm buồn cười.

Bên ngoài Diệp Dương Thành nghiêm túc nói:

- Dù thế nào thì làm phó sở trưởng cũng là chuyện tốt đúng không? Chỉ cần sau khi thăng cấp phá nhiều án, bắt nhiều tội phạm sẽ giữ chắc vị trí này!

Diệp Dương Thành vỗ vai Trần Thiếu Thanh, khuyên:

- Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi! Người trẻ tuổi, nhìn xa chút.

Trần Thiếu Thanh than thở:

- Ta thật sự không có gì oán trách được thăng lên phó sở trưởng.

Sau đó Trần Thiệu Thanh cười nham nhở:

- Huống chi không chỉ mình ta xui, phó sở trưởng Trương Bảo Khang của chúng ta luôn muốn được điều đi huyện cục. Giờ thì tốt rồi, hẳn chỉ có thể ở đây cùng ta chịu tội, ha ha ha ha ha ha!

Diệp Dương Thành cười cười:

- Ha ha . . .

Diệp Dương Thành hỏi tiếp:

- Người tìm ta chắc không phải chỉ muốn khoe mình sắp làm phó sở trưởng đi?

Trần Thiệu Thanh cốc đầu mình:

- Suýt quên việc chính.

Trần Thiệu Thanh nhìn Diệp Dương Thành, nhỏ giọng nói:

- Khoảng ba, năm ngày nữa văn kiện bổ nhiệm ta sẽ gửi xuống. Thần tiên nhớ giúp ta, đừng để ta chưa kịp ngồi nóng ghế đã bị người đá bay.

99. Chương 99: Ra Tay Trước Được Trước.

Diệp Dương Thành ngạc nhiên nhìn Trần Thiệu Thanh:

- Đây, người bị bệnh?

Diệp Dương Thành sờ trán Trần Thiệu Thanh, lấy làm lạ hỏi:

- Quái, không bị sốt.

Trần Thiệu Thanh thụt lùi một bước:

- Dẹp đi, ai bị sốt?

Trần Thiệu Thanh dở khóc dở cười nói với Diệp Dương Thành:

- Có một chuyện muốn nói với người.

- Chuyện gì?

- Biết chợ quần áo mới xây ở đường Nam Môn không? Một tuần sau bắt đầu cho thuê. Phụ mẫu của ta bỏ ít tiền giành được hai phiếu nhỏ cho người.

Trần Thiệu Thanh nhỏ giọng nói:

- Ngài mai người đi văn phòng chợ xác nhận hai cửa tiệm, toàn là khu hoàng kim.

Diệp Dương Thành nghe Trần Thiệu Thanh nói mấy lời này, lúc trước hẳn còn cười thầm thoáng chốc khó hiểu.

- Hai cửa tiệm khu hoàng kim chợ quần áo?

Diệp Dương Thành thần thờ giây lát tỉnh táo lại, dở khóc dở cười nói:

- Đừng nói là lần trước ta không thu tiền, phụ mẫu của người canh cánh trong lòng muốn thông qua cách này trả ơn?

Trần Thiệu Thanh không e ngại giấu diếm:

- Đại khái là vậy.

Trần Thiệu Thanh mở miệng nói:

- Nhưng lần này người không thể từ chối, không thì ta khó ăn nói với phụ mẫu.

Diệp Dương Thành sờ cằm suy tư:

- Hai cửa tiệm . . .

Diệp Dương Thành chép miệng nói:

- Vậy đi, chút nữa ta đưa người một vạn khối tiền, ta xin nhận quyền thuê hai tiệm này. Nếu người không nhận tiền thì người giữ hai cửa tiệm đi, chuyển nhượng lại cũng được số tiền không nhỏ.

Đường Nam Môn là một con đường phồn hoa nhất trong phạm vi mấy chục thước quanh Bảo Kinh Trấn. Quần áo ở đường Nam Môn cực kỳ náo nhiệt, từ đầu năm nay đã bị phá sập xây lại cái mới, không biết có bao nhiêu đôi mắt trông chờ. Một khi bắt đầu công khai cho người ngoài thuê chắc chắn giá cả sẽ tăng vùn vụt.

Diệp Dương Thành lấy ra một vạn khối tiền, lại bỏ thêm mấy vạn hoặc mười mấy vạn khối tiền thuê hai cửa hàng cũng không đủ. Nói câu chối tai, đây là lợi dụng quan hệ hốt tiền, nếu Diệp Dương Thành may mắn sau khi thuê thì chuyển nhượng, kiếm mười vạn chỉ phí dễ như chơi.

Trần Thiệu Thanh cũng hiểu đạo lý này nên nghe Diệp Dương Thành nói xong gã ngần ngừ rồi cười tùm tùm gật đầu đồng ý.

Buổi tối chín giờ đóng cửa tiệm, Diệp Dương Thành về nhà kiểm kê thu nhập buôn bán, lải rông ngày hôm nay.

Diệp Dương Thành nói với phụ thân Diệp Hải Trung:

- Phụ thân, bằng hữu của ta cho quyền thuê hai tiệm chợ quần áo, ta định ngày mai đi xác nhận. Phụ thân thấy sao?

Diệp Dương Thành đột ngột hỏi chuyện làm Diệp Hải Trung không hiểu ra sao:

- Chợ quần áo?

Diệp Hải Trung vừa nhét tiền vào ba lô đen của Diệp Dương Thành vừa hỏi:

- Chợ quần áo ở đâu?

- Là cái chợ mới xây bên đường Nam Môn.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Nghe nói một tuần nữa chính thức công khai cho thuê. Bằng hữu kiếm hai vị trí khá tốt cho ta, một cái là chính giữa hàng thứ nhất, một cái là bên tay phải hàng thứ hai, khu hoàng kim.

- . . .

Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương nghi ngờ liếc nhau rồi cùng nhìn hướng Diệp Dương Thành.

Ngô Ngọc Phương nói:

- Dương Thành, người đang nói giỡn sao?

Diệp Hải Trung liếc Diệp Dương Thành:

- Trên trấn có bao nhiêu người trông mong chợ cho thuê, về tiền về thế đều cao hơn nhà chúng ta rất nhiều, người làm sao lấy được quyền thuê? Lại còn là khu hoàng kim.

Diệp Hải Trung ngừng một lúc, hỏi:

- Bằng hữu của người làm cái gì?

- Là Trần Thiệu Thanh.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Phụ thân của hắn là chủ nhiệm văn phòng chính phủ thị trấn, mẫu thân làm cán bộ công tác chính phủ trong trấn. Hình như mấy ngày nữa Trần Thiệu Thanh sẽ thăng làm phó sở trưởng đồn công an.

- Vậy sao?

Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương nhìn nhau, rất nhanh thống nhất ý kiến.

Ngô Ngọc Phương hỏi:

- Giờ người có bao nhiêu tiền? Đủ không?
- Mới nhập một mớ hàng, chưa tính tiền, cộng hết số tiền hiện có khoảng bảy vạn.

Diệp Dương Thành trầm ngâm nói:

- Chờ ta mượn bằng hữu thêm vài vạn là đủ.
- Sau khi thuê cửa tiệm rồi người định tự mình buôn bán hay chuyển nhượng cho ai?

Ngô Ngọc Phương ngẫm nghĩ, nói:

- Tự buôn bán thì chúng ta không đủ tiền, nếu chuyển nhượng sẽ uphụ lòng tốt của bằng hữu người.

Diệp Dương Thành nhìn mẫu thân Ngô Ngọc Phương do dự, bật cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Ta đã suy nghĩ kỹ rồi!
- Cửa tiệm chính giữa hàng thứ nhất sẽ chuyển nhượng đi, lấy số tiền đó, giữ lại tiệm hàng thứ hai. Mấy năm nay tình hình thị trường quần áo không tệ, ít nghe nói ai mở tiệm bị thua lỗ. Nếu chuyển nhượng hết thì không nữa.
- Người đã suy nghĩ kỹ thì được rồi.

Diệp Hải Trung cười bảo:

- Vậy tự mình buôn bán đi. Nhưng Dương Thành, tiệm ở đường Triều Dương buôn bán cũng khá, mỗi ngày bận rộn, giờ mở thêm một tiệm người có lo nổi không?
- Ta đang định nói về chuyện này.

Diệp Dương Thành gãi tóc gáy, nói:

- Phụ thân, mẫu thân, hãy bỏ công việc ở nhà máy đi. Chờ tiệm chợ quần áo mở, ta sẽ kêu mấy nhân viên bên đường Triều Dương sang đó, phụ mẫu cũng đi qua trông chừng tránh cho sai lầm. Về nhập hàng thì ta sẽ lo.

Nghe Diệp Dương Thành đề nghị, Diệp Hải Trung do dự:

- Nghỉ việc?

Ngô Ngọc Phương gật đầu, nói:

- Đợi buổi tối ta và phụ thân của người bàn lại, còn người ngủ đi, đừng để sáng mai không dậy nổi.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Vậy được rồi.

Diệp Dương Thành đứng dậy vác ba lô đen lên, chào từ biệt:

- Ta đi ngủ, phụ thân, mẫu thân cũng ngủ sớm, đừng thức khuya quá . . .

Đêm nay đèn lầu hai Diệp gia sáng đến hai giờ mới tắt. Diệp Dương Thành sớm ôm Triệu Dung Dung ngủ khò khò.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Dương Thành sửa soạn xong vác ba lô ra đường. Diệp Dương Thành đi mở cửa tiệm, dặn đệ đệ Diệp Cảnh Long trông chừng cửa tiệm, thu tiền. Diệp Dương Thành dặn dò xong cong ba lô đi chợ quần áo.

Diệp Dương Thành cầm hai phiếu giấy trắng đóng dấu tìm văn phòng người phụ trách chợ quần áo. Diệp Dương Thành thuận lợi thuê với giá một gian bốn vạn bảy, một gian năm vạn ba. Khi Diệp Dương Thành cầm hợp đồng thuê cửa tiệm cùng với chìa khóa mở cửa cuốn trở về đường Triều Dương đã là mười giờ rưỡi, giai đoạn buôn bán tốt nhất buổi sáng.

Trên đường đi Diệp Dương Thành lại trông thấy nhiều nam nhân có hành động khác với người bình thường đi tới đi lui. Tình huống này khiến Diệp Dương Thành càng chắc chắn suy đoán của mình, hẳn đặt quyết tâm tìm cơ hội bắt một người về tra hỏi, tránh trường hợp bị người đánh không kịp trở tay.

Tuy rằng đánh chết Diệp Dương Thành cũng không tin thân hạn đã bị lộ, nhưng đề phòng trước vẫn hơn. Diệp Dương Thành hiểu đạo lý ra tay trước được trước.

Diệp Dương Thành ném trái nhiều kinh nghiệm làm hắn bản năng vứt bỏ một số lòng tốt bụng không cần thiết. Đối với ung nhọt Lục gia tội ác chồng chất thì Diệp Dương Thành sẽ không nương tay.

100. Chương 100: Thủ Đoạn Quỷ Thần Khó Lường.

Lục Đức Tường ngồi xe Rolls - Royce của Lục Vĩnh Huy một lần nữa bước vào khu vực Bảo Kinh Trấn. Hai tên thuộc hạ đi cùng Lục Đức Tường đến một nhà khác trên đường Khê Tân Bảo Kinh Trấn.

Trong phòng nhà khách, Lục Đức Tường lập tức triệu tập mấy người phụ trách hành động lần này, cũng là nguyên lão thân tín, tướng tài dưới tay Lục Vĩnh Huy.

- Đã sắp xếp xong chưa?

Bốn nam nhân từ ba đến bốn mươi tuổi xếp hàng ngang trước mặt Lục Đức Tường.

Nam nhân lớn tuổi nhất trả lời:

- Tiểu thiếu gia yên tâm, đã sắp xếp xong!

Nam nhân gật đầu, nói:

- Bây giờ trong Bảo Kinh Trấn có sáu trăm năm mươi huynh đệ tùy thời đợi lệnh, cũng đã chào hỏi quan viên các cấp trong huyện. Giờ chờ bên chúng ta hành động là xong.

Lục Đức Tường nhẹ gật đầu:

- Ừm!

Đầu chân mày Lục Đức Tường toát ra sát khí, trầm giọng nói:

- Hành động lần này yêu cầu tìm ra hung thủ và giết chết tại chỗ, khi cần thiết, kêu các huynh đệ dùng thứ kia.

- Súng sao?

Lục Đức Tường ra lệnh làm bốn nam nhân biến sắc mặt. Từ khi Lục Đức Tường bị cắt nòi giống thì tính cách thay đổi hẳn, không cho phép bọn họ có thái độ do dự trước mệnh lệnh của gã.

Lục Đức Tường nét mặt sa sầm nói:

- Làm theo lệnh là được.

Bốn nam nhân chột nhót một điều, tim rút cái bịch, gật đầu đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh!

Tuy Bảo Kinh Trấn không đông nhưng cũng không ít người, chỉ bắn vào hơn sáu trăm người muốn lật ngược Bảo Kinh Trấn đúng là nằm mơ. Lục Đức Tường dẫn dắt Lục gia gốc đầu trở lại vốn không định lục tìm khắp ngõ ngách Bảo Kinh Trấn, bọn họ có mục tiêu rất rõ ràng, đó là tìm hung thủ giết Lục Vĩnh Huy rồi không tiếc trả giá đắt giết chết. Dùng thương vong nhỏ nhất giữ địa vị đứng đầu trong Ôn Nhạc huyện của Lục gia không bị lay động.

Làm sao tìm ra hung thủ giết Lục Vĩnh Huy thì Lục Đức Tường đã có kế hoạch, nói đơn giản là thù giết làm một ngàn quyết không buông tha hung phạm!

Lục gia dốc hết tinh nhuệ vào, mục tiêu hàng đầu là báo thù cho Lục Vĩnh Huy, nhưng đằng sau ý định đó còn có mục đích tiêu diệt tai họa ngầm, ổn định lòng người.

Nếu có thể thì Lục Đức Tường tuyệt đối sẽ không làm hành động này, bởi vì trước kia Lục gia ở trong bóng tối, đối thủ ngoài sáng. Nhưng lúc này hoàn toàn đảo ngược, đối thủ núp trong bóng tối, Lục gia ngoài sáng.

Từ xưa đến nay người bị lộ dưới ánh nắng thường sẽ chịu kẻ địch trong bóng tối đâm một nhát. Bất đắc dĩ căn cơ Lục gia đã lung lay, bão tố sắp đến, Lục Đức Tường muốn ổn định cục diện thì cần giết ngay hung thủ ám sát Lục Vĩnh Huy.

Chỉ có tiêu diệt kẻ địch có lẽ tấn công Lục gia thì Lục Đức Tường mới có nhiều tinh thần hơn bảo vệ sản nghiệp bao la Lục Vĩnh Huy để lại, không làm Lục gia hoàn toàn tuột dốc trong Ôn Nhạc huyện.

Không hiểu sao Lục Đức Tường trực giác tên khốn hại gã phải cắt cửa quý mới sống được chính là hung thủ giết Lục Vĩnh Huy.

Đối với kẻ địch có thủ đoạn quỷ thần khó lường thế này nếu là ngày thường Lục Đức Tường tuyệt đối sẽ chạy thật xa. Nhưng cục diện bây giờ buộc Lục Đức Tường phải cắn răng công kích người đó. Thúc đẩy Lục Đức Tường đến quyết định một đi không trở về này trừ hai nguyên nhân trên ra còn một lý do khác, đa số người không biết lý do này.

Buổi sáng bốn ngày trước có mấy người đến bệnh viện đón Lục Đức Tường xuất hiện, những người đó là nguyên nhân chủ yếu khiến gã có quyết định này.

Bọn họ là chỗ dựa tốt nhất cho Lục Đức Tường tiếp nhận Lục gia, thu phục thuộc hạ cũ của Lục Vĩnh Huy, qua đó phản kích. Nói tóm lại Lục Đức Tường ôm ý nghĩ lạc quan cho lần hành động này.

Ba ngày, đã qua ba ngày từ lúc Diệp Dương Thành thuê hai cửa tiệm tại chợ quần áo. Diệp Dương Thành ngồi trong quầy, dào dạt hưng phấn loay hoay laptop, cài đặt software, download ca nhạc, hần rất bận.

Diệp Cảnh Long cao to chắc khỏe thì mắt cún đứng sau lưng Diệp Dương Thành nhìn trộm, chuẩn bị sẵn sàng hể hần đứng dậy đi làm chuyện khác là gã sẽ lao tới chiếm chỗ ngay.

Diệp Dương Thành chú ý thấy đệ đệ Diệp Cảnh Long đứng sau lưng mình, hần nghiêng đầu nhìn gã, khoe môi cong lên:

- Cảnh Long.

Diệp Cảnh Long ngáy người:

- A?

Diệp Cảnh Long vội gật đầu:

- Có chuyện gì?

- Thích laptop này không?

Diệp Cảnh Long không hề che giấu khao khát, gật đầu lia như gà mổ thóc:

- Thích!

Diệp Dương Thành mỉm cười nhìn Diệp Cảnh Long:

- Chờ có thành tích thi đại học của người, chỉ cần có điểm chuẩn trên ba là ta mua một bộ máy tính dưới ba ngàn đồng cho người. Hai điểm chuẩn thì . . . Cho người năm ngàn, tùy ý xài.

Tay phải Diệp Dương Thành gõ mặt bàn, hỏi:

- Như thế nào? Có tự tin lấy số tiền này không?

- A . . .

Diệp Cảnh Long câm nín, biểu tình đau thương, hiển nhiên gã không ôm hy vọng thành tích thi đại học của mình.

Diệp Dương Thành nhìn biểu tình của Diệp Cảnh Long thì cười cười, quay đầu tiếp tục chơi máy tính.

Diệp Dương Thành không mấy thích hai chữ đại học, đặc biệt xem nhiều tin tức lặp lại vấn đề sinh viên khó vào nghề thì càng mất hứng thú.

Nhưng nói đi phải nói lại, trước kia Diệp Dương Thành bỏ thi đại học khiến phụ mẫu thất vọng rồi một lần. Diệp Dương Thành sẽ không để Diệp Cảnh Long khiến Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương thất vọng lần hai.

Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương sống trong thời đại cũ ký thác kỳ vọng vào đại học cao đến nỗi thế hệ như Diệp Dương Thành không hiểu nổi. Dù bây giờ Diệp Dương Thành hoàn toàn đủ lòng đủ cánh làm tự cột gia đình, cho Diệp Cảnh Long sống thoải mái như cậu ấm cô chiêu nhưng hắn không định làm như vậy.

Dù Diệp Cảnh Long thi rớt thì Diệp Dương Thành sẽ bỏ tiền cho gã ôn tập, năm sau thi tiếp. Mục đích của Diệp Dương Thành rất đơn giản, hoàn thành tâm nguyện đưa nhi tử vào đại học của phụ mẫu. Diệp Dương Thành không muốn Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương thất vọng mãi, chỉ đành để đệ đệ Diệp Cảnh Long chịu uất ức.

Cửa tiệm bận rộn mãi đến hai giờ chiều Diệp Dương Thành mới đứng dậy cho Diệp Cảnh Long ngồi.

Diệp Dương Thành vác ba lô đen lên, nói với Diệp Cảnh Long:

- Ta đi ra ngoài một chuyến đón con chó về, người trông chừng tiệm, đừng mãi mê chơi game biết không?

Diệp Cảnh Long không ngẩng đầu lên miệng đồng ý:

- Biết biết.

Tay Diệp Cảnh Long nhanh chóng nhập mật mã, đăng ký QQ. Diệp Dương Thành chưa đi mà Diệp Cảnh Long đã cắm đầu vào internet.

Diệp Dương Thành cười khở nhìn Diệp Cảnh Long, hắn dặn dò Vương Tuệ Tuệ chú ý cẩn thận rồi cùng Triệu Dung Dung ra tiệm đi hướng trạm xe.

Đi qua đường cái ít ai tới lui, Triệu Dung Dung mở miệng hỏi:

- Chủ nhân, sau này Dung Dung có thể nói chuyện trong tiệm không?

Giọng điệu Triệu Dung Dung rất tội nghiệp.

- Ta không cấm nàng nói chuyện.

Diệp Dương Thành lạ lùng nhìn Triệu Dung Dung, nói:

- Nàng muốn nói gì cứ nói.

Triệu Dung Dung rất uất ức, bấu môi nói:

- Nhưng Dung Dung có nói thì chủ nhân cũng không thèm trả lời.

Diệp Dương Thành trợn trắng mắt:

- À thì . . . Trong tiệm có nhiều người, nếu ta nói chuyện với nàng chẳng phải bị xem là bệnh thần kinh bắt đi bệnh viện tâm thần?

Diệp Dương Thành liếc đường cái phía đối diện, mấy thanh niên ăn mặc giống nhau cùn nhìn hướng hắn.

101. Chương 101: Quả Nhiên Trở Lại Sao.

Ba thanh niên dừng bước nhìn Diệp Dương Thành.

Một thanh niên biểu tình đầy khó hiểu hỏi hai đồng bạn:

- Cái tên gốc kia nghiêng đầu nói chuyện với không khí sao?

Thanh niên bên trái xì cười:

- Chắc vậy.

Nói xong thanh niên bên trái thúc giục đồng bạn:

- Mặc kệ tên ngốc này đi. Bên Dao tử phát hiện nhân vật đáng ngờ, chúng ta mau chạy qua đó giúp đỡ, nếu không họ Lục sẽ nổi khùng lên.

Hai thanh niên khác biểu tình nghiêm nghị, gật đầu, nói:

- Ủm!

Cả ba dời mắt khỏi Diệp Dương Thành, vội vàng chạy đi địa điểm mục tiêu.

Diệp Dương Thành đứng phía đối diện đường cái không nghe được ba thanh niên đối thoại, nhưng nhìn ba người này hắn cảm thấy bọn họ rất giống với vài nam nhân có hành động kỳ lạ hắn từng gặp. Diệp Dương Thành không có cách nào xác định.

Diệp Dương Thành nhìn chằm chằm ba thanh niên đi xa, hắn dời tầm mắt sáng hướng khác, dăm chiêu sờ cằm.

Diệp Dương Thành lẩm bẩm:

- Không thể kéo dài hơn nữa, tối nay tìm cơ hội xuống tay, làm rõ vụ việc.

Diệp Dương Thành đi xe đến bên ngoài rừng trúc Long Tây Hương. Diệp Dương Thành im lặng, Triệu Dung Dung ngại có tài xế ngồi đằng trước nên cũng yên lặng bên hắn.

Đến rừng trúc, Diệp Dương Thành trả tiền xe, hắn bước xuống đi vào rừng. Lúc đi được nửa đường Diệp Dương Thành đã sử dụng thần quyền kêu Nhung Cầu quay về rừng trúc chờ hắn. Diệp Dương Thành mới vào rừng trúc chưa đến một phút liền thấy Nhung Cầu ngoan ngoãn ngồi chờ gần đó.

So sánh mấy ngày trước thì Nhung Cầu có sức sống rất nhiều, bộ lông sáng bóng càng khẳng định tình hình sức khỏe của nó thế nào. Nhìn từ điểm này không khó nhìn ra trong mấy ngày nay có bao nhiêu động vật trên núi gặp nguy hiểm, thành con mồi lấp đầy bụng cho Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành mỉm cười sờ đầu chó to, hắn vừa lòng gật đầu, nói:

- Tiểu tử này phục hồi rất nhanh.

Nhung Cầu rất hưởng thụ được Diệp Dương Thành vuốt ve. Có lẽ Nhung Cầu không nghe hiểu lời Diệp Dương Thành nói, nhưng ý cười trong mắt hắn vô thanh truyền vào đầu chó, khiến nó cảm nhận được cảm xúc của hắn.

Nhung Cầu rất ngoan sửa để biểu đạt tâm tình:

- Gâu gâu!

Nghe Nhung Cầu sửa, Diệp Dương Thành vui vẻ bật cười nói:

- Rồi, đi đi.

Diệp Dương Thành vỗ đầu chó to, hắn mang theo dây xích chó nhưng không cột vào Nhung Cầu, để mặc nó lon ton chạy theo sau mình. Diệp Dương Thành xoay người đi ra ngoài đường cái.

Nhung Cầu cao thêm mấy cm so với lúc vào núi, cao gần một thước. Cộng với trong rừng núi không có động vật nào chạy nhanh hơn Nhung Cầu, toàn bị nó nhắm trúng rơi vào miệng chó. Mấy ngày nay Nhung Cầu ăn uống no nê, mập mạp hẳn ra.

Nhung Cầu chỉ đứng yên đã khiến người ta muốn quay đầu bỏ chạy, huống chi nó lên xe, ngồi chung với nó chẳng lẽ càng nguy hiểm hơn?

Xe taxi, xe bus công cộng không cho Nhung Cầu lên, Diệp Dương Thành bất đắc dĩ kêu xe máy cày.

Không phải Diệp Dương Thành tiếc tiền chặn mấy xe hàng nhỏ mà vì con đường này không có xe tải chạy. Ngẫu nhiên có mấy chiếc xe hơi tư nhân chạy ngang, đám tài xế thấy Nhung Cầu ngồi xổm bên chân Diệp Dương Thành là rõ ga chạy mất dép, mặc cho hắn vẫy tay gọi.

Xe máy cày này bởi vì tốc độ chậm nên bị Diệp Dương Thành chặn lại. Bác nông dân run cầm cập dừng xe máy cày, may mắn Diệp Dương Thành lấy hai tờ tiền ra mới làm nên chuyện. Bác nông dân miễn cưỡng cho Diệp Dương Thành, Nhung Cầu lên xe, lăn bánh đi trung tâm Bảo Kinh Trấn.

Đường đi xóc nảy, Diệp Dương Thành dẫn Nhung Cầu xuống xe máy cày thì chạy ngay sang một bên nôn mửa. Lúc này nếu có ai chú ý sẽ phát hiện một mảnh nhỏ vải áo dán lưng Diệp Dương Thành, đó là Triệu Dung Dung đứng một bên vỗ lưng hắn.

Diệp Dương Thành khó khăn lắm ngừng lại dạ dày quặn đau, hắn đứng thẳng lên, mặt trắng bệch.

- Bà nội nó, chờ khi nào có thể lấy nhiều tiền ra thì gia đây sẽ sửa con đường này lại!

Diệp Dương Thành cười khổ nói:

- Hành hạ chết người.

Nghe Diệp Dương Thành lẩm bẩm, Triệu Dung Dung cười khúc khích:

- Hì hì, chủ nhân, sửa đường là việc siêu tốt!

- Nhưng tiền sửa đường có số lượng không nhỏ.

Diệp Dương Thành cười lắc đầu, nói:

- Dù sao kiếm tiền dễ dàng, làm chút việc thiện tích công đức đi.

Diệp Dương Thành nói công đức không phải ý chỉ công đức huyền diệu, là công đức thật.

Diệp Dương Thành đứng bên đường một lúc, phục hồi chút tinh thần, tay vuốt đầu Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành nói:

- Tiểu tử này, nên sắp xếp người đi đâu đây?

Mang về tiệm, nhìn vóc dáng của Nhung Cầu sẽ hù khách hàng không dám bước vào, việc buôn bán sẽ tuột dốc không phanh. Tuy ngay từ đầu Diệp Dương Thành không định kiếm lời, nhưng không bán đất thì hắn không cách nào lấy số tiền dưới gầm giường ra.

Nếu mang Nhung Cầu về nhà, trước đó Diệp Dương Thành chưa nói cho phụ mẫu, lỡ nó không ngoan hù Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương sợ hãi thì hắn bị tội nặng.

Diệp Dương Thành nhú mày nhìn Nhung Cầu, suy tư cả buổi mắt hắn sáng lên, cười gian:

- Suýt quên nàng ta!

Lòng Diệp Dương Thành thầm quyết định, hành động nhanh nhẹn hơn. Diệp Dương Thành dắt Nhung Cầu đi đường Triều Dương, lúc sắp tới cửa tiệm hắn sờ đầu chó to, chỉ tiệm quần áo thời trang đối diện xéo một bên.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng dặn:

- Đi đi, đến chỗ chủ nhân cũ của người kiếm đồ ăn.

Nhung Cầu ngẩng đầu, tròn mắt đen láy liếc Diệp Dương Thành, nó cúi đầu chậm rãi chạy hướng tiệm Lưu Tuyết Oánh.

Diệp Dương Thành sắp xếp nơi dừng chân tạm cho Nhung Cầu xong, hắn cười đắc ý. Trong một ngõ nhỏ cách Diệp Dương Thành chưa tới mười thước bỗng vang tiếng động lớn, nghe kỹ là tiếng khóc của nam nhân khoảng ba mươi tuổi.

- Đừng . . . Đừng đánh . . . Còn đánh nữa sẽ chết người!

Ngay sau đó là tiếng thanh niên quát mắng:

- Giấy trắng mực đen viết rõ ràng, cầm bảy vạn khối tiền đi giờ trả không hết định quỵt nợ? Đánh hắn, đánh chết hắn coi như Lục . . . Lục gia chịu trách nhiệm!

- Ui da! Đừng đánh . . . Ta . . .

- Nghĩ kỹ chưa?

- Các người có đánh chết thì ta cũng không có tiền!

- Cha nó, lừa ta?

Thanh niên tức giận quát:

- Đánh mạnh vào!

Nam nhân nghẹn ngào gào to:

- Trả . . . Ta trả! Ta trả được chưa?

Diệp Dương Thành nghe đến đây không có nhiều cảm thán, hắn không định ra mặt giúp dân cờ bạc. Diệp Cảnh Long thì lúc trước bị lừa, lại là đệ đệ ruột của hắn, hoàn toàn không thể so sánh.

Tuy nhiên . . .

Diệp Dương Thành sờ cằm:

- Lục gia sao.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Quả nhiên đã trở lại.

102. Chương 102: Lý Luận Phạm Tội Của Lục Đức Tường.

Mấy phút sau, sáu, bảy người nối đuôi nhau ra khỏi ngõ nhỏ. Đi đằng trước nhất là một thanh niên khoảng hai mươi bảy, tám tuổi, mặt mũi hung tợn. Theo sau là bốn thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi. Đi giữa năm người là nam nhân bị đánh mặt mũi bầm dập nhăn nhó. Mấy thanh niên xô đẩy nam nhân đi hướng đường Nam Môn.

Bên cạnh nam nhân mặt sưng húp là một nữ nhân khóc sụt sùi. Nữ nhân uốn tóc xù nhuộm màu đỏ, một tay cầm chặt tấm thẻ, chắc là thẻ ngân hàng.

Diệp Dương Thành ngạc nhiên là đôi nam nữ này chính là chủ nhà tiệm của hắn.

Nhưng dù thấy chủ nhà thì Diệp Dương Thành không định giúp một tay. Một là vì hai bên chỉ có quan hệ thuê mướn chứ không liên lạc gì, thứ hai hắn rất rõ ràng hai vợ chồng chủ nhà, toàn là con bạc.

Diệp Dương Thành thấy hai người bị áp giải ra khỏi hẻm nhỏ, thành phản ứng đầu tiên là số tiền trả nợ bài bạc của bọn họ có một phần tiền thuê nhà hắn giao.

Diệp Dương Thành buồn cười lắc đầu, nhìn theo đoàn người đi xa. Diệp Dương Thành xoay người vào tiệm, không để bụng chuyện này.

Không phải Diệp Dương Thành máu lạnh vô tình mà hai bên vốn không thân chẳng quen, hắn dựa vào cái gì giúp người ta? Nếu nạn nhân là người tốt có lẽ Diệp Dương Thành sẽ tốt bụng giúp một phen, vấn đề ở chỗ hai người này là con bạc! Diệp Dương Thành giúp bọn họ một lần chẳng lẽ hắn phải giúp hai người suốt đời sao?

Nhưng gặp chuyện như vậy không hoàn toàn vô dụng, ít ra khiến Diệp Dương Thành khẳng định một điều là Lục gia trở lại. Lần này Lục gia gốc đầu trở về trừ phi người Lục gia đầu đất, nếu không chắc chắn bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng mọi mặt. Diệp Dương Thành tạo thành vết thương cho Lục gia trong Bảo Kinh Trấn đau đớn khắc cốt铭心.

Khóe môi Diệp Dương Thành cong lên, lòng thầm quyết định tối nay tìm cách bắt ai đó để tra hỏi. Người Lục gia có kế hoạch gì cho lần trở lại này? Để Diệp Dương Thành qua đó đặt kế hoạch riêng cho người Lục gia, tốt nhất là đánh bọn họ tàn phế tránh sau này gây rắc rối ình.

Khi Diệp Dương Thành quay về tiệm, định kêu Vương Tuệ Tuệ lại gần hỏi thăm tình hình thì di động trong túi quần hần phát ra tiếng chuông rung trời.

- Đây là lời nói dối rời xa người lần thứ bảy mươi bảy của ta . . .

Diệp Dương Thành nghe tiếng chuông này thì cười khê.

Diệp Dương Thành móc điện thoại ra, nhấn nút nghe. Diệp Dương Thành chưa kịp đặt lao bên tai thì giọng Trần Thiếu Thanh mừng rỡ đã sột ruột vang lên:

- Lão Diệp, giấy tờ bổ nhiệm đã đưa xuống dưới rồi!

Trần Thiếu Thanh cười to bảo:

- Huynh đệ ta đây cũng là sếp rồi, người biết bây giờ ta ở đâu không?

Diệp Dương Thành hiểu Trần Thiếu Thanh vui sướng như thế nào, nhưng hần cầm nín trước câu hỏi ngốc nghếch của gã.

Diệp Dương Thành gãi mũi, cười mắng:

- Nhảm nhí, người không ở trong đồn công an thì đi đâu?

Trần Thiếu Thanh khó nén hưng phấn nói:

- Ta đang ở đồn công an nhưng vấn đề là vị trí chỗ nào?

Không đợi Diệp Dương Thành trả lời, Trần Thiếu Thanh đắc ý dài giọng:

- Nói cho người biết, ca có văn phòng! Hì hì, thoải mái quá! Đặc biệt là mặt của cái tên Trương Bảo Khang, chắc chắc, sướng! Sướng tận xương!

- Chỉ là văn phòng mà đã mừng rỡ như vậy?

Diệp Dương Thành xì cười nói:

- Quan mới lên đốt ba ngọn lửa, người hãy ngấm nghĩ nên đốt như thế nào đi.

- Dẹp đi, ta chỉ là phó sở trưởng nho nhỏ, đốt lửa làm gì?

Trần Thiếu Thanh bắt chéo chân đầu dây bên kia, miệng ngân nga làm Diệp Dương Thành nổi da gà. Trần Thiếu Thanh không rên bao lâu, chưa tới một giây đã nói tiếp.

- Nhưng dù gì mới lên chức, lập chút công là cần thiết. Không biết người có chú ý thấy mấy hôm nay trấn chúng ta thêm nhiều lưu manh?

Lòng Diệp Dương Thành máy động nhưng không hỏi rõ, hần nháy mắt, nghi hoặc hỏi:

- Có chuyện gì?

Diệp Dương Thành mở miệng hỏi:

- Chẳng lẽ đang mưu mô vụ án lớn nào?

Trần Thiếu Thanh mới làm phó sở trưởng cũng tìm về kích tình dĩ vãng đã quên.

- Mặc kệ là vụ án lớn gì, chỉ cần phạm tội trong khu vực của ca là ta sẽ khiến bọn họ biết tay!

Trần Thiếu Thanh đập bàn, lớn tiếng nói:

- Dù hần có là Phì Long, nếu dám phạm tội thì lão tử vẫn tát hai cái, kêu vang!

Diệp Dương Thành khen Trần Thiếu Thanh:

- Có khí phách!

Diệp Dương Thành không quên nhắc nhở:

- Nhưng hình như Phì Long đã chết, người đào hẩn ra rồi tát vào tro cốt?

Trần Thiếu Thanh lúng túng ho khan:

- Khụ khụ, vậy sao?

Trần Thiếu Thanh qua loa cãi vài câu rồi cúp máy, chắc trốn trong góc tường tự kỉ.

Trần Thiếu Thanh không hề thấy lạ khi Diệp Dương Thành nói Lục Vĩnh Huy đã chết. Tin cái chết của Lục Vĩnh Huy lan khắp Bảo Kinh Trấn, người có chút con đường đều biết chuyện, có thể Diệp Dương Thành ngẫu nhiên nghe ai nói.

Diệp Dương Thành ngắt liên lạc với Trần Thiếu Thanh, hẩn hà hơi, xoay người vào cửa tiệm, chuẩn bị nghênh đón giờ đông khách nhất buổi tối.

Phòng khách lầu ba một nhà khách đường Khê Tân.

- Vẫn không có tin tức gì?

Mặt ngoài Lục Đức Tường bình tĩnh nhưng tâm tình hơi sốt ruột. Bắt đầu từ tín giờ sáng các tiểu đệ có mặt trong Bảo Kinh Trấn tập thể hành động, đông khoảng sáu trăm năm mươi mấy người!

Qua lâu như vậy tại sao không có một chút động tĩnh gì? Tâm tình Lục Đức Tường bức tức, hoảng hốt như thể dốc sức đánh ra một đấm vào không khí, chẳng chút gọn sóng, bình tĩnh đáng sợ.

- Hôm nay đối tượng thanh tra chủ yếu là dân cờ bạc nợ tiền sòng bạc.

Nam nhân bốn mươi mấy túi khom người nói:

- Đến nay đám con bạc cứng cựa trong sổ sách sòng bạc đã bị giải quyết gần hết, số tiền nợ thu về hơn bốn trăm vạn.

Không đợi nam nhân trung niên nói hết câu, Lục Đức Tường đứng bật dậy khỏi sofa:

- Lần này chúng ta lại đây không phải vì đòi nợ bài bạc!

Lục Đức Tường vẫy tay, trầm giọng nói:

- Nếu giải quyết xong đám con bạc nhưng người kia vẫn không có chút động tĩnh chứng minh không phải do con nợ sòng bạc làm . . . Không đúng!

Lục Đức Tường lẩm bẩm, chân mày nhíu chặt. Căn phòng bỗng lặng thinh, chỉ còn tiếng hít thở của vài người.

Hơn một phút sau Lục Đức Tường suy nghĩ rõ ràng, mắt gã sáng rực, vỗ tay nói:

- Đúng rồi!

- Cái gì?

Mấy nam nhân trở mắt nhìn nhau, không biết Lục Đức Tường nghĩ ra điều gì.

- Theo lý luận phạm tội bình thường thì một người không có lý do gì bỗng nhiên phạm tội với người khác. Làm hại nạn nhân nhưng không mang đi tiền tài gì, dưới tình huống bình thường chỉ có hai khả năng.

Khóe môi Lục Đức Tường cong lên cười khẩy nói:

- Thứ nhất, tội phạm là tên điên, hoặc bình thường biểu hiện như đồ ngốc. Thứ hai, người này từng óc xung đột với sòng bạc, không thì tại sao hẩn chia đầu mâu vào Lục gia chúng ta?

Nghe Lục Đức Tường nói, mấy nam nhân mắt sáng rực:

- Cái này . . .

Nam nhân ba mươi mấy tuổi ngắn ngủi, mở miệng hỏi:

- Vậy tiếp theo chúng ta . . .

- Ra lệnh cho người bên dưới chú ý điều tra kẻ ngốc, điên, từng nợ nần hay có xung đột, hoặc xích mích gì với sòng bạc trong phạm vi Bảo Kinh Trấn.

Lục Đức Tường hít sâu, nói:

- Gọi điện thoại về tổng bộ mời mấy vị tiên sinh lại đây đi . . .

103. Chương 103: Xảy Ra Việc Lớn.

Lục Đức Tường nói điều tra sự thật là tìm đến những kẻ đáng ngờ, rồi cả đám côn đồ ủa lên tùy tiện tìm cớ đánh một trận, nhìn xem đối phương có phản ứng gì hơn. Đây là cách đơn giản nhất, có hiệu quả nhất, cũng khiến người tức nhất.

Lục Đức Tường suy nghĩ nát óc, cho nên gã làm ra hành động sơ sẩy một cái sẽ bị người đánh hội đồng cũng hợp lý.

Lục Đức Tường và mấy thân tín cũ của Lục Vĩnh Huy ở yên trong nhà khách chờ hồi âm. Những người từng xung đột hay thiếu nợ sòng bạc Bảo Kinh Trấn sau đó trả hết, thậm chí rửa tay nghỉ chơi cờ bạc đều gặp tai họa.

Vì bảo đảm an toàn, mỗi người từng xung đột với sòng bạc sẽ bị ghi chép kỹ trong sổ sách, để sau này xảy ra chuyện gì dễ tìm ra hung thủ và trả thù.

Sòng bạc Bảo Kinh Trấn cũng không ngoại lệ, để lại rất nhiều sổ sách, danh sách. Tin tức đám người đăng ký trong danh sách miễn chưa rời khỏi Bảo Kinh Trấn thì chắc chắn không tránh thoát được.

Đám người này xem như đáng tội, ai bảo cờ bạc làm chi? Bị đánh tới tấp sẽ không chết người. Mặc dù tiếng oán than nổi lên khắp nơi nhưng không ai đứng ra lên tiếng bênh vực, bản thân bọn họ sợ bị trả thù, không dám báo cảnh sát, chỉ có thể nén giận chịu đựng đám côn đồ đá đám.

Người xui xẻo nhất là những kẻ đáng thương bị khuyết tật bẩm sinh. Ai ngốc hay từng bị bệnh điên đều là mục tiêu ‘điều tra’ hàng đầu của đám tay sai Lục gia.

Cấp trên ép gắt gao, cấp dưới càng sốt ruột hơn, khó tránh khỏi xuống tay không biết nặng nhẹ. Từ lúc bộ chỉ huy tạm thời của Lục Đức Tường ra lệnh đến chín giờ tối toàn Bảo Kinh Trấn đã lộn xộn.

Lục Đức Tường càng ra lệnh gấp gáp thì thuộc hạ hoạt động càng thường xuyên. Trong mấy tiếng đồng hồ nguyên Bảo Kinh Trấn có bảy mươi gia đình bị đập vỡ thủy tinh, đập sứt cửa phòng, cả gia đình gặp họa.

Các loại dấu hiệu tỏ rõ người Lục gia đã điên.

Hai chiếc xe cứu thương trong bệnh viện Bảo Kinh Trấn không đủ dùng, liên tục có người bị thương đưa vào bệnh viện cấp cứu. Tuy nhiều người được cứu sống nhưng khó tránh khỏi trường hợp ngoài ý muốn.

Diệp Dương Thành, Trần Thiệu Thanh một trước một sau vào một quán ven đường, xem như chúc mừng Trần Thiệu Thanh thăng cấp phó sở trưởng. Năm giờ chiều Trần Thiệu Thanh đã tới tiệm Diệp Dương Thành, chờ hần xong việc, đóng cửa rồi đi ra mượn cơ hội ăn miễn phí.

- Tùy tiện chọn mấy món đi, tổ yến bảo ngư gì đó . . . Thôi không làm thịt người. Nhưng hải sản này nợ thì người chọn đi.

Nghe Trần Thiệu Thanh ‘khách sáo’ nói, Diệp Dương Thành trợn trắng mắt, khinh thường bảo:

- Dù người giàu cũng không mau được tổ yến bào ngư!

Trần Thiệu Thanh mặt dày cười vô tư.

Nói là kêu vài món nhưng hai người cộng lại gọi mười một món ăn, rất là phô trương, lãng phí.

Trần Thiếu Thanh tự cho là rất có giác ngộ nói:

- Yên tâm đi, ăn không hết ta sẽ đóng gói mang về, ngày mịa ăn tiếp!

Diệp Dương Thành cầm nín nhìn trời, hần nhận mệnh.

- . . .

Rất nhanh mười một món ăn bưng lên đầy đủ, Diệp Dương Thành đứng dậy khui hai chia bia rót đầy ly, lắc trước mặt Trần Thiếu Thanh.

Lần này Diệp Dương Thành không đùa giỡn, nghiêm túc nói:

- Chúng ta mừng thắng cấp, ta làm huynh đệ không có gì giúp được người, chỉ có thể chúc vài câu. Chúc người sau này đường làm quan suôn sẻ, tiền vô ào ào.

Trần Thiếu Thanh xúc động buột miệng:

- Sao người không giúp ta được? Lần này nếu không nhờ . . . Ha ha ha ha ha ha! Nào, cạn!

Trần Thiếu Thanh phản ứng rất nhanh, gã kịp ngừng lại vào phút mấu chốt. Trần Thiếu Thanh cười gượng nâng ly chạm nhẹ vào ly Diệp Dương Thành, ngửa đầu uống cạn.

Diệp Dương Thành biết nửa câu sau Trần Thiếu Thanh muốn nói cái gì, hần không chọc thủng. Diệp Dương Thành cười khê giả bộ không nghe thấy.

Diệp Dương Thành đặt ly rượu xuống, cầm cái đui cừu trên bàn đưa vào miệng Nhung Cầu ngồi chực một bên.

Diệp Dương Thành vừa nhét đui cừu vào miệng Nhung Cầu vừa cười nói với Trần Thiếu Thanh:

- Phụ mẫu của người lần này đi đâu ‘công tác’?

- Ha ha, là Thiệu Hưng.

Trần Thiếu Thanh cười nói:

- Mấy ngày nữa sẽ về. Lần này khá gần, nói là đi lãnh đạo khảo sát tình trạng phát triển sản nghiệp đất đai gì đó, ta không hiểu.

- Người . . .

[Mau sử dụng song tiết còn . . . Hừ ha ha . . .]

Ánh mắt Trần Thiếu Thanh đầy xin lỗi nhìn Diệp Dương Thành, móc di động ra nhìn dãy số trên màn hình, gã ngậy người một lúc rồi ấn nút nghe, áp loa bên tai.

Trần Thiếu Thanh mở miệng hỏi:

- Lâm sở trưởng, có chuyện gì?

Điện thoại bên kia truyền ra giọng Lâm Phong sốt ruột hỏi:

- Tiểu Trần, người đang ở đâu?

Lâm Phong không nghe Trần Thiếu Thanh trả lời, nói nhanh:

- Dù người ở đâu thì trong vòng năm phút chạy tới bệnh viện nhân dân trong trấn, giường số hai phòng bốn lẻ chín lầu bốn, xảy ra chuyện lớn!

Trần Thiếu Thanh muốn từ chối:

- Lâm sở trưởng, bây giờ ta . . .

Nhưng Lâm Phong cáo già nói xong không cho Trần Thiếu Thanh cơ hội giải thích, gã cúp máy ngay.

Trần Thiếu Thanh đặt di động xuống, cười khổ nói:

- Xem đi, đây gọi là quan lớn một bậc đề chết người.

- Có chuyện gì?

Diệp Dương Thành vừa nhai rau cần tàu hủ kẹ vừa ú ớ hỏi:

- Gấp lắm sao?

- Sở trưởng của chúng ta gọi điện thoại.

Trần Thiều Thanh nhíu mày nói:

- Bảo là xảy ra việc lớn, kêu ta đi phòng bệnh.

- A!

Diệp Dương Thành vươn đũa định gấp một miếng thịt chọt khựng lại, đặt đũa xuống, rút khăn giấy ra lau miệng.

Diệp Dương Thành nói:

- Vậy đừng chần chừ nữa, mau đi đi.

Trần Thiều Thanh mắt cún nhìn thức ăn đầy bàn:

- Nhưng mà . . .

Trần Thiều Thanh sờ bụng rỗng, cười khổ nói:

- Bao tử của ta đã mười mấy tiếng đồng hồ không thêm nhiên liệu . . .

- Việc công quan trọng hơn, hay là thế này đi.

Diệp Dương Thành thản nhiên nói:

- Chúng ta cùng nhau đi xem, ta kêu lão bản giữ rượu và thức ăn một tiếng đồng hồ, nếu chúng ta chưa trở về thì nhờ lão bản dọn dẹp, đêm mai chúng ta đến đây ăn đồ thừa!

Trần Thiều Thanh gãi đầu:

- A!

Trần Thiều Thanh khó hiểu hỏi:

- Người đi làm gì?

Diệp Dương Thành hùng hồn trả lời:

- Tò mò được không?

Diệp Dương Thành phớt lờ Trần Thiều Thanh trợn trắng mắt, vẫy tay với chủ quán nhậu:

- Làm phiền qua đây một chút.

Bốn phút sau, Diệp Dương Thành và Trần Thiều Thanh, Nhung Cầu ngồi xe cảnh sát gĩa lái. Hai người một chó chạy nhanh đi lều bốn khu nằm viện.

Bọn họ chưa tới gần phòng bệnh bốn lể chín, đang đi trên hành lang đã nghe giọng nam nhân trung niên tức giận chửi vang dội.

- Tổ cha nó, thật quá đáng! Bọn họ cho rằng có thể một tay che Ôn Nhạc huyện sao?

Nghe nam nhân trung niên chửi thề, mặt Trần Thiều Thanh cứng lại.

Trần Thiều Thanh nhỏ giọng nói với Diệp Dương Thành:

- Là sở trưởng của chúng ta, Lâm Phong.

104. Chương 104: Sẽ Không Bỏ Qua Đám Tôn Tử Này.

Diệp Dương Thành không có ấn tượng nhiều với sở trường đồn công an Bảo Kinh Trấn, cùng lắm đâm thủng trời. Diệp Dương Thành chỉ biết trong đồn có người làm sở trưởng, hẳn cần gì biết đó là ai? Bình thường có thân thiện với dân chúng không?

Trần Thiệu Thanh nhắc nhở khiến Diệp Dương Thành nhớ kỹ Lâm Phong. Lý do rất đơn giản, nghe tiếng gã gã đại biểu chưa bị quan trường đầy chướng khí an mồn, tốt xấu còn chút lương tâm.

Diệp Dương Thành theo sau Trần Thiệu Thanh đi vào phòng bệnh, Nhung Cầu bị bỏ lại ngoài cửa phòng. trời biết bên trong xảy ra chuyện gì, lỡ có người bệnh tim sắp lìa đời bị Nhung Cầu hù sợ thì đúng là tai họa trời giáng.

Vì trừ bỏ khả năng xác suất không cao này, Diệp Dương Thành đành dặn Nhung Cầu ngồi trước cửa, mang theo Triệu Dung Dung tàng hình đi vào phòng bệnh.

Trần Thiệu Thanh dẫn đầu đi vào, nhìn Lâm Phong đứng chống nạnh, nổi giận đùng đùng.

Trần Thiệu Thanh cười hỏi:

- Lâm sở trưởng, xảy ra chuyện gì?

Theo lý thì bây giờ Trần Thiệu Thanh là phó sở trưởng, lớn nhỏ gì cũng là sếp, thái độ với Lâm Phong nên thay đổi. Ví dụ Trần Thiệu Thanh gọi Lâm Phong là lão Lâm.

Lâm Phong chỉ nhìn Diệp Dương Thành giây lát sau đó chuyển sang người Trần Thiệu Thanh:

- Có án mạng.

Mặt Lâm Phong xanh mét:

- Loạn, nguyên cái trấn này đều loạn!

- A!

Lâm Phong vừa nói có án mạng làm Trần Thiệu Thanh ngây người, không nghe rõ câu sau.

Trần Thiệu Thanh phản xạ hỏi:

- Đã bắt được hung thủ chưa?

Lúc này Lâm Phong cũng khó xử, Trần Thiệu Thanh hỏi ngay điểm yếu làm gã bần khoản.

Lâm Phong cau kính trả lời:

- Người đi bắt thủ!?

Trông mặt Lâm Phong xoay tròn, nói với nữ nhân khóc lóc nằm sắp cạnh giường bệnh:

- Người hãy thuật lại tình hình lúc đó một lần nữa.

- Ta . . .

Nữ nhân khoảng bốn mươi tuổi, da ngăm đen, hai tay thô ráp bề ngoài tiêu chuẩn nông dân, loại người chân chất. Ngẫu nhiên có mấy nữ nhân đánh đá lẫn trong hàng này nhưng cơ bản nông dân là chất phác.

Nghe Lâm Phong hỏi, nữ nhân không biết đã khóc bao nhiêu lần suýt xỉu lại nghẹn ngào.

Nữ nhân nức nở nói:

- Nhi tử của ta mới hai mươi một tuổi! Hắn đã trêu chọc ai? Ta mới làm mai cho hắn vậy mà . . .

Lâm Phong nhướng mày ngắt lời nữ nhân:

- Nói trọng điểm đi.

Lâm Phong nhắc nhở nữ nhân vô đề, nghiêng đầu liếc Trần Thiệu Thanh một cái. Ánh mắt Lâm Phong chất chứa mong đợi.

Nữ nhân bị Lâm Phong ngắt lời than khóc, nàng không nằm ăn vạ dưới đất gào toáng lên, nhưng nước mắt chảy ròng ròng. Giọng nữ nhân khàn khàn nhuộm không khí nặng nề hơn.

- Chuyện là thế này . . .

Nữ nhân tên Lưu Ngọc Mai, thôn dân Tiểu Hoa Thôn của Đại Thủy Hương Bảo Kinh Trấn. Hai phu thê là nông dân thành thật làm nông, trên có hai lão nhân hơn bảy mươi tuổi cần chăm sóc, cuộc sống túng thiếu.

Nhưng ông trời tuyệt tình (lời Lưu Ngọc Mai nói) không biết cố ý đùa người hay sao mà để hai phu thê sinh đứa con bị kém trí bẩm sinh. Mấy năm đầu không có gì khác, ăn ngủ khóc la, mãi khi đứa trẻ hơn bốn tuổi hai phu thê mới phát hiện nhi tử khác lạ.

Hai phu thê đưa nhi tử đi khám bệnh, chẩn đoán chính xác là kém trí bẩm sinh, xếp vào hàng nhược trí. Bắt đầu từ lúc đó cả gia đình sống càng khó khăn hơn, nhưng dù gì là nhi tử ruột ruột đẻ ra, không nỡ bỏ thì đành nuôi.

Cuộc sống khó khăn, vì nuôi lớn nhi tử nên hai phu thê bớt nả bớt xài, bề ngoài khắc khổ già hơn tuổi thật bảy, tám tuổi.

Nhưng tóm lại bọn họ nuôi lớn nhi tử, chớp mắt đã đến tuổi kết hôn có sự nghiệp. Phu thê bỏ tiền nhờ người mai mối, nhà giá là ai, làm cái gì thì Lưu Ngọc Mai kín miệng kiên quyết không nói một chữ.

Theo giao hẹn với bà mối, mười ngày nữa là nhi tử sẽ kết hôn với cô nương kia. Phu thê rất vui vẻ, trông chờ được ôm cháu. Nhưng ông trời đúng là tuyệt tình thật, khi phu thê sắp được viên mãn thì mười mấy người trẻ tuổi như sói như cọp lao vào nhà Lưu Ngọc Mai, tình hình lúc đó là . . .

Một thanh niên gơ ba ngón tay hỏi nhi tử của Lưu Ngọc Mai:

- Đây là mấy?

Nhi tử của Lưu Ngọc Mai làm gì biết tính số?

Nhi tử của Lưu Ngọc Mai ngơ ngác nhìn hồi lâu, phun một chữ:

- Đường.

Trò chơi hỏi đáp đầu không nối đuôi lại khiến thanh niên kia vui vẻ cười to, sau đó biến sắc mặt tát mạnh vào má nhi tử của Lưu Ngọc Mai.

Thanh niên gần hỏi:

- Nói, có phải người đã giết Long ca của chúng ta?

Nhi tử của Lưu Ngọc Mai sợ ngây người, gào khóc kêu mẩu thân. Lưu Ngọc Mai đang nằm nghỉ trên tầng hai, lúc đầu nghe tiếng vang và đối thoại cứ tưởng ai đến chọc nhi tử của mình nên không để bụng. Khi nhi tử của Lưu Ngọc Mai nghe nhi tử khóc kêu mới cảm thấy sự việc không đúng, nàng vội xuống giường chạy xuống lầu.

Lưu Ngọc Mai từ lầu hai xuống tầng trệt thì mười mấy tên côn đồ đang đá đấm vào nhi tử của nàng, cái kiểu đánh thẳng tay.

Lưu Ngọc Mai là nữ nhân thành thật yên phận, sao đâu lại đấm thanh niên này? Lưu Ngọc Mai bị xô đẩy té ngã, đầu đập vào cạnh bàn té xỉu. Khi chồng Lưu Ngọc Mai về nhà, kêu nàng tỉnh dậy thì nhi tử đã nằm trong vũng máu, đã tắt thở.

Lưu Ngọc Mai ghen ngào kể ra, mọi người tưởng tượng tình hình thê lương lúc đó. Nói đến cuối cùng Lưu Ngọc Mai khóc không thành tiếng.

Trần Thiếu Thanh nghe Lưu Ngọc Mai thuật lại, gã tức điên:

- Một đám súc sinh!

Hai tay Trần Thiếu Thanh đấm mạnh vào kệ để ti vi, giận dữ nói:

- Ta làm thịt bọn chúng!

Thấy Trần Thiếu Thanh phản ứng tức giận, mắt Lâm Phong lóe ý cười mưu kế thành công.

Biểu tình Lâm Phong nghiêm túc hỏi:

- Chuyện chưa xong.

Lâm Phong kéo lại Trần Thiếu Thanh định rời đi, nói:

- Ngày hôm nay trong trấn của chúng ta có hai trăm người bị đám khốn này đánh bị thương, bây giờ giường bệnh nằm viện không đủ, người có thể đi một vòng nhìn xem. Những người này trêu chọc ai? Bị gãy tay gãy chân, chắc chắn, quá thảm.

- Tổ cha nó!

Hai tay Trần Thiếu Thanh nổi gân xanh, tuy già nhận ra Lâm Phong là lạ nhưng không nghĩ nhiều. Trần Thiếu Thanh tức giận hít sâu vài lần, dứt khoát quay đầu lại.

Trần Thiếu Thanh nói với Lâm Phong:

- Lâm sở trưởng, hãy giao vụ án này cho ta! Ta . . .

Trần Thiếu Thanh chưa nói xong Lâm Phong đã gạt mạnh đầu:

- Được!

Bàn tay thô vồ vai Trần Thiếu Thanh, Lâm Phong trầm thía nói:

- Tiếp theo trước khi vụ án bị phá, chuyện trong sổ do người quyết định. Tiểu Trần, đừng để ta thất vọng.

- Sở trưởng yên tâm đi!

Trần Thiếu Thanh cắn răng nói:

- Chắc chắn ta sẽ không tha cho đám tôn tử này!

Lâm Phong đại nghĩa lăm lăm nói:

- Cứ thoải mái làm đi. Nhớ kỹ, sau lưng người là đồn công an Bảo Kinh Trấn chúng ta, là nhân dân chính phủ!

Nói xong Lâm Phong lấy làm lạ nhìn sau lưng Trần Thiếu Thanh, hỏi:

- Ủa? Người mới rồi đi với người đâu rồi?

Trần Thiếu Thanh sững sốt:

- A?

Trần Thiếu Thanh nghiêng đầu nhìn, sau lưng già trống rỗng không còn bóng dáng Diệp Dương Thành.

105. Chương 105: Gió Lạnh Thổi Vù Vù.

Lâm Phong rất tức giận hành động điên cuồng bất chấp hậu quả của Lục gia, giận thì giận nhưng xuống tay với Tàng Ngao lại là chuyện khác. Lâm Phong đã hơn bốn mươi tuổi, từ cảnh sát bình thường leo lên chức sở trưởng mất hai mươi năm.

Dù đời này Lâm Phong có hy vọng lên chức cùng lắm đi huyện cục làm phó cục trưởng, đó còn là trường hợp may mắn.

Ước mơ lớn nhất bây giờ của Lâm Phong là bớt dính vào rắc rối, thuận lợi, an toàn làm sở trưởng đồn công an, quang vinh về hưu, về nhà câu cá, chăm hoa gì đó, sống an nhàn.

Tuy cái chết của Lục Vĩnh Huy làm Lục gia dao động căn cơ nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, Lâm Phong không cho rằng sở trường đồn công an nhỏ nhỏ như gã so nổi Lục gia tay thô đùi to.

Cộng thêm thái độ mập mờ đối với Lục gia của sếp lớn Lâm Phong dựa dẫm, các ông lớn khác khiến gã không dám rục rịch. Lâm Phong sợ gây rắc rối to, nửa đời sau không còn gì.

Đối với hành động điên cuồng của Lục gia, Lâm Phong tức giận la ó, gã cũng có thể xử lý Lục gia nhưng với điều kiện là bên thị cục ngầm bật đèn kê gã nhỏ khối u ác tính Lục gia đi. Nếu không thì Lâm Phong chỉ muốn khoanh tay đứng ngoài cuộc.

Trần Thiếu Thanh tức giận, kích động khiến Lâm Phong nghĩ ra một cách đứng ngoài nhìn, chờ xong việc mượn cái cớ đó ứng đối cấp trên chất vấn. Lâm Phong sẽ bảo là cho Trần Thiếu Thanh một cơ hội phát huy, nghiêm trọng mấy cũng không có gì.

Nếu làm hỏng chuyện, Trần Thiếu Thanh là người chịu tội thay tốt nhất.

Lâm Phong ta không làm gì hết, các người muốn tìm cứ kiểm họ Trần. Là hủ chủ động ôm việc, ta không ngăn được.

* * *

Triệu Dung Dung bất an nhìn Diệp Dương Thành sắc mặt âm trầm:

- Chủ nhân, làm sao vậy?

Triệu Dung Dung bước nhanh theo sau Diệp Dương Thành, nhỏ giọng hỏi:

- Tại sao không nói chuyện?

Diệp Dương Thành dừng bước, nghiêng đầu nhìn Triệu Dung Dung:

- Dung Dung, nàng có cảm thấy đôi khi chủ nhân ta đây quá mềm lòng, nương tay không?

Diệp Dương Thành cười tự giễu:

- Rõ ràng mấy hôm trước phát hiện khác lạ nhưng không ra tay, mãi khi Lục gia gây sức ép đã đòi ta mới . . .

- Chủ nhân suy nghĩ nhiều!

Triệu Dung Dung vội lắc đầu, nói:

- Nếu chủ nhân ra tay từ mấy hôm trước thì người Lục gia có đến đông đủ không? Bọn họ cố nhịn nhiều ngày không hành động chứng minh lúc trước chưa sắp xếp xong xuôi. Nếu mấy ngày trước chủ nhân hành động thì sẽ đánh rần động cỏ toàn giết tôm tép, kẻ chủ mưu sớm nghe tiếng gió chạy mất.

Mắt Diệp Dương Thành sáng lên:

- Vậy sao?

Ánh mắt nóng cháy nhìn Diệp Dương Thành chằm chằm, Diệp Dương Thành im lặng vài giây sau nhõn miệng cười nói:

- Không ngờ nàng có tiềm chất quân sư quạt mo.

- Dung Dung đa tạ chủ nhân khích lệ!

Triệu Dung Dung cố ý làm dịu cảm xúc của Diệp Dương Thành, nghịch ngợm bày tư thế tỷ nữ ngày xưa thảnh an, bộ dạng rụt rè chọc hủ buồn cười.

Gút mắc trong lòng Diệp Dương Thành bị Triệu Dung Dung nói vài câu cởi bỏ, sắc mặt hủ từ từ âm trầm.

Diệp Dương Thành nói với Triệu Dung Dung:

- Tối hôm nay ta muốn cho người Lục gia biết sự lợi hại!

- Chủ nhân muốn ra tay?

Diệp Dương Thành hít sâu, nói:

- Không, là chơi.

Trong lòng Diệp Dương Thành có một bản nháp, sắc mặt dần dịu lại.

Diệp Dương Thành cười đầy ẩn ý:

- Chủ tớ chúng ta chơi với bọn họ . . . Thật vui đi.

Triệu Dung Dung cười khúc khích:

- Hi hi, Dung Dung tuân mệnh!

Triệu Dung Dung lại khuyu gối làm tư thế thỉnh an, nhưng đôi mắt to tròn lóe tia lạnh lùng. Lục gia . . .

* * *

Trong góc tối ngõ nhỏ, Diệp Dương Thành ngồi chồm hổm chỉ vào ba tên côn đồ mới đi ngang đầu ngõ.

- Có thấy mấy người kia không?

Diệp Dương Thành nói với Triệu Dung Dung:

- Xem hướng đi của bọn họ chắc vào con hẻm này, chút nữa hấn cẩn thận một chút. Chờ nhìn một tên đứng yên tại chỗ như bị hóa đá liền nhanh tay đánh xỉu hai kẻ còn lại. Có vấn đề gì không?

- Chuyện nhỏ!

Chỉ là đánh xỉu hai người thường, nếu Triệu Dung Dung không có chút bản lĩnh này thì uống cho thân phận linh phò của nàng.

Nghe Triệu Dung Dung đáp chắc như ăn bắp, Diệp Dương Thành dời mắt nhìn mấy tên du côn miệng ngậm thuốc lá, nói cười đi hướng hẻm. Mắt Diệp Dương Thành lóe tia sáng lạnh, rón rén thụt lùi lại.

Tên du côn đi chính giữa hít một hơi thuốc:

- Khu chúng ta chỉ còn một người cuối cùng.

Tên du côn lấy điều thuốc ra, gãi ho sặc sụa, phun cục đàm, nói:

- Xong việc rồi đi ngủ, ngày mai còn phải tiếp tục.

Tên du côn đi bên trái hai tai đeo đầy lỗ nói:

- Hi hi, hôm nay làm những việc này đã ghiền thật!

Tên du côn bên trái xoa hai tay kêu răng rắc, nói:

- Mới rồi sờ nữ nhi của lão già kia mà cả gia đình bọn họ sợ không dám hó hé một tiếng. Nếu không phải không kịp thời gian thì ta rất muốn lột đồ nàng ra chơi một trận.

Tên du côn bên tay phải khinh thường trợn trắng mắt:

- Đẹp đi.

Tên du côn bên tay lấy điều thuốc kẹp trên tai xuống, đốt lửa, mở miệng nói:

- Được lợi còn khoe mẽ? Lúc chúng ta đánh nhau tên chó chết nhà người mang nữ nhân kia đi đâu? Tưởng chúng ta không biết sao?

- Hi hi, tại không kiềm được.

Tên du côn bên tay trái không hề xấu hổ, đắc ý nói:

- Kéo vào phòng vệ sinh làm. Phải nói lão già kia mặt đáng đánh nhưng bộ dạng nữ nhi tầm tạm, phía dưới chặt . . .

Tên du côn đi chính giữa ma cũ hơn hai đồng bạn:

- Làm việc cẩn thận một chút, đừng vì mấy chuyện vặt đó hại mình.

Tên du côn đi chính giữa nghe hai đồng bạn đối thoại, dặn dò:

- Sờ hay sút gôn cũng không sao, nhưng nhớ đeo bao, đừng để lại cái gì.

Tên du côn bên tay trái bĩu môi:

- Dù có sút lại thì sao?

Tên du côn bên tay trái khinh thường nói:

- Chúng ta bán mạng cho Lục gia, trong Ôn Nhạc huyện này ai dám đụng vào một sợi lông của Lục gia? Nghe nói hôm nay bên Đông tử đánh chết người nhưng làm gì được? Đến bây giờ chưa thấy tên cớm nào ra mặt.

Tên du côn đi chính giữa chẳng phải loại người tốt lành gì, nghe tên du côn bên tay trái nói xong gật gù phụ họa:

- Nói cũng đúng.

Tên du côn đi chính giữa hối hận vô cùng:

- Sao ta không nghĩ ra điều này vậy? Không được, ngày mai phải đi cái nhà cửa Đông Môn, làm cô nàng kia.

Tên du côn bên tay phải bỗng xen lời:

- Nhưng có chuyện khá lạ.

- Các người nói xem, lúc đến thì chúng ta ngồi từng xe tới, thấy người trong công ty. Hôm nay chỉ mình chúng ta hành động, đám người đó đã đi đâu?

Tên du côn đi chính giữa vỗ trán:

- Đúng rồi, ta biết mấy người này . . . Á!

Tên du côn đi chính giữa định nói gì bỗng có con sâu nhỏ sắc sỡ nhiều màu kỳ lạ bay tới trước mắt gã. Thấy con sâu này, tên côn đồ cứng người lại.

Một cơn gió lạnh từ sâu trong ngõ nhỏ thổi qua, tiếng vù vù khiến người không rét mà run.

106. Chương 106: Địa Ngục Chảo Dầu.

Trên bầu trời đầy đám mây đỏ kỳ dị, mây máu đậm đặc tùy thời đổ mưa, bên tai nghe tiếng gió vù vù. Một cơn gió nhẹ thổi qua lạnh thấu xương, khiến người khó thể chịu đựng.

Bên tai văng vẳng thanh âm không phải âm nhạc hay tiếng ngâm xướng, tiếng ồn ào mà là tiếng quỷ gào rú.

To gan mở mắt ra, đập vào mắt là các chảo dầu nóng sùng sục, hai bên có hai quỷ sứ mặc trang phục ngục tốt đời nhà Thanh. Quỷ sứ bên trái cầm xiên cá sắc bén. Quỷ sứ bên phải cầm cây gậy mỏng dài như cần câu. Một đầu gậy vuốt nhọn, có sợi tơ bạc bắt mắt rủ xuống chảo dầu.

Một đầu kích của sợi tơ bạc cột vào con quy gào hét thảm thương trong chảo dầu. Khi con quỷ vùng vẫy muốn trốn khỏi chảo dầu thì quỷ sứ cầm xiên cá sẽ vô tình đâm một cái hất trở về chỗ cũ, nó tiếp tục chịu đau đớn bị chiền nướng.

Địa ngục chảo dầu!

Tên du còn nhìn hình ảnh trước mắt, gã mới có hai mươi lăm, sáu tuổi đời, gã rất sợ hãi, cứng người không nhúc nhích được.

Đang lúc tên du còn hoảng hốt không biết làm sao thì một quỷ sứ đứng chiên xào bên chảo dầu cách gã gần ba thước vụt ngoái đầu lại.

- Ô, lại có một tên đi xuống.

Khuôn mặt sét sọc làm tên du còn kinh hoàng mỉm cười nói:

- Không. . . Ta không phải. . . Ta chưa chết, ta chưa chết! Đừng chiên ta, đừng chiên ta!

Nghe tên du còn hét chói tai, quỷ sứ phát hiện ra gã lạnh lùng cười:

- Biết chỗ này là đâu không?

- Nơi này là địa ngục chảo dầu! Ác quỷ nào khi còn sống cướp giết trộm cắp, ăn hiếp kẻ yếu người tốt, lừa bán phụ nữ nhi đồng, vu cáo phỉ báng, mưu mô chiếm tiền tài của người, chiếm vợ con của người sẽ đến đây. Người thì . . .

Quỷ sứ đánh giá tên du còn từ trên xuống dưới, phất tay một cái. Một quyển kinh thư màu bạc hiện ra trong tay quỷ sứ, nó giở sách ra tra xét.

Vài giây sau quỷ sứ ngược lên nói:

- Khi còn sống người làm ác quá nhiều, trừ địa ngục chảo dầu ra có địa ngục rút lưỡi, địa ngục tdao cắt, địa ngục cột đồng, địa ngục nghiệt kính, địa ngục lồng hấp, địa ngục núi đao, địa ngục ao máu, địa ngục núi lửa, mỗi thứ đi một lần. Mau vào nôi một lần đi, hành trình của người đầy ắp!

Nghe quỷ sứ liệt kê hàng loạt địa ngục, tên du còn bị hù ngu người, tiếng hét chói tai vang vọng tận mây xanh.

- Không . . . Đừng . . . Ta không muốn!

Quỷ sứ cười gằn:

- Ha ha, chuyện này không theo ý người, lại đây đi!

Quỷ sứ hươ cần câu, sợi tơ bạc cột đầu cần câu bắn lên cao rất nhanh trói chặt tên du còn lại. Quỷ sứ khê quát, vung tay lên, tên du còn bay theo rơi ngay vào chảo dầu. Có tiếng bong bóng nổ.

- Theo hành vi phạm tội người đã làm nên bị nấu trong chảo dầu hai mươi canh giờ, a, tức là bốn mươi tiếng trên trần gian.

Tên du còn ngụp lặn trong chảo dầu, gã hét chói tai, rít gào, vùng vẫy:

- A. . . Không. . . Đừng . . . Đừng . . .

Quỷ sứ một tay cầm sách kinh một tay giơ cần câu, đứng bên cạnh chảo dầu cười khùng khục nhìn tên du còn.

Tên du còn vùng vẫy trong chảo dầu khoảng mười mấy giây, quỷ sứ vung cần câu kéo gã lên. Quỷ sứ tùy tay cầm cần câu vào tảng đá màu đỏ bên cạnh tên du còn lơ lửng trong không trung, bên trên là mây đỏ khiến người sợ hãi.

Nhìn thẳng thì . . . Cái gọi là lên cao thấy xa, chảo dầu mênh mông vô bờ, tiếng gào rú vang vọng khắp chốn khiến tên du còn mất hồn mất vía. Đáng sợ, khủng bố, kinh hoàng.

Quỷ sứ ngược lên liếc tên du còn:

- Trần gian có quy tắc là thẳng thắn nhẹ tội, cố cãi là nặng thêm. Địa phủ âm phủ chúng ta cũng có quy định tương tự.

Biểu tình quỷ sứ nghiêm túc nói:

- Những tội người đã phạm trên trần gian có chỗ mập mờ, tiếp theo lắng nghe ta hỏi. Ta hỏi, người đáp, nếu có chỗ nào dối trá thì thời gian nấu tăng gấp đôi! Nếu trả lời thành thật, một vấn đề trừ một canh giờ nấu. Người nghe hiểu không?

Cảm giác bị chiền xào khiến người run sợ, tên du côn ôm suy nghĩ bớt một canh giờ đỡ khổ một canh giờ, gã vội vàng gặt đầu.

- Hiểu hiểu!

Tên du côn biểu hiện ngoan hơn cả sâu nhỏ trong thùng.

Quý sứ mỉm cười nói:

- Vấn đề thứ nhất.

Nụ cười của quý sứ làm khuôn mặt sứt sẹo ghê rợn hơn. Tên du côn sợ hãi nhắm mắt lại không dám nhìn.

Quý sứ nheo mắt nói:

- Ta hỏi người, bây giờ ai cầm quyền Lục gia trong Ôn Nhạc huyện?

Tên du côn tim đập chân run:

- đương nhiên là Lục Vĩnh Huy . . . A không, không đúng, không phải Lục Vĩnh Huy!

Tên du côn run cầm cập trả lời:

- Người cầm quyền hiện nay là con út của Lục Vĩnh Huy, Lục Đức Tường.

Diệp Dương Thành, tức quý sứ nghe tên du côn trả lời thì sững sốt, thầm nghĩ:

- Sao lại là hắn? Thật là oan gia ngõ hẹp!

- Tiểu tử này mạng lớn thật, nhưng . . . Ta chốngmắt xem người trốn được mòng một có thoát khỏi mười lăm không?

Nghĩ đến đây khóe môi Diệp Dương Thành cong lên, hừ cười.

Diệp Dương Thành hỏi tên du côn:

- Ta hỏi người, lần này tình nhuệ Lục gia tụ tập bao nhiêu người trong Bảo Kinh Trấn? Ở những đâu?

- Cái này . . . Nay thì . . . Tổng cộng sáu trăm hơn năm mươi người đến.

Tên du côn ngập ngừng nói quanh co:

- Trong đó ba trăm người là công ty . . . Tức là công ty bảo vệ do Lục Vĩnh Huy đứng tên, sự thật toàn là tay sai tình nhuệ của Lục gia. Bây giờ ba trăm người này ở Diên Đãng Trấn, nghe nói đợi lệnh. Lục Đức Tường gọi một cú điện thoại là cả đám chạy tới Bảo Kinh Trấn ngay.

- Cái kia . . . Trừ ba trăm người này ra còn lại ba trăm năm mươi người là từ sông bạc ở trấn khác điều . . . Điều động đàn em đến, rải rác các góc Bảo Kinh Trấn . . .

Diệp Dương Thành nghe tên du côn khai xong bật cười, thầm nghĩ:

- Thật ngây thơ.

Lý do Diệp Dương Thành cười rất đơn giản, là Lục Đức Tường sợ kế hoạch có sai lầm nên trước tiên giấu tình nhuệ trong Diên Đãng Trấn, chờ hậu chiêu.

Lục Đức Tường không biết khu vực Diệp Dương Thành quản lý bao gồm một nửa Diên Đãng Trấn, phạm vi hầu như phủ toàn bộ khu sinh hoạt chủ yếu. Tức là trừ phi Lục Đức Tường nhắm tâm để đám tình nhuệ cắm trại trên núi sống như người rừng, nếu không thì đời nào trốn khỏi lòng bàn tay Diệp Dương Thành?

Muốn tìm ba trăm người ngoài ở một nơi là chuyện cực kỳ đơn giản.

Lòng Diệp Dương Thành thầm quyết định, tiếp tục hỏi tên du côn:

- Bây giờ Lục Đức Tường đang ở đâu trong Bảo Kinh Trấn?

- Hắc . . . Hắc và mấy vị đại . . . Đại ca ở trong nhà khách Bạch Hạc đường Khê Tân.

Cứ thế người hỏi ta đáp, không đến một phút Diệp Dương Thành đã biết mọi tin tức mình cần. Áo cảnh tu di còn lại khoảng một phút, lãng phí là thói quen xấu.

Khóe môi Diệp Dương Thành cong lên, rút cần câu cắm trên tảng đá đổ ra. Tên du côn lại rơi vào chảo dầu, gào rú thảm thiết.

Nhìn tên du côn la bể giọng, bắt giác trái tim Diệp Dương Thành ngày càng cứng rắn. Đổ lại trước kia kêu Diệp Dương Thành nhìn một người lăn lộn trong chảo dầu, dù đó là kẻ khốn kiếp tội ác tày trời thì hắc vẫn không chịu được. Không như bây giờ Diệp Dương Thành nhàn nhã nhìn chảo dầu sôi sùng sục, thờ ơ như xem một khúc xương chiên xào.

107. Chương 107: Tiếng Khóc Của Một Nữ Nhân .

Đến mười giờ tối, hai tên du côn nằm xủ dưới đất tỉnh lại, đầu óc mờ mịt liếc nhau, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Hai tên du côn tay chống mặt đất, cổ vắt óc suy nghĩ bỗng nghe giọng nam nhân khóc sụt sùi từ không xa vọng lại.

- Hu hu . . . Không . . . Đừng chiên ta . . . Hu hu . . . Không dám . . . Sau này ta không dám nữa . . .

Hai tên du côn nhìn theo hướng phát ra thanh âm, tên du côn ma cũ cuộn người trong góc tường, toàn thân run bần bật. Miệng tên du côn ma cũ lẩm bẩm, gào khóc rên rỉ. Đường như tên du côn ma cũ gặp chuyện gì rất hãi hùng, thân dưới ướt nhẹp có mùi khai.

Tình hình kỳ dị làm hai tên du côn mới tỉnh dậy trợn tròn mắt, hai tay mềm nhũn lại té đập mặt. Bọn họ vùng vẫy bò dậy. Tên du côn khóc lóc, biểu tình kinh hoàng nhảy cẫng lên, tay phải chỉ hướng hai tên du côn khác.

Tên du côn khóc toáng lên:

- Không . . . Đừng qua đây . . . Đừng chiên ta . . . Đừng chiên ta . . . Hu hu . . .

Hai tên du côn hoang mang, quay sang liếc nhau, chia hai bên từ từ áp sát tên du côn kia.

- Lại tử, người bị gì vậy?

Bọn họ chậm rãi tới gần vừa hỏi:

- Vừa rồi có chuyện gì?

- Không . . . Các người đừng qua đây, đừng qua đây!!!

Tên du côn đã rối loạn thần kinh, không nghe câu hỏi. Hai tên du côn không biết rằng ở trong mắt tên du côn kia thì bọn họ chính là quỷ sứ đã ném gã vào chảo dầu chiên.

- Địa ngục . . . Ta không muốn xuống địa ngục. . . Ta không muốn bị chiên! Ta không muốn không muốn không muốn! Hu hu!!!!

Tên du côn kia rơi lệ nước mắt, gào khóc. Tên du côn càng thần kinh thì hai tên du côn khác càng căng thẳng, bọn họ chậm rãi áp sát chặn đường lui của tên du côn kia.

- Ta không . . .

Một tên du côn sải bước vọt tới tát mạnh vào mặt tên du côn khóc lóc.

Bốp!

- Tĩnh lại cho ta!

Tên du côn bị tát lão đảo, chưa kịp phát bệnh thì tên du côn vừa tát gã nhanh tay đè gã xuống đất.

Tên du côn đó quay đầu rống với tên du côn khác:

- Người đi kêu chiếc xe đưa hân đến nhà khách gặp họ Lục!

Nghe tên du côn rống, một tên du côn khác kinh ngạc hỏi:

- Gặp họ Lục?

Giây sau tên du côn gật đầu, chạy ra ngõ nhỏ.

Ba phút sau một chiếc xe hơi đậu ở đầu ngõ, hai tên du côn kè đồng bạn cật lực vùng vẫy lên xe. Không biết vì trút giận hay sau mà hai tên du côn cùng lên xe, chân đạp vào người tên du côn tinh thần thất thường. Tên du côn bị chân đè chặt không thể nhúc nhích.

Xe chạy đến nhà khách Bạch Hạc đường Tân Lộ. Mấy tên tinh nhuệ trông chừng trước cửa nhà khách bước tới gần, giải thích đơn giản xong mấy người hợp sức nâng tên du côn kia xuống. Mặc kệ tên du côn vùng vẫy, đám người lên lầu, đi tới gian phòng có Lục Đức Tường và mấy nhân vật đại ca.

Đối diện tình huống này, mấy nhân viên nhà khách không dám nói câu nào. Bọn họ trốn thật xa, sợ chọc vào rắc rối không cần thiết. Vì cả ngày hôm nay số lượng côn đồ ăn mặc không giống người bình thường đi ra đi vào trong nhà khách đông cỡ mấy chục tên.

Dù là đồ ngốc cũng hiểu đại khái mấy người ở trong căn phòng trên lầu có thân phận gì.

Lúc này Lục Đức Tường đang bưng một ly trà, nôn nóng bước qua bước lại trong phòng. Mặt mày Lục Đức Tường tràn đầy lo lắng, lý do rất đơn giản, chiều hôm nay gã gọi điện thoại muốn mời mấy ‘tiên sinh’ qua nhưng bị từ chối. Mấy vị ‘tiên sinh’ nói là trước khi đối phương lộ mặt thì bọn họ không tiện bước ra.

Cái gì gọi là không tiện ra mặt? Nói dễ nghe là sợ đánh rần động cỏ, nói khó nghe là nhát gan sợ rắc rối. Lục Đức Tường không là đồ ngốc, gã nhìn phản ứng của mấy ‘tiên sinh’ đó, mơ hồ cảm nhận không khí khiến gã càng táo bạo hơn. Cái loại không khí đó gọi là âm mưu.

Lục Đức Tường cảm thấy gã là mũi thương nằm trong tay mấy vị ‘tiên sinh’. Bọn họ núp phía sau không ra mặt, khiến Lục Đức Tường mang theo tinh nhuệ Lục gia tụ tập ở Bảo Kinh Trấn.

Lục Đức Tường nhú mày, tâm tình cực kỳ nóng nảy thì tiếng đập cửa không biết đã vang bao nhiêu lần ngày hôm nay lại vang lên. Tiếng đập cửa đánh thức Lục Đức Tường khỏi suy tư, gã nhướng cao chân mày.

Lục Đức Tường mất kiên nhẫn nói:

- Xéo vào!

Cửa lạng lẽ đẩy ra, tiếng nhón nháo vang trong căn phòng. Tiếng gào rú là to nhất phát ra từ miệng tên du côn bị mọi người nâng vào trong phòng. Mặt tên du côn kinh hoàng hãi hùng, lời nói điên cuồng, tiếng nức nở khiến người ớn lạnh lọt vào tai Lục Đức Tường.

- Hu hu . . . Ta . . . Ta không muốn . . . Đừng chiền ta . . . Hu hu . . . Ta không muốn xuống địa ngục . . . Hu hu . . .

Lục Đức Tường nhìn tên du côn thần kinh thác loạn, lòng gã thít chặt:

- Có chuyện gì?

Trong mấy tay sai tinh nhuệ trông cửa có một người nghe Lục Đức Tường hỏi mãi không thấy ai trả lời, gã đẩy một trong hai người đưa tên du côn kia đến nhà khách, quát nạt.

- Có nghe không? Đang hỏi người có chuyện gì!

Tên du côn bị đẩy giật mình tỉnh lại, vội nói với Lục Đức Tường:

- Tường ca, chuyện là vậy . . .

Tên du côn kể lại kỹ càng chuyện ba người gặp trong ngõ nhỏ, nói xong gã ngáp ngừng bảo:

- Khi đó ta và Mao tử xỉu, lúc tỉnh dậy thì hần . . . Hần đã biến thành thể này . . .

Lục Đức Tường mắng:

- Đồ vô dụng!

Lục Đức Tường hỏi tiếp:

- Khi đó có ai ở gần đây hoặc xảy ra tình huống gì khác lạ không?

- Ha ha ha ha ha ha! Ai nhưng . . .

Trên đường đi tên du côn có vắt óc suy nghĩ nhớ nhiều thứ, nghe Lục Đức Tường hỏi thì chần chừ giây lát trả lời:

- Trước khi chúng ta hôn mê . . . Trong ngõ hẻm có luồng gió thổi qua.

Lục Đức Tường nhíu chặt chân mày:

- Luồng gió thổi?

Lục Đức Tường mơ hồ như thấy có đôi tay chậm rãi tới gần gã, cảm giác bất an lan tràn tâm hồn.

Tên du côn vội gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Tường ca, một luồng gió.

Tên du côn bổ sung thêm:

- Luồng gió rất nhỏ nhưng rét lạnh, và . . . Và ta loáng thoáng nghe thấy . . .

Lục Đức Tường run run hỏi:

- Nghe thấy cái gì?

Tình hình kỳ lạ này vượt qua khả năng chịu đựng của Lục Đức Tường.

- Nghe thấy . . . Một . . . Một nữ nhân . . .

Mới tên du côn trắng bệch run rẩy trả lời:

- Một nữ nhân khóc . . .

Leng keng!

Tay Lục Đức Tường cầm ly trà rơi xuống đất vỡ tan nát.

Một cơn gió vừa nhỏ vừa rét lạnh, có tiếng nữ nhân khóc.

Tất cả chứng cứ nhằm vào một hướng, trong ba người này có một rối loạn thần kinh, la hét không muốn xuống địa ngục. Địa ngục là nơi nào? Nó là tâm y địa phủ! Trong địa ngục âm phủ toàn là quỷ.

Thần kinh Lục Đức Tường đứt cái phụt, gã mơ hồ như thấy có một nữ quỷ mặc áo trắng tóc tai bù xù, mặt trắng bệch, miệng mũi chảy máu cười dữ tợn nhào hướng gã. Tiếng cười cực kỳ lạnh lẽo, rất lạnh.

108. Chương 108: Muốn Chơi Thì Phải Chơi Trò Kích Thích.

Diệp Dương Thành xuyên qua ngõ nhỏ đan xen giao nhau đi hướng Diệp gia.

Triệu Dung Dung lộ biểu tình nghi hoặc hỏi Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân, mới rồi ba người kia không phải người tốt.

- Tại sao chủ nhân tha cho bọn họ? Dung Dung cảm thấy người như vậy bị giết mới đáng, bọn họ chết rồi người tốt mới không gặp nạn.

Đối với Triệu Dung Dung thì chết chóc không đáng sợ, điều khủng khiếp là hồn phi phách tán. Dù sao Triệu Dung Dung là linh phó đã chết một lần, xem nhẹ hai chữ tử vong, chết thì có sao? Nàng đã từng chết.

Nghe Triệu Dung Dung hỏi, Diệp Dương Thành buồn cười dừng bước lại:

- Ha ha ha ha ha ha! Tại sao phải giết bọn họ ngay?

Diệp Dương Thành nghiêng đầu, cười khê:

- Ta nói rồi, lần này chúng ta sẽ chơi cùng Lục gia thật vui, chết nhanh chẳng phải có lời cho bọn họ?

Triệu Dung Dung không biết nên nói cái gì:

- Cái này . . .

Triệu Dung Dung hoàn toàn không hiểu, Diệp Dương Thành nói chơi thật vui là có ý gì?

Nhìn ra Triệu Dung Dung thắc mắc, Diệp Dương Thành không kiêng dè cười giải thích rằng:

- Trong ba người đó một bị hù phát điên, còn lại hai người bình thường. Nàng nói xem hai người kia thấy hấn bị điên sẽ làm sao?

Triệu Dung Dung thuận miệng trả lời:

- Dĩ nhiên là báo cáo cho nhi tử của Lục Vĩnh Huy!

Mắt Triệu Dung Dung chợt sáng lên, nàng vỗ tay nói:

- A! Dung Dung đã biết chủ nhân muốn chơi như thế nào.

Khóe môi Diệp Dương Thành cong lên:

- Biết thì tốt.

- Lần này ta không chỉ muốn Lục gia té đau trong Bảo Kinh Trấn, ta muốn khiến Lục gia xóa sổ trong Ôn Nhạc huyện!

- Nàng biết không? Bây giờ mấy con đường từ Bảo Kinh Trấn, Diên Đăng Trấn đi ra bên ngoài đã bị mấy vạn con ong vò vẽ canh giữ. Bên Lục Đức Tường có ruồi trâu hai mươi bốn giờ canh chừng, ta tùy thời biết sắp đặt mới nhất bên hấn.

- Nếu Lục Đức Tường muốn rút đi, ong vò vẽ sẽ cho hấn biết chữ chết viết như thế nào. Nếu hấn không rút mà chọn ở lại Bảo Kinh Trấn thì . . . Ha ha.

Tiếng cười cuối cùng khiến Triệu Dung Dung rợn tóc gáy, nàng phát hiện bất giác Diệp Dương Thành đã thay đổi. Nhưng so sánh lúc mới gặp, Diệp Dương Thành bây giờ càng vừa mắt Diệp Dương Thành hơn, thần tôn nên có khí thế, uy nghiêm như vậy! Tuy Diệp Dương Thành còn cách một khoảng lớn để đạt tới tiêu chuẩn nhưng ít ra tiến bộ.

Diệp Dương Thành quẹo tới quẹo lui trong ngõ nhỏ, bảy phút sau hấn và Triệu Dung Dung, Nhung Cầu về nhà. Suy tư một lúc lâu, Diệp Dương Thành bỏ ý định để Nhung Cầu hoạt động tự do bên ngoài, tạm cho nó ở trên sân thượng. Diệp Dương Thành định khi nào rảnh mời thợ hồ đến xây cái phòng nhỏ trên nóc nhà cho Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành rón rén lên lầu, sắp xếp chốn ở cho Nhung Cầu xong xuôi hấn quay vào phòng mình, ném ba lô đen lên giường. Diệp Dương Thành kéo màn cửa sổ nhìn bầu trời sao rực rỡ.

Diệp Dương Thành mỉm cười nhỏ giọng nói:

- Lục Đức Tường ơi Lục Đức Tường, đại gia ta đang lo nên làm gì kiếm một vạn điểm, người rất biết điều tự đưa lên cửa.

Như Diệp Dương Thành, Triệu Dung Dung đã nói, mấy con đường từ Bảo Kinh Trấn, Diên Đăng Trấn đi ra ngoài đã bị mấy vạn con ong vò vẽ canh giữ nghiêm ngặt.

Có tổng cộng ba vạn ong vò vẽ. Ba mươi con ong vò vẽ cường hóa sơ giai chia ra thống lĩnh một ngàn con. Trong đó mười lăm đội canh giữ ở địa điểm cố định chờ lệnh, còn lại mười lăm đội phụ trách tuần tra cảnh giới, làm hậu viên tùy thời được điều động đi đâu, tập trung tiêu diệt.

Lục Đức Tường tụ tập tinh nhuệ Lục gia, du côn từ các sông bạc lại đây toàn toàn cá trong chậu, Diệp Dương Thành muốn chơi thế nào thì đùa thế nấy. Buồn cười là Lục Đức Tường muốn giết Diệp Dương Thành ổn định lòng người, thuận tiện báo thù cho phụ thân, nhưng gã không hay biết kế hoạch của gã trừ bị người lợi dụng chết thay, còn đưa lên miệng Diệp Dương Thành, một bữa tiệc ngon lành.

Nhà khách Bạch Hạc nơi Lục Đức Tường trú ngụ cách nhà Lục Đức Tường khoảng chục thước. Đánh chết Lục Đức Tường cũng không tin người khiến gã sợ hết hồn hú vía đang đứng xéo chỗ gã ở, tựa khung cửa sổ ngắm trời sao.

Đại Ca ruồi trâu được Diệp Dương Thành sắp đặt đi gian phòng Lục Đức Tường canh giữ. Hai ngày trước Diệp Dương Thành phát hiện một lỗ hổng có cũng không tính là sai sót, đó là sau khi bám vào người sinh vật cường hóa chung cực có thể tạm thời giải trừ bám thân. Chỉ cần mấy tiếng sau lại bám vào người sinh vật đó, chỉ cần sinh vật cường hóa chung cực này ở trong khu vực Diệp Dương Thành quản lý thì hắn không cần triệu hoán sinh vật quay lại trước mặt mình để bám vào người.

Sau khi Diệp Dương Thành phát hiện công năng bị che giấu này, giúp hắn tăng tính cơ động khi cầm điểm canh chừng. Diệp Dương Thành có thể tùy thời tùy chỗ lại bám xác, biết tình huống mới nhất bên Lục Đức Tường. Bởi vì Diệp Dương Thành được miễn phí bám xác ruồi trâu trong năm mươi năm, hắn muốn bám xác mấy lần tùy thích. Ruồi trâu tội nghiệp số phận đã định nó sẽ bị Diệp Dương Thành lặp lại chà đạp mãi.

Lý do tại sao Diệp Dương Thành không sắp đặt Triệu Dung Dung sưu tầm tình báo thì hắn cũng khó trả lời, tóm lại là khó chịu, hắn bản năng chối bỏ ý định này. Diệp Dương Thành có ý định bá đạo độc chiếm Triệu Dung Dung.

Diệp Dương Thành đứng trước cửa sổ ngắm trời đêm mấy phút mới suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện, hắn bẻ tay kêu rôm rốp.

- Muốn chơi thì chúng ta chơi trò kích thích chút.

Năm phút sau, các ong vàng từ bốn phương tám hướng tụ tập lại như máy bay ném bom lao vào phòng Diệp Dương Thành. Ong vàng xếp hàng ngay ngắn trước mặt Diệp Dương Thành theo tiêu chuẩn một đội mười lăm con, xếp bốn hàng.

Diệp Dương Thành không kêu Triệu Dung Dung tránh mặt khi hắn sắp cường hóa, hắn làm ngay trước mặt hắn. Diệp Dương Thành cường hóa sơ giai sáu mươi con ong vàng, từng luồng sáng trắng thì nhau bắn ra từ đầu ngón tay hắn bay chính xác vào cơ thể sáu mươi con ong vàng.

Một phút ngắn ngủi sáu mươi con Tàng Ngao cường hóa sơ giai ra lò, Diệp Dương Thành trả giá là chín trăm điểm linh lực.

Diệp Dương Thành không có nhiều tiếc nuối tiêu hao linh lực, hắn phát tay khiến sáu mươi con Tàng Ngao cường hóa sơ giai bay ra khỏi phòng mình, tự do hoạt động nhưng không được bị thương người. Diệp Dương Thành lại khiến Cửu Tiêu thần cách ngưng tụ ra một linh châu số đếm linh lực đưa tới trước mặt Triệu Dung Dung.

Diệp Dương Thành nói:

- Cầm nhai vật đi.

Triệu Dung Dung rất là hân hoan nuốt lấy linh châu. Diệp Dương Thành vô cùng tự nhiên kéo Triệu Dung Dung lên giường.

Cùng lúc đó, nhà khách Bạch Hạc, trong phòng Lục Đức Tường.

Chỉ có Lục Đức Tường ngồi trên sofa, sắc mặt âm trầm như lọ nôi. Lục Đức Tường tựa dĩa thú bị thương, khăn giòng găm giữ:

- Ta chính là ta, ai . . . Cũng đừng hòng lợi dụng ta làm chó săn! Ai - Cũng - Đừng - Mơ!

109. Chương 109: Bàn Tay Sau Màn Thật Sự .

Tiếng cười châm chọc vang lên ngay khi Lục Đức Tường dứt lời chưa tới một giây.

- A? Phải không?

Thanh âm phát ra từ hướng cửa sổ, người đó khinh thường đánh giá Lục Đức Tường, chậm rãi phun ra hai chữ:

- Phế vật.

Lục Đức Tường trợn tròn mắt ngồi trên sofa không dám nhúc nhích, ngơ ngác nhìn nam nhân khoảng ba mươi mấy tuổi, đêm hôm khuya mà mặc bộ đồ tây màu trắng, đầu đinh.

Lục Đức Tường nuốt nước bọt khan:

- Người . . . Người vào bằng cách nào?

Nam nhân đầu đinh mặc đồ tây màu trắng nhếch môi, không để Lục Đức Tường vào mắt, ném ột câu:

- Người cho rằng nơi này là Trung Nam Hải sao?

Nam nhân đầu đinh quay đầu bình tĩnh nói với sau lưng mình:

- Mấy tên này còn chưa chịu vào?

Nam nhân đầu đinh mặc đồ tây màu trắng vừa dứt lời, ngoài khung cửa sổ lại có bóng người lướt qua.

- Ài, người biết bay còn chúng ta thì phải bò lên!

Ba nam nhân tuổi từ ba mươi đến bốn mươi lần lượt nhảy vào cửa sổ. Một nam nhân mặc quần bò và áo sơ mi màu lam. Hai nam nhân khác màu quần tây đen, sơ mi trắng.

Nam nhân mặc quần bò xanh liếc quanh gian phòng, tùy ý hỏi:

- Hiệu quả cách âm chỗ này có tốt không?

Lục Đức Tường luống cuống tay chân:

- Người . . . Các người muốn làm cái gì?

Bốn nam nhân đột nhiên xông vào, lại nghe tiếng găm giữ lúc nãy của gã, trời biết bọn họ định làm gì. Lục Đức Tường nhìn nam nhân mặc đồ tây màu trắng bước tới gần gã một bước nhỏ, chiếc sofa như mọc gai làm gã nhảy căng lên.

Lục Đức Tường liên tục thụt lùi, biểu tình cảnh giác nhìn bốn nam nhân, hỏi:

- Chuyện các người muốn ta làm thì ta đã làm, các người . . .

Nam nhân mặc đồ tây trắng không có phản ứng gì, nam nhân mặc quần bò màu lam cười khê:

- Ha ha, sợ?

Nam nhân mặc quần bò màu lam bước ra một bước nhỏ, thản nhiên nói:

- Chúng ta đến chỗ này không có mục đích gì nhiều, chỉ cảm thấy thời gian người tỉnh táo sớm hơn chúng ta dự đoán một chút.

Khi nói chuyện nam nhân mặc quần bò màu lam híp mắt, có tia sáng xanh thẳm lóe qua trong con ngươi. Bỗng sáng gọn màu xanh xuất hiện và khuếch tán, rất nhanh bao bọc Lục Đức Tường.

Lục Đức Tường không kịp hét to hay la toáng lên thì thấy vòng sáng gọn màu lam rung mạnh biến thành các đốm sáng nhỏ đầy trời. Trong vòng không phẩy một giây, đốm sáng lam bao phủ toàn thân Lục Đức Tường.

Thấy nam nhân mặc quần bò màu lam làm xong chuyện, một nam nhân mặc đồ tây đen trên đùa:

- Lam Quái, linh hồn chi ẩn của ngươi ngày càng quen tay.

Nam nhân mặc đồ tây màu trắng lấy từ đâu ra một miếng xì gà ném cho nam nhân mặc đồ tây màu đen châm thuốc giùm.

- Đừng nói nhảm, nhanh chóng đi qua khắc sâu ấn ký. Tinh thần lực của tiểu tử này cực kỳ tốt, phá tan linh hồn chi ẩn dự dễ trước dự đoán ba mươi bảy tiếng.

Nam nhân mặc áo tây màu trắng hít một ngụm khói, nói:

- Lần này, Lam Quái.

Nam nhân mặc quần bò màu lam nghiêng đầu chờ nam nhân mặc áo tây màu trắng nói tiếp:

- Cái gì?

Nam nhân mặc đồ tây màu trắng vẫy tay hồ hững như đang nói một chuyện cón con:

- Trực tiếp khắc vào tầng dưới cùng đi, đừng nương tay nữa.

Lam Quái do dự nói:

- Nói sao thì phụ thân của tiểu tử này và chúng ta có chút tình cảm. Nếu tiếp khắc vào tầng dưới cùng, chờ ấn ký dự đạo hoàn tất, năng lượng phát tán thì tiểu tử này không chết cũng điên.

- Lục Vĩnh Huy sao?

Nam nhân mặc đồ tây màu trắng nhìn lướt qua Lục Đức Tường bị đốm sáng xanh bao bọc, thản nhiên nói:

- Cho dù hắn còn sống, ta muốn giết nhi tử của hắn, Lục Vĩnh Huy dám ngăn cản không? Huống chi bây giờ Lục Vĩnh Huy đã đi mười tám tầng địa ngục hưởng phúc.

Lời nam nhân mặc đồ tây màu trắng dập tắt mọi băn khoăn của Lam Quái:

- Ừm!

Lam Quái nhẹ gật đầu, bước nhanh tới trước mặt Lục Đức Tường. Lam Quái vươn một bàn tay ấn trán Lục Đức Tường, miệng lầm rầm. Lam Quái nói mỗi chữ là lại chỉ tay vào đầu Lục Đức Tường.

- Không tiếc mọi cái giá truy sát hung thủ giết hại Lục Vĩnh Huy, không tiếc hết thảy cái giá hoàn thành nhiệm vụ thanh trừ, không tiếc trả giá . . .

Lam Quái thốt từng lời, đốm sáng xanh dần chui vào trán Lục Đức Tường. Lam Quái nói câu cuối, đốm sáng lam dày đặc biến mất trong người Lục Đức Tường.

Thấy Lam Quái hoàn thành công việc, nam nhân mặc đồ tây màu trắng cười khê nói:

- Đi đi.

- Quay về tiếp tục xem kịch. A, phải rồi.

Nam nhân mặc đồ tây màu trắng đưa mắt nhìn một nam nhân mặc đồ tây màu đen, cười nói:

- Hắc Yêu, ngày mai Bảo Kinh Trấn sẽ càng loạn hơn, người thích uống máu đúng không? Lần này có người chịu tội thay, người cứ thoải mái dùng. Lam Quái thích nữ nhân, Hỏa Quỷ thích tiền, ngày mai chúng ta đi thả lỏng. Hai năm nay làm khó các người, chờ xong việc này chúng ta cũng có thể quang minh chính đại đi ra ngoài.

Lam Quái, hai nam nhân mặc đồ đen gập đầu, nói:

- Ủm!

Đám người nhảy ra ngoài cửa sổ, biến mất trong bóng đêm.

Bốn người rời đi, ba giây sau một con ruồi trâu sặc sỡ nhiều màu bay ra từ khe hở tử ti vi. Ruồi trâu bay đến bên Lục Đức Tường nằm xỉu dưới đất, nó đậu lên chóp mũi gã, mắt nhỏ xoay tròn.

Diệp Dương Thành nằm trên giường chậm rãi mở mắt ra, biểu tình thối liếu.

- Hóa ra là vậy.

Hèn gì lần này Lục Đức Tường nổi điên làm rầm rộ lên, bộ dáng bất chấp hậu quả, không cần biết trả giá đắt cỡ nào. Thì ra tất cả là do có kẻ đứng sau màn thúc đẩy, ẩn núp trong bóng tối.

Bốn nam nhân mới rời xuất hiện trong phòng Lục Đức Tường mới là đầu sỏ sự kiện lần này, bốn . . . Biến dị phản thần giả!

Diệp Dương Thành nheo mắt, đáy mắt lóe tia suy tư.

Diệp Dương Thành ngược lên trần nhà trống rỗng, lẩm bẩm:

- Thích uống máu? Thích nữ nhân? Thích tiền? A . . . Ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng của các người, xuống địa ngục thực hiện đi!

Lục Đức Tường bị dị biến phản thần giả động tay chân, làm chó săn thì Diệp Dương Thành sẽ không bỏ qua. Tiểu tử này chưa từng là người tốt.

Ngoài ra tại sao bốn kẻ biến dị phản thần giả bỗng nhiên hành động, nhúng tay vào cuộc chiến giữa Diệp Dương Thành và Lục gia? Diệp Dương Thành nghiêng đầu suy nghĩ giây lát, trong lòng hắn có phán đoán đại khái. Nếu không ra ngoài ý muốn thì chuyện này liên quan đến lần trước Diệp Dương Thành thả chạy biến dị giả.

Hiện giờ điều Diệp Dương Thành muốn làm không phải tìm ra dị biến giả đó, xóa sổ trừ tai họa. Diệp Dương Thành muốn làm nhất là tìm ra hai biến dị phản thần giả kia, thân thiết bắt tay với bọn họ, mắt ngập nước nói:

- Tri kỷ! Sao các người biết ta không có nhiều linh lực?

110. Chương 110: Giết Các Người Không Tha!

Trong địa bàn của Diệp Dương Thành định dùng ưu thế số lượng tìm ra hắn rồi giết? Phải nói không phải lão Diệp quá điệu thấp mà vì đối phương rất vô dụng.

Trước khi Diệp Dương Thành thăng lên tam giai thần cách có lẽ bốn biến dị phản thần giả sẽ gây ra chút rắc rối cho hắn, có lẽ sơ sẩy một cái sẽ xảy ra một số ngoài ý muốn gây khó chịu.

Nhưng bây giờ Diệp Dương Thành đã thuận lợi thăng lên tam giai thần cách, phạm vi điều tra dị biến giả, xóa sổ, cướp bóc vân vân đã mở rộng đến mười lăm thước. Nói đơn giản là Diệp Dương Thành chỉ cần biết chính xác vị trí của bốn biến dị phản thần giả, dù cách xa chục thước thì hắn có thể thần không biết quỷ không hay cho bọn họ vĩnh biệt cõi đời này.

Dù bốn biến dị phản thần giả may mắn xông tới trước mặt Diệp Dương Thành, chẳng lẽ Triệu Dung Dung là bình hoa sao? Diệp Dương Thành mớm linh châu, khụ khụ, nhờ linh châu hỗ trợ Triệu Dung Dung giờ đây không còn là nàng lúc ở trong phòng bệnh nữa.

Khi ấy Triệu Dung Dung chỉ có thể dày vò Lục Vĩnh Huy chết đi sống lại, hiện tại nàng không siêu cường đại nhưng làm lá chắn cho Diệp Dương Thành tuyệt đối không thành vấn đề. Chỉ cần tranh thủ một, hai

giây cho Diệp Dương Thành thì mặc người có là dị biến giả siêu đẳng đến mây cũng ngoan ngoãn nằm trên thớt.

Hơn sáu trăm người bên Lục Đức Tường thì Diệp Dương Thành không để vào mắt. Chẳng qua là hơn sáu trăm người bình thường, người giỏi đến mấy có mạnh bằng ngàn vạn con gián? Người oách đến mấy thắng nổi ong vò vẽ phô thiên cái địa không? Người siêu cở nào có trốn được các đợt sóng ruồi muỗi?

Trên bầu trời Bảo Kinh Trấn có sáu mươi con ong vò vẽ cường hóa sơ giai đang bay tới bay lui dạo chơi, Diệp Dương Thành ra lệnh một tiếng thì dừng nói là cả bầy chích một người, mỗi con chích một cái cũng đủ khó chịu.

Trong lòng có kế hoạch chính xác, Diệp Dương Thành gấp dài, nghiêng người tìm tư thế thoải mái, chốc lát sau đã ngủ khò khò.

Lục Đức Tường nằm dưới đất lạnh cả đêm, may mắn trong phòng mở máy điều hòa, thời tiết nóng nực nên không bị cảm sốt. Hơn sáu giờ sáng, người Lục Đức Tường co giật, gã tỉnh dậy.

Tay chân Lục Đức Tường mềm nhũn, gã nằm dưới đất chục phút sau mới gượng dậy được.

Lục Đức Tường xoa hai bên thái dương, lẩm bẩm:

- Tại sao ta nằm dưới đất?

Không ai trả lời câu hỏi của Lục Đức Tường, gã không nhớ chuyện xảy ra tối hôm qua. Lục Đức Tường chỉ biết khi mở mắt ra đã nằm trên mặt đất.

Lục Đức Tường lão đảo đi tới trước sofa, ngồi xuống, đầu óc không minh mẫn. Tuy nhiên sâu trong linh hồn Lục Đức Tường lập lại một đoạn âm thị.

- Không tiếc mọi cái giá xóa sổ hung thủ giết Lục Vĩnh Huy, không tiếc tất cả . . .

Hướng dẫn sâu trong linh hồn khiến đôi mắt mờ lung của Lục Đức Tường dần sáng tỏ.

Lục Đức Tường thử người mười phút sau gào to hướng cửa phòng:

- Có thể đâu!

Hai nam nhân mặc áo đen bảo vệ đẩy cửa phòng bước vào, khom lưng hướng Lục Đức Tường ngồi trên sofa, biểu hiện cực kỳ cung kính.

- Tường ca!

Lục Đức Tường hít sâu, nói:

- Đi kêu nhóm Vương thúc đến.

Mặt mày Lục Đức Tường tăng phần sát khí:

- Bảo là ta có sắp xếp mới, mời bọn họ đến bàn bạc.

* * *

Bảy giờ hai mươi phút, Triệu Dung Dung như đồng hồ báo thức mở mắt ra, giọng ngọt ngào gọi Diệp Dương Thành đang ngủ say.

- Chủ nhân, dậy đi!

Triệu Dung Dung thường đẩy Diệp Dương Thành một cái, hết lòng hoàn thành công việc.

Thật ra Triệu Dung Dung không cần ngủ, nhưng khi Diệp Dương Thành ngủ thích ôm nàng. Triệu Dung Dung bất đắc dĩ phối hợp nhắm mắt lại, yên lặng nằm trên giường tu luyện. Triệu Dung Dung cố gắng hấp thu linh lực mỏng manh trong không khí để tăng thực lực mình.

Mấy ngày hôm trước một nửa thời gian Diệp Dương Thành bị Triệu Dung Dung đánh thức khỏi giấc ngủ, nhưng hôm nay ngoại lệ. Triệu Dung Dung đẩy mấy cái, chân mày Diệp Dương Thành nhíu chặt nhưng không mở mắt ra.

Triệu Dung Dung lại đẩy Diệp Dương Thành, hần cười khổ nói:

- Đừng phá, đang bận công việc!

Diệp Dương Thành bận cái gì? Tất nhiên là nghe lén.

Nhà khách Bạch Hạc, trong phòng Lục Đức Tường.

Diệp Dương Thành bám thân ruồi trâu núp dưới sofa, tập trung tinh thần nghe Lục Đức Tường, mấy thân tín đàn em của Lục Vĩnh Huy trò chuyện, trong lòng hần dăng lên sát ý.

Lục Đức Tường ngồi chễm chệ trên sofa:

- Điều động người đóng giữ ở Diên Đăng Trấn qua đây, lại điều hai trăm người trong công ty tới đóng giữ Diên Đăng Trấn.

Lục Đức Tường lạnh lùng liếc bốn nam nhân đứng trước mặt mình:

- Sáng hôm nay điều tra kỹ người từng xung đột với sòng bạc, một số cá lọt lưới ngày hôm qua. Đêm qua mục tiêu của chúng ta đã có hành động, điều này nói lên hai vấn đề. Hoặc là ngày hôm qua chúng ta đã đụng vào hần (nàng), đối phương cố nhin. Hoặc hành động của chúng ta khiến hần (nàng) phản cảm . . .

Lục Đức Tường chưa nói hết câu, một nam nhân trung niên đứng xéo trước mặt gã nhú mày nói:

- Thiếu thiếu gia, chuyện này . . . Hơi khó làm.

- Ngày hôm qua chúng ta đã khuấy động Bảo Kinh Trấn không ra gì. Tuy trước đó có lên tiếng với bên trên, nhưng hành động hơi rầm rộ. Nếu hôm nay chúng ta còn lặp lại, ta sợ . . .

Ánh mắt Lục Đức Tường lạnh băng nhìn nam nhân trung niên chằm chằm:

- Hãy làm theo lời ta nói.

Giấy lát sau Lục Đức Tường lạnh lùng nói:

- Hôm nay cần làm là thanh tra số còn lại, ngày hôm qua thanh tra rồi cũng cần làm lại lần nữa mãi khi nào ép người kia ra mặt mới thôi. Mấy ông sếp thì . . . Hừ, ta muốn xem thử bọn họ làm gì được Lục gia chúng ta?

Nghe Lục Đức Tường nói, bốn nam nhân liếc nhau, rất khó hiểu với biểu hiện của gã. Nhưng Lục Đức Tường là người cầm quyền Lục gia hiện giờ, bốn nam nhân này nói thẳng ra là bán mạng cho Lục gia. Lục Đức Tường đã kiên quyết muốn làm thì . . .

Một nam nhân nháy mắt ngăn lại đồng bạn định lên tiếng, gật đầu nói với Lục Đức Tường:

- Được, chúng ta đi sắp xếp ngay.

Bốn nam nhân chưa kịp hành động thì Lục Đức Tường bổ sung thêm:

- Hễ thấy đáng ngờ thì giết không tha.

- Cái gì?

Bốn nam nhân lộ biểu tình kinh hoàng, vụt ngoái đầu nhìn Lục Đức Tường. Biểu tình bốn nam nhân liên tục thay đổi. Lục Đức Tường lặp lại hành động ác liệt đã khiến bọn họ nghi ngờ nhưng không biết vấn đề nằm ở đâu.

Trong ấn tượng của bốn nam nhân thì bây giờ bốn ‘tiên sinh’ trong đại bản doanh Lục gia chống lưng cho Lục Đức Tường, bọn họ không định trở mặt với gã ngay hoặc làm trò mèo gù khác. Bốn nam nhân nén giận vâng dạ, bước nhanh ra khỏi phòng Lục Đức Tường.

Cùng lúc đó, Diệp Dương Thành nằm trên giường bỗng mở mắt ra, hung tợn huơ nắm đấm. Triệu Dung Dung sững sờ nhìn.

Diệp Dương Thành tức giận rít:

- Giết không tha! Để lão tử cho các người giết không tha! Tổ cha nó, một đám khốn nạn!

Diệp Dương Thành mắng ai khốn nạn? Là Lục Đức Tường hay bốn biến dị phản thần giả đêm hôm qua? Chuyện đó không còn quan trọng.

111. Chương 111: Chuẩn Bị Hành Động.

Diệp Dương Thành nhảy xuống giường, mặc quần áo đang hoàn, hắn không thèm đánh răng rửa mặt, vội chụp ba lô đen và xâu chìa khóa đi xuống lầu. Diệp Dương Thành gõ cửa phòng đệ đệ Diệp Cảnh Long.

Diệp Dương Thành đặt hai món đồ xuống cái bàn, nói với Diệp Cảnh Long:

- Hôm nay ta có chút chuyện gấp cần đi ra ngoài, người trông chừng cửa tiệm, không cho chơi máy tính. Có gì không hiểu thì để Vương Tuệ Tuệ giải quyết, ta để con chó kia trên sân thượng, giữa trưa nhớ đi chợ mua mấy cân thịt heo tươi cho nó.

Diệp Dương Thành mặc kệ Diệp Cảnh Long trố mắt lú lười, hắn xoay người đi, chợt nhớ một điều.

Diệp Dương Thành ngoái đầu bổ sung:

- Khoảng buổi tối ta mới về, nếu ta hỏi phụ mẫu nghe nói người ngồi trong tiệm chơi máy tính thì năm trăm khối tiền ngày hôm qua cho người phải trả lại ta không mề một đồng!

Diệp Dương Thành nói xong vội vàng lên lầu, bỏ lại Diệp Cảnh Long như tỉnh giấc mộng. Diệp Cảnh Long trợn mắt há hốc mồm ngồi bên mép giường, mãi khi Diệp Dương Thành rời đi nửa phút sau gã mới nhảy cẫng lên như mèo bị đập đuôi.

- Ca, ca! Đừng như vậy!

Bảy giờ bốn mươi phút, Diệp Dương Thành thu xếp xong đi cùng Triệu Dung Dung rời khỏi nhà. Diệp Dương Thành không đi xa, hắn ăn sáng sau đó vào khách sạn nhỏ đối diện trạm xe Bảo Kinh Trấn. Diệp Dương Thành vào trong phòng trọ, mở cửa sổ, thò đầu nhìn quanh. Dưới lầu người đến người đi rất náo nhiệt.

Diệp Dương Thành khép cửa sổ lại chừa một khe hở, ngoái đầu nói với Triệu Dung Dung:

- Nàng xem tí vì đỡ buồn.

- Chút nữa nếu có gì cần ta sẽ kêu nàng.

Triệu Dung Dung gật đầu, nói:

- Được, Dung Dung đã biết.

Triệu Dung Dung ngoan ngoãn ngồi trên sofa nửa cũ nửa mới trong phòng trọ, nàng không cầm remote nhưng tí vì tự mở.

Diệp Dương Thành hăm mộ nhìn Triệu Dung Dung, rất nhanh hắn dời tầm mắt. Diệp Dương Thành nằm xuống giường, khép mắt lại.

Mệnh lệnh mới nhất của Lục Đức Tường nhanh chóng được truyền xuống. Một đám đàn em tinh nhuệ ở trong trấn và số khác đang chạy về Bảo Kinh Trấn đều có người phụ trách, từng tầng truyền đi, tốc độ và hiệu suất không chậm.

Nhưng con người bản năng sẽ suy đoán lung tung. Mệnh lệnh của Lục Đức Tường là thấy ai đáng ngờ thì giết không tha, lọt vào tai tên du côn biến thành hơi chống cự, gai mắt là giết không tha.

Trời sập có người cao chống, đám du cô ntu tập trong Bảo Kinh Trấn chẳng phải loại tốt lành gì. Cờ bạc rượu chè là chuyện nhỏ, ép người hành nghề gái gọi, đòi nợ bài bạc, đánh bị thương hoặc giết người, không gì không nhúng chàm.

Một đám khốn nạn như vậy sẽ thực hành mệnh lệnh của Lục Đức Tường thật chính xác sao? Khó hơn lên trời.

Tám giờ sáng. Đám du côn ngày hôm qua hoành hành Bảo Kinh Trấn cả ngày lẫn nửa ra đường. Khác với hôm qua bọn chúng đi rải rác. Hôm nay chia thành tiểu đội, mỗi tiểu đội có một đội trưởng nhận người phụ trách cấp trên điều động.

Đây là vì Lục Đức Tường lo tình huống đột ngột xảy ra, hung thủ núp trong bóng tối gặt từng tên. Mỗi cách mười lăm phút liên lạc một lần, xác nhận tình huống hiện tại của đối phương, rất có hệ thống.

Nhưng Lục Đức Tường, mọi người không ngờ bọn họ sắp gặp đợt phản kích, hoặc nên nói là trừng trị. Không phải đến từ nhân loại mà là trên bầu trời.

Tối hôm qua Diệp Dương Thành cường hóa sáu mươi con ong vàng đã sẵn sàng xuất phát, tùy thời chờ lệnh. Diệp Dương Thành đang nắm giữ đội ong vàng có năng lực cơ động cao. Độc tính của sáu mươi con ong vàng này mạnh hơn ban đầu gấp mấy lần, lượng chất độc cũng tăng lên.

Diệp Dương Thành nằm trên giường, nhắm mắt lại. Lúc này Diệp Dương Thành cắt kênh giác quan thứ sáu lên người ruồi trâu, bò ra gầm sofa núp một đêm. Ruồi trâu quan sát Lục Đức Tường biểu tình lạnh băng, bây giờ chưa phải lúc giết gã. Diệp Dương Thành muốn nhìn biểu tình lạnh lùng của Lục Đức Tường dần chuyển sang kinh hoàng, kinh khủng rồi tuyệt vọng.

Bất giác Diệp Dương Thành có hứng thú mèo vờn chuột với tai nạn cho người bình thường Bảo Kinh Trấn là tai họa khiến người giận sôi.

Tốc độ bốn trăm tám mươi km đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho Diệp Dương Thành có thể từng giây từng phút từ địa điểm này lao sang chỗ khác. Đại biểu Diệp Dương Thành có thể bay từ đầu này sang đầu kia trong vòng vài phút. Đại biểu trong thời gian cực ngắn Diệp Dương Thành tập kích bất cứ chỗ nào trong Bảo Kinh Trấn.

Diệp Dương Thành điều khiển ruồi trâu Đại Ca bay lên cao trăm thước. Diệp Dương Thành ở trong nhà khách ra lệnh một tiếng, mấy phút ngắn ngủi sáu mươi con ong vàng cường hóa sơ giai rải rác khắp góc Bảo Kinh Trấn tụ tập quanh ruồi trâu như sao vây trăng sáng.

Lơ lửng trong không trung là năng lực sau khi cường hóa chung cực, ruồi trâu có tiết tấu vỗ cánh.

Diệp Dương Thành nhìn lướt qua ong vàng cường hóa sơ giai bay lượn quanh mình, thầm ra lệnh:

- Đi theo ruồi trâu.

Diệp Dương Thành không kích hoạt năng lực biến sắc, ruồi trâu vẫn giữ nhiều màu rực rỡ bay nhanh trên cao. Sáu mươi con ong vàng theo đuôi từ xa, tốc độ không bằng ruồi trâu. Dù Diệp Dương Thành hết sức bay chậm lại nhưng sáu mươi con ong vàng không cách nào đuổi kịp, vượt qua.

Ruồi trâu bay 'tốc độ chậm' 200km/1h trên cao khoảng hai phút sau, một ngõ nhỏ bên dưới có mười một người đi ra khiến Diệp Dương Thành chú ý.

Diệp Dương Thành ra lệnh đám ong vàng chờ tại chỗ, hẩn như viên đạn quẹo cua trong không trung sà xuống dưới.

Mười một người khiến Diệp Dương Thành chú ý không chỉ vì bọn họ mặc áo thun giống đám du côn ngày hôm qua, mà vì hướng tây bắc ngõ nhỏ bọn họ đi vào, trong một ngõ khác cách trăm thước có một đội cảnh sát khom lưng rón rén đi tới.

Diệp Dương Thành dần đến gần đội cảnh sát, hẩn cười khở. Đội cảnh sát gồm tám người, hai cảnh sát nhân dân, sáu hiệp cảnh, người dẫn đội xông lên trước nhất là . . . Trần Thiếu Thanh!

Diệp Dương Thành không biết tại sao Trần Thiếu Thanh đột nhiên xuất hiện trong ngõ nhỏ này, không biết mục tiêu có phải là mười một tên du côn trong con hẻm gần đó không.

Diệp Dương Thành chỉ biết rằng nếu để hai đội tiếp tục đi tới thì sẽ có trận ẩu đã ngay lối rẽ trước mặt.

Đánh nhau cũng không hề gì, vấn đề là mười một tên du côn ở trong mắt Diệp Dương Thành chính là thể ký sinh công đức huyền diệu. Nếu để đội cảnh sát Trần Thiệu Thanh dẫn dắt bắt trói mười một tên du côn chẳng phải lãng phí mấy trăm công đức huyền diệu sao?

Diệp Dương Thành lơ lửng giữa không trung nhìn chăm chú giây lát, hẳn thềm quyết định. Diệp Dương Thành đập cánh bay hướng mười một tên du côn trong ngõ hẻm gần đó.

Diệp Dương Thành thềm ra lệnh:

- Hai mươi con ong vàng xuống dưới, chuẩn bị hành động!

112. Chương 112: Trời Sập Có Ta Chống.

Tiểu đội trưởng đi đằng trước nhất mười một tên du côn, gã cầm điện thoại di động cung kính nói với người phụ trách đầu dây bên kia:

- Bên chúng ta rất bình thường. Đúng vậy, đang tới gần mục tiêu, dự tính khoảng ba phút sẽ đến mục đích.
- Được, ta biết . . .

Tiểu đội trưởng cúp điện thoại, tên du côn khoảng hai mươi bảy, tám tuổi nhét di động vào túi.

Tên du côn nghiêng đầu nói với các đội viên:

- Nâng cao tinh thần lên, ngó bộ dáng của các người xem?

Một tên du côn tóc nhuộm màu xanh và đỏ, tay cầm ống tuýp bước ra khỏi hàng, nhăn nhó hỏi tiểu đội trưởng:

- Kiệt ca, hôm qua bên Lại tử đụng vào một nữ nhân, chúng ta có thể làm vậy không?

Tên du côn được gọi là Kiệt ca vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Các người không thấy Lại tử gặp chuyện gì sao?

Nhưng trước khi nói dứt câu Kiệt ca móc ra một hộp đồ ra khỏi túi, lắc lư cái hộp nói:

- Cầm đi, thấy hộp mắt nhớ đừng làm bậy, đeo mũ . . .

Đám tên du côn không nhận bao cao su Kiệt ca lấy ra, thi nhau móc túi của mình lôi ra số bao cao su hoặc nhiều hoặc ít.

- Hi hi, Kiệt ca, các huynh đệ đã tự mình chuẩn bị!

Đám tên du côn nhìn nhau, cười dâm uế.

Không khí tiểu đội này rất hòa hợp, vừa có tiền xài vừa có thể làm bậy, thấy ai không thích thì đánh nó. Bên trên có sếp lớn, xảy ra chuyện gì không lẽ bắt tôm tép như bọn họ?

Càng tuyệt vời là có thể làm bậy với nữ nhân! Đám tên du côn không thềm suy nghĩ cấp trên có ý gì, điều duy nhất bọn họ nghĩ là chút nữa đánh người như thế nào, thấy nữ nhân nào đẹp làm sao lột sạch quần áo.

Lỡ cuối cùng vụ việc bị lộ . . . Trời sập có Lục gia chống, pháp luật không trách tội dân đông. Có nhiều có thể như vậy chẳng lẽ chính phủ bắt đi hết? Dù có bắt thì làm sao quyết định mức phạt? Xử án phạt ra sao? Vì cả đám đeo bao cao su.

Không có chứng cứ thì người làm sao bắt ta?

Đám tên du côn ôm tâm lý may mắn, tự tin mù quáng, chúng từng bước đến gần cái chết.

Bọn họ không chú ý thấy khi cả đám xuyên qua ngõ nhỏ, hớn hở thảo luận chút nữa giết người thế nào, cường hiếp ra sao thì một con ruồi trâu biến dị sắc sỡ nhiều màu, hai mươi ong vàng uy phong lẫm lẫm xuất hiện trên đầu đám du côn.

Diệp Dương Thành nghe mười một tên du côn hăng hái thảo luận, hấn nằm trên giường phòng trọ siết chặt nắm đấm. Triệu Dung Dung ngạc nhiên nhìn hấn chử thằm.

- Khốn nạn, chết đi!

Diệp Dương Thành nhanh chóng ra lệnh. Ruồi trâu Đại Ca vọt lên cao đầu tiên, nó quẹo cua tựa mũi tên bay khỏi dây cung quay đầu lao hướng tên du côn thảo luận hưng phấn nhất. Ruồi trâu lao nhanh xuống, cơ thể mau chóng trưởng to lộ ra hình dạng đáng sợ,

Tên du côn hưng phấn phát ngôn một nửa bỗng nhiên hét lên:

- Theo ta thấy chờ chút nữa nếu gặp cô nàng nào đẹp thì chơi tập thể đi, bao gồm hậu môn, và . . . A!

Tên du côn bản năng giơ tay tự tát vào má mình.

Bốp!

Nếu ruồi trâu Đại Ca là một con ruồi trâu bình thường thì cú tát như thế chắc làm nó tan xươn nát thịt. Nhưng Đại Ca là con ruồi trâu biến dị được Diệp Dương Thành cường hóa chung cực, bàn tay đó chỉ gãi ngứa, không đem lại hiệu quả gì.

Ruồi trâu chích mạnh vào má trái tên du côn một cái, độc tố thấm vào máu thịt. Sự việc xảy ra đột ngột, đám côn đồ không kịp phản ứng. Tên du côn tự tát mình một cái bỗng nhiên da mặt đen, môi tím lịm rồi mặt mày xanh mét, té xuống đất tắt thở.

- Cái . . . Đây là . . .

Tình huống đột ngột khiến mười tên du côn còn lại luống cuống tay chân, mờ mịt nhìn đối diện, không hiểu ra sao. Đám người đứng ngây như phỗng không dám nhúc nhích.

Diệp Dương Thành không có chút tình cảm với đám cận bã này, hấn sẽ không bỗng nhiên từ bi tha cho lũ lưu manh một đường sống. Ruồi trâu chích chết một tên du côn lại vọt lên cao, quay sang hướng Kiệt ca, không chút nương tay.

Cùng lúc đó, hai mươi con ong vàng cường hóa sơ giai xếp đội trong không trung lao xuống theo Diệp Dương Thành.

- A!

Trong ngõ nhỏ chật hẹp liên tục vang tiếng gào rú truyền đi thật xa.

Đội cảnh sát do Trần Thiệu Thanh dẫn dắt đang rón rén đi trong con hẻm gần nhất rất nhanh nghe tiếng hét thảm thiết. Trần Thiệu Thanh biến sắc mặt, gã từ bỏ quyết định đánh lén, co giò chạy nhanh hướng phát ra tiếng hét.

Một cảnh sát nhân dân, sáu hiệp cảnh ngay người giầy lát rồi cũng nhấc chân theo Trần Thiệu Thanh lao nhanh hướng ngã rẽ với ngõ hẻm đằng trước.

Rất nhanh Trần Thiệu Thanh cùng bảy dâ cảnh, hiệp cảnh xuất hiện ở chỗ giao nhau hai con hẻm, vụt quay đầu nhìn hướng phát ra tiếng hét thảm. Trần Thiệu Thanh hút ngậm khí lạnh.

Cách Trần Thiệu Thanh gần hai mươi thước, trong ngõ nhỏ rộng chưa đến một thước rưỡi có hơn mười người nằm ngang nằm dọc. Xung quanh yên lặng, không thấy bóng dáng hung thủ đâu.

Ong vàng cường hóa sơ giai không có năng lực chích một cái chết người, cộng với Diệp Dương Thành cố ý trốn Trần Thiệu Thanh, thời gian không kịp chích mười mấy mũi. Cho nên mười một tên du côn không chết hết, còn lại bảy, tám tên lưu manh hôn mê, tức là Trần Thiệu Thanh một lần nữa nhặt công.

Trần Thiệu Thanh đứng ở nơi giao nhau hai con hẻm, liên tục biến sắc mặt, trờng bước đi hướng mười một tên du côn. Rất nhanh tám người Trần Thiệu Thanh thanh lý đám lưu manh.

Một dân cảnh ngồi xuống kiểm tra, ngược lên nói với Trần Thiếu Thanh:

- Trần sở trưởng, bốn người chết, bảy người hôn mê. Xem bộ dáng bị trúng độc nhưng không quá nghiêm trọng.

Trần Thiếu Thanh không nhúc nhích, gã ngậy ngốc nhìn cục u trên cánh tay, gò má mười một tên du côn, gã bỗng nhớ đến vụ án giết người ở Lâu Phường thôn, lưng đệ đệ kia sưng lên. Còn có ong vò vẽ tấn công người trong miếu Quan Âm Quả Tử Câu. Lục Thế Minh bị ruồi trâu, ruồi bọ tập kích, Lục Vĩnh Huy bị muỗi chích.

Trần Thiếu Thanh suy đoán:

- Chẳng lẽ chân quân ra tay?

Trần Thiếu Thanh càng nghĩ càng thấy đúng, bởi vì gã vô tình kể cho Diệp Dương Thành nghe chuyện lưu manh tụ tập trong Bảo Kinh Trấn. Diệp Dương Thành nghe được, không có lý nào Ngự Long chân quân trong người hẳn không nghe thấy.

Trần Thiếu Thanh xác định dừng sĩ trong chuyện này, tâm tình của gã thả lỏng hẳn ra.

Trần Thiếu Thanh phát tay nói:

- Người chết thì đưa đi nhà tang lễ giữ xác, chưa chết thì đưa vào bệnh viện chữa trị. Phái vài người đi bệnh viện trông chừng, không để tên nào chạy thoát! Những người còn lại . . .

Trần Thiếu Thanh ngừng giây lát, cắn răng nói:

- Triệu tập toàn bộ cảnh sát, hiệp cảnh thanh lý toàn bộ lưu manh trong trấn. Trong đồn không nhốt hết thì chỗ đồn công an làm việc ban đầu còn trống, nhốt tạm bên đó đi.

Nghe Trần Thiếu Thanh ra lệnh, dân cảnh trợn tròn mắt:

- Trần sở trưởng, cái này . . .

Cảnh sát nhân dân này mơ hồ biết nguyên nhân các tên côn đồ lần này tụ tập lại. Thanh lý tất cả tên du côn từ ngoài vào Bảo Kinh Trấn, đây chẳng phải là muốn trực tiếp trở mặt với Lục gia?

Trần Thiếu Thanh thấy dân cảnh kia do dự thì trợn to mắt nói:

- Đây là mệnh lệnh!

Trần Thiếu Thanh tức giận quát:

- Trời sập có ta chống, ngươi do dự cái khi gì?

Dân cảnh ngần ngừ rồi gật đầu, nói:

- Cái này . . . Vâng, ta biết rồi!

Bên Diệp Dương Thành, sau khi giải quyết tiểu đội lưu manh xong hẳn đã nắm bắt tâm tình trước mắt của bọn chúng. Diệp Dương Thành biết rõ nếu để mặt thì đám côn đồ này sẽ dấy lên gió tanh mưa máu trong Bảo Kinh Trấn.

Không có cấp trên trời buộc, đám lưu manh sẽ ngày càng táo tợn hơn. Xui xẻo gặp họa trừ những người bị Lục Đức Tường chú trọng thanh tra ra, ai bảo đảm đám lưu manh không đục nước béo cò xuống tay với những người vô tội khác?

Diệp Dương Thành chưa từng cho rằng hẳn là người tốt gì nhưng tuyệt đối phủ nhận chính mình là người xấu. Kêu Diệp Dương Thành trơ mắt nhìn đám lưu manh hoành hành trong địa bàn của mình chẳng khác nào tát mạnh vào mặt hẳn.

Tối hôm qua Diệp Dương Thành định mang sáu mươi ong vàng cường hóa sơ giai tuần tra Bảo Kinh Trấn, phát hiện tên du côn nào làm ác thì trừng trị, cho bên Lục Đức Tường như ngồi bàn chông.

Nhưng bây giờ Diệp Dương Thành đổi ý, hắn không đợi đám lưu manh làm ác xong mới mất bò lo làm chuông, xuống tay trước là hơn. Dù trong đám lưu manh hiểm hoi có một, hai người tốt thì Diệp Dương Thành sẽ không chùn tay, huống chi khả năng này có thể không?

Giải quyết mười một tên du côn xong Diệp Dương Thành nhận được gợi ý thấp nhất là thành công trị nghiêm khắc kẻ ác, biến tướng đánh võ trời buộc cuối cùng, hắn hoàn toàn thả lỏng.

Một con ruồi trâu sắc sỡ cường hóa chung cực, sáu mươi ong vàng cường hóa sơ giai uy phong lẫm lẫm như đội quân cơ động hiệu suất cao xuyên toa trên cao trăm thước Bảo Kinh Trấn. Mỗi khi chúng nó từ trên trời giáng xuống là phía dưới sẽ vang lên tiếng gào rú thảm thiết.

Cùng lúc đó, trong đồn công an Bảo Kinh Trấn, Trần Thiệu Thanh chuẩn bị thanh lý. Trong đồn công an Bảo Kinh Trấn trừ bỏ sở trưởng, phó sở trưởng, chỉ đạo viên ra có hai mươi bảy dân cảnh chính thức, bốn mươi một hiệp cảnh. Tổng cộng sáu mươi tám người tụ tập đông đủ.

Trần Thiệu Thanh nói sơ nhiệm vụ sau đó vung tay lên, trầm giọng nói:

- Bắt đầu hành động!

Sáu mươi tám người kính lễ Trần Thiệu Thanh:

- Tuân lệnh!

Đám người tự đi hướng xe cảnh sát, xe máy của mình, rồ ga chạy ra đồn công an, bắt đầu chấp hành nhiệm vụ Trần Thiệu Thanh giao cho.

Đồn công an trừ phó sở trưởng Trần Thiệu Thanh ra, sở trưởng Lâm Phong, chỉ đạo viên, phó sở trưởng Trương Bảo Khang ăn cơm uống rượu trong phòng riêng một tiệm ăn Bảo Kinh Trấn. Nhìn biểu tình của ba người rất là thoải mái.

113. Chương 113: Bây Giờ Rút Còn Kịp.

Cái gọi là đi gần bờ sông làm ao không ướt giày? Trong mười mấy phút ngắn ngủi Diệp Dương Thành liên tục giải quyết sáu mươi sáu tên du côn trong hẻm nhỏ, lần thứ bảy lộ tung tích. Lần này mục tiêu tập kích là đám lưu manh ăn hiếp một gia đình.

Gia đình sáu người, có bốn bị đám lưu manh đánh gục dưới đất. Hai thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi không bị đám lưu manh đánh. Nhưng sau khi hai lão nhân, đôi vợ chồng trung niên gục ngã thì hơn mười tên du côn cười dâm bao vây hai nàng lại.

Các lời tục tĩu, tiếng cười dâm uế làm hai thiếu nữ chưa trải đời xấu hổ tức giận. Bất ngờ một thiếu nữ giờ cái ghế lên đập mạnh vào trán một tên du côn cách mình khá gần.

Tuy là nữ giới nhưng tức giận tăng lực lượng cộng với băng ghế cứng rắn làm tên du côn té xuống đất, nghẹo đầu xỉu.

Yên tĩnh giây lát sau mười tên du côn còn lại tức giận. Hai thiếu nữ sao đấu lại mười tên du côn? Rất nhanh từ cuộc chiến bao vây thành xáp lá cà. Diệp Dương Thành tình cờ bay qua gia đình này, sau khi chứng kiến có lý nào hắn khoanh tay đứng nhìn?

Diệp Dương Thành triệu tập ba mươi con ong vàng cường hóa sơ giai cùng hắn lao xuống, bắt đầu hành động trừng trị lần thứ bảy.

Đám lưu manh gào rú, nửa phút sau toàn thân co giật dưới đất. Ong vàng đột nhiên từ trên trời giáng xuống làm hai thiếu nữ sợ hết hồn, các nàng hét chói tai ôm đầu ngồi xổm xuống. Khi bốn phía yên lặng lại, hai thiếu nữ nổi can đảm ngược nhìn. Trừ mười một tên du côn nằm ngay đơ ra đâu còn bóng dáng ong vàng?

Sự thực chứng minh dù đám lưu manh được điều độ thống nhất, liên lạc mười lăm phút một lần thì trước thực lực tuyệt đối khó tránh khỏi vận mệnh lần lượt bị đồn ngã. Thường khi người phụ trách điều độ gọi điện thoại phát hiện không thích hợp, không chỉ một đội tên du côn xảy ra ngoài ý muốn mà cách mấy km một đội khác cũng gặp nguy hiểm.

Đối diện địch thủ xuất quỷ nhập thần, siêu khủng bố thế này, người phụ trách hành động cố nén nỗi sợ phong tỏa tin tức truyền ra, để tránh tạo thành khủng hoảng cho đám lưu manh dẫn đến toàn tuyến tan tác, thất bại trong gang tấc.

Che giấu sự thật với đám lưu manh là vì sợ lòng người không yên, còn với Lục Đức Tường, bốn đại nhân vật trong nhà khách Bạch Hạc thì người phụ trách không dám che giấu. Các cú điện thoại gọi tới phòng trọ, tin tức xấu phô thiên cái địa chui vào lỗ tai Lục Đức Tường, bốn thuộc hạ cũ của Lục Vĩnh Huy.

- Tiểu đội hành động số mười bốn mất liên lạc vào ba phút trước, nghi ngờ gặp bất trắc, đang phái người đi xem xét . . .

- Đã chứng thực, tiểu đội hành động số mười bốn bị người bí ẩn không rõ thân phận đánh lén, thương vong nặng nề. Người chết đã bị đồn công an Bảo Kinh Trấn đưa đi nhà tang lễ, người bị thương thì vào bệnh viện nhân dân bị cảnh sát khống chế . . .

- Bốn phút trước tiểu đội hành động số hai mươi bảy mất liên lạc, nghi ngờ gặp bất trắc, đang phái người đi xem xét . . .

- Đã chứng thực, tiểu đội hành động số hai mươi bảy đã bị người bí ẩn không rõ thân phận đánh lén . . .

- Hai phút trước tiểu đội hành động số bảy mất liên lạc . . .

- Đã chứng thực . . .

- Số ba mươi mốt . . .

Đối diện tình trạng kinh khủng mà bất lực này, mặt Lục Đức Tường xanh như tàu lá chuối.

- Tập kích tập kích tập kích! Tổ cha nó!

Mặt Lục Đức Tường nổi gân xanh rống to:

- Phế vật, phế vật! Bà nội nó một đám vô dụng!

Bốn thuộc hạ thân tín cũ của Lục Vĩnh Huy ngồi quanh Lục Đức Tường cũng ướt đầm mồ hôi lạnh, rất là kinh khủng.

Nghe Lục Đức Tường rít gào, một nam nhân ba mươi mấy tuổi đứng bật dậy:

- Tiểu thiếu gia, không thể cứ tiếp tục như vậy!

Nam nhân trung niên lau mồ hôi trán khuyên nhủ:

- Chúng ta ở ngoài sáng còn hấn thì trong tối, đối phương có năng lực tàn nhẫn như vậy, bây giờ rút đi còn kịp . . .

Nghe nam nhân trung niên khuyên, tinh thần Lục Đức Tường hoảng hốt:

- Rút . . .

Dụ đạo khắc vào linh hồn phát huy tác dụng, nhanh chóng đè nén ý niệm này. Lục Đức Tường yên lặng giây lát sau tát mạnh vào mặt nam nhân trung niên.

Biểu tình Lục Đức Tường cực kỳ âm trầm nói:

- Rút? Ai dám nói một tiếng rút nữa là lão tử làm thịt hấn!

Rầm!

Lục Đức Tường móc súng ngắn màu bạc ra khỏi túi quần vỗ mạnh xuống bàn trà. Súng ngắn bày ra, bốn nam nhân nín thở, hút ngụm khí lạnh.

Lục Đức Tường nhìn súng ngắn mình rút ra, lẩm bẩm:

- Súng . . . Phải rồi, chúng ta còn có súng, súng!

Bốn nam nhân trung niên nghe Lục Đức Tường lẩm bẩm, nhìn biểu tình điên cuồng của gã thì hai mặt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy khó hiểu và một tia dứt khoát.

Từ khi tiểu đội thứ nhất bị tập kích đến bây giờ mới chỉ qua nửa tiếng, trước sau có mười ba tiểu đội bị đánh lén, nghĩa là đã có hơn một trăm người toàn quân bị diệt. Lần này đến Bảo Kinh Trấn, dù cộng thêm hai trăm đàn em tinh nhuệ lần cuối điều động, tổng cộng khoảng tám trăm năm mươi người. Tính theo tốc độ này thì khoảng bốn tiếng tất cả tài sản của Lục gia sẽ mất vào tay Bảo Kinh Trấn nho nhỏ.

Huống chi những người xung phong là đàn em của bốn nam nhân trung niên, bọn họ nhìn đám đàn em từng tốp bị đánh gục, lòng rất nóng nảy.

Khiến bốn nam nhân trung niên không chịu được là vào lúc này Lục Đức Tường nghĩ đến súng. Lục gia đã hành động rầm rộ trong Bảo Kinh Trấn, dù cuối cùng giết được hung thủ giết chết Lục Vĩnh Huy còn phải bỏ vào gia tài bạc triệu để bồi trơn, đưa ra vài người chịu tội thay hòng vượt ải.

Nhưng một khi xuất hiện súng ống thì mức độ nghiêm trọng Lục gia không chịu đựng nổi.

Bọn họ có thể tha thứ Lục Đức Tường nhâm tính nhưng bốn nam nhân trung niên không ngốc đến mức theo gã chịu chết. Dù sau lưng Lục Đức Tường có bốn sinh vật không phải nhân loại ủng hộ gã.

Duỗi đầu là cây đao, co đầu vẫn là một con đao. Tiếp tục ở lại Bảo Kinh Trấn trừ toàn quân bị diệt ra không có kết cuộc tốt. Nếu thừa dịp này dẫn đàn em rời khỏi Bảo Kinh Trấn, từ nay cắt đứt quan hệ với Lục gia tự tạo dựng thế lực có lẽ còn chút hơi tàn.

Bốn nam nhân trung niên càng suy nghĩ càng nhiều, vô hình trung thống nhất với nhau. Nam nhân trung niên ngồi trên sofa bên tay trái Lục Đức Tường bỗng đứng dậy chộp lấy súng ngắn đặt trên bàn trà, hòng súng nhắm vào Lục Đức Tường.

Nam nhân trung niên nghĩ tình Lục Vĩnh Huy nên hết lòng khuyên nhủ:

- Rút đi, tiểu thiếu gia, không thể tiếp tục như vậy nữa.

Nam nhân trung niên muốn khuyên Lục Đức Tường bỏ ý nghĩ dùng súng, nhưng gã không biết uy lực ấn ký linh hồn. Lục Đức Tường đã hoàn toàn bị ấn ký linh hồn điều khiển, không nghe thấy nam nhân trung niên khuyên bảo.

Mặt Lục Đức Tường sa sầm, trầm giọng hỏi:

- Người muốn làm gì? Tạo phản sao!? Đặt súng xuống!

Nam nhân trung niên như kiến bò chảo nóng, sốt ruột giậm chân:

- Tiểu thiếu gia, nếu không rút thì thật sự không kịp nữa!

Một chiếc điện thoại đặt trên bàn trà lại reo vang. Một nam nhân trung niên bắt máy, mười mấy giây sau đặt di động xuống. Nam nhân trung niên mặt xanh mét đứng dậy.

- Tinh nhuệ từ Diên Đãng Trấn lại đây, trong đó có năm mươi người lao tới Long Tây Hương, nửa đường bị tập kích, đã toàn quân bị diệt.

- A???

Lục Đức Tường ba nam nhân trung niên khác lộ biểu tình kinh hoàng. Trong ba trăm người có một trăm người mang súng, tinh nhuệ mang súng mà bị diệt sạch?

- Tiểu thiếu gia, đi đi! Thật sự không kịp nữa!

Về mặt nam nhân trung niên đau xót nhìn Lục Đức Tường, nói:

- Hiện tại đối phương thế đại, chúng ta đối đầu với hắn không có cơ hội thắng. Thiếu gia, núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt?

Lục Đức Tường ngần ngừ:

- Cái này . . .

Não Lục Đức Tường rối loạn giữa quyết định có rút hay không.

Phập!

Một tiếng vang khê, nam nhân trung niên giơ súng ngăn hết lời khuyên nhủ Lục Đức Tường bỗng trợn to mắt, há hốc mồm biểu tình khó tin. Trán nam nhân trung niên nở đóa hoa máu, gã té cái rằm xuống đất.

Ngay sau khi nam nhân trung niên ngã xuống, một giọng nói lạnh lùng từ ngoài cửa chui vào tai đám người:

- Còn ai . . . Muốn rút?

Rằm!

Cửa phòng bị đá văng, một nam nhân trung niên mặc đồ tây màu trắng bước vào tầm mắt bốn người còn sống. Bốn người, bao gồm Lục Đức Tường nín thở, không dám nói câu nào. Nam nhân mặc đồ tây trắng cười khinh miệt, gã để lại một câu rồi xoay người đi.

- Người kia đã hành động, bên các người hãy tăng mức độ phá hoại đi, chúng ta đang điều tra địa điểm hẩn ẩn núp. Nhớ kỹ, ai dám nói một chữ rút thì ta sẽ khiến hẩn muốn sống không được, chết không xong. Nếu không tin các người cứ thử xem.

Nam nhân mặc đồ tây trắng nói xong nhìn Lục Đức Tường chăm chăm, ánh mắt trên cột.

Diệp Dương Thành bỗng mở mắt ra, ngồi bật dậy, vẻ mặt đăm chiêu, do dự.

- Không thể tiếp tục làm như vậy.

Triệu Dung Dung ngạc nhiên nhìn Diệp Dương Thành ngồi trên giường suy nghĩ ba, bốn phút.

Diệp Dương Thành quay đầu hỏi Triệu Dung Dung:

- Dung Dung, nàng có thể nhập xác đúng không?

Triệu Dung Dung gật đầu khẳng định:

- Ừm! Dung Dung biết!

Mặt mày Triệu Dung Dung hớn hở, rốt cuộc có chuyện cho nàng làm?

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Vậy nàng hãy mau đi lầu bốn nhà khách Bạch Hạc đường Khê Tân, bám vào người Lục Đức Tường khiến hẩn ra lệnh rút lui. Xong việc thì đánh xỉu mấy người đó, quay về chỗ ta, có chuyện còn cần nàng hỗ trợ hoàn thành.

- Phải mau lên.

114. Chương 114: Điên, Đều Phát Điên.

Từ đây thấy được Lục Đức Tường đã điên, hoặc nên nói ngày hôm qua nam nhân tên Lam Quái thi triển ấn ký linh hồn vào gã có tác dụng quá lớn. Lục Đức Tường hoàn toàn quên nguy hiểm của Lục gia, cơ hồ điên cuồng sử dụng súng ống!

Diệp Dương Thành không biết người Lục gia đã chuẩn bị bao nhiêu súng ống, nhưng hẩn hiểu rõ một khi để đám ác ôn cầm súng tấn ra trong Bảo Kinh Trán, lại thêm không ai kiềm chế thì sẽ gây ra bạo động lớn. Thử nghĩ xem đám lưu manh không có súng còn vênh váo như thế, nếu phát súng ống vào tay chúng thì sẽ ra sao nữa?

Đồn công an Bảo Kinh Trấn nhiều lắm là mấy chục người, dù mỗi người có một khẩu súng cũng tuyệt đối không trấn áp được đám du côn từ lưu manh thẳng cấp thành ác ôn! Cho nên Diệp Dương Thành không trông chờ Trần Thiếu Thanh mang người áp chế cuộc bạo động này, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Khi Diệp Dương Thành nhìn thấy mớ súng, phản ứng đầu tiên chính là gom lại hết rồi xóa sạch. Dù người Lục gia có súng thì sao? Đánh chết Diệp Dương Thành không tin bọn họ có thể dùng súng bắn ông vô vể. Nếu đám lưu manh đã hoàn toàn bạo động thì Diệp Dương Thành không chọn cách đánh từng tên nữa, thu bớt hứng thú mèo vờn chuột.

Diệp Dương Thành kêu Triệu Dung Dung bám xác Lục Đức Tường ra lệnh rút lui là bước đầu tiên bao vây tiểu trừ. Chờ đám lưu manh, đàn em tản ra các góc Bảo Kinh Trấn tụ tập lại chuẩn bị rời khỏi Bảo Kinh Trấn thì đó sẽ là ngày tàn của bọn họ.

Triệu Dung Dung nghe Diệp Dương Thành ra lệnh xong nàng khom người, lắc mình một cái biến mất trong không khí. Diệp Dương Thành thói quen kỹ năng này của Triệu Dung Dung, thấy nàng nhận lệnh rời đi thì hắn yên lòng, lại nhắm mắt nằm xuống.

Diệp Dương Thành bám vào người Đại Ca ruồi trâu không tiếp tục vừa thấy đội du côn là tấn công. Diệp Dương Thành lùng sục khắp nơi, tìm những tinh nhuệ Lục gia có súng, hề thấy súng là hắn lao xuống chích bậy ngay, mãi khi nào quân địch ngã xuống hết hoặc cảnh sát đồn công an chạy đến mới ngừng.

Những tinh nhuệ Lục gia hầu như là lính già rời khỏi bộ đội, người lâu nhất đi theo Lục Vĩnh Huy dóc sức làm hơn mười năm, ngắn nhất cỡ ba năm. Bọn họ làm chó săn cho Lục Vĩnh Huy nhiều năm, có thể nói chuyện xấu gì cũng làm. Diệp Dương Thành không chút tình cảm với loại người như vậy.

Dù bọn họ từng là binh sĩ quốc gia, chiến sĩ giữ nước nhưng bây giờ chỉ là một đám ác ôn cầm súng, một đám khốn kiếp thêm cánh cho hổ, đám cặn bã đáng chết!

Hiệu suất cơ động của Diệp Dương Thành siêu cao, hắn mang theo sáu mươi con ong vàng xuyên toa trong không trung Bảo Kinh Trấn. Nhưng Bảo Kinh Trấn có phạm vi 50km, 60km, Diệp Dương Thành làm công tác thần tôn tay mơ, nên chín giờ bốn mươi phút sáng vẫn khó tránh khỏi xảy ra thảm án.

Sự việc khởi nguồn đột ngột. Một đội năm hiệp cảnh đi tuần ngõ nhỏ bảo vệ an ninh, trùng hợp gặp tay sai tinh nhuệ của Lục gia, tức là đám trộm cướp cầm súng. Hai phe đụng nhau, hỏa hoạn tung tóe.

Bên tinh nhuệ Lục gia khoảng hai mươi người, trong đó sáu, bảy người tay cầm súng. Đội hiệp cảnh thì chỉ có gậy cảnh sát. Xưa nay cảnh sát và tội phạm nhìn nhau hết sức đỏ mắt, lần này cũng không ngoại lệ. Đội hiệp cảnh muốn điều tra, tinh nhuệ Lục gia không chịu nghe.

Hai bên tranh chấp sơ, phe tinh nhuệ Lục gia có một người nóng tính móc súng ra. Đoàn một tiếng, đuôi đội viên hiệp cảnh thùng lố. Tiếng súng nổ vang vọng rất xa, cảnh sát rải rác tuần tra xung quanh nghe được. Đại chiến cảnh sát và trộm cướp kéo màn che.

Khi Diệp Dương Thành từ Long Tây Hương quay về Bảo Kinh Trấn thì người đi đường biểu tình vội vã, nhiều cửa tiệm đóng kín không dám khai trương.

Trong ngõ nhỏ gần đó liên tục truyền ra tiếng súng, đinh tai nhức óc.

Diệp Dương Thành không để đám tinh nhuệ Lục gia vênh váo bao lâu, hắn kéo bảy ông vô vể nhào qua. Tinh nhuệ Lục gia ngoan cố chống cự bị ông chích lẫn lộn đầy đất, gào khóc la hét.

Nhưng Diệp Dương Thành đến hơi muộn, khi chiến đấu hay xảy ra việc ngoài ý muốn. Trong trận chiến cảnh sát và tội phạm, một bà lão tai điếc bị phát súng an nghiệp của tinh nhuệ Lục gia bắn trúng gục dưới vũng máu.

Lâm Phong nghe tin chạy tới, biểu tình cực kỳ khó xem nhìn hơn hai mươi tinh nhuệ Lục gia bị còng tay, lại ngó bảy cây súng ngắn xếp hàng dưới đất.

- Điên, điên hết rồi!

Người Lâm Phong run run, không phải tức giận mà là . . . Sợ!

Lâm Phong sợ, tuy gã không ngay mặt đấu với tinh nhuệ Lục gia nhưng xảy ra cuộc đấu súng ác liệt trong khu vực gã quản lý, nếu giải quyết không tốt thì gã đừng mơ ngồi trên ghế sở trưởng nữa.

Sử dụng súng ống bạo và du côn đánh người là hai khái niệm khác nhau. Lúc trước Lâm Phong tha thứ người Lục gia hoành hành trong khu vực gã quản lý, đánh người bị thương đó là bởi vì Lục gia thể đại nên gã đứng xem.

Nhưng bây giờ . . .

Sắc mặt Lâm Phong cực kỳ âm trầm:

- Kêu tiểu Trần đến gặp ta ngay!

Lâm Phong quá đề ỉnh, ngay từ khi Trần Thiệu Thanh rời khỏi bệnh viện đã hiểu ý đồ thật sự của gã. Nếu ban đầu người đã muốn khoanh tay đứng nhìn vậy hãy giương mắt ngó đến cuối đi!

Hiện nay thấy người Lục gia dùng súng mới biết sợ? Biết người Lục gia dùng súng ống tương đương hết thuốc chữa, nghĩ đứng ra cướp lại quyền chỉ huy tranh giành công lao để có thể lập công chuộc tội!?

Trần Thiệu Thanh không phải đầu đất, gã ngó lơ lệnh của Lâm Phong. Trần Thiệu Thanh nghe Lâm Phong gọi điện thoại kêu đi qua gặp mặt, gã dứt khoát xem như không nghe thấy.

Lúc này trong đồn công an Bảo Kinh Trấn không có nhiều nghi phạm chịu thẩm vấn. Thật ra đám cảnh sát bắt tội phạm có hai phần ba đang được điều trị trong bệnh viện nhân dân, còn lại một phần ba nằm trong nhà tù Bảo Kinh Trấn.

Lục Đức Tường lo âu sợ hãi đi tới đi lui tổngp hòng mình. Ba nam nhân trung niên khác ngồi trên sofa, im lặng. Dù Lục Đức Tường đặt súng ngắn trên bàn trà thì bọn họ không có can đảm cầm lên, giết gã rồi dẫn theo đàn em rời khỏi Bảo Kinh Trấn.

Bọn họ đã đến tuổi này, không còn nhiệt huyết bùng nổ. Bọn họ tham sống sợ chết không thua gì người bình thường.

Nam nhân trung niên lúc trước chết thảm đập tan ý định chống cự của ba người khác. Ba nam nhân trung niên yên lặng ngồi, chờ kết quả cuối cùng. Hoặc là bốn kẻ không phải nhân loại thành công giết hung thủ hại Lục Vĩnh Huy, bọn họ có thể ôm tiền trốn khỏi Ôn Nhục huyện.

Hoặc bốn kẻ không phải nhân loại bị hung thủ hại Lục Vĩnh Huy ngược lại giết chết, rồi cả đám chôn cùng.

Cơn gió thổi qua cửa sổ khép hờ, thổi màn che bay lên. Khí lạnh lẽo thấu xương đột nhiên xuất hiện trong gian phòng nhà khách mùa hè nóng nực.

Ba nam nhân trung niên ý thức mơ hồ, lần lượt ngất xỉu.

Lục Đức Tường cảm nhận cơ thể cứng lại, não đau nhức muốn vỡ sọ.

Nếu Diệp Dương Thành đứng tại đây sẽ thấy Triệu Dung Dung biến thành luồng sáng trắng chui vào não Lục Đức Tường. Trong đầu Lục Đức Tường bỗng bộc phát ra ánh sáng lam rực rỡ, Triệu Dung Dung bị đẩy ra ngoài.

Triệu Dung Dung giật mình kêu lên:

- Sao có thể như vậy?

Triệu Dung Dung không ngạc nhiên bao lâu, lại cắn răng, giậm chân biến thành luồng sáng không ngừng cố gắng.

Một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần.

Triệu Dung Dung không ngừng công kích khiến ánh sáng xanh càng lúc càng yếu, yếu dần cho đến khi hoàn toàn biến mất. Triệu Dung Dung tốn ba phút rớt cuộc phá vỡ bình thường ánh sáng lam, thuận lợi chui vào não Lục Đức Tường.

Triệu Dung Dung công kích mấy chục lần dày vò Lục Đức Tường mặt trắng như tờ giấy, khóe môi chảy máu gục dưới đất.

Triệu Dung Dung thuận lợi công kích ấn ký trong linh hồn Lục Đức Tường. Tại Đại Thủy Hương xa xôi ở Bảo Kinh Trấn, Lam Quái phun ra búng máu.

- Phụt!

Mặt Lam Quái trắng bệch:

- Nguy . . . Nguy rồi.

Bốn nam nhân như hình với bóng, thấy Lam Quái đột nhiên hộc máu làm ba người khác giật nảy mình.

- Có chuyện gì?

Nam nhân mặc đồ tây trắng là lãnh đạo tổ bốn người này, gã thấy biểu hiện của Lam Quái thì biểu tình cực kỳ khó xem.

Nam nhân mặc đồ tây trắng hỏi:

- Ấn ký linh hồn của người bị . . . Bị người cường ép phá vỡ?

Lam Quái cố kiềm khí huyết cuộn cuộn, suy yếu gật đầu, nói:

- Ừm!

Lam Quái vội la lên:

- Chắc chắn là tên kia ra tay! Các người mặc kệ ta, mau đi đối phó người đó!

Nhưng nam nhân mặc đồ tây trắng do dự:

- Ấn ký linh hồn của người bị phá thì . . .

Nam nhân mặc đồ tây trắng ngần ngừ nói:

- Thì chứng minh trình độ dị hóa của người này tuyệt đối trên người. Người là dị nhân A giai, thế thì đẳng cấp dị hóa của hắn là . . .

Nghe nam nhân mặc đồ tây trắng nói, ba người Lam Quái im lặng. Bọn họ không ngốc, dị nhân S giai trong giới dị nhân toàn thế giới được mấy người? A giai và S giai thoát nhìn chỉ cách một tầng nhưng xa như lạc trời.

Lúc này một con sâu nhỏ rực rỡ nhiều màu dẫn dắt mấy chục con ong vàng xoay quanh trên đầu bốn nam nhân mặc đồ tây rồi nhanh chóng bay hướng quốc lộ vòng quanh ngọn núi hiểm đẩu chân người.

115. Chương 115: Ta Đưa Các Người Xuống Địa Ngục.

Triệu Dung Dung may mắn hoàn thành công việc Diệt Dương Thành đã giao, đó là áp chế linh hồn Lục Đức Tường vào sâu trong thức hải, nhận quyền điều khiển cơ thể. Triệu Dung Dung cầm điện thoại lên gọi ấy người phụ trách cấp dưới kêu chuẩn bị rút đi, hướng rút là một con đường Bảo Kinh Trấn đi thông bên ngoài, quốc lộ chạy quanh núi.

Hỏi Triệu Dung Dung làm sao biết số điện thoại đám người phụ trách? Điều này không thể làm khó Triệu Dung Dung, nàng cầm di động của Lục Đức Tường lật xem, thấy mấy dãy số nào gọi đi nhiều nhất và gọi lại nhiều nhất thì tám, chín phần mười là người phụ trách tung tăng chuyến hành động này.

Mệnh lệnh của Lục Đức Tường rất nhanh được thực hiện, càng nhiều tên du côn ủa ra khỏi ngõ nhỏ, mỗi hương trấn thuộc Bảo Kinh Trấn tụ tập lại trung tâm Bảo Kinh Trấn.

Đến mười giờ sáng, đa số tên du côn, thậm chí tinh nhuệ Lục gia đều tụ tập ở Bảo Kinh Trấn, chia từng nhóm lên xe hơi, xe máy, các phương tiện giao thông chạy đi đường quanh núi.

Cùng lúc đó, Diệp Dương Thành rời khỏi nhà trọ, cùng Triệu Dung Dung ngồi xe taxi chạy nhanh hướng Đại Thủy Hương. Diệp Dương Thành quyết không bỏ qua cho bốn kẻ đầu sỏ!

Hiện giờ Diệp Dương Thành không sợ dị biến giả hoặc biến dị phản thần giả tìm tới cửa, ngược lại hẳn hy vọng nhất là có những kẻ đó vào khu vực quản lý của hắn. Có như vậy Diệp Dương Thành mới lấy được nhiều linh lực hơn, mở rộng đội sinh vật biến dị. Khu vực quản lý liên tục mở rộng, Diệp Dương Thành cần số lượng sinh vật biến dị càng ngày càng nhiều, càng mạnh hơn.

Nền móng cho tất cả toan tính là cần có linh lực, công đức huyền điểm sung túc. So sánh với công đức huyền điểm thì Diệp Dương Thành càng thiên vị linh lực hơn, có lẽ vì Triệu Dung Dung.

Dù vì công đức huyền điểm hay linh lực, hoặc vì bốn người kia xúi giục Lục Đức Tường đập phá Bảo Kinh Trấn, Diệp Dương Thành không có lý do gì tha cho bọn họ.

Diệp Dương Thành ngồi trên xe taxi, tâm tình hơn căng thẳng. Một lần đấu với bốn biến dị phản thần giả, nếu thần cách của Diệp Dương Thành không thăng lên tam giai sắp đến tứ giai, không có Triệu Dung Dung theo bên cạnh thì hẳn không dám quang minh chính đại đối diện. Thứ gì cũng không quý giá bằng mạng sống của mình.

Xe taxi chạy rất nhanh, khoảng ba phút sau Diệp Dương Thành đã đến Đại Thủy Hương. Diệp Dương Thành bước xuống xe, đứng bên đường cái nhớ lại mặt mũi nam nhân mặc đồ tây trắng. Rất nhanh Diệp Dương Thành xác định vị trí của bốn người này, ở thôn tên Thịnh Gia Đường Thôn hạ du suối Kinh.

Diệp Dương Thành xá định vị trí của bốn nam nhân, hẳn nhứ chặt mày. Vì lần trước Diệp Dương Thành thấy bốn người này là đang ở Thịnh Trạch Hạ Thôn, giờ lại ở Thịnh Gia Đường Thôn.

Diệp Dương Thành nhớ điều gì, biến sắc mặt nói:

- Mau đi!

Diệp Dương Thành nói với Triệu Dung Dung xong sải bước chạy nhanh hướng Thịnh Gia Đường Thôn.

Lý do rất đơn giản, Thịnh Gia Đường Thôn là được đường siêu tốc Dũng Đài Ôn xuyên suốt. Nếu bốn người kia đi Thịnh Gia Đường Thôn để chạy đường siêu tốc, dù Diệp Dương Thành có bản lĩnh lớn cách mấy cũng đành bó tay.

Nam nhân mặc đồ tây trắng, ba nam nhân đứng ở bờ ruộng bên trái đường siêu tốc, nhứ mày nhìn Lam Quái biểu tình cực kỳ khó xem.

- Chờ chút nữa chúng ta đi lên từ đây.

Nam nhân mặc đồ tây trắng nói:

- Hắc Yêu, người khiêng Lam Quái đi.

Nam nhân mặc đồ tây đen tên Hắc Yêu không cam lòng:

- Bạch Ma, cứ cho qua như vậy sao?

Hắc Yêu nhìn nam nhân mặc đồ tây trắng, nói:

- Tuy Lam Quái bị thương nhưng bản thân hắn không phải thành viên chủ chiến, thiếu Lam Quái chưa chắc chúng ta . . .

Không đợi Hắc Yêu nói hết câu, Bạch Ma lộ vẻ hồi ức:

- Các người chưa từng ném sự khùng bố của dị nhân đúng không?

Bạch Ma trầm giọng nói:

- Ba năm trước . . .

Bạch Ma đang định giải thích lý do gã chạy trốn cho ba người Hắc Yêu nghe thì Hỏa Quỷ luôn im lặng bỗng chỉ vào một thanh niên đứng cách xa năm mươi thước.

- Tiểu tử kia là ai?

Đó là một thanh niên, một thanh niên vẻ mặt hốt hoảng vội bước chạy nhanh hướng bốn người.

Nhìn thoáng qua thanh niên trông như tay ăn trộm đồ bị người phát hiện thế là co giò chạy trốn. Nếu gặp người tràn ngập chính nghĩa có lẽ sẽ chặn đường thanh niên gặn hỏi, nhưng người Lam Quái, Hắc Yêu, Bạch Ma, Hỏa Quỷ không phải loại chính nghĩa đó.

Cộng với trốn khỏi Bảo Kinh Trấn ngay mới là việc quan trọng. Lam Quái, Hắc Yêu, Bạch Ma, Hỏa Quỷ liếc thanh niên một cái rồi dời mắt nhìn hướng đường siêu tốc. Lý do rất đơn giản, bọn họ không cảm nhận được dao động năng lượng từ người thanh niên này, tức là đây chỉ là một người bình thường.

Nhưng khi Lam Quái, Hắc Yêu, Bạch Ma, Hỏa Quỷ quay đầu đi, thanh niên co giò chạy như đường hình như cầm đầu chạy không thấy đường xông thẳng tới chỗ bốn người. Bạch Ma toát ra chút sát khí lạnh lẽo. Thanh niên dừng lại cách hơn chục thước hai tay chống đầu gối thở hổn hển, có vẻ hần chạy quá mệt.

Bạch Ma nhìn chăm chăm vào thanh niên này, kinh nghiệm gặp nguy hiểm nhiều năm khiến gã có trực giác nhạy bén hơn người bình thường. Thanh niên này cho Bạch Ma cảm giác rất kỳ lạ.

Bạch Ma nhìn chăm chú vào thanh niên, hần hơi có rục rịch là gã sẽ không chút do dự giết chết.

Bất ngờ là thanh niên chống đầu gối thở hổn hển xong ngược lên nhìn Bạch Ma, hồng hộc bảo:

- Sao các . . . Các người không . . . Không chờ ta . . .

Bạch Ma giảm bớt cảnh giác, nửa cười nửa không hỏi:

- Chúng ta chờ người làm cái gì?

Rõ ràng thanh niên biểu hiện rất giống kẻ kém trí như ông già sáu mươi tuổi. Bất cứ dị biến giả nào đều có sự kiêu ngạo của mình, càng tuyệt đối không lộ ra vẻ ngớ ngẩn trước mặt ai. Đây là lẽ thường, các dị nhân đều hiểu.

Đã không phải là dị nhân truy sát thì cần gì lo lắng nữa? Bạch Ma thả lỏng, ba người Hắc Yêu, Hỏa Quỷ, Lam Quái cũng vậy.

Thanh niên nghe Bạch Ma hỏi, hai tay chống nạnh điều chỉnh hơi thở, cười gian:

- Chờ ta đến tiễn các người đi địa ngục!

- Cái gì?

Thanh niên thốt lời làm bốn người nhận ra không thích hợp, Bạch Ma, Hỏa Quỷ, Lam Quái, Hắc Yêu cùng biến sắc mặt.

Bốn người không có cơ hội phản ứng, thanh niên này, hoặc nên nói là Diệp Dương Thành la lên:

- Bốn biến dị phản thần giả! Tước đoạt, xóa sổ!

uy lực thần quyền là không thể nghi ngờ, Diệp Dương Thành đứng cách Hắc Yêu, Lam Quái, Bạch Ma, Hỏa Quỷ mười một thước, tốc độ thần quyền thực hiện nhanh khủng khiếp.

Khoảng không thấy một giây sau Hắc Yêu, Lam Quái, Bạch Ma, Hỏa Quỷ đứng yên không nhúc nhích.

- Thành công tước đoạt năng lực biến dị của bốn biến dị phản thần giả, thu được hai ngàn ba trăm điểm linh lực.

- Xóa sổ bốn biến dị phản thần giả, cộng hai trăm công đức huyền điểm.

Sau khi Diệp Dương Thành thăng lên tam giai thần cách, kiểu gọi ý của Cửu Tiêu cũng thay đổi. Nếu là trước kia gọi ý về Hắc Yêu, Lam Quái, Bạch Ma, Hỏa Quỷ sẽ là tám đợt, nhưng bây giờ rút lại còn hai.

Diệp Dương Thành đứng cách hơn mười thước, nhìn cơ thể Hắc Yêu, Lam Quái, Bạch Ma, Hỏa Quỷ hóa đá, hần thâm toát mồ hôi lạnh.

Diệp Dương Thành thâm nghị:

- Nguy hiểm quá!

Năng lực của biến dị phản thần giả như thế nào thì không cần nói nhiều, mấy lần trước Diệp Dương Thành thành công hoàn toàn là nhờ môi trường xung quanh. Ví dụ như trên đường cái đồng người qua lại, trong bệnh viện cách vách tường chờ đám người Lục Vĩnh Huy chạy ra phòng bệnh vân vân.

Nhưng lần này thì khác, bốn biến dị phản thần giả đứng dưới ruộng cạnh đường siêu tốc, xung quanh một, hai km toàn là cánh đồng, không có vật thể nào để ẩn nấp, không có cảnh tượng phồn vinh người đến người đi.

Bốn biến dị phản thần giả đứng đây chờ leo lên đường siêu tốc bỏ chạy, Diệp Dương Thành muốn lấy linh lực, công đức huyền diệu phải tới gần bọn họ mười lăm thước.

Diệp Dương Thành tùy cơ ứng biến, lúc trước đóng kịch khác hẳn tư duy người bình thường. May mắn các thần phạt đứng về phía Diệp Dương Thành, hắn thành công. Hắc Yêu, Lam Quái, Bạch Ma, Hỏa Quỷ thì đã chết, bốn người chết ngắc.

Diệp Dương Thành ra lệnh Triệu Dung Dung đứng cách Hắc Yêu, Lam Quái, Bạch Ma, Hỏa Quỷ vài trăm thước chậm rãi bay tới.

Triệu Dung Dung đáp xuống cạnh Diệp Dương Thành, hỏi hắn:

- Chủ nhân, bốn người này làm sao vậy?
- Chung một giuộc với Lục Vĩnh Huy.

Diệp Dương Thành nghĩ lại mà run, nghe Triệu Dung Dung hỏi thì mắt tròn trắng trả lời:

- Đi đi, bốn tên này đã chết, chút nữa có ai thấy thì ta hết đường chối.

Một khi Diệp Dương Thành bị người thấy thì đúng là hết đường chối, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Trong bệnh viện có hai người chết, Diệp Dương Thành có mặt. Lần này bốn người chết bên đường siêu tốc, kiểu chết giống y như trong bệnh viện, Diệp Dương Thành vẫn có mặt. Để Diệp Dương Thành trông thấy thì Diệp Dương Thành mọc một trăm cái miệng cũng không giải thích được.

Nhưng mà . . .

Diệp Dương Thành mờ mịt nhìn bốn phía:

- Nên đi theo nào?

Chỉ có một con đường rời khỏi chốn này, đó là quay về đường cũ. Lúc trước Diệp Dương Thành toàn chú ý công đức huyền diệu, linh lực, làm xong việc rồi gặp khó khăn lớn nhất là rời đi bằng được nào.

May mắn có Triệu Dung Dung đi theo, nàng thấy Diệp Dương Thành khó xử thì ngần ngại nói:

- Chủ nhân, Dung Dung có thể bao vây chủ nhân lại rồi ẩn thân, nhưng tiêu hao rất lớn. Bây giờ Dung Dung chỉ có thể giữ cho ẩn thân ba phút.
- Ba phút cũng được.

Diệp Dương Thành nhìn con đường nhỏ với đồng ruộng tám trăm thước mệnh mông, trán toát mồ hôi lạnh.

116. Chương 116: Muốn .

Lúc Diệp Dương Thành học trung học, thể lực thuộc dưới trung bình trong toàn lớp, hắn chạy đường dài một ngàn thước mất hơn bốn phút. Cộng với hiện giờ đi vào xã hội Diệp Dương Thành càng lơ là rèn luyện thể năng, trong ba phút hắn phải chạy hết đường nhỏ kéo dài tám trăm thước đồng ruộng còn cần tìm góc bí ẩn phục hồi bình thường. Đối với Diệp Dương Thành đây là cuộc khiêu chiến gian khó.

Rất nhanh Triệu Dung Dung biến thành luồng khói bao bọc Diệp Dương Thành, hắn mới chạy gần hai ngàn thước đành cần răng cắm đầu chạy vọt giở lên cổ.

Có lẽ nhờ Cửu Tiêu thần cách, hoặc vì tâm chí cứng cỏi nên Diệp Dương Thành chạy xong đường nhỏ tám trăm thước đồng ruộng trong vòng ba thước. Diệp Dương Thành lao vào sân sau một hộ gia đình trong Thịnh Gia Đường Thôn.

Diệp Dương Thành vừa chui vào chỗ khuất góc tường thì Triệu Dung Dung bay ra, mặt trắng bệch, thân hình mờ nhạt.

Diệp Dương Thành nhìn thấy bộ dạng Triệu Dung Dung như thế rất là tự giác lấy hai viên linh châu ra khỏi Cửu Tiêu thần cách, nhét vào miệng nàng.

Diệp Dương Thành chợt nhớ một điều, bực bội vỗ trán:

- Sao vừa rồi không nghĩ ra cho nàng dùng linh châu rồi mới ẩn thân?

Một đường chạy nhanh làm Diệp Dương Thành cảm giác nội tạng đều lộn xộn, bụng quặn thắt khó chịu muốn chết.

Mấy phút sau, Triệu Dung Dung hấp thu linh lực hai số đếm bổ sung tiêu hao, dường như càng tiến bộ hơn.

Lần này Diệp Dương Thành học khôn một hơi móc ra ba viên linh châu cho Triệu Dung Dung nuốt xuống, sau đó lại tàng hình. Luồng khói bao phủ Diệp Dương Thành, hắn chạy trên đường nhỏ từ Thịnh Gia Đường Thôn thông hướng bên ngoài, dọc theo dòng suối Kinh. Hai phút sau Diệp Dương Thành chạy tới Thịnh Trạch Hạ Thôn, xem như rời khỏi hiện trường vụ án khoảng 1km. Sẽ không ai đưa ánh mắt nghi ngờ vào người Diệp Dương Thành!

Diệp Dương Thành miễn cưỡng hoàn thành hành động tiêu diệt coi như hoàn mỹ, lần này khiến hắn mệt hơn mấy lần trước nhiều, cũng nguy hiểm hơn nhiều. Nhưng tóm lại Hắc Yêu, Bạch Ma, Hỏa Quỷ, Lam Quái đã chết, Diệp Dương Thành còn sống.

Diệp Dương Thành và Triệu Dung Dung đón một chiếc xe hơi bên đường cái, nhưng hắn không quay về trấn ngay. Diệp Dương Thành ngừng lại ở ngã ba đường từ Bảo Kinh Trấn đi thông bên ngoài, hắn vào một nhà trọ nhỏ, đăng ký phòng.

- Dung Dung bây giờ nàng quay về nhà khách Bạch Hạc trông chừng Lục Đức Tường và mấy người còn lại giúp ta, không thể để bọn họ rời khỏi phòng nửa bước. Nhớ không cho ai bước chân vào phòng!

Diệp Dương Thành trầm ngâm giây lát, bổ sung thêm:

- Mọi chuyện chờ ta giải quyết xong nhóm người trên núi rồi tính.

Triệu Dung Dung gật đầu, nói:

- Tuân lệnh! Dung Dung biết rồi!

Triệu Dung Dung lắc người biến mất trong không khí.

Sau khi Triệu Dung Dung rời đi, Diệp Dương Thành xoay người nằm trên giường, kéo chăn che bụng tránh cho đổ mồ hôi bị cảm lạnh. Chuẩn bị xong xuôi, Diệp Dương Thành nhắm mắt lại, giác quan thứ sáu lần thứ hai cất đến ruồi trâu.

Bày ra trước mắt Diệp Dương Thành là một cảnh tượng cực kỳ đồ sộ. Hàng trăm xe máy đủ kiểu. Bảy, tám chiếc xe nhiều chỗ, một số xe tải bụi kín, xe hơi vân vân. Đoàn xe khó khăn chạy đi trên con đường quanh núi hiểm đèo chân người, như bị đào thải từ mấy chục năm trước. Tiếng âm ỉ vang vọng cả khung trời.

Tiếng chửi thề, la ó, than thở vân vân, tiếng động cơ xe hơi gầm rú đan xen vào nhau, cực kỳ chói tai.

Nếu lúc này có ai đứng từ xa sẽ cho rằng công ty nào đó tổ chức cho công nhân nấu cơm cắm trại.

Đường quốc lộ quanh núi lâu năm không tu sửa, trước kia là đường đất nên bây giờ rất là gập ghềnh khó đi. Một đội xe đông như vậy tiến tới dĩ nhiên tốc độ là gần 30km/1h, chậm cỡ rùa bò.

Đường xóc nảy khiến đoàn người tinh thần căng thẳng sú đứt dây thần kinh. Nhưng đây là mệnh lệnh của Lục Đức Tường, người cầm quyền Lục gia, đám người này chỉ có thể tự an ủi trong lòng. Có lẽ đường khác bị người ta canh chừng không thể đi nên mới đổi sang quốc lộ quanh núi.

Diệp Dương Thành khiến Triệu Dung Dung giả mạo Lục Đức Tường ra lệnh đám người này đi con đường như thế có một lý do là bởi vì con đường này khó đi, xóc nảy làm người trên các chiếc xe mở cửa sổ cho thoáng. Những người này trực tiếp lộ ra trong tầm ngắm bầy ong vò vẽ, khi bọn họ phản ứng lại định đóng cửa sổ thì có lẽ ngàn vạn con ong vò vẽ đã bay vào thùng xe.

Diệp Dương Thành nhập xác Đại Ca ruồi trâu xoay quanh trên cao trăm thước, nhìn xuống đám tay sai Lục gia nhốn nháo chạy trốn. Diệp Dương Thành nằm trên giường trong phòng trọ hầm hừ cười, mặt mày lạnh lùng.

Diệp Dương Thành vô tình ra lệnh:

- Đội ong vò vẽ từ một đến mười lập tức tập kết, công kích mọi góc. Đội ong vò vẽ từ mười một đến mười lăm theo sát, tùy thời hỗ trợ. Đội thứ mười sáu đến hai mươi nghiêm ngặt canh giữ đường Diên Đăng Trấn, tùy thời chờ lệnh!

Ong vò vẽ không hô hèn tuân lệnh hay thuộc hạ đã biết. Mệnh lệnh của Diệp Dương Thành qua thần quyền nhanh chóng truyền đi. Đám ong vò vẽ hoang dã bị thần quyền chặt chẽ giám sát còn ngay ngắn hơn cả binh sĩ tinh nhuệ được huấn luyện. Đội ong vò vẽ tiên phong từ một đến mười từ bốn phương tám hướng tụ về, như cái nồi to kêu vù vù bao vây đội xe chạy trốn.

Đám tay sai Lục gia không kịp phản ứng, một vạn năm ngàn con ong vò vẽ theo mười lăm con ong cường hóa sơ giai dẫn dắt phô thiên cái địa công kích đội xe Lục gia.

Bốn, năm trăm người tinh thần cực kỳ mệt mỏi, tâm tình khủng hoảng gặp một vạn năm ngàn con ong vò vẽ phô thiên cái địa tập kích thì sẽ như thế nào?

Đáp án rất nhanh bày ra trước mắt Diệp Dương Thành.

Một vạn năm ngàn con ong vò vẽ tụ tập lại, trung bình mỗi người bị ba trăm ong vò vẽ chích. Ba trăm con ong đủ để rậm rạp phủ lên thân hình một người. Mỗi con ong vò vẽ chích một phát, một người tối thiểu chịu độc tố từ ba trăm ong vò vẽ.

Huống chi trừ một vạn năm ngàn con ong vò vẽ ra còn có bảy ngàn năm trăm ong vò vẽ đánh du kích. Chúng nó phát hiện ai chịu ít công kích là sẽ như ong vỡ tổ ồ lên chích người đó sưng thành đầu heo.

Tiếng gào rú la hét ồn ào. Nhiều người lái xe máy đứt dây thần kinh lỗ vọt ra đường quốc lộ rớt xuống vách núi.

Đây là cuộc tiêu diệt không tương xứng, trận đồ sát hoàn toàn nghiêng về một bên.

Diệp Dương Thành bám vào người Đại Ca ruồi trâu bay trên cao nhìn mọi chuyện diễn ra bên dưới. Mặc dù không đành lòng nhưng Diệp Dương Thành hiểu động lòng trắc ẩn tha cho đám người này, tương lai kẻ hối hận sẽ là chính hắn.

Diệp Dương Thành buộc mình tiếp tục quan sát, hắn biết rõ đây là cuộc rèn luyện ẩn tượng khắc sâu với hắn. Có lẽ trải qua sự kiện lần này cá nhân Diệp Dương Thành bắt giặc thay đổi nghiêng trời lệch đất, dù sao hắn tận mắt nhìn mấy trăm người bị ong vò vẽ đồ sát, dù rằng đám người này đáng chết.

Uy lực bầy ong vò vẽ phô bày trong thế giới này. Gần năm trăm đàn em của Lục gia rút khỏi Bảo Kinh Trấn hoặc điều động từ sông bạc khác bị ong vò vẽ công kích, toàn quân bị diệt không ai sống sót. Diệp Dương Thành bay trên cao thật lâu, hắn nhìn cảnh tượng hỗn loạn thảm thiết bên dưới, lòng thầm thở dài.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Đội thứ một đến mười tự tan về ổ đi. Đội từ mười một đến mười lăm theo ruồi trâu tiếp tục xông lên!

Tổn thất gần hai ngàn ong vò vẽ từ đội một đến mười, bầy ong nghe lệnh nhanh chóng tán đi quay về ổ của mình.

Diệp Dương Thành bay trên bầu trời siêu độ cho oan hồn hai ngàn ong vò vẽ, hẩn tạm gác gợi ý thần cách thăng tứ giai sang một bên. Diệp Dương Thành dẫn bảy ngàn ong vò vẽ còn lại bay tới con đường từ Diên Đăng Trấn đi ra ngoài, hẩn lại chỉ huy bảy ong đồ sát rầm rộ.

Mãi đến lúc này Diệp Dương Thành mới nghĩ thông ý nghĩa câu nói nghĩa: Thần quyền, tối cao. Tức là người nắm giữ thần quyền đã thoát khỏi phạm tịch vào thần đạo, đối với thương sinh trong thiên hạ là thái độ hờ hững, tức là xem vạn vật như con kiến, quyền sinh sát chỉ dựa vào yêu thích!

Giờ phút này, Diệp Dương Thành hiểu biết rất nhiều, rõ ràng nhiều điều, nảy ra cảm xúc kinh hoàng. Cứ tiếp tục thế này có khi nào tương lai hẩn biến thành một vị . . . Thần cao cao tại thượng, buồn vui thất thương, không có chút tình người?

Diệp Dương Thành chỉ rối rắm vấn đề này giây lát rồi thoải mái bật cười. Diệp Dương Thành không cho rằng hẩn sẽ lạc lối trong thần quyền tối cao, sa đoạ. Ngược lại bây giờ điều Diệp Dương Thành muốn làm nhất là chấp chương thần quyền chứ không phải bị điều khiển ngược lại, trở thành nô bộc. Diệp Dương Thành muốn làm chủ nhân của thần quyền!

Nghĩ thông điều này, tâm tình Diệp Dương Thành sáng sủa hơn nhiều, lòng cảnh giác thần quyền trong tay mình. Diệp Dương Thành không biết rằng vì lòng cảnh giác này giúp hẩn tương lai đi xa con đường thần tôn thên thang. Vì Diệp Dương Thành là một vị thần có vui buồn hờn giận, vị thần khác với các thần. Mặc dù bây giờ Diệp Dương Thành mới chỉ khởi bước.

Diệp Dương Thành đến mục đích, xa xa nhìn bốn chiếc xe nhiều chỗ từ Diên Đăng Trấn chạy ra. Diệp Dương Thành bay tới gần xem xét, xác định người trên xe là hai trăm tay sai tinh nhuệ Lục gia từ thị trấn được điều đến đây.

Diệp Dương Thành bay trên chiếc xe hơi thứ nhất giây lát sau, hẩn nằm trong nhà khác ra lệnh tập kích:

- Giải quyết xong đám người này rồi tự tán đi.

Tuy trên đường có khá nhiều người và xe nhưng Diệp Dương Thành biết ra tay sớm hoặc muộn đều có kết quả giống nhau.

Cuộc tập kích ở quốc lộ quanh núi không giấu được, nếu đã không thể giấu diếm vậy chẳng bằng hành động quang minh chính đại. Sẽ không ai nghi ngờ lão bản shop quần áo nhỏ nhỏ như Diệp Dương Thành, hẩn nưng cơ hội này lộ mặt, hy vọng sẽ dụ được một ít biến dị phản thần giả tự tìm đường chết.

Diệp Dương Thành nhìn năm chiếc xe nhiều chỗ lần cuối, hờ hững bay đi. Vận mệnh những người trên kia xe đã bị quyết định.

117. Chương 117: Lục Gia Huỷ Diệt.

Diệp Dương Thành điều khiển Đại Ca ruồi trâu đập cánh bay với tốc độ hơn 400km/1h, chớp mắt biến mất. Diệp Dương Thành rời đi khoảng mười lăm giây, năm chiếc xe nhiều chỗ ngồi rơi vào địa điểm hơn một vạn con ong vò vẽ công kích.

Giao thông ùn tắc, nhiều người đi đường hét chói tai chạy trốn. Tinh nhuệ Lục gia trên năm chiếc xe bị bảy ong vò vẽ bao vây, tiếng hét chói tai, gầm rú, la ó, chửi thề quanh quẩn trong không trung thật lâu. Thảm án từng xảy ra ở quốc lộ quanh núi lại phô bày trước mắt mọi người.

Quốc lộ quanh núi cách quốc lộ mới hơn một trăm thước đường thẳng, tiếng vang từ bên trên khiến mọi người chú ý. Khi nghe tiếng động ầm ĩ, vài người móc di động ra bấm số một một không. Tiếng động ầm ĩ đó là những xe máy rớt xuống vực.

Thảm án xảy ra chưa đến mười phút, mười dân cảnh, hai mươi hiệp cách theo Trần Thiệu Thanh lái ba chiếc xe cảnh sát xuất hiện trên quốc lộ quanh núi.

Tay chân cụt thì không có, nói xác la liệt đầy đất mới chính xác.

Trần Thiệu Thanh nhìn quốc lộ dài gần hai trăm thước, gã đứng yên, cúi đầu, lòng dậy sóng.

Xe máy, xe nhiều chỗ ngồi, xe hơi, xe tải chật ních đoạn quốc lộ này. Từ cửa sổ xe nhiều chỗ ngồi treo nửa xác chết như lạp xưởng, hai tay rũ xuống, rõ ràng người đã chết.

Xe máy đựng xe tải, xe tải đựng xe nhiều chỗ ngồi, xe nhiều chỗ đựng xe hơi, đúng là thảm kịch trần gian.

Xác chết đầy đất, có người tay bầu chặt đất cát đến chết. Từ điểm này thấy được trước khi chết đám người bị công kích như thế nào, sợ hãi nhiều biết bao.

Đối với Trần Thiệu Thanh, những tinh nhuệ Lục gia bị diệt sạch trên quốc lộ quanh núi là công lao lớn may mắn nhất được. Bởi vì trước khi bọn họ chạy đến đây, huyện phân cục, thị cục đã ra lệnh nghiêm túc giải quyết chuyện này.

Nghiêm túc giải quyết ý nghĩa thanh tẩy, Lục gia đã không còn đường cứu vãn. Số phận duy nhất cho đám người Lục gia là bị người đánh rần giập đầu, đời này không có hy vọng trở mình.

Bên Bảo Kinh Trấn chỉ tổn thương mười mấy hiệp cảnh, vài dân cảnh. Các cảnh sát bình ổn tình trạng hỗn loạn từ tám trăm tinh nhuệ Lục gia gây ra bằng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai. Nên bắt thì bắt, nên chết đã chết. Quan trọng nhất là không phải cảnh sát giết đám người này, Trần Thiệu Thanh chỉ có công lao, không có lỗi lầm.

Trần Thiệu Thanh nhìn tình trạng chết của đám tinh nhuệ Lục gia, gã bản năng liên tưởng đến Ngự Long chân quân. Trừ Ngự Long chân quân ra Trần Thiệu Thanh không tưởng tượng còn ai có thể sử dụng uy thế lớn như vậy, từng giây từng phút giết chết nhiều người như vậy!

Trần Thiệu Thanh đứng cạnh xe cảnh sát ba phút sau, dân cảnh, hiệp cảnh rải rác đi điều tra đều tập trung về chỗ cũ.

Tất cả có cùng một lời:

- Không phát hiện người sống sót.

Khi hiệp cảnh cuối cùng đến trước mặt Trần Thiệu Thanh báo cáo kết quả giống nhau, gã hít sâu ra hiệu mọi người yên lặng.

- Bảo vệ hiện trường thật tốt, ta gọi điện cho huyện phân cục xin ý kiến.

Trần Thiệu Thanh di động từ túi quần ra, bấm số điện thoại cục trưởng huyện phân cục.

- Cái gì?

Biểu tình Vu Tô Nhạc từ trầm trọng thoáng chốc sáng sủa, bật dậy khỏi ghế cạnh bàn họp. Giọng Vu Tô Nhạc cao vút làm bầy, tám người trong phòng họp giật nảy mình.

- Người nói thật không?

Đầu dây bên kia, Trần Thiệu Thanh trả lời:

- Vu cục trưởng, ta có to gan đến mấy sao dám lừa người chuyện như vậy?

- Đoàn người Lục gia tụ tập ở Bảo Kinh Trấn đã bị diệt sạch, trong bệnh viện chữa trị hơn một trăm người, số còn lại bị ong vò vẽ tấn công bỏ mạng.

Vu Tô Nhạc xác nhận tin tức, khuôn mặt vuông vức nở nụ cười tươi rói:

- Tốt tốt tốt tốt!

Vu Tô Nhạc gật đầu lia:

- Tiểu Trần, người giúp huyện cục chúng ta nở mặt. Người hãy chuyển xác đám trộm cướp đó đến nhà tang lễ, hết chỗ thì bỏ vào kho đông lạnh, nhưng nhớ không được để hư thối! Chóc nữa ta sẽ luận công thưởng cho toàn bộ đồn công an Bảo Kinh Trấn các người!

Theo lý thuyết Trần Thiệu Thanh nghe Vu Tô Nhạc nói mấy lời này nên sướng lâng lâng, nhưng về mặt của gã cứng lại, miễn cưỡng bình tĩnh cảm xúc.

Trần Thiệu Thanh cười cười nói như đùa:

- Vậy ta xin cảm ơn Vu cục trưởng, nhưng không biết có phải ngày gần đây thời tiết thay đổi nên Lâm sở trưởng, Dương chỉ đạo viên, Trưởng sở trưởng của các người tập thể bị tiêu chảy về nhà nghỉ ngơi.

- A? Vậy sao?

Vu Tô Nhạc là cáo già chốn quan trường, nghe hiểu Trần Thiệu Thanh ám chỉ rõ ràng.

Vu Tô Nhạc sững sốt rồi cười nói:

- Vậy bữa khác ta sẽ cho bọn họ nghỉ dài hạn.

Vu Tô Nhạc cúp máy, biểu tình tầm trọng đổi thành cười tươi khiến những người khác khó hiểu. Vu Tô Nhạc ngồi ghế thứ ba phía bên phải tận cùng bàn họp hình chữ nhật, ngồi ghế trên tay gã là một nam nhân khoảng năm mươi tuổi, cơ thể vạm vỡ có khí chất quân nhân.

Nam nhân cơ thể vạm vỡ nhìn Vu Tô Nhạc cười tủm tỉm, nhú mồm hỏi:

- Lão Vu, có chuyện gì cười vui vậy?

Nghe nam nhân vạm vỡ hỏi, Vu Tô Nhạc cười toe:

- Ha ha ha ha ha! Chúng ta nghiên cứu thảo luận mấy giờ còn không bằng một đồn công an hành động dứt khoát.

Về mặt Vu Tô Nhạc tràn ngập khen ngợi, gã nói với nam nhân vạm vỡ:

- Trầm thư ký có nhớ mấy hôm trước cất nhắc tiểu Trần lên chức phó sở trưởng đồn công an Bảo Kinh Trấn?

Nghe Vu Tô Nhạc hỏi, Trầm thư ký trầm ngâm nói:

- Tiểu Trần?

Giấy lát sau Trầm thư ký ồ lên:

- Người nói đến hiệp cảnh Trần Thiệu Thanh phá vụ án vào nhà cướp bóc giết người?

Vu Tô Nhạc cười tủm tỉm gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Chính là hắn!

Vu Tô Nhạc quét mắt mọi người trong phòng họp, nói:

- Mới rồi hắn gọi điện cho ta, Lục gia tụ tập gần chín trăm bọn trộm cướp trong Bảo Kinh Trấn, Diên Đăng Trấn, đây là nguyên nhân làm chúng ta do dự chưa ra tay, nhưng giờ thì . . .

- Trời, lão Vu, đừng ngắt ngừng nữa, nói mau lên!

Vu Tô Nhạc kể lại tin tức Trần Thiệu Thanh báo cáo:

- Giờ thì hơn một trăm thành viên Lục gia nằm trong bệnh viện chữa trị, hơn năm trăm cái xác trong nhà quán. Bọn cướp trong Diên Đăng Trấn không ai chạy thoát.

Vu Tô Nhạc cười ngày càng rạng rỡ, những người khác biểu tình cực kỳ khó xem.

Lý do rất đơn giản, lần này có khá nhiều người chết, nên không giải quyết hợp lý bị đưa lên báo đài sẽ gây bão dư luận trong nước.

Mặc kệ kết quả thế nào, đám người có mặt trong phòng họp khó may mắn thoát tội, trừ cục trưởng huyện phân cục Vu Tô Nhạc một tháng trước mới được điều từ Lộc Thành đến đây.

Mất bò mới lo làm chuồng cũng là một loại thủ đoạn, dù đám người này biết sự việc ồn ào khó thể giấu diếm nhưng tuyệt đối không ngồi chờ chết. Để bảo vệ mũi quan tên đầu, Lục gia tuyệt đối không được có thứ gì dính dáng đến bọn họ!

Lý do đám người chần chừ là sợ Lục gia bị búng ổ liễu mạng quây tung Bảo Kinh Trấn, Diên Đăng Trấn tạo thành hậu quả ác liệt hơn. Giờ đám người này hoặc bị bắt hoặc đã chết, không gây nên sóng gió gì được.

Phải đẩy Lục gia xuống vực sâu trước khi bị báo đài chú ý.

Trong phòng họp vốn lao nhao ồn ào nhanh chóng có kết quả thống nhất. Bộ môn ngành nghề chính phủ hợp tác chặt chẽ, nhanh chóng chuyển động.

Lục gia đúng là nắm giữ quan trường Ôn Nhạc huyện, nhưng vào lúc này lại bị bỏ rơi. Những sếp lớn bị dính líu toàn kẻ có liên quan ích lợi với nhau, một khi cả đám lựa chọn bùng nổ thì Lục gia tuyệt đối không có cơ hội trở mình.

Tham quan thì cũng là quan.

Tay sai tinh nhuệ Lục gia bị diệt sạch trong Bảo Kinh Trấn, Diên Đăng Trấn. Hai mươi sòng bạc cỡ lớn, trung của Lục gia rải rác khắp Ôn Nhạc huyện bị đồn công an khắp nơi nhổ sạch ngay khi quân tinh nhuệ bị tiêu diệt. Những người phụ trách sòng bạc bình thường kêu anh gọi em với đồn công an, vào lúc này đành ngoan ngoãn chịu còng tay. Bởi đi theo đám dân cảnh ồn có võ cảnh, bộ đội võ trang đầy đủ trú đóng tại Ôn Nhạc huyện.

Các sòng bạc Lục gia trong Ôn Nhạc huyện bị tẩy sạch, chỗ ăn chơi với danh nghĩa Lục gia cũng không may mắn thoát khỏi. Đại đội trị an huyện phân cục, đội đặc công gộp lại hai trăm cảnh lực ‘thanh lý chốn chốn’ các chốn ăn chơi của Lục gia. Nửa tiếng ngắn ngủi, đám cảnh sát một hơi hủy ba tiệm karaoke, bốn quán bar, mười bảy trung tâm tắm hơi trên danh nghĩa Lục gia.

Ba mươi tám nhân viên bị bắt, bảy mươi sáu nhân viên cờ bạc trái pháp luật, hai mươi bảy nhân viên nghiên hút chích. Hai trăm bảy mươi ba nhân viên ‘phục vụ khác’, ba trăm chín mươi bảy nhân viên dính xã hội đen. Dẫn đến kết quả là cục công an Ôn Nhạc huyện một lúc phá sáu mươi vụ án đánh người động lại nhiều năm, bắt hai trăm nghi phạm. Trong phút chốc không khí Ôn Nhạc huyện căng thẳng.

Chặt cụt căn cơ Lục gia vẫn chưa xong, Tinh Diệu tập đoàn được gọi là xí nghiệp sao sáng của Ôn Nhạc huyện cũng đón bão tới.

Các lãnh đạo Ôn Nhạc huyện ngẫm ra hiệu, cảnh sát Ôn Nhạc huyện hợp tác với ngành công thương, thuế vụ, cục tài nguyên quốc gia, các ngành có liên quan ồ ạt nhào hướng cao ốc tổng bộ Tienh Diệu tập đoàn giờ người người bắt an. Bọn họ điều tra Tinh Diệu tập đoàn dính xã hội đen, trốn thuế, lậu thuế, chiếm đất trái phép, bán vé tiêu thụ trái pháp, xây dựng trái pháp luật, bao thuê xin nhận trái luật.

Tóm lại có nhiều cái mũ tội chỉ trừ án hồi lộ.

118. Chương 118: Chủ Nhân, Rất Xin Lỗi.

Bên dưới có mấy điểm sử dụng thần quyền:

Điều khiển các loại côn trùng trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại côn trùng trong khu vực quản lý.

Điều khiển động vật có vú (trừ nhân loại) trong khu vực quản lý.

Cường hóa động vật có vú (trừ nhân loại) trong khu vực quản lý.

Điều khiển các loại phi cầm trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại phi cầm trong khu vực quản lý.

Sử dụng linh lực, công đức huyền diệu cấu tạo, khổng chế ảo cảnh tu di sơ giai.

Kích hoạt công năng chủ động phán định đẳng cấp thiện ác của Cửu Tiêu.

Kích hoạt công năng chủ động gợi ý sự kiện thiện ác quan trọng của Cửu Tiêu.

Được công đức huyền diệu, linh lực trong khu vực quản lý.

Hiện nay đẳng cấp thần cách của người là: Tứ giai.

Công đức huyền diệu hiện nay của người là: Ba mươi chín ngàn bốn trăm năm mươi sáu điểm.

Linh lực hiện nay của người là: Hai ngàn bảy trăm điểm.

Tích lũy công đức huyền điểm công đức huyền điểm đến một trăm ngàn thần cách sẽ thăng lên ngũ giai, có thể giở nội dung trang thứ năm Cửu Tiêu, được thần quyền mới, mở rộng phạm vi khu vực người quản lý.

Hiện tại người có thể chọn cách lấy công đức huyền điểm: Trừng ác dương thiện.

Trước khi đăng cấp thần cách của người người không chế năng lực Cửu Tiêu thì Cửu Tiêu bình phán hành động của người như sau: Trừng ác tăng công đức huyền điểm, khi thiện trừ công đức huyền điểm. Khi công đức huyền điểm của người thấp đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín điểm hoặc dưới con số này thì đăng cấp thần cách của người sẽ xuống tam giai. Khi công đức huyền điểm của người thấp đến chín trăm chín mươi chín điểm hoặc dưới con số này thì đăng cấp thần cách của người sẽ xuống nhị giai. Khi công đức huyền điểm của người thấp đến chín mươi chín điểm hoặc dưới con số này thì đăng cấp thần cách của người sẽ xuống nhất giai. Khi công đức huyền điểm của người thấp đến âm một thì người mất đi Cửu Tiêu thần cách.

Diệp Dương Thành nhìn từ đầu tới đuôi ba lần, lòng hơi thất vọng. Diệp Dương Thành chờ mong thần quyền rất lâu nhưng vẫn không hiện ra ở thần cách tứ giai. Nói thật là mỗi khi Diệp Dương Thành nhìn các pháp thuật của Triệu Dung Dung sẽ rất hâm mộ.

Diệp Dương Thành ảo tưởng một ngày kia cũng có thể nắm giữ những pháp thuật này rồi bay lên chín tầng mây, uy chấn lãnh thổ ngàn dặm.

Nhưng Cửu Tiêu thần cách càng không cho Diệp Dương Thành thần quyền mong muốn thì hắn càng mong đợi đăng cấp sau hơn. Tuy Diệp Dương Thành thất vọng mấy lần, hắn vững tin có công mài sắt có ngày nên kim. Chỉ cần Diệp Dương Thành có gắng thăng cấp thần cách rồi sẽ có ngày sở hữu năng lực hắn muốn!

Nói đơn giản như chớp mắt ngàn dặm, giơ tay nhắc chân có thể dời núi lấp biển, hô mưa gọi gió.

Trong ảo cảnh tu di Diệp Dương Thành có thể làm ra uy thế như vậy, thậm chí thổi một hơi hủy diệt vũ trụ, nhưng tất cả là ảo.

Chính vì cảm nhận uy thế trong ảo cảnh tu di nên Diệp Dương Thành thấy trái ngược hoàn toàn với hiện thực, càng mong chờ Cửu Tiêu thần cách nhiều hơn. May mắn Diệp Dương Thành không phải loại người dễ ủ rũ, thần cách tứ giai không hoàn thành mong chờ vậy ngũ giai, lục giai, thất giai, bát giai thì sao? Thậm chí là thập bát giai cao nhất?

Diệp Dương Thành tin tưởng hắn có thể làm được, sẽ có ngày hoàn thành ước nguyện của mình. Có lẽ Diệp Dương Thành sẽ hoàn thành truyền thuyết một người đắc đạo gà chó lên trời.

Diệp Dương Thành gố gắng bình ổn tâm trạng thất vọng, hắn lại tập trung chú ý vào ba thần quyền mới xuất hiện. Thần quyền thứ nhất, cường hóa phi cầm, Diệp Dương Thành không mấy hâm mộ. Diệp Dương Thành không cần dùng chim nhỏ như chim sẻ đi đựng rớt máy bay. Đội quân phi cầm có tác dụng riêng nhưng trước mắt không giúp được nhiều cho Diệp Dương Thành.

Số lượng côn trùng khổng lồ, cường hóa dê giai khiến Diệp Dương Thành vui sướng, so với phi cầm hắn càng thích côn trùng hơn. Vì vậy cường hóa phi cầm như gân gà khó gặm với Diệp Dương Thành.

Thần quyền thứ hai, ba khiến Diệp Dương Thành vui hơn một chút. Kích hoạt công năng Cửu Tiêu chủ động phán định đăng cấp thiện ác, cái tên như ý nghĩa, sau khi có công năng này Diệp Dương Thành có thể phán đoán thiện ác của một người. Không như lúc trước sau khi xác nhận đối phương làm ác Diệp Dương Thành mới hơi trừng phạt đối tượng để đo lường đăng cấp tương tự đợt hai, làm giảm mạnh tốc độ kiểm công đức huyền điểm. Có công năng này rồi tốc độ kiểm công đức huyền điểm của Diệp Dương Thành sẽ tăng vọt, có lợi cho hắn sớm ngày leo lên đăng cấp thần cách mới. Nói tóm lại Diệp Dương Thành cực kỳ vừa lòng thần quyền này.

Thần quyền thứ ba, chủ động nhắc nhở sự kiện thiện ác quan trọng trong khu vực quản lý thật là năng lực đo ni đóng giày cho Diệp Dương Thành nhanh chóng tích lũy công đức huyền điểm.

Diệp Dương Thành nhìn công năng này, mừng rỡ qua đi bỗng thấy kỳ kỳ. Như thể lão già cho Diệp Dương Thành Cửu Tiêu thần cách, tức là đứng đầu các thần không nuôi thả hắn mà luôn chú ý quan tâm. Mỗi

công năng mới của Cửu Tiêu thần cách không phải do đã sắp xếp trước mà là lão nhân kia quyết định.

Diệp Dương Thành ngược nhìn trần nhà, hỏi:

- Lão già, nếu bây giờ lão đang nhìn ta thì đi ra uống tách trà, cần hạt dưa nói chuyện phiếm đi?

Căn phòng thình lạng.

Hai phút sau, Diệp Dương Thành bắt đầu dĩ bỏ cuộc. Diệp Dương Thành lắc đầu, thu Cửu Tiêu thần cách vào người, xoa hai chân tê mỗi bước xuống giường.

Diệp Dương Thành vừa mang giày vừa nhỏ giọng nói:

- Không biết bên Dung Dung sao rồi.

Diệp Dương Thành rời khỏi phòng trọ, hắn không kiên nhẫn đón taxi đi nhà khách Bạch Hạc.

Nhà khách Bạch Hạc là điểm dừng chân của Lục Đức Tường, tuy cảnh sát bắt được nhiều người sống nhưng chắc lúc này không rảnh thăm vấn địa điểm đám người Lục Đức Tường ở đâu.

Quá nhiều người chết, theo tư duy người bình thường sẽ không ai tập trung chú ý vào Lục Đức Tường. Đối với Diệp Dương Thành thì Lục Đức Tường là bao cát cho hắn thực nghiệm thần quyền mới, không dùng cũng uống.

Như Diệp Dương Thành đã đoán, nhà khách Bạch Hạc không có cảnh sát hay phóng viên truyền hình đến. Trong đại sảnh chỉ có một nhân viên thu ngân ngồi bên quầy tiếp tân xem tivi.

Diệp Dương Thành định bước vào cửa nhà khách Bạch Hạc, một người bước xuống thang lầu. Diệp Dương Thành thấy người này là ai thì biến sắc mặt.

Diệp Dương Thành đứng trước cửa nhà khách Bạch Hạc nhìn chằm chằm người đó bước xuống cầu thang, đi tới trước mặt hắn.

Triệu Dung Dung cúi đầu:

- Chủ nhân . . .

Triệu Dung Dung cắn môi nói:

- Xin lỗi . . .

119. Chương 119: Trừ Hâm Mộ Ra Không Còn Gì Khác.

Cơ thể Triệu Dung Dung lần thứ hai lúc ẩn lúc hiện, thấy bộ dạng của nàng Diệp Dương Thành hiểu ngay có chuyện xấu xảy ra. Nơi này không phải chỗ trò chuyện, Diệp Dương Thành nhẹ gạt đầu, xoay người về nhà mình.

Không biết có phải vì làm hỏng chuyện nên biểu tình Triệu Dung Dung thấp thỏm, nàng cách Diệp Dương Thành một thước, cúi đầu đi theo. Triệu Dung Dung không nói tiếng nào, đang lo Diệp Dương Thành tức giận.

Nhà khách Bạch Hạc cách nhà Diệp Dương Thành gần mười thước, băng qua đường cái là tới cửa nhà. Phụ mẫu Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương đi công xưởng từ chức, đệ đệ Diệp Cảnh Long trông cửa tiệm. Trong nhà im ắng không có người.

Vì an toàn, Diệp Dương Thành dẫn Triệu Dung Dung lên lầu, vào phòng mình. Diệp Dương Thành đóng cửa sổ lại, xoay người xò ra nắm hạt linh châu.

Diệp Dương Thành nhìn biểu tình thấp thỏm của Triệu Dung Dung, ánh mắt quan tâm nói:

- Nuốt nó trước đi, chút nữa kể cho ta nghe chuyện gì xảy ra.

- Chủ nhân . . .

Diệp Dương Thành ngắt lời Triệu Dung Dung, cười nói:

- Điều dưỡng thân thể trước đi.

Diệp Dương Thành mặc kệ Triệu Dung Dung có đồng ý hay không, hắn cầm năm hạt linh châu, nhét một viên vào miệng nàng. Diệp Dương Thành nhìn chằm chằm cơ thể Triệu Dung Dung dần ngưng tụ.

Khi Diệp Dương Thành nhìn trạng thái của Triệu Dung Dung đã lơ mơ đoán được, nhưng khu vực quản lý của hắn bây giờ không phải 100km vuông nữa mà là năm trăm. Người tổn thương Triệu Dung Dung còn trong phạm vi năm trăm km vuông thì Diệp Dương Thành tin tưởng sẽ khiến kẻ đó mãi mãi nằm xuống tại đây.

Lúc này Diệp Dương Thành hoàn toàn không biết chuyện gì. Lam Quái, Hắc Yêu, Hỏa Quỷ, Bạch Ma đã đền tội, linh hồn không còn, bốn biến dị phản thần giả không làm thì ai là kẻ tấn công Triệu Dung Dung?

Điều dưỡng xong Triệu Dung Dung liếc Diệp Dương Thành, rụt rè nói:

- Chủ nhân, Dung Dung vô dụng . . .

Diệp Dương Thành lắc đầu phủ định Triệu Dung Dung tự hạ thấp mình:

- Không, nàng rất hữu dụng.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Hãy nói kỹ càng, mới rồi chuyện gì xảy ra?

Triệu Dung Dung cắn môi chậm rãi nói:

- Dung Dung nghe theo lệnh chủ nhân đi nhà khách canh giữ bốn người kia, không cho bọn họ chạy mất.

- Nhưng khi Dung Dung đi vào phòng phát hiện bốn người kia đã tỉnh lại, còn thêm hai người lạ mặt.

Diệp Dương Thành nhíu mày hỏi:

- Là hai người đó tấn công nàng?

Phải công nhận Diệp Dương Thành là loại người bao che khuyết điểm.

Triệu Dung Dung khẽ ừ:

- Ừm!

Triệu Dung Dung tiếp tục bảo:

- Hai người đó giống như Lục Vĩnh Huy, một người biến không khí trở nên nóng cháy, người khác biến không khí từ nóng sang lạnh giá. Dung Dung không phải đối thủ của bọn họ đành trốn đi, chờ hai người đó mang theo bốn người kia rời khỏi nhà khách Dung Dung không dám lộ mặt ngăn cản . . .

Triệu Dung Dung tạm dừng giây lát rồi lắc người, biến thành lão nhân ục ịch khoảng sáu mươi tuổi, tóc hoa râm.

Triệu Dung Dung giơ ngón tay mập chỉ vào mặt mình, nói:

- Đây là người biến không khí nóng bỏng.

Hình tượng tiếp theo là một thanh niên gần hai mươi tuổi, cao gầy, mặt mày góc cạnh, hơi đẹp trai.

Triệu Dung Dung chỉ vào gương mặt này, nói tiếp:

- Đây là người biến không khí lạnh lẽo. Trước tiên bọn họ biến không khí quanh Dung Dung nóng lên sau đó lạnh xuống, có một thứ làm Dung Dung rất khó chịu . . .

Diệp Dương Thành nhíu chặt mày hỏi:

- Sao bọn họ nhìn thấy nàng được?

Diệp Dương Thành nhìn Triệu Dung Dung:

- Chẳng phải nàng đã tàng hình sao?

- Dung Dung cũng không biết.

Triệu Dung Dung buồn rầu nói:

- Dung Dung đi vào rồi hai người đó ra tay ngay, không chào hỏi tiếng nào. Nếu không phải Dung Dung bắt cơ hội chạy trốn nhanh có lẽ sẽ không thể gặp lại chủ nhân.

Diệp Dương Thành nhìn chằm chằm hình tượng Triệu Dung Dung biến ra giấy lát.

- Một mập một gầy, một già một trẻ.

Diệp Dương Thành khắc hình tượng hai người vào đầu rồi kêu Triệu Dung Dung phục hồi khuôn mặt vốn có, hỏi:

- Bọn họ rời khỏi nhà khách khi nào? Nàng có nghe thấy bọn họ nói những gì không?

Triệu Dung Dung nghiêng đầu ngẫm nghĩ, trả lời:

- Bọn họ rời khỏi nhà khách trước chủ nhân mười phút.

- Dung Dung nhớ lão già mập nói một câu.

- Nói gì?

Triệu Dung Dung thuật lại:

- Nói gì mà . . . Lấy tiền của người, tiêu tai giúp.

Diệp Dương Thành chìm trong suy tư. Lấy tiền của người, tiêu tai giúp. Vấn đề là Lục Đức Tường không có tiền! Có lẽ lúc trước Lục Đức Tường giàu nhưng bây giờ tình nhuệ Lục gia đều gục trong tay Diệp Dương Thành, nếu đám sếp không ngốc chắc chắn sẽ làm thịt Lục gia, Lục Đức Tường lấy tiền đâu ra?

Nếu tiền này không phải của Lục Đức Tường mà là người khác . . .

Đầu óc Diệp Dương Thành rối loạn, hấn gác những thắc mắc sang một bên. Diệp Dương Thành khép mắt, nhớ lại khuôn mặt thanh niên trẻ kia. Rất nhanh thông qua Cửu Tiêu xác định vị trí của thanh niên, trong dãy cỏ lau bên cạnh ao Thạch Môn Bảo Kinh Trấn.

Diệp Dương Thành xác định vị trí của thanh niên xong mở mắt ra, chân mày nhíu chặt.

- Việc lạ!

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Không nên như vậy.

Nếu một già một trẻ đến vì Lục Đức Tường, vậy sau khi tổn thương Triệu Dung Dung nên mang theo gã nhanh chóng rời đi, tại sao còn ở lại bãi cỏ lau?

Nếu hai người này không đến vì Lục Đức Tường thì chỉ có một lời giải thích, chính là . . .

Trong đầu Diệp Dương Thành hiện lên một suy đoán:

- Chẳng lẽ là vì ta?

Diệp Dương Thành lo lắng rất nhiều, tuy hấn không tin mình lộ đuôi hay gì nhưng bây giờ thanh niên đó chắc chắn ở trong bãi cỏ lau.

Giữa ban ngày chạy đến bãi cỏ lau, việc khác lạ đáng ngờ. Triệu Dung Dung miêu tả hai người này không khó đoán ra là dị biến giả hoặc biến dị phản thần giả. Nếu vậy Diệp Dương Thành là người quản lý ngàn dặm quanh đây không chiêu đãi hai người đảng hoàng thì uống công họ đến Bảo Kinh Trấn một chuyến.

Vừa lúc Diệp Dương Thành có nhiều thắc mắc cần được giải đáp, có lẽ tổ hợp một già một trẻ là điểm đột phá tốt nhất.

Diệp Dương Thành thầm quyết định, hỏi Triệu Dung Dung:

- Bọn họ mang bốn người kia đi cùng?

- Không, chỉ mang Lục Đức Tường.

Triệu Dung Dung lắc đầu, nói:

- Ba người khác đã bị bọn họ giết.

- Giết chết?

Diệp Dương Thành gật mình kêu lên:

- Giết người trong nhà khách, bọn họ không sợ để lại chứng cứ sao?

- Không có chứng cứ.

Triệu Dung Dung thề lưỡi nói:

- Dung Dung thấy âm lực còn sót lại mới xác định ba người đã chết, căn phòng rất sạch sẽ. Không biết ba người đó đi về đâu.

Diệp Dương Thành thấy rợn tóc gáy:

- Ui!

Giết người không để lại chút dấu vết? Thủ đoạn không thể tưởng tượng đó làm trong lòng Diệp Dương Thành nảy ý mặc kệ hai người kia, nhưng ngẫm nghĩ kỹ cảm thấy sự việc là lạ.

Nếu hai người biết Triệu Dung Dung không bị bọn họ giết, nàng chỉ bị thương trốn đi, hay là ngay từ đầu hai người trần trệ tự tin chính diện đối đầu Diệp Dương Thành?

Thủ đoạn của Diệp Dương Thành đa số giới hạn trong bóng tối, xung đột ngoài sáng nếu không có Triệu Dung Dung giúp đỡ, ai hơi cao to một chút là dễ dàng đánh gục hắn ngay.

Cho nên Diệp Dương Thành không định xung đột chính diện với hai kẻ to gan này. Hai người núp trong bãi cỏ lau, định thông qua Triệu Dung Dung dụ dỗ Diệp Dương Thành đến để thực hiện kế hoạch? Nếu bọn họ muốn chơi âm mưu thì Diệp Dương Thành sẽ ngốc nghếch đòi đấu quang minh chính đại sao?

Đại Ca ruồi trâu là ‘bảo bối yêu quý’ của Diệp Dương Thành, hắn tốn mấy trăm điểm linh lực ba phen bốn lượt mới cường hóa nó đến trình độ này. Bây giờ Diệp Dương Thành không cách nào xác định năng lực của một già một trẻ đến trình độ nào, liều lĩnh không phải tính cách của hắn, ổn định vững vàng mới là lựa chọn tốt nhất!

Lần này Diệp Dương Thành từ bỏ ý định sử dụng Đại Ca ruồi trâu, hắn gọi một con ruồi trâu bình thường để nhập xác.

Diệp Dương Thành quay đầu hỏi Bảo Kinh Trấn:

- Dung Dung, nàng dám giết người không?

Triệu Dung Dung trợn to mắt nói:

- Giết người?

Diệp Dương Thành cho rằng Triệu Dung Dung sẽ do dự, ai ngờ nàng gật đầu ngay:

- Dung Dung là linh phó từng chết một lần, có gì không dám giết người?

Diệp Dương Thành xấu hổ nhìn Triệu Dung Dung:

- . . . Vậy nàng chuẩn bị đi.

Diệp Dương Thành tiếp tục bảo:

- Tìm dao sắc bén một chút, lát nữa ta kêu nàng đi đâu thì nhớ đi chỗ ấy. Khi nhìn hai kẻ đánh nàng bị thương thì đừng do dự, dùng dao làm thịt bọn họ!

Triệu Dung Dung cười tủm tỉm:

- Dao sao?

Triệu Dung Dung vẩy tay, một con dao găm nửa trong suốt, mỏng như cánh ve hiện ra trong tay nàng. Triệu Dung Dung đắc ý hươu dao trước mặt Diệp Dương Thành.

Triệu Dung Dung nói:

- Chủ nhân nhìn xem, đây là Dung Dung dùng linh lực dư biến ra, chém sắt như chém bùn!

Diệp Dương Thành biết nói gì đây? Trừ hâm mộ ra không còn gì khác.

Tuy Triệu Dung Dung là linh phó của Diệp Dương Thành, hẳn là chủ nhân của nàng, nhưng sự thật là nàng chưa từng xem nàng như nô bộc, cùng lắm là cấm luyện.

Triệu Dung Dung nhờ có Diệp Dương Thành cung cấp linh châu ngày càng dùng nhiều pháp thuật hơn, đủ loại đa dạng. Diệp Dương Thành chỉ có thể giữ một mảnh khu vực của mình, thường giương mắt hâm mộ nhìn Triệu Dung Dung. Nhiều phép thuật quá.

Diệp Dương Thành buồn cười lắc đầu, vứt mớ suy nghĩ linh tinh đi. Diệp Dương Thành nhắm mắt lại, tiêu hao chút ít công đức huyền diệu thuận lợi nhập vào xác ruồi trâu bình thường trước mặt. Diệp Dương Thành thích ứng tốc độ bay của con ruồi trâu mới, bay ra khỏi phòng dọc theo suối Kinh hướng bãi cỏ lau cách nhà hắn ba, bốn trăm thước.

120. Chương 120: Người Vô Sĩ.

Trong bãi cỏ lau xanh nhạt, một mập một gầy một già một trẻ đứng kề nhau. Bốn phía là cỏ lau rậm rạp che giấu hai thật sự. Bên phải một già một trẻ là Lục Đức Tường hôn mê nằm bơ vơ, giống như con chó.

- Dương thúc nói xem người kia có đến không?

Nghe thanh niên hỏi, lão nhân được gọi là Dương thúc lắc đầu, mắt lóe tia phân vân.

- Chưa chắc.

Dương thúc trả lời:

- Bốn tên Yêu Ma Quỷ Quái bắt vô âm tín, tay sai Lục gia đột nhiên xảy ra biến động, ta không chắc dám Bạch Ma đã thành công hay chưa.

Thanh niên ngạc nhiên nhìn lão nhân:

- Vậy chúng ta còn chờ ở đây làm gì?

Thanh niên quay đầu liếc Lục Đức Tường hôn mê, nói:

- Giết phế vật này rồi rời đi, ta cứ cảm thấy không khí chỗ này là lạ. Sợ là chúng ta không phải đối thủ của người kia.

Lão nhân mỉm cười hỏi:

- Người đi theo ta đã sáu năm đúng không?

Dương thúc nheo mắt bắn ra tia sáng lạnh:

- Đã bao giờ thấy ta chưa gặp mục tiêu liền đánh trống rút lui không?

- Vậy chẳng lẽ chúng ta cứ chờ đợi mòn mỏi thế này?

Thanh niên cười khỏ nói:

- Đây không phải là cách.

Khóe môi lão nhân cong lên:

- Làm một sát thủ, kiên nhẫn là nhân tố chủ yếu nhất.

Nụ cười không hề thân thiện, cho người cảm giác âm hiểm.

- Chắc bây giờ bốn người Bạch Ma đang đánh nhau cùng người kia. Dựa theo năng lực của bốn người Bạch Ma dù không thể giết chết hẳn cũng sẽ tạo tổn thương rất lớn. Con lệ quỷ lúc trước có lẽ là đồ chơi của người đó, vào lúc này hẳn vẫn không quên Lục Đức Tường chứng minh Lục Đức Tường có ích cho hẳn.

- Lỡ như bốn người Bạch Ma thành công thì sao?

Thanh niên kinh kêu:

- Vậy chẳng phải chúng ta uống công sao?

- A! Dù bốn người Bạch Ma thành công cũng phải trả giá đắt.

Lão nhân bật cười:

- Nếu trước năm giờ chiều người kia chưa xuất hiện thì chúng ta đi tìm Yêu Ma Quỷ Quái. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là xong, giết ai chẳng được?

Một câu nhẹ hẫng nói ra tiếng lòng của Dương thúc, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn. Tim thanh niên rút cái bịch, nhẹ gật đầu, mím môi im lặng.

Một già một trẻ ngừng thảo luận. Lão nhân híp mắt nửa ngủ nửa tỉnh. Thanh niên đứng lặng, dăm chiêu.

Thời gian trôi qua từng giây, mặt trời ngày càng nóng nực hơn, nhiệt độ bãi cỏ lau cao kinh khủng. Lão nhân mặt không biểu tình, thanh niên thì khó thể chịu đựng. Thanh niên nóng nẩy cựa người, như thể làm thế giúp gã xua tan cái nóng.

Lục Đức Tường nằm một bên tuy đã xỉu nhưng bị nhiệt độ cao nướng làm mặt gã ửng đỏ.

Một con ruồi trâu bình thường, một con côn trùng nhỏ bay rất bình thường đang tới gần bãi cỏ lau, lao nhanh hướng một già một trẻ.

Thanh niên không bình tĩnh bằng lão nhân, gã cựa người xong duỗi tay duỗi chân, mắt nhìn tới nhìn trong bãi cỏ lau.

Lão nhân thấy thanh niên xao động, lão nhú mày nhưng không nói gì. Bỗng nhiên lão nhân biến sắc mặt, ánh mắt sắc bén liếc hướng bụi cỏ lau bên phải đằng trước.

Lão nhân nhìn bụi cỏ lau đó mười giây, biểu tình nghi ngờ thu tầm mắt về.

Dương thúc quay đầu nói với thanh niên:

- Đằng trước, bên phải, đi thăm dò.

Thanh niên rất vui vẻ góp sức làm việc, gã gật đầu ngay. Thanh niên chậm rãi giơ tay phải lên, mục tiêu chỉ hướng bụi cỏ lau bên tay phải trước mặt gã. Mắt thanh niên nhìn bụi cỏ lau chăm chăm.

Thanh niên chưa kịp hành động thì Diệp Dương Thành núp sau bụi cỏ lau đã điều khiển ruồi trâu bay ra, nhìn thẳng đôi mắt thanh niên.

Ánh mắt giao nhau, Diệp Dương Thành nằm trong nhà đã làm ra lựa chọn:

- Diện tích phủ lên là ba thước vuông, cấu tạo ảo cảnh tu di sơ giai!

Lúc này lão nhân, thanh niên cách nhau chưa tới một thước. Trừ Lục Đức Tường bị ném một bên là may mắn thoát khỏi ảo cảnh tu di, một già một trẻ bỗng chốc tinh thần hoảng hốt rơi vào ảo cảnh tu di Diệp Dương Thành chuyên môn thiết kế cho bọn họ.

Vẫn là bầu trời trong xanh, thời tiết ngọt ngào, trong bãi cỏ lau, Lục Đức Tường nằm im không nhúc nhích cách mấy thước.

Lão nhân quay cổ nhìn quanh, biểu tình đầy khó hiểu. Vừa rồi Dương thúc cảm giác có điều lạ sao bỗng nhiên không còn nữa?

Môi trường chỗ này . . . Là lạ.

Thanh niên đứng bên cạnh lão nhân:

- Sao Dương thúc có vẻ giật mình?

Thanh niên nhìn lão nhân lộ biểu tình khó hiểu, tò mò hỏi:

- Hay Dương thúc phát hiện được điều gì?

Lão nhân nhú mày lăm bắm:

- Lạ lùng.

Lão nhân lắc đầu, nói:

- Có lẽ là to suy nghĩ nhiều.

Lão nhân dứt lời, chợt trong bụi cỏ lau truyền ra giọng thanh niên trẻ tuổi thản nhiên nói:

- Người không suy nghĩ nhiều.

Thanh âm chất chứa khinh thường nói:

- Các người hao tổn tâm cơ vì muốn tìm đến ta đúng không?

Thanh niên chưa nói hết câu thì lấy lão nhân làm trung tâm hai mươi thước vuông không còn cỏ lau nữa, một mảnh đất trống bằng phẳng.

Các lão nhân, thanh niên năm mươi thước, một thanh niên mặc áo thun màu lam, quần bò xám trắng, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt trên chọc nhìn hai người.

Lão nhân nhìn thanh niên mặc áo thun màu lam thì biến sắc mặt nói:

- Người . . .!

Lão nhân bày tư thế phòng ngự, trầm giọng hỏi:

- Các hạ là ai?

Diệp Dương Thành đứng xa năm mươi thước mỉm cười nheo mắt nói:

- Lại còn giả bộ?

Biểu tình Diệp Dương Thành bỗng trở nên giận dữ, tay chỉ vào thanh niên đứng bên cạnh lão nhân.

Diệp Dương Thành tức giận quát:

- Hai tên rác rưởi, các người vào địa bàn của ta, đánh bị thương người của ta! Muốn chết thì nói trước một tiếng, ta tuyệt đối sẽ cho các người vừa lòng!

Diệp Dương Thành đã vạch thẳng ra thì lão nhân không giả bộ ngu, sắc mặt âm trầm:

- Nói vậy nữ quý vừa rồi là người nuôi?

Lão nhân nhìn Diệp Dương Thành chăm chăm, nói:

- Mượn dùng năng lực trời ban làm xằng làm bậy, làm chuyện ác thế gian, lão phu . . .

Lão nhân chưa nói hết bài diễn thuyết Diệp Dương Thành đã xì cười:

- Bố tiên sư cha nhà lão!

Diệp Dương Thành chỉ ên bầu trời xanh thẳm, nói:

- Có giỏi thì lăm nhăm thêm hai câu, nhìn xem ông trời có giáng sét đánh chết tên khốn miệng thối các người không?

Lão nhân hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Lão nhân gỡ giọng chính nghĩa:

- Theo lão phu biết thì người vô tội mất mạng trong tay ma đầu nhà người đã đến ngàn người, đồ ma đầu tai họa thể gian . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sấm sét giữa trời quang.

Một tia chớp thô cỡ chân người lớn từ chín tầng trời giáng xuống trán lão nhân.

Diệp Dương Thành lộ biểu tình cực kỳ kinh ngạc nói:

- A! Thật sự giáng xuống!

Diệp Dương Thành nhìn lão nhân mặt xám mày tro, ngây thơ nói:

- Rác rưởi kia, lão còn muốn nói lời nào hoa hòe không?

Lão nhân bị sét đánh ngây người. Diệp Dương Thành chẳng thèm che giấu lộ vẻ giễu cợt như nói rõ cho lão nhân biết ai là người làm chuyện này. Vừa thấy mặt đã giáng sét đánh người, lão nhân tức điên.

Lão nhân chỉ vào Diệp Dương Thành, không nói nên lời:

- Người . . . Người . . . Người . . . Người . . .

- Người . . . Người . . . Người . . . Người . . . Người cái con khỉ!

Diệp Dương Thành bĩu môi nói:

- Xem ra một tia chớp chưa đủ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sấm chớp lại nổ vang, tia chớp thứ hai chính xác đập vào trán lão nhân, lần này khiến người sợ hãi hơn lần trước. Miệng mũi lão nhân chảy máu.

Diệp Dương Thành nheo mắt nói:

- Còn muốn nói thêm gì không?

- Ta . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tia chớp thứ ba.

- Mới rồi lão nói gì?

Diệp Dương Thành lấy làm lạ gỡ tóc hỏi:

- Nói lớn tiếng chút được không?

- Người . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tia chớp thứ bốn rơi xuống ngay khi lão nhân há mồm.

- Ài, toàn làm chuyện xấu đúng không?

Diệp Dương Thành nhìn lão nhân bị sét đánh cháy đen, khê thở dài:

- Hai người trêu vào ai chẳng được, sao cứ phải đến chọc ta?

Thanh niên đứng bên cạnh không nhịn được nữa:

- Người đừng quá kiêu . . .

Diệp Dương Thành ăn hiếp già yếu làm thanh niên khó chịu, cho nên gã đứng ra lên tiếng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thanh niên chưa nói xong tia chớp thứ sáu đã ưu tiên tặng cho gã.

Diệp Dương Thành nhìn một già một trẻ bị sét đánh đen như cục than, hấn lấy một chiếc đồng hồ từ đâu ra, xem giờ.

Diệp Dương Thành cười gian:

- Cho các người một phút trốn, né được thì chúc mừng các người phúc lớn mạng lớn, ta không giết các người. Nếu không né thoát . . . Ha, vậy hãy hưởng thụ đi!

Diệp Dương Thành lắc người biến mất tại chỗ, hấn hưởng thụ mùi vị dịch chuyển tức thời.

Trong bãi cỏ lau chỉ còn lại một già một trẻ biểu tình hải hùng và Lục Đức Tường ngất xỉu.

Giọng Diệp Dương Thành như cái chuông từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn văng vẳng, chấn linh hồn một già một trẻ sắp bay ra ngoài.

- Đây, đã chuẩn bị xong chưa? Nếu sẵn sàng thì chúng ta hãy bắt đầu, không có nhiều thời gian.

Một già một trẻ liếc nhau, thấy cay đắng trong mắt đối phương. Thành con chuột như mèo vờn, cảm giác này . . .

Một già một trẻ gật đầu, hai người đã sẵn sàng trốn tránh, chỉ hy vọng Diệp Dương Thành giữ lời hứa.

Giọng Diệp Dương Thành vang bên tai một già một trẻ:

- Chuẩn bị xong? Vậy bắt đầu đi.

Ngay sau đó, trên bầu trời bỗng xuất hiện mây đen dày đặc, hàng vạn tia chớp xuyên toa.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trăm tia chớp giáng xuống, ai trốn được?

Một già một trẻ bị đợt tia chớp thứ nhất chém thành vệt nướng.

Lão nhân khóc sụt sụt, giữa đầu gào thét:

- Người . . . Người vô sỉ . . . !

121. Chương 121: Lão Tử Cho Các Người Triệt Để Tuyệt Chủng

Tần suất sét đánh là ba giây một lần, độ dày đặc khiến người giật sôi. Diện tích ba trăm thước vuông lại có mấy ngàn tia chớp vòng đi vòng lại chà đạp.

Mây đen trên bầu trời bám sát mục tiêu, mặc ột già một trẻ di chuyển bao xa, muốn né tia chớp dày đặc oanh tạc? Khó khăn hơn lên trời rất nhiều.

Trong quá trình né tránh, đầu óc một già một trẻ toàn tìm cách làm sao thoát khỏi bị sét đánh. Hai người quên mất điểm quan trọng nhất: Tại sao bọn họ bị sét đánh nhiều lần nhưng không chết? Con người không phải con gián, người bình thường bị sét đánh trúng trán đã sớm gặp diêm vương! Thế nhưng một già một trẻ như kim cương bất tử, liên tục chịu tia chớp oanh tạc.

Nơi này là trong ảo cảnh tu di Diệp Dương Thành tạo ra. Giờ phút này, Diệp Dương Thành đứng trên tường vân trong mây đen dày đặc nhìn xuống dưới, một già một trẻ bị chà đạp mình đầy vết thương, cực kỳ chật vật.

Trong hiện thực, Triệu Dung Dung đã xuất hiện trước mặt một già một trẻ, hung tợn trừng hai người rơi vào ảo cảnh tu di khó thể tỉnh lại. Triệu Dung Dung lâu bầu chửi rửa, nghe kỹ hóa ra nàng mắng một già một trẻ lúc trước tấn công nàng.

Một con dao găm nửa trong suốt, mỏng như cánh ve hiện ra trong tay Triệu Dung Dung, ánh nắng phản chiếu lưỡi dao tỏa màu sắc mộng ảo. Dao găm chậm rãi tới gần cổ lão nhân.

Phập!

Một tiếng vang khê khàng, cổ lão nhân bị rạch một lỗ hổng lớn, máu tuôn ra ồ ạt.

Triệu Dung Dung phốt lờ cảnh tượng đó, chuyển sang nhìn cái cổ trắng nõn. Thanh niên và lão nhân ở trong ảo cảnh tu di gào thét, tức giận chửi mắng, khóc rống van xin tha. Hai người không hay biết cơ thể trong hiện thực bị người cắt đứt cổ họng.

Phập!

Lại một tiếng vang khê, cổ thanh niên cũng bị Triệu Dung Dung cầm dao găm cắt một lỗ hổng lớn, máu phun tung tóe như suối. Một nhát lấy mạng.

Khi Triệu Dung Dung cắt vỡ cổ họng một già một trẻ, Diệp Dương Thành đang hăng hái vui đùa. Cửu Tiêu thần cách đưa ra một gợi ý làm Diệp Dương Thành nhìn ngẩn ngơ nửa ngày.

- Ảo cảnh tu di nhốt hồn phách hai biến dị phản thần giả, xin lựa chọn xóa sổ hoặc thu phục.

Diệp Dương Thành ngẩn ngơ:

- Thu . . . Thu phục!?

Diệp Dương Thành phản xạ hỏi:

- Làm sao thu phục được?

- Năng lượng linh hồn của dị biến giả, biến dị phản thần giả cao hơn nhân loại bình thường rất nhiều. Trước mắt cơ thể hai biến dị phản thần giả đã chết, linh hồn bị giam cầm trong ảo cảnh tu di của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách.

Cửu Tiêu thần cách giải thích rằng:

- Người khống chế Cửu Tiêu thần cách có thể lựa chọn xóa sổ hồn phách hai người này, khiến cho hồn phi phách tán. Có thể chọn thu phục hồn phách hai người này, trở thành linh phó của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách.

Diệp Dương Thành gãi đầu, ngẫm nghĩ, gật đầu, nói:

- Vậy thu phục thành linh phó đi.

- Tuyển chọn thành công, tiêu hao bốn mươi điểm linh lực . . .

Gợi ý của Cửu Tiêu thần cách khiến Diệp Dương Thành cảm nhận được cái gì gọi là cái bẫy tiêu phí, sau khi xong việc mới nói cho người biết tốn bao nhiêu tiền.

Mấy mớ bốn mươi điểm linh lực đối với Diệp Dương Thành bây giờ không quá lớn, tiêu hao thì kệ nó.. Diệp Dương Thành đang lo khuếch trương khu vực quản lý không đủ người dùng, so với Triệu Dung Dung thì một già một trẻ này sẽ giúp được nhiều thứ.

Chờ Triệu Dung Dung mang một già một trẻ đến trước mặt hắn, Diệp Dương Thành tranh thủ tính toán được và mất, tính tới tính lui vẫn không rõ ràng.

Tức đoạt xóa sổ hai biến dị phản thần giả ít nhất được gần ngàn điểm linh lực, một trăm điểm công đức huyền điểm. Nhốt hồn phách của hai người trong ảo cảnh tu di, giết cơ thể trong hiện thực, tuy có thể thu làm linh phó nhưng lãng phí nhiều linh lực, công đức huyền điểm.

Mãi khi Triệu Dung Dung mang một già một trẻ bay về chỗ Diệp Dương Thành thì hắn vẫn không cách nào tính toán rõ ràng, hắn làm như vậy là lời hay lỗ?

Hai sát thủ lúc trước muốn giết mình chớp mắt trở thành thuộc hạ trung thành nhất, Diệp Dương Thành hơi khó thích ứng kiểu trái ngược này. Một già một trẻ được Cửu Tiêu thần cách ‘cảm hóa’ thì không có cảm xúc đó.

Triệu Dung Dung biết điều đứng một sau lưng Diệp Dương Thành, rất ngoan tôn lên địa vị chủ nhân của Diệp Dương Thành. Sát thủ một già một trẻ thì đứng trước mặt Diệp Dương Thành, chân mềm nhũn quỳ gối xuống đất.

Hai người đồng thanh kêu lên:

- Linh phó khấu kiến chủ nhân!

Diệp Dương Thành phất tay ý bảo hai người đứng dậy:

- Đứng lên đi.

Diệp Dương Thành đánh giá một già một trẻ từ trên xuống dưới, nói:

- Báo tên tuổi, quê quán, nghề nghiệp lúc còn sống đi, và lý do đến Bảo Kinh Trấn.

Nam nhân trẻ tuổi vâng dạ đứng lên, cung kính nói:

- Tiểu phó tên Vương Minh Kỳ, người Hà Nam. Lúc còn sống hai mươi tuổi, nghề ban đầu là học sinh trung học. Sau này trong một trận đánh nhau phần nào bị tổn thương nặng, bị người ném vào kho lạnh. Ta ở trong kho lạnh bảy tiếng mới được phụ mẫu nghe tin chạy tới cứu ra, đưa đi cấp cứu.

- Khi tiểu phó tỉnh lại chợt phát hiện mình có năng lực khống chế không khí biến lạnh. Khi đó tâm cao khí ngạo cho rằng có thể giành thiên hạ, rời khỏi bệnh viện tìm kẻ đã đánh tiểu phó, đông lạnh bọn họ thành cột băng.

- Nhưng gần năm tiếng sau cảnh sát tìm đến nhà tiểu phó. Vì quá hoảng hốt, tiểu phó giết mấy tên cảnh sát, bỏ trốn khỏi quê hương. Trong lúc lưu lạc gặp Dương thúc, thành cộng tác với nhau, làm sát thủ. Lý do đến Bảo Kinh Trấn thì xin chủ nhân tha thứ, tiểu phó không biết.

Diệp Dương Thành gật gù, bề ngoài rất là bình tĩnh.

Diệp Dương Thành đưa mắt sang lão nhân, hỏi:

- Còn người?

Lão nhân lớn tuổi khoanh tay đứng, cực kỳ cung kính nói:

- Bẩm chủ nhân, khi còn sống lão bộc tên Dương Đằng Phi, quê ở Hà Nam, trước khi chết là sinh nhật sáu mươi hai tuổi của lão bộc.

- Mười bảy năm trước lão bộc là đội viên phòng cháy, một lần ngoài ý muốn bị kẹt trong đám cháy. Sau đó lão bộc may mắn chạy trốn, có năng lực điều khiển nhiệt độ không khí, cao nhất đến chín trăm hai mươi bảy độ. Mười bảy năm nay lão bộc là sát thủ của tổ chức Dị Sát.

Dương Đằng Phi nói đến đây ngừng lại, ngẫm nghĩ cách nói:

- Lần này tới Bảo Kinh Trấn là vì có người tuyên bố treo giải thưởng trong tổ chức Dị Sát, để lại lời nhắn . . .

Diệp Dương Thành nổi hứng thú:

- A?

Diệp Dương Thành hăm hở nhìn Dương Đằng Phi, hỏi:

- Treo tiền thưởng bao nhiêu? Lời nhắn như thế nào?

Dương Đằng Phi cung kính thuật lại nguyên văn:

- Số tiền treo thưởng chủ nhân là tám ngàn vạn nhân dân tệ, nguyên văn ghi chú: Dị nhân này có năng lực hút dị năng của người khác, trước mắt đẳng cấp thấp, chờ hấn lớn lên sẽ là tai họa ngập đầu cho dị nhân giới ta!

Diệp Dương Thành nhún vai:

- Các người thật sự tin điều này?

Diệp Dương Thành hỏi:

- Nếu đây chỉ là trò đùa thì sao?
- Không ai dám đùa kiểu đó với tổ chức Dị Sát!

Dương Đăng Phi chém đinh chặt sắt nói:

- Bao gồm tổng thống các nước lớn như Mỹ, Anh!

- . . .

Diệp Dương Thành ngây người giấy lát, đề xuống ý định hỏi cụ thể tình huống tổ chức Dị Sát.

Diệp Dương Thành mỉm cười hỏi:

- Vì vậy các người đến đây? Tám ngàn vạn nhân dân tệ? Đáng giá sao?

Dương Đăng Phi lắc đầu, nói:

- Tiền không phải vấn đề.

Về mặt Dương Đăng Phi cung kính khom lưng, nói:

- Quan trọng là sau khi người thuê tuyên bố giải thưởng, cao tăng tổ chức Dị Sát tặng thêm một điều: Ai hoàn thành nhiệm vụ này tổ chức sẽ ban cho thành viên đó một huy chương vàng sát thủ.

- Huy chương vàng sát thủ?

Diệp Dương Thành thấy buồn cười hỏi:

- Thứ này đáng để các người liều mạng?
- Ai đều muốn.

Dương Đăng Phi cho Diệp Dương Thành lời giải thích trọn mắt há hốc mồm:

- Huy chương này đối với thành viên tổ chức Dị Sát toàn thế giới là vinh dự chí cao vô thượng. Có huy chương này sát thủ đó tùy thời tùy chỗ tùy ý triệu tập bất cứ thành viên nào trong giới dị nhân phục vụ inh. Tổ chức Dị Sát tồn tại mấy trăm năm, đã . . .

Diệp Dương Thành nghe đến đây không kiềm được nữa:

- Khoan khoan!
- Tổ chức Dị Sát tồn tại mấy trăm năm? Đùa sao?
- Lão bộc không dám nói đùa với chủ nhân.

Dương Đăng Phi tỏ vẻ hoảng sợ nói:

- Tổ chức Dị Sát thật sự đã tồn tại mấy trăm năm, sát thủ dị nhân trong tổ chức trải rộng khắp thế giới. Tổng bộ ở đâu thì chỉ có cao tăng tổ của chức ở các lục địa, sát thủ vàng mới biết. Dù là sát thủ cao cấp cũng không biết vị trí tổng bộ. Điều quan trọng nhất khi có được huy chương vàng sát thủ đó là quyền năm mươi năm vào tổng bộ một lần tránh né tai họa . . .

Diệp Dương Thành không nghe lọt tai những lời Dương Đăng Phi nói tiếp theo. Tâm tình Diệp Dương Thành bức bối pahảy tay, Dương Đăng Phi và một linh phó trẻ tuổi khác, Triệu Dung Dung rời khỏi phòng. Một mình Diệp Dương Thành ngồi trên mép giường, lắc đầu cười khổ.

Mỗi năm mười năm đứng đầu các thần ra tay tẩy trừ dị nhân một lần, trong giới dị nhân trái đất gọi đây là dị tai. Đứng đầu các thần ra tay nhưng không thể xóa sạch hết. Trên trái đất có một tổ chức Dị Sát gì đó, tổ chức có tổng bộ có thể trốn tai họa.

Diệp Dương Thành trợn trắng mắt:

- Tổ cha nó, cái khỉ gió gì?

Diệp Dương Thành giơ ngón giữa hướng ngoài khung cửa sổ.

Diệp Dương Thành không chú ý thấy khi hắn giơ ngón giữa biểu thị xem thường thì ánh mây trên bầu trời cuộn cuộn hình thành một khuôn mặt cười như có như không.

Nếu Diệp Dương Thành trông thấy mặt cười này sẽ giật mình nhảy cẫng lên khỏi mép giường, vì đường nét khuôn mặt rất giống đứng đầu các thần.

Thần sẽ có sơ hở nghiêm trọng như vậy sao? Có thể không?

Tiếc rằng Diệp Dương Thành không suy nghĩ nhiều, hắn giơ ngón giữa xong lại ngồi xuống mép giường.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Người không đụng ta thì ta không đụng người. Nếu người đụng vào ta . . . Lão tử cho các người triệt để tuyệt chủng! Cha nó!

122. Chương 122: Điều Binh Khiển Tướng

Diệp Dương Thành ngồi trong phòng một mình thật lâu sau không kiếm được gọi Dương Đằng Phi tới. Diệp Dương Thành liếc nhìn Dương Đằng Phi khom lưng, vẻ mặt cực kỳ cung kính.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Tổ chức Dị Sát là tình huống gì?
- Bẩm chủ nhân.

Dương Đằng Phi lại khom người trả lời:

- Khi còn sống lão tử là sát thủ vàng của tổ chức Dị Sát. Theo lão bộc biết thì từ khi tổ chức Dị Sát thành lập đến nay đã có lịch sử ba trăm sáu mươi năm. Người cầm quyền cao nhất nữ bí thư tên là Long Thủ, ít ai gặp mặt.
- Lão bộc chỉ biết Long Thủ hiện nay chính là người ba trăm sáu mươi năm trước một tay sáng lập tổ chức Dị Sát. Trong ba trăm năm che chở vô số dị nhân, siêu phẩm dị nhân. Mặt mũi và năng lượng Long Thủ thế nào thì không thể điều tra.

Dương Đằng Phi nói đến đây ngừng một lúc, sửa sang ý nghĩ, tiếp tục báo:

- Tổ chức Dị Sát có chi nhánh ở bảy đại châu, khi còn sống lão bộc thuộc chi nhánh Châu Á. Tổ chức Dị Sát không bao giờ nhúng tay vào chính trị, quân giới. Các thành viên chỉ có một thân phận, đó là sát thủ.

Diệp Dương Thành đắm chiêu gạt đầu, nói:

- Tổ chức Dị Sát có bao nhiêu thành viên?

Diệp Dương Thành sờ cằm hỏi:

- Dị nhân toàn thế giới đều là thành viên của tổ chức Dị Sát sao?
- Lão bộc không thể xác định số lượng thành viên tổ chức Dị Sát.

Dương Đằng Phi lắc đầu, nói:

- Nhưng chi nhánh Châu Á có một trăm thành viên, một sát thủ vàng cũng là người phụ trách chi nhánh Châu Á. Có hai sát thủ bạc, là trợ thủ cho sát thủ vàng. Dưới sát thủ bạc là sát thủ đồng. Lão bộc vô dụng, chỉ là một trong mười tám sát thủ đồng. Trừ lão bộc đóng giữ Trung Quốc ra, mười bảy sát thủ đồng trú đóng ở Nhật Bản, Hàn Quốc, Thái Lan, Indonesia, Afghanistan . . .

Dương Đằng Phi lần lượt thông báo nơi mười bảy sát thủ đồng đóng quân.

Dương Đăng Phi nói tiếp:

- Trừ sắt thủ vàng, bạc, đồng ra còn có ba cấp sắt thủ sơ, trung, cao là phần cơ sở của tổ chức Dị Sát. Chủ nhân hỏi có phải toàn bộ dị nhân là thành viên của tổ chức Dị Sát không?

Dương Đăng Phi lắc đầu, nói:

- Không.

Tuy Dương Đăng Phi cung kính khom lưng nhưng vẻ mặt hồ hững nói:

- Tổ chức Dị Sát là tổ chức dị nhân lớn nhất trái đất. Các thành viên tổ chức Dị Sát không được tham gia chính trị, tòng quân, toàn bộ chỉ là sắt thủ. Dù vậy nhưng tổ chức Dị Sát vẫn là tổ chức khủng bố nhất trái đất.

- Các loại tập đoàn tài chính, quân phiệt, chính quyền quốc gia không dám tùy tiện đụng râu tổ chức Dị Sát. Tương tự, không đến lúc bắt đắ dĩ tổ chức Dị Sát sẽ không va chạm với tập đoàn tài chính, quân phiệt thậm chí quốc gia. Hai bên có cân bằng.

Diệp Dương Thành nghe ù ù cạc cạc, hỏi:

- Những thế lực này chịu chấp nhận cho tổ chức Dị Sát tồn tại sao?

- Không phải chịu hay không mà buộc phải chấp nhận.

Dương Đăng Phi nói:

- Thứ nhất, tổ chức Dị Sát không can thiệp chính trị hay tòng quân, chỉ tập trung làm sắt thủ, không tạo ảnh hưởng quá lớn cho những thế lực này. Thứ hai, không bao nhiêu người biết tổng bộ tổ chức Dị Sát nằm ở đâu.

- Trước khi đoán ra gốc gác tổ chức Dị Sát thì không ai dám lỗ mãng tấn công, bởi vì thành viên của tổ chức toàn là sắt thủ. Chỉ cần đủ điều kiện thì sắt thủ tùy thời tùy chỗ trở thành phần tử khủng bố hợp tiêu chuẩn nhất.

Diệp Dương Thành đã hiểu:

- . . .

Diệp Dương Thành như nghe kể chuyện, không để bụng tổ chức Dị Sát vì nói thật ra hẳn xem như khắc tinh bẩm sinh của tổ chức.

Dương Đăng Phi thấy Diệp Dương Thành dào dạt hứng thú nhìn mình đành kể chuyện tiếp:

- Muốn làm thành viên tổ chức Dị Sát phải qua điều kiện nghiêm khắc, dị nhân bình thường không thể thỏa mãn điều kiện.

- Thành viên sơ giai, trung giai chưa phải thành phần chính thức của tổ chức Dị Sát. Thành viên hai cấp bậc này được tự do đến đi, không hưởng thụ đãi ngộ gì của tổ chức Dị Sát, ra tay chỉ vì tiền nên hạn chế rất thấp. Chỉ cần có năng lực nhất định là có thể xin đăng ký.

Diệp Dương Thành bỗng hỏi một vấn đề làm Dương Đăng Phi ngạc nhiên:

- Giống như dân rồi nghề ở vòng ngoài xã hội?

Hơn mười giây sau Dương Đăng Phi gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

- Cao cấp thì sao?

- Thành viên cao cấp có điều kiện chính thức tham gia tổ chức Dị Sát. Thứ nhất, đẳng cấp dị hóa phải đến A giai. Thứ hai, tròn một năm trở thành sơ, trung giai, chấp hành nhiệm vụ ám sát ba lần và thành công.

Dương Đăng Phi nói:

- Khắp thế giới đều có dị nhân, nhiều thì hơn trăm người, ít cỡ ba, năm người. Trong đó Trung Quốc có nhiều giới dị nhân nhất, hầu như mỗi tỉnh đều có một giới dị nhân. Một giới dị nhân sau khi làm thành viên cao cấp của tổ chức Dị Sát sẽ được tổ chức che chở. Trừ phi lỡ tay gây ra ảnh hưởng quá lớn, nếu không tổ chức sẽ dọn dẹp tàn cuộc giùm.

Dương Đằng Phi giới thiệu từ hai giờ chiều đến bốn giờ, kéo dài hai tiếng. Diệp Dương Thành hiểu đại khái về tổ chức Dị Sát.

Đầu tiên tổ chức Dị Sát là một tổ chức sát thủ, thứ hai, là tổ chức sát thủ cực kỳ bao che. Đặc biệt hết sức che chở thành viên cao cấp trở lên.

Ví dụ đơn giản, nhiều năm trước có một tổng thống nước nào đó chết trong nhà, nguyên nhân vì cảnh sát nước này bắn súng làm sát thủ cao cấp bị thương trong khi làm nhiệm vụ.

Có thù phải trả là phong cách của tổ chức Dị Sát, cũng là vũ khí chấn nhiếp mấy thế lực khác không dám công kích. Những điều này không ảnh hưởng lớn đến Diệp Dương Thành.

Mặc kệ người là A hay S giai, bây giờ phạm vi Diệp Dương Thành khắc dị nhân đã mở rộng đến sáu mươi thước, tăng thêm hai linh phó, bản thân hắn luôn núp trong bóng tối chưa lộ mặt. Nhiều ưu thế bẩm sinh như vậy nếu vẫn bị tổ chức Dị Sát tìm tới cửa trả thù thì Diệp Dương Thành tìm miếng đậu hũ đập đầu chết cho rồi.

Diệp Dương Thành vẫy tay khiến Dương Đằng Phi rời khỏi gian phòng mình, hắn đứng dậy đuổi người. Diệp Dương Thành đến bên khung cửa sổ, ngược nhìn bầu trời.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Lần này mất nhiều người vào tay ta, chắc rất đau lòng?

Nói sao thì Lục gia đã bị hủy diệt, khi Triệu Dung Dung mang hai người Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi trở về tiện tay cắt cổ Lục Đức Tường. Trong sự kiện lần này Diệp Dương Thành thu hoạch phong phú.

Diệp Dương Thành không chỉ thuận lợi thăng lên tứ giai thần cách, còn thêm tiêu chuẩn thăng cấp gần ba vạn chủ nhân. Thu phục hai linh phó, tăng ba người làm việc, có thể nói là thu hoạch phong phú. Diệp Dương Thành không cần lo nguy hiểm bị lấy đi Cửu Tiêu thần cách. Trừ phi nào Diệp Dương Thành bị cửa ập, điều động sinh vật rậm rạp huyết tẩy thôn trấn, nếu không hắn sẽ không bao giờ bị trừ hết mấy vạn điểm công đức huyền điểm!

Cái gọi là tiền đầy bao thì giọng cũng to, Diệp Dương Thành kêu Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi đến trước mặt mình, tùy tay ới người mười viên linh châu.

Triệu Dung Dung đã quen thuộc Diệp Dương Thành ban cho linh lực, nhận linh châu rồi ngọt ngào cảm ơn. Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi mới đi theo Diệp Dương Thành lại lúng túng không biết làm sao, hạt châu này có tác dụng gì?

May mắn có Triệu Dung Dung làm mẫu. Triệu Dung Dung cầm linh châu, há mồm nuốt một viên. Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi nhìn động tác của Triệu Dung Dung, hiểu ra, hai người vội há mồm nuốt linh châu vào.

Diệp Dương Thành nhìn ba linh phó điều dưỡng tu luyện, hắn nhoẻn miệng cười.

Diệp Dương Thành búng tay giữa không trung:

- Các nhóc, qua đây đi.

Hai phút sáu, chín mươi con ong vàng cường hóa sơ giai rải rác trong phạm vi Bảo Kinh Trấn liên tục đáp xuống trước mặt Diệp Dương Thành, mười con một hàng xếp thành mười hàng ong vàng.

Diệp Dương Thành cúi đầu nhìn chín hàng ong vàng cường hóa sơ giai, lòng thầm tính toán con số. Trấn Diệp Dương Thành sắp toát mồ hôi hột.

Diệp Dương Thành cầm nín nhìn trời:

- Thì ra vẫn rất nghèo!

Diệp Dương Thành vốn định cường hóa chung cực cho chín mươi con ong vàng, lúc này hần chợt nhận ra mình . . . Rất nghèo. Mấy vạn công đức huyền diệu từng giây từng phút bị chín mươi ong vàng tiêu hao sạch.

Diệp Dương Thành bất đắc dĩ từ bỏ ý nghĩ cường hóa chung cực tập thể, hần lùi một bước chọn cái thứ hai.

Diệp Dương Thành thăm mặc niệm:

- Cường hóa cao giai một con trong mỗi hàng, còn lại thống nhất cường hóa trung giai. Dùng công đức huyền diệu.

Cửu Tiêu thần cách nêu gợi ý:

- Lựa chọn thành công, bắt đầu cường hóa.

Diệp Dương Thành bị trừ ba ngàn năm trăm mười công đức huyền diệu, đổi lại chín mươi luồng sáng bạc xông lung như súng máy bắn vào người đám ong vàng.

Vài giây sau.

- Cường hóa thành công!

- Ong vàng: Công trùng cường hóa trung giai, bẩm sinh tính nóng nảy. Tốc độ bay: 260km/1h. Tốc độ bay lâu nhất: Năm tiếng. Tuổi thọ: Hai mươi năm. Cực hạn lớn nhất chịu áp lực: 120kg. Sức bật kim độc phần đuôi: 180kg. Độ phù hợp với người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách: Trung giai.

- Cường hóa thành công!

- Ong vàng: Công trùng cường hóa cao giai, bẩm sinh tính nóng nảy. Tốc độ bay: 400km/1h. Tốc độ bay lâu nhất: Tám tiếng. Tuổi thọ: Năm mươi năm. Cực hạn lớn nhất chịu áp lực: 230kg. Sức bật kim độc phần đuôi: 290kg. Độ phù hợp với người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách: Cao giai.

Diệp Dương Thành nhìn chín con ong vàng cường hóa cao giai toàn thân lấp lánh ánh sáng bạc, tám mươi mốt ong vàng cường hóa trung giai màu bạc chiếm diện tích hai phần ba cơ thể. Diệp Dương Thành lại ngó Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi đang nhắm mắt điều dưỡng, trong lòng dâng lên hào hùng.

Diệp Dương Thành hăm hừ:

- Tổ chức Dị Sát, có ngon thì đến thử xem!

Diệp Dương Thành vung tay điều binh khiển tướng. Diệp Dương Thành chia chín mươi ong vàng thành chín đội, mỗi một đội có một con cường hóa cao giai, chín con cường hóa trung giai.

Diệp Dương Thành lĩnh ngộ!

- Đội một ong vàng đóng giữ Bảo Kinh Trấn. Đội hai ong vàng đóng giữ Vụ Hồ Trấn. Đội ba ong vàng đóng giữ ong vàng. Đội bốn ong vàng đóng giữ Đại Giang Trấn. Đội năm ong vàng đóng giữ Vinh Phù Trấn. Đội sáu ong vàng đóng giữ Hồng Hải Trấn. Đội bảy, tám, chín ong vàng tùy thời đội lệnh, chi viện các nơi!

Ong ong ong ong!

Diệp Dương Thành dứt lời, chín mươi ong vàng lần lượt bay lên, rời khỏi căn phòng.

Diệp Dương Thành nhìn chín mươi ong vàng bay khỏi tầm mắt mình, hần quay sang nhìn Triệu Dung Dung. Diệp Dương Thành chợt phát hiện Triệu Dung Dung có điều khác lạ.

123. Chương 123: Liên Tục Thăng Cấp

Ánh sáng trắng mờ lung bao phủ Triệu Dung Dung từ đầu đến chân hình thành màn sáng quả trứng khổng lồ. Diệp Dương Thành không thể thấy rõ Triệu Dung Dung ở trong màn sáng có chuyện gì, nhưng Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi cũng nuốt mười viên linh châu lại bình thường như cũ.

Từ đó thấy được Triệu Dung Dung đúng là xảy ra một số biến đổi, còn thay đổi như thế nào thì Diệp Dương Thành không thể khẳng định, đành kiên nhẫn đứng chờ.

Thời gian trôi qua từng phút giây. Mười phút sau Dương Đăng Phi lộ vẻ mừng rỡ thức tỉnh, sau đó Vương Minh Kỳ cũng hôn hờ tỉnh lại.

Diệp Dương Thành nhìn biểu tình của hai người, nhú mày hỏi:

- Có chuyện gì?

Khuôn mặt tròn trĩnh của Dương Đăng Phi cười tươi như hoa:

- Chủ nhân, năng lực của lão bộc tăng cao!

Dương Đăng Phi nghe Diệp Dương Thành hỏi chuyện, lão không dám chậm trễ, khom lưng trả lời:

- Khi còn sống lão bộc có thể tăng nhiệt độ không khí lên cực hạn chín trăm hai mươi bảy độ, hiện tại nếu dốc hết sức ít nhất cỡ một ngàn hai trăm độ.

- A?

Diệp Dương Thành kinh ngạc hỏi:

- Sau khi các người chết vẫn giữ lại năng lực biến dị sao?

- Chủ nhân có điều không biết.

Dương Đăng Phi vội đáp:

- Tất cả dị nhân có được năng lực biến dị toàn là tinh thần lực biến dị, mặc dù cơ thể lão bộc đã chết nhưng giữ lại năng lực hoàn chỉnh. Lúc trước chủ nhân ban cho linh lực khiến năng lực của lão bộc tiến thêm một bước. Khi còn sống đẳng cấp dị hóa của lão bộc là AA, ở giữa A và S giai, nhưng bây giờ lão bộc hoàn toàn đến S giai.

Diệp Dương Thành gật gù, chuyển sang nhìn Vương Minh Kỳ:

- Thấy người cười, chẳng lẽ cũng được thăng cấp?

- Vâng thưa chủ nhân.

Vương Minh Kỳ khom lưng, gật đầu cung kính nói:

- Tiểu phó từ A giai lên AA.

- Ừm! Không tệ.

Nghe Vương Minh Kỳ trả lời Diệp Dương Thành cười thầm bể bụng, mặt ngoài thì bình tĩnh hiểu ra.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Nhanh hơn ta dự đoán.

Diệp Dương Thành nói câu này Dương Đăng Phi, Vương Minh Kỳ bản năng sẽ không nghi ngờ, ngoan ngoãn khom lưng, gật đầu, càng kính sợ chủ nhân của mình hơn. Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi làm sao biết Diệp Dương Thành không rõ ràng sau khi dị nhân bị thu làm linh phó chẳng những giữ lại năng lực mà còn tiến bộ.

Nhưng nói sao thì năng lực của Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi tăng tiến là chuyện tốt cho Diệp Dương Thành, phe mình tăng mạnh thực lực hỏi hấn không vui sao được?

Diệp Dương Thành kêu Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi đứng hai bên người, hẩn tập trung vào Triệu Dung Dung, tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Diệp Dương Thành chờ suốt hai mươi phút.

Màn sáng ngưng tụ hơn trước nhiều, nhìn qua giống như thực chất. Phút thứ bốn mươi, bỗng nhiên màn sáng nứt rạn, vết nứt li ti xuất hiện chưa tới một giây thì nguyên màn sáng tan vỡ.

Mảnh nhỏ màn sáng bay trong không trung hóa thành các đốm sáng trắng tòn lên Triệu Dung Dung đẹp tựa tiên nữ, thánh khiết mà cao nhã.

Ánh sáng trắng bị Triệu Dung Dung hấp thu, nhanh chóng biến mất vào người nàng. Ngoài người Triệu Dung Dung lấp lánh ánh sáng.

Lại qua một phút, cơ thể Triệu Dung Dung đứng im bỗng rung lên, nàng chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt đen láy sáng trong tràn ngập hân hoan.

Triệu Dung Dung kêu lên:

- Chủ nhân, Dung Dung thăng cấp!

- A!

Diệp Dương Thành không ngờ chờ đợi lâu như vậy lại là kết quả này. Diệp Dương Thành đang định nói ‘ta đã đoán trước’ cho oai thì hàng gợi ý của Cửu Tiêu thần cách hiện ra trong đầu hẩn.

- Chúc mừng linh phó Triệu Dung Dung dưới tay người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách thành công thăng lên nhị giai, linh thị. Linh thị hưởng chế giống như linh phó, được người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách đồng ý có thể đại biểu người nắm giữ sử dụng một phần thần quyền trừng ác dương thiện trong khu vực quản lý.

Diệp Dương Thành nhìn hàng gợi ý mới nhất, hẩn ngỡ người giầy lát sau đó là mừng như điên. Hóa ra linh phó có thể thăng cấp!

Nếu Triệu Dung Dung có thể thăng cấp đến linh thị, vậy phải chăng mặt sau còn các đẳng cấp khác?

Đến đẳng cấp linh thị, được chủ nhân cho phép là có thể sử dụng một phần thần quyền, vậy linh phó đẳng cấp cao hơn được dùng nhiều thần quyền hơn? Rồi sau đó . . .

Thử nghĩ khu vực quản lý 500km vuông nếu có mười linh thị mỗi người giữ diện tích 50km vuông, quản lý thay cho Diệp Dương Thành thì hẩn không cần nhúc nhủ đầu vì vấn đề khu vực quản lý quá lớn nữa.

Diệp Dương Thành thầm mừng rỡ vì gợi ý của Cửu Tiêu thần cách. Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi đứng bên cạnh hẩn cực kỳ cung kính bước ra trước một bước, khom lưng hành lễ với Triệu Dung Dung.

- Linh phó Vương Minh Kỳ / Dương Đăng Phi kính chào linh thị đại nhân, xin thỉnh an!

Triệu Dung Dung đương nhiên nhận Vương Minh Kỳ, 2 Triệu Dung Dung thỉnh an, chờ hai người hành lễ xong nhẹ gật đầu, nói:

- Hai người hai ngoài trước đi.

Dương Đăng Phi, Vương Minh Kỳ gật đầu cung kính nói:

- Tuân lệnh, linh thị đại nhân!

Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi lắc người biến mất trong không khí.

Lúc này Triệu Dung Dung lộ ra mặt thật, nàng cười ngọt ngào bay tới gần Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân, bây giờ Dung Dung là linh thị, có thể làm nhiều chuyện hơn cho chủ nhân!

Triệu Dung Dung lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của Diệp Dương Thành, hẩn gác suy tưởng lung tung sang một bên.

Diệp Dương Thành cười nhìn Triệu Dung Dung:

- Dung Dung, bây giờ nàng có thể sử dụng thần quyền gì?

Diệp Dương Thành hỏi:

- Sau khi thăng cấp có biến đổi gì không?

Bất ngờ là Triệu Dung Dung nghe hai chữ thần quyền lộ vẻ mặt khó hiểu hỏi lại:

- Thần quyền?

Triệu Dung Dung suy nghĩ thật lâu, lắc đầu, nói:

- Dung Dung không biết chủ nhân nói thần quyền là cái gì, Dung Dung chỉ biết là Dung Dung thăng cấp, trở thành linh thị của chủ nhân, giúp chủ nhân làm rất nhiều chuyện.

- Ví dụ?

Triệu Dung Dung thần nhiên nói một tràng:

- Ví dụ Dung Dung quét dọn phòng cho chủ nhân, Dung Dung đầm lưng bóp chân cho chủ nhân, Dung Dung còn có thể làm chuyện đó với chủ nhân.

Diệp Dương Thành lắc đầu cười khổ, gác ý định tìm hiểu chuyện Triệu Dung Dung có thể làm sang một bên.

Diệp Dương Thành hỏi tiếp:

- Sau khi thăng cấp nàng có biến đổi gì không? Ví dụ như pháp lực linh tinh.

Triệu Dung Dung nghiêng đầu ngẫm nghĩ:

- Pháp lực sao?

Triệu Dung Dung nhướn đuôi mày nói:

- Không có tăng gì thêm, vẫn là những hứ Dung Dung đã biết, nhưng uy lực và sức kéo dài hơn trước gấp mấy lần.

Nói đến đây Triệu Dung Dung siết tay đầm mạnh không khí, nói:

- Nếu ngày hôm qua Dung Dung thăng cấp thì Dương Đăng Phi, Vương Minh Kỳ đã không phải là đối thủ của Dung Dung! Chủ nhân, Dung Dung muốn đánh hai tên kia!

Triệu Dung Dung tội nghiệp nhìn Diệp Dương Thành, đáng thương nói:

- Ngày hôm qua bọn họ suýt đánh Dung Dung hồn phi phách tán.

Diệp Dương Thành cười khê:

- À . . .

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Đi đi, nhớ đừng quá nặng tay, đừng để ai trông thấy.

- Hi hi, đa tạ chủ nhân!

Triệu Dung Dung biến uất ức thành sức mạnh lắc người biến mất.

Đánh tức là đè đầu Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi đập bẹp. Đối với linh phó thì kiểu đập bẹp sẽ không tạo thành tổn thương quá lớn. Nhưng vì lấy lòng Triệu Dung Dung linh thị mới, Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi hết sức cẩn thận hòa theo.

Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi không tiếc hao phí linh lực, thay hình đổi dạng làm mình trông cực kỳ chật vật, mặt mũi bầm dập như người bình thường sau khi bị đánh tới tấp. Triệu Dung Dung thể mới hả giận.

Nhìn Triệu Dung Dung biến mất, Vương Minh Kỳ và Dương Đăng Phi đứng ngoài cửa phòng Diệp Dương Thành bốn mắt nhìn nhau, liên tục cười khổ.

Triệu Dung Dung quay về phòng ba phút sau cửa mở ra, Diệp Dương Thành đổi bộ đồ mới, cầm xâu chìa khóa đi ra. Diệp Dương Thành lướt qua Dương Đăng Phi, Vương Minh Kỳ đứng hai bên.

Diệp Dương Thành chợt nhớ một điều, mở miệng hỏi:

- Phải rồi, hai người biết là ai treo giải thưởng tuyên bố nhiệm vụ nhằm vào ta không?
- Người treo giải thưởng tuyên bố nhiệm vụ?

Vương Minh Kỳ không biết biết, quay sang nhìn Dương Đăng Phi.

Dương Đăng Phi lắc đầu, nói:

- Lão bộc không biết. Tổ chức Dị Sát có người đại diện chuyên môn đăng nhiệm vụ. Vì bảo đảm người ra giải thưởng không bị lộ bí mật làm hỏng phép tắc, bên cạnh mỗi người đại diện có ít nhất hai sát thủ cao cấp của tổ chức Dị Sát đi theo, mỗi cách nửa tháng thay phiên một lần. Người đại diện hơi có rục rịch gì là sẽ mất mạng ngay, những sát thủ cao cấp nghe lệnh người phụ trách chi nhánh.
- Ha ha ha! Không tìm được thì thôi.

Diệp Dương Thành không quá thất vọng, dù hắn không hỏi ra cũng đoán được tám, chín phần. Kẻ tuyên bố giải thưởng còn ai khác hơn một nam một nữ được Diệp Dương Thành bỏ qua?

Khóe môi Diệp Dương Thành cong lên, hắn lại hỏi:

- Vậy các người có biết trong bốn nam nhân có một người biết ấn ký linh hồn gì đó, bọn họ có thân phận gì?

Dương Đăng Phi ngay ra:

- Ấn ký linh hồn?

Sau đó Dương Đăng Phi gật đầu, nói:

- Đây là bốn sát thủ cao cấp chi nhánh Châu Á có tên Lam Quái, Hắc Yêu, Bạch Ma, Hỏa Quỷ. Lam Quái có bản lĩnh đặc biệt là ấn ký linh hồn. Bốn người này là đệ nhân A giai, năm ngoái mới tham gia vào tổ chức Dị Sát, nghe nói để trốn kẻ thù.

Khóe môi Diệp Dương Thành cong lên cười khê:

- Yêu Ma Quỷ Quái? Đúng thật.

Diệp Dương Thành định bước xuống lầu một lần nữa ngừng lại, nhíu mày hỏi:

- Phải rồi, các người có biết thời gian dị hóa của đệ nhân đến trình độ nhất định sẽ nổi điên không?

124. Chương 124: Trần Đây Khinh Thường

- Dị hóa đến thời gian nhất định sẽ nổi điên!?

Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi liếc nhau, thấy nghi hoặc trong mắt đối phương.

Dương Đăng Phi ngẫm nghĩ giây lát, trả lời:

- Chủ nhân, lão bộc chưa từng nghe nói có đệ nhân nào đột nhiên bị điên. Nhưng có khá nhiều người nắm giữ năng lực dị hóa dẫn đến tính cách thay đổi hẳn. Ví dụ bốn Yêu Ma Quỷ Quái mà chủ nhân vừa nhắc, tính cách của bọn họ đã thoát khỏi phạm trù người bình thường, cực kỳ vận vẹo.

Diệp Dương Thành đắm chiêu gạt gù. Tính cách hoàn toàn thay đổi, đây là tiêu chuẩn điên sao? Nghe mấy lời Dương Đăng Phi giải thích, Diệp Dương Thành hiểu một điều, đám đệ nhân không chú ý vấn đề tính cách thay đổi hẳn, bọn họ mặc nhận đương nhiên.

Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ giây lát, hỏi tiếp:

- Đối với những người tính tình thay đổi hẳn sẽ có thủ đoạn xử lý gì? Hoặc mặc kệ?
- Dương nhiên là mặc kệ.

Dương Đăng Phi trả lời ngay:

- Không ai sẽ vì lý do hoàn toàn đổi tính mà ra tay với đệ nhân, bởi vì sẽ khiến tất cả đệ nhân toàn thể giới phản đối. Không người nào muốn mạo hiểm đối địch thiên hạ.

Diệp Dương Thành gật nhẹ:

- Ừm!

Diệp Dương Thành không hỏi gì thêm, xoay người bước xuống lầu. Triệu Dung Dung bay bên cạnh Diệp Dương Thành, Vương Minh Kỳ và Dương Đăng Phi thì đi song song sau lưng hắn. Nhìn từ điểm này không khó nhìn ra khác biệt một chữ giữa linh thị và linh phó, đẳng cấp cách biệt rất nghiêm ngặt.

Suốt ngày hôm nay Diệp Dương Thành hầu như không nghỉ ngơi. Bám xác ruồi trâu xử lý tình vụ Lục gia, chạy như điên đuổi giết Hắc Yêu, Bạch Ma, Hỏa Quỷ, Lam Quái. Tuy lúc trước chờ Triệu Dung Dung tiến hóa cho Diệp Dương Thành chút thời gian nghỉ ngơi nhưng không đủ phục hồi tinh thần mệt mỏi.

Dù mệt Diệp Dương Thành vẫn phải đi cửa tiệm, hắn đã chuẩn bị tinh thần mở cửa tiệm thêm một tháng, lấy ba, năm chục vạn dưới gầm giường ra tiêu. Diệp Dương Thành sẽ đi cao ốc buôn bán nhà đất trả tiền mua nhà rồi dọn đi.

Mặc dù ở trong nhà được người thân, phụ mẫu yêu thương nhưng mang đến nhiều bất tiện cho Diệp Dương Thành. Nói là dọn đi không có nghĩa là Diệp Dương Thành luôn ở bên đó, hắn định ba ngày hai lần về nhà ở, ngẫu nhiên đi nhà mua ngũ cốc giải quyết bí mật không để ai biết.

Về xe cộ, giờ Diệp Dương Thành đã thỏa mãn, mau sớm hay muộn đều như nhau. Bây giờ Lục gia chắc chắn không còn đường lật kèo, sẽ không ai chú ý vào Diệp Dương Thành nhưng khi cần cần thận phải hết sức thận trọng. Mặc dù Diệp Dương Thành không sợ gây chuyện nhưng có câu nói sao đây, chi tiết quyết định thành công hoặc thất bại.

Diệp Dương Thành bước vào cửa tiệm, bỗng nghe đệ đệ Diệp Cảnh Long kêu lên:

- Ca đến rồi!

Thanh âm sột ruột và hân hoan.

Diệp Dương Thành dừng bước nhìn hướng phát ra thanh âm, Diệp Cảnh Long chen tới đứng cạnh hắn.

Diệp Dương Thành cười hỏi:

- Có chuyện gì?

Diệp Cảnh Long rất đắc ý trả lời:

- Có thành tích rồi!

Diệp Cảnh Long áp sát Diệp Dương Thành, kiêu ngạo hinh mũi nói:

- Bốn trăm tám mươi một điểm, đủ lên đại học!

Diệp Dương Thành cười khổ nói:

- Bốn trăm tám mươi một điểm?

Nhưng thi đậu là tốt rồi, hạng ba cũng kệ nó, quan trọng là hoàn thành tâm nguyện của phụ mẫu. Diệp Dương Thành không để bụng Diệp Cảnh Long khoe khoang trước mặt mình, dù sao lúc trước hắn thi được có hơn ba trăm điểm.

Diệp Dương Thành vừa chen lấn đi hướng quầy vừa nhìn Diệp Cảnh Long, hỏi chuyện liên quan trường đại học:

- Ghi tên trường nào trong bảng nguyện vọng?

Diệp Dương Thành khá thoải mái vấn đề lên đại học, chỉ cần đi đại học thì mặc kệ là hạng hai hay ba.

- Ghi học viện Cù Châu.

Diệp Cảnh Long cười nhăn nhở:

- Khoa chính quy!

Diệp Cảnh Long đắc ý, Diệp Dương Thành chỉ biết trợn trắng mắt:

- . . .

Diệp Dương Thành khó khăn chen lấn đến trước quầy, chưa kịp kéo ghế ngồi xuống Diệp Cảnh Long đã áp sát.

Diệp Cảnh Long ngập ngừng nói:

- Ca, hôm nay chúng ta tụ họp học sinh.

Trong tiệm quá ồn ào, Diệp Dương Thành không nghe rõ ràng, phản xạ hỏi:

- Học sinh gì?

Diệp Cảnh Long tưởng đâu Diệp Dương Thành hỏi thân phận bạn học, ngoan ngoãn trả lời:

- Là bạn cấp ba.

Diệp Cảnh Long trông chờ lấy tiền trong túi Diệp Dương Thành:

- Đã tốt nghiệp, cũng có thành tích thi đại học rồi, mọi người định mở tiệc rồi sẽ mời người đi mỗi ngã. Phải rồi, ca . . .

Diệp Dương Thành khẽ ừ:

- Gì?

Diệp Dương Thành ra hiệu Diệp Cảnh Long nói tiếp.

- Ca còn nhớ hôm trong bệnh viện ta đi thăm bạn học kia không?

Diệp Cảnh Long gãi tóc gáy, nói:

- Hôm chúng ta ra bệnh viện thì hấn cũng chuyển trường. Cứ nghĩ sau này không liên lạc được nữa, ai dè hấn tự liên lạc với chúng ta, nói buổi tối sẽ tham gia họp mặt. Ca xem . . .

Diệp Dương Thành xì cười nói:

- Nhãi ranh hỉ mũi chưa sạch, đang lấy vải thưa che mắt thánh?

Diệp Dương Thành kéo học tử rút ra hai nản khối tiền đưa tới trước mặt Diệp Cảnh Long:

- Chơi vui đi, chút nữa ta sẽ nói với phụ mẫu. Tối hôm nay người không về nhà?

- Vâng, các bạn nói ăn cơm rồi đi karaoke, sau đó đi bar . . .

Diệp Cảnh Long cầm tiền, hoàn thành mục đích, hấp tấp bỏ lại một câu rồi đi ngay. Diệp Dương Thành nhìn bóng lưng Diệp Cảnh Long, hấn cười khẽ. Tuổi trẻ . . . Thật tốt.

Diệp Dương Thành nghe Diệp Cảnh Long nhắc Triệu Dật Phong làm hấn nhớ tới hôm ấy đi bệnh viện thăm Trần Thiệu Thanh gặp một số chuyện. Diệp Dương Thành suy nghĩ nhóc con kia là nhi tử hay tôn tử của phó tỉnh trưởng thường vụ tỉnh Chiết Giang?

Diệp Dương Thành buồn cười lắc đầu, ném hết những suy nghĩ lung tung đi. Diệp Dương Thành vẫn không yên lòng, hấn móc điện thoại di động ra làm bộ gọi điện thoại.

Sự thật là Diệp Dương Thành nói chuyện với Triệu Dung Dung đứng cạnh mình:

- Dung Dung, nàg đi theo Cảnh Long, ta sợ tiểu tử này chút nữa uống say sẽ gây chuyện. Nếu có chuyện gì bất ngờ xảy ra hãy báo cho ta biết ngay, hiểu không?

Triệu Dung Dung cười ngọt ngào, cúi người sau đó biến mất. Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi nhìn vị trí Triệu Dung Dung đã đứng, vẻ mặt mong chờ. Vì sao người được phái ra ngoài không phải bọn họ?

Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi không kiềm được có suy nghĩ đó, và càng kính sợ Triệu Dung Dung hơn. Dù sao Triệu Dung Dung là cận thần của thần tôn, không so sánh được.

Diệp Dương Thành bận rộn trong tiệm, công việc buôn bán kém hơn hai ngày đầu khai trương một chút nhưng vẫn là người đến người đi, khách hàng chật tiệm. Diệp Dương Thành không chú ý thấy cửa tiệm thời trang phía xéo đối diện, Lưu Tuyết Oánh đứng ngó sang bên hẻm, biểu tình đầy nghi ngờ.

* * *

- Trần Thiếu Thanh!

Mặt Lâm Phong đen như lọ nổi nhìn Trần Thiếu Thanh mới từ bên ngoài về đồn công an.

Lâm Phong đập bàn giậm chân, tức giận quát:

- Trong mắt ngươi còn có sở trường ta đây?

Nghe Lâm Phong trách mắng, Trần Thiếu Thanh lại nhìn Trương Bảo Khang, chỉ đạo viên đứng trong phòng, gã hiểu lý do Lâm Phong kêu đến. Nhưng kêu Trần Thiếu Thanh chia công lao trokng tay mình cho bọn họ? Gã không ngốc.

Mặc dù Lâm Phong hiện là sở trưởng nhưng không chừng ngày mai sẽ . . . Sợ cái khỉ gì!

- Lâm sở trưởng nói cái gì vậy?

Trần Thiếu Thanh lộ vẻ mặt nai ngơ ngác:

- Tại sao bảo là trong mắt ta không có sở trưởng người đây? Nếu người có ý kiến gì với ta xin hãy nói thẳng ra đi, nếu không có gì thì ta còn vụ án chưa giải quyết xong, đang bận.

- Tốt, tốt lắm!

Nghe Trần Thiếu Thanh trả lời, Lâm Phong tức giận bật cười nói:

- Cánh cứng rồi đúng không? Không để ta vào mắt phải không? Ta hỏi người, hôm nay ta kêu người đến gặp ta thì người đang ở đâu? Mới làm phó sở trưởng đã lơ là nhiệm vụ, người có biết hôm nay trong trấn xảy ra chuyện gì không? Nếu như không có ta, chỉ đạo viên, Trương sở trưởng ở trong sở chỉ huy thì người biết sẽ xảy ra chuyện lớn cỡ nào?

Lâm Phong mắng phun nước miếng, Trương Bảo Khang đứng ra làm người hòa giải:

- Rồi rồi, lão Lâm. Tiểu Trần dù gì mới từ đội hiệp cảnh chuyển sang, lơ là một chút là bình tĩnh. Người đừng nổi nóng, để đồng chí khác nhìn thấy thì không hay.

Trương Bảo Khang trấn an Lâm Phong xong quay sang lạnh lùng liếc Trần Thiếu Thanh, nói:

- Tiểu Trần, người thật tình, xảy ra chuyện lớn như vậy mà không có mặt công tác. Chuyện hôm nay cho qua, sau này nhớ chú ý.

Trần Thiếu Thanh đứng yên không trả lời.

Chỉ đạo viên cho rằng Trần Thiếu Thanh bị hù sợ, nặn vẻ thân thiện nói:

- Tiểu Trần, chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Đợi chút nữa người quay về viết bài kiểm tra đưa lên, chúng ta cho qua việc này đi, người thấy sao?

Chỉ đạo viên nói xong, Lâm Phong có vẻ nổi khùng cũng nhìn Trần Thiếu Thanh chăm chăm. Mặc dù ánh mắt chỉ nhìn Trần Thiếu Thanh giây lát rồi dời sang nơi khác nhưng bày rõ ràng tâm tình của Lâm Phong.

Trần Thiếu Thanh cong môi cười nói:

- Viết kiểm tra? Không thành vấn đề.

Trần Thiệu Thanh liếc ba nam nhân kẻ xương người họa, bẻ ngón tay nói:

- Có phải trong kiểm tra viết Trần Thiệu Thanh ta, phó sở trưởng đồn công an Bảo Kinh Trấn lúc công tác tự ý rời vị trí công tác về nhà ngủ, không hay biết trong khu vực quản lý xảy ra vụ án lớn? May mắn có Lâm sở trưởng, chỉ đạo viên, Trương phó sở trưởng chăm chỉ công tác nhờ thế tránh cho thương vong lớn?

Trương Bảo Khang gật đầu ngay:

- Đúng, càng sâu sắc càng tốt!

Trần Thiệu Thanh nhún vai hỏi:

- Có giấy bút không? Ta viết liền.

Thoáng chốc Lâm Phong hết giận, gật đầu cười:

- Có, người đợi một chút.

Lâm Phong vừa đi vừa nói:

- Biết sai có thể sửa, vẫn là đồng chí tốt!

Trần Thiệu Thanh nhún vai không tỏ ý kiến, mắt lóe tia khinh thường.

125. Chương 125: Địa Ngục Không Cửa Người Cứ Đòi Vào

Triệu Dung Dung quay về, nàng đột ngột xuất hiện bên cạnh Diệp Dương Thành. Vừa lúc Diệp Dương Thành đang dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Khi Triệu Dung Dung xuất hiện, nàng im lặng không nói câu nào. Vì nhóm phụ mẫu, Vương Tuệ Tuệ có mặt nên Diệp Dương Thành không nói chuyện, lấy làm lạ liếc Triệu Dung Dung, cúi đầu dọn dẹp.

Diệp Dương Thành ra khỏi cửa tiệm, về nhà. Theo thường lệ Diệp Dương Thành kiểm kê 'lợi nhuận' hôm nay xong vác ba lô đen lên lầu, tùy tay ném ba lô lên giường.

Diệp Dương Thành quay đầu hỏi Triệu Dung Dung:

- Có chuyện gì xảy ra?

Triệu Dung Dung bần thần thẫn thờ, nghe Diệp Dương Thành hỏi giật mình tỉnh dậy. Triệu Dung Dung cúi mặt không dám đối diện với Diệp Dương Thành, phập phồng lo sợ đứng yên.

- A? Không . . . Không có . . .

Diệp Dương Thành nhìn bộ dạng của Triệu Dung Dung, bảo hấn làm sao tin tưởng nàng nói không có gì?

- Dung Dung, dù nàng muốn nói dối thì làm ơn nói giống thật chút.

Diệp Dương Thành không suy nghĩ nhiều, cứ tưởng rằng Diệp Cảnh Long say xỉn gây họa.

Diệp Dương Thành nói:

- Hãy nói thật đi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Diệp Dương Thành ý hỏi Diệp Cảnh Long nhưng nghe vào tai Triệu Dung Dung lại có ý khác, hàng nước mắt chảy dài xuống gò má.

Triệu Dung Dung quỳ trước mặt Diệp Dương Thành, nước nử cầu xin:

- Cầu chủ nhân tha cho đệ đệ của ta, hu hu . . . Đừng . . . Đừng giết hấn . . .

Diệp Dương Thành giật mình kêu lên:

- Đệ đệ của nàng? Nàng còn có đệ đệ trong trần?

Diệp Dương Thành mừng thay cho Triệu Dung Dung, lấy làm lạ hỏi:

- Lạ lùng, nàng có đệ đệ chẳng phải là chuyện tốt sao? Tại sao ta phải giết hần?

Triệu Dung Dung lộ biểu tình vui mừng:

- Chủ . . . Chủ nhân thật sự không giết?

Triệu Dung Dung vừa khóc vừa cười ngược nhìn Diệp Dương Thành:

- Thật sự . . . Không giết?

Diệp Dương Thành càng thấy lạ:

- Lạ không? Ta và hần trước kia không oán, gần đây không thù thì giết làm gì? Cho dù hần thật sự chọc vào ta, nghĩ tình nàng sẽ không giết hần.

Diệp Dương Thành vỗ mép giường, nói:

- Lại đây nói đằng hoàng, rốt cuộc là chuyện gì?

Triệu Dung Dung ngần ngừ, nàng đứng lên chậm rãi ngồi xuống cạnh Diệp Dương Thành, ánh mắt thấp thỏm liếc hần.

Triệu Dung Dung cúi đầu nói:

- Dung Dung nghe lời chủ nhân đi theo đệ đệ của chủ nhân . . .

Triệu Dung Dung đi theo Diệp Cảnh Long đến quán rượu lớn Kinh Uyển trong Bảo Kinh Trấn, nàng nhảy nhót rất là vui vẻ. Nhưng khi Triệu Dung Dung theo Diệp Cảnh Long đẩy phòng riêng trong quán rượu lớn Kinh Uyển, thấy ngay Triệu Dật Phong đang ngồi trò chuyện với các bạn học.

Triệu Dật Phong là ai? Đó là đệ đệ nuôi của Triệu Dung Dung khi còn sống. Tuy hai tỷ đệ mới quen biết vài tháng nhưng đối với Triệu Dung Dung từ nhỏ là cô nhi thì đây là tình thân khó có, nàng chết rồi vẫn nhớ Triệu Dật Phong, dù làm quỷ cũng không quên.

Triệu Dung Dung rất yêu thương đệ đệ nuôi, khi nàng thấy Triệu Dật Phong ngồi trong phòng riêng suýt hiện hình nhận nhau với gã. May mà chút lý trí cuối cùng ngăn Triệu Dung Dung lại, nàng vẫn tới trước mặt Triệu Dật Phong, nhìn ngắm gã thật kỹ, nhìn gã làm người ngoại nổi nhớ nhưng mỗi ngày.

Triệu Dung Dung xem Triệu Dật Phong nói cười, nói dao to búa lớn với các bạn học, nhìn cơ thể gã vẫn mảnh khảnh, nhìn gã cười tươi, trong lòng nàng thấy vô cùng an ủi.

Triệu Dung Dung không hy vọng nhìn thấy nét lo âu, buồn rầu trên mặt Triệu Dật Phong. Triệu Dung Dung yêu thương Triệu Dật Phong như thể dồn hết khát vọng tình thân vào người gã, tình yêu là vô tư, tình thân cũng vậy.

Cứ tưởng gặp gỡ Triệu Dật Phong là ông trời sắp đặt, nhưng Triệu Dung Dung không ngờ khi cuộc họp mặt học sinh gần tàn tiệc thì hai nam nhân cao to đẩy cửa vào phòng riêng mang Triệu Dật Phong đi.

Triệu Dung Dung đi theo, cùng Triệu Dật Phong, hai nam nhân vào một phòng khác nằm ở phía xéo qua phòng họp mặt học sinh. Trong căn phòng trừ Triệu Dật Phong, hai nam nhân ra, có năm nam hai nữ ngồi. Chín người trò chuyện với Triệu Dật Phong lộ ra nội dung khiến Triệu Dung Dung rợn tóc gáy.

Triệu Dật Phong trở lại Bảo Kinh Trấn, mục đích chuyến đi không phải tìm Triệu Dung Dung mà là . . . Giết chết Diệp Dương Thành!

Bảy nam hai nữ, Triệu Dật Phong đều là dị nhân. Nghe bọn họ trò chuyện mơ hồ lộ ra tin tức đến Bảo Kinh Trấn để giết dị nhân.

Triệu Dung Dung ở bên cạnh Diệp Dương Thành thật lâu, biết đám dị nhân này nhắc dị nhân Bảo Kinh Trấn ý chỉ ai, chính là Diệp Dương Thành, chủ nhân của Triệu Dung Dung! Một bên là đệ đệ nuôi, bên kia là chủ nhân trung thành tuyệt đối, Triệu Dung Dung sắp điên.

Triệu Dung Dung nghe Triệu Dật Phong, bảy nam hai nữ đối thoại tiếp, nàng nghe được nội dung càng khó chấp nhận hơn. Tối hôm nay Triệu Dật Phong tham gia họp mặt học sinh là nhằm vào Diệp Cảnh Long. Trước mắt Triệu Dật Phong chưa xác định Diệp Dương Thành là dị nhân Bảo Kinh Trấn nhưng nhìn hành động của gã rõ ràng là nghi ngờ Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành nghe Triệu Dung Dung nói đến đây thì nhú chặt mày, Triệu Dật Phong . . .

Hôm trong phòng bệnh đúng là Diệp Dương Thành hơi sốt ruột, để lộ ra ý định xuống tay với thuộc hạ của Lục Vĩnh Huy và bị Triệu Dật Phong biết được. Đêm Triệu Dật Phong rời khỏi Bảo Kinh Trấn, Lục Vĩnh Huy bị ám sát trong nhà riêng.

Mặt Diệp Dương Thành xanh mét đứng bật dậy, người đầy sát khí:

- Bọn họ đang ở đâu?

Cho đến nay núp trong bóng tối là chỗ dựa lớn nhất của Diệp Dương Thành, là bảo đảm chắc chắn nhất cho hắn thông dong ứng đối dị nhân trả thù. Một khi tin tức Diệp Dương Thành là dị nhân bị truyền ra . . .

Diệp Dương Thành không hẳn chắc có thể thoải mái ứng đối dị nhân ồ ạt tấn công. Diệp Dương Thành có thể giết dị nhân, thu đám người này làm linh phó. Nhưng điều kiện là thân phận của Diệp Dương Thành tuyệt đối không bị lộ ra! Một khi thân phận bộc lộ thì Diệp Dương Thành mất đi chỗ dựa, bảo đảm lớn nhất, từ trong bóng tối thoải mái lộ ra trước mặt trời nóng bỏng. Từ nay cuộc sống của Diệp Dương Thành sẽ lộn xộn, người nhà nằm trong vòng nguy hiểm.

Diệp Dương Thành không cho rằng hắn là người tốt. Trong tình huống an toàn thì lòng từ bi không có gì đáng trách, nhưng nếu vào lúc này Diệp Dương Thành lo nghĩ cho Triệu Dung Dung, từ bi tha ừ dị nhân bao gồm Triệu Dật Phong thì hắn không tên Diệp Dương Thành!

- Chủ nhân . . .

Triệu Dung Dung thấy mặt Diệp Dương Thành xanh như tàu lá chuối, cảm nhận sát khí lạnh lẽo phát ra từ người hắn. Triệu Dung Dung quỳ xuống đất, dập đầu liên tục.

Triệu Dung Dung nức nở nói:

- Cầu xin chủ nhân, Dung Dung van xin chủ nhân đừng giết hắn! Đừng giết hắn được không . . . Chủ nhân . . .

Diệp Dương Thành cúi đầu nhìn Triệu Dung Dung quỳ gối, dời mắt sang chỗ khác, giọng điệu cứng ngắt hỏi:

- Bọn họ - Đang - Ở đâu!?

Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi đứng một bên không dám thở mạnh. Diệp Dương Thành toát ra áp lực đậm đặc khiến Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi khó thể chịu đựng, lúc này hai thật sự làm sao dám nói tiếng nào?

- Chủ nhân . . .

- Nói! Bây giờ bọn họ . . .

Diệp Dương Thành nói một nửa thì ngừng, nhắm mắt lại, đầu óc hiện lên mặt mũi Triệu Dật Phong, chậm rãi lấp ráp, điều chỉnh. Rất nhanh Diệp Dương Thành nắm rõ vị trí Triệu Dật Phong đang ở. Khi Diệp Dương Thành cảm nhận vị trí của Triệu Dật Phong thì mặt càng khó xem hơn.

- Muốn chết!

Dưới đèn đường mờ tối, mười người đứng ở ngã ba đường cách nhà Diệp Dương Thành chưa tới mười thước. Triệu Dật Phong mặc quần bò màu xám trắng, áo sơ mi trắng đứng ngay giữa đám người.

Mười người đang trò chuyện, có mấy người đốt thuốc lá phun khói.

Triệu Dật Phong héch càm:

- Là căn nhà đó.

Triệu Dật Phong nhìn tầng bốn đốt sáng đen nhà Diệp gia, nhỏ giọng nói:

- Chúng ta đã đến nhưng sao hần không có chút động tĩnh nào?

- Có xác định bây giờ hần ở trong nhà không?

Một nữ nhân khoảng hai mươi tám, chín tuổi nhúu mày hỏi:

- Có khi nào . . .

Nữ nhân chưa nói hết câu thì Triệu Dật Phong khê kêu:

- Ủa?

Triệu Dật Phong nhỏ giọng nói:

- Mọi người đừng nhúc nhích, hần đã đến.

- Cái gì? Rồi rồi, biết.

Diệp Dương Thành từ đầu đường Khê Tân đi về nhà mình, tay cầm một chiếc điện thoại di động đặt bên tai.

Diệp Dương Thành đang trò chuyện với ai ở đầu dây bên kia, liên tục gật đầu, nói:

- Được được, người ở đó chờ chút, khoảng năm phút nữa ta sẽ đến, đúng đúng, năm phút! Rồi, không gặp không về . . .

Diệp Dương Thành nói xong mấy câu cuối đặt di động xuống, giả bộ ấn nút tắt máy nhét vào túi quần. Diệp Dương Thành bước tới cửa nhà nhưng không ngừng lại, hần đi thẳng đằng trước.

Diệp Dương Thành đi ngang qua mười người Triệu Dật Phong đứng ở đường cái đối diện, hần không chút che giấu ngoái đầu lại nhìn rồi thản nhiên đi tiếp. Mười người Triệu Dật Phong ngạc nhiên tròn mắt.

Mãi khi Diệp Dương Thành đi xa, một nam nhân do dự hỏi:

- Các người nói xem có phải chúng ta lầm rồi không?

Mắt Triệu Dật Phong lóe tia căm hờn:

- Mặc kệ có đúng hay không, theo đuôi thăm dò đã!

Triệu Dật Phong giậm chân đi đầu bám đuôi Diệp Dương Thành. Bảy nam, hai nữ khác do dự một lát sau cũng đi theo.

Diệp Dương Thành đi đằng trước nghe tiếng vang sau lưng, khóe môi cong lên lạnh lùng. Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại cứ vào.

126. Chương 126: Đưa Đệ Đệ Lên Đường

Diệp Dương Thành không cảm thấy hần là loại người lạm sát, đến nay kẻ chết trong tay hần toàn là người đáng chết. Diệp Dương Thành ười người Triệu Dật Phong một cơ hội.

Nếu bọn họ rời đi, có lẽ Diệp Dương Thành sẽ nể tình Triệu Dung Dung tha cho. Lúc trước Diệp Dương Thành diễn màn kịch vì xóa bỏ nghi ngờ của đám người, nếu bọn họ dời ánh mắt nghi ngờ sang hướng khác hần thật sự sẽ tha cho họ một con đường sống, với điều kiện là tước đoạt năng lực dị hóa.

Giờ thì đúng là thiên đường có lối nhưng không đi, địa ngục không cửa lại cứ vào. Thân phận là bảo đảm lớn nhất của Diệp Dương Thành, hắn không ngốc nghếch để mặc bí mật của mình bị lộ ra.

Diệp Dương Thành và Triệu Dật Phong không có quan hệ gì, chỉ gặp một lần trong bệnh viện, không để lại ấn tượng tốt lành gì.

Tuổi nhỏ đã có nhiều mưu mô, Diệp Dương Thành suýt bị Triệu Dật Phong lừa, đối với người như vậy tất nhiên phải ưu tiên giữ bí mật ỉn. Thứ hai, Triệu Dật Phong khiến Diệp Dương Thành cảm thấy bị uy hiếp. Diệp Dương Thành chắc chắn rằng lần này hắn từ bi thánh mẫu tha cho Triệu Dật Phong thì mai sau gã sẽ là đối thủ mạnh nhất.

Diệp Dương Thành không biết tại sao mình có suy nghĩ này, chưa từng suy ngẫm sâu xa. Diệp Dương Thành chỉ biết rằng tối nay, mười người này phải chết!

Vì thuận lợi tiêu diệt, Diệp Dương Thành sử dụng thần quyền nhất Triệu Dung Dung trong phòng mình, trong vòng hai mươi phút không cho nàng bước ra khỏi cửa phòng dù cho nửa bước! Nữ nhân là để yêu, điều này đúng, nhưng vì lời van xin của nữ nhân bộc lộ bí mật lớn nhất . . . Diệp Dương Thành không làm được!

Đèn đường hai bên mờ tối, bóng lưng Diệp Dương Thành bị kéo thật dài. Diệp Dương Thành đi dọc theo suối Kinh bước nhanh hướng ao Thạch Môn. Vì gạt bỏ lo lắng của đám người Triệu Dật Phong, lúc trước Diệp Dương Thành đặt sẵn đồng hồ báo thức trong di động lúc này vang lên.

- A . . . A . . . A nội yêu!

(tham khảo Tây Du Ký: Đường Tăng)

Tiếng chuông khiến người nổi da gà reo vang trên đường cái im ắng. Diệp Dương Thành mót di động ra, không ngó quanh quất, rất là tự nhiên đặt bên tai.

Diệp Dương Thành lén tắt nhạc chuông, giờ là lúc tự nói nhảm:

- A lô, ta sắp đến rồi, chờ chút nữa! Ừ, rồi, đến ngay!

Đám người Triệu Dật Phong nghe tiếng chuông vang lên thì dừng bước, Diệp Dương Thành nói chuyện xóa đi lo lắng trong lòng bọn họ. Đám người cảm thấy là lạ nhưng không tìm ra được sơ hở, kiên nhẫn giữ khoảng cách hai mươi thước không nhanh không chậm theo đuôi Diệp Dương Thành.

Bọn họ không hay biết bây giờ khoảng cách khổng lồ chế dị biến giả, biến dị phản thần giả của Diệp Dương Thành đã đến sáu mươi thước. Cự ly hai mươi thước đúng là khoảng cách chết chóc hoàng kim.

Diệp Dương Thành dẫn mười người xuyên qua bờ đê suối Kinh, đi qua cầu cong cuối Thạch Môn Thôn. Lúc này Diệp Dương Thành đi trên than đá bên dòng suối, bước tới thêm vài bước là ao Thạch Môn xanh âm u, mỗi năm lấy nhiều mạng người.

Trong khoảnh khắc không khí trở nên nặng nề. Đám người Triệu Dật Phong ngốc đến mấy cũng phát hiện ra trong đó có điều khác, trực giác làm bọn họ dừng bước nhìn Diệp Dương Thành đi xa ba chục thước. Đám người do dự có nên tiếp tục theo sau?

Diệp Dương Thành đi không nhanh không chậm, trong lòng có chút chần chờ. Mười người Triệu Dật Phong đang ở khu vực hẻo lánh, đêm hôm khuya khoắt sẽ không có ai đi ngang qua. Nhưng bờ đê là chỗ cực tốt cho các đôi tình nhân tâm sự lười chim biển, lỡ bị người phát hiện sẽ rất rắc rối.

Triệu Dật Phong là thủ lĩnh đội mười người, gã do dự một lúc sau quyết định:

- Đi theo, nhìn xem rốt cuộc hắn muốn làm cái quỷ gì!

Quyết định của Triệu Dật Phong làm Diệp Dương Thành cách bọn họ gần bốn mươi thước thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Dương Thành quẹo cua, vào cảng tránh gió. Bên phải là cỏ lau rậm rạp, bên trái là ao Thạch Môn sâu không thấy đáy. Diệp Dương Thành ngừng bước, trong bóng tối xòe tay không thấy năm ngón, hắn dùng đôi mắt bình thường nhìn chăm chăm góc cua đằng trước chờ Triệu Dật Phong đến.

Cách nhau không đến bảy, tám giây, Triệu Dật Phong thấy Diệp Dương Thành biến mất ở cửa quẹo thì không rảnh lo nghĩ che giấu tung tích, dẫn chín người kia chạy nhanh. Chớp mắt mười người vào sân tử hình Diệp Dương Thành đã chọn sẵn cho bọn họ.

Trong bóng tối, Diệp Dương Thành dựa vào giác quan thứ sáu nhảy bén cảm giác mười người đến.

Cái gọi là thua người không thua trận, Diệp Dương Thành biểu hiện cực kỳ bình tĩnh nói:

- Hoan nghênh.

Đám người Triệu Dật Phong vừa lộ mặt đã nghe Diệp Dương Thành nói hoan nghênh.

Giọng nói bình tĩnh của Diệp Dương Thành làm Triệu Dật Phong biến sắc mặt, tay chỉ vào Diệp Dương Thành đứng bên bụi cỏ lau trong hắc ám.

- Quả nhiên là người!

Triệu Dật Phong gần giọng nói:

- Ác tặc, hôm nay ngươi không chạy được!

Khóe môi Diệp Dương Thành cong lên, hẩn mơ hồ thấy mấy bóng người lắc lư trước mặt, không thấy rõ bộ dáng đám người Triệu Dật Phong. Tuy nhiên Dương Đằng Phi đứng chắn trước mặt Diệp Dương Thành đã vạch rõ chi tiết nhóm người này: Triệu Dật Phong B giai, hai nữ nhân A giai, số còn lại chỉ là là bsp.

Đám người Triệu Dật Phong không quay biết lúc bọn họ quẹo vào cổng tránh gió này đã bị Vương Minh Kỳ cắt đứt đường lui. Trước mặt Diệp Dương Thành là Dương Đằng Phi tương đương với dị nhân S giai. Nếu bọn họ biết tình huống của mình sẽ cầm đầu bỏ chạy hay tử chiến đến cùng?

Cơ mặt Triệu Dật Phong vận vẹo:

- Ngươi giết Phương ca.

Nỗi căm hờn đậm đặc làm Triệu Dật Phong đánh mất lý trí, dù gì gã chỉ là học sinh. Nếu hôm nay Triệu Dật Phong sống sót rời đi, có lẽ một ngày nào đó gã sẽ trưởng thành nhân vật khiến Diệp Dương Thành kiêng dè, nhưng với điều kiện gã sống sót rời đi. Giọng Triệu Dật Phong tràn ngập sát ý đặc quánh.

Triệu Dật Phong chỉ vào Diệp Dương Thành, hận thù nói:

- Còn cướp đi dị năng của nhóm Tường ca, hôm nay ta muốn ngươi nợ máu trả bằng máu!

- A? Dựa vào cái gì? Bằng vào mấy con gà đất chó nhà các người sao?

Diệp Dương Thành bật cười nói:

- Huênh hoang!

- Hừ! Có huênh hoang hay không đánh rồi biết!

Mắt Triệu Dật Phong bắn ra tia sắc lạnh, gã sờ bên hông rút cây súng ngắn ra. Chín người khác hành động đồng loạt, cũng mang theo súng ống. Trong khoảnh khắc mười họng súng nhắm ngay Diệp Dương Thành, chùm sáng tuyến hồng ngoại tập trung vào trán, trái tim của hắn. Bốn cây súng phong tỏa mọi đường lui của Diệp Dương Thành.

Triệu Dật Phong cười to bảo:

- Cho dù ngươi là dị nhân S giai cũng không làm được gì! Đây là súng ngắn mới nhất được quân đội chuyên môn nghiên cứu, chế tạo ra để đối phó dị nhân. Có biết không? Viên đạn thuần bạc với đầy gai. Lúc thực nghiệm bắn vào người đám tử tù một phát thủng lỗ lớn.

- Dù ngươi có năng lực tự động chữa lành thân thể cũng không tránh khỏi tổn thương từ vũ khí này. Ha ha ha ha ha ha! Họ Diệp, ngày này san năm là ngày giỗ của phát ra!

Khóe mắt Diệp Dương Thành chú ý thấy một bóng trắng chợt lóe qua cửa quẹo, giơ tay ngăn đám người Triệu Dật Phong lại:

- Chờ chút!

Diệp Dương Thành nói:

- Được rồi, hiếm khi được các người xem trọng, kiếm được cả vũ khí quân đội đối phó với ta. Ta chịu thua, nhưng trước khi chết ta muốn hỏi người một vấn đề, Triệu Dật Phong!

- Nói đi!

Súng trong tay Triệu Dật Phong nhắm vào người Diệp Dương Thành, cảm giác nắm đại lục làm gã lạc lối. Có lẽ Diệp Dương Thành ở trong mắt Triệu Dật Phong là con kiến mặc gã giẫm đạp. Một con kiến có thể gây sóng gió lớn bao nhiêu?

Trong hắc ám, mặt Diệp Dương Thành rần đanh:

- Người còn nhớ Triệu Dung Dung, tỷ tỷ nuôi của người không?

Diệp Dương Thành nhấn mạnh từng chữ:

- Bây giờ nàng đang nằm trong tay ta, chỉ cần người tha cho ta sống là nàng sẽ được tự do.

Nghe cái tên thốt ra từ miệng Diệp Dương Thành, Triệu Dật Phong ngây người:

- Triệu Dung Dung?

Câu tiếp theo khiến Diệp Dương Thành xóa bỏ mọi do dự.

- Ha ha ha ha ha ha! Diệp Dương Thành ơi Diệp Dương Thành, kẻ làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết. Chỉ cần giết người, nàng chết sống liên quan gì ta?

- Tỷ tỷ nuôi, ha ha, buồn cười! Ta đường đường là tôn tử của phó tỉnh trưởng, xưng hô tỷ đệ với một y tá trong bệnh viện sao? Nực cười hơn là người dùng nàng làm con tin bàn điều kiện với ta?

Nói đến đây Triệu Dật Phong nét mặt sa sầm nói:

- Nói nhắm hết chưa?

Câu tiếp theo đại khái là: Nếu nói xong người có thể lên đường.

Triệu Dật Phong không chú ý thấy khi gã nói hàng loạt lời trên, một người xuất hiện bên cạnh Diệp Dương Thành, một nữ nhân mắt đầm lệ.

Nữ nhân ghen ngào nói:

- Ra tay đi.

Diệp Dương Thành liếc Triệu Dung Dung nhỏ giọng khóc, thanh âm rất nhỏ.

Triệu Dật Phong cứ tưởng Diệp Dương Thành nói câu kia là chuẩn bị xuống suối vàng, nhưng thật ra hắn nói với Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi.

Diệp Dương Thành vừa thốt lời, Triệu Dung Dung vụt ngẩng đầu đứng trước mặt Diệp Dương Thành.

Triệu Dung Dung cắn môi nói:

- Chủ nhân, xin cho phép Dung Dung . . . Đưa đệ đệ lên đường.

Diệp Dương Thành hít sâu, chậm rãi gạt đầu:

- . . .

Khi Diệp Dương Thành gạt đầu cũng là lúc đám người Triệu Dật Phong sốt ruột bóp cò súng.

Đùng đoàng đoàng!

Tiếng súng rất nhỏ, là súng ngắn cách âm.

Khi đám người Triệu Dật Phong định bắn Diệp Dương Thành thùng lỗ chỗ bỗng có sóng cuộn cuộn ập vào mặt, đạn thuần bạc hóa thành bãi chất lỏng giữa không trung.

Triệu Dật Phong giật mình nhìn hiện tượng này:

- Băng Hỏa Song Sát?

Triệu Dật Phong chợt nhớ ra một điều, trợn to mắt tròn xoe nói:

- Các người . . .

Phập!

Lưỡi dao mỏng như cánh ve nửa trong suốt lạng lẽ xẹt qua cổ Triệu Dật Phong.

127. Chương 127: Hắn Còn Có Tư Cách Không?

Rầm bịch!

Triệu Dật Phong trợn to mắt nhìn nữ nhân đột nhiên xuất hiện cầm dao lấy mạng gã, mặt mày tràn đầy khó tin. Triệu Dật Phong há mồm muốn nói chuyện nhưng không thể thốt ra một chữ nào, cuối cùng nặng nề té xuống đất. Triệu Dật Phong trợn tròn mắt, biểu tình chết không nhắm mắt.

Ngay khi Triệu Dật Phong ngã xuống, bên Diệp Dương Thành cũng có hành động. Diệp Dương Thành ra lệnh xóa sổ, bảy nam hai nữ đi theo Triệu Dật Phong chết đứng tại chỗ, tắt thở.

Diệp Dương Thành quay đầu dặn dò Dương Đăng Phi:

- Dọn dẹp sạch sẽ.

Diệp Dương Thành bước tới gần Triệu Dung Dung đứng bên cạnh xác Triệu Dật Phong đang khóc sụt sùi.

Diệp Dương Thành ngần ngừ một lúc sau vịn vai Triệu Dung Dung, nói:

- Hắn đã không còn là Triệu Dật Phong mà nàng quen. Đi, chúng ta về nhà.

Triệu Dung Dung khóc ròng rã, giọt lệ rơi, giọt nước mắt dùng linh lực biến ra chưa chảy qua gò má đã bị thu về. Diệp Dương Thành cảm nhận được nỗi bi thương của Diệp Dương Thành.

Triệu Dật Phong chết khiến Triệu Dung Dung mất đi quyền luyện tình thân cuối cùng. Lời Triệu Dật Phong nói trước khi chết khiến Triệu Dung Dung từ bỏ mộng mơ. Đúng rồi, Triệu Dật Phong là tôn tử của phó tể tướng làm sao xưng hô tỷ đệ với một y tá nhỏ của bệnh viện? Triệu Dung Dung không suy tính thiệt hơn nhiều, nàng chỉ muốn khóc, khóc to ra, khóc vật vã.

Diệp Dương Thành đứng một bên nhẹ vỗ lưng Triệu Dung Dung, yên lặng an ủi tâm hồn bị thương của nàng.

Diệp Dương Thành biết rõ Triệu Dật Phong thay đổi, trong hơn một tháng gần gũi tính cách của gã hoàn toàn thay đổi.

Tăng trưởng năng lực dị hóa là một nguy nhân, có lẽ ba người Diêm Chí Tường, Phương Nguyệt Hoa gặp nguy hiểm là nguyên nhân chủ yếu làm Triệu Dật Phong hoàn toàn đổi tính.

Diệp Dương Thành chỉ có thể chôn vùi sự thật vào bụng, hấn hy vọng Triệu Dung Dung kiên cường vượt qua quá khứ, suy nghĩ rộng thoáng, chuyện cũng không có gì.

Về nhà, Triệu Dung Dung nằm trên giường, nhắm mắt lại. Triệu Dung Dung chỉ có thể dùng tu luyện xóa đi đau đớn động trong lòng. Diệp Dương Thành nhìn Triệu Dung Dung nhắm mắt như đang ngủ, hấn khẽ thở dài, ngồi dậy bên mép giường.

Mấy phút sau, Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi phụ trách dọn dẹp hiện trường quay về phòng Diệp Dương Thành.

Ánh mắt Diệp Dương Thành ý hỏi, Dương Đăng Phi khom người nói:

- Thưa chủ nhân, đã dọn dẹp sạch sẽ, tro cốt ném vào ao Thạch Môn.

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, nói:

- Ủm!

Về mặt Diệp Dương Thành tràn đầy mệt mỏi, nói:

- Hai người đi ra cửa nghỉ ngơi, ta muốn ngủ.

Một đêm bình yên. Bảy giờ hai mươi phút buổi sáng hôm sau, Triệu Dung Dung vẫn như mọi khi làm đồng hồ báo thức kêu Diệp Dương Thành thức tỉnh khỏi giấc mộng. Về mặt tuyệt vọng của Triệu Dung Dung tối hôm qua như cơn mơ biến mất sạch.

Triệu Dung Dung cười ngọt ngào nói:

- Chủ nhân, dậy đi.

Diệp Dương Thành mơ hồ tỉnh ngủ, bị biểu hiện của Triệu Dung Dung làm giật mình. Nhưng ngẫm kỹ Diệp Dương Thành đại khái hiểu lý do tại sao Triệu Dung Dung có biểu hiện như vậy.

Nếu Triệu Dung Dung muốn quên chuyện ngày hôm qua thì Diệp Dương Thành sẽ không nhắc lại.

Diệp Dương Thành ngáp dài, chép miệng thản nhiên nói:

- Ủm! Cho ta ngủ thêm một lúc, bảy giờ rưỡi hãy kêu ta . . .

- Dậy đi!

Triệu Dung Dung không chịu thua, cười khúc khích đẩy Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân hôm qua đã nói muốn dắt chó đi dạo!

Diệp Dương Thành kinh ngạc hỏi:

- A? Ta có nói như vậy sao?

Giây lát sau Diệp Dương Thành đoán được Triệu Dung Dung nghĩ gì, hần không chọc thủng, thuận nước giong thuyền làm bộ nhớ ra:

- A! Suýt chút quên, vậy dậy thôi.

Triệu Dung Dung chủ động muốn quên mất đoạn ký ức kia, dời chú ý vào chỗ khác. Diệp Dương Thành rất vui lòng xem Triệu Dung Dung lãng quên Triệu Dật Phong, Nhung Cầu trên sân thượng là lựa chọn thay thế tốt nhất.

Triệu Dung Dung hầu hạ Diệp Dương Thành mặc đồ, hần vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt thật nhanh. Diệp Dương Thành dẫn dò Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi trông nhà, hần thì dắt Nhung Cầu, Triệu Dung Dung xuống lầu.

Ngày hôm qua phụ mẫu mới từ chức công xưởng, hôm nay nghỉ xả hơi chắc sẽ không dậy sớm. Tuy Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương biết trên sân thượng có một con chó nhưng chưa leo lên xem bộ dạng con chó như thế nào.

Nếu Diệp Hải Trung Ngô Ngọc Phương đột nhiên trông thấy Nhung Cầu cao gần một thước chắc sợ đứng tim. Diệp Dương Thành thuận lợi xuống lầu, ra khỏi nhà, hần dắt Nhung Cầu đi trên ghềnh đá suối Kinh.

Lòng Diệp Dương Thành máy động, ngoái đầu hỏi Triệu Dung Dung:

- Dung Dung, Nhung Cầu có thể thấy nàng không?

Triệu Dung Dung gật đầu, nói:

- Có thể.

Hai tay Diệp Dương Thành tự nhiên ôm cánh tay Diệp Dương Thành, cười tủm tỉm nói:

- Nhưng Nhung Cầu nhìn thấy Dung Dung thì người khác cũng có thể.

- Vậy sao . . .

Diệp Dương Thành dừng bước, ngẫm nghĩ, cuối cùng cười giễu mình nẩy ý lung tung.

Diệp Dương Thành mang theo Nhung Cầu đi dạo trên ghềnh đá ba phút. Nhung Cầu ở trên nóc nhà không một cọng cỏ một ngày một đêm, lúc này nó co chân chạy nhảy, thường làm một số hành động rất đáng yêu. Ai nhìn thấy Nhung Cầu bây giờ rất khó liên tưởng đến bộ dạng uy vũ trong rừng núi.

Nhung Cầu thường hành động làm Diệp Dương Thành cười ngoác mang tai. Triệu Dung Dung càng không chịu nổi, nàng ôm bụng cười nắc nẻ. Tiếng cười trong trẻo tựa chuông ngân chỉ mình Diệp Dương Thành nghe thấy.

Diệp Dương Thành không chú ý thấy đằng sau sự vui vẻ che giấu nỗi đau rướm máu, dù bây giờ Triệu Dung Dung cười rạng rỡ thì đầu chân mày vẫn ưu sầu.

Thời gian là liều thuốc hay, hy vọng thời gian trôi qua giúp Triệu Dung Dung hoàn toàn vượt qua. Chuyện tối hôm qua nếu tính cặn kẽ thì đó là Triệu Dật Phong không biết chết sống tự đâm đầu vào, còn là điều cấm kỵ Diệp Dương Thành miễn cảm nhận.

Lặng lẽ phát tài là tin điều Diệp Dương Thành đang tôn thờ, nếu lộ ra trước ánh sáng thì hẳn còn phát tài âm thầm cái gì? Trời biết hôm nào bị người cắt cổ.

Chuyện liên quan sự sống chết của mình, ai rảnh đại từ bi tha cho kẻ tùy thời uy hiếp mình? Dù đối phương chỉ là một học sinh!

Bảy giờ bốn mươi phút, Diệp Dương Thành cùng Triệu Dung Dung, dắt Nhung Cầu đi hướng cửa tiệm. Trên đường đi Triệu Dung Dung huyền thuyên lú lú, nàng không biết càng tỏ ra hoạt bát càng khiến Diệp Dương Thành đau lòng hơn.

Con người không phải cỏ cây, sao có thể vô tình? Triệu Dung Dung biểu hiện khác lạ càng làm Diệp Dương Thành quan tâm đến nàng hơn. Một nữ nhân luôn suy nghĩ ình hỏi xem có ai không động lòng? Dù Triệu Dung Dung chỉ là linh thể, không có xác thịt.

Lục gia, Tinh Diệu tập đoàn, sông bạc Lục gia vân vân lúc trước toàn là cái tên hoành hành Ôn Nhạc huyện trong một đêm biến thành chuột chạy qua đường ai gặp đều ghét. Chính phủ Ôn Nhạc huyện cũng rắn được giới truyền thông khen nức nở.

Có lẽ lo lắng tình hình khuếch tán ra xa, các đại nhân vật to bự chú ý, vụ án hủy diệt Lục gia cố gắng thu hẹp trong phạm vi nhất định, không lan ra ngoài. Lý do rất đơn giản.

Quan trường bản thủ xấu xa, ai dám vỗ ngực bảo mình trong sạch? Người bên dưới gặp họa, gây lớn chuyện thì không ai trốn thoát dính líu. Kết quả trọn vẹn, Lục gia bị hủy diệt, các lãnh đạo, đồng chí Ôn Nhạc huyện thở phào. Ít nhất ghế của bọn họ không mất, dù cấp trên mặt ngoài khen ngợi ngầm trách móc nhưng không quan trọng, giữ được cái mũ là tốt nhất.

Chỉ có Lục gia xui xẻo, sản nghiệp to lớn trong một đêm bị thanh lý sạch sẽ, đám người ngồi ăn chờ chết cuối cùng nhận ra sự việc nghiêm trọng. Tất cả chạy tán loạn, đoàn người Lục gia hoặc là về quê, hoặc là có bản lĩnh trốn ra nước ngoài. Trong một đêm đám người biến mất sạch.

Trong văn phòng cục trưởng đồn công an Ôn Nhạc huyện đang diễn ra cuộc khắc khẩu kịch liệt.

- Ta không đồng ý!

Huyện trưởng đại nhân nghe tin chạy tới sắc mặt âm trầm nói:

- Hiệp cảnh chuyển chính thức đã là ngoại lệ, vài ngày sau lại chuyển thành phó sở trưởng, hiện tại đề bạt nữa? Tuyệt đối không thể! Cho dù lần này hẳn lập công lớn, cho huy hiệu huân chương nhị đẳng là được, cất nhắc thì miễn!

Trầm Vũ Phàm, thư ký huyện ủy đến sớm hơn huyện trưởng biểu tình nghiêm túc nói:

- Đúng vậy! Lão Vu, điều này không hợp phép tắc.

Trầm Vũ Phàm nhìn Vu Tô Nhạc, nói:

- Làm gì có chuyện một tháng liên tục tăng ba bậc? Huống chi bên chúng ta không có danh ngạch trống, người muốn cất nhắc nhưng nâng hân đi đâu? Đến vị trí nào!?

Vu Tô Nhạc liếc Trầm Vũ Phàm thư ký huyện ủy, lại nhìn mặt huyện trưởng, dịu giọng nói:

- Sở trưởng!

- Tạm thời cho làm sở trưởng, cụ thể thì xem biểu hiện tiếp theo của hân như thế nào.

- Sở trưởng cũng không được!

Huyện trưởng phản đối ngay:

- Trong nam nhân mặc đồ tây trắng huyện bây giờ không thiếu số sở trưởng, người định điều hân đi đâu?

Vu Tô Nhạc đã có quyết định, không suy nghĩ giây nào mở miệng nói:

- Ở Bảo Kinh Trấn.

- Tiểu Trần đồng chí dù sao là dân bản xứ Bảo Kinh Trấn, hiểu biết tình huống bên đó, sắp xếp hân làm sở trưởng, về tình về lý đều ổn.

Nghe Vu Tô Nhạc nói, Trầm Vũ Phàm thư ký huyện ủy biến sắc mặt nói:

- Xếp hân làm sở trưởng Bảo Kinh Trấn, vậy sở trưởng Lâm Phong hiện tại thì sao? Người định làm thế nào?

Lúc trước Trầm Vũ Phàm làm người hòa giải giờ dứt khoát đối lập với Vu Tô Nhạc:

- Chuyện này tuyệt đối không được!

Rất đơn giản, Lâm Phong là người của Trầm Vũ Phàm, sao gã có thể nhìn Lâm Phong bị Vu Tô Nhạc dễ dàng đẩy ra? Vu Tô Nhạc mới đến Ôn Nhạc huyện không lâu đã nhanh chóng lôi kéo đội của mình, điều này khiến Trầm Vũ Phàm khó chấp nhận hơn chuyện Lâm Phong bị cất chức.

Vu Tô Nhạc hừ lạnh một tiếng:

- Lâm Phong? Hừ, các người cảm thấy hân có tư cách tiếp tục làm sở trưởng?

Vu Tô Nhạc xoay người lấy một tờ giấy tập trên bàn đưa tới trước mặt Trầm Vũ Phàm, thản nhiên nói:

- Người tự xem đi.

128. Chương 128: Dung Dung Cũng Muốn Khóc

Trầm Vũ Phàm do dự cầm tờ giấy tập, nhẹ nhàng vuốt phẳng. Ánh mắt Trầm Vũ Phàm chuyển từ người Vu Tô Nhạc sang tờ giấy, đập vào mắt gã là ba chữ thô đen: Thư kiểm điểm.

Trầm Vũ Phàm bình tĩnh nhìn xuống dưới, thư kiểm điểm này do Trần Thiếu Thanh viết, tờ giấy ghi trong khi công tác gã tự ý rời khỏi nhiệm vụ về nhà đi ngủ. May mắn có Lâm Phong, Trương Bảo Khang, chỉ đạo viên cố gắng xoay chuyển, bình ổn đoàn người Lục gia hào nh hành bạo ngược Bảo Kinh Trấn. Trần Thiếu Thanh cảm thấy tội lỗi quá nặng nề, đặc biệt viết giấy kiểm điểm chủ động nhận sai lầm.

Mặt Trầm Vũ Phàm đen thui siết chặt thư kiểm điểm, nhìn chằm chằm chữ ký rồng bay phượng múa của Lâm Phong. Trầm Vũ Phàm cảm giác gò má nóng ran như bị ai tát tai, đau rát.

Trần Thiếu Thanh mang theo cảnh sát Bảo Kinh Trấn liều chết giành giật, cố gắng xoay chuyển tình hình, đây là bí mật nửa công khai trong giới cao tầng. Mới qua một ngày đã có phong thư kiểm điểm Trần Thiếu

Thanh viết, thư đến từ đâu? Tại sao có chữ ký của Lâm Phong? Tại sao Trần Thiếu Thanh viết kiểm điểm tự bồi bác mình?

Trầm Vũ Phàm khỏi suy nghĩ, Vu Tô Nhạc không cần nhắc nhở, bọn họ làm rất nhiều lần chiêu cong quần này nên hiểu ngay.

Lâm Phong ơi Lâm Phong, tại sao người ngu xuẩn như vậy? Công lao này Lâm Phong có thể cướp được sao?

Trầm Vũ Phàm rất muốn tìm cái lỗ chui vào, lòng hận nghiêng rãnh. Không cứng được, cục sắt rỉ sên này có rên cỡ nào cũng không thành thép được!

Việc đã đến nước này, có gây sự thêm cũng chỉ bồi tro trát trấu vào mặt mình. Lòng Trầm Vũ Phàm tức giận nhưng chỉ đành thả tờ giấy kiểm điểm xuống, đồng ý yêu cầu cất nhắc Trần Thiếu Thanh của Vu Tô Nhạc.

- Cất chức Lâm Phong đi, ta đồng ý xin cho Trần Thiếu Thanh đồng chí thăng chức.

Huyện trưởng đại nhân đứng một bên thì im miệng. Tuy huyện trưởng và Trầm Vũ Phàm cùng đẳng cấp nhưng danh vọng của Trầm Vũ Phàm trong Ôn Nhạc huyện hơn xa huyện trưởng. Nếu Trầm Vũ Phàm đã đồng ý, huyện trưởng có phản đối cũng vô dụng.

Lệnh bổ nhiệm Trần Thiếu Thanh trực tiếp được vận động, huyện trưởng, thư ký huyện ủy đều gật đầu thì vị trí đó chắc như ăn bắp.

Nhưng chức sở trưởng này chỉ là trước mắt, còn có cấm rẽ ngồi trên ghế đó được lâu hay không mới quan trọng. Trầm Vũ Phàm sẽ không cho Trần Thiếu Thanh cơ hội đó, gã hơi lộ ra chút sai lầm là Trầm Vũ Phàm sẽ cắn chặt không nhả mãi khi nào Trần Thiếu Thanh xuống đài mới thôi.

Có rất nhiều nguyên nhân, quan trọng nhất là Vu Tô Nhạc hết sức che chở, đề cử Trần Thiếu Thanh làm Trầm Vũ Phàm cho rằng Trần Thiếu Thanh đã nghiêng hơngs Vu Tô Nhạc.

Vu Tô Nhạc chẳng qua là cục trưởng một huyện cục, bị mất mặt thì phải tìm về.

* * *

- Lên trước, lên trên thêm chút nữa! Đúng đúng đúng, chính là chỗ đó!

Diệp Dương Thành đứng bên dưới giữa đầu chỉ huy công nhân trang hoàng cố định một số trang sức trên tường.

Diệp Dương Thành nhìn đóng đinh, cười nói:

- Mạnh hơn nữa, đóng lút đỉnh vào, khi nào làm xong chúng ta tính tiền!

Mấy công nhân bận rộn trong tiệm đồng thanh kêu lên:

- Được rồi!

Bọn họ nhanh tay lẹ mắt nhiều hơn.

Ngô Ngọc Phương xách thùng nước đi vào tiệm.

- Dương Thành, người đã liên lạc hàng bán chưa?

Ngô Ngọc Phương đặt thùng xuống đất, lau mồ hôi trán hỏi Diệp Dương Thành:

- Mấy ngày nay hàng đến kịp không?

- Chắc chắn kịp trước ngày khai trương.

Diệp Dương Thành quay đầu lại, cười nhe răng:

- Ngày mốt ta điều Vương Tuệ Tuệ bên tiệm đường Triều Dương lại đây, mẫu thân và phụ thân cứ lo việc thu tiền là được.

Nghe Diệp Dương Thành nói, mẫu thân Ngô Ngọc Phương cười trả lời:

- Đứa nhỏ này, người định để hai chúng ta ở đây ăn cơm trắng sao?

Ngô Ngọc Phương lấy làm lạ hỏi:

- Con chó Cảnh Long nói đâu? Người dẫn nó đi đâu rồi?

Về mặt Diệp Dương Thành kỳ dị:

- Nhung Cầu?

Diệp Dương Thành liếc hướng đường Triệu Dung, nói:

- Chắc được người ta cho ăn ngon uống ngon.

* * *

- Tiểu tử này, người càng lúc càng không ngoan.

Lưu Tuyết Oánh dở khóc dở cười cầm một bình sữa tắm, một tay ấn đầu Nhung Cầu.

Lưu Tuyết Oánh vừa nặn sữa tắm vừa nói:

- Lúc trước ta tắm rửa cho người chưa bao giờ thấy người quậy như vậy.

- Gru gru!

Nhung Cầu vùng vẫy, nó không quen loại cảm giác này. Tuy Nhung Cầu mới rời khỏi Lưu Tuyết Oánh hai tháng nhưng có quá nhiều việc và biến đổi trong thời gian này.

Nếu không phải Diệp Dương Thành thật sự không nghĩ ra nên để Nhung Cầu ở đâu thì đã không đưa nó tới chỗ Lưu Tuyết Oánh. Cảm giác như dè vào miệng cộp, nhưng dù gì Lưu Tuyết Oánh sẽ không bạc đãi Nhung Cầu.

Rất nhanh người Nhung Cầu bị nhốt một vệt dài sữa tắm. Lưu Tuyết Oánh đặt bình sữa tắm xuống, nàng mặc kệ ngồi cạnh bồn tắm sẽ bị ướt đồ, dựa vào bể cá chậm rãi xoa nắn người Nhung Cầu, rất là dịu dàng.

Lưu Tuyết Oánh vào lúc này không còn cảm giác khí thế hùng hân nữa.

Lưu Tuyết Oánh không biết là nàng ngồi tắm cho Nhung Cầu, cách nàng gần một thước, Triệu Dung Dung ngồi trên bồn rửa mặt đứng đưa hai chân nghiêng đầu đánh giá nàng.

- Người còn giận ta đúng không?

Lưu Tuyết Oánh cố gắng nhẹ nhàng để Nhung Cầu thoải mái nhưng nó thường vặn vẹo, mấp máy. Đáng giận là Nhung Cầu lắc người làm Lưu Tuyết Oánh dính đầy bọt xà phòng, ướt đầm.

Lưu Tuyết Oánh không hề tức giận, động tác tay càng nhẹ nhàng hơn.

Lưu Tuyết Oánh vừa tắm cho Nhung Cầu vừa nhỏ giọng nói:

- Ta cũng không muốn như vậy, nhưng người biết không? Phụ thân, mẫu thân, thúc thúc, bá bá của ta đều bị cảnh sát bắt. Pháp viện phán bọn họ bị tù nhiều năm, tài sản bị niêm phong.

- Phụ thân, mẫu thân, thúc thúc, bá bá ở trong tù cần ta chăm sóc, nhưng khi Trở về bên này ta không có một đồng. Vì mở cửa tiệm đó làm ta dốc hết tiền tiết kiệm, bán luôn trang sức, bán mọi thứ ta có thể bán nhưng vẫn thiếu tiền, cho nên

Lưu Tuyết Oánh nói đến đây đã xoa nắn Nhung Cầu thành 'chó bong bóng'. Lưu Tuyết Oánh ngừng lại, kéo vôi sen xịt nước tẩy xà bông.

Lưu Tuyết Oánh ghen ngào nói:

- Ta biết chắc chắn người hận ta, rất hận ta bán người, hận ta thấy chết không cứu, hận ta Hu hu Người đừng hận ta được không? Ta không có gì cả, ta chỉ có người, Nhung Cầu!

Lưu Tuyết Oánh ném vôi sen đi, nàng ôm chặt Nhung Cầu, gào khóc:

- Đừng Đừng hận ta Ta không muốn Hu hu

Triệu Dung Dung rời đi. Khi nghe Lưu Tuyết Oánh nói một nửa thì Triệu Dung Dung rời khỏi phòng tắm căn nhà nàng thuê. Triệu Dung Dung tìm Diệp Dương Thành, nàng nói một câu làm hắn không hiểu ra sao.

- Chủ nhân, Dung Dung cũng muốn khóc . . .

Hốc mắt Triệu Dung Dung đỏ rực ngấn lệ, tuy hơi nước do linh khí biến ra nhưng tâm tình nàng lộ rõ trên nét mặt.

Triệu Dung Dung nói làm Diệp Dương Thành giật nảy mình. Cha nó, khó khăn lắm Triệu Dung Dung mới tươi lên một chút, sao bỗng nhiên hốc mắt đỏ?

Diệp Dương Thành vội buông bàn chải ra, nhân lúc không ai chú ý kéo Triệu Dung Dung vào nhà vệ sinh cửa tiệm mới trang hoàng. Nhà vệ sinh rất nhỏ, Triệu Dung Dung và Diệp Dương Thành chỉ có thể đứng mặt đối mặt.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Có chuyện gì?

Diệp Dương Thành vuốt mặt Triệu Dung Dung, an ủi nàng:

- Ngoan, không khóc không khóc, xảy ra chuyện gì cứ nói ta nghe.

Triệu Dung Dung nức nở:

- Dung Dung . . . Dung Dung nhìn đến . . .

Giọt nước mắt lăn xuống, dề đập vỡ, nước lũ tràn ra. Triệu Dung Dung ôm chặt Diệp Dương Thành, nàng nghẹn ngào trong ngực hắn.

Triệu Dung Dung nói ngắt quãng:

- Thấy nàng . . . Thấy nàng ôm Nhung Cầu . . . Nói . . . Nói rất nhiều chuyện . . . Dung Dung . . .
Dung Dung nghe những lời đó . . . Khóc . . . Rất muốn khóc . . . Chủ nhân . . .

Diệp Dương Thành đang đau lòng Triệu Dung Dung, sững sốt hỏi:

- Gì?

Diệp Dương Thành cúi đầu nhìn thẳng Triệu Dung Dung:

- Cái gì?

- Dung Dung muốn . . .

- A?

- Yêu ta . . .

* * *

Đồn công an Bảo Kinh Trấn.

Trần Thiệu Thanh đặt nhẹ điện thoại xuống, nở nụ cười làm người ta khó hiểu.

- Ài.

Là Vu Tô Nhạc gọi điện thoại, đại khái cho Trần Thiệu Thanh biết bổ nhiệm gã làm sở trưởng đã được luyện chính phủ đưa lên thị cục công an, cũng chào hỏi bên thị công an. Nếu không có gì ngoài ý muốn trong vòng ba ngày giấy bổ nhiệm Trần Thiệu Thanh sẽ từ thị cục đưa xuống.

Trong điện thoại Vu Tô Nhạc hết sức khen tác dụng lá thư kiểm điểm của Trần Thiệu Thanh. Vu Tô Nhạc buột miệng hạ thấp Trầm Vũ Phàm thư ký huyện ủy, nhưng điều này tỏ rõ gã rất quan tâm Trần Thiệu Thanh.

Trần Thiệu Thanh hiểu nhìn như Vu Tô Nhạc buột miệng nhưng thật ra đầy ẩn ý, gã không vội tỏ thái độ ngay. Trần Thiệu Thanh giả bộ ngu, cái gọi là thẳng khờ vác cái lu chạy.

Đối diện Trần Thiếu Thanh giả bộ khờ, Vu Tô Nhạc khó thể xác định gã ngốc thật hay giả ngu. Trong chốn quan trường một câu nói lộ ba phần giấu bảy phần, hiểu được thì hiểu, nếu không hiểu cũng đừng sốt ruột, đây là ngộ tính, thử thách kiên nhẫn.

Cho nên Vu Tô Nhạc tạm thời im hơi lặng tiếng. Hôm sau cho Trần Thiếu Thanh một lời nhắc nhở sâu sắc. Cốc cốc!

Cửa phòng làm việc bị gõ vang.

- Vào đi.

- Trần sở trưởng.

Một hiệp cảnh trẻ tuổi đẩy cửa vào, nói với Trần Thiếu Thanh ngồi sau bàn làm việc:

- Lâm sở trưởng kêu Trần sở trưởng đi văn phòng của Lâm sở trưởng một chuyện.

- A?

Trần Thiếu Thanh đang suy nghĩ tối nay có nên tìm Diệp Dương Thành đi nhậu một bữa chúc mừng, gã không rảnh quan tâm Lâm Phong.

Trần Thiếu Thanh nhướng mày nói:

- Có chuyện gì thì hẳn tự đến nói.

Hiệp cảnh trẻ ngạc nhiên há hốc mồm:

- A?

129. Chương 129: Sợ Là Chúng Ta Đều Nghĩ Sai

Cửa tiệm ở chợ quần áo đều trang hoàng đơn giản, sắp xếp một chút là có thể khai trương. Nhưng chợ quần áo chưa mở, trang hoàng tiệm xong chỉ có thể để đó.

Diệp Dương Thành thuận lợi bán cửa tiệm vị trí chính giữa hàng thứ nhất, người thuê là cháu trai của nhi tử của đệ đệ của gia gia Diệp Dương Thành. Quan hệ dây mơ rễ má giúp người đó thuận lợi thuê cửa tiệm, mặc dù bỏ ra tám vạn khối tiền chuyển nhượng nhưng đáng giá.

Huống chi nếu không có mối quan hệ họ hàng, trong phí chuyển nhượng tám vạn khối tiền ít nhất phải thêm vào ba, năm vạn.

Diệp Dương Thành lấy lại tiền vốn, cửa tiệm mới cũng bước vào giai đoạn trang trí. Bốn giờ chiều thuận lợi trang trí, sắp xếp xong. Diệp Dương Thành nhìn cửa tiệm ra dáng đầu vào đấy, hẳn cười đếm sáu trăm khối tiền giao vào tay một nam nhân trung niên.

Diệp Dương Thành nói:

- Vất vả rồi.

Nam nhân trung niên không kiêng dè trước thái độ thân thiện của Diệp Dương Thành, gã thuận miệng nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Ta làm nghề này nhiều năm nhưng hiếm khi thấy lão bản giống như phát ra.

Nam nhân trung niên nhận tiền, cười nói:

- Lần sau có tiệm mới nào cần trang hoàng ta sẽ kêu người giúp người.

Diệp Dương Thành mỉm cười khách sáo:

- Mong như lời may mắn này, chắc chắn sẽ kêu.

Diệp Dương Thành không lộ vẻ gì mất kiên nhẫn hay khinh thường. Nam nhân trung niên và mấy công nhân rời đi, Diệp Dương Thành cười tủm tỉm quay sang nói với phụ thân Diệp Hải Trung.

- Phụ thân, chỗ này chờ mấy hôm nữa mới mở, nhỏ giọng nói: Có định cùng mẫu thân đi dạo không?

Diệp Hải Trung đang hốt vụn gỗ, ngừng đầu cười mắng:

- Đứa nhỏ này, tiền trong túi người có gai sao?

- Có tiền nhiều như vậy lo giải quyết vấn đề căn hộ của các người đi, sau đó ta và mẫu thân người sẽ đi dạo.

Diệp Dương Thành lắc đầu, nói:

- Phụ thân, ta không nói đùa.

Diệp Dương Thành bước tới trước mặt Diệp Hải Trung, nói:

- Bây giờ một ngày cửa tiệm đường Triều Dương lợi nhuận gần vạn, nếu mọi chuyện thuận lợi ta định tháng sau đi tòa nhà mới kia nhìn xem, thích hợp sẽ trả tiền trước.

- Thật không?

Diệp Hải Trung không ngờ Diệp Dương Thành nghiêm túc, gã ngừng tay làm việc, đứng thẳng dậy nhìn hấn.

- Bây giờ người có bao nhiêu tiền?

Vấn đề này cần phải hỏi, tuy mỗi ngày Diệp Dương Thành kiểm kê thu nhập một ngày trước mặt Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương nhưng hấn không báo cho hai người chi tiêu nhập hàng này nọ. Bọn họ không biết Diệp Dương Thành hiện có bao nhiêu tiền.

- Lúc trước chuyển nhượng cửa tiệm lấy lại vốn tám vạn cộng với số tiền lời mấy hôm nay, hiện có khoảng mười chín vạn.

Diệp Dương Thành thận trọng trả lời:

- Chờ tiệm mới bên này khai trương, tiền hàng tổng kết vào cuối năm. Chỉ cần việc buôn bán bên tiệm đường Triều Dương không vắng thì tháng sau để lại ba, bốn chục vạn không thành vấn đề.

- Ba, bốn chục vạn . . .

Diệp Hải Trung trầm ngâm suy tư, gã không thấy lạ con số Diệp Dương Thành báo ra. Mọi người có mặt đều thấy tiệm đường Triều Dương đông khách cỡ nào, không ai tin Diệp Dương Thành hoàn toàn không lời.

Diệp Hải Trung suy tư một, hai phút sau do dự gật đầu, nói:

- Nếu tháng sau thật sự dư ra ba, bốn chục vạn, vốn lưu động đủ thì mau đi. Người có đi xem giá phòng bên đó chưa?

- Ủm! Bên kia chia mấy cấp bậc.

Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ, trả lời:

- Phòng trống không trang hoàng thì một thước là sáu ngàn sáu. Trang hoàng đơn giản thì một thước bảy ngàn. Trang hoàng tỉ mỉ là một thước tám ngàn hai. Nhưng phòng không trang hoàng đã bán hết, chỉ còn lại loại trang hoàng đơn giản và tỉ mỉ.

Diệp Hải Trung giật mình kêu lên:

- Mắc vậy?

Diệp Hải Trung lú lười nói:

- Giá phòng trong thị trấn chỉ cỡ mấy ngàn.

Diệp Dương Thành cười khỏ bất đắc dĩ nói:

- Đó là giá cũ.

Diệp Dương Thành giải thích rằng:

- Hiện giờ trong thị trấn giá thấp nhất là một vạn hai, năm ngoái khoảng một vạn nhưng sang năm nay thì tăng giá.

- Ài . . .

Diệp Hải Trung khẽ thở dài:

- Nếu muốn mau thì mau thứ tốt đi. Người có hỏi về một thước tám ngàn hai không? Tính như thế nào?

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Ừm! Đã hỏi.

Diệp Dương Thành nhớ lại tình huống hôm đó nghe được, thuật lại cho phụ thân Diệp Hải Trung:

- Căn hộ nhỏ bảy mươi thước vuông trả hai mươi vạn, trả tháng là hai ngàn. Có một trăm hai mươi thước vuông to trung bình, giá ba mươi vạn, một tháng là ba ngàn rưỡi.

Diệp Hải Trung ngần ngừ không vội quyết định ngay:

- Là vậy sao?

Cuối cùng Diệp Hải Trung nói:

- Chờ lát nữa ta và mẫu thân của người bàn bạc lại, ngày mai nói tiếp.

Diệp Dương Thành không nóng nảy, cười gật đầu, nói:

- Ừm! Cũng tốt.

Diệp Dương Thành khom lưng dọn dẹp đồng phế liệu đồ trang trí ngổn ngang đầy đất.

Bận rộn đến bốn giờ rưỡi chiều rồi cuộc dọn dẹp xong, Diệp Dương Thành kéo cửa cuốn xuống, rút chìa khóa ra nhét vào túi. Diệp Dương Thành cùng phụ thân Diệp Hải Trung đi hướng đường Triều Dương.

Cùng lúc đó, một chiếc xe hơi màu xám bạc chậm rãi chạy vào bãi đỗ xe nhà tang lễ Bảo Kinh Trấn. Ba người bước xuống xe, hai nam một nữ, khoảng ba mươi bảy, tám tuổi. Xem cách ăn mặc của bọn họ thì thuộc tầng lớp giàu sang.

Hai nam nhân đứng hai bên nữ nhân.

Nữ nhân ngược lên nhìn cửa lớn nhà tang lễ, hít sâu, nói:

- Đi đi.

Nữ nhân nhấc chân bước qua cánh cửa.

Mấy phút sau, ba người vào nhà xác, một nhân viên đi theo bên cạnh.

Nhân viên chỉ vào trang trí bên trong nhà xác, nói:

- Tất cả có hình chụp, các người xem hình có đúng là người cần tìm không? Nếu đúng thì chút nữa đi chỗ cảnh sát đồn công an đăng ký là có thể lĩnh xác. Còn về chi phí . . .

Nam nhân đi bên trái nữ nhân liếc nhân viên nhà tang lễ:

- Sẽ không thiếu tiền cà phê cho người.

Nam nhân hỏi tiếp:

- Chúng ta có thể bắt đầu tìm không?

Nhân viên nhà tang lễ bị nam nhân trừng mắt nhìn tim đập nhanh, dù mỗi ngày gã ở chung với người chết nhưng không kiềm được lòng lạnh lẽo.

Nhân viên chửi thầm gặp quỷ, cười đứng sang một bên:

- Ha ha, xin cứ tự nhiên.

Theo lệ thường nếu ba người này tìm được xác người thân, nhân viên nơi này làm việc lại cùng ba người đến đây, gã có thể nhận một số tiền nhỏ xem như cảm ơn.

hai nam một nữ vòng qua nhân viên nhà tang lễ đi lướt qua tủ lạnh, xem xét từng cái một.

Hơn mười phút sau, nam nhân đi bên trái đứng thẳng dậy, ngược lên nói:

- Tìm được rồi, bên này!

Một nam một nữ vội xoay người chạy tới chỗ nam nhân. Nhân viên nhà tang lễ thầm bực mình, gã công tác nhiều năm, thấy nhiều người thân đến nhận xác, theo tình huống bình thường khi nhìn xá chết phải gào khóc mới đúng. Tại sao ba người này mặt không biểu tình, thậm chí hơi tức giận?

Càng đến gần tủ lạnh bên cạnh nam nhân vẻ mặt nữ nhân càng lạnh lùng hơn. Khi nữ nhân đứng trước tủ lạnh, xuyên qua thủy tinh nhìn người nằm bên trong thì hai tay siết chặt, nghiêng răng nghiêng lợi.

Rất nhanh bọn họ tìm được ba cái xác nằm gần đó.

- Bốn người đều chết.

Một nam nhân ngần ngừ nói:

- Chưa tìm thấy xác của Băng Hỏa Song Sát nhưng đã mất đi liên lạc. Có khi nào . . .

- Bốn người yêm ma quỷ quái hợp sức tuyệt đối không kém gì Băng Hỏa Song Sát.

Nữ nhân siết chặt nắm tay rồi lại thả ra, cứ thế lặp lại. Nghe nam nhân lên tiếng, nữ nhân nhắm mắt hít sâu vài lần, cố đè nén tâm tình.

Nữ nhân nói:

- Bốn người kia thất bại thì Băng Hỏa Song Sát không có cơ may sống sót. Năng lực của Băng Hỏa Song Sát có sức sát thương với linh thể, nếu hai người không thoát khỏi nói lên người kia không phải quỷ vật như người Lục gia đã nói!

Không khí nặng nề, nữ nhân nhíu mày suy tư. Hai nam nhân im lặng đứng cạnh nàng.

Mấy phút sau, nữ nhân hít sâu, nói:

- Sợ là chúng ta đều nghĩ sai.

Hai nam nhân kinh ngạc hỏi:

- Cái gì?

Mặt nữ nhân tràn đầy sát khí:

- Người tuyên bố nhiệm vụ treo giải thưởng cung cấp tin giả, dù không phải giả thì cũng là tin tức dựa vào suy đoán.

Nữ nhân gằn từng chữ:

- Người này ít nhất là dị nhân S giai, đáng giận!

Bởi vì tin tức không chính xác tạo thành tổn thất to lớn, đặc biệt là sát thủ đồng trong tổ chức mất liên lạc, có thể tưởng tượng tâm tình của nữ nhân tệ thế nào.

Yên lặng một lúc sau hai nam nhân liếc nhau.

- Vậy . . .

Một nam nhân mở miệng hỏi:

- Mang xác Yêu Ma Quỷ Quái về không?

Nữ nhân vụt ngừng đầu:

- Khi còn sống là bốn phé vật, mang bốn xác chết phé vật quay về có tác dụng gì?

Ánh mắt lạnh băng làm nam nhân gục đầu xuống, phập phồng lo sợ không dám nói nhiều.

- Đi đi.

Đã xác định điều suy đoán thì nữ nhân không ở lại lâu hơn, nàng đội kính mát mới nẩy vào phòng chứa xác đã tháo xuống, biểu tình bình tĩnh đi hướng cửa lớn.

Nhân viên nhà tang lễ thấy ba người đi ra, mỉm cười tới gần:

- Đã tìm được người thân đúng không?

Theo thường lệ bây giờ là lúc nhân viên nhận li xì.

Nghe nhân viên hỏi, nữ nhân cười khẽ, tháo kính râm xuống.

Nữ nhân hỏi nhân viên:

- Người còn nhận được ta không?

- Sao người nói vậy, đương nhiên nhận được . . . A . . .

Khi hai nam một nữ rời đi mười phút sau, người ta tìm thấy mảnh vụn xác chết của nhân viên ở ba nơi trong nhà xác.

130. Chương 130: Phát Hiện Có Chút Thích Người.

Khi Trần Thiệu Thanh chạy tới hiện trường đã là năm giờ rưỡi chạng vạng. Trần Thiệu Thanh có nén khó chịu nhìn xác chết nhân viên nhà tang lễ bị tách thành ba phần nhưng tạm thời gấn lại với nhau, biểu tình của gã cực kỳ khó xem.

Sắp được bổ nhiệm làm sở trưởng, vào phút quan trọng này lại xảy ra chuyện như thế. Vụ án giết người vừa lớn vừa nhỏ, dù sao không phải cảnh sát lo hết vụ án, cùng lắm bị chụp mũ phá án bất lực, không ảnh hưởng toàn cục. Cả nước mỗi năm có bao nhiêu vụ án và mấy vụ được phá? Phần trăm là chứng minh tốt nhất.

Nhưng vấn đề là Trần Thiệu Thanh chưa ngồi chắc cái ghế sở trưởng, sơ sẩy một cái là sẽ bị người túm tóc kéo xuống đài. Có thể tưởng tượng tâm tình Trần Thiệu Thanh tệ hại cỡ nào, gã cực kỳ hận ba hung thủ giết người.

- Có giữ bằng ghi hình không?

Nhân viên nhà tang lễ cẩn thận trả lời:

- Máy tính bỗng nhiên cháy nên . . .

Nhân viên công tác sợ lỡ lời chọc giận phó sở trưởng đồn công an tuổi không lớn nhưng mặt đen như Bao Công.

Trần Thiệu Thanh nghe nhân viên trả lời, chân mày gã giật giật.

Trần Thiệu Thanh cố nén nóng nảy, hỏi tiếp:

- Có ai nhớ mặt mũi ba người này không?

- Đầu đeo kính râm, kính mát.

Nhân viên nhà tang lễ trả lời càng thận trọng hơn:

- Lúc đó không mấy chú ý, nhưng chắc chắn một điều đó là hai nam nhân, một nữ nhân.

- . . .

Trần Thiếu Thanh suýt tát người nhưng lý trí ngăn gã xúc động.

Trần Thiếu Thanh một hơi thật sâu, hỏi:

- Bọn họ đến như thế nào?

- Lái xe.

Nhân viên nhà tang lễ rụt rè nói:

- Xe BMW màu xám bạc, nhưng không để ý biển số xe.

- Lập tức thông báo lấy bằng ghi hình mỗi một vỉa hè, chú ý xe BMW xám bạc . . .

Trần Thiếu Thanh định ra lệnh thì một nữ cảnh sát khoảng ba mươi tuổi vội vàng chạy tới.

- Trần sở trưởng!

Nữ cảnh sát la lên:

- Mới rồi trong sở nhận được điện thoại báo cảnh sát nói quốc lộ đi Ôn Nhạc huyện xảy ra tai nạn xe cộ, một chết ba bị thương.

Trần Thiếu Thanh sắp điên:

- Là xe gì đụng xe gì? Kẻ gây tai nạn còn ở đó không?

Mắt Trần Thiếu Thanh hung tợn trừng nữ cảnh sát làm nàng sợ hết hồn.

Nữ cảnh sát miễn cưỡng ổn định cảm xúc, mở miệng nói:

- Một chiếc là Buick Excelle, chiếc kia là BMW đời thứ năm. Theo người chứng kiến đã báo cảnh sát thì BMW đụng Buick Excelle. Tài xế trên chiếc Buick Excelle chết tại chỗ, ba người trong xe bị thương nặng nhẹ khác nhau.

- Xe BMW?

Trần Thiếu Thanh nhú mày hỏi:

- Kẻ đụng xe thì sao? Còn ở hiện trường không?

- Đã bỏ xe chạy trốn.

Nữ cảnh sát cười khổ nói:

- Hai nam một nữ . . .

- Lập tức điều tra tin tức chủ chiếc xe BMW!

Tuy Trần Thiếu Thanh biết đối phương đã dám nghênh ngang giết người lại lái xe gây tai nạn khiến một chết ba bị thương thì chắc chắn sẽ không để lại sơ hở gì, nhưng hy vọng nhỏ mấy vẫn là hy vọng.

Nữ cảnh sát nhận lệnh rời đi.

Mười phút sau, nữ cảnh sát trở lại nhà tang lễ, mang về tin tức đập nát chút ảo tưởng cuối cùng của Trần Thiếu Thanh.

- Trần sở trưởng, chu chiếc BMW là một lão bản xí nghiệp riêng của Hồng Liễu Trấn, chiều hôm nay mất xe, đã báo án . . .

- Tổ cha nó!

Trần Thiếu Thanh không thể bình tĩnh được nữa, gã đâm mạnh vào vách tường bên cạnh, chửi thề.

- . . .

* * *

Diệp Dương Thành cầm tăm xỉa thịt vụn dính kẽ răng chậm rãi tới tiệm quần áo thời trang của Lưu Tuyết Oánh.

- Trả chó lại cho ta.

Diệp Dương Thành tựa vào khung cửa, bộ dáng lười nhác hơi giống lưu manh du côn.

- A?

Lưu Tuyết Oánh đang cúi đầu nhìn Nhung Cầu ăn thịt ngẫu nhiên, chợt nghe giọng Diệp Dương Thành hù nằng giật nảy mình.

Lưu Tuyết Oánh ngược lên nhìn Diệp Dương Thành:

- Cái gì?

- Ta nói Nhung Cầu nên về nhà.

Qua một phen cố gắng khắc khổ rồi cuộc Diệp Dương Thành cạy hết thịt dính trong kẽ răng, phun nước miếng ngoài cửa.

Diệp Dương Thành nhìn Lưu Tuyết Oánh, nói:

- Nó ở chỗ nằng đã một ngày, lỡ tình cũ lại về bỏ trốn theo nằng thì ta biết làm sao?

Tâm tình Lưu Tuyết Oánh vốn căng thẳng nghe Diệp Dương Thành nói câu đó thì xì cười:

- Xì.

Nhưng rất nhanh Lưu Tuyết Oánh ngừng cười, nằng nhìn Diệp Dương Thành, vẻ mặt cầu xin:

- Cho nó ở cùng ta một đêm đi.

Diệp Dương Thành không trả lời, hất ném tăm xỉa răng, nhìn Lưu Tuyết Oánh lại ngó Nhung Cầu ngồi bên cạnh nằng. Diệp Dương Thành im lặng mười giây sau đó gạt đầu, xoay người đi.

Lưu Tuyết Oánh ngơ ngác nhìn bóng lưng Diệp Dương Thành đi xa, không dám tin hấn dễ dàng đồng ý. Nhưng tóm lại tối hôm nay Nhung Cầu theo nằng về nhà! Tâm tình sung sướng xóa tan mọi khó hiểu, Lưu Tuyết Oánh khom lưng, cúi đầu hôn mạnh cái đầu to của Nhung Cầu. Lưu Tuyết Oánh giống như đứa con nít.

Dọn dẹp xong cửa tiệm, trên đường về nhà Triệu Dung Dung không hiểu cách làm của Diệp Dương Thành.

Triệu Dung Dung nghiêng đầu nhìn Diệp Dương Thành, lấy làm lạ hỏi:

- Chủ nhân, tại sao để chó to lại đó?

Nghe Triệu Dung Dung hỏi, Diệp Dương Thành thừa dịp bên người không có người tiện tay vỗ mông nằng.

- Chẳng phải hôm nay ta nói với ta sao?

Mắt Diệp Dương Thành trợn trắng:

- Lưu Tuyết Oánh tội nghiệp thế này đáng thương thế kia, vân vân và mây mây. Nếu nằng ta rất muốn giữ Nhung Cầu lại bên mình một đêm vậy cứ cho Nhung Cầu ở lại. Dù gì là chủ nhân thứ nhất của Nhung Cầu, xa lạ quá cũng không được.

Triệu Dung Dung mơ hồ nghe Diệp Dương Thành giải thích. Bản thân Diệp Dương Thành cũng thấy lạ, mấy ngày hôm trước còn nói cắt đứt, tại sao . . .

Nhưng có một điều khiến Diệp Dương Thành vui vẻ là Triệu Dung Dung, chiều hôm nay hấn và nằng 'đã hợp' trong nhà vệ sinh cửa tiệm ở chợ quần áo.

chợ quần áo nhận được một gợi ý của Cửu Tiêu thần cách, nội dung làm hấn run rẩy.

Nội dung tin tức Cửu Tiêu thần cách như sau:

- Trạng thái linh thị Triệu Dung Dung dưới tay người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách cực kỳ hưng phấn, điều tra ký ức linh hồn có đoạn không tốt đẹp, xin hỏi có muốn xóa chúng không?

Nói thật là khi Diệp Dương Thành nhìn thấy gợi ý này hân mừng hết lớn. Ký ức không tốt đẹp, trừ chuyện tối hôm qua ra Triệu Dung Dung còn gì buồn phiền? Lục gia tiêu đời, Lục Vĩnh Huy sớm chết đi, trừ Triệu Dật Phong còn có gì?

Mặc dù Diệp Dương Thành bất mãn vì Cửu Tiêu thần cách nêu gợi ý ngay trong tình huống kia, nhưng xem dòng chữ gợi ý có vẻ vì trạng thái tinh thần Triệu Dung Dung cực kỳ hưng phấn nên Cửu Tiêu thần cách mới dò xét được ký ức linh hồn của nàng. Diệp Dương Thành không hiểu mấy thuật ngữ chuyên nghiệp trong đoạn gợi ý, nhưng hân hiểu được ý nghĩa nội dung.

Diệp Dương Thành chọn xóa đi. Mưa qua, Triệu Dung Dung cười rất ngọt ngào. Vì kiểm chứng hiệu quả, Diệp Dương Thành lập đi lập lại ba chữ Triệu Dật Phong, Triệu Dung Dung không có chút phản ứng khác lạ, còn hỏi ngược lại Triệu Dật Phong là ai? Diệp Dương Thành hoàn toàn yên tâm, sự việc rõ ràng hân kích, hân mừng hết lớn. Quên là tốt, quên hết mới tốt!

Triệu Dung Dung nhảy nhót vui vẻ như con thỏ đi đường, nàng chạy quanh Diệp Dương Thành. Nhìn Triệu Dung Dung vô âu lo, tiếng cười trong trẻo như chuông ngân, buồn phiền tích lũy mấy ngày nay biến mất sạch trong Diệp Dương Thành. Mọi cảm xúc mặt trái không còn.

Diệp Dương Thành nổi tính con nít, phát điên gào thét hướng suối Kinh:

- Dung Dung, bây giờ ta hơi thích nàng!

Diệp Dương Thành chưa nói hết câu chợt nghe tiếng bùm sau lưng mình, hân nghiêng đầu nhìn.

Mới rồi Triệu Dung Dung còn nhảy nhót bồng chốc quỳ trên mặt đất, toàn thân run rẩy:

- Chủ nhân, người . . . Người không thể yêu Dung Dung . . .

Đẳng cấp thần quyền nghiêm khắc hạn chế thân phận Triệu Dung Dung. Linh thị là linh thị, vĩnh viễn không thể trở thành thê tử của thần tôn. Nếu chuyện đó xảy ra hoặc Diệp Dương Thành nhất quyết cho Triệu Dung Dung một danh phận, vậy kết quả sẽ là nàng bị đứng đầu các thần xóa sổ, hình thần đều diệt.

Bỗng nhiên một gợi ý xuất hiện trong tư duy của Diệp Dương Thành, hân không biết tại sao bỗng nhiên hiểu hạn chế này. Hiểu là hiểu, không có lời giải thích tại sao.

Tâm tình mới sôi lên bỗng nguội xuống, Diệp Dương Thành hít sâu. Diệp Dương Thành nhìn Triệu Dung Dung quỳ đầu sát đất, xoay người đi về nhà.

Không có cả quyền lực thích một nữ nhân sao? Diệp Dương Thành ngược lên nhìn bầu trời, ánh mắt sâu thẳm.

Đêm hôm đó Diệp Dương Thành không nói một chữ với Triệu Dung Dung, nàng phập phồng lo sợ nằm bên cạnh hân, yên lặng.

Sáng hôm sau, Diệp Dương Thành như làm ra quyết định gì rất quan trọng, hân vẫn nói cười với Triệu Dung Dung, không nhắc gì tới vấn đề yêu hoặc không.

Diệp Dương Thành suy nghĩ một đêm bỗng nhiên cảm thấy mình nông cạn. Yêu hoặc không có cần nói ra? Triệu Dung Dung là thiếu nữ đáng yêu, dù nàng là quỷ thì là nữ quỷ dễ thương. Chỉ cần trong lòng Diệp Dương Thành biết hân yêu nàng, ai có thể đứng ra trách móc gì? Dù đứng đầu các thần phản đối, Diệp Dương Thành tuyệt đối không lùi nửa bước. Nam nhân không bảo vệ được nữ nhân của mình có còn là nam nhân?

Diệp Dương Thành bỗng cảm thấy mình trưởng thành nhiều, địa vị của Triệu Dung Dung vững vàng hơn trong lòng hân.

131. Chương 131: Các Người Đi Ra Thử Cho Ta!

Ngoài ra ba ngày trước chợ quần áo chính thức khai trương. Diệp Dương Thành thuê thêm hai nhân viên cho tiệm ở đường Triều Dương. Vương Tuệ Tuệ, một nhân viên khác được Diệp Dương Thành xếp đến chợ quần áo, quản lý cửa tiệm giùm hắn. Diệp Dương Thành nâng lương cho Vương Tuệ Tuệ lên hai ngàn tám. Trong khu vực Bảo Kinh Trấn, trừ nghề nghiệp không lành mạnh, lãnh đạo ra lương hai ngàn tám đã khá cao.

Chợ quần áo khai trương ba ngày, Diệp Dương Thành trước tiên chuẩn bị bảy vạn món hàng bán hết sạch. Buôn bán đắt đến nỗi đám người kinh doanh trong chợ hét to quá đã, ai nấy kiếm tiền đầy túi, cười tươi như hoa.

Diệp Dương Thành vẫn thực hành chính sách giá thấp, khai trương ba ngày không lời được một đồng còn lỗ thêm mấy ngàn khối. Nhưng mấy ngàn khối tiền coi như đáng giá, ít ra trong chợ quần áo chỉ mình tiệm của Diệp Dương Thành là đắt hàng nhất, luôn chật ních khách.

Những tiệm quần áo đồ tốt giá rẻ, kiểu dáng thời trang hấp dẫn người ở Diên Đăng Trấn, Bạch Hà Trấn, Vụ Hồ Trấn gần đó bon chen tranh giành. Kết quả là trong ba ngày, bao gồm tiệm ở đường Triều Dương, Diệp Dương Thành móc ra chín vạn khối tiền lời, không ai nghi ngờ nguồn tiền này.

Bởi vì Diệp Dương Thành chạy hai đầu, ôm đồm hết các sổ sách lớn nhỏ của hai tiệm. Cộng với tiệm buôn bán người đất khách, mới có chín vạn khối tiền, ai rảnh rỗi nghi ngờ lung tung? Phụ mẫu của Diệp Dương Thành cũng cho rằng rất bình thường.

Kết quả là Diệp Dương Thành có thể quang minh chính đại lấy ra đến hơn hai mươi vạn, thêm vài vạn nữa là người đi khu phố bên kia xem phòng.

Cần nhắc thêm là mười ngày qua Trần Thiệu Thanh chỉ đến cửa tiệm tìm Diệp Dương Thành hai lần. Tuy mỗi lần Trần Thiệu Thanh đều cười toe nhưng ai đều nhận ra nó gượng gạo. Mục đích Trần Thiệu Thanh tìm Diệp Dương Thành trừ qua cuộc trò chuyện giảm áp lực ra, gã thường kể lại tình huống mình gặp phải. Diệp Dương Thành đóng kịch rất siêu, giả bộ ngu không nghe hiểu Trần Thiệu Thanh đang nói gì.

Sự thật là Diệp Dương Thành nghe hiểu. Tình cảnh Trần Thiệu Thanh bây giờ rất nguy hiểm, tuy một tuần trước văn kiện bổ nhiệm bên thị cục đã xuống, rốt cuộc gã trở thành sở trưởng đồn công an phó khoa, cấp bậc vượt qua phụ thân gã. Dưới tay Trần Thiệu Thanh có mấy chục cảnh sát, hiệp cách, tiếng nói nặng ký trong mảnh đất Bảo Kinh Trấn này.

Tuy nhiên, đúng là đã bổ nhiệm sở trưởng, Trần Thiệu Thanh vẫn đang trong nguy hiểm lớn lao. Vụ án bắt xác người trong nhà tang lễ Bảo Kinh Trấn mười ngày trước cho đến nay không chút manh mối. Trong huyện, một phó cục trưởng bộ đỡ Trầm Vũ Phạm thư ký huyện ủy không ngừng tăng áp lực cho Trần Thiệu Thanh.

Có mấy lần nói chuyện, phó cục trưởng đó nói thẳng là nếu vụ án không có manh mối gì thêm thì Trần Thiệu Thanh đừng ngồi ghế sở trưởng nữa!

Phá án là hai chữ Trần Thiệu Thanh hiện đang suy nghĩ nhiều nhất, mới mười ngày ngắn ngủi gã đã gây ropy. Mỗi lần Trần Thiệu Thanh nói chuyện với Diệp Dương Thành đều cười miễn cưỡng, khi nói chuyện gã cố ý thổ lộ cho Ngự Long chân quân hư ảo nghe.

Diệp Dương Thành cũng bó tay. Lúc vụ án xảy ra Diệp Dương Thành không có mặt, trong tay Trần Thiệu Thanh không có tư liệu nhân dạng ba hung thủ. Huống chi khi Diệp Dương Thành biết tin đã là buổi chiều ngày thứ hai vụ án xảy ra, hung thủ sớm chạy mất dép. Diệp Dương Thành biết đi đâu bắt hung thủ cho Trần Thiệu Thanh?

Nhưng khiến Diệp Dương Thành nhìn Trần Thiệu Thanh được hắn một tay nâng lên lại bị người kéo xuống thì hắn không cam lòng. Diệp Dương Thành có cách gì giúp Trần Thiệu Thanh giữ cái ghế này? Người có quyền lực dựa vào Trần Thiệu Thanh đều ở trong thị trấn Ôn Nhạc huyện, diện tích khu vực quản lý của Diệp Dương Thành mới đến Hồng Hải Trấn, không chạm vào thị trấn được, có thể nói là ngoài tầm tay với.

Cho nên Diệp Dương Thành kiên nhẫn chờ đợi, chờ một cơ hội giúp Trần Thiếu Thanh giữ chức sở trưởng. Nếu cơ hội này không đến thì Trần Thiếu Thanh bị cắt chức, đành trách gã xui xẻo, sau này Diệp Dương Thành sẽ tìm cơ hội nâng gã lên.

Hai giờ chiều là lúc ánh nắng gắt nhất, tiệm vắng người hơn. Diệp Dương Thành dắt Nhung Cầu, Triệu Dung Dung đi tới bên suối Kinh, ngồi trên tảng đá nóng giữa đầu nhìn trời.

- Chủ nhân, chán quá.

Triệu Dung Dung ngồi bên cạnh Diệp Dương Thành, khuỷu tay chống đầu gối, hai tay nâng cằm, biểu tình chán chết nhìn dòng suối cuộn cuộn chảy. Cả người Triệu Dung Dung ủ rũ.

- Ừm! Lúc này đúng là hơi chán.

Diệp Dương Thành thu về tầm mắt nhìn mây bay, khom lưng nhặt một tảng đá lên tùy tay ném vào suối Kinh, bọt nước bắn lên.

Mười ngày, sự kiện Lục gia tích lũy áp lực trong lòng Diệp Dương Thành đã biến mất hết, tâm tình tối tăm trở về rộng thoáng. Tuy mười ngày qua Diệp Dương Thành sống thoải mái vô tư, không đắn đo băn khoăn nhiều. Nhưng cứ sống thế này rất chán đời.

Diệp Dương Thành đang có cảm xúc rảnh rỗi sinh nông nổi đó, nhìn cái gì cũng chán.

- Kỳ lạ.

Diệp Dương Thành liên tục ném ba, bốn cục đá, nhằm chán kêu hơn hai mươi con ruồi trâu múa ba lê kỳ dị. Diệp Dương Thành phát tay đuổi hai mươi mấy con ruồi trâu xui xẻo đi.

Diệp Dương Thành bực mình gãi đầu nói:

- Tổ chức Dị Sát kia chẳng lẽ bị nhũn não bị hù sợ?

So với nhàn nhã, buồn chán thế này Diệp Dương Thành thích kiểu có đối thủ như mười ngày trước hơn.

Không hiểu sao tổ chức Dị Sát liên tục phái nhiều dị nhân đi thoảng chốc im hơi lặng tiếng. Mười ngày qua Diệp Dương Thành không thấy một dị nhân nào, trên trần ngẫu nhiên có vài tên lôm côm trộm cắp nhưng không khiến hắn nổi hứng thú.

Diệp Dương Thành đứng dậy, đuổi người.

Diệp Dương Thành khẽ thở dài:

- Đi, quay về.

Ban ngày nóng nực chạy tới bờ sông phơi nắng, Diệp Dương Thành đã chán đời tới mức làm chuyện như vậy. Diệp Dương Thành không suy nghĩ sâu xa, nếu hắn chịu sử dụng đầu óc chắc chắn sẽ phát hiện cảm giác nhàm chán chỉ vì . . . Công đức huyền diệu.

Mười ngày qua Diệp Dương Thành không tăng một công đức huyền diệu nào. Công năng chủ động phân biệt thiện ác của Cửu Tiêu thần cách một lần trừ mười lăm công đức huyền diệu, đúng là cắt cổ, giết người không thấy máu.

Trừ hai ngày đầu Diệp Dương Thành nhằm chán điều tra mấy khách hạn đến cửa tiệm mua đồ, lãng phí bốn mươi lăm điểm công đức huyền diệu ra hắn mất hứng thú với công năng này.

Một công năng mới khác, tức là chủ động nhắc nhở sự kiện thiện ác, không hiểu tiêu chuẩn phán đoán của Cửu Tiêu thần cách có phải là tận thế trái đất hay không mà trong mười ngày không chút cảnh báo, đừng nói gợi ý, không một tiếng nhắc nhở. Diệp Dương Thành còn trông chờ sớm ngày tăng thần cách lên ngũ giai, nhìn xem có thần quyền hắn mong muốn không. Nếu cứ tiếp tục thế này đừng nói là thăng cấp, giữ được đẳng cấp hiện tại đã là giỏi.

Trên đường về tiệm, Diệp Dương Thành gật gù nóng nảy lắm lắm:

- Người xấu ơi, kẻ ác ơi, các người đi ra thử cho ta xem!

* * *

Trần Thiếu Thanh ngồi trong văn phòng của mình, nóng nảy vì vụ án giết người băm sát mười ngày trước. Khi Trần Thiếu Thanh xem đi xem lại khẩu cung của mấy nhân viên nhà tang lễ, định tìm chút manh mối thì cửa phòng làm việc bị gõ vang.

- Là Trần sở trưởng đúng không?

Một nữ nhân ba mươi mấy tuổi, ăn mặc hở hang, ngực to hông vêu, dáng người nóng bỏng.

Nữ nhân đẩy cửa vào văn phòng Trần Thiếu Thanh, lại đóng cửa, mỉm cười nhìn gã, biểu tình tự nhiên như bằng hữu đến thăm.

Nhưng sự thật là Trần Thiếu Thanh không biết nữ nhân. Trần Thiếu Thanh thấy nữ nhân đẩy cửa vào, gã nhú chặt chân mày. Vụ án làm Trần Thiếu Thanh đau đầu nhức óc, dù nữ nhân ăn mặc mát mắt nhưng gã không có thái độ niềm nở nổi.

Trần Thiếu Thanh không mặn không nhạt hỏi:

- Nàng là người nào?

Nữ nhân nhoẻn miệng cười:

- Ha ha, xin cho phép ta tự giới thiệu.

Nữ nhân không để bụng thái độ của Trần Thiếu Thanh, phóng khoáng tự giới thiệu:

- Ta tên Đàm Ly Ly, bí thư của phó tổng giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn tập đoàn Trí Nghiệp Vạn Hưng khu Long Khẩu, tương lai là bằng hữu của tiểu Trần sở trưởng.

Trần Thiếu Thanh đang thần thờ, không nghe rõ nữ nhân tự giới thiệu:

- Tập đoàn gì?

Đàm Ly Ly mỉm cười nói:

- Tập đoàn Trí Nghiệp Vạn Hưng khu Long Khẩu.

Trần Thiếu Thanh đứng dậy, lẩm bẩm lặp lại tên công ty tập đoàn, hơi biến sắc mặt.

- Trí Nghiệp Vạn Hưng . . . Trí Nghiệp Vạn Hưng . . .

Khi Trần Thiếu Thanh lặp lại đến lần thứ bảy chợt nhớ ra thông tin liên quan tình nhuệ Lục gia.

Trần Thiếu Thanh nhìn Đàm Ly Ly chăm chăm, hỏi:

- Trí Nghiệp Vạn Hưng các người không ở Long Khẩu, Ung gia mà đến đây làm gì?

132. Chương 132: Tiêu Diệt Lưu Manh Thì Ác Ôn Đến.

Diệp Dương Thành ngồi trước quầy tắt trang web, quay về cái bàn.

Diệp Dương Thành thở dài thườn thượt:

- Ài, lại một ngày nhàm chán trôi qua.

Diệp Dương Thành xoa trán đứng lên nhìn đồng hồ, nói:

- Có thể dọn dẹp tan ca.

Mấy nhân viên chờ Diệp Dương Thành nói câu này lâu đến muốn rút tròng mắt, nhanh tay nhanh chân dọn dẹp. Chưa tới mười phút đã dọn dẹp cửa tiệm sạch sẽ, nền gạch men sáng bóng.

Diệp Dương Thành buồn cười nhìn mấy nhân viên, hần không nói gì thêm, theo thường lệ điểm kê doanh thu hôm nay, doanh thu bên chợ quần áo buổi chiều đã đóng cửa. Diệp Dương Thành bỏ hết vào ba lô đen chung với ba vạn khối tiền đã chuẩn bị sẵn.

Các nhân viên nối đuôi nhau đi ra, tan tằm về nhà. Diệp Dương Thành vác ba lô, tắt đèn. Diệp Dương Thành bước ra cửa tiệm, huyết sáo hướng tiệm quần áo thời trang của Lưu Tuyết Oánh. Tiếp theo Lưu Tuyết Oánh lưu luyến thả Nhung Cầu ra, nhìn nó chạy tới ngồi xuống bên chân hần.

Diệp Dương Thành gọi Nhung Cầu về, kéo cửa cuốn xuống chuẩn bị về nhà.

Diệp Dương Thành chợt nghe giọng Trần Thiếu Thanh gần bên tai:

- Lão Diệp, người đợi chút!

Diệp Dương Thành ngược nhìn thấy Trần Thiếu Thanh mặc đồ cảnh sát thở hồng hộc chạy tới gần.

Diệp Dương Thành chưa kịp hỏi, Trần Thiếu Thanh vội vàng la lên:

- May mắn đuổi kịp! Đây lão Diệp, người dù gì là lão bản hai cửa tiệm tại sao ra nông nỗi này, điện thoại di động không nạp tiền đến nỗi bị khóa máy?

Diệp Dương Thành kinh ngạc hỏi:

- A? Di động của ta khóa máy?

Diệp Dương Thành cười khổ nói:

- Bình thường không dùng nhiều, hai ngày nay không ai gọi điện thoại cho ta nên không biết bị khóa máy. Người tìm ta . . .

Trần Thiếu Thanh ai oán thở dài thườn thượt:

- Ài, buồn quá đi, kiếm người uống rượu.

Trần Thiếu Thanh mặc kệ Diệp Dương Thành có đồng ý hay không, gã cực kỳ nhiệt tình kéo cánh tay hần chạy hướng quán nhậu Lục Đức Tường.

Diệp Dương Thành không từ chối hay kiếm cớ gì, mặc cho Trần Thiếu Thanh kéo hần tới quán nhậu. Thì ra Trần Thiếu Thanh đã gọi món sẵn, đáng quý hiếm có hơn là chuẩn bị một phần thịt heo nhỏ cho Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành ngồi xuống quán lộ thiên có mái che, nhìn Trần Thiếu Thanh vẻ mặt tràn đầy lo âu.

- Vụ án chưa có tiến triển gì sao?

Diệp Dương Thành vô tâm vô phé an ủi:

- Chuyện này có gấp cũng vô dụng, không chừng có ngày nào ba nghi phạm chủ động đến đầu thú.

Trần Thiếu Thanh trợn trắng mắt:

- Lúc này trời còn đang tối!

Trần Thiếu Thanh khui hai chai bia, mỗi người một chai bia. Trần Thiếu Thanh tu miện bình ừng ực hơn một nửa chai bia.

Uống xong Trần Thiếu Thanh bổ sung câu cuối:

- Người nằm mơ giữa ban ngày hơi sớm.

Diệp Dương Thành cười nhảu nhử:

- Xì, nằm mơ ban ngày cũng vì người!

Diệp Dương Thành cực kỳ rộng lượng nói:

- Trong lòng có bức tức gì trút hết đi, không cần dè dặt trước mặt ca!

- Nếu không vì trút bầu tâm sự thì kiếm người uống rượu làm gì?

Trần Thiếu Thanh không bình tĩnh lại vì lời nói đùa cố ý cả Diệp Dương Thành, gã cầm chai bia lên uống ừng ực.

Trần Thiếu Thanh lau miệng nói:

- Vụ án thì trong huyện cục có người nắm thóp, nghe nói mỗi ngày lăm bằm trước mặt Vu Tô Nhạc, nói là ta cần bản không thích hợp làm sở trưởng, chuyện lúc trước chỉ là kỳ ngộ lớn.

Nói đến đây Trần Thiếu Thanh cười khổ nói:

- Đáng bực hơn là từ khi ta lên lon đến nay trong đồn nhận ba mươi lần báo cảnh sát, đám thuộc hạ giá áo túi cơm không bắt được một tên lôm côm. Lão Diệp, người nói xem có phải ta không có số làm quan?

- Không ai bằm sinh làm quan.

Diệp Dương Thành cảm nhận được nỗi buồn bực của Trần Thiếu Thanh, bưng ly rượu elen giữa đầu uống cạn.

Diệp Dương Thành sờ đầu Nhung Cầu ngồi xồm bên cạnh, mở miệng nói:

- Người mới vào giới đó, vượt qua ải này thì không có gì lớn. Nếu không qua được, cùng lắm không làm sở trưởng, chúng ta bắt đầu lại từ đầu.

Trong phút chốc Trần Thiếu Thanh nốc hết một chai bia, tính tửu lượng của gã lúc này nên ngà ngà say.

Nghe Diệp Dương Thành nói, Trần Thiếu Thanh sững cò đứng bật dậy:

- Người nói thì dễ!

Sau đó Trần Thiếu Thanh suy sụp ngồi xuống ghế, nói:

- Con người đi lên khó khăn, xuống rồi muốn lên lại càng khó khăn như lên trời. Nếu không vượt qua được ải này, người cho rằng đám người trong huyện ngáng chân ta đều là đồ ngốc? Chịu cho ta bò dậy vùng lên sao?

Diệp Dương Thành không nghĩ đến điều này:

- A . . .

Diệp Dương Thành sốt ruột thay cho Trần Thiếu Thanh:

- Vậy nghĩ cách đi. Lần trước người nói Vu Tô Nhạc trong thị cục đang lồi kéo người đứng không? Người cứ đi vòng vòng để Vu Tô Nhạc giúp đỡ qua cửa kó này trước rồi tính!

Diệp Dương Thành không nhắc đến thì thôi, nghe Vu Tô Nhạc làm Trần Thiếu Thanh nổi sùng lên.

- Vu Tô Nhạc cũng không phải thứ tốt lành gì!

Trần Thiếu Thanh lại tu ừng ực một chai bia, rượu làm tăng lá gan, cộng với Diệp Dương Thành không phải người ngoài nên gã thoải mái phun mặt đắng.

- Người có biết buổi chiều ai đến văn phòng tìm ta không?

- Ai?

Hiện nay Diệp Dương Thành chưa phải chân thần, làm sao hắn biết người nào tìm Trần Thiếu Thanh? Nhưng phối hợp hỏi đệm là cần thiết.

- Người đó . . . Ài, ta nói về Vu Tô Nhạc trước đi.

Trần Thiếu Thanh vừa uống rượu vừa mở miệng nói:

- Vu Tô Nhạc vốn là phó cục trưởng trong phân cục công an khu Long Khẩu, hơn một tháng trước mới điều đến phân cục công an Ôn Nhạc huyện làm cục trưởng. Có biết tại sao Vu Tô Nhạc kiên quyết đòi đánh gục Lục gia không?

Diệp Dương Thành không phải người trong giới nên tất nhiên không biết gì hết:

- Tại sao?

- Nói thật, lúc trước ta luôn suy nghĩ đây là vì sao?

Trần Thiếu Thanh tự hỏi tự đáp:

- Ta nghĩ mãi mà không ra, nhưng chiều hôm nay Vu Tô Nhạc kêu người kia đến tìm ta khiến ta hiểu đó là vì sao.

Giọng Trần Thiếu Thanh từ cao vút bỗng hạ thấp:

- Vu Tô Nhạc, con trai trưởng Vu gia khu Long Khẩu. Có biết Vu gia khu Long Khẩu làm cái gì không? Giống y như Lục gia! Trước kia thế lực ngầm của Vu gia rắc rối phức tạp trong thành thị, địa bàn bao phủ Ôn Nhạc huyện, khu Long Khẩu, Ung Gia huyện. Có thể nói Vu gia cực kỳ uy phong trong thành phố.

- Sau đó Lục gia nổi lên, Phì Long Lục Vĩnh Huy mạnh mẽ đuổi Vu gia ra khỏi Ôn Nhạc huyện, từ nay hai gia tộc giằng co cả chục năm. Nghề nghiệp mặt ngoài của Vu gia là tập đoàn Trí Nghiệp Vạn Hưng, ngầm làm chuyện bắt gà trộm chó, bán chất gây nghiện, mở sòng bạc, chiếm ruộng đất cướp của, có thể nói làm đủ thứ chuyện ác ôn, không sợ tương lai tuyệt vời giống!

Trần Thiếu Thanh tạm dừng, hừ lạnh một tiếng:

- Đáng sợ nhất là lão già Vu gia. Vì phản kích Lục gia, lão già đó đưa con cả đi vùng ngoài làm cảnh sát nho nhỏ. Không biết Vu gia dùng thủ đoạn gì khiến Vu Tô Nhạc ẩn giấu tên tuổi làm đến phó cục trưởng phân cục công an khu Long Khẩu. Mãi khi Vu Tô Nhạc được điều về làm cục trưởng phân cục công an Ôn Nhạc huyện cũng không ai phát hiện quan hệ giữa hắn và Vu gia.

- Những điều này chỉ là suy đoán của cá nhân ta, nhưng dù không đúng hoàn toàn cũng không lệch bao nhiêu.

Mặt Diệp Dương Thành toát ra vẻ hưng phấn:

- Vậy . . . Vu Tô Nhạc kêu ai đến tìm người?

Không lẽ cầu gì được nấy, có người chủ động đưa đồ ăn tận miệng?

- Nói là bí thư phó tổng giám đốc tập đoàn Trí Nghiệp Vạn Hưng của Vu gia, thật ra là tình nhân, thân tín của người phụ trách mới của xã đoàn Hưng Khẩu Vu gia tại Ôn Nhạc huyện.

Trần Thiếu Thanh nặng nề thở dài:

- Lục gia đã hoàn toàn tiêu đời, qua nhiều ngày Vu gia chuẩn bị gần xong, muốn ngóc đầu trở lại chiếm địa bàn lúc trước đánh mất. Ôn Nhạc huyện là một miếng thịt béo, có ai không động tâm?

- Nàng kiếm người làm gì?

Diệp Dương Thành dào dạt hứng thú hỏi thăm:

- Vu gia so với Lục gia bên nào lợi hại hơn?

- A thì muốn lôi kéo ta nhập bọn chứ làm gì nữa?

Trần Thiếu Thanh cười giễu:

- Vu Tô Nhạc đã nói rõ với ta, chỉ cần ta gật đầu là hắn giúp ta xử lý chuyện trong huyện phân cục ngay. Ta có thể yên ổn làm sở trưởng Bảo Kinh Trấn, sau này mỗi tháng được số tiền hoa hồng khá nhiều từ sòng bạc Vu gia mở trong Bảo Kinh Trấn.

- Người biết không? Sòng bạc trước kia của Lục gia đã bị Vu gia thu mua, chắc mấy ngày nữa sòng bạc mới sẽ khai trương trong trấn chúng ta.

- Về Lục gia và Vu gia ai lợi hại hơn ai?

Trần Thiếu Thanh tặc lưỡi nói:

- Nếu Lục gia không có Phì Long Lục Vĩnh Huy thì tuyệt đối không đấu lại Vu gia. Thế lực uy tín lâu năm kinh doanh ngay từ thời kỳ dân quốc, Lục gia mới nổi làm sao sánh bằng? Nghe nói lúc trước Nhật Bản đánh tới Diệp Cảnh Long, Vu gia từng làm Hán gian.

Diệp Dương Thành lẩm bẩm:

- Ác ôn nổi tiếng lâu năm hại hơn Lục gia . . .

Diệp Dương Thành cười toe toét, ngược lên nhìn Trần Thiếu Thanh, hần nói:

- Lão Trần, cái gọi là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thắng. Người hãy câu giờ với Vu Tô Nhạc một thời gian, chờ xem tình huống thế nào rồi hành động. Ít nhất bây giờ giữ vị trí sở trường của người la ưu tiên quan trọng.

Trần Thiếu Thanh lắc đầu khẽ thở dài:

- Bây giờ chỉ còn cách nào.

Trần Thiếu Thanh rót đầy ly rượu, cụng ly với Diệp Dương Thành:

- Cạn!

- Cạn!

Đêm nay Trần Thiếu Thanh ngủ trên giường Diệp Dương Thành, ôm bốn chai bia ngủ say quắc cần câu. Diệp Dương Thành đứng bên giường nhìn Trần Thiếu Thanh ngủ say sưa, nhếch môi cười.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Tiêu diệt côn đồ nhỏ thì ác ôn lớn đến, lúc này thì . . . Hì hì, càng lúc càng thú vị . . .

Về tổ chức Dị Sát thì Diệp Dương Thành không chút để bụng.

133. Chương 133: Hiểu Lâm Cái Cóc Khô.

Bảy giờ sáng hôm sau, Trần Thiếu Thanh và Diệp Dương Thành quàng vai bá cổ đi xuống lầu, chia tay nhau ra khỏi cửa. Trần Thiếu Thanh đi đồn công an, Diệp Dương Thành thì đi cửa tiệm chuẩn bị ngày kinh doanh mới.

Bên Trần Thiếu Thanh, sau khi đến nam nhân mặc đồ tây trắng gã gọi điện thoại cho Vu Tô Nhạc, nói qua một buổi tối suy nghĩ đắn đo cảm thấy làm theo Vu sở trường chắc chắn có tương lai.

Trần Thiếu Thanh lộ một nửa ý định sau này sẽ chung xuồng với Vu Tô Nhạc, gã sẽ hết sức giúp đỡ Vu gia muốn mở sòng bạc mới trong Bảo Kinh Trấn, tuyệt đối không để đám lính dưới tay gây phiền phức. Tóm lại Trần Thiếu Thanh nói ba hoa chích choè chỉ có một mục đích: Giữ vị trí sở trường của mình, những cái khác hiện nay chỉ là mây bay.

Bên kia Trần Thiếu Thanh luôn lách lừa dối, bên này Diệp Dương Thành thoải mái tự do. Hề nghĩ đến Vu gia lợi hại hơn Lục gia sẽ vào Ôn Nhạc huyện là tâm tình Diệp Dương Thành hân hoan.

Mặc kệ thế nào, một Vu gia đủ lượng cho Diệp Dương Thành nâng thần cách từ tứ giai tới ngũ giai. Về diện tích khu vực quản lý ít cũng cỡ thêm tám trăm, một ngàn km vuông, thế thì nguyên Ôn Nhạc huyện rơi vào vòng khống chế của Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành ngồi bên quầy nghĩ đến chỗ vui vẻ gã kiếm không được nhe răng cười.

Nhưng tạm thời chỉ đành tưởng tượng. Muốn chiếm một địa bàn, dù là nơi không còn thế lực cũng cần một thời gian dài dặc. Hướng chỉ Vu gia là ác ôn dựa vào hắc ác thế lực lập nghiệp? Dù Vu gia từng cát cứ Ôn Nhạc huyện nhưng sau này vẫn bị Lục gia đuổi đi. Lục gia kinh doanh nhiều năm, Vu gia muốn nhúng tay vào còn cần làm nhiều hoạt động, có rất nhiều khâu phải bôi trơn. Sở trường như Trần Thiếu Thanh, nghĩa là các quan viên cơ bản đều là đối tượng Vu gia muốn lôi kéo.

Cho nên bây giờ điều Diệp Dương Thành có thể làm đó là chờ, đợi Vu gia đến, đợi quân đội Vu gia thuận lợi vào trong Ôn Nhạc huyện mới xuống tay. Hy vọng sau khi Vu gia bị diệt có thể lực hắc ám khác thêm thuồng Ôn Nhạc huyện phồn vinh mà thờ tay vào.

Canh giữ khu vực Ôn Nhạc huyện, không ngừng đả kích những thế lực hắc ám mới vào rồi liên tục hấp dẫn nhiều thế lực ác khác vào. Bản kế hoạch siêu lý tưởng hình thành trước mặt Diệp Dương Thành, khiến hắn cười toe toét, bật cười ra tiếng.

Diệp Dương Thành bắt chéo chân nhàn nhã ngồi bên quầy, ngoài cửa tiệm vang tiếng la hoảng hốt của Vương Tuệ Tuệ.

- Lão . . . Lão Diệp!

- Nguy . . . Nguy rồi!

- Cái gì!?

Vương Tuệ Tuệ đột nhiên chạy tới làm Diệp Dương Thành giật nảy mình, hắn đứng bật dậy, mặc kệ mấy khách hàng đang chọn lựa quần.

Diệp Dương Thành hỏi ngay:

- Có chuyện gì?

Vương Tuệ Tuệ luống cuống tay chân làm Diệp Dương Thành bất an.

- Mẫu . . . Mẫu thân của người bị . . . Người ta đánh!

Vương Tuệ Tuệ nhìn Diệp Dương Thành, thở hồng hộc nói:

- Người mau đi qua xem, người kia nói . . . Nói muốn đóng cửa tiệm!

- Cái gì???

Diệp Dương Thành trợn tròn mắt, mẫu thân bị người đánh, kẻ đánh người đòi đóng cửa tiệm của mình? Tổ cha nó, thật là động thổ trên đầu thái tử, không biết sống chết!

Diệp Dương Thành vọt ngay ra ngoài tiệm, hét hướng tiệm quần áo thời trang của Lưu Tuyết Oánh:

- Nhưng Cầu, đi!

Một bóng đen xẹt qua, Nhưng Cầu đã đến bên cạnh Diệp Dương Thành, theo đuôi hắn chạy nhanh đi chợ quần áo đường Nam Môn.

Vương Tuệ Tuệ cũng chạy theo, tuy nàng mập mập nhưng tốc độ không chậm hơn Diệp Dương Thành.

Vương Tuệ Tuệ vừa chạy vừa nói:

- Có bốn người đến, hai người mặc đồ cảnh sát. Vừa vào bọn họ đã đòi đóng cửa tiệm, mẫu thân người không đồng ý thế là họ đánh người.

Mặt Diệp Dương Thành đen thui, lúc này có nói gì đều vô dụng, đến hiện trường rồi tính.

* * *

Một nam nhân hai mươi bảy, tám tuổi mặc đồ tây đen, nách kẹp bao công văn chỉ vào mũi Ngô Ngọc Phương, mẫu thân của Diệp Dương Thành.

- Bà nội nó, mụ đàn bà này tránh ra mau!

Nam nhân mặc đồ tây đen tức giận quát:

- Nếu không tránh ra có tin là ta đánh chết người không?

Khóe môi Ngô Ngọc Phương chảy máu, gò má bên phải sưng phồng chặn cửa tiệm, biểu tình kiên cường.

Ngô Ngọc Phương hùng hổ trừng thanh niên mặc đồ tây đen mới tát nàng một cái:

- Dựa vào cái gì đóng cửa tiệm của ta? Ta phạm tội gì?

Ngô Ngọc Phương chém đinh chặt sắt nói:

- Không tránh!

Thanh niên mặc đồ tây đen cười gằn:

- Ha, cứng cổ thật.

Thanh niên mặc đồ tây đen đánh giá Ngô Ngọc Phương từ trên xuống dưới, nói:

- Không nhìn ra lớn tuổi mà dẻo dai như vậy, mỗi ngày ‘kéo khách’ cho nhi tử của người đứng không?

Lời nói ô uế làm Ngô Ngọc Phương tức giận suýt nín thở xủ:

- Người . . . !

Ba nam nhân đứng sau lưng thanh niên mặc đồ tây đen cười khà ô, các từ tục tĩu đổ ập xuống người Ngô Ngọc Phương.

Ngô Ngọc Phương là một phụ nữ giữ khuôn phép, đã bao giờ bị người nhục nhã như vậy? Nhưng hai nhi tử vắng mặt, lão công Diệp Hải Trung thì sáng sớm đi nhà má vợ làm việc. Ngô Ngọc Phương không biết nên làm sao.

Mặt thanh niên mặc đồ tây đen sa sầm:

- Nhiều loạn trật tự chợ, phi pháp có số tiền lớn. Ta nói cho người biết, ta chắc chắn đóng cửa tiệm này!

Thanh niên mặc đồ tây đen vung tay chỉ tiệm của Diệp Dương Thành, nói:

- Đập đi, để ta xem ai dám ngăn cản?

Bốp!

Một cú tát mạnh vào gò má trái của Ngô Ngọc Phương. Thanh niên mặc đồ tây đen chưa chịu thôi, nhấc chân định đập Ngô Ngọc Phương để giết gà dọa khỉ.

Trong đám người đứng xem chật ních, tiếng gầm cực kỳ tức giận của Diệp Dương Thành xuyên thấu qua các tiếng xì xầm bàn tán tựa sấm rền vang bên tai mọi người.

- Tổ cha nó, tên nào dám đánh mẩu thân của ta!?

Thanh niên mặc đồ tây đen chưa kịp đá chân thì một bóng đen lao ra khỏi đám đông dè gã té xuống.

Nhung Cầu cao gần một thước nhảy lên, cái đầu to cỡ bánh xe nhìn xuống thanh niên mặc đồ tây đen, nhếch mép, nước miếng nhều xuống.

Nhung Cầu dè chặt thanh niên mặc đồ tây đen, sửa to:

- Gâu gâu!

Thanh thế kinh người.

Mặt thanh niên mặc đồ tây đen trắng như tờ giấy, không còn vẻ uy phong như trước. Ánh mắt hung tợn của Nhung Cầu hù gã nằm ngay đơ.

- Chó . . . Chó điên nhà ai!?

Thanh niên mặc đồ tây đen bị dè ba giây sau kinh khủng hét to:

- Dắt đi, mau dắt nó đi!

Diệp Dương Thành chen lấn ra khỏi đám người, sải bước đi tới bên cạnh thanh niên mặc đồ tây đen, mặt đen thui.

- Là người, đánh mẩu thân của ta?

Thanh niên mặc đồ tây đen mù người, ấp úng không nói thành câu:

- Ta . . . Ta . . .

Một nam nhân trung niên mặc đồng phục công thương đi theo thanh niên mặc đồ tây đen đứng ra, nói chuyện lịch sự định lừa Diệp Dương Thành dắt con chó đi.

- Tiểu huynh đệ đừng hiểu lầm, chúng ta nhận được người ta tố cáo nên mới tới đây, tất cả là hiểu lầm. Người có thể . . . Dắt con chó này đi được không? Tội chống đối nhân viên thi hành công vụ . . .

Bốp!

Diệp Dương Thành tát một cái rõ to vào mặt nam nhân trung niên, làm gã ngất ngư, mắt đầy sao.

- Hiểu lầm cóc khô! Ta vừa đánh người, đây cũng là hiểu lầm!

Diệp Dương Thành hoàn toàn nổi khùng. Có người tố cáo, đóng cửa tiệm cũng không sao, Diệp Dương Thành không thiếu một cửa hàng, có tiền thì mở ở đâu chẳng được? Nhưng bọn họ tuyệt đối không nên đánh người nhà của hắn!

Thủ đoạn sấm rền gió cuốn của Diệp Dương Thành khiến người sợ hãi. Kinh ngạc một lát sau, hai nam nhân còn lại áp sát bao vây Diệp Dương Thành.

Một nam nhân mặt sa sầm nói:

- Tiểu tử, đừng quá kiêu ngạo, có biết chúng ta là ai không?

Diệp Dương Thành hừ lạnh một tiếng:

- Một đám sâu mọt!

Diệp Dương Thành quay đầu nói với Nhung Cầu:

- Nhung Cầu, xé cánh tay của tên khốn kiếp này xuống!

- Ui!

Phản ứng của Diệp Dương Thành vượt ngoài dự đoán của mọi người, bao gồm ba nam nhân đến đóng cửa tiệm, thanh niên mặc đồ tây đen bị Nhung Cầu đè ngã xuống đất.

Nghe Diệp Dương Thành kêu chó Ngao xé tay mình, thanh niên mặc đồ tây đen trợn tròn mắt, giấy dựa kịch liệt.

Thanh niên mặc đồ tây đen điên cuồng gào thét:

- Không . . . Đừng!

Ngô Ngọc Phương đứng một bên bị hành động điên cuồng của Diệp Dương Thành hù sợ.

- Dương thành!!!

Ngô Ngọc Phương không rảnh lau máu bên môi, vội chạy tới kéo tay Diệp Dương Thành lại, sốt ruột khuyên:

- Đừng làm vậy!

- . . .

Ngô Ngọc Phương ngăn cản làm Diệp Dương Thành lấy lại lý trí, hắn hít sâu kêu Nhung Cầu xuống khỏi người thanh niên mặc đồ tây đen, quay về bên cạnh hắn.

Nhìn phản ứng của Diệp Dương Thành, biểu tình hoảng loạn trên mặt mẫu thân Ngô Ngọc Phương, nam nhân trung niên mới bị hắn tát tai cho rằng đã khống chế được tình hình. Nam nhân trung niên bước ra trước một bước chỉ vào Diệp Dương Thành định nói gì.

Bốp!

Diệp Dương Thành lại tát một cái, lần này là bên má kia của nam nhân trung niên.

- Cút!

- Tiểu tử, người . .

- Ta đếm đến ba!

Mắt Diệp Dương Thành lộ rõ sát khí, ánh mắt lạnh lẽo trừng nam nhân trung niên:

- Nếu chưa cắt thì chó nhà ta sáng hôm nay chưa ăn cơm.

- . . .

Diệp Dương Thành quá hung dữ, không, nói đúng hơn là Nhung Cầu bên cạnh hắn quá dữ. Từ xưa đến nay luôn là chó cậy thế chủ, hôm nay ngược lại Diệp Dương Thành người nhờ vào chó.

Bốn nam nhân nhìn Nhung Cầu nhếch mép nhe răng nanh thì rất sợ.

Thanh niên mặc đồ tây đen mới bị Nhung Cầu đè xuống lại cứng đầu bảo:

- Tiểu tử, chuyện hôm nay chúng ta chưa xong . . .

- Lên!

- Gâu gâu!

- Má ơi!

Thanh niên mặc đồ tây đen chưa buông lời uy hiếp xong Diệp Dương Thành thả chó. Nhung Cầu rượt bốn nam nhân chạy ra chợ quần áo, có thể nói là cực kỳ chặt vật. Chuyện chấm dứt từ đây? Không, vẫn còn sớm. Diệp Dương Thành chẳng những không nguôi giận mà càng bức tức hơn.

134. Chương 134: Không Thể Tự Mình Làm Chuyện Điên Rồ.

Diệp Dương Thành đau lòng đau mẩu thân Ngô Ngọc Phương vào trong tiệm, kéo ghế cho nàng ngồi xuống. Diệp Dương Thành nhìn gò má Ngô Ngọc Phương sưng phồng, hắn tăng thêm sát khí đậm đặc với thanh niên mặc đồ tây đen kia.

- Mẩu thân có đau không?

Biết con chỉ có mẹ, mặt Diệp Dương Thành thường thoáng hiện nét độc ác, dù hắn che giấu sâu mấy vẫn bị mẩu thân Ngô Ngọc Phương phát hiện.

- Dương Thành, ngươi không thể làm vậy.

Ngô Ngọc Phương nhìn Diệp Dương Thành cố gắng ra vẻ bình tĩnh, đề cổ tay hắn, khuyên nhủ:

- Muốn đóng cửa tiệm thì cứ theo ý họ, chúng ta không trêu vào được thì né đi.

Diệp Dương Thành hít sâu, nói:

- Đám chó điên này ăn tươi nuốt sống.

Diệp Dương Thành nói với mẩu thân Ngô Ngọc Phương:

- Mẩu thân yên tâm đi, ta có chừng mực. Chút nữa đóng cửa tiệm, ta đi tìm bằng hữu hỏi thăm rốt cuộc là ai ở sau lưng làm khó dễ chúng ta.

- Nhưng mà . . .

- Chẳng lẽ mẩu thân không hiểu tính ta sao?

Diệp Dương Thành cố nặn nụ cười nói:

- Nhi tử của người từ nhỏ đến lớn không ăn hiếp ai nhưng cũng không ai bắt nạt ta được. Ta sẽ không làm chuyện không nắm chắc, mẩu thân cứ yên tâm.

Ngô Ngọc Phương nghiêm túc nhìn biểu tình của Diệp Dương Thành, nàng không hiểu trong lòng hắn bây giờ suy nghĩ cái gì. Đặc biệt xung đột vừa rồi khiến Ngô Ngọc Phương nhận ra nhi tử thay đổi, nàng không thể nói rõ thay đổi như thế nào, tóm lại trực giác cho nàng biết Diệp Dương Thành đã khác với trước kia.

Cửa tiệm này buôn bán ‘rất đắt’, khai trương tới bây giờ ‘lãi ròng’ gần sáu vạn. Nghĩa là nếu buôn bán ổn định, một tháng lời mấy chục vạn là chắc, Ngô Ngọc Phương không cam lòng từ bỏ.

Nếu Diệp Dương Thành đã nói để hấn lo thì Ngô Ngọc Phương không nói gì thêm. Phản đối sao? Để đám cặn bã ăn thịt không nhả xương đó đóng cửa tiệm? Ngô Ngọc Phương rất tiếc.

Ngô Ngọc Phương do dự rồi chậm rãi gạt đầu, không quên dặn dò:

- Nếu thật sự không có cách nào thì cứ để bọn họ đóng cửa, đừng gây sự, nghe không?

Ngô Ngọc Phương hơi ngây thơ. Mới rồi Diệp Dương Thành tát hai bạt tai đã gây thù với người, hấn không đụng vào bọn họ thì rất nhanh họ sẽ nhổ cửa hàng này. Cửa tiệm đường Triều Dương cũng khó may mắn thoát khỏi tai vạ.

Diệp Dương Thành hiểu những đạo lý này nhưng hấn không nói cho Ngô Ngọc Phương nghe. Diệp Dương Thành mỉm cười, gạt đầu hứa hẹn.

Diệp Dương Thành quay sang kêu Vương Tuệ Tuệ:

- Tuệ Tuệ, đưa mẫu thân ta đi bệnh viện giùm, người bỏ tiền trả trước rồi lấy tiền trong tiệm bù lại.

- Ủm!

Vương Tuệ Tuệ không lo nợ tiền, nàng gạt đầu đồng ý. Vương Tuệ Tuệ tiến lên mấy bước nâng Ngô Ngọc Phương dậy, hai người ra khỏi tiệm.

Ba phút sau khi Vương Tuệ Tuệ nâng mẫu thân Ngô Ngọc Phương đi khám bệnh, Diệp Dương Thành cũng đóng cửa, kéo cửa cuốn xuống. Các tiệm kinh doanh xung quanh chỉ trở, Diệp Dương Thành dắt Nhung Cầu bước nhanh ra khỏi chợ quần áo. Diệp Dương Thành đón taxi chạy thẳng tới đồn công an Bảo Kinh Trấn.

Diệp Dương Thành cần tìm hiểu là ai ở sau lưng gây sự. Bốn tên khốn chó cạy mặt chủ tiệm hòng thoát khỏi tay hấn!

Cần phải nhắc lại Diệp Dương Thành vừa không la người tốt cũng không xấu, cũng chẳng phải loại người mặc cho ai leo lên đầu mình ngồi và chỉ biết cổ nhện.

Diệp Dương Thành hiểu đạo lý ra tay trước được trước, nhưng tình huống xảy ra quá đột ngột. Diệp Dương Thành đã mất tiên cơ, hấn biết đạo lý lùi một bước đánh trả sau.

Mặc kệ là ai, Diệp Dương Thành không cần biết lý do tại sao muốn gây sự với hấn. Diệp Dương Thành chỉ biết kẻ đó phải người đánh mẫu thân của mình, đây là tội chết!

Diệp Dương Thành ngồi trên xe, thầm nhủ:

- Ta sẽ cho người biết cái giá phải trả!

Xe taxi dừng lại ở cửa đồn công an, Diệp Dương Thành mới xuống xe đã nghe giọng Trần Thiệu Thanh kêu lên:

- Ủa? Lão Diệp!

Trần Thiệu Thanh vội vàng chạy tới, hỏi ngay:

- Bá mẫu có bị gì không?

Diệp Dương Thành nhận tiền thối từ tay tài xế taxi, nghe Trần Thiệu Thanh hỏi thì kinh ngạc nói:

- Người biết?

Diệp Dương Thành quay đầu nhìn Trần Thiệu Thanh:

- Sao người biết?

- Mới rồi một hiệp cảnh trong đồn đang tuần tra khu vực kia. Lần trước hấn có đi tiệm của phát ra mua đồ nên nhận ra. Ta mới nhận điện thoại, đang định đi chỗ người.

Trần Thiếu Thanh vừa nói vừa ngoái đầu nhìn lướt qua người đi đường ngoài cổng lớn đồn công an.

Trần Thiếu Thanh kéo tay Diệp Dương Thành:

- Đi phòng làm việc của ta nói chuyện.

- Ừm!

Diệp Dương Thành gật đầu theo Trần Thiếu Thanh vào đồn công an.

Diệp Dương Thành ngồi xuống sofa trong văn phòng của Trần Thiếu Thanh.

Diệp Dương Thành chưa nói gì Trần Thiếu Thanh đã mở lời trước:

- Người đánh người của viện công thương?

Diệp Dương Thành không giấu diếm, cho dù hắn có che giấu cũng vô dụng.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Không chỉ đánh còn thả chó rượt.

Trần Thiếu Thanh biến sắc mặt nói:

- Sao người trở nên xúc động như vậy?

Trần Thiếu Thanh cười khở lắc đầu, nói:

- Lần này lớn chuyện rồi.

Diệp Dương Thành vô trách nhiệm xòe tay:

- Nên ta mới tới tìm người.

Ánh mắt Diệp Dương Thành lóe tia sáng kỳ lạ:

- Nói đi, người có giúp không?

Trần Thiếu Thanh không chút đắn đo gật đầu ngay:

- Giúp, đương nhiên giúp!

Trần Thiếu Thanh muốn giảm bớt không khí nặng nề, vui đùa nói:

- Nếu ta không giúp người thì còn ai nữa? Huỳnh đệ nhiều năm như vậy chẳng lẽ người chưa hiểu ta sao?

Diệp Dương Thành bưng tách trà trên bàn lên, uống một hớp:

- Bởi vậy sau khi ta đánh hắn liền tìm người ngay.

Diệp Dương Thành nhìn Trần Thiếu Thanh, hỏi:

- Người có biết chuyện gì xảy ra không? Đang yên lành, ta không trêu chọc người viện công thương.

- Người có chọc chẳng qua không chú ý!

Trần Thiếu Thanh vỗ trán bất đắc dĩ nói:

- Chuyện này cũng trách ta trước đó không dặn người. Người biết trong chợ quần áo, tiệm quần áo nam thứ ba hàng thứ nhất, hai tiệm hàng thứ hai, bảy tiệm hàng thứ bốn, năm là ai mở không?

- Ai?

Lòng Diệp Dương Thành máy động, màn kịch chính lên sân khấu?

Trần Thiếu Thanh xoa huyệt Thái Dương:

- Là mấy cậu ấm trong thị trấn góp tiền mở.

Trần Thiếu Thanh đứng dậy đi tới đi lui, nói:

- Nhưng con cả của La phó trưởng trấn chiếm cổ phần lớn, nghe nói lấy sáu, bảy chục phần trăm. Số cổ phần còn lại bị mấy cậu ấm nhỏ như nhi tử sở trường viện công thương chia nhau.

- Trong đám người này trừ La phó . . . Trừ con cả của La Chí Dân có thân phận công vụ viên ra, còn lại toàn là ngời ăn chờ chết, chỉ trông chờ vớt vát chợ quần áo.

- Hốt tiền? Vậy nên là mau xong liền chuyển nhượng.

Diệp Dương Thành nhượng mảy nói:

- Tại sao còn muốn mở tiệm?

- Lưu lượng khách hàng trong chợ cao hơn chợ cũ trước kia gấp hai lần.

Trần Thiếu Thanh cười khỏ nói:

- Người biết mở tiệm kiếm tiền chẳng lẽ bọn họ ngốc sao? Chuyển nhượng chỉ lấy được một lần, còn mở tiệm thì góp gió thành bão. Sau lưng có bóng cáo già La Chí Dân, nên ta mới bảo người gây lớn chuyện.

Diệp Dương Thành có nắm chắc nên không sốt ruột như Trần Thiếu Thanh:

- Gây lớn chuyện rồi sao?

Nhưng chỗ dựa của Diệp Dương Thành không thể trở thành của Trần Thiếu Thanh, một khi gã biết nguồn gốc tỵ tìn của Diệp Dương Thành . . . Dĩ nhiên đây là chuyện không thể.

- Gây lớn chuyện rồi sao? Ca ca của ta ơi!

Trần Thiếu Thanh tức giận suýt giậm chân:

- Người có biết tiệm của người suýt làm toàn bộ tiệm đồ nam trong chợ quần áo đẹp tiệm? Lúc khai trương, La Chí Dân vì lưng đoạn đã đánh tiếng trước, bây giờ tất cả tiệm quần áo nam trong chợ toàn do nhi tử của hắn mở!

- Tiệm thời trang nam của người là do nghĩ tình phụ thân ta nên mới ở, nếu không người nghĩ có thể khai trương làm ăn được không? Giờ thì tốt rồi, người làm người ta đẹp tiệm, bọn họ không tìm người gây sự thì kiếm ai?

- A!

Diệp Dương Thành không hề suy nghĩ đến chuyện này, Trần Thiếu Thanh chưa từng nhắc hấn. Bây giờ Diệp Dương Thành nghe Trần Thiếu Thanh nói hấn mới hiểu ra, hèn gì trong chợ quần áo to lớn như thế chỉ có mười mấy tiệm đồ nam, còn lại là nữ trang nam, nữ, tiệm giày.

Đây là La Chí Dân gỡ trò quỷ, trực tiếp lưng đoạn buôn bán đồ nam trong chợ quần áo!

Diệp Dương Thành ngồi yên dăm chiêu. Trần Thiếu Thanh đi lòng vòng một hồi dừng bước, vỗ tay:

- Hay là thế này đi.

Trần Thiếu Thanh ngoái đầu nói với Diệp Dương Thành:

- Bây giờ ta mang người đi gặp La Chí Dân, người chịu nâng giá bán rồi ta dàn xếp một chút là sự việc xong xuôi, người thấy sao?

- Không được!

Diệp Dương Thành đứng bật dậy:

- Chẳng lẽ mẫu thân của ta bị mấy tên khốn kiếp kia đánh rồi thôi? Không làm chết họ La kia thì ta không họ Diệp!

Đánh mẫu thân của mình ngược lại kêu mình tới cửa xin lỗi, nhân nhượng? Diệp Dương Thành không làm chuyện chịu nhục đó được, hấn cũng không muốn làm. Nếu đã tìm được kẻ sau màn thì . . . Hừ!

Mắt Diệp Dương Thành lóe tia sáng lạnh khiến người sợ hãi. Diệp Dương Thành làm ngục thần tôn đã lâu, có chút tính tình, huống chi hắn từng giết người. La Chí Dân là phó trưởng trấn bị Diệp Dương Thành cuốn đi mười vạn khối tiền?

Trần Thiệu Thanh bị hù giật mình kêu lên:

- Làm chết họ La?

Nhưng giật mình qua đi, Trần Thiệu Thanh chợt nhớ ra một điều. Trần Thiệu Thanh nuốt ngược lời định nói, hắn đứng yên đôi khi nhíu mày, có khi giãn chân mày ra, dường như đang đấu tranh tâm lý.

Một phút sau Trần Thiệu Thanh đặt quyết tâm, gã nói với Diệp Dương Thành:

- Bình thường La Chí Dân không về nhà, buổi tối ở lại chỗ vợ nhỏ trong Diên Đăng Trấn.

Trần Thiệu Thanh nói cho Diệp Dương Thành biết vị trí đại khái nhà vợ nhỏ của La Chí Dân, gã cười khổ nói:

- Người làm ơn đừng làm vậy.

Trần Thiệu Thanh thâm rít gào:

- Có muốn làm vậy cũng đừng tự mình đi, Ngự Long chân quân gì đó, mẫu thân thể chuyển thể của người bị người đánh, người ra tay đi!

Trả lời kèm trích dẫn Trả lời kèm trích dẫn

135. Chương 135: Thật Sự Xem Chúng Ta Là Đồ Ngốc.

Năm thanh niên tụ tập bên bàn ăn, phục vụ trong phòng riêng bị bọn họ đuổi ra ngoài.

- Thứ không biết sống chết, chơi trò gì!?

Một thanh niên tuổi nhỏ nhất cau hàng lông mày rậm, nói:

- Dám đánh người của chúng ta?

- Không chỉ đánh người, cuối cùng còn thả chó.

Một thiếu niên khác ngồi bên cạnh dụi tắt tàn thuốc, vỗ mặt bàn nói:

- Tiểu tử này quá kiêu căng, không biết trời cao đất rộng!

- Chuyện này tuyệt đối không thể cho qua.

Một thanh niên khác dốt đuổi thuốc, hít một hơi thật sâu, mở miệng nói:

- Chờ chút nữa kêu người qua, kêu luôn người của đồn công an Ta muốn nhìn xem tiểu tử này có ba đầu sáu tay gì không!

Mấy thanh niên còn lại liên tục gật đầu hùa theo:

- Đúng, kêu người đồn công an theo!

Chỉ có thanh niên ngồi ở ghế hàng đầu, tuổi lớn nhất là nhíu chặt mày, không nói chuyện.

Thanh niên ban đầu mở lời hăm dọa nói:

- Hắn dám cắt đứt đường kiếm của chúng ta thì ta chúng ta sẽ dồn hắn vào đường cùng!

- Trước đó đã tìm hiểu qua, tiểu tử này còn mở một tiệm thời trang nam ở đường Triều Dương, đến bây giờ vẫn chưa có giấy phép công thương. Giờ giải quyết tiệm trong chợ quần áo trước rồi xử tiếp tiệm ở đường Triều Dương, ta chống mắt chờ xem hắn khóc cầu chúng ta!

Bỗng có một người mở miệng hỏi:

- Nếu hắn thật sự đến van xin thì sao?

- Thật sự đến van xin?

Thanh niên nhếch môi cười khẩy nói:

- Vậy đánh một trận rồi ném vào hố phân, nói là hẩn đi vệ sinh lỗ trượt chân.

Ba thanh niên còn lại cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha! Ác quá!

Thanh niên ngồi ở ghế đầu khẽ ho khan ngắt ngang mấy thanh niên khoe khoang khoác lác.

Mặt mày thanh niên âm trầm nói:

- Sợ là chuyện này không đơn giản như chúng ta nghĩ.

Một thanh niên ngồi bên cạnh thanh niên đó có vẻ rất kiên đề gã, ngừng cười càn rỡ.

- Là sao?

Ba thanh niên khác cũng ngừng nói khoác, cùng nhìn hướng thanh niên ngồi ghế đầu.

Một thanh niên hỏi:

- Hay La thiếu gia biết nội tình gì?

Nông dân đúng là nông dân, nhi tử của phó trưởng trấn nho nhỏ, quan phó khoa thì chỉ có thể gọi là thiếu gia.

- Lúc khai trương họ Trần văn phòng đảng chính đã nói tốt cho tiểu tử này.

Con trai cả của La Chí Dân lộ biểu tình lạnh lùng nói:

- Tiểu tử này có quan hệ thân thiết với họ Trần đồn công an, các người cho rằng bằng vào tiểu nhân vật không quyền không thuế như hẩn nếu không ai chống lưng thì dám to gan ra mặt chống đối chúng ta sao?

Bốn thanh niên vẻ mặt hiểu ra:

- Đúng rồi!

Một thanh niên bực tức nói:

- Thì ra sau lưng tiểu tử này có người chống lưng, hèn gì vênh váo như vậy.

Có thanh niên lên tiếng:

- Sở trưởng đồn công an có gì hay ho? Vênh váo cái khỉ gì?

- Lão già nhà ta nói tiểu tử này không ngồi ghế sở trưởng được bao lâu, chuyện Lục gia hẩn đắc tội nhiều người. Bảy giờ trong phân cục huyện công an khắp nơi là tiếng chỉ trích hẩn, cộng thêm vụ án giết người băm xác mới xảy ra gần đây chưa được phá, bị chụp cái mũ to phá án bất lực.

Con trai cả của La Chí Dân đứng dậy:

- Tức là sở trưởng đồn công an ăn bữa hôm lo bữa mai!

Con trai cả của La Chí Dân nhếch môi, nheo mắt nói:

- Rất tốt, một sở trưởng tùy thời bị kéo xuống mà dám ngang nhiên chống đối chúng ta? Không cho hẩn nếm mùi thật sự nghĩ chúng ta là đồ ngốc sao?

Một thanh niên phụ họa:

- La thiếu gia hãy nói đi.

- Trừng trị hẩn như thế nào? Các người nghe theo La thiếu gia!

- Đúng vậy! La thiếu gia hãy nói đi, muốn chúng ta làm sao?

- Làm sao?

Con trai cả của La Chí Dân hí hóp mắt lộ bộ dáng kẻ âm mưu việc lớn, mở miệng nói:

- Cho hấn nếm mùi để biết chúng ta lợi hại! Hôm nay tiểu tử này vì mẫu thân của hấn thả chó rượt người đúng không? Bần tử, chút nữa cầm hai ngàn khối tiền tìm mấy tên đáng tin . . .

Diệp Dương Thành ra khỏi văn phòng của Trần Thiếu Thanh đã là mười hai giờ trưa. Diệp Dương Thành ngoắc xe ngay trước cổng đồn công an chạy hướng đường Triều Dương, hấn gọi điện thoại cho Vương Tuệ Tuệ hỏi thăm vết thương của mẫu thân Ngô Ngọc Phương.

Vương Tuệ Tuệ trả lời:

- Mẫu thân của người bị đau chút, gò má sưng lên, còn lại không sao.

- Bác sĩ mới bôi thuốc ầu thân người, chờ chút nữa sẽ về nhà nghỉ ngơi. Nhưng lão Diệp, ta cảm thấy chuyện này cực kỳ nguy hiểm, người đầu lại người ta không?

Diệp Dương Thành nghe mẫu thân không bị gì nghiêm trọng thì thần kinh thả lỏng.

Diệp Dương Thành mỉm cười:

- Có dấu lại hay không phải thử mới biết, chẳng lẽ mẫu thân ta chịu hai cái tát uống công?

Diệp Dương Thành lạnh nhạt nói:

- Chiều nay nàng không cần đến tiệm đi làm, cùng mẫu thân ta về nhà nghỉ ngơi, trò chuyện gì đi.

Tiếng cười khúc khích của Vương Tuệ Tuệ chui vào tai Diệp Dương Thành:

- Ha ha, cái này xem như nghỉ ngơi mang lương sao?

Vương Tuệ Tuệ trêu đùa:

- Người không sợ ta đi thời gian lâu mẫu thân người vừa mất, kêu người cưới ta?

- Vậy cũng phải chờ mẫu thân nàng gặt đầu mới được.

Diệp Dương Thành không thua loại chuyện này, cười nham nhở:

- Chuyện này một cây làm chẳng nên non, nếu mẫu thân nàng cũng gặt đầu thì ta không có ý kiến. Đầu năm nay thuê bảo mẫu một tháng tốn ba ngàn, kết hôn có lời hơn.

Vương Tuệ Tuệ cười mắng:

- Cha nó, coi như người giỏi!

Vương Tuệ Tuệ cúp máy.

Sau khi Diệp Dương Thành tắt điện thoại, sắc mặt vẫn âm trầm. Trong lòng Diệp Dương Thành suy tính nhiều điều, chợt bừng tỉnh. Lỡ đám khốn kiếp kia thừa dịp Diệp Dương Thành vắng mặt trả thù mẫu thân Ngô Ngọc Phương thì sao?

Trong nhà không có ai, phụ thân Diệp Hải Trung đi nhà bà ngoại không biết làm gì. Hai nữ nhân Ngô Ngọc Phương, Vương Tuệ Tuệ ở một mình . . .

Đám khốn kia chuyện gì cũng dám làm!

Diệp Dương Thành nghĩ đến đây tất nhiên bắt tay vào chuẩn bị, chờ đối phương xuống tay mới hối hận thì đã muộn. Diệp Dương Thành móc điện thoại ra, làm bộ gọi điện thoại nhưng thật ra là dặn dò Triệu Dung Dung theo bên cạnh mình.

- Dung Dung, nàng hãy nói với Vương Minh Kỳ quay về nhà ngay lập tức. Trừ người từng gặp mặt ra một khi có người lạ vào cửa đuổi ra ngay, nhưng nhớ cẩn thận đừng để ai thấy.

Triệu Dung Dung vâng dạ, lắc người biến mất khỏi ghế bên cạnh Diệp Dương Thành. Tài xế taxi nghe Diệp Dương Thành nói thì mắt trợn trắng, gã cảm thấy hấn trẻ tuổi rảnh rỗi lên mặt khoe mẽ.

Diệp Dương Thành quay về tiệm, Triệu Dung Dung đã chờ sẵn. Dương Đằng Phi hai tay đặt hai bên người, nghiêm túc đứng cạnh quầy như thể từ khi Diệp Dương Thành rời đi lão chưa từng di chuyển một bước nhỏ nào.

Diệp Dương Thành ngồi xuống ghế bên quầy, hần càng nghĩ càng thấy không ổn. Diệp Dương Thành nhìn Nhung Cầu chăm chăm.

Vương Minh Kỳ dù sao không phải con người, kêu gã trông cửa rất oách nhưng không thể lộ đuôi. Một khi Vương Minh Kỳ bị lộ sẽ là tin tức xấu nhất cho Diệp Dương Thành, gã có thể đuổi đám cặn bã kia trong điều kiện không được lộ mặt?

Diệp Dương Thành tự tưởng tượng, cảm thấy không có khả năng. Mới rồi Diệp Dương Thành chợt nảy ý kiến nên không suy nghĩ sâu xa đã kêu Vương Minh Kỳ đi qua, bây giờ ngẫm lại đúng là không ổn.

Diệp Dương Thành khom người sờ đầu Nhung Cầu, nói:

- Giờ người quay về ngồi trước cửa nhà, không thể tổn thương người lung tung. Nếu nhìn thấy ai cầm dao súng gây gộc tới gần cửa nhà trong vòng một thước thì dè ngã chúng. Nhưng không được tổn thương, hù chạy là được, biết không?

Thần quyền đúng là vạn năng, lời dặn của Diệp Dương Thành nhanh chóng được phiên dịch cho Nhung Cầu hiểu. Nhung Cầu gật đầu to, đứng dậy chạy chậm ra khỏi tiệm hướng về nhà Diệp Dương Thành.

Sắp xếp xong việc, Diệp Dương Thành yên tâm hơn một chút. Diệp Dương Thành không muốn sống kiểu phụng phỡn lo sợ thế này, ngay khi Nhung Cầu ra khỏi tiệm hần có một quyết định. Nếu chuyện Diệp Dương Thành dự đoán không xảy ra thì tối hôm nay sẽ cho La Chí Dân ném mùi, trừng trị mấy cậu ấm rồi thôi.

Về thanh niên mặc đồ tây đen tạt Ngô Ngọc Phương hai bạt tai thì Diệp Dương Thành kiên quyết không buông tha. Dù với lý do gì, Diệp Dương Thành có đầy đủ nguyên nhân cho thanh niên mặc đồ tây đen thử cảm giác thân thiết với bầy gián. Thanh niên mặc đồ tây đen vượt qua được thì coi như phúc lớn mạng lớn, Diệp Dương Thành sẽ không làm gì gã.

Nếu thanh niên mặc đồ tây đen không thể vượt qua, vậy đành trách gã xui xẻo, chộc ai lại đi trêu vào Diệp Dương Thành? Thanh niên mặc đồ tây đen không biết trong khu vực này Diệp Dương Thành là thái thượng hoàng sao?

Nói đi phải nói lại, đã lâu Diệp Dương Thành không điều khiển sinh vật đáng yêu như con gián.

Nếu đám người này không biết tốt xấu làm chuyện Diệp Dương Thành dự đoán, không chừng tối nay bọn họ sẽ được ném mùi dêm kinh hoàng.

Diệp Dương Thành không thích giết người lung tung nhưng không có nghĩa là hần không giết người. La Chí Dân không phải thứ tốt lành gì, nhi tử của gã làm ra chuyện như vậy cũng không là người tốt. Hình ảnh gò má mầu thân Ngô Ngọc Phương sưng phồng ban sáng còn in dấu trong đầu Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành không có chút tình cảm nào đối với cậu ấm nhà giàu mới nói vênh váo, ngang ngược. Bình thường bọn họ không chộc Diệp Dương Thành thì hần lười đụng vào đám cặn bã này. Từ sau chuyện đánh gục Lục gia, Diệp Dương Thành chủ yếu kiếm công đức huyền diệu từ mấy thế lực ác ôn.

Chuyện xảy ra hôm nay khiến Diệp Dương Thành nghĩ đến một nhóm người giúp hần tăng nhiều công đức huyền diệu.

Bốn giờ chiều, một đám côn đồ hay trộm gà bắt chó trong Bảo Kinh Trấn được người bỏ tiền ra tụ tập lại, mỗi người xách gậy sắt dài 50cm chạy tới nhà Diệp Dương Thành.

136. Chương 136: Công Kích Âm Thầm

Bảy tên du côn hùng hổ nhào tới cửa nhà Diệp Dương Thành. Nhung Cầu canh trước cửa nhà lập tức chồm dậy, nhe răng trợn mắt hướng bảy tên du côn.

- Tổ . . . Tổ cha nó!

Bấy tên du côn vừa thấy Nhung Cầu trông cửa thì khi thế tụt dốc không phanh, suýt ném gậy chạy vắt giò lên cổ.

Tên du côn ban đầu đi đằng trước nhất không biết trốn ra sau từ bao giờ.

- Con . . . Con chó này . . .

Tên du côn nhìn Nhung Cầu đi qua đi lại trước cửa nhà Diệp gia, run cầm cập, chịu bó tay. Vóc dáng Nhung Cầu quá to lớn, ai nhìn thấy đều bất giác nổi lên cảm giác mâu thuẫn và tưởng tượng, ví dụ như Nhung Cầu lao lên tấp một miếng cắn đứt cổ.

Cổ Nhung Cầu không cột dây xích, một tên du côn to gan bước ra một bước nhỏ, gân cổ rống lên:

- Chó . . . Chó nhà ai vậy?

Tên du côn định kêu chủ nhân con chó ra dắt nó đi, hoặc đe dọa chủ nhân dắt chó đi.

Nhung tên du côn kêu mấy tiếng không có ai đi ra dắt chó. Vương Tuệ Tuệ, Ngô Ngọc Phương ở lầu hai nghe tiếng mở cửa sổ, cúi đầu nhìn.

Diệp Dương Thành nhận được điện thoại Vương Tuệ Tuệ gọi, mặt Diệp Dương Thành sa sầm:

- Cái gì?

Diệp Dương Thành vội dặn:

- Nàng và mẫu thân của ta ở trên lầu dừng đi xuống, ta gọi điện cho bằng hữu ngay. Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng xuống lầu!

Vương Tuệ Tuệ cũng sợ hết hồn, vừa gọi điện thoại vừa giậm chân:

- Người mau lên đi, có tận bảy, tám người!

Vương Tuệ Tuệ chưa từng thấy cơn đồ vênh váo như vậy, bọn họ không cầm tấm xà răng mà là ống sắt.

Diệp Dương Thành không yên tâm dặn lại lần nữa:

- Ta gọi điện ngay, các người đừng xuống lầu!

Diệp Dương Thành cúp máy, lại bấm số di động của Trần Thiếu Thanh. Điện thoại nổi máy, Trần Thiếu Thanh chưa kịp hỏi ai thì Diệp Dương Thành đã nói một chuỗi.

- Thiếu Thanh, có bảy, tám tên cơn đồ vây quanh trước cửa nhà ta, tay cầm vũ khí. Người hãy mau dẫn người đi qua giải quyết, nhanh lên!

- Cái gì???

Trần Thiếu Thanh đang ở trong văn phòng thấp thỏm tưởng tượng chuyện sẽ xảy ra vào buổi tối, đột nhiên nhận được điện thoại của Diệp Dương Thành làm gã sợ hết hồn.

Trần Thiếu Thanh đứng dậy ngay, liên tục nói:

- Rồi rồi, ta kêu người đi ngay! Người nhớ dặn mẫu thân người tuyệt đối đừng xuống lầu, năm phút sau người bên ta sẽ đến!

Mười phút sau, trong phòng riêng một khách sạn Bảo Kinh Trần.

Rầm!

Lại một ly rượu bị đập mạnh xuống đất, mảnh thủy tinh bắn tung tóe.

- Khốn kiếp!

Con trai cả La Chí Dân, đám cậu ấm gọi là La thiếu gia giờ mặt âm trầm, núi lửa sắp phun trào.

- La đại thiếu gia, chúng ta nên làm sao đây?

Bọn họ bỏ tiền ra thuê bảy tên du côn bị cảnh sát nghe tin chạy tới bắt đi hết. Khi tin tức truyền về bộ chủ huy tạm thời, mấy cậu ấm giật nảy mình. Bọn họ không ngờ Trần Thiếu Thanh sở trưởng mới của đồn công an thật sự dám chống đối lại.

Trần Thiếu Thanh không định đối nghịch với bọn họ, vì nói sao gã cũng là sở trưởng đồn công an, quan phó khoa. La Chí Dân chỉ là phó khoa, đẳng cấp như nhau, con cái của quan viên ngang đẳng cấp còn cần Trần Thiếu Thanh ra mặt đối nghịch sao? Vậy chẳng khác nào tự làm mình mất mặt.

Trần Thiếu Thanh nghĩ như vậy không sai, nhưng đám cậu ấm thì không nghĩ thế. Bọn họ đương nhiên cho rằng Trần Thiếu Thanh là nhi tử chủ nhiệm đảng chính bạn của chính phủ thành trấn, chứ không phải sở trưởng đồn công an Bảo Kinh Trấn. Tính đẳng cấp phụ thân thì La Chí Dân đúng là lớn hơn nhỏ giọng nói: Của Trần Thiếu Thanh một chút.

Cho nên trong mắt đám công tử bột này Trần Thiếu Thanh coi rẻ tức là ngang nhiên khiêu khích, khiến đám cậu ấm nhà giàu mới nổi tự cho rằng là thái tử Bảo Kinh Trấn không nhịn được, quá mất mặt!

La đại thiếu gia hí mắt có vẻ âm hiểm, nhưng lời gã nói ra làm bốn người khác suýt té xuống đất:

- Nếu họ Trần dám ra tay với người của chúng ta chứng minh tiểu tử này không để chúng ta vào mắt!

Còn cần người nói!?

La đại thiếu gia nói nhảm xong rồi cuộc nói ra một câu hữu dụng:

- Bân tử, lúc trước người đi mượn người có bị mấy người đó nhận ra không?

Bân tử gật đầu.

La đại thiếu gia tiếp tục bảo:

- Nếu bị biết mặt, đám côn đồ này xương mềm, họ Trần quyết tâm chống đối chúng ta thì chắc chắn sẽ tra khảo. Đám du côn kia sẽ khai người ra.

- A?

Thanh niên tên Bân tử ngây người, hai chữ kinh hoàng in trên trán gã.

Ngáng chân Trần Thiếu Thanh sau lưng thì không sao, nhưng nếu mấy tên du côn bán tin Bân tử, rơi vào tay Trần Thiếu Thanh thì không chết cũng lột da.

Nghĩ đến đây Bân tử ghen ngào nói với La đại thiếu gia:

- La thiếu gia, ta làm việc thay mọi người, thiếu gia không thể thấy chết không cứu!

La đại thiếu gia trầm ngâm nói:

- Đều là huynh đệ cùng nhau chơi tới lớn, sao ta có thể thấy chết không cứu được?

La đại thiếu gia nói ra một cách không mấy hay ho:

- Vậy đi, chắc chắn họ Trần sẽ không chịu tha cho chúng ta. Nếu mấy tên du côn khai ra thì phụ thân của ta khó ăn nói, hay chúng ta thừa dịp bây giờ trốn đi Diên Đăng Trấn?

Nghe đến đây tin tưởng mọi người đã hiểu, mấy ‘công tử’ này toàn là xương mềm. Trần Thiếu Thanh chưa ra tay ngược lại bọn họ tự hù mình và sắp bỏ chạy.

Nghe La đại thiếu gia nói ra cách giải quyết, một thanh niên do dự hỏi:

- Trốn được mong một không qua khỏi mười lăm, chẳng lẽ chúng ta không quay về sao?

La đại thiếu gia thật tự nhiên hăm hừ bảo:

- Nghe nói vị trí sở trưởng của họ Trần là ăn bữa hôm lo bữa mai.

- Chờ hần bị cấp trên cất chức là chúng ta có thể ngênh ngang trở về, khi đó . . . Hừ hừ, ta không chỉ đóng hai cửa tiệm mà còn muốn đưa tiểu tử kia vào tù hưởng thụ một phen. Còn có mẫu thân, phụ thân, đệ đệ của hần, không chứa một ai!

Bốn thanh niên nhìn nhau:

- . . .

Tuy bọn họ cảm thấy La đại thiếu gia đưa ra cách giải quyết này hơi không đáng tin, nhưng với tình hình hiện nay không có cách nào hay hơn được. Né mấy ngày cũng chẳng sao, quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

- Vậy mau về nhà thu dọn đồ đạc đi!

La đại thiếu gia thúc giục:

- Muốn đi thì phải nhanh, dĩ nhiên . . .

Bốn thanh niên khó hiểu hỏi:

- Cái gì?

La đại thiếu gia nheo mắt nói:

- Chờ chúng ta từ Diên Đăng Trấn trở về là lúc tẩy rửa sỉ nhục!

Ánh mắt La đại thiếu gia âm hiểm, rất là gian trá.

* * *

Trần Thiếu Thanh buồn cười đi ra phòng thẩm vấn, đọc khẩu cung của đám du côn, đây là khẩu cung nghi phạm đầu tiên từ khi gã lên làm sở trưởng. Trần Thiếu Thanh khinh thường bĩu môi, xoay người đi vào văn phòng của mình.

Trần Thiếu Thanh cầm điện thoại gọi điện cho Diệp Dương Thành:

- Lão Diệp, đã điều tra rõ ràng.

- Mấy tay lôm côm này được Đới Tử Bán là tiểu nhi tử của Đới Thành Đức, ủy viên chính pháp Bảo Kinh Trấn chúng ta bỏ tiền thuê. Bọn chúng nói Đới Tử Bán dặn phải đánh gãy hai chân bá mẩu để cảnh cáo người đừng không biết điều. Đám côn đồ này toàn là trộm gà bắt chó, hù dọa một chút là ngoan ngoãn khai hết.

Diệp Dương Thành đã chạy về nhà, đang ngồi bên cạnh mẫu thân.

Diệp Dương Thành mỉm cười:

- Ủm! Biết rồi.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Đa tạ.

Đầu dây bên kia, Trần Thiếu Thanh cười mắng:

- Dẹp đi, khách sáo với ta làm gì?

Trần Thiếu Thanh lại bảo:

- Ta sẽ không đi bắt mấy tiểu tử kia, bắt về cũng không làm gì được. Phụ thân của đám đó sẽ cản trở, không lập án được.

Diệp Dương Thành cười ậm ừ, cúp máy.

Chờ Diệp Dương Thành cúp điện thoại, mẫu thân Ngô Ngọc Phương vẫn sợ hết hồn vội khuyên nhủ:

- Dương Thành, người hãy nghe lời mẫu thân, đừng đi trêu chọc đám người đó.

- Chúng ta không mở cửa tiệm được không? Chúng ta không trêu vào bọn họ được. Nhìn xem, mẫu thân không bị gì . . .

Diệp Dương Thành ngắt lời mẫu thân:

- Mẫu thân!

Diệp Dương Thành nhìn vẻ mặt Ngô Ngọc Phương lo âu, lửa giận càng cháy hừng hực đối với mấy cậu ấm Đới Tử Bân.

Vì để mẫu thân yên bụng, Diệp Dương Thành trái lương tâm cười nói:

- Ta biết rồi, nhi tử của mẫu thân có phải là loại người không biết chừng mực không?

Ngô Ngọc Phương vẫn không yên tâm:

- Người nhớ kỹ là đừng chọc vào bọn họ nữa.

Ngô Ngọc Phương lải nhải dặn dò mấy câu, Diệp Dương Thành liên tục vâng dạ miễn cưỡng làm nàng yên tâm. Diệp Dương Thành nâng Ngô Ngọc Phương lên giường nằm, chốc lát sau đã thiếp ngủ.

Diệp Dương Thành nhìn mẫu thân say ngủ, hần ra hiệu Vương Tuệ Tuệ yên lặng. Diệp Dương Thành rón rén ra khỏi phòng.

Diệp Dương Thành đưa Vương Tuệ Tuệ đến cửa nhà.

- Hôm nay rất cảm ơn nàng.

Diệp Dương Thành chân thành nói:

- Nếu không có nàng ở đây chăm sóc không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

- Ai bảo người là lão bản của ta?

Khuôn mặt tròn trịa nở nụ cười tinh nghịch, Vương Tuệ Tuệ nói:

- Nếu người có chuyện gì thì ai chịu bỏ ra hai ngàn tám thuê ta? Hì hì, người vào trong cùng bá mẫu đi, ta về trông coi cửa hàng.

Diệp Dương Thành cười gượng:

- Ủm! Đi đi.

Diệp Dương Thành dõi theo Vương Tuệ Tuệ đi xa, hần xoay người vào phòng.

Nụ cười gượng chậm rãi đông lại, Diệp Dương Thành đang suy nghĩ buổi tối nên ra tay thế nào thì Dương Đăng Phi bỗng nhiên tới gần, khom lưng trước mặt hần.

Dương Đăng Phi nói một câu làm Diệp Dương Thành bất ngờ:

- Chủ nhân, lão bộc cảm thấy nếu chủ nhân ra tay với đám người này vừa không muốn bị lộ thân phận thì có thể chọn kiểu công kích âm thầm.

- A?

Diệp Dương Thành đang nhúc nhích đầu tối nay nên xuống tay thế nào, nổi hứng nhìn đệ nhân, hần hỏi:

- Kiểu công kích âm thầm là làm sao?

137. Chương 137: Mặt Mũi Khá Dễ Nhìn

Dương Đăng Phi cẩn thận nhìn sắc mặt Diệp Dương Thành:

- Lão bộc cho rằng hôm nay chủ nhân xung đột với bọn họ, nếu ngay buổi tối dạy dỗ đám người này, khi tập thể bị chủ nhân trừng trị sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Thấy Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, Dương Đăng Phi yên tâm nói tiếp:

- Chủ nhân vừa không muốn lộ thân phận lại muốn trừng phạt đám . . . Đám ác đồ làm hại mẫu thân của người thì công kích âm thầm là lựa chọn tốt nhất.

Diệp Dương Thành gật gù, không mở miệng hỏi, chờ lắng nghe kế hoạch tỉ mỉ của Dương Đăng Phi.

- Những người này có dính líu dây mơ rễ má với quan viên chính phủ.

Dương Đăng Phi ngừng một lúc, nói:

- Nếu chủ nhân muốn ra tay thì chẳng bằng kéo một vài quan viên không liên quan vào cuộc, lẫn lộn nghe nhìn.

Mắt Diệp Dương Thành sáng lên, gập mạnh đầu:

- Hay!

Diệp Dương Thành không tiếc lời khen Dương Đăng Phi.

Như Dương Đăng Phi nói, nếu tối hôm nay Diệp Dương Thành nhằm vào đám cậu ấm, phụ thân của bọn họ sẽ khiến người ta chú ý. Tại sao sau cuộc xung đột vào ban ngày đám người này bị tấn công?

Thân phận của Diệp Dương Thành dù không bị lộ thì chắc chắn sẽ khiến người ta nghi ngờ, sau này hẳn có hành động gì lớn hoàn toàn lộ ra trước ánh mắt trời.

Nhưng khi Diệp Dương Thành chọn đề nghị của Dương Đăng Phi, công kích âm thầm thì người ta nghĩ nát óc cũng sẽ không liên tưởng sự kiện và hắn. Dù sao Diệp Dương Thành không có động cơ.

Những người đó sẽ nhúc nhích động cơ kẻ tấn công, Diệp Dương Thành thì đục nước béo cò, xóa bỏ nghi ngờ.

Huống chi Lục gia người hoành hành trong Ôn Nhạc huyện bởi vì đám sâu một ngành chính phủ che giấu giùm. Nếu không đừng nói là một Lục gia, ười Lục gia cũng đừng mơ hoành hành bá đạo như thế trong Ôn Nhạc huyện, sớm bị người đập bẹp, xóa sổ.

Lục Vĩnh Huy có lợi hại đến mấy thì thoát được quân đội bao vây tiểu trừ không? Bây giờ quân đội đã nghiên cứu, chế tạo ra vũ khí chuyên môn đối phó với dị nhân, tuy Diệp Dương Thành không thấy nó lợi hại bao nhiêu.

Diệp Dương Thành tìm lý do đường hoàng ình:

- Quét sạch nước đục chốn quan trường Ôn Nhạc huyện là trách nhiệm của ta, người quản lý khu vực này!

Diệp Dương Thành và Dương Đăng Phi bàn bạc kế hoạch hành động đêm nay.

Phải công nhận có thuộc hạ gù gù già là như nhặt của báu. Dương Đăng Phi sống đời sát thủ nhiều năm, tích lũy kinh nghiệm ‘gây án’ phong phú. Dương Đăng Phi nêu các đề nghị xây dựng giúp Diệp Dương Thành. Ví dụ tối nay lúc hành động Diệp Dương Thành nên phái Dương Đăng Phi hoặc Vương Minh Kỳ đi theo đại quân, mỗi khi châu chấu bay qua thì lão hoặc Vương Minh Kỳ sẽ vào trong tạo biểu hiện giả cướp bóc, lẫn lộn nghe nhìn.

Qua một phen bàn bạc, Diệp Dương Thành xem trọng Dương Đăng Phi hơn vài phần. Không uống xuất thân từ sát thủ, thủ đoạn ‘hành thiện’ của Dương Đăng Phi quá nhiều. Có nhiều lúc Diệp Dương Thành chưa từng suy nghĩ các cách Dương Đăng Phi đề nghị.

Trong khi Diệp Dương Thành, Dương Đăng Phi ở trong phòng thảo luận kế hoạch hành động buổi tối. Quan viên trấn chính phủ bốn thị trấn Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, Diên Đăng Trấn, Bảo Kinh Trấn đánh rùng mình, đáy lòng dâng lên cảm xúc bất an và lan tràn ra.

Bây giờ tối, Diệp Dương Thành, Dương Đăng Phi cùng nhau thảo luận chi tiết hành động cụ thể. Triệu Dung Dung không chịu cô đơn góp ý, tuy đề nghị thường bị Dương Đăng Phi dùng ngữ điệu cung kính phản bác.

Cuối cùng đặt ra kế hoạch hành động như sau. Diệp Dương Thành ở trong nhà điều khiển đại quân côn trùng số lượng khổng lồ âm thầm công kích các quan viên chính phủ của bốn thị trấn. Nếu bên Diệp Dương

Thành nhận được gợi ý xóa sổ quan viên nào đó thì sẽ không nường tay, dù sao làm quan mà ác chẳng khác nào thịt cá thôn dân, loại người này đáng chết!

Diệp Dương Thành tập trung chăm sóc mấy cậu ấm hôm nay. Dương Đằng Phi đề nghị làm kế hoạch ban đầu của Diệp Dương Thành bị xếp xó, từng khâu chặt chẽ khiến hắn hết to quá đã. Diệp Dương Thành tặc lưỡi bảo sao trước kia hắn không nghĩ ra điểm này?

Kế hoạch hành động và chi tiết đã đặt ra xong, còn lại là phát huy sức tưởng tượng, tăng thêm vài thứ ác thú vị. Ví dụ điều khiển con muỗi chích chỗ nào? Mí mắt hay cửa quý? Đây là vấn đề còn cần bàn lại.

Chớp mắt đến mười giờ tối. Diệp Dương Thành, Triệu Dung Dung rời khỏi Diệp gia đi cửa tiệm đóng cửa. Dương Đằng Phi, Vương Minh Kỳ tiếp tục trông nhà, thảo luận sâu hơn mấy vấn đề Diệp Dương Thành đề lại. Ví dụ chút nữa khi đánh cướp là lấy hết tiền tài hay chỉ lấy một nửa, tạo ảo giác vội vàng bỏ trốn?

Nửa tiếng sau Diệp Dương Thành công ba lô đen về nhà, hắn tùy tay ném ba lô xuống giường.

Diệp Dương Thành hỏi Dương Đằng Phi:

- Bàn bạc sao rồi?

Dương Đằng Phi cung kính nói:

- Điều xong hết.

Dương Đằng Phi cong lưng nói:

- Xin chủ nhân yên tâm.

- Ừm! Vậy bây giờ hai người đi đi.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Đi điều tra rõ đám quan này cư ngụ ở đâu? Hoặc tìm hình chụp của bọn họ đưa về chỗ ta.

Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi khom lưng, cung kính gập đầu, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi lắc người biến mất trong không khí.

Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi rời đi, Diệp Dương Thành đứng lên bước tới bên cửa sổ, mở cánh cửa đóng kín lộ ra khe hở hẹp.

Diệp Dương Thành búng tay trong không trung:

- Đại Ca, người xuống đây!

Diệp Dương Thành chưa dứt lời Đại Ca ruồi trâu đã lao xuống đậu vào lòng bàn tay hắn. Hình dạng sắc sảo nhiều màu của Đại Ca cho cảm giác hung tợn.

Một giờ qua đi, đã gần mười hai giờ rạng sáng. Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi phong trần mệt mỏi trở về phòng Diệp Dương Thành, giao xấp ảnh ra, không biết hai người lấy đâu ra.

Diệp Dương Thành không tìm hiểu nhiều, hắn cầm hình chụp nhân vật mục tiêu. Diệp Dương Thành đếm sơ, má ới, bốn thị trấn mà có đến sáu mươi mấy lãnh đạo,

Dương Đằng Phi đề nghị, Diệp Dương Thành đặt mục tiêu hành động đầu tiên là Vụ Hồ Trấn chứ không phải Bảo Kinh Trấn hay Diên Đăng Trấn. Nghe nói lý do là vì tung hỏa mù.

Diệp Dương Thành bỗng phát hiện Dương Đằng Phi lùn mập khá là đáng yêu.

Diệp Dương Thành tùy tay rút một tấm hình chụp lãnh đạo Vụ Hồ Trấn ra.

- Người thứ nhất chọn hắn đi.

Đó là một nam nhân hơn bốn mươi tuổi, đầu đỉnh, mặt chữ điền, khuôn mặt quang minh chính đại. Diệp Dương Thành nhìn hình chụp, tay hươ hươ.

Diệp Dương Thành hỏi Vương Minh Kỳ:

- Chức quan là gì?

Wương Minh Kỳ cung kính nói:

- Thư ký chính pháp ủy Vụ Hồ Trăn.

Diệp Dương Thành gãi đầu:

- Hẳn là thư ký chính pháp ủy kia?

Diệp Dương Thành khẽ thở dài:

- Ài, lại một tên khốn, coi bộ dạng cũng dễ nhìn.

Vụ Hồ Trăn tiếp giáp Bảo Kinh Trăn, bên kia có gió tohỏi cở lay gì không lâu sau sẽ truyền đến Bảo Kinh Trăn. Diệp Dương Thành nhớ khi hẳn còn chạy việc, nghe một tổ trưởng nghiệp vụ phụ trách Vụ Hồ Trăn trong công ty có nói đến thư ký chính pháp ủy này.

Nghe nói lão già này ở bên ngoài bao nuôi vợ hai, vợ ba, lái xe Lexus. Nói xem thư ký chính pháp ủy làm sếp lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Vừa bao nuôi tình nhân lại lái xe mấy chục vạn đồng tiền? Đó toàn là mồ hôi nước mắt của dân chúng!

Khi ấy Diệp Dương Thành cực kỳ khinh thường thư ký chính pháp ủy, hoặc nên nói là hẳn ghen tỵ người ta.

Diệp Dương Thành quyết định:

- Bắt đầu từ hẳn đi.

Diệp Dương Thành chỉ vào Đại Ca ruồi trâu đậu trong lòng bàn tay.

Diệp Dương Thành nhanh chóng ra lệnh cho Vương Minh Kỳ:

- Chút nữa hai người đi theo nó nhưng không được ra tay làm gì, mọi chuyện chờ đại quân côn trùng càn quét rồi mới hành động. Còn nữa, Vụ Hồ Trăn có một cô nhi viện, gần đây nghe nói đám trẻ trong đó sống khó khăn. Chút nữa cướp bóc xong lấy tiền từ Vụ Hồ Trăn đưa cho cô nhi viện đi.

Wương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi nghiêm túc nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Thật ra Diệp Dương Thành chỉ mượn hoa hiến phật, cố gắng làm việc thiện trong khả năng, xem như tích âm đức ỉn.

Mấy phút sau, Diệp Dương Thành bám vào người Đại Ca ruồi trâu chui ra khe hở cửa sổ bay nhanh hướng Vụ Hồ Trăn. Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi biến thành luồng khói mỏng theo sau Đại Ca ruồi trâu ba, bốn thước.

Lúc này thư ký chính pháp ủy Vụ Hồ Trăn bị Diệp Dương Thành chọn làm mục tiêu đầu tiên đang ôm vợ bốn nằm trên giường, làm chuyện nam nhân thích làm.

Khuôn mặt chữ điền cười dề, gãi sờ một vị trí trước ngực vợ năm.

Thư ký chính pháp ủy nói:

- Tiểu Lệ, chờ khi ta ly hôn với lão bà sẽ lấy nàng. Hôm nay người Trí Nghiệp Vạn Hưng đưa mấy chục vạn đến, ngày mai ta cùng nàng đi mua xe, chủ xe thì viết tên nàng.

Vợ năm mắt sáng lên, nũng nịu vịn vẹo thân dưới:

- Thật không?

Thư ký chính pháp ủy thoải mái rên rỉ. Vợ năm mới hai mươi tuổi càng dốc sức hơn.

Thư ký chính pháp ủy cười tùm tùm gật đầu, nói:

- Đương nhiên là thật!

Thư ký chính pháp ủy vung tay nói:

- Không mua đồ rẻ, chọn xe đua hơn hai mươi vạn, có thích không?

Mắt vợ nằm sáng như sói đói:

- Thích!

Thư ký chính pháp ủy nheo mắt nói:

- Nhưng có điều kiện.

Thư ký chính pháp ủy vừa rên vừa nói:

- Ta luôn kêu nàng và tam tỷ của nàng, ba người cùng nhau chơi chung nhưng nàng không thích. Sau khi mua xe, tối mai hai nàng phải cùng ta . . . A . . . Thoải mái quá . . .

Sắp chết đến nơi còn lo nghĩ mấy chuyện này, phải công nhận thư ký chính pháp ủy rất có quyết đoán.

138. Chương 138: Tâm Tình Lột Xác

Khi Diệp Dương Thành điều khiển 6Lão nhân ruồi trâu xuất hiện trong phòng của thư ký chính pháp ủy đồng chí thì gã đang cùng người đen lặn lộn trên giường.

Hai người đang sung sướng nên không chú ý thấy trên đầu mình có con ruồi trâu màu sắc hòa cùng trần nhà, ruồi trâu xoay quanh xem hai người đánh yêu tinh.

Vợ năm rất trẻ tuổi, vóc dáng yếu điệu, tiếc rằng nàng làm nghề bị người khinh thường, lãng phí tuổi xuân.

Diệp Dương Thành không hành động ngay, hắn đang đợi.

Diệp Dương Thành xem phim ba phút sau thư ký chính pháp ủy thua trận, gã gào rú như quỷ hú, bắn ra. Vợ năm nùng nịu khen thư ký chính pháp ủy thật lợi hại, rồi xuống giường đi vào nhà vệ sinh. Đây là cơ hội Diệp Dương Thành đang chờ.

Diệp Dương Thành bay theo vợ năm vào nhà vệ sinh, cánh cửa khép lại. Vài giây sau, Dương Đăng Phi từ bên trong phòng vệ sinh đi ra, hiển nhiên vợ năm đã đi hẹn hò cùng Chu Công.

Di động đặt trên đầu giường bỗng đổ chuông.

- Ta yêu nàng, cô nương thân mến . . .

Diệp Dương Thành tạm thời điều chỉnh tâm trạng, thư ký chính pháp ủy cầm di động lên, xem dãy số xong ngậy người rồi mới nhấn nút nhận cuộc gọi.

Mắt thư ký chính pháp ủy sáng lên, giọng điệu cũng thay đổi:

- Người yên tâm, ta đang giải quyết chuyện này, qua mấy ngày nữa sẽ trả lời cho trả lời. Cái gì? Đặc sản miền quê?

- Được được, ta thích đặc sản miền quê nhất! Nhớ hồi ở Đại Long Hương, mùi vị đặc sản chỗ ấy thật khó quên. Rồi, ngày mai trực tiếp đưa đi nhà của ta. Ừm, đất? Lão đệ yên tâm đi, ngày mai ta sẽ nói chuyện với trưởng trấn về khối đất cô nhi viện đó, kêu đàn em cứng rắn phá bỏ, trong vòng ba ngày sẽ để chỗ cho người.

Thư ký chính pháp ủy nói chuyện xong cúp máy, biểu tình tràn đầy đắc ý.

Thư ký chính pháp ủy hét hướng nhà vệ sinh:

- Tiểu Lệ, ngày mai không mua xe hai mươi vạn, mua cho nàng chiếc ba chục vạn!

- . . .

Nhà vệ sinh yên lặng không có tiếng vang.

Thư ký chính pháp ủy ngạc nhiên, mở miệng hỏi:

- Tiểu lệ, đang làm gì vậy?

- . . .

Vẫn im lặng, Tiểu Lệ không trả lời, trong phòng rửa tay không có tiếng nước chảy.

Thư ký chính pháp ủy biến sắc mặt, gã gọi mấy tiếng vẫn không được trả lời. Tâm tình thư ký chính pháp ủy hơi căng thẳng, gã không mặc áo choàng, trần như nhộng xuống giường chạy tới nhà vệ sinh.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Tiếng đập cửa đinh tai nhức óc, trong phòng rửa tay im lìm. Thư ký chính pháp ủy sốt ruột vịn nắm đấm cửa, nhưng cửa đã bị khóa trái không thể mở.

Rầm!

Thư ký chính pháp ủy đá mạnh cánh cửa, rút cuốc cửa bật mở. Trong khoảnh khắc mùi tanh nồng nặc xộc vào mũi.

Tiếng hét chói tai hải hùng vang lên:

- A!

Nhìn theo tầm mắt của thư ký chính pháp ủy. Trong nhà vệ sinh, Tiểu Lệ nằm sấp dưới đất trông không khác gì xác chết. Đây không phải nguyên nhân thư ký chính pháp ủy hét chói tai, mà là con gián.

Gián bò đầy đất.

Nhà vệ sinh thành thiên hạ của bầy gián, lục tục có nhiều con gián bò ra từ đường thoát nước. Gián bò đầy người Tiểu Lệ, mơ hồ thấy thân hình nàng.

Con gián như thủy triều tuôn ra từ nhà vệ sinh, chớp mắt có nhiều con gián bò lên đôi chân trần của thư ký chính pháp ủy.

- Cứu . . . Cứu mạng, cứu mạng!!!

Thư ký chính pháp ủy không ngồi chờ chết, biểu tình kinh hoàng nhưng gã không từ bỏ hy vọng cầu sinh. Thư ký chính pháp ủy giẫm mạnh chân hất gián bám trên chân xuống. Thư ký chính pháp ủy không nghĩ đến mặc đồ, gã trần truồng chạy tới cửa phòng. Trong đầu thư ký chính pháp ủy chỉ có một suy nghĩ là: Chạy!

Nhưng thư ký chính pháp ủy người thoát được không?

Ngay khi thư ký chính pháp ủy kéo cửa phòng, mùi tanh càng đậm đặc hơn suýt làm gã nghẹt thở xỉu. Ngoài hành lang cũng bị lũ gián đánh chiếm.

Ngày càng nhiều con gián chiếm nửa giang sơn căn phòng. Ngay lúc thư ký chính pháp ủy căng thẳng sắp đứt dây thần kinh . . .

Con gián nhiều đủ chứa ba chiếc xe con bò lên khắp người thư ký chính pháp ủy thì gã từ bỏ chống cự, dùng vung hai tay hai chân, ánh mắt ngây dại.

Cùng lúc đó, Diệp Dương Thành ở trong Bảo Kinh Trấn cũng nhận được ogợi ý đến từ Cửu Tiêu thần cách:

- Thành công nghiêm trị tham quan, cộng ba trăm công đức huyền diệu. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng, quét sạch không khí tham ô trong khu vực quản lý.

Mãi đến lúc này Diệp Dương Thành chợt phát hiện hẳn luôn chọn sai mục tiêu, nếu sớm nhắm vào đám quan tâm, mặc dù số lượng không nhiều nhưng cực kỳ thích hợp giai đoạn đầu thăng cấp thần cách.

Một quản lý công hiến ba trăm công đức huyền diệu cho Diệp Dương Thành, điều này khiến hắn cực kỳ bất ngờ. Đây mới chỉ là một thư ký chính pháp ủy ở thị trấn kinh tế nghèo nàn, nếu đổi lại là tham quan trong huyện chính phủ Ôn Nhạc huyện vậy . . . Có bao nhiêu công đức huyền diệu vào túi Diệp Dương Thành?

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành cảm giác tương lai tràn ngập ánh sáng. Xưa nay Trung Quốc không thiếu quan tham.

Con gián như thủy triều tuôn ra từ ống nước tập thể rút về góc âm u. Diệp Dương Thành bám xác Đại Ca ruồi trâu xoay quanh bên trên thư ký chính pháp ủy hải hùng ngất xỉu, sau đó đập cánh bay đi.

Sau khi Diệp Dương Thành rời đi, Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi bắt đầu hiệm vụ của mình. Trừ mấy thứ như sổ tài khoản thẻ ngân hàng này nọ, cái gì đứng giá là bọn họ cướp sạch.

Căn hộ to lớn rồi bỗng bong, không khí tràn ngập mùi tanh tươi cống rãnh.

Mãi đến gần một giờ sáng, đại quân côn tòng của Diệp Dương Thành lần lượt giải quyết hết mười mấy lãnh đạo Vụ Hồ Trăn. Khiến Diệp Dương Thành cực kỳ giận dữ là nhiều lãnh đạo như thế nhưng không ai trong sạch, quá đáng hơn là một phó trưởng trấn của Vụ Hồ Trăn.

Diệp Dương Thành bám xác Đại Ca ruồi trâu tìm phó trưởng trấn Vụ Hồ Trăn thì lão đang làm khách trong một tiệm uốn tóc, mười mấy gái đứng đường oanh yến vây quanh lão. Chuyện này không có gì, nam nhân có tiền kiếm gái là chuyện bình thường.

Nhưng lão già này không phải mua dâm mà đang phát biểu nói chuyện, hoặc nên nói là uy hiếp. Nghe lời lão nói thì lão già này chẳng những là khách quan của tiệm uốn tóc, thật sự lão là chủ sở hữu cửa tiệm.

Đường đường là phó trưởng trấn lại làm những hành động này, Diệp Dương Thành bực mình chưa từng có. Muốn kiếm tiền cũng không có gì, nhưng người đừng làm ra chuyện tai họa con gái nhà người ta!

Trong mười mấy gái điểm có vài người tỏ vẻ muốn đi trong khi lão già kia phát biểu, kết quả mấy tên du côn canh ngoài cửa xông tới đánh bầm dập kéo vào phòng nhỏ.

Diệp Dương Thành lơ mơ đoán các gái điểm này bị người lừa đến, đây là trực giác, không có chứng cứ gì. Diệp Dương Thành lựa chọn tin vào trực giác của mình, nên hắn chui qua khe cửa bay vào phòng. Diệp Dương Thành thưởng ấy tên du côn mỗi kẻ một mũi chích, nửa phút sau mặt bọn chúng đen thui ngã xuống.

Kết quả cuối cùng là Diệp Dương Thành triệu tập hai ngàn con muỗi bao vây lão già đó, đốt chết.

Diệp Dương Thành rời khỏi Vụ Hồ Trăn, trong đầu hiện lên hình ảnh mười mấy gái . . . A không, thiếu nữ bị ép bán dâm quỳ dưới đất ôm nhau khóc lóc. Hốc mắt Diệp Dương Thành ầm ướt, không phải nổi lòng từ bi thánh mẫu mà vì xúc cảnh sinh tình.

Lần đầu tiên Diệp Dương Thành chính thức cảm giác trên vai mình gánh thêm vài thứ, cảm giác khó tả trào dâng. Giây phút đó Diệp Dương Thành hiểu rõ nhiều điều.

Trước kia Diệp Dương Thành dẫu với Lục gia, tiêu diệt kẻ ác chỉ vì công đức huyền diệu. Bây giờ Diệp Dương Thành thêm một phần ý thức trách nhiệm, lần đầu tiên hắn nhìn thẳng thân phận của mình. Nếu hắn là người quản lý khu vực này vậy Diệp Dương Thành sẽ cố gắng quản lý thật tốt.

Tham quan ô lại giống như phó trưởng trấn này có chết cũng chẳng đáng tiếc!

Diệp Dương Thành khiến ruồi trâu tự mình bay hướng Bạch Hà Trăn, hắn mở mắt ra, ngồi dậy. Diệp Dương Thành vẫy tay kêu Triệu Dung Dung ngồi xuống cạnh mình, hắn ôm nàng, lặng im không nói.

Triệu Dung Dung cảm giác tâm tình Diệp Dương Thành rối loạn, nàng lặng yên tựa vào ngực hắn.

Mấy phút sau, Đại Ca ruồi trâu bay vào nhà trưởng trấn Bạch Hà Trăn. Diệp Dương Thành nhắm mắt lại, bắt đầu công tác dọn dẹp mới. Đêm nay đã định là đêm tai nạn cho đám quan tham Vụ Hồ Trăn, Bạch Hà Trăn, Diên Đằng Trăn, Bảo Kinh Trăn.

Đối với Diệp Dương Thành thì đêm nay là buổi tối lột xác, từ người xem thăng lên người quản lý.

Diệp Dương Thành không biết rằng cùng với tâm tình thay đổi, Cửu Tiêu thần cách nằm ở rai tim hắn xảy ra chút đổi thay. Hai cái ống màu bạc mỏng nhỏ vươn dài ra đâm vào mạch máu Diệp Dương Thành.

Cửu Tiêu thần cách có nhịp đập khác với trái tim giờ bắt đầu hòa làm một, Cửu Tiêu thần cách màu bạc bỗng chốc nhiễm chút sắc đỏ rất khó phát hiện.

Trên bầu trời tối đen Bảo Kinh Trấn, trên một áng mây, có một lão nhân râu tóc bạc phơ mặc đạo bào màu trắng, tay cầm phát trần, mặt mày hồng hào đứng. Lão nhân lộ biểu tình khen ngợi nhìn nhà Diệp Dương Thành.

Lão nhân gật gù nói:

- Tiểu tử giỏi, ngộ tính không tệ, nhanh hơn ta dự đoán rất nhiều.

139. Chương 139: Sớm Biết Như Vậy Cần Gì Lúc Trước

Trưởng trấn Bạch Hà Trấn đúng là người tốt, ít ra Diệp Dương Thành thanh lý nhiều lãnh đạo Vụ Hồ Trấn, trưởng trấn là người tham ít nhất. Vì vậy Diệp Dương Thành bỏ qua cho Bạch Hà Trấn, hẩn lao tới mục tiêu tiếp theo.

Lúc trước Diệp Dương Thành xem xét tình huống trong nhà trưởng trấn Bạch Hà Trấn, phát hiện gã chưa ngủ. Trưởng trấn Bạch Hà Trấn nằm tâm sự chuyện công tác với vợ bên cạnh mình, có nhắc đến Trí Nghiệp Vạn Hưng mới tìm gã hôm nay.

Theo lời trưởng trấn Bạch Hà Trấn nói thì đã ăn bát cơm thì phải xứng với nghề, lấy chút tiền không sao, có cho gã nhiều tiền hơn nữa cũng kiên quyết không dẫn sói vào nhà!

Chính vì câu này nên trưởng trấn Bạch Hà Trấn may mắn thoát một kiếp.

Diệp Dương Thành ra khỏi nhà trưởng trấn Bạch Hà Trấn, hẩn điều khiển ruồi trâu bay hướng phó trưởng trấn.

Một tiếng trôi qua, trừ trưởng trấn Bạch Hà Trấn ra, còn lại các ảnh đạo bị diệt sạch. Ba người chết, những người còn sống nếu không điên đã là trời thương.

Diên Đăng Trấn trừ trấn du lịch nổi tiếng cả nước ra còn nổi tiếng mười dặm tám hương Ôn Nhạc huyện. Diện tích hơn 100km vuông, số người thường trú chưa đến năm vạn. Nhưng dòng người di chuyển lớn, mỗi năm tiếp đãi du khách từ ngoài đến lên tới hàng trăm vạn. Điều này kéo ngành du lịch phát triển, một vài nghề bắt lương khác cũng trá hình kinh doanh tăng vọt.

Người có leo núi ngắm cảnh gì cũng một lúc rồi thôi, chơi mệt? Nhìn chán? Chúng ta có đủ thứ, quán bar, karaoke, quán nhậu, tiệm mát - Xa vân vân. Chỉ có người không tưởng tượng ra, chỗ này không thiếu thứ gì.

Ngành giải trí trong Diên Đăng Trấn có quy mô mức tiếng Ôn Nhạc huyện, trừ những du khách chọn chỗ nghỉ, chơi giải trí một chút ra Diên Đăng Trấn là nơi đám quan thích đi nhất. Kết thúc một ngày công tác, buổi tối kéo nhau đi Diên Đăng Trấn ngắm sông núi, ngắm nữ nhân, mùi vị thật là . . . Chắc chắn.

Phó trưởng trấn Bảo Kinh Trấn, La Chí Dân đoạn thời gian gần đây tâm tình siêu tệ. Bình thường phía dưới hiệu kính, trong số đó sông bạc Lục gia là biết điều nhất, mỗi tháng trung bình bồi trơn mười vạn khối tiền! Tính một năm thì La Chí Dân nhận được một trăm hai mươi vạn từ sông bạc Lục gia, số tiền kia đã số dùng để nuôi tình nhân của gã.

Nam nhân có quyền lại có tiền, cuối cùng tiêu núi vàng vào mấy tác bụng nhỏ của nữ nhân.

La Chí Dân cho là phong lưu, trừ cố định nuôi hai vợ nhỏ ra gã có nhiều quan hệ mập mờ với mấy gái hạng nhất trong quán bar, nhà khách, karaoke trong Diên Đăng Trấn. Đương nhiên với điều kiện là La Chí Dân bung tiền thoải mái, nếu không ai thèm nhìn cục thịt mỡ như gã?

Tuy nhiên ngày tháng tiêu xài rộng rãi, hoang phí đã đến cuối. Trong một đêm người sông bạc Lục gia đi hết sạch, La Chí Dân mất nguồn thu nhập lớn nhất. Thu nhập mỗi tháng từ hai mươi mấy vạn giảm mạnh xuống còn chục vạn, mười vạn khối tiền có thể làm gì?

Mỗi tháng chỉ nuôi hai tình nhân đã ngón sáu, bảy vạn, còn lại mấy vạn khối tiền vui vẻ ăn uống gì đó, trong phút chốc tiền trôi như nước. Vì vậy trong khoảng thời gian này La Chí Dân ít khi tìm mấy gái hạng sang, tan tầm tìm tình nhân của mình, hôm nay một người, ngày mai đổi người khác.

Không phải La Chí Dân không muốn đi tìm mấy gái hạng nhất đó vui vẻ mà thật sự là túi tiền eo hẹp.

Không hiểu sao La Chí Dân quá xui, lần đó đánh sập sòng bạc, mười vạn khối tiền hiếu kính không cánh mà tay, chuyện xui xẻo nối tiếp nhau kéo đến. Đầu tiên là sòng bạc liên tục đổi người, Lục Hồng Quân đã chết, Lục Đức Tường tàn, Lục Bính Khang chạy, Lục Thế Minh bốc hơi khỏi trần gian. Sau này Lục Vĩnh Huy chết trong Bảo Kinh Trấn, Lục gia bị tẩy sạch sẽ.

Tóm lại La Chí Dân bất đắc dĩ không còn ôm ảo tưởng với Lục gia, chuyển ánh mắt sang chợ quần áo sắp khai trương trong Bảo Kinh Trấn. La Chí Dân kêu nhi tử tụ tập mấy cậu ấm ăn no chờ chết lũng đoạn thị trường quần áo nam trong chợ.

La Chí Dân cửa tường thông qua đường này một tháng ít nhất dư mười, hai chục vạn chơi nữ nhân. Không biết có phải ông trời gai mắt gã hay không mà ra tiệm quần áo nam gì đó ở hàng thứ hai, giá thấp khiến người khó tin, nhìn sao cũng như cố ý đối đầu với La Chí Dân.

Mười mấy cửa tiệm suýt bị chèn ép đóng cửa, La Chí Dân giận run người. Nhưng không hoàn toàn là chuyện xấu, ít ra nữ nhân kia tìm tới cửa, rất là biết chuyện.

La Chí Dân sờ nhẫn vàng trên ngón cái tay phải, quay đầu nhìn xấp nhân dân tệ chất trên tủ đầu giường. La Chí Dân cười toe. Một tháng mười lăm vạn, nhiều hơn Lục gia mở sòng bạc năm vạn khối tiền, rốt cuộc ông trời mở mắt!

- La ca . . .

Tình nhân trong ngực La Chí Dân vặn vẹo thân thể, nũng nịu nói:

- Hôm nay người ta đi dạo phố thấy một sợi dây chuyền rất đẹp.

La Chí Dân vung tay:

- Thích thì cứ mua.

La Chí Dân lấy một vạn khối tiền từ tủ đầu giường, híp mắt cười nhét vào thân dưới của tình nhân.

La Chí Dân vuốt ve nói:

- Đêm nay định cảm ơn ta như thế nào?

Tình nhân mắt hút hồn rên rỉ:

- La ca muốn ta cảm ơn ra sao?

Thân thể nàng trượt dần, trượt dần . . .

- A!

Cảm giác ướt át làm La Chí Dân rên rỉ, nói:

- Miệng của nàng càng lúc càng lợi hại . . .

Diệp Dương Thành điều khiển ruồi trâu bám trên trần nhà nhìn cảnh tượng đêm nay thấy nhiều không đếm xuể, khả năng miễn dịch của hắn tăng vọt.

Trong đám quan Bảo Kinh Trấn, Diệp Dương Thành hiểu rõ La Chí Dân nhất. Bởi vì món tiền đầu tiên Diệp Dương Thành cuồn từ sòng bạc là cung cấp hàng tháng cho La Chí Dân, một tháng mười vạn! Tổ cha nó, không biết lão già này làm bao nhiêu chuyện xấu đổ cho sòng bạc?

Còn một điểm nữa, người hôm nay đánh Ngô Ngọc Phương, linh ngộ của Diệp Dương Thành, ước chừng kể sau màn là con trai cả của La Chí Dân. Hai cha con này rất giống nhau, phụ thân tâm sự ngoài chim biển với tình nhân, nhi tử thì hoan dâm trong phòng karaoke phía xéo bên kia.

Diệp Dương Thành đỡ tổn sức, giải quyết La Chí Dân xong làm thịt con trai cả của gã, cái tên cậu ấm náo rỗng ấy.

Diệp Dương Thành định dừng lại chiêu cũ, chờ xong việc nữ nhân vào nhà vệ sinh, để Dương Đằng Phi đánh xỉu nàng. Nàng chỉ là vợ bé, tuy đòi phong bại tục nhưng tội không đáng chết.

Diệp Dương Thành chờ rồi lại đợi, hơn mười phút sau nữ nhân vẫn cùng La Chí Dân chiến đấu ngất trời, phía dưới rồi lại lên trên. Nhìn tình hình thì hai người có thể kéo dài nửa tiếng.

Diệp Dương Thành không biết nên nói cái gì, hấn đập cánh bay xuống đầu nữ nhân kia.

Nhìn hành động của Diệp Dương Thành, Dương Đằng Phi đứng một bên hiểu ngay. Dương Đằng Phi tiến lên một bước, giơ tay, hơi nóng bao phủ đầu nữ nhân. Nhiệt độ bỗng chốc tăng cao làm nữ nhân xỉu.

La Chí Dân đang hì hục sung sướng bỗng nhiên ngừng, nhú chặt mày:

- Ủa?

La Chí Dân nhúc nhích đùi:

- Tiếp tục đi, nằm sấp làm gì?

Tình nhân không nhúc nhích, nàng nằm sấp chỗ thân dưới La Chí Dân, đã xỉu.

Tim bỗng chốc đập nhanh, trán La Chí Dân toát mồ hôi hột. Đang yên lành tại sao nàng bỗng . . . Xỉu?

La Chí Dân chưa thắc mắc bao lâu đã biết đáp án, cách đáp án hé lộ làm gã không rét mà run.

Vẫn là con gián, gián bò ra từ cống thoát nước, ngay ngắn như quân đội. Bầy giná bò lên giường, vách tường của La Chí Dân, nhanh chóng hợp thành một chuỗi tiếng hán.

[Ấn hồi lộ trái pháp luật, dung túng tội phạm. La Chí Dân, người chết chắc rồi.]

La Chí Dân hút ngụm khí lạnh:

- Ủa?

Tình huống kỳ lạ này khiến La Chí Dân nhớ đến sự kiện lạ xảy ra trong Bảo Kinh Trấn.

Lục Hồng Quân chết, Lục Đức Tường bị thương, hung thủ giết người là vết côn trùng chưa biết chích truyền độc. Trước khi Lục Vĩnh Huy chết bị sâu độc lạ tấn công.

La Chí Dân liên kết tất cả lại với tình huống hiện nay, gã chợt hiểu ra, nhưng đã quá muộn.

Bên cửa sổ nửa mở, ba mươi con ong vàng xếp thành ba hàng chờ lệnh. Từng tốp ba con ong vàng bay vào phòng. Ba mươi ong vàng dưới ánh đèn phản chiếu ánh bạc lóng lánh, La Chí Dân sợ tè ra quần, lăn từ trên giường xuống.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

La Chí Dân đập đầu lia kêu rõ to.

La Chí Dân run run khóc xin:

- Đừng . . . Đừng giết ta . . . Hãy tha ta đi, xin người hãy tha cho ta một mạng!

Kẻ ác như Lục Hồng Quân, Lục Vĩnh Huy còn mất mạng, La Chí Dân không cho rằng gã sẽ thuận lợi trốn thoát, đã không trốn nổi thì van xin đi. Nếu La Chí Dân biết ai là người điều khiển bầy côn trùng, tối hôm nay làm hành động gì, tại sao tìm gã chắc chắn sẽ đứng dậy, nhảy từ tầng ba xuống ngay. Nếu may mắn, không khiến người chú ý thì La Chí Dân sẽ thoát nạn, nếu xui té lâu còn hơn.

Nhưng La Chí Dân không biết những điều đó.

Ba mươi con ong vàng chậm rãi đến gần La Chí Dân, kim độc lấp lánh ánh bạc phần đuôi khiến người ta hãi hùng.

La Chí Dân đập đầu đổ trán, liên tục đập đầu mười mấy lần sau đó gã chợt nảy ý kiến.

- Tiền, đúng rồi, ta có tiền!

La Chí Dân khóc xin:

- Bên kia, trong ngăn kéo bên kia có mười vạn khối tiền, người lấy hết đi! Ta bảo đảm . . . Bảo đảm sau này không tham nữa, chắc chắn sẽ nghiêm ngặt trông chừng nhi tử, sẽ không . . .

La Chí Dân than khóc rồi sau đó trợn tròn mắt.

Con gián trên vách tường thay đổi vị trí từ bao giờ, hợp thành dòng chữ:

[Sớm biết như vậy cần gì lúc trước.]

- A!

Tiếng gào rú kinh thiên động địa vang lên.

140. Chương 140: Nhảy Lam –ba - Da Trong Phòng Riêng.

Diệp Dương Thành nằm trên giường từ từ mở mắt ra:

- Tại sao khi mỗi người sắp chết mới tỉnh ngộ ra?

Diệp Dương Thành khê thở dài:

- La Chí Dân như vậy, người khác cũng như vậy, chẳng lẽ bọn họ không biết rằng thế giới này không có bán thuốc hối hận?

- Bởi vì bọn họ căn bản không nghĩ đến ngày này sẽ tới.

Triệu Dung Dung ngồi bên mép giường suy nghĩ giây lát, nói:

- Nếu bọn họ biết có ngày như vậy thì ười lá gan báo cũng không dám làm chuyện xấu nữa.

Mắt Diệp Dương Thành sáng lên:

- Nếu bọn họ sớm biết sẽ có ngày này?

Sau đó Diệp Dương Thành cười giễu, lắc đầu, nói:

- Nói thì dễ, làm rất khó. Nhưng có khả năng hù sợ bọn họ.

- Tóm lại Dung Dung cảm thấy chủ nhân hoàn toàn không cần suy nghĩ quá nhiều.

Triệu Dung Dung nhìn Diệp Dương Thành, nói:

- Giữ người tốt lại, giết người xấu, thế giới này rất hiện thực.

- A?

Diệp Dương Thành dào dạt hứng thú nhìn Triệu Dung Dung làm bộ dạng khám phá hồng trần, cười khê. Diệp Dương Thành lắc đầu, lại nhắm mắt. Đêm nay còn rất nhiều chuyện cần làm.

Diệp Dương Thành sẽ không làm chuyện thả hổ về rừng, nhỏ cỏ không tận gốc. La Chí Dân đã chết nghĩa là nhi tử của gã mất đi sự che chở, từ nay biến thành phế vật không có quyền thế. Nhưng mục đích hành động đêm nay của Diệp Dương Thành là gì?

Điểm xuất phát là vì lấy lại lễ công bằng ấu thân Ngô Ngọc Phương, vì đám người muốn buôn bán quần áo nam nhưng không được phép. Tuy La Chí Dân không để bọn họ mở cửa hàng thời trang nam là cứu bọn họ nhưng . . . Việc ác vô tình tạo thành điều tốt không có nghĩa là La Chí Dân lương thiện, cùng lắm xem như trùng hợp tình cờ.

Năm cậu ấm nhà giàu mới nổi của Bảo Kinh Trấn, bốn nam nhân viện công thương hôm nay vênh váo hoành hành trong chợ quần áo cùng tụ tập trong phòng karaoke, rất là thác loạn. Mười nữ tiếp viên khoảng hai mươi tuổi ăn mặc hở hang tới lui trong phòng, bị người sờ, người kia bóp, thường rộ lên tiếng cười, cảnh tượng hòa bình yên vui.

Dương Đăng Phi xuyên qua vách tường vào trong phòng xem xét, sau đó trở về báo cáo tình huống cho Diệp Dương Thành.

Dương Đăng Phi khom người hướng ruồi trâu bám trên vách tường, cung kính nói:

- Chủ nhân, mấy người chủ nhân muốn tìm đang ở bên trong, nhưng lão bộc cảm thấy chủ nhân nên ra tay với mấy phòng khác trong tiệm.

Diệp Dương Thành bám vào người ruồi trâu không thể nói chuyện, bò một vòng trên tường thành dấu chấm hỏi, ý hỏi lý do.

- Tối hôm nay chúng ta ra tay trách phạt lãnh đạo quan viên mỗi thị trấn, nếu chủ nhân chỉ xuống tay với đám tiểu nhân vật này sẽ bị người ta phát hiện dấu vết.

Dương Đăng Phi phân tích:

- Hơn nữa chỗ này có camera theo dõi, lão bộc có thể phá hủy máy tính nhưng không cách nào khiến những người chứng kiến nói dối được. Tốt nhất là chủ nhân ra tay với mấy phòng khác, tiếp tục nghe nhìn lẫn lộn, để bây giờ ta cho rằng mấy tên kia xui xẻo bị vạ lây.

Diệp Dương Thành càng lúc càng xem trọng Dương Đăng Phi.

Đường đi trong tiệm karaoke không rộng, côn trùng như con gián đi vào không biết có bao nhiêu con hy sinh, cũng gây ra động tĩnh lớn. Diệp Dương Thành từ bỏ để đồng chí gián đáng yêu điều hành, khiến chúng ta bò từ cống rãnh ra hù mỗi một phòng.

Kết quả là tiệm karaoke gặp tai họa ngập đầu, từ nay về sau sẽ không ai tiếp tục đến chơi nữa.

Con gián chỉ là quan tiên phong yểm trợ. Diệp Dương Thành sắp xếp đám gián chuẩn bị sẵn sàng ở đầu cống thoát nước, hắt điều hai đội ong vàng từ Diên Đăng Trấn, Bảo Kinh Trấn đến, cộng với ba đội ong vàng đội lệnh. Tổng cộng năm mươi con ong vàng rầm rộ bay vào từ cửa lớn tiệm karaoke lao lên phòng tầng hai.

Mọi thứ lộn xộn.

Năm mươi ong vàng bay tới bay lui trong phòng karaoke, bay lung tung khắp nơi như con ruồi. Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi thành tiếp tân chuyên môn mở cửa, liên tục mở các cánh cửa để đám ong vàng xông vào trong hù người.

Cùng lúc đó, đại quân con gián đã chuẩn bị sẵn sàng lại xuất kích, liên tục bò ra từ cống thoát nước trong phòng karaoke. Một, hai con khó phát hiện, tám con, mười con không dễ thấy nhưng nếu là trăm ngàn con gián thì sao?

Không nói thứ khác, chỉ riêng mùi tanh hôi trên người chúng nó đủ khiến người chú ý.

- A!

Tiếng hét chói tai liên tiếp, tiệm karaoke rối loạn.

Đám ong vàng nghênh ngang bay trên đầu mọi người, bày gián giương nanh múa vuốt hoành hành trong phòng.

Trong cục diện hỗn loạn này không ai chú ý chuyện xảy ra trong căn phòng một góc lầu hai.

Con trai cả La Chí Dân vỗ rầm rầm cánh cửa.

- Mở cửa ra, a!!!

La đại thiếu gia đập cửa một lúc sau giật mạnh chốt cài. Nhưng cánh cửa như bị hàn chết một chỗ, La đại thiếu gia kéo giật cỡ nào cũng không mở ra được.

Sau lưng La đại thiếu gia là bốn cậu ấm, bốn nam nhân viên công thương, mười nữ tiếp viên đã hoàn toàn rối loạn. Bọn họ nhảy đuê lam- Ba- Da trên sofa mềm, biểu tình hãi hùng.

La đại thiếu gia không biết rằng nguyên nhân gã không mở được cánh cửa phòng là vì Dương Đằng Phi kéo chặt cánh cửa, không cho gã mở ra.

Lúc này Diệp Dương Thành chui qua khe hở vào trong phòng, liếc nhanh tình huống bên trong, điều chỉnh tác chiến chính xác. Mục tiêu chủ yếu tập trung vào chín nam nhân, bao gồm con trai cả của La Chí Dân. Mười nữ tiếp viên ăn mặc mát mẻ thì đành tự cầu may. Diệp Dương Thành sẽ không chỉ huy bày gián công kích các nàng, nhưng không bảo đảm sau khi bị hù sợ các nàng sẽ bình thường được.

Khách hàng như nước lũ lao ra cửa cái tiệm karaoke, trốn khỏi phòng riêng bị bày gián chiếm cứ. Đám khách hành ồn ào chữi rửa, rối loạn, tiếng mắng la ó xen lẫn vào nhau. Ý đại khái là muốn tiệm karaoke chịu trách nhiệm việc này.

Tổ trưởng khu vực phòng riêng toát mồ hôi hột đi tới trước mặt quản lý.

- Quản lý, làm sao bây giờ?

Về mặt tổ trưởng hốt hoảng nói:

- Các vị khách la ó ngoài cửa, trong phòng . . . Trong phòng có rất nhiều con gián!

- Bình tĩnh đi.

Quản lý khoảng ba mươi mấy, vóc dáng trung bình, tuy trán ướt mồ hôi lạnh nhưng gã cố nén nỗi lòng kinh hoàng.

Quản lý nói:

- Kêu nhóm Tiểu Lâm ra ngoài trấn an khách, người đi nhìn xem, đừng để xảy ra việc gì nữa.

Tổ trưởng cuối cùng có việc làm, gật đầu, nói:

- Vâng thưa quản lý!

Tổ trưởng xoay người đi nhanh, kêu mười mấy nữ tiếp viên trong đại sảnh bước nhanh ra cửa lớn, trấn an đám khách bị hù sợ.

Quản lý thì kêu mười mấy phục vụ viên, lớn tiếng nói mấy câu ổn định cảm xúc cả đám.

Cuối cùng quản lý mở miệng nói:

- Mọi người theo ta đi khu phòng lầu hai điều tra xem có khách còn ở trong đó không. Tiểu Hoàng, người báo cảnh sát . . . A không, báo một một chín ngay. Nói là cho chúng ta có ngàn . . . Không, đột nhiên xuất hiện mấy vạn con gián!

- Tiểu Vương, mở cầu dao, mở hết đèn trong ngoài phòng phải khiến tầng hai sáng tỏ. Nhanh!

Phải công nhận vị quản lý này khá ưu tú.

Quản lý sắp đặt điều độ, trong tiệm karaoke rất nhanh phục hồi trật tự. Quản lý cầm đèn pin cùng mấy nam nhân viên lên lầu, điều tra từng gian phòng.

Trong phòng đúng là có con gián hoành hành, nhưng lạ lùng là trên hành lang đừng nói gián, không có cả một con kiến, như thể toàn bộ lũ gián bị cái gì nhốt trong phòng.

Quản lý dẫn người cầm đèn pin mở cửa phòng ra, lũ gián không hề bò đi mà tiếp tục lúc nhúc trong phòng, phớt lờ đám người quản lý.

Rất nhanh điều tra từ phòng số hai không một đến phòng hai ba ba. Mỗi khi đám người dò xét một phòng, xác định bên trong không có người là sẽ đóng cửa lại, chờ cảnh sát chữa cháy một một chín đến.

Quản lý đóng cánh cửa phòng hai hai ba lau mồ hôi trán. Quản lý chợt thấy mười mấy nhân viên nam đi theo gã lúc này mặt trắng bệch, thì nhau nôn mửa.

Quản lý nhớ đến những lời mình đã nói, cười khở, cái này mà mấy vạn con gián gì, rõ ràng là mấy chục vạn.

Quản lý nhìn phòng hai ba bốn, tâm tình thả lỏng nói:

- Chỉ còn lại phòng này.
- May mắn không có ai bị thương.

Lời nói nhẹ nhàng nhưng sự thật là lòng quản lý nặng trĩu. Nhiều con gián hù sợ nhiều người, sau này tiệm karaoke khó kinh doanh, ài. May mắn một nửa khách tiêu phí là khách du lịch, cả đời chưa chắc đến được vài lần.

Quản lý ôm tâm tình này tự tay đẩy cánh cửa phòng hai ba bốn ra, biểu tình vui mừng không có ai bị thương bỗng chốc xụ xuống.

Trong phòng hai ba bốn giống các phòng khác, đều là con gián hoành hành. Nhưng . . .

Trong phòng có người!

Quản lý nhìn đám nam nhân nằm la liệt vùng vẫy, lại nhìn mười nữ tiếp viên mệt mỏi rũ rượi nhưng còn nhảy lam –Ba –Da trên sofa, biểu tình của gã cực kỳ khó xem.

Quản lý vụt ngoái đầu, hét to với đám nhân viên nam đứng ngây tại chỗ:

- Các người còn ngẩn ra đó làm gì? Mau cứu người!
- A!

Tiếng rú như có như không vang lên rồi bỗng chốc không gian tĩnh lặng lạ lùng.

Con trai cả của La Chí Dân hai tay che thân dưới, con gián bò đầy người.

Nam nhân viện công thương sáng hôm nay đánh mẫu thân của Diệp Dương Thành thì hai tay ôm đầu, bên tai, máu chảy ồ ạt từ kẽ tay.

141. Chương 141: Đúng Là Đang Tạo Phản

Diệp Dương Thành rời khỏi tiệm karaoke nửa tiếng, thanh lý tham quan ở Bảo Kinh Trấn xong Đại Ca ruồi trâu bị hấn bầm thân được tự do. Diệp Dương Thành mở mắt ra, ngồi dậy triệu ra Cửu Tiêu thần cách, kiểm duyệt tài sản hiện tại của mình.

- Mấy chục người chết cộng với một đám cậu ấm, tối đa là năm mươi người.
- Diệp Dương Thành nhìn số công đức huyền diệu hiện tại của mình, hấn không vui mà nhú mày nói:
- Không ngờ có một vạn năm ngàn chín trăm hai mươi điểm công đức huyền diệu . . .

Theo tiêu chuẩn bình thường của Cửu Tiêu thần cách nhìn con số công đức huyền diệu kiêchs sù không khó thấy ra đám tham quan ô lại hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp làm nhiều việc ác.

Thế lực hắc ám có càn rỡ, ngang ngược đến mấy cũng rất ít ảnh hưởng cuộc sống của người bình thường, tức là dù thế lực hắc ám có làm ác thì chỉ trong một khu vực nào đó. Làm quan thì khác, hành động, cử chỉ của một vị quan sẽ ảnh hưởng đến đông đúc người dân. Có lẽ một việc nào đó ở trong mắt đám tham quan đáng giá mấy chục vạn khối tiền, nhưng khi thực hiện sẽ ảnh hưởng ngàn vạn người khác.

Diệp Dương Thành suy tư giây lát đã hiểu đại khái tại sao trừng trị đám tham quan ô lại được số công đức huyền diệu khổng lồ.

Qua đợt thanh tẩy tối hôm nay, quan trường trong Bảo Kinh Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, Diên Đăng Trấn được tẩy rửa rầm rộ Diệp Dương Thành không quan tâm hành động hôm nay bị ti vi lên sóng như thế nào, hấn bất chấp chuyện này tạo ảnh hưởng lớn bao nhiêu với xã hội.

Diệp Dương Thành chỉ biết từ nay về sau hễ thấy quan tham nào là hẩn xử tên này, phát hiện hai tên thì xử một cặp. Thiên lý làm quan chỉ vì tiền, đến địa bàn của gia mặc kệ người có năng lực bao lớn, phải làm thanh quan trong sạch! Không thì . . .

Diệp Dương Thành nghĩ sâu hơn, hẩn cười khê lắc tay trái cất Cửu Tiêu thần cách vào người. Năm vạn hai ngàn bốn trăm hai mươi lăm điểm công đức huyền diệu, tích lũy thêm bốn vạn bảy ngàn bảy trăm điểm là thuận lợi thăng cấp thần cách lên ngũ giai.

Không biết thần cách ngũ giai có khi nào xuất hiện thần quyền mà Diệp Dương Thành ngày nhớ đêm mong?

Tối hôm nay Diệp Dương Thành ngủ ngon lành.

Trần Thiệu Thanh thì gần hai giờ sáng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, gã giật mình tỉnh dậy. Người ở đầu dây bên kia mở miệng nói câu đầu tiên làm Trần Thiệu Thanh hết hồn, tỉnh ngủ.

- Trần sở trưởng, nguy rồi, Trần trưởng trần đã chết!

Trần Thiệu Thanh ngồi thẫn thờ trên giường mấy giây sau vội hỏi nơi xảy ra vụ án, gỡ chăn ra nhảy xuống giường, mặc đồ đạc hoảng nhanh chân ra khỏi nhà. Trần Thiệu Thanh chạy đi nhà Trần Hường Thành, trần trưởng Bảo Kinh Trần.

Trần Thiệu Thanh chưa liên tưởng Diệp Dương Thành và Trần Hường Thành với nhau, hoặc nên nói liên tưởng đến Ngự Long chân quân hư ảo mơ hồ. Trong suy nghĩ của Trần Thiệu Thanh dù Ngự Long chân quân không quen nhìn mẫu thân Diệp Dương Thành bị ăn hiếp, muốn ra tay lấy lại công bằng cho hẩn thì nên xuống tay với La Chí Dân mới đúng, không đến lượt Trần Hường Thành.

Trần Thiệu Thanh chưa chạy tới nhà Trần Hường Thành, nửa đường gã nhận điện thoại của người trực đồn công an. Trần Thiệu Thanh ngay điện thoại, đứng ngây người nửa ngày suýt đụng vào cột đèn.

- Trần sở trưởng, nguy rồi! Tôn Tử Vinh, phó thư ký kỷ ủy đã chết!

Trần Thiệu Thanh khó khăn bình tĩnh cảm xúc định tiếp tục chạy tới nhà Trần Hường Thành xem tình hình rồi sang bên Tôn phó thư ký, chẳng ngờ gã chạy chưa được nửa dặm thì di động lại reo vang.

- Trần sở trưởng, không xong rồi không xong rồi, Vương Quốc Bân thư ký đảng ủy bị sâu cắn hiện đang đưa đi bệnh viện, hẩn kêu sở trưởng mau đi qua . . .

- Trần sở trưởng, không xong rồi không xong rồi, ủy viên đảng ủy . . .

Tin tức ừn ừn kéo đến như tuyết rơi suýt dầy vò Trần Thiệu Thanh nổi điên. Lúc này đánh chết Trần Thiệu Thanh cũng không tin là Ngự Long chân quân làm. Trong ký ức ngắn ngủi mà rõ ràng của Trần Thiệu Thanh, Ngự Long chân quân đứng trên đầu rồng bạc là thần tiên tốt, sao có thể lạm sát vô tội?

Nhưng vấn đề là Trần Thiệu Thanh không ngờ đám lãnh đạo ngành trần chính phủ hoặc chết hoặc bị thương này không ai tốt lành.

Trần Thiệu Thanh nhận mấy chục cú điện thoại khó khăn chạy tới nhà Trần Hường Thành.

Nhà Trần Hường Thành là tòa nhà xi - Măng cao năm tầng, diện tích một tầng khoảng một trăm thước vuông. Giờ phút này, nhà cửa đèn đuốc sáng trưng, một chiếc xe cảnh sát đậu trước cửa.

Thấy Trần Thiệu Thanh lái xe đến, một hiệp cảnh gác trước cửa chạy tới gần đón gã.

- Trần sở trưởng đã đến!

- Mau đi lên nhìn xem, Trần trưởng trần đã chết!

Trần Thiệu Thanh hung tợn trừng hiệp cảnh đó:

- . . .

Trần Thiệu Thanh nhấc chân bước lên bậc thang đi vào nhà Trần Hường Thành.

Trần Thiệu Thanh leo lên lầu bốn, vào phòng ngủ của Trần Hường Thành, cảnh tượng trước mắt làm gã ngẩn ngơ.

Xác Trần Hương Thành còn ở tại chỗ, không bị người di chuyển. Nhìn tư thế trước khi chết thì Trần Hương Thành gặp hành hạ khiến người khó thể chịu đựng, vấn đề ở chỗ trong gian phòng này không có dấu vết đánh nhau.

Trần Thiệu Thanh ngồi bên cạnh xác Trần Hương Thành xem xét một lúc sau đứng dậy.

Trần Thiệu Thanh hỏi thê tử của Trần Hương Thành:

- Khi Trần trưởng trấn chết phu nhân không ở bên cạnh sao?

Thê tử của Trần Hương Thành là một nữ nhân hơn bốn mươi tuổi đứng bên giường.

- Ta và hần đã ngủ khác giường từ năm năm trước.

Nghe Trần Thiệu Thanh hỏi, thê tử của Trần Hương Thành không khóc la, ngược lại bình tĩnh nói:

- Thì làm sao ở bên cạnh hần?

Thê tử của Trần Hương Thành bình tĩnh làm Trần Thiệu Thanh nghi ngờ, nhưng gã chưa kịp hỏi tiếp, có vẻ nàng nhìn ra gã nghi ngờ.

Phụ nữ trung niên lạnh nhạt nói:

- Ta sớm ký tên không cần bắt động sản, mỗi tháng hần đưa ta hai vạn khối tiền sống. Chuyện khác ta không xen vào, giết hần có ích lợi gì cho ta?

Trần Thiệu Thanh ngây người:

- A!

Trần Thiệu Thanh ngẫm lại thấy cũng đúng, lại hỏi:

- Vậy ai báo cảnh sát?

- Ta.

- Chẳng phải phu nhân ngủ riêng với trưởng trấn rồi sao?

- Mới chơi mặt chược về nhà, nghe trên lầu có tiếng động nên đi lên xem.

Thê tử của Trần Hương Thành bình tĩnh nói:

- Sau đó phát hiện hần đã chết. À, nếu các người rảnh rỗi nghi ngờ ta chẳng bằng điều tra bản thân hần, có hít thuốc phiện, không chừng quá liều nên chết. Nếu không còn việc gì khác thì ta đi ngủ đây.

- . . .

Trần Thiệu Thanh khó thể tưởng tượng trên thế giới này có đôi vợ chồng như thế.

Trong một đêm đám lãnh đạo chính phủ bốn trấn Bảo Kinh Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, Diên Đăng Trấn bị diệt sạch, hoặc chết hoặc bị thương. Tin tức này như bom tấn nổ tung trong quan trường Ôn Nhạc huyện.

Bảy giờ sáng hôm sau, trong phòng họp tòa nhà hành chính của huyện chính phủ Ôn Nhạc huyện.

Mặt Trầm Vũ Phàm xanh mét, tức giận đập bàn họp.

- Tra! Không tiếc trả giá điều tra cho rõ!

Tiếng gầm giận dữ xuyên thấu vách tường truyền đi thật xa.

- Phản phản! Đúng là đang tạo phản!

Trầm Vũ Phàm đứng đầu Ôn Nhạc huyện, khi gã nổi khùng thì mấy người khác không dám hó hé câu nào.

Chỉ có Vu Tô Nhạc đã làm hòa với Trầm Vũ Phàm là đứng ra.

- Trầm thư ký.

Vu Tô Nhạc cầm chồng tài liệu dày, mở miệng nói:

- Đồn công an bốn trấn đã đưa báo cáo lên, người . . .

Trầm Vũ Phàm hít sâu, nói:

- Đọc đi.

Trầm Vũ Phàm cầm sổ tiền kêch sù hai trăm vạn Vu Tô Nhạc đưa lên nhưng vẫn không kiểm được mặt xanh mét, mặt quạu đeo với Vu Tô Nhạc, từ đó thấy được tâm tình của gã đang vô cùng tồi tệ.

- Trần Hương Thành trưởng trấn Bảo Kinh Trấn đột ngột chết trong nhà. Hiện trường tử vong không có dấu vết đánh lộn hay manh mối nào khác. Bước đầu nghi ngờ hít thuốc phiện quá liều dẫn đến đột tử, trước mắt đang điều tra.

- Tôn Tử Vinh, phó thư ký kỷ ụy Bảo Kinh Trấn chết trên giường trong nhà. Hiện trường tử vong có dấu vết một ít côn trùng. Trên người Tôn Tử Vinh có một trăm bảy mươi chín miếng vết thương nhỏ, đang điều tra loài côn trùng nào.

- La Chí Dân, phó trưởng trấn Bảo Kinh Trấn, chết . . . Chết trong nhà thuê phụ nữ được bao nuôi. Trên người có hơn bốn mươi chỗ bị côn trùng không rõ cắn, bước đầu nghi ngờ là bị sâu độc chích đến chết, đang điều tra loài sâu độc nào.

- Bảo Kinh Trấn . . .

Vu Tô Nhạc lần lượt đọc nguyên nhân cái chết của hơn bốn mươi lãnh đạo chính phủ, gã đọc một đoạn là mặt Trầm Vũ Phàm khó xem thêm một phần.

Khi Vu Tô Nhạc nói xong hết tình huống đám quan viên, mặt Trầm Vũ Phàm tím bầm.

Nhưng chưa xong, Trầm Vũ Phàm không mở miệng nói chuyện Vu Tô Nhạc đã mở túi hồ sơ khác lấy ra một xấp tài liệu.

Vu Tô Nhạc mở miệng nói:

- Ngoài ra sáu giờ bảy phút sáng hôm nay, đồn công an Vụ Hồ Trấn nhận điện thoại báo cảnh sát từ cô nhi viện Đồng Tâm trong Vụ Hồ Trấn. Nói là sáng sớm hiệu trưởng cô nhi viện xuống giường, phát hiện có một cái túi da rắn đặt bên giường, khi mở ra thấy rất nhiều tiền mặt, châu báu, đồng hồ vân vân.

Vu Tô Nhạc nói đến đây liếc đám người trong phòng họp, giấy lát sau tiếp tục báo:

- Cùng lúc đó, viện dưỡng lão Bạch Hà Trấn, Diên Đăng Trấn cũng nhận được số lớn tiền tài châu báu, cũng xuất hiện trong phòng ngủ viện trưởng viện dưỡng lão. Đêm hôm đó các lãnh đạo bị thương hoặc chết đều chung một hiện tượng mất trộm tiền tài.

Những người có mặt không ai ngu ngốc, sau khi xâu chuỗi hai sự kiện lại bọn họ nghĩ đến một suy đoán bản thân mình đều khó tin, người đó học đại hiệp thời xưa cướp của người giàu chia cho người nghèo làm việc thiện?

Trầm Vũ Phàm thì phun trào núi lửa, đập bàn cái rầm:

- Khốn kiếp!

Trầm Vũ Phàm trầm giọng nói:

- Điều tra! Lão Vu, giao chuyện này cho huyện cục các người, cứ thoải mái điều tra đi!

Trấn Vu Tô Nhạc nổi ba cục gân xanh

142. Chương 142: Phải Làm Sao Đây

Đến bây giờ Vu Tô Nhạc ngốc mảy cũng hiểu tối hôm qua là loại người gì ra tay, gã mơ hồ liên tưởng thăm án Lục gia và chuyện xảy ra ngày hôm qua. Kêu Vu Tô Nhạc đối đầu với người như thế? Vu Tô Nhạc không to gan đến vậy.

Nhưng nói sao Trầm Vũ Phàm là đứng đầu trong huyện, Vu Tô Nhạc không thể phản bác ra mặt. Huống chi bản thân Vu Tô Nhạc là cục trưởng phân cục công an Ôn Nhạc huyện, điều tra vụ án này là việc gã phải làm, không có gì sai. Lỡ gã bị chụp mũ thì kế hoạch Vu gia mười mấy năm sẽ thất bại trong gang tấc.

Cho nên Vu Tô Nhạc im lặng giây lát sau đã đồng ý, còn về có điều tra hay không thì là chuyện của gã, người khác muốn nhúng tay cũng không được.

Trầm Vũ Phàm thấy Vu Tô Nhạc gật đầu đồng ý thì sắc mặt dịu lại, tiếp tục bảo:

- Lát nữa ta sẽ gọi điện cho tỉnh thành, tuyệt đối không thể để truyền thông nhúng tay vào. Nếu lớn chuyện sẽ không có ích gì với chúng ta, cần giải quyết âm thầm.

Trầm Vũ Phàm quyết định mục tiêu đại khái, đám người ngồi trên ghế đều cười khỏ. Giải quyết âm thầm? Làm sao âm thầm? Người không biết bây giờ là thời đại internet sao? Một bài viết trên mạng có thể gây sóng gió lớn.

Người phong tỏa được truyền thông, người có thể phong tỏa mấy trăm triệu cư dân mạng không?

Nhưng chuyện này không cần bọn họ lo, quốc gia có một bộ môn chuyên phụ trách phong tỏa sự kiện đột ngột kiểu ma quỷ này. Việc xảy ra trong Bảo Kinh Trấn, Diên Đăng Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn bị xếp vào phạm vi ma quỷ, tức là khả năng cơ quan quốc gia vận hành, phong tỏa tin tức này không lớn nhưng chắc chắn sẽ hết sức giảm thấp ảnh hưởng.

Tiếp theo là vấn đề công tác về sau. Thảo luận hơn một tiếng sau cuộc họp khẩn cấp giải tán.

Trầm Vũ Phàm ra khỏi phòng họp, ngoắc kêu bí thư của mình:

- Chuẩn bị xe đi chi đội đặc công điều hai người đến, lát nữa ta đi Bảo Kinh Trấn một chuyến.

Nữ bí thư của Trầm Vũ Phàm lên tiếng:

- Rõ, huyện trưởng.

Nữ bí thư ôm chồng tài liệu đi vào văn phòng mình, bắt đầu thực hành những gì Trầm Vũ Phàm đã dặn.

Mấy phút sau, Trầm Vũ Phàm sửa sang cravat, cổ áo sơ mi trong phòng làm việc. Trầm Vũ Phàm chải tóc, ngắm mình trong gương hình dạng phần chân tinh thần, gã vừa lòng quay người bước ra văn phòng. Trầm Vũ Phàm rời khỏi tòa nhà hành chính huyện chính phủ, lên một chiếc xe cấm cờ đỏ chạy nhanh hướng Bảo Kinh Trấn. Người đi cùng trừ Trầm Vũ Phàm ra có một nữ bí thư, hai thành viên đội đặc công.

Trầm Vũ Phàm mới rời khỏi tòa nhà hành chính huyện chính phủ, Vu Tô Nhạc vừa nhận được điện thoại báo cáo tung tích của Trầm Vũ Phàm.

- Vu cục trưởng, Trầm thư ký đi Bảo Kinh Trấn.

Trong điện thoại, người kia nói:

- Người đi cùng có bí thư của hấn và hai chiến sĩ đội đặc công.

Vu Tô Nhạc ngậy người cầm điện thoại:

- Đi Bảo Kinh Trấn!?

Vu Tô Nhạc biến sắc mặt, suýt chửi thề, may mà gã kiềm lại không thất lễ trước người kia.

Vu Tô Nhạc bình tĩnh cảm xúc, mở miệng nói:

- Đã biết, tiếp tục theo dõi, có tình huống mới hãy gọi cho ta ngay.

Người kia cười khê:

- Vu cục trưởng yên tâm, ta biết rồi.

Giọng điệu hơi quyết rũ, người kia nói xong cúp máy.

Vu Tô Nhạc buông điện thoại, biểu tình hoàn toàn thay đổi:

- Cáo già!

Vu Tô Nhạc đập mạnh mặt bàn, nhỏ giọng nói:

- Động tác nhanh thật!

Đám lãnh đạo chính phủ Bảo Kinh Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, Diên Đăng Trấn bị diệt sạch, trừ việc điều tra hung thủ, đề sức ảnh hưởng vụ việc ra còn chuyện gì nữa?

Là chọn ra lãnh đạo mới, nhanh chóng phục hồi chức năng ngành chính phủ, vận chuyển bình thường trở lại. Xem cục diện trước mắt tuy chắc chắn có điều động người từ bên ngoài vào, nhưng tám chín phần ười ghế trống sẽ chọn trong quan viên tại chức. Dù sao những sếp lớn này quen thuộc tình huống khu vực của mình, dễ làm việc hơn người ngoài đến.

Tuy loại quan gặp nguy nhận nhiệm vụ này bình thường trước đó là điều động nội bộ, thường sẽ không dễ bị kéo xuống dưới. Nói đơn giản là Trầm Vũ Phàm vội vàng chạy đi Bảo Kinh Trấn trên danh nghĩa là quan sát tình huống để điều chỉnh, ứng đối nhưng sự thật là lôi kéo lòng người rồi . . .

Lần này Vu Tô Nhạc đến Ôn Nhạc huyện với mục đích xây dựng phe phái Vu gia trong này, cơ hội tốt như vậy sao gã chịu nhường cho Trầm Vũ Phàm?

Mặc dù trong bóng tối có một dị nhân đến nay chưa biết thân phận, đừng nghi ngờ, Vu Tô Nhạc là con cả Vu gia tất nhiên hiểu sơ về dị nhân.

Cách nghĩ của Vu Tô Nhạc rất đơn giản, nếu dị nhân kia chỉ gây rối bốn trấn chứng minh hẳn có nguyên nhân nào đó không thể rời khỏi phạm vi Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, Bảo Kinh Trấn, Diên Đăng Trấn. Xem cách làm thập thò lên lút chút chắc dị nhân không muốn lộ ra thân phận, dị nhân đã có điều e ngại thì Vu Tô Nhạc yên tâm nhiều hơn.

Vu Tô Nhạc kêu bí thư của mình lại, dặn dò gã:

- Chuẩn bị xe, mang theo mười người cùng ta đi Diên Đăng Trấn một chuyến.

Trầm Vũ Phàm đi Bảo Kinh Trấn thì Vu Tô Nhạc đến Diên Đăng Trấn, có bốn trấn! Vu Tô Nhạc muốn nhìn xem Trầm Vũ Phàm hứa hẹn quan chức hấp dẫn hơn hay bên gã vừa có chức vị vừa thêm số tiền lớn lớn béo bở?

Bí thư gật gù vâng dạ, sắp quay đi thì Vu Tô Nhạc không yên lòng dặn thêm:

- Phải rồi, người đi mau chút thuốc diệt sâu bọ, nồng độ càng cao càng tốt. Đi đội phòng cháy kiểm vài thứ sát trùng mang theo trên xe.

Bí thư không hiểu ra sao, ngoan ngoãn gật đầu, nói:

- Vâng thưa Vu cục trưởng.

Bí thư rời đi làm việc Vu Tô Nhạc dặn dò.

Mặt Vu Tô Nhạc nhăn nhó như khổ qua, hai tay chống cằm, khuỷu tay chống mặt bàn, ánh mắt thần thờ nhìn cửa phòng. Mặt mày Vu Tô Nhạc tràn đầy lo âu.

Vụ án giết người chưa phá, trong một đêm nguyên đám lãnh đạo trấn chính phủ Bảo Kinh Trấn bị tiêu diệt sạch. Trừ những quan viên bị thương đang cấp cứu trong bệnh viện ra, Bảo Kinh Trấn trống năm vị trí, trong đó hấp dẫn ánh mắt người nhất là ghế trưởng trấn, phó trưởng trấn.

Có người vui thì có người buồn. Những người vui là người có hy vọng tranh giành mấy vị trí kia. Rầu là người ăn lương làm việc như Trần Thiệu Thanh.

Vụ án này không có đầu đuôi làm sao điều tra?

Bên Diên Đăng Trần có chút tin tức nhưng chỉ một ít. Băng ghi hình trong tiệm karaoke không cung cấp chút giúp đỡ nào cho vụ án, có cũng như không.

Trần Thiếu Thanh nghi ngờ Ngự Long chân quân trong người Diệp Dương Thành, nhưng rất nhanh gã phủ định phỏng đoán này. Nguyên nhân rất đơn giản, theo khẩu cung của nhân viên công tác trong tiệm karaoke thì chín người ba chết, sáu bị thương chỉ là kẻ xui xẻo không kịp bỏ trốn. Nếu mục tiêu của đối phương là mấy cậu ấm đó thì cần gì gây ra chuyện rầm rộ như thế?

Giết hết trong phòng kín là mọi chuyện êm thấm.

Huống chi trong một đêm gặp nạn không chỉ có chín người kia, còn các lãnh đạo trấn chính phủ Bảo Kinh Trần, Vụ Hồ Trần, Bạch Hà Trần, Diên Đăng Trần. Người duy nhất không gặp nạn là trưởng trấn Bạch Hà Trần, thư ký đảng ủy Diên Đăng Trần.

Sẽ không ai đặt nghi ngờ vào hai người này, vì vậy . . . Thất nào.

Không tìm thấy manh mối, không đoán ra động cơ phạm tội, không có nhân chứng mục kích, điều tra vụ án với ba vô thể này là nhiệm vụ không bao giờ hoàn thành được.

Tóm lại trong một đêm xảy ra mấy chục vụ án lớn, không chỉ Bảo Kinh Trần, Diên Đăng Trần, Bạch Hà Trần, Vụ Hồ Trần lật nóc mà quan trường Ôn Nhạc huyện đều chấn động. Không khí người người bất an.

Cùng lúc đó, sở công an tỉnh Chiết Giang đưa tài liệu văn bản đã đặt trên bàn lãnh đạo ngành liên quan quốc gia. Rất nhanh kế hoạch hạn chế cụ thể vụ án xảy ra ở Bảo Kinh Trần, Diên Đăng Trần, Bạch Hà Trần, Vụ Hồ Trần đã hoàn thành, nhanh chóng thực hiện.

Quốc gia chỉ có ngành ứng đối dị nhân chứ không có ngành chuyên môn giải quyết. Thường khi xảy ra vụ án dị nhân gây án, những vụ này trực tiếp chuyển giao cho thủ lĩnh giới dị nhân địa phương, từ dị nhân khu này xử lý dị nhân gây án trong khu vực đó.

Nếu trong phạm vi khu vực kia nhiều lần xảy ra dị nhân phạm tội thì quốc gia sẽ khống chế giới dị nhân khu vực kia, đảm dị nhân không còn lời nào để nói. Trừ phi đám dị nhân phản loạn tập thể, nếu không chỉ có thể mặc nhận hành động này, đây là thủ đoạn chế hoàn, thủ đoạn chính trị.

Vì vậy Diêm Chí Tường sớm bị Diệp Dương Thành cướp đi năng lực dị hóa nhưng không tuyên bố công khai nhận được tài liệu xử lý từ ngành có liên quan quốc gia vào chín giờ sáng hôm sau vụ án.

Thiếu nữ hôm đó đi cùng Diêm Chí Tường bị Diệp Dương Thành cướp đi năng lực ngây ngốc nhìn tài liệu.

- Tường ca, làm sao bây giờ?

Lúc trước có dị năng khiến thiếu nữ tràn trề tự tin giờ khuôn mặt hoang mang lo sợ:

- Lại là hần . . .

Diêm Chí Tường hít sâu, nói:

- Làm sao đây?

Dị nhân băng châm trước kia tinh thần phấn chấn đã lột xác thành kẻ cả ngày chỉ biết say rượu không việc làm đang hoang.

Diêm Chí Tường ném văn kiện xuống mặt bàn, cười ử rử nói:

- Ta cũng muốn biết nên làm sao đây?

Đúng vậy, ai cho Diêm Chí Tường biết phải làm sao đây?

Lúc trước tổ bốn người giờ thành tổ hai người. Phương Nguyệt Hoa chết đột ngột, Triệu Dật Phong mang chín dị nhân từ Giang Tô đến, đi Ôn Nhạc huyện chuyển sau đó bốc hơi khỏi trần gina. Đến bây giờ Diêm Chí Tường còn giấu diếm người nhà Triệu Dật Phong, chỉ nói gã đi du lịch giải buồn.

Nhưng giấy không thể gói được lửa, sớm muộn gì sẽ có ngày lộ ra. Đến lúc cây kim lòi khỏi bọc thì phải làm sao?

Bổng giọng nữ nhân yếu điệu xuyên thấu vách tường dày vang lên trong văn phòng:

- Vậy hỏi ta đi.
- Có lẽ ta có thể nói cho người biết nên làm sao.

143. Chương 143: Giành Lấy

Mặc kệ chuyện tối hôm qua tạo thành rung động lớn cỡ nào, đối với Diệp Dương Thành thì chỉ có ý nghĩa trùng trị quan tham, tăng công đức huyền diệu. Mục đích đã hoàn thành, chỉ có thể.

Chuyện nhúc nhủ đầu cứ để kẻ làm quan giải quyết, Diệp Dương Thành chỉ là một kẻ buôn bán nhỏ, ai lại nghi ngờ hắn? Dù ngày hôm qua Diệp Dương Thành có chút xung đột với mấy người viên công thương trong chợ quần áo, nhưng ở trong mắt người khác thì chín người này chết do bị vạ lây, người ta không hề nhằm vào bọn họ. Ai rảnh rồi giết người cho vui?

Vì vậy đến bây giờ thân phận của Diệp Dương Thành vẫn khuất, hắn không cần suy nghĩ quá nhiều, chưa đến lượt hắn dọn dẹp tàn cục.

Trần Thiếu Thanh la lên:

- Lão Diệp, lão Diệp!

Trần Thiếu Thanh nhấc chân bước vào cửa tiệm của Diệp Dương Thành.

Trần Thiếu Thanh chưa đến trước mặt Diệp Dương Thành đã cười toe toét nói:

- Người có thể đi chợ quần áo mở cửa hàng lại!
- A?

Diệp Dương Thành hiểu lý do nhưng lúc cần diễn kịch thì phải giả bộ ngây thơ.

Diệp Dương Thành lộ biểu tình khó hiểu hỏi:

- Có chuyện gì?
- Hôm qua bốn tên khốn chó cậy mặt chủ đi chợ quần áo đã gặp chuyện vào buổi tối.

Khi Trần Thiếu Thanh nói chuyện liếc trộm Diệp Dương Thành, xác nhận vẻ mặt hắn bình tĩnh mới nói tiếp:

- Người biết không? Tối hôm qua bên chúng ta xảy ra chuyện lớn . . .

Trần Thiếu Thanh kéo Diệp Dương Thành tới cửa tiệm, gã đứng cạnh cửa nhỏ giọng kể đại khái chuyện tối hôm qua cho hắn nghe.

Diệp Dương Thành ‘sợ hết hồn’ lú lười nói:

- Không thể nào! Ai to gan quá vậy?

Trần Thiếu Thanh trợn trắng mắt:

- Ai biết?

Trần Thiếu Thanh cười mắng:

- Nếu ta biết tên nào to gan như thế sớm dẫn người đi bắt, còn rảnh rồi đứng đây nói nhảm với người sao?

Diệp Dương Thành cười tủm tỉm:

- Nói cũng đúng.

Diệp Dương Thành tỏ vẻ chuyện không liên quan mình, vỗ ngực nói:

- Cảm tạ trời đất, ông trời có mắt! Mới rồi ta còn nói với mẫu thân là nếu không được thì đóng cửa tiệm bên chợ quần áo, mở tiệm khác đường Nam Môn . . .

- Ha ha ha ha ha ha! Bây giờ thì không cần nữa.

Trần Thiệu Thanh cười nói:

- Không chỉ mấy tên khốn viện công thương xảy ra chuyện, đám cậu ầm đứng sau lưng bọn họ cũng tiêu đời. Lần này người có thể yên tâm buôn bán trong chợ. Thôi không nói nhiều nữa, ta phải đi trấn chính phủ một chuyến.

Diệp Dương Thành thuận miệng hỏi:

- Đi trấn chính phủ làm cái gì?

Trần Thiệu Thanh cười khở:

- Ài, trong huyện có quan lớn đến.

Trần Thiệu Thanh nhỏ giọng nói:

- Kêu ta đi qua bảo là muốn tìm hiểu tình huống. Tìm hiểu con khỉ! Ta làm gì biết có chuyện gì? Theo ta thấy hẳn tìm hiểu đây là lời kéo lòng người.

Diệp Dương Thành khó hiểu hỏi:

- Là sao?

- Thì là móc nối.

Trần Thiệu Thanh nhìn quanh quất, lo lắng thở phào.

Trần Thiệu Thanh nhỏ giọng giải thích rằng:

- Tục ngữ nói rất đúng, người đi trà lạnh. Một buổi tối đoàn lãnh đạo chính phủ bốn trấn chúng ta xảy ra chuyện, mười mấy người chết trắng ghê. Còn lại hai mươi mấy người hiện đang nằm trong bệnh viện, bị nặng thì nửa năm không xuống giường được, nhẹ thì nằm liệt một, hai tháng . . .

- Đã hiểu.

Diệp Dương Thành nghe Trần Thiệu Thanh giải thích tới đây đã hiểu, lòng thâm cảm thán quan trường vô tình.

Diệp Dương Thành trêu đùa:

- Chẳng phải bảo trưởng trấn, phó trưởng trấn gì đó của trấn chúng ta đã chết sao? Phụ thân của người là chủ nhiệm văn phòng, tại sao không tranh thủ? Ta nghĩ phó trưởng trấn lớn hơn là chủ nhiệm văn phòng một chút.

Trần Thiệu Thanh sững sờ:

- A?

Trần Thiệu Thanh ngây người thật lâu sau vỗ trán nói:

- Phải rồi, sao ta không nghĩ ra? Ài, từ tối hôm qua đến bây giờ thiếu ngủ nên đầu óc mơ hồ. Thôi không nói nhiều nữa, ta đi tìm phụ thân đây.

Trần Thiệu Thanh nói xong vội vàng chạy hướng trấn chính phủ Bảo Kinh Trấn.

Diệp Dương Thành đứng trước cửa tiệm, buồn cười nhìn bóng lưng Trần Thiệu Thanh khuất xa. Diệp Dương Thành nhìn sang tiệm thời trang, chắc Nhung Cầu đang ăn ngon uống đã, được người ta hết sức chiều chuộng?

Diệp Dương Thành lắc đầu định quay vào tiệm, Dương Đăng Phi luôn đứng cạnh quầy bỗng bay ra.

- Chủ nhân.

Dương Đằng Phi do dự đứng trước mặt Diệp Dương Thành, khom người nói:

- Lão bộc. . . Lão bộc có một ý tưởng hơi nông nổi . . .

Mười phút sau Diệp Dương Thành mang theo Dương Đằng Phi về nhà, khép cửa phòng lại, kéo rèm che. Biểu tình Diệp Dương Thành hưng phấn ngồi xuống mép giường.

Diệp Dương Thành nói với Dương Đằng Phi:

- Người hãy nói kỹ hơn đi.

Biểu tình Dương Đằng Phi cung kính khom người:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Dương Đằng Phi ngẫm nghĩ cách trình bày, nói nhanh:

- Lão bộc thấy chủ nhân rất xem trọng tiểu Trần sở trưởng, nhưng xin tha thứ lão bộc nói thẳng là dù tiểu Trần sở trưởng được chủ nhân âm thầm nâng đỡ, nếu trong quan trường không có ai quan tâm thì rất khó tăng tiến.

Diệp Dương Thành gật gù công nhận Dương Đằng Phi:

- Ừm!

Như Dương Đằng Phi đã nói, dù Diệp Dương Thành âm thầm giúp đỡ Trần Thiếu Thanh rất nhiều, thời gian dài như vậy gã miễn cưỡng ngồi trên ghế sở trưởng. Đoạn thời gian này liên tục xảy ra chuyện, ghế sở trưởng của Trần Thiếu Thanh lắc lư chao đảo.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Tiếp tục.

- Còn có chủ nhân, lão bộc cho rằng sức mạnh của chủ nhân trong quan trường hơi . . . Nhỏ.

Dương Đằng Phi vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt Diệp Dương Thành, xác nhận hẳn không có dấu hiệu tức giận mới nói tiếp:

- Chủ nhân muốn bồi dưỡng tiểu Trần sở trưởng làm người phát ngôn của chủ nhân trong chốn quan trường, điểm này không có gì đáng trách, nhưng mà . . . Điều này cần thời gian rất dài. Muốn giải quyết vấn đề này cần có người trong chốn quan trường nói chuyện giúp tiểu Trần sở trưởng, vừa có thể giúp đỡ chủ nhân . . .

Diệp Dương Thành rất có hứng thú Dương Đằng Phi cố ý câu giờ:

- Vào thẳng chủ đề đi.

Diệp Dương Thành gật gù, cười nói:

- Ở trước mặt ta không cần vòng vo quanh quất.

Dương Đằng Phi hoàn toàn yên tâm:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Dương Đằng Phi thở phào, biểu tình nhẹ nhõm nói:

- Cho nên đề nghị của lão bộc là chủ nhân có thể thông qua một ít thủ đoạn khống chế một người có quyền lên tiếng trong chốn quan trường, làm yểm trợ cho chủ nhân, cho tiểu Trần sở trưởng không?

Diệp Dương Thành nhạy cảm phát hiện vấn đề mấu chốt trong câu nói của Dương Đằng Phi:

- Khống chế?

Diệp Dương Thành nhướng mày hỏi:

- Làm sao khổng chế?

Dương Đằng Phi ho khan:

- Là thế này.

Dương Đằng Phi khom người nói:

- Chủ nhân có điều không biết, lúc lão bộc còn sống năng lực dị hóa hoàn toàn giữ lại đến bây giờ, có năng lực nuốt ký ức linh hồn. Tối hôm qua lão bộc vừa phát hiện, chỉ cần đủ linh lực cho dù rời xa khu vực quản lý của chủ nhân thì lão bộc cũng không sợ ánh nắng chiếu vào người.

Diệp Dương Thành trợn to mắt nói:

- Ý của ngươi là . . .!?

Diệp Dương Thành lơ mờ đoán được lời Dương Đằng Phi sắp nói.

Quả nhiên Dương Đằng Phi trả lời:

- Ý của lão bộc là lão bộc có thể nuốt một nhân vật làm quen rồi . . .

- Thay thế?

Dương Đằng Phi lộ biểu tình khâm phục:

- Chủ nhân anh minh!

Khiến Trần Thiệu Thanh bất ngờ là khi gã chạy tới trấn chính phủ, Trần Vũ Phàm không hề mặt nặng mày nhẹ mà thân thiện tiến lên mấy bước, vỗ vai Trần Thiệu Thanh.

- Ài, ta đã bảo lên tỉnh thị chuyện xảy ra tối hôm qua.

Trần Vũ Phàm khẽ thở dài:

- Ngươi đừng tự trách mình, huyện phân cục sẽ nhận vụ án này, ngươi không cần thấy áp lực quá lớn.

Trần Thiệu Thanh ngạc nhiên, nhưng rất nhanh gã nhìn thấu mục đích đằng sau biểu hiện của Trần Vũ Phàm.

Lòng Trần Thiệu Thanh thâm khinh thường, mặt ngoài biểu hiện cung kính nói:

- Ta biết rồi, Trần thư ký.

Trần Vũ Phàm cười khê:

- Được rồi, qua kia ngồi đi.

Trần Vũ Phàm vỗ vai Trần Thiệu Thanh, rất là thân thiện chỉ vào ghế trống bên cạnh Trần Viễn Đông, phụ thân của gã.

Trần Vũ Phàm nói:

- Ngươi đến rồi xem như chúng ta đã đủ người, bắt đầu đi.

Trần Thiệu Thanh gật đầu, nói:

- Được.

Trần Thiệu Thanh xoay người đi hướng phụ thân Trần Viễn Đông.

Đội Trần Thiệu Thanh ngồi xuống, Trần Vũ Phàm trở về chỗ của mình.

Trần Vũ Phàm ho khan hấp dẫn mọi người chú ý:

- Chuyện đêm qua là đám côn đồ khiêu khích chính phủ chúng ta quá đáng!

Trần Vũ Phàm trầm giọng nói:

- Đây cũng là khinh thường quyền uy của quốc gia! Đất nước tuyệt đối sẽ không tha cho đám côn đồ làm xằng làm bậy, giết người không chớp mắt! Phải bắt côn đồ nhưng cũng không thể bỏ dở công tác . . .

Trầm Vũ Phàm nói mấy câu ngắn ngủi chuyển đề tài sang mấy vị trí trống. Tuy Trầm Vũ Phàm nói uyển chuyển, mật mờ nhưng những người có mặt ai không hiểu tiếng lóng nhà quan? Nghe vào tai bọn họ thì lời Trầm Vũ Phàm nói tức là quang minh chính đại tuyên bố ai đồng ý theo gã lẫn lộn sẽ được gã tranh thủ chức quan cho.

Trầm Vũ Phàm ngồi ghế trên từ tốn diễn thuyết, người ngồi bên dưới lòng dậy sóng.

Làm quan có ai không hy vọng chính mình lên chức? Tuy trưởng trấn chỉ là cán bộ cấp chính khoa, phó trưởng trấn thuộc phó khoa nhưng đây là đứng đầu một trấn! Cái gọi là làm quan không bằng hiện quan, trưởng trấn là chức vụ nắm thực quyền!

Dù đẳng cấp hành chính hơi thấp nhưng tay cầm quyền lực mới là mấu chốt nhất!

Mọi người nhìn nhau, lòng dao động. Trầm Vũ Phàm ngồi ghế trên nhìn phản ứng của đám người, nở nụ cười. Quyền lực đúng là thứ tốt.

Lúc này không ai chú ý thấy một lão già mập mạp xuyên qua vách tường vào trong phòng họp, bay hướng Trầm Vũ Phàm.

144. Chương 144: Không Cần Người Có Chủ Kiến Mạnh

Mỗi người đều động tâm, bao gồm Trần Thiếu Thanh. Mặc dù Trần Thiếu Thanh tuyệt đối không có khả năng từ sở trưởng đồn công an chen chức trưởng trấn hoặc phó trưởng trấn, nhưng gã vẫn dao động. Trần Thiếu Thanh động tâm là vì phụ thân Trần Viễn Đông.

Trần Thiếu Thanh hơi nghiêng đầu nhìn Trần Viễn Đông vẻ ngoài cực kỳ bình tĩnh. Trần Thiếu Thanh rất hiểu phụ thân, con người Trần Viễn Đông là càng kích động thì àng bình tĩnh. Nhìn mặt ngoài Trần Viễn Đông bình tĩnh nhưng có lẽ trong lòng dậy sóng.

Người thích biến kích động thành bình tĩnh thường sẽ không bắt được cơ hội thoáng qua. Trần Viễn Đông ngồi tại chỗ làm bộ làm tịch. Bí thư cũ của Trần Hưởng Thành trưởng trấn ngồi xéo đối diện Trần Viễn Đông đứng dậy, nhẹ gật đầu với Trầm Vũ Phàm, biểu tình hết sức ngoan ngoãn.

Bí thư của Trần Hưởng Thành tự đề cử mình:

- Trầm thư ký, chuyện xây dựng lại ban lãnh đạo không nên chậm trễ, trấn có nhiều công việc không thể kéo dài quá lâu. Ta là bí thư của Trần trưởng trấn cũ, đi theo Trần trưởng trấn đã bảy, tám năm. Ta rất quen thuộc đa số công việc trong trấn . . .

Trầm Vũ Phàm thích loại người như vậy, gã cười tủm tỉm gật đầu.

Trầm Vũ Phàm không nói thẳng ra nhưng đủ khiến người suy đoán:

- Rất tốt.

Hai chữ đơn giản, quan trọng là người hiểu như thế nào. Trong đám người có mặt hiểu rằng hai chữ này ý nghĩa công nhận, hứa hẹn.

Mặt bí thư ửng hồng, khom lưng chín mươi độ hướng Trầm Vũ Phàm ngay trước mặt mọi người. Tâm tình bí thư hưng phấn ngồi xuống ghế, hai tay đặt dưới bàn họp bóp chặt nhau vì tâm tình quá căng thẳng.

Cúi đầu hướng Trầm Vũ Phàm ngay trước mặt nhiều người đã là vô thanh mà hơn nói nhiều. Bí thư nói thẳng với Trầm Vũ Phàm là từ nay ta theo người, sai đâu đánh đó.

Trầm Vũ Phàm rất có hảo cảm với bí thư này, nhìn gã ngồi xuống còn tặng kèm nụ cười, nhìn vài lần. Mọi người đều thấy, lòng rất sốt ruột. Trần Thiếu Thanh suýt nhảy căng lên đề cử phụ thân Trần Viễn Đông.

Trần Viễn Đông dù gì là chủ nhiệm đảng chính, đảm lãnh đạo trong trấn hoặc chết hoặc bị thương, Trần Viễn Đông không chỉ có đủ kinh nghiệm mà con người cũng tốt, theo lý thuyết cạnh tranh chức phó trưởng trấn không thành vấn đề.

Cố tình con người Trần Viễn Đông sĩ diện, ở trước mắt bao người bảo gã đứng lên cúi đầu hành lễ, biểu thị trung thành với Trầm Vũ Phàm? Điều này khó khăn hơn là giết Trần Viễn Đông.

Rất nhanh có người khác đứng lên sau bí thư kia.

Người kia chưa kịp nói gì thì đôi tay Trầm Vũ Phàm đan nhau tùy ý đặt trên bàn họp, biểu hiện cực kỳ thân thiện bỗng đập đầu xuống bàn, nghẹo đầu sang một bên, bất tỉnh nhân sự.

Tình huống đột ngột hù mọi người bay mất hồn vía.

- Người . . . Có thể đâu!?

Có kẻ gân cổ hét lên:

- Mau . . . Mau kêu xe cấp cứu! Trầm thư ký té xỉu!

Phòng họp trật tự thoáng chốc rồi ren, đám người này sốt ruột giậm chân. Bỗng nhiên Trầm Vũ Phàm tỉnh dậy.

Trầm Vũ Phàm xoa màng tang hai bên, gã lắc mạnh đầu, mỉm cười với đám người lộn xộn.

- Ngại quá, tái phát bệnh cũ, có làm các người sợ không?

- . . .

Mọi người nhìn nhau, không biết nên trả lời Trầm Vũ Phàm thế nào.

Trần Viễn Đông phản ứng lại, quan tâm hỏi Trầm Vũ Phàm:

- Không biết Trầm thư ký bị bệnh gì? Ta quen một bác sĩ trung y lớn tuổi . . .

Mặc kệ Trần Viễn Đông có quen biết bác sĩ trung y lớn tuổi gì đó không, gã không cần chứng minh nữa. Tóm lại Trần Viễn Đông nói câu đó xong đám người phản ứng lại, biểu tình buồn bực. Trời, cơ hội tốt biết mấy tự dưng để chó ngậm đi mất.

Trầm Vũ Phàm lắc đầu:

- Ha ha, không cần.

Trầm Vũ Phàm cười nói:

- Là bệnh cũ do mấy năm nay công tác tích lũy, cách thời gian tái phát cũng khá lâu, không ảnh hưởng lớn. Ngồi lâu dễ bị bệnh, thường phải đi tới đi lui, cũng tốt cho thân thể và ức chế phát bệnh.

Trầm Vũ Phàm đưa ra lời giải thích khiến mọi người cái hiểu cái không.

Trầm Vũ Phàm bỗng nổi hứng nhìn Trần Viễn Đông, hỏi:

- Chức vị của ngươi là gì?

Trần Viễn Đông hớn hở ra mặt, vội khom lưng trả lời:

- Chủ nhiệm đảng chính bạn . . .

Tim Trần Viễn Đông đập nhanh.

Trầm Vũ Phàm rất có hảo cảm với Trần Viễn Đông:

- Chủ nhiệm đảng chính bạn?

Trầm Vũ Phàm cười hỏi:

- Đây là công việc khá vất vả, nhưng nếu có cái tâm cố gắng thì có thể tích lũy nhiều kinh nghiệm. Ngươi làm bao nhiêu năm rồi?

Cổ họng Trần Viễn Đông khô khốc:

- Sáu năm, gần bảy năm.

Không lẽ Trần Viễn Đông chờ đợi cơ hội bao nhiêu năm đột nhiên từ trên trời giáng xuống?

Trầm Vũ Phàm nhắm mắt ngẫm nghĩ:

- Sáu, bảy năm sao?

Trầm Vũ Phàm cười nói:

- Cũng tới lúc rồi. Thôi được, hôm nay tạm thời như vậy đi, lát nữa người viết kỹ báo cáo tình huống bên này đưa ta, tan họp.

Trầm Vũ Phàm nhẹ nhàng kết thúc cuộc họp. Mặt Trần Viễn Đông đỏ hồng, hưng phấn hăng tiết gà, tim đập nhanh. Mãi khi Trầm Vũ Phàm, bí thư của gã ra khỏi phòng họp, Trần Viễn Đông hít sâu vài lần để nén tâm tình kích động.

Lúc này đám người ánh mắt hâm mộ, ghen tỵ đầy phức tạp bước tới nói với Trần Viễn Đông:

- Lão Trần, chúc mừng chúc mừng . . .

Mặt Trần Viễn Đông cười tươi rói:

- Cùng vui, cùng vui!

Phòng họp trở thành sân nhà của Trần Viễn Đông, mấy đối thủ không đội trời chung ngày nào giờ phải nhỏ nhẹ nói chuyện, cười tươi chúc mừng gã. Vì khi Trần Viễn Đông lên làm trưởng trấn hoặc phó trưởng trấn thì Trần gia sẽ lên hương trong Bảo Kinh Trấn. Nhi tử là sở trưởng phó khoa đồn công an, nhỏ giọng nói: Là phó trưởng trấn phó khoa trấn chính phủ.

Nói đơn giản là một khi Trần Viễn Đông chính thức được bổ nhiệm, dù đằng trước có một chữ tạm thời nhưng đủ để người Trần gia đi ngang trong Bảo Kinh Trấn, dĩ nhiên với điều kiện là người Trần gia thích ngang ngược.

Ngồi vào xe, bí thư của Trầm Vũ Phàm biểu tình căng thẳng hỏi gã:

- Trầm thư ký thật sự định để Trần Viễn Đông kia lên chức?

- Trần Viễn Đông là phụ thân của Trần Thiếu Thanh, người . . .

Trầm Vũ Phàm quay đầu, lạnh lùng liếc bí thư một cái:

- Là phụ thân của Trần Thiếu Thanh thì sao?

Rất khó đoán trong lòng Trầm Vũ Phàm đang suy nghĩ điều gì.

Bí thư sốt ruột:

- Nhưng . . . Nhưng mà . . . !

Mặt bí thư đỏ lên vì nóng nảy:

- Nhưng Trần Thiếu Thanh là người của Vu Tô Nhạc, người làm như vậy . . . Chẳng phải đưa môi cho Vu Tô Nhạc sao!?

Sắc mặt Trầm Vũ Phàm dịu lại:

- Người rất có chủ kiến.

Bí thư tưởng đầu mình nói đúng, định biểu hiện trung thành thì Trầm Vũ Phàm bỗng biến sắc mặt.

Trầm Vũ Phàm lạnh lùng nói:

- Hôm nào ta sắp xếp người đi cơ sở không có, bên cạnh ta không cần người có chủ kiến mạnh. Người ở lại bên ta là lãng phí tài năng.

Bí thư đi theo Trần Vũ Phàm bốn năng bỗng chốc mặt trắng bệch, ngây ra như phỗng:

- A!

Trong đầu bí thư chỉ có một ý nghĩ: Trần Vũ Phàm bị gì vậy?

Mấy cửa tiệm trong chợ quần áo đứng ở ngã rẽ xa xa nhìn cửa cuốn chậm rãi kéo lên, châu đầu ghé tai xì xầm.

- Mở cửa, mở cửa rồi!

- Thật sự mở cửa!

Một nữ nhân khoảng ba mươi tuổi vẻ mặt đắc ý nói:

- Các người thấy chưa? Hôm qua ta nói rồi!

- Chắc chắn hần sẽ mở lại! Biết không? Ta thường hay đi đường Triều Dương, vài lần thấy hần và một chàng trai mặc đồ cảnh sát rất thân nhau. Ngày hôm qua đi đồn công an làm giấy căn cước cho nhi tử ta mới biết chàng trai đó là sở trưởng đồn công an trấn ta!

- Hèn gì hôm qua kiêu ngạo như vậy, hóa ra có chỗ dựa.

Đám chủ tiệm vây quanh nữ nhân kia hiểu ra, ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Dương Thành và Nhung Cầu đi theo bên hần. Thì ra là loại có quan hệ nhà quan, hèn chi cần rõ đến thế.

Ngô Ngọc Phương vừa nhìn Diệp Dương Thành nâng cửa cuốn lên vừa lẩm bẩm:

- Đúng là ông trời có mắt.

- Thiện có thiện báo, ác có ác báo, câu nói này rất đúng.

Diệp Dương Thành ngoái đầu cười nói:

- Phải rồi, mẫu thân.

Diệp Dương Thành đưa chìa khóa trong tay cho Ngô Ngọc Phương:

- Ta đi kêu Tuệ Tuệ đến, buổi chiều mở cửa tiệm, đóng cửa một ngày bị lỗ nhiều.

Ngô Ngọc Phương cười trả lời:

- Biết người trông chờ kiếm tiền mua phòng, khỏi hỏi, mẫu thân biết.

Ngô Ngọc Phương nhận chìa khóa, xoay người vào tiệm mở đèn. Khi Ngô Ngọc Phương dọn dẹp quầy xong ngoái đầu thì Diệp Dương Thành đã dắt Nhung Cầu đi xa.

Ngô Ngọc Phương bật cười, lắc đầu tiếp tục làm việc. Nhi tử trưởng thành, rốt cuộc đã . . . Trưởng thành!

Diệp Dương Thành dắt Nhung Cầu quay về tiệm đường Triều Dương, bận rộn đến tám giờ thì Trần Thiếu Thanh chạy lại kéo hần đi quán nhậu. Bàn rượu và thức ăn đã chờ sẵn.

Diệp Dương Thành nhìn cái bàn đầy rượu, đồ ăn, cười mắng:

- Khai thật đi, tiểu tử ngươi tham ô bao nhiêu!?

Trần Thiếu Thanh mắng lại:

- Phi phi phi, ăn cơm bậy, uống bậy được nhưng không thể nói bậy!

Trần Thiếu Thanh kêu Diệp Dương Thành ngồi xuống, gã cười toe toét nói:

- Phụ thân của ta sắp thăng chức! Cho nên kiếm người uống chút rượu chúc mừng.

- A? Việc thành công?

Khóe mắt Diệp Dương Thành có ý cười khó phát hiện, mặt lộ biểu tình kinh ngạc hỏi:

- Vậy đúng là nên chúc mừng.

- Thì đó, tối nay phụ thân ta cùng mẫu thân, bá bá, thúc thúc, một đám người đi Diên Đăng Trấn!

Trần Thiếu Thanh cười nham nhở bảo:

- Còn mỗi mình ta ở lại tìm người uống rượu, thấy ta nghĩa khí không?

145. Chương 145: Miệng Ăn Núi Lở Thì Không Được.

Trần Viễn Đông ăn may!

Đây là suy nghĩ đầy ghen tỵ, hâm mộ của tất cả đám quan trong Bảo Kinh Trấn mấy ngày nay. Hâm mộ lòng như mèo quào, ghen tỵ thì muốn điên, hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng biết làm sao được?

Ngày thứ mười ba sau khi Trầm Vũ Phàm trở lại Ôn Nhạc huyện, văn kiện bổ nhiệm Trần Viễn Đông làm tạm trưởng trấn từ thị chính phủ phát xuống. Tức là bắt đầu từ ngày văn kiện phát ra, Trần Viễn Đông làm chủ nhiệm trấn chính phủ đảng chính bạn Bảo Kinh Trấn sáu, bảy năm lắc mình trở thành nhân vật số hai của Bảo Kinh Trấn. Còn về thư ký đảng ủy đứng đầu luôn là ghế trống, cấp trên không có người thích hợp, nghe nói sẽ điều một người từ bên ngoài đến.

Trong đó có nhiều đường móc nối. Bản thân Trần Viễn Đông sinh trưởng trong Bảo Kinh Trấn, lại làm việc trong trấn chính phủ nhiều năm, nhân mạch trên dưới nắm rõ Bảo Kinh Trấn trong lòng bàn tay. Thư ký đảng ủy chưa được bổ nhiệm không thể sánh bằng Trần Viễn Đông, cộng với gã có nhi tử Trần Thiếu Thanh làm sở trưởng đồn công an Bảo Kinh Trấn. Hai bên bao vây, nếu thư ký đảng ủy kia không có hậu đài cứng rắn thì khả năng bị hai phụ tử Trần gia kẹp chết là rất lớn.

Trong huyện chính phủ, không biết gần đây nào Trầm Vũ Phàm thư ký huyện uy có bị cửa kẹp không mà nhiều lần nhắc đến Trần Thiếu Thanh, sở trưởng đồn công an Bảo Kinh Trấn trong cuộc họp. Tuy Trầm Vũ Phàm không nói nhiều, chỉ một câu tuổi trẻ tài cao đủ để quan viên huyện chính phủ không dám xuống tay với Trần Thiếu Thanh. Trong câu nói kia chứa ẩn ý làm người ta suy đoán vài tháng.

Thái độ Trầm Vũ Phàm thay đổi là chuyện siêu tốt cho Vu Tô Nhạc. Đặc biệt chọn người lãnh đạo vị trí trống bốn thị trấn Diên Đăng Trấn, Bảo Kinh Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, Trầm Vũ Phàm hầu như không đối địch với gã. Trầm Vũ Phàm chỉ chiếm một ghế trống nặng ký trong mỗi trấn, còn lại hoặc là huyện trưởng tìm mọi cách lấy đi, hoặc là rơi vào tay Vu Tô Nhạc.

Vu Tô Nhạc coi như có tiếng nói nặng ký trong Diên Đăng Trấn, Bảo Kinh Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, so chất lượng gã không bằng Trầm Vũ Phàm nhưng có thể liều số lượng.

Cục diện mọi người đều vui khiến các quan viên Ôn Nhạc huyện không kịp trở tay. Náo động qua nhanh, nên làm việc thì làm việc, nên công tác thì công tác, đám quan viên không có quyền gì trong chuyện này, cũng không cần quan tâm cái gì.

Còn ban lãnh đạo ban đầu của bốn trấn, các phương thế lực cố ý che giấu nên không gây ra nhiều sóng gió, chỉ lan tràn trên mạng được mấy ngày rồi hoàn toàn chìm, không chế ảnh hưởng trong phạm vi nhỏ nhất.

Hôm đó Trầm Vũ Phàm gọi điện thoại cho Diệp Dương Thành có nhắc đến chuyện này, đây là tin tức tốt với hắn. Diệp Dương Thành khen ngợi Trầm Vũ Phàm mấy câu, địa khái là làm rất tốt.

Trầm Vũ Phàm, thư ký huyện ủy Ôn Nhạc huyện ban đầu người vẫn sống nhưng linh hồn đã bị Dương Đăng Phi nuốt. Trầm Vũ Phàm bây giờ vẫn là Trầm Vũ Phàm cũ, nhưng linh hồn đã đổi thành Dương Đăng Phi. Diệp Dương Thành có thể lực nhất định trong quan trường Ôn Nhạc huyện, tuy chỉ có thể dùng trong âm thầm nhưng lúc nào đó khi không dùng âm mưu mà cần dương mưu, Dương Đăng Phi ở trong huyện chính phủ Ôn Nhạc huyện sẽ giúp ích rất nhiều cho Diệp Dương Thành.

Như Trần Viễn Đông thăng chức, bây giờ Trầm Vũ Phàm là con rối, người điều khiển cơ thể của gã là Dương Đăng Phi, là linh phó siêu trung thành của Diệp Dương Thành.

Lần này Diệp Dương Thành thanh tẩy quan trường mang đến tin xấu là tin Dương Đằng Phi báo cho Diệp Dương Thành, sở công an tỉnh phái người xuống, nghe nói kiểu giả dạng thường dân quan sát. Dương Đằng Phi nhắc nhở Diệp Dương Thành trong thời gian này hãy chú ý mấy khuôn mặt lạ đi loanh quanh trong Bảo Kinh Trấn.

Diệp Dương Thành lựa chọn phớt lờ chuyện này, lý do rất đơn giản, hắn chỉ là bình dân tóc húi cua. Giả dạng thường dân thì kệ cán bộ, liên quan gì Diệp Dương Thành?

Trong bóng tối, Diệp Dương Thành là thần tôn hắt hơi một cái vạn ức sinh vật cúi đầu xưng thần. Diệp Dương Thành là người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách, bảo vệ một phương bình an. Diệp Dương Thành là quỹ đời mạng của thế lực hắc ám, đại sát tinh trong mắt tham quan ô lại.

Nhưng ngoài sáng yêu cầu của Diệp Dương Thành rất đơn giản, có thể sống vô âu lo mỹ mãn hạnh phúc là được. Không cần lo lắng, bận khoản quá nhiều, ăn cơm uống nước, rảnh rỗi lái xe đi chơi, về nhà có thể tử xinh đẹp giặt đồ nấu cơm ấm giường đấm lưng, vậy là đã đủ.

Ai cũng nói dục vọng là vô tận, nhưng khi thực lực trong bóng tối của Diệp Dương Thành khuếch trương thì hắn càng thích cuộc sống ngoài sáng hơn. Hiếm khi được nhàn nhã, Diệp Dương Thành không định để cuộc sống thường ngày bị quấy rầy. Có chuyện gì? Đến đây, chúng ta tìm góc tối ngồi xuống trò chuyện đi.

Trần Viễn Đông ngồi trên vị trí tạm trưởng trấn được chục ngày, khắp Ôn Nhạc huyện từ ồn ào dần lắng xuống. Nhân vật bí ẩn làm các quan viên thấy bất an dường như rửa tay gác kiếm, đêm hôm đó trời lên mặt nước rồi lặn mất không còn tăm tích.

Trong thời gian này quan trường xảy ra chuyện gì cũng không liên quan Diệp Dương Thành. Hắn đang cùng phụ mẫu gia đình vây quanh cái bàn vuông, ngây ngốc nhìn đồng tiền mệnh giá lớn trăm nguyên.

Diệp Hải Trung ngần ngừ:

- Chỗ này có . . .

Diệp Hải Trung ý hỏi nhìn hướng Diệp Dương Thành. Đệ đệ Diệp Cảnh Long, mẫu thân Ngô Ngọc Phương cũng nhìn Diệp Dương Thành chằm chằm.

- Năm mươi bốn vạn ba ngàn sáu trăm.

Diệp Dương Thành liếm môi khô khốc, nói:

- Đây là thu nhập tiền lời một tháng của hai tiệm. Trong thẻ của ta còn bảy mươi mấy vạn, trừ sáu mươi ba vạn tiền hàng để cuối năm tính tiền ra còn dư mười một vạn.

Nghe Diệp Dương Thành trả lời, phụ thân Diệp Hải Trung tròn mắt. Diệp Hải Trung và Ngô Ngọc Phương ánh mắt giao nhau.

Diệp Hải Trung hỏi:

- Người định sử dụng số tiền này như thế nào?

- Lấy ba mươi lăm vạn ra đi khu phố Ái Hà mua một căn hộ tình mỹ, bỏ thêm năm vạn mua vật dụng đơn giản.

Diệp Dương Thành trầm ngâm giây lát, nói:

- Để lại mười vạn cho Diệp Cảnh Long chi tiêu đại học hai năm, còn dư tiền ta định mua xe.

Diệp Dương Thành nói vài câu phân phối sạch sáu mươi mấy vạn. Diệp Cảnh Long nghe nói trong một năm có thể tiêu xài năm vạn vào đại học thì cười toe toét. Một năm có mười hai tháng, còn nghỉ hè, nghỉ đông, trừ học phí ra một tháng dư ba ngàn để tiêu, trung bình một ngày Diệp Cảnh Long có hơn một trăm!

Đối Diệp Cảnh Long quen sống khốn khó thì đây là chuyện cực kỳ hạnh phúc, ánh mắt nhìn Diệp Dương Thành tràn ngập tôn sùng. Ca giỏi quá.

Diệp Dương Thành muốn mua nhà, điều này không đáng trách, dù sao hai đứa con trai đã trưởng thành, con cả Diệp Dương Thành có bản lĩnh kiếm tiền, mau nhà giải quyết mối lo về sau. Nhưng mua xe? Diệp Hải Trung quen sống nghèo khó, rất là phản đối hai chữ xe riêng xa xỉ.

- Mua xe?

Diệp Hải Trung phủ định:

- Người đi cửa hàng tới lui có mấy bước, mua xe làm cái gì? Đây là lãng phí tiền.

Diệp Dương Thành đã đoán trước sẽ bị phản đối, hắn nói ra tính toán của mình:

- Phụ thân nghĩ nhĩ tử của người chỉ mở cửa hàng trong Bảo Kinh Trấn sao?

Diệp Dương Thành cười nói:

- Thị trường Bảo Kinh Trấn đã bão hòa, mỗi ngày thu vào liên tục giảm xuống. Hai tiệm tính ra một tháng lời mười vạn đã là may. Không thể miệng ăn núi lở, nên ta định đi Hồng Hải Trấn nhìn xem có cửa tiệm nào được thì mở thêm.

- Đi Hồng Hải Trấn mở cửa hàng?

Phụ mẫu Diệp Dương Thành liếc nhau.

Ngô Ngọc Phương hơi lo lắng hỏi:

- Một tháng mười vạn cũng được, cuối năm đất hàng, kiếm tiền đủ cho chúng ta sống yên ổn, cần gì mạo hiểm?

- Mẫu thân cảm thấy bây giờ nhà chúng ta có nhiều tiền sao?

Diệp Dương Thành lắc đầu, nói:

- Mới mua nhà đã phải bỏ ra năm, sáu chục vạn thanh toán. Diệp Cảnh Long lên đại học cũng cần tiền. Chờ Diệp Cảnh Long đi vào xã hội, rồi kết hôn, sinh con, ta làm ca ca, không còn nhỏ, mặc dù chưa tìm được bạn gái nhưng không chừng ngày nào đó hợp nhãn với ai muốn kết hôn thì sao?

- Đầu năm nay sinh lễ kết hôn không được mười vạn thì người ta không chịu giao nữ nhi ỉn. Kết hôn xong phải sinh con, phụ mẫu biết giờ nuôi con tốn bao nhiêu tiền không? Từ lúc mới sinh đến nhà trẻ, vào tiểu học, chỉ tính tiền đến tuổi đi học đã mười vạn. Chưa xong . . .

Diệp Hải Trung ù ù cạc cạc nghe Diệp Dương Thành liệt kê, cuối cùng không nghe nổi nữa ngắt lời:

- Được rồi được rồi, đừng nói nữa.

Diệp Hải Trung bất đắc dĩ nói:

- Người muốn mua xe thì mua đi.

Lúc Diệp Hải Trung nói câu này thì đầu óc đã rối loạn, thật ra mua xe, mở cửa hàng trong Hồng Hải Trấn, cưới vợ sinh con vân vân không hề dính dáng gì với nhau.

Diệp Dương Thành nghe nhỏ giọng nói: Diệp Hải Trung đồng ý thì nhìn hướng mẫu thân Ngô Ngọc Phương.

- Mẫu thân . . .

- Muốn mua thì mua đi.

Ngô Ngọc Phương cũng bị kiểu tính sổ sách của Diệp Dương Thành hù sợ, ngấm lại gần hai tháng qua hắn biểu hiện bản lĩnh không tệ, thế là gạt đầu đồng ý.

- Mẫu thân không có ý kiến.

- Vậy ta dẫn Cảnh Long đi xem nhà trước?

Diệp Dương Thành nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, nói:

- Bây giờ thời gian còn sớm, nếu tới kịp thuận tiện mua xe luôn.

Còn về bằng lái, ban đầu Diệp Dương Thành làm nghề gì? Chạy nghiệp vụ, đầu năm nay chạy nghiệp vụ mà không có bằng lái sao được? Lúc trước vì công tác này Diệp Dương Thành nhin đau móc mấy ngàn khối tiền đi Đài Châu thi, rảnh rồi hai năm rớt cuộc có dịp lồi bằng lái ra.

146. Chương 146: Đệ Nhất Nữ Sát Thủ Đồng

Đoạn thời gian này Diệp Dương Thành rảnh rỗi hơn lúc mới khai trương. Thoạt trông Vương Tuệ Tuệ là thiếu nữ bướng bỉnh nhưng lúc làm việc thì cực kỳ cẩn thận, nghiêm túc. Mười ngày trước Diệp Dương Thành nảy ý kiến và nhanh chóng thực hiện.

Ý kiến đó là nâng Vương Tuệ Tuệ lên làm chủ tiệm, kinh doanh hai cửa hàng giúp Diệp Dương Thành. Bản thân Diệp Dương Thành thì cuối ngày ghé qua là được, những chuyện khác giao toàn quyền cho Vương Tuệ Tuệ. Tiền lương mỗi tháng của Vương Tuệ Tuệ lại nâng lên, đến bây giờ đã là ba ngàn tám trăm nguyên. Trong Bảo Kinh Trấn thì đây là tiền lương chỉ lãnh đạo mới có.

Diệp Dương Thành không lo giao cửa hàng cho Vương Tuệ Tuệ sẽ bị lộ cái gì, vì một tay hấn lo chuyện nhập hàng hóa. Hơn nữa từ khi Diệp Dương Thành mở hai cửa hàng thời trang nam, mấy tiệm khác trong Bảo Kinh Trấn than khổ, có mấy tiệm từ bỏ chuyển sang kinh doanh thời trang nữ hoặc dứt khoát đóng cửa.

Đối thủ cạnh tranh sập tiệm, hơn mười ngày trước tiệm Diệp Dương Thành thống nhất nâng giá quần áo lên mười đến mười lăm nguyên, giá cả mơ hồ. Dù có ai điều tra cũng khó tra xét kỹ càng, hai cửa tiệm này rớt cuộc có tiền lời, dù mỗi ngày lợi nhuận chưa tới ba ngàn khối tiền nhưng tóm lại có lời.

Vui vẻ rửa tiền và tiêu tiền, tuy số tiền lấy ra mỗi ngày rất nhỏ nhưng đủ cho Diệp Dương Thành chi tiêu hàng ngày.

Diệp Dương Thành kêu Diệp Cảnh Long về phòng thay đồ, hấn gom tiền trên bàn vào ba lô đen, xoay người lên lầu, vào phòng mình.

Nụ cười chợt tắt, Diệp Dương Thành thở dài thườn thượt:

- Linh lực . . .

Một tháng nay điểm linh lực của Diệp Dương Thành giảm mạnh, lý do là hấn muốn nhìn xem Triệu Dung Dung có thể từ linh thị thăng cấp không?

Một ngày mười viên linh châu kéo dài hơn mười ngày là tiêu hao hơn một ngàn điểm linh lực. Triệu Dung Dung kiên trì, nên làm gì vẫn làm cái đó, trừ pháp lực vững vàng tăng tiền ra không có dấu hiệu thăng cấp.

Diệp Dương Thành trừ bỏ một ngàn điểm linh lực bồi dưỡng cho Triệu Dung Dung, còn có Dương Đằng Phi chiếm xác Trầm Vũ Phàm ở Ôn Nhạc huyện xa xôi mỗi ngày cần tiêu hao năm điểm linh lực duy trì cơ năng thân thể Trầm Vũ Phàm vận chuyển bình thường, chịu đựng ánh nắng ban ngày chiếu vào. Tức là một tháng Dương Đằng Phi tiêu hao một trăm năm mươi điểm linh lực của Diệp Dương Thành.

Một tháng nay Diệp Dương Thành trừ trừng trị mấy kẻ đầu trộm đuôi cướp tăng thêm mấy chục điểm công đức huyền điểm ra hấn thật là có ra không vào, mỗi ngày giảm bớt linh lực. Diệp Dương Thành trở nên nôn nóng.

Ban đầu có hơn hai ngàn điểm linh lực giảm mạnh xuống còn gần một ngàn điểm. Cứ tính theo tốc độ tiêu hao thế này thì không tới một tháng Diệp Dương Thành tích góp linh lực tuyên bố phá sản. Dương Đằng Phi sẽ mất đi linh lực hỗ trợ, năm ngày phải trở về khu vực Diệp Dương Thành quản lý để tĩnh dưỡng. Dương Đằng Phi lâu dài bị ánh nắng chiếu vào trong khi không có thần quyền che chở, chờ đợi lão là con đường hèn phi phách tán.

Nghe Diệp Dương Thành thở dài, Triệu Dung Dung đi bên cạnh hấn xấu hổ cúi đầu. Nói thật là Triệu Dung Dung cũng không rõ tại sao nuốt nhiều linh châu, hấp thu lượng linh lực rất lớn đối với linh thể nhưng không chút dấu hiệu thăng cấp, tiêu hao một ngàn điểm linh lực của Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành nhận ra cảm xúc Triệu Dung Dung nặng nề, hần cười khẽ vỗ vai nàng.

Diệp Dương Thành an ủi:

- Hơn một trăm viên không được thì dùng hai trăm, nếu hai trăm vẫn chưa được ta dùng ba trăm linh châu! Đây không phải lỗi của nàng, đừng để bụng tạo áp lực ình, hiểu không?

Triệu Dung Dung vẫn cúi đầu, hai tay xoắn góc áo, biểu tình ủ rũ:

- Dung Dung biết . . .

Thoáng chốc Diệp Dương Thành không có cách nào để kéo Triệu Dung Dung ra khỏi cảm xúc buồn bã, lòng thầm mắng tổ chức Dịch Sát tại sao lâu như vậy không phái người cho hần tăng linh lực.

Diệp Dương Thành ăn mặc đàng hoàng, thay bộ đồ rộng rãi thoải mái, mang theo Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ xuống lầu. Diệp Dương Thành cùng Diệp Cảnh Long đi bộ đến phòng buôn bán tiểu khu Ái Hà thôn Tam Quan Miếu. Diệp Dương Thành như nhà giàu mới nổi xách một ba lô đen, bên trong chứa hơn bốn mươi vạn khối tiền.

Nữ bí thư mới đến đẩy cửa phòng làm việc của Trầm Vũ Phàm ra.

- Trầm thư ký, có người muốn gặp mặt.

Nữ bí thư nói với Dương Đăng Phi đang kiểm duyệt tài liệu:

- Nói là từ tỉnh thị đến.

Dương Đăng Phi đang cúi đầu bỗng chốc ngẩng lên:

- A?

Mặt Dương Đăng Phi nở nụ cười, gã đặt văn kiện xuống, đứng lên.

Dương Đăng Phi gật đầu, nói:

- Cho vào đi.

Dương Đăng Phi nuốt linh hồn của Trầm Vũ Phàm, lấy đi ký ức của gã. Tuy Dương Đăng Phi bám vào người Trầm Vũ Phàm chỉ có thể dùng gần ba mươi phần trăm năng lực dị hóa nhưng đủ để ứng đối một số tiểu nhân vật mù mắt. Một tháng qua Dương Đăng Phi hoàn toàn dung nhập vào vai Trầm Vũ Phàm, bình thường sinh hoạt, hay mây mưa với các tình nhân của Trầm Vũ Phàm trên giường, Dương Đăng Phi rất cố gắng bắt chước Trầm Vũ Phàm không để lộ ra dấu vết gì.

Hiện giờ Dương Đăng Phi trừ lòng hướng về Diệp Dương Thành ra, lão là thư ký huyện ủy đúng tiêu chuẩn, hiểu rõ các mắc xích trong cơ quan.

Người tự tỉnh thị xuống? Chắc là người phụ trách xử lý vụ ban lãnh đạo bốn thị trấn hoặc chết hoặc bị thương đã được viết trong văn kiện lúc trước phát xuống.

Không biết nếu cho đám người này biết Trầm thư ký bọn họ tìm đến thật sự là đồng lõa lớn nhất của vụ án sẽ có cảm nghĩ gì? Dương Đăng Phi buồn cười thầm nghĩ.

Rất nhanh nữ bí thư được Dương Đăng Phi điều về tư đơn vị khác nghe lời lão dẫn người tới gặp mặt. Đây là một nữ nhân, hoặc nói đúng hơn là thiếu nữ chưa dứt sữa.

Nhìn cách ăn mặc lòe loẹt, tóc nhuộm lộn xanh lộn đỏ, tuổi khoảng mười tám, chín, cơ mặt Dương Đăng Phi giật giật. Dương Đăng Phi ngạc nhiên không phải vì tuổi tác hay cách ăn mặc của thiếu nữ. Nhưng thiếu nữ, bí thư lại cho rằng Dương Đăng Phi ngạc nhiên vì cách ăn diện của thiếu nữ là biểu hiện bình thường.

Dương Đăng Phi giấu đi tâm tình, mỉm cười dịu dàng nhìn thiếu nữ.

Dương Đăng Phi lên tiếng:

- Nàng là . . .

Thiếu nữ nhúc nhích, tiếng chuông vang, khuôn mặt trang điểm son phấn nhợt nợt cười nghịch ngợm. Vóc dáng thiếu nữ cao kiêu làm người ta khó nhìn, đôi mắt nàng có ý cười.

- Trầm thư ký đúng không?

- Ta là người phụ trách tổ chuyên án được sở công an tỉnh phái đến, đây là giấy chứng nhận của ta và văn kiện sở công an.

Thiếu nữ giao túi văn kiện vào tay Dương Đằng Phi, cười tủm tỉm đứng chờ lão kiểm chứng.

Nữ bí thư thấy sự việc phát triển đến mức này thì biết điều chào Dương Đằng Phi, xoay người rời khỏi văn phòng.

Dương Đằng Phi liếc thiếu nữ, thông thả cởi chỉ trắng lấy giấy chứng nhận màu lam ra khỏi túi văn kiện, cùng với một phong thư ủy nhiệm bên trên đóng dấu, ký tên đầy đủ khiến người ta không tìm ra sai sót gì.

Nhưng khi Dương Đằng Phi liếc mắt cái tên thiếu nữ viết trên giấy chứng nhận thì đáy mắt lóe tia châm biếm. Hoàng Hải Anh? Từ khi nào sát thủ Quỷ Mị hạng nhất cấp đồng đóng giữ ở Hàn Quốc phân bộ Châu Á có tên là Hoàng Hải Anh?

Dương Đằng Phi nghiêm túc kiểm tra giấy chứng nhận, thư ủy nhiệm, thật ra trong lòng lão thầm lo âu. Dương Đằng Phi bám vào xác Trầm Vũ Phàm, nếu rời khỏi cơ thể gã sẽ làm cơ thể nhanh chóng mục rữa, mọi cố gắng đều uổng phí, thất bại trong gang tấc.

Nhưng nếu Dương Đằng Phi không rời khỏi thể xác Trầm Vũ Phàm thì bên Diệp Dương Thành phải làm sao?

Quỷ Mị là sát thủ đồng Hàn Quốc phân bộ Châu Á của tổ chức Dị Sát, dị nhân tiêu chuẩn S giai. Quỷ Mị có rất nhiều thủ đoạn giết người, đa số là cực kỳ tàn nhẫn, một khi ra tay tuyệt đối không nương tình, khi nào mục tiêu bị xé xác thành mảnh vụn mới bỏ qua. Quỷ Mị độc ác đối lập với khuôn mặt xinh đẹp nên mới có biệt danh là Quỷ Mị.

Quỷ Mị được gọi là cao thủ số một cấp đồng chi nhánh Châu Á, đừng nhìn nàng mới có mười tám, chín tuổi, cách ứng xử phù hợp lứa tuổi nhưng sự thật đã là bà già ba mươi mấy tuổi.

Không nói đến Dương Đằng Phi khi còn sống, bây giờ lão lên S giai khi đối diện nữ nhân này vẫn sẽ kiêng dè. Quỷ Mị đến kiểm chuyện với Diệp Dương Thành, nếu Dương Đằng Phi không ra tay, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn kết quả cuối cùng sẽ là đẩy kích hủy diệt cho lão.

Nghe nói nếu không ngoài ý muốn thì tương lai trong vòng mấy năm nữ nhân này sẽ thăng lên sát thủ bạc chi nhánh lục địa của tổ chức Dị Sát, bước vào giới cao tầng. Không ngờ Quỷ Mị bị tổ chức Dị Sát phái đến đây.

Chết tiệt là Quỷ Mị tìm đến Diệp Dương Thành!

Không ai đoán ra năng lực dị hóa của Quỷ Mị là gì, ít nhất Dương Đằng Phi không xác định năng lực dị hóa của nàng được. Nữ nhân này không chỉ tàn nhẫn với mục tiêu, bảo vệ bí mật của mình rất kín kẽ, không cho ai hiểu rõ về mình.

Nếu Quỷ Mị không tìm đến Dương Đằng Phi mà trực tiếp đi Bảo Kinh Trấn tìm Diệp Dương Thành thì . . .

Hậu quả rất nghiêm trọng! Nghiêm trọng đến nỗi Dương Đằng Phi không chịu đựng được. Bây giờ Quỷ Mị chủ động tới cửa, Dương Đằng Phi sẽ không để Diệp Dương Thành rơi vào hoàn cảnh bị động.

Dương Đằng Phi làm bộ làm tịch kiểm tra, lòng thầm tính toán:

- Phải tìm cách hiểu rõ chi tiết rồi thông báo cho chủ nhân chuẩn bị sẵn sàng.

147. Chương 147: Mười Chết Không Sống

Dương Đằng Phi nở nụ cười chân thành nhất, đưa trả xấp văn kiện giấy chứng hôn, thư chứng minh cho Quỷ Mị, bắt tay với nàng.

- Ha ha ha ha ha ha! Hoàng tiểu thư, hoan nghênh hoan nghênh.

Dương Đằng Phi nói tiếp:

- Hoàng tiểu thư tuổi còn trẻ đã phụ trách vụ án này, tương lai thật tươi sáng.

Dương Đằng Phi nói mấy câu nhảm, mắt cong cong ý cười.

Dương Đằng Phi tạm dừng một lúc, tiếp tục bảo:

- Chuyện lần này xảy ra quá đột ngột, hung thủ phạm tội rất gian xảo. Huyện chính phủ chúng ta dốc hết sức vẫn không tìm được chút dấu vết, trước đó có nhận được thông báo từ sở công an tỉnh, ngày ngóng đêm mong mãi rốt cuộc Hoàng tiểu thư đã tới. Không biết Hoàng tiểu thư có gì cần giúp đỡ xin cứ nói thẳng.

Quỷ Mị cười tinh nghịch đáng yêu:

- Ha ha, Trầm thư ký nói quá lời, điều tra vụ án này còn cần nhờ Trầm thư ký là người bên này phối hợp giúp đỡ.

Nếu không phải lúc Dương Đằng Phi còn sống là sát thủ đồng của tổ chức Dị Sát thì đã bị bề ngoài của bà già Quỷ Mị lừa dối.

Quỷ Mị cười nói:

- Tranh thủ sớm ngày bắt được nghi phạm thì ta cũng tiện báo cáo với sở trưởng.

Quỷ Mị nói câu kia tỏ rõ sẽ hết sức phá án, ngầm thì khuyên Dương Đằng Phi sau lưng nàng là sở trưởng sở công an tỉnh, lão nên biết điều nếu không mọi người khó nhìn mặt nhau.

Dương Đằng Phi gật gù mỉm cười nói:

- Đó là đương nhiên.

Dương Đằng Phi thầm thắc mắc, Quỷ Mị hành động kỳ lạ làm người ta khó hiểu, tại sao lần này bỗng chốc biến thành người phụ trách tổ chuyên án sở công an tỉnh?

Nếu Quỷ Mị làm nhân viên công chức thì đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ. Sát thủ hàng đầu một tổ chức sát thủ lại trở thành người phụ trách tổ chuyên án bắt tội phạm?

Dương Đằng Phi cười thầm, mặt ngoài thì nghiêm túc nói:

- Chỉ cần Hoàng tiểu thư có gì cần thì cứ gọi điện thoại thông báo cho ta. Trong huyện chúng ta có gì giúp được chắc chắn ta sẽ hết sức phối hợp!

Quỷ Mị cười tủm tỉm:

- Vậy xin cảm ơn Trầm thư ký.

Quỷ Mị tiếp tục bảo:

- Trước mắt đang có một chuyện cần bên Trầm thư ký giúp đỡ.

- A? Là chuyện gì?

Lòng Dương Đằng Phi máy động, mặt ngoài bình tĩnh nói:

- Hoàng tiểu thư cứ nói thẳng, chỉ cần làm được thì Trầm ta tuyệt đối không chối từ!

- Cũng không phải chuyện lớn gì.

Đáy mắt Quỷ Mị lóe tia sáng, cười nói:

- Có mười lăm thành viên tổ chuyên án đi theo ta, tính luôn cả ta là mười sáu người. Sở trưởng dặn lần này phá án chỉ có thể làm việc điệu thấp, không thể làm rùm beng lên.

- Trước khi đi mọi người quyết định giả dạng thường dân, nhưng đến đây thì lạ nước lạ cái, nếu đi điều tra khó tránh khỏi sai sót không cần thiết. Giấy chứng nhận của mọi người để ở Hàng Châu, trong phút chốc không tiện phái người đi lấy, nên chỉ có mình ta mang theo giấy chứng nhận, Trầm thư ký thấy đấy . . .

Dương Đằng Phi làm bộ dáng hiểu ra:

- À à à . . .

Dương Đằng Phi cười tươi:

- Không sao không sao, ta sẽ sắp xếp người chuẩn bị mười sáu bộ đồ cảnh sát, giấy chứng nhận, xe cảnh sát này nọ đầy đủ. Hoàng tiểu thư tập trung lo chuyện phá án là được, công tác còn lại bên Trầm ta đây sẽ hết sức trợ giúp.

Lời nói dối trăm ngàn chỗ ở, Dương Đằng Phi cố ý không soi mói vun vào cho thành lời thật. Buồn cười là Quỷ Mị cho rằng Dương Đằng Phi tin tưởng thân phận của nàng. Quỷ Mị cười tủm tỉm gật đầu, xoay người đi ra văn phòng, tay còn cầm chứng minh Dương Đằng Phi đưa, thứ chứng minh phân cục công an để phá án.

Sau khi Quỷ Mị rời đi, nụ cười hiền hòa dần đông lại trên mặt Dương Đằng Phi. Lão nhấc chân bước tới bên cánh cửa, khóa chốt. Dương Đằng Phi quay người, móc điện thoại ra gọi cho Diệp Dương Thành.

Lúc này Diệp Dương Thành dắt Nhung Cầu, Diệp Cảnh Long, Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ đi dạo xem mô hình bộ bán hàng tiểu khu Ái Hà, mặt ngoài chỉ có hai người một chó nhưng thật ra có Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ đi theo bên Diệp Dương Thành.

Ánh mắt nữ nhân viên bộ bán hàng hay liếc ba lô đen trong tay Diệp Dương Thành, cười tươi như hoa, không ngại phiền giới thiệu tình huống tiểu khu Ái Hà, một số đồng bộ bên trong. Nói đến điểm hưng phấn nữ nhân viên mập mờ tỏ vẻ Diệp Dương Thành mau một lần ba căn hộ thì đêm nay nàng sẽ . . .

Nói thật là mặt mũi nữ nhân viên thuộc hạng cao, vóc dáng không tệ, tiếc rằng hoa rơi có ý nước chảy vô tình. Hướng chỉ bên cạnh Diệp Dương Thành có Triệu Dung Dung đi theo, sau khi thăng cấp thì nàng càng đẹp tựa tiên nữ. Vì vậy Diệp Dương Thành hoàn toàn phớt lờ nữ nhân viên phóng điện.

Mua nhà thì mua, dù vì số tiền hoa hồng khá nhiều cũng không nên . . . Khụ khụ, làm chuyện kia đi?

Cuối cùng Diệp Dương Thành đi vòng vòng trong đại sảnh bán hàng hơn mười phút, mặt ngoài là thảo luận với Diệp Cảnh Long, hỏi nữ nhân viên tình huống. Ngẫm thì Diệp Dương Thành lắng nghe ý kiến, đề nghị của Triệu Dung Dung. Cuối cùng Diệp Dương Thành quyết định, khi hẳn sắp nói ra muốn căn hộ nào thì đi động trong túi tiền chột vang lên.

- A a, a nội yêu . . .

Diệp Dương Thành lấy điện thoại ra, thấy dây số thì cơ mặt cứng lại.

Diệp Dương Thành cười xin lỗi nữ nhân viên bán hàng:

- Ngại quá, ta nhận điện thoại một lúc.

Diệp Dương Thành xoay người, sải bước ra cửa đại sảnh tòa nhà.

Diệp Dương Thành đứng bên ngoài, ấn nút nhận cuộc gọi:

- A lô?

Chờ Diệp Dương Thành bắt máy, đầu dây bên kia Dương Đằng Phi vội vã nói:

- Chủ nhân, người tổ chức Dị Sát lại đến!

- Lần này dẫn đội là sát thủ đồng S giai đóng giữ ở Hàn Quốc chi nhánh Châu Á tổ chức Dị Sát, tức là cao thủ số một trừ vị sát thủ vàng, hai sát thủ bạc trong chi nhánh Châu Á ra. Nàng được gọi là nữ sát thủ đồng số một, bộ dạng rất đẹp nhưng đã hơn ba mươi tuổi, bị người gọi là bà . . .

Sắc mặt Diệp Dương Thành từ tối tăm trở nên sung sướng, cười nói:

- Đừng nói nhảm danh hiệu gì đó, mau nói rõ tình huống cụ thể!

Diệp Dương Thành giơ cao di động, hỏi:

- Trọng điểm là có mấy người, hiện tại ở đâu?

- Số người đại khái là mười sáu, bảy người.

Dương Đằng Phi mau chóng trả lời:

- Lần này khác với trước, bọn họ dẫn theo chứng minh công an tỉnh viết, nhân danh phá án đến đây. Mới rồi thủ lĩnh ghé qua chỗ ta, đòi lấy đồ cảnh sát, xe cảnh sát, các công cụ cảnh sát. Nếu lão bộc đoán đúng thì lát nữa nàng sẽ mang người đi Bảo Kinh Trấn. Xin chủ nhân hãy cẩn thận, nữ sát thủ dẫn đội này không giống bình thường, lão bộc không cách nào nhìn thấu nàng.

Diệp Dương Thành sờ cằm:

- Nữ sát thủ S giai?

Diệp Dương Thành trầm ngâm một lúc sau, mở miệng hỏi:

- Nếu để bọn họ toàn quân bị diệt trong Bảo Kinh Trấn có khi nào hù sợ tổ chức Dị Sát, từ nay né tránh chủ nhân ta đây, không còn phải ai đến nữa?

- Sẽ không thừa chủ nhân.

Dương Đằng Phi còn tưởng Diệp Dương Thành sợ bị tổ chức Dị Sát rầm rộ trả thù, mặc dù lão không muốn đả kích hấn nhưng phải nói thật. Dương Đằng Phi không hay biết lời nói thật của lão lại là tin tốt cho Diệp Dương Thành.

- Tổ chức Dị Sát tồn tại mấy trăm năm đương nhiên có cách đứng vững. Chỉ cần nhận nhiệm vụ thì sẽ là không chết không ngừng! Huống chi chủ nhân tiêu diệt hết đám người Quỷ Mị tại Bảo Kinh Trấn sẽ kích thích tổ chức Dị Sát kiêng dè chủ nhân, phái ra sát thủ có thực lực càng cường đại hơn.

Dương Đằng Phi ngừng một lúc, tiếp tục bảo:

- Quỷ Mị được gọi là nữ sát thủ đồng số một chi nhánh Châu Á nhưng trên nàng có sát thủ chi nhánh lục địa, sát thủ bạc lợi hại hơn nữa, còn có sát thủ vàng, tổng bộ tổ chức Dị Sát . . .

- Được rồi, đủ rồi!

Diệp Dương Thành cười toe toét ngắt lời Diệp Dương Thành, nhỏ giọng nói:

- Tổ chức Dị Sát, đúng là tổ chức tốt, thiếu cái gì là đưa cho ta cái đó.

Đầu dây bên kia Dương Đằng Phi hoàn toàn không hiểu, lão không nghe hiểu Diệp Dương Thành lẩm bẩm cái gì:

- Chủ nhân đang nói gì?

Diệp Dương Thành không rảnh giải thích, hần cười cười hỏi:

- Không có gì, lát nữa báo biến số xe cảnh sát bọn họ lái và số người cụ thể cho ta. Trên xe cảnh sát chắc có hệ thống định vị GPRS đúng không?

- Có!

Dương Đằng Phi gật đầu trả lời:

- Mỗi chiếc xe đều lắp GPRS.

- Ừm! Chờ nữ sát thủ dẫn người lên đường, khi xe đi ngang Đại Giang Trấn người hãy gọi điện cho ta, chuyện còn lại ta sẽ giải quyết. Người không cần lo lắng, làm tốt công việc thư ký của mình. Không có chuyện gì quan trọng thì bớt liên lạc với ta có biết không?

- Vâng, lão bộc đã hiểu.

Nghe Diệp Dương Thành bình tĩnh nói, Dương Đăng Phi ngấm lại thấy cũng đúng. Bằng vào thủ đoạn quỷ thần khó lường của Diệp Dương Thành, sợ là Quỷ Mị dữ nhiều lành ít. Dị nhân S giai thì sao? Dị nhân S giai có thể làm mưa làm gió trong địa bàn của Diệp Dương Thành không?

Nếu Diệp Dương Thành đa rất tự tin thì Dương Đăng Phi còn lo lắng cái gì? Dương Đăng Phi gật đầu đồng ý, cúp máy.

Quỷ Mị tội nghiệp hiện đang chuẩn bị trang phục trng phân cục huyện công an, biểu tình tràn ngập sát khí. Quỷ Mị không hay biết mình đã rơi vào cái bẫy của chủ tổ Diệp Dương Thành, Dương Đăng Phi. Chuyển đi đến Bảo Kinh Trấn sợ là Quỷ Mị mười chết không có sống.

Diệp Dương Thành cắt đứt liên lạc với Dương Đăng Phi, cảm thán rằng:

- Có người làm quan đúng là tốt.

Diệp Dương Thành nói xong nghiêng đầu nhìn Triệu Dung Dung, ánh mắt trêu chọc hỏi:

- Dung Dung, có mười mấy người giống như Lục Vĩnh Huy tìm tới cửa, nàng cảm thấy giữ lại như Vương Minh Kỳ, Dương Đăng Phi hay làm sao?

- Mười mấy người?

Triệu Dung Dung kinh ngạc hỏi:

- Có nữ không?

- Có.

Diệp Dương Thành tưởng Triệu Dung Dung muốn tìm nữ linh phó làm bạn, hấn gật đầu cười nói:

- Nghe Dương Đăng Phi nói nàng ta rất đẹp.

Triệu Dung Dung trầm ngâm nói:

- Vậy sao?

Triệu Dung Dung dứt khoát bảo:

- Vậy giết đi.

- . . .

Diệp Dương Thành ngây ra thật lâu rồi bật cười, anh đầu này thật là.

148. Chương 148: Còn Một Người Đi Đâu

Quỷ Mị ra khỏi phân cục công an Ôn Nhạc huyện, cách ăn mặc thay đổi thành bộ đồ nữ cảnh sát rất là anh tũn hiên ngang. Mái tóc xanh đỏ bị mũ cảnh sát che đầy, Quỷ Mị rất ra dáng người phụ trách tổ chuyên án. Tuy tuổi tác Quỷ Mị làm người ta hơi khó tin, trên giấy chứng nhận Hoàng Hải Anh mới có mười chín tuổi!

- Mục tiêu lần này của chúng ta không nhỏ, tất cả tập trung tinh thần hết sức vào! Ba chiếc xe không được cách nhau hơn ba mươi thước, tùy thời giữ liên lạc!

Mười sáu người lên ba chiếc xe cảnh sát, tính luôn Quỷ Mị có ba nữ, mười ba nam. Bọn họ đổi áo cảnh sát, biểu tình nghiêm túc. Mệnh lệnh của Quỷ Mị truyền qua tai nghe, mọi người đồng thanh vâng dạ.

Không ai dám chọc giận Quỷ Mị, nữ nhân này rất giống với danh hiệu của mình, khi giết người không chỉ tàn nhẫn hết sức mà cũng không hỏi lý do. Thích giết ai thì giết, ai làm gì được nàng?

Quỷ Mị là dị nhân S giai, trong phạm vi thế giới này nàng xếp vào hàng trăm cao thủ. Nói đơn giản là chỉ cần Quỷ Mị muốn có thể tùy thời gây ra bão lớn ột thành thị trăm vạn nhân khẩu, dễ dàng giết chết mấy ngàn người trước khi cảnh sát hay bộ đội chạy tới.

Đây là nguồn gốc nguyên nhân các quốc gia, thế lực bắt đắ dĩ nhân nhượng dĩ nhân. Bởi vì mỗi một dĩ nhân phẩm cấp cao đều là quả bom hẹn giờ tùy thời nổ, không chừng khi nào đó . . . Bùm một cái.

Dĩ tai mỗi cách năm mươi năm một lần cũng là lý do các quốc gia, thế lực không thể thành lập ngành dĩ nhân. Tổ chức Dĩ Sát có được tổng bộ né dĩ tai nhưng các quốc gia, thế lực thì không. Dĩ nhân toàn là kẻ điên, sơ sẩy một cái là bị thương kẻ thù rồi tổn thương luôn mình, hoàn toàn là mất nhiều hơn được.

Tóm lại trong này có rất nhiều nguyên nhân không nói ra ngoài, lần tìm căn bản thì tổ chức Dĩ Sát không chỉ có dĩ nhân đỉnh cao nhất còn có tổng bộ né tránh dĩ tai. Ngày nào không tìm ra tổng bộ thì ngày đó tổ chức Dĩ Sát còn bình an tồn tại.

Có lẽ quốc gia, thế lực thông qua cách chèo kéo thành lập ngành dĩ nhân của mình. Nhưng giống như lúc trước nước Mỹ thành lập tiểu tổ siêu nhân, hơn ba trăm thành viên, có hai dĩ nhân S giai, nhưng kết quả cuối cùng ra sao?

Dĩ tai năm mươi năm đến, tiểu tổ siêu nhân bị diệt sạch. Tổ chức Dĩ Sát lúc trước bị tiểu tổ siêu nhân kiểm chế chộp cơ hội rầm rộ xâm lăng, tổng thống suýt bị thành viên tổ chức Dĩ Sát cắt cổ. Dù cuối cùng tổng thống không chết nhưng nhà trắng tổn thất hơn bốn trăm điệp viên trang bị vũ khí tiên tiến nhất toàn cầu. Khi đó chỉ có ba dĩ nhân của tổ chức Dĩ Sát xâm nhập nhà trắng, sau khi giết đám điệp viên thì một dĩ nhân tát tổng thống cái bốp, thông dong quay đi.

Từ nay về sau tổ chức Dĩ Sát hoành hành toàn thế giới, thế lực, chính phủ các nước chỉ có thể chùi dít, thu thập tàn cục cho nó.

Vì vậy sau khi xảy ra vụ án dĩ nhân giết người trong Bảo Kinh Trấn, ngành chính phủ khẩn cấp khởi động dự án, hoàn toàn phong tỏa tin tức, thông báo xử lý dĩ nhân kia cho Hoàng Hải Anh biết.

Đây là loại quan hệ hình thành từ ước định. Dĩ nhân gây sự bị bắt, bị giết thì tổ chức Dĩ Sát không tiện ra mặt can thiệp. Tuy tổ chức Dĩ Sát lợi hại nhưng không dám gây ra tranh chấp phạm vi lớn. Các thế lực cố gắng kiềm chế, giảm bớt xung đột nên mới có quy định ngầm này.

Quý Mị tìm đến Diêm Chí Tường vì xem trọng thư ủy nhiệm ngành liên quan của gã. Có kinh nghiệm thất bại mấy lần, đặc biệt sát thủ đồng Bằng Hỏa Song Sát mất tích, sát thủ cao cấp Yêu Ma Quý Quái chết bất ngờ trong vùng hoang dã, Quý Mị cực ý e ngại dĩ nhân Bảo Kinh Trấn.

Theo lý thuyết Quý Mị đóng giữ tại Hàn Quốc, chuyện xảy ra ở Trung Quốc không liên quan đến nàng. Bất đắ dĩ một trong hai cao tầng chi nhánh Châu Á, tức một sát thủ bạc ra lệnh Quý Mị nhận nhiệm vụ này, yêu cầu nàng phải hoàn thành.

Quý Mị có thể từ chối, nhưng nàng suy đi nghĩ lại cuối cùng đồng ý, mang theo hai trợ thủ suốt đêm về Trung Quốc. Sau khi xác nhận mục tiêu, Quý Mị mang theo mười hai sát thủ cao cấp chạy tới Ôn Nhạc huyện.

Quý Mị muốn nhìn xem dĩ nhân làm mưa làm gió Ôn Nhạc huyện có điểm kỳ lạ nào? Quý vật trong truyền thuyết có quan hệ gì? Phải chăng có thể cướp đi năng lực dĩ hóa của dĩ nhân? Có thể nào . . .

Quý Mị có rất nhiều câu hỏi chờ giải đáp, nàng cần một cơ hội chứng minh thực lực của mình để thuận lợi vào cao tầng tổ chức Dĩ Sát. Hấp dẫn Quý Mị nhất là huy chương đại biểu sát thủ vàng.

Nhưng tục ngữ nói rất đúng, người chết vì tiền, chim chết vì ăn. Tò mò không chỉ hại chết một con mèo cũng dụ mấy dĩ nhân mất mạng, từ nay biến mất trong thiên địa mệnh mông.

Quý Mị ngồi trên chiếc xe cảnh sát chạy chính giữa lao nhanh hướng Bảo Kinh Trấn, về mặt nàng trầm trọng. Đây là đối thủ mạnh mẽ nhất, nhiệm vụ khó khăn nhất Quý Mị đã gặp từ khi trở thành sát thủ đồng của tổ chức Dĩ Sát.

Cho nên Quý Mị cố gắng hết sức nguy trang mình rồi tìm Diêm Chí Tường, thuận lợi trở thành một ‘nhân viên công chức’ để lẫn lộn nghe nhìn, cố giảm bớt một số rắc rối không cần thiết sẽ xảy ra.

Dù Quý Mị đã chuẩn bị sẵn sàng, nàng nghĩ đi nghĩ lại khó phát hiện sơ hở trong kế hoạch hành động, dù nàng là một dĩ nhân S giai nhưng khi rời khỏi phân cục công an Ôn Nhạc huyện bỗng chốc lòng tràn ngập bất an. Quý Mị càng đến gần Bảo Kinh Trấn thì cảm xúc bất an càng đậm đặc hơn.

Quý Mị ngược lên nhìn kính chiếu hậu phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp, nàng hít sâu nở nụ cười quyến rũ.

Quý Mị nhỏ giọng nói:

- Sắc đẹp mãi mãi ở tuổi mười tám thanh xuân, nữ nhân toàn thế giới đều muốn có nó . . .

Quý Mị cảm thấy nàng là một nữ nhân may mắn, vì năm mười tám tuổi xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến mặt nàng suốt đời giữ vẻ đẹp mười tám tuổi. Trong hai năm ngắn ngủi Quý Mị từ dị nhân C giai thấp nhất trưởng thành đến S giai. Hai mươi tuổi Quý Mị trở thành sát thủ đồng của tổ chức Dị Sát, bây giờ đã qua hơn mười năm.

Trong mười mấy năm nay vô số người chết trong tay Quý Mị, chết nhiều nhất là nam nhân, chết thảm nhất là nữ nhân.

Trong khi Quý Mị chiếu gương ngắm mình thì tai nghe nhét trong lỗ tai nàng truyền ra giọng nữ nhân trẻ tuổi trong treo.

- Mị tỷ, đằng trước kẹt xe!

- Là đi đường vòng hay . . .

Quý Mị ngược đầu nhìn đằng trước tụ tập đám đông, lộ vẻ mặt coi rẻ. Người bình thường chẳng khác gì con kiến trong mắt Quý Mị.

- Kéo còi cảnh sát xua đám đông đi.

Thiếu nữ kia nghe Quý Mị ra lệnh thì trong treo đáp:

- Biết rồi Mị tỷ!

Ba chiếc xe cảnh sát hú còi, mở đèn báo, dần đến gần hiện trường tai nạn xe cộ. Tuy chiếc xe giảm tốc độ nhưng không có vẻ gì muốn dừng lại.

Nghe sau lưng có tiếng còi cảnh sát, đám đông đứng xem rối loạn nhưng không tản ra.

Một đám người ồn ào chen rộn tụ tập giữa đường cái khiến khoảng cách ba chiếc xe cảnh sát luôn là tám mươi thước dần thu nhỏ lại. Tám mươi lăm thước . . . Tám mươi ba thước . . . Bảy mươi thước . . .

Quý Mị ngồi trên xe không hay biết, hoặc nên nói là nàng có phát hiện cũng không thấy lạ. Khoảng cách Diệp Dương Thành điều khiển được biến dị phản thần giả, dị biến giả trong bán kính sáu mươi thước, đường thẳng một trăm hai mươi thước.

Đám người tiếp tục đứng xem, chỉ có vài người nghe tiếng còi cảnh báo thì sợ hãi rời đi. Muốn an toàn xuyên qua đám đông là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Quý Mị thần nhiên ra lệnh:

- Dừng xe, hai người đi xuống xem tình hình, xua đám đông đi.

Ba chiếc xe cảnh sát lần lượt ngừng lại. Một nam một nữ bước xuống từ chiếc xe cảnh sát thứ nhất, hai người mặc đồ cảnh sát mới tinh song song đi hướng đám người.

Mấy người đứng xem lanh trí rất nhanh thấy hai người bước xuống xe cảnh sát, vỗ vai người bên cạnh mình, tự động nhường ra con đường.

Từ con đường này nhìn qua thấy chính giữa vòng người có một phụ nữ mặt trắng bệch nằm co giật dưới đường.

Bên cạnh phụ nữ có một chiếc xe đạp điện ngã dưới đất. Một thanh niên mặt trắng như tờ giấy đứng gần xe đạp điện xua tay, biểu tình hoảng loạn.

Thanh niên khóc kêu:

- Không phải. . . Không phải ta đụng . . . Ta lái xe đến đây chưa đụng vào nàng, là nàng ta tự mình xúi . . . Các người đừng nhìn ta với ánh mắt đó, thật sự không phải ta đụng . . . Chết tiệt . . .

Thanh niên khóc kêu chợt thấy hai nam nữ mặc đồ cảnh sát xuyên qua đám người, biểu tình cực kỳ khó xem.

Thanh niên khóc bù lu bù loa, nước mắt nói:

- Đừng . . . Đừng bắt ta . . . Không phải ta đụng . . . Không phải ta . . .

Sự thật phụ nữ té xuống đất đúng là không phải do thanh niên đụng vào, nhưng nàng ta bỗng nhiên té xuống, gã và chiếc xe cũng té theo. Cực kỳ lạ lùng, như có thứ gì vô hình đụng ngã xe đạp điện.

Sau khi thanh niên té ngã, gã không đập trúng cái gì, thậm chí không có một vết trầy, rất kỳ lạ. Nữ nhân thì co giật nằm dưới đất, đám đông vây quanh không cho thanh niên đi, kết quả giằng co đến bây giờ. Miệng phụ nữ sùi bọt mép, không ai dám tùy tiện di chuyển nàng đi, cho nên kẹt xe.

Không ai chú ý thấy cách một chiếc xe cảnh sát nằm ở ngoài cùng trong ba chiếc xe khoảng hai mươi thước, xéo qua đường cái đối diện, bên dưới một cây tùng có chàng trai hai mươi tuổi đang ngồi chồm hổm chơi di động. Thanh niên vô tình liếc qua ba chiếc xe cảnh sát, cúi đầu lẩm bẩm, biểu tình bực mình.

Nếu lúc này có ai đến gần sẽ nghe thanh niên nhỏ giọng nói:

- Chết tiệt, tại sao chỉ gợi ý có mười lăm biến dị phản thần giả? Chẳng phải nói là có mười sáu người sao? Còn một người nữa đã đi đâu?

149. Chương 149: Thà Giết Sai Ba Ngàn

Diệp Dương Thành không dám hành động thiếu suy nghĩ, thiếu một người có ý nghĩa gì?

Nghĩa là người đó cường đại đến nỗi Cửu Tiêu thần cách không thể điều tra. Hoặc là dị nhân kia đã phát hiện ra Diệp Dương Thành, trước tiên xuống xe núp đi?

Dù là loại suy đoán nào đều là tin tức xấu cho Diệp Dương Thành, tin cực kỳ xấu.

Diệp Dương Thành ngẩng đầu nhìn ba chiếc xe cảnh sát đã vào phạm vi sáu mươi thước, trán hắn toát mồ hôi hột. Đối mặt tình huống đột ngột này, Diệp Dương Thành bất lực. Nhưng kêu Diệp Dương Thành rời đi chỉ vì thiếu một dị nhân, từ bỏ hành động đã lên kế hoạch sẵn thì hắn không cam lòng.

Diệp Dương Thành do dự nửa phút, biểu tình liên tục thay đổi, cuối cùng có quyết định

- Tổ cha nó, thiếu người thì kệ, làm thật mười lăm tên! Ta chờ xem còn lại một mình người có thể gây ra sóng gió gì?

Nếu không xóa sổ chẳng lẽ mặc kệ mười mấy sát thủ tổ chức Dị Sát đi vào Bảo Kinh Trấn?

Diệp Dương Thành dứt khoát cắn răng, cúi đầu thẳm ra lệnh:

- Tước đoạt, xóa sổ!

Ngay khi Diệp Dương Thành ra lệnh, Quỷ Mị ngồi trong xe cảnh sát chính giữa biến sắc mặt. Cuộc sống sát thủ nhiều năm khiến Quỷ Mị cảm nhận có hơi thở cực kỳ nguy hiểm.

Quỷ Mị bản năng hét to một tiếng:

- Nguy rồi, chạy mau!

Nhưng Quỷ Mị chưa kịp đứng dậy thì áp lực phô thiên cái địa từ trên trời giáng xuống ập nàng ngồi xuống.

- Phụt!

Quỷ Mị phun búng máu, nàng học máu chứ không chết ngay!

Nhưng ngăn được một đợt chưa chắc đỡ nổi công kích liên miên không dứt như sóng triều. Trừ Quỷ Mị ra những người còn lại cơ thể cứng ngắc sướm tắt thở, còn mỗi mình nàng vùng vẫy trên ghế. Nhưng Quỷ Mị không giây dựa được bao lâu, cơ thể chậm rãi cứng ngắc, biểu tình cực kỳ đau khổ, cơ bắp hoàn toàn vận vẹo biến hình.

Trong chiếc xe đầu tiên có một người ngồi yên ổn, biểu tình mờ mịt. Giọng Quỷ Mị qua bộ đàm chui vào tai nam nhân, khi thanh âm biến mất thì người bản năng giơ tay đẩy một nam nhân ngồi ở ghế lái.

Rầm!

Cơ thể nam nhân mềm nhũn đầu đập vào tay lái, đã tắt thở.

Diêm Chí Tường hút ngậm khí lạnh:

- Ui!

Tay chân Diêm Chí Tường lạnh lẽo không dám nhúc nhích, không khí trong thùng xe cực kỳ nặng nề.

Diệp Dương Thành ra lệnh xóa sổ chưa đến nửa phút thì đám người đứng xem thấy một nam một nữ mặc đồ cảnh sát ngã ngửa ra sau.

- Cảnh . . . Cảnh sát chết rồi!

Hiện trường rối ren, mọi người giải tán.

Phụ nữ miệng sùi bọt mép chậm rãi tỉnh dậy, Triệu Dung Dung ảnh hưởng làm nàng không chú ý đến hai nam nữ ngã xuống đất đằng sau mình. Phụ nữ sờ đầu chóng mặt, lấy làm lạ cất bước rời đi.

- Thành công tước đoạt năng lực dị biến của biến dị phản thần giả, kiếm được một vạn tám trăm điểm linh lực . . .

- Thành công xóa sổ biến dị phản thần giả, kiếm được bảy trăm năm mươi công đức huyền điểm . . .

Diệp Dương Thành chỉ nhìn lướt qua hai gợi ý từ Cửu Tiêu thần cách, hần đứng dậy đi hướng mấy chiếc xe hơi đậu phía xéo đối diện. Biểu tình Diệp Dương Thành hoảng hốt như thể người bình thường nhìn thấy cảnh sát chết.

Chuyện còn lại thì có mấy sếp ra mặt lo, Diệp Dương Thành đã hoàn thành mục đích. Mười ngàn tám trăm điểm linh lực đủ chứng minh trong mười mấy người có một hoặc hai biến dị phản thần giả đẳng cấp à Diệp Dương Thành chưa từng gặp, nếu không tại sao bỗng chốc được số lượng linh lực lớn như thế?

Diệp Dương Thành tùy tiện tìm một chiếc xe taxi, hần không thèm hỏi giá mở cửa chui vào trong. Khi Diệp Dương Thành, Triệu Dung Dung định rời đi, khóe mắt liếc thấy một nam nhân trẻ tuổi biểu tình hoảng loạn nhảy xuống xe cảnh sát.

Trông thấy người này, Diệp Dương Thành cười thầm trong bụng:

- Hóa ra là hần, hèn chi . . .

Diêm Chí Tường sớm bị Diệp Dương Thành tước đoạt năng lực biến dị, bây giờ gã chỉ là người bình thường, hèn gì Cửu Tiêu thần cách không phát hiện ra gã.

Diệp Dương Thành nhìn ướm qua Diêm Chí Tường, hần không hề tức giận.

- Xem ra lần trước mặc cho người rời đi là lựa chọn chính xác.

Trong lòng Diệp Dương Thành hơi cảm kích Diêm Chí Tường, nếu không nhờ gã kêu nhiều biến dị phản thần giả đến thì sớm muộn gì Diệp Dương Thành sẽ phá sản linh lực.

Nhưng chút cảm kích này không có nghĩa là Diệp Dương Thành để mặc Diêm Chí Tường tự do chạy đi. Diệp Dương Thành làm tổ chức Dị Sát bị tổn thất nặng nề, mối thù không gỡ được. Sau này không cần Diêm Chí Tường kéo thêm người cho hần, tổ chức Dị Sát sẽ tự mình tìm tới cửa.

Nghĩa là chút giá trị lợi dụng cuối cùng cho Diêm Chí Tường sống cũng đã hết. Có một điều khiến Diệp Dương Thành e ngại là Triệu Dật Phong và Diêm Chí Tường chung nhóm, nếu Triệu Dật Phong đặt ánh mắt nghi ngờ vào Diệp Dương Thành, có khi nào Diêm Chí Tường cũng tìm ra dấu vết không?

Dựa theo nguyên tắc thù giết sai ba ngàn không tha một tên, hần quay đầu liếc Triệu Dung Dung. Diệp Dương Thành không nói chuyện nhưng mắt bắn ra sát khí tỏ rõ điều hần định làm.

Triệu Dung Dung ngẫm hiểu ý, nhếch môi cười. Triệu Dung Dung gật đầu bay xuống xe taxi. Lúc này tài xế khởi động xe chạy hướng Bảo Kinh Trấn, hai giây sau đuôi xe vang tiếng hét thảm.

- A!

Vài giây sau, Triệu Dung Dung trở về bên cạnh Diệp Dương Thành, biểu tình bình tĩnh gật đầu.

Ba phút sau, cửa văn phòng Trần Vũ Phàm huyện chính phủ Ôn Nhạc huyện bị nữ bí thư mới hốt hoảng đẩy mở.

- Thư ký! Thư ký, nguy rồi thư ký!

Biểu tình nữ bí thư trắng bệch nói với Dương Đăng Phi ngồi sau cái bàn đang vẽ vời:

- Chết . . . Chết rồi, chết hết!

Tim Dương Đăng Phi đập nhanh:

- Cái gì chết?

Dương Đăng Phi lộ biểu tình kỳ lạ hỏi:

- Nói rõ ràng đi.

- Chết rồi, thành viên tổ chuyên án sở công an tỉnh đều chết hết!

Giọng nữ bí thư run run nói:

- Ba phút trước trên ngã ba Bạch Hà Trấn, Diên Đăng Trấn đi thị trấn khoảng ba trăm thước, mười sáu người chết hết.

- . . .

Dương Đăng Phi biến sắc mặt, lòng thảm thở dài. Chủ nhân, người không uống là thần tôn.

Năng lực và tâm kế tàn nhẫn của Quỷ Mị hơn xa Dương Đăng Phi, một nữ nhân vừa có tài vừa trí tuệ vẫn không tránh thoát Diệp Dương Thành tròng trệ. Đây là tin siêu tốt cho Dương Đăng Phi, dù sao Diệp Dương Thành là chủ nhân của lão, Diệp Dương Thành mạnh chẳng lẽ Dương Đăng Phi không vui?

Dương Đăng Phi tôn sùng thầm khen năng lực của Diệp Dương Thành, lão ổn định tinh thần đứng dậy, biểu tình nghiêm túc hỏi hỏi nữ bí thư:

- Tin tức đáng tin không?

- Là đồn công an Bạch Hà Trấn gọi điện tới, chắc chắn đáng tin!

Nữ bí thư vội vàng gật đầu nói:

- Vụ cục trưởng đang dẫn người chạy tới hiện trường vụ án. Nghe nói. . . Nghe nói mười sáu thành viên tổ chuyên án chết rất lạ, trừ hai người có vẻ chịu đau đớn vô cùng ra còn lại mười bốn người chết . . . Rất là bình yên.

Dương Đăng Phi hít sâu, nói:

- . . . Biết rồi, nàng đi xuống đi.

Dương Đăng Phi lại bảo:

- Nối điện thoại với Phương sở trưởng của sở công an tỉnh, ta cần nghe hẩn đích thân báo cáo.

Nữ bí thư gật đầu, nói:

- Vâng!

Nữ bí thư nhanh chóng xoay người ra khỏi văn phòng Dương Đăng Phi. Nữ bí thư không chú ý thấy ngay khi nàng rời khỏi văn phòng, biểu tình trầm trọng của Dương Đăng Phi giãn ra, thay thế là ý cười phơi phới.

Dương Đằng Phi nghiêng đầu, trình trọng cúi người hành lễ hướng Bảo Kinh Trấn.

Dương Đằng Phi đứng thẳng người, lẩm bẩm:

- Hình như chủ nhân thích có dị nhân tìm tới cửa, không biết vì sao? Nhưng nếu chủ nhân đã thích thì lão bộc không ngại kêu thêm người đến cho chủ nhân.

Nếu lúc này Diệp Dương Thành ở bên cạnh Dương Đằng Phi chắc chắn sẽ cười vỗ vai lão, khen lão thật là hiểu chuyện.

Hai tiếng sau vụ án, Dương Đằng Phi cùng nữ bí thư đi xe đến đồn công an Bạch Hà Trấn chuyển ý của Phương Tranh Vành.

- Giải quyết hợp lý và điệu thấp, sángm ai sẽ có người đến lĩnh xác đi. Việc này dừng ở đây, bất cứ người nào cũng không được phép nói ra ngoài, ai tùy ý lan truyền . . . Nghiêm trị không tha!

Sở trưởng đồn công an Bạch Hà Trấn phản xạ liếc Vu Tô Nhạc đứng bên cạnh Dương Đằng Phi, thấy gã không tỏ vẻ gì mới gật mạnh đầu lên tiếng:

- Vâng thưa Trầm thư ký!

Dẫn dò xong mấy chuyện này, Dương Đằng Phi làm theo phép xem xét mười sáu xác chết.

Dương Đằng Phi duỗi tay chỉ vào xác Diêm Chí Tường, quay đầu nói:

- Người này là đại tôn tử của thư ký tỉnh ủy Diêm La Viễn.

Đám người Vu Tô Nhạc trợn to mắt nói:

- A?

Ngạc nhiên giây lát sau Vu Tô Nhạc phập phồng lo sợ hỏi Trầm Vũ Phàm:

- Trầm thư ký, vụ án này thật sự . . . Giải quyết điệu thấp sao?

Trầm Vũ Phàm đoán được ý nghĩa câu hỏi của Vu Tô Nhạc, lạnh nhạt nói:

- Đây là ý của Phương sở trưởng và Diêm thư ký.

Trầm Vũ Phàm nhấc chân bước đi, để lại Vu Tô Nhạc đứng cạnh xác Diêm Chí Tường, biểu tình tràn ngập khó tin.

Đại tôn tử của thư ký tỉnh ủy chết bất đắc kỳ tử trong Ôn Nhạc huyện, Diêm thư ký yêu cầu giải quyết điệu thấp, điều này có ý nghĩa gì?

Rất có thể có thể kia kiêu ngạo hoành hành trong Ôn Nhạc huyện rất có thể đã cường đại đến nỗi Diêm thư ký phải né tránh mũi nhọn.

Nghĩ đến đây Vu Tô Nhạc hoàn toàn biến sắc mặt, vụt ngoái đầu nhìn quanh. Trong nhà xác không còn bóng dáng Trầm Vũ Phàm.

- Quay về!

Vu Tô Nhạc vội vã rời đi, hoặc nên nói là trốn khỏi Bạch Hà Trấn, chuyện hôm nay nhìn và nghe thấy làm gã sợ hãi.

150. Chương 150: Trời Không Phụ Người Có Lòng

Hiện nay Bảo Kinh Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, Diên Đăng Trấn biểu hiện ra vẻ bình tĩnh nói cho người ngoài biết bốn thị trấn này có người quản lý, ai muốn nhúng chàm tốt nhất chuẩn bị tâm lý sẽ tổn thất nặng nề.

Vu Tô Nhạc không phải đầu đất, gã trốn khỏi Bạch Hà Trấn chạy về phân cục công an trong Ôn Nhạc huyện. Vào phòng làm việc của mình Vu Tô Nhạc mới tìm về chút cảm giác an toàn, trán toát mồ hôi đầm đìa. Gã phải làm sao đây?

Vu gia quyết chiếm Ôn Nhạc huyện, thoả thuê măn nguyện cướp về địa bàn năm xưa bị Lục gia trấn lột. Nhưng bây giờ Ôn Nhạc huyện không còn như xưa, nghĩ kỹ thì trước khi Lục gia bị hủy diệt người bí ẩn Vương Tuệ Tuệ đã bắt đầu thanh trừ từng phần. Đầu tiên là giết Lục gia không còn manh giáp, toàn quan bị diệt. Sau đó khuấy động quan trường bốn trấn người ngã ngựa đổ, trong phút chốc quan trường hay thế lực ngằm đều bị dọn sạch.

Điều này nói rõ với mọi người rằng Bảo Kinh Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, Diên Đăng Trấn đã bị ai đó hoặc tổ chức bí ẩn nào đó chiếm cứ, muốn bắt lấy bốn thị trấn đúng là khó như lên trời!

Tại sao Vu Tô Nhạc đến Ôn Nhạc huyện làm cục trưởng công an? Là vì lót đường cho Vu gia, một hơi cướp lại địa bàn năm xưa. Nhưng bây giờ liên tục xảy ra nhiều chuyện thế này, Vu Tô Nhạc không chắc có nên để Vu gia lại căn địa bàn phì nhiêu Ôn Nhạc huyện không?

Vu Tô Nhạc đi tới đi lui trong văn phòng nửa tiếng, rất khó ra quyết định. Vu Tô Nhạc bất đắc dĩ sai người chuẩn bị xe lao nhanh hướng khu Long Khẩu, đại bản doanh Vu gia.

Một tiếng đồng hồ sau, Vu Tô Nhạc ngồi trong phòng tiếp khách biệt thự Vu gia. Cùng bàn có hai lão nhân búi tóc hoa râm, mấy nam nhân mặt mũi khá giống Vu Tô Nhạc. Mỗi người nghe Vu Tô Nhạc miêu tả tình hình khu vực quản lý xong biểu tình cực kỳ khó xem, lặng im.

Một lão nhân ngồi ở ghế chính trầm ngâm một lúc lâu.

- Bây giờ chỉ có ba con đường để đi.

Lão nhân trầm giọng mở miệng nói:

- Thứ nhất, từ bỏ Ôn Nhạc huyện . . .

- Tuyệt đối không được!

Lão nhân mới nói đã làm mọi người biến sắc mặt.

Vu Tô Nhạc bật thốt:

- Vì giành lại địa bàn Ôn Nhạc huyện mà Vu gia ta vất vả gây dựng hơn mười năm, sao có thể vì chuyện này mà từ bỏ, trong phút chốc tan tành hết?

- Đúng vậy! Nhị thúc, tuyệt đối không thể bỏ địa bàn Ôn Nhạc huyện!

Một nam nhân ngồi bên cạnh Vu Tô Nhạc gật gù phụ họa:

- Đại ca vì đợi đến ngày này mà giấu tên giấu tuổi suốt mấy năm rồi cuộc đi tới cục trưởng phân cục, trong đó nếm trải bao nhiêu chua xót, sao có thể dễ dàng từ bỏ?

Lão nhân trợn trừng mắt nói:

- Các người kiên nhẫn nghe ta nói hết câu!

Mấy người rụt vùi, cười giả lả gật đầu ý bảo lão nhân nói tiếp.

- Con đường thứ hai, nhường bốn thị trấn cho người kia, Vu gia ta chỉ chiếm địa bàn còn lại, hai bên không xâm phạm lẫn nhau!

Lão nhân thần nhiên nói:

- Nếu đã nhịn như vậy mà người kia vẫn không chịu thì Vu gia ta không phải ăn chay! Cùng lắm liều cá chết lưới rách, nhìn xem người cười cuối cùng là Vu gia ta hay người bí ẩn kia!

- Nhị thúc, còn đường thứ ba là . . .?

Lão nhân vuốt râu:

- Con đường thứ ba, cũng là nguy hiểm nhất.

Lão nhân chậm rãi nói:

- Phái một đội vào sông bạc bốn thị trấn, kinh doanh trước. Nếu người kia không rục rịch gì nói lên hẳn không quan tâm chúng ta mở sông bạc trong bốn trấn. Nếu có hành động thì . . .

Lão nhân không nói tiếp nhưng đám người đều hiểu. Nếu có rục rịch thì những người vào Bảo Kinh Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, Diên Đăng Trấn sẽ thành quân tốt thí. Vu gia sẽ không vì một nhóm nhỏ mà ngay mặt xung đột với người bí ẩn kia.

Nhưng xem tình hình trước mắt, tuy con đường thứ ba mạo hiểm lại là cách tốt để tìm tòi trước khi hành động. Chỉ cần chọn ra một số người bình thường gai mắt đưa vào bốn thị trấn . . .

Rất nhanh đám người thuận lợi thống nhất ý kiến.

Gia chủ Vu gia luôn im lặng bỗng chốc mở miệng nói:

- Vậy làm theo ý nhóm nghị thúc đi, mỗi người trở về chọn ra một nhóm người đi vào Bảo Kinh Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, Diên Đăng Trấn thăm dò phản ứng của đối phương. Tan đi, Vu Tô Nhạc ở lại.

Mọi người đồng thanh kêu lên:

- Vâng thưa phụ thân / đại bá!

Đám người đứng dậy rời khỏi phòng khách, còn lại ba người Vu Tô Nhạc, nghị thúc, gia chủ Vu gia. Ba người gương mặt nhìn nhau, Vu Tô Nhạc không biết tại sao phụ thân kêu gã ở lại?

Gia chủ Vu gia nhìn cháu Vu Tô Nhạc khó hiểu, cười khê:

- Thấy lạ tại sao ta muốn giữ người lại đứng không?

Biểu tình gia chủ Vu gia nặng nề nói:

- Từ hơn mười năm trước Lục gia xuất hiện Lục Vĩnh Huy thì Vu gia từng bước suy sụp trong Ôn Nhạc huyện, cho đến cuối cùng Lục gia kinh doanh Ôn Nhạc huyện chặt chẽ không kẽ hở, người ngoài không cách nào nhúng tay vào. Người cũng đã trải qua chuyện này.

Vu Tô Nhạc gật gù đồng ý:

- Ừm!

Vu Tô Nhạc trải qua thời kỳ Vu gia liên tục thua trận, ấn tượng khắc sâu.

Gia chủ Vu gia kheo mắt nói:

- Người cũng biết nếu Lục gia không có Lục Vĩnh Huy thì tuyệt đối không đấu lại Vu gia chúng ta.

Gia chủ Vu gia trầm giọng nói:

- Từ nay về sau ta sắp xếp người đi khắp nơi sưu tầm để tìm ra nhân vật giống Lục Vĩnh Huy. Trời không phụ người có lòng, ba ngày trước có người chủ động đến tìm ta.

* * *

Diệp Dương Thành vừa lái xe vừa mỉm cười nói với Diệp Cảnh Long ngồi ở ghế phó lái:

- Cảm giác không tệ đúng không?

- Lần này tâm nguyện của ta đều hoàn thành hết.

Mua nhà, mua xe, Diệp Dương Thành bỗng nhiên cảm thấy thế giới đẹp làm sao.

Diệp Cảnh Long rất hưng phấn nhưng vẻ mặt hơi tiếc nuối:

- Tại sao mau chiếc này?

Diệp Cảnh Long mở miệng hỏi:

- Chiếc xe đua mới rồi rất oách, giá cả không chênh lệch bao nhiêu.

Diệp Dương Thành cười mắng:

- Nhãi ranh, người nghĩ ta mua xe chơi sao?

Diệp Dương Thành tiếp tục bảo:

- Qua một thời gian ngắn ta sẽ đi Hồng Hải Trấn tìm cửa hàng, cố gắng giải quyết cửa hàng mới thật nhanh. Máy hôm nữa người cũng đi trường học báo danh, tranh thủ lúc này chơi được cứ chơi, đi trường học thì không tự do.

Diệp Cảnh Long nhướn mày nói:

- Ai nói!?

Diệp Cảnh Long rất là vênh vào bảo:

- Nhìn xem, không đi đại học nên ca không biết. Đại học rất nhẹ nhàng, ca ca của bạn học ta nói mỗi ngày ở trong trường ăn ngủ chơi game.

- Sau đó?

Diệp Cảnh Long lúng túng trả lời:

- Năm ngoái nợ khóa một đồng, bị trường học đuổi.

Diệp Dương Thành cảm nín nhìn trời:

- . . .

Chiếc xe Diệp Dương Thành mới mua là loại Curls Octavia bình thường, không gian trong xe rộng rãi, thoải mái. Trong loại xe cỡ trung thì Curls Octavia rất khá, giá rẻ. Diệp Dương Thành bỏ ra mười lăm vạn chín ngàn mua Curls Octavia, giờ treo giấy phép tạm thời, hôm nào hần rảnh rồi cần đi làm lại giấy tờ.

Điều này không ảnh hưởng tâm tình lái xe của Diệp Dương Thành, hần hát nghêu ngao, vui vẻ chạy từ từ về nhà. Bây giờ tâm tình Diệp Dương Thành rất hưng phấn, ảo tưởng nhiều năm trong một đêm hoàn thành. Mau nhà, mua xe, hai tầng đá to trước kia luôn đè nặng lòng Diệp Dương Thành trong phút chốc biến mất.

Vỏ ngoài bạc kim có chút sang trọng, tuy không bằng xe hơi xa hoa nhưng lái xe gia đình đã đủ.

Xe đậu bên đường cái trước cửa nhà, Diệp Dương Thành cầm chìa khóa xe bước xuống. Diệp Dương Thành mở cửa sau dắt Nhung Cầu xuống, sờ cầm đánh giá chiếc xe mới mua, đáy lòng hân hoan khó tả.

Tựa như mỗi người mua được thứ mình khao khát mơ ước, tâm tình kích động sẽ kéo dài nhiều ngày mới giảm bớt. Dù thứ mua được không là tốt nhất nhưng ít ra hoàn thành tâm nguyện đựng không?

Phụ mẫu thấy Diệp Cảnh Long, Diệp Dương Thành bước xuống xe, hai người chờ mòn mỏi vội chạy ra đón, tò mò vòng quanh chiếc xe.

- Là chiếc này sao?

Hiếm khi phụ thân Diệp Hải Trung khen ngợi:

- Không tệ, rất dễ nhìn.

Nghe phụ thân khen, Diệp Dương Thành cười cười không đáp. Diệp Dương Thành không trông chờ nghe Diệp Hải Trung nói ra mấy lời bình luận chuyên nghiệp, chỉ một câu dễ nhìn là đã quá đủ.

Gia đình bốn người đứng quanh xe nói cười, hề có người quen đi ngang qua là Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương mắt lấp lánh nhìn người ta, mãi khi nào đối phương tò mò đứng lại hỏi han.

- A! Nhà người mua xe?

Khi ấy mẫu thân Ngô Ngọc Phương sẽ đứng trước mặt phụ thân Diệp Hải Trung, giọng điệu tự hào nói:

- Đúng vậy! Con cả sắp đi Hồng Hải Trấn mở tiệm mới, không có chiếc xe đi thì không tiện.

Bình thường những người hỏi sẽ khen như nhĩ tử giỏi giang vân vân, thỏa mãn cảm giác thành tựu của phụ mẫu Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành khoanh tay trước ngực, mỉm cười nhìn biểu hiện trẻ con của Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương. Đã lâu Diệp Dương Thành không trông thấy nụ cười vui vẻ của phụ mẫu. Cảm giác thành tựu của nam nhân có rất nhiều mặt, người nhà công nhận là một nhân tố máu chốt nhất.

Lúc này đây Diệp Dương Thành cảm thấy hân miến cường xem như một nửa người thành đạt. Xem tình hình hiện nay, không bao lâu Diệp Dương Thành sẽ hoàn thành một nửa còn thiếu.

Diệp Dương Thành không có nhiều mong mỏi thân phận ngoài sáng của mình, nhưng không có nghĩa là hân nắm chặt thứ vốn có mãi. Con người dù gì phải có dự vọng mới có động lực đi tới. Mua nhà, mua xe rồi, tâm nguyện hoàn thành, ý tưởng mới lại nảy lên. Khi nào mua một khối đất ngoại ô xây căn biệt thự nhỏ? Diệp Dương Thành đắm chiêu suy nghĩ vấn đề này.

Diệp Dương Thành cứ nghĩ phụ mẫu kiêu ngạo trước cửa nhà rồi thôi, ai ngờ mẫu thân Ngô Ngọc Phương vùng tay nói:

- Buổi chiều giao tiệm cho Tuệ Tuệ, chúng ta đi nhà bà ngoại người thăm bà ngoại!

Diệp Dương Thành gãi mũi, trả lời:

- Ha ha, được.

Thật sự chỉ đi thăm bà ngoại sao? Chưa chắc.

151. Chương 151: Không Sợ Này.

Nhi tử nhà mình thành đạt, làm phụ mẫu luôn thích khoe khoang trước mặt họ hàng bằng hữu, đây là chuyện thường ở huyện. Huống chi nhìn Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương cười toe toét, Diệp Dương Thành không nở từ chối. Diệp Dương Thành bắt đầu đi cùng phụ mẫu, đệ đệ Diệp Cảnh Long dắt theo Nhung Cầu lái xe đi nhà bà ngoại.

Như Diệp Dương Thành dự đoán, xe mới tới nơi Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương liền đẩy cửa xuống xe. Chốc lát sau thân thích, bạn bè tụ tập lại.

Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương tỏ vẻ khiêm tốn nhưng thật ra là khoe khoang với mọi người:

- Dương Thành nhà ta hôm nay mua nhà mới, còn mau xe mới. Tối nay mọi người cùng nhau ăn bữa cơm đạm bạc coi như chúc mừng thăng tiến đi.

Đến đây thì tin tức Diệp Dương Thành mở tiệm kiếm tiền đã có nghiệm chứng thực tế. Diệp Dương Thành vui vẻ bị người ta xem như là tay làm ăn nhỏ có chút thành tựu. Số tiền trong tay Diệp Dương Thành không thể gặp ánh sáng, sau khi tẩy trắng hân chẳng những ỉnh dùng, còn muốn để người ta biết đây là tiền hân kiếm được.

Chỉ có như vậy Diệp Dương Thành mới liên tục lấy tiền ra, từng bước một cải thiện điều kiện gia đình, các mặt có điều cần. Diệp Dương Thành thích nghe người ta khen mình, mặt dù thành công chỉ là cái vỏ ngoài.

Ồn ào mãi đến chín giờ tối Diệp Dương Thành lê bước rã rời đi cửa tiệm, ủy lạo qua loa rồi kiểm kê sổ sách, mang theo số tiền buôn bán hai cửa tiệm trong ngày về nhà. Diệp Dương Thành định nói chuyện với Vương Tuệ Tuệ, bắt đầu dĩ hân đang không khỏe đành gác lại sau.

Diệp Dương Thành về nhà, vào phòng mình. Diệp Dương Thành quen tay ném ba lô lên giường, hân kêu Triệu Dung Dung ngồi xuống bên cạnh, vùng tay lên. Linh châu như súng bắn mấy bay vào môi anh đào của Triệu Dung Dung.

Chốc lát sau hơn một trăm viên linh châu vào miệng Triệu Dung Dung, môi hồng khép lại, biểu tình vừa mừng vừa sợ. Diệp Dương Thành nhìn phản ứng của Triệu Dung Dung, hân đứng lúc ngừng rót linh lực.

Diệp Dương Thành vội hỏi:

- Đủ chưa?

Triệu Dung Dung nuốt trọn viên linh châu cuối cùng, gật mạnh đầu:

- Vâng thưa chủ nhân!

Triệu Dung Dung định nói gì thì bỗng luồng sáng trắng mờ lung bắn ra từ trán nàng. Cột sáng trắng bay ra 20cm bỗng khựng lại, nhanh chóng biến thành hình trứng vịt bao phủ Triệu Dung Dung.

Diệp Dương Thành ngừng rót linh lực, vội xem xét số linh lực còn sót lại.

- Tổ cha nó, lại là một ngàn hai trăm điểm linh lực!

Diệp Dương Thành lú lười nhìn mình chỉ còn lại một vạn năm trăm sáu mươi điểm, tiêu hao linh lực quá dữ.

May mắn có nữ nhân kia đưa tặng hơn một vạn điểm, không thì Diệp Dương Thành có tài sản kếch sù đến mấy cũng tiêu hết sạch.

Diệp Dương Thành để lại hơn một vạn điểm linh lực, hẳn không định tiêu hao gì nhiều thêm. Ít nhiều gì giữ chút của cải, lỡ xảy ra tình huống đột ngột còn có đường ứng đối.

Khóe mắt Diệp Dương Thành liếc hướng Vương Minh Kỳ lộ vẻ khao khát, hẳn ngần ngại. Một lát sau Diệp Dương Thành thở dài. Thôi kệ, mặc cho khi còn sống Vương Minh Kỳ thế nào thì bây giờ tất cả là thuộc hạ trung thành của Diệp Dương Thành, nặng bên này nhẹ bên kia không sao, có thần quyền trấn thì hẳn không sợ gã tạo phản. Nhưng làm như vậy thì không ahy.

Lòng Diệp Dương Thành máy động, lại lấy ra năm mươi một viên linh châu gạt đầu ra hiệu Vương Minh Kỳ bước tới trước mặt mình. Biểu tình Vương Minh Kỳ kích động đến gần, Diệp Dương Thành bắn từng viên linh châu vào miệng gã.

- Có thành công hay không phải xem cơ duyên của người.

Hiếm khi Diệp Dương Thành nói ra một câu thâm ảo, kết quả cuối cùng làm Vương Minh Kỳ buồn rầu rũ rũ. Vương Minh Kỳ cũng nuốt năm mươi một viên linh châu, điều dưỡng xong năng lực dị hóa thuận lợi lên S giai nhưng đẳng cấp linh phó thì không hề thăng cấp. Vương Minh Kỳ vẫn kẹt lại linh phó, không chạm được đến ngưỡng cửa linh thị.

Diệp Dương Thành nhìn phản ứng của Vương Minh Kỳ, hẳn thâm suy đoán:

- Hay là dị nhân chuyển thành linh phó chỉ có thể tăng cao đẳng cấp dị hóa, không thể nâng đẳng cấp linh phó?

Phỏng đoán này cần có thời gian kiểm chứng, Diệp Dương Thành thở dài vỗ vai Vương Minh Kỳ, ánh mắt an ủi gã. Diệp Dương Thành không biết hẳn tùy ý hành động lại làm Vương Minh Kỳ hết sức cảm động suýt quỳ xuống.

Đẳng cấp thần quyền nghiêm ngặt, người bề trên có quyền to sinh sát kẻ dưới tay. Dưới thần tôn đều là con kiến.

- Chúc mừng Triệu Dung Dung, linh thị dưới tay người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách thành công thăng cấp linh phó tam giai, linh sử. Linh sử có quyền lực như linh thị, trong khu vực người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách quản lý có năng lực câu thông tâm linh với người sở hữu Cửu Tiêu thần cách. Có thần quyền của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách gia cố, linh sử có thể rời khỏi khu vực quản lý 200km, có thể đại biểu người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách sử dụng một phần thần quyền trong khu vực quản lý, trừng ác dương thiện.

- Linh sử?

Tim Diệp Dương Thành đập nhanh, tâm linh câu thông?

Trong đầu Diệp Dương Thành bỗng vang lên tiếng cười của Triệu Dung Dung:

- Hì hì, chủ nhân, bây giờ Dung Dung là linh sử!

Lần đầu tiên Diệp Dương Thành tiếp xúc loại chuyện này, hẳn ngần ngại giây lát sau thâm nghĩ:

- Có nghe ta nói không?

Triệu Dung Dung cười tủm tỉm trả lời:

- Đường nhiên được, Dung Dung có thể nghe thấy chủ nhân nói.

Diệp Dương Thành ngược đầu nhìn ánh sáng trắng ót lên Triệu Dung Dung thánh khiết như tiên nữ, lòng thầm vui mừng. Năng lực của nha đầu này càng lúc càng mạnh.

Diệp Dương Thành không chủ động lên tiếng thì Triệu Dung Dung không thể biết trong lòng hắn nghĩ gì, vậy là giữa Diệp Dương Thành và Triệu Dung Dung có thêm một cách giao lưu. Quan trọng nhất, trong nhiều tình huống Triệu Dung Dung có thể thuận lợi mệnh lệnh của Diệp Dương Thành cho Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi nghe.

Khi ánh sáng trắng bao phủ người Triệu Dung Dung dần tán đi, Vương Minh Kỳ cung kính đứng một bên bỗng chốc quỳ xuống, người dán sát mặt đất.

Wang Mingqi cung kính nói:

- Linh phó Vương Minh Kỳ thỉnh an linh sử đại nhân.

Triệu Dung Dung mỉm cười nói:

- Đứng dậy đi.

Triệu Dung Dung cho cảm giác như tắm gió xuân, tiên nữ thánh khiết cao cao tại thượng. Diệp Dương Thành có cảm giác như thế.

Wang Mingqi cực kỳ biết điều tự động ra khỏi phòng. Diệp Dương Thành đang định nói gì thì thấy Triệu Dung Dung vung tay lên, một luồng sáng mờ lung xẹt qua, căn phòng tràn ngập hương thơm thấm lòng người. Đường cái bên dưới không còn tiếng xe cộ ồn ã.

Bên tai Diệp Dương Thành nghe tiếng nhạc nhẹ nhàng. Triệu Dung Dung chậm rãi đứng dậy, quần áo đổi thành vải trắng nửa trong suốt, thân hình yêu kiều lúc ẩn lúc hiện trước mặt Diệp Dương Thành.

- Chủ nhân, Dung Dung muốn . . .

Diệp Dương Thành bị Triệu Dung Dung mê hoặc điên đảo thần hồn, cũng may trong lòng nàng mãi mãi chỉ có mình hắn. Nếu đổi lại nữ nhân ô nhiễm ý không chừng Diệp Dương Thành đã thành con quỷ phong lưu dưới hoa mẫu đơn.

Mây mưa qua đi, Diệp Dương Thành mệt rũ rời nằm trên giường, Triệu Dung Dung thì tự giác nằm gối lên ngực hắn. Ngón tay Triệu Dung Dung vẽ vòng tròn trên ngực Diệp Dương Thành.

Lúc này Triệu Dung Dung như chim nhỏ nép vào người hạc một thê tử nhỏ, nhưng . . .

Triệu Dung Dung ngồi dậy, hai tay chống cằm:

- Chủ nhân.

Triệu Dung Dung nghiêng đầu nhìn Diệp Dương Thành, nói:

- Dung Dung có một câu muốn hỏi chủ nhân.

- Cái gì?

Diệp Dương Thành híp mắt lại, hắn mệt chỉ muốn ngủ.

- Dung Dung không có khả năng sinh dục.

Về mặt Triệu Dung Dung nghiêm túc nói:

- Chủ nhân có thể tìm bạn gái không?

- A!

Diệp Dương Thành mới nhắm mắt bỗng chốc mở ra, ngồi bật dậy.

Diệp Dương Thành ra vẻ bức bối hỏi:

- Ta tìm bạn gái làm gì?

Triệu Dung Dung không sợ vẻ mặt Diệp Dương Thành hung dữ:

- Chủ nhân cũng phải có gia đình của mình.

Triệu Dung Dung tiếp tục bảo:

- Dung Dung là linh thể, được ở bên cạnh chủ nhân thì Dung Dung đã rất thỏa mãn. Nhưng Dung Dung không thể gặp người, chỉ có thể ẩn thân theo bên chủ nhân, không giúp gì nhiều. Dung Dung cảm thấy chủ nhân nên tìm một người bạn gái, một bạn gái có máu có thịt.

Diệp Dương Thành ôm tâm tình vui đùa nhìn Triệu Dung Dung, mở miệng hỏi:

- Thế thì nàng cảm thấy ta nên tìm loại nào?

- Dung Dung có thể dọn dẹp phòng, giặt quần áo, nấu cơm, tắm rửa cho chủ nhân . . .

Triệu Dung Dung ngẫm nghĩ, nói:

- Cho nên chủ nhân tìm một người có thể giúp đỡ việc buôn bán, ví dụ . . . Như . . .

Triệu Dung Dung ngập ngừng không nói nên lời.

Diệp Dương Thành nhìn Triệu Dung Dung, lòng máy động hỏi:

- Có phải nàng đã tìm sẵn người cho ta?

Triệu Dung Dung kinh ngạc nói:

- A?

Gò má Triệu Dung Dung hây hồng:

- Làm gì có . . .

- Không có?

Diệp Dương Thành nhìn thấu Triệu Dung Dung hốt hoảng, cười gian hỏi:

- Mau khai thật đi, nàng nhìn trúng ai?

Triệu Dung Dung bối rối hơn, vội lắc đầu phủ nhận:

- Dung Dung không có!

Nhưng Diệp Dương Thành không tin lời Triệu Dung Dung, cũng không muốn dùng thần quyền buộc nàng nói thật.

Diệp Dương Thành nghiêng răng đe Triệu Dung Dung xuống giường, uy hiếp:

- Khai mau, không thì . . .

Triệu Dung Dung cương quyết không nói, mím chặt môi:

- Đã bảo không là không.

Chẳng những vậy, Triệu Dung Dung còn vươn tay bắt lấy cái kái của Diệp Dương Thành.

Triệu Dung Dung khiêu khích:

- Dung Dung không sợ.

Trời không có mắt! Triệu Dung Dung quá to gan.

Lòng Diệp Dương Thành đau như dao cắt, thân dưới thì chà cở hùng hổ tiến lên:

- Cho nàng không sợ này!

- Ừ a . . .

152. Chương 152: Nữ Nhân Này Không Đơn Giản.

Biểu diễn xong vở hài kịch, Triệu Dung Dung ngậm miệng không nhắc chuyện tìm bạn gái cho Diệp Dương Thành. Thật ra bên cạnh có Triệu Dung Dung, một nữ nhân dịu dàng đáng yêu, rầm rập nghe lời mình là Diệp Dương Thành đã hết sức vừa lòng. Đặc biệt Triệu Dung Dung trải qua ba đợt thăng cấp, nàng như đoá sen trôi lên mặt nước, đẹp đến nỗi Diệp Dương Thành muốn nhào lên cắn một miếng.

Nhưng đôi khi phải đối diện với hiện thực.

Như Triệu Dung Dung lo lắng, nàng chỉ là linh thể, tuy có thể làm chuyện vợ chồng với Diệp Dương Thành nhưng nàng không thể sinh con đẻ cái cho hắn. Chẳng lẽ kêu Diệp Dương Thành tuyệt hậu sao? Triệu Dung Dung sốt ruột giục Diệp Dương Thành kiếm bạn gái là vì một nguyên nhân.

Đó là hai lần thăng đẳng cấp linh phó khiến Triệu Dung Dung hiểu rõ nhiều chuyện, mơ hồ cảm nhận hơi thở khiến nàng sợ.

Triệu Dung Dung nhìn bộ dạng Diệp Dương Thành khó chịu đành gác chuyện sang một bên, sau này từ từ tác hợp.

Đêm đó trong đầu Diệp Dương Thành lặp đi lặp lại lời Triệu Dung Dung thúc giục, hắn tò mò suy đoán nàng tìm bạn gái cho hắn là ai? Chẳng lẽ là Vương Tuệ Tuệ hay nhân viên nữ khác trong tiệm?

Trong đầu Diệp Dương Thành toàn suy nghĩ vấn đề này khiến sáng sớm hắn thức dậy tinh thần uể oải. Một tháng qua dưỡng thành thói quen sẽ không thay đổi trong một đêm, Diệp Dương Thành xuống giường như mọi khi.

Triệu Dung Dung hầu hạ Diệp Dương Thành mặc đồ, hắn vào phòng vệ sinh rửa mặt đánh răng, tiện tay tháo vòng cổ chó treo trên cửa xuống, lại lên lầu dắt Nhung Cầu. Triệu Dung Dung đi cùng Diệp Dương Thành đến bên ghềnh đá dòng suối Kinh.

Nhìn Nhung Cầu chạy chồm phía trước, Diệp Dương Thành chợt nhớ đến Lưu Tuyết Oánh. Diệp Dương Thành trợn to mắt kéo lại Triệu Dung Dung nhảy nhót, vỗ tay bên cạnh mình.

Biểu tình Diệp Dương Thành kỳ lạ nói:

- Này Dung Dung . . .

Triệu Dung Dung giật mình, biểu tình khó hiểu hỏi:

- A?

Diệp Dương Thành chắc chắn nói:

- Nàng định tìm bạn gái cho ta có phải là Lưu Tuyết Oánh lần trước chọc nàng khóc sướt mướt không?

Tính toán nhỏ nhất của Triệu Dung Dung làm sao qua mắt Diệp Dương Thành được?

Quả nhiên, nghe Diệp Dương Thành nhắc đến tên Lưu Tuyết Oánh thì Triệu Dung Dung biến sắc mặt, cố gắng bình tĩnh cảm xúc. Ánh mắt Diệp Dương Thành gắt gao theo dõi làm Triệu Dung Dung không chịu nổi chột dạ, cúi đầu khẽ ừ nhỏ hơn tiếng muỗi kêu.

Diệp Dương Thành nhìn phản ứng của Triệu Dung Dung, vỗ trán nói:

- Trời ơi đất hỡi, ta và nàng ấy sao có thể . . .

Diệp Dương Thành đang định bác bỏ suy nghĩ không thực tế của Triệu Dung Dung, ai ngờ sau lưng có tiếng thiếu nữ trong trẻo vang lên.

- Người đang nói chuyện với ai vậy?

Giọng nói đó làm Diệp Dương Thành cứng người.

Diệp Dương Thành ho khan:

- Khụ khụ, thì sáng sớm ta dắt Nhung Cầu ra tản bộ.

Diệp Dương Thành nghiêng đầu cười với chủ nhân thanh âm:

- Thuận tiện luyện giọng, nàng không biết là lắm bầm với không khí có thể tăng khả năng dùng từ ngữ sao?
- A? Phải không?

Hôm nay Lưu Tuyết Oánh mặc váy trắng tinh, không có kiểu dáng kỳ lạ quái đản mà đẹp tự nhiên. Lưu Tuyết Oánh nghe Diệp Dương Thành nói nhảm không lộ vẻ kỳ lạ, cũng không hỏi sâu hơn đề tài này.

Lưu Tuyết Oánh có tâm sự, nàng cười gượng, đổi đề tài:

- Mỗi ngày người đều dắt Nhung Cầu tới đây đi dạo?
- Đúng vậy! Đã hơn một tháng.

Diệp Dương Thành quay đầu trông Triệu Dung Dung cười khúc khích.

Diệp Dương Thành duỗi eo nói:

- Dắt nó chạy bộ, con người cũng có thể hoạt động tay chân.

Diệp Dương Thành mỉm cười, nghiêng đầu nhìn Lưu Tuyết Oánh đứng bên cạnh mình, hỏi:

- Còn nàng? Sao hôm nay bỗng nhiên muốn đi dạo?
- Đang chạy bộ đây.

Nhung Cầu là chiếc cầu nối cho Diệp Dương Thành và Lưu Tuyết Oánh, hơn một tháng nay hai người không cứng nhắc như ban đầu gặp mặt.

Lưu Tuyết Oánh nói:

- Không như người là nam nhân mà chỉ biết dắt chó đi dạo.
- A? Ừm . . .

Diệp Dương Thành không ngờ hôm nay Lưu Tuyết Oánh nói giống với mình, hắn chưa lấy lại tinh thần. Dáng vẻ ngốc nghếch của Diệp Dương Thành làm Lưu Tuyết Oánh muốn cười nhưng cố nén.

Nhưng khoảng lặng này khiến hai người không biết nên nói gì thêm, không khí hơi nặng nề. Diệp Dương Thành và Lưu Tuyết Oánh đều có tâm sự, hai người đứng bên dòng suối suy nghĩ lung tung.

Diệp Dương Thành quên mất Triệu Dung Dung, có cơ hội tốt như vậy còn lâu nàng mới bỏ qua. Triệu Dung Dung dùng thi pháp gọi Nhung Cầu chạy gần đó lại, mắt đầy ý cười vươn tay ngọc chỉ hướng Lưu Tuyết Oánh đứng cạnh dòng suối.

- A!

Tiếng hét thất thanh đánh thức Diệp Dương Thành thần thờ, hắn bản năng vươn tay kéo lại Lưu Tuyết Oánh suýt trượt chân té suối. Không ngờ Diệp Dương Thành cũng bị trượt chân.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

hai người cùng té xuống suối. Diệp Dương Thành còn đỡ, ít ra hắn biết bơi nên nổi được. Lưu Tuyết Oánh không biết bơi, nàng vùng vẫy đập nước, hét chói tai.

- Bớt tốn sức đi.

Diệp Dương Thành bắt đắc dĩ nói:

- Chỗ này là bên dòng suối, nước chưa tới đầu gối nàng.

Lưu Tuyết Oánh từ cơn sợ hãi lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn quả nhìn nửa người dưới ở trong nước. Gò má nóng ran, Lưu Tuyết Oánh không hét nữa.

Diệp Dương Thành tiến lên một bước kéo Lưu Tuyết Oánh dậy, nghiêng đầu trông Triệu Dung Dung cảnh cáo. Ai ngờ Triệu Dung Dung không sợ, còn làm mặt quỷ, bộ dáng đắc ý, không còn vẻ thánh khiết ưu đã đêm hôm qua.

Đối với Triệu Dung Dung làm hành động này Diệp Dương Thành đành cười khổ, lòng thầm quyết tâm:

- Đừng vội kiêu ngạo, đêm nay vắng người thì nàng sẽ biết tay ta!

Tháng tám không khí còn oi bức, tuy lúc này là sáng sớm nhưng bị ướt người sẽ không thấy quá lạnh. Diệp Dương Thành dìu Lưu Tuyết Oánh lên bờ, hẩn trừng Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành mắng Nhung Cầu:

- Quậy quá!

Triệu Dung Dung đứng cạnh Nhung Cầu thè lưỡi cười khúc khích. Nhung Cầu thì sợ sệt nằm sấp dưới đất rên rỉ như đang khóc kể không phải nó sai, là Triệu Dung Dung kêu nó làm.

Thấy bộ dạng Nhung Cầu sợ hãi thì Lưu Tuyết Oánh rất đau lòng, ngăn Diệp Dương Thành lại:

- Không sao, người đừng mắng nó.

Nhung Cầu cười nói:

- Đã lâu ta không chạm vào nước suối Kinh, nhớ hồi nhỏ ta hay bắt cá bên dòng suối, bây giờ lớn lên không còn nghịch như thế.

Diệp Dương Thành đồng cảm gật gù:

- Đúng vậy! Lớn lên, trưởng thành, không làm được chuyện con nít nữa.

Diệp Dương Thành cảm thán rằng:

- Chớp mắt đã hơn hai mươi tuổi, nhớ lúc nhỏ . . .

Đề tài dần nhiều lên, hai người nói chuyện vui lúc bé, chuyện thú vị khi đi học.

Dần dần gần cách động lại thời cấp 3 biến mất, Lưu Tuyết Oánh không kiềm được hỏi vấn đề nàng quan tâm nhất cũng khiến Diệp Dương Thành ngáy người.

- Lão Diệp, hai cửa tiệm của người thật sự đang kiếm lời sao?

* * *

Bảy giờ sáng, Trần Thiếu Thanh mới đến đồn công an.

- Trần sở trưởng, đã lâu không gặp!

Trần Thiếu Thanh chưa kịp vào văn phòng thì sau lưng vang lên giọng nữ dịu dàng hỏi:

- Gần đây Trần sở trưởng có khỏe không?

Trần Thiếu Thanh ngáy người, quay đầu nhìn nữ nhân, mặt nở nụ cười.

Trần Thiếu Thanh gật đầu, hỏi:

- Cũng khỏe, Đàm tiểu thư tìm ta có chuyện gì sao?

Mắt Đàm Ly Ly đưa làn thu ba:

- Không có việc thì không thể tìm Trần sở trưởng sao?

Giọng Đàm Ly Ly càng nhẹ nhàng hỏi:

- Hay Đàm Ly Ly chê ta lớn tuổi?

Trần Thiếu Thanh lắc đầu ngay:

- Làm gì có!

Trần Thiếu Thanh không nói dối, tuy Đàm Ly Ly lớn tuổi hơn gã nhiều nhưng đang trong thời kỳ rực rỡ nhất của nữ nhân, muốn vóc dáng có dáng, muốn khuôn mặt có mặt, nhìn ngang nhìn dọc hết sức quyến rũ. Nam nhân bình thường sẽ không nói Đàm Ly Ly lớn tuổi!

- Ha ha, Trần sở trường thật khéo nói.

Đàm Ly Ly mỉm cười nói:

- Không mời ta đi vào ngồi sao?

Trần Thiếu Thanh bưng tỉnh, giả bộ giật mình nói:

- À à, suýt quên.

Trong lòng Trần Thiếu Thanh thầm nâng cảnh giác, nữ nhân này không đơn giản.

Mới gặp mặt chưa nói vài câu bắt giác Trần Thiếu Thanh đã bị Đàm Ly Ly nắm mũi dẫn đi.

Hai người ngồi xuống sofa phòng làm việc.

Trần Thiếu Thanh rót hai ly nước lọc, cười nói với Đàm Ly Ly:

- Nếu Đàm tiểu thư có chuyện gì xin cứ nói thẳng, nơi này không có người ngoài.

Mắt Đàm Ly Ly sáng lên:

- Hì hì, Trần sở trường thật thẳng thắn.

Trần Thiếu Thanh nói một câu không có người ngoài gạt bỏ băn khoăn của Đàm Ly Ly, nàng cười duyên.

Đàm Ly Ly chậm rãi kéo dây khóa túi xách, nhìn Trần Thiếu Thanh, mỉm cười nói:

- Nếu Trần sở trường đã thẳng thắn như thế thì ta cũng không vòng vo làm gì.

Khóa kéo mở ra, thứ trong bao lộ ra. Đàm Ly Ly lấy một xấp tiền giấy đỏ rực, dày khoảng 12cm ra đặt xuống bàn trước mặt Trần Thiếu Thanh.

Mắt Đàm Ly Ly chứa ý cười nhìn Trần Thiếu Thanh lộ vẻ ngạc nhiên, cười duyên nói:

- Hôm nay bên công ty phái người đến, đây là hoa hồng tháng này công ty chuẩn bị cho Trần sở trường. Xin Trần sở trường đừng từ chối, sau này còn cần Trần sở trường bảo bọc nhiều hơn.

Trần Thiếu Thanh không chú ý thấy một góc bao, nơi màu sắc khá đậm có cái lỗ nhỏ, trong lỗ hồng lấp lóe ánh sáng.

153. Chương 153: Còn Cường Hơn Cả Lục Gia.

* * *

Về mặt Diệp Dương Thành khẳng định gặt đầu, nói:

- Dương nhiên là kiếm tiền!

Diệp Dương Thành bổ sung thêm:

- Không thì nàng nghĩ ta gốc? Làm gì có chuyện mở tiệm không kiếm tiền?

Lưu Tuyết Oánh cũng có suy nghĩ của mình:

- Vậy tại sao người để giá thấp như thế?

Lưu Tuyết Oánh trầm ngâm nói:

- Ta trong cửa tiệm của người nửa ngày, ghi lại giá mấy bộ đồ. Tính theo giá tiệm người bán, trong chợ quần áo Lộ Kiều có đồ cùng kiểu dáng, chất lượng không bằng của người nhưng yết giá mắc hơn.

Diệp Dương Thành bình tĩnh lại:

- Ha ha ha ha ha ha! Đồ của ta là trực tiếp lấy từ xưởng.

Diệp Dương Thành cười trả lời:

- Nên dĩ nhiên là rẻ hơn bên Lộ Kiều nhiều. Ta không giấu gì nàng, ban đầu sau khi giảm giá, lời mỗi bộ đồ chỉ có từ ba mươi đến năm mươi phần trăm, tương đương giá sỉ.

Lưu Tuyết Oánh lộ vẻ hiểu ra:

- Hèn chi . . .

Lưu Tuyết Oánh gật đầu, nói:

- Ta luôn thấy lạ tại sao quần áo ở tiệm người rẻ như thế, hóa ra là vậy.

Vì bắt đầu nói nhảm nên Diệp Dương Thành quyết định nói dối dữ hơn để hoàn toàn gạt bỏ nghi ngờ của Lưu Tuyết Oánh.

- Ha ha ha ha ha ha! Trường xướng may có quan hệ khá thân với ta, lấy giá thấp hơn khách hàng khác.

Diệp Dương Thành ngừng giây lát, nói tiếp:

- Nhưng hơn mười ngày trước ta đã điều chỉnh giá lại, bây giờ lợi nhuận bình thường cỡ sáu mươi, bảy mươi phần trăm. Dù vậy nhưng so với tiệm khác hở chút là hai, ba trăm phần trăm thì rẻ rất nhiều, ít lãi bán nhiều.

Lưu Tuyết Oánh đắm chiêu gạt gù:

- À . . .

Lưu Tuyết Oánh mỉm cười với Diệp Dương Thành:

- Thế tạm như vậy đi, thời gian cũng không còn sớm, ta phải về thay đồ, chút nữa mở tiệm làm ăn.

Diệp Dương Thành cười trả lời:

- Ha ha, ừm.

Lưu Tuyết Oánh xoay người, ma xui quỷ khiến Diệp Dương Thành nói một câu:

- Hay giữa trưa qua đây ăn cơm chung? Ta thấy nàng mỗi ngày có một mình cũng buồn.

Lưu Tuyết Oánh dừng bước lại, quay đầu nhìn biểu tình nghiêm túc của Diệp Dương Thành, cuối cùng nàng lắc đầu từ chối ý tốt.

- Thôi, một mình cũng tốt.

Khó khăn lắm Diệp Dương Thành mới đưa ra lời mời nhưng bị Lưu Tuyết Oánh hờ hững từ chối, hấn liếc Triệu Dung Dung đứng bên cạnh cười nắc nẻ, mất hết mặt mũi.

Diệp Dương Thành cười khan:

- Khụ khụ, cũng tốt, cũng tốt.

Lưu Tuyết Oánh đi xa, mặt Diệp Dương Thành không còn nụ cười, xụ mặt trông Triệu Dung Dung.

Diệp Dương Thành răn:

- Sau này không cho quậy như vậy nữa biết không?

Triệu Dung Dung thề lưởi:

- Hì hì, chủ nhân tức giận sao?

Triệu Dung Dung nghiêng đầu nhỏ đánh giá Diệp Dương Thành, bỗng hỏi:

- Chủ nhân giận Dung Dung vì Lưu Tuyết Oánh?

Diệp Dương Thành căm nín nhìn trời:

- . . .

Diệp Dương Thành xoay người đi đường Triều Dương, bỏ lại một mình Triệu Dung Dung đứng cười run rẩy, không có chút bộ dáng người hầu nên có.

Diệp Dương Thành đến cửa tiệm thấy đã mở từ lâu, Vương Tuệ Tuệ đang bận rộn bên trong. Thân hình mập mạp của Vương Tuệ Tuệ trở nên đáng yêu trong mắt Diệp Dương Thành, nàng thật là chăm chỉ chuyên nghiệp.

Ai ngờ Vương Tuệ Tuệ thấy Diệp Dương Thành nhấc chân đi vào liền nói một câu khiến hấn suýt trượt chân đập đầu vào khung cửa.

- Lão Diệp, ta muốn xin phép nghỉ buổi sáng.

- Mẫu thân của ta kêu ta buổi sáng đi coi mắt, phải nghỉ tới trưa.

Diệp Dương Thành ngạc nhiên nhìn Vương Tuệ Tuệ, hấn nghĩ mình nghe lộn:

- Nàng nói . . . Xin phép đi làm gì?

- Mẫu thân kêu ta đi coi mắt.

Vương Tuệ Tuệ không hề rụt rè, phóng khoáng mở miệng nói:

- Sắp xếp cho ta gặp mặt ba người trong buổi sáng. Lệnh của mẫu thân khó cãi nên đành xin phép.

Diệp Dương Thành làm bộ dạng câm nín:

- Xiu!

Diệp Dương Thành nhìn Vương Tuệ Tuệ, hỏi:

- Năm nay nàng cùng tuổi với ta đúng không? Mới hơn hai mươi mà coi mắt gì?

- Hi hi, mẫu thân của ta bảo nhân lúc còn sớm quyết định hôn nhân, đợi thêm hai năm ta lại mập lên thì khó gả đi.

Diệp Dương Thành rất thích tâm tình sáng sủa của Vương Tuệ Tuệ, nàng tự chọc mình:

- Mẫu thân còn nói nếu vừa mắt nhau thì kêu nhà trai đưa sính lễ ngay, đính hôn trước để tránh sau này đối phương đổi ý. Thế nào? Mẫu thân của ta giỏi hơn mẫu thân người nhiều đúng không?

Diệp Dương Thành dở khóc dở cười liếc Vương Tuệ Tuệ, gật đầu, nói:

- Vốn định bàn chuyện với nàng, nếu nàng đã bận thì làm trước đi. Buổi chiều có đến không?

Vương Tuệ Tuệ ngẫm nghĩ, gật đầu khẳng định:

- Theo kinh nghiệm coi mắt nhiều năm của bản cô nương, con trai bình thường gặp ta xong sẽ nhận điện thoại rồi mượn cớ chuẩn đi. Không có gì bất ngờ xảy ra khoảng giữa trưa là về tiệm được.

- . . .

Diệp Dương Thành không biết nên nói cái gì, cười cười gật đầu. Đúng là một thiếu nữ kiên cường.

Vương Tuệ Tuệ rời đi, chuyện còn lại chỉ dựa vào một mình Diệp Dương Thành làm. Khi dọn dẹp quầy Diệp Dương Thành chợt nghĩ đến đoạn đối thoại hôm nay với Triệu Dung Dung, hấn có chút dao động. Nếu có một thiếu nữ hợp mắt, lại biết buồn bán thay cho hấn thì . . .

Diệp Dương Thành gật gù, buồn cười lắm lắm:

- Ài, con người luôn ích kỷ.

Tám giờ sáng, nhân viên lục tục đến làm, mở màn một ngày mới.

Sòng bạc Lục gia để trống hơn một tháng lại trở nên náo nhiệt.

- Đưa lên trên, đúng đúng, lên chút nữa. Được rồi được rồi, ngay chỗ đó!

Hơn ba mươi người ulla vào sông bạc. Một nam nhân trung niên chỉ huy trang trí sông bạc. Từ chiều bạc đến bài, từng món đồ được vận chuyển từ ngoài ngõ nhỏ vào trong.

Chín giờ sáng bận rộn mãi đến một giờ trưa, sông bạc hỗn độn đầy tổ bụi được dọn dẹp sạch sẽ. Một số vật trang sức được gắn lên, thoạt trông rất mắt mắt.

Lầu một vẫn là nơi tụ tập dân chơi rong, dùng tiền. Lầu hai là nơi cho người có tiền, dùng thẻ đánh bạc.

Nam nhân trung niên kiểm tra từ trên xuống dưới từng cái một, chấp hai tay sau lưng đi vòng quanh. Ba mươi mấy nhân viên tụ tập lại xếp thành ba hàng đứng trước mặt nam nhân trung niên.

Nam nhân trung niên to giọng vang vọng trong đại sảnh lầu một:

- Chín giờ sáng mai sông bạc chính thức mở cửa kinh doanh. Các người đều là tinh anh từ sông bạc khác điều động đến đây, tất cả hết sức nâng cao tinh thần cho ta! Ngày mai là ngày khai trương đầu tiên của sông bạc Vu gia, nếu ai dám làm lỗi gì thì . . . Hừ, chờ gia pháp đi! Đã hiểu chưa?

Các nhân viên sông bạc lớn giọng đồng thanh kêu lên:

- Đã hiểu!

Nam nhân trung niên nói tinh anh . . . Nếu bọn họ thật sự là tinh anh thì đã không bị điều động tới đây.

Nam nhân trung niên vừa lòng gật đầu, phát tay:

- Tan đi, làm quen hoàn cảnh.

Nam nhân trung niên quay đầu nói với một nam nhân ba mươi tuổi đứng cạnh mình:

- A Uy, bên đồn công an đưa tới danh sách con bạc người đã xem chưa?

Nam nhân được gọi là A Uy gật đầu, khom người cung kính nói:

- Vâng, đã xem rồi.

- Vậy người theo địa chỉ ghi trong đó đưa tin sông bạc khai trương.

Nam nhân trung niên hằm hừ nói:

- Hễ ai nhận được thiệp mời mà ngày mai không đến sông bạc thì mai sau sẽ tính sổ!

A Uy gật đầu, nói:

- Vâng thưa Siêu ca!

A Uy xoay người đi sắp xếp chuyện mời con bạc đến cửa.

Mỗi lần sông bạc đổi chủ nhân đối với con bạc không có chút ý nghĩa, bọn họ chỉ muốn một nơi an toàn đánh bạc chứ không phải đến vì lão bản của sông bạc.

Cho nên sông bạc mới mở, càng long trọng thì càng có sức hấp dẫn con bạc. Thử nghĩ đi, một sông bạc vốn nên giấu trong bóng tối lại công khai tuyên truyền trên đường và không bị sờ gáy, có ai nghi ngờ sự an toàn của sông bạc?

Nghĩ đến đây nam nhân trung niên được A Uy gọi là Siêu ca ngoắc một thanh niên tới.

Nam nhân trung niên dặn dò:

- Người đi tìm hai đội múa lân, ba đội hoa cổ, bắt đầu từ tám giờ sáng mai biểu diễn trên đường cái ngoài hẻm.

Sông bạc muốn hoạt động quang minh chính đại phải chào hỏi vị sếp lớn trước. Siêu ca không ngốc, gã dặn dò hoạt động sáng mai xong đi vào văn phòng, bấm số điện thoại sở trưởng đồn công an, Trần Thiệu Thanh.

Tự giới thiệu, khách sáo giả dối một phen sau đó Siêu ca nêu yêu cầu:

- Trần sở trưởng, người cũng biết lên bên chúng ta mới kahi trương cần có chút hoạt động trợ hứng. Sáng mai ta kêu vài đội múa lân, đội hoa cổ hoạt động trên đường Nam Môn. Mong khi đó Trần sở trưởng phải vài hiệp cách đến trông chừng, sau khi hoàn thành thì . . .

Siêu ca mỉm cười cúp máy, thấy xung quanh vắng lặng thì sờ cằm đắc ý nói:

- Ai bảo Lưu Manh Siêu ta đây không có khiếu làm đại ca? Các người hãy mở to mắt chó ra nhìn kỹ!

Trần Thiếu Thanh đặt điện thoại xuống, nhúu chặt mày lẩm bẩm:

- Cuồng hơn cả Lục gia!

Nét mặt Trần Thiếu Thanh u sầu một lúc sau chuyển sang vẻ không biết làm sao.

Lấy tiền của người, tiêu tai thay người. Huống chi con cả Vu gia, Vu Tô Nhạc là cấp trên của Trần Thiếu Thanh. Đến hôm nay dù Trần Thiếu Thanh không muốn nhưng gã chỉ có thể chọn đồng mưu với sông bạc Vu gia. Thường một quan tham bắt đầu từ lần đầu tiên lấy món tiền không nên lấy.

Nhưng Trần Thiếu Thanh khác với đám quan tham ở chỗ bên cạnh gã có Diệp Dương Thành đứng canh. Hoặc nên nói trong suy nghĩ của Trần Thiếu Thanh thì người đứng sau gã là Ngự Long chân quân ảo ảnh.

Trần Thiếu Thanh kêu đội trưởng đội hiệp cảnh Vương Triều Quân đến dặn dò chuyện sáng mai:

- Triều Quân, người vào văn phòng của ta một lúc.

154. Chương 154: Đây Là Tập Tục Ở Đâu Ra.

Diệp Dương Thành dắt Nhung Cầu, đứng trước cửa nhà nói với mẫu thân Ngô Ngọc Phương:

- Hôm nay đi chợ đồ nội thất mau ít đồ dùng, ta sẽ dọn qua qua đó ở hai ngày.

- Thuận tiện mau mấy thứ cho nó, chừa một gian phòng cho nó. Nuôi trên sân thượng nhà chúng ta lâu dài thì không ổn.

- Đứa nhỏ này, nuôi con chó to như thế trong nhà không ngại hôi?

Ngô Ngọc Phương cười nói:

- Dọn đi ở hai ngày cũng được, dù sao mới mua nhà thiếu hơi người, nhưng không thể thường xuyên qua đó ở, nhà chúng ta còn chưa ở riêng!

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Mẫu thân cứ yên tâm.

Diệp Dương Thành gật gù:

- Chỉ ở bên đó vài ngày và sắp xếp chỗ ở cho Nhung Cầu, để phụ thân đừng thấy nó lại phiền. Sau này một tuần ngụ hai ngày, còn lại ở trong nhà.

Ngô Ngọc Phương không có ý kiến:

- Vậy được rồi, người đi đi.

Dù sao nhi tử đã lớn, có suy nghĩ của mình. Làm phụ mẫu lúc nên buông tay thì không thể bắt chặt, Ngô Ngọc Phương đã nhìn thấu điều này.

Diệp Dương Thành từ biệt mẫu thân, hấn dắt Nhung Cầu đi hướng đường Triều Dương. Trong đầu Diệp Dương Thành suy nghĩ hôm nay nên mua những thứ gì, tiếp đó thuê vài người giúp việc tạm thời dọn dẹp căn hộ, nhìn mát mắt một chút.

Vấn đề chỗ ở cho Nhung Cầu thì Diệp Dương Thành không lo nghĩ nhiều. Căn hộ là ba phòng ngủ một phòng khách. Gian phòng phía tây nhỏ một chút, vừa lúc làm nơi ở cho Nhung Cầu. Huống chi Diệp Dương Thành dùng thần quyền điều khiển, dạo này Nhung Cầu biết lúc mắc thì đi buồng vệ sinh ngồi, vấn đề vệ sinh không đáng lo.

Diệp Dương Thành dắt Nhung Cầu tản bộ đi tới cửa tiệm, thấy Vương Tuệ Tuệ bận rộn trong tiệm.

Diệp Dương Thành trêu nàng:

- Bạn học Vương Tuệ Tuệ, ngày hôm qua nàng cho ta leo cây.

Vương Tuệ Tuệ đang dọn quầy ngạc nhiên ngược lên:

- A?

Mặt Vương Tuệ Tuệ đỏ rực:

- Chuyện đó . . .

Diệp Dương Thành mỉm cười đi vào tiệm, thấy bộ dạng xấu hổ rục rè của Vương Tuệ Tuệ thì lòng máy động.

- Thành công?

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Vương Tuệ Tuệ do dự giây lát rồi gật đầu.

Vương Tuệ Tuệ buồn bực nói:

- Hợp mắt rồi nhưng tiếc rằng người ta ngại ai đó quá to, muốn giảm béo . . .

Vương Tuệ Tuệ trả lời làm Diệp Dương Thành cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Diệp Dương Thành thở hổn hển:

- Ai kia quá to là bởi vì miệng cứ nhai, ha ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Vương Tuệ Tuệ không hề thấy xấu hổ:

- Cho nên ta bắt đầu giảm cân.

Vương Tuệ Tuệ cười nói:

- Hôm nay mẫu thân và phụ thân ta đi nhà trai quyết định ngày đính hôn. Lão Diệp, rất có thể sau này ta không ở lại Bảo Kinh Trấn nữa.

Diệp Dương Thành vốn định chọc Vương Tuệ Tuệ mấy câu nghe xong ngậy người:

- A?

Diệp Dương Thành phản xạ hỏi:

- Nếu không ở Bảo Kinh Trấn thì nàng đi đâu?

- Ài, người nói xem có tình cờ không? Nhà trai là bạn học cấp 2 cũ của ta.

Vương Tuệ Tuệ khẽ thở dài:

- Hắn không thi lên cấp 3 mà đi Hồng Hải Trấn làm học việc trong xưởng đúc, bây giờ đã năm, sáu năm. Trung bình tiền lương hơn hai ngàn khối, chết sống kéo ta đi theo.

- . . .

Diệp Dương Thành chưa đi xem mắt nên không hiểu nổi tâm lý hai bên nhà trai nhà gái. Nhưng nếu là bạn học chung trường cấp 2 vậy ít ra có đề tài, có nền móng tình cảm, tốt hơn là nam nhân chưa từng gặp mặt, hoàn toàn không hiểu biết đối phương.

Nhưng đi Hồng Hải Trấn làm việc?

Mắt Diệp Dương Thành sáng lên, ngoắc Vương Tuệ Tuệ:

- Nào, ngồi xuống đây, vừa lúc ta có chuyện muốn bàn với nàng.

Vương Tuệ Tuệ khó khăn lắm rên sất khi còn nóng xin từ chức, không ngờ Diệp Dương Thành chẳng trả lời trả vốn.

- Có chuyện gì?

Vương Tuệ Tuệ khó hiểu tới trước mặt Diệp Dương Thành, kéo ghế ngồi xuống.

- Tức là ít hôm nữa nàng và bạn học cấp dao ia đính hôn, rồi cùng hấn đi Hồng Hải Trấn làm việc?

Diệp Dương Thành chăm chú từ ngữ hỏi:

- Có suy tính sẽ làm gì chưa?

- Qua đó rồi chọn đại công việc.

Vương Tuệ Tuệ hiện thực nói:

- Lão Diệp cũng biết là với điều kiện như ta con trai bình thường không lọt vào mắt. Khó khăn lắm gặp bạn học cấp 2, trước kia quan hệ không tệ, ta không muốn bỏ lỡ, cho nên . . .

Diệp Dương Thành nghe hiểu cay đắng trong lời nói của Vương Tuệ Tuệ, hấn thềm thở dài.

Diệp Dương Thành lắc đầu, nói:

- Không không không, ta không có ý đó.

Diệp Dương Thành bổ sung thêm:

- Ý của ta là nếu nàng qua bên kia còn cần tìm việc thì chẳng bằng tiếp tục làm việc với ta.

Vương Tuệ Tuệ ngây ra:

- A?

Vương Tuệ Tuệ không hiểu ý Diệp Dương Thành, nàng không biết tin hấn định mở cửa hàng trong Hồng Hải Trấn, không ai nói cho nàng biết.

Diệp Dương Thành thấy Vương Tuệ Tuệ khó hiểu, cười nói:

- Hai ngày nữa ta sẽ đi Hồng Hải Trấn tìm cửa hàng.

Diệp Dương Thành giải thích rằng:

- Bên Bảo Kinh Trấn đã đến cực hạn, ta tính mở cửa hàng trong Hồng Hải Trấn. Nếu buôn bán tốt thì sẽ mở thêm vài tiệm, vừa vặn nàng ở trong tiệm làm một, hai tháng, trước kia có làm nghề này. Nếu nàng muốn thì ta sẽ điều nàng đến Hồng Hải Trấn, trông cửa tiệm giúp ta. Có được không?

Vương Tuệ Tuệ khá thông minh, nghe Diệp Dương Thành hỏi lập tức gật đầu, nói:

- Tất nhiên là được.

Vương Tuệ Tuệ hiểu trông chừng một hoặc mấy cửa hàng giúp Diệp Dương Thành mặc dù mệt nhưng hấn sẽ không bạc đãi nàng.

Huống chỉ qua một đoạn thời gian dài quen thuộc, Vương Tuệ Tuệ hiểu biết đại khái tính cách của Diệp Dương Thành. Chỉ cần Vương Tuệ Tuệ nghiêm túc làm việc thì Diệp Dương Thành sẽ không khắt khe lương thưởng. Quan trọng nhất là Vương Tuệ Tuệ tốt nghiệp cấp 3, một thiếu nữ hơn hai mươi tuổi đi Hồng Hải Trấn sẽ chỉ tìm được mấy công tác như nhân viên bán hàng hoặc làm trong xưởng xí nghiệp, so sánh với làm quản lý tiệm đúng là cách biệt mười vạn tám ngàn dặm.

Diệp Dương Thành có lòng, Vương Tuệ Tuệ có ý, sáng sớm hai người không dọn dẹp đồ đạc mà ngồi trong tiệm bàn bạc kỹ sau khi Vương Tuệ Tuệ qua Hồng Hải Trấn cần làm gì.

Tuy Hồng Hải Trấn cách Bảo Kinh Trấn có mấy chục km, lái xe đi nửa canh giờ là tới nhưng dù sao chạy tới chạy lui rất rắc rối. Tạm thời Diệp Dương Thành không định rời khỏi Bảo Kinh Trấn vươn ra ngoài.

Cuối cùng quyết định giao cho Vương Tuệ Tuệ toàn quyền lo cửa tiệm mới mở ở Hồng Hải Trấn, mỗi cách một tuần Diệp Dương Thành sẽ đi qua xem sổ sách. Thứ hai vẫn do Diệp Dương Thành phụ trách nhập hàng quần áo, Vương Tuệ Tuệ chỉ lo bán đồ.

Mỗi ngày để lại tám ngàn khối tiền lẻ vốn lưu động trong tiệm, trừ tám ngàn bán lời ra, già trưa mười hai giờ Vương Tuệ Tuệ phải đi ngân hàng gửi số tiền kinh doanh một ngày vào tài khoản ngân hàng cho Diệp Dương Thành.

Những chuyện khác thì không cần bàn bạc nhiều, Vương Tuệ Tuệ có kinh nghiệm làm nghề này vài năm, Diệp Dương Thành khỏi lo trước lo sau.

Vấn đề lương thưởng cho Vương Tuệ Tuệ, tạm thời Diệp Dương Thành phát lương ba ngàn tám trăm ở Bảo Kinh Trấn, mỗi cuối năm cho bao lì xì thưởng. Chờ chuyện cửa tiệm đi vào quỹ đạo, Diệp Dương Thành hứa mỗi năm cho Vương Tuệ Tuệ nghỉ phép mười lăm ngày, đi ra ngoài du lịch hay hưởng tuần trăng mật gì đó với nam nhân của nàng thì tùy.

Diệp Dương Thành, Vương Tuệ Tuệ xác định đại khái từng việc. Khi hai người nhìn nhau cười, đứng dậy thì đã tám giờ sáng. Bất giác bọn họ nói chuyện hơn bốn mươi phút.

- Vậy tạm quyết định như thế đi, ngày mai ta tìm người viết hợp đồng.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Khi nào nàng đính hôn nhớ báo với ta một tiếng, ta tặng cho hai người một bao lì xì thật to.

Tâm tình Vương Tuệ Tuệ rất vui vẻ:

- Người không dặn thì ta cũng sẽ thông báo.

Vương Tuệ Tuệ cười tủm tỉm trả lời:

- Không làm thịt nhà tư bản như người thì đám nông dân chúng ta làm sao sống?

- A? Đang canh chừng ta sao?

Diệp Dương Thành cười to bảo:

- Không sao, có nhìn cũng không lấy được, của ta thì cuối cùng vẫn thuộc về ta.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Trong khi Diệp Dương Thành, Vương Tuệ Tuệ tán dóc trong tiệm, nhìn mấy nhân viên dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị kinh doanh thì trên đường cái bỗng vang tiếng trống rất là vui vẻ.

Diệp Dương Thành lấy làm lạ sờ mũi, tay dắt Nhung Cầu, tay kia cầm ly sữa đậu nành chậm chậm xoay người ra tiệm, nhìn hướng phát ra thanh âm. Một đoàn phụ nữ trung niên mặc đồ đỏ bắt mắt, quần áo thêu hoa văn hỉ khánh, lưng mỗi người treo một cái trống nhỏ. Bọn họ vỗ trống, nhảy nhót từ đầu đường Triều Dương đi hướng đường Nam Môn.

Về mặt Diệp Dương Thành khó hiểu hỏi:

- Chẳng lẽ nhà ai có đám tang?

Vì theo tập tục Bảo Kinh Trấn chỉ có nhà ai đám tang, khi đưa tang mới mời đội hoa cổ gỗ trống đưa tro cốt người chết lên núi chôn. Lúc này sáng sớm tinh mơ, không đưa tang chứ làm gì?

Nhưng không thấy đội đưa ma.

Trong khi Diệp Dương Thành không hiểu ra sao, đội hoa cổ vừa đi lại có tiếng ồn khác. Tiếng chiêng, trống, tiếng pháo nổ rình rang.

Trong phút chốc người trên đường Triều Dương bị tiếng ồn đánh thức, mở cửa sổ nhìn xuống. Mọi người rất tò mò, nhưng không ai chửi um sùm vì bị quấy rầy giấc ngủ.

Diệp Dương Thành nhìn kỹ hướng phát ra thanh âm, là đội múa lân đang khua chiêng gõ trống nhảy múa vòng quanh năm con sư tử. Đằng trước năm con sư tử có một người giơ gậy inox, phần chóp cố định một quả cầu nhiều màu tỏa sáng.

Diệp Dương Thành nhìn ‘việc lạ’ đến đây thì vẻ mặt kinh ngạc hỏi:

- Đưa ma mà mời vũ sư . . . Tập tục ở đâu ra?

155. Chương 155: Nếu Không Phiền Hãi Ở Lại.

Trong khi Diệp Dương Thành khó hiểu nhìn đội múa lân thì các vũ sư đã đến gần cửa tiệm, ngừng lại cách Diệp Dương Thành chưa tới năm thước. Một con sư tử nhảy lên, miệng phun ra băng - Rôn có mười chữ to lấp lánh sắc vàng.

[Chúc mừng sông bạc Hưng Khẩu khai trương đại cát.]

Nhìn đến đây Diệp Dương Thành ngây ra. Sông . . . Sông bạc khai trương?

Diệp Dương Thành chửi thầm:

- Cha nó, quá kiêu ngạo.

Một sông bạc khai trương vốn không nên phô trương ra ngoài, nhưng sông bạc Hưng Khẩu này chẳng những khai trương rầm rộ, còn mời đội hoa cổ, đội múa lân tuyên truyền ngay trên đường.

Nói ngắn gọn một câu: To gan không giới hạn.

Diệp Dương Thành đứng trước cửa tiệm nhìn đội múa lân gõ chiêng trống, ồn ào đi qua đường Triều Dương vào đường Nam Môn. Diệp Dương Thành do dự một lúc sau đi theo đội múa lân, mãi khi hẳn đứng trước sông bạc Hưng Khẩu, tức là chỗ cũ của sông bạc Lục gia.

Lúc này đường bên ngoài hẻm đã tụ tập ba đội hoa cổ, hai đội múa lân đang biểu diễn hết sức náo nhiệt, thanh thế kinh người.

Diệp Dương Thành chú ý thấy sông bạc làm hoạt động khai trương còn có đội hiệp cảnh đến giữ trật tự. Diệp Dương Thành chú ý nhìn, phát hiện nơi này không chỉ có những hiệp cảnh mặc đồng phục cảnh sát giữ trật tự, có một số nam nhân mặc đồ thường đi qua đi lại trong đám đông.

Khi bọn họ thấy có ai cầm di động, camera, DV, các loại công cụ quay phim là sẽ nháy mắt, cả đám xông lên giật đồ xóa sạch nội dung quay chụp. Chưa xong, người thu hình nhẹ thì bị tát tai, nặng thì bị đánh hội đồng nằm dài dưới đất.

Vênh váo không biên giới.

Diệp Dương Thành đứng trong đám đông xem mấy phút, nhìn ba, bốn thanh niên vì dùng di động quay phim bị người sông bạc đánh tới tấp.

- Tổ cha nó, chỗ này là địa bàn của ta!

Lòng Diệp Dương Thành bốc cháy lửa giận:

- Đây không phải nơi cho các người kiêu căng như thế!

Nhưng Diệp Dương Thành không xúc động trừng trị sông bạc Hưng Khẩu mới mở này ngay. Diệp Dương Thành kiên nhẫn đứng trong đám người, hẳn cần xác định rõ cuộc sông bạc Hưng Khẩu có thể vênh váo đến mức nào.

Đội hoa cổ, đội múa lân biểu diễn rầm rộ gần một tiếng. Bây giờ là chín giờ sáng. Đang lúc Diệp Dương Thành mất kiên nhẫn định rời đi thì thấy tám nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, ăn mặc mát mẻ nối đuôi nhau ra khỏi con hẻm nhỏ. Các nàng xếp hàng ngang, một nam nhân trung niên tay kẹp điếu xì gà, mặc đồ tây màu trắng đi ra.

Nam nhân trung niên đứng giữa tám nữ nhân, tức là đầu ngõ, mặt cười tươi, hai tay chấp vào nhau chào mọi người.

Nam nhân trung niên mở miệng nói:

- Nhờ ơn mọi người xem trọng, Hưng Khẩu giải trí thành hôm nay khai trương, mong các vị nơi đây sau này giúp đỡ cho.

Diệp Dương Thành lặng lẽ rời khỏi đám đông, xoay người đi về tiệm đường Triều Dương của mình.

Nam nhân trung niên tiếp tục nói một đồng lời khách sáo rác rưởi, cố gắng tuyên truyền tin sông bạc Hưng Khẩu khai trương vào tai hơn một nửa người Bảo Kinh Trấn. Chỉ có như vậy sông bạc Hưng Khẩu mới tiền vô ào ào, thịnh vượng phồn vinh.

Nam nhân trung niên không hay biết có một sát tinh đã chú ý sông bạc Hưng Khẩu.

Chín giờ sáng, canh giờ đến, pháo tre pháo bông chuẩn bị sẵn bị đốt kêu ù ù ù ù. Tiên khói lửa rộn ràng truyền khắp Bảo Kinh Trấn, sông bạc Hưng Khẩu chính thức khai trương.

Một đoàn con bạc ngày hôm qua nhận được thiệp mời chen chúc ủa đến. Sông bạc vắng lặng hơn một tháng lần nữa nghênh đón giây phút ồn ào tiếng người, nhưng không biết cảnh tượng rộn ràng này sẽ kéo dài bao lâu?

Đến giữa trưa mười hai giờ, trong sông bạc có cung cấp cơm trưa phong phú, tặng rượu và thuốc lá miễn phí. Đám con bạc cười toe. Lưu Manh Siêu cũng cười, bước đầu đã tạo dựng thanh thế, giờ chỉ cần ngồi chờ thu tiền mỗi tay.

Diệp Dương Thành nhận được điện thoại của Dương Đằng Phi, hấn buông chén đĩa xuống, cầm di động ra cửa tiệm. Đến con hẻm nhỏ gần đó, Diệp Dương Thành ấn nút nghe, đặt ống nghe bên tai.

- Có chuyện gì?

Đầu dây bên kia Dương Đằng Phi cung kính chào hỏi:

- Chủ nhân có khỏe không?

Dương Đằng Phi nói tiếp:

- Chủ nhân, khu Long Khẩu, Hưng Khẩu xã đoàn Ung Gia huyện bắt đầu từ ngày hôm qua đã kéo nhiều người vào Ôn Nhạc huyện cư trú. Bắt đầu từ buổi sáng các thị trấn trong Ôn Nhạc huyện như Bảo Kinh Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, Bảo Kinh Trấn, Hồng Hải Trấn, Diên Đăng Trấn, Hồng Liễu Trấn, Đại Giang Trấn, Vinh Phù Trấn vân vân lục tục khai trương sông bạc.

Diệp Dương Thành nhú mày nói:

- Ta biết chuyện này rồi.

Diệp Dương Thành hỏi tiếp:

- Người hiểu rõ bao nhiêu?

- Chủ nhân không biết là bây giờ lão bộc đang cùng con cả Vu gia, Vu Tô Nhạc hợp tác tham ô.

Dương Đằng Phi cười tủm tỉm mở miệng nói:

- Vì lấy được niềm tin của lão bộc, Vu Tô Nhạc không chỉ hối lộ ba trăm vạn còn nói ra một ít kế hoạch của Vu gia, muốn lão bộc thiên vị một chút, giúp đỡ Vu gia cầm rế trong Ôn Nhạc huyện.

Nói đến đây Dương Đằng Phi tạm dừng giây lát, tiếp tục bảo:

- Theo lão bộc hiểu biết thì lần này Vu gia không phát động tinh nhuệ mà triệu tập tay côn đồ sông bạc khu Long Khẩu, Ung Gia huyện để thăm dò.

- Thăm dò?

Diệp Dương Thành nhú mày hỏi:

- Thăm dò từ trên trời giáng xuống?

- Thăm dò phản ứng của chủ nhân.

Dương Đằng Phi mỉm cười nói:

- Năm xưa Vu gia bị Lục gia đuổi ra Ôn Nhạc huyện mất hết mặt mũi, ném đủ năng lực của dị nhân. Cho nên lần này Vu gia không làm liều mà triệu tập một số quân tốt tùy thời vứt bỏ đi vào Ôn Nhạc huyện thăm dò. Nếu chủ nhân có hành động gì thì tình thế Vu gia sẽ không bị tổn thất, càng không đến nỗi tổn thương nguyên khí dao động căn cơ.

Mắt Diệp Dương Thành sáng rực:

- Tức là nếu không có hành động gì thì tình thế Vu gia sẽ dốc hết sức vào Ôn Nhạc huyện?

Nếu đúng như vậy thì hẳn giàu to, kém nhất có thể tăng đẳng cấp thân cách lên ngũ giai.

Dương Đằng Phi phủ định suy đoán của Diệp Dương Thành:

- Không.

Dương Đằng Phi cung kính nói:

- Chủ nhân có điều không biết. Năm xưa tuy Lục gia trục xuất Vu gia, đánh chiếm địa bàn Ôn Nhạc huyện. Sau này Vu gia bám chặt khu Long Khẩu, Ung Gia huyện không ra khỏi hai địa bàn này nữa bước, nhưng Vu gia vẫn có nguy hiểm.

- Thật ra Vu gia chiếm địa bàn Ôn Nhạc huyện đã làm tổ chức khác bất mãn, nên Vu gia tuyệt đối không dốc hết lực lượng tinh nhuệ kéo vào Ôn Nhạc huyện. Trừ phi Vu gia chịu từ bỏ đại bản doanh khu Long Khẩu, Ung Gia huyện.

- Tức là cho dù thăm dò thì cũng lắm là Vu gia phải thêm tôm tép?

Diệp Dương Thành hơi thất vọng hỏi:

- Vậy giữ hẳn lại làm cái gì? Tối nay tiêu diệt!

Dương Đằng Phi cười nói:

- Ha ha, chủ nhân đừng vội.

Dương Đằng Phi tiếp tục bảo:

- Sáng sớm hôm nay khi Vu Tô Nhạc nói chuyện với ta có để lộ chút lá bài tẩy. Lão bộc càng nghĩ càng cảm thấy có thể Vu gia tìm dị nhân giúp đỡ, hay chủ nhân giữ lại đám quân tốt này, chờ lão bộc điều tra rõ ràng rồi tính?

Dương Đằng Phi từ một linh phó dần chuyển thành quân sư quạt mo bày mưu tính kế cho Diệp Dương Thành, là người duy nhất trong đám thuộc hạ của hắn. Diệp Dương Thành cực kỳ vừa lòng với Dương Đằng Phi.

Diệp Dương Thành nghe Dương Đằng Phi nói, hắn ngẫm nghĩ kỹ càng, cảm thấy chậm chút cũng không sao. Nếu bây giờ Diệp Dương Thành hành động khó tránh khỏi mất nhiều hơn được, lỡ Vu gia khủng hoảng bỏ địa bàn Ôn Nhạc huyện thì sao? Diệp Dương Thành biết đi đâu đòi mấy vạn công đức huyền diệu để thăng cấp?

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Bên người có phát hiện gì mới nhớ thông báo cho ta ngay.

Dương Đằng Phi cung kính nói:

- Lão bộc biết, xin chủ nhân yên tâm.

Dương Đằng Phi cúp máy.

Diệp Dương Thành cất điện thoại vào túi, hẩn nheo mắt nhìn hướng hai tòa nhà lầu giờ đã đổi tên sông bạc Hưng Khẩu, khẽ hừ.

Diệp Dương Thành quay về tiệm ăn cơm trưa, lái xe đi Châu Lộ Kiều bán vật dụng gia đình, một hơi mua hai chiếc giường lớn, ba bộ sofa, hai bàn trà, hai Lcd Tv hai mươi bốn inch và ba mươi lăm inch. Mấy món này đã ngốn hết sáu vạn khối tiền, Diệp Dương Thành toànm ua mấy món bình thường.

Diệp Dương Thành kêu cửa hàng chở mấy thứ này về Bảo Kinh Trấn, hẩn gọi điện thoại cho Diệp Cảnh Long dặn gã tìm mấy người giúp việc bán thời gian chờ đồ vật chuyển đến thì sắp đặt đâu ra đấy.

Diệp Dương Thành lái xe đi chợ buôn bán nhỏ ở Lộ Kiều, mua vật cần thiết trong sinh hoạt, không quên mua chăn nệm, đồ chơi bóng da cho Nhung Cầu.

Cả buổi chiều Diệp Dương Thànhv mua đồ lặt vặt, khi hẩn lái xe về Bảo Kinh Trấn đã là chàng vạng sáu giờ. Diệp Dương Thành về nhà thấy cửa khóa, không ai ở nhà.

- Lạ lùng, đã đi đâu?

Diệp Dương Thành đứng trước cửa nhà, biểu tình buồn bực. Bây giờ Diệp Dương Thành giao hết chuyện trong tiệm cho Vương Tuệ Tuệ lo, bình thường vào lúc này phụ mẫu đều ở nhà, tại sao hôm nay không có ai trở về? Dù dọn dẹp nhà mới cũng nên xong sớm.

Đang lúc Diệp Dương Thành khó hiểu thì di động trong túi reo chuông:

- A a . . . A nội yêu . . .

156. Chương 156: Cơn Giận Sấm Sét.

Giọng Diệp Cảnh Long từ lao điện thoại rõ ràng truyền vào tai Diệp Dương Thành:

- Ca. Mau qua bên nhà mới, đã làm đồ ăn xong rồi chỉ còn chờ ca!

Diệp Dương Thành buồn cười.

Diệp Dương Thành lái xe chạy hướng tiểu khu Ái Hà, khi hẩn đến nơi thì phụ thân Diệp Hải Trung đã uống ba chai bia.

Thấy Diệp Dương Thành mở cửa bước vào, Diệp Hải Trung ợ một cái nói:

- Đến rồi, uống . . . Uống hai ly với phụ thân.

Diệp Dương Thành buông thứ cầm trong tay xuống, thay dép mới mua bước tới bàn ăn, ngồi xuống.

- Phụ thân, sao tối nay vui như vậy?

Diệp Dương Thành mỉm cười hỏi:

- Bình thường phụ thân chỉ uống một bình.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, mẫu thân Ngô Ngọc Phương ngồi bên cạnh Diệp Hải Trung cười nói:

- Hôm nay nhận con gái nuôi nên hẩn vui quá.

- Người còn nhớ La thúc thúc không?

Diệp Dương Thành nhướn mày nói:

- La thúc thúc?

Diệp Dương Thành nhớ lại, một lúc sau nhớ ra La thúc thúc, gật đầu, hỏi:

- Là La thúc thúc, La Vinh Chí cùng phụ thân chơi từ nhỏ đến lớn?

- Đúng rồi, chính là hẩn!

Diệp Hải Trung ngửa đầu nốc một ly bia, vuốt bụng nói:

- Năm ngoái hần ly hôn với thê tử vì vấn đề nhà cửa, cưới một nữ nhân Long Tây Hương. Người đoán kết quả thế nào?

Nói đến đây phụ thân Diệp Hải Trung nhếch môi cười, Diệp Dương Thành chưa nói ra suy đoán gã đã bảo:

- Ha, lão già này thật giỏi, ly hôn với vợ trước hơn mười năm không được một mụn con. Kết quả chuyển này một lần trúng ngay, còn giấu ta lâu như vậy, sinh con xong mới báo cho biết. Là bé gái!

Diệp Dương Thành dở khóc dở cười hỏi:

- Sau đó phụ thân nhận bé gái đó làm con gái nuôi?

Thấy Diệp Hải Trung đang vui vẻ thì Diệp Dương Thành không tiện nói gì, phụ họa mấy câu, liên tục cụng ly với phụ thân.

La Vĩnh Chí cùng Diệp Hải Trung từ nhỏ lẫn bùn đến lớn, quan hệ giữa hai người cực kỳ thân mật. Ngày lễ ngày tết hai gia đình thường qua lại, tặng quà này nọ xem như tấm lòng.

Diệp Dương Thành nhớ năm trước của trước trước hần nhận ba trăm khối tiền mừng tuổi của La thúc thúc, hần vui vẻ cười toét miệng. Giờ nhớ lại quá khứ Diệp Dương Thành, hần mừng cho La thúc thúc. Tuy không sinh con trai nhưng bé gái cũng tốt.

Lớn tuổi được mụn con gái, chắc bây giờ La thúc thúc đang mở tiệc rình rang, cười to?

Trong ấn tượng của Diệp Dương Thành thì la thúc thúc xem như người thành đạt trong số bạn bè phụ thân Diệp Hải Trung quen biết. Nghe nói La Vĩnh Chí ở bên ngoài mở xưởng, có chút vốn nhưng vì làm ăn quanh năm suốt tháng bên ngoài, tình cảm với thê tử chậm rãi phai nhạt.

Không ai ngờ vợ trước của La Vĩnh Chí mê đồ đen, mới đầu chơi nhỏ, đua ngựa, tức là thuận gió đông đặt bên nào là bên khác thắng, thua tiền sạch túi. Một lần chơi vợ trước của La Vĩnh Chí chỉ thua ba, năm trăm khối tiền nhỏ.

Nhưng thời gian trôi qua, nàng càng cờ bạc càng đánh lớn, mãi đến có một lần nợ hơn một trăm vạn, bị người sòng bạc đòi nợ không có chỗ trốn sắp thất cổ tự tử. Nàng không gọi điện thoại cho La Vĩnh Chí mà lên viết giấy vợ với người sòng bạc bán nhà đi.

Khi La Vĩnh Chí ở bên ngoài làm ăn nghe tin chạy về thì không còn nhà nữa.

La Vĩnh Chí hết sức khuyên can không ăn thua, gã tức giận ly hôn với thê tử. Từ ngày La Vĩnh Chí ly hôn, đã nhiều năm Diệp Dương Thành không gặp lại gã. Không ngờ La Vĩnh Chí lặng lẽ sinh ra đứa con gái.

Đinh đoong!

Gia đình bốn người nói cười ăn cơm, bỗng có tiếng chuông cửa reo vang.

Diệp Dương Thành đặt chén đĩa xuống, cười nói:

- Để ta mở cửa.

Diệp Dương Thành đứng dậy đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo.

Diệp Dương Thành cười tươi mở cửa phòng, chào hỏi:

- La thúc, chúc mừng.

- Ha ha . . .

Nụ cười trên mặt La Vĩnh Chí đông lại, gã cười gượng:

- Là Dương Thành sao? Người còn nhớ La Thúc?

- Làm sao quên thúc được?

Diệp Dương Thành vừa cười vừa tránh đường:

- La thúc vào chơi.

Diệp Hải Trung nghe tiếng động ngoài cửa, đang tự rót tự uống bỗng chốc đứng dậy, vui mừng nói:

- Ủa? Lão La!

Diệp Hải Trung nghênh đón:

- Buổi chiều kêu người qua đây không chịu, giờ tự mình chạy tới. Ngọc Phương, mau đi làm hai món . . .

La Vĩnh Chí giơ tay ngăn Diệp Hải Trung lại:

- Không cần!

Nụ cười biến mất, La Vĩnh Chí khô khốc nói:

- Con mất rồi . . .

- . . .

Căn phòng tĩnh lặng nghe tiếng kim rơi.

- Người . . . Người nói gì?

Diệp Hải Trung trợn to mắt nói:

- Cái gì mới?

- Con, mất con rồi.

La Vĩnh Chí đã gần năm chục tuổi đầu nhưng lúc này không kiềm được rơi lệ:

- Đứa bé buổi chiều người đi thăm, Doanh Doanh, Doanh Doanh mất tích rồi.

- Đừng đừng đừng, khoan khóc, từ từ rồi nói!

Diệp Hải Trung uống năm chai bia lúc này bị tin tức La Vĩnh Chí mang lại hù giật nẩy mình, tỉnh táo khỏi men say.

Diệp Hải Trung vội hỏi:

- Mất tích khi nào? Lạc ở đâu? Đã báo cảnh sát chưa?

- Sau khi người đi khoảng một tiếng, lạc trong công viên Điền Áo Thôn.

La Vĩnh Chí nói:

- Lão Diệp, Doanh Doanh là con gái nuôi của người, không thể thấy chết không cứu!

- Đẹp đi, Diệp Hải Trung ta là loại người như thế sao?

Diệp Hải Trung tức giận hỏi:

- Ta hỏi người đã báo cảnh sát chưa?

- Báo rồi.

La Vĩnh Chí vội gạt đầu, nói:

- Nhưng vẫn không yên lòng. Buổi chiều người nói Dương Thành và sở trưởng đồn công an . . . Ta thật sự hết cách rồi. Người xem có thể nhờ Dương Thành nói với bằng hữu của hắn không? Doanh Doanh lần ứn ruột của ta!

Diệp Dương Thành luôn đứng một bên lắng nghe lúc này bước ra:

- La thúc có hình chụp Doanh Doanh không?

Diệp Dương Thành hỏi La Vĩnh Chí:

- Tốt nhất là chụp gần đây, mà em bé bao nhiêu tuổi?

- Vừa tròn hai tháng.

La Vĩnh Chí vừa trả lời Diệp Dương Thành vừa sờ soạng người mình, từ túi quần sau đút móc ra một tấm hình.

La Vĩnh Chí đưa cho Diệp Dương Thành, nói:

- Đây là hình mới chụp hai ngày trước.

Diệp Dương Thành cầm tấm hình, tập trung nhìn kỹ, đứa bé đúng là đáng yêu phần điêu ngọc mài. Diệp Dương Thành không rảnh ngắm nghía, hẩn nhìn lướt qua mặt mũi Doanh Doanh, nhớ kỹ cô bé.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Bé mất tích bao lâu rồi? Có ai thấy bị người nào ôm đi không?

- Mất tích đến bây giờ đã hai tiếng.

La Vĩnh Chí không dám chậm trễ, vội trả lời:

- Khi đó có một công nhân bảo vệ môi trường trong công viên nhìn thấy. Khi ấy . . . Có hai nữ nhân vùng ngoài ôm con nít đến bắt chuyện với thẩm thẩm của người. Nàng thích nói chuyện, khi đã nói là quên hết mọi thứ. Khi thẩm thẩm của người tỉnh táo lại thì con đã bị người ta ôm đi mất. Nàng vội vàng tìm con. Công nhân bảo vệ môi trường nói sau khi thẩm thẩm của người đứng dậy đi tìm con thì hai nữ nhân vùng ngoài ôm con nít cũng vội vã rời đi. Bấy hết sức bấy.

La Vĩnh Chí rất tức giận, vừa nói vừa giậm chân.

Diệp Dương Thành hiểu tâm tình của La Vĩnh Chí, trong lòng thầm đoán người bắt cóc Doanh Doanh và hai nữ nhân đến bắt chuyện là chung nhóm.

Diệp Dương Thành nghiêng rằng:

- Bọn buôn người đáng giận!

Diệp Dương Thành nói với La Vĩnh Chí:

- La thúc chờ ở đây đi, nếu không được thì ngủ tại chỗ này. Ta đi tìm bằng hữu ngay bây giờ, phải tìm Doanh Doanh về!

- Được . . . Được!

Hiện giờ Diệp Dương Thành là cọng cỏ cứu mạng La Vĩnh Chí, gã không rảnh từ chối hay khách sáo gì.

La Vĩnh Chí gật đầu, thúc giục:

- Mau đi đi.

Diệp Dương Thành gật đầu chào, ngắm nghĩ, dắt Nhung Cầu cùng xuống lầu.

Triệu Dung Dung đi theo bên Diệp Dương Thành.

Sau khi ra cửa tiểu khu Ái Hà, Triệu Dung Dung mở miệng nói:

- Chủ nhân, chút nữa tuyệt đối không tha cho bọn buôn người!

Diệp Dương Thành nheo mắt nói:

- Yên tâm, bọn chúng không thoát được.

Tia sáng lạnh thấu xương lóe qua con người Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành xem nhiều tin tức trên ti vi, các bài viết internet. Diệp Dương Thành ghét cay ghét đắng hai chữ buôn người, hận không thể đưa đám người này xuống suối vàng.

Bé trai khỏe mạnh bị bắt cóc còn đỡ, đa số sẽ bị bán cho người khác làm con nuôi. Mặc dù phụ mẫu ruột thịt đau đứt ruột nhưng đứa trẻ sẽ không bị ngược đãi gì nhiều, chỉ thay tên đổi họ thành con nhà người ta.

Nhưng bé gái, các bé trai bị tật bẩm sinh hoặc không bán được thì sao? Không đến lúc bắt đắ dĩ bọn buôn người sẽ không giết trẻ sơ sinh, nhưng đa số đứa bé không bán được sẽ bị bán cho đám cặn bã làm người ta hận không thể băm vằm ra nhiều mảnh, tuổi lớn chút sẽ bị đưa đi ăn xin ven đường.

Vì bảo đảm xác xuất ăn xin thành công, tranh thủ lòng thương hại của người qua đường, đám người cặn bã đó dùng thủ đoạn khiến người thần giận dữ, không đường cứu chữa.

Dùng a - Xít hủy mắt, ăn mòn da thịt, dùng búa chém hai tay hai chân. Các thủ đoạn khốn kiếp đó sử dụng trên người tẻ sơ sinh vô tội, từ nay lang thang đầu đường. Hơi chống đối bị ăn đập là nhẹ, có kẻ tàn ác chích kim, dùi tàn thuốc lá.

Diệp Dương Thành nghĩ đến kết cuộc thảm thương của các đứa bé sơ sinh bị bắt cóc trong tin thời sự trên ti vi là lửa giận lại bùng lên trong lòng hắn. Lần đầu tiên Diệp Dương Thành nổi giận sầm sét.

Bọn buôn người, chết cũng chẳng đáng tiếc.

157. Chương 157: Sư Tử Vô Thỏ Cũng Dốc Hết Sức.

Diệp Dương Thành rời khỏi tiểu khu Ái Hà trực tiếp đi đồn công an tìm Trần Thiếu Thanh, kể sơ tình huống của La Vĩnh Chí.

Trần Thiếu Thanh cười khổ nói:

- Ta đang bận sút đầu mề trán vì chuyện này đây.

Diệp Dương Thành giật mình kêu lên:

- Có chuyện gì?

Diệp Dương Thành vội hỏi:

- Xảy ra chuyện gì nữa?

- Bắt đầu từ chín giờ sáng hôm nay trong đồn nhận báo cú điện thoại báo cảnh sát đến bảy giờ, toàn là bị bắt cóc con.

Trần Thiếu Thanh xoa trán nói:

- Lúc trước ta có liên lạc với đồn công an Bạch Hà Trấn, Diên Đăng Trấn, Đại Giang Trấn. Không chỉ Bảo Kinh Trấn chúng ta mà mấy trấn khác hôm nay cũng có vụ con nít bị bắt cóc, nhưng mãi đến bây giờ không tìm ra được manh mối gì. Đám bắt cóc con nít này chắc chắn sau khi thành công đã chạy đường cao tốc, ta có liên lạc . . .

Diệp Dương Thành ngắt lời Trần Thiếu Thanh:

- Có khi nào chúng núp ở đâu đó chưa đi không?

Diệp Dương Thành nhíu mày nói:

- Nói theo lời ngươi thì đám buôn người này chắc chắn gây án chớp nhoáng, đông người. Hành động quy mô lớn như vậy sao có thể làm kiểu bắt một đứa liền đưa đi ngay.

Trần Thiếu Thanh sửng sốt:

- A?

Trần Thiếu Thanh vốc trán:

- Phải rồi, sao ta không nghĩ ra?

Nếu đã nghĩ thông điểm này, đầu óc Trần Thiếu Thanh nhanh chóng vận chuyển.

Trần Thiếu Thanh phân tích:

- Đặt giả thuyết sau khi chúng bắt cóc con nít sẽ có người tiếp ứng, muốn nhanh chóng đưa con nít đi thì không thể thiếu xe. Nhưng giả sử bọn họ không đưa đứa trẻ đi ngay, chờ bên chúng ta cho rằng con nít bị đưa đi, tập trung chú ý khu vực bên ngoài rồi bọn họ mới đưa con nít đi . . . Hừm, chắc chắn rồi, nhất định là như vậy.

Trần Thiếu Thanh lẩm bẩm rồi tự quyết định.

Trần Thiếu Thanh nói với Diệp Dương Thành:

- Người đi về nghỉ ngơi đi, ta liên lạc với cảnh sát các nơi ngay, sẽ kiểm tra những người ngoài đến làm công, chắc chắn sẽ cứu bọn nhỏ ra!

Diệp Dương Thành không có ý kiến gì, hẳn tìm Trần Thiếu Thanh chỉ cho có. Đúng vậy, Diệp Dương Thành đi cho có lệ.

Diệp Dương Thành thông qua Cửu Tiêu thần cách sớm điều tra rõ vị trí đứa trẻ, nhưng vì phòng ngừa vụ việc dính líu đến mình, hẳn cần ngụy trang. Lỡ ai điều tra hôm con nít mất tích, Diệp Dương Thành có tìm Trần Thiếu Thanh, lúc thảo luận với gã hẳn cố ý không đóng cửa.

Diệp Dương Thành luôn tin rằng chi tiết quyết định thắng thua, nguyên nhân hẳn tìm Trần Thiếu Thanh là vì dẫn dắt những ánh mắt nghi ngờ hẳn rời đi, cho bọn họ biết hẳn không có năng lực gì, khi có chuyện hẳn liền chạy đi tìm Trần Thiếu Thanh, sở trường đồn công an.

Một khi đám người này điều tra các dấu vết sẽ không còn nghi ngờ Diệp Dương Thành nữa, nếu hẳn có năng lực cứu con nít thì tại sao tìm đến Trần Thiếu Thanh đầu tiên?

Là nghe nhìn lẩn lộn hay lừa dối thì tùy mỗi người mỗi ý.

Diệp Dương Thành ra khỏi đồn công an, hẳn cố ý làm bộ làm tịch trước camera giám sát đặt ngay cổng. Bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi, giậm chân, vò đầu bứt tóc đúng tiêu chuẩn tức điên mà không biết biểu hiện làm sao.

Diệp Dương Thành làm bộ như chợt nhớ điều gì, dắt Nhung Cầu quay vào đồn công an, gõ cửa văn phòng Trần Thiếu Thanh.

Diệp Dương Thành kéo Nhung Cầu giao vào tay Trần Thiếu Thanh, nói:

- Suýt quên, Nhung Cầu không có năng lực gì nhưng ngửi mùi tìm đồ thì lợi hại hơn chó cảnh sát nhiều. Người hãy mang nó đi, có lẽ sẽ giúp ích cho người phá án.

Trần Thiếu Thanh không từ chối, biểu tình nặng nề gật đầu đồng ý.

Trần Thiếu Thanh vuốt đầu Nhung Cầu, nói:

- Nhung Cầu ơi Nhung Cầu, tối nay người tạm chia tay chủ nhân, chờ giúp ta bắt được đám cặn bã chết tiệt kia ta mời người ăn thịt bò!

Sắp đặt xong hết, Diệp Dương Thành yên tâm rời khỏi đồn công an quay về nhà. Diệp Dương Thành vào trong phòng khách an ủi La Vĩnh Chí vài câu, sau đó về phòng mình, đóng và khóa cửa lại.

- Minh Kỳ.

Vương Minh Kỳ lên tiếng:

- Có tiểu phó.

Vương Minh Kỳ đứng trước mặt Diệp Dương Thành, khom lưng, biểu tình cực kỳ cung kính.

Diệp Dương Thành hé môi:

- Người . . .

Diệp Dương Thành do dự giây lát, lắc đầu, nói:

- Thôi, không có gì giao cho người, tối hôm nay ta tự mình ra tay.

Vương Minh Kỳ không hiểu Diệp Dương Thành muốn gì, nhưng chuyện không nên hỏi thì gã tuyệt đối không hỏi.

Vương Minh Kỳ ngoan ngoãn lên tiếng:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Vương Minh Kỳ đi tới góc tường, đứng im tại chỗ như cọc gỗ.

Diệp Dương Thành ngoắc Đại Ca ruồi trâu, chỉ vào nó, nói với Triệu Dung Dung:

- Dung Dung, lát nữa nàng đi với nó, tùy thời giữ liên lạc cùng ta.

- Khi đến nơi nếu không có mệnh lệnh của ta thì không cho phép làm bậy, hãy bảo vệ những đứa bé vô tội cho tốt, chuyện còn lại . . .

Diệp Dương Thành hít sâu, lần đầu dùng giọng điệu lạnh lẽo khiến người run sợ phun ra ba chữ:

- Giao cho ta.

- Tuân lệnh chủ nhân!

Triệu Dung Dung cảm nhận được lòng Diệp Dương Thành rực lửa giận, nàng không dám nói nhiều. Chủ tớ cách biệt, khi tâm tình Diệp Dương Thành tốt có đùa giỡn thế nào cũng được. Như bây giờ Diệp Dương Thành đang giận, Triệu Dung Dung không có gan làm chuyện gì trái ý hấn.

Diệp Dương Thành nhìn chằm chằm Triệu Dung Dung tỏ vẻ hết sức cung kính, hấn không bắt bẻ gì. Diệp Dương Thành chậm rãi xoay người nằm xuống giường mới mua, kéo chăn đắp lên người, mi mắt khép.

Diệp Dương Thành cắt giác quan thứ sáu vào Đại Ca ruồi trâu, hấn điều khiển nó bay lên cao.

Trong lòng Diệp Dương Thành mạnh mẽ ra lệnh:

- Đội bảy, tám, chín ong vàng lập tức tập kết bên trên Diên Đãng Trấn chờ lệnh. Tiểu đội ong vàng đóng ở Diên Đãng Trấn, Bảo Kinh Trấn, Bạch Hà Trấn cắt đứt mọi con đường từ Diên Đãng Trấn đi thông bên ngoài, ở yên chờ lệnh!

Sáu tiểu đội ong vàng gồm hai mươi con ong vàng cường hóa bắt đầu hành động. Hai mươi bảy ong vàng cường hóa trung giai theo ba ong vàng cường hóa cao giai dẫn dắt bay vù vù trên bầu trời trấn chính phủ Diên Đãng Trấn.

Còn ba đội ong vàng chia thành sáu tổ ngăn hai đường lớn từ Diên Đãng Trấn đi ra ngoài thành ba khúc. Chút nữa nếu xảy ra ngoài ý muốn, đám buôn người nghe tiếng gió chạy trốn cũng tuyệt đối không thoát khỏi ba đội ong vàng.

Tuy khả năng bọn buôn người chạy trốn cực kỳ nhỏ bé nhưng Diệp Dương Thành vẫn ra lệnh như vậy, sự tử vô thối còn dùng hết sức hướng chỉ là người hồ?

Tối hôm nay không tiêu diệt bọn buôn người mất hết tính người này ngay trong Bảo Kinh Trấn thì Diệp Dương Thành không xứng với bảy chữ người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách.

Diệp Dương Thành hoàn toàn quên ích lợi tiêu diệt bọn buôn người sẽ được công đức huyền diệu, trong đầu hấn chỉ có một suy nghĩ: Làm thật đám căn bã này, cứu các bé sơ sinh vô tội an toàn thoát nạn.

Diệp Dương Thành triệu tập sáu tiểu đội ong vàng hành động. Bên đồn công an Bảo Kinh Trấn, Trần Thiếu Thanh dắt Nhung Cầu đi ra văn phòng. Trần Thiếu Thanh nhìn đội viên hiệp cảnh, công an cảnh sát xếp hàng ngay ngắn dưới bậc thang.

Biểu tình Trần Thiếu Thanh nghiêm túc nói:

- Tối hôm nay dù có lật ngược Bảo Kinh Trấn cũng phải cứu đám trẻ ra!

Mọi người đồng thanh kêu lên:

- Vâng!

Nhưng bọn họ không biết đám con nít bị bắt cóc không ở Bảo Kinh Trấn mà bị người vận chuyển đến nhà khách trong Diên Đăng Trấn.

Trần Thiệu Thanh kêu mọi người đi chuẩn bị, ba phút sau hành động. Mới rồi Trần Thiệu Thanh gọi điện thoại thông báo cho người nhà mất con, giờ già nhận lấy đôi vợ, cái tã lót, ôm chút hy vọng đưa tới trước mũi Nhung Cầu.

Trong một gian phòng nhà khách tại Diên Đăng Trấn, mười mấy nam nữ ngồi rải rác trên mép giường, sofa, ghế.

- Chuyến này làm xong chúng ta có thể dừng tay một đoạn thời gian, ăn chơi cho đã.

Người nói chuyện là một nam nhân ngồi trên sofa.

Một nữ nhân hơn bốn mươi tuổi ngồi trên mép giường đối diện xéo nam nhân ngồi sofa, mặt nàng vàng vọt, tay kẹp điều thuốc lá, vẻ mặt rất thỏa mãn.

- Hỏa ca, không phải chúng ta không tin người nhưng chúng ta tụ tập tại đây lỡ cảnh sát tìm tới chẳng phải bị bắt trọn ổ sao?

Nam nhân ngồi trên sofa không trả lời, một nữ nhân ba mươi mấy tuổi ngồi ghế bên cạnh gã tiếp lời:

- Yên tâm, chúng ta đi khắp đất nước, đã bao giờ Hỏa ca làm chuyện không chắc chắn?

- Lão bản nhà khách này là kẻ nghiện, chúng ta mang hàng trắng tới chừa cho hắn một phần tư. Huống chi nhi tử của lão bản nhà khách này nằm trong tay chúng ta, hắn dám nói tiếng nào với cảnh sát là ta giết thẳng nhỏ!

Nghe nữ nhân ba mươi mấy tuổi trả lời, những người khác yên tâm, gật gù đồng ý.

- Nói cũng đúng.

Cửa phòng bị gõ vang, đám người vừa yên tâm lại treo cao trái tim.

Chỉ có Hỏa ca nghe tần suất gõ cửa, biểu tình nhẹ nhõm nói:

- Vào đi.

- . . .

Cửa lặng lẽ mở ra, một nữ nhân ba mươi mấy tuổi ôm đứa bé gào khóc đòi ăn bước vào, cười nói:

- Lại đưa một đứa tới.

Lúc này trên chiếc giường mọi người ngồi quanh đã đầy ắp con nít.

Hỏa ca vén tay áo nhận lấy đứa trẻ sơ sinh từ tay nữ nhân ba mươi mấy tuổi, nhướn mày nói:

- Sao lại là gái nữa?

Đứa bé sơ sinh bị Hỏa ca ném mạnh xuống giường như vứt rác, em bé gào khóc. Mọi người trong phòng thờ ơ như không nghe thấy.

158. Chương 158: Sát Tinh Tới Cửa.

Nói đến thì nếu không có Cửu Tiêu thần cách chỉ dẫn sợ là Diệp Dương Thành không thể tìm ra chỗ bọn buôn người né tránh. Phải nói người lãnh đạo đám này tuyệt đối là kẻ ác ôn cặn bã mất hết tính người, không chuyện ác nào không làm. Dương nhiên đầu óc kẻ lãnh đạo cũng rất thông minh.

Kỳ Phong nhà khách có tám tầng, xem như quy mô khá nhỏ trong nhiều nhà khách ở Diên Đăng Trấn, vị trí heo hút. Tuy vẫn tựa vào cạnh núi nhưng ít ai chọn vào ở. May mắn chủ sở hữu nhà khách này là lão bản, không kiếm được nhiều tiền cũng không đến mức lỗ vốn.

Lý do Diệp Dương Thành nói thủ lĩnh bọn buôn người thông minh là vì nắm chặt điểm yếu của lão bản nhà khách, ma túy và mạng sống đứa con. Lão bản nhà khách làm sao dám báo cảnh sát? Chỉ có thể nghe theo bọn buôn người, tìm mọi cách giấu đám người này đi.

Thủ đoạn này nghe thì rất bình thường, nhiều người từng dùng roi và kẹo ngọt, nhưng vấn đề ở chỗ đám người gây án lưu động, đến một chỗ chỉ gây án một lần, xong việc sẽ bỏ chạy.

Trong tình huống này tìm một nhà khách xa xôi, điều tra rõ gốc gác lão bản nhà khách, vừa lên liền bắt ngay điểm yếu buộc đối tượng nghe theo. Thủ lĩnh bọn buôn người lợi hại, Diệp Dương Thành không tin gã là dị nhân. Bản thân dị nhân rất thừa thớt, sao người tình cờ gặp hoài? Thế thì chẳng phải là bạo loạn?

Hơn nữa lão bản nhà khách là con nghiện, nhà khách to lớn có khách thường xuyên là gái đứng đường, lão bản và nhi tử của mình. Vì tránh né cảnh sát cường ép nộp của phi pháp, vì phòn ngứa bị cảnh sát bắt điểm yếu, lão bản nhà khách lén đào một gian tầng hầm dưới lòng nhà khách, bên trong có ti vi, máy lạnh, tủ giường đầy đủ.

Lão bản nhà khách đào hầm để hút chích lại bị bọn buôn người sử dụng làm nơi ẩn núp. Để phòng ngừa lão bản nhà khách bán đứng, thủ lĩnh bọn buôn người cho gã nhiều ích lợi, trừ nhiều ma túy ra còn cho gã một vạn khối tiền, xem như chi phí tiêu dùng của mấy chục người bọn họ.

Theo kinh nghiệm gây án các nơi của bọn họ thì cảnh sát sau khi tìm tại chỗ không có kết quả thường sẽ cho rằng bọn buôn người nhanh chóng chuyển con nít đi xa. Cảnh sát bị phân tán sức chú ý không hay biết bọn buôn người sống yên ổn ngay trước mắt mình.

Lần này bọn họ vẫn dùng chiêu cũ, tiếc rằng đụng phải Diệp Dương Thành đã định trước bọn buôn người tàn đời.

Lúc trước khi nữ nhân ba mươi mấy tuổi mở cửa đưa đứa bé vào phòng thì Diệp Dương Thành đã theo sau lưng nàng vào tầng hầm. Diệp Dương Thành nhìn đứa bé sơ sinh có lẽ chưa tròn hai tháng bị Hỏa ca đáng chết ném xuống giường như vứt rác, nghe em bé khóc toáng lên, hần quyết định số phận của bọn buôn người này.

Diệp Dương Thành núp trong kẽ hở bức tường đằng sau sofa, nghe Hỏa ca và đồng bọn đối thoại, sát khí trong lòng hần càng đậm đặc hơn.

- Gần đây tình hình hơi căng, bé gái không hút hàng. Thông báo cho người bên ngoài cố gắng đừng bắt nữ, chỉ cần bé trai.

Hỏa ca không thèm nhìn bé gái sơ sinh khóc, thản nhiên nói:

- Giá bé trai khỏe mạnh hiện giờ là hai đến ba vạn khối tiền một đứa. Chờ kiếm đủ ba ươi bé trai, bắt đầu từ ngày mai sẽ chuyển dần đám nhóc phiền phức này ra ngoài, dọc theo đường cao tốc hướng bắc, trên đường sẽ có người tiếp ứng.

- Hỏa ca, còn mấy bé gái thì sao?

Một nam nhân mở miệng hỏi:

- Những bé gái này nên giải quyết thế nào?

Hỏa ca hừ lạnh một tiếng:

- Đừng tưởng ta không biết nhà các ngươi làm chuyện gì.

Hỏa ca nói tiếp:

- Bình thường cả đám rải rác khắp nước, chỉ khi bắt người mới tụ tập lại. Mấy bé gái này một đứa một ngàn khối tiền, ai muốn cứ ôm đi. Nhưng trên đường di chuyển gặp vấn đề gì thì các ngươi tự gánh lấy hậu quả.

Mười người trong phòng liên tục gật đầu, nói:

- Đó là đương nhiên, đương nhiên.

Bọn họ cười toe toét. Lại có mấy bé gái vào tay, tăng thêm thành viên cho đội ăn xin của họ.

Chín giờ tối, bọn buôn người đi ra ngoài bắt cóc lục tục trở về, hầu như đều có hàng. Cộng với đám trẻ ban ngày bị đưa đến, bọn buôn người trong vòng một ngày bắt cóc hơn bảy mươi con nít từ chưa đầy tháng đến một, hai tuổi.

Trong thời gian chờ đồng bọn về tổ, đám người này không chịu ngồi yên, nói từ nữ nhân sang nam nhân, lại từ nam nhân sang nữ nhân. Mỗi khi hết đề tài, một giọng nữ khoảng ba mươi mấy tuổi gọi chuyện.

- Nhà các người ử lý đám nhóc này như thế nào?

Vấn đề này gợi hứng thú ọi người.

Một nam nhân giọng Hà Nam trả lời:

- Đám nhóc nhà ta thì đứt tay đứt chân, con dao giết eo của ta vừa nhanh, nặng, vừa sắc bén.

- Ài, đám nhóc đứt tay đứt chân bây giờ xác xuất thành công không quá cao.

Một nam nhân khê thở dài:

- Dùng a- Xit lột da toàn thân rồi móc một con mắt . . .

- Ta thì thấy . . .

Cuộc thảo luận náo nhiệt sốt nóng. Diệp Dương Thành nằm trên giường trong phòng mới siết chặt hai tay, nghiêng răng nghiêng lợi.

Diệp Dương Thành hận không thể triệu tập đại quân tiêu diệt sạch đám khốn kiếp trong tầng hầm, nhưng hẳn phải cố kiềm nén. Chờ, đợi, chờ đợi.

Mười giờ tối, hai nữ nhân cuối cùng ôm ba đứa bé đi vào, Hỏa ca ngồi trên sofa một ngày rồi cuộc đứng lên.

Hỏa ca mở miệng nói:

- Vậy là đã tới đông đủ, đợi một chút ba người một tổ luân phiên đi ăn cơm.

Diệp Dương Thành chờ hai ba tiếng chỉ để đợi đám khốn nạn này về ổ, sao chịu để bọn chúng đi ăn cơm?

Diệp Dương Thành nghe Hỏa ca nói, hẳn vỗ cánh bay ra khỏi khe hở sofa.

Trong lòng Diệp Dương Thành thầm dặn Triệu Dung Dung:

- Dung Dung, nàng lập tức cắt đứt dây điện nhà khách này, đẩy bồn cầu trong phòng vệ sinh đại sảnh lầu một ở ra đường hầm.

Triệu Dung Dung cùng Diệp Dương Thành chờ hơn ba tiếng, nghe đám cận bã thảo luận, nàng tức giận muốn xé xách bọn chúng ra ngay.

Triệu Dung Dung nhanh chóng gạt đầu, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Triệu Dung Dung lắc người đi cắt điện.

- Ta và Xuyễn Tử, Nhung Tử đi ăn cơm, chờ chúng ta trở về . . . A?

Hỏa ca mới nói một nửa bỗng nhiên bóng đèn tắt, ti vi đang chiếu cũng tối đen. Trong phút chốc tầng hầm chìm trong trong phút chốc xòe tay không thấy năm ngón.

Hỏa ca nhíu mày móc điện thoại ra, ấn nút gọi khiến màn hình sáng lên.

Hỏa ca hếch cằm nói với một nam nhân bên cạnh:

- Người đi lên nhìn xem xảy ra chuyện gì?

Nam nhân vội gạt đầu, nói:

- Vâng thưa Hỏa ca!

Nam nhân móc di động ra khỏi túi quần, nương ánh sáng màn hình sờ soạn đi hướng lối ra tầng hầm.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Trong nhà vệ sinh có tiếng vang khẽ, nhưng vì tối đen nên không biết chuyện gì xảy ra.

Nam nhân bị Hỏa ca sai đi xem xét tình huống bên ngoài căn rặng, nổi lên can đảm đi tiếp.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Thanh âm càng thêm vang dội, tình huống kỳ lạ khiến nam nhân làm nhiều chuyện ác bắt đầu chột dạ, lo lắng dừng bước. Nam nhân đứng gần cửa mở ra tầng hầm, gã không dám tiến tới một bước.

Hỏa ca chú ý thấy ánh sáng điện thoại di động tới cửa thì ngừng, lòng gã run sợ. Nhưng Hỏa ca dù gì vào nam ra bắc, lẩn lộn giang hồ, chút chuyện này chưa đến mức làm gã rối loạn tinh thần.

Hỏa ca nhíu mày quát hỏi:

- Kêu người đi lên xem không phải bảo người đứng ở cửa nhìn, lỡ tai bị điếc sao?

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Thanh âm càng thêm dày đặc.

Nam nhân đi đến cửa không dám nhúc nhích, hai chân run run.

Cùng lúc đó, lối vào khép kín bỗng bị đẩy ra.

Két két két két két!

Thanh âm chói tai vang vọng khắp tầng hầm.

Bên ngoài tầng hầm cũng tối đen như mực. Khi nam nhân giờ màn hình điện thoại chiếu hướng lối ra, hình ảnh đập vào mắt làm gã sợ ngất xỉu.

- A!

Nam nhân hét chói tai sau đó té xỉu.

Cửa bỗng nhiên vang lên tiếng hét thảm làm bọn buôn người ở trong phòng sợ hết hồn. Bọn họ bản năng mỗi người móc ra điện thoại, mấy chục chiếc di động tỏa sáng gom lại chiếu sáng cửa phòng. Cảnh tượng đập vào mắt làm bọn buôn người rợn tóc gáy, chân mềm nhũn.

Chỉ thấy . . .

Nam nhân bị Hỏa ca sai đi xem tình huống ngã ngửa dưới đất, điều này không có gì, vấn đề là trên người gã bò lúc nhúc bầy chuột.

Bị nhiều điện thoại di động chiếu sáng, lũ chuột không hề sợ, ngược lại nhe răng gặm gừ với đám người trong phòng. Ngay sau đó . . .

Nam nhân ngất xỉu bỗng nhiên tỉnh dậy, gã nhảy cẫng lên hét chói tai và tuyệt vọng.

- A!

Nam nhân nhìn xuống thân dưới đã đầm máu. Bầy chuột như nhìn thấy bữa tiệc thịnh soạn ngon lành, các con chuột lao lên. Chốc lát sau nam nhân bị bầy chuột cắn chết.

Cảnh tượng thê thảm không dao động quyết tâm của Diệp Dương Thành, hắn bám xác ruồi trâu nhìn xuống tình hình bên dưới.

Diệp Dương Thành hít sâu ra lệnh tuyệt sát:

- Dung Dung, bảo vệ đám trẻ trên giường và bị cột bên giường. Bầy chuột, cắn chết đám khốn kiếp này cho ta!

159. Chương 159: Giết Hết Kẻ Ác Trên Đời.

Hỏa ca lấy lại tinh thần, gã gào thét thê thảm:

- Không, đừng!

Hỏa ca nhào lên đóng chặt cửa phòng.

Rầm!

Hỏa ca tựa lưng vào cánh cửa, biểu tình kinh khủng, không còn dáng vẻ tự nhiên lúc ném bé gái xuống giường. Nhưng Hỏa ca đóng cửa, chặn cửa lại thì Diệp Dương Thành không làm gì được bọn buôn người sao? A, cái này gọi là lừa mình dối người.

Tiếng chuột kêu chít chít điếc tai. Diệp Dương Thành điều động tiểu độ ong vàng ban đầu đợi lệnh trên bầu trời trấn chính phủ Diên Đăng Trấn chui qua khe cửa nhỏ hẹp, thuận lợi bay vào tầng hầm.

Bên trong có ba mươi ong vàng chất độc mãnh liệt bay loạn, ngoài thì có mấy trăm con chuột lú lú diên cuồng chặn đường, đám cận bã này chấp cánh khó thoát.

- Thành công trị nhẹ kẻ ác, cộng bảy trăm công đức huyền diệu. Xin người không ngừng cố gắng tẩy sạch kẻ ác, trả lại trời xanh cho khu vực quản lý của người.

Hành động diên cuồng của lũ chuột hù bọn buôn người sợ chết khiếp, Cửu Tiêu thần cách phán định đây là trừng trị nhẹ. Qua gợi ý này giúp Diệp Dương Thành hiểu rõ bọn buôn người chỉ là một loại kẻ ác, không có tác dụng tăng công đức huyền diệu.

Cho đến hôm nay Diệp Dương Thành phát hiện số công đức huyền diệu nhiều nhất là từ đám quan tham, những cái khác trừ đi biến giả ra toàn là trị nhẹ hai mươi điểm, trị nặng ba mươi điểm, xóa sổ bốn mươi điểm.

Diệp Dương Thành không định để đám cận bã khốn kiếp này chết nhanh như vậy. Diệp Dương Thành nhớ lại từng xem tin thời sự trên tivi, phụ mẫu có con bị bắt cóc khóc quỳ gào rống thương tâm. Trái tim Diệp Dương Thành càng cứng rắn hơn.

Dao cùn giết heo, chậm rãi cắt. Diệp Dương Thành tính thời gian Nhung Cầu dẫn người đến đây còn gần mười phút, hẳn sẽ không lãng phí thời gian này.

Bầy ong vàng chui qua khe cửa thuận lợi tiến vào tầng hầm.

Hỏa ca tựa vào cánh cửa, rống to:

- Còn đứng ngây ra làm gì? Mau tìm đồ đi!

Bọn buôn người bưng tỉnh, vợ vội thứ gì đó, bao gồm chổi, ghế vân vân.

Không cần bọn buôn người mở cửa chiến đấu với bầy chuột, ong vàng bay vào phòng hành động theo Diệp Dương Thành chỉ huy. Ong vàng cao giai cắn một miếng là sẽ đưa người vào chỗ chết, ong vàng trung giai không có năng lực đó. Ong vàng trung giai chính sẽ làm người vô cùng đau đớn nhưng không trúng độc chết.

Nếu bọn buôn người sợ hãi thì Diệp Dương Thành sẽ không giết bọn họ ngay, hướng chỉ kết thúc trị nhẹ là tới nặng, trị nặng xong mới xóa sổ.

Thử tưởng tượng trong không gian xòe tay không thấy năm ngón, hai mươi bảy con ong vàng cường hóa trung giai chất độc mạnh như hồn ma hắc ám chích cổ, má, đùi, mấy vị trí mẫn cảm trên người thì người sẽ có cảm giác gì?

Đó là khúc nhạc giao hưởng hoàn mỹ.

Tiếng hú hét liên tục vang lên.

- A . . . A a a . . . A . . .

Tấn công không dứt, đau nhức thấu óc phá hỏng tâm lý vốn đã yếu ớt của ba mươi mấy bọn buôn người. Hỏa ca bị bảy ong vàng cahunh sóc đặc biệt. Hành hạ một phen, bên Diệp Dương Thành tăng thêm một ngàn năm mươi công đức huyền diệu, bọn buôn người thì hoàn toàn tan vỡ.

Hỏa ca bỗng mở cửa phòng ra, gã định kêu cứu hoặc xin tha:

- Không . . . Đừng làm nữa . . .

Diệp Dương Thành ra lệnh tiêu diệt:

- Cắn chết hết, không tha một tên!

- Chít chít chít chít!

Bầy chuột không nghe hiểu Hỏa ca van xin, chúng nó chỉ nghe Diệp Dương Thành chỉ huy. Diệp Dương Thành ra lệnh một tiếng, mấy trăm con chuột bỏ ra khỏi ống cống, hung tợn như thủy triều ủa vào trong phòng.

Tiếng gào rú liên tục không dứt, thanh âm nhỏ dần, nhỏ dần.

Năm phút sau, tầng hầm máu chảy thành sông, đại quân chuột đen kịt biến mất, chỉ để lại xác chết đầy đất thình lạng kể ra cảnh tượng thảm khốc vừa xảy ra. Trên vách tường phòng trắng tinh, Diệp Dương Thành sai Triệu Dung Dung dùng máu bọn buôn người viết một hàng chữ máu khiến người ta không rét mà run:

[Thay trời hành đạo, quản lý mọi chuyện bất bình trên đời, giết hết kẻ xấu trong thế gian. Xin hãy tích đức làm việc thiện.]

Mấy phút sau, năm chiếc xe cảnh sát lao nhanh đến. Nhưng Cầu chạy đằng trước nhất sửa gâu gâu một căn nhà khách tối đen. Lão bản nhà khách nghe tiếng vang trong tầng hầm sợ chết khiếp, nghe tiếng chó sủa gã lấy lại tinh thần. Lúc này lão bản nhà khách không quan tâm nhi tử chết sống thế nào trong tầng hầm nữa.

Lão bản nhà khách cuống cuống mở cửa cái ra, giơ cao hai tay gào khóc:

- Ta. . . Ta tự thú. . . Không liên quan đến ta, ta bị ép buộc!!!

Năm chiếc xe cảnh sát lần lượt dừng lại, đèn xe tập trung chiếu vào người lão bản nhà khách. Hai nam nhân mặc đồng phục bước xuống chiếc xe đầu đằng trước nhất, là Trần Thiếu Thanh đồn công an Bảo Kinh Trấn, sở trưởng đồn công an Diên Đăng Trấn.

Đèn xe chiếu vào lão bản nhà khách giơ cao hai tay, vừa khóc vừa la. Trần Thiếu Thanh và sở trưởng đồn công an Diên Đăng Trấn lộ biểu tình vừa mừng vừa sợ, chỉ bằng vào hành động của lão bản nhà khách, cho dù nơi này không phải cứ điểm bọn buôn người tụ tập thì chắc chắn cũng là gây vụ án lớn.

Rất nhanh, Trần Thiếu Thanh, sở trưởng đồn công an Diên Đăng Trấn chỉ huy hai mươi mấy cảnh sát từ năm chiếc xe bước xuống, nhanh chóng bao vây nhà khách.

Trần Thiếu Thanh bước tới trước mặt lão bản nhà khách, mở miệng hỏi:

- Có người tố cáo chỗ ngươi chứa chấp bọn buôn người . . .

Trần Thiếu Thanh chưa nói hết câu lão bản nhà khách đã sợ teo tim, quỳ xuống đất liên tục dập đầu.

- Đồng chí! Ta bị ép buộc! Nhi tử của ta nằm trong tay bọn họ, bị bắt làm con tin . . .

Sở trưởng Diên Đăng Trấn phản ứng rất nhanh:

- Quả nhiên bọn buôn người ở đây.

Sau khi xác nhận tin tức, sở trưởng Diên Đăng Trấn vung tay nói:

Phá vòng vây, vào trong giải cứu con nít bị bắt cóc!

Đây là tiêu chuẩn cướp công, Trần Thiếu Thanh không để chuyện như vậy xảy ra, hưởng chi là nhờ gã . . . Nhờ gã dắt Nhung Cầu tìm đến, còn lâu Trần Thiếu Thanh mới nhường cho người đi trước.

Trần Thiếu Thanh vội vàng ra lệnh:

- Cùng nhau xông vào.

Hơn hai mươi cảnh sát thuận lợi vào đại sảnh, bọn họ tùy thân mang theo đèn pin loại nhỏ. Người đi đầu vào nhà khách, từ vội vã biến thành cảnh giác. Bởi vì trong nhà khách yên lặng nghe tiếng kim rơi, không chút thanh âm.

Đám cảnh sát cẩn thận, chậm rãi đi tới.

Lão bản nhà khách cảm thấy đây là cơ hội lập công chuộc tội, mở miệng nói:

- Bọn họ ở dưới tầng hầm.

Nói xong lão bản nhà khách cốc đầu, bổ sung thêm:

- Lối vào tầng hầm trong phòng vệ sinh sau quầy đại sảnh lầu một, đẩy bồn cầu sang bên trái là vào được.

Trần Thiếu Thanh nhướng mày, gã nhìn lão bản nhà khách chăm chăm. Chỉ là nhà khách mà có tầng hầm ẩn khuất như vậy? Chẳng lẽ . . .

Rầm!

Lão bản nhà khách bị hù sợ, thấy Trần Thiếu Thanh lộ vẻ nghi ngờ thì không chút suy nghĩ quỳ xuống ngay.

Lão bản nhà khách run giọng nói:

- Cảnh sát đồng chí, ta thừa nhận ta nghiện thuốc phiện nhưng tuyệt đối không làm chuyện thất đức lừa bán nhi đồng. Tầng hầm là nơi để ta hút và chứa ma túy, mỗi lần ta chỉ mua hơn mười khác . . . Không . . . Không đến nỗi bị bắn chết . . .

Nghe lão bản nhà khách tự khai, Trần Thiếu Thanh cười khê, liếc hướng sở trưởng đồn công an Diên Đăng Trấn. Ánh mắt Trần Thiếu Thanh chứa ý cười như đang nói: Nhìn đi, ta lại tặng người một công lao.

Sở trưởng đồn công an Diên Đăng Trấn rất biết điều, nháy mắt với Trần Thiếu Thanh. Sở trưởng Diên Đăng Trấn không trở mặt với Trần Thiếu Thanh, độc chiếm công lao.

Hơn hai mươi cảnh sát, mấy người đi đầu cầm súng ngắn, đi sau xách gậy. Đoàn người vào nhà vệ sinh, thấy cửa đá lối vào tầng hầm nối với bồn cầu đã mở rộng. Mấy cảnh sát đi đầu có kinh nghiệm già dặn, vừa vào nhà vệ sinh đã ngửi được mùi tanh tưởi kèm theo mùi máu đậm đặc.

Mấy cảnh sát già liếc nhau, hoàn toàn biến sắc mặt. Bọn họ không do dự nữa, tay cầm súng tay cầm đèn pin chui qua lối vào tầng hầm.

- A!

Cảnh sát đi vào trong vài giây sau vang tiếng hét kinh thiên động địa, giọng run run nói:

- Người đâu . . . Mau đến đây!

Trần Thiếu Thanh, sở trưởng Diên Đăng Trấn đứng ngoài cửa nhà khách chờ tin nghe cảnh sát đổ kinh kêu thì biến sắc mặt, rút súng ngắn treo bên hông ra, nhanh chóng nhảy vào.

Mấy cảnh sát trong nhà vệ sinh đi ra cho Trần Thiếu Thanh, sở trưởng Diên Đăng Trấn chui vào tầng hầm. Ảnh tượng trong đó đập vào mắt hai người, đã định là ác mộng suốt đời khó quên.

Máu.

Mặt đất chảy đầy máu.

Mùi máu đậm đặc xen lẫn với mùi tanh khó tả xộc vào óc làm người ta muốn xỉu.

Mặt đất dính đặc, một cái xác biể hình nằm ngang bên cửa phòng tầng hầm. Nhìn tư thế thì biết trước khi chết đã gặp đau đớn như thế nào.

Bọn họ nổi lên can đảm không dám hít thở trong tầng hầm, thở ra đều đều, cầm đèn pin, giơ súng ngăn từng bước đến gần cửa phòng.

- Oa . . .

Tiếng trẻ sơ sinh khóc.

Trần Thiếu Thanh đi đằng trước nhất mừng rỡ, gã tăng tốc chạy nhanh vào phòng, sau đó gã nôn mửa.

- Qe!

Trần Thiếu Thanh ới lên ới xuống.

Nơi cột sáng đèn pin chiếu rọi toàn là xác chết vằn vện, may mắn đám con nít bị bắt cóc nằm trên giường không sao.

Trần Thiếu Thanh chú ý đám trẻ sơ sinh nằm trên giường khóc lóc, gã nhú mào, ngoái đầu nói:

- Lập tức gọi điện cho bệnh viện, nhanh chóng mở điện, và còn, a . . .

Trần Thiếu Thanh ngoái đầu nhìn hai mươi bốn chữ máu to dùng viết trên tường, gã đứng sững sờ.

160. Chương 160: Cá Vượt Long Môn.

* * *

- Thay trời hành đạo, quản lý mọi chuyện bất bình trên đời, giết hết kẻ xấu trong thế gian. Xin hãy tích đức làm việc thiện?

Mặt Vu Tô Nhạc đỏ tía, cầm tài liệu vụ án do đồn công an Diên Đăng Trấn, Bảo Kinh Trấn giao lên. Vu Tô Nhạc nhìn hai mươi bốn chữ to rõ làm gã cực kỳ bất an, cơ mặt nhần nhúm.

Trong tài liệu vụ án không chỉ miêu tả bằng chữ còn có các hình ảnh kinh dị chụp hiện trường vụ án, số lượng rất nhiều. Vu Tô Nhạc nhìn từng cái xác trải qua giám định xác nhận bị động vật gặm nhấm cắn đến chết, xác bọn buôn người rách nát không thành hình. Vu Tô Nhạc vừa tức giận vừa lạnh lòng, lạnh như băng, gã run run.

Sòng bạc Vu gia lục tục khai trương trong Ôn Nhạc huyện. Cái gọi là nước đổ khó hốt, nếu đã lựa chọn khai trương thì không có lý nào sợ sệt rút lui.

Đến lúc này Vu Tô Nhạc chỉ có thể thẳm an ủi mình:

- Trên thế giới có bao nhiêu là sông bạc, chuyện Lục gia trước kia có lẽ tự Lục gia gây ra. Vu gia không trêu chọc hẳn, chắc hẳn sẽ không xuống tay với sông bạc Vu gia . . .

Nói vậy nhưng cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt, Vu Tô Nhạc suy đi tính lại, gã báo cáo tình huống xảy ra bên này về đại bản doanh Vu gia. Sắp xếp như thế nào thì phải xem ý của gia chủ Vu gia.

Đám con nít bị bắt cóc toàn bộ được tìm về, đây là chuyện siêu tốt cho phân cục công an Ôn Nhạc huyện. Hơn nữa bọn buôn người bị bẫy chuột cắn chết có hơn phân nửa để lại hồ sơ đen trong hệ thống công an, hoặc có lệnh truy nã. Lần này một lưới bắt hết, tuy toàn là người chết nhưng vẫn người vớt vát đôi chút.

Phóng viên truyền thông không được phép chụp hình bọn buôn người, chuyện còn lại công an nói sao thì các phóng viên viết vậy.

Vu Tô Nhạc kể lại cụ thể tỉ mỉ tình hình thẩm án xảy ra tại Diên Đăng Trấn tối hôm qua cho gia chủ Vu gia. Vu Tô Nhạc làm xong định rời khỏi phân cục công an đi chỗ mở họp tuyên bố tin tức, biểu tình nộ nóng bất an biến thành cười thân thiện, thông báo tin tức về vụ án.

Dây điện bị cắt đứt trở thành hành động cảnh sát đã chuẩn bị kế hoạch từ trước. Bọn buôn người bị xu chuột cắn chết trở thành bắt giữ đám tội phạm cầm súng, sau khi loạn chiến thì sở trưởng đồn công an Bảo Kinh Trấn, sở trưởng đồn công an Diên Đăng Trấn gặp nguy không sợ đứt khoát ra lệnh giết chết.

Trong loạn chiến có tổng cộng ba mươi lăm bốn buôn người vô cùng hung ác bị cảnh sát công an anh dũng chiến đấu giết chết, thành công giải cứu hơn tám mươi nhi đồng bị bắt cóc. Từ lúc xảy ra vụ án đến khi phá án chỉ mất mười bốn, lăm tiếng, sáng tạo kỷ lục quan vinh phá vụ án nghiêm trọng lừa bán nhi đồng với thời gian nhanh nhất.

Diệp Dương Thành ấn nút remote tắt ti vi, hần cười tủm tỉm. Lần này Trần Thiếu Thanh lập công lớn, theo tiêu chuẩn lên chức đầu năm nay vừa có cấp trên nâng đỡ vừa lập công lớn . . .

Diệp Dương Thành chắc chắn không chỉ phân cục công an Ôn Nhạc huyện mượn chuyện lần này tăng khí thế, cục công an trong thành thị cũng sẽ không tụt hậu. Dù sao đây là vụ án lừa bán nhi đồng tình tiết cực kỳ ác liệt, các phương đều muốn nung gió đông này vớt vát ích lợi.

Sức ảnh hưởng vụ án không ngừng khuếch tán, Trần Thiếu Thanh là một trong các nhân vật chính phá án thật tự nhiên được xếp vào diện thăng chức.

Huống chi trong huyện có Dương Đăng Phi nâng đỡ cho Trần Thiếu Thanh. Sở trưởng thăng lên chức gì? Diệp Dương Thành rất mong chờ.

Ngày thứ tám sau khi phá vụ án lừa bán nhi đồng, trong sự quan tâm của Dương Đăng Phi, văn kiện bổ nhiệm của thị cục công an rút cuộc đến phân cục công an Ôn Nhạc huyện.

Khi Vu Tô Nhạc nhìn thấy chức vụ ghi trên văn kiện, gã bật cười nói:

- Điều nhiệm cùng cấp, a, tiểu tử này coi như cá vượt long môn.

Trần Thiếu Thanh kích động chạy vào tiệm của Diệp Dương Thành:

- Lão Diệp lão Diệp!

Trần Thiếu Thanh sải bước chạy tới kéo cánh tay Diệp Dương Thành, nói:

- Đi, đến nhà ta nhậu một bữa!

Diệp Dương Thành đang đánh bài trong vi tính sững sốt:

- Có chuyện gì?

Diệp Dương Thành ngược nhìn Trần Thiếu Thanh, hỏi:

- Lại có chuyện tốt gì?

Trần Thiếu Thanh cười nham nhở:

- Hì hì, ta được điều đến phân cục huyện công an.

Trần Thiếu Thanh mở miệng nói:

- Tuy điều nhiệm cùng cấp nhưng sau này con đường bằng phẳng nhiều, không cần chịu cấp trên trong đồn công an đè nẹt.

Diệp Dương Thành không rành biên chế trong ngành cảnh sát, nhưng hần nghe hiểu điều nhiệm cùng cấp:

- Chúc vụ gì?

Trần Thiếu Thanh không hề che giấu Diệp Dương Thành:

- Phó cục trưởng phân cục huyện công an.

Trần Thiếu Thanh cười toe toét nói:

- Cùng cấp với sở trưởng đồn công an nhưng quyền lực lớn hơn nhiều. Lên vị trí này thì về sau điều nhiệm lên cao nữa nhẹ nhàng hơn. Ài, ta nói mấy thứ này với người làm chi, dù gì người không nghe hiểu.

Diệp Dương Thành gật gù, đúng là hần không hiểu gì.

Nhưng Diệp Dương Thành hiểu Trần Thiếu Thanh rủ hần đi nhậu, lắc đầu, nói:

- Chắc có rất nhiều người?

Trần Thiều Thanh bản năng trả lời:

- Ủm! Đám họ hàng, bằng hữu trong nhà ta đều . . .

Trần Thiều Thanh bưng tỉnh:

- Suýt quên tiểu tử nhà ngươi không thích náo nhiệt.

- Ha ha, vừa vặn hôm trước mở tiệm ở Hồng Hải Trấn còn cần sắp xếp nhiều thứ.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Hôm nay thôi đi, ngày mai giữa trưa ta mời ngươi một bữa chúc mừng.

Trần Thiều Thanh ngẫm nghĩ sau đó không cưỡng ép, cười đồng ý:

- Vậy cũng được.

Trần Thiều Thanh vội vàng chạy đi.

Cảm xúc hân hoan của Trần Thiều Thanh cảm nhiễm Diệp Dương Thành, hắn nhìn bóng lưng gã khuất xa, khóe môi cong lên cười khê.

Diệp Dương Thành lấy điện thoại di động ra bấm số của Dương Đăng Phi, khen ngợi nói:

- Làm rất tốt.

Gia chủ Vu gia năm nay gần bảy mươi tuổi vẫn rất khỏe mạnh, long hành hổ bộ được mấy bảo tiêu vây quanh đi ra cửa cổng biệt thự Vu gia.

Gia chủ Vu gia từ xa chấp tay hướng một nam nhân trẻ khoảng hai mươi bảy, tám tuổi:

- Đường tiên sinh!

Khuôn mặt tràn ngập vui vẻ, biểu tình gia chủ Vu gia kích động nói:

- Rất cuộc người đã đến.

Thanh niên dừng lại cách gia chủ Vu gia ba thước, khí chất nho nhã toát ra rõ rệt.

Thanh niên cười khoeem tốn, gật đầu với gia chủ Vu gia:

- Ha ha, Vu gia chủ nhiệt tình mời sao Đường ta không đến được?

Thanh niên không hề tỏ ra hùng hổ lấn át, cũng không có vẻ thấp hơn người, biểu hiện thân thiện hiền hòa.

Gia chủ Vu gia thấy thanh niên thân thiện thì lòng thả lỏng hơn.

- Đường tiên sinh quá khiêm tốn.

Gia chủ Vu gia nghiêng người đứng sang một bên, giơ tay ra hiệu:

- Mời.

Thanh niên họ Đường gật đầu, nói:

- Cũng mời Vu gia chủ.

Thanh niên nhàn nhã không nhanh không chậm bước qua cổng lớn.

Gia chủ Vu gia đi theo sau thanh niên, nhìn biểu hiện của nam nhân họ Đường, lòng thầm khen:

- Hay cho rồng trong cũi người.

Vào phòng khách, gia chủ Vu gia khách sáo mời nam nhân họ Đường ngồi xuống sofa, lại kêu giúp việc bưng trà lên. Gia chủ Vu gia đuổi người đi, phòng khách to lớn chỉ còn lại lão và nam nhân họ Đường.

Gia chủ Vu gia bứt rứt nói:

- Lần này nóng lòng mời Đường tiên sinh đến đây . . .

Không đợi gia chủ Vu gia nói hết câu, nam nhân họ Đường cười khẽ ngắt ngang:

- Là vì dị nhân làm loạn trong Bảo Kinh Trấn?

Tuy nam nhân họ Đường cười hiền hòa nhưng chất chứa tự tin tràn trề, gã nói:

- Vu gia chủ đừng hoảng hốt, nếu Đường ta đã đến thì dị nhân này không đáng lo. Vu gia chủ cứ yên tâm, Đường ta tự biết tính.

Gia chủ Vu gia bị nam nhân họ Đường cảm nhiễm, biểu tình hốt hoảng giảm bớt đôi chút.

- Thế thì tốt, vậy là tốt rồi.

Gia chủ Vu gia liên tục gật đầu, nói:

- Không biết Đường tiên sinh có thượng sách nào đối phó với dị nhân này không?

- Trước mắt dị nhân này uy hiếp Vu gia ở chỗ Vu gia ngoài sáng còn hẩn trong tối.

Nam nhân họ Đường trầm ngâm một lát sau mở miệng nói:

- Xem tình huống hẩn mấy lần ra tay thì sớm muộn gì Vu gia sẽ là mục tiêu dị nhân đó xuống tay. Vu gia chủ tuyệt đối không thể lơ là. Người này tâm ngoan thủ lạt, năng lực không thấp. Nếu Vu gia chủ ôm lòng may mắn, không chừng cuối cùng sẽ đánh mất cơ nghiệp trăm năm của Vu gia.

Nam nhân họ Đường nói làm gia chủ Vu gia giật mình đứng bật dậy.

- A!

Gia chủ Vu gia không hề nghi ngờ lời nam nhân họ Đường nói, lão đi tới đi lui.

- Vậy phải làm sao? Làm sao đây?

Nam nhân họ Đường đứng lên, nụ cười khiêm tốn, hiền hòa chưa từng thay đổi nhưng tăng phần tự tin lên.

- Đường nhiên nếu dị nhân này muốn đụng vào căn cơ của Vu gia thì ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

- Tuy Đường ta không phải cao thủ tuyệt thế gì nhưng mấy con chó mèo gì đó đừng hòng đụng vào ta. Chỉ cần Vu gia chủ có cách nào tìm ra địa điểm dị nhân đó ẩn núp, hoặc điều tra rõ thân phận thật của hẩn . . .

- Như thế nào?

Nam nhân họ Đường hít sâu, nói:

- Đường ta sẽ bảo vệ cơ nghiệp trăm năm của Vu gia!

Nam nhân họ Đường nói ra một câu làm gia chủ Vu gia cực kỳ ngạc nhiên:

- Vu gia chủ có nhớ một đứa ăn mày hôn mê bên đường cái Ung Gia huyện mười ba năm trước không?

- Người . . . !

Nghe nam nhân họ Đường nhắc đến mười ba năm trước, gia chủ Vu gia mơ hồ nhớ lại chút ít. Đó là ngày hè nắng nóng, gia chủ Vu gia mang theo tinh nhuệ Vu gia đi Ung Gia huyện đâm chém với xã đoàn vượt biên giới. Trên đường gia chủ Vu gia thấy một đứa nhỏ ăn xin xiu ven đường, lão nổi lòng lương thiện dứt ột bình nước, còn để lại một tờ tiền giấy trăm nguyên.

Gia chủ Vu gia nhớ rõ khi đó nhóc ăn mày tỉnh dậy, nói câu đầu tiên là:

- Nếu có ngày nào Đường Thái Nguyên ta lớn mạnh sẽ báo ơn cứu mạng hôm nay của gia gia.

Ngày xưa có nhân thì hôm nay có quả, gia chủ Vu gia nhìn bộ dáng Đường Thái Nguyên bây giờ, rất là cảm thán.

161. Chương 161: Làm Việc Thiện Tranh Công Đức.

Trần Thiếu Thanh đi phân cục huyện công an nhậm chức, Diệp Dương Thành tự mình lái xe đưa gã đi.

Tới nơi Diệp Dương Thành đùa với Trần Thiếu Thanh:

- Bảo Kinh Trấn nhỏ nhoi, nếu có ngày nào ta thấy chán đến trong huyện gây dựng, người làm phó cục trưởng nhớ nâng đỡ cho ta.

Trần Thiếu Thanh định từ biệt Diệp Dương Thành xuống xe bỗng khựng lại, nghiêng đầu nói:

- Ta đang định nói chuyện này với người.
- Chờ bên ta ổn định lại người hãy mở công ty trong huyện đi, tốt hơn là ba tiệm quần áo của người.
- Mở công ty bộ dễ như người nói sao?

Diệp Dương Thành cười mắng:

- Huống chi ta có chút vốn riêng làm sao gây sóng to được? Mau đi báo danh, đừng để ngày đầu tiên đã đến muộn, người dù gì là phó cục trưởng!

Trần Thiếu Thanh chảnh hất tóc:

- Còn cần người dạy sao?

Trần Thiếu Thanh đẩy cửa, bước xuống xe, vẫy tay từ biệt Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành nhìn Trần Thiếu Thanh bước qua cổng phân cục huyện cộc an, cười khế:

- Tiểu tử này, thật tình.

Diệp Dương Thành đổi đầu xe chạy thẳng hướng Bảo Kinh Trấn.

Trên đường chở Trần Thiếu Thanh đi nhậm chức, Diệp Dương Thành càng mãnh liệt khao khát thần cách ngũ giai nhiều hơn. Trừ thần cách ngũ giai mang đến năng lực thần quyền Diệp Dương Thành cần ra còn kèm theo khước trượng khu vực quản lý.

Hiện giờ khu vực quản lý là 500km vuông, nếu thần cách ngũ giai thì khu vực sẽ to đến đâu?

Con người luôn có dã tâm, Diệp Dương Thành cũng không ngoại lệ. Nếu sau khi thăng lên thần cách ngũ giai, diện tích Vu Tô Nhạc bao gồm cả Ôn Nhạc huyện, Diệp Dương Thành nghĩ hẳn sẽ chuyển đến ở trong thị trấn.

Mặc dù ở nhà tiện lợi nhưng có nhiều chuyện Diệp Dương Thành không tiện làm trước mặt người nhà, nếu một mình dọn ra ngoài sẽ nhẹ nhàng rất nhiều.

Hơn nữa Ôn Nhạc huyện cách Bảo Kinh Trấn chỉ một tiếng chạy xe, Diệp Dương Thành có thể ba, năm ngày về nhà.

Trên đường chạy về Bảo Kinh Trấn, Diệp Dương Thành suy tư rất nhiều, có nhiều kế hoạch.

Ví dụ tiệm quần áo hiện tại nhìn như buôn may bán đắt nhưng thật ra không kiếm được bao nhiêu tiền. Nếu không có hai ngàn vạn tiền riêng lấy từ sòng bạc Lục gia cần tẩy trắng, chỉ dựa vào ba tiệm quần áo đó Diệp Dương Thành khó mà mua xe, mua nhà được.

Diệp Dương Thành suy nghĩ giây lát, cuối cùng đầu óc mờ mịt:

- Nhưng trừ chuyện này ra ta còn biết làm gì?

Diệp Dương Thành lắc đầu xua tan suy nghĩ, tạm thời không tính đến mấy chuyện này.

Bởi vì trong thời gian ngắn Diệp Dương Thành không thiếu tiền, trừ phi nào hẳn bị lừa đã muốn mua biệt thự hay du thuyền, làm nhà giàu mới nổi một lần. Nếu không Diệp Dương Thành cần nhiều tiền làm gì? Sống an nhàn thoải mái không sướng hơn sao?

Nhưng rất nhanh ý nghĩ của Diệp Dương Thành bị thay đổi, lý do là vì Triệu Dung Dung ngồi ghế sau vô tình nói:

- A! Chủ nhân, bên kia làm từ thiện quyên tiền.

Diệp Dương Thành phản xạ lên tiếng:

- Gì?

Diệp Dương Thành ngoái đầu nhìn Triệu Dung Dung, lại theo nàng hướng dẫn đưa mắt xuyên qua cửa sổ xe nhìn thấy đám con nít ôm thùng quyên tiền đứng bên đường cái. Người đi qua đa số móc ví ra, nhiều ít góp chút tiền vào.

Vì có một băng- Rôn treo tại đó, ghi: Ái Tâm cô nhi viện cần kiệt tiền, trăm cô nhi cần được cứu trợ.

Diệp Dương Thành nhìn nội dung băng- Rôn, hần do dự một lúc sau đậu xe ở vũng đường, lững thững bước tới chỗ quyên tiền. Trên đường đi Diệp Dương Thành móc ví tiền sau mông ra, mỉm cười dịu dàng.

Diệp Dương Thành vượt đầu cô bé khoảng tám tuổi, mỉm cười hỏi:

- Bạn nhỏ, tại sao các bé phải đi quyên tiền?

- Các bạn nhỏ cô nhi viện sắp không có cơm ăn.

Cô bé non nớt trả lời:

- Lão sư nói bạn nhỏ chúng ta nên đoàn kết giúp đỡ nhau.

Nghe cô bé trả lời, Diệp Dương Thành cười khê:

- Ha ha, nói không sai.

Diệp Dương Thành mở ví ra, do dự giây lát rồi lấy hết tiền mặt, gần ba ngàn khối tiền nhét vào rương quyên góp trong ngực cô bé.

Cô bé thấy Diệp Dương Thành nhét xấp tiền vào rương, quay đầu hét lên:

- Lão sư!

- Thúc thúc lái xe này quyên rất nhiều tiền!

Cô bé la toáng lên không chỉ hấp dẫn cô giáo giải thích tiền quyên được làm gì ấy người qua đường, cũng khiến nhiều người chú ý.

Rất nhanh, cô giáo khoảng ba mươi mấy tuổi bước tới trước mặt Diệp Dương Thành, khuôn mặt bình thường tỏa ánh sáng thánh khiết.

Cô giáo cảm ơn Diệp Dương Thành:

- Đa tạ.

Về mặt Diệp Dương Thành kỳ lạ:

- Ha ha, con người sống trên đời có ai không gặp rắc rối và vấp? Bình thường tích đức hành thiện nhiều là việc nên làm.

Diệp Dương Thành nói xong mỉm cười, gật đầu với cô giáo rồi quay người đi.

Diệp Dương Thành mở cửa, bước lên xe hơi, hít sâu nhỏ giọng nói:

- Má ơi, thế này cũng được?

- Tích đức hành thiện, cộng hai mươi chín công đức huyền điểm. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng, chữ thiện đứng đầu. Làm nhiều việc thiện, quét mọi khó khăn trần gian, cứu khổ cứu nạn chúng sinh.

Đây là gợi ý của Cửu Tiêu thần cách khi Diệp Dương Thành bỏ tiền vào hòm quyên góp, mặc dù chỉ tăng được hai mươi chín điểm công đức huyền điểm nhưng khiến hắn hiểu rằng Cửu Tiêu thần cách luôn nhấn

mạnh trừng ác dương thiện là như thế nào. Diệp Dương Thành xem trừng ác dương thiện đã trừng ác thì dương nhiên kèm dương thiện. Cho đến nay Diệp Dương Thành kiểm công đức huyền diệu toàn nhờ vào trừng trị kẻ xấu, mãi đến bây giờ hắn hiểu rằng trừng ác tất nhiên là dương thiện, câu này đúng, tuy nhiên đường dương thiện không chỉ cực hạn ở trừng ác.

Mới rồi Diệp Dương Thành quyền góp hai ngàn chín trăm khối tiền được hai mươi chín công đức huyền diệu. Nói cách khác nếu Diệp Dương Thành lấy ba trăm vạn khối tiền làm việc thiện lớn sẽ nhận được . . . Ít nhất ba vạn công đức huyền diệu? Tuy đến bây giờ Diệp Dương Thành chưa rõ ràng tiêu chuẩn tăng công đức huyền diệu sau khi dương thiện, nhưng hắn chắc chắn rằng làm việc thiện có thể tăng công đức huyền diệu.

Nghĩ đến đây lòng Diệp Dương Thành gợn sóng, nếu hắn có thể quang minh chính đại lấy ra ba ngàn vạn đi miền núi nghèo khó xây trường học, phải chăng hắn sẽ được ít nhất ba mươi vạn công đức huyền diệu? Đó là ba mươi vạn công đức huyền diệu chứ không phải ba chục!

Diệp Dương Thành hít thở dồn dập, cười tươi như hoa. Trừng ác dương thiện, trừng ác dương thiện, hóa ra là thế.

Diệp Dương Thành lái xe về Bảo Kinh Trấn, hắn vẫn cười ngoác mang tai và ngày càng lớ hơn. Diệp Dương Thành biết hắn tìm được cách nhanh chóng tăng công đức huyền diệu.

Tiền thì ít nhất Diệp Dương Thành chỉ có hơn hai ngàn vạn, là loại tiền không 18k, không thể lấy ra ngoài. Nhưng chỉ cần dùng chút thu đoạn tẩy trắng số tiền đó, không nói gì khác, Diệp Dương Thành dựa vào nó làm việc thiện có thể tích lũy số lớn công đức huyền diệu.

Tuy tiền lưu động trong tay Diệp Dương Thành có hạn nhưng mấy sòng bạc là thùng rút tiền tự động của hắn. Chỉ cần Diệp Dương Thành có năng lực rửa tiền thì muốn bao nhiêu tiền có bấy nhiêu, thế này tiện lợi hơn là trừng trị kẻ xấu tranh thủ công đức huyền diệu, nhẹ nhàng rất nhiều.

Diệp Dương Thành quay về tiệm, trong bụng thầm quyết định tìm cách kinh doanh thêm vài thứ gì đó rồi tẩy trắng tiền, sau đó . . . Làm việc thiện, tranh công đức.

Tuy đầu năm nay có người nặc danh quyền tiền, có chế độ nặc danh quyền tiền hoàn thiện nhưng Diệp Dương Thành không quá tin tưởng.

Lỡ Diệp Dương Thành quyền tiền nhưng người ta không lấy làm việc thiện thì sao? Vậy chẳng phải lãng phí tiền đó cho vào túi một đám người?

Diệp Dương Thành sẽ không làm chuyện ngu ngốc đó. Muốn làm việc thiện thì tự mình thực hiện, tuyệt đối không trực tiếp quyền ấy tổ chức từ thiện. Lỡ có nơi nào xảy ra tai họa cần quyền tiền, Diệp Dương Thành sẽ chọn tự mình mang tiền, vật tư đi cứu viện.

Trong đầu Diệp Dương Thành hình thành đại khái hệ thống hành thiện, còn thiếu kế hoạch ổn định. Muốn thông qua hành thiện gom góp tích lũy công đức huyền diệu đầu tiên phải có bảo đảm. Diệp Dương Thành có năng lực hành thiện, loại hành thiện này không chỉ quyền tiền, quyền vật, quan trọng nhất là số tiền này được sử dụng đúng chỗ, đưa cho người cần được giúp đỡ, đổi lại tiếng cười rộn rã. Chỉ có như thế hành động tích thiện của Diệp Dương Thành mới được Cửu Tiêu thần cách phán định là có hiệu quả, tăng công đức huyền diệu.

Nếu Diệp Dương Thành quyền tiền không được dùng đúng chỗ, làm phồng túi một đoàn tham quan ô lại, chẳng những ắt trắng tiền còn không được một điểm công đức huyền diệu. Diệp Dương Thành sẽ không làm chuyện buôn bán lỗ vốn đó.

Nghĩ đến hơn hai ngàn vạn tiền mặt không thể sử dụng là lòng Diệp Dương Thành rối rắm.

- Nên làm sao đây? Phải làm sao nhanh chóng tẩy trắng tiền?

Diệp Dương Thành chỉ cần chút ít tiền trợ cấp gia dụng, cải thiện cuộc sống của mình, nhưng bây giờ nó liên quan tới công đức huyền diệu.

Thứ Diệp Dương Thành ngày nhớ đêm mong có thể thông qua hành thiện để tích góp.

Nghĩ mãi không ra kết quả, Diệp Dương Thành thở dài thườn thượt cho qua. Khi Diệp Dương Thành duỗi lưng chợt nghe ngoài tiệm có tiếng ồn ào.

- Bắt tiểu tử kia lại, đừng để hắn chạy!

162. Chương 162: Có Tính Là Tạo Phúc Một Phương Không.

Sau đó là tiếng một nam nhân trung niên la đầu:

- Ui da!

Dường như nam nhân trung niên bị người ta đánh trúng.

Diệp Dương Thành ngược lên nhìn ngoài cửa tiệm. Ba thanh niên trẻ tuổi vạm vỡ đang đá đấm một nam nhân bốn mươi mấy tuổi.

Ba thanh niên đánh hội đồng, lại có một người trẻ tuổi chạy đến.

- Không nhìn xem là địa bàn của ai, đến chỗ chúng ta mà cứ ra quân lão thiên? Hôm nay không đánh chết người là chúng ta đã rất ương thiện!

Thanh niên chỉ vào nam nhân trung niên nằm co giật dưới đất, tức giận chửi:

- Đánh mạnh vào!

Lại là một trận đòn đau đớn, bốn thanh niên bỏ lại nam nhân trung niên hấp hối quay người đi nhanh.

Sau đó một phụ nữ trung niên nhanh chóng chạy tới, nằm trên người nam nhân trung niên, nài nỉ gào khóc:

- Đã kêu người đừng cờ bạc nữa mà không nghe! Hu hu . . . Người nói xem mẫu tử chúng ta làm sao sống?

Người đi đường vây quanh, chỉ trỏ đôi phu thê trung niên. Diệp Dương Thành ngồi trong tiệm không nghe rõ ràng, nhưng loáng thoáng vài câu ít ỏi cũng đoán ra đám người đang bảo thật đáng đời. Người bình thường đúng là ghét dân cờ bạc, huống chi đánh bạc cứ ra quân lão thiên bị người ta vạch trần.

Nam nhân trung niên nằm sấp dưới đất một lúc sau được phụ nữ trung niên khóc sụt sùi dìu đi.

Diệp Dương Thành không định nhúng tay vào chuyện như vậy, chẳng qua trận đánh này gợi ý cho hắn. Sòng bạc Vu gia khai trương trong Bảo Kinh Trấn đã hơn một tuần.

Diệp Dương Thành giao chuyện trong tiệm cho nữ nhân viên mới được lên chức, hắn dắt Nhung Cầu ra khỏi tiệm đi hướng tiểu khu Ái Hà.

Lúc trong Bảo Kinh Trấn Diệp Dương Thành không lái xe, tiểu khu Ái Hà cách đường Triều Dương khoảng mười phút đi bộ, dắt Nhung Cầu đi dạo trên đường cũng không tệ.

Diệp Dương Thành về nhà, mở cửa vào phòng mình. Căn hộ mới chỉ có một số vật dụng đơn giản. Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương không đến ở, trừ ngày đầu buổi tối ngủ tạm một đêm ra đa thật lâu không qua nhà mới của Diệp Dương Thành. Mỗi mình Diệp Dương Thành ngày ngày chạy sang đây, bởi vì căn hộ có lắp máy lạnh mới.

Diệp Dương Thành đóng cửa cái và cửa phóng lại, khóa chốt. Nhung Cầu nằm sấp trong phòng khách, Diệp Dương Thành thì vào phòng mở máy lạnh. Diệp Dương Thành móc di động ra bấm số điện thoại của Dương Đằng Phi.

Tốc độ phản ứng của Dương Đằng Phi siêu nhanh, điện thoại mới kết nối đã nghe giọng lão cung kính truyền ra tai nghe.

- Chủ nhân.

Diệp Dương Thành khẽ ừ, nằm trên giường, tay chỉ dúi ý bảo Triệu Dung Dung tới bóp chân. Triệu Dung Dung thói quen hành động của Diệp Dương Thành, hẳn không cần giờ tay ra hiệu nàng đã ngồi xuống mép giường, hết sức dịu dàng bóp chân cho Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành liếc Triệu Dung Dung, mỉm cười nhưng không nói gì.

Diệp Dương Thành hỏi thẳng Dương Đăng Phi:

- Kêu người điều tra chuyện kia đến đâu rồi?
- Đã điều tra rõ.

Dương Đăng Phi trả lời ngay:

- Quan trường toàn Ôn Nhạc huyện đã hoàn toàn thay máu. Trước kia Lục gia hầu như cấu kết một nửa quan viên Ôn Nhạc huyện, một nửa này có người chức vụ lãnh đạo.

Diệp Dương Thành nheo mắt nói:

- Bây giờ thì sao?
- Bây giờ càng quá đáng.

Dương Đăng Phi cười nói:

- Vu gia vì củng cố địa bàn mới, nóng lòng vươn xức tua đến quan trường, lại có Vu Tô Nhạc dẫn dắt, tiền như giấy trắng được tặng đi. Theo lão bộc biết thì chỉ một tuần này số tiền Vu gia dùng để bôi trơn khoảng một ức.

Diệp Dương Thành bật dậy:

- Nhiều vậy?

Diệp Dương Thành lú lười nói:

- Vu gia có nhiều tiền đến thế?
- Công ty trách nhiệm hữu hạn tập đoàn Trí Nghiệp Vạn Hưng của Vu gia tổng tài sản mặt ngoài là ba mươi bảy ức.

Dương Đăng Phi giải thích rằng:

- Nhưng sự thật thì tài sản của Vu gia không chỉ có bấy nhiêu, vì vấn đề nguồn gốc như toàn là tiền đen, dùng để bôi trơn là tốt nhất. Một sông bạc Vu gia đẳng cấp cao chút thu tiền lời một tháng là trên ba ngàn vạn, so với mấy sông bạc như Macao thì tựa con kiến nhưng so với nội địa, Vu gia đã xem như có quy mô nhỏ.

Diệp Dương Thành nghe Dương Đăng Phi giải thích xong gật gù hiểu, hỏi tiếp:

- Trong thời gian này bên Vu Tô Nhạc có động tĩnh gì không?

Dương Đăng Phi kinh ngạc hỏi lại:

- Vu Tô Nhạc?

Dương Đăng Phi mở miệng nói:

- Không có động tĩnh gì lớn, thời gian này Vu Tô Nhạc bận rộn giặt dây bắc cầu cho Vu gia, tiêu tiền như nước chảy. Phải rồi.
- Cái gì?
- Chủ nhân, rất nhiều tình nhuệ Vu gia đã vào Ôn Nhạc huyện tối hôm qua.

Dương Đăng Phi nói:

- Trước mắt các tình nhuệ rải rác trong chục sông bạc Vu gia mới mẻ, nhưng lão bộc không phát hiện có dị nhân tồn tại. Nếu bên chủ nhân đã chuẩn bị sẵn sàng, hay nhân dịp này cho Vu gia ném mùi? Một là để

Vu gia biết chủ nhân tồn tại, nếu Vu gia có liên lạc với dị nhân chắc chắn sẽ chạy ngay tới Bảo Kinh Trấn tìm chủ nhân gây sự. Thứ hai thì . . .

Dương Đằng Phi ngừng giây lát, trầm ngâm nói:

- Lỡ như Vu gia đang lên kế hoạch gì đó, chủ nhân đột nhiên xuất hiện làm rối loạn tay chân bọn họ, bên lão bộc sẽ cố gắng quan sát. Một khi có gió thổi cỏ lay gì lão bộc sẽ báo cho chủ nhân biết ngay.

Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ, gật đầu.

Diệp Dương Thành mở miệng nói:

- Chờ chút nữa người gọi điện thoại cho Trần Viễn Đông, trưởng trấn Bảo Kinh Trấn, không cần che lấp gì, cứ nói thẳng với hắn là tham chút tiền không sao, nhưng tiền nào không nên lấy thì tuyệt đối không được đụng vào.

Dương Đằng Phi lấy làm lạ hỏi:

- Chủ nhân muốn tài bồi Trần Viễn Đông?

- Cũng không tính.

Diệp Dương Thành khẽ thở dài:

- Dù sao là phụ thân huynh đệ tốt của ta, có thể giúp được thì giúp. Nếu Trần Viễn Đông không kiếm được muốn tham những số tiền không nên thì người ra mặt cắt chức hắn đi. Từ nay về sau ta không muốn thấy quan chỉ lo tham tiền không làm việc trong khu vực quản lý của ta nữa.

Dương Đằng Phi nghe hiểu cảm xúc nghiêm túc trong giọng nói của Diệp Dương Thành, lão không hỏi gì mà cung kính đồng ý:

- Tuân lệnh chủ nhân!

- Chút nữa ta sẽ kêu Dung Dung đi qua chỗ người một chuyến. Người hãy sắp xếp những gì điều tra được trong Bảo Kinh Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, Diên Đăng Trấn, Hồng Hải Trấn, Vinh Phủ Trấn, Đại Gang Trấn. Hề quan viên nào trước kia có dính đến Lục gia hoặc Vu gia, dựa theo tình tiết nghiêm trọng, chức vị sắp thành thứ tự cho ta.

Diệp Dương Thành hít sâu, nói:

- Lát nữa người giao cho Dung Dung mang về. Ngoài ra có chuyện cần người tìm cách giải quyết.

Dương Đằng Phi cung kính nói:

- Xin chủ nhân chỉ dạy.

- Liệt kê danh sách kỹ càn thế lực hắc ám trong Ôn Nhạc huyện, quý mô lớn nhỏ, có bao nhiêu người rồi đưa cho ta.

Diệp Dương Thành nói:

- Dù là tổ chức nhỏ có mấy người cũng phải viết kỹ càng. Bao gồm địa điểm bọn họ thường xuyên hoạt động hằng ngày, thủ lĩnh là ai, có thành viên nào vân vân, viết thật rõ ràng. Phải rồi, cần thêm vào những việc ác đám người đó hay làm. Khi nam bá nữ, gian dân cướp bóc, ý mạnh hiếp yếu vân vân, đã hiểu chưa?

Dương Đằng Phi nghe Diệp Dương Thành một hơi đọc ra nhiều hạng mục, lão giật nảy mình sau đó hiểu hẳn định làm gì.

Dương Đằng Phi khom lưng hướng Bảo Kinh Trấn, cung kính nói:

- Lão bộc hiểu rồi.

Đối với Dương Đằng Phi thì lời Diệp Dương Thành nói là mệnh lệnh chí cao vô thượng. Tuy Dương Đằng Phi cảm thấy điều Diệp Dương Thành sắp làm hơi rình rang nhưng lão sẽ không khuyên nhủ hắn từ bỏ hành động.

Dương Đằng Phi hiểu rằng tuy sẽ gây lớn chuyện, quốc gia sẽ không bỏ mặc. Khả năng cuối cùng là Diệp Dương Thành quá cuồng chọc giận quá gia hành động, nhưng chính phu không có dị nhân.

Vì vậy cuối cùng kẻ xui xẻo đứng ra chỉ có thể là người của tổ chức Dị Sát.

Bên Diệp Dương Thành có thư ký huyện ủy Dương Đằng Phi, chính phu có gió thổi cỏ lay gì sẽ không lọt khỏi lỗ tai hắn, vậy thì Diệp Dương Thành có gì phải sợ?

Diệp Dương Thành không mài dao díp tham quan cũng uống.

Vu gia đã phái nhiều tinh nhuệ vào Ôn Nhạc huyện, bây giờ Diệp Dương Thành tìm ra cách khác tăng tốc độ tích lũy công đức huyện điểm hơn. Diệp Dương Thành không cần miễn cưỡng Vu gia có thể mang đến bao nhiêu công đức huyện điểm.

Từ xưa trắng đen không chung một xuồng, nhưng hiện giờ quan trường và thế lực hắc ám là nước sữa giao hòa, có nhiều liên quan dây mơ rễ má, tựa như huynh đệ ruột thịt. Nơi nào có quan là chỗ đó có thể lực hắc ám.

Không có quan trường che chở, những thế lực hắc ám này làm sao càn rỡ như thế được?

Không có hắc ám thế lực tồn tại, những vị quan biết che chở ai? Không có đối tượng bảo kê thì không có hiếu kính, chia hoa hồng, dù là tham quan cũng chỉ đành làm thanh quan.

Nhưng như kết quả Dương Đằng Phi điều tra, trước có Lục gia, sau có Vu gia, quan trường Ôn Nhạc huyện sớm bị hai thế lực hắc ám phá hỏng hoàn toàn. Trông chờ cây già mọc chồi non chẳng bằng dùng thủ đoạn sấm sét chặt cây già, lại trồng chồi mới.

Từ xưa đến nay không thiếu người muốn làm quan.

Trong đầu Diệp Dương Thành nảy ra một ý:

- Hoàn toàn đánh tan quan trường bệnh hiểm nghèo này có tính là tạo phúc ột phương?

163. Chương 163: Khúc Nhạc Đạo Thời Đại Thần Quyền Thống Trị.

Ba năm thanh tri phủ, mười vạn ngân hoa tuyết.

Làm quan mà không tham toàn là người có tư tưởng rất cao, hoặc nói đơn giản là cổ hủ. Người có chút lòng ích kỷ khi làm quan có ai không tham?

Nhưng quan tham cũng chia ra tham lớn và tham nhỏ. Quan tham lớn chỉ lo vớt tiền không làm việc, chiếm hầm cầu mà không đi, mặc cho bên dưới có phải đã đầy ắp, mùi hôi ngút trời không? Trong đầu quan tham lớn chỉ có bản thân mình, mặc kệ người khác mắc nghẹn sắp chết. Loại quan này chết chắc.

Tiếp theo là quan tham nhỏ. Tham nhỏ nghĩa là cũng cầm tiền bán lương tâm nhưng ít ra trong lòng còn chứa dân chúng, nguyện làm việc cho dân. Tuy loại quan này cũng tham lại không đến mức hết thuốc chữa, bị trách phạt, răn dạy một phen là có thể tiếp tục sử dụng.

Diệp Dương Thành quyết định thanh lý tham quan ô lại trong khu vực quản lý của mình, công đức huyện điểm là nguyên nhân chủ yếu nhất, nhưng thật lòng hắn muốn quét sạch quan trường. Diệp Dương Thành cần nương chuyện này chứng minh một suy đoán của mình.

Bắt đầu từ ngày Diệp Dương Thành có được Cửu Tiêu thần cách, kiếm được công đức huyện điểm toàn là từ kẻ ác. Tức là Diệp Dương Thành trừng trị một kẻ ác, tăng số lượng công đức huyện điểm nhất định, không trừng trị thì không có công đức huyện điểm.

Hôm nay trên đường Diệp Dương Thành từ huyện quay về Bảo Kinh Trấn quyền ra một số tiền khiến hắn có chút suy đoán, đó là phải chăng tồn tại công đức huyện điểm gián tiếp?

Trừng phạt một, hai tham quan ô lại tuy có tác dụng cảnh cáo số còn lại, dùng dù sao hiệu quả có hạn. Diệp Dương Thành chỉ có kiếm công đức huyện điểm từ một, hai tham quan.

Nhưng nếu Diệp Dương Thành quét hết tham quan trong khu vực quản lý, không cho bọn họ thịt cá dân chúng, nói theo phạm vi lớn xem như tạo phúc một phương. Đã tạo phúc một phương tức là việc thiện lớn.

Việc thiện lớn phải chăng có ý nghĩa Diệp Dương Thành lấy được nhiều công đức huyền diệu bất ngờ?

Hiện nay Diệp Dương Thành có năm mươi sáu ngàn ba trăm bảy mươi lăm công đức huyền diệu. Lần này Diệp Dương Thành thanh lý tham quan tăng một vạn năm ngàn công đức huyền diệu, đó mới chỉ có ban lãnh đạo bốn thị trấn. Dưới tay bọn họ còn bao nhiêu là quan nhỏ khác.

Diệp Dương Thành chậm rãi buông điện thoại, hít sâu, nói:

- Hy vọng đêm nay có thể tăng công đức huyền diệu một hơi lên mười vạn điểm, thăng cấp thần cách lên ngũ giai.

Diệp Dương Thành sắp đặt Triệu Dung Dung rời khỏi Bảo Kinh Trấn bay đi thị trấn Ôn Nhạc huyện, đến chỗ Dương Đằng Phi lấy các tư liệu cần có tối nay.

Sau khi Triệu Dung Dung rời đi, Diệp Dương Thành không rảnh rồi. Lần này là hành động lớn, cần thống nhất hành động phạm vi lớn vào tối nay. Đến bây giờ chỉ có Triệu Dung Dung và Diệp Dương Thành là tâm linh câu thông.

Diệp Dương Thành một lần nữa cảm giác thiếu đàn em.

Nếu có mười bảy, tám linh thị thì nhiều chuyện không cần Diệp Dương Thành tựa tay làm trực tiếp phái linh thị ra ngoài trấn giữ một phương. Dù sao linh thị có được công đức huyền diệu sẽ tính vào Diệp Dương Thành.

Vấn đề ở chỗ linh phó đâu dễ thu? Năng lực thấp thì không lọt mắt xanh Diệp Dương Thành, năng lực cao như Vương Minh Kỳ, Dương Đằng Phi thì má ơi, nhiều linh châu ném vào nhưng không có chút dấu hiệu thăng cấp.

Mặc dù khởi bước càng cao cơ sở càng vững chắc, nhưng tiêu hao linh lực nhiều đến nỗi bây giờ Diệp Dương Thành không gánh được. Diệp Dương Thành ngược đầu nhìn Vương Minh Kỳ yên lặng đứng trong góc.

Diệp Dương Thành cắn răng, nhắm tâm nói:

- Người lại đây.

Về mặt Diệp Dương Thành nghiêng răng nghiêng lợi làm Vương Minh Kỳ giật nảy mình, còn tưởng đã làm chuyện gì sai.

- A?

Mặt Vương Minh Kỳ mếu tới gần Diệp Dương Thành.

May mắn Diệp Dương Thành không tìm Vương Minh Kỳ tính sổ, chờ gã tới gần hẳn hơn một thước thì ra lệnh Vương Minh Kỳ ngừng lại.

Diệp Dương Thành nói:

- Há mồm.

Vương Minh Kỳ ngoan ngoãn dừng bước, há to miệng. Ngón tay Diệp Dương Thành như nòng pháo bắn một chuỗi linh châu bay vào miệng Vương Minh Kỳ.

Thời gian trôi qua từng giây, Diệp Dương Thành tích lũy một vạn điểm linh lực nhanh chóng tiêu hao.

Đang lúc lòng Diệp Dương Thành nhỏ máu định bỏ cuộc, Vương Minh Kỳ nuốt một viên linh châu, xua tay nói:

- Đủ rồi, chủ nhân, đã đủ.

Diệp Dương Thành ngừng rút linh châu. Giây sau Vương Minh Kỳ bị một vầng sáng trắng ngà hình trứng vịt bao phủ. Chứng kiến Triệu Dung Dung thăng cấp hai lần nên Diệp Dương Thành nhìn quen mắt, thậm chí thở phào.

Diệp Dương Thành mới lộ nụ cười chợt phát hiện linh lực từ một vụn biến thành tám ngàn bảy.

Diệp Dương Thành chửi tục:

- Tổ cha nó!

Diệp Dương Thành chỉ vào Vương Minh Kỳ trong màn sáng, nói:

- Nếu ngươi không thể thăng lên làm linh thị thì về nhà cày ruộng đi!

Vương Minh Kỳ ở trong màn sáng hoàn toàn ngăn cách với thế gian, không nghe được Diệp Dương Thành cằn nhằn. Nếu Vương Minh Kỳ nghe thấy chắc chắn sẽ kêu oan, đây không phải lỗi của gã.

* * *

Triệu Dung Dung nghe lệnh Diệp Dương Thành, nàng biến thành luồng sáng từ Bảo Kinh Trấn bay đến văn phòng của Dương Đăng Phi tông thị trấn.

Triệu Dung Dung vừa xuyên qua vách tường dày thì Dương Đăng Phi có cảm ứng, cung kính quỳ gối xuống đất cung nghênh nàng:

- Linh phó Dương Đăng Phi kính chào linh sử đại nhân.

Không phải Dương Đăng Phi thấy Triệu Dung Dung và Diệp Dương Thành có quan hệ mập mờ, có khả năng sau này thành thê tử của thần nên nịnh bợ, thật ra là vì đẳng cấp nghiêm ngặt trong giới linh phó. Tựa như một người ăn cơm uống nước, hình thành thói quen, khi thấy linh phó đẳng cấp cao hành lễ là chuyện cực kỳ bình thường.

Nếu đấu đơn chưa chắc Dương Đăng Phi không đánh lại Triệu Dung Dung, nhưng bây giờ lão chỉ là linh phó. Triệu Dung Dung thì là linh sử thứ nhất dưới tay Diệp Dương Thành.

Giữa Triệu Dung Dung, Dương Đăng Phi không chênh lệch thực lực mà là cách biệt địa vị. Phân chia đẳng cấp vô hình như lạch trời khó thể vượt qua, vết rạch rồi chênh lệch địa vị giữa Triệu Dung Dung và Dương Đăng Phi.

Đây chính là sức mạnh trói buộc của thần quyền.

Triệu Dung Dung hờ hững liếc Dương Đăng Phi, biểu tình nghiêm túc không như lúc trước mặt Diệp Dương Thành thì ra vẻ nghịch ngợm, hoặc dịu dàng bình yên. Triệu Dung Dung lúc này tựa như tiên nữ không dính bụi trần, toát ra lạnh lùng ngăn cách người ngoài ngàn dặm.

- Chủ nhân kêu người chuẩn bị đồ vật đâu?

- Lão bộc đã chuẩn bị tốt rồi.

Dương Đăng Phi nhanh chóng đứng dậy, xoay người rút túi hồ sơ trên bàn làm việc sau lưng ra, giơ cao hai tay cung kính đưa đến trước mặt Triệu Dung Dung.

Dương Đăng Phi nói:

- Xin linh sử đại nhân báo với chủ nhân là có nhiều quan viên trong danh sách tội không đáng chết, lão bộc đã dùng bút đỏ đánh dấu tất cả.

Tay Dương Đăng Phi bỗng trống trơn. Triệu Dung Dung khẽ ừ, biến mất trong không khí.

Dương Đăng Phi nhìn vị trí Triệu Dung Dung từng đứng, lão hít sâu, nhỏ giọng nói:

- Không biết qua đêm nay Ôn Nhạc huyện sẽ có cảnh tượng gì?

Diệp Dương Thành muốn thanh tẩy hoàn toàn bạch đạo và hắc đạo trong Ôn Nhạc huyện, Dương Đăng Phi hiểu ẩn ý trong đó. Có lẽ hành động này là mưu tính đã lâu, có lẽ Diệp Dương Thành mới nảy ý tưởng.

Mặc kệ là vì động cơ gì, kết quả cuối cùng sẽ không lệch bao nhiêu. Ôn Nhạc huyện sẽ hoàn toàn nằm trong phạm vi quản lý của Diệp Dương Thành, là tòa thị trấn thứ nhất bị thần quyền thống trị.

Người từ ngoài đến Ôn Nhạc huyện làm quan hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng nếu giở trò mèo trước mắt Diệp Dương Thành thì . . .

Qua đêm nay thái thượng hoàng trong Ôn Nhạc huyện là Diệp Dương Thành.

* * *

- Đường tiên sinh.

Gia chủ Vu gia lộ biểu tình cẩn trọng nói với Đường Thái Nguyên ngồi trên sofa đối diện lão.

- Hơn một nửa tình nhuệ Vu gia ta đã theo ý Đường tiên sinh tiến vào Ôn Nhạc huyện, rải rác khắp các sông bạc.

Gia chủ Vu gia nói mỗi câu châm chọc từng chữ.

Gia chủ Vu gia không dám bày ra bộ dáng ân nhân cứu mạng trước mặt Đường Thái Nguyên. Mười ba năm trước gia chủ Vu gia cứu Đường Thái Nguyên chỉ là tiện tay, hướng chi khi đó gã còn nhỏ tuổi, không hiểu tình đời. Mười ba năm sau Đường Thái Nguyên trở thành một dị nhân, hoàn toàn đảo điên hình tượng ăn mày ngày xưa.

Dị nhân là cái gì? Gia chủ Vu gia tìm kiếm dị nhân nhiều năm nên có hiểu biết chút ít. Tính cách dị nhân làm đa số người khó đoán. Có lẽ giấy trước vẽ mặt dịu dàng cười nói với người, giấy sau cắt đầu người xuống làm banh đá.

Hướng chi Đường Thái Nguyên ghi nhớ phần ân tình năm xưa đến giúp đỡ là gia chủ Vu gia đã vô cùng cảm kích, lão làm sao dám vênh mặt với gã?

Đường Thái Nguyên nhìn bộ dạng của gia chủ Vu gia, đoán được suy nghĩ trong đầu lão.

Đường Thái Nguyên chậm rãi đặt chén trà xuống, trầm ngâm một lát sau mở miệng nói:

- Tạm thời chưa cần ra tay. Không dám giấu diếm, tuy ta cũng là dị nhân và nổi bật trong giới nhưng không nắm chắc sẽ thắng trong tình huống đấu một mình với dị nhân Ôn Nhạc huyện. Người tạm thời khiến tình nhuệ Vu gia chờ hai ngày để những người giúp đỡ ta đến đông đủ, khi đó sẽ hành động.

Gia chủ Vu gia mừng rỡ hỏi:

- Đường tiên sinh còn có người giúp đỡ?

Gia chủ Vu gia vội gật đầu, nói:

- Vậy là tốt nhất, quá tốt. Không quấy rầy Đường tiên sinh nghỉ ngơi, lão phu cáo từ.

Đường Thái Nguyên nhẹ gật đầu.

Trái tim gia chủ Vu gia treo cao rồi cuộc buông xuống. Nhưng khi gia chủ Vu gia rời khỏi cổng biệt thự Đường Thái Nguyên tạm cư ngụ, đáy lòng lão dâng lên bất an.

- Chờ thêm hai ngày, qua hai ngày là giờ chết của dị nhân kia.

Gia chủ Vu gia đè nén cảm giác bất an, biểu tình không thay đổi nhấc chân rời đi.

164. Chương 164: Khí Túc Sát.

Triệu Dung Dung cầm xấp tài liệu từ chỗ Dương Đằng Phi quay về Bảo Kinh Trấn, xuất hiện trong phòng của Diệp Dương Thành. Vương Minh Kỳ mới thẳng cấp xong vội quỳ xuống.

Vương Minh Kỳ cung kính nói:

- Linh thị Vương Minh Kỳ kính chào linh sử đại nhân.

Ngay trước mặt Diệp Dương Thành, Vương Minh Kỳ cẩn biểu đạt lòng kính ý với Triệu Dung Dung.

Diệp Dương Thành không có nhiều cảm giác, nàng chỉ thấy hơi là lạ, như thể có thứ vô hình ngăn cách từng tầng từng tầng. Cảm giác này rất lạ lùng.

Triệu Dung Dung nhìn Vương Minh Kỳ quỳ xuống chào hỏi, nàng nhẹ gật đầu, lại khom lưng hai tay giơ tư liệu đưa đến trước mặt Diệp Dương Thành.

Triệu Dung Dung cung kính nói:

- Chủ nhân, đây là tư liệu Dương Đăng Phi đã sửa sang lại. Dương Đăng Phi nhờ ta chuyển lời với chủ nhân là những quan viên trong danh sách có người tội không đáng chết đã được đánh dấu bằng bút đỏ.

Diệp Dương Thành cười khẽ, gật đầu, càng vừa lòng Dương Đăng Phi hơn. Chuyện gì Dương Đăng Phi cũng nghĩ trước, xử lý thích đáng thay Diệp Dương Thành. Nếu có thêm vài thuộc hạ giống như Dương Đăng Phi thì sau này Diệp Dương Thành sẽ rất nhẹ nhàng.

Diệp Dương Thành nhận lấy túi hồ sơ Triệu Dung Dung đưa, hẩn im lặng cởi dây cột, lôi ra chồng văn kiện tài liệu. Phần trên là bộ tư liệu quan viên bảy thị trấn Diên Đăng Trấn, bên dưới là tư liệu mấy thị trấn khác trong Ôn Nhạc huyện, và tài liệu về quan viên trong thị trấn. Những tài liệu này gồm một bộ ba phần.

Diệp Dương Thành không biết nên nói cái gì, Dương Đăng Phi càng lúc càng giống quân sư quạt mo.

Diệp Dương Thành hỏi Dương Đăng Phi lo tài liệu quan viên bảy thị trấn Diên Đăng Trấn chủ yếu vì diện tích khu vực quản lý mới phủ lên bảy thị trấn này. Nhưng Dương Đăng Phi phòng ngừa chu đáo, sửa sang luôn tài liệu quan viên nơi khác, một lần giải quyết mọi điều Diệp Dương Thành cần.

Nếu tối nay Diệp Dương Thành tẩy bảy thị trấn, thăng cấp thần cách lên ngũ giai, khu vực quản lý lại khuếch trương thì hẩn không cần kêu Dương Đăng Phi nhanh chóng sửa sang tài liệu quan viên chỗ khác, có thể trực tiếp ra tay.

Nghĩ đến đây khoe môi Diệp Dương Thành cong lên, cười khẽ.

Tài liệu rất dày, Diệp Dương Thành tốn một tiếng qua loa xem xong tài liệu quan viên. Như Dương Đăng Phi đã nói, trong đây có khá nhiều quan viên tuy rằng tham ô nhưng tội không đáng chết.

Huống chi Diệp Dương Thành không định đuổi tận giết tuyệt quan trong Bảo Kinh Trấn. Xử lý sạch những quan tham lớn, lại diễn vở kịch giết gà dọa khỉ là đã đủ. Chỉ cần có hiệu quả chấn nhiếp lòng người là mục tiêu của Diệp Dương Thành đã hoàn thành hơn phân nửa.

Diệp Dương Thành không trông chờ tất cả quan viên thanh liêm, nhưng ít ra phải thanh lý hết quan tham lớn chiếm hằm cầu không đi, chỉ biết thịt cá dân chúng mà không làm việc. Còn lại tham nhỏ thì cho bọn họ thấy kết quả của quan tham lớn, từ nay ném chuột sợ vỡ đồ, rụt vôi hoặc đi đâu đó, Diệp Dương Thành không cần biết.

Diệp Dương Thành đọc chồng tư liệu hơn một tiếng, trong đầu dần dần điều chỉnh kế hoạch.

- Tối nay bắt đầu từ Hồng Hải Trấn.

Diệp Dương Thành nói với Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ:

- Trao cho hai người thần quyền điều động côn trùng. Bảy thị trấn này mỗi nơi có một đội ong vàng đóng giữ, vì tránh cho đánh rắn động cỏ, hành động đêm nay cần làm đồng bộ.

Vương Minh Kỳ, Triệu Dung Dung cùng quỳ xuống, cung kính nói:

- Xin chủ nhân ra lệnh.

Diệp Dương Thành trầm ngâm giây lát:

- Bạch Hà Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bảo Kinh Trấn, Diên Đăng Trấn do Dung Dung phụ trách.

Diệp Dương Thành lấy tài liệu quan viên bốn thị trấn đưa cho Triệu Dung Dung, mở miệng nói:

- Trong tài liệu có ghi kỹ càng mấy quan viên phạm tội. Mặc dù đa số không có chứng cứ trực tiếp nhưng chắc chắn có thật, hãy đánh dấu bằng bút hồng nếu nghiêm trọng thì cảnh cáo, bị thương nhẹ, bị thương

nặng. Hễ không có đánh dấu bàn bút đó thì trực tiếp xóa sổ, để lại chứng cứ phạm tội của đám quan này tại hiện trường để cảnh cáo người khác.

Triệu Dung Dung kính gật đầu, nói:

- Dung Dung đã biết.

Triệu Dung Dung đứng dậy, khom lưng, hai tay giơ cao nhận lấy tài liệu quan viên Bạch Hà Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bảo Kinh Trấn, Diên Đăng Trấn Diệp Dương Thành đưa cho. Triệu Dung Dung đứng bên cạnh Diệp Dương Thành.

- Hồng Hải Trấn, Đại Giang Trấn, Vinh Phù Trấn giao cho Vương Minh Kỳ phụ trách.

Diệp Dương Thành lại lấy tài liệu quan viên ba thị trấn cho Vương Minh Kỳ, nói:

- Hành động cụ thể giống Dung Dung, nhưng hai người nhớ kỹ, không thể lộ mặt, biết chưa?

Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ đồng thanh kêu lên:

- Dung Dung / Minh Kỳ đã hiểu.

- Xin chủ nhân yên tâm!

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, ngáp dài, phất tay nói:

- Minh Kỳ đi ra ngoài điều động còn trùng trước, Dung Dung thì . . . Cùng ta ngủ một giấc.

Vương Minh Kỳ, Triệu Dung Dung không cảm thấy có gì không ổn, vẻ mặt tự nhiên đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Vương Minh Kỳ lắc47e biến mất. Triệu Dung Dung cũng lắc người nhưng không biến mất mà biến quần bò, áo sơ mi thành sa trắng mỏng trong suốt.

Bắt đầu từ bốn giờ chiều chẳng hiểuao trên bầu trời Ôn Nhạc huyện ngưng tụ khí tức sát. Mặc dù vạn dặm không mây nhưng đám quan Ôn Nhạc huyện, đặc biệt là quan tham lớn cảm thấy lòng nặng nề như có tảng đá vô hình đè ép, làm bọn họ lo sợ bất an.

Nhưng đám người nghĩ tới nghĩ lui không cảm thấy mình làm lỗi gì, ở đâu. Huống chi chuyện này không tiện nói ra ngoài, chỉ có thể gặm nhấm cảm xúc bất an, mặt ngoài thì cực kỳ bình tĩnh.

Bọn họ không biết cái chết sắp buông xuống, đám quan tham vẫn thoải mái sống những dây phút cuối cùng bóc lột dân chúng, không có tiền thì đừng hòng làm việc, có tiền dù không có việc cũng mời vào.

Ngày trôi qua, cuộc sống như cũ, giống mọi khi đến giờ tan tầm một chiếc xe công không nên dùng việc riêng bị các đồng chí lãnh đạo bụng bia nghênh ngang lái đi. Đám quan tham lớn rời khỏi chỗ làm nhưng không về nhà ngay.

Bọn họ vội vàng thu tiền, xã giao và . . . ôm em út.

Dưới bầu trời đêm lấp lánh ánh sao là thế giới xa hoa trụy lạc, lãng phí. Dân chúng bình thường sống ngày tháng nhỏ nhoi. Đám quan thì lúc nào cũng muốn moi móc thứ vốn nên thuộc về dân nghèo để căng phòng túi tiền riêng.

Thế giới hiện thực luôn đầy bất đắc dĩ. Dù luôn bị đưa tin lên báo đài nhưng chẳng thể dao động địa vị đám quan, bởi bên trong có mạng lưới quan hệ rất lớn. Đám sâu mọt ký sinh trong tấm lưới này, đặc ý, vênh vao hút máu.

Diệp Dương Thành ngồi trong nhà, thông qua ảnh quan viên trong tài liệu, sử dụng Cửu Tiêu thần cách xác định vị trí của bọn họ. Triệu Dung Dung và Diệp Dương Thành tâm linh tương thông nên vô cùng thuận lợi tìm được vị trí của đám quan.

Nhưng Vương Minh Kỳ vẫn là linh thị, không có năng lực tâm linh thương thông với Diệp Dương Thành. Vương Minh Kỳ tùy thân mang theo điện thoại di động, tùy thời chờ chỉ thị mới nhất của Diệp Dương

Thành. Nơi nhận điện thoại không được trước mắt bao người, Vương Minh Kỳ phải tìm góc khuất tránh cho ai nhìn thấy một chiếc di động lơ lửng trong không khí gây ra rắc rối không cần thiết.

- Đới Hoàn Huy: Thư ký chính ủy Hồng Hải Trấn, bốn mươi sáu tuổi, ột thước bảy, nặng một trăm kẻ hai ký. Ngày mười chín tháng bốn năm hai ngàn không trăm lẻ ba điều nhiệm chức thư ký chính ủy Hồng Hải Trấn. Ba năm trước nhận bốn trăm vạn hồi lộ của Tinh Diệu tập đoàn, xử lý đất đai đầu cầu bảy thôn Hồng Hải Trấn, xảy ra xung đột với thôn dân tạo thành ba chết mười chín bị thương. Khi đó có nhạc phụ là ủy viên chính ủy, ăn kết với nhiều nơi nên thoát khỏi tội danh.

Một thư ký chính ủy trấn nho nhỏ mà sau lưng dính lú đến một số lớn quan viên. Diệp Dương Thành nhìn giới thiệu về Đới Hoàn Huy, hần khê thở dài.

Diệp Dương Thành chợt nhớ một câu:

- Tra tham quan thì mất đẳng, không tra quan tham thì mất nước.

Đây là lời bạn học nói, giờ Diệp Dương Thành nhăm nháp kỹ, hơi hiểu ẩn ý.

Trong đầu Diệp Dương Thành thông qua Cửu Tiêu thần cách tìm ra vị trí của Đới thư ký. Diệp Dương Thành móc di động ra bấm dãy số của Vương Minh Kỳ.

Vương Minh Kỳ bắt máy, Diệp Dương Thành nhẹ giọng nói:

- Đới Hoàn Huy, thư ký chính ủy Hồng Hải Trấn, trước mắt ở trong phòng riêng số bốn không chín karaoke lầu bốn bar Hồng Phong ở Hồng Hải Trấn. Mang theo tài liệu đi tìm hắn.

Vương Minh Kỳ đã đến Hồng Hải Trấn, gật đầu lên tiếng:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Vương Minh Kỳ dùng pháp thuật che đi di động và tài liệu quan viên, cầm hai thứ này biến thành luồng khói lao nhanh hướng bar Hồng Phong.

Mười ong vàng theo sau Vương Minh Kỳ.

Nỗi lòng bất an càng lúc càng dày đặc, tâm tình Đới Hoàn Huy nặng nề. Nhưng các nữ tiếp viên có mặt trong phòng riêng, Đới Hoàn Huy không tiện nổi sùng, gã kiềm nén bất an tiếp tục trêu đùa với các nữ tiếp viên mặt bình thường nhưng ngực to.

Trên bàn đặt mấy bình rượu đỏ, rượu tây. Một nam một nữ đi chung với Đới Hoàn Huy. Nam mặc đồ tây, giày da, hơn ba mươi tuổi. Nữ mặt mày thanh tú, khoảng hai mươi tuổi.

Đới Hoàn Huy nồng nhiệt tán tỉnh với em út xong quay đầu nhìn nam nhân mặc đồ tây:

- Tiểu Lưu.

Đới Hoàn Huy ngượng nghịu nói:

- Chuyện của người rất khó giải quyết, liên lụy quá nhiều nơi, nhắc lên một cái là kéo theo một chuỗi . . .

Nam nhân mặc đồ tây mỉm cười nói:

- Đới thư ký, tối nay chúng ta chỉ nói chuyện trăng gió.

Nam nhân mặc đồ tây cầm lấy một vật đựng trong túi đen từ tay thiếu nữ ngồi bên cạnh, gã vừa nói vừa nhét nó vào tay Đới Hoàn Huy.

Đới Hoàn Huy là cáo già, nhận lấy cái túi, tay rung một chút là nhận ra ngay bên trong chứa vàng lá.

- Ha ha ha ha ha ha! Được rồi, chỉ nói chuyện trăng gió, không nói thứ khác.

Về ngượng nghịu biến mất, Đới Hoàn Huy cười nói:

- Có chuyện gì ngày mai người đến văn phòng của ta nói chuyện.

165. Chương 165: Nhân Đây Thay Trời Hành Đạo.

Không khí trong phòng riêng bỗng chốc nóng lên. Hai nam nhân, một bí thư cộng thêm năm nữ tiếp viên. Nữ bí thư mỉm cười liên tiếp kính rượu. Đới Hoành Huy vội vàng giở trò với mấy em út nên không thả dè nữ bí thư.

Một khúc nhạc tựa sói tru quỷ hú kết thúc, mặc dù da đầu tê dại nhưng các nữ tiếp viên vẫn vô tay khen hay.

Nam nhân mặc đồ tây khen rằng:

- Giọng cao của Đới thư ký có thể nói là siêu đẳng.

Đới Hoành Huy không cảm thấy có gì lạ, gã cười khiêm tốn:

- Bình thường rảnh rỗi thích hát hò, để người chê cười.

Ngược lại mặt mày Đới Hoành Huy tỏ rõ đắc ý.

Nhận được vàng nặng bốn, năm cân nên dĩ nhiên tâm tình Đới Hoành Huy rất tốt. Huống chi dựa theo quy tắc tặng quà, vàng này chỉ là lễ gặp mặt một lần, còn có tiền lễ kếp sù đang chờ Đới Hoành Huy.

Hồng Hải Trần công nghiệp phát đạt, tài sản trên trăm vạn chỉ xem như dân thường, nhà ai không có trăm vạn thì sẽ rất xấu hổ khi ra đường.

Làm thư ký trấn chính ủy ở nơi như thế này, Đới Hoành Huy luôn nghĩ dù cho gã làm phó huyện trưởng cũng nhất quyết không chuyển chỗ.

Hơn bốn mươi tuổi dù có leo lên cao thì đi được tới đâu? Đã không trông chờ thăng cấp cao được chẳng bằng ở lại Hồng Hải Trần làm thư ký nhàn nhã, có tiền có nữ nhân, có một đám nhà giàu nịnh bợ nhờ vả, cuộc sống như vậy quá thoải mái.

Trong đầu Đới Hoành Huy toàn nghĩ cách làm sao hốt tiền, làm sao nhanh chóng vơ vét tiền mà ít ai biết. Đới Hoành Huy chưa từng suy nghĩ dân chúng nên làm sao, nhưng vị trí thư ký chính ủy của gã cực kỳ chắc chắn. Bởi vì Đới Hoành Huy có một nhạc phụ tuy đã về hưu nhưng vẫn có sức ảnh hưởng lớn trong thành thị, có hai cừu cừu làm việc trong chính phủ.

Nhờ quan hệ phức tạp nên người bình thường không làm gì Đới Hoành Huy được, bao gồm đám huyện trưởng, phó huyện trưởng gì đó trong huyện. Bọn họ mắt nhắm mắt mở mặc kệ Đới Hoành Huy làm gì thì làm.

Đới Hoành Huy dần dương thành tính cách trời đất bao la lão tử lớn nhất. Có tiền, có rượu, có nữ nhân thì mọi chuyện đều dễ bàn bạc. Không có tiền không rượu không nữ nhân? Đến từ đâu thì trở về nơi đó, xin lỗi, không rảnh chiêu đãi.

Năm nữ tiếp viên, ba vị khách làm chuyện bậy bạ trong phòng riêng này. Dần dần Đới Hoành Huy tự nhận có tửu lượng ngàn chén không say bỗng chốc thấm men rượu, mông lung nhìn nữ tiếp viên bị gã sờ sờ hồng hộc. Đới Hoành Huy đặt ly rượu xuống, kéo nữ tiếp viên vào nhà vệ sinh.

Nhìn hành động của Đới Hoành Huy, nam nhân mặc đồ tây ba mươi mấy tuổi chỉ cười khẽ, không nói gì thêm. Nam nhân mặc đồ tây vốn là cầu người làm việc, Đới Hoành Huy chơi càng vui vẻ thì làm việc càng suôn sẻ.

Nữ bí thư nhìn Đới Hoành Huy vào phòng vệ sinh, nàng lo âu ngồi xuống cạnh nam nhân mặc đồ tây.

- Lão bản, lão già này có thể làm xong chuyện không?

Nữ bí thư nhỏ giọng nói:

- Theo ta thấy con người hần không đáng tin . . .

- Cá nhân thể nào không sao.

Nam nhân mặc đồ tây thản nhiên nói:

- Quan trọng là trong tay hấn có quyền, nắm quyền thì dễ làm việc. Đêm nay hãy cùng hấn, ngày mai việc của ta thuận lợi hoàn thành, sau khi thành công cho nàng năm ngàn khối tiền.

Nữ bí thư trợn to mắt nói:

- A?

Nữ bí thư ngập ngừng hỏi:

- Ý của lão bản là . . .

- Như thế nào? Nghe không hiểu?

Nam nhân mặc đồ tây xụ mặt nói:

- Họ Đới này rõ ràng chăm nàng, chút nữa ta sẽ sắp xếp cho nàng, tối nay hãy cùng hấn một đêm.

Nữ bí thư đứng bật dậy, hét thất thanh:

- Sao có thể như vậy?

Khuôn mặt thanh tú đỏ rực, nữ bí thư lắp bắp:

- Ta . . . Ta không phải loại đó . . .

Giọng nữ bí thư cao vút, bốn nữ tiếp viên đang ca hát uống rượu cùng ngừng lại, quay đầu nhìn nữ bí thư.

Nam nhân mặc đồ tây không còn bộ dáng nho nhã hiền lành, tát nữ bí thư một cái.

- Như thế nào? Nàng cảm thấy mình không phải?

Nam nhân mặc đồ tây túm tóc nữ bí thư, lạnh lùng nói:

- Nếu đã chọn làm nghề này thì để ta dạy nàng hiểu quy tắc cuộc chơi!

Nam nhân mặc đồ tây nói xong kéo tóc nữ bí thư lôi nàng đi hướng phòng vệ sinh, rõ ràng là muốn đưa dê vào miệng cọp. Nam nhân mặc đồ tây vì công việc, gã thậm chí dâng hiến nữ bí thư bên cạnh mình.

Nam nhân mặc đồ tây, mọi người trong phòng riêng không thấy khi vở hải kịch này diễn ra, Vương Minh Kỳ đã nhẹ nhàng đẩy cửa hé một khe nhỏ ười con ong vàng bay vào. Lúc này Đới Hoàn Huy, nữ tiếp viên đang vận động nguyên thủy, thở hồng hộc trong phòng vệ sinh.

Nữ bí thư vùng vẫy kịch liệt:

- Không . . . Đừng!

Nhưng tóc nữ bí thư bị lão bản túm chặt không thể dốc hết sức, miệng nàng hét chói tai, biểu tình hãi hùng. Cốc cốc!

Nam nhân mặc đồ tây kéo nữ bí thư đến trước phòng vệ sinh, gã gõ cửa.

Nam nhân mặc đồ tây hét với vào trong:

- Đới thư ký, mở cửa.

Đới Hoàn Huy lộ biểu tình mất kiên nhẫn mở cửa ra, đang định mắng nam nhân mặc đồ tây thì thấy nữ bí thư bị nắm tóc.

Thoáng chốc Đới Hoàn Huy rất có kiên nhẫn cười hiền hỏi:

- Có chuyện gì?

Nam nhân mặc đồ tây đẩy nữ bí thư vào ngực Đới Hoàn Huy, lộ nụ cười hai ta đều hiểu:

- Đây, Đới thư ký hãy hưởng thụ đi.

Trong phút chốc Đới Hoàn Huy cực kỳ vừa lòng nam nhân mặc đồ tây.

Đới Hoàn Huy hứa hẹn:

- Yên tâm, chuyện của người cứ giao cho ta giải quyết.

Nam nhân mặc đồ tây mỉm cười nói:

- Đa tạ Đới thư ký.

Nam nhân mặc đồ tây cười rất vui vẻ.

Nam nhân mặc đồ tây không thèm nhìn nữ bí thư, nói thẳng với Đới Hoàn Huy:

- Vậy Đới thư ký từ từ chơi.

Nữ tiếp viên lóa nửa người dưới bị đuổi ra phòng vệ sinh, nữ bí thư hét chói tai thì bị lôi mạnh vào trong. Đi vào còn có ong vàng, bao gồm đội trưởng ong vàng cường hóa cao giai.

Vương Minh Kỳ do dự nhìn nam nhân mặc đồ tây đã ngồi xuống sofa, biểu tình ung dung đùa giỡn cùng mấy nữ tiếp viên.

Mấy chục giây sau Vương Minh Kỳ phát tay nói:

- Tiến hần lên đường.

Ong ong ong ong ong!

Năm con ong vàng còn lại như mũi tên rời dây cung lao hướng nam nhân mặc đồ tây mặt người dạ thú.

Trong phòng vệ sinh, phòng riêng cùng vang tiếng rú:

- A!

Không lâu sau nữ bí thư quần áo xóc xếch khóc suốt mướt chạy ra phòng vệ sinh, chộp lấy túi xanh ghen ngào chạy khỏi phòng.

- A!

Mãi đến lúc này các nữ tiếp viên mới phát hiện nam nhân mặc đồ tây tựa vào sofa không nhúc nhích.

Một nữ tiếp viên to gan tới gần sờ ngực nam nhân mặc đồ tây, mặt nàng trắng bệch nói:

- Chết . . . Chết rồi . . .

Vào vệ, quản lý tiệm karaoke rất nhanh biết tin, vừa chạy lại vừa kêu nhân viên gọi điện thoại cấp cứu, vừa hỏi mấy nữ nhân viên nguyên nhân do đâu.

Nữ nhân viên lúc trước cùng Đới Hoàn Huy vào phòng vệ sinh vỗ trán nói:

- Nguy rồi, Đới thư ký còn ở trong phòng vệ sinh.

- Đới thư ký? Là Đới thư ký nào?

Nữ tiếp viên mở miệng nói:

- Thì là Đới thư ký, Đới Hoàn Huy, thư ký chính ủy trấn trên.

Quản lý tiệm karaoke biến sắc mặt, vọt nhanh vào phòng vệ sinh trong phòng. Quản lý phát hiện trên mặt Đới Hoàn Huy có ba cục u đỏ, môi đen thui gục dưới sàn, đã tắt thở.

Trên tấm kính trong phòng vệ sinh để lại một hàng chữ đỏ máu, quản lý cố bình tĩnh lại nhìn kỹ. Hàng chữ viết như sau:

[Đới Hoàn Huy, ăn hối lộ trái pháp luật, ép người lương thiện làm gái. Bản thân có chức vụ nhưng không làm tròn trách nhiệm, lợi dụng quyền lực quốc gia giao cho làm nhiều việc ác. Ba năm trước nhận hối lộ số tiền lớn bốn trăm vạn của Tinh Diệu tập đoàn Lục gia, sai khiến đội viên tuần phòng đánh đập thôn dân bầy thôn khiến ba chết, mười chín người bị thương. Sau này lợi dụng tiện lợi chức vụ nhận hối lộ, tội ác ngập trời pháp không tha thứ. Tuy nhiên được cấp trên che chở sống yên đến hôm nay. Không diệt kẻ ác này thì thiên lý khó tha. Pháp chế có sơ hở đến nay chưa có kết quả, nhân đây thay trời hành đạo, trừ bỏ khối ung nhọt này trả lại trời xanh cho ta.]

Quản lý xem hết nội dung viết trên tấm gương, ngơ ngác quay đầu nhìn nữ tiếp viên đứng sau lưng mình.

Quản lý hỏi:

- Mớ rồi có ai đi vào không?

Nữ tiếp viên lắc đầu, nói:

- Không. . . Không có . . .

Nữ tiếp viên cố ý quên đi nữ bí thư đã bỏ chạy.

Nghe nữ tiếp viên trả lời, quản lý karaoke choáng váng suýt té xỉu. Không ai đi vào thì chữ do kẻ nào viết? Không ai đi vào thì hung thủ giết Đới Hoàn Huy là ai? Không ai đi vào chẳng lẽ do quỷ làm?

Nói đúng ra tuy Vương Minh Kỳ đã là linh thị nhưng không khác gì quỷ.

Giết Đới Hoàn Huy xong Vương Minh Kỳ rời khỏi tiệm karaoke, gã gọi điện báo cáo cho Diệp Dương Thành, thuận tiện nhắc tới gã tiện tay giết nam nhân mặc đồ tây.

Diệp Dương Thành chẳng những không trách mà còn khen Vương Minh Kỳ:

- Làm rất giỏi.

Kẻ ác đáng giết, lúc trước Diệp Dương Thành có nhận được gợi ý tiêu diệt kẻ ác tăng công đức huyền diệu. Diệp Dương Thành khá vừa lòng Vương Minh Kỳ tự ý hành động lần này, ít ra điều này nói lên nếu về sau khu vực quản lý quá lớn, hoàn toàn có thể để các linh phó trấn giữ giữ gìn.

Mặc dù Đới Hoàn Huy đã chết nhưng nhiệm vụ của Vương Minh Kỳ chỉ mới bắt đầu. Diệp Dương Thành cầm lấy một tài liệu quan tham lớn Hồng Hải Trấn, sử dụng Cửu Tiêu thần cách điều tra một phen.

Diệp Dương Thành nói với Vương Minh Kỳ:

- Trưởng trấn kiêm phó thư ký đảng chính Hồng Hải Trấn hiện đang ở trong phòng riêng lầu ba quán bar Nhã Viên Hồng Hải Trấn, xóa sổ.

Wương Minh Kỳ gật đầu, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Wương Minh Kỳ vội vàng chạy đi quán bar Nhã Viên, đêm nay đã định trước sẽ là đêm túc sát.

Hai bên Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ liên tục tuyền về tin thành công dần tăng nhiều lên, xấp tư liệu trong tay Diệp Dương Thành mỏng dần.

Đến mười hai giờ khuya, chỉ còn lại vài quan tham lớn trong bảy thị trấn. Diệp Dương Thành một lần nữa báo cho Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ biết vị trí mấy quan tham này, sau đó đặt di động xuống, ngoắc Đại Ca ruồi trâu bay đến.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Vụ gia, tiếp theo đến lượt người.

166. Chương 166: Sinh Tử Tự Xử

Quan viên bảy thị trấn trng ba tiếng ngán ngủ bị tẩy sạch. Hoặc là bị sâu độc chích chết, hoặc bị sâu độc cắn thương, hoặc bị sâu độc . . .

Lần này không cần suy đoán là ngoài ý muốn hay con người làm, vì khi đối phương giết chết đám quan viên, trong hiện trường toàn để lại hàng chữ máu, màu chữ đến từ những người chết . . .

Hiện trường đều có nét chữ của hung thủ nhưng không tìm thấy chứng cứ hung thủ từng đến. Trên đường cái bị người ám sát thì còn nói được, nhưng trong phòng riêng quán bar? Trong tình huống đèn đuốc sáng trưng bị người thần không biết quỷ không hay cắt cổ ngay trong phòng vệ sinh.

Hung thủ không để lại một cọng lông tơ, trừ băng ghi hình lấy từ quán bar có một ít sâu nhỏ lóe ánh bạc ra không có chút manh mối hữu dụng nào. Được rồi, cứ coi như đám sâu nhỏ này cắn chết người, vậy còn hàng chữ để lại hiện trường thì sao? Chẳng lẽ cũng là đám sâu viết?

Đối diện vụ án vô cùng kỳ lạ này, đồn công an các nơi không dám bảo đảm cái gì. Kết quả các cú điện thoại gọi đến phân cục huyện công an, tin tức xấu như bông tuyết bay tới trước mặt Vu Tô Nhạc.

Khi Vu Tô Nhạc xem hình chụp hiện trường vụ án do đồn công an cấp dưới chụp, xem kể lại nguyên nhân chết người thì trái tim gã suýt nhảy khỏi lồng ngực.

- Hành động, rất cuộc vẫn hành động!

Vu Tô Nhạc chưa kịp phản ứng thì điện thoại riêng đặt trên bàn làm việc bỗng reo chuông.

Vu Tô Nhạc nhanh chóng cầm di động lên, ấn nút nhận cuộc gọi:

- Ta là Vu Tô Nhạc.

Biểu tình Vu Tô Nhạc căng thẳng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Vu ca, mới rồi bên Bảo Kinh Trấn đưa tin . . .

- Tin gì?

Vu Tô Nhạc vội hỏi:

- Nói cái gì?

Đầu dây bên kia là một nữ nhân ba mươi mấy tuổi:

- Là Lưu Manh Siêu gọi điện thoại.

Nữ nhân do dự một lúc sau mở miệng nói:

- Nhưng Lưu Manh Siêu chưa nói hết câu, chỉ nói đúng hai chữ thì cúp máy. Khi ta gọi lại, đường dây đã cắt đứt không các nào gọi được, không ai bắt máy di động.

- Hai chữ?

Vu Tô Nhạc nhíu mày hỏi:

- Hai chữ gì?

- Con gian . . .

Rầm bịch!

Di động trượt khỏi tay Vu Tô Nhạc rớt xuống bàn công tác, nảy lên hai cái rồi đập xuống đất bể tan tành.

Trán Vu Tô Nhạc toát mồ hôi lạnh, lúc này gã không rảnh chú ý sự kiện thương vong các quan viên bảy trấn. Hai tay Vu Tô Nhạc chống mép bàn, gã thở hổn hển. Hơn mười giây sau Vu Tô Nhạc nhanh tay chộp lấy điện thoại, gọi cho gia chủ Vu gia cũng phụ thân của gã.

Lúc này gia chủ Vu gia đã ngủ, theo thói quen thì trước khi đi ngủ gia chủ sẽ cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài, boả gồm di động, điện thoại bàn vân vân. Mọi thiết bị thông tin đều bị khóa.

Gia chủ Vu gia làm như vậy chỉ vì muốn nghỉ ngơi đàng hoàng, vẫn sẽ có người chuyên môn truyền tin cho lão.

Vu Tô Nhạc gọi điện thoại ột quản gia bình thường sẽ hận điện thoại thay gia chủ Vu gia trong lúc ngủ. May mắn liên lạc được.

Vu Tô Nhạc nói nhanh:

- Mau thông báo cho gia chủ là Ôn Nhạc huyện xảy ra chuyện lớn!

Quản gia buồn ngủ bị Vu Tô Nhạc nói một tràng làm giật mình tỉnh táo lại, vội chạy lên tầng hai biệt thự, đi tới trước cửa phòng ngủ của gia chủ Vu gia.

Quản gia bất chấp có quấy rầy gia chủ Vu gia đang ngủ hay không, hét to:

- Gia chủ, nguy rồi, bên Ôn Nhạc huyện có chuyện!

Ba phút sau, gia chủ Vu gia mặc đồ ngủ mở cửa phòng ra, tắt quản gia một cái. Tiếng vang rõ to truyền khắp biệt thự.

Quản gia rất có trách nhiệm, biết mình quấy rầy gia chủ Vu gia nghỉ ngơi nên không giải thích gì.

Quản gia vội nói:

- Gia chủ, đại thiếu gia gọi điện thoại báo Ôn Nhạc huyện xảy ra chuyện lớn!

Gia chủ Vu gia xụ mặt trầm giọng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Quản gia trợn to mắt nói:

- Xảy . . . Xảy ra chuyện gì?

Mới rồi quản gia chỉ lo chạy đi báo tin cho gia chủ Vu gia nên không hỏi rõ xảy ra chuyện gì. Nhưng quản gia ở trong Vu gia hơn hai mươi năm, rất là nhanh nhạy.

Quản gia trả lời:

- Đại thiếu gia không nói rõ, chỉ báo là xảy ra chuyện.

Rầm!

Gia chủ Vu gia nhắc chân đạp bay quản gia, lạnh lùng nói:

- Phế vật!

Gia chủ Vu gia bước xuống lầu.

Hơn mười phút sau, các trụ cột Vu gia bị gia chủ Vu gia dựng đầu dậy tập hợp trong phòng khách biệt thự. Nghe Vu Tô Nhạc báo cáo tình huống xong gia chủ Vu gia ra hiệu một nam nhân bốn mươi mấy tuổi liên lạc ngay với sòng bạc Bảo Kinh Trấn. Nhưng gọi mãi mà không ai bắt máy.

Nam nhân trung niên phụ trách gọi điện thoại liên lạc ngược mặt lên, lắc đầu với gia chủ Vu gia. Nam nhân trung niên bấm số điện thoại sòng bạc Diên Đăng Trấn vẫn không bắt máy.

Nam nhân trung niên hoàn toàn biến sắc mặt, gã bấm các dãy số. Bạch Hà Trấn, Vụ Hồ Trấn, Đại Giang Trấn, Vinh Phù Trấn, Diên Đăng Trấn, tất cả đều không kết nối.

Lòng gia chủ Vu gia nhỏ máu, biểu tình rất khó xem. Gia chủ Vu gia hít sâu, chỉ còn cách phái người ‘to gan’ mời Đường Thái Nguyên đến.

- Đi mời Đường tiên sinh lại đây!

Chẳng ngờ không kịp đi gọi Đường Thái Nguyên thì gã đã tự mình đẩy cửa bước vào.

Đường Thái Nguyên thản nhiên nói:

- Không cần đi mời, ta đã đến.

- Đường tiên sinh.

Đường Thái Nguyên giơ tay ngắt lời gia chủ Vu gia:

- Cứ mặc kệ hần.

Đường Thái Nguyên hít sâu, nói:

- Tính toán sai lầm, trong Ôn Nhạc huyện không chỉ có một dị nhân, lũ mãng chạy qua sẽ tổn thất lớn hơn nữa. Xem tình huống trước mắt thì đám dị nhân này chỉ nhằm vào bảy thị trấn, tạm thời thị trấn khác an toàn. Tin tưởng Vu gia chủ hiểu rõ đạo lý này đúng không?

- Ta . . .

Gia chủ Vu gia hé môi khô khốc muốn nói chuyện nhưng sau đó gục đầu xuống, thở dài thườn thượt:

- Ài.

Là chủ gia tộc, cuộc đời gia chủ Vu gia trải qua nhiều trắc trở nên đương nhiên luyện ra đôi mắt nhìn thấu hiện thực. Nhìn tình huống trước mắt thì Bảo Kinh Trấn, Diên Đăng Trấn, Hồng Hải Trấn, Đại Giang Trấn, Vinh Phù Trấn, Bạch Hà Trấn, Vụ Hồ Trấn, e rằng sông bạc trong bảy thị trấn này đã bị đám dị nhân huyết tẩy.

Tốc độ hành động của đám dị nhân đó siêu mau, nhanh đến mức gia chủ Vu gia không có cơ hội phản ứng.

Đường Thái Nguyên được cho là chỗ dựa của Vu gia nhưng lúc này không có ý định đi Ôn Nhạc huyện. Trong tình huống này gia chủ Vu gia có phải thêm người đi Ôn Nhạc huyện chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp, tự tìm đường chết.

Gia chủ Vu gia cười gượng với Đường Thái Nguyên:

- Thế thì làm theo lời Đường tiên sinh.

Gia chủ Vu gia xoay người nói với cả đám còn ngồi:

- Ra lệnh cho các sông bạc còn lại trừ bảy trấn Bảo Kinh Trấn ra tăng mạnh phòng bị, không có mệnh lệnh của ta không ai được phép bước vào bảy thị trấn Bảo Kinh Trấn, ai trái lệnh . . . Sinh tử tự xử.

Tuy đám người đang ngồi không muốn nhưng gia chủ Vu gia làm chủ gia tộc nhiều năm qua, tích uy thâm sâu, bọn họ chỉ có thể đồng ý.

- Tuân lệnh gia tộc!

Đường Thái Nguyên nhìn gia chủ Vu gia cười gượng gạo, trầm ngâm một lúc sau mở miệng nói:

- Sáng sớm ngày mai ta sẽ đi sông bạc gần nhất trong Hồng Hải Trấn gần Ôn Nhạc huyện.

- Nội bộ sông bạc để lại nhân viên cần thiết, còn lại rút hết.

- Ý của Đường tiên sinh là . . .

Gia chủ Vu gia biến sắc mặt nói:

- Đêm mai đám dị nhân này còn hành động sao?

Đường Thái Nguyên gật đầu, nói:

- Xem tình huống trước mắt thì đúng là vậy.

Đường Thái Nguyên phân tích rằng:

- Bắt đầu từ Vụ Hồ Trấn kéo dài đến Hồng Hải Trấn, bảy thị trấn này liền kề nhau. Nếu đoán đúng thì sau buổi tối nay hành động rầm rộ, đám dị nhân kia sẽ cực kỳ mệt mỏi, nên ẩn núp phục hồi thể lực. Bọn họ dám hành động quy mô lớn chứng minh sẽ không dừng bước tại Hồng Hải Trấn, vậy chẳng bằng đêm mai chúng ta ôm cây đợi thỏ.

Đường Thái Nguyên thói quen lộ biểu tình tự tin nói:

- Một lưới bắt hết đám dị nhân kia.

- Vậy là tốt rồi!

Nghe tin tức tốt, gia chủ Vu gia âm thầm suy tính cảm giác Đường Thái Nguyên đoán hết sức chính xác. Dị nhân cũng là con người, biết mệt mỏi. Một buổi tối huyết tẩy quan trường bảy thị trấn, lại quét sạch sông bạc chắc cũng đến cực hạn.

Nếu không thì tại sao đối phương đột nhiên ngừng lại không ra tay với sòng bạc khác? Chẳng lẽ bọn họ không biết đây chính là cơ hội để Vu gia thử dốc sao? Không, nhóm người này tuyệt đối không phải đầu đất, sơ hở nghiêm trọng như thế làm sao có thể xảy ra được?

Chắc bọn họ đã rất mệt mỏi, nhất định là vậy.

Gia chủ Vu gia hoàn toàn tin tưởng, biểu tình nghiêm túc cúi gập người hướng Đường Thái Nguyên.

Gia chủ Vu gia chân thành nói:

- Ngày mai, hết thầy kính nhờ Đường tiên sinh.

Hơn một nửa tỉnh nhuệ Vu gia có Đường Thái Nguyên trông chừng bị gia chủ Vu gia điều đến Ôn Nhạc huyện. Tối nay bảy sòng bạc liên tục gặp ngoài ý muốn tổn thương căn cơ Vu gia. Nếu đám dị nhân này dùng thủ đoạn tàn nhẫn đuổi Vu gia ra khỏi Ôn Nhạc huyện thì Vu gia sẽ bị dao động nền móng, tỉnh nhuệ tan tác thì làm sao giữ được hai khối địa bàn khu Long Khẩu, Ung Gia huyện?

Dù thế nào, không tiêu diệt dị nhân trong Ôn Nhạc huyện là ngày đó Vu gia khó sống yên.

Muốn trừ bỏ đám dị nhân hoành hành ngang tàng, gia chủ Vu gia chỉ có thể mặt dày dựa vào Đường Thái Nguyên. Giữa dị nhân tranh đấu, người bình thường như bọn họ tụ tập nhiều hơn nữa chỉ có nước đi chịu chết.

Đường Thái Nguyên cười khế:

- Ngày mai cứ giao hết cho ta.

Đường Thái Nguyên để lại một câu rồi nhẹ nhàng rời đi.

Nhưng vấn đề ở chỗ Diệp Dương Thành thật sự kiệt sức sao? Hắn sẽ chờ đến . . . Ngày mai mới ra tay?

Dù Diệp Dương Thành muốn thế thì Dương Đằng Phi sẽ không cho hắn làm như vậy.

167. Chương 167: Mùa Xuân Của Diệp Dương Thành Đã Đến

Diệt cỏ tận gốc, nhổ cỏ mà không tận gốc làm sao được? Diệp Dương Thành đột nhiên dừng tay một là vì đã thanh lý hết mục tiêu quan viên trong bảy thị trấn. Quan tham lớn đều xuống tuổi vàng, tham nhỏ thì đã bị trừng trị tày đình cấp.

Thứ hai, bởi vì bảy sòng bạc ở bảy thị trấn bị Diệp Dương Thành điều động đại quân côn trùng huyết tẩy, trừ những người tội không đáng chết được hắn cố ý tha cho, còn lại đều xuống địa ngục. Đường tuổi vàng có những quan tham lớn chăm sóc có lẽ bọn họ sẽ không cô đơn.

Thứ ba, Diệp Dương Thành sắp thăng cấp.

Thanh lý đám quan viên cống hiến ba vạn công đức huyền điểm cho Diệp Dương Thành, dọn dẹp sòng bạc cống hiến gần hai vạn công đức huyền điểm. Tổng cộng số Công đức huyền điểm Diệp Dương Thành hiện có đã đủ tiêu chuẩn thăng cấp thần cách ngũ giai.

Diệp Dương Thành tùy ý ngồi trên mép giường, hắn lấy Cửu Tiêu thần cách ra, quen thuộc lật trang thứ năm. Bức tranh động di chuyển một lúc sau cố định trên bản đồ Khánh Châu, to hơn mấy lần trước rất nhiều.

Hiện nay khu vực quản lý của Diệp Dương Thành là hơn một nửa Ôn Nhạc huyện, Ôn Nhạc huyện là một trong các thị trấn Khánh Châu, thuộc vùng ven biển Khánh Châu thị.

Trong đầu Diệp Dương Thành hiện ra gợi ý chậm chạp của Cửu Tiêu thần cách:

- Chúc mừng người, thông qua quản lý nghiêm khắc khu vực của mình, công đức huyền điểm của người đã đột phá cửa ải lớn mười vạn điểm, thành công thăng cấp thần cách lên ngũ giai. Người có thể lựa chọn sử dụng thần quyền thần cách ngũ giai trong khu vực người quản lý, và lựa chọn mở rộng phạm vi.

Diệp Dương Thành nhìn lướt qua, tập trung sức chú ý vào bản đồ Cửu Tiêu thần cách. Diệp Dương Thành nhìn chăm chăm, mép bản đồ quả nhiên hiện ra hàng gợn ý.

[Xin người tập trung khu vực quản lý hiện có vẽ phạm sắp mở rộng trên bản đồ. Cao nhất không vượt 1500km vuông, thấp nhất không ít hơn 800km vuông.]

Diệp Dương Thành hút ngụm khí lạnh:

- Ui!

Diệp Dương Thành trầm nghĩ:

- Quả nhiên là như vậy.

Lúc trước thần cách nhất giai là 5km vuông, thần cách nhị giai là 15km vuông, trước khi đến thần cách ngũ giai thì khu vực quản lý Diệp Dương Thành đánh dấu là 500km vuông.

Lần này giống như thăng cấp thần cách từ nhất giai đến nhị giai, diện tích khu vực quản lý 500km vuông tăng lên 1500km vuông.

Điều này nghĩa là Diệp Dương Thành không chỉ hoàn toàn khoanh vòng Ôn Nhạc huyện còn dư ra 300km vuông, thuận tiện nuốt trọn một nửa khu Long Khẩu kế bên Ôn Nhạc huyện.

Diệp Dương Thành trải qua khoanh vòng vận động vài lần nên khá quen thuộc. Diệp Dương Thành phớt lờ mấy thứ lờ lợc, chậm rãi vươn ngón trở tay phải từ Vụ Hồ Trấn giao giới Khánh Châu thị, Đài Châu thị dọc theo biên giới bản đồ Ôn Nhạc huyện thẳng hướng khu Long Khẩu.

Chậm rãi nguyên vùng đất Ôn Nhạc huyện bị Diệp Dương Thành khoanh vòng trong khu vực quản lý của mình, kèm theo diện tích 300km vuông Ôn Nhạc huyện và khu Long Khẩu sát bên nhau.

Vận động khoanh vòng chấm dứt, Cửu Tiêu thần cách cho gợi ý hoàn toàn mới. Tim Diệp Dương Thành bỗng chốc đập nhanh.

[Chúc mừng người hoàn thành mở rộng khu vực quản lý, diện tích khu vực là 1500km vuông. Người có thể chọn sử dụng thần quyền trong khu vực quản lý của mình.

Xét thấy hiện tại thần cách của người quá thấp, không thể hoàn toàn khống chế Cửu Tiêu, có vài điểm thần quyền cho người sử dụng như sau:

Điều khiển các loại côn trùng trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại côn trùng trong khu vực quản lý.

Điều khiển các loại động vật có vú (trừ nhân loại) trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại động vật có vú (trừ nhân loại) trong khu vực quản lý.

Điều khiển các loại phi cầm trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại phi cầm trong khu vực quản lý.

Điều khiển sinh vật bò sát trong khu vực quản lý.

Điều khiển sinh vật nước trong khu vực quản lý.

Sử dụng linh lực hoặc công đức huyền điểm cấu tạo, khống chế ảo cảnh tu di sơ giai.

Kích hoạt công năng chủ động phán định đẳng cấp thiện ác của Cửu Tiêu.

Kích hoạt công năng chủ động gợi sự kiện thiện ác quan trọng của Cửu Tiêu.

Kích hoạt công năng gợi sự kiện, nhiệm vụ thiện ác bình thường của Cửu Tiêu.

Kích hoạt công năng học tập, sử dụng pháp thuật sơ giai của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách.

Được công đức huyền điểm và Lưu Tuyết Oánh trong khu vực quản lý.

Hiện nay đẳng cấp thần cách của người là: Ngũ giai.

Hiện nay người có công đức huyền diệu: Một trăm mười ba ngàn tám trăm năm mươi bốn điểm.

Hiện nay người có linh lực: Tám mươi bảy điểm.

Tích lũy công đức huyền diệu đến nội dung trang thứ năm Cửu Tiêu được thần quyền mới, mở rộng phạm vi khu vực quản lý của người.

Hiện tại người có thể chọn cách lấy công đức huyền diệu: Trừng ác dương thiện.

Trước khi đăng cấp thần cách của người người không chế năng lực Cửu Tiêu thì Cửu Tiêu bình phán hành động của người như sau: Trừng ác tăng công đức huyền diệu, khi thiện trừ công đức huyền diệu.

Khi công đức huyền diệu của người thấp đến chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín điểm hoặc dưới con số này thì đăng cấp thần cách của người sẽ xuống tứ giai. Chín ngàn chín trăm chín mươi chín điểm hoặc dưới con số này thì đăng cấp thần cách của người sẽ xuống tam giai. Khi công đức huyền diệu của người thấp đến chín trăm chín mươi chín điểm hoặc dưới con số này thì đăng cấp thần cách của người sẽ xuống nhị giai. Khi công đức huyền diệu của người thấp đến chín mươi chín điểm . . .

Diệp Dương Thành xem tới xem lui năm lần, bây giờ hắn có sức nhẫn nại rất lớn nhưng vẫn không kiềm được hét to:

- Có, rốt cuộc đã có!

Lần này thăng cấp chủ yếu thêm hai thần quyền cho Diệp Dương Thành, kích hoạt hai năng lực mới. Hai thần quyền mới đại biểu cho Diệp Dương Thành từ này có thể không chế chim bay trên trời, thú, sinh vật bò, chạy dưới đất, và các loại sinh vật nước sống trong nước.

Đến đây Diệp Dương Thành có đầy đủ ba quân biển, đất, trên không.

Nhưng hai thần quyền mới này thua xa hai năng lực được kích hoạt làm Diệp Dương Thành phấn khởi. Kích hoạt năng lực thứ nhất là từ nay Cửu Tiêu thần cách gợi ý nhiệm vụ, sự kiện thiện ác bình thường, sau này Diệp Dương Thành có thể phái Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ đi trừng ác dương thiện khi có mục tiêu rõ ràng. Diệp Dương Thành ngồi trong nhà vẫn có hàng đồng công đức huyền diệu vào túi hắn.

Dù thăng cấp đến thần cách lục giai cần năm mươi vạn công đức huyền diệu thì Diệp Dương Thành không sợ nữa, đã có mười vạn, năm mươi vạn còn xa sao?

Khiến Diệp Dương Thành mất bình tĩnh là học năng lực pháp thuật sơ giai. Diệp Dương Thành mặc kệ pháp thuật sơ giai có mấy loại, hắn chỉ biết là sau này mình có thể sử dụng pháp thuật, dù sơ giai thì sao?

Đăng cấp thần cách không ngừng tăng lên, pháp thuật Diệp Dương Thành nắm giữ sẽ càng lúc càng nhiều. Ban đầu Diệp Dương Thành chỉ có thể điều khiển côn trùng, nhưng bây giờ thì sao? Diệp Dương Thành có đủ ba đại quân biển, đất liền, trên bầu trời.

Diệp Dương Thành tràn đầy tự tin thăng cấp thần cách liên tục thì pháp thuật sơ giai sẽ biến thành trung giai, cao giai hay thậm chí là chung cực.

Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ nhìn Diệp Dương Thành ngồi trên mép giường, biểu tình hưng phấn. Hai người đã hoàn thành nhiệm vụ trở về báo danh liếc nhau, không hiểu ra sao.

Diệp Dương Thành chìm đắm trong vui sướng được học pháp thuật, sẽ không phát hiện Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ khó hiểu. Diệp Dương Thành toét miệng cười khờ.

Diệp Dương Thành hưng phấn ba phút sau tâm tình mừng như điên bình tĩnh lại, nhưng hắn hít thở dồn dập.

Diệp Dương Thành thăm hỏi:

- Cửu Tiêu ơi Cửu Tiêu, bây giờ ta có thể học pháp thuật gì?

- Pháp thuật của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách đến từ thần cách, chỉ cần cung cấp nền móng linh lực nhất định là cơ bản có thể sử dụng pháp thuật, không cần học tập.

Rất nhanh Cửu Tiêu thần cách trả lời Diệp Dương Thành:

- Hiện nay người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách có thể sử dụng pháp thuật có vài loại sau đây: Liệt điểm thuật sơ giai, băng sương thuật sơ giai, trấn linh thuật sơ giai, thần lôi thuật giai, cấm cố thuật sơ giai.

Diệp Dương Thành nhìn Cửu Tiêu thần cách trả lời, gãi mũi:

- A . . .

Diệp Dương Thành phản xạ hỏi:

- Không có thuật ẩn thân sao?

Cửu Tiêu thần cách luôn thành thật, lần này cực kỳ vô tình tiếp tục đánh nát chút ảo tưởng của Diệp Dương Thành:

- Đẳng cấp thần cách quá thấp, không thể sử dụng thuật ẩn thân.

Diệp Dương Thành kiềm nén tâm tình:

- Vậy năm loại pháp thuật này tiêu hao bao nhiêu linh lực?

Diệp Dương Thành thấp thỏm hỏi:

- Uy lực ra sao?

Cửu Tiêu thần cách bình tĩnh trả lời:

- Liệt điểm thuật, băng sương thuật, trấn linh thuật, thần lôi thuật, cấm cố thuật đều là pháp thuật sơ giai. Tiêu hao lớn nhất là một trăm điểm linh lực, thấp nhất là một điểm linh lực. Uy lực cụ thể thì tùy theo linh lực người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách cung cấp nhiều ít mà hiệu quả lớn nhỏ khác nhau.

Diệp Dương Thành gãi mũi:

- Liên quan cung cấp bao nhiêu linh lực?

Diệp Dương Thành ngáy tay, ngẩng đầu nhìn Vương Minh Kỳ đứng một bên.

Diệp Dương Thành cười hiền ngoác Vương Minh Kỳ lại:

- Người qua đây.

- A?

Diệp Dương Thành bỗng nhiên mỉm cười làm Vương Minh Kỳ giật mình, lòng thấp thỏm nhưng không thể không nghe lời.

Vương Minh Kỳ chậm rãi đi qua, khom lưng kêu lên:

- Chủ nhân.

- Chỗ ta có mấy pháp thuật mới cần tìm người thử nghiệm uy lực.

Diệp Dương Thành cố gắng giữ biểu tình uy nghiêm hỏi:

- Người . . . Có đồng ý không?

Mặt Vương Minh Kỳ nhăn như khổ qua:

- Chủ nhân có lệnh tất nhiên tiểu phò tuân theo.

Diệp Dương Thành biết Vương Minh Kỳ lợi hại, mặc dù nhìn gã nhăn nhó khiến hắn hơi không đành lòng, lại nghĩ mình khổ sở chờ đợi lâu như vậy rồi cuộc có thể sử dụng pháp thuật, tâm tình hưng phấn đề xuống cảm xúc bất nhẫn, có chút tự cho là đương nhiên.

Diệp Dương Thành chậm rãi giơ tay lên, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, lòng thầm chọn tiêu hao năm điểm linh lực.

Diệp Dương Thành chỉ vào Vương Minh Kỳ, quát to:

- Cấm cố thuật, đốt!

Diệp Dương Thành dứt lời, một luồng khí lưu vô hình bắn ra từ đầu ngón tay của hắn bay hướng Vương Minh Kỳ mặt nhăn nhó.

168. Chương 168: Vô Pháp Vô Thiên

Vương Minh Kỳ không nhúc nhích, biểu tình động lại, gã đứng yên tại chỗ như khúc gỗ.

Diệp Dương Thành hao phí năm ngũ điểm linh lực thi triển ra cấm cố thuật sương rơn, đã ghiền. Năng lực thi triển pháp thuật thể này khiến tâm tình Diệp Dương Thành cực kỳ hưng phấn, hắn hít sâu mấy lần, phát tay giải trừ cấm cố thuật trên người Vương Minh Kỳ.

Diệp Dương Thành mở miệng hỏi:

- Có cảm giác gì không?

Được giải trừ cấm cố thuật làm gã không thể nhúc nhích, đầu tiên Vương Minh Kỳ ho sặc sụa:

- Khụ khụ!

Vương Minh Kỳ cúi đầu, cười khổ nói:

- Chủ nhân, tiểu phó hoàn toàn không có sức chống đối pháp thuật của chủ nhân.

Diệp Dương Thành sững sốt:

- A!

Diệp Dương Thành thầm xấu hổ, hèn gì tiêu hao có năm điểm linh lực đã giam cầm được Vương Minh Kỳ, dị nhân tương đương với S giai. Đây không phải vì uy lực pháp thuật quá lớn mà do thần quyền trời buột, Vương Minh Kỳ không có năng lực chống cự. Tức là dù Diệp Dương Thành thi triển cấm cố thuật một điểm linh lực vẫn có thể giam cầm Vương Minh Kỳ.

Tuy không thể xác định uy lực pháp thuật mình có nhưng Diệp Dương Thành vẫn hỏi:

- Cảm giác bị giam cầm vừa rồi như thế nào?

Vương Minh Kỳ bị ấn tượng sâu sắc:

- Ngăn cách với thế gian.

Mắt Vương Minh Kỳ lóe tia sợ hãi, khom lưng nói:

- Sau khi bị giam cầm tiểu phó cảm giác chính mình hoàn toàn ngăn cách với thế giới này, như là . . . Như bị người chôn sống trong đất.

Diệp Dương Thành nhướn đuôi mày nói:

- Không thể hít thở?

Vương Minh Kỳ gãi tóc:

- Tiểu phó không cần hô hấp . . .

Vương Minh Kỳ cố gắng giải thích tỉ mỉ:

- Tiểu phó hấp thu linh lực, nhưng linh lực có xen lẫn trong không khí. Tiểu phó không thể hấp thu linh lực tựa như người bình thường không thở được.

Diệp Dương Thành vừa lòng gật gù:

- Pháp thuật tốt dành để giết người cướp của.

Diệp Dương Thành thản nhiên nói:

- Tiếp tục làm việc đi.

Vương Minh Kỳ, Triệu Dung Dung nghi hoặc hỏi:

- Làm việc

Hai người nghỉ hoặc nhìn Diệp Dương Thành.

Khóe môi Diệp Dương Thành cong lên:

- Ủm! Chỗ này còn một xấp tài liệu.

Diệp Dương Thành thuận tay lấy một chồng tài liệu dày bên cạnh, những tài liệu này là về quan viên mấy nơi còn lại của Ôn Nhạc huyện trừ bảy trấn Bảo Kinh Trấn, Diên Đăng Trấn, Vụ Hồ Trấn, Bạch Hà Trấn, Diên Đăng Trấn, Đại Giang Trấn, Vinh Phù Trấn.

Diệp Dương Thành chia xấp tư liệu một lốc ba phần vào tay Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Lần này bắt đầu từ thị trấn đi, hai người phụ trách thanh lý tham lớn, trừng phạt tham nhỏ. Ta thì . . . Tiếp tục gây rối Vu gia.

Lúc này đã là hai giờ sáng.

Ngày hôm sau, người Ôn Nhạc huyện rời giường, ngạc nhiên phát hiện các đồng chí cảnh sát thật chăm chỉ, sáng sớm đã lái xe cảnh sát đi tuần. Một chốc có xe van cảnh sát, một chốc lại là xe máy, còi báo, đèn cảnh sát chiếu sáng.

Nguyên Ôn Nhạc huyện bao phủ trong tiếng oai cánhát lúc xa lúc gần, không khí cực kỳ căng thẳng. Đám dân chúng bình thường rất là buồn bực, sao vậy trời? Hay tận thế?

Nhưng khi ngày càng nhiều người thức dậy, một số người nhạy tin tức dần lộ mặt. Kết quả nguyên nhân cảnh sát Ôn Nhạc huyện căng thẳng như thế được lộ trần là do: Có chuyện, xảy ra chuyện lớn.

Trong một đêm nguyên Ôn Nhạc huyện có một cán bộ chính xử, ba cấp bộ phó xử, ba mươi bảy cấp bộ chính khoa, tám mươi chín cán bộ phó khoa đã chết, cán bộ bị thương nhiều vô số kể.

Trên phố đồn ông trời mở mắt, đám tham quan này không bị pháp luật chế tài, ông trời không nhìn được phái thần tiên xuống dưới trừng phạt bọn họ.

Giấy không thể gói được lửa, hiện trường mỗi quan viên chết hoặc bị thương xếp đầy tội chứng cũng lưu truyền trong dân gian. Trong phút chốc chùa miếu đạo quán nhang khói thịnh vượng, vô số người đến vái lạy.

Những người này hoặc là bị tham quan ăn hiếp, tổn thương, đủ loại nhiều vô số kể.

Đến mười hai giờ giữa trưa, danh sách quan viên bị thương hoặc chết tối hôm qua đã lên lịch nhanh chóng đưa vào tòa nhà hành chính huyện chính phủ Ôn Nhạc huyện, đặt trước mặt Trầm Vũ Phàm, thư ký huyện ủy Ôn Nhạc huyện.

Nhìn mọi người vây quanh bàn họp, thật ra chỉ có bốn người 'sống sót', bao gồm Trầm Vũ Phàm. Mặt Dương Đăng Phi lộ biểu tình tức giận rất thực, tay đập mạnh mặt bàn.

Dương Đăng Phi rống to:

- Vô pháp vô thiên, thật là coi trời bằng vung!

Người may mắn trốn thoát một kiếp toàn là cáo già, bao gồm thường ủy huyện ủy đứng lên nói chuyện.

- Trầm thư ký, tất cả ngành trong huyện đều tê liệt.

Thường ủy huyện ủy luôn ôm thái độ chuyện không liên quan mình, phớt lờ hết, mặc dù không tham nhưng cũng không làm việc.

Lạ là hôm nay thường ủy huyện ủy phát biểu ý kiến:

- Ta đề nghị báo lên thị ủy ngay, điều cán bộ mới đến, nhanh chóng phục hồi các ngành vận chuyển bình thường. Đây mới là việc gấp bây giờ!

Hai người còn lại cũng là thường ủy huyện ủy, ngày thường bị chèn ép gắt gao, mỗi lần biểu quyết hoặc bỏ quyền hoặc xuôi theo dòng nước, thuộc phe đứng giữa.

- Đúng đúng đúng, Mã ủy viên nói đúng!

Hôm nay ba thường ủy huyện ủy chung một chiến tuyến, biểu thị trước tiên đốc thúc phân cục huyện công an Ôn Nhạc huyện điều tra hung thủ, bên huyện chính phủ ần gấp gấp phục hồi guồng máy các ngành.

Dương Đăng Phi nhìn thấu ý đồ của ba thường ủy huyện ủy, vẻ mặt khinh thường. Đêm qua bao gồm huyện trưởng, phó huyện trưởng, các thành viên huyện ủy đều gặp nạn. Trong phút chốc bị trống chức huyện trưởng, hai phó huyện trưởng.

Theo phong cách gặp nguy ôm cây, hai thường ủy vốn là thành viên huyện ủy rất có thể sẽ được cất nhắc, từ nay biến thành nhân vật hạng hai, ba, bốn huyện chính phủ Ôn Nhạc huyện, có thể nói là phong cảnh vô hạn.

Nhưng Dương Đăng Phi sẽ để ba người như ý sao? Trầm Vũ Phàm đứng đầu huyện chính phủ vẫn còn sống sờ sờ!

Biểu tình Dương Đăng Phi nghiêm túc nói:

- Ta đã báo cáo bên thị ủy, nếu không ngoài ý muốn thì buổi chiều sẽ có tin phản hồi. Quan viên các ngành sẽ nhanh chóng được giải quyết, cố gắng hết sức phục hồi ngành chính phủ vận chuyển bình thường trong thời gian ngắn. Thứ hai, chuyện bắt hung thủ không cần huyện phân cục xử lý, sở công an tỉnh đã phái tổ chuyên án sáng mai đến Ôn Nhạc huyện.

Ba thường ủy lộ biểu tình kỳ lạ:

- Tổ chuyên án?

Không lâu trước đây sở công an tỉnh phái tổ chuyên án đến Ôn Nhạc huyện bị giết sạch. Giờ sở công an tỉnh lại phái tổ chuyên án đến, muốn tự tử sao?

Ba thường ủy không biết tổ chuyên án lần này khác hẳn lần trước. Tổ chuyên án lần này mới là hàng thật, không phải đám sát thủ của tổ chức Dị Sát.

Chỉ cần tổ chuyên án không đụng vào Diệp Dương Thành thì hắn sẽ không làm gì bọn họ. Muốn điều tra thì tùy, có nhiều dị nhân mà vẫn không làm gì được Diệp Dương Thành, không biết một đám người thường hợp thành tổ chuyên án có thể lôi Diệp Dương Thành ra khỏi bóng tối sao?

Hơn nửa canh giờ tiếp theo Dương Đăng Phi và ba thường ủy huyện ủy may mắn sống sót bàn bạc, lên kế hoạch nhân tuyển ột số chức vụ bình thường. Còn lại ghé quan trọng thì cần đưa lên cho thị ủy thường ủy nghiên cứu quyết định, bốn người Dương Đăng Phi không thể dễ dàng quyết định.

Phút cuối Dương Đăng Phi mở miệng nói:

- Tối hôm qua cục trưởng phân cục huyện công an Vu Tô Nhạc đồng chí và phó cục trưởng chết vì bị hung thủ giết hại. Vì bảo đảm phân cục huyện công an vận chuyển bình thường, ta đề nghị đưa Trần Thiếu Thanh đồng chí dự thính huyện ủy . . .

Ba thường ủy huyện ủy đồng thanh phản đối:

- Ta phản đối!

Trò đùa lớn nhất thế giới, một tên nhóc mới hai mươi tuổi, dựa vào may mắn nhảy cóc lên, ngồi vào ghế phó cục trưởng đã là siêu may mắn, giờ cho dự thính huyện ủy? Không thể nào.

Nhưng ba thường ủy huyện ủy phản đối hoàn toàn vô hiệu với Dương Đăng Phi, cộng thêm trong phòng họp 30 bốn người.

Dương Đăng Phi lạnh lùng cười:

- Đề bạt huyện trưởng, phó huyện trưởng cần có chiến tích hoặc thư ký huyện ủy tiến cử hiền tài. Ba vị có chiến tích nào để đưa ra không?

Ba thường ủy huyện ủy ngay người:

- . . .

Mười phút sau, văn kiện văn bản Trần Thiếu Thanh dự thỉnh Ôn Nhạc huyện do thường ủy huyện ủy đóng dấu từ huyện chính phủ Ôn Nhạc huyện đưa đi tòa nhà hành chính của chính phủ Khánh Châu thị.

Trong một đêm gây ra chuyện lớn như vậy, dù quốc gia hết sức đề ép khó tránh khỏi có cá lọt lưới. Buổi chiều một giờ ngày hôm sau vụ án, một bài viết trên mạng có tên là ‘Khánh Châu thị Ôn Nhạc huyện quan trường chấn động, trong một đêm vô số thật sự chết và bị thương’, trong phút chốc được đông đúc người xem.

Bài viết không chỉ có lớp có lang vẽ ra một vị đại hiệp có lòng hiệp nghĩa tiêu diệt tham quan ô lại cho dân chúng Ôn Nhạc huyện, còn cung cấp khá nhiều ảnh chụp hiện trường vụ án. Trong phút chốc cư dân internet xôn xao. Bên quốc gia phục hồi tinh thần muốn phong tỏa thì bài viết đã được chia sẻ mấy ngàn lần, số clic vào bài viết gốc cao cỡ trăm vạn.

Gây lớn chuyện, siêu lớn.

Ôn Nhạc huyện là huyện công nghiệp quan trọng nổi tiếng toàn quốc, được biệt danh là đô thành điện khí. Trong thị trấn xảy ra sự kiện quan viên bị thương hoặc chết ác liệt như vậy đã là chuyện lớn chọc thủng trời. Huống chi Diệp Dương Thành cố ý ra lệnh, hiện trường mỗi quan viên bị giết để lại bằng tóm tắt quan viên đó phạm tội như thế nào.

Một cái tát tai rõ to đánh vào mặt ngành chính phủ. Tham quan ô lại, nguyên quan trường Ôn Nhạc huyện toàn là tham quan ô lại bóc lột dân chúng.

Nhưng qua chuyện này Trầm Vũ Phàm, thư ký huyện ủy Ôn Nhạc huyện cũng nổi tiếng. Trầm Vũ Phàm không chết, không bị thương, chẳng phải biến tướng chứng minh gã là một thư ký tốt?

Mặc kệ chuyện này chấn động quan trường lớn bao nhiêu. Lúc này trong biệt thự của Vu gia khu Long Khẩu, không khí cực kỳ nặng nề. Mọi người vẻ mặt tràn ngập tuyệt vọng.

169. Chương 169: Truyền Lệnh Của Ta

Vu gia ký thác kỳ vọng cao bồi dưỡng hơn mười năm, rốt cuộc điều Vu Tô Nhạc đến Ôn Nhạc huyện đảm nhiệm cục trưởng phân cục huyện công an. Tối hôm qua Vu Tô Nhạc chết trong Vu gia, xác của gã còn đặt trong nhà tang lễ Ôn Nhạc huyện chờ đợi pháp y kiểm tra sâu hơn. Mặc dù có kiểm tra hay không đều vô dụng, Vu Tô Nhạc bị sâu độc đốt chết.

Nếu nói cái chết của Vu Tô Nhạc tạo thành động đất cho Vu gia thì tối hôm qua, tình nhuệ Vu gia tan biến trong một đêm, số tiền kếp sù mấy ức không cánh mà bay là đã kích trí mạng với Vu gia.

Không có tiền có thể kiếm lại, nhưng những tình nhuệ này là Vu gia tốn nhiều công sức bồi dưỡng, là căn bản để Vu gia chống lại mấy thế lực khác. Trong một đêm tình nhuệ điều từ khu Long Khẩu, Ung Gia huyện đi Ôn Nhạc huyện đều chết oan chết uống, xác chết xếp đầy hai chiếc xe tải lớn.

Vu gia gặp kiếp nạn lần này không cần ‘đám dị nhân’ Ôn Nhạc huyện đến nhổ cỏ tận gốc, chỉ riêng các thế lực như hổ rình mồi chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội đánh rắn giập đầu. dù cuối cùng Vu gia giữ được sản nghiệp đã tẩy trắng thì không còn tùy ý hoành hành trong Khánh Châu thành thị được nữa.

Mất đi lá chắn lớn nhất, dù mất tài sản mấy chục ức thì sao? Huống chi công ty trách nhiệm hữu hạn tập đoàn Trí Nghiệp Vạn Hưng là nghiệp quan cầu kết, dám đàn em uy hiếp, hăm dọa mới thuận lợi khai phá từng khối đất. Bây giờ không còn người, Vu gia thất bại đã hiện rõ ngay trước mắt.

Gia chủ Vu gia dù gì là chủ một gia tộc, chuyện xảy ra đêm qua trong Ôn Nhạc huyện tuy khiến lão bỗng chốc già hơn chục tuổi nhưng quyết đoán, thủ đoạn nên có thì lão không thiếu. Gia chủ Vu gia nhìn các nòng cốt Vu gia lộ vẻ mặt bất lực, tuyệt vọng, lão hít sâu.

Gia chủ Vu gia trầm giọng nói:

- Truyền lệnh của ta.

- . . .

Mọi người đưa ánh mắt nóng cháy nhìn gia chủ Vu gia chăm chăm, ánh mắt khao khát. Mấy chục năm trước gia chủ Vu gia cố gắng xoay chuyển nuốt địa bàn Ung Gia huyện, mấy chục năm sau, ngày hôm nay, lão có thể sáng tạo kỳ tích khác không?

- Bắt đầu từ hôm nay . . .

Gia chủ Vu gia chậm rãi khép mắt, cơ mặt co giật, giọng run run:

- Vu gia hoàn toàn rút khỏi địa bàn Ung Gia huyện, giữ chặt khu Long Khẩu . . .

- A?

Tâm tình mọi người tụt xuống đáy vực.

Một nam nhân trung niên đứng dậy nói:

- Ung Gia huyện là địa bàn năm xưa người dùng mạng sống giành lấy, sao có thể nói từ bỏ dễ dàng như vậy?

Một nam nhân khác đứng lên:

- Tuy tình nhuệ Vu gia chúng ta đêm hôm qua tổn thất hơn một nửa trong Ôn Nhạc huyện nhưng chưa chắc không có khả năng ứng đối với bọn họ. Gia chủ, hãy nghĩ kỹ lại đi!

Nam nhân này biểu tình kích động nói:

- Huông chi Vu gia chúng ta có gần ngàn tinh nhuệ rải rác ở hai địa bàn khu Long Khẩu, Ung Gia huyện. Trừ phi bọn họ dám quang minh chính đại sống mái với nhau, sử dụng súng ống, nếu không thì . . .

Trong khi tình cảm quần chúng sôi khuyển bảo Vu gia chủ buông bỏ mệnh lệnh, Đường Thái Nguyên từ tối hôm qua đã vắng mặt bỗng nhiên từ ngoài cửa biệt thự đi vào phòng khách.

- Vu gia không cần rút ra khỏi.

Một đội nam nữ từ mười mấy đến bốn, năm chục tuổi đi theo sau lưng Đường Thái Nguyên.

Đường Thái Nguyên dẫn đội nam nữ này xếp hàng ngang trước mặt đám người Vu gia.

Đường Thái Nguyên nói:

- Người bên ta đã đến đông đủ. Vu gia chủ, mười ba năm trước người cứu ta một mạng. Mười ba năm sau, ngày hôm nay ta trả lại người một lần vinh hoa phú quý.

* * *

- . . . Ừm! Biết rồi.

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, cúp máy.

Diệp Dương Thành nghiêng đầu hỏi Triệu Dung Dung:

- Dung Dung, bây giờ nàng viết ra thì nét chữ có giống khi còn sống không?

Triệu Dung Dung kinh ngạc hỏi:

- Nét chữ lúc sống?

Triệu Dung Dung nghiêng đầu ngẫm nghĩ giây lát, gật đầu nói:

- Chắc giống nhau, Dung Dung không mấy chú ý chuyện này.

- A! Giống nhau cũng không sao.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Cảnh sát không tìm thấy bất cứ manh mối gì, bọn họ lấy nét chữ tối hôm qua nàg và Minh Kỳ để lại hiện trường, định dùng cách biến rộng tìm kim này điều tra hung thủ.

Triệu Dung Dung bật cười:

- Vậy cứ để bọn họ điều tra đi.

Triệu Dung Dung che miệng nói:

- Dù sao Dung Dung đã chết, bọn họ điều tra ra nét chữ của Dung Dung thì làm sao?

- Chắc sẽ sợ hết hồn.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Dương nhiên với điều kiện là bọn họ điều tra ra nét chữ của nàg, tham chiếu so sánh, nếu không thì chuyện xảy ra ngày hôm qua chỉ có thể là vụ án không đầu mối.

Diệp Dương Thành đang nói giỡn với Triệu Dung Dung bỗng ngáy ra.

Diệp Dương Thành kra lệnh cho Triệu Dung Dung:

- Dung Dung, phòng bảy không chín lầu B6 tiểu khu Quan Thành đường Liễu Hoàng của Hồng Liễu Trần có một nhĩ tử đánh mẩu thân ruột, nàg đi qua trừng phạt nhẹ đi.

- Chủ nhân không chịu ra tay?

Triệu Dung Dung hiểu biết chút ít năng lực của Diệp Dương Thành, ra lệnh cho ong vàng đi chích tên bất hiếu một miếng không phải việc khó khăn gì, chẳng hiểu sao Diệp Dương Thành lười ra tay. Từ sáng đến bây giờ đây là lần thứ bốn Triệu Dung Dung bị Diệp Dương Thành phái ra ngoài.

Vương Minh Kỳ càng xui xẻo hơn, rạng sáng tỉnh mơ trong Ôn Nhạc huyện xảy ra vụ án mưu sát, tình phụ của người chết đã cùng tình nhân của mình giết nạn nhân. Ba người không ai tốt lành gì, Vương Minh Kỳ đi thưởng cho tình phụ của người chết cùng tình nhân một người một kim độc từ ong vàng. Hai gian phụ dâm phụ đang bàn bạc sau khi giết người sẽ ôm số tiền lớn bỏ trốn bỗng chốc xiú ngay hiện trường vụ án, bị cảnh sát công an ập đến hốt về đồn công an điều tra.

Chưa xong, Vương Minh Kỳ vừa giải quyết tình phụ của người chết cùng tình nhân, chân bước ra thị trấn Ôn Nhạc huyện đã nhận được điện thoại từ Diệp Dương Thành kêu gã quay về thị trấn lại. Nguyên nhân là Hoàn Thành đồng lộ huyện thành Ôn Nhạc huyện mới xảy ra chuyện ác không lớn không nhỏ.

Tính luôn lần này Triệu Dung Dung đi, một buổi sáng trong khu vực quản lý của Diệp Dương Thành xảy ra hơn mười vụ án được Cửu Tiêu thần cách phán định là việc thiện ác bình thường. Cho nên Vương Minh Kỳ bôn ba bên ngoài làm thân trâu cày, Triệu Dung Dung vừa về lại bị kêu đi.

Nói đi phải nói lại, Diệp Dương Thành không cần làm gì, suốt buổi sáng đã tăng bốn trăm công đức huyền điểm. Cứ theo tốc độ này, buổi tối là giờ vàng phạm tội sẽ cống hiến số lớn công đức huyền điểm vào túi Diệp Dương Thành. Nếu không có gì ngoài ý muốn, một ngày chỉ dựa vào Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ chạy tới chạy lui lao lực là Diệp Dương Thành thu nhập một ngàn năm trăm công đức huyền điểm trở lên.

Nhưng Diệp Dương Thành cứ thấy đây không phải là cách hay, không thể mỗi ngày có chuyện lại phái Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ đi tới đi lui.

Nếu . . . Như Diệp Dương Thành có mười, hai mươi linh thị đóng ở mỗi thị trấn trong Ôn Nhạc huyện, thị trấn trong phạm vi 300km vuông khu Long Khẩu, nơi đó xảy ra chuyện thông báo cho linh thị trú đóng thì giải quyết càng nhanh và tốt.

Diệp Dương Thành khê thở dài, cảm giác không có người sử dụng làm hắn rất buồn bực. Nhưng có chuyện vui, tối hôm qua thanh lý quan trường Ôn Nhạc huyện, sòng bạc Vu gia xong Diệp Dương Thành không chỉ được hơn hai ức tiền mặt còn tăng gần sáu vạn công đức huyền điểm, một hơi đột phá cửa ải lớn mười bảy vạn, cách mục tiêu năm mươi vạn công đức huyền điểm đẳng cấp tiếp theo lại gần một bước dài.

Đối với Diệp Dương Thành bây giờ cố gắng tích lũy công đức huyền diệu thăng cấp thần cách mới là chuyện hần ngày nhớ đêm mong, tối hôm qua tiện tay cuốc về hơn hai có tiền mặt là vì có Triệu Dung Dung, Vương Minh Kỳ, nếu không hần đã chẳng dụng vào số tiền này.

Trước mắt Diệp Dương Thành chỉ có thể kiếm công đức huyền diệu trong khu vực quản lý của mình. Ôn Nhạc huyện nhìn to thật nhưng nó chỉ là một khoảnh đất nhỏ. Muốn làm nhiều việc thiện kiếm số lớn công đức huyền diệu ở khu vực nhỏ như thế, Diệp Dương Thành không ôm mộng mơ hảo huyền.

Tuy nhiên tiền là thứ tốt, tạm thời không cần dùng nhưng tốt hơn để người Vu gia dùng tiền tiếp tục nuôi tay sai tai họa người khác.

Nói ngắn gọn là chuyện tối hôm qua không tạo thành áp lực gì cho Diệp Dương Thành, tuy hần điều khiển con chuột, ruồi trâu, con gián, con muỗi, một đồng lớn vật nhỏ trong sinh hoạt ai thấy đều sẽ ghê tởm chán ghét. Tất cả huyết tẩy mười bảy sòng bạc Vu gia mở trong Ôn Nhạc huyện, Diệp Dương Thành không cảm thấy có gì không ổn.

Nhìn Cửu Tiêu thần cách phản hồi thì đám người này ai cũng là cận bã khốn kiếp. Chết thì chết đi, liên quan gì Diệp Dương Thành?

Đêm qua chán chĩnh, toàn bộ Ôn Nhạc huyện rơi vào vòng khống chế của Diệp Dương Thành. Đặc biệt Cửu Tiêu thần cách mới có công năng mới gợi ý sự kiện, nhiệm vụ thiện ác bình thường giảm bớt rất nhiều thời gian cho Diệp Dương Thành gom góp, tích lũy công đức huyền diệu.

bắt đầu từ bây giờ mảnh đất Ôn Nhạc huyện này do Diệp Dương Thành một tay quyết định.

Sáng sớm Diệp Dương Thành tựa trên chiếc giường trong phòng ngủ nhà mới, suy nghĩ với tốc độ hiện nay mất bao lâu để hần tích lũy đủ công đức huyền diệu thăng cấp.

Cửu Tiêu thần cách bỗng nêu gợi ý:

- Công năng gợi ý sự kiện, nhiệm vụ thiện ác bình thường do số lần sử dụng đạt mức cao nhất trong tháng nên tạm thời đóng lại. Thời gian mở ra: Ngày một tháng tiếp theo.

Diệp Dương Thành ngây người.

Diệp Dương Thành ngây ra mười giây sau hùng hổ nhảy cẫng lên.

- Cha nó, đây xem như cạm bẫy tiêu phí!?

Diệp Dương Thành hung tợn giơ ngón giữa chia lên trời ngoài khung cửa sổ:

- Nếu đã cho ta còn thêm nhiều hạn chế làm gì?

Diệp Dương Thành chưa kịp chửi thề trút giận thì trong lòng bỗng ang lên giọng Triệu Dung Dung căng thẳng:

- Chủ nhân, Dung Dung phát hiện có dị nhân!

Diệp Dương Thành kinh ngạc nói:

- A?

Một lát sau Diệp Dương Thành lộ biểu tình mừng như điên, vội hỏi:

- Ở đâu?

- Ở . . . A!

Triệu Dung Dung định trả lời thì bỗng hét lên, sau đó im lìm.

Lưng Diệp Dương Thành toát mồ hôi lạnh, lòng thâm gào thét:

- Dung Dung, sao vậy?

- . . .

Lặng yên.

170. Chương 170: Diệp Dương Thành Rất Bao Che Khuyết Điểm

- Dung Dung?

Chờ mấy giây nhưng bên Triệu Dung Dung không có trả lời, trái tim hắn muốn nhảy ra khỏi ngực. Diệp Dương Thành hét to gọi Dung Dung vài lần, Triệu Dung Dung vẫn im lặng.

Diệp Dương Thành nhíu mày nói:

- Hồng Liễu Trần . . .

Trong đầu Diệp Dương Thành toát ra một suy nghĩ làm hắn sợ hãi biến sắc mặt nói:

- Hồng Liễu Trần gần khu Long Khẩu, mà khu Long Khẩu là đại bản doanh của Vu gia!

Diệp Dương Thành không biết tại sao hắn liên tưởng dị nhân xuất hiện bên Triệu Dung Dung với Vu gia ở khu Long Khẩu, nhưng trực giác cho hắn biết chuyện này tuyệt đối liên quan tới Vu gia.

Diệp Dương Thành cố đè nén tinh thần dao động, hắn vội nhắm mắt lại, thông qua Cửu Tiêu thần cách cảm ứng vị trí, tình hình hiện nay của Triệu Dung Dung. Ai ngờ Diệp Dương Thành mới tìm được vị trí của Triệu Dung Dung thì Cửu Tiêu thần cách đã kêu vù vù vang lên gợi ý trong đầu Diệp Dương Thành.

- Linh sử Triệu Dung Dung dưới tay người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách gặp nguy hiểm, đã bị cầm tù.

Mắt Diệp Dương Thành bốc lửa:

- Cầm tù?

Cảm xúc nóng nảy, điên cuồng dâng lên trong lòng Diệp Dương Thành, hắn không thể suy nghĩ bình thường được.

Diệp Dương Thành thẳm ra lệnh:

- Đội ong vàng từ một đến chín, tập thể chạy tới Hồng Liễu Trần, không tiếc mọi cái giá chặn đứng dị nhân kia lại, không tiếc trả giá!

Cùng với Diệp Dương Thành ra lệnh, đêm qua chín mươi con ong vàng bị điều độ đóng giữ phạm vi mới bắt đầu tập kết trên cao vài trăm thước. Đội ong vàng bay nhanh hướng Hồng Liễu Trần.

Diệp Dương Thành suy nghĩ giây lát sau từ bỏ ý định bám xác Đại Ca ruồi trâu qua bên Hồng Liễu Trần. Diệp Dương Thành nhảy xuống giường nhanh như chớp, giật chập chìa khóa xe đặt trên tủ đầu giường, đóng sầm cửa chạy đi. Diệp Dương Thành thậm chí không khóa cửa cái lại.

Diệp Dương Thành khởi động xe, quay đầu xe, đập mạnh bàn đạp ga. Động cơ phát ra tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, vèo một tiếng như mũi tên bay khỏi dây cung vọt ra xa.

Diệp Dương Thành hoàn toàn điên, hắn gọi điện thoại cho Vương Minh Kỳ:

- Người chạy ngay đi đường siêu tốc từ Hồng Liễu Trần đến khu Long Khẩu, không tiếc mọi cái giá ngăn lại dị nhân bắt Dung Dung! Một khi để hắn trốn ra phạm vi Ôn Nhạc huyện thì người tự sát đi!

Mệnh lệnh làm Vương Minh Kỳ lạnh lẽo tay chân.

Wang Minh Kỳ không dám nói hay hỏi gì thêm, dứt khoát trả lời:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Wang Minh Kỳ cúp máy, một luồng khói mỏng lung bay nhanh hướng Hồng Liễu Trần.

Trên đường xe chạy từ Hồng Liễu Trần đi khu Long Khẩu, một chiếc xe đua hiện đại màu vàng chạy với vận tốc 100km/1h lao nhanh đi khu Long Khẩu. Một thanh niên trẻ khoảng hai mươi ba tuổi ngồi trên ghế lái, một tay cầm vô-lăng, tay kia cầm một quả cầu tỏa ánh sáng trắng ngà.

- Đường đại ca, ta bắt được một linh thể.

Thanh niên thông qua tai nghe màu xanh nói với Đường Thái Nguyên:

- Linh thể thật lợi hại, khó găm hơn lệ quỷ lúc trước ta gặp rất nhiều.

Đầu dây bên kia, Đường Thái Nguyên rung động:

- A?

Đường Thái Nguyên hỏi ngay:

- Bắt như thế nào?

- Lúc ta phát hiện ra nàng thì nàng đang bay lướt qua đầu ta:

Mặt thanh niên hơi trắng nhưng giọng nói không suy yếu:

- Khi đó ta lấy làm lạ là tại sao linh thể có thể hoạt động tự do dưới ánh mặt trời. Ta không định ra tay, nhưng nàng phát hiện ra ta . . .

Đường Thái Nguyên sốt ruột ngắt lời thanh niên:

- Ta hỏi ngươi làm sao bắt được linh thể này!

Đường Thái Nguyên hỏi dồn:

- Có phải đã sử dụng thần châu ngũ sắc không?

Thanh niên ngập ngừng:

- Ta. . . Ta không phải đối thủ của nàng . . .

Giấy lát sau thanh niên rụt rè nói:

- Cho nên . . .

Đường Thái Nguyên tức giận quát:

- Đồ khốn, không làm được việc gì đáng hoàng, vô dụng! Thần châu ngũ sắc là lá bài tẩy lớn nhất để chúng ta đối phó đám dị nhân Bảo Kinh Trấn, bây giờ ngươi lấy đi cầm tù linh thể này, lỗ như . . .

Đầu óc Đường Thái Nguyên nhanh chóng xoay chuyển, mở miệng nói:

- Chờ trở về sẽ xử ngươi, bây giờ đang ở đâu?

- Mới ra khỏi trung tâm Hồng Liễu Trấn.

Thanh niên trả lời:

- Đang chạy đi khu Long Khẩu. Đường đại ca, ta biết ngươi trách ta sử dụng thần châu ngũ sắc, nhưng linh thể này thật sự rất lợi hại. Nếu ta không dùng thần châu ngũ sắc áp chế nàng thì tuyệt đối không phải đối thủ của nàng. Mọi người vừa đối mặt ta đã bị nàng đánh bị thương . . .

Đường Thái Nguyên không nói gì thêm, trực tiếp cúp mắt. Về mặt Đường Thái Nguyên nóng nảy ngồi trên sofa, nhún chặt mày. Thần châu ngũ sắc là vũ khí lớn nhất tổ chức Dị Sát dùng để đối phó dị nhân khác. Công năng lớn nhất của thần châu ngũ sắc là giam cầm, linh thể bị hút vào trong, còn dị nhân bị cầm tù thì sẽ bị nuốt sống linh hồn.

Tuy là vũ khí lớn nhất của tổ chức Dị Sát nhưng không phải tổ chức Dị Sát sản xuất. Một viên thần châu ngũ sắc chỉ có thể dùng một lần, sau khi sử dụng là coi như phế bỏ, không thể tái sử dụng.

Thế giới này không bao giờ đơn giản như người bình thường tưởng tượng. Dị nhân chỉ là một nhóm nhỏ trong biển rộng, nếu không thì dị nhân sớm xưng bá thế giới. Dị nhân cũng có nỗi băn khoăn riêng. Mặc dù tổ chức Dị Sát có sức ảnh hưởng lớn trong thế giới nhưng không có nghĩa tổ chức Dị Sát là vua toàn cầu. Hoàn toàn ngược lại, tổ chức Dị Sát chỉ là tay sai cho thế lực khác, tổng bộ Trí Nghiệp Vạn Hưng thì . . .

Đường Thái Nguyên hít sâu, bóp chết suy nghĩ trong đầu.

Đường Thái Nguyên đứng dậy hét với ra ngoài cửa:

- Người đâu, cùng ta đi Hồng Liễu Trấn!

Chín mươi con ong vàng chia thành ba phần chặn đường từ Hồng Liễu Trấn đi khu Long Khẩu. Khi đội thứ nhất ba mươi con ong vàng phát hiện xe mục tiêu, ba ong vàng cường hóa cao giai đi đầu dẫn hai mươi bảy ong vàng cường hóa trung giai tựa viên đạn bắn hướng xe đua hiện đại màu vàng.

Ong vàng sau khi cường hóa siêu cứng rắn, ba mươi con ong vàng liền thành một chuỗi đập mạnh cùng một vị trí trên cửa sổ xe.

Rào rào rào!

Trả giá mạng sống mười con ong vàng cường hóa trung giai, cửa sổ đằng trước xe đua hiện đại màu vàng bị thủng một lỗ hổng to, tấm kính nứt rạn li ti.

Tình huống đột ngột này hù thanh niên lái xe sợ bay mất hồn mất vía. Thanh niên bản năng đạp thắng trượt một vết bánh xe thật dài miễn cưỡng ngừng lại. Không ngờ xe hàng to chạy đằng sau không thắng kịp đụng mạnh đuôi xe đua hiện đại màu vàng.

Vang tiếng nổ điecc tai, xe đua hiện đại màu vàng bị văng ra xa mười thước, lăn mấy vòng.

Rào rào rào!

Quả cầu nằm trong tay thanh niên bị đập vỡ vụn dưới đất. Triệu Dung Dung bay ra khỏi thân châu ngũ sắc, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tức giận. Triệu Dung Dung giơ tay đánh ra một lốc xoáy vô hình cắt cổ thanh niên, trong phút chốc máu phun ra.

Triệu Dung Dung thoát khỏi giam cầm và làm thịt thanh niên dám bắt nhốt nàng.

Triệu Dung Dung buồn bực nhưng không quên báo bình an cho Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân, Dung Dung không sao.

Rốt cuộc nghe được giọng Triệu Dung Dung, tâm tình căng thẳng của Diệp Dương Thành giảm bớt nhiều, chậm rãi giảm tốc độ.

Diệp Dương Thành hỏi Triệu Dung Dung:

- Dị nhân bắt nàng đâu rồi?

- Đã bị Dung Dung giết chết.

Triệu Dung Dung hít sâu, nói:

- Nhưng hắn có đồng bọn.

- Đồng bọn sao?

Diệp Dương Thành nheo mắt nói:

- Nàng hãy rời khỏi đó tìm chỗ trốn đi, ta chạy tới ngay.

Triệu Dung Dung gật mạnh đầu:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Trông mắt Triệu Dung Dung xoay tròn, nàng biến thành luồng sáng chui vào trán thanh niên đã chết, núp trong cơ thể gã.

Lúc này Vương Minh Kỳ từ Đại Giang Trấn lao nhanh tới hiện trường, ánh mắt đầu tiên thấy ngay chiếc xe đua hiện đại màu vàng bị đụng ngã, chú ý thấy xác ong vàng đã không thành hình nát vụn dưới đất.

Ba chiếc xe Audi A màu đen chạy nhanh trên đường cao tốc từ khu Long Khẩu đi Hồng Liễu Trấn. Mặt Đường Thái Nguyên xanh mét, gã gọi điện mấy cuộc nhưng không ai bắt máy, dưới tình huống như vậy không kết nối được điện thoại, giải thích duy nhất chính là thanh niên kia đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sự thật là khi Đường Thái Nguyên nghe thanh niên báo cáo qua điện thoại bắt được một linh thể đã thấy không ổn, nhưng gã không ngờ rằng đối phương hành động mau như vậy. Đường Thái Nguyên mới kết thúc trò chuyện với thanh niên có mấy phút đã không cách nào liên lạc với gã lần nữa.

Lòng Đường Thái Nguyên nhỏ máu, mặc dù thanh niên kia không làm nên việc gì nhưng gã là dị nhân thứ nhất thông qua cố ý kích thích sinh ra năng lực dị hóa trong tổ chức Dị Sát, nghĩa là dị nhân nhân tạo.

Đương nhiên điều này không quan trọng, chính yếu là thanh niên này không chỉ là dị nhân nhân tạo đầu tiên, còn là đệ đệ ruột của sát thủ vàng chi nhánh Châu Á của tổ chức Dị Sát.

Mặc dù Đường Thái Nguyên là sát thủ bạc của tổ chức Dị Sát nhưng gã không dám đắc tội sát thủ vàng. Nếu để sát thủ vàng biết biết đệ đệ của mình gặp nguy hiểm trong Hồng Liễu Trấn . . .

Đường Thái Nguyên hít sâu, ra lệnh:

- Mau lên, chạy nhanh hơn nữa!

Khi Diệp Dương Thành chạy tới tai nạn xe đã có mấy cảnh sát giao thông khám nghiệm hiện trường. Diệp Dương Thành nhìn lướt qua vụ tai nạn, đạp ga chạy tới.

Chạy xa mấy trăm thước sau Diệp Dương Thành dừng xe ven đường.

Diệp Dương Thành thầm nhủ:

- Dung Dung, nàng có thể lại đây, ta ở . . .

Diệp Dương Thành chưa nói hết câu Triệu Dung Dung đột nhiên xuất hiện ở ghế phụ lái.

- Chủ nhân.

Triệu Dung Dung cúi đầu hỏi:

- Có phải Dung Dung rất vô dụng không?

Diệp Dương Thành há mồm muốn an ủi Triệu Dung Dung vài câu:

- . . .

Nhưng Diệp Dương Thành không biết nói sao. Cho đến nay Diệp Dương Thành chưa từng trông mong Triệu Dung Dung sẽ hữu dụng nhiều.

Diệp Dương Thành vỗ vai Triệu Dung Dung, hắn không nói tiếng nào, ngồi trong xe chờ đồng bọn của thanh niên đến.

Diệp Dương Thành rất bao che khuyết điểm.

171. Chương 171: Giới.

Ba chiếc xe Audi A6 màu đen chỉ cách nhau chừng hơn hai mươi thước, một đường duy trì tốc độ hơn 130km/h, rút cục sau hơn một giờ xuất hiện, từ biệt thự Vu gia chạy tới trấn Hồng Liễu, trên đường đi thông khu Long Khẩu đã từng xảy ra tai nạn xe cộ.

Nhưng lúc này hiện trường tai nạn giao thông đã sớm có công an giao thông xử lý sạch sẽ, ngoại trừ lưu lại dấu vết chứng minh lúc trước từng có tai nạn xảy ra nơi đây, không còn lưu lại manh mối gì hữu dụng.

Ngay khi Đường Thái Nguyên nhíu mày tự hỏi nên làm sao xử lý chuyện này, lại ngoài ý muốn phát hiện một con chim sẻ từ trên trời giáng xuống, vũng vàng đáp xuống trên mũi xe, hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn con chim sẻ, vừa đối diện với ánh mắt con chim kia, tinh thần Đường Thái Nguyên liền hốt hoảng...

- Ngoại trừ phản thần giả biến dị đã nhập vào Tu Di huyền cảnh, những phản thần giả biến dị còn lại toàn bộ bác đoạt, gạt bỏ.

Xe Diệp Dương Thành chậm rãi chạy ngang qua ba chiếc Audi đã dừng sang bên đường, lạnh lùng truyền ra mệnh lệnh gạt bỏ.

Mà đối với phản thần giả biến dị đã sa vào Tu Di huyền cảnh, Diệp Dương Thành tự nhiên không có tính toán cho hắn còn sống rồi đi, khi Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên đã bác đoạt gạt bỏ thành công, hắn lập tức hất cầm với Triệu Dung Dung:

- Đi làm thịt tên còn sống.

Diệp Dương Thành thậm chí cũng không tính toán đi vào Tu Di huyện cảnh trên đũa với Đường Thái Nguyên một phen, chỉ đem linh hồn của hắn vây khốn trong Tu Di huyện cảnh, tiếp theo cho Triệu Dung Dung đi bẻ cổ Đường Thái Nguyên, đáng thương cho Đường Thái Nguyên cùng nhóm sát thủ dị nhân, thậm chí còn chưa gặp mặt Diệp Dương Thành đã biệt khuất treo cổ.

Hơn một giờ sau, trấn Bảo Kinh, trong phòng khách nhà mới của Diệp Dương Thành.

- Tên gọi là gì?

Diệp Dương Thành thật tùy ý dựa vào sô pha, liếc mắt nhìn Đường Thái Nguyên đang quỳ dưới đất, thần nhiên lên tiếng hỏi:

- Chúc nghiệp khi còn sống, tuổi, đều thông báo một chút đi.

- Tiểu bộc Đường Thái Nguyên.

Đường Thái Nguyên cung kính quỳ dưới đất, mở miệng đáp:

- Khi còn sống là ngân bài sát thủ phân bộ Châu Á tổ chức Dị Sát, hai mươi bảy tuổi.

- Người chính là Đường Thái Nguyên kia sao?

Về mặt Vương Minh Khi kinh ngạc nhìn Đường Thái Nguyên, hiển nhiên không nghĩ tới hắn chính là một trong những cao tầng phụ trách phân bộ Châu Á của tổ chức Dị Sát, ngân bài sát thủ Đường Thái Nguyên!

- Hồi linh thị đại nhân, tiểu bộc chính là Đường Thái Nguyên kia.

Đường Thái Nguyên lễ độ cung kính trả lời câu hỏi của Vương Minh Khi, tiếp tục nói:

- Nhưng đó đều là chuyện khi tiểu bộc còn sống, xin linh thị đại nhân đừng chú ý.

- Hừ hừ!

Vương Minh Khi hừ hừ hai tiếng cũng không mở miệng nói thêm gì nữa, theo biểu hiện của hai người này mà xem, tựa hồ khi còn sống từng có một ít ma sát?

Nhưng điều này đối với Diệp Dương Thành cũng không sao cả, chỉ gạt đầu cho Đường Thái Nguyên đứng dậy, hỏi:

- Người đã là một trong những cao tầng tổ chức Dị Sát, nên biết tình huống của một ít tổ chức phân bộ khác đi? Mặt khác, người có quan hệ gì với Long Khẩu khu Vu gia hay không?

- Tình huống của những phân bộ khác trong tổ chức Dị Sát thì tiểu bộc có chút hiểu biết, nhưng tiểu bộc chỉ là ngân bài sát thủ, cũng không phải kim bài sát thủ được tổ chức che chở, cho nên với một ít bí ẩn của tầng cao nhất trong tổ chức tiểu bộc cũng không quá rõ ràng.

Đường Thái Nguyên trả lời, nói tiếp:

- Gia chủ Vu gia Long Khẩu khu từng có ân với tiểu bộc...

- Ân.

Diệp Dương Thành khẽ gạt đầu, đột nhiên hỏi:

- Người của Vu gia có phải dự định giết ta hay không?

- Dạ.

Đường Thái Nguyên không chút do dự gạt gạt đầu, nhưng sau đó phác thông một tiếng quỳ trước mặt Diệp Dương Thành, khẩn cầu:

- Tiểu bộ cả gan, xin chủ nhân cho người của Vu gia một con đường sống.

- Buông tha bọn hắn?

Khóe môi Diệp Dương Thành thoáng nhếch lên, thần nhiên nói:

- Vu gia hoành hành huyện Ôn Nhạc, khu Long Khẩu, huyện Ung Gia hơn trăm năm, phạm phải tội ác nếu lưu trong hồ sơ đủ xếp thành một tòa núi nhỏ, thể lực ngấm phạm nhiều việc ác như vậy, người...

- Phan!

Hắn hung hăng vỗ bàn, tức giận nói:

- Lại dám cầu ta tha cho bọn hắn một con đường sống?

- Chủ nhân...

Đường Thái Nguyên có chút nóng nảy, tuy hắn bị thần quyền chế ước nên tuyệt không hai lòng với Diệp Dương Thành, nhưng dù sao còn giữ lại trí nhớ khi còn sống, lời hứa cấp vinh hoa phú quý cho Vu gia còn chưa thực hiện, hiện tại ngay cả sự sống chết của Vu gia cũng...

- Cho ta một lý do không giết Vu gia.

Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, dần nén lửa giận trong lòng, dựa vào sô pha, trên trán mang theo thần sắc khiến người suy đoán không ra.

- Tiểu bộc chỉ vì báo đáp ân cứu mạng năm xưa của Vu gia.

Đường Thái Nguyên chần chờ hồi lâu, lại nặng nề dập đầu với Diệp Dương Thành, cung kính nói:

- Tuy Vu gia làm nhiều việc ác, nhưng dù sao từng làm việc thiện, nếu chủ nhân nhất định muốn tiêu diệt Vu gia, tiểu bộc cả gan thỉnh chủ nhân lúc nào động thủ, an bài tiểu bộc làm quân tiên phong.

- ...

Diệp Dương Thành không nói gì, bình tĩnh nhìn thần sắc kính cẩn của Đường Thái Nguyên, ước chừng nửa phút sau mới khẽ thở dài:

- Thương thiên có đức hiếu sinh, ta có thể đáp ứng người không diệt Vu gia, nhưng mà...Vu gia nhất định vĩnh viễn biến mất.

- A?

Đường Thái Nguyên ngẩng phắt đầu, hiển nhiên không hiểu ý tứ của Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành cũng không có tâm tình giải thích, vẫy vẫy Triệu Dung Dung, phân phó:

- Trao cho quyền hạn rời khỏi khu vực quản hạt của ta, dưới thần quyền che chở tự do hoạt động, lập tức đến Vu gia Long Khẩu một chuyến, hạn cho bọn hắn trong hai ngày di chuyển toàn tộc rời khỏi phạm vi Khánh Châu thị, toàn bộ sản nghiệp trong tộc quyên góp vào quỹ từ thiện.

- Dạ, chủ nhân!

Triệu Dung Dung cung kính gật đầu, thân hình liền biến mất tại chỗ.

Đường Thái Nguyên đứng cúi đầu trầm mặc, trên thực tế chỉ cần bảo vệ tính mạng của Vu gia, hắn đã mang ơn Diệp Dương Thành.

Sở dĩ hắn giúp Vu gia cầu tình, nguyên nhân chủ yếu là vì mười ba năm trước gia chủ Vu gia đã từng cứu tính mạng của hắn, nhưng nếu đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, đã biết được Vu gia lòng mang hận ý với mình, bất kể là ai muốn cầu tình cho Vu gia, bản thân hắn vẫn hạ lệnh huyết tẩy, không chỉ riêng là Diệp Dương Thành.

Đối với Diệp Dương Thành mà nói, chỉ là một Vu gia còn chưa nhắc nổi sóng gió quá lớn, con kiến mà thôi, sống hay chết chỉ do một ý niệm quyết định.

Triệu Dung Dung rời khỏi, đi tới khu Long Khẩu truyền tối hậu thư của Diệp Dương Thành cho Vu gia, Diệp Dương Thành lại đưa mắt nhìn Đường Thái Nguyên, hỏi tiếp:

- Cẩm tù Dung Dung là vật gì?

- Ngũ Sắc Thần Châu.

Đường Thái Nguyên khom người, chi tiết hồi báo:

- Vốn là định dùng đối phó chủ nhân, Ngũ Sắc Thần Châu là do tổ chức Dị Sát dùng đối phó dị nhân cùng sinh vật linh thể, tỷ như một gã dị nhân B cấp, nếu có Ngũ Sắc Thần Châu là có thể dễ dàng cầm tù linh hồn của một dị nhân A cấp...

- Vật đó từ chỗ nào tới?

Trong lòng Diệp Dương Thành chợt động, hỏi:

- Còn nữa, sau khi cầm tù linh hồn dị nhân, Ngũ Sắc Thần Châu sẽ đem linh hồn họ hoàn toàn cắn nuốt, gạt bỏ hay chỉ cầm tù?

- Chỉ cầm tù.

Đường Thái Nguyên nói:

- Ngũ Sắc Thần Châu cũng không có năng lực cắn nuốt hay gạt bỏ, sau khi cầm tù, sẽ được nộp lên trong tay kim bài sát thủ, do họ đích thân mang về tổng bộ tổ chức Dị Sát, giao cho Giới.

- Giới?

Diệp Dương Thành cau chặt mày:

- Cái gì là Giới?

- Giới...không phải là vật gì.

Đường Thái Nguyên cũng không hiểu rõ ràng, chần chờ hồi lâu, có chút không xác định nói:

- Giới là danh xưng của một thể lực tổ chức, tổ chức Dị Sát chỉ là người hầu của Giới, Giới sẽ không nhúng tay chuyện trên địa cầu, nhưng Giới nắm giữ tổ chức Dị Sát, hơn nữa thành viên của Giới...

Trong đôi mắt hắn hiện lên vẻ kinh sợ, tạm dừng một lúc nói tiếp:

- Điều rất mạnh.

- Rất mạnh?

Diệp Dương Thành không cho là đúng, chỉ hỏi:

- Mạnh bao nhiêu?

- Năm năm trước tiểu bặc gặp qua một thành viên của Giới.

Đường Thái Nguyên cố gắng hồi ức, đáp:

- Toàn thân hắn bao phủ trong sương mù u tối, không nhìn thấy rõ khuôn mặt, lúc ấy một kim bài sát thủ phân bộ Châu Âu đột nhiên tính tình đại biến, đánh chết hai ngân bài sát thủ phân bộ Châu Âu, tổ chức Dị Sát phái ra thật nhiều dị nhân bao vây chặn đánh, nhưng bị người kia giết chết không ít, thông dong phá vỡ vòng vây, lúc ấy tiểu bặc cũng tham gia tiểu trừ, một đường truy theo hắn đuổi tới Châu Phi...

- Sau đó thì sao?

Diệp Dương Thành hứng trí hỏi:

- Có phải thành viên Giới xuất hiện?

- Dạ, chủ nhân.

Đường Thái Nguyên cung kính nói:

- Ở trung bộ Châu Phi, tiểu bặc cùng bảy dị nhân S cấp của tổ chức Dị Sát ngăn chặn được người kia, nhưng vừa đối mặt hắn đã giết chết ba gã dị nhân S cấp, trọng thương tiểu bặc cùng năm tên S cấp khác, ngay khi tiểu bặc nghĩ mình sẽ chết, thành viên Giới xuất hiện...

- Kích đấu?

- Không.

Đường Thái Nguyên hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Là miểu sát, thậm chí tiểu bộc còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một thân ảnh chợt lóe, tên kia đã bị một quyền oanh giết, hóa thành mưa máu đầy trời...

Diệp Dương Thành nghe tới đây, nhin không được hít sâu một hơi, bỗng nhiên có cảm giác mình giống như éch ngồi đáy giếng.

Cho tới nay hắn chưa từng đem tổ chức Dị Sát để vào trong mắt, bởi vì đối với hắn mà nói chỉ là một mâm thức ăn phong phú, hắn vẫn cho rằng tổ chức Dị Sát là tổ chức lợi hại nhất trên thế giới này, không nghĩ tới...

- Giới?

Diệp Dương Thành sờ sờ cằm, lâm vào trầm tư.

172. Chương 172: Sợ Hãi Trong Tuyệt Vọng.

- Chủ nhân không cần lo lắng, hình như thành viên Giới không biện pháp tùy ý đi lại.

Hắn thấy được Diệp Dương Thành lộ vẻ trầm tư, đại khái suy đoán trong lòng Diệp Dương Thành đang nghĩ điều gì, nói:

- Theo tiểu bộc biết, thành viên Giới chỉ ở lại tổng bộ tổ chức Dị Sát, hoặc nói cách khác, tổng bộ của Dị Sát chính là tổng bộ Giới, Giới cung cấp bao che cho tổ chức Dị Sát mỗi năm mười năm một lần, tổ chức Dị Sát cung cấp đồ vật mà Giới cần, tỷ như người sống.

- Người sống?

Nghe được tin thành viên Giới không thể tùy ý hoạt động, trái tim vừa trầm tĩnh xuống lại treo cao lên, Diệp Dương Thành nhú mày hỏi:

- Muốn người sống làm cái gì?

- Làm chuyện gì thì tiểu bộc không rõ.

Đường Thái Nguyên cũng mờ mịt nói:

- Tiểu bộc chỉ biết mỗi cách hai năm, tổ chức Dị Sát sẽ cung cấp cho Giới 81 nam nhân tráng niên đáng người cường tráng được tuyển lựa kỹ càng, ngoại trừ lần đó bao vây tiểu trừ kim bài sát thủ, tiểu bộc chỉ vội vàng gặp thoáng qua thành viên Giới một lần, về sau chưa từng gặp lại lần nào.

- Hơn nữa tuy rằng lần đó thành viên Giới lộ diện, nhưng sau khi oanh giết kim bài sát thủ liền vội vàng rời đi, không hề dừng lại một giây nào, tiểu bộc sau này nghe được tin của họ từ miệng của một kim bài sát thủ phân bộ Châu Á, mới biết được ngày đó người giết chết tên kim bài sát thủ kia là thành viên của tổ chức tên Giới.

- Người dựa vào cái gì cho rằng thành viên Giới không thể tùy ý hoạt động?

Diệp Dương Thành nhướng mày, sắc mặt có chút ngưng trọng, không tìm hiểu rõ ràng về Giới, trong lòng hắn luôn có một tảng đá đè nặng, ảm ức vô cùng.

- Nguyên nhân rất đơn giản, thành viên Giới cần linh hồn của dị nhân, hoặc là sinh vật linh thể!

Đường Thái Nguyên hít sâu một hơi, cúi người hồi đáp:

- Mặc dù Ngũ Sắc Thần Châu là lợi khí do Giới cung cấp cho tổ chức Dị Sát đối phó linh thể cùng linh hồn dị nhân, nhưng đồng dạng sau khi cầm tù linh hồn cùng linh thể, Ngũ Sắc Thần Châu cũng được trao trả

lại cho Giới, theo tiểu bộ lớn mật suy đoán, thành viên Giới cần có linh thể hoặc linh hồn dị nhân, có thể là vì tu luyện, cũng có thể là vì việc khác.

Nói tới đây Đường Thái Nguyên tạm dừng lại tổ chức chút ngôn ngữ, mới tiếp tục nói:

- Thành viên Giới rất cường đại, một kim bài sát thủ ở trước mặt họ chỉ có thể bị miểu sát, theo chuyện này mà xem, nếu thành viên của họ có thể tùy ý tự do hoạt động, vì sao lại lựa chọn bao che dị nhân, phái dị nhân đi tìm tráng niên cường tráng cho bọn hắn đây? Giết chết toàn bộ dị nhân, dùng Ngũ Sắc Thần Châu cầm tù linh hồn của họ chẳng phải càng thêm trực tiếp?

- Cũng phải!

Nghe xong lời phân tích của Đường Thái Nguyên, Diệp Dương Thành phục hồi lại tinh thần, đúng vậy, nếu thành viên Giới mạnh mẽ cường hoành như vậy, vì sao còn phải tốn hao tâm tư cung cấp bao che cho dị nhân? Trực tiếp giết chết dị nhân lấy ra linh hồn không phải càng thêm trực tiếp?

Nếu mạnh mẽ cường hoành còn có năng lực tự do hoạt động, chính bọn hắn ra ngoài tìm nam nhân cường tráng hoặc muốn làm chuyện gì khác chẳng phải càng thêm phương tiện?

Nói cách khác, tổ chức Giới tuy thực lực mạnh hoành đến trình độ biến thái, nhưng tựa hồ bị hạn chế, không thể rời khỏi tổng bộ tổ chức Dị Sát, cho dù có thể đi ra, nhưng thời gian chỉ có hạn, tuyệt đối không thể như ong vỡ tổ dưng mãnh tiến ra...

Như vậy sở dĩ tổ chức Dị Sát bị Giới nô dịch, nguyên nhân chủ yếu là vì Giới chiếm cứ tổng bộ tổ chức Dị Sát, vì vậy họ bắt buộc phải cúi đầu xưng thần?

Trong đầu Diệp Dương Thành nháy mắt suy nghĩ rất nhiều, nhưng hiện tại chỉ là suy đoán mà thôi, muốn chân chính tìm hiểu rõ chân diện mục của thế giới này, nhất định phải có đủ thực lực xâm nhập vào tổng bộ tổ chức Dị Sát mới có hi vọng.

Đương nhiên, trừ phi bị bức bất đắc dĩ, hắn không có tính toán động thủ với Giới, Giới xem dị nhân là thuốc bổ tu luyện, mà Diệp Dương Thành không phải cũng đem dị nhân biến thành con mồi?

Nước giết không phạm nước sông, bọn hắn đi đường dương quan, hắn đi cầu độc mộc, chỉ cần Giới không tìm hắn phiền phức, hắn cũng sẽ không chủ động chạy tới tìm họ sống mái, nhưng nói thật lòng, hắn thật có ý niệm đi tìm Giới phiền toái trong đầu.

- Sau khi Ngũ Sắc Thần Châu cầm tù linh hồn dị nhân cùng linh thể, còn có biện pháp nào thả họ trở ra không?

Diệp Dương Thành nhìn Đường Thái Nguyên, trong đôi mắt hiện vẻ tham lam, khiến trong lòng Đường Thái Nguyên thấp thỏm bất an.

- Chỉ cần đập vỡ Ngũ Sắc Thần Châu, linh hồn hoặc linh thể sẽ được tự do.

Đường Thái Nguyên hồi đáp:

- Trước khi xảy ra sự kiện ở Châu Âu, Ngũ Sắc Thần Châu do tổ chức Dị Sát thống nhất phái người đưa tới trong tay kim bài sát thủ các phân bộ, nhưng từ sau chuyện năm trước, quy tắc này đã được chỉnh sửa, từ lần trước phát ra Ngũ Sắc Thần Châu, mỗi mười năm tổ chức Dị Sát sẽ phái người đến phân bộ phát ra Ngũ Sắc Thần Châu, số lượng hai mươi một viên, chia thành ba phần, mỗi phần bảy viên, phân biệt nắm giữ trong tay ba người phụ trách phân bộ.

- Vậy Ngũ Sắc Thần Châu đã cầm tù linh hồn cùng linh thể đang ở đâu đây?

Tâm tư Diệp Dương Thành chuyển động thật nhanh, ánh mắt càng thêm sáng ngời.

- Những Ngũ Sắc Thần Châu đã được sử dụng đồng dạng chia thành ba phần, phân ra nắm giữ trong tay ba gã phụ trách, mỗi cách mười năm tổ chức Dị Sát sẽ phái sứ giả mang tới Ngũ Sắc Thần Châu mới, lấy đi thần châu đã dùng qua.

Đường Thái Nguyên cúi người nói:

- Tiểu bộ mang theo bên mình sáu viên cầm tù linh hồn bốn dị nhân, hai linh thể sinh vật...

- Ha ha, tốt!

Tâm tình hậm hực của Diệp Dương Thành biến thành hư không, lớn tiếng cười hỏi tiếp:

- Sáu viên thần châu kia đang ở đâu?

- Tiểu bộc đã lưu giữ trong biệt thự mà Vu gia cung cấp khi còn sống.

Đường Thái Nguyên hồi đáp:

- Bốn gã dị nhân A cấp cùng hai lệ quý.

- Ngô.

Diệp Dương Thành trầm ngâm chốc lát, chợt hỏi:

- Có nữ nhân không?

- Có.

Đường Thái Nguyên gật đầu, khẳng định:

- Có một nữ lệ quý, khi còn sống là một nữ tính nhập cư trái phép đã bị nhóm buôn lậu nhập cư làm bẩn mà tự sát, nhưng...bộ dạng thật bình thường.

- Người nghĩ ta đang nghĩ gì đây?

Diệp Dương Thành nhướn mày, có vẻ không vui nói.

- Tiểu bộc không dám.

Đường Thái Nguyên phác thông quỳ xuống, thần tình sợ hãi, hẩn cúi thấp đầu nên không nhìn thấy vẻ thất vọng lướt qua trên mặt Diệp Dương Thành, bộ dạng thật bình thường? Ai...cho dù không có ý nghĩ gì, nhưng đẹp một chút nhìn cũng rửa mắt thôi!

Công an trấn Hồng Liễu thông qua biển số ba chiếc Audi điều tra được phương thức liên lạc với Vu gia, khi Vu gia nghe nói mười mấy người trên xe Audi tử vong khó hiểu, còn có một người bị người bề gãy cổ mà chết thì cả nhà đều mộng.

Đường Thái Nguyên vừa mới cam đoan sẽ cho Vu gia cuộc sống vinh hoa phú quý, nhưng lại nhẹ nhàng như vậy bị người bề gãy cổ?

Tuyệt vọng sợ hãi lan tràn trong lòng người của Vu gia.

Vừa mới tan họp chưa được bốn tiếng, Vu gia lại một lần nữa ngồi xuống cùng nhau, trên mặt đều lộ ra tuyệt vọng dày đặc.

- Đại bá, lần này nên làm sao mới phải đây!

Cháu thứ ba của gia chủ Vu gia bật dậy khỏi sofa, không ngừng đi qua lại, bộ dáng hoang mang lo sợ phản ánh rõ nội tâm tuyệt vọng hiện giờ của hắn.

- Buông thả địa bàn khu Long Khẩu, lui giữ huyện Ung Gia.

Gia chủ Vu gia tuy tâm thần chấn động, hoang mang lo sợ, nhưng dù sao cũng là gia chủ Vu gia, đã gặp không ít sóng to gió lớn, tranh thủ nói:

- Đem toàn bộ lực lượng tích tụ cùng nhau, Vu gia chúng ta còn có cơ hội giữ mạng sống! Lập tức thông tri xuống...

- Không thể buông thả khu Long Khẩu ah!

Một nam tử trung niên đứng dậy, kích động nói:

- Cha, hơn phân nửa cơ nghiệp Vu gia đều nằm ở khu Long Khẩu, một khi bỏ Long Khẩu lui về huyện Ung Gia, Vu gia chúng ta...

- Không được, khu Long Khẩu cách huyện Ôn Nhạc quá gần!

Không đợi hắn nói hết lời, người cháu thứ ba đã mở miệng phản bác:

- Ngay cả dị nhân như Đường...Đường Thái Nguyên còn bị bọn hắn giết chết, rõ ràng là muốn huyết tẩy Vu gia, lui giữ huyện Ung Gia có lẽ còn có một tuyến sinh cơ, lưu giữ khu Long Khẩu chờ đợi Vu gia chỉ còn con đường chết!

- Cho dù lui giữ huyện Ung Gia lại thế nào?

Người thứ ba đứng lên, trầm giọng nói:

- Nếu dị nhân kia thật muốn huyết tẩy Vu gia, lui giữ huyện Ung Gia cùng tử thủ khu Long Khẩu có gì khác nhau? Chúng ta là đối thủ của bọn họ sao?

- Chúng ta còn có vật này!

Vu gia chủ hít sâu một hơi, lấy ra khẩu súng màu đen, vỗ mạnh lên bàn đứng dậy nói:

- Lui giữ huyện Ung Gia, lợi dụng ưu thế sông bạc phân bố đem toàn bộ lực lượng hội tụ cùng nhau, lấy hết súng ống trong kho hàng trang bị, một khi đám dị nhân kia muốn diệt sạch, chẳng qua cùng hắn liều mạng, Vu gia từng xông qua sóng to gió lớn, không sóng thì chết!

Theo trong lời nói này không khó nghe ra được, lui giữ huyện Ung Gia cũng không phải gia chủ nhất thời xúc động, rõ ràng đã làm xong nguyên vẹn chuẩn bị!

- Vậy Vạn Hưng đây?

Người đứng lên là con thứ hai của gia chủ, là quan tổng tài kiêm phó chủ tịch trên danh nghĩa của Vạn Hưng, trầm giọng nói:

- Khu Long Khẩu còn ba mảnh đất đang khai phát, một khi lui giữ huyện Ung Gia, Vạn Hưng làm sao bây giờ?

- ...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong khoảnh khắc không còn thanh âm.

Ngay lúc Vu gia còn tiến lui khó khăn, cửa phòng vốn khóa chặt đột nhiên tự động mở ra, một nữ tử thân nhiên đi vào, bởi vì rời khỏi khu vực quần hạt của Diệp Dương Thành, mặc dù nàng không sợ ánh mặt trời nhưng cũng không thể thi triển thuật ẩn thân, bộ dáng Triệu Dung Dung bại lộ ra ngoài, xuất hiện trong tầm mắt người của Vu gia.

Đối mặt thần sắc kinh ngạc của Vu gia, Triệu Dung Dung đứng ở cửa thân nhiên nói:

- Truyền mệnh lệnh của chủ nhân nhà ta, hạn Vu gia trong hai ngày cả tộc rời khỏi cảnh nội thành phố Khánh Châu, toàn bộ sản nghiệp trên danh nghĩa hiến cho cơ cấu từ thiện, kẻ không theo, giết không tha! Người không phục, giết không tha!

Không khí trong phòng khách càng thêm ngưng trọng so với lúc trước...

173. Chương 173: Thần Uy Bị Khiêu Khích.

- Cô...

Bộ dáng của Triệu Dung Dung không khác gì người sống, không ai nghĩ tới nàng là một linh hồn, nghe được Triệu Dung Dung nói ra tới hậu thư, sắc mặt Vu gia chủ đỏ bừng, thân phận của Triệu Dung Dung không cần hỏi cũng đã miêu tả sinh động!

Ngoại trừ dị nhân hoành hành trong huyện Ôn Nhạc, còn có thể là ai? Vu gia không thể tưởng được Diệp Dương Thành lại phái Triệu Dung Dung đến cửa nhắn thông điệp cuối cùng, theo tình huống Diệp Dương Thành đã chiếm cứ thượng phong hoàn toàn, còn cần truyền đạt thông điệp cuối cùng cho Vu gia?

Vu gia chủ đột nhiên như nghĩ tới chuyện gì, sắc mặt đang trướng hồng bỗng nhiên toát ra vẻ vui mừng cuồng nhiệt, chụp lấy khẩu súng trên bàn, không rên một tiếng chỉ về hướng Triệu Dung Dung bóp cò:

- Phanh!

Tiếng súng vang lên, viên đạn xuyên thấu thân thể Triệu Dung Dung, ở bên ngoài khu vực quản hạt của Diệp Dương Thành, Triệu Dung Dung chỉ có thể tránh được mặt trời thương tổn, căn bản không thể sử dụng quá nhiều pháp thuật, hơn nữa mặc dù viên đạn do kim loại chế thành, vốn không có bao nhiêu ảnh hưởng với nàng, nhưng khi viên đạn bay nhanh xoay tròn tạo ra hoa lửa rất bỏng vẫn tồn tại thương tổn đối với Triệu Dung Dung.

Chỉ nghe Triệu Dung Dung kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình lão đảo, sau đó dùng ánh mắt đờ đờ sát khí trừng mắt nhìn Vu gia chủ, quay đầu chạy ra.

- Ha ha ha ha...

Nhìn phương hướng Triệu Dung Dung thoát đi, Vu gia chủ như bị điên khùng đứng nơi đó ha ha phá lên cười, như si như cuồng:

- Đường Thái Nguyên a Đường Thái Nguyên, ngươi thật sự giúp ta đại ân!

- Đại ca, anh đang làm cái gì?

Một gã lão giả vẫn luôn im lặng không nói chuyện, lúc này thần sắc kinh hãi đứng lên:

- Anh làm vậy là đem Vu gia hoàn toàn bức lên tuyệt lộ!

Lời của lão giả làm mọi người đều đồng ý, Triệu Dung Dung rõ ràng chỉ là một trong số những đệ nhân của huyện Ôn Nhạc, đi qua nơi này truyền thông điệp, tuy cách dùng từ làm người khó chịu, nhưng ít ra còn cơ hội lưu mạng sống, thậm chí mời nàng đi vào ngồi xuống từ từ nói chuyện, nói không chừng còn có thể hòa giải...tuy rằng hi vọng như vậy thật xa vời, nhưng ít ra vẫn còn tia hi vọng phải không?

Ít nhất người ta đã nguyện ý đi ra lộ mặt, xem như có hi vọng tiến hành trao đổi với đối phương, không đến mức hoàn toàn rơi vào vị trí bị đánh đi?

Nhưng Vu gia chủ trái ngược, chưa nói lời nào đã bắn người ta! Một phát súng này làm bị thương Triệu Dung Dung, nhìn qua tựa hồ là tỏ uy phong, nhưng một phát súng kia đã xóa sạch tia hi vọng cuối cùng của Vu gia!

Trên mặt mỗi người đều lộ vẻ tuyệt vọng, lúc này đúng là chân chính tuyệt vọng! Thậm chí có không ít người đã quyết định chủ ý, sau khi tan họp lập tức mang theo vợ con rời khỏi Khánh Châu, lần mất càng xa càng tốt!

Dù cho Vu gia bị diệt, bọn hắn vẫn còn tiền gửi ngân hàng, cũng đủ qua nửa đời sau!

- Các người đều cho rằng tôi điên rồi, phải không?

Ngửa mặt lên trời cười to, Vu gia chủ khẽ vuốt khẩu súng trong tay, trên mặt lộ ra thần sắc phấn khởi:

- Sai, mười phần sai!

- Vậy vì sao đại ca phải nổ súng? Chẳng lẽ anh không biết nàng...

- Vì sao phải nổ súng?

Vu gia chủ lạnh lùng cười, nói:

- Chỉ bằng bọn đệ nhân kia làm Vu gia tổn thất thảm trọng, chỉ bằng bọn đệ nhân bừa bãi không cố kỵ, chỉ bằng bọn đệ nhân kia ép người quá đáng! Các người nghĩ đến, bọn hắn vì sao êm đẹp lại phải nàng đi tới nơi này truyền lệnh?

- Vì sao?

Mọi người nghe câu nói này đều tự hỏi, vì sao?

- Tuy đám người Đường Thái Nguyên đã chết, nhưng bọn hắn có tới mười mấy đệ nhân!

Vu gia chủ vung tay hô:

- Làm sao nhẹ nhàng liền bị người giết chết? Tôi chưa từng nhìn thấy dị nhân tranh đấu, nhưng tôi biết dị nhân nhân tranh đấu là vô hình! Đám người Đường Thái Nguyên đã chết, chẳng lẽ đám dị nhân huyện Ôn Nhạc được dễ chịu?

- Đại bá, ý của ngài là...

Nghe được lời này của Vu gia chủ, mọi người chậm rãi phục hồi lại tinh thần, trên mặt hiện ra vẻ đỏ hồng khác thường.

- Hừ, nếu như tôi suy đoán đúng, tuy đám người Đường Thái Nguyên đã chết hết, nhưng trước khi chết cũng làm trọng thương đám dị nhân huyện Ôn Nhạc!

Vu gia chủ khẳng định nói:

- Nếu không bọn hắc đã hoàn toàn chiếm cứ thượng phong, vì sao phải truyền lệnh như vậy cho Vu gia chúng ta? Diệt cỏ không tận gốc, làm sao là tác phong của đám dị nhân kia?

- Nói cách khác...

Mọi người nhìn nhau, hơi thở cũng dồn dập.

- Nói cách khác đám dị nhân kia hiện tại không thể ra tay, cũng không còn năng lực đối phó Vu gia chúng ta!

Vu gia chủ quyết đoán nói:

- Ngược lại hiện tại bọn hắc đang sợ hãi bị chúng ta thừa dịp tìm tới cửa, gây phiền phức cho bọn hắc! Cho nên bọn hắc mới dùng phương thức truyền lệnh dọa lùi chúng ta, như vậy có thể cấp cho bọn hắc thời gian tranh thủ nghỉ ngơi chỉnh đốn! Một khi chờ bọn hắc hồi phục, Vu gia vẫn là mục tiêu của bọn hắc.

- Vậy bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?

Vu gia chủ nói ra một phen suy đoán thật có bài bản hắc hoi, khiến ọi người đều tin tưởng.

- Làm sao bây giờ?

Vu gia chủ quét mắt nhìn mọi người, hừ lạnh nói:

- Thừa dịp hắc bệnh, muốn mạng hắc! Truyền mệnh lệnh của tôi, điểm danh ba trăm tinh nhuệ, mang theo súng cùng tôi đi huyện Ôn Nhạc!

- A?

Mọi người không khỏi thất thanh kinh hô, con thứ hai của Vu gia chủ vội kêu lên:

- Cha, súng cũng không phải là đồ chơi! Ba trăm người ba trăm khẩu súng, một khi bị phát hiện, không đợi đám dị nhân động chúng ta, quốc gia đã phái quân đội tiêu diệt chúng ta trước!

- Thời kỳ phi thường làm việc phi thường.

Nhưng lời phản đối của mọi người cũng không ngăn cản được Vu gia chủ, cái chết của con lớn nhất cùng tinh nhuệ tử vong luôn kích thích thần kinh của hắc, thật vất vả có được một lần cơ hội, hắc làm sao lựa chọn buông tha?

Hắc hít sâu một hơi, nói:

- Ba trăm người mang theo ba trăm bộ đàm, sau khi tiến vào huyện Ôn Nhạc liền phân tán ra, tận lực đừng để cho công an chú ý...

- Nếu bị công an phát hiện đây?

Có người đưa ra nghi ngờ.

- Giết chết công an.

Vu gia chủ nheo mắt:

- Sau đó, tự sát!

- Tê...

Mọi người hít một hơi khí lạnh, tâm tình biến thành nặng nề, mệnh lệnh của Vu gia chủ đã thật rõ ràng: không thành công thì chết!

Dưới phán đoán sai lầm, Vu gia điên cuồng vồ đến...

Viên đạn nóng rực bắn ngay vào bộ vị trái tim Triệu Dung Dung, cũng may nàng không phải là người, nếu nàng còn sống dù là dị nhân cũng chỉ còn con đường tử vong.

Trên thực tế Vu gia chủ cũng không biết mình bắn trúng chỗ nào trên người Triệu Dung Dung, nếu hắn biết được bắn vào trái tim nhưng nàng vẫn còn chạy trốn, có lẽ hắn sẽ cẩn thận suy nghĩ lại, nhưng trên thế giới này đã không còn thuốc hồi hện.

Tuy Triệu Dung Dung không thể vận dụng thuật ẩn thân, nhưng có thể gia tăng nhanh tốc độ.

Chuyên lựa chọn những con đường hoang vắng, nàng chạy ra khỏi biệt thự Vu gia, chạy thẳng về hướng trấn Hồng Liễu.

Trong lòng nàng vô cùng giận dữ, nhưng nàng cũng biết đã ra ngoài khu vực quản hạt của Diệp Dương Thành, còn hành động dưới mặt trời chói chang, nếu nàng lựa chọn chiến đấu với Vu gia, cuối cùng sẽ không có kết cục tốt.

Một phát súng của Vu gia chủ thiếu chút nữa tổn hại linh thể của nàng, nếu lúc ấy nàng không bỏ chạy, chỉ cần bị thêm vài phát súng linh thể nhất định sẽ bị tan rã.

Từ sau khi đi theo Diệp Dương Thành, nàng có bao giờ chịu qua tổn thương như vậy? Cho dù lúc bị Ngũ Sắc Thần Châu cầm tù, chẳng qua không thể nhúc nhích mà thôi, Vu gia chủ lại dám nổ súng với nàng!

Hiện tại tuy Diệp Dương Thành còn chưa chân chính thành thần, lại không có uy nghiêm của một vị thần, nhưng Triệu Dung Dung, Dương Đăng Phi, Đường Thái Nguyên không nghĩ vậy!

Ở trong mắt các linh tộc, Diệp Dương Thành chính là thần minh cao cao tại thượng chân chính, tuy họ là linh tộc của hắn, nhưng địa vị của họ tuyệt đối phải cao hơn con kiến phàm nhân rất nhiều.

Đây là lối suy nghĩ trong tiềm thức, nhưng cũng là bản năng khắc vào linh hồn!

Vu gia chủ dám nổ súng bắn Triệu Dung Dung, ở trong mắt nàng không chỉ tổn hại nàng, còn dám ngang nhiên khiêu khích thần uy của Diệp Dương Thành! Điểm này, không thể tha thứ!

Không chỉ riêng Triệu Dung Dung nghĩ như vậy, dù là lão thành tinh như Dương Đăng Phi gặp phải chuyện này, cũng sẽ theo bản năng đem việc mình bị tổn thương liên hệ tới việc thần uy của Diệp Dương Thành bị khiêu khích, làm một linh tộc trung thành, bọn họ có thể chịu được tổn thương, nhưng tuyệt đối không cho phép thần uy của Diệp Dương Thành bị hao tổn!

Uy nghiêm của thần, là cao nhất, vô biên vô hạn, không cho phép xâm phạm, không để cho làm bẩn, không thể khiêu khích!

Đến gần địa giới trấn Hồng Liễu, Triệu Dung Dung đã về tới khu vực quản hạt của Diệp Dương Thành, lúc này trong lòng nàng chỉ còn lại một ý niệm: gạt bỏ kẻ dám can đảm khiêu khích thần uy của Diệp Dương Thành, Vu gia!

- Chủ nhân, Dung Dung thỉnh cầu gạt bỏ Vu gia! Để cho bọn hắn tan thành mây khói!

Triệu Dung Dung lần đầu tiên hướng Diệp Dương Thành truyền ra thỉnh cầu đẳng đẳng sát khí.

174. Chương 174: Thật Buồn Cười.

Diệp Dương Thành khẳng định không biết tâm tình hiện tại của Triệu Dung Dung, nhưng hẳn biết tâm tình của mình.

Khi hẳn nghe được Triệu Dung Dung nói khi nàng đến truyền tối hậu thư cho Vu gia, tỏ vẻ Diệp Dương Thành buông tha cho gia tộc làm nhiều việc ác này, lại bị Vu gia chủ nổ súng tổn thương nàng, tâm tình của hẳn nhất thời vô cùng tồi tệ.

Sắc mặt hẳn lập tức âm trầm, Vu gia không biết điều, lại dám nổ súng với Triệu Dung Dung? Xưa nay hẳn là người rất bao che khuyết điểm, nhất là dưới tình huống có năng lực bao che khuyết điểm hẳn tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn người của mình, hơn nữa còn là nữ nhân của mình bị người khác khi dễ!

Dứt khoát đồng ý thỉnh cầu gạt bỏ Vu gia của Triệu Dung Dung, nhưng hẳn không vội vã cho nàng quay lại giết chóc, mà gọi nàng quay trở về, chuyện đánh giết không cần một nữ nhân đi xử lý.

Tuy rằng trong tay Triệu Dung Dung đã sớm dính đầy máu tươi của ác nhân, nhưng trừ phi không có thủ hạ, dưới tình huống bất đắc dĩ hẳn mới chọn lựa để nàng ra tay.

Đã xong quá trình dùng tâm linh liên hệ với Triệu Dung Dung, Diệp Dương Thành chậm rãi đưa mắt nhìn qua Đường Thái Nguyên, dùng ngữ khí thật bình tĩnh đem chuyện nàng gặp được trong biệt thự Vu gia nói ra, nhưng không nhắc đến yêu cầu của nàng, cùng với chính ý nghĩ của hẳn.

Vượt ngoài dự kiến của Diệp Dương Thành, khi Đường Thái Nguyên nghe được Triệu Dung Dung bị Vu gia chủ nổ súng làm bị thương, sắc mặt liền trầm xuống, phác thông quỳ xuống cả giận nói:

- Chủ nhân, tiểu bộc thỉnh cầu hoàn toàn gạt bỏ Vu gia!

- Chủ nhân, tiểu bộc thỉnh cầu hoàn toàn gạt bỏ Vu gia!

Vương Minh Khi tâm thần phần nộ, theo sát cùng quỳ xuống, đưa ra thỉnh cầu như Triệu Dung Dung.

Mãi đến lúc này Diệp Dương Thành mới rốt cục hiểu rõ, cái gì gọi là thần quyền cao nhất, cái gì gọi là tuyệt đối trung thành!

Nhìn sắc mặt xanh mét của Đường Thái Nguyên, nhìn bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi của Vương Minh Khi, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, đứng dậy trầm giọng nói:

- Cho phép.

Vu gia phái ra ba trăm tay đấm tinh nhuệ trải qua huấn luyện chuyên nghiệp hóa, phân biệt tập kết tại nhiều địa phương ở khu Long Khẩu cùng huyện Ung Gia.

Những người này đều do Vu gia hao phí thật nhiều nhân lực tiền vốn đưa đến địa điểm đặc biệt tiến hành huấn luyện chuyên nghiệp, hiện tại xã hội đen cũng không giống như ngày trước hung hăng càn quấy, hoàn cảnh sinh tồn đều giảm bớt rất nhiều.

Nuôi sống thật nhiều du côn lưu manh, không bằng nuôi cấy một ít tay đấm tinh nhuệ, dù sao Vu gia gia đại nghiệp đại, nuôi cấy một ít nhân thủ tinh nhuệ vẫn còn có thể làm được.

Sau khi tập trung đủ ba trăm người, Vu gia thông qua đủ loại phương thức đem súng ống đạn dược phân phát vào trong tay nhóm người kia, lại cho họ chia ra dùng đủ loại phương pháp tiến vào huyện Ôn Nhạc.

Lần này mục đích của Vu gia rất rõ ràng, tìm nhóm “dị nhân bị trọng thương”, đã không còn năng lực phản kháng, thừa dịp hẳn bệnh lấy mạng hẳn!

Hơn sáu giờ tối, ba trăm tay đấm đã phân tán các nơi trong huyện Ôn Nhạc, bắt đầu toàn lực tìm kiếm dị nhân trong truyền thuyết, nhưng có khác gì biển rộng tìm kim?

Thẳng đến khi nhóm thủ hạ đem tin tức báo về, Vu gia chủ trấn thủ trong một khách sạn tại huyện Ôn Nhạc mới phát hiện tính chất nghiêm trọng trong chuyện này, người đã phân phối ra, nhưng mà...

Làm sao tìm được đám dị nhân kia đây?

Một loại cảm giác mê mang nháy mắt bao phủ Vu gia chủ đang hùng tâm bừng bừng, nếu hôm nay không có biện pháp tìm được đám dị nhân kia, vậy chờ đợi Vu gia...

Di động truyền ra tiếng chuông, Vu gia chủ giật mình, cầm di động đón nghe, trầm giọng hỏi:

- Thế nào?

- Đã tìm được.

Nam tử bên kia điện thoại nhanh chóng hồi đáp:

- Hơn nữa còn có hình ảnh, đã cho người đem hình đi đến phân cục công an khu, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng một giờ sẽ có tin chính xác.

- Hô...

Vừa nghe được lời của người kia, Vu gia chủ chậm rãi hòa hoãn lại, gật đầu nói:

- Vừa có tin tức lập tức gọi điện cho tôi biết!

- Dạ, gia chủ!

Người bên kia điện thoại nhanh chóng đáp lời, sau đó cúp điện thoại.

Mà Vu gia chủ chậm rãi đặt di động xuống, đồng thời lại cầm một microphone mini nói:

- Mọi người chú ý, dừng lại việc tìm kiếm, tìm địa phương nghỉ ngơi khôi phục thể lực, tùy thời đợi lệnh!

Đã tìm được hình ảnh của Triệu Dung Dung, chỉ cần điều tra tin tức của nàng, Vu gia chủ cảm thấy mình có mười phần nắm chắc giết đám dị nhân kia!

- Thật buồn cười!

Vu gia chủ cực kỳ thích ý, trên mặt lộ vẻ nhạo báng, lẩm bẩm:

- Cho dù tụi mày có khả năng thông thiên thì thế nào?

Buổi chiều nhìn thấy Triệu Dung Dung, chỉ khoảng hai mươi tuổi, dựa theo lối suy nghĩ bình thường mà phán đoán, nàng hẳn có người nhà đi? Chạy được hòa thượng nhưng không thoát được miếu, cho dù không bắt được Triệu Dung Dung, bắt lại người nhà của nàng buộc nàng vào khuôn khổ, hiệu quả không phải cũng giống nhau sao?

Buồn cười cho đám dị nhân còn dám giở quỷ kế, chẳng những không đạt tới hiệu quả, ngược lại còn bị hắn xem thấu!

Một loại tâm tình kích động rung động cả tâm hồn bay lên trong đáy lòng, Vu gia chủ lẩm bẩm:

- Bộ dạng của nha đầu kia cũng xinh đẹp...

Vu gia chủ tự cho rằng mình đã xem thấu mưu kế của Diệp Dương Thành, trên thực tế lại đích thân đem ba trăm tinh nhuệ Vu gia đưa vào miệng cọp...

Nhưng lúc này Diệp Dương Thành đang ngồi trên sofa trong nhà, khẽ cau mày.

Tinh nhuệ của Vu gia tiến vào huyện Ôn Nhạc, chuyện này Diệp Dương Thành đã biết, nhưng những tay đám kia lại chia ra rải rác khắp trong huyện, mà hắn lại chưa từng gặp mặt những người kia, còn không biết nhân số cụ thể, làm sao tìm ra họ đây?

Diệp Dương Thành mơ hồ cảm thấy có chút đau đầu.

Nhưng Đường Thái Nguyên đứng bên cạnh hắn, cũng suy đoán được chuyện làm Diệp Dương Thành khó xử, vì vậy nhắm mắt suy nghĩ chốc lát, sau đó hai mắt tỏa sáng nhắc chân bước tới cung kính khom người nói:

- Chủ nhân, tiểu bộc có một biện pháp có thể tập trung những người đã vào trong huyện Ôn Nhạc, một lần bắt hết!

- Biện pháp gì?

Diệp Dương Thành đang suy nghĩ tìm phương pháp, vừa nghe hắn nói liền lộ ý cười, gật đầu:

- Người nói xem.

- Lần này Vu gia phái người đi vào huyện Ôn Nhạc tuyệt đối là vì chủ nhân.

Đường Thái Nguyên nói:

- Nghĩ đến họ phải có thủ đoạn thông tin, hãy để cho tiểu bộc đi ám ảnh một tên tay đầm đã bị linh thị đại nhân phát hiện, phát ra tin tức giả để người của Vu gia tụ tập tại một địa điểm nào đó?

- Biện pháp này không được.

Diệp Dương Thành lắc đầu bác bỏ đề nghị của hắn, nói:

- Tay đầm của Vu gia rải rác các nơi, muốn đem họ thống nhất tập trung phải có mục tiêu kéo dài thời gian, nếu không một khi bọn hắn đi tới lại phát hiện không có dị nhân, Vu gia cũng không phải kẻ ngu ngốc!

- Ách...

Đường Thái Nguyên ngậy người, ngượng ngùng không nói.

- Đúng rồi.

Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ chốc lát chợt ngẩng đầu nhìn Triệu Dung Dung:

- Dung Dung, người nhìn thấy qua gia chủ Vu gia phải không?

- Dạ, Dung Dung gặp qua.

Triệu Dung Dung gật đầu, có cảm giác như đang nghiêng răng nghiêng lợi.

- Người biến ảo hình dạng của hắn một chút.

Diệp Dương Thành nói:

- Ta muốn xem hắn có phải đang ở huyện Ôn Nhạc hay không?

- Ý của chủ nhân là...

- Nếu hắn đang ở huyện Ôn Nhạc, vậy dễ làm hơn.

Diệp Dương Thành cười nhẹ một tiếng:

- Tay đầm bình thường sẽ hoài nghi tin tức nhận được, đường đường gia chủ Vu gia nói ra sẽ không ai sinh nghi đi?

- ...

Ba người Triệu Dung Dung đưa mắt nhìn nhau, đều trầm mặc, nếu gia chủ Vu gia thật sự đi vào huyện Ôn Nhạc, đêm nay chỉ sợ những tay đầm của Vu gia xui xẻo, thậm chí cả những tên lưu thủ khu Long Khẩu cùng người nhà Vu gia tại huyện Ung Gia cũng sẽ không may!

Bởi vì một khi khống chế gia chủ Vu gia, Diệp Dương Thành có thể tùy tiện cho người của Vu gia tập trung một chỗ, sau đó...dễ dàng tập thể gạt bỏ đối phương!

Lúc này tâm tình gia chủ Vu gia chậm rãi phát sinh biến hóa, ngay khi hắn có chút nôn nóng, di động rốt cục vang lên.

Cầm di động đón nghe, không đợi người bên kia nói chuyện, Vu gia chủ đã luống cuống hỏi:

- Thế nào? Điều tra ra chưa?

- Có...có rồi...

Nam tử bên kia chần chờ:

- Nhưng mà...nhưng mà...

- Có chuyện nói mau có rắm mau thả!

Vu gia chủ quát:

- Rốt cục tra được cái gì?

- Nữ nhân buổi chiều đã điều tra được...

Nam tử lúng túng nói:

- Nhưng mà...nhưng mà trong hệ thống công an biểu hiện...mấy tháng trước nàng đã chết vì tai nạn giao thông...

- A?

Vu gia chủ nhất thời ngây người, mà sau lưng hắn một thân ảnh mờ mờ đang chậm rãi thành hình...

175. Chương 175: Huyện Ôn Nhạc Không Thể Loạn.

- Mọi người chú ý, lập tức chạy tới rừng cây tùng phía bắc trấn Đại Giang, hạn trong nửa giờ!

Sắc mặt Vu gia chủ nghiêm túc mở ra máy truyền tin trước mặt, truyền ra mệnh lệnh tập kết:

- Trước tiên đuổi tới không nên tùy tiện tiến vào, bao vây khu rừng tùng kia, nếu nói lỏng dù một con ruồi bỏ, hối tội các người!

- Dạ, gia chủ!

Các tinh nhuệ liên tiếp hồi đáp, bắt đầu dựa theo gia chủ chỉ thị chạy tới khu rừng tùng phía bắc trấn Đại Giang.

Ngồi trên sofa trong phòng khách sạn, trên mặt Vu gia chủ hiện lên ý cười âm lãnh, trong ý cười ẩn chứa sát khí khôn cùng.

Ngồi trên sofa thêm một phút đồng hồ, hắn tiếp tục cầm lên di động, tra tìm số điện thoại con thứ hai của hắn còn đóng quân ở biệt thự Vu gia, bấm máy.

- Lập tức mang theo tinh nhuệ các nơi, trong vòng một giờ chạy tới rừng cây tùng phía bắc trấn Đại Giang huyện Ôn Nhạc, đám dị nhân đang trốn ở đó chữa thương, mọi người mang theo súng ống, tốc độ phải nhanh!

- Cha, việc này...

- Thời cơ không thể mất, lần này nếu không giết rụng đám dị nhân kia, sẽ là ngày tận thế của Vu gia chúng ta!

Vu gia chủ trầm giọng cắt đứt lời nói của con trai, có tư thế thấy chết không sờn từ trước tới nay.

- Đã biết, cha!

Con thứ hai chần chờ chốc lát, cuối cùng gật đầu đáp ứng, nói:

- Con lập tức đi tập hợp nhân thủ!

- Con trai ngoan, đi thôi.

Vu gia chủ cúp điện thoại, trên mặt tràn ngập ý cười âm trầm:

- Mạo phạm thần uy chủ nhân, nổ súng làm bị thương linh sứ đại nhân, đêm nay cho các người cùng nhau kết thúc...

Người của Vu gia nghe theo mệnh lệnh gia chủ bắt đầu tập kết, chạy nhanh tới rừng cây tùng phía bắc trấn Đại Giang, trên thân đều mang theo khẩu súng cùng không ít viên đạn.

Bọn hắn cũng không biết ở bên trong rừng tùng chờ đợi mình là một hồi thịnh yến tử vong được Diệp Dương Thành tử tử bố trí, bọn hắn đồng dạng không biết, lúc này Diệp Dương Thành làm chuẩn bị cho ngày sau...

Chức quan của Trần Thiệu Thanh có chút quá thấp, tuy đã ngồi lên vị trí phó cục trưởng cục công an huyện Ôn Nhạc, nhưng năng lực vẫn cực nhỏ, theo khu vực quản hạt của Diệp Dương Thành không ngừng khuếch trương, tác dụng của Trần Thiệu Thanh ngày càng yếu.

Diệp Dương Thành tự nhiên đã nhận ra điểm này, cho nên sau khi mãi cân nhắc, hắn tính toán đêm nay đưa công lao cho Trần Thiệu Thanh, tiếp tục trợ giúp hắn một tay!

Hướng chi đoạn thời gian gần đây, trong huyện Ôn Nhạc rất nhiều người chết, nếu đêm nay đem cả Vu gia đều huyết tẩy, Diệp Dương Thành lo lắng bên quốc gia sẽ thật sự hạ quyết tâm điều khiển quân đội tiến vào chiếm đóng huyện Ôn Nhạc...

Dù sao cũng là quốc gia pháp trị, dựa theo cách nói của Dương Đằng Phi, trong khoảng thời gian này có nhiều chuyện liên tục xảy ra, đã sớm khiến cho ngành tương quan của quốc gia xem trọng cao độ, tổ chuyên án chia thành một minh một ám, đã tiến vào huyện Ôn Nhạc tiến hành điều tra rõ những án kiện nơi này.

Nếu Diệp Dương Thành không muốn trực tiếp đối lập cùng quốc gia, đã tới thời gian nên tạm thời thu tay lại, hướng hồ huyện Ôn Nhạc đã bị quét sạch, bốn chữ thay trời hành đạo đã đặt một khối đá lớn trong lòng các quan viên trong huyện, cho dù bọn hắn muốn tham cũng tuyệt đối không dám tham!

Mục đích ban đầu của Diệp Dương Thành đã đạt tới, đêm nay sau khi tiêu diệt Vu gia, đã tới thời gian nghỉ biện pháp hoàn toàn nắm giữ huyện Ôn Nhạc trong tay, có đôi khi rất nhiều chuyện cần bản không cần vận dụng thần quyền, trước kia là bởi vì không có thủ hạ, hắn bị bức bất đắc dĩ, nhưng bây giờ...

- Làm xong chuyện này cũng nên dừng lại.

Diệp Dương Thành sờ sờ cằm, lẩm bẩm.

Ruồi trâu bay vào văn phòng Trần Thiệu Thanh, hiện tại Trần Thiệu Thanh vừa hưởng thụ quyền lực mới nắm trong tay, vừa cảm thấy vô cùng áp lực.

Tốc độ thăng chức của hắn quá nhanh, chỉ vài tháng thời gian từ một đội viên hiệp cảnh trở thành phó cục trưởng công an, thành phần vận khí rất trọng yếu, thực lực chỉ chiếm cứ một điểm nhỏ bé, cho nên hắn muốn ngồi yên chỗ này nhất định cần trả giá càng nhiều cố gắng hơn người thường.

Đã hơn tám giờ tối, Trần Thiệu Thanh vẫn ngồi trước bàn làm việc thẩm duyệt tài liệu một ít án kiện, thông qua việc này gia tăng lịch duyệt cùng kinh nghiệm của mình.

Hai mắt có chút rất bỏng, ngay khi hắn đứng dậy chuẩn bị nghỉ ngơi chốc lát, một con ruồi quái dị bay tới trước mặt của hắn, đối diện thẳng tắp hai mắt hắn, vì thể tinh thần hắn chợt hết hoảng.

- Vu gia khu Long Khẩu tập hợp hơn tám trăm người cầm súng tiến nhập huyện Ôn Nhạc.

“Ngự Long chân quân” có khuôn mặt giống Diệp Dương Thành như đúc đứng tên thần long màu bạc, từ trên cao nhìn xuống Trần Thiệu Thanh, thản nhiên nói:

- Hiện tại đang tụ tập tại rừng tùng phía bắc trấn Đại Giang.

- A?

Tuy Trần Thiệu Thanh từng lâm vào Tu Di huyền cảnh, nhưng khi rơi vào tình huống này vẫn có chút ngây ngốc, nghe được lời nói của Ngự Long chân quân liền sửng sốt hồi lâu, hoảng sợ nói:

- Hơn tám trăm hung đồ cầm súng? Vu gia điên rồi sao?

- Người không có nhiều thời gian.

Ngự Long chân quân liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Trở về an bài đi.

Phất phất tay, ảo cảnh vô ảnh vô tung biến mất, Trần Thiếu Thanh lại quay về sự thật.

Hai tay chống trên bàn làm việc, đầu óc vẫn có chút hồ đồ, gần ba mươi giây sau Trần Thiếu Thanh ngẩng phất đầu hô:

- Người đâu!

- Trần cục!

Một tráng niên đẩy cửa bước vào, có chút kỳ quái nhìn Trần Thiếu Thanh, hiển nhiên không hiểu vị phó cục trưởng trẻ tuổi gọi người làm gì?

- Lập tức tập hợp toàn bộ cảnh lực trong huyện!

Trần Thiếu Thanh từng có một lần kinh nghiệm về Long Tây Hương, tự nhiên hoàn toàn tin tưởng lời của Ngự Long chân quân, cơ hồ không hề có chút do dự, hạ lệnh:

- Gọi toàn bộ công an, đội công an hình sự, công an giao thông, hiệp cảnh, còn nữa, liên hệ hai nhà công ty bảo an huyện Ôn Nhạc, cho họ cố gắng gom ra ít nhất một trăm người, mười phút sau xuất phát!

- A?

Viên công an kia bị mệnh lệnh của Trần Thiếu Thanh làm mờ mịt, nhưng hẩn hiểu rõ ý tứ, vội vàng nói:

- Trần cục trưởng, đây không phải chuyện đùa giỡn ah! Ngài đang muốn làm gì đây?

- Mới vừa lấy được tin tình báo, có ước chừng hơn tám trăm hung đồ cầm súng tiến vào huyện Ôn Nhạc, trước mắt đang tụ tập tới rừng tùng phía bắc trấn Đại Giang.

Trần Thiếu Thanh hít sâu một hơi, sắc mặt ngưng trọng nói:

- Làm theo lệnh của tôi đi, nếu cuối cùng xảy ra vấn đề gì, một mình tôi gánh toàn bộ trách nhiệm!

- Vây...

Viên công an nửa tin nửa ngờ, nhưng trời sập có người cao hơn gánh vác lên, hẩn còn ước gì Trần Thiếu Thanh xảy ra vấn đề bị cách chức đâu! Hẩn lập tức gật đầu, kính lễ:

- Dạ!

Tinh nhuệ Vu gia hành động rất nhanh, sau khi Vương Minh Khi chiếm cứ thân thể Vu gia chủ hạ mệnh lệnh chưa đầy 20 phút, ba trăm tinh nhuệ đã không ngừng chạy tới rừng tùng phía bắc trấn Đại Giang vắng vẻ ít người lui tới, đều dựa theo mệnh lệnh bao vây rừng tùng, nhưng không ai dám tùy tiện tiến vào.

- Điều khởi lên tinh thần cho tôi!

Người phụ trách ba trăm tay đấm là cháu thứ ba của Vu gia chủ, nhìn rừng tùng trước mặt, hô hấp của hẩn cũng có chút dồn dập, nhưng không thiếu được lời động viên trước khi chiến đấu, chỉ nghe hẩn hô:

- Vây chặt khu rừng cây này! Gia chủ đã tăng cường thêm năm trăm hai mươi người từ khu Long Khẩu cùng huyện Ung Gia, đợi thêm nửa giờ sẽ chạy tới đây, trong nửa giờ này nếu có con ruồi nào bay khỏi rừng cây, tôi sẽ cho các anh đều nuốt sống! Có nghe hay không?

- Nghe được!

Nhóm người đồng loạt lên tiếng đáp, khởi lên hoàn toàn tinh thần, gắt gao tiếp cận rừng tùng, chỉ sợ sơ sẩy sẽ làm “dị nhân” trốn thoát...

- Người đã ở lại Vu gia mấy ngày, hẩn là nhận thức thành viên nòng cốt của Hưng Khẩu xã đoàn Vu gia đi?

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa trong phòng khách, thông qua liên hệ tâm linh hỏi thăm Triệu Dung Dung trạng huống mới nhất bên rừng tùng, vừa ngẩng đầu hỏi Đường Thái Nguyên:

- Chính là những đại thiếu nhị thiếu thiếu chủ gì đó của Vu gia, nhận thức sao?

- Nhận thức.

Đường Thái Nguyên khẽ nhú mồm nghĩ nghĩ, gật đầu nói:

- Tất cả đều gặp qua!

- Ân, đợi lát nữa người làm rụng toàn bộ những người đó, chuyện còn lại giao cho công an huyện Ôn Nhạc đi.

Diệp Dương Thành nhếch môi cười, nói:

- Sau đó người cùng ta đi biệt thự Vu gia ở khu Long Khẩu một chuyến, đem Ngũ Sắc Thần Châu mang về.

- Được, chủ nhân.

Đường Thái Nguyên đương nhiên không ý kiến, nhưng có chút chần chờ hỏi:

- Nhưng mà chủ nhân, tiểu bộ có câu không biết có nên hỏi...

- Nói đi.

Diệp Dương Thành cười cười gật đầu.

- Hiện tại chủ nhân đã quét sạch hắc bạch lưỡng đạo của huyện Ôn Nhạc.

Đường Thái Nguyên châm chọc nói:

- Nhưng trong quan trường ngài cũng chỉ có một cây đinh, nếu ngài muốn toàn diện nắm huyện Ôn Nhạc trong tay, điểm ấy không đủ.

- Từ nay về sau huyện Ôn Nhạc sẽ không tiếp tục xuất hiện ác thế lực.

Diệp Dương Thành thoáng nheo mắt:

- Về bên quan trường, tạm thời nhìn xem quan chức từ bên ngoài điều vào là đức hạnh gì, nếu không phải người tốt, linh thể linh hồn bị cầm tù trong Ngũ Sắc Thần Châu của người sẽ có đất dụng võ.

- Ý tứ của chủ nhân là...

- Huyện Ôn Nhạc là đại bản doanh của ta.

Diệp Dương Thành cười nhẹ đứng dậy, nói:

- Nơi nào có thể loạn, nhưng huyện Ôn Nhạc không thể loạn! Trong khoảng thời gian này tuy trong huyện hỗn loạn, nhưng sau rồi loạn chờ đợi người dân trong huyện, chính là một thế giới mới thôi!

- Chủ nhân cao kiến...

Đường Thái Nguyên căn bản nghe không hiểu hàm ý trong lời nói của Diệp Dương Thành, nhưng vẫn cung kính khen ngợi một tiếng, sau đó đổi lại ánh mắt tán dương của Diệp Dương Thành, tựa hồ đang khen ngợi nhận thức của Đường Thái Nguyên...

176. Chương 176: Rốt Cục Xem Là Trùng Hay Là Long.

Đối phó Vu gia, Diệp Dương Thành không muốn tự mình ra tay, dù sao hắn đã có bốn linh bộ, rất nhiều chuyện đã không cần hắn tự mình đi làm.

Tựa như chuyện của Vu gia lần này, tuy Diệp Dương Thành tức giận Vu gia chủ nỗ lực bắt Triệu Dung Dung, nhưng hắn cũng không muốn đích thân xử lý, mà đem chuyện này giao cho Đường Thái Nguyên, để hắn đi gạt bỏ thành viên nòng cốt của Vu gia.

Về phần những tình nguyện Vu gia, đã không còn Vu gia che chở, chờ đợi bọn hắn chỉ còn con đường ăn cơm tù mà thôi.

Để Đường Thái Nguyên chạy tới rừng tùng phía bắc trấn Đại Giang, Diệp Dương Thành gọi về Triệu Dung Dung, hắn nằm úp sấp trên giường trong phòng ngủ, hưởng thụ nàng matxa, đột nhiên hắn cảm thấy được mình sa đọa, càng ngày càng hiểu được hưởng thụ.

- Tổ 1 phụ trách bảo vệ đường số 3, tổ 2 phụ trách bảo vệ đường số 1, tổ 3 phụ trách bảo vệ đường số 2, những người còn lại theo tôi cùng nhau đi vào!

Trần Thiệu Thanh chạy tới trấn Đại Giang, đồn công an các nơi đều đã hưởng ứng mệnh lệnh phái ra toàn bộ cảnh lực, đem cảnh lực dựa theo tiêu chuẩn ba mươi người một tổ chia làm hai mươi tám tổ, bố trí ở mấy con đường chính ở phía bắc, Trần Thiệu Thanh dẫn theo hơn bảy trăm năm mươi cảnh lực hướng rừng tùng thẳng tiến.

Mà vào lúc này thành viên Vu gia đến trợ giúp cũng đã có mặt, bên ngoài rừng tùng có hơn tám trăm người bao vây, đang nhìn chằm chằm vào bên trong rừng, nhưng không ai dám can đảm xông vào.

- Đại Hổ, anh đi bên kia điều ra một trăm người, theo tôi vào lục soát!

Con thứ hai của Vu gia chủ đứng bên ngoài rừng, thần sắc liên tục biến đổi, rốt cục phải cắn răng truyền lệnh, khu rừng tùng trước mắt chẳng khác gì lối vào địa ngục trong mắt Vu gia hiện tại.

- Dạ!

Đại Hổ là một nam tử hơn bốn mươi tuổi, nghe được mệnh lệnh liền gật đầu đáp, quay lại hô:

- Lục tử, tiểu Ba, Bao Nha, mang theo người đi vào lục soát!

- Dạ!

Lại có ba nam tử lên tiếng đáp, mệnh lệnh được truyền xuống, rất nhanh một trăm tay đâm chẳng khác gì cầm tử quân được điều ra, cùng mở khóa an toàn súng lục, đi theo sau lưng con thứ hai của Vu gia chủ bắt đầu tiến vào trong rừng tùng.

- A...

Bỗng nhiên vang lên tiếng hét thảm, người của Vu gia vây quanh ngoài rừng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, ngay sau đó bọn hắn nghe được tiếng hô kinh hãi của Đại Hổ:

- Nhị thiếu gia!

Vu gia dốc toàn bộ lực lượng, nhưng đã chú định đêm nay họ phải hủy diệt ngay trong khu rừng tùng này!

Sau khi nhị thiếu gia phát ra tiếng hét thảm thiết, chưa đầy ba phút thời gian kể cả Đại Hổ đều không có người nào thoát khỏi Đường Thái Nguyên miếu sát.

Chỉ vài phút thời gian, tinh nhuệ Vu gia lâm vào cục diện như rắn mất đầu, đúng ngay lúc này Trần Thiệu Thanh rốt cục mang theo đại đội cảnh lực xuất hiện cách rừng tùng chưa đầy ba trăm thước, nhìn thấy đám người đông đúc ngoài rừng, Trần Thiệu Thanh tinh thần rung lên, quát to một tiếng:

- Các anh đã bị bao vây, lập tức bỏ vũ khí xuống hai tay ôm đầu...

- Phanh phanh phanh...

Trần Thiệu Thanh đã xem nhẹ một điều, tinh nhuệ Vu gia cũng không phải lưu manh bình thường, đều từng được huấn luyện chuyên nghiệp! Khi bọn hắn nghe được tiếng bước chân sau lưng thì đã chuẩn bị kỹ càng, giờ phút này nghe Trần Thiệu Thanh tự báo thân phận, làm sao còn khả năng do dự? Trong phút chốc tiếng súng vang thành một mảnh...

- Sự tình làm được thế nào?

Diệp Dương Thành cho xe chạy tới quốc lộ 104 ngoài trấn Đại Giang, Đường Thái Nguyên lập tức nhảy lên xe, liền nghe hắn hỏi.

- Vu gia đang đối chiến với công an huyện Ôn Nhạc.

Đường Thái Nguyên nói:

- Trước khi tiểu bộc rời đi đã động chút tay chân, súng của Vu gia nhiều lắm bắn được thêm hai phát sẽ nổ.

- Không sai.

Trên mặt Diệp Dương Thành lộ ra nụ cười thản nhiên, khẽ gật đầu, giã ga, hướng biệt thự Vu gia bên khu Long Khẩu chạy tới...

Rạng sáng hôm sau, đầu đề tin tức báo thành phố Khánh Châu chính là bài viết “Gia tộc xã hội đen trời lên mặt nước, chính là xí nghiệp nổi danh thành phố Khánh Châu”, bên dưới đầu đề còn chú thích: “Đêm qua, phân cục công an huyện Ôn Nhạc tập hợp gần ngàn cảnh lực, đương trường bắn gục một trăm hai mươi chín thành viên xã hội đen, thành công bắt được bảy trăm lẻ bảy thành viên, đương trường thu được tám trăm bốn mươi ba khẩu súng lục được cải trang, thuộc cảnh dụng cùng súng lắp ráp, gần vạn viên đạn chuyên dụng, thành công xóa sạch Hưng Khẩu xã đoàn thể lực ngầm hoành hành khu Long Khẩu, huyện Ôn Nhạc, huyện Ung Gia...”

Trong bài viết đưa tin chi tiết, ý tứ đại khái chính là tân nhậm phó cục trưởng phân cục huyện Ôn Nhạc đồng chí Trần Thiếu Thanh nhận được dân chúng cử báo, có mấy trăm hung đồ cầm súng tụ tập ở phía bắc rừng tùng trăn Đại Giang, đồng chí Trần Thiếu Thanh không chút sơ sẩy, ôm tín niệm bảo hộ nhân thân tài sản an toàn cho quần chúng, phái ra tiểu đội cảnh lực đi điều tra tình huống, vừa khẩn cấp thông tri các đồn công an trong huyện Ôn Nhạc điều động cảnh lực chuẩn bị sẵn sàng. Theo sau tiểu đội cảnh lực tra rõ tình huống truyền về tin tức, báo cáo tin tức là sự thật, đồng chí Trần Thiếu Thanh nắm vững thời cơ, mang theo gần bảy trăm công an nhân dân, đội viên hiệp cảnh, nhân viên bảo an đến hiện trường, theo sau triển khai cuộc độ súng kịch liệt cùng thể lực xã hội đen, đồng chí Trần Thiếu Thanh đầu tàu gương mẫu bắn gục sáu gã thành viên ác thể lực dùng súng chống lại lệnh bắt, cuối cùng bị bắn trúng ngã trong vũng máu...

Ngồi trong phòng làm việc của mình, đọc báo đưa tin hôm nay, Trần Thiếu Thanh theo bản năng nhếch môi nở nụ cười.

Cái gì mà bắn trúng sáu gã tội phạm bị thương đây? Tối hôm qua khi hắn nhìn thấy đối phương nổ súng là luống cuống hạ lệnh tìm chỗ tránh né, bởi vì hỗn loạn còn có vài đội viên hiệp cảnh thiếu chút nữa bị bắn chết...

Về sau cũng không biết chuyện gì xảy ra, tiếng súng dày đặc dần dần giảm bớt, lúc này Trần Thiếu Thanh mới hạ lệnh dẫn đội công an vọt tới.

Thẳng đến khi công an cầm súng uy hiếp nhóm tội phạm buông tha chống cự, Trần Thiếu Thanh mới ngạc nhiên phát hiện, súng của đối phương bị vỡ nòng, không ít người bị thương, càng kỳ quái hơn chính là sở dĩ Trần Thiếu Thanh bị súng bắn trúng cánh tay, là bởi vì một công an quá khẩn trương nên súng bị cướp cò...

Nhưng bất kể nói như thế nào, một cuộc chiến đêm qua ở phía bắc trăn Đại Giang, Trần Thiếu Thanh xem như hoàn toàn nổi tiếng, hơn nữa còn xóa sạch một đội ngũ ác thể lực ngầm, công lao thật lớn!

Vừa lúc chuyện này có thể đem ra lợi dụng, thay đổi lực chú ý của truyền thông, một ít vụ án phát sinh đoạn thời gian trước tới bây giờ còn chưa điều tra được rõ ràng đâu...

Trần Thiếu Thanh ngồi trong phòng làm việc của mình, đọc báo, miêu tả bản thân mình như một anh hùng tái thế, không ngừng cười hắc hắc, tâm thần khuấy động.

Mà lúc này Diệp Dương Thành lại đang nhíu mày, bộ dáng suy nghĩ sâu xa.

- Chủ nhân, ngài đã giúp quá mức.

Sáng sớm Dương Đăng Phi gọi điện cho hắn, tuy rằng trong lời nói tràn đầy ý cung kính, nhưng làm Diệp Dương Thành có chút mất hứng:

- Nếu chủ nhân không muốn bị bại lộ, nên dừng lại việc trợ giúp tiểu Trần cục trưởng, một hai lần không sao, ba bốn lần sẽ bị người nghi ngờ...

Diệp Dương Thành hiểu được ý tứ của Dương Đăng Phi, nhưng trong lòng hắn chỉ nghĩ giúp bạn của mình, trên thực tế hắn chưa từng suy nghĩ qua trợ giúp Trần Thiếu Thanh sẽ có bao nhiêu hậu quả!

Thấy Diệp Dương Thành trầm mặc không lên tiếng, Dương Đăng Phi nhẫn nại nói:

- Hiện tại dừng lại còn kịp, nếu còn tiếp tục thêm vài lần, một khi bị người có ý chí chú ý, tình huống của tiểu Trần cục trưởng sẽ vô cùng quỷ dị! Nếu tìm hiểu được nguồn gốc, như vậy chủ nhân ngài...

- Nói nghe suy nghĩ của người đi.

Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, thản nhiên nói:

- Chuyện này người cảm thấy nên xử lý như thế nào mới tốt?

- Theo lão bộc nghĩ đến, nếu là long, đi tới chỗ nào cũng sẽ bay, là trùng, đến nơi nào cũng là trùng, dù chủ nhân dùng toàn lực trợ giúp hắn, cũng không cách nào giúp hắn chân chính lớn lên.

Dương Đăng Phi châm chọc nói:

- Huống hồ tiểu Trần cục trưởng rời khỏi sự giúp đỡ của ngài, chưa chắc sẽ không có hi vọng lên chức, theo lão bộc cẩn thận quan sát biểu hiện của hắn, biết tròn biết méo, hắn khuyết thiếu không phải sự trợ giúp của ngài, mà là một hoàn cảnh mà luyện giúp hắn lớn dần!

- A, nói tiếp đi.

Diệp Dương Thành dần dần có chút hiểu ra, lời nói của Dương Đăng Phi làm cho hắn cảm thấy sáng sủa.

Làm như đã nhận ra ngữ khí của hắn đã chuyển biến, Dương Đăng Phi thở phào nói tiếp:

- Vụ án tối hôm qua cho hắn một lần cơ hội, hiện tại tư lịch của hắn không nhiều, nhưng có công lao đêm qua, có thể điều nhiệm làm cục trưởng phân cục ở nơi khác, nếu chủ nhân cảm thấy chuyện này có thể, lão bộc sẽ chuẩn bị sẵn cho hắn, điều hắn sang địa phương khác đảm nhiệm cục trưởng phân cục, xin chủ nhân hãy định đoạt.

Diệp Dương Thành không vội vã làm ra quyết định, mà gõ nhẹ lên bàn, phát ra từng đợt tiếng vang thật tiết tấu, ước chừng hơn nửa phút sau hắn mới hít sâu một hơi, nói:

- Vậy điều hắn ra ngoài đi, ta có tin tưởng đối với hắn.

- Dạ, lão bộc đã biết.

Lúc này Dương Đăng Phi gật đầu đáp ứng, lễ độ cung kính, hắn lại không vội vã cúp điện thoại, mà nói tiếp:

- Còn có một việc lão bộc cảm thấy chủ nhân nên hay biết.

- Chuyện gì?

Diệp Dương Thành nhướng mày.

- Về bạn học trung học của ngài, Lưu Tuyết Oánh...

177. Chương 177: Dẫn Sói Vào Nhà.

- Lưu Tuyết Oánh?

Diệp Dương Thành không khỏi nhíu mày, hỏi:

- Nàng xảy ra chuyện gì?

- Ngày hôm qua nàng đến văn phòng tìm lão bộc.

Dương Đăng Phi tựa hồ có chút cổ quái nói:

- Nói là lão bộc không bị trừng phạt trong hành động thanh tẩy của ngài, cảm thấy được lão bộc là một quan tốt, cầu lão bộc giúp nàng sửa lại một oan án.

- Cụ thể là oan án gì?

Diệp Dương Thành cau mày hỏi:

- Người nói xem.

- Dạ chủ nhân.

Dương Đăng Phi lễ độ cung kính đáp, theo sau liền mở miệng nói:

- Sau khi lão bộc tiễn nàng về, đã đi lấy tài liệu án kiện kia đọc qua, phát hiện không ít điểm đáng ngờ, cha của Lưu Tuyết Oánh là lão bản một xí nghiệp tư doanh của trấn Hồng Liễu huyện Ôn Nhạc, giá trị xí nghiệp ước chừng hai ngàn vạn, mà tài sản cá nhân hẳn không tính cổ phần xí nghiệp đại khái chừng hai trăm vạn.

Nói tới đây Dương Đăng Phi tạm dừng chốc lát, tổ chức lại ngôn ngữ mới nói tiếp:

- Vào cuối năm kia, cha của Lưu Tuyết Oánh cùng một người bạn hợp tác mở một xưởng nhỏ chế tạo công tắc, do cha của nàng toàn quyền phụ trách, nhưng cha của nàng lại gọi người nhà đến cùng nhau quản lý, mới mở chưa được một tháng thời gian, đã xuất hiện chuyện ngụy tạo nhãn hiệu đã đăng ký của người khác, sản xuất sản phẩm kém chất lượng, bị cục công an huyện Ôn Nhạc, cục công thương cùng những ngành tương quan liên hợp niêm phong, vài tội cộng lại cha của nàng bị phá xử tù có thời hạn tám năm, bồi thường cho người bị xâm phạm nhãn hiệu tổng cộng bốn trăm bảy mươi lăm vạn đồng...

- Ách...

Không đợi Dương Đăng Phi nói hết lời, Diệp Dương Thành đã ngắt lời hắn, nói:

- Một xưởng nhỏ, giả mạo nhãn hiệu mà thôi, có nghiêm trọng như vậy sao?

- Vấn đề không chỉ như vậy.

Dương Đăng Phi nói:

- Ngoại trừ cha của nàng bị hình phạt, người nhà của nàng, chú bác của nàng tham dự quản lý trong xưởng đều bị vào tù, chỉ riêng đối tác của xưởng tránh một kiếp, theo lời của Lưu Tuyết Oánh đã nói với lão bộc hôm qua, bản án của pháp viện cùng tài liệu phạm tội mà công an cung cấp hoàn toàn không hợp!

- Như vậy lúc trước vụ án cứ kết thúc như thế?

- Lưu Tuyết Oánh nói với lão bộc, mặc dù trong xưởng có cổ phần của cha nàng, nhưng công tác quản lý nhà máy là do đối tác của cha nàng xử lý.

Dương Đăng Phi nói:

- Thậm chí cha của nàng chưa từng tham dự công tác quản lý nhà máy bao giờ, càng không cần nói có người nhà của nàng can dự vào, hơn nữa sau khi cha nàng xảy ra sự cố, đại cổ đông của xí nghiệp mà cha nàng có cổ phần đã ra mặt lấy giá cả ba trăm vạn mua đi cổ phần giá trị hơn bảy trăm vạn của cha nàng trong xí nghiệp...

- Kháo!

Nghe đến đó, Diệp Dương Thành làm sao còn không biết là chuyện gì xảy ra, nhin không được mắng một câu, nói:

- Đây không phải rõ ràng là hãm hại sao? Quan tòa hạ phán quyết là người ngu ah?

- Vụ án là do pháp viện huyện Ôn Nhạc thẩm phán.

Dương Đăng Phi cười khổ nói:

- Mà quan tòa thẩm phán án kiện kia, đã bị chủ nhân ngài...

- Quả nhiên không phải người tốt.

Diệp Dương Thành có chút không kiên nhẫn nói:

- Chuyện này người xem rồi xử lý đi, mặt khác tiếp tục chú ý xem còn oan án nào khác nữa hay không, làm hết sức mà thôi.

- Dạ, chủ nhân.

Nghe được chỉ thị, Dương Đăng Phi hiểu mình nên xử lý như thế nào, lập tức gật đầu, sau đó mới cúp điện thoại.

Kết thúc cuộc nói chuyện với Dương Đăng Phi, Diệp Dương Thành có chút đau đầu nhu nhu huyết thái dương, Lưu Tuyết Oánh? Có thể giúp thì giúp thôi, dù sao từng là bạn học.

Huống hồ cho dù Dương Đăng Phi giúp gia đình nàng sửa sai oan án, nhưng nàng cũng không biết mà cảm kích Diệp Dương Thành, sẽ không vì chuyện này mà có liên hệ gì với nhau.

Chân chính là hấn cảm thấy đau đầu là chuyện của Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành tránh né Lưu Tuyết Oánh còn không kịp, nói thật hấn cũng không có bao nhiêu hảo cảm với nàng, chỉ có chút tình nghĩa bạn học cũ mà thôi, ngoài ra cũng không còn ý nghĩ gì khác.

Nhưng bởi vì Diệp Dương Thành mua lại Nhung Cầu, cửa tiệm của Lưu Tuyết Oánh lại mở ngày đối diện cửa tiệm của hấn, như vậy ngày ngày nhìn thấy, hơn nữa Nhung Cầu thường xuyên chạy qua lại, trong lúc vô hình kéo dây nhỏ, trong lòng Diệp Dương Thành thật sự có cảm giác nói không nên lời.

Lặng lặng ngồi trên sô pha cân nhắc hồi lâu, ngay khi hấn cảm giác miệng đắng lưỡi khô, chuẩn bị gọi Triệu Dung Dung đi rót ly nước thấm giọng, chợt nghe chuông cửa vang lên:

- Reng reng...

- Di, tại sao là cô?

Diệp Dương Thành đứng dậy kéo cửa, kinh ngạc phát hiện không phải người khác, mà chính là Lưu Tuyết Oánh đang làm hấn đau đầu!

- Đến cửa tiệm không nhìn thấy anh, chỉ có thể tới nơi này.

Trên mặt Lưu Tuyết Oánh lộ ra nụ cười thản nhiên, nhìn hấn hỏi:

- Không có ý định cho tôi vào ngồi một chút?

- Nga, mời vào đi.

Đầu óc Diệp Dương Thành còn có chút hồ đồ, nhưng lễ phép mặt ngoài cũng không bỏ quên, tránh người cười nói:

- Khách quý tới cửa, đáng tiếc chỗ của tôi không có đồ vật gì tốt để chiêu đãi ah!

- Anh...

Lưu Tuyết Oánh thoáng ngây ra, dở khóc dở cười nói:

- Còn thật nhỏ mọn đâu!

- Ha ha...

Diệp Dương Thành khô khốc cười, trên thực tế hấn chỉ nói lời nói thật, một mình hấn ở đây nghỉ ngơi, bình thường thì ở lại nhà tại đường Khê Tân, nơi này thật sự không có gì chiêu đãi khách, ngoại trừ nước sôi.

Mời Lưu Tuyết Oánh ngồi xuống sô pha, hấn đi rót hai ly nước, cũng không gọi Triệu Dung Dung làm việc.

Đặt hai ly nước xuống bàn, Diệp Dương Thành ngồi xuống đối diện Lưu Tuyết Oánh, cười hỏi:

- Giữa trưa xa xôi chạy tới, không phải lại muốn tìm tôi nói mua Nhung Cầu trở về đi?

- Không phải.

Lưu Tuyết Oánh lắc lắc đầu, sau đó nụ cười biến mất, chần chờ nói:

- Lần này tôi tới đây là muốn hỏi thăm anh, trong tiệm của anh còn nhận người không? Tôi...tôi có thể đi qua làm không?

Thật vất vả nổi lên dũng khí hỏi ra vấn đề này, tâm tình Lưu Tuyết Oánh thật khẩn trương nhìn Diệp Dương Thành.

- Cô nói gì?

Đầu óc Diệp Dương Thành nhất thời phát mộng, còn tưởng rằng mình nghe lầm, trừng lớn mắt hỏi:

- Cô muốn đến tiệm tôi đi làm? Nói đùa gì vậy!

- Không được sao...

Thần sắc Lưu Tuyết Oánh nhất thời buồn bã, có chút miễn cưỡng cười cười, nhưng không có ý tứ đứng dậy rời đi.

Diệp Dương Thành chỉ thoáng ngạc nhiên, lại hỏi:

- Cô muốn tới tiệm tôi làm việc, vậy tiệm của cô thì thế nào?

- Tôi đã sang tiệm.

Lưu Tuyết Oánh nâng ly nước nhấp một hớp, khẽ cúi đầu nói:

- Xế chiều hôm qua đã sang cho người khác.

- Tôi nhìn thấy việc kinh doanh của cô cũng không tệ đi?

Diệp Dương Thành nghi hoặc khó hiểu:

- Đang tốt đẹp sao phải sang tiệm đây?

- Cần nhờ người giúp đỡ phải có tiền thôi.

Đột nhiên Lưu Tuyết Oánh tựa hồ buông ra chuyện gì, trên mặt lộ tia cười nhẹ, thần nhiên nói:

- Mở cửa tiệm mấy tháng còn chưa kiếm đủ tiền, chỉ có thể sang tiệm đổi tiền mặt, hiện tại tôi đứng là không có đồng nào, trong trấn không có bạn bè thân thích, nghĩ tới nghĩ lui, tôi thấy cửa tiệm của anh còn dán giấy tuyển người, cho nên...

Cầu người làm việc cần có tiền?

Liên tưởng tới cuộc điện thoại của Dương Đăng Phi, trong lòng Diệp Dương Thành nhiều ít đoán được người mà Lưu Tuyết Oánh nhờ giúp đỡ là ai, nhưng hiện tại người làm quan trong huyện Ôn Nhạc còn có ai dám thu tiền sao? Đương nhiên, không bài trừ kẻ muốn tiền không cần mạng.

Thần sắc nghiêm túc, Diệp Dương Thành nhận chân đánh giá Lưu Tuyết Oánh, Lưu Tuyết Oánh bất an nhìn hắn, hai người trở nên trầm mặc.

Lúc này Diệp Dương Thành cũng không biết nên xử lý như thế nào, nói thật hắn cũng bội phục Lưu Tuyết Oánh, trong nhà gặp khó khăn, cha mẹ đều vào tù, một cô gái còn chưa đầy hai mươi tuổi có thể làm được như bây giờ, tuyệt đối rất ít.

Bỗng nhiên Diệp Dương Thành lại nhìn thấy một mặt khác của nàng, ở trong khái niệm của hắn, nàng là một thiên kim đại tiểu thư tính tình ngạo mạn mà thôi.

Nhưng sau khi biết chuyện phát sinh trong nhà nàng, hắn cảm thấy được sau lưng vẻ ngạo mạn kia là một cô gái yên lặng kiên trì cùng kiên cường.

Không nói điều gì khác, chỉ nói phần hiếu tâm này của Lưu Tuyết Oánh đã đủ làm Diệp Dương Thành nảy sinh lòng trắc ẩn, huống chi giữa hai người vẫn còn chút tình cảm bạn học dù đã sớm phai nhạt từ lâu.

Chán ghét chậm rãi biến thành đồng tình, tâm cảnh của hắn cũng đã xảy ra biến hóa rất nhỏ, nhìn chăm chăm vào Lưu Tuyết Oánh hơn ba phút thời gian, thẳng đến khi nàng cảm thấy khó chịu hắn mới nhẹ nhàng gật đầu:

- Nếu như cô không ngại tiền lương trong tiệm của tôi, sáng sớm mai cứ đến làm đi.

Tiến Lưu Tuyết Oánh rời đi, Diệp Dương Thành đóng cửa, quay đầu hỏi Triệu Dung Dung:

- Dung Dung, nói thật lòng đi, cô cảm thấy con người của Lưu Tuyết Oánh thế nào?

- Tôi sao?

Triệu Dung Dung ngây ra một lúc, nghiêng đầu nghĩ nghĩ chốc lát, nói:

- Dung Dung cảm thấy được, Lưu Tuyết Oánh thật đáng thương đâu...

Diệp Dương Thành vỗ trán, đột nhiên có cảm giác dẫn sói vào nhà đâu...

Nhưng bất kể như thế nào, hắn cũng không thể trở mắt nhìn Lưu Tuyết Oánh lưu lạc đầu đường, tuy rằng loại khả năng này không lớn.

Nếu hiện tại đã làm ra quyết định, vậy phải thản nhiên thừa nhận, nói không chừng Lưu Tuyết Oánh còn mang đến ình một ít vận may đây?

Có chút buồn cười lắc đầu, hắn nhìn qua Đường Thái Nguyên nói:

- Thái Nguyên, đi vào phòng lấy sáu viên Ngũ Sắc Thần Châu ra đi.

- Dạ, chủ nhân!

Đường Thái Nguyên cung kính đáp lời, xoay người bay về phòng ngủ của Diệp Dương Thành.

Trong sáu viên Ngũ Sắc Thần Châu cầm tù bốn linh hồn dị nhân cùng hai lệ quỷ, không biết vì sao kể từ tối hôm qua trở về nhà, hắn mơ hồ cảm thấy được sau khi thu phục sáu linh tộc kia, hắn sẽ có chút niềm vui nhỏ.

Nhưng chuyện này cũng không có gì xác định, hoàn toàn chỉ là giác quan thứ sáu, một loại trực giác.

178. Chương 178: Thiên Tài Âm Mưu Gia.

Ngũ Sắc Thần Châu cầm tù lệ quỷ tản ra ánh sáng màu trắng ngà, mà thần châu cầm tù linh hồn bốn dị nhân lại hiện ra ba loại màu sắc đen, vàng cùng lam, nhìn qua có chút cổ quái.

Tiếp nhận một viên thần châu màu trắng ngà trong tay Đường Thái Nguyên, nhẹ nhàng xoay xoay một chút, thần châu không nặng, đại khái cỡ trọng lượng của một hộp thuốc lá, cầm trong tay cảm giác thật nhẹ nhàng.

- Viên thần châu này cầm tù nữ tử nhập cư trái phép bị cưỡng bạo, là do tiểu tộc bắt giữ nàng hai năm trước, lợi hại phi thường!

Đường Thái Nguyên nhìn thấy Diệp Dương Thành đánh giá viên thần châu, lập tức mở miệng giải thích:

- Lúc ấy tiểu tộc đã là dị nhân S cấp, nhưng huyền thuật công kích của nàng thật sự không thể chống đỡ, nếu không có Ngũ Sắc Thần Châu, tiểu tộc căn bản không phải đối thủ của nàng.

- Nữ nhân này lợi hại như vậy?

Diệp Dương Thành cảm thấy ngoài ý muốn nhìn qua Đường Thái Nguyên, khẽ cười một tiếng mới gật gật đầu:

- Không sai.

- Rắc...

Hắn cầm viên thần châu ném mạnh xuống đất, Ngũ Sắc Thần Châu nhất thời vỡ vụn, một đạo khí thể u tối từ đồng mảnh vụn bay lên, trong phòng khách phút chốc âm phong từng trận, một nữ tử chừng ba mươi tuổi tóc tai bù xù, sắc mặt trắng nhợt làm người sợ hãi khiến mọi người không tự chủ được hít sâu một hơi...

- Kiệt kiệt kiệt...không thể tưởng được lão nương còn có ngày xuất đầu!

Lệ quỷ xuất hiện cũng không sợ hãi nhóm người Diệp Dương Thành, cười lên một trận quái dị khô khốc, ánh mắt nâng tập trung lên người Đường Thái Nguyên, thần sắc có chút âm tình bất định:

- Cầu tặc, vì sao ngươi cũng trở thành linh thể?

- Ngày sau chúng ta đều là người một nhà, ân oán ngày xưa cũng đừng có nhắc lại.

Đường Thái Nguyên cười nhẹ một tiếng, thần thái thản nhiên.

- Kiệt kiệt kiệt...người một nhà? Tốt lắm!

Lệ quỷ phát ra một trận cười quái dị khiến Diệp Dương Thành vô cùng khó chịu, chỉ nghe nàng nói tiếp:

- Đợi ta cắn nuốt ngươi, chúng ta chính là người một nhà!

- Trần Linh thuật, đốt!

Ngay lúc lệ quỷ tự cho rằng mình đã thoát thân có thể hoành hành, Diệp Dương Thành rốt cục không còn chịu nổi tiếng cười quái dị của nàng, mạnh mẽ vung tay đánh ra một đạo ánh sáng màu trắng ngà, theo đạo quang mang xuất hiện, sắc mặt lệ quỷ biến đổi lớn, phác thông một tiếng quỷ xuống, không còn chút đáng vẻ hung hăng càn quấy vừa rồi.

- Thần tôn tha mạng...thần tôn tha mạng ah...ah!

Bạch quang chuẩn xác xuất hiện trên đỉnh đầu của nàng, hóa thành một hình tròn cỡ khay ăn nho nhỏ, nhanh chóng xoay tròn chỉ thoáng chốc đã hút nàng vào bên trong...

Mấy phút sau, một nữ nhân chừng ba mươi bốn tuổi, thân mặc váy dài màu vàng cung kính quỳ gối trước mặt Diệp Dương Thành, nói:

- Linh tộc Trương Ngọc Thiển, gặp qua chủ nhân, linh thị đại nhân, linh sử đại nhân...

- Đứng lên đi.

Diệp Dương Thành nhàn nhạt cười, nâng tay cho nàng đứng sau lưng mình, lại cầm một viên Ngũ Sắc Thần Châu khác trong tay Đường Thái Nguyên, ánh mắt dừng lại trên người hắn dò hỏi.

- Chủ nhân.

Đường Thái Nguyên kính cẩn khom người nói:

- Trong hạt châu này cầm tù một con lệ quỷ mà tiểu tộc từng gặp ở Nhật Bản một năm trước, am hiểu tinh thần công kích thẳng đánh linh hồn, lúc ấy tiểu tộc cũng vội vàng dùng Ngũ Sắc Thần Châu nên chưa điều tra con lệ quỷ kia có lai lịch gì, thậm chí cũng không biết là nam hay nữ.

- Ngô...

Diệp Dương Thành cầm thần châu thượng thức chốc lát, lại ném lên không trung, sau đó nặng nề rơi xuống:

- Rắc...

Ngũ Sắc Thần Châu vỡ vụn, nhưng lần này không có bạch quang hay sương mù màu xám bay lên, mà là một chút khí thể màu vàng nhạt, làm cho người ta có loại cảm giác phi thường quái dị.

- Không ny thất oa...

Trên trần nhà xuất hiện một cô gái mặc kimono Nhật Bản, chiều cao chừng 1m65, dáng người cùng khuôn mặt thật xinh đẹp, chỉ thấy nàng đứng giữa không trung hướng mọi người lộ ra nụ cười ngọt ngào, sau đó lại khom người nói:

- Sayonara...(tạm biệt).

- Trần Linh thuật, đốt!

Lúc này Diệp Dương Thành không chút do dự, trực tiếp nâng tay đánh ra Trần Linh thuật, tuy hắn không hiểu Nhật ngữ, cũng không hiểu câu nói đầu tiên, nhưng cây “Sayonara” thì hắn nghe hiểu.

Kháo, vừa mới đi ra đã nghĩ trốn? Chẳng lẽ hắn vô dụng như vậy?

Lệ quỷ đến từ Nhật Bản kia, thậm chí không có cơ hội điều động tinh thần công kích đã bị Diệp Dương Thành thu phục.

Mấy phút sau, có lẽ bị Cửu Tiêu giáo hóa, tuy nàng vẫn mặc kimono, trên khuôn mặt tịnh lệ lộ nụ cười ngọt ngào, lộ ra đôi má lúm đồng tiền, tăng thêm một phần hấp dẫn khiến người rục rịch, nàng cung kính quỳ xuống, nói:

- Linh bộc Tiểu Thương Ưu Tử, gặp qua chủ nhân, linh thị đại nhân, linh sứ đại nhân...

- Người tên gì?

Trong lúc nhất thời Diệp Dương Thành còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc:

- Tiểu Thương Ưu Tử?

- Hải...

Tiểu Thương Ưu Tử gật nhẹ đầu, thanh âm thật dễ nghe, ôn nhu nhu làm xương cốt Diệp Dương Thành muốn nổi lông.

- Chủ nhân có thể gọi tôi là Ưu Tử nha...

Triệu Dung Dung đứng bên cạnh Diệp Dương Thành, sắc mặt dần dần biến thành khó xem, nhưng ngay khi nàng lộ vẻ nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên như cảm nhận được điều gì, ánh mắt kinh hãi nhìn lên trần nhà trống rỗng, phác thông một tiếng quỳ xuống, liên tục phục dậy:

- Sau này tiểu bộc không dám nữa!

Nàng chảy nước mắt, trên mặt tràn ngập sợ hãi.

Diệp Dương Thành không biết nàng xảy ra chuyện gì, nhưng trong đầu đột nhiên toát ra một dòng văn tự nêu lên, hắn không chút nghĩ ngợi buột miệng nói ra:

- Nếu có lần sau, sau này người không cần tiếp tục đi theo bên cạnh ta.

Ngữ khí của hắn vô cùng nghiêm khắc.

- Chủ nhân tha mạng, sau này Dung Dung không dám nữa!

Trên mặt Triệu Dung Dung vô cùng hối hận, nặng nề dập đầu với Diệp Dương Thành, nức nở nói:

- Cầu chủ nhân khoan dung Dung Dung lần này, từ nay về sau Dung Dung không dám nữa!

Triệu Dung Dung bị lực lượng thần bí nào đó làm chấn động tâm thần, Diệp Dương Thành cũng nhận được Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên, liếc mắt nhìn nàng thật sâu, thở dài:

- Đúng lên đi, lại có lần tiếp theo, chính ta cũng không thể giữ được người, người tự thu xếp ổn thỏa đi.

Triệu Dung Dung run rẩy đáp ứng, cúi đầu đứng dậy thối lui sang một bên.

Tiểu Thương Ưu Tử được Diệp Dương Thành an bài đến bên cạnh Triệu Dung Dung, hắn không biết tại sao mình phải làm như vậy, nhưng theo bản năng vẫn làm, quay đầu nhìn thoáng qua hai nàng, trong lòng hắn đột nhiên có loại cảm giác khó thể nói nên lời, thật sự cổ quái.

Tạm thời dằn nén tâm tình làm cho hắn có chút khó chịu kia, hắn xoay người nhìn Đường Thái Nguyên, cầm lên một viên Ngũ Sắc Thần Châu chờ đợi nghe hắn giải thích.

- Đây là linh hồn một dị nhân mà tiểu bộc cầm tù một năm trước.

Đường Thái Nguyên cúi người đáp:

- Am hiểu điều khiển khí lưu, phạm là địa phương nào có không khí, hẳn đều có thể nháy mắt đem không khí chuyển biến thành lợi khí giết người, trong chớp mắt đem một vật cắt thành vô số mảnh nhỏ.

Diệp Dương Thành nghĩ nghĩ, ôm ý niệm có thêm nhiều linh bộc sẽ có một phần trợ lực, ném mạnh viên Ngũ Sắc Thần Châu xuống đất.

Vài phút sau một hán tử chiều cao ngoài 1m95, ba mươi bảy tuổi, trên người chỉ mặc một quần lót màu đỏ thẫm quỳ trước mặt Diệp Dương Thành, trên khuôn mặt thô lỗ trần đầy vẻ cung kính:

- Linh bộc Ngô Chấn Cương gặp qua chủ nhân, linh thị đại nhân, linh sứ đại nhân...

Diệp Dương Thành khẽ gật đầu, xua tay cho hắn đứng dậy.

Tiếp theo cầm lên một viên thần châu nhìn Đường Thái Nguyên.

- Đây là linh hồn một dị nhân mà tiểu bộc đã cầm tù ba năm trước.

Đường Thái Nguyên kính cẩn nói:

- Am hiểu dụ dỗ tâm linh, bản thân là chủ tịch một tập đoàn của quốc nội Trung Quốc, nhưng gia sản đều dùng năng lực dị hóa mà có, không ít người bị hắn thi triển dụ dỗ tâm linh mà lựa chọn tự sát, hơn nữa trước khi tự sát còn ký kết một ít hợp đồng không chút công chính với hắn...

Diệp Dương Thành cảm khái đại thế giới đúng là muôn hình muôn vẻ, sau đó ném vỡ Ngũ Sắc Thần Châu...

- Linh bộc Sở Minh Hiền, gặp qua chủ nhân, linh thị đại nhân, linh sứ đại nhân...

Một tiểu lão đầu hơn năm mươi tuổi, chiều cao 1m65, mặc âu phục đen đeo cà vạt đỏ, tóc chải ngược ra sau, nhìn qua thật sự vô cùng phong tao.

Diệp Dương Thành khoát tay cho hắn đứng lên, sau đó cầm lên một viên thần châu, lần này cũng không hỏi thăm, trực tiếp ném xuống đất.

Một lần ném, lại ném ra một người lòng dạ độc ác: Tổng Lâm Lập, thanh niên hai mươi tám tuổi, am hiểu thao tác thủy nguyên tố, từng lợi dụng thủ đoạn này tạo thành tình huống mấy trăm người bị tràn dịch não chết ngay tại chỗ, bộ dáng nhìn qua hào hoa phong nhã, không kém gì Đường Thái Nguyên.

Viên thần châu cuối cùng, màu sắc cực đen, Diệp Dương Thành cầm lên, lại chờ đợi Đường Thái Nguyên giải thích.

- Đây là...

Sắc mặt Đường Thái Nguyên cổ quái:

- Đây chỉ là một dị nhân C cấp, một dị nhân không hề có lực sát thương...

- Cấp mấy?

Trong lúc nhất thời Diệp Dương Thành chưa hiểu kịp ý hắn.

- C cấp!

Đường Thái Nguyên nói:

- Cũng chính là dị nhân có cấp bậc thấp nhất.

- Đầu óc người bị con lừa đá sao?

Diệp Dương Thành trợn mắt:

- C cấp mà người cũng dùng Ngũ Sắc Thần Châu cầm tù?

Dứt lời hắn cũng không có hứng thú đập vỡ thần châu kia, dù sao thu phục linh bộc cũng cần tiêu hao linh lực, lãng phí hơn mười điểm linh lực đi thu phục một dị nhân C cấp làm linh bộc? Sinh ý này hắn không muốn làm.

Nhưng không đợi hấn ném trả Ngũ Sắc Thần Châu cho Đường Thái Nguyên, người kia đã há mồm nói:

- Nhưng tuy rằng hấn chỉ là dị nhân C cấp, nhưng hấn từng tránh thoát hơn mười dị nhân A cấp cùng một dị nhân S cấp liên thủ đuổi bắt, hấn còn có một danh hào vang dội.

- Cái gì?

- Thiên tài âm mưu gia!

Đường Thái Nguyên khom người, lễ độ cung kính đáp.

179. Chương 179: Không Cần Xem Tôi Là Dị Nhân.

Không thể không nói, thiên tài âm mưu gia ở trong miệng Đường Thái Nguyên, trời sinh chính là một bộ đáng vô sỉ!

Vóc dáng thật thấp, chỉ chừng 1m57, hình thể cực gầy, nhìn qua phỏng chừng chỉ có 40kg, giống như chỉ cần một trận gió nhẹ là có thể thổi bay hấn lên cao như con diều...

Xấu xí, tóc hoa râm, mặc quần sọt đi biển đủ màu sắc, lại phối hợp với đôi dép lê màu hồng, còn huyền hóa ra một bộ kính đen giả dạng nhả nhặn!

Nói thật, khi Diệp Dương Thành vừa nhìn thấy hấn, phản ứng đầu tiên chính là muốn bước lên hung hăng đá hấn hai cước, kháo, bộ dạng lão tiểu tử này thật rất xin lỗi người xem!

- Linh bộc Hình Tuấn Phi, gặp qua chủ nhân, linh thị đại nhân, linh sứ đại nhân...

Lễ độ cung kính quỳ rạp xuống đất, hình tượng đáng khinh của Hình Tuấn Phi lại không vì lần này cúi lạy mà có chút thay đổi.

Khóe miệng Diệp Dương Thành khó tránh run rẩy, khẽ gật đầu:

- Đứng lên đi.

Hình Tuấn Phi tự giác đứng dậy đi tới phía sau, đến lúc này thuộc hạ của Diệp Dương Thành đã mở rộng không ít, linh sứ Triệu Dung Dung, linh thị Vương Minh Khi, linh bộc Dương Đằng Phi, Đường Thái Nguyên, Ngô Chấn Cường, Trương Ngọc Thiển, Tiểu Thương Ưu Tử, Sở Minh Hiền, Hình Tuấn Phi, Tổng Lâm Lập.

Đã có mười người!

Dương Đằng Phi cư chiếm thước sào, chiếm cứ thể xác Trần Vũ Phàm, thành cây đinh của Diệp Dương Thành trong ủy ban huyện, cầm thẳng bên trong ủy ban huyện Ôn Nhạc, khiến cho Diệp Dương Thành tùy thời tùy lúc đều biết được hành động của ngành chính phủ, đồng thời có thể thông qua Dương Đằng Phi đi làm một ít chuyện âm thầm, nói tóm lại rất có hữu dụng.

Về phần chín người còn lại, Diệp Dương Thành tạm thời chưa có tính toán gì, chỉ có thể giữ bên người tùy thời nghe lệnh.

Có chín linh bộc luôn đi theo bên người, có rất nhiều sự tình Diệp Dương Thành cũng không cần đích thân đi làm.

Ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người, dừng lại trên người Triệu Dung Dung vài giây đồng hồ, thấy nàng cúi thấp thậm chí không dám ngẩng lên đối diện với hấn, nhìn thấy dáng vẻ này mặc dù trong lòng hấn có chút không đành lòng, nhưng chủ bộc vẫn là chủ bộc, có một số việc phải cần làm rõ ràng một chút.

Quả thật hấn từng có thật nhiều hảo cảm với Triệu Dung Dung, nhưng chuyện đã xảy ra đã làm biến mất hết hảo cảm trong lòng hấn, bởi vì nàng lại động sát niệm với Tiểu Thương Ưu Tử!

Diệp Dương Thành không bài xích thân phận người Nhật của Tiểu Thương Ưu Tử khi còn sống, bởi vì hiện tại nàng đã chết, hơn nữa còn trở thành linh bộc của hắn, huống chi nàng cũng chưa từng làm gì sai với hắn.

- Ưu Tử theo ta ra ngoài một chuyến, những người khác ở lại đây, không có mệnh lệnh của ta không cho phép ra ngoài nữa bước.

Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, truyền ra mệnh lệnh, cũng không nhìn vẻ mặt sầu thảm của Triệu Dung Dung, trực tiếp đi thẳng ra cửa phòng.

Nhưng lúc này Tiểu Thương Ưu Tử chú ý tình huống của Triệu Dung Dung, trước khi đi vẫn không quên nhỏ giọng nói:

- Linh sứ đại nhân, Ưu Tử sẽ không tranh với ngài, thỉnh đừng xem Ưu Tử là địch nhân được không?

Tiểu Thương Ưu Tử đi theo Diệp Dương Thành rồi đi, Triệu Dung Dung một mình ngơ ngác đứng nơi đó, nhìn theo hai người rời khỏi, thần sắc luôn biến đổi, tựa hồ đang giãy dụa kịch liệt, cuối cùng nàng thở dài, hơi ngửa đầu nhìn trần nhà, nỉ non nói:

- Chủ nhân, Dung Dung biết sai lầm rồi...

- Khi người còn sống làm nghề gì?

Diệp Dương Thành tạm thời đem chuyện của Triệu Dung Dung ném sang bên, lưu lại nàng ở trong nhà tự mình suy nghĩ cũng tốt, trên đường từ tiểu khu Ái Hà đi tới phố Triều Dương, khẽ vươn vai hỏi.

Khuôn mặt Tiểu Thương Ưu Tử hơi tròn trịa, nhưng không phải loại mập tròn mà là phi thường đáng yêu, trên gò má có đôi lúm đồng tiền, nhìn qua thật điềm tĩnh, đáng vẻ khác hẳn với những cô gái mà Diệp Dương Thành từng gặp qua, làm cho hắn có chút hưởng thụ.

- Dạ, chủ nhân.

Tiểu Thương Ưu Tử vẫn duy trì khoảng cách sau lưng Diệp Dương Thành chừng ba mươi phân, không dựa vào quá thân cận cũng không cách quá xa, dưới ánh mặt trời mùa hè chói chang cũng không bị ảnh hưởng, nghe câu hỏi của Diệp Dương Thành, nàng dừng bước cúi người biểu lộ cung kính, tiếp theo mới đáp:

- Khi còn sống Ưu Tử là một học sinh trung học.

- Nga?

Trong đầu Diệp Dương Thành chợt toát ra chút ác thú vị, nói:

- Nghe nói xử nữ Nhật Bản được dự định khi còn ở nhà trẻ, thật sự vậy sao?

- Hồi chủ nhân, tuy không khí Nhật Bản thật mở ra, những cô gái trước khi kết hôn có thể không bị hạn chế chuyện quan hệ.

Tiểu Thương Ưu Tử khom người nói tiếp:

- Nhưng một khi đã cùng nam giới kết hôn, các cô gái sẽ thật thủ nữ tắc, sẽ không dễ dàng ra ngoài...

- Vậy sao...

Diệp Dương Thành như có suy nghĩ gì gật gật đầu, cũng không hỏi tiếp.

Mà Diệp Dương Thành không lên tiếng, Tiểu Thương Ưu Tử vẫn lẳng lặng đi theo, không nói lời nào.

Thẳng đến khi Diệp Dương Thành dẫn nàng đi thẳng đến Kinh Khê, nhin không được hỏi:

- Người vì sao mà chết?

- Ưu Tử rất xinh đẹp.

Sắc mặt Tiểu Thương Ưu Tử thật bình tĩnh, phẳng phất như đang nói chuyện của người khác:

- Các học trưởng trong trường học rất thích Ưu Tử, nhưng Ưu Tử không thích các học trưởng, luôn cự tuyệt lời yêu cầu cùng Ưu Tử quan hệ, nhưng Ưu Tử không nghĩ tới có một học trưởng sau khi bị Ưu Tử cự tuyệt

nhiều lần, sau một lần dạo chơi ở ngoại thành đã muốn cường bức Ưu Tử, Ưu Tử chạy, học trưởng truy theo, Ưu Tử sẩy chân ngã xuống vách núi...

- Ân.

Trong lòng Diệp Dương Thành đột nhiên có cảm giác thở ra nhẹ nhõm, nghe lời của nàng nói, tựa hồ nàng vẫn còn là...

Hắn quan sát cô gái mặc kimono vẻ mặt điềm tĩnh bên cạnh, tâm tình vốn có chút lộn xộn của hắn chợt lắng xuống, cười nhẹ một tiếng lắc lắc đầu, lắc lạng đi vào phố Triều Dương.

Ngành thể chế quốc gia đã phái tổ chuyên án đi vào huyện Ôn Nhạc, một mình hai ám, bắt đầu điều tra những dấu vết của những án kiện quý dị lưu lại, nhưng suốt một ngày thời gian dừng nói tra được dấu vết gì, thậm chí cũng không tìm được một sợi tóc của hung thủ!

Sang ngày hôm sau, bên cơ quan ngành mời tham dự buổi họp báo, người phát ngôn tin tức bộ công an minh xác tỏ vẻ, đây là một án kiện hình sự vô cùng ác liệt, đối với hung thủ giết người, quốc gia tuyệt sẽ không bỏ qua, nhất định phải tra rõ vụ án không tiếc hết thầy trả giá!

Đương nhiên, khẩu hiệu thật vang dội, nhưng sự thật là sự thật, muốn tra rõ cũng không có nghĩa tra ra được, không tiếc hết thầy trả giá với điều kiện tiên quyết chính là, có thật nhiều cơ hội có thể trả giá.

Đối mặt với tư thế cao điệu của quốc gia, bên huyện Ôn Nhạc vẫn bình tĩnh đáng sợ, thậm chí cục công an Khánh Châu thị cũng không hề mời dự cuộc họp báo tỏ vẻ quyết tâm gì đó.

Đơn giản mà nói, vài lần hành động càn quét của Diệp Dương Thành đã sớm đặt khối đá lớn trong lòng các quan chức huyện Ôn Nhạc thậm chí là Khánh Châu thị, chỉ sợ làm ra chút gì đó khiến Diệp Dương Thành mất hứng, sẽ trêu chọc đến họa sát thân.

Vì thế sự thật biến thành chướng ngại lớn nhất cho việc thực hiện khẩu hiệu, theo thời gian trôi qua, quan chức lãnh đạo các ngành lục tục nhậm chức, chuyện này chậm rãi bình lặng xuống, quá trình tra rõ án kiện lưu lại cho dân chúng vẫn là một dấu chấm hỏi thật lớn, nhưng người vỗ tay khen hay nhiều hơn người cầm thù tận xương tủy, điểm này là điều không thể nghi ngờ.

Về phương diện khác, Hưng Khẩu xã đoàn hoành hành khu Long Khẩu, huyện Ung Gia, huyện Ôn Nhạc hơn trăm năm đã bị bộ công an nghiêm khắc đả kích, hoàn toàn niêm phong sản nghiệp dưới danh nghĩa Vu gia, sung công quốc hữu.

Sau Lục gia huyện Ôn Nhạc, Vu gia biến thành gia tộc xui xẻo thứ hai dưới tay Diệp Dương Thành, từ nay về sau tan thành mây khói, biến mất vô ảnh vô tung trong thành phố Khánh Châu.

Tuy rằng khó tránh tồn tại một ít cá lọt lưới, nhưng bằng vào những tên tép riu kia, cũng đã không còn nhắc nổi sóng gió.

Mà làm người phụ trách ban đầu của án kiện này, công lao của Trần Thiệu Thanh được truyền thông đăng tải khắp nơi, đối với người thanh niên không có lý lịch, lại còn rất trẻ tuổi lại lấy được công tích lớn như vậy, bên Khánh Châu thị vô cùng đau đầu, không biết nên làm sao ngợi khen.

Mãi tới ngày thứ mười bảy sau khi tay đầm Vu gia bị bắt, sự chuẩn bị của Dương Đằng Phi rốt cục có tác dụng, bên Khánh Châu thị thông báo sở công an tỉnh, sau khi sở công an nghiên cứu thảo luận, một tờ văn kiện đem Trần Thiệu Thanh điều động tới khu Việt thành Thiệu Hoa thị tỉnh Chiết Giang đảm nhiệm chức cục trưởng phân cục công an, nhưng cục trưởng cũng không tiến thưởng ủy, thuộc loại trường hợp đặc biệt.

Văn kiện nhậm mệnh đưa xuống ngày thứ ba, Trần Thiệu Thanh quay lại trấn Bảo Kinh một chuyến, cùng Diệp Dương Thành uống say sưa, hôm sau Diệp Dương Thành lái xe đưa tiễn Trần Thiệu Thanh xuất phát đến Thiệu Hoa thị nhậm chức.

Từ bến xe huyện Ôn Nhạc quay về trấn Bảo Kinh, Diệp Dương Thành nhận được điện thoại của Dương Đằng Phi.

- Chủ nhân, vụ án của gia đình Lưu Tuyết Oánh đã sửa xong.

Dương Đằng Phi nói:

- Chính phủ bồi thường ba mươi vạn nhân dân tệ, nguyên cáo trả lại ba trăm bảy mươi vạn nhân dân tệ, đối tác của cha Lưu Tuyết Oánh bị phán tù có thời hạn tám năm, phạt tiền hai trăm vạn, hiện tại người nhà của Lưu Tuyết Oánh đã vô tội phóng thích.

- Ha ha.

Nghe được lời nói của Dương Đằng Phi, Diệp Dương Thành theo bản năng nhếch môi cười nhẹ, nói:

- Làm không sai.

Lưu Tuyết Oánh đã đến tiệm của hắn làm việc được gần hai mươi ngày, chuyện hắn lo lắng cũng không phát sinh, mỗi ngày nàng đi làm tan sở, bình thường thấy hắn chỉ mỉm cười gật đầu.

Đối mặt hành vi bài xích theo bản năng của Lưu Tuyết Oánh, Diệp Dương Thành chỉ cười nhạt, không để trong lòng.

Bất kể nói thế nào, oan án của nhà nàng đã được Dương Đằng Phi giải quyết, cầm lại hơn bốn trăm vạn, Lưu Tuyết Oánh còn lựa chọn tiếp tục đi làm trong tiệm của hắn sao?

180. Chương 180: Sai Ở Nơi Nào?

Quả nhiên, Diệp Dương Thành vừa về trấn Bảo Kinh, liền nhận được điện thoại của Lưu Tuyết Oánh, nàng có vẻ thật hưng phấn, tuy rằng đã đè nén tâm tình của mình, nhưng cũng nghe ra được rõ ràng.

- Diệp Dương Thành, tôi không nhận tiền lương, ngày mai sẽ không đến làm nữa!

- Ha ha, được.

Trong lòng Diệp Dương Thành đã sớm có đoán trước, mục đích hắn giúp nàng chỉ vì một chút lòng đồng tình, huống chi ngày nàng đi làm đầu tiên hắn đã chỉ cho nàng tám trăm tiền lương, tiền lương hai mươi ngày cũng không đến mức đó, nàng nói không cần chẳng khác gì vô dụng.

Cũng may bản thân hắn cũng không có tính toán để cho nàng cảm kích mình, chút tình cảm thời trung học còn lưu lại, lại đồng tình với cảnh ngộ của nàng nên mới ra tay tương trợ, cho nên giờ phút này nghe nàng nói sẽ không đến làm, biểu hiện của hắn vẫn bình tĩnh, hoàn toàn dùng thân phận người đứng xem nói ra lời đồng ý, ngoài ra không còn nói thêm gì khác.

Chỉ là bạn học, Diệp Dương Thành trợ giúp Lưu Tuyết Oánh như vậy đã là cực hạn, ngày sau nếu tiếp tục có sự tình gì, không còn chút quan hệ gì với hắn!

- Cha của tôi đã đi làm thị thực, cả nhà chúng tôi sẽ di dân!

Giờ phút này Lưu Tuyết Oánh căn bản không để tâm tình của Diệp Dương Thành ở trong lòng, cứ thế nói:

- Sau này tôi có thể sẽ không trở về Trung Quốc, trong khoảng thời gian này cảm ơn anh chiếu cố, à, mẹ của tôi gọi tôi đi mua đồ, tạm biệt!

Sau đó nàng lập tức cúp điện thoại, cả quá trình Diệp Dương Thành chỉ nói được một câu “Ha ha, được” mà thôi.

- Di dân sao?

Chậm rãi đặt điện thoại xuống, khóe môi Diệp Dương Thành thoáng nhếch lên, trên mặt hiện ra thần thái thoải mái, lẩm bẩm:

- Chúc cô may mắn đi...

Lưu Tuyết Oánh muốn di dân, Trần Thiệu Thanh đi Thiệu Hoa thị nhậm chức, không biết vì sao hai người họ một trước một sau rời khỏi, trong lòng Diệp Dương Thành lập tức sáng sủa hơn rất nhiều, cũng không nói được đây là cảm giác gì, có lẽ là thể xác cùng tinh thần thả lỏng đi?

Cửa tiệm ở trấn Hồng Liễu giao cho Vương Tuệ Tuệ xử lý, mỗi ngày thu nhập chừng ba vạn, mà trong đó có hai vạn tám là tiền vốn của Diệp Dương Thành.

Đi tới cửa tiệm ở đường Triều Dương một chuyến, như lệ thường đi quanh một vòng, Diệp Dương Thành lên xe trở lại tiểu khu Ái Hà.

Hai cửa tiệm trấn Bảo Kinh hiện tại đã hoàn toàn ổn định lại, mà ở trung tâm thương mại có cha mẹ chiếu cố, cửa hàng trên đường Triều Dương có nữ nhân viên bán hàng làm việc rất thành thật, Diệp Dương Thành thấy nàng siêng năng mà bản thân hẳn lại muốn nhân hạ, vì vậy nâng tiền lương lên hai ngàn sáu cho nàng làm quản lý, đại bộ phận sự tình trong tiệm đều giao cho nàng.

- Ai có thể nghĩ ra biện pháp, biện pháp rửa tiền đen đây?

Quay về căn hộ tại tiểu khu Ái Hà, Diệp Dương Thành gọi nhóm người Vương Minh Khi đi ra, nhướn mày hỏi:

- Phải hữu hiệu, hơn nữa tốc độ phải nhanh!

- Rửa tiền đen?

Nghe câu hỏi của Diệp Dương Thành, mọi người nhìn nhau, cuối cùng Sở Minh Hiên từng là chủ tịch tập đoàn lửa đảo liền bước tới, cung kính khom người hỏi:

- Chủ nhân, xin hỏi chủ nhân cần rửa trắng bao nhiêu tiền?

- Bao nhiêu tiền?

Diệp Dương Thành thoáng ngậy người, sau đó nói:

- Hơn hai trăm triệu nhân dân tệ, như thế nào? Người có biện pháp?

- Hơn hai trăm triệu sao...

Sở Minh Hiên thoáng trầm ngâm chốc lát, cẩn thận gật đầu:

- Lão bộc có biện pháp, nhưng mời chủ nhân lựa chọn một chút...

- Người nói xem.

Diệp Dương Thành vẫy tay, ý bảo Sở Minh Hiên nói ra biện pháp của hắn.

- Hơn hai trăm triệu không phải con số nhỏ.

Sở Minh Hiên chầm chước nói:

- Nếu là rửa tiền theo số lượng nhỏ, có thể lựa chọn mở công ty không xác, hư cấu buôn bán...

- Vậy rất phiền.

Không đợi Sở Minh Hiên nói hết lời, Diệp Dương Thành đã lắc đầu phủ định:

- Huống hồ hiện tại ta mở vài tiệm trang phục, biện pháp cũng tương tự như người nói, ta cần đơn giản một chút, dễ hơn một chút, có không?

- Có thì có, nhưng thao tác có chút phức tạp.

Sở Minh Hiên nghĩ nghĩ, nói ra:

- Theo lão bộc biết, hiện tại có nhiều thủ đoạn rửa tiền, nhưng thường dùng nhất cũng phổ biến nhất, chính là thông qua việc đánh bạc tã trắng, có thể lựa chọn trên internet, cũng có thể đi sông bạc Macao, đổi lấy thẻ chơi sau đó tùy tiện chơi vài cuộc lại đem thẻ đổi lại...

- Sông bạc?

Diệp Dương Thành nhú mày:

- Không biện pháp khác sao?

- Vậy...

Sở Minh Hiền lúng túng, hắn chỉ là tên đại lừa đảo, lợi dụng năng lực dẫn dụ tâm linh lừa dối tiền tài, đúng rồi, dẫn dụ tâm linh! Sở Minh Hiền nhất thời nhớ lại vốn ban đầu của mình, ánh mắt sáng lên:

- Nếu chủ nhân cần tiền gấp, tuy lão bộc không có biện pháp nhanh chóng giúp ngài tắm trắng số tiền kia, nhưng lão bộc có biện pháp trong thời gian ngắn làm cho chủ nhân ngài...không, là kiếm, kiếm về một khoản tiền!

- Nếu như có biện pháp kiếm tới một khoản tiền, lão bộc cũng có biện pháp nhanh chóng đem tiền của chủ nhân tắm trắng!

Theo sau Sở Minh Hiền, Hình Tuấn Phi bước lên một bước, son sắt cam đoan:

- Tắm thật trắng, mặc cho ai cũng không điều tra được sơ hở gì!

- Người...

Ánh mắt Diệp Dương Thành hoài nghi nhìn Hình Tuấn Phi, không phải hắn không tin năng lực người này, dù sao từng tránh thoát đuổi bắt của mười mấy dị nhân cao cấp, nhưng hình dáng của Hình Tuấn Phi thật sự không làm cho ai có thể tin tưởng khả năng làm việc của hắn.

Sau một thoáng chần chờ, Diệp Dương Thành gật nhẹ đầu, nói:

- Chuyện này giao cho hai người phụ trách, nhưng có một điều minh xác, không thể tổn hại đến người tốt!

Ngụ ý, nếu tổn hại đến ác nhân thì tùy ý bọn họ.

Hình Tuấn Phi cùng Sở Minh Hiền đều là lão thành tinh, một đại lừa gạt, một âm mưu gia, làm sao không nghe hiểu ý tứ bên trong lời nói của Diệp Dương Thành? Hai người cùng nhếch miệng cười, cung kính khom người xuống:

- Dạ, chủ nhân!

- Được, hiện tại hai người có thể đi làm việc.

Trong tay cầm hơn hai trăm triệu tiền mặt lại không thể sử dụng, trong lòng Diệp Dương Thành thật sốt ruột, cũng may thu phục hai lão bánh quẩy như Hình Tuấn Phi cùng Sở Minh Hiền, có họ thay hắn làm việc, trong lòng hắn nhẹ nhõm hơn không ít, tuy bộ dạng hai người này không giống người tốt, nhưng chỉ cần chuyện họ làm là tốt, có quan hệ gì đây?

Phất tay cho hai người rời đi, ánh mắt Diệp Dương Thành dừng lại trên người Triệu Dung Dung cùng Tiểu Thương Ưu Tử, thoáng do dự, nói:

- Hai người theo ta vào phòng.

- Dạ, chủ nhân!

Tiểu Thương Ưu Tử mềm mại đáp, Triệu Dung Dung đã bị Diệp Dương Thành bỏ quên hơn hai mươi ngày lúc này cũng mừng rỡ bật khóc, gật mạnh đầu, biểu hiện hoàn toàn tương phản.

Hai nàng đi theo Diệp Dương Thành vào phòng ngủ, tâm tình Triệu Dung Dung khuấy động nên không chú ý, nhưng Tiểu Thương Ưu Tử chợt dừng bước quay người nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng.

- Hơn hai mươi ngày rồi phải không?

Diệp Dương Thành ngồi trên giường, hai tay chống trên đầu gối, ánh mắt thẳng tắp rơi lên người Triệu Dung Dung, nói:

- Nói một chút đi, người cảm giác mình sai ở nơi nào?

- Chủ nhân...

Triệu Dung Dung cắn nhẹ môi, chậm rãi quỳ xuống cúi đầu nói:

- Dung Dung không nên ỷ vào chủ nhân sủng ái thì quên thân phận linh bộc của mình, Dung Dung không nên thị cường chiểu mà kiêu, Dung Dung cũng không nên động sát niệm với Ưu Tử muội, Dung Dung đã biết sai lầm rồi, thỉnh chủ nhân khoan dung cho Dung Dung lần này, Dung Dung cam đoan sau này sẽ không tái phạm sai lầm như vậy...

- Nhận thức còn rất rõ ràng.

Nghe được lời nói của nàng, trong lòng Diệp Dương Thành khẽ cười, xem ra cố ý bỏ quên nàng hơn hai mươi ngày thời gian, đối với nàng mà nói là thời gian cho nàng tự hồi.

Nhưng Diệp Dương Thành cũng không lập tức nói tha thứ, mà đưa mắt nhìn Tiểu Thương Ưu Tử, nói:

- Ưu Tử, người có chuyện gì muốn nói với Dung Dung không? Có thể nói trước mặt ta.

- Dạ, chủ nhân.

Tiểu Thương Ưu Tử khom người khẽ đáp.

Sau đó nàng bay tới bên cạnh Triệu Dung Dung, cùng quỳ xuống đối diện, trên mặt tràn đầy vẻ chân thành, thành khẩn nói:

- Ưu Tử cả gan, thỉnh linh sứ đại nhân không cần xem Ưu Tử là địch nhân, linh sứ đại nhân là người hầu của chủ nhân, Ưu Tử cũng vậy, linh sứ đại nhân rất đẹp, còn đẹp hơn Ưu Tử, chúng ta đều là người hầu của chủ nhân, không nên tồn tại ngăn cách, tận tâm tận lực hầu hạ chủ nhân mới tốt, đó là trách nhiệm của Ưu Tử, cho tới bây giờ Ưu Tử chưa từng nghĩ tranh đoạt sủng ái của chủ nhân với linh sứ đại nhân bao giờ.

Trong đôi mắt trong suốt của nàng chỉ có sự chân thành, nếu lời này nói ra ở hai mươi ngày trước, không thể nghi ngờ sẽ làm Triệu Dung Dung xem là lời khiêu khích.

Nhưng hơn hai mươi ngày nàng đã nghĩ thông thật nhiều, càng hiểu rõ thân phận của mình, bởi vậy lời của Tiểu Thương Ưu Tử đã đạt được cộng hưởng với nàng.

Hơn nữa ngữ khí chân thành của Tiểu Thương Ưu Tử cũng làm nàng cảm thấy xấu hổ, cảm giác mình thật quá mức, lẽ ra không nên sản sinh ý niệm trái nghịch như thế.

- Ưu Tử muội yên tâm, sau này ta sẽ không tiếp tục xem ngươi là đối thủ.

Nghĩ thông suốt, về tối tắm trên mặt Triệu Dung Dung cũng biến mất, tươi cười nói:

- Tận tâm tận lực hầu hạ chủ nhân, đây là việc mà linh bộc chúng ta nên làm! Cảm ơn người, Ưu Tử.

- Ưu Tử cũng phải cảm ơn linh sứ đại nhân khoan dung.

Ưu Tử cười ngọt ngào:

- Ưu Tử chưa từng có chị gái, sau này Ưu Tử có thể gọi linh sứ đại nhân là chị được không?

- Đương nhiên là được.

Triệu Dung Dung cười nói:

- Chị cũng chưa từng có em gái đâu!

- Linh sứ tỷ...

- Ưu Tử muội...

- Không sai.

Diệp Dương Thành lộ nụ cười nói:

- Có chút mệt mỏi, đi ngủ thôi.

- Dung Dung (Ưu Tử), giúp chủ nhân cởi áo...

Tiểu Thương Ưu Tử cùng Triệu Dung Dung nhìn nhau, nhẹ nhàng nở nụ cười...

181. Chương 181: Như Muối Bỏ Biển.

- Đường Thái Nguyên cũng đã gặp nạn.

Bên trong một tiệm cà phê nằm tại trung tâm chợ Khánh Châu thị, một đôi nam nữ chừng ba mươi tuổi đang ngồi đối diện nhau, nữ tử mang một bộ kính đen, bên người đặt một chiếc túi xách hàng hiệu màu đen, bụng chén cà phê nếm một hộp, bình tĩnh nói:

- Hơn mười dị nhân đồng hành cùng hân cũng không có một người nào may mắn thoát khỏi, đám người ở huyện Ôn Nhạc khó giải quyết vô cùng.

- Điều tra lâu như vậy, còn chưa tra được thân phận nhóm dị nhân kia sao?

Nam tử mới vừa Philippines trở về mặc một bộ âu phục đen, nghe được lời của nữ nhân không khỏi nói:

- Hoặc là nói, người ở huyện Ôn Nhạc đã cường đại đến mức cả người cũng không dám tiến vào?

- Ta sẽ không làm chuyện hi sinh vô vị.

Nữ tử hí hóp mắt, trong mắt lóe hàn mang:

- Trước khi điều tra rõ nội tình của nhóm dị nhân kia, ta sẽ không tùy tiện tiến vào huyện Ôn Nhạc chôn vùi tính mạng của mình vô ích!

- Nhưng người đừng quên người là người phụ trách phân bộ Châu Á!

Nam tử bỗng nhiên cất cao giọng nói, sau đó mềm nhũn xuống, hơi có chút suy sút dựa vào sofa, vô lực nói:

- Như vậy vội vã triệu hồi ta về, người muốn ta làm gì?

- Người là người duy nhất trong tổ chức dưới tình huống không sử dụng năng lực là có thể che giấu được mình là dị nhân!

Nữ nhân cầm chiếc muỗng nhỏ, khuấy cà phê, nói:

- Cho nên ta cần người tiến vào phạm vi huyện Ôn Nhạc ẩn nấp, không cần người động thủ với bọn hân, chỉ cần người điều tra rõ thân phận của bọn họ, chuyện còn lại...ta sẽ xử lý.

- Ha ha, chính mình không dám đi, lại phái ta đi chịu chết sao?

Nam tử nhếch môi cười lạnh, không hề có chút ý cung kính với nữ nhân, nói:

- Ta đáp ứng người, hiện tại sẽ đi vào huyện Ôn Nhạc bắt tay điều tra thân phận nhóm dị nhân kia, nhưng có một điều người nhất định cam đoan, một khi ta hoàn thành xong nhiệm vụ, người trở về tổng bộ đi, phân bộ Châu Á sẽ do ta xử lý!

- Người không có tư cách bàn điều kiện với ta.

Đối với dã tâm mà nam tử không chút giấu diếm, nữ nhân cũng không hề tức giận, chậm rãi buông muỗng xuống, thản nhiên nói:

- Nhưng ta có thể đáp ứng yêu cầu này của người.

- Trước tiên đem kim bài của người cho ta.

Tận sâu trong đôi mắt nam tử hiện lên tia vui mừng, cường chế tâm tình chấn động, vươn tay:

- Để tránh tới lúc đó người hối hận.

- Hừ.

Nữ nhân nhẹ nhàng hừ một tiếng, cũng không lấy ra kim bài, trực tiếp đứng dậy muốn rời đi.

Nam tử không khỏi biến sắc, bật dậy muốn ngăn cản nữ nhân, nhưng không nghĩ tới ánh mắt lạnh băng của nữ nhân nháy mắt dừng trên người hắn, không cho hắn cơ hội phản ứng, nữ nhân trực tiếp vung tay về phía hắn...

- Phanh!

Hồng quang chợt hiện, nam tử thậm chí không có năng lực phản kích, liền bị nữ nhân đánh bay ra ngoài, va chạm lên vách cửa kính của tiệm cà phê.

- Hoa lập lập...

Tiếng thét chói tai vang thành một mảnh, nữ nhân lại giống như không nghe được, chậm rãi đi tới bên người nam nhân, nhìn nam nhân té trên mặt đất như con chó chết, lạnh lùng nói:

- Phế vật chính là phế vật, cho dù ngươi lấy được kim bài, ngươi cho rằng chỉ như vậy là có thể tiến vào tổng bộ sao? Ta giết ngươi, chẳng khác gì giết một con kiến.

- ...

Trên mặt nam tử hiện lên vẻ xấu hổ cùng giận dữ, nhưng hắn không có dũng khí đứng lên đối kháng với nữ nhân, chỉ có thể nằm trên mặt đất, trơ mắt nhìn nữ nhân giẫm lên ngực của mình dần dần đi xa...

- Dương Thành, con thật sự nghĩ kỹ rồi?

Diệp Hải Trung tròn to mắt:

- Con muốn đi huyện thành?

- Cha, chuyện này con suy nghĩ đã lâu, xác định rồi mới đến nói cho cha mẹ biết.

Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, nhìn cha mẹ nói:

- Dù sao trấn Bảo Kinh cũng là khu xa xôi thiếu phát triển, vô luận là dân cư hay tài nguyên chỉ có hạn, con còn trẻ tuổi, không muốn sớm như vậy chỉ dựa vào vài tiệm thời trang đã qua nửa đời sau, hiện tại trong tay con còn có một trăm ba mươi vạn tài chính, tính toán đến huyện thành nhìn xem có gì thích hợp phát triển hay không.

- Muốn đi huyện thành gây dựng sự nghiệp, mẹ không phản đối.

Ngô Ngọc Phương trầm mặc một lúc mới nói:

- Nhưng mỗi tuần ít nhất phải về nhà một chuyến, khoảng cách giữa huyện thành cùng hương trấn không xa, nếu con có thể cam đoan làm được điểm này, con muốn đi thì đi thôi.

- Một tuần ít nhất con sẽ về nhà một chuyến! Con cam đoan!

Những lời sắp xếp sẵn trong bụng vẫn chưa dùng tới, mẹ hắn đã đáp ứng cho hắn đến huyện thành, điều này đối với hắn mà nói là một chuyện rất tốt.

Kỳ thật Diệp Dương Thành luôn có quyết định chuyển lên huyện thành, nhưng khi hắn chưa có được Cửu Tiêu Thần Cách, hắn vẫn có ý tưởng rời khỏi trấn Bảo Kinh, nhưng lúc đó điều kiện có hạn, đi ra bên ngoài tuy tiền lương cao hơn, nhưng chi tiêu cũng lớn, còn không bằng ăn ở trong nhà tiết kiệm hơn nhiều.

Trấn Bảo Kinh là khu thiếu phát triển, trong ngày thường không có khu giải trí nào cung cấp người tiêu khiển, huyện Ôn Nhạc rực rỡ muôn màu thứ gì cũng có, đây là nguyên nhân chủ yếu hấp dẫn Diệp Dương Thành.

Nhưng cho tới hiện tại, mục đích muốn đi huyện thành của hắn đã thay đổi, trấn Bảo Kinh chỉ là một mảnh đất nhỏ, hiện tại việc hắn cần làm càng ngày càng nhiều, bút tích càng ngày càng lớn, nếu còn tiếp tục lưu lại trong trấn Bảo Kinh, sẽ cản trở hắn thật lớn.

Sau khi đến huyện thành, chẳng những phạm vi hoạt động càng lớn, tiếp xúc sự tình tuyệt đối sẽ nhiều hơn trong trấn Bảo Kinh, huống chi hắn đang cần nhanh chóng tẩy trắng số tiền trong tay, ở lại trấn Bảo Kinh dù hắn có rửa bao nhiêu, nhưng lại có bao nhiêu năng lực rửa được nhiều tiền?

Đối với số lượng hần cần dùng mà nói, chỉ riêng dựa vào ba cửa tiệm thời trang chẳng khác gì muối bỏ biển, xa xa không đủ.

Hơn nữa lần đây còn có một nguyên nhân thúc đẩy hần đến huyện thành, chính là ba ngày trước Hình Tuấn Phi cùng Sở Minh Hiên rời khỏi trấn đã truyền về tin tức, bọn họ đã chuẩn bị xong toàn bộ tại huyện thành, chỉ chờ hần đi qua là có thể đại lượng rửa tiền.

Diệp Dương Thành không có khả năng mỗi ngày bôn ba giữa hai địa phương, cho nên sau khi mãi cân nhắc, hần quyết định rời khỏi Bảo Kinh, đến huyện thành!

- Con đi huyện thành, vậy ba cửa hàng ở trấn Hồng Hải cùng trong trấn chúng ta làm sao bây giờ?

Diệp Hải Trung thoáng cau mày, nói:

- Chuyện nhập hàng tính sổ, cha mẹ không làm được, con muốn đi vậy ba cửa tiệm ai trông coi?

Diệp Dương Thành đại khái đoán được suy nghĩ của cha, trầm mặc một lúc cười nói:

- Cửa tiệm ở trấn Hồng Hải vẫn luôn giao cho Vương Tuệ Tuệ xử lý, hai cửa tiệm trong trấn mình, cửa tiệm ở phố Triệu Dương cũng chọn dùng hình thức như tiệm ở trấn Hồng Hải, trực tiếp để cho nàng đem thu nhập một ngày gởi vào tài khoản ngân hàng của con, về bên trung tâm chợ, nếu cha mẹ không chiếu cố được, con có thể thuê người áp dụng chung một phương thức...

- Được rồi, con có việc cần làm thì cứ đi, không cần phải nói! Cửa tiệm trong chợ cha mẹ còn có thể quản lý.

Thấy chủ ý của con trai đã quyết, mà vợ mình cũng đã tán thành, tuy rằng Diệp Hải Trung có chút không muốn, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng, nói:

- Con ra bên ngoài có thể chịu đựng thì tận lực nhường nhịn, có thể không cần tranh thì tận lực đừng tranh, lúc ra khỏi nhà nhớ phải đóng cửa kỹ càng...

Xưa nay cha hần vẫn rất ít nói, nhưng lại lải nhải dặn dò hần ước chừng gần hai giờ, Diệp Dương Thành cảm nhận được cha yêu thương quan tâm, cho nên hần chỉ ngồi lắng nghe mỉm cười gật đầu, không hề lộ ra thần sắc mất kiên nhẫn.

Từ sáu giờ giảng đến hơn tám giờ, cuối cùng cha hần mới căn dặn xong, mẹ hần cũng đã thu dọn bàn ăn, từ trong phòng bếp nhìn ra hỏi:

- Con vào huyện thành cũng mang cả con chó kia đi theo sao?

- Dạ, để ở nhà con lo lắng ah.

Vừa nghe mẹ hỏi, Diệp Dương Thành theo bản năng hô to không xong!

Quả nhiên, nghe được con trai trả lời, cha hần vừa ngừng lại chợt nhíu mày, nâng chung trà uống một hớp, nói tiếp:

- Bộ dạng con chó kia cao tráng như vậy, con mang ra ngoài phải cẩn thận một chút, vạn nhất thương tổn ai hay va chạm ai, có thể nói chuyện nhất định phải giải thích giải quyết, thái độ phải thành khẩn, ngũ khí phải nhẹ nhàng, đừng giống như lần trước tức giận lại thả chó rượt người...

- Cha, con biết...

- Chỉ biết cũng vô dụng, con còn phải nhớ kỹ, nga, còn nữa, phòng chừng nhà cho thuê cũng không cho nuôi chó, con đừng tranh chấp với người ta, đổi chỗ ở khác là được rồi...

- Cha, con biết...

- Nói cái gì con cũng nói biết, cha của con vô dụng phải không?

- Đâu có đâu có...cha, ngài nói, ngài nói tiếp đi...

- Sau đó ah...

- ...

Vừa nói lại thêm hơn nửa giờ.

Đợi tới khi hấn lên lầu về phòng, đầu của hấn vẫn theo bản năng gật gù, đã sắp chết lặng...

- Ưu Tử, matxa cổ cho ta một chút.

Vào phòng nằm xuống giường, hai tay Diệp Dương Thành gối lên cằm, gọi Tiểu Thương Ưu Tử chỉ chỉ lên cổ mình, lại nói:

- Dung Dung, người vào nhà ở tiểu khu Ái Hà, thu thập một ít hành lý cho ta, sáng sớm mai chúng ta xuất phát đi huyện thành.

- Dạ, chủ nhân!

Hai nàng gật đầu đáp ứng, Tiểu Thương Ưu Tử ngoan ngoãn quỳ bên giường xoa bóp cho hấn, Triệu Dung Dung biến mất khỏi phòng.

- Huyện thành a huyện thành...

Hưởng thụ Ưu Tử hầu hạ, Diệp Dương Thành như có suy nghĩ gì, lẩm bẩm:

- Người sẽ không để cho ta thất vọng, đúng hay không...

182. Chương 182: Không Bán Thì Thôi.

Huyện thành huyện Ôn Nhạc phồn hoa hơn trấn Bảo Kinh không biết bao nhiêu lần, ở trấn Bảo Kinh một tháng dùng bảy tám trăm đồng có thể thuê được một căn nhà đơn giản rộng chừng 80m², hơn nữa còn có gia dụng, nhưng sau khi đến huyện thành, một căn nhà rộng 80m², không có gia dụng nhưng một tháng là hai ngàn ba trăm đồng, hơn nữa còn không phải nằm trong huyện thành mà ở bên ngoài ngoại ô, thuộc đoạn đường nửa ngoại thành.

Cầm theo hành lý đi vào nhà mới thuê, nhìn lướt qua bài trí trang hoàng trong phòng khách, Diệp Dương Thành chỉ có thể cười khổ lắc đầu, đúng như lời dặn của cha hấn trước khi xuất phát, đi ra ngoài, có một số việc nhẫn nhịn được thì nên nhẫn nhịn.

Ngôi nhà có ba phòng ngủ, một phòng khách, một bếp cùng hai nhà vệ sinh, tuy rằng chia tách nên phòng khác chỉ có 20m² thật nhỏ, nếu chỉ có một mình Diệp Dương Thành ở lại thì đã đủ.

Tùy tay đặt hành lý lên bàn, hấn xoay người đi vào một phòng ngủ đối diện phòng khách, bài trí trong phòng ngủ vô cùng đơn giản, một tủ quần áo có thêm một chiếc giường cứng, thậm chí còn không có bức màn.

- Dung Dung, Ưu Tử, hai người đi thu dọn phòng bếp cùng phòng khách một chút.

Hấn quay đầu lại nói:

- Minh Khi, Chấn Cường, Ngọc Thiển, Lâm Lập, bốn người đi thu dọn phòng ngủ cùng nhà vệ sinh.

- Dạ, chủ nhân!

Sáu người đi cùng Diệp Dương Thành đều đáp ứng, sau đó tự bận việc của mình, về phần Đường Thái Nguyên lưu lại trong căn nhà ở tiểu khu Ái Hà, canh giữ đồng tiền trong phòng ngủ, chỉ đợi đến tối sẽ đem số tiền kia chuyển qua nơi ở hiện tại của Diệp Dương Thành, chính là căn nhà cho thuê tại huyện thành này.

Nhìn thoáng qua mọi người đang bận rộn, Diệp Dương Thành khẽ vươn vai đẩy cửa ra ngoài, sau khi xuống lầu đi tới một siêu thị bên ngoài tiểu khu, mua vật dụng sinh hoạt hàng ngày, tiếp theo lại đi tới một cửa hàng bán rèm cửa mua hơn mười bức màn màu xanh nhạt, cuối cùng mang theo bao lớn bao nhỏ quay về tiểu khu.

Có một điều đáng nói chính là, từ sau khi thăng lên thần cách cấp năm, thể cốt của Diệp Dương Thành tựa hồ cũng càng thêm mạnh khỏe, trong tay cầm nhiều đồ vật như vậy nhưng lại không hề thở gấp, chậm rãi đi về tiểu khu, vào thang máy...

Bận rộn từ 11h trưa đến hơn 4h chiều, lại đi ra ngoài hai chuyến mua một ít đồ điện gia dụng, lúc này ngôi nhà mới có dáng vẻ một chút, giữa phòng khách đặt một ti vi màn hình mỏng, đồ đạc trong phòng bếp xem như đầy đủ.

Phòng ngủ được Triệu Dung Dung cùng Ưu Tử được hai nàng đồng tâm hiệp lực bố trí thành một thế giới mộng lung ảo mộng, nhưng khi hai nàng cực kỳ hứng thú tìm Diệp Dương Thành tranh công, hẳn lại không hài lòng với ánh đèn trong phòng, mạnh mẽ đem đèn treo đối thành đèn tiết kiệm điện, chỉ thay đổi một điểm nhỏ nhỏ đã đem thành quả cả buổi trưa của hai cô gái phá hư hoàn toàn...

- Hô!

Đứng giữa phòng khách, nhìn thành quả suốt nửa ngày của bảy chủ bộc, Diệp Dương Thành hài lòng gật đầu:

- Có chút bộ dáng.

Mà lúc này cũng đã hơn sáu giờ tối.

- Dung Dung cùng Ưu Tử theo ta ra ngoài, bốn người ở lại nghỉ ngơi đi.

Diệp Dương Thành đi vào phòng ngủ lấy chìa khóa, nhìn bốn người Vương Minh Khi nói:

- Đợi khi hơn bảy giờ trời tối hẳn, trở về trấn Bảo Kinh đem toàn bộ tiền vận chuyển tới đây, ngô, đặt trong căn phòng bên phải phòng ngủ của ta, hiểu chưa?

- Dạ, chủ nhân!

Mọi người cùng xác nhận, Diệp Dương Thành xoay người đi ra cửa, Triệu Dung Dung cùng Ưu Tử đi sau lưng hẳn cách chừng ba mươi phân, không nhanh không chậm cùng nhau xuống lầu.

Đi vào một tiệm bán thức ăn nhanh giải quyết xong cơm tối, sau khi trở lại xe Diệp Dương Thành bỗng nhiên quay đầu nhìn hai cô gái:

- Hai người ai biết làm cơm?

- Dung Dung biết.

Triệu Dung Dung gật đầu nói:

- Dung Dung biết làm không ít món ăn đâu!

- Ưu Tử cũng biết.

Tiểu Thương Ưu Tử nghĩ nghĩ, nói:

- Nhưng Ưu Tử chỉ biết làm món Nhật, chỉ sợ chủ nhân ăn không quen.

- Thức ăn chỉ cần no bụng là tốt rồi.

Diệp Dương Thành cười cười nói:

- Trong huyện thành có công ty chuyên cung cấp rau xanh, ngày mai ta sẽ qua đặt hàng, sau này hai người tự thương lượng nấu ăn, gọi điện cho họ đem nguyên vật liệu đưa tới tận nhà.

- Dạ, chủ nhân.

Triệu Dung Dung cùng Ưu Tử kính cẩn trả lời, đổi lại một tiếng cười khê của Diệp Dương Thành...

Buổi tối, Hình Tuấn Phi quay về nhà thuê của Diệp Dương Thành, cùng hắn nghiên cứu thảo luận một ít công việc cần làm, mà Sở Minh Hiền vắng mặt.

Mãi đến 11h khuya, hơn hai trăm triệu tài chính đã được chuyển qua nhà thuê của Diệp Dương Thành, tới 11h30, Hình Tuấn Phi, Vương Minh Khi cùng Đường Thái Nguyên mang theo ba ngàn vạn tiền mặt rời khỏi nhà.

Một đêm trôi qua.

Sáng sớm sáu giờ, Diệp Dương Thành đã rời giường rửa mặt, sửa sang chút hành trang mang theo Ưu Tử cùng rời khỏi tiểu khu, đi thẳng đến thị trường đồ cổ duy nhất trong huyện Ôn Nhạc, hôm nay Diệp Dương Thành sẽ cùng nhóm người Sở Minh Hiên phối hợp một lần hành động rửa tiền...

Thị trường đồ cổ huyện Ôn Nhạc không chỉ lưu chút nhân khí trong huyện, thậm chí còn có chút thanh danh ở Khánh Châu thị, nhất là ở ba năm trước đây, một học sinh trung học bỏ ra năm trăm đồng mua một bức tranh thư pháp chuyển sang tay được năm mươi vạn, đã khơi dậy nhiệt tình mua bán đồ cổ, mặc kệ có hiểu về hành nghiệp này hay không, nhưng người vẫn như ong vỡ tổ tập trung tới thị trường đồ cổ huyện Ôn Nhạc, tạo cho thị trường thắng cảnh chưa từng có.

Bởi vì không có chỗ đỗ xe, Diệp Dương Thành cho xe ngừng ở đường lớn cạnh thị trường đồ cổ, xuống xe đi bộ thêm ba trăm thước đến thị trường.

Chuẩn xác mà nói, nơi này là một mảnh đất trống bỏ hoang, hơn mười năm trước có vài tiểu thương bán đồ cổ bày hàng tại nơi này, sau đó chậm rãi phát triển thành quy mô nhộn nhịp hiện tại, nhưng nơi này vẫn chỉ là một mảnh đất trống, ngoại trừ con buôn đồ cổ tự mình dựng lại sạp hàng che nắng, không còn kiến trúc nào khác.

Chỉ là một nơi như vậy, lúc này chưa đầy 7h sáng, nhưng đã có tiếng người ồn ào, liếc mắt nhìn không thấy cuối.

Diệp Dương Thành chậm rãi đi tới, hai bên đường bày đủ loại đồ vật đủ mọi màu sắc, xem hồi lâu thật khiến người bị hoa mắt.

Cũng may Diệp Dương Thành không có ý định đi tới nơi này hưởng niềm vui đào bảo, dọc theo đường đi nhìn nhìn một chút, cũng không có ý tứ mua đồ vật gì.

Một đường từ phía tây đi tới phía đông, thanh âm các tiểu thương rao hàng vang lên bên tai không dứt, Diệp Dương Thành dừng bước trước một quầy hàng bán ngọc khí, trên mặt lộ ra bộ dáng hứng thú dạt dào, ngồi xổm trước quầy hàng tùy tay cầm lên một bát ngọc thuần trắng, lật qua lật lại xem xét.

- Ánh mắt tiểu huynh đệ thật tốt!

Vừa nhìn thấy hành động ra vẻ lão đạo kỳ thật rất truc trắc của hắn, ông chủ đã sớm luyện được đôi mắt hỏa nhãn kim tinh, trực tiếp khẳng định Diệp Dương Thành là một thái điều không biết gì nhưng giả vờ giả vịt! Trên mặt lộ ra ý cười tràn đầy, giọng nói:

- Liếc mắt liền nhìn trúng vật tốt nhất trong hàng của tôi, bát ngọc này là do Đường triều Đường Thái Tông Lý Thế Dân, tháng sáu năm thứ tám Trinh Quán đã ban cho đại tướng quân...

- Khắc ấn dưới đáy chén này hình như là đời Thanh đi?

Diệp Dương Thành chợt ngẩng đầu nhìn ông chủ làn da ngăm đen chừng ba mươi tuổi, có chút buồn cười lắc đầu, lập tức buông bát ngọc trong tay, đứng dậy muốn rời đi.

- Nga nga nga, là tôi nhớ lầm rồi, pho tượng Ngọc Quan Âm này mới là do Đường Thái Tông Lý Thế Dân ban cho đại tướng quân Hầu Quân Tập, xem trí nhớ của tôi thật là!

Ông chủ đang thao thao bất tuyệt nhìn thấy Diệp Dương Thành muốn đi, lập tức đứng dậy ôm một pho tượng ngọc cao chừng ba mươi phân, mặt không hề đổi sắc tiếp tục lừa dối:

- Tiểu huynh đệ đừng nóng vội, đây chính là đồ cổ hàng thật giá thật đâu! Vô giá...

- Bao nhiêu tiền?

Không đợi hắn nói hết lời, Diệp Dương Thành liền cười mở miệng:

- Tôi chỉ nhầm chán tới đây đi dạo, có phải đồ cổ hay không không sao cả, đặt trong nhà thấy đẹp là được.

Nói xong câu đó, hắn cúi đầu liếc mắt đánh giá pho tượng Ngọc Quan Âm, gật đầu nói:

- Bộ dạng của pho tượng Quan Âm này cũng không tệ lắm...

Lời của hắn khiến ông chủ hết lời để nói, người nào mua đồ cổ, lời bình chính là bộ dạng không tệ lắm? Nhưng cũng chính vì câu nói không lòng dạ nào của Diệp Dương Thành, càng khiến ông chủ khẳng định hắn là thái độ mười phần, hơn nữa bản thân hắn thập phần rõ ràng lai lịch của pho tượng Quan Âm kia...

Nghĩ nghĩ chốc lát, ông chủ nói:

- Nếu tiểu huynh đệ đã nói như vậy, tôi cũng không quá mức, pho tượng này thật sự là đồ cổ, nhưng niên đại tương đối gần...tiểu huynh đệ là một người thật tình, tôi cũng không nói nhiều, một giá, ba vạn! Ba vạn đồng thì bán cho cậu!

- Ha ha.

Diệp Dương Thành lắc đầu, cười đứng dậy không nói chuyện, nhưng thái độ rõ ràng là không chấp nhận!

Ông chủ âm tình bất định nhìn hắn, nhất thời không biết nói gì...

- Tám ngàn đi.

Diệp Dương Thành trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên đưa ra cái giá làm ông chủ khó thể nhận:

- Tám ngàn đồng, tôi mua!

- Tám ngàn thật quá thấp, hai vạn rưỡi! Cực hạn!

Ông chủ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn thật buồn cười.

Lúc này chung quanh có không ít người xem náo nhiệt, một nam nhân hơn bốn mươi tuổi, dáng người mập tròn xuất hiện giữa đám người...

Mà Diệp Dương Thành lắc đầu, nói:

- Hai vạn, đây là cực hạn, bán thì bán, không bán thì thôi!

183. Chương 183: Thân Phận Hung Thủ.

- Hai vạn...

Nghe được Diệp Dương Thành báo giá, ông chủ cắn chặt hàm răng “giây dụa” một lúc lâu, sau đó gật mạnh đầu:

- Được, bán cho anh! Xem như kết giao bằng hữu!

Đối với câu nói của ông chủ, Diệp Dương Thành cũng không xem là thật, cười cười lấy ra hai xấp tiền trong ba lô sau lưng, đưa cho ông chủ nói:

- Anh đếm một chút đi.

- Vương côn tử trúng mảnh rồi.

Nhìn thấy Diệp Dương Thành hoàn thành xong giao dịch với ông chủ quầy hàng, cách đó không xa có một ông chủ khác thở dài, vừa hâm mộ lại ghen tỵ, lai lịch của pho tượng Quan Âm hắn biết rõ ràng, chẳng qua là kết quả của một xưởng nhỏ thời kỳ dân quốc, dùng nguyên vật liệu thật rẻ tiền, đắt nhất chỉ khoảng năm sáu ngàn, lúc này liền bán được hai vạn, quả thật ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm.

Rất nhanh, Diệp Dương Thành cầm Ngọc Quan Âm, mà ông chủ cũng đã đếm tiền xong, ngay khi mọi người nghĩ giao dịch hoàn thành, lại nghe phía sau đám người truyền ra thanh âm hùng hậu của một trung niên nam tử:

- Tiểu huynh đệ, chờ một chút!

- Ân?

Diệp Dương Thành cầm ba lô bỏ Ngọc Quan Âm vào chuẩn bị rời đi, nghe thanh âm tiếng gọi liền ngẩn người, quay đầu lại:

- Ai gọi tôi?

- Tôi, tôi gọi anh!

Một nam tử hơn bốn mươi mặc âu phục đen bước tới, vẻ mặt nóng bỏng:

- Có thể đưa pho tượng Quan Âm kia cho tôi xem chút không?

- Tê...

Mọi người xung quanh hít sâu một hơi, ngay cả ông chủ quầy hàng vừa ngồi xuống cũng không nhịn được bật dậy, trong chợ đồ cổ mỗi khi phát sinh tình huống như thế, chỉ có thể đại biểu hai loại khả năng, thứ nhất ông chủ xem nhầm, thứ hai người ngăn cản người mua đòi xem hàng trông nhầm!

Nếu như là loại thứ hai còn hoàn hảo, nếu là thứ nhất...vậy thật sự khóc không ra nước mắt.

Nhưng vấn đề là pho tượng Ngọc Quan Âm này đặt tại quầy hàng của hắn hơn hai năm, vô luận là tay nghề hay chất liệu đều chỉ tới tam lưu, vì sao lại trông nhầm đây?

Tâm tình ông chủ có chút không yên...

- Quan Âm sao?

Diệp Dương Thành lộ vẻ chột hiểu, thật tùy ý lấy pho tượng Quan Âm đưa cho trung niên nam tử, nói:

- Muốn xem thì xem đi.

Bộ dáng thần nhiên của hắn càng làm chắc chắn thân phận thái điều của hắn, hắn dám tùy ý như vậy khiến mọi người đều trờng lớn mắt, hơi thở trở nên dồn dập hơn.

Chỉ thấy vẻ mặt nam tử trung niên kích động cầm lấy pho tượng Quan Âm, lấy ra kính mắt cùng đèn pin tinh tế tra xét.

Theo thời gian trôi qua, thần sắc kích động trên mặt nam tử trung niên càng thêm rõ ràng...

Qua năm phút sau, trung niên nam tử mở miệng liền đem mọi người chần ngất:

- Tiểu huynh đệ, tôi cho anh ba ngàn vạn, anh bán pho tượng Ngọc Quan Âm này cho tôi!

Diệp Dương Thành cùng trung niên nam tử bước nhanh rời đi, mọi người chung quanh còn lâm vào trạng thái ngây dại, ông chủ quầy hàng chán nản thiếu chút nữa đâm đầu chết trên mặt đất, trông nhầm, trông nhầm! Ai...

Ba ngàn vạn tiền mặt đi bên ngoài dạo một vòng quay trở về trong tay Diệp Dương Thành, sau một chuyến đi số tiền này không tính là tấm trắng, nhưng cho dù cuối cùng có người truy ra, cũng tuyệt đối tìm không thấy giữa nam tử trung niên cùng Diệp Dương Thành tồn tại quan hệ gì!

Hơn nữa trọng yếu hơn chính là, ba ngàn vạn dù bị phát hiện lai lịch không rõ, đây cũng là chuyện của nam tử trung niên kia, Diệp Dương Thành chỉ vô tội, hắn chỉ bán trao tay một pho tượng Ngọc Quan Âm mà thôi!

Về phần nam tử trung niên ra mặt mua đi pho tượng, là ông chủ một xí nghiệp trấn Hồng Liễu trong huyện, dựa theo giải thích của Sở Minh Hiên, nam nhân kia là đồ cận bã, cường gian không biết bao nhiêu nhân viên nữ trong xí nghiệp, người như thế chết chưa hết tội!

Đương nhiên hắn cũng đã sớm tử vong, hiện tại dùng thể xác của hắn chính là Sở Minh Hiên mà không phải hồn phách chân chính của nam tử kia.

Dựa theo Hình Tuấn Phi an bài, Sở Minh Hiên còn phải lưu trong thân thể nam tử kia hai ngày, hai ngày sau chế tạo sự cố tử vong ngoài ý muốn, đưa hắn lên tây thiên, đương nhiên trước đó Sở Minh Hiên còn phải diễn kịch về pho tượng Quan Âm kia, đó là sau khi về nhà nổi trận lôi đình, gặp ai cũng nói mình đã trông nhầm pho tượng phật, muốn đi tìm Diệp Dương Thành phiền phức, hoàn toàn phải sạch quan hệ liên lụy tới Diệp Dương Thành.

Sau một phen an bài, ba ngàn vạn tiền mặt đã có thể quang minh chính đại mang ra sử dụng, không thể không thừa nhận, thuộc hạ có một tên đại lừa đảo, lại có âm mưu gia giúp đỡ, Diệp Dương Thành hành động thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi hoàn thành hành động rửa tiền ngày thứ ba, nam tử trung niên uống hai chai rượu ở trong một khách sạn, lái xe chạy tới công ty, dọc đường phát sinh tai nạn giao thông, đâm vào một chiếc xe bus, xe bus không có gì trở ngại nhưng xe của nam tử trung niên hoàn toàn thay đổi hình dáng, mà chính hắn cũng chết ngay đương trường.

Vào buổi tối, đài truyền hình của huyện đưa tin tức:

- Trưa hôm nay trên đường Liễu Thanh trấn Hồng Liễu phát sinh tai nạn giao thông, một chiếc Audi A6 cùng một chiếc xe bus va chạm, chủ xe Audi A6 tử vong đương trường....theo công an giao thông trấn Hồng Liễu cho biết, chủ xe Audi say rượu lái xe...lái xe không uống rượu, uống rượu không lái xe, thỉnh thoảng đem khẩu hiệu này triệt để xem là “khẩu hiệu”...

- A.

Ngồi trên sofa trong phòng khách cầm remote xem tivi, Diệp Dương Thành lộ vẻ hài lòng, quay đầu nhìn Sở Minh Hiên nói:

- Làm được không sai.

Tuy rằng đã chết một người, nhưng ít ra Diệp Dương Thành mượn tay người này tám trăm ba ngàn vạn tiền mặt, nam tử họ Dương xem như chết có ý nghĩa, dù sao số tiền tám trăm không phải dùng hưởng thụ, khi còn sống làm việc ác, sau khi chết xem như cống hiến cho những người nghèo khổ của huyện Ôn Nhạc đi...

- Cảm ơn chủ nhân khách lễ.

Trên mặt Sở Minh Hiên hiện lên vẻ hồng hào, tiếng khen của Diệp Dương Thành chính là vinh dự tối cao với hắn, hắn khom người cung kính nói:

- Những điều này là lão bộc phải làm.

- Có công tất thưởng, có tội phải trừng.

Diệp Dương Thành đứng dậy, cười nhẹ lắc lắc đầu, sau đó tiện tay ném ra sáu viên linh châu cho Hình Tuấn Phi cùng Sở Minh Hiên:

- Nếu là công lao của các người, không cần khiêm tốn trước mặt ta.

- Dạ, chủ nhân!

Cả nhóm người Vương Minh Khi đều gật đầu cung kính đáp.

- Được.

Diệp Dương Thành hài lòng ân một tiếng, lúc này mới xoay người đi vào phòng ngủ, đã hơn tám giờ tối cũng tới thời điểm nghỉ ngơi.

...

Kể từ khi Dương Đằng Phi ám ảnh lên thân thể Trầm Vũ Phàm, chưa từng nghĩ tới sẽ có người xâm nhập vào nhà Trầm Vũ Phàm sau đó dùng con dao đặt trên cổ uy hiếp chính mình!

Nhưng trên thực tế chuyện này lại xảy ra.

- Ta không phải kẻ lạm sát người vô tội.

Cầm con dao là một nam tử hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt chữ điền, mày rậm mắt to, rất khó làm cho người ta liên tưởng hẳn là một hung đồ, nhưng sự thật chính là như thế.

Nam tử nhắc thêm một lần mình không phải kẻ tùy tiện giết người, lại nói:

- Chỉ cần người chịu ngoan ngoãn nghe lời, phối hợp ta, ta chẳng những không giết người, còn cho người một số tiền lớn làm thù lao, hiểu chưa?

- Hiểu được, hiểu được!

Dương Đằng Phi lộ ra bộ dáng vô cùng hoảng sợ, liên tục gật đầu.

Lúc này nam tử nhẹ nhàng hừ một tiếng, buông con dao, lại giống như đã nắm toàn cục trong tay, xoay người thích ý bưng chén trà chỉ vào Dương Đằng Phi nói:

- Đừng cố gắng phản kháng, ta muốn giết người chẳng khác gì giết một con kiến.

- Dạ, dạ...

Dương Đằng Phi nhanh chóng gật đầu, nhìn qua tựa hồ gặp phải kinh hách thật lớn, vô cùng sợ hãi nam tử kia.

Có lẽ nhìn thấy biểu hiện hoảng sợ của Dương Đằng Phi, thần thái nam tử càng thêm thoải mái, trực tiếp xoay người ngồi xuống sô pha, bắt chéo chân nói:

- Người là bí thư huyện Ôn Nhạc, là người đứng đầu nơi này, nên biết trên thế giới còn có một chút nhân loại khá đặc thù đi?

- Biết...biết...

Biểu hiện của Dương Đằng Phi cực giống một kẻ hèn nhát yếu đuối, chẳng qua nam tử kia không hề chú ý tới, lúc Dương Đằng Phi cúi đầu, trong đôi mắt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Ta cũng không gạt người, ta chính là loại người như vậy.

Nam tử cười lạnh nói, bàn tay vung lên, một đạo lưu quang màu xanh nhạt từ lòng bàn tay hắn bay ra, dung nhập vào thân thể Trầm Vũ Phàm, mà Dương Đằng Phi cũng thật phối hợp run rẩy thân hình.

- Người...người làm gì ta?

Trên mặt lộ vẻ hoảng sợ khó nói nên lời, Dương Đằng Phi có vẻ vô cùng luống cuống.

- Đây là năng lượng âm linh sẽ định ngày phát tác.

Nam tử nhếch môi đứng lên:

- Ta đã đem nó nhốt đánh vào tâm tạng của người, chỉ cần người chịu ngoan ngoãn nghe lời, chờ sau khi ta làm xong sự tình, ta sẽ giải quyết đạo năng lượng kia, nếu người phản kháng, mỗi đêm lúc hai giờ khuya khi âm lực tối thịnh, đạo năng lượng kia sẽ phát tác chạy khắp toàn thân của người, nếu không có người áp chế, ngũ tạng lục phủ của người sẽ bị nó dần dần ăn mòn...

- Không...đừng!

Dương Đằng Phi cực kỳ sợ hãi:

- Người muốn ta làm gì cũng được, đừng giết ta, đừng giết ta!

- Như vậy mới tốt.

Nam tử “nắm chắc thắng lợi trong tay”, cười nhẹ:

- Ta tới hỏi người, đoạn thời gian trước trong huyện Ôn Nhạc phát sinh mấy đại án, có tra được manh mối gì hữu dụng hay không? Tỷ như thân phận hung thủ? Thành thật trả lời, bằng không...hừ!

- Thân phận hung thủ?

Dương Đằng Phi cúi đầu, trên mặt hiện lên thần sắc quả thế, há mồm nói:

- Công tác điều tra vụ án đã chuyển giao cho tổ chuyên án...

- Con mẹ nó đừng nói chuyện vô nghĩa này với ta!

Nam tử phát tay, cả giận:

- Người cần trả lời ta là có hoặc là không có!

- Có...có...

Vẻ mặt Dương Đằng Phi bất lực gật đầu:

- Thật là có...

184. Chương 184: Đại Lừa Đảo Cùng Liên Hoàn Kế Của Âm Mưu Gia.

- Nói mau!

Trên mặt nam tử lộ vẻ hưng phấn, thúc giục nói:

- Hung thủ rốt cục là ai?

- Có vài đối tượng bị hoài nghi, nhưng trước mắt còn chưa được khẳng định minh xác.

Dương Đằng Phi vẻ mặt vô tội nhìn hắn, lúng túng nói:

- Hơn nữa vụ án này đã chuyển giao cho tổ chuyên án phụ trách, tôi căn bản không có quyền hỏi đến, chỉ biết trong tổ chuyên án đã có vài đối tượng hoài nghi, nhưng cụ thể là ai tôi không rõ ràng lắm.

- Kháo, đùa giỡn ta?

Tâm tình vừa hưng phấn của nam tử chợt ngã tới thấp nhất, trên mặt phút chốc dày đặc sát khí.

- Không, tôi nào dám đùa giỡn anh ah!

Dương Đằng Phi vội vàng nói:

- Mạng của tôi còn nằm trong tay anh đâu! Ý của tôi muốn nói hiện tại tôi còn không biết kẻ bị hoài nghi là ai, nhưng sáng sớm mai tôi có thể đi hỏi thăm một chút, kiểm tra một chút là được!

- ...

Ánh mắt như cá chết của nam tử nhìn chằm chằm Dương Đằng Phi, ước chừng hơn nửa phút sau mới lạnh lùng nói:

- Tối mai ta sẽ quay lại, nếu người không muốn chết, tốt nhất đừng giở trò với ta!

Dứt lời, tay phải hắn chấn động, chén trà sứ trong tay lập tức biến thành bột phấn, rơi lả tả xuống đất.

Nhìn thấy một màn như vậy, Dương Đằng Phi càng thêm “sợ hãi”, liên tục gật đầu nói:

- Yên tâm, yên tâm, tôi sẽ không giở trò gì...

- Như vậy tốt nhất, hừ!

Nam tử hừ lạnh một tiếng, nhảy thẳng ra cửa sổ, ở giữa không trung đột nhiên mọc ra một đôi cánh thịt, bá một tiếng liền bay vút đi, biến mất trong bầu trời đêm mờ mịt.

- Không ngờ cả Dục Yêu cũng tới.

Dương Đằng Phi đi tới bên cửa sổ mở rộng, nhìn theo phương hướng nam tử kia biến mất, trên mặt lộ ra nét cười lạnh thản nhiên:

- Nếu chủ nhân biết được sẽ thật cao hứng đi...

Dực Yêu, một trong những ngân bài sát thủ phân bộ Châu Á của tổ chức Dị Sát, sau khi dị biến sau lưng mọc ra đôi cánh, lực lượng lớn vô cùng, còn xen lẫn một năng lực dị hóa: thao tác năng lượng âm linh trong thiên địa, có thể tiêu hao sinh mệnh lực của mục tiêu trong vô hình, khiến mục tiêu cạn kiệt mà chết.

Là một trong những cao tăng của phân bộ Châu Á tổ chức Dị Sát, cấp bậc dị hóa của Dực Yêu đã đạt tới trình độ S cấp từ lâu, năng lượng âm linh của hắn vô cùng âm độc, trong nháy mắt có thể phá hủy năng lực miễn dịch của một người cùng gây ra đủ loại bệnh, khiến người tử vong trong thống khổ cực độ!

Chuyện Đường Thái Nguyên bị Diệp Dương Thành thu phục chính Dương Đằng Phi cũng biết, nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ tới tổ chức Dị Sát sau khi bị tổn thất Đường Thái Nguyên còn dám lập tức phái Dực Yêu đến, chẳng lẽ tổ chức Dị Sát không hề sợ hãi chút nào sao? Liên tiếp tổn thất đông đảo thành viên tại huyện Ôn Nhạc, trong lịch sử tổ chức Dị Sát cũng thật hiếm thấy!

Nhưng mặc kệ cao tăng tổ chức Dị Sát đối đãi việc này như thế nào, Dương Đằng Phi cũng biết một khi Diệp Dương Thành hay tin tức này, nhất định sẽ vô cùng cao hứng...

Hơn bảy giờ sáng hôm sau, Diệp Dương Thành nhận được điện thoại của Dương Đằng Phi, khi hắn nghe nói tổ chức Dị Sát lại phái một ngân bài sát thủ đến, trên mặt lộ ra ý cười tràn đầy, hỏi:

- Hiện tại hắn đang ở đâu?
- Nơi ở của hắn lão bộc cũng không biết.

Dương Đằng Phi cung kính nói:

- Nhưng tối hôm qua lão bộc đã ổn định hắn, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, khuya nay hắn sẽ quay lại tìm lão bộc, muốn từ chỗ lão bộc điều tra tin tức về chủ nhân.

- Ân?

Diệp Dương Thành cau mày:

- Thân phận của người bại lộ sao?
- Chủ nhân hiểu lầm, ý tứ của lão bộc là Dực Yêu nhìn trúng thân phận bí thư huyện ủy Trầm Vũ Phàm.

Dương Đằng Phi nhanh chóng hồi đáp:

- Cho nên muốn thông qua thân phận bí thư huyện ủy đến điều tra thân phận của ngài.
- Nói cách khác đêm nay hắn sẽ quay lại chỗ ở của người tìm người sao?

Hai mắt Diệp Dương Thành tỏa sáng, ngân bài sát thủ, thấp nhất cũng là dị nhân S cấp, nếu làm tốt đêm nay có năng lực lấy được 1000 điểm linh lực vào tay!

- Dạ, chủ nhân.

Dương Đằng Phi vội trả lời:

- Tối nay hắn có thể đến chỗ ở hiện tại của lão bộc.
- Vậy hãy để cho hắn tới nhưng không thể rời đi!

Diệp Dương Thành cười nhẹ một tiếng, xoay người đứng dậy, nói:

- Tối nay ta đi qua chỗ của người, chờ hắn đến thu thập hắn!
- Dạ, chủ nhân!

Dương Đằng Phi không có ý kiến với an bài của Diệp Dương Thành, liền gật đầu đáp ứng.

Đối với Dương Đằng Phi mà nói, Dực Yêu là ngân bài sát thủ tổ chức Dị Sát, hơn nữa còn là ác ôn giết người không chớp mắt, người như vậy lưu trên đời lâu một ngày sẽ có thêm người bị hắn sát hại.

Tính tình của Dực Yêu là người khó đoán nhất trong những ngân bài sát thủ của tổ chức Dị Sát, hắn giết người toàn dựa vào tâm tình, nếu tâm tình tốt một quyền oanh bạo đầu, nếu tâm tình xấu sẽ lợi dụng năng lượng âm linh đem người tra tấn chết đi sống lại, cuối cùng chết trong thống khổ.

Hơn nữa hấn giết người cũng không nhất định là mục tiêu ám sát của tổ chức Dị Sát, có thể đang đi trên đường lớn, xem người không vừa mắt thì lại vung tay đánh vào một đạo năng lượng âm linh...

Bởi vì tính đặc thù của năng lực Dực Yêu, ngoại trừ dị nhân còn có thể phát hiện chút ít chân khí lưu lại trên thân người chết, bất kỳ trang bị chữa bệnh nào cũng không nhìn ra được chỗ quỷ dị, cuối cùng chỉ có thể đưa ra phán đoán là chết bất đắc kỳ tử.

Cho nên khi Dương Đằng Phi còn sống, mặc dù chỉ là một đồng bài sát thủ của tổ chức Dị Sát, nhưng hấn cẩn thận vô cùng, chỉ sợ mình đắc tội Dực Yêu, cuối cùng bản thân phải chết như thế nào cũng không biết.

Tổ chức Dị Sát là một tổ chức cá lớn nuốt cá bé, Dực Yêu giết Dương Đằng Phi cũng không có ai vì một đồng bài sát thủ mà đi truy cứu một ngân bài sát thủ, cũng như Dương Đằng Phi giết chết mấy cao cấp sát thủ, không có người nào đi hỏi tội của hấn, đây chính là sự thật, làm người ta thật bất đắc dĩ, nhưng lại không thể không thừa nhận.

Triệu Dung Dung cùng Tiểu Thương Ưu Tử hầu hạ mặc xong quần áo, Diệp Dương Thành nhìn vào gương, bộ dáng như đang trầm tư suy nghĩ.

Đi ra phòng ngủ, Diệp Dương Thành gọi Sở Minh Hiên cùng Hình Tuấn Phi, nói:

- Tối hôm qua Dực Yêu đi tìm Dương Đằng Phi, muốn từ chỗ của hấn tìm hiểu tin tức của ta, hai người cảm thấy được đêm nay ta ra tay làm rụng hấn, hay là ngẫm lại biện pháp khác tiếp tục hấp dẫn thêm một ít thành viên tổ chức Dị Sát đi qua tìm cái chết?

- Việc này...

Nghe câu hỏi của Diệp Dương Thành, Sở Minh Hiên cùng Hình Tuấn Phi đưa mắt nhìn nhau, Sở Minh Hiên tiến lên một bước cúi người nói:

- Chủ nhân, Dực Yêu là một ngân bài sát thủ có tính tình quái dị nhất trong tổ chức Dị Sát, theo lão bộc biết hàng năm số người vô tội chết trong tay hấn không kém hơn ngàn người, nếu để hấn sống lâu thêm một ngày, sẽ có thêm nhiều người bị hại...

- Vậy ý của ngươi là, tối nay ta nên đi làm rụng hấn?

Diệp Dương Thành cau mày, một năm giết hơn ngàn người vô tội? Dực Yêu kia, con mẹ nó thật đáng chết!

- Hay là...hay là...

Hình Tuấn Phi suy tư chốc lát, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, bước tới trước nói:

- Chủ nhân, lưu hấn thêm vài ngày có ngại gì? Lão bộc có một liên hoàn kế, có thể làm cho tổ chức Dị Sát gia tăng thêm nhiều người đến huyện Ôn Nhạc, nếu chủ nhân có thể xử lý, liên hoàn kế của lão bộc có thể phát huy tác dụng thật lớn!

- Đừng thừa nước đục thả câu.

Diệp Dương Thành khoát tay nói:

- Nói thử xem, ngươi có liên hoàn kế thế nào?

- Mưu kế của lão bộc là như vậy...

Tuy khuôn mặt Hình Tuấn Phi thật đáng khinh, nhưng luận âm mưu thật không hổ thẹn danh hiệu thiên tài âm mưu gia:

- Chủ nhân làm như vậy...lại như vậy...

- Ân ân, sau đó thì sao?

Diệp Dương Thành nghe Hình Tuấn Phi an bài kế hoạch, đôi mắt tỏa sáng...

Hoàn thành xong việc an bài kế hoạch, Diệp Dương Thành lập tức gọi điện cho Dương Đằng Phi, dặn dò xong chậm rãi đặt di động xuống, trên mặt hiện lên ý cười nghiền ngẫm:

- Lần này, chúng ta chơi kích thích một chút...

...

Diệp Dương Thành mang theo Triệu Dung Dung cùng Tiểu Thương Ưu Tử rời khỏi nhà, lái xe đi thẳng đến cô nhi viện Quang Minh nằm ở phía bắc huyện thành Ôn Nhạc, đã tẩm trắng ba ngàn vạn đồng, hành động dương thiện mà Diệp Dương Thành ấp ủ đã lâu rốt cục đã oanh oanh liệt liệt kéo ra màn che.

Cô nhi viện Quang Minh được một nhà xí nghiệp tư nhân sáng lập hai mươi năm trước, tuy rằng chỉ là một cô nhi viện, nhưng đồng thời cũng đảm nhiệm quỹ từ thiện nhi đồng, suốt hai mươi năm thời gian, đã từng trợ giúp rất nhiều trẻ em nhà nghèo khó chữa bệnh, có danh vọng cực cao trong huyện Ôn Nhạc.

Nhưng xí nghiệp gia từng sáng lập cô nhi viện qua đời, con của vị xí nghiệp gia kia dần dần giảm bớt tài trợ cho cô nhi viện, thẳng đến hai năm trước hoàn toàn ngưng hẳn tài trợ, điều này làm cho cô nhi viện sa vào tình trạng khủng hoảng kinh tế.

Cô nhi viện Quang Minh dù sao cũng không phải quỹ từ thiện hợp pháp, tuy đã nhiều lần xin thành lập quỹ từ thiện nhi đồng huyện Ôn Nhạc, nhưng đều bị bác bỏ, một trong những nguyên nhân chính là vì cô nhi viện không đủ tư cách thành lập quỹ từ thiện.

Vài năm trôi qua, cô nhi viện chỉ sống nhờ vào một ít nhân sĩ nhân ái quyên góp ít tiền nhỏ bé mà miễn cưỡng duy trì, mấy năm trước Diệp Dương Thành từng biết về tình huống của cô nhi viện Quang Minh, thật không biết đã qua nhiều năm như vậy, cô nhi viện luôn tích đức hành thiện kia hiện tại đã biến thành bộ dáng thế nào?

Lái xe trên đường quốc lộ, Diệp Dương Thành rơi vào trầm tư...

185. Chương 185: Giá Trị Quan Hoàn Toàn Mới.

- Bang bang...

Cửa phòng làm việc bằng gỗ cũ kỹ chọt vang lên thanh âm, Lâm Đông Mai đang ngồi trong văn phòng cầm bút bi màu đỏ chấm bài cho nhi đồng trong viện theo bản năng ngẩng đầu nhìn ra, hơi nhướn mày, vẻ mặt nghi hoặc lên tiếng:

- Mời vào.

Chi nha...

Cửa phòng bị đẩy ra, thanh âm tiếng vang kéo kẹt chói tai, trong ánh mắt hồ nghi của Lâm Đông Mai, một thanh niên mặc áo sơ mi quần bò đi vào, chính là Diệp Dương Thành.

- Cậu là...

Vừa nhìn thấy Diệp Dương Thành, vẻ nghi hoặc trên mặt Lâm Đông Mai càng đậm, tuy đã gần năm mươi, nhưng dù sao đã làm viện trưởng cô nhi viện Quang Minh suốt hai mươi năm, từng gặp qua không ít người, phú hào bụng phệ vung tiền như rác, quan chức bụng phệ tay nắm quyền to, nhưng Lâm Đông Mai chưa từng nhìn thấy dáng vẻ vị khách nào như Diệp Dương Thành.

Thanh niên này chỉ khoảng hai mươi tuổi, nhưng trên người lại mang theo cỗ khí chất tường hòa như mùa xuân ấm áp, không biết vì sao Lâm Đông Mai thậm chí cảm thấy được trên người thanh niên kia có một cỗ khí thể thần nhiên uy nghiêm, cùng cảm giác tường hòa dung hợp, nhưng lại dị thường nho nhã.

- Lâm viện trưởng, chào ngài.

Nhìn ra vẻ mặt nghi hoặc của Lâm Đông Mai, trên mặt Diệp Dương Thành toát ra nụ cười ôn hòa, nói:

- Tôi tên là Diệp Dương Thành.

- Diệp Dương Thành?

Nghe được Diệp Dương Thành tự giới thiệu, Lâm Đông Mai thoáng ngẩn ra một lúc liền đứng lên, chần chờ nói:

- Không biết Diệp tiên sinh đến tìm tôi, là vì...

- Ha ha, Lâm viện trưởng, tôi ngẫu nhiên nghe nói cô nhi viện Quang Minh lâm vào khủng hoảng kinh tế, điều kiện cuộc sống của nhi đồng trong viện xuống dốc không phanh.

Sắc mặt Diệp Dương Thành nghiêm túc, thành khẩn nói:

- Tuy rằng tôi cũng không có bao nhiêu thực lực kinh tế, nhưng tôi cũng muốn làm chút chuyện cho bọn trẻ.

- Nga nha...

Lâm Đông Mai rốt cục phục hồi lại tinh thần, theo bản năng đẩy kính lão trên mũi, cười nói:

- Diệp tiên sinh thật đúng là người tốt ah!

Cảm xúc mơ hồ có chút kích động, điều này không trách được Lâm Đông Mai, trên thực tế từ mấy năm trước sau khi xí nghiệp kia hoàn toàn chấm dứt việc tài trợ cho cô nhi viện, cô nhi viện đã sa vào tình trạng khủng hoảng kinh tế, tuy rằng thường thường vẫn có nhân sĩ nhiệt tâm trong xã hội đến tặng ăn tặng uống, nhưng cũng không cách nào giải quyết khẩn cấp của cô nhi viện.

Cô nhi viện Quang Minh thu nhận hơn sáu trăm cô nhi, cứ chữa không dưới ba trăm nhi đồng có bệnh bẩm sinh, nhi đồng bị cha mẹ nhẫn tâm vứt bỏ đại đa số đều có bệnh từ lúc sinh ra, chỉ riêng nuôi sống nhiều nhi đồng như vậy mỗi tháng cần dùng một số tiền lớn, huống chi còn phải an bài trị liệu cho nhi đồng bệnh tật?

Ngày tháng chỉ chi tiêu mà không thu nhập đã kéo thật lâu, có vài nhi đồng rõ ràng có cơ hội chữa khỏi bệnh, nhưng bởi vì tài chính mà phải dừng trị liệu, trong đó có nhi đồng vì dừng trị liệu mà sau một tuần mang theo nỗi quuyền luyến khôn cùng rời khỏi nhân thế, còn lại vài nhi đồng bởi vì chậm cứu chữa mà biến thành trẻ em mù lòa, hoặc câm điếc...

Trơ mắt nhìn thấy một nhóm nhi đồng bởi vì ốm đau tra tấn hoặc chết hoặc tàn phế, trong lòng Lâm Đông Mai đau đớn như bị dao cắt, phi thường khó chịu.

Mặc dù không ôm hi vọng quá lớn với Diệp Dương Thành, nhưng vẫn có ý tưởng có thể cứu được một đứa trẻ là quá tốt rồi, Lâm Đông Mai vẫn biểu hiện nhiệt tình, mời Diệp Dương Thành vào phòng làm việc, ngồi xuống bộ sofa cũ kỹ, còn đứng dậy rót cho hắn chén trà.

- Không biết lần này Diệp tiên sinh đến đây là có tính toán...

Lâm Đông Mai có chút khẩn trương nhìn Diệp Dương Thành, chỉ sợ hắn há mồm nói một câu: nhi đồng trong nhà quần áo nhiều quá, nên đem vài bộ đến tặng bọn nhỏ, hoặc là mua một ít bánh mì hoa quả, đến thăm bọn nhỏ...

Cũng không phải nói Lâm Đông Mai bợ đỡ, bởi vì chút tiểu ân tiểu huệ như thế căn bản không trợ giúp gì được cho cô nhi viện lúc này, bà cảm kích lòng tốt của người thi ân, nhưng bà càng hi vọng được quuyền giúp tài chính...cô nhi viện Quang Minh đã sắp không còn chống đỡ nổi.

Một khi tài chính hoàn toàn cạn kiệt, hơn một trăm cô nhi còn lại trong viện sẽ do ai chiếu cố? Lại có ai có thể cam đoan cuộc sống ngày sau của bọn trẻ?

Hai mươi năm thời gian, đã có hơn trăm cô nhi trưởng thành, hoặc được người hảo tâm trợ giúp tiếp tục đi học đại học, có lẽ ra ngoài làm công, những cô nhi đã trưởng thành kia cứ cách một đoạn thời gian quay về viện hỗ trợ, nhưng dù sao khả năng vô cùng có hạn, như muối bỏ biển.

- Trước khi tôi đến nơi này, cũng không hiểu biết hiện trạng của cô nhi viện bây giờ.

Diệp Dương Thành thoáng trầm ngâm, nói:

- Tôi thật không biết trạng huống trước mắt của cô nhi viện, nếu như có thể, Lâm viện trưởng có thể giới thiệu một ít hiện trạng của cô nhi viện với tôi được không?

- Việc này...được rồi.

Lâm Đông Mai chần chờ gật đầu, trong lòng chậm rãi dâng lên tia hi vọng, thu thập xong chút tâm tình, nói:

- Trước mắt trong viện tổng cộng thu nhận một trăm ba mươi chín cô nhi, trong đó có một trăm lẻ bảy nhi đồng bị bệnh bẩm sinh cần được trị liệu gấp, hiện tại trong viện...tài chính chỉ còn chưa đầy bảy vạn.

Nói tới đây, trên mặt Lâm Đông Mai thật ngượng nghịu, dừng một chút mới nói:

- Tuy rằng trong viện không ngừng giảm bớt nhân viên chăm sóc cùng tiết kiệm, nhưng dựa theo tốc độ tiêu hao hiện tại, bảy vạn này chỉ chống đỡ được thêm hai tháng thời gian, một khi qua hai tháng còn không gom góp được tài chính thì...

Nước mắt chậm rãi tràn ra, Lâm Đông Mai bật khóc.

- Bảy vạn đồng chống đỡ hai tháng?

Đại khái hiểu biết hiện trạng của cô nhi viện hiện tại, Diệp Dương Thành có chút kinh ngạc nói:

- Ngày tháng như vậy mọi người làm sao trôi qua?

Một trăm ba mươi chín đứa bé, ăn uống khám bệnh vân vân, còn chi tiêu tiền lương cho nhân viên chăm sóc, cho dù có nhân sĩ nhân ái xã hội trợ giúp chút ít, chống đỡ hai tháng chỉ sợ thật khó khăn đi? Diệp Dương Thành không thể tưởng tượng, bọn nhỏ trong cô nhi viện làm sao sống nổi!

Thấy Lâm Đông Mai muốn nói lại thôi, cúi đầu yên lặng chảy nước mắt, trong lòng Diệp Dương Thành đã có quyết đoán, trầm ngâm chốc lát mở miệng nói:

- Như vậy đi, từ giờ trở đi, mỗi tháng tôi sẽ quyên giúp cho cô nhi viện một trăm năm mươi vạn, hôm nay đến vội vàng nên không mang theo nhiều tiền, trên xe của tôi chỉ có năm trăm vạn, mời cô theo tôi ra ngoài cầm vào đi.

- Cái...cái gì?

Lâm Đông Mai ngẩng phắt đầu lên, trên mặt lộ ra kinh ngạc nồng đậm, tiếp theo kinh ngạc biến thành vui mừng, hơi có chút lúng túng:

- Diệp tiên sinh, ngài...ngài đây là...

- Người sao, khi còn sống lại có năng lực, nên làm nhiều việc thiện.

Diệp Dương Thành bật cười lớn, nói:

- Huống hồ tiếp tục khổ cũng không nên khổ nhi đồng, tuy rằng sản nghiệp của tôi không dày, nhưng tôi cũng nguyện ý làm một chút việc cho bọn nhỏ theo khả năng, sau đó chúng ta sẽ ký một bản hợp đồng quyên giúp, không chỉ hiện tại cần quyên, sau này chỉ cần trong tay tôi có một đồng tiền, tôi cũng bài ra tám xu quyên giúp trong viện!

- Vậy...cảm ơn...thật sự là thật cảm ơn!

Lâm Đông Mai nói năng lộn xộn, Diệp Dương Thành đột nhiên đến thăm, gây cho bà một hi vọng mới, nếu Diệp Dương Thành thật sự giữ lời hứa mỗi tháng quyên ít nhất một trăm năm mươi vạn, như vậy cô nhi viện Quang Minh được cứu rồi, bọn nhỏ sẽ có hi vọng!

Nhìn Lâm Đông Mai tràn đầy nước mắt, trong lòng Diệp Dương Thành thở dài, trên thực tế hắn hứa hẹn mỗi tháng quyên một trăm năm mươi vạn chỉ là con số cơ sở, nếu tiếp theo tốc độ rửa tiền của hắn có thể nhanh hơn, hắn quyết sẽ đem một trăm năm mươi vạn mở rộng thành ba trăm vạn, năm trăm vạn thậm chí là một ngàn vạn!

Diệp Dương Thành không những muốn trợ giúp nhi đồng trong cô nhi viện, nếu như có thể hắn càng hi vọng thông qua cô nhi viện Quang Minh, tiến hành hành động dương thiện trong cả huyện Ôn Nhạc, phạm là thiếu niên hài đồng từ mười sáu tuổi trở xuống, cần đến hắn, hắn sẽ không chút nhủ mảy!

Hiện tại công đức huyền diệu đã biến thành tặng phẩm phụ, nhìn về mặt cảm kích của Lâm Đông Mai, Diệp Dương Thành chợt cảm nhận được thành tựu khi làm chuyện tốt, cùng cảm giác được người cảm kích, tuy rằng thật lạnh nhạt, nhưng thật thoải mái, cũng thật tự tại.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy được, chuyện mình làm đã có một tầng giá trị hoàn toàn mới.

- Mời.

Diệp Dương Thành cười nhẹ, dẫn Lâm Đông Mai rời khỏi văn phòng viện trưởng, đi tới chỗ đỗ xe của mình cách đó không xa.

Ở trong buồng hậu bị sau xe, đặt một chiếc túi du lịch cùng một va ly da nhỏ, chứa ba trăm năm mươi vạn cùng một trăm năm mươi vạn, không phải hắn không thói quen dùng chi phiếu, mà là số tiền này là tiền mặt, gửi ngân hàng thật phiền toái, cho nên hắn trực tiếp sử dụng.

Ba ngàn vạn mà ông chủ xí nghiệp họ Dương cấp cho hắn, cũng là số tiền ba ngàn vạn đêm đó Hình Tuấn Phi mang đi, chẳng qua chuyển một vòng quay lại trong tay hắn mà thôi, đi ngân hàng gửi vào hai ngàn hai trăm vạn, trong tay hắn còn lại tám trăm vạn tiền mặt.

Về phần tư sản của người kia, Diệp Dương Thành không đụng tới đồng nào, không phải không muốn động, mà là không thể, dựa theo cách nói của Hình Tuấn Phi, đã rửa tiền, nên có bộ dạng rửa tiền!

Đem túi du lịch cùng va ly nhỏ quay về phòng làm việc, sau khi mở ra nhìn thấy bên trong chong chóng chất tiền mặt, Lâm Đông Mai ghen ngào nói không nên lời.

Cho dù là xí nghiệp gia năm đó giúp đỡ cô nhi viện, cũng chưa từng một lần quyên giúp năm trăm vạn như bây giờ, mà hôm nay bà nhìn thấy được năm trăm vạn lạc quyên lần đầu tiên trong đời!

Bọn nhỏ được cứu rồi, cô nhi viện được cứu rồi!

Đứng giữa hai đồng tiền ghen ngào thật lâu sau, Lâm Đông Mai phác thông một tiếng quỳ trước mặt Diệp Dương Thành, nức nở nói:

- Cảm ơn...cảm ơn Diệp tiên sinh, tôi...tôi lạy tạ ngài!

- Đừng đừng đừng...

Diệp Dương Thành theo bản năng nhảy sang một bên, đang chuẩn bị nói chuyện khuyên bảo Lâm Đông Mai, cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa, từ bên ngoài truyền vào thanh âm êm ái của một cô gái trẻ:

- Mẹ Lâm, mẹ ở đâu?

186. Chương 186: Diệt Cả Nhà Người.

- Là Mạn Ny sao?

Nghe được thanh âm cô gái truyền vào, Lâm Đông Mai nâng tay lau nước mắt, nhìn Diệp Dương Thành nở nụ cười xin lỗi, đứng dậy đáp:

- Mẹ Lâm ở đây, con vào đi.

Chi nha...

Cửa phòng làm việc chậm rãi bị đẩy ra, ngoài cửa có một cô gái chừng hai mươi tuổi đang đứng, mái tóc dài đen nhánh buông xõa tới lưng, nàng mặc một chiếc váy bút chì màu cà phê, áo sơ mi màu cà phê không tay, nhìn vào cho người ta chỉ một ấn tượng: xinh đẹp!

Một cổ chân khỉ tràn ngập ánh mặt trời thanh xuân hoàn toàn bộc lộ trên người nàng, nàng rụt rè đứng ở cửa, đôi mắt to nhìn lên người Diệp Dương Thành, cô gái tên Mạn Ny có chút kinh ngạc:

- Mẹ Lâm, anh ấy là ai vậy?

- Mạn Ny, mẹ Lâm giới thiệu cho con một chút.

Năng lực khổng lồ chế cảm xúc của Lâm Đông Mai mạnh phi thường, lúc này đã mỉm cười, vẫy tay với Mạn Ny, bà quay đầu nói với Diệp Dương Thành:

- Nàng tên Lâm Mạn Ny, theo họ của tôi, nhớ rõ năm đó nàng bị người đưa tới trong viện là một đứa trẻ vừa trắng tròn, trên người có thật nhiều chấm đỏ, không nghĩ tới chỉ nháy mắt đã lớn như vậy rồi.

Thốt thức một phen, Lâm Đông Mai lại đưa mắt nhìn Lâm Mạn Ny, nói:

- Vị này chính là Diệp Dương Thành Diệp tiên sinh, cậu ấy vừa quyên giúp một khoản tiền cho viện chúng ta, con đi nói với Mạn Đông bọn họ, bọn nhỏ trong viện được cứu rồi, cho họ đều trở về đi.

- Nha.

Nghe được lời của Lâm Đông Mai, Lâm Mạn Ny cũng đã nhìn thấy hai rương tiền, theo bản năng kinh hô một tiếng, che miệng kêu lên:

- Nhiều tiền như vậy?

Sau thoáng kinh ngạc, Lâm Mạn Ny bỗng nhiên hướng chỗ Diệp Dương Thành khom người cúi chào thật sâu:

- Diệp tiên sinh, tôi đại biểu nhi đồng trong viện cảm ơn ngài vô tư trợ giúp, thật sự, thật cảm ơn ngài!

- Ha ha, đây đều là việc tôi phải làm.

Diệp Dương Thành phi thường trình tự hóa đáp lại một câu, lúc này mới nghiêng đầu nói với Lâm Đông Mai:

- Lâm viện trưởng, nếu không còn chuyện gì khác, tôi đi trước, nga, phải rồi, ngài lưu lại số di động của tôi đi, nếu như có chuyện gì cần tôi trợ giúp, cũng có thể tới tìm tôi.

- Được, được.

Lâm Đông Mai nhanh chóng gật đầu, nói:

- Tôi đi tìm giấy bút...

- Con dùng di động ghi nhớ đi.

Lâm Mạn Ny thoáng chần chờ, lấy ra một chiếc di động cũ kỹ đã dùng nhiều năm, nhìn Diệp Dương Thành nói:

- Phiên toái Diệp tiên sinh đọc số di động của ngài...

- 1363420...

Diệp Dương Thành mỉm cười đọc số di động của mình, cuối cùng bổ sung:

- Đúng rồi, sau này các vị gọi tôi là Dương Thành đi, gọi tôi Diệp tiên sinh nghe thật xa lạ quá.

- Ha ha, được được...

Lâm Đông Mai cùng Lâm Mạn Ny nhìn nhau cười, đều gật đầu đáp ứng.

Khi Diệp Dương Thành rời khỏi văn phòng lên xe, Lâm Đông Mai cùng Lâm Mạn Ny không hẹn cùng mở miệng nói:

- Diệp tiên sinh, ngài đi thông thả...

Nhìn xe của Diệp Dương Thành chậm rãi rời khỏi tầm mắt của mình, Lâm Đông Mai thở ra một hơi thật dài, nói:

- Diệp tiên sinh là người tốt ah...

- Phải nha.

Lâm Mạn Ny cũng ngơ ngác nhìn theo phương hướng Diệp Dương Thành rời đi, nỉ non nói:

- Nếu trên đời nhiều hơn những người tốt như Diệp tiên sinh, lúc trước tiểu Ngoan đã không cần phải chết...ô...mẹ Lâm, con nhớ tiểu Ngoan...

Nước mắt không thể ức chế lẫn xuống, Lâm Mạn Ny nhớ tới một cô bé bởi vì ốm đau tra tấn lại không có tiền trị liệu, cuối cùng trong tuyệt vọng giãy dụa bất lực qua đời một năm trước, nhào vào trong lòng Lâm Đông Mai lớn tiếng nức nở, nghẹn ngào lên...

Đôi mắt Lâm Đông Mai cũng ướt ướt, vỗ nhẹ sau lưng nàng, thở dài:

- Tiểu Ngoan ở trên trời sẽ thật vui vẻ, con bé...cũng không hi vọng chúng ta thương tâm vì nàng đi...

- Hai vạn công đức huyền diệu.

Trên đường lái xe quay về tiểu khu, Diệp Dương Thành như có suy nghĩ gì:

- Năm trăm vạn tiền mặt chiếm được hai vạn công đức huyền diệu, tỉ lệ bất đồng với lần rồi, nói cách khác, việc thiện không nhất định dựa theo số tiền quyên nhiều hay ít mà quyết định số lượng công đức huyền diệu nhiều ít, mà là xem ở phương thức sử dụng cùng đối tượng trợ giúp, thậm chí là diện tích hành thiện bao trùm bao xa, cũng chính là nhân số nhận được ân huệ nhiều ít...

Đối với phương thức hành thiện thu được công đức huyền diệu, Diệp Dương Thành hiểu biết càng sâu hơn, nhưng năm trăm vạn lấy được hai vạn công đức huyền diệu, cũng làm cho hắn có cảm giác ngoài ý muốn.

Lần trước gần ba ngàn đồng lấy được 29 công đức huyền diệu, chênh lệch không khỏi có chút quá lớn.

- Hay là...theo việc vận dụng số tiền, đến người cần được trợ giúp, sẽ gia tăng thêm công đức huyền diệu?

Trong đầu Diệp Dương Thành chợt lóe linh quang, càng cân nhắc càng cảm thấy việc này có thể...

Ngô Húc Đông, cũng chính là ngân bài sát thủ Dục Yêu của phân bộ Châu Á tổ chức Dị Sát, mà tên của hắn là Ngô Húc Đông, Dục Yêu lại là danh hiệu của hắn trong tổ chức.

Tính tình của hắn thật cổ quái, thậm chí không có ai suy đoán được ý tưởng chân thật trong nội tâm của hắn, đồng thời hắn rất có dã tâm, hoặc là nói dã tâm sinh ra trong sợ hãi.

Kể từ khi biết được mỗi năm mười năm một lần sẽ bị tiêu diệt, Ngô Húc Đông đã đưa mắt gắt gao chăm chăm vào kim bài của những kim bài sát thủ khác, không có giây phút nào không ảo tưởng lên có một ngày có thể thu được kim bài, tiến vào trong tổng bộ tổ chức Dị Sát nhận được che chở, có thể tránh thoát tai họa bị gạt bỏ, ung dung trải qua cả đời này.

Cho nên tuy rằng lần này hắn đến huyện Ôn Nhạc một nửa là vì bị kim bài sát thủ của phân bộ Châu Á dùng vũ lực hiếp bức, cũng có một nửa bởi vì hắn thấy được hi vọng sẽ lấy được kim bài, cho nên hắn mới nhanh chóng từ Philippines chạy tới Khánh Châu thị...

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đã vào đêm, Ngô Húc Đông chậm rãi đứng dậy, trên mặt toát ra ý cười cổ quái khiến người khó thể nắm lấy.

Hắn đi tới cạnh cửa sổ trong phòng khách sạn, đưa tay đẩy cửa, thậm chí không hề quan sát cảnh vật chung quanh, Ngô Húc Đông thả người nhảy ra khỏi cửa sổ.

Đôi cánh thịt hoàn toàn duỗi ra đạt tới ba thước từ sau lưng giãn rộng, mang theo hắn bay về hướng trung tâm huyện Ôn Nhạc...

Dương Đằng Phi lặng lẽ ngồi trên sofa trong phòng khách trong nhà, vợ con Trầm Vũ Phàm đã về nhà bên ngoài, trong vòng vài ngày sẽ không về huyện thành, trước mặt Dương Đằng Phi đặt một xấp văn kiện, bên trong là tài liệu của “đối tượng bị hiềm nghi phạm tội” mà hôm nay hắn “vắt óc tìm kiếm”, dùng đủ “mọi cách trắc trở” lấy tới.

Đã tới 8h30 tối, chỉ nghe một thanh âm vang lên, cửa sổ vốn đã khóa chặt tự mở ra, một đạo hắc ảnh nhảy vào, vũng vàng đứng trên sàn nhà, Ngô Húc Đông đã đến.

- Điều tra đến đâu rồi?

Ngô Húc Đông trực tiếp xem thường Dương Đăng Phi, thần sắc trên mặt bình tĩnh, bình tĩnh làm người có chút sợ hãi.

Hắn đi tới ngồi xuống đối diện Dương Đăng Phi, chân bắt chéo, nhướn mày:

- Ai bảo người ngồi?

- ...

Dương Đăng Phi biến sắc, sợ hãi đứng lên, bộ dáng phục tùng:

- Ngài...ngài đã tới...

- Đang hỏi người đâu, điếc sao?

Ngô Húc Đông híp mắt:

- Cho người điều tra thế nào?

- Tra được, tra được.

Dương Đăng Phi sợ hãi gật gật đầu, chỉ vào phần văn kiện trên bàn lúng túng nói:

- Ở đây, ở trong này.

- Hừ.

Ngô Húc Đông nhẹ nhàng hừ một tiếng, đưa tay phải cầm lên túi văn kiện, rút hai tờ giấy A4 hơi mỏng, cũng chính là tài liệu mà Dương Đăng Phi điều tra đến.

Nhìn hai tấm ảnh chụp trên giấy, Ngô Húc Đông vô cùng bất mãn:

- Vì sao chỉ có hai người?

- Việc này...

Dương Đăng Phi nhanh chóng hồi đáp:

- Bên tổ chuyên án đã giảm bớt đối tượng bị hoài nghi, hai người kia là người có khả năng nhất, sáng sớm mai tổ chuyên án sẽ phái người đi qua bắt giữ...

- Vậy sao?

Ánh mắt lăm liết đầy sát khí của Ngô Húc Đông nhìn thẳng vào Dương Đăng Phi.

Dương Đăng Phi nhanh chóng cúi đầu, bộ dáng phi thường hoảng sợ:

- Phải, tôi cam đoan đây là thật...

- ...

Ngô Húc Đông lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Đăng Phi, ước chừng hơn một phút sau hắn mới khẽ hừ một tiếng, đứng dậy rời đi:

- Hừ, nếu không thật sự, ta sẽ diệt cả nhà ngươi!

Sưu một tiếng, Ngô Húc Đông biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Mãi đến lúc này Dương Đăng Phi mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua phương hướng Ngô Húc Đông rời đi, khóe môi hiện lên độ cong, đồng dạng nhẹ nhàng hừ một tiếng, bộ dáng vô cùng khinh thường.

Bước nhanh về chỗ bàn trà, hắn cầm di động gọi cho Diệp Dương Thành, sau khi kết nối liền cung kính cúi người:

- Chủ nhân, Dực Yêu đã mắc câu rồi, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hiện tại đang đi về hướng nhà con mồi.

- Ha ha, không sai.

Đang ngồi chuẩn bị thưởng thức bữa tối của Triệu Dung Dung cùng Ưu Tử dọn lên, Diệp Dương Thành cười nhẹ một tiếng, nói:

- Tiếp theo cũng không còn chuyện của người, trở về làm bí thư huyện ủy của mình đi.

- Dạ, chủ nhân.

Dương Đăng Phi cung kính đáp, theo sau cúp điện thoại.

Đặt di động lên bàn, trên mặt Diệp Dương Thành toát ra ý cười nghiền ngẫm, nói:

- Chuẩn bị một chút, theo ta cùng đi xem một vở kịch hay!

- Dạ, chủ nhân.

Triệu Dung Dung cùng Ưu Tử cung kính đáp, cùng nhau đứng lên.

Khóe mắt mang cười liếc nhìn hai nàng, Diệp Dương Thành vươn tay phải vỗ tay:

- Lão đại, lại đây!

Lão đại ruồi trâu nhanh chóng bay tới trên tay hắn, nhìn ruồi trâu ngũ thải ban lan, Diệp Dương Thành chậm rãi khép đôi mắt.

Hơn một phút sau, ruồi trâu lão đại dẫn đầu, Triệu Dung Dung cùng Tiểu Thương Ưu Tử theo sát phía sau, ba người bay nhanh về hướng tây huyện thành...

187. Chương 187: Kế Nghi Binh Trong Liên Hoàn Kế.

Phía tây huyện Ôn Nhạc, là một mảnh đất duy nhất trong huyện thành huyện Ôn Nhạc được xem là “khu dân nghèo”, những địa phương khác tắc đất tắc vàng, nhưng đất bên phía tây này lại không đáng tiền, hoặc là nói do nhiều nơi can thiệp, cho dù có tiền cũng không mua được bao nhiêu đất để phát triển.

Bởi vì dân cư tại tây giao phức tạp, là nơi đóng quân của đông đảo người làm công cùng một ít đội ngũ côn đồ từ bên ngoài tụ tập, chỉ cần động một chút là liên lụy toàn thể, hơn nữa một khi động tây giao, như vậy có nhiều người làm công từ bên ngoài đến làm sao an bài?

Phải biết rằng trong huyện thành, cho dù là nhà nằm vùng ngoại thành tiền thuê một tháng cũng hai ba ngàn đồng, cho dù là ba phòng một phòng khách, ba người cùng hợp thuê cũng phải chi trả gần ngàn đồng mỗi người, căn bản là không thực tế.

Cho nên do đủ loại nguyên nhân ảnh hưởng, địa phương sinh hoạt của người làm công đến từ bên ngoài, so sánh với phần hoa trong thành hoàn cảnh tây giao chỉ có thể dùng ba chữ đến hình dung: bẩn, loạn, kém.

Tây giao long xà hỗn tạp, đồng thời cũng là địa phương án kiện liên tục phát sinh, nhưng bởi vì tính lưu động của dân cư quá lớn, quản lý vô cùng khó khăn, vụ án phát sinh tại tây giao chưa từng thành công phá án.

Bản thân tây giao chính là “khu dân nghèo”, mà bên cạnh tây giao càng là khu dân nghèo trong dân nghèo, nước đen bốn phía, mùi hôi ngút trời, ngày thường không có ai chọn lựa nơi này để hoạt động, nhưng đêm nay thì khác, ở bên cạnh tây giao, bên cạnh hồ phân ngoài trời có một tòa nhà xi măng đèn đuốc sáng trưng.

Ở tầng thấp nhất của tòa nhà, cạnh bàn bát tiên cũ kỹ, có hai tiểu lưu manh chừng hơn hai mươi tuổi, tóc nhuộm đủ màu đang ngồi xem thường hồ phân tanh tươi bên cạnh, xem thường ruồi muỗi đầy trời, đồng dạng xem thường con chuột cùng con gián bò loạn khắp nơi.

Hai người ngồi cạnh bàn bát tiên, bên cạnh có hai thùng bia, giữa bàn còn bày chút điểm tâm nhắm rượu.

- Hai chúng ta, lục lục a...

Thanh âm hai người vung quyền đứng thật xa đều có thể nghe được, bộ dáng tựa hồ thật phấn khởi:

- Ha ha, mày lại thua rồi, uống, uống nhanh lên!

- Mẹ nó, tao cũng không tin đêm nay lão tử luôn thua...ừm ực ừm ực...lại đến!

- Tứ cá tứ ah...

Không khí náo nhiệt, hai tiểu lưu manh càng uống càng hứng khởi, đứng lên hoa tay múa chân vui sướng.

Ngay lúc hai người thủ tiêu gần một thùng bia, cửa gỗ tàn cũ của ngôi nhà bỗng nhiên bị người đẩy ra, chỉ nghe phịch một tiếng, cửa gỗ nặng nề ngã xuống đất, bụi mù bay đầy trời...

Tìm mãi gần một giờ, Ngô Húc Đông rốt cục tìm được nơi này, mà hai tiểu lưu manh đang uống bia chính là mục tiêu lần này của hắn.

Lặng lặng đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn hai lưu manh đã dừng động tác, sát khí trên mặt Ngô Húc Đông tràn ngập:

- Rốt cục đã bị ta tìm được rồi...

Trên thân hai tiểu lưu manh tản ra năng lượng nồng đậm, vừa thấy được hai người kia, Ngô Húc Đông cơ hồ nhận định hai tiểu lưu manh tuyệt đối là thành viên của đám dị nhân đang làm loạn trong huyện Ôn Nhạc!

- Người...

Nhìn thấy Ngô Húc Đông đá cửa mà vào, sắc mặt một tiểu lưu manh lạnh lùng vươn tay chỉ vào Ngô Húc Đông đang định mở miệng quát mắng, thì tiểu lưu manh còn lại sắc mặt đại biến kêu lên:

- Người của tổ chức Dị Sát!

- Nguyên lai các người biết về tổ chức Dị Sát.

Năng lượng chân khí tản mát trên thân hai tiểu lưu manh đã nói cho Ngô Húc Đông, hai người này chỉ là dị nhân B cấp bắt nhập lưu mà thôi, đối với S cấp như hắn mà nói, căn bản không có gì quan trọng.

Nghe được tiểu lưu manh gọi tên tổ chức, trên mặt Ngô Húc Đông cười lạnh:

- Các người đã biết còn dám hạ tử thủ với thành viên tổ chức Dị Sát? Quả thật là chán sống!

- Hừ, đừng ở đây thổi với chúng ta...hay khoác lác!

Tiểu lưu manh đầu tiên ợ một hơi rượu, bộ dáng xú thí trời đất bao la lão tử lớn nhất, lỗ mũi hướng lên trời nói:

- Đại ca...đại tỷ của chúng ta...đều là S...S cấp, nếu biết điều thì rút...rút nhanh lên!

- Nga? Phải không?

Hai mắt Ngô Húc Đông tỏa sáng, khóe môi hiện lên ý cười lạnh lùng:

- Ta chỉ cần một người còn sống, hai người các người ai muốn chết?

- Chết con mẹ người!

Tiểu lưu manh gọi tên tổ chức Dị Sát giận tím mặt, chấn động thân hình, chân khí dị nhân dày đặc khuếch tán...

- Muốn chết!

Ngô Húc Đông biến sắc, trong phút chốc sát khí tràn đầy!

Một khắc này tiểu lưu manh không tiếc trả giá tản mát ra chân khí dị nhân của mình, ngoại trừ cầu viện còn có thể làm gì? Tuy Ngô Húc Đông cuồng vọng, nhưng không có nghĩa là kẻ ngu, hai dị nhân S cấp liên thủ, hắn căn bản không chút chỗ tốt!

Sau tiếng hét lớn, thân hình Ngô Húc Đông nhảy lên cao hung tợn đánh về hướng hai tiểu lưu manh.

Hai tiểu lưu manh cũng không ngu ngốc, vừa thấy hấn đánh tới, quay đầu bỏ chạy...

- Hồn dân!

Bỏ nhào đánh hụt, Ngô Húc Đông tức giận thân hình như mũi tên lao ra ngoài, đuổi theo hai tiểu lưu manh kia!

Hai trốn một truy, truy truy trốn trốn, rất nhanh đã rời khỏi khu vực cạnh tây giao, một đầu đâm vào rừng cây nhỏ ngoại thành, hai tiểu lưu manh một thở hồng hộc, Ngô Húc Đông truy theo phía sau nổi trận lôi đình:

- Hai tên hồn dân, ta giết các ngươi!

Hấn nâng tay đánh ra hai đạo năng lượng âm linh, hai tiểu lưu manh lại giống như có đôi mắt sau lưng, thật khó khăn tránh thoát năng lượng công kích của Ngô Húc Đông.

Ngay khi Ngô Húc Đông nâng tay chuẩn bị tiếp tục công kích, lại nghe được hai tiểu lưu manh vui mừng kêu lên:

- Đại ca, đại tỷ!

Hai cỗ chân khí bàng bạc bao trùm về hướng Ngô Húc Đông...

Ai ngờ Ngô Húc Đông bị chân khí bao phủ, chẳng những không lộ vẻ hoảng sợ, ngược lại thoáng ngậy ra liền phá lên cười:

- Buồn cười a buồn cười! Vô tri a vô tri! Bất quá chỉ là một dị nhân mới thăng lên S cấp cùng một dị nhân AA cấp, cũng dám cuồng vọng xưng tôn ở huyện Ôn Nhạc! Ta...

Tiếng cười của hấn chợt ngừng phất lại, sắc mặt biến thành có chút âm tình bất định.

Nếu chỉ là một dị nhân mới thăng S cấp cùng một dị nhân AA cấp, hấn hoàn toàn nắm chắc tiêu diệt hai người đương trường, dù sao hấn là dị nhân S cấp lâu đời, hai người kia không thể so sánh.

Nhưng nếu như là một dị nhân S cấp, một dị nhân AA cấp cùng năm sáu A cấp, dù lá gan hấn có lớn cũng không dám tùy tiện ra tay...hấn còn chưa lợi hại tới mức xem thường chiến thuật biến người.

Tiếng cười to dần dần chuyển thành ngưng trọng, ngay lúc thần sắc Ngô Húc Đông biến thành chần chờ, thanh âm một nữ nhân thản nhiên vang lên:

- Chúng ta không muốn thành kẻ địch của tổ chức Dị Sát, hôm nay không giết ngươi, cút!

- Ngươi...

Ngô Húc Đông biến sắc, đang định mở miệng nói gì đó, lại nghe thanh âm của một nam tử vang lên:

- Huyện Ôn Nhạc là địa bàn của chúng ta, quyết không cho phép tổ chức Dị Sát nhúng tay vào, lại có lần tiếp theo, giết không tha!

- Giết không tha!

Bảy tám người đồng thanh hô to giết không tha, đem Ngô Húc Đông trấn trụ.

Trong lúc nhất thời hấn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, hít sâu một hơi, không nói thêm gì nữa, thả người nhảy lên triển khai đôi cánh bay mất...

Thẳng đến lúc này, “dị nhân huyện Ôn Nhạc” từ sau thân cây hiện hình, chính là Đường Thái Nguyên, Trương Ngọc Thiển, Vương Minh Khi bọn họ...

Lâm thị cấp bậc cao nhất trong đám người, trên mặt Vương Minh Khi thoáng hiện ý cười mơ hồ, nhìn thoáng qua phương hướng mà Ngô Húc Đông rời đi, sau đó nhìn hai tiểu lưu manh nói:

- Chấn Cương, Lâm Lập, hai người biểu diễn thật không tệ ah...

- Đa tạ linh thị đại nhân khích lệ!

Ngô Chấn Cương cùng Tống Lâm Lập khom người cúi đầu, lễ độ cung kính khiêm tốn nói.

Hai người vừa dứt lời, Triệu Dung Dung giáng xuống, nhìn lướt qua mọi người mở miệng nói:

- Chủ nhân có lệnh, ngoại trừ Ngô Chấn Cương cùng Tống Lâm Lập, những người còn lại về nhà trước!

- Dạ, linh sứ đại nhân!

Nhóm người Đường Thái Nguyên cúi đầu đáp, Triệu Dung Dung gật gật đầu, nói:

- Đi thôi, chủ nhân ở trên cũng nhìn thấy đâu.

Lời này nói ra làm Diệp Dương Thành buồn bực, nói thế nào giống như hấn đang ở “cõi trên” đây?

Mấy phút sau, trong phòng khách nhà thuê...

- Chủ nhân.

Hình Tuấn Phi bước lên nói:

- Kế nghị binh đầu tiên đã hoàn thành xong, sau khi Dục Yêu trở về sẽ cho rằng chúng ta chỉ có bao nhiêu đó thực lực, rất nhanh sẽ gọi thêm nhân công chạy tới bao vây tiêu trừ chúng ta.

- Nga? Đại khái sẽ có bao nhiêu người?

Diệp Dương Thành có chút hăng hái hỏi.

- Đêm nay chúng ta biểu hiện thực lực vừa phải, không quá mạnh mẽ cũng không quá yếu, vừa lúc trấn áp nhuệ khí của Dục Yêu, nếu tranh đấu chưa chắc sẽ thắng.

Hình Tuấn Phi thoáng trầm ngâm rồi nói ra:

- Cho nên lão bộc cho rằng, Dục Yêu sẽ vì ôm đồm công lao, tuyệt không phao tin khắp nơi, mà sẽ bí mật điều khiển một ít dị nhân A cấp đi vào huyện Ôn Nhạc, dù sao đêm nay chúng ta dựa vào nhân số, chỉ cần đánh vỡ chiến thuật biến người của chúng ta, hấn cũng không cần phải sợ hãi.

- Vì sao không biểu hiện cường thịnh hơn một chút?

Diệp Dương Thành có chút bất mãn nói:

- Hiện tại các ngươi cũng đã có thực lực ngoài S cấp đi? Chính ra hai dị nhân S cấp, cho hấn điều thêm người đi tới chẳng phải tốt hơn sao? Cần gì phải tốn sức như vậy!

- Ha ha...

Hình Tuấn Phi cùng Sở Minh Hiên nhìn nhau, Sở Minh Hiên tiến lên một bước nói:

- Chủ nhân, nếu đêm nay chúng ta lộ ra hai S cấp, dưới tình huống hoàn toàn trấn áp mà lại buông tha cho Dục Yêu, hấn không phải kẻ ngu xuẩn, sẽ phát hiện có vấn đề, chẳng những sẽ không gọi thêm người mà còn trốn chạy.

- Ân...khụ...

Diệp Dương Thành giật mình, ho khan một tiếng che giấu xấu hổ, nói:

- Thời gian không còn sớm, nên nghỉ ngơi...

188. Chương 188: Đoạt Vợ Con Người Khác.

Hơn chín giờ sáng hôm sau, ngay lúc Diệp Dương Thành ngồi ăn bữa sáng, trong đầu chợt nêu lên một đoạn văn tự:

- Tích đức hành thiện, công đức huyền diệu +100, mời người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách không ngừng cố gắng, chữ thiện làm đầu, làm nhiều việc thiện, tẩy trừ khó khăn nhân gian, cứu vớt muôn dân cực khổ!

- Tích đức hành thiện?

Diệp Dương Thành thoáng sững sờ, lập tức liền phản ứng, buông đũa xuống cầm di động, tìm dãy số của Lâm Mạn Ny lưu lại, bấm nút...

- Diệp tiên sinh?

Bên kia truyền ra thanh âm ngọt ngào của Lâm Mạn Ny, mang theo vẻ vui mừng lẫn cảm kích:

- Sao ngài gọi điện cho tôi vậy? Có chuyện gì sao?

- À, tôi muốn hỏi thăm một chút, bọn nhỏ trong viện có khá hơn chút nào không?

Diệp Dương Thành không thể trực tiếp mở miệng hỏi, chỉ đành nói quanh co, cười cười:

- Đêm qua ngủ không ngon giấc, cứ mãi nghĩ tới nhi đồng trong viện, lòng cứ lo lắng nên gọi điện hỏi thăm.

Trên thực tế đêm qua hắn còn ngủ ngon hơn ai hết, hơn nữa tiếng ngáy rung trời.

- Hiện tại tôi đang cùng mẹ Lâm ở bệnh viện huyện đâu.

Lâm Mạn Ny nói:

- Sáng nay mang theo mười một nhi đồng cần mổ gấp đến nơi này trị liệu...nga, từ từ!

Thanh âm nhảy nhót chợt dừng phắt lại, đầu bên kia điện thoại truyền ra tiếng ồn ào, hơn một phút sau Lâm Mạn Ny mới lên tiếng:

- Diệp tiên sinh, cảm ơn ngài, vừa rồi có một nhi đồng bị bệnh tim bẩm sinh mới đẩy ra khỏi phòng giải phẫu, phẫu thuật thành công, trời ạ, thật tốt quá! Sau này đứa bé có thể sống khỏe mạnh như nhi đồng bình thường...Diệp tiên sinh, ngài thật là một người tốt!

Lâm Mạn Ny kích động nói năng có chút lộn xộn, Diệp Dương Thành theo bản năng sờ sờ chóp mũi, xem ra 100 công đức huyền diệu vừa rồi đến từ đứa bé bị bệnh tim bẩm sinh kia.

Xác nhận suy đoán trong lòng mình xong, Diệp Dương Thành cũng cảm thấy cao hứng, cười cười nói:

- Cô đi chiếu cố nhi đồng trước đi, qua vài ngày tôi mang chút lễ vật đến viện thăm bọn nhỏ.

- Được, Diệp tiên sinh!

Đoán chừng là Lâm Mạn Ny có việc đợi nàng, sau khi đáp lời liền cúp điện thoại đi bận rộn.

Mà Diệp Dương Thành chậm rãi đặt di động xuống, khoe môi nở nụ cười, đây đúng là phần thưởng ngoài định mức khi làm chuyện tốt ah...

Diệp Dương Thành khẳng định còn phải tiếp tục đến cô nhi viện Quang Minh, lời hứa mỗi tháng quyên giúp một trăm năm mươi vạn, không đơn giản vì bọn trẻ trong cô nhi viện, còn vì một ít thiếu niên nhi đồng trong huyện cần cứu trợ gấp, cô nhi viện Quang Minh là nơi mà hắn hi vọng thành lập quỹ từ thiện nhi đồng, vừa triển khai hành thiện đồng thời có thể mang đến chỗ tốt thật sự cho hắn.

Đây là cục diện đôi bên cùng có lợi.

- Nhưng mà...cũng nên tìm chính sự mà làm.

Diệp Dương Thành ăn nửa quả trứng luộc, thỏa mãn vuốt vuốt bụng, như có suy nghĩ gì đứng dậy, chấp tay sau lưng:

- Nhưng mà nên làm gì đây?

Đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ánh nắng sáng rõ bên ngoài, hắn có chút mờ mịt, tài chính có thể quang minh chính đại sử dụng còn hơn hai ngàn bảy trăm vạn, vừa nghe thật không ít, nhưng hắn còn cần dùng nó bảo đảm hành động từ thiện bên cô nhi viện Quang Minh thuận lợi triển khai, ít nhất phải lưu lại một ngàn vạn chuẩn bị sẵn sàng.

Nói cách khác muốn làm chút chính sự, hần chỉ có thể vận dụng một ngàn bảy trăm vạn.

Miệng ăn núi lở không phải phong cách xưa nay của Diệp Dương Thành, trước kia cùng hiện tại đều như thế, sau này cũng là như thế.

Nhưng nói đi nói lại, hần chỉ là một học sinh tốt nghiệp trung học, chạy nghiệp vụ hai năm, ngoài ra đều không hiểu, cầm một ngàn bảy trăm vạn tiền vốn, nhưng có thể làm được gì?

Một người đứng trầm tư bên cửa sổ thật lâu cũng không nghĩ ra, dù sao những gì hần tiếp xúc quá hẹp, rất nhiều chuyện không hiểu, lắc lắc đầu, hần quay người lại hô:

- Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, hai người qua đây một chút!

- Chủ nhân!

Nghe tiếng gọi của Diệp Dương Thành, hai người vui vẻ bay tới trước mặt hần, cùng lễ độ cung kính hành lễ.

- Ân.

Diệp Dương Thành khẽ gật đầu, sau đó nhu nhu huyết thái dương, ôm thái độ ngựa chết chữa ngựa sống, hỏi:

- Một ngàn bảy trăm vạn tài chính, thời bây giờ có thể làm gì kiếm ra tiền?

- Nghề kiếm ra tiền?

Sở Minh Hiên cùng Hình Tuấn Phi liếc nhau, không hẹn cùng lộ vẻ ngượng nghịu, Sở Minh Hiên am hiểu dẫn dụ tâm linh, từng làm chủ tịch tập đoàn nhưng cũng không phải dựa vào bản lĩnh thật sự tạo dựng sự nghiệp. Mà Hình Tuấn Phi tuy tránh thoát sự vây bắt của mười mấy dị nhân cao cấp, được xưng thiên tài âm mưu gia, nhưng nói tới buôn bán đúng là dốt đặc cán mai.

Hai người bị câu hỏi của Diệp Dương Thành gây khó, ước chừng trầm mặc hồi lâu, Diệp Dương Thành có chút mất kiên nhẫn, chợt nghe Hình Tuấn Phi hỏi:

- Không biết chủ nhân muốn nói nghề kiếm tiền là...

- Nếu ta biết còn hỏi các người?

Về mặt Diệp Dương Thành buồn bực nhìn hai người nói:

- Chỉ cần là hành nghiệp chính đáng, có năng lực kiếm tiền, làm gì cũng được.

- Có thể kiếm tiền làm gì cũng được?

Nghe được lời này của Diệp Dương Thành, Sở Minh Hiên lập tức nở nụ cười:

- Chủ nhân, lão bộc biết.

- Người?

Về mặt Diệp Dương Thành nghi ngờ, cảnh giác nói:

- Ta nói chính là nghề nghiệp chính đáng kiếm tiền, mà không phải đi lừa gạt gia sản, đoạt vợ con người ta.

- Khụ khụ!

Sở Minh Hiên có chút xấu hổ ho khan hai tiếng, nói:

- Lão bộc hiểu được ý của ngài, cũng không dám để cho ngài đi làm chuyện trộm đạo, ý tứ của lão bộc, sao chủ nhân không thử xem một chút hành nghiệp chế tạo gia công đây?

- Chế tạo gia công?

Diệp Dương Thành khó hiểu hỏi:

- Gia công cái gì, chế tạo cái gì? Ta đều không hiểu!

- Không không không, ý tứ của lão bộc là...

Sở Minh Hiên châm chước nói:

- Chủ nhân có thể dùng một ngàn bảy trăm vạn tài chính mua lại một nhà xưởng sản xuất chế tạo gia công...

- Ta không hiểu gì cả, mua nhà máy làm sao khởi công?

Diệp Dương Thành lo lắng.

Nhưng Sở Minh Hiên đã có suy tính, nghe hắn nói vậy cười cười, nói:

- Chủ nhân không cần phải hiểu, ngài chỉ cần tìm một người hiểu được, thay người chuẩn bị vấn đề sản xuất, còn lại lão bộc tự có biện pháp thay chủ nhân giải quyết.

- Biện pháp gì?

Diệp Dương Thành có chút hứng thú.

- Chủ nhân cũng biết lão bộc am hiểu dẫn dụ tâm linh.

Sở Minh Hiên cung kính đáp:

- Chỉ cần nhà máy có thể sản xuất ra đồ vật đủ tiêu chuẩn, không làm cho người mua có hại, bán cho ai mà không được? Huống chi huyện Ôn Nhạc là đại huyện công nghiệp, chủ nhân hoàn toàn có thể mang theo lão bộc đi quảng cáo sản phẩm hoặc là mua nguyên vật liệu...

Sở Minh Hiên vừa nói, ánh mắt Diệp Dương Thành chợt lóe lên, càng lúc càng sáng...

- Không sai!

Gật mạnh đầu, Diệp Dương Thành cho Sở Minh Hiên ánh mắt tán dương cùng khẳng định!

Chỉ cần nhà máy sản xuất ra sản phẩm đủ tiêu chuẩn cùng chất lượng tốt, có Sở Minh Hiên, chỉ cần hắn cho thêm chút dẫn dắt tâm linh, căn bản không cần lo lắng sản phẩm bán không xong!

Hơn nữa ở phương diện nguyên vật liệu có thể áp chế tới mức giá thấp nhất, như vậy đừng nói hắn là một người bình thường, cho dù là một kẻ ngu, cũng có thể đem nhà xưởng làm thật tốt!

Không lo khách hàng, không lo nguyên vật liệu, chuyện sản xuất gia công ném cho người bên dưới đi quản lý là tốt rồi, chỉ cần bỏ thêm công phu trong thành phẩm, rất nhanh hắn không cần tiếp tục tẩm tiền đen, chỉ dựa vào lợi tức nhà xưởng cũng có thể chống đỡ nổi hành động từ thiện của hắn!

Hơn nữa lợi nhuận nhà xưởng chính là thu nhập hợp pháp!

Huyện Ôn Nhạc là đại huyện công nghiệp, ngành sản xuất điện tử cầm rảnh cùng phát triển thịnh vượng, trải qua hơn mười năm tích lũy, ngành điện tử trong huyện đã trở thành sản nghiệp có lưu trình thành thực.

Cho nên hắn không cần phải nghĩ nhiều, trực tiếp đem mục tiêu chế tạo gia công đặt ở việc chế tạo nguyên linh kiện điện tử, có lời nhắc nhở của Sở Minh Hiên, hắn không cần lo lắng sản phẩm của mình không thể bán ra.

Nhất là ở địa phương mà ngành sản xuất điện tử thịnh vượng, nếu quả thật thua lỗ, hắn chỉ có thể trách bản thân mình quá ngu xuẩn...

Xác định xong hành nghiệp, tiếp theo cần làm là chọn lựa xí nghiệp chủ chốt, chuyện này không thể ngồi im trong nhà nói chuyện là có thể giải quyết, nắm thời cơ, hắn mang theo Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử rời khỏi nhà...

- Lập tức thông tri Hắc Quỷ, Thủy Mẫu, Điện Vương, Thạch Quái, trong vòng ba ngày đến huyện Ôn Nhạc tỉnh Chiết Giang Trung Quốc gặp ta!

Trong phòng khách sạn, sắc mặt Dục Yêu âm trầm, phân phó trong di động:

- Nhưng năm người các người phải nhớ kỹ, hành động phải cẩn thận, quyết không để cho người trong tổ chức chú ý, cần lặng lẽ chạy tới, quyết không được phao tin khắp nơi!

- Thuộc hạ hiểu được!

Nam tử trong điện thoại có thanh âm khàn khàn chói tai, nghe được phân phó liền trả lời, có thể thấy được Dục Yêu đã sớm cố ý bồi dưỡng thân tín của mình.

- Được, đi thôi.

Ngô Húc Đông hít sâu một hơi, chậm rãi gật đầu.

Sau khi cúp điện thoại, Ngô Húc Đông đứng dậy đi tới cửa sổ, đẩy cửa ra, đêm qua rõ ràng thực lực cao hơn đối phương nhưng bị nhân số của đối phương trấn trụ, cảm giác này là tâm tình của hắn cực kỳ khó chịu, trong lòng ôm một bụng cơn tức, sắc mặt khó xem đến cực hạn.

Ngay lúc này có một cụ già ăn mày, ước chừng hơn bảy mươi tuổi tiến vào trong tầm mắt của hắn, hắn nhướng mày, nâng tay liền đánh ra một đạo năng lượng âm linh thẳng vào trái tim ông lão.

Chưa đầy ba mươi giây thời gian, ông lão ăn xin đã tử vong trong thống khổ tuyệt vọng...

Từ trên cao nhìn xuống thi thể của ông lão ăn xin, Ngô Húc Đông nhếch nhếch môi, nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Xế chiều, Diệp Dương Thành chuyển động không mục đích, nghe theo lời đề nghị của Triệu Dung Dung mua một tờ báo dân sinh, trở lại xe mở ra nhìn kỹ trang quảng cáo.

Từ sáng ra cửa đến hiện tại đã qua ba giờ, hắn chui loạn trong phố lớn ngõ nhỏ, đọc được không ít tin tức về việc chuyển nhượng nhà xưởng điện tử, nhưng sau khi liên hệ đều bị thất vọng.

Tuy có nhà xưởng chuyển nhượng, nhưng quy mô không đạt tới kỳ vọng của hắn, thậm chí có vài nhà xưởng cộng lại mà chỉ có giá ba mươi vạn.

Như vậy càng không cần nói tới nhà xưởng đơn độc, thậm chí có nhà xưởng chuyển nhượng chỉ sáu vạn đồng.

Bất đắc dĩ, hắn đành mang tâm tính mèo mù đụng chuột chết, mua phần báo chí cố gắng tìm kiếm tin tức.

Không ngừng tìm kiếm lại tìm kiếm, còn liên hệ vài nhà xưởng cần chuyển nhượng, quy mô lớn hơn quảng cáo dán trên đường không ít, nhưng lớn nhất cũng chỉ có ba trăm vạn, cụ thể còn phải gặp mặt nói chuyện, Diệp Dương Thành đành bỏ qua.

- Di, chủ nhân, nơi này còn có một nhà.

Ưu Tử chỉ vào tin tức chuyển nhượng nhà xưởng.

- Ai, thử xem sao đi.

Diệp Dương Thành không ôm hi vọng quá lớn, khẽ thở dài gọi điện cho đối phương...

Người nghe điện thoại giọng nói còn khá trẻ, ngữ khí tựa hồ thật mỗi một:

- Alo, xin hỏi là ai vậy?

Diệp Dương Thành cúi đầu nhìn thoáng qua tên họ người muốn chuyển nhượng, cười cười hỏi:

- Là Đỗ tiên sinh sao?

- Tôi là Đỗ Nhuận Sinh, ngài là...

Nam tử trẻ tuổi bên kia điện thoại có chút chần chờ, nhìn thấy dãy số xa lạ hơn nữa thanh âm cũng xa lạ, làm cho hắn mơ hồ, nhưng lại có chút suy đoán, vẫn chưa dám khẳng định.

- Là như vậy.

Diệp Dương Thành theo lệ nói:

- Tôi đọc trên báo thấy tin tưởng chuyển nhượng của ông, vừa lúc tôi muốn đầu tư một nhà xưởng...

- Được được, tôi bán, tôi bán cho anh!

Ai biết Đỗ Nhuận Sinh không hề có chút do dự, thậm chí trực tiếp ngắt lời Diệp Dương Thành, luôn miệng nói:

- Có thể gặp mặt nói chuyện sao? Hiện tại tôi ở...

- Gặp mặt nói chuyện không thành vấn đề.

Diệp Dương Thành không nghĩ tới Đỗ Nhuận Sinh kích động như vậy, hoàn toàn không giống một người kinh doanh! Hắn trầm ngâm chốc lát, nói:

- Nhưng trước khi gặp mặt nói chuyện, tôi cần tìm hiểu một ít quy mô của nhà máy cùng chủng loại sản xuất chủ yếu, có thể đơn giản giới thiệu cho tôi nghe qua một chút không?

- Được, được, không thành vấn đề.

Đỗ Nhuận Sinh vội vàng nói:

- Nhà máy của tôi chủ yếu sản xuất ổn áp, nhà xưởng nằm ở tây giao cùng công nghiệp viên huyện Ôn Nhạc, phân xưởng sản xuất, nguyên vật liệu cùng kho hàng thành phẩm cộng lại chiếm diện tích 700m², trong nhà máy hiện...hiện tại có ba công nhân...

- Bao nhiêu?

Diệp Dương Thành hoảng sợ, nhà máy 700m², ba công nhân?

- Ngài đừng lo lắng, bởi vì gần đây tôi dự định buông tay đó thôi.

Đỗ Nhuận Sinh sợ dọa Diệp Dương Thành, nhanh chóng giải thích:

- Nhà máy đã ngừng sản xuất, nhưng ngài yên tâm, nếu ngài cần tiếp nhận tôi có thể gọi 80% công nhân trở về, công nhân nhà máy có hơn trăm người đâu, ngài xem...

- Hơn trăm công nhân, nhà máy 700m²...

Diệp Dương Thành thoáng trầm ngâm, cười lắc đầu:

- Không quấy rầy anh nữa, tôi...

- Đợi một chút, ngài khoan đã...

Không đợi Diệp Dương Thành nói lời tạm biệt, Đỗ Nhuận Sinh đã vội vàng ngắt lời nói:

- Ngài đừng vội cúp điện thoại, giá cả chúng ta có thể thương lượng, tôi giảm giá cũng không sao ah!

- ...

Nói thật ra Diệp Dương Thành lần đầu tiên nhìn thấy người làm ăn như thế, có chút dở khóc dở cười, nói:

- Giá cả không có vấn đề gì, mấu chốt là quy mô nhà máy của anh không hợp ý tôi, ngô, hơi nhỏ một chút thôi.

- Nhỏ?

Đỗ Nhuận Sinh ngăn người, hỏi:

- Ngài muốn mua nhà máy quy mô lớn bao nhiêu?

Lần này đến phiên Diệp Dương Thành ngây người, trầm mặc một thoáng, nói:

- Là vậy, anh không phải thuộc công ty môi giới đi?

- Không phải không phải, ngài đừng hiểu lầm.

Đỗ Nhuận Sinh giống như lắc đầu như trống bỏi, giải thích:

- Ý của tôi là nếu ngài thấy nhà máy của tôi quá nhỏ, cách vách nhà xưởng của tôi có một nhà xưởng cũng cần chuyển nhượng, diện tích không sai biệt với tôi bao nhiêu, ngài có thể cùng thu mua xuống, sau đó đá thông hai bên...

- Nga?

Diệp Dương Thành rất cục cựa có hứng trí, nói:

- Cũng 700m2 sao?

- Không sai biệt lắm, không sai biệt lắm.

Nghe được vẻ hứng thú trong giọng nói của Diệp Dương Thành, Đỗ Nhuận Sinh nhanh chóng hồi đáp:

- Hơn nữa nhà máy của tôi cùng bên kia đều có khách hàng cung tiêu cố định, nhà cung ứng nguyên vật liệu đều có, ngài chỉ cần thu mua, triệu tập công nhân là có thể sản xuất bình thường, đúng rồi, nhà máy bên cạnh còn chưa ngừng sản xuất, còn có hơn trăm công nhân...

- Nhà xưởng là của các vị sao?

Diệp Dương Thành hỏi:

- Hay là cho thuê?

- Là của chúng tôi, đều của chúng tôi.

Đỗ Nhuận Sinh vội đáp:

- Ngài xem, có nên ước hẹn thời gian, bàn chi tiết hơn không?

- Ngõ.

Diệp Dương Thành thoáng trầm ngâm chốc lát, đặt di động xuống xem thời gian, tiếp theo quay đầu nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một nhà hàng cơm tây, nói:

- Nhà hàng tây Lạp Phương ở đại lộ trung tâm huyện, tôi ở đó chờ các vị nửa giờ, khi nào đến gọi cho tôi, nếu nửa giờ không đến...

- Yên tâm, ngài yên tâm.

Đỗ Nhuận Sinh không hề nghĩ ngợi liền cam đoan:

- Nửa giờ phải không? Nhất định đến, nhất định đến!

Thẳng đến khi cúp điện thoại, Diệp Dương Thành có chút buồn cười lắc đầu, nói:

- Chưa từng thấy qua làm buôn bán như vậy, còn chưa bắt đầu bàn chuyện đâu, trước hết đem toàn bộ lai lịch của mình bại lộ.

Tuy Diệp Dương Thành không biết Đỗ Nhuận Sinh xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn biết hiện tại người kia rất thiếu tiền, rất cần tiền.

Khóe môi hiện lên độ cong, Diệp Dương Thành mang theo bốn người Hình Tuấn Phi xuống xe đi về hướng nhà hàng tây ven đường.

Đại khái qua hơn hai mươi phút, hai nam tử xuất hiện, một người hai mươi bảy hai mươi tám, trắng trẻo, hẳn là Đỗ Nhuận Sinh, người kia là một trung niên hơn bốn mươi, mặt chữ điền, mặc bộ áo thể thao màu đỏ đen, còn mang theo cặp công văn, hơi mập mạp tròn trịa...

189. Chương 189: Đây Là Số Mệnh.

- Mời ngồi.

Nhìn thấy hai người đến, Diệp Dương Thành chỉ theo lễ tiết đứng dậy cười cười, nâng tay mời hai người ngồi xuống.

Gọi qua người phục vụ, điểm ba ly cà phê, về phần là loại cà phê gì nói thật ra trình độ văn hóa của Diệp Dương Thành không cao, xem không hiểu chữ cái Anh văn, nhưng nghĩ tới một ly tám mươi đồng, cũng không tính là quá kém đi?

Người phục vụ bưng cà phê đi tới, Diệp Dương Thành cũng bắt chước bỏ thêm sữa cùng đường trắng, cầm thìa nhỏ khuấy nhẹ, lúc này mới mỉm cười nhìn Đỗ Nhuận Sinh:

- Hai vị thật đúng giờ!
- Ha ha, đã hẹn trong vòng nửa giờ đến là phải giữ lời thôi!

Đỗ Nhuận Sinh cũng không quanh co, hỏi:

- Không biết nên xưng hô ngài như thế nào?
- Tôi họ Diệp, Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành cười đứng dậy bắt tay Đỗ Nhuận Sinh, lại nhìn qua người trung niên bụng phệ:

- Như vậy vị này chính là ông chủ nhà máy bên cạnh mà Đỗ tiên sinh đã nói đi?
- Chào anh.

Trên mặt người trung niên lộ vẻ hồ nghi, nhìn Diệp Dương Thành chỉ gật nhẹ đầu, cái giá rất lớn.

Cũng may Diệp Dương Thành không để ý những chuyện như vậy, cười cười ngồi xuống, hai tay chống trên mặt bàn thủy tinh, nói:

- Nói vậy trên đường đến đây hai vị đã nói xong rồi đi? Chúng ta cũng không cần nhiều lời vô dụng, nói thẳng vào chủ đề được chứ?
- Tốt, tốt lắm.

Đỗ Nhuận Sinh liên tục gật đầu:

- Vào chủ đề, vào chủ đề.
- Tôi muốn đầu tư một nhà máy điện tử, cũng chuẩn bị làm ổn áp.

Diệp Dương Thành bưng cà phê uống một hớp, nói:

- Nếu như không để ý, mời hai vị đều tự báo giá quy định của mình đi, nếu thích hợp tôi mua, không thích hợp cũng không tổn thương hòa khí, ý của hai vị như thế nào?
- Đương nhiên, đương nhiên.

Đỗ Nhuận Sinh ngưng ngừng cười nói, đang chuẩn bị mở miệng nói ra giá cả của mình, chợt ngáy người, quay đầu nhìn trung niên bụng phệ như đang tìm kiếm cái gì.

Lúc này Ưu Tử bay đến bên cạnh Diệp Dương Thành, nói:

- Chủ nhân, tên mập kia không phải người tốt, vừa rồi hắn đã giẫm lên chân Đỗ Nhuận Sinh!

Nghe được lời nói của nàng, nụ cười trên mặt Diệp Dương Thành không thay đổi, hai tay lại siết chặt...

- Để tôi báo giá trước đi.

Nam tử trung niên ngồi thẳng người, thẳng tắp nhìn Diệp Dương Thành:

- Nhà máy của tôi vẫn còn sản xuất bình thường, hơn nữa vẫn duy trì lợi nhuận bình thường, nhà xưởng 700m², trang bị sản xuất, khách hàng, cung ứng nguyên liệu, cùng công nhân thuần thực của nhà máy hiện tại, nguyên bộ sáu trăm năm mươi vạn, lại thêm một trăm vạn phí chuyển nhượng.

Bảy trăm năm mươi vạn! Thật sự là công phu sư tử ngoạm!

Diệp Dương Thành thoáng cau mày, lập tức nở nụ cười, cũng không có phản ứng gì, nhìn qua Đỗ Nhuận Sinh:

- Đố tiên sinh thì sao? Anh cũng báo giá này sao?

- Tôi...

Đỗ Nhuận Sinh không khỏi chần chờ...

- Hiện tại nhà máy của tôi đã ngừng sản xuất, công nhân cũng đã tản mất.

Sau một phen giãy dụa tâm lý kịch liệt, Đỗ Nhuận Sinh không dám mạo hiểm nâng giá trị thật của nhà máy, sợ dọa Diệp Dương Thành, bắt đắ dĩ báo ra giá quy định của bản thân:

- Nhà xưởng 700m², nguyên bộ trang bị sản xuất, bốn trăm vạn, thấp nhất!

- Ha ha...

Diệp Dương Thành khẽ nở nụ cười, đưa mắt nhìn qua trung niên bụng phệ vẻ mặt khẽ biến, nói:

- Còn không biết vị tiên sinh này họ gì?

- Tôi họ Trương.

Trung niên hiển nhiên phi thường bất mãn với giá cả của Đỗ Nhuận Sinh, trên mặt toát ra vẻ tức giận không hề che giấu.

- Trương tiên sinh phải không?

Diệp Dương Thành gật gật đầu, theo sau nâng tay nói:

- Ngài có thể đi rồi.

- Cái...cái gì?

Họ Trương tưởng mình nghe lầm, sửng sốt một lúc mới cả giận nói:

- Anh cho tôi là đồ chơi sao? Gọi thì đến bảo thì đi?

- Không không không, ngài đừng hiểu lầm.

Diệp Dương Thành lại cười nói:

- Chẳng qua tài chính của tôi có hạn, còn mua không nổi nhà xưởng giá trị sáu trăm năm mươi vạn cộng thêm trăm công nhân thuần thực, đương nhiên, nếu Trương tiên sinh có tin tưởng với công nhân của mình như vậy, cho dù tôi không mua, tin tưởng Trương tiên sinh cũng tìm được Bá Nhạc, đúng không?

Nghe lời nói của hắn, khuôn mặt họ Trương nghẹn thành màu gan heo, nhưng hắn hiểu rõ hiện trạng nhà xưởng của mình hiện giờ, nhìn ra được Diệp Dương Thành thật sự có ý muốn mua nhà máy, ngấn người sửng sờ hồi lâu, chịu thua:

- Bốn trăm hai mươi vạn, giá thấp nhất!

- Ha ha.

Diệp Dương Thành nở nụ cười tự đáy lòng, đứng dậy vươn tay phải:

- Như vậy, hợp tác khoái trá.

- Hợp...hợp tác khoái trá!

Đỗ Nhuận Sinh không nghĩ tới Diệp Dương Thành nhanh như vậy đã quyết định chủ ý, sửng sốt hồi lâu mới đứng lên bắt tay hắn, sau đó có chút lúng túng hỏi:

- Như vậy, Diệp tiên sinh không có ý định đi nhà máy nhìn xem sao?

- Đương nhiên phải nhanh chân đến xem.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Tôi sẽ đi ngay bây giờ, nếu như thích hợp, buổi chiều đến văn phòng luật sư viết một phần hợp đồng, ngày mai đi làm thủ tục chuyển nhượng sang tên?

- Đương nhiên, đương nhiên!

Đỗ Nhuận Sinh tươi cười liên tục gật đầu.

Mà họ Trương hiển nhiên cũng hiểu tinh túy lời nói “không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có vĩnh viễn lợi ích”, lúc này vẻ mặt tươi cười, không còn chút tức giận.

Ba người ba chiếc xe, sau khi rời khỏi nhà hàng tây Diệp Dương Thành lái xe theo sau hai người chạy đến tây giao cùng công nghiệp viên.

Hơn hai mươi phút sau, ba chiếc xe ngừng lại ở cửa nhà xưởng, sau khi xuống xe họ Trương nói:

- Diệp tiên sinh đi xem nhà máy của Đỗ tổng trước đi, tôi phải về trước xử lý chút việc, sau đó ngài lại đến, có thể chứ?

- Đương nhiên.

Diệp Dương Thành gật đầu cười, đưa mắt nhìn người kia đi tới nhà xưởng kế bên, thẳng đến hẳn vào nhà máy mới nhìn qua Đỗ Nhuận Sinh, nói:

- Vậy phiền toái Đỗ tổng.

- Ngài quá khách khí, quá khách khí...

Đỗ Nhuận Sinh gãi đầu, khô khốc nở nụ cười, sau đó đưa tay mời:

- Mời.

Đi theo Đỗ Nhuận Sinh vào nhà xưởng rộng 700m², Diệp Dương Thành tùy ý quét mắt nhìn một vòng, cả nhà xưởng bị phân tách thành nhiều bộ phận, hai bên cửa hẳn là văn phòng, đi vào bên trong là phân xưởng sản xuất cùng kho hàng nguyên vật liệu, thành phẩm, nói tóm lại bố trí như thế tạo cho người ta cảm giác thật hỗn độn.

Bên trong nhà máy tràn ngập hương vị cổ quái, nhưng hình như Đỗ Nhuận Sinh không hề phát hiện, cứ thế giới thiệu các loại trang bị trong nhà xưởng:

- Đây là trang bị tự động sản xuất tụ điện, đây là máy sản xuất dầu bôi trơn, đây là máy phân loại sản phẩm, đó là máy thử nghiệm điện áp rò rỉ, kia là máy sản xuất cốt lõi tụ điện, đây là dây chuyền sản xuất...

Đi quanh một vòng lớn, nhìn thấy thật nhiều trang bị sản xuất, nghe xong Đỗ Nhuận Sinh giải thích cỗ máy cuối cùng, Diệp Dương Thành chợt hỏi:

- Có phải Đỗ tổng gặp phải chuyện phiền toái gì hay không?

- Ách...

Đỗ Nhuận Sinh sững sốt, lập tức có chút kỳ quái nhìn Diệp Dương Thành:

- Vì sao Diệp tiên sinh hỏi như vậy?

- Tôi nhìn thấy máy móc ở đây đều còn mới.

Diệp Dương Thành trầm ngâm nói:

- Nhà máy này hẳn mới mở không bao lâu đi? Xem Đỗ tổng thật vội vàng muốn chuyển nhượng nó...

- Nha...

Đỗ Nhuận Sinh giật mình, cuối cùng hiểu được nguyên nhân câu hỏi của Diệp Dương Thành, lập tức có chút xấu hổ gãi đầu nói:

- Nói ra không sợ Diệp tiên sinh chê cười, bản thân tôi từ năm mười bảy đã bắt đầu tiếp xúc việc sản xuất ỏn ạp, làm đã nhiều năm, đi làm cho người khác cũng vài năm, đầu năm nay chấp vá lung tung hơn bảy trăm vạn mở nhà máy này...nhưng tôi làm người tính khí nóng nảy, tuy rằng kỹ thuật tay nghề không sai, nhưng kinh doanh không tốt, mở hơn sáu tháng chẳng những không kiếm được tiền, còn phải bù lỗ hơn trăm vạn.

Nói tới đây, Đỗ Nhuận Sinh có chút khóc không ra nước mắt nói:

- Nhưng lúc này bên công ty anh tôi cũng gặp phải vấn đề, cần gấp tài chính...tôi, ai!

Hắn nặng nề thở dài, có tiếc nuối cũng có uể oải.

Nghe xong lời kể của Đỗ Nhuận Sinh, Diệp Dương Thành ngoại trừ đồng tình, ánh mắt chợt sáng lên, một thanh niên nhìn qua tính khí có chút cuồng nhưng lại ngay thẳng như thế, còn có mười năm kinh nghiệm trong nghề...

- Không biết sau khi Đỗ tổng bán nhà xưởng, dự định sẽ làm gì?

Trong lòng Diệp Dương Thành đã có tính toán, ngoài miệng lại tùy ý hỏi một câu.

- Sau khi bán đi nhà máy, tôi dự định đến công ty của anh tôi làm việc.

Đỗ Nhuận Sinh thở dài, phi thường bất đắc dĩ nói:

- Lần này lỗ mấy trăm vạn, nói thế nào cũng phải trả hết nợ.

- Không có ý định tiếp tục làm điện tử?

Diệp Dương Thành cười dài nói:

- Nếu như Đỗ tổng nguyên ý, chờ sau khi hai nhà xưởng chính hợp khai trương, tới chỗ của tôi làm phó tổng kinh lý đi, chủ quản bên sản xuất, bên tiêu thụ cùng nguyên vật liệu, tôi có thể tự làm, không biết ý của Đỗ tổng như thế nào?

- A?

Đỗ Nhuận Sinh nhất thời trừng lớn mắt, sau đó có chút ngượng ngùng nói:

- Nếu Diệp tổng tin được tôi, tôi đương nhiên không thành vấn đề, nhưng mà...nhưng mà...

- Yên tâm, bên phương diện tiền lương sẽ không bạc đãi anh.

Nhìn bộ dáng ấp úng của Đỗ Nhuận Sinh, Diệp Dương Thành nhớ lại ngày trước khi mình nói tiền lương với lãnh đạo, trong lòng rõ ràng, cười cười nói:

- Tạm định lương tháng một vạn hai, cuối năm tính riêng tiền thưởng, nhưng chúng ta nói trước, nếu phương diện sản xuất có vấn đề, làm sản phẩm không hợp cách, trách nhiệm này anh phải đảm đương!

- Yên tâm đi Diệp tổng!

Đỗ Nhuận Sinh tự tin vỗ ngực:

- Tuy tôi không có thiên phú bên tiêu thụ, nhưng phương diện sản xuất tuyệt đối là cao thủ, chỉ cần Diệp tổng bảo chứng chất lượng nguyên vật liệu, tôi có thể bảo chứng chất lượng thành phẩm!

- Tốt!

Diệp Dương Thành ha ha cười nói:

- Khi ký hợp đồng, thuận tiện lại ký thêm một bản hợp đồng lao động, tiền lương dựa theo tiêu chuẩn tôi đã nói, một tháng một vạn hai, tiền thưởng cuối năm tính khác, đương nhiên nếu trong sản xuất xảy ra vấn đề làm thành phẩm không hợp cách, cũng phải viết vào trong hợp đồng!

- Không thành vấn đề!

Đỗ Nhuận Sinh không hề nghi ngờ, liền đáp ứng.

Xem xong nhà máy của Đỗ Nhuận Sinh, Diệp Dương Thành đi qua nhà máy của họ Trương xem xét, trang bị cũng không kém hơn Đỗ Nhuận Sinh bao nhiêu, vấn đề nhỏ nhất mà thôi.

Cuối cùng xác định chi tiết, ba người trực tiếp lái xe đi vào một văn phòng luật sư trong huyện thành, bắt đầu bốn ba lo thủ tục.

Mãi đến xế chiều, Diệp Dương Thành ký hợp đồng chuyển nhượng với hai nhà máy, hợp đồng phân bốn phần, bên chuyển nhượng cùng bên mua mỗi bên một phần, công ty lưu trữ một phần, còn một phần báo lên cơ quan công an lập hồ sơ đăng ký sử dụng.

Ký xong hợp đồng chuyển nhượng, Diệp Dương Thành lại ký hợp đồng lao động với Đỗ Nhuận Sinh, khi họ Trương nghe được tin tức này, nhất thời trờng lớn mắt, đương nhiên Diệp Dương Thành cũng không biết hắn đang suy nghĩ chuyện gì.

Ký xong hợp đồng, Diệp Dương Thành đi thẳng tới ngân hàng chuyển khoản, tổng cộng chi ra tám trăm hai mươi vạn nhân dân tệ, đến lúc này hai nhà xưởng điện tử huyện Ôn Nhạc đã trở thành sản nghiệp hợp pháp của Diệp Dương Thành.

Sáng sớm hôm sau đi cùng Đỗ Nhuận Sinh, Diệp Dương Thành mang theo chương trình mới lập của tân công ty cùng bản sao giấy phép kinh doanh của hai nhà xưởng, văn kiện quyết nghị cổ đông, hiệp thương thu mua nhà xưởng chạy tới phân cục công thương huyện Ôn Nhạc, bắt đầu một ngày bận rộn.

Nói tóm lại, cuộc sống tuy rằng bận rộn, nhưng đối với Diệp Dương Thành mà nói thật phong phú, sau khi xin xong thủ tục tại phân cục công thương, Diệp Dương Thành đi cùng Đỗ Nhuận Sinh, nam tử họ Trương đến bãi phỏng khách hàng cùng nhà cung ứng nguyên vật liệu cho hai nhà máy.

Vội vàng cả ngày, hôm sau vẫn chưa ổn định, phải tiếp tục làm việc, tìm công nhân, cải tạo nhà xưởng, còn một đống thủ tục cần giải quyết!

Dựa theo lời nói của Đỗ Nhuận Sinh, đây chỉ là bắt đầu.

Mà dựa theo cảm khái của Diệp Dương Thành, đây chính là số mệnh!

Ngay khi Diệp Dương Thành bận rộn chuyện công ty, bề bộn chân không chạm đất, trong phi trường Khánh Châu thị xuất hiện năm người, ba nam hai nữ, sau khi rời khỏi sân bay lên hai xe taxi chạy thẳng đến huyện Ôn Nhạc...

- Chúng tôi đã đến.

Ngồi ở băng sau xe taxi là một nam tử trung niên hơn bốn mươi, mặc đồ thể thao màu xám, sắc mặt bình tĩnh như giếng sâu, cầm di động, thanh âm nghe như hai đá mài ma sát lẫn nhau, khàn khàn chói tai:

- Làm sao tìm được anh?

190. Chương 190: Diệp Tiên Sinh Là Người Tốt.

Chỉnh hợp hai nhà xưởng, đổi tên đăng ký thành tân công ty, thủ tục nhiều đến mức làm Diệp Dương Thành choáng đầu hoa mắt, cũng may bên cạnh có Đỗ Nhuận Sinh đi theo, âm thầm còn có Sở Minh Hiền, nếu không mà nói hắn thật sự không biết mình nên làm những việc gì.

Lấy ví dụ đơn giản mà nói, chính là thủ tục, cần kê khai đơn từ, thật nhiều yêu cầu rậm rạp nhưng trên thực tế chỉ cần ghi chép vài nơi, nếu không có Sở Minh Hiền ở bên cạnh nhắc nhở, chỉ riêng kê khai cũng đủ làm hắn phát điên.

Mãi tới ngày thứ ba, tuy bề ngoài của hắn tỏa sáng, nhưng tinh thần đã có chút uể oải, cũng may hôm nay hắn không cần đi làm thủ tục gì khác, chuyển vài vòng trong nhà máy, sau đó lái xe chạy tới siêu thị ở trung tâm chợ, một hơi mua thật nhiều văn phòng phẩm, đồ chơi cùng đồ ăn vặt, được nhân viên siêu thị trợ giúp cầm ra xe, lúc này hắn mới lái xe chạy thẳng tới cô nhi viện Quang Minh.

- Đó là...

Đang dẫn nhi đồng hoạt động trên sân bãi duy nhất trong cô nhi viện, thực tế chỉ là một bãi cỏ chừng 80m2, ánh mắt Lâm Mạn Ny vô tình đảo qua cổng cô nhi viện, vừa lúc nhìn thấy một chiếc xe chạy vào trong sân,

thần sắc ngẩn ngơ, thẳng đến khi xuyên qua cửa kính xe chúng kiến Diệp Dương Thành ngồi ở ghế lái, Lâm Mạn Ny mới dám khẳng định:

- Là Diệp tiên sinh đến đây!

Nàng nhìn một cậu bé đang ôm bóng cao su chơi đùa bên cạnh vẫy tay, nói:

- Ai Hoa, đi tìm mẹ Lâm, nói là Diệp Dương Thành Diệp tiên sinh đã đến!

- Diệp tiên sinh?

Cậu bé ôm bóng đại khái chừng tám tuổi, nghe được lời nói của nàng đôi mắt đen nhánh nhất thời sáng ngời, thẳng tắp nhìn nàng hỏi:

- Chị Mạn Ny, Diệp tiên sinh chính là vị Diệp tiên sinh đã quyên tiền cho chúng ta đó sao?

- Bé con đừng nên hỏi nhiều như vậy nhé!

Lâm Mạn Ny giả vờ tức giận, đưa tay điểm lên đầu cậu bé, tiếp theo mới nói:

- Chính là Diệp tiên sinh, nhanh đi nói với mẹ Lâm đi!

- Dạ, em đi tìm mẹ Lâm đây...

Nghe được Lâm Mạn Ny khẳng định, cậu bé tên a Hoa gật mạnh đầu, oạch một tiếng chạy thẳng tới văn phòng viện trước cách đó hơn mười thước, hai tay còn cầm một quả bóng da loang lỗ cũ kỹ, chạy thật nhanh.

- Mẹ Lâm, mẹ Lâm...

A Hoa vừa chạy vừa hô:

- Diệp tiên sinh đã quyên tiền cho chúng ta đến đây, chị Mạn Ny bảo con đến nói ẹ biết, mẹ Lâm, mẹ Lâm...

- Cảm ơn Diệp tiên sinh!

Ngay khi Diệp Dương Thành dừng xe, đẩy cửa bước xuống, thanh âm tiếng hô ầm ĩ của bọn trẻ đã truyền vào trong tai của hắn.

Hắn theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, cũng không biết từ khi nào Lâm Mạn Ny đã tập trung một nhóm trẻ con cùng nhau đứng thẳng, hai mắt tỏa sáng nhìn hắn...

- Khụ khụ.

Diệp Dương Thành cảm thấy được, ở thời điểm này hắn nên có chút quyết đoán, vì thế ho khan một tiếng, xoay người mở cửa xe băng sau, đem lễ vật nhét tràn đầy bên trong bại lộ trong ánh mắt bọn trẻ.

Ngay lúc Diệp Dương Thành định mở miệng nói vài câu ủng hộ lòng người, chợt nghe thanh âm dờ khóc dờ cười của Lâm Mạn Ny vang lên:

- Chậm một chút, các em chậm một chút đi!

- Ách...

Không đợi Diệp Dương Thành xoay người lại, chỉ nghe sau lưng truyền tới tiếng bước chân hỗn độn, sau đó thiếu chút nữa hắn đã bị đám trẻ chen chúc ngã ngửa bốn chân chống lên trời!

- Chậm một chút, đều chậm một chút!

Thật vất vả đứng ổn lại, sau xe đã trống hơn phân nửa, nhìn nhóm nhi đồng đang tranh nhau, Diệp Dương Thành chỉ còn cười khổ, đành phải phát huy ra khí thế của người lớn, cố gắng ổn định cục diện lộn xộn trước mắt.

Lâm Mạn Ny cũng lớn tiếng hô, Diệp Dương Thành hô theo, nhưng dù sao chỉ là nhi đồng, thấy nhiều lễ vật như vậy chỉ sợ mình chậm một bước sẽ không có, một nhóm tranh nhau chen chúc tới trước.

Đối mặt một màn này, Lâm Mạn Ny cùng Diệp Dương Thành chỉ đành nhìn nhau cười khổ, thật bất đắc dĩ.

Đang lúc hai người không biết nên làm sao, thanh âm Lâm Đông Mai từ xa truyền tới:

- Không cho phép giành! Dem đồ vật đặt xuống đất, các con làm như vậy giống cái gì?

Một câu của Lâm Đông Mai lập tức làm bọn trẻ ngừng tranh nhau, ngoan ngoãn đặt đồ vật xuống đất, ít nhất từ ánh mắt Diệp Dương Thành nhìn qua, không chứng kiến một chút hành vi giấu diếm riêng tư!

Đợi sau khi Lâm Đông Mai đến gần, cả nhóm trẻ con đều cúi đầu, nói:

- Mẹ Lâm, tụi con sai lầm rồi...

- Các con...ai!

Lâm Đông Mai hiển nhiên cũng không nói được gì, trên thực tế mỗi lần bọn trẻ phạm vào sai lầm tập thể, luôn sẽ theo thói quen cúi đầu nhận sai, dùng phương pháp này tranh thủ lòng thương của Lâm Đông Mai, nhờ vậy tránh thoát trừng phạt.

Hiển nhiên lần này cũng có hiệu quả, Lâm Đông Mai thật sự không nhẫn tâm trách mắng bọn trẻ, hơn nữa trẻ con chỉ nghịch ngợm một chút mà thôi, bà cũng không phải thật sự tức giận, chỉ đành đưa ánh mắt xin lỗi nhìn Diệp Dương Thành:

- Diệp tiên sinh, thật sự là xin lỗi...

- Diệp tiên sinh, thật xin lỗi! Chúng cháu sai lầm rồi...

Những đứa trẻ kia cũng theo Lâm Đông Mai giải thích, phi thường hiểu rõ nên hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Gặp phải tình huống này, thân là “người tốt”, Diệp Dương Thành còn có thể nói được gì đây?

Làm bộ như lơ đãng dạo qua chiếc xe đã bị làm rối loạn của mình, trên mặt hần lộ ra nụ cười ôn hòa, lắc đầu nói:

- Không có chuyện gì, bọn nhỏ hoạt bát hiếu động là thiên tính thôi...đây là chuyện tốt ah!

- Nói thế nào cũng thật sự xin lỗi.

Lâm Đông Mai có chút xấu hổ giải thích, sau đó mới làm ra bộ dáng thật tức giận trừng mắt nhìn nhóm nhi đồng đã trốn sau lưng Lâm Mạn Ny, nói:

- Chỉ một lần này...

- Lần sau không được vi phạm lần nữa!

Nhóm nhi đồng đồng thanh hô lên, tiếp theo là tiếng cười khanh khách, hiển nhiên những lời Lâm Đông Mai muốn nói bọn trẻ đã sớm thuộc lòng.

Nhìn thấy nụ cười sáng lạn của những nhi đồng, tâm tình buồn bực của Diệp Dương Thành phút chốc tiêu tán không ít, vỗ vỗ tay nói:

- Dựa theo tuổi tác của các em, tuổi nhỏ xếp hàng phía trước, tuổi lớn xếp mặt sau, đến chỗ ca ca lĩnh lễ vật!

Câu nói cuối cùng hữu hiệu hơn hết thảy.

Do Lâm Mạn Ny cùng Lâm Đông Mai phối hợp với vài nhân viên chăm sóc trong cô nhi viện hiệp trợ, một nhóm nhi đồng xếp thành một hàng dài.

Mỗi khi tiếp nhận lễ vật trong tay Diệp Dương Thành, hần đều nghe được bọn nhỏ nói tiếng “cảm ơn”, điều này đối với hần mà nói chính là lễ vật tốt nhất mà các đứa trẻ tặng cho hần.

Bất tri bất giác tâm cảnh của hần cũng buông ra, nụ cười không còn theo trình tự hóa, cũng không mang vẻ gượng ép, phi thường tự nhiên.

- Diệp tiên sinh.

Nhìn Diệp Dương Thành, Lâm Mạn Ny toát ra dáng tươi cười, nỉ non:

- Thật đúng là người tốt đâu!

Một xe lễ vật tràn đầy rất nhanh đã phân phát xong, trên mặt bọn trẻ tràn đầy dáng tươi cười ngây thơ chất phác.

Một xe lễ vật giá trị chừng năm ngàn đồng, nhưng lại đổi cho Diệp Dương Thành sáu ngàn công đức huyền điểm hồi báo!

Bản thân Diệp Dương Thành thông qua chuyện này đã có nhận thức càng sâu sắc về phương pháp hành thiện, tươi cười, mới là hồi báo tốt nhất!

Cửu Tiêu Thần Cách nằm ở trái tim, lúc này hai ống dẫn thật nhỏ tương liên với chủ mạch trái tim Diệp Dương Thành trong một khắc hiện tại mơ hồ biến lớn hơn một ít, màu sắc Cửu Tiêu Thần Cách tăng thêm vài phần màu đỏ so với ban đầu, đã có thể dùng mắt thường nhìn thấy được.

- Diệp tiên sinh, ngài vô tư trợ giúp chúng tôi, tôi...tôi thật sự không biết nên làm sao cảm ơn ngài.

Nhìn bọn trẻ lĩnh đi lễ vật, vẻ mặt Lâm Đông Mai tràn đầy cảm kích, đợi sau khi hắn phân phát xong, bà liền đi tới trước mặt hắn, tỏ vẻ cảm tạ.

- Ha ha, chỉ cần đem tiền quyên giúp của tôi dùng đúng chỗ, dùng đến trên người nhi đồng cần trợ giúp, đó là hồi báo lớn nhất với tôi.

Diệp Dương Thành chợt động, mượn cơ hội nói:

- Theo tôi được biết, khi tài chính cô nhi viện dư dả, chẳng những thu nhận cô nhi không nhà để về, còn triển khai hoạt động từ thiện trong xã hội, đi cứu trợ những nhi đồng thiếu niên cần trợ giúp, không biết bây giờ Lâm viện trưởng còn tính toán này nữa không?

Nghe được câu hỏi của hắn, Lâm Đông Mai cùng Lâm Mạn Ny đưa mắt nhìn nhau, trong mắt mang theo ý cười nồng đậm, Lâm Mạn Ny nói:

- Diệp tiên sinh còn chưa biết đi? Ngày hôm qua mẹ Lâm đã nói với tôi chuyện này đâu! Vốn đang lo lắng Diệp tiên sinh không đồng ý, dù sao số tiền này là ngài quyên giúp cô nhi viện, chúng tôi thật không tiện tự tiện làm chủ!

- Vậy sao.

Diệp Dương Thành nghe vậy cười nói:

- Tôi thay các vị làm chủ vậy, tiền tôi quyên giúp cô nhi viện, dưới tình huống khả năng cho phép, tận lực đi giúp những thiếu niên nhi đồng cần giúp đỡ trong huyện, nếu tài chính xuất hiện khẩn trương, có thể gọi điện cho tôi, có thể giúp tôi nhất định sẽ giúp!

Bất kể là vì công đức huyền điểm hay là vì lương tri, cả đời này của Diệp Dương Thành nhất định làm một đại thiện nhân.

Cùng Lâm Đông Mai, Lâm Mạn Ny vào văn phòng viện trưởng, ngồi trên sofa nói chuyện, thảo luận một ít chi tiết về hoạt động từ thiện, thời gian chậm rãi trôi qua, tới sáu giờ ba người vẫn không hay biết, tiếp tục thảo luận nghiên cứu.

Thẳng đến bảy giờ, di động của Diệp Dương Thành vang lên, lúc này làm ba người giật mình tỉnh lại.

- Nga, nha...hiếu được...

191. Chương 191: Quỷ Vật Quỷ Phá.

- Chủ nhân, quả nhiên không ngoài sở liệu, Dục Yêu đã triệu tập năm dị nhân A cấp, hiện tại đã đi tìm hai người Tống Lâm Lập.

Điện thoại vừa kết nối, Hình Tuấn Phi đã hồi báo:

- Lão bộc sẽ cùng Trương Ngọc Thiển ngăn chặn Dực Yêu, còn lại năm đệ nhân A cấp lão bộc đã an bài Tổng Lâm Lập cùng Ngô Chấn Cương, Sở Minh Hiên, Vương Minh Khi, Đường Thái Nguyên dẫn dụ bọn hắc đi tới đoạn sông Tam Hoài ở quốc lộ 104 tây giao, hiện tại chủ nhân có thể đi qua nơi đó chờ sẵn là được.

- Ân, tốt.

Diệp Dương Thành không chút do dự gật đầu đáp ứng, năng lực mưu đồ của Hình Tuấn Phi đã sớm nhận được khen ngợi của hắn, nếu đã có an bài như vậy, nói rõ kế hoạch đã tính toán cẩn kẽ.

Linh bộc không giống như cấp dưới có máu thịt, đối với linh bộc hắn hoàn toàn tín nhiệm, dưới thần quyền chế ước, Diệp Dương Thành tuyệt không lo lắng nhóm người Hình Tuấn Phi sẽ làm ra chuyện có lỗi với hắn, không phải hắn tự tin đối với nhân phẩm của mình, mà là tự tin đối với Cửu Tiêu Thần Cách, tự tin đối với hai chữ thần minh!

Bỏ di động vào trong túi, Diệp Dương Thành đứng dậy, khẽ vươn vai nói:

- Bên công ty xảy ra chút việc, tôi phải chạy về xử lý một chút, chuyện hoạt động từ thiện nhờ Lâm viện trưởng cùng Man Ny muội tử để bụng nhiều hơn, nếu như có thể ngày hoạt động tôi sẽ đến.

- Được.

Lâm Đông Mai mỉm cười gật đầu, đứng lên nói:

- Diệp tiên sinh đã có việc, chuyện này tôi sẽ an bài thỏa đáng, chờ sau khi đưa ra phương án, tôi làm sao gửi qua cho ngài?

- Ngô, tân công ty của tôi nằm ở tây giao cùng công nghiệp viên Đồng Sang, nhưng mấy ngày nay vừa mới thu mua, đang trang hoàng xây lại.

Diệp Dương Thành thoáng trầm ngâm, nói:

- Như vậy đi, sau khi có kế hoạch thư, trong viện gọi điện cho tôi, nhìn xem đến lúc đó đang ở nơi nào, nếu cách bắc giao gần một chút sẽ tự mình chạy qua lấy.

- Cũng được.

Lâm Đông Mai mỉm cười gật đầu, tiếp theo cùng Lâm Mạn Ny tiễn Diệp Dương Thành ra khỏi văn phòng, đưa mắt nhìn hắn lên xe rời đi, lại cảm khái một câu:

- Người tốt ah...

- Phải đó.

Lâm Mạn Ny tràn đầy đồng cảm gật gật đầu, bổ sung:

- Người tốt ah...

- Thủy Mẫu, Thạch Quái, hai người các người bọc đánh hai bên, chặt đứt đường rút quân của hai tên khốn kiếp kia!

Ở trong một quán rượu tây giao tìm được hai tiểu lưu manh bị Ngô Chấn Cương cùng Tổng Lâm Lập ám ảnh, một đường người truy ta chạy, bất tri bất giác rời khỏi khu dân nghèo tây giao ồn ào, dần dần đi tới bờ ruộng vắng vẻ ít người lui tới.

Nhìn hai tiểu lưu manh vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn xem, sắc mặt Ngô Húc Đông hoàn toàn xanh mét, cơ hồ rít gào rống lên một tiếng ra lệnh:

- Hắc Quỷ, Điện Vương, Ma Luân, ba người các người từ phía sau đuổi lên, tiếp tục để hai tên khốn kiếp kia chạy thoát, ta hỏi tội các người!

- Thuộc hạ hiểu được!

Ba nam hai nữ cùng kêu lên, lập tức dựa theo an bài của Ngô Húc Đông phân tán ra, Thủy Mầu, Thạch Quái chính là một nam một nữ, chia nhau tách ra hai bên trái phải đuổi theo Tổng Lâm Lập cùng Ngô Chấn Cương, hoàn toàn buông ra tốc độ, hai người như hai mũi tên nhanh đến mắt thường khó thể nhìn thấy!

Mà ba người Hắc Quỷ thoảng điều chỉnh lại đội hình, dàn thành hàng ngang gắt gao đuổi theo sau.

Một phen an bài, hai người Tổng Lâm Lập giống như có cảm giác chạy đằng trời, Ngô Húc Đông triển khai đôi cánh, chân trái gấp khúc, thân hình phóng lên cao, từ trên cao nhìn chăm chú vào hai người chạy như điên phía trước, trên mặt toát ra vẻ cười lạnh dữ tợn:

- Chạy đi...tiếp tục chạy đi!

- Hừ, quả thật khinh người quá đáng!

Ngay khi Ngô Húc Đông xoay quanh giữa không trung cười lạnh, hai thanh âm một nam một nữ trước sau truyền vào tai hắn:

- Đừng cho rằng trong huyện Ôn Nhạc chúng ta không có người!

Hình Tuấn Phi cùng Trương Ngọc Thiển trống rỗng xuất hiện giữa không trung, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Ngô Húc Đông, trên mặt tràn đầy sát khí

- Ha ha ha ha...

Ai biết Ngô Húc Đông vừa nhìn thấy hai người, liền ngửa mặt ha ha phá lên cười, mang theo ý khinh thường:

- Ta còn tưởng là chuyện gì, một huyện Ôn Nhạc nho nhỏ lại có nhiều dị nhân như vậy, nguyên lai...lại chỉ là một đám quỷ vật quấy phá!

Nói tới đây, sắc mặt Ngô Húc Đông trầm xuống, hừ lạnh nói:

- Các người ăn gan hùm mật gấu sao? Ngay cả người của tổ chức Dị Sát mà cũng dám đụng vào?

- Lần trước chúng ta không giết người.

Trên người Hình Tuấn Phi bộc phát ra chân khí đại khái tương đương như dị nhân mới thăng lên S cấp, chẳng qua lúc này hắn không che giấu chân khí linh thể trong người, hoàn toàn buông ra, âm khí lạnh lẽo lan tràn khắp không trung.

Nhìn chăm chú vào Ngô Húc Đông, Hình Tuấn Phi gần từng chữ:

- Người chẳng những không biết cảm kích, ngược lại còn tụ tập càng nhiều dị nhân đến tìm phiền toái, lần này...người hẳn phải chết không nghi ngờ!

- Ha ha ha...không sợ gió lớn đau đầu lưỡi!

Ngô Húc Đông không chút sợ hãi uy hiếp của Hình Tuấn Phi, cười ha ha, sau đó sắc mặt lạnh lùng:

- Muốn mạng của ta, trước hết giao ra chính ba hồn bảy vía của các người!

- Con mẹ nó!

Trương Ngọc Thiển phun ra một câu nói tục, nâng tay, năm đạo sương mù màu xám mông lung từ trong đầu ngón tay nàng bắn ra, thẳng tắp bắn về hướng Ngô Húc Đông, một cuộc đại chiến đã tử mĩ thiết kế lập tức mở màn...

- Hai tên khốn kiếp kia chẳng lẽ là dị nhân tốc độ hình?

Trên đỉnh đầu có Trương Ngọc Thiển, Hình Tuấn Phi đại chiến cùng Ngô Húc Đông, ở bên dưới ruộng năm người do Ngô Húc Đông điều tới cũng đã tức giận sắp bạo tẩu.

Hai tiểu lưu manh chạy như điên phía trước quả thật giống như có sức lực vô cùng vô tận, vẫn luôn duy trì khoảng cách chừng 150m, người nhanh họ nhanh, người chậm...họ nhanh hơn!

Rơi vào đường cùng, năm người cũng chỉ có thể xuất hết khả năng không ngừng gia tốc, gia tốc lại gia tốc.

Nhưng hai tiểu lưu manh càng chạy càng xa, càng đuổi càng xa!

Nếu như nói hai tiểu lưu manh người nhanh hần nhanh, người chậm hần chậm, năm người cũng không phải kẻ ngốc, truy lâu như vậy sẽ phát giác dị thường, nhưng hai người đều duy trì tốc độ nhanh nhất, căn bản không hề quay nhìn về phía sau, chỉ cúi đầu mãnh liệt mà chạy!

Dần dần dọc theo bờ ruộng đuổi lên quốc lộ 104, ngay khi năm người cảm giác thể lực không còn chịu được nữa, lại nghe Điện Vương hô một tiếng:

- Chậm rồi...hai tên khốn kiếp kia chạy không nổi nữa!

Một tiếng hô như thuốc trợ tim, năm người cắn răng giậm chân lại gia tốc!

Gần...

Càng gần...

- Thu nhỏ vòng vây!

Thanh âm khàn khàn chói tai của Ma Luân truyền ra thật xa trong bầu trời đêm, trên mặt trần đầy sát khí, còn mang theo vẻ nghiêng răng nghiêng lợi.

Nghe được câu nói của Ma Luân, Thủy Mầu cùng Thạch Quái nhanh chóng ép vào, chẳng qua năm người đều đem lực chú ý lên hai tiểu lưu manh, không hề chú ý tới cách đó hơn hai trăm thước bên cạnh quốc lộ đang ngừng lại một chiếc xe, đèn xe tắt lịm, lẳng lặng đỗ chỗ này...

- Hai tên hỗn đản, ngày chết của các ngươi đã tới!

Rốt cục Thủy Mầu cùng Thạch Quái vượt qua hai tiểu lưu manh kia, vòng vây triệt để thành hình!

Thấy một màn như vậy, Ma Luân cười dữ tợn, nâng tay quát lớn:

- Sa Long!

Sa sa sa...cát bụi trên mặt đất nhanh chóng chấn động, giữa không trung cao hai thước tựa hồ tồn tại một khối nam châm thật lớn, đem hạt cát nhanh chóng hội tụ, chưa đầy hai giây đã hình thành một đầu đại xà cao gần ba thước hoàn toàn do cát vụn tạo thành!

- Đi!

Ma Luân vung tay tới trước, đại xà nhảy ra ngoài, thẳng tắp vọt tới hai tiểu lưu manh!

Nhưng ngay khi Ma Luân triển khai công kích, hai tiểu lưu manh đồng loạt dừng bước, dưới ánh đèn đường hôn ám xoay người nhìn Ma Luân nhếch miệng nở nụ cười, còn đưa tay vẫy vẫy hân hân, tựa hồ đang nói “tạm biệt, không tiễn”...

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Ma Luân chấn kinh, nhưng còn chưa đợi hần kịp làm ra hành động, bỗng nhiên cảm giác không khí bốn phía động lại, ngay sau đó trước mắt tối sầm, mất đi toàn bộ tri giác...

- Bác đoạt năng lực dị biến của phản thần giả biến dị thành công...thu được 3200 điểm linh lực...

- Gạt bỏ phản thần giả biến dị, công đức huyền điểm +250...

Thu được Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên, Diệp Dương Thành lẳng lặng ngồi trên xe nhẹ nhàng nhếch môi cười, đưa tay phát động xe, giẫm mạnh ga chạy tới...

Đầu đại xà thanh thế kinh người bỗng chốc tiêu tán, Ma Luân dù sao còn kịp vận dụng năng lực, nhưng bốn người Thủy Mầu, Điện Vương, Thạch Quái cùng Hắc Quỷ thậm chí lúc chết còn không biết mình chết như thế nào.

Cứ như vậy không hiểu ra sao, thân hình cứng đờ...treo cổ.

Diệp Dương Thành hoàn thành xong bác đoạt gạt bỏ, trực tiếp lái xe rời đi, sau một giây, Sở Minh Hiên trống rỗng xuất hiện, đứng ngay trước thi thể nữ nhân tên Thủy Mầu phát ra tiếng cười hắc hắc, chậm rãi vươn tay đưa tới...

192. Chương 192: Danh Viết Tuyệt Sát.

- Đi chết đi!

Đôi cánh của Ngô Húc Đông đã bị hai người Trương Ngọc Thiển công kích tràn đầy lỗ thủng, nhưng hắn cũng không chỉ có bao nhiêu đó bản lĩnh, nhìn thấy nụ cười trên mặt Hình Tuấn Phi cùng Trương Ngọc Thiển ngày càng đậm, hắn ngửa đầu rít gào một tiếng, thân hình bộc phát một đoàn sương mù màu đen, nhanh chóng bao phủ toàn thân hắn.

Đôi cánh của hắn nhanh chóng khôi phục lại như trước, nhìn Ngô Húc Đông như được tiếp thêm sức lực, không còn đáng vẻ suy sút như trước, toàn thân tản mát ra cỗ chiến ý ngập trời, hai mắt sáng rực như đuốc.

Nhanh như thiểm điện!

Lúc này thân hình Ngô Húc Đông thật sự nhanh như chớp, thân hình xoay trên không trung còn linh hoạt hơn cả loài chim, cơ hồ đã hóa thành tàn ảnh! Từng quyền đánh ra mang theo tiếng gió rít càng tăng thêm vài phần uy thế.

Dần dần, Hình Tuấn Phi cùng Trương Ngọc Thiển có chút “chống đỡ hết nổi”, công kích phối hợp lưu loát sinh động như mây bay nước chảy xuất hiện sơ hở, hình thức chiến đấu đột ngột chuyển tiếp, Ngô Húc Đông càng đánh càng hăng, mỗi khi đánh tới hai người, còn phát ra tiếng gào thét như dã thú:

- Hồng...

Lúc này nhìn hắn không giống như một nhân loại, quả thật không khác gì một đầu dã thú!

- Thỉnh đại ca xuất thủ!

Trương Ngọc Thiển tạm thời “miễn cưỡng” thoát khỏi vòng chiến, mạnh mẽ quay đầu hô to một tiếng.

Tiếng hô to của Trương Ngọc Thiển nhất thời kinh động Ngô Húc Đông đã lâm vào trạng thái nóng nảy, hung hăng vung một quyền đánh bay Hình Tuấn Phi ra ngoài, thần sắc trên mặt có chút âm tình bất định.

Bên người Trương Ngọc Thiển xuất hiện một người toàn thân bao phủ trong đoàn sương mù màu trắng, lẳng lặng trôi nổi, tuy rằng không cử động nhưng lại gây ra cho Ngô Húc Đông một cỗ áp lực thật lớn, người này, rất mạnh!

- Người là ai?

Đối công thành thủ, Ngô Húc Đông thật cẩn thận nhìn người kia, hai nắm tay chuẩn bị sẵn sàng, thời khắc cảnh giác bị đánh lén, mở miệng nói:

- Ta là ngân bài sát thủ của phân bộ Châu Á tổ chức Dị Sát...

- Hôm nay ta không muốn giết người.

Người kia ngữ khí dị thường bằng phẳng:

- Biết điều lập tức rút đi, nếu không thì chuẩn bị cùng lên đường với năm thuộc hạ của ngươi!

- Người...người giết Hắc Quỷ bọn họ?

Vừa nghe lời nói của người kia, sắc mặt Ngô Húc Đông xanh mét, cơ hồ không nói thêm một câu vô nghĩa, gào thét một tiếng bổ nhào tới, tư thế như muốn liều mạng!

Có lẽ bởi vì Ngô Húc Đông đột ngột lao tới, cũng có thể muốn cho Ngô Húc Đông biết sự lợi hại của mình, người kia cũng không né tránh, khẽ quát một tiếng hung hăng một quyền va chạm cùng một quyền của Ngô Húc Đông!

- Phanh phanh...

- Hừ!

Hai người cùng hừ một tiếng, bay ngược ra xa hơn mười thước, thật khó khăn mới ổn định lại.

Kinh nghi bất định nhìn người mới xuất hiện, trong lòng Ngô Húc Đông đã có câu trả lời, người bên trong sương mù màu trắng kia có lẽ chính là nhân vật đầu não của nhóm dị nhân huyện Ôn Nhạc! Đồng thời hắn đã thông qua một quyền vừa rồi, giải khai “mê hoặc tử vong” của ngân bài sát thủ Đường Thái Nguyên!

Một cao thủ S cấp trung tầng, hai dị nhân mới bước vào S cấp, dị nhân AA cấp, thủ hạ linh thể, nếu họ liên thủ Ngô Húc Đông chỉ có thể chống đỡ mà không cách nào phản kích, thậm chí nếu không cẩn thận sẽ phải nuốt hận tại đương trường.

Huống chi là Đường Thái Nguyên thực lực còn không bằng hắn? Đêm hôm đó sau khi giao thủ, mặc dù khăn cấp tập hợp thủ hạ, nhưng trong lòng Ngô Húc Đông vẫn có nghi ngờ, mặc dù Đường Thái Nguyên không bằng hắn, nhưng cũng không phải phế vật mặc người giết chết, huống chi lúc ấy hắn còn dẫn theo mười mấy người, cho dù không phải đối thủ, muốn ung dung rút lui cũng là chuyện dễ dàng.

Một loạt nghi hoặc ngay sau khi người trước mắt xuất hiện đều được giải đáp, thì ra là thế!

Thần sắc trên mặt liên tục biến đổi, Ngô Húc Đông ra vẻ như định công kích, ngay khi nhóm người Hình Tuấn Phi bày ra tư thế phòng ngự, hắn lại trực tiếp quay người bỏ chạy...

- Ha ha, tên ngu xuẩn này vẫn sợ chết như vậy.

Sau khi Ngô Húc Đông thoát đi, người trong sương mù trắng cũng hiển lộ thân hình, chính là Đường Thái Nguyên.

Nhìn theo phương hướng Ngô Húc Đông bỏ chạy, Đường Thái Nguyên cười nhẹ, nhìn qua Hình Tuấn Phi cùng Trương Ngọc Thiên nói:

- Đi thôi, trở về hội báo một chút tình huống với chủ nhân...

- Đáng chết...

Một hơi trốn xa hơn ba mươi cây số, Ngô Húc Đông hạ xuống một rừng cây nhỏ, hung hăng một quyền đánh lên thân cây tùng, thần sắc trên mặt còn chưa bình tĩnh lại.

Một huyện Ôn Nhạc nho nhỏ, lại xuất hiện một dị nhân S cấp, một linh thể tương đương dị nhân S cấp, còn có dị nhân AA cấp, linh thể A cấp cùng nhóm dị nhân thủ hạ, tình huống như vậy dù ở trên toàn thể giới cũng tuyệt đối có một không hai!

Cảm xúc của Ngô Húc Đông dao động thật lớn, bởi vì vừa rồi thiếu chút nữa hắn đã rơi vào trong vòng vây của đối phương, căn bản vô lực đào thoát, chỉ có thể nuốt hận đương trường.

Mà làm cho hắn khó thể thừa nhận chính là, hắn cực khổ bồi dưỡng được năm thủ hạ, lại hoàn toàn bị tiêu diệt trong cuộc chiến đêm nay, tuy bản thân hắn cũng không tổn thương gì quá lớn, nhưng cái chết của năm người Hắc Quỷ cơ hồ làm cho hắn muốn phát điên.

- Đáng giận!

Siết chặt nắm tay đâm mạnh lên thân gốc tùng, Ngô Húc Đông thở dốc, giận dữ mắng to, đồng thời trên mặt hiện lên tia may mắn, ít nhất chính hắn chạy thoát, chỉ cần hắn còn sống, như vậy hết thảy mọi chuyện khác đều không thành vấn đề.

Tuy nói đêm nay hùng hổ giết tới cửa nhưng thảm bại bỏ chạy, hắn lại tự nhận rằng mình đã hoàn toàn nắm rõ thực lực của nhóm dị nhân huyện Ôn Nhạc!

Thực lực như vậy đã không kém hơn thực lực phân nửa phân bộ tổ chức Dị Sát, đối với việc này Ngô Húc Đông không hề có chút nghi ngờ.

Một huyện thành nho nhỏ lại xuất hiện nhiều dị nhân, linh thể như vậy cũng phi thường ít thấy, cho dù có người rõ ràng nói cho hắn biết, kỳ thật huyện Ôn Nhạc không chỉ có chút thực lực ấy, chỉ riêng linh thể tương đương dị nhân S cấp lại có tới mười người, phỏng chừng hắn chỉ xuy mũi, bởi vì điều này thật khó thể làm người ta tiếp nhận.

Phải biết rằng cho dù là phân bộ Châu Á tổ chức Dị Sát, chỉ có ba dị nhân S cấp mà thôi, hơn nữa Đường Thái Nguyên đã chết trong huyện Ôn Nhạc. Chỉ là một huyện thành nhỏ nhỏ, có được mười linh thể S cấp? Đây không phải là chuyện cười thì là gì?

Một người đứng lặng thật lâu ở cạnh gốc tùng, cuối cùng Ngô Húc Đông cố gắng dần nén ý niệm tranh công trong lòng, dù sao là hai S cấp cùng một AA cấp, hẳn thật sự không đủ khả năng một mình nuốt lấy.

Tuy nói vì chuyện thăm dò “nội tình” nhóm dị nhân huyện Ôn Nhạc làm cho hắn tổn thất thảm trọng, nhưng dù sao hắn cũng là cao tầng phân bộ tổ chức Dị Sát, rất nhanh chỉnh lý lại suy nghĩ của mình, lấy ra di động, trực tiếp gọi điện thoại cho kim bài sát thủ nắm quyền phụ trách phân bộ Châu Á cao nhất, chính là nữ nhân hẹn gặp hắn trong tiệm cà phê.

- Chủ nhân, nếu như lão bộc suy đoán không sai, hiện tại Dực Yêu hẳn đang thỉnh cầu tổ chức Dị Sát tiếp viện.

Hình Tuấn Phi khom người, cung kính mở miệng nói:

- Trải qua cuộc chiến đêm nay, hẳn tuyệt đối sẽ nghĩ đã nắm rõ lai lịch của chúng ta, kế tiếp sẽ là thời gian chính thức thu vông theo kế hoạch đã định từ trước.

- Ân.

Nghe Hình Tuấn Phi nói, Diệp Dương Thành gật nhẹ đầu cười, bỗng nhiên có hứng thú hỏi:

- Dụng ý an bài đêm nay của người là gì?

- Hồi chủ nhân.

Hình Tuấn Phi đáp:

- Đêm nay lão bộc làm an bài, chính là vì muốn làm cho Dực Yêu nghĩ rằng đã nắm rõ nội tình của chúng ta, hơn nữa vừa có thể làm cho chủ nhân gạt bỏ năm tên dị nhân A cấp kia, cũng có thể tạo nên tác dụng uy hiếp cho Dực Yêu, khiến cho hắn không dám tiếp tục một mình hành động, theo trước mắt mà nói, chúng ta bộc lộ ra thực lực hẳn đã không còn tự mình khống chế được nữa, muốn triệt để tiêu diệt chúng ta, hẳn nhất định phải cầu viện tổ chức Dị Sát, đây chính là hai bước liên hoàn kế.

- Nga? Theo thứ tự là gì?

Diệp Dương Thành không hiểu chơi âm mưu, cũng không có thiên phú, chẳng qua nghe một âm mưu gia vạch ra ỉnh nghe mầu chốt bên trong cũng là một việc thật khoan khoái.

- Theo thứ tự là lừa dối cùng lật mềm buộc chặt.

Hình Tuấn Phi cung kính đáp:

- Dực Yêu đã ngộ nhận mình thăm dò rõ nội tình, mà chúng ta lại làm như không cố ý thả hắn rời đi, nếu lão bộc suy đoán không sai, trong vòng hai ngày tới tổ chức Dị Sát sẽ có hành động.

- Ha ha, liên hoàn kế ra tam kế, mặt sau còn mưu kế gì khác?

Diệp Dương Thành cười nhẹ, loại cảm giác đùa giỡn địch nhân trong tay làm cho hắn thật hưởng thụ, tuy rằng người đưa ra âm mưu không phải hắn, người thực hiện cũng không phải hắn, nhưng Hình Tuấn Phi là linh bộc của hắn, không phải sao?

- Kế cuối cùng, danh viết tuyệt sát.

Hình Tuấn Phi cúi người đáp:

- Lần này vô luận tổ chức Dị Sát phái đến bao nhiêu người đi vào trong huyện, không luận thực lực mạnh yếu, chủ nhân cần hoàn toàn gạt bỏ, nếu cần đặt tên ưu kế này, có thể xem như là dương mưu...

- Ha ha, dương mưu thì dương mưu đi.

Diệp Dương Thành tùy ý khoát tay:

- Chỉ hi vọng tổ chức Dị Sát đừng làm cho ta thất vọng là được.

Kỳ thật Diệp Dương Thành đã thật hài lòng, nếu dựa theo tác phong trước kia của hắn, ngay khi Ngô Húc Đông vừa lộ diện lập tức gạt bỏ, đâu cần nghĩ nhiều đường cong nhiều như vậy, còn dẫn dụ thêm người của tổ chức Dị Sát đi qua để giết?

Chuyện ngồi chờ địch nhân tới cửa đã kết thúc, kể từ khi Hình Tuấn Phi cùng Sở Minh Hiên xuất hiện, việc hắn cần làm từ nay về sau chính là tìm đủ cơ hội hấp dẫn người của tổ chức Dị Sát tự chui đầu vào lưới, sau đó...

Âm mưu sẽ biến thành dương mưu, mà Diệp Dương Thành đã có năng lực thực hiện dương mưu.

Chỉ cần hắn còn ở trong khu vực quản hạt của mình, căn bản không cần sợ hãi tổ chức Dị Sát, nhưng tổ chức Giới...làm cho hắn có cảm giác khó chịu, thập phần chán ghét!

193. Chương 193: Bắt Đầu Hành Động Đi.

Tốc độ hành động của tổ chức Dị Sát thật nhanh, nhanh đến mức Diệp Dương Thành còn chưa kịp chuẩn bị đã hung hổ xông thẳng vào huyện Ôn Nhạc.

Hai chiếc xe bus màu trắng xa hoa, bên trong có chừng năm mươi người tuổi từ hai mươi đến năm mươi, có da trắng, da đen, da vàng, nam nữ già trẻ, trên mặt đều lộ vẻ thích ý cùng thoải mái khôn cùng, đối với bọn họ mà nói hành động lần này nhiều ít có chút cảm giác giết gà dùng dao mổ trâu.

Đêm qua Ngô Húc Đông truyền lại tin tức, đã xác định toàn bộ lá bài tẩy của dị nhân huyện Ôn Nhạc, tuy nói một huyện thành nho nhỏ xuất hiện hai dị nhân S cấp cùng một AA cấp còn có linh thể, làm cho người ta có cảm giác thật hoang đường.

Nhưng thực lực như vậy đặt ở trước mặt tổ chức Dị Sát vẫn không đủ nhìn.

Nhưng bởi vì nhiều lần hao tổn nhân thủ trong huyện Ôn Nhạc, khi Ngô Húc Đông truyền về tin tức thông qua nữ nhân quản lý phân bộ Châu Á, truyền tới tổng bộ tổ chức Dị Sát, cao tầng tổng bộ trực tiếp hạ lệnh vận dụng chuyên cơ tập hợp bốn mươi dị nhân A cấp ở Châu Á, Châu Âu, Châu Phi, bảy dị nhân AA cấp cùng năm dị nhân S cấp đi qua.

Đội hình hoa lệ như thế, làm người trên xe hoàn toàn không có chút cảm giác ngưng trọng, chỉ có vẻ dễ dàng cùng thích ý.

Giống như lần này đi tới huyện Ôn Nhạc chỉ là ngắm cảnh du lịch, về phần dị nhân của huyện nho nhỏ kia, lại giống như gà đất chó kiểng, không đáng giá nhắc tới!

- Dục Yêu đúng là càng sống càng vô dụng!

Ngồi ở vị trí trung tâm trên chiếc xe bus thứ nhất, một nam tử hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt tròn trịa, đầu hói, trên má bên phải xăm hình bò cạp, đem khí chất hài hước của hắn phá hỏng hoàn toàn, mơ hồ còn toát ra cảm giác âm lãnh.

Thích ý dựa vào sau ghế, nam tử nhếch môi khinh thường nói:

- Phân bộ Châu Á cũng vậy, chút việc nhỏ lại kinh động tới tổng bộ, còn hao tổn đám gà đất chó kiểng như Đường Thái Nguyên, năm đó khi ta ở phân bộ Châu Á, chưa từng xảy ra tình huống như thế!

- Bàn Hạt, miệng của người phóng sạch sẽ một chút!

Vừa nghe thanh âm lầm bầm khinh thường của nam tử kia, một nữ nhân hơn ba mươi ngồi ở hàng thứ hai cạnh cửa sổ xe phần phật một tiếng bật dậy, sắc mặt âm trầm trừng mắt:

- Đừng ép ta ra tay giáo huấn người!

- Ai nha, người thật nghĩ người còn là đại tỷ của ta sao?

Vừa nghe lời của nữ nhân kia, nam tử Bàn Hạc không tức giận, mà âm dương quái khí nói:

- Năm đó ta không tận tình thỏa mãn ngươi, hay là đến tận bây giờ còn oán hận trong lòng đi? Ai nha, nếu thật sự là như vậy, ngươi cứ giáo huấn ta đi, ta cam đoan không đánh trả!

- Ngươi...

Sắc mặt nữ nhân kia nhất thời lúc trắng lúc xanh, tức giận cắn răng.

Mà những người khác trên xe nghe hai người xung đột chỉ cố nén không cười, bả vai run rẩy, nhưng không ai dám cười ra tiếng.

Bàn Hạc, là kim bài sát thủ phân bộ Châu Âu, người phụ trách cao nhất phân bộ, năng lực đem không khí nháy mắt biến thành kịch độc xuất thần nhập hóa, làm cho người ta khó lòng phòng bị, được xưng là kim bài sát thủ thủ đoạn vô sỉ nhất, tỉ tiện nhất, nhưng cũng hữu hiệu nhất của tổ chức, uy chấn Châu Âu!

Mà trước khi Bàn Hạc trở thành người phụ trách phân bộ Châu Âu, cũng là một ngân bài sát thủ của phân bộ Châu Á.

Nữ nhân kia có danh hiệu là Bạo Liệt Nữ, nhắc tay là có thể mở bia vỡ đá, khí bạo do nàng bộc phát có thể trong tích tắc đem một người rành rành nổ tung thành huyết vụ đầy trời, phi thường khủng bố.

Khi Bàn Hạc còn đảm nhiệm ngân bài sát thủ, Bạo Liệt Nữ là kim bài sát thủ phân bộ Châu Á, ân oán giữa hai người thật khó thể giải thích rõ ràng.

Tuy trong lòng Bạo Liệt Nữ tức giận, nhưng cũng biết đây không phải thời gian nội đấu, chỉ hít sâu một hơi, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Bàn Hạc, xoay người ngồi trở về.

Nhưng Bạo Liệt Nữ không muốn sinh sự, không có nghĩa là Bàn Hạc chịu nhường nhịn, bất mãn trong lòng năm xưa, hơn nữa nhìn thấy Bạo Liệt Nữ ẩn nhẫn, liền kích thích lý trí của hắn, Bạo Liệt Nữ vừa ngồi xuống, hắn đã mở miệng châm chọc nói:

- Giáo huấn ta? Hừ, chỉ sợ ngươi còn chưa có kỹ năng kia đi, nhưng nếu giáo huấn ta trên giường thì...

- Đi chết đi!

Bạo Liệt Nữ trực tiếp bạo tẩu, bật người dậy, nâng tay phát động năng lực dị hóa, vùng quyền, một đạo sóng gợn màu trắng mà mắt thường có thể thấy được từ trong quả đấm của nàng khuếch tán bay ra!

Vừa nhìn thấy một màn này, trong lòng mọi người trên xe thầm hô một tiếng: không xong!

- Oanh long long...

Xe bus đang chạy trên đường phát ra thanh âm nổ tung, trong phút chốc phá thành mảnh nhỏ...

- Chủ nhân, viện binh của tổ chức Dị Sát đến còn nhanh hơn suy đoán của Hình Tuấn Phi!

Dương Đăng Phi gọi điện cho Diệp Dương Thành, ngữ khí ngưng trọng nói:

- Nếu như lão bộc không đoán sai, lần này chẳng những tổ chức Dị Sát tập hợp rất nhiều cao thủ, hơn nữa còn có vài dị nhân S cấp, những người này hiện tại đã đi vào huyện Ôn Nhạc!

- Nhanh như vậy?

Diệp Dương Thành đang ở trong nhà ăn cơm chiều nhận được điện thoại của Dương Đăng Phi, không khỏi nhú mày:

- Ngươi làm sao phát hiện?

- Trên đường cao tốc nối liền với quốc lộ 104 ở trấn Đại Giang đi thông huyện thành, một chiếc xe bus đột nhiên phát sinh nổ mạnh, chiếc xe bus đi phía sau không kịp phanh lại nên đã tông thẳng vào đuôi xe bị nổ.

Dương Đăng Phi hồi đáp:

- Hiện tại lão bộc đang ở hiện trường tai nạn giao thông phát sinh, theo tình huống hiện trường mà xem, nguyên nhân xe bus nổ mạnh hẳn là do khí bạo của kim bài sát thủ phân bộ Châu Á tên Bạo Liệt Nữ gây

ra, hơn nữa theo nhân chứng ở gần trình báo, sau khi hai chiếc xe bus phát sinh sự cố, từ trên xe đi xuống mấy chục người, trong đó có không ít người nước ngoài.

Nói tới đây Dương Đăng Phi dừng một chút mới nói tiếp:

- Lão bộc đã điều tra tình huống hai chiếc xe bus, phát hiện những người này mượn danh nghĩa đoàn du lịch từ Phúc Kiến Hạ Môn chạy thẳng tới, cho nên lão bộc nhận định, tổ chức Dị Sát đã tập hợp ít nhất năm mươi cao thủ dị nhân, trước mắt đã tiến nhập phạm vi huyện Ôn Nhạc!

- Hơn năm mươi người? Còn có S cấp?

Sắc mặt Diệp Dương Thành dần ngưng trọng lên, gật nhẹ đầu:

- Ta đã biết, người tiếp tục làm việc đi, chuyện này ta sẽ xử lý, không cần lo lắng.

- Dạ, chủ nhân!

Dương Đăng Phi cung kính đáp, sau đó mới cúp điện thoại.

Hơn năm mươi dị nhân cao thủ, còn có không ít S cấp, điều này đối với Diệp Dương Thành mà nói vừa thống khổ cũng là khoái hoạt.

Cấp bậc dị nhân càng cao, cung cấp linh lực cho hắn càng nhiều, nhưng nếu cấp bậc quá cao, nhân số quá nhiều, sẽ tạo thành chướng ngại thật lớn cho hành động tuyệt sát cuối cùng.

Một khi đám dị nhân kia khuếch tán trong huyện thành...

- Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên, hai người các người qua đây!

Nghĩ đến đây, Diệp Dương Thành lập tức quay đầu gọi hai người, đợi hai người đi qua, hắn khẽ cau mày đem tình huống chi tiết thuật lại cho họ nghe qua một lần.

Ai ngờ sau khi nghe được lời của Diệp Dương Thành, Hình Tuấn Phi chẳng những không chút lo lắng, ngược lại còn cười tươi rói:

- Chủ nhân, lần này chính là một bữa tiệc lớn phong phú! Mục đích những dị nhân kia đến huyện Ôn Nhạc phi thường xác thực, chỉ cần lão bộc thi triển chút kế nhỏ, có thể đem bọn hắn tụ tập, hơn nữa một lưới bắt hết!

- Nói cụ thể một chút.

Diệp Dương Thành nhẹ nhàng thở ra, có biện pháp là tốt rồi!

- Mục đích của bọn hắn là vì tiêu sát “dị nhân cùng linh thể trong huyện Ôn Nhạc”.

Hình Tuấn Phi tinh tế cân nhắc chốc lát mới nói:

- Cho nên chỉ cần phái người đi ra ngoài dẫn dụ họ, chủ nhân lưu tại địa điểm mà chờ đợi...

- Ôm cây đợi thỏ?

- Chủ nhân anh minh!

Hình Tuấn Phi khen ngợi một câu, tiếp tục nói:

- Nhưng lần này do nhân số quá nhiều, muốn một lần tụ tập bọn hắn khó khăn khá lớn, nếu lão bộc không đoán sai, lần này mặc dù đám dị nhân kia đều thuộc tổ chức Dị Sát, nhưng lại đến từ những phân bộ khác nhau, dưới tình huống không ai phục ai, chúng ta có thể lựa chọn hai phương thức.

- Phương thức gì?

- Đánh bại từng nhóm, hoặc là vây điểm đánh viện binh.

Hình Tuấn Phi giải thích:

- Lão bộc dẫn người đem bọn hán phân tán thành từng tiểu quần thể, sau đó gạt bỏ từng nhóm, hoặc dẫn người đem bọn hán phân tán thành tiểu quần thể, sau đó bao vây một nhóm, dụ dỗ những tiểu quần thể khác đến cứu viện...

- Vậy điểm đánh viện binh đi.

Diệp Dương Thành thoáng cân nhắc chốc lát, làm ra lựa chọn, mở miệng nói:

- Định địa điểm ở gần nơi trữ nước Thương Khê phía nam trấn Nhạc Dương.

- Dạ, chủ nhân!

Hình Tuấn Phi lập tức đáp lời.

Diệp Dương Thành ân một tiếng, nói:

- Dung Dung.

- Dạ.

Triệu Dung Dung đứng dậy cúi người.

- Người cùng ta đi tới nơi trữ nước Thương Khê.

- Dung Dung hiểu được!

- Tiểu Thương Ưu Tử, Ngô Chấn Cương, Tống Lâm Lập.

- Tiểu bộc ở!

Ba người cùng lên tiếng, cung kính khom người.

- Ba người phụ trách đánh du kích, một khi viện binh đối phương xuất hiện, liền nghĩ biện pháp dẫn dụ tới chỗ của ta, phạm vi bán kính 180m địa điểm tùy ý!

Diệp Dương Thành khẽ nhướng mày, nói:

- Nhưng phải chú ý một chút, động tác đừng quá lớn, không thể làm cho người bình thường chú ý.

- Dạ! Tiểu bộc hiểu được.

Ba người cùng đáp, đứng sang một bên.

- Đường Thái Nguyên, Trương Ngọc Thiển, Sở Minh Hiên, Vương Minh Khi.

- Có tiểu bộc!

Bốn người bước lên chờ mệnh lệnh.

- Các người nghe theo Hình Tuấn Phi điều hành, đem nhóm dì nhân kia phân tán, sau đó đem một nhóm dẫn dụ đến chỗ chứa nước Thương Khê vây khốn.

Nói xong, hán thoáng chần chờ, lại bảo Hình Tuấn Phi há miệng, nâng tay bắn ra một nhóm linh châu vào miệng hán.

Một giờ sau, lại có thêm một linh sứ sinh ra.

Đem Hình Tuấn Phi nhắc lên linh sứ, hán hao phí 3200 điểm linh lực, đối với nhóm người Hình Tuấn Phi mà nói, là 320 cơ số linh lực.

Nhìn thấy mọi người đang chờ xuất phát, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, nâng tay nói:

- Bắt đầu hành động đi!

- Dạ!

Mọi người cùng đáp, dựa theo kế hoạch tự giải tán.

- Đi thôi.

Diệp Dương Thành vẫy tay gọi Triệu Dung Dung, cầm chìa khóa xe đi xuống lầu.

194. Chương 194: Hình Tuần Phi Tính Kế.

- Tình huống đại khái tối hôm qua ta đã hội báo rõ ràng.

Ở trên một mảnh đất trống phía bắc huyện Ôn Nhạc, hơn năm mươi đệ nhân đã gặp mặt Ngô Húc Đông, nhìn lướt qua năm đệ nhân S cấp, hần mở miệng nói:

- Đầu lĩnh của đệ nhân, linh thể của huyện Ôn Nhạc là một đệ nhân S cấp trung đoạn, dưới tay hần còn có một linh thể tương đương S cấp sơ đoạn, cùng một đệ nhân AA cấp cùng một nhóm đệ nhân A cấp.

- Người đã giao thủ cùng bọn họ, hần đã biết đại khái năng lực của họ đi?

Tuy Bạo Liệt Nữ xem thường Ngô Húc Đông, nhưng hần lại là người phụ trách hành động lần này, cho dù địa vị của nàng cao hơn hần, nhưng ở trước mặt nhiều người cũng không tiện cấp sắc mặt với hần, cho nên thanh âm của nàng thật bình tĩnh:

- Nói cụ thể một chút, chúng ta có thể an bài tốt hành động.

- Được.

Ngô Húc Đông kiêng kỵ địa vị của Bạo Liệt Nữ trong tổ chức, khẽ gật đầu nói:

- Theo tình huống giao thủ mà xem, tên đầu lĩnh hần đã lấy được nhiều loại năng lực dị hóa, trong đó bao gồm cường hóa thân thể cùng năng lực phi hành, còn lại ta không rõ lắm.

Trong đôi mắt mọi người hiện lên tia xem thường, Ngô Húc Đông làm như không nhìn thấy, nói tiếp:

- Linh thể tương đương S cấp sơ đoạn năng lực hần là khống chế ảo cảnh, cùng một ít linh thể có khả năng nắm giữ pháp thuật, còn lại...

Sau khi giới thiệu xong, Ngô Húc Đông tổng kết:

- Theo tình huống trước kia mà xem, ta hoài nghi tên đệ nhân đầu lĩnh giữ lại năng lực, hần là năng lực hấp thu năng lực dị hóa của người khác, tổ chức Dị Sát tổn hại thật nhiều nhân thủ ở huyện này, ta cảm thấy được đầu lĩnh của bọn họ đạt tới S cấp trung đoạn...

Lời nói của hần không nói hết toàn bộ, nhưng mọi người đều suy đoán ra được, trên mặt thoáng hiện vẻ kinh hoảng, nhưng càng nhiều là sát khí lâm liệt.

Một đệ nhân có thể rút đi năng lực của người khác làm ình càng cường đại, từ ngày hần xuất hiện, đã đi lên vị trí đối lập với toàn bộ đệ nhân trên thế giới!

Ngay lúc nhóm người Ngô Húc Đông đang đứng trên đất trống bàn bạc, sắc mặt kim bài sát thủ phân bộ Châu Phi chợt trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào bụi cỏ bên trái mảnh đất trống, vươn tay liền đánh ra một đạo lưu quang đỏ như máu...

- Triệt!

Trong bụi cỏ một trận rối loạn, theo sát là tiếng hô to của một thanh niên trẻ tuổi.

- Truy!

Vừa nghe tiếng hô to, Ngô Húc Đông cùng năm đệ nhân S cấp đồng thời quát một tiếng, đều tự xuất ra bản lĩnh, công kích đủ màu sắc kinh người hội tụ giữa không trung, hướng chỗ bụi cỏ hung hăng trùm tới!

Nhưng sau công kích, đám đệ nhân vây quanh bụi cỏ kia, nhưng phát hiện bên trong dừng nói là có người, dù cọng tóc cũng không thấy!

Nhìn thấy mặt đất cơ hồ bị lật tung, Ngô Húc Đông đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện, xa xa bỗng nhiên mơ hồ vang lên thanh âm hừ khê của một người, tựa hồ bị thương tổn đang cố nén không kêu đi ra.

- Bàn Hạt đại ca, xin mời mang theo một nhóm người đi qua nhìn xem!

Ngô Húc Đông liếc mắt nhìn phương hướng phát ra thanh âm, chần chờ một thoáng cũng không dám tùy tiện mang theo người nhào đi lên, chỉ đành dùng giọng điệu cung kính nói với Bàn Hạt.

Bàn Hạt liếc nhìn hắn, hờ hững gật gật đầu, tiện tay chỉ thêm tám người, cùng hắn bao vây đi tới.

Ngay khi Bàn Hạt mang theo tám người rời đi, ở phương hướng trái ngược lại vang lên thanh âm một nữ tử, nhưng không phải tiếng kêu đau đớn mà là tiếng cười khanh khách...

Sắc mặt Ngô Húc Đông biến đổi, nhưng vừa nghĩ tới đội hình hoa lệ bên cạnh mình, cũng không toát ra vẻ khiếp đảm, lập tức đưa mắt nhìn Bạo Liệt Nữ.

Không đợi hắn mở miệng nói chuyện, Bạo Liệt Nữ nhẹ nhàng hừ một tiếng, điểm bảy người hướng chỗ tiếng cười chạy đi.

Mưu kế phi thường phi thường đơn giản, đồng dạng là âm mưu rất dễ dàng bị người vạch trần, nhưng do thành viên tổ chức Dị Sát quá mức tự tin mà thuận lợi thực hiện, hoặc là nói thành viên tổ chức Dị Sát cũng đã nhìn ra đối phương cố ý phân tán chủ lực của bên mình.

Nhưng đúng như suy nghĩ đầy tự tin của bọn họ, lần này họ không hề đem thủ đoạn của đối phương để trong lòng, cho dù chủ lực bị phân tán, cũng không dễ dàng bị người đánh bại!

Hướng chi bọn hắn căn bản không đem dị nhân của huyện Ôn Nhạc đặt vào trong mắt, đương nhiên ngoại trừ tên đầu lĩnh...

Hình Tuấn Phi không phải đồ đàn, hiểu rõ tinh túy của âm mưu quỷ kế.

Vì phòng ngừa đối phương lại tụ tập, sau khi thuận lợi thực hiện phần đầu kế hoạch, hắn không vội vã hạ lệnh cho nhóm người Đường Thái Nguyên thoát khỏi tầm mắt của đối phương, mà chột xa chột gần, đem tiểu đoàn thể dị nhân Dị Sát càng dẫn càng xa...

Đợi đến khi lòng tự tin của đám dị nhân chuyển biến thành nghi ngờ, bọn hắn cũng đã cách xa nhau đến hơn mười cây số.

Bạo Liệt Nữ vươn tay ngăn cản mọi người truy đuổi, sắc mặt âm trầm như muốn nhỏ ra nước:

- Lập tức liên hệ người phụ trách những nhóm khác, xác nhận trạng huống trước mắt của bọn hắn!

- Dạ!

Một đồng bài sát thủ phân bộ Châu Á gật đầu, lấy ra máy truyền tin, điều chỉnh kênh gọi liền hỏi.

Hơn một phút sau, tin tức truyền lại, bọn hắn vẫn đang truy đuổi dị nhân đang chạy trốn của huyện Ôn Nhạc, hơn nữa không có ai xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!

Nghe được tin tức này, Bạo Liệt Nữ khó hiểu, nhưng ngẫm lại thực lực bên mình, cho dù bị đánh lén cũng không dễ dàng tan tác!

Hướng chi cả huyện Ôn Nhạc có được mấy dị nhân, mấy linh thể? Phân tán thành năm tiểu đoàn thể, phân biệt truy đuổi mỗi nhóm một tên, đối phương làm sao có cơ hội tụ tập lực lượng?

Nghĩ tới đây, vẻ mặt khó xem của Bạo Liệt Nữ hòa dịu một ít, lập tức khoát tay:

- Tiếp tục đuổi!

Đúng lúc này, một dị nhân trong nhóm bỗng nhiên mở miệng:

- Chúng ta bị phát hiện...

- Ân?

Nhóm người dừng lại, quay đầu nhìn thấy cách họ chừng ba mươi thước, dưới một gốc cây hòe có một cô bé chừng mười một mười hai tuổi đang ngây người đứng nơi đó, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ...

- Sưu...

Bạo Liệt Nữ khê cau mày, nâng tay đánh ra một quyền, sau đó cũng không thèm liếc mắt nhìn cô bé kia, lạnh lùng nói:

- Truy!

- Phanh!

Nhóm người chạy xa vài trăm thước, cô bé kia mới đột nhiên nổ tung, không sai, chính là nổ tung!

Thân hình cô bé bị tạc tan xương nát thịt, quả táo cầm trên tay lặn dưới đất, tai bay vạ gió, dị nhân lãnh huyết!

Bàn tính của Bạo Liệt Nữ đánh thật vang, theo nàng xem dị nhân huyện Ôn Nhạc đánh tan chủ lực của bên mình, đồng thời cũng tự phân tán bản thân, cho nên nàng không lo lắng dị nhân huyện Ôn Nhạc sẽ tụ họp lại, tiến hành đả kích bọn hắn.

Nhưng nàng hiển nhiên không nghĩ tới, con mồi dụ dỗ bọn hắn tản ra không phải dị nhân, mà là linh thể!

Linh thể có thể hóa thành sương mù dùng tốc độ gần 1000km/h di chuyển hội tụ cùng nhau, đây không phải việc gì khó.

Ngược lại những dị nhân như Bạo Liệt Nữ, chỉ bằng thân thể máu thịt cũng không cách nào đạt được tốc độ như thế!

Mà mưu kế của Hình Tuấn Phi chính là ở điểm này, là sai biệt thời gian mà rất dễ bị người bỏ qua!

Ngay khi đám dị nhân Dị Sát bị phân tán, khoảng cách vượt xa hơn bốn mươi cây số, bốn tiểu đoàn thể chợt phát hiện, dị nhân mình truy đuổi đột nhiên vô ảnh vô tung biến mất.

Một tia ngưng trọng khác thường dần dần lan tràn trong lòng thành viên tổ chức Dị Sát...

- Động thủ!

Ngô Húc Đông mang theo ba gã dị nhân AA cấp cùng chín tên dị nhân A cấp đuổi theo dị nhân huyện Ôn Nhạc chạy xa chừng mấy chục cây số, khi khoảng cách thu lại còn vài chục thước, hắn quyết đoán truyền lệnh công kích!

Ba đạo năng lượng bay thẳng tới đầu dị nhân chạy phía trước...

Nhưng ngay khi Ngô Húc Đông vừa dẫn đầu phát động công kích, dị nhân kia đột nhiên hư không biến mất.

Mất đi mục tiêu công kích, nhóm dị nhân dừng động tác, nhìn nhau, không biết chuyện gì xảy ra.

- Cảnh giới!

Ngô Húc Đông giật mình gọi mọi người đề phòng, mà bản thân hắn nhìn về hướng chỗ chứa nước Thương Khê cách đó không xa...

Toàn bộ nhóm dị nhân về mặt ngưng trọng, bày ra tư thế phòng ngự, đề phòng bị tập kích, không khí vô cùng căng thẳng.

Ngay khi thần kinh mọi người khẩn trương, chỉ nghe tiếng cười khe khẽ, thanh âm nam tử trẻ tuổi truyền vào trong tai bọn hắn:

- Cảnh giới cái gì? Là đang cảnh giới chúng ta sao?

Thanh âm vừa dứt, Hình Tuấn Phi, Trương Ngọc Thiển, Vương Minh Khi, Sở Minh Hiền đã hiển lộ thân hình, đứng ở đông tây nam bắc chung quanh, bao vây nhóm người Ngô Húc Đông!

Ở giữa góc tây bắc, một người toàn thân bao phủ sương trắng đứng nơi đó, tiếng cười khe từ đó vọng lại.

Nhìn thấy vòng vây đã thành hình, sắc mặt Ngô Húc Đông xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Giương đông kích tây...

Chương 195: Cạm bẫy tử vong

- Giương đông kích tây?

Đường Thái Nguyên thoáng sững sờ, sau đó lắc đầu nói:

- Không không không, sao có thể xem là giương đông kích tây đây? Đây gọi là đánh bại từng nhóm! Giải quyết xong nhóm các người, chúng ta tiếp tục đi giải quyết nhóm tiếp theo, tuy nói xung đột chính diện thì thực lực chúng ta không bằng các người, nhưng đám ngu xuẩn các người bị phân thành từng nhóm nhỏ, bởi vậy...ngày chết của các người cũng tới!

- Hừ, trâng tráo!

Ngô Húc Đông há mồm trào phúng, trên thực tế hắn đã lấy ra máy truyền tin, điều chỉnh xong kênh, lớn tiếng nói:

- Người cho rằng phân tán chủ lực của chúng ta, tiếp tục dẫn dụ chúng ta đến chỗ chứa nước Thương Khê này là có thể dễ dàng giải quyết chúng ta sao? Người trẻ tuổi, người quá cuồng vọng!

Thanh âm Ngô Húc Đông rất lớn, lời của hắn cũng truyền qua máy truyền tin rơi vào trong tai nhóm người Bạo Liệt Nữ, vì thế tin tức nhóm người Ngô Húc Đông bị vây tại chỗ chứa nước Thương Khê cũng thuận lợi truyền ra ngoài.

Làm xong chuyện đó, nói xong lời vừa rồi, tâm tình Ngô Húc Đông hoàn toàn thả lỏng, thực lực của nhóm người mình không yếu hơn đối phương bao nhiêu, cũng không có kế hay, nhưng muốn cầm giữ không bị bại, chờ đến khi nhóm người Bàn Hạt cùng nhóm người Bạo Liệt Nữ chạy tới, theo hắn xem ra có bao nhiêu thoải mái thì có bấy nhiêu thoải mái!

Chỉ cần viện quân chạy đến, chỉ bằng mấy dị nhân cùng linh thể trước mắt...hừ! Ngô Húc Đông cực kỳ khinh thường.

Nhưng Ngô Húc Đông nghĩ tới kế giương đông kích tây, Đường Thái Nguyên nói đánh bại từng nhóm, hắn lại không nghĩ tới còn có một kế càng thêm bí mật: vây điểm đánh viện binh!

- Lập tức chạy tới chỗ chứa nước Thương Khê trấn Nhạ Dương!

Thông qua máy truyền tin biết được tình huống bên Ngô Húc Đông, Bạo Liệt Nữ oán hận giậm chân, cũng không có bao nhiêu thời gian tự hỏi vì sao dị nhân bọn hắn đang truy đuổi lại đột nhiên biến mất?

Điều chỉnh xong kênh, Bạo Liệt Nữ gọi qua cho ba nhóm còn lại:

- Đến lập tức, lập tức!

Mười phút trôi qua.

Năm người Đường Thái Nguyên chỉ vây quanh nhóm người Ngô Húc Đông, cũng không có ý tứ ra tay công kích, lúc này Ngô Húc Đông đang đợi viện quân đến, Đường Thái Nguyên bất động hẳn đương nhiên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lại qua thêm mười lăm phút...

Lúc này Đường Thái Nguyên mới nhận được ánh mắt ra hiệu của tân tấn linh sứ Hình Tuấn Phi, không chút dấu hiệu báo trước, hắn đột nhiên vung tay đánh ra một đạo thanh sắc lưu quang bay thẳng về hướng Ngô Húc Đông, quát:

- Nghĩ ngơi đủ rồi, thì hung hăng đánh cho ta!

Tiếng hô của Đường Thái Nguyên làm Ngô Húc Đông hồi hận suýt nữa đụng đầu xuống đất, hơn hai mươi phút thời gian không động thủ, lại là...lại là lên lút nghỉ ngơi khôi phục, điều chỉnh trạng thái tiến hành chiến đấu!

Khả năng đơn giản như thế, vì sao Ngô Húc Đông không nghĩ tới đây? Hận ah, hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Đại chiến giữa dị nhân, nếu dùng toàn bộ cảnh tượng mà mọi người từng gặp qua để hình dung, chính là phóng khói hoa.

Lưu quang đủ màu sắc, thủ đoạn quái lạ không ngừng đan xen một chỗ ngay chỗ chứa nước Thương Khê, tiếng nổ mạnh dày đặc truyền ra thật xa, cũng may phạm vi hơn 20km chung quanh không có bóng người, không cần lo lắng có người nghe được thanh âm sẽ chạy tới xem xét nguyên nhân.

Nhóm người Đường Thái Nguyên vừa hiển lộ ra thực lực, đúng với suy đoán của Ngô Húc Đông, tuy nói có thêm một linh thể S cấp, nhưng nhân số ít hơn bên nhóm người Ngô Húc Đông.

Trận đại chiến tiến hành khí thế hùng hực, nóng nảy phi thường!

Nếu lúc này Ngô Húc Đông có thể bình tĩnh quan sát, nhất định sẽ phát hiện bên bọn hắn đã dùng hết toàn lực triển khai thể công, nhưng bên Đường Thái Nguyên vẫn như đi dạo sân vắng, thoải mái tiêu sái, giờ tay nhắc chân biểu lộ ra một loại khí chất phi thường tự tại.

Đáng tiếc lúc này Ngô Húc Đông đang vội vàng công kích, vội vàng phòng ngự, làm sao còn lòng thanh thản đi quan sát những điều này?

- Mau!

Nhóm dị nhân thứ nhất đuổi tới, là do Bạo Liệt Nữ dẫn đầu, lái hai chiếc taxi cướp đoạt được, dùng tốc độ 100km/h chạy tới trấn Nhạc Dương, lao thẳng tới chỗ chứa nước Thương Khê.

Ngồi bên ghế lái phụ, sắc mặt Bạo Liệt Nữ xanh mét, thật sơ hở, nếu ban đầu không tự tin mù quáng, chia tách chủ lực, nhóm người của Ngô Húc Đông làm sao bị lâm vào vòng vây của đối phương?

Cũng may nhóm người Ngô Húc Đông không phải ngồi không, sau khi liên hệ một phen nghe trả lời còn có thể ứng phó, nói cách khác đám người Ngô Húc Đông đang triển đấu với đám dị nhân huyện Ôn Nhạc!

Nguyên nhân sắc mặt Bạo Liệt Nữ xanh mét là bởi vì biết rõ quỷ kế của đối phương, nhưng còn ngu ngốc lựa chọn phối hợp với kẻ địch, làm người của mình sa cạm bẫy đối phương.

Còn một nguyên nhân khác, chính là lúc nàng gọi qua hỏi tình huống, Ngô Húc Đông dám quát vào bộ đàm mắng nàng một câu “con mẹ nó ngươi còn hỏi nhiều như vậy để làm gì?”, những lời này làm Bạo Liệt Nữ vô cùng tức giận.

Xe dần dần đến gần Thương Khê, phía trước mơ hồ truyền ra tiếng nổ mạnh, ngay khi Bạo Liệt Nữ chuẩn bị hạ lệnh toàn thể chuẩn bị, trước mắt xuất hiện hai người, một nam một nữ...

Vừa nhìn thấy hai người kia, ánh mắt Bạo Liệt Nữ híp lại, nàng có thể cảm giác được đây không phải người sống, mà là hai linh thể!

Ngay lúc này, linh thể lại xuất hiện, ngoại trừ là đồng lõa của nhóm dị nhân huyện Ôn Nhạc, còn có ai khác đây?

Không hề có chút do dự, Bạo Liệt Nữ trực tiếp đánh thẳng một quyền vào giữa ngực nữ linh thể, năng lượng khí bạo đem cửa kính xe nổ tung thành mảnh nhỏ, ngay khi năng lượng bị đánh ra, nàng đã thả người nhảy ra khỏi xe taxi!

Hai xe taxi dừng ven đường, bảy người nhảy xuống xe đi theo sau lưng Bạo Liệt Nữ, đều đánh ra năng lực dị hóa của mình, triển khai công kích đôi nam nữ kia, có xu thế như muốn đả kích hủy diệt.

Lúc này Tiểu Thương Ưu Tử cùng Tổng Lâm Lập chợt xoay người bỏ chạy, thậm chí tránh thoát công kích của đám người Bạo Liệt Nữ!

- Truy!

Nhìn thấy đôi nam nữ chạy vào bụi cỏ biến mất, Bạo Liệt Nữ tự nhiên không để cho họ chạy thoát, lập tức giậm chân truyền mệnh lệnh truy kích.

Kết quả là cách bọn họ chưa đến bảy trăm thước phía trước, nhóm người Hình Tuấn Phi đang đối chiến cùng nhóm dị nhân Ngô Húc Đông, Bạo Liệt Nữ lại dẫn theo bảy dị nhân chui vào bụi cỏ truy kích Tiểu Thương Ưu Tử cùng Tổng Lâm Lập...

- Chủ nhân, đã đến!

Triệu Dung Dung trôi nổi giữa không trung quan sát tình huống, rất nhanh liền phát hiện Tiểu Thương Ưu Tử cùng Tổng Lâm Lập dẫn dụ đám người Bạo Liệt Nữ chạy tới, lập tức vô cùng hứng thú bay xuống đất, kêu lên:

- Có tám người đâu!

- Ân, đã cảm ứng được.

Nghe được lời của Triệu Dung Dung, Diệp Dương Thành nhếch môi cười nhẹ một tiếng, lập tức hít một hơi, chậm rãi phun ra bốn chữ:

- Bác đoạt, gạt bỏ...

Trong phút chốc toàn bộ thế giới đều an tĩnh...

Nhóm người Bạo Liệt Nữ đang đuổi theo hai người Tiểu Thương Ưu Tử cùng Tổng Lâm Lập đột nhiên dừng phắt lại, bảy dị nhân cứng ngắc ngay tại chỗ, trong khoảnh khắc đã đoạn tuyệt toàn bộ sinh cơ.

Cho dù là Bạo Liệt Nữ đạt tới S cấp đỉnh, cũng chỉ động được vài giây đồng hồ, tiếp theo cứng ngắc thân mình, chẳng qua nàng chết không an tường, mà là thất khiếu chảy máu, thống khổ giãy dụa trước khi tử vong thông qua khuôn mặt vụn vỡ của nàng hoàn toàn biểu đạt ra ngoài.

Tám người cứ như vậy lặng yên bị mật sát, sau khi tám người tử vong, Ngô Chấn Cương lại đem thi thể tám người thu lại, thông qua phương thức khí lưu xoay tròn, đem tám thi thể trộn thành mảnh nhỏ, theo sau dùng bùn đất che giấu đi, hoàn toàn hủy thi diệt tích.

Nhóm người Bạo Liệt Nữ bị thoải mái gạt bỏ, Diệp Dương Thành đứng dậy rời khỏi nơi ẩn tránh, đi tới chừng trăm thước khoảng cách, tìm một địa phương khác ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi nhóm viện quân thứ hai chạy đến...

- Dừng xe!

Hai chiếc xe tư nhân, một chiếc taxi nối đuôi nhau xuất hiện trên đường, khi Bàn Hạc ngồi trên chiếc xe đầu tiên nhìn thấy hai chiếc taxi còn chưa tắt máy đỗ ngay giữa đường, đột nhiên trong lòng lướt qua một tia bất an, mí mắt không ngừng nhảy mạnh!

Ba chiếc xe ngừng lại, Bàn Hạc dẫn theo tám dị nhân lập tức xuống xe, ngay khi hần bước lên vài bước, chứng kiến cửa kính xe bị vỡ vụn thoáng gây người, trong bụi cỏ dại cách đó không xa bỗng nhiên nhảy ra một người, tập trung nhìn lại, là một nữ linh thể như ẩn như hiện, nhìn qua tựa hồ là bị thương nặng, đang chạy trốn chết!

Vừa nhìn thấy nữ linh thể chạy ra, lại thấy tình huống hiện tại của nàng, liền tưởng đến cửa kính xe taxi vỡ vụn...

- Truy!

Bàn Hạc lập tức truyền ra mệnh lệnh đuổi giết.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn đã rơi vào trong lầm lẫn, cho rằng Bạo Liệt Nữ phát hiện nữ linh thể kia, sau đó nổ tung cửa xe dẫn theo người mình đuổi giết, không biết vì nguyên nhân gì nữ linh thể quanh quẩn một vòng bị trọng thương, hoảng hốt chạy bừa trở lại.

Mặc kệ nữ linh thể có phải bị Bạo Liệt Nữ tổn thương hay không, Bàn Hạc không có lý do buông tha cho nàng!

Một ý nghĩ lầm lẫn nho nhỏ, trực tiếp đem Bàn Hạc cùng tám gã dị nhân dẫn vào trong cạm bẫy tử vong mà Diệp Dương Thành đã sớm chuẩn bị cho bọn họ.

Truy theo sau Tiểu Thương Ưu Tử vào trong bụi cây, không đợi đám người Bàn Hạc chạy xa được ba mươi thước, Diệp Dương Thành nhếch môi, truyền ra mệnh lệnh:

- Bác đoạt, gạt bỏ...

Không khí, lại một lần nữa động lại...

195. Chương 195: Cạm Bẫy Tử Vong.

- Giương đông kích tây?

Đường Thái Nguyên thoáng sững sờ, sau đó lắc đầu nói:

- Không không không, sao có thể xem là giương đông kích tây đây? Đây gọi là đánh bại từng nhóm! Giải quyết xong nhóm các người, chúng ta tiếp tục đi giải quyết nhóm tiếp theo, tuy nói xung đột chính diện thì thực lực chúng ta không bằng các người, nhưng đám ngu xuẩn các người bị phân thành từng nhóm nhỏ, bởi vậy...ngày chết của các người cũng tới!

- Hừ, trăng tráo!

Ngô Húc Đông há mồm trào phúng, trên thực tế hắn đã lấy ra máy truyền tin, điều chỉnh xong kênh, lớn tiếng nói:

- Người cho rằng phân tán chủ lực của chúng ta, tiếp tục dẫn dụ chúng ta đến chỗ chứa nước Thương Khê này là có thể dễ dàng giải quyết chúng ta sao? Người trẻ tuổi, người quá cuồng vọng!

Thanh âm Ngô Húc Đông rất lớn, lời của hắn cũng truyền qua máy truyền tin rơi vào trong tai nhóm người Bạo Liệt Nữ, vì thế tin tức nhóm người Ngô Húc Đông bị vây tại chỗ chứa nước Thương Khê cũng thuận lợi truyền ra ngoài.

Làm xong chuyện đó, nói xong lời vừa rồi, tâm tình Ngô Húc Đông hoàn toàn thả lỏng, thực lực của nhóm người mình không yếu hơn đối phương bao nhiêu, cũng không có kẻ hay, nhưng muốn cầm giữ không bị bại, chờ đến khi nhóm người Bàn Hạt cùng nhóm người Bạo Liệt Nữ chạy tới, theo hắn xem ra có bao nhiêu thoải mái thì có bấy nhiêu thoải mái!

Chỉ cần viện quân chạy đến, chỉ bằng mấy dị nhân cùng linh thể trước mắt...hừ! Ngô Húc Đông cực kỳ khinh thường.

Nhưng Ngô Húc Đông nghĩ tới kế giương đông kích tây, Đường Thái Nguyên nói đánh bại từng nhóm, hắn lại không nghĩ tới còn có một kế càng thêm bí mật: vây điểm đánh viện binh!

- Lập tức chạy tới chỗ chứa nước Thương Khê trấn Nhạc Dương!

Thông qua máy truyền tin biết được tình huống bên Ngô Húc Đông, Bạo Liệt Nữ oán hận giậm chân, cũng không có bao nhiêu thời gian tự hỏi vì sao dị nhân bọn hắn đang truy đuổi lại đột nhiên biến mất?

Điều chỉnh xong kênh, Bạo Liệt Nữ gọi qua cho ba nhóm còn lại:

- Đến lập tức, lập tức!

Mười phút trôi qua.

Năm người Đường Thái Nguyên chỉ vây quanh nhóm người Ngô Húc Đông, cũng không có ý tứ ra tay công kích, lúc này Ngô Húc Đông đang đợi viện quân đến, Đường Thái Nguyên bất động hẳn đương nhiên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lại qua thêm mười lăm phút...

Lúc này Đường Thái Nguyên mới nhận được ánh mắt ra hiệu của tân tấn linh sứ Hình Tuấn Phi, không chút dấu hiệu báo trước, hắn đột nhiên vung tay đánh ra một đạo thanh sắc lưu quang bay thẳng về hướng Ngô Húc Đông, quát:

- Nghỉ ngơi đủ rồi, thì hung hăng đánh cho ta!

Tiếng hô của Đường Thái Nguyên làm Ngô Húc Đông hồi hận suýt nữa đụng đầu xuống đất, hơn hai mươi phút thời gian không động thủ, lại là...lại là lên lút nghỉ ngơi khôi phục, điều chỉnh trạng thái tiến hành chiến đấu!

Khả năng đơn giản như thế, vì sao Ngô Húc Đông không nghĩ tới đây? Hận ah, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi!

Đại chiến giữa dị nhân, nếu dùng toàn bộ cảnh tượng mà mọi người từng gặp qua để hình dung, chính là phóng khói hoa.

Lưu quang đủ màu sắc, thủ đoạn quái lạ không ngừng đan xen một chỗ ngay chỗ chứa nước Thương Khê, tiếng nổ mạnh dày đặc truyền ra thật xa, cũng may phạm vi hơn 20km chung quanh không có bóng người, không cần lo lắng có người nghe được thanh âm sẽ chạy tới xem xét nguyên nhân.

Nhóm người Đường Thái Nguyên vừa hiển lộ ra thực lực, đúng với suy đoán của Ngô Húc Đông, tuy nói có thêm một linh thể S cấp, nhưng nhân số ít hơn bên nhóm người Ngô Húc Đông.

Trận đại chiến tiến hành khí thế hùng hực, nóng nảy phi thường!

Nếu lúc này Ngô Húc Đông có thể bình tĩnh quan sát, nhất định sẽ phát hiện bên bọn hắn đã dùng hết toàn lực triển khai thể công, nhưng bên Đường Thái Nguyên vẫn như đi dạo sân vắng, thoải mái tiêu sái, giờ tay nhắc chân biểu lộ ra một loại khí chất phi thường tự tại.

Đáng tiếc lúc này Ngô Húc Đông đang vội vàng công kích, vội vàng phòng ngự, làm sao còn lòng thanh thản đi quan sát những điều này?

- Mau!

Nhóm dị nhân thứ nhất đuổi tới, là do Bạo Liệt Nữ dẫn đầu, lái hai chiếc taxi cướp đoạt được, dùng tốc độ 100km/h chạy tới trấn Nhạc Dương, lao thẳng tới chỗ chứa nước Thương Khê.

Ngồi bên ghế lái phụ, sắc mặt Bạo Liệt Nữ xanh mét, thật sơ hở, nếu ban đầu không tự tin mù quáng, chia tách chủ lực, nhóm người của Ngô Húc Đông làm sao bị lâm vào vòng vây của đối phương?

Cũng may nhóm người Ngô Húc Đông không phải ngồi không, sau khi liên hệ một phen nghe trả lời còn có thể ứng phó, nói cách khác đám người Ngô Húc Đông đang triển đấu với đám dị nhân huyện Ôn Nhạc!

Nguyên nhân sắc mặt Bạo Liệt Nữ xanh mét là bởi vì biết rõ quỷ kế của đối phương, nhưng còn ngu ngốc lựa chọn phối hợp với kẻ địch, làm người của mình sa cạm bẫy đối phương.

Còn một nguyên nhân khác, chính là lúc nàng gọi qua hỏi tình huống, Ngô Húc Đông dám quát vào bộ đàm mắng nàng một câu “con mẹ nó người còn hỏi nhiều như vậy để làm gì?”, những lời này làm Bạo Liệt Nữ vô cùng tức giận.

Xe dần dần đến gần Thương Khê, phía trước mơ hồ truyền ra tiếng nổ mạnh, ngay khi Bạo Liệt Nữ chuẩn bị hạ lệnh toàn thể chuẩn bị, trước mắt xuất hiện hai người, một nam một nữ...

Vừa nhìn thấy hai người kia, ánh mắt Bạo Liệt Nữ híp lại, nàng có thể cảm giác được đây không phải người sống, mà là hai linh thể!

Ngay lúc này, linh thể lại xuất hiện, ngoại trừ là đồng lõa của nhóm dị nhân huyện Ôn Nhạc, còn có ai khác đây?

Không hề có chút do dự, Bạo Liệt Nữ trực tiếp đánh thẳng một quyền vào giữa ngực nữ linh thể, năng lượng khí bạo đem cửa kính xe nổ tung thành mảnh nhỏ, ngay khi năng lượng bị đánh ra, nàng đã thả người nhảy ra khỏi xe taxi!

Hai xe taxi dừng ven đường, bảy người nhảy xuống xe đi theo sau lưng Bạo Liệt Nữ, đều đánh ra năng lực dị hóa của mình, triển khai công kích đôi nam nữ kia, có xu thế như muốn đả kích hủy diệt.

Lúc này Tiểu Thương Ưu Tử cùng Tổng Lâm Lập chợt xoay người bỏ chạy, thậm chí tránh thoát công kích của đám người Bạo Liệt Nữ!

- Truy!

Nhìn thấy đôi nam nữ chạy vào bụi cỏ biến mất, Bạo Liệt Nữ tự nhiên không để cho họ chạy thoát, lập tức giậm chân truyền mệnh lệnh truy kích.

Kết quả là cách bọn họ chưa đến bảy trăm thước phía trước, nhóm người Hình Tuần Phi đang đối chiến cùng nhóm dị nhân Ngô Húc Đông, Bạo Liệt Nữ lại dẫn theo bảy dị nhân chui vào bụi cỏ truy kích Tiểu Thương Ưu Tử cùng Tổng Lâm Lập...

- Chủ nhân, đã đến!

Triệu Dung Dung trôi nổi giữa không trung quan sát tình huống, rất nhanh liền phát hiện Tiểu Thương Ưu Tử cùng Tổng Lâm Lập dẫn dụ đám người Bạo Liệt Nữ chạy tới, lập tức vô cùng hứng thú bay xuống đất, kêu lên:

- Có tám người đâu!

- Ân, đã cảm ứng được.

Nghe được lời của Triệu Dung Dung, Diệp Dương Thành nhếch môi cười nhẹ một tiếng, lập tức hít một hơi, chậm rãi phun ra bốn chữ:

- Bác đoạt, gạt bỏ...

Trong phút chốc toàn bộ thế giới đều an tĩnh...

Nhóm người Bạo Liệt Nữ đang đuổi theo hai người Tiểu Thương Ưu Tử cùng Tổng Lâm Lập đột nhiên dừng phắt lại, bảy dị nhân cứng ngắc ngay tại chỗ, trong khoảnh khắc đã đoạn tuyệt toàn bộ sinh cơ.

Cho dù là Bạo Liệt Nữ đạt tới S cấp đỉnh, cũng chỉ động được vài giây đồng hồ, tiếp theo cứng ngắc thân mình, chẳng qua nàng chết không an tường, mà là thất khiếu chảy máu, thống khổ giãy dụa trước khi tử vong thông qua khuôn mặt vụn vụn của nàng hoàn toàn biểu đạt ra ngoài.

Tám người cứ như vậy lặng yên bị mật sát, sau khi tám người tử vong, Ngô Chấn Cương lại đem thi thể tám người thu lại, thông qua phương thức khí lưu xoay tròn, đem tám thi thể trộn thành mảnh nhỏ, theo sau dùng bùn đất che giấu đi, hoàn toàn hủy thi diệt tích.

Nhóm người Bạo Liệt Nữ bị thoải mái gạt bỏ, Diệp Dương Thành đứng dậy rời khỏi nơi ẩn tránh, đi tới chừng trăm thước khoảng cách, tìm một địa phương khác ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi nhóm viện quân thứ hai chạy đến...

- Dừng xe!

Hai chiếc xe tư nhân, một chiếc taxi nối đuôi nhau xuất hiện trên đường, khi Bàn Hạc ngồi trên chiếc xe đầu tiên nhìn thấy hai chiếc taxi còn chưa tắt máy đỗ ngay giữa đường, đột nhiên trong lòng lướt qua một tia bất an, mí mắt không ngừng nhảy mạnh!

Ba chiếc xe ngừng lại, Bàn Hạc dẫn theo tám dị nhân lập tức xuống xe, ngay khi hần bước lên vài bước, chứng kiến cửa kính xe bị vỡ vụn thoáng ngáy người, trong bụi cỏ đại cách đó không xa bỗng nhiên nhảy ra một người, tập trung nhìn lại, là một nữ linh thể như ẩn như hiện, nhìn qua tựa hồ là bị thương nặng, đang chạy trốn chết!

Vừa nhìn thấy nữ linh thể chạy ra, lại thấy tình huống hiện tại của nàng, liền tưởng đến cửa kính xe taxi vỡ vụn...

- Truy!

Bàn Hạc lập tức truyền ra mệnh lệnh đuổi giết.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn đã rơi vào trong lầm lẫn, cho rằng Bạo Liệt Nữ phát hiện nữ linh thể kia, sau đó nổ tung cửa xe dẫn theo người mình đuổi giết, không biết vì nguyên nhân gì nữ linh thể quanh quẩn một vòng bị trọng thương, hoảng hốt chạy bừa trở lại.

Mặc kệ nữ linh thể có phải bị Bạo Liệt Nữ tổn thương hay không, Bàn Hạc không có lý do buông tha cho nàng!

Một ý nghĩ lầm lẫn nho nhỏ, trực tiếp đem Bàn Hạt cùng tám gã dị nhân dẫn vào trong cạm bẫy tử vong mà Diệp Dương Thành đã sớm chuẩn bị cho bọn họ.

Truy theo sau Tiểu Thương Ưu Tử vào trong bụi cây, không đợi đám người Bàn Hạt chạy xa được ba mươi thước, Diệp Dương Thành nhếch môi, truyền ra mệnh lệnh:

- Bác đoạt, gạt bỏ...

Không khí, lại một lần nữa động lại...

196. Chương 196: Đi Đồi Nhà Ma.

Cuộc đại chiến hoa lệ nóng nảy vẫn còn tiếp tục, lưu quang đủ màu sắc bay đầy trời, đem cả phạm vi vài trăm thước tại Thương Khê chiếu sáng như giữa ban ngày, nhóm người Hình Tuấn Phi cùng nhóm người Ngô Húc Đông đánh nhau phi thường náo nhiệt, nhưng theo thời gian trôi qua, cảm xúc bất an trong lòng Ngô Húc Đông ngày càng thêm rõ ràng.

Từ khi tin tức truyền ra đến bây giờ, đã qua một giờ, theo lý mà nói một giờ thời gian cho dù từ nội thành Khánh Châu thị chạy tới đập chứa nước Thương Khê cũng đã đủ rồi! Nhưng hắn không nhìn thấy được viện quân chạy đến, mà người của hắn đã mệt thở hồng hộc, đang cần rằng kiên trì công kích.

Trong khi năm người Hình Tuấn Phi lại như đi dạo sân vắng, gơ tay nhắc chân thật thoải mái, hoàn toàn trái ngược hẳn với người của Dị Sát.

- Chẳng lẽ bọn hắn dùng kế vây điểm đánh viện binh?

Tình cảnh này làm trong lòng Ngô Húc Đông hiện lên một suy đoán cực kỳ kinh sợ, năm người này ngay từ đầu không hề tính toán tiêu diệt đám người bọn hắn, mà là vây quanh, hấp dẫn những tiểu đoàn thể khác tiến đến cứu viện, sau đó trên đường ra tay đánh lên...

Càng nghĩ càng cảm thấy có thể, càng suy đoán càng cảm thấy hoảng sợ!

Động tác trong tay không khỏi chậm lại, tâm tình Ngô Húc Đông phức tạp tới cực hạn.

Ngay khi hắn còn đang kinh hoàng không biết nên làm thế nào cho phải, một đạo lưu quang màu trắng ngà từ hướng đông nam bay tới, vững vàng dừng lại ngay trên đỉnh đầu mọi người, thân hình Triệu Dung Dung hiện ra như trích tiên hạ phàm, thanh âm mềm mại lại ôn hòa vang lên bên tai mọi người:

- Chủ nhân có lệnh, các dị nhân của tổ chức Dị Sát đến viện trợ đã toàn bộ gạt bỏ, nhóm người của Dục Yêu Ngô Húc Đông...

- A! Ta liều mạng với các ngươi!

Chuyện lo lắng nhất rốt cục biến thành sự thật, Ngô Húc Đông căn bản không đợi Triệu Dung Dung nói hết lời, đã rống giận mở to đôi cánh, lộ ra tư thế tử chiến đến cùng.

Nhưng còn chưa đợi hắn hoàn toàn mở ra hai cánh, Triệu Dung Dung đã nhướng mày, nâng tay đánh ra một đạo lưu quang màu trắng ngà, đem Ngô Húc Đông vừa bay khỏi mặt đất đánh rơi trở xuống như con chó chết, uy thế hiển lộ làm những dị nhân khác hoảng sợ đến mức tâm kinh đảm chiến, làm sao còn dám có chút dị động?

- Vây khốn.

Triệu Dung Dung nhẹ nhàng phát tay, truyền ra mệnh lệnh:

- Chủ nhân muốn đem bọn hắn luyện tập một chút.

Thẳng đến lúc này nhóm người Hình Tuấn Phi mới hoàn toàn buông ra khí thể của mình, uy thế tương đương S cấp thượng đoạn thậm chí còn cao hơn lập tức hiển lộ đi ra, áp lực ngập trời như sóng lớn cuộn cuộn trong phút chốc tràn lan khiến nhóm dị nhân sắc mặt trắng bệch!

Trời ạ! Như thế nào...làm sao có nhiều linh thể S cấp thượng đoạn như thế? Ngay cả người mà Ngô Húc Đông tưởng lầm là đầu lĩnh, hẳn cũng chỉ là một linh thể!

Sương trắng dần dần tán đi, bộ dáng Đường Thái Nguyên liền bại lộ trước mắt.

Ngô Húc Đông quỳ rạp trên mặt đất không thể nhúc nhích nhìn thấy rõ khuôn mặt Đường Thái Nguyên, thất thanh nói:

- Đường Thái Nguyên! Tại sao là ngươi?

- Dực Yêu, đã lâu không gặp.

Đã hoàn thành xong nhiệm vụ Diệp Dương Thành giao phó, giờ phút này tâm tình Đường Thái Nguyên thật thoải mái, nhìn thấy Ngô Húc Đông nhận ra chính mình, cũng không hề che giấu, khẽ cười một tiếng hỏi:

- Không nghĩ tới đi?

- Người...người phản bội tổ chức!

Cảm xúc Ngô Húc Đông phi thường kích động, gắt gao nhìn chằm chằm Đường Thái Nguyên, rít gào:

- Ngươi là tên phản đồ! Long đầu lão nhân gia sẽ không bỏ qua ngươi! Sẽ không!

- Câm miệng!

Ngô Chấn Cương vừa chạy tới nghe được tiếng rít gào của Ngô Húc Đông, chú ý tới ánh mắt của Diệp Dương Thành, liền ngậm hiểu giận quát một tiếng, nâng tay tung ra hai đạo khí lưu đem miệng của hắn phong kín lại.

Tiếng ồn ào nhất thời biến mất, Diệp Dương Thành chậm rãi bước đi tới trước đứng cách nhóm người Ngô Húc Đông chưa đầy mười thước, thích ý giãn ra gân cốt, nói:

- Tổ chức Dị Sát, thật sự đui mù đầu.

Đến lúc này nhóm dị nhân Dị Sát làm sao còn không rõ, đầu mục dị nhân huyện Ôn Nhạc mà bọn hắn trăm phương ngàn kế muốn tìm kiếm, chính là thanh niên chỉ khoảng hai mươi tuổi đứng trước mặt!

Bọn hắn muốn phản kháng, nhưng bị các linh thể tấn công ra áp lực bàng bạc, áp đảo bọn hắn không dám có chút dị động, không thể nghi ngờ, hiện tại bọn hắn đã biến thành thú trong lồng, ngoại trừ bị người xử lý, không còn đường thứ hai có thể lựa chọn.

Ánh mắt chậm rãi đảo qua mười ba dị nhân đến từ các nơi trên thế giới, khóe môi Diệp Dương Thành thoáng nhếch lên, nói:

- Mười ba phản thần giả biến dị, không sai ah, mười ba người lại không có một người tốt!

- ...

Trên mặt thành viên tổ chức Dị Sát lộ vẻ tức giận, nhưng chỉ có thể trầm mặc đứng nơi đó, không dám há miệng nhiều lời một câu nào.

Trên thực tế Diệp Dương Thành cũng không oan uổng bọn hắn, thân là sát thủ tổ chức Dị Sát, nhiều năm qua số người chết trong tay bọn hắn nhiều không biết bao nhiêu, cả đám sát thủ hai tay dính đầy máu tươi, còn là người tốt gì đây?

Cũng may Diệp Dương Thành cũng không có quá nhiều tâm tư trêu đùa bọn hắn, ánh mắt tập trung trên người Ngô Húc Đông, nhìn chăm chú một lát, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Triệu Dung Dung, Triệu Dung Dung hiểu được ý tứ của hắn, lập tức thu lại khí thể năng trấn áp trên người Ngô Húc Đông.

- Ah...

Áp lực đột nhiên biến mất, Ngô Húc Đông cũng không làm ra hành động dư thừa, gào thét nhảy dựng lên, nhưng không công kích Diệp Dương Thành mà hướng chỗ trái ngược bay đi, lựa chọn trốn chạy.

- Giam cầm thuật, đốt!

Ngay khi hai chân Ngô Húc Đông rời khỏi mặt đất, Diệp Dương Thành vung tay đánh ra, lần này hắn lựa chọn hạn mức tiêu hao linh lực cao nhất – 100.

- Phanh!

Một đạo năng lượng vô hình thẳng tắp đánh vào sau lưng Ngô Húc Đông, giam cầm thuật trực tiếp đánh hắn rơi xuống, phi thường chặt vật.

Diệp Dương Thành bị giam cầm thuật làm hoảng sợ, Ngô Húc Đông không phải kẻ bình thường ah! Là một dị nhân S cấp hàng thật giá thật!

Giam cầm thuật -100 điểm linh lực, lại làm cho Ngô Húc Đông thậm chí chút cơ hội giây dựa phản kháng, đã bị trực tiếp giam cầm.

Nhưng còn không đợi Diệp Dương Thành lộ ra sắc mặt vui mừng, chỉ thấy trên người Ngô Húc Đông chợt lóe hắc mang, sau đó bò lên, mở đôi cánh muốn tiếp tục chạy trốn.

Lần này Diệp Dương Thành cũng không khách khí, nâng tay nói:

- Thần lôi thuật, đốt!

- Oanh long long...

Thần lôi thuật tiêu hao 100 điểm linh lực, một tia chớp màu đỏ cỡ miệng chén trà từ trên trời giáng xuống, chuẩn xác bổ vào thiên linh cái Ngô Húc Đông.

- Phanh!

Ngô Húc Đông vừa mới bay lên lại một lần nữa bị hung hăng đánh rớt, té trên mặt đất, lúc này khuôn mặt hắn cháy đen, tóc dựng thẳng, miệng sùi bọt mép, thân hình run rẩy...

Thế nhưng hiệu quả chỉ kéo dài vài giây thời gian, hắn lại khôi phục không ít, tuy rằng trong lòng hận đến cắn răng, cũng hiểu được tiếp tục lưu lại chỉ còn con đường chết, không quản nụ cười của Diệp Dương Thành, bật người đứng dậy lại mở hai cánh...

- Liệt diễm thuật, đốt!

Liệt Diễm thuật – 100 linh lực, từ đầu ngón giữa cùng ngón trỏ bắn ra hai đạo bạch sắc hỏa diễm nhỏ như chiếc đũa, thoát ly khỏi ngón tay chừng một thước hai đạo hỏa diễm dung hợp lại, phút chốc tăng vọt thành một đạo hỏa diễm dài chừng hai thước, lớn như bồn rửa mặt...

- Phanh!

- Hoa lạp...

Ngô Húc Đông lại bị đánh rơi xuống đất, lần này toàn thân hắn tản ra mùi khét lẹt...

- A...

Nhiều lần bị trêu đùa liên tục không ngừng, rốt cục Ngô Húc Đông mất sạch lý trí, bật dậy khỏi mặt đất đem hết toàn lực rít gào, xoay người đánh về phía Diệp Dương Thành!

- Băng sương thuật, đốt!

Diệp Dương Thành có mấy vạn linh lực ủng hộ, lúc này thật giống như nhà giàu mới nổi, nâng tay bắn ra...

- Phanh!

Ngô Húc Đông bị một đạo khí thể trắng mờ đông lạnh thành băng côn, nặng nề rơi xuống đất, bởi vì quán tính của băng tuyết sau khi rơi xuống còn bị trượt ra ngoài hơn ba thước, khó khăn lắm mới dừng lại.

Toàn lực bị băng bao trùm, lúc nóng lúc lạnh, dù hẳn là một dị nhân S cấp trung đoạn, nhưng lúc này đã hấp hối.

Thậm chí Diệp Dương Thành không chút nghi ngờ nếu đánh thêm hai quyền, Ngô Húc Đông sẽ bị vỡ thành mảnh nhỏ!

Một hơi thi triển bốn loại pháp thuật, lãng phí 400 điểm linh lực, nhưng Diệp Dương Thành không chút đau lòng, lúc này hẳn đại khái hiểu biết khả năng của mình, lực phá hoại của pháp thuật, sau này nếu thi triển sẽ có tiêu chuẩn tham khảo.

Đồng thời hẳn cũng sợ mình đùa quá mức độ, gây sức ép Ngô Húc Đông tử vong, lãng phí thật nhiều linh lực, cho nên không tiếp tục thi triển mà nhìn qua những dị nhân sát thủ khác mỉm cười, chậm rãi phun ra bốn chữ:

- Bác đoạt, gạt bỏ.

- ...

Mười hai sát thủ còn lại đồng thời lạnh cứng thân hình, trong phút chốc đi đời nhà ma...

197. Chương 197: Lang Đến Đây.

- Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Tống Lâm Lập, Sở Minh Hiên.

Nhìn lướt qua mười ba dị nhân đã tử vong, Diệp Dương Thành đưa mắt nhìn nhóm người Hình Tuấn Phi, nói:

- Bốn người các ngươi lưu lại rửa sạch hiện trường, đem thi thể những dị nhân này xử lý sạch sẽ, những người còn lại theo ta trở về đi.

- Dạ, chủ nhân!

Chín người cùng đáp, Diệp Dương Thành khẽ gật đầu, đưa cho Hình Tuấn Phi ánh mắt tán dương, cùng năm người Triệu Dung Dung rời khỏi hiện trường đại chiến, đi tới chỗ xe của hắn đặt ở ven đường lớn cách vài cây số.

Diệp Dương Thành lựa chọn đề thăng cho Hình Tuấn Phi thành linh sứ là có đạo lý, có âm mưu gia trừ hoạch, lần này hẳn thật sự lời đầy bồn đầy bát, không tính năm dị nhân gạt bỏ đầu tiên, chỉ riêng đêm nay, hơn năm mươi dị nhân đã cống hiến cho hắn bảy vạn điểm linh lực, sáu dị nhân S cấp, bảy dị nhân AA cấp cùng bốn mươi dị nhân A cấp, linh lực giá trị tổng hợp quả thật làm cho hắn trực tiếp biến thành nhà giàu mới nổi.

Tính đến trước mắt, Diệp Dương Thành có được tám vạn năm ngàn ba trăm sáu mươi lăm điểm linh lực, mà công đức huyền điểm đã đột phá hai mươi vạn từ lâu, đạt tới hai mươi vạn lẻ sáu ngàn ba trăm mười hai điểm, đã xem như tiến thêm một bước dài tới khoảng cách đột phá thần cách cấp sáu là năm mươi vạn điểm.

Cho nên đoạn đường đi về nhà, tâm tình Diệp Dương Thành phi thường thoải mái, trong tay hắn tích lũy nhiều linh lực như vậy, đủ cho hắn làm thật nhiều việc, tỷ như gia tăng cấp bậc cho nhóm linh bộc.

Nghĩ đến đây, vừa quay về nhà ngồi xuống sofa, Diệp Dương Thành nhớ lại Dương Đằng Phi, lão đầu béo có chút khả ái vẫn luôn trung thành cùng tận tâm đối với hắn!

Sờ sờ cằm, trầm ngâm chỉ chốc lát, Diệp Dương Thành gọi Ưu Tử lấy qua di động, gọi cho Dương Đằng Phi.

Lúc này đã gần một giờ đêm, nhưng Diệp Dương Thành vừa gọi tới Dương Đằng Phi đã lập tức bắt máy, thanh âm cung kính:

- Chủ nhân!

- Hiện tại người đến chỗ ở của ta một chuyến.

Diệp Dương Thành thích ý dựa vào sô pha, hưởng thụ Triệu Dung Dung cùng Ưu Tử matxa, nói:

- Trên đường cẩn thận một chút, đừng để người thấy được.

- Dạ, chủ nhân!

Dương Đăng Phi cũng không hỏi nguyên nhân, nghe được mệnh lệnh không hề có chút do dự đã cung kính đáp ứng, cúp máy xong ngồi dậy khỏi giường, mặc lại quần áo vội vàng ra cửa.

Diệp Dương Thành đặt di động lên bàn, quay đầu nhìn Ưu Tử nói:

- Ngoan, mở miệng ra...

Bốn giờ sáng.

- Không sai, không sai.

Diệp Dương Thành có chút hăng hái nhìn mười linh bộc đứng trước mặt mình, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

Hao phí một vạn năm ngàn điểm linh lực, một lần đề thăng cho nhóm linh bộc trình độ thấp nhất cũng đã tới linh thị, Dương Đăng Phi lại trực tiếp trở thành linh sứ, xem như là linh sứ thứ ba trong nhóm linh bộc của hắn.

Ánh mắt lướt qua trên mặt mọi người, Diệp Dương Thành chợt nghĩ tới cấp bậc của dị nhân, hỏi:

- Hiện tại trình độ năng lực của các người nếu đem so sánh với dị nhân, tương đương cấp bậc nào?

- Mạnh hơn dị nhân S cấp thượng đoạn.

Đường Thái Nguyên là người thứ nhất bước ra trước, trầm ngâm chốc lát, nói:

- Nhưng cấp bậc cao nhất của dị nhân là S cấp thượng đoạn, tiểu bộc không có tiêu chuẩn tham chiếu nên không thể xác định.

- Các người cũng vậy sao?

Diệp Dương Thành gật gật đầu, đưa mắt nhìn những người còn lại, thấy họ đều gật đầu, tỏ vẻ mình cũng như Đường Thái Nguyên, hắn lại hỏi:

- Chỉ một mình người cảm giác, như vậy người cảm thấy mình hiện tại cùng thành viên Giới mà người gặp được mấy năm trước, hai người đối chiến ai mạnh ai yếu?

- Chủ nhân...

Đường Thái Nguyên cười khổ nói:

- Tiểu bộc không thể trả lời, lúc trước tiểu bộc chỉ nhìn qua hắn một lần, không biết sự phân chia cấp bậc của Giới, cũng không biết người kia có trình tự gì trong Giới, nhưng nếu đổi lại là tiểu bộc, không thể nhẹ nhàng oanh giết một kim bài sát thủ S cấp thượng đoạn như thế...

- Nói cách khác, thành viên Giới mà người gặp được mấy năm trước...

Diệp Dương Thành sờ cằm, nói:

- Thực lực còn cao hơn người bây giờ?

- Chỉ sợ là như vậy.

Đường Thái Nguyên cung kính gật đầu, cũng không tự đại mù quáng vì thực lực gia tăng.

- Giới, rốt cục là gì?

Nghe được câu trả lời của Đường Thái Nguyên, Diệp Dương Thành có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tiếp tục hỏi:

- Mười người các ngươi đây? Ai có thực lực mạnh nhất? Điều này cũng nên biết đi.

- Hắc là thực lực lão bộc cao hơn một ít.

Dương Đằng Phi nhìn nhìn mọi người, lại bước lên nửa bước.

- Dung Dung tiếp theo.

Triệu Dung Dung cũng bước ra.

- Lão bộc hắc là thứ ba đi.

Hình Tuấn Phi sờ sờ đầu, không dám xác định nói.

- Tiểu bộc thứ tư.

Đường Thái Nguyên lên tiếng.

- Tiểu bộc thứ năm.

- ...

- Được.

Nghe mọi người lần lượt báo ra thực lực của mình, Diệp Dương Thành đại khái hiểu được lực lượng dưới tay mình ra sao, gật đầu nói:

- Dương Đằng Phi lưu lại, những người khác về phòng nghỉ ngơi đi.

- Dạ, chủ nhân!

Mọi người đồng thanh đáp, thân hình nhoáng lên đã biến mất, chỉ còn lưu lại Diệp Dương Thành cùng Dương Đằng Phi trong phòng khách.

- Ngươi đã điều tra qua tân nhậm chủ tịch huyện, phó chủ tịch cùng người đứng nhất nhì mỗi hương trấn đi?

Gọi Dương Đằng Phi ngồi xuống đối diện mình, Diệp Dương Thành mở miệng hỏi:

- Có người nào...đặc biệt dơ bẩn không?

- Tạm thời lão bộc còn chưa đoán ra được tính cách của tân nhậm chủ tịch huyện.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Dương Đằng Phi trầm ngâm một lát mới mở miệng:

- Từ sau khi nhậm chức hắc một mực sửa sang văn kiện hồ sơ trong huyện, hành động duy nhất có vẻ lớn một chút cũng chỉ là gặp mặt một vài người ở trấn Hồng Liễu, trấn Hồng Hải cùng trấn Nhạc Dương, nhưng chỉ bàn một ít chuyện làm ăn.

Nói tới đây Dương Đằng Phi thoáng tạm dừng chốc lát, tổ chức ngôn ngữ mới nói tiếp:

- Hắc luôn ở trong phòng, lão bộc đã thử an bài một người qua tặng quà cho hắc, nhưng hắc chỉ cười cự tuyệt.

- Là một quan tốt?

Diệp Dương Thành có chút vui mừng gật gật đầu.

Nhưng Dương Đằng Phi hiển nhiên không nghĩ như vậy, nghe Diệp Dương Thành nói thể nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Chủ nhân, không tham cũng không có nghĩa là một quan tốt, thứ nhất mọi công việc lớn nhỏ trong huyện đều do một mình lão bộc quản lý, hơn nữa lão bộc đã âm thầm điều tra người này, phát hiện hắc tựa hồ có quan hệ với một vị quan chức lớn trong tỉnh, trước khi đến huyện Ôn Nhạc đảm nhiệm chức chủ tịch huyện, hắc đảm nhiệm chức thư ký ột vị phó chủ tịch tỉnh, cấp bậc hành chính là phó phòng.

- Phải một thư ký đảm nhiệm chủ tịch huyện?

Diệp Dương Thành có chút kinh ngạc, nói:

- Phó chủ tịch nào?
- Thường vụ phó chủ tịch tỉnh Chiết Giang, Triệu Hợp Đức.
- Là hần?

Diệp Dương Thành nhất thời liên tưởng đến Triệu Dật Phong đã bị mình giết chết, trên mặt lộ ra thần sắc suy nghĩ, còn có cảm giác lang đã đến, gật gật đầu:

- Hai phó chủ tịch huyện thì sao? Thế nào?
- Hai phó chủ tịch một tham một liêm.

Dương Đằng Phi tuy chú ý vẻ dị sắc trên mặt Diệp Dương Thành, nhưng nếu chủ nhân không nhắc thì hần cũng không tiện hỏi, thấy Diệp Dương Thành đổi đề tài, lập tức nói:

- Kể tham từ lúc vừa làm quan đã tham, mặc dù đến huyện chưa đầy nửa tháng, nhưng đã lợi dụng chức quyền trong tay giúp người vài việc, cụ thể thu bao nhiêu tiền lì xì lão bộc cũng không điều tra chi tiết.

Tạm dừng một lát, hần nói tiếp:

- Danh tiếng của người còn lại rất tốt, theo phong cách xử sự cùng hành vi mà xem, hần là quan thanh liêm, hơn nữa năng lực không tệ, gần đây đều luôn bận rộn.
- Có điểm thú vị.

Nghe xong lời của Dương Đằng Phi, trên mặt Diệp Dương Thành thoáng hiện nụ cười thần nhiên, nói:

- Điều nhiệm một chủ tịch huyện làm người đoán không ra, hai phó chủ tịch hoàn toàn khác hẳn nhau, không biết mặt trên muốn làm chuyện gì đây?
- Ý của chủ nhân là...

Dương Đằng Phi cả kinh:

- Chuyện này là có người cố ý an bài?
- Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê thôi.

Diệp Dương Thành khẽ cười một tiếng, nhìn nhìn Dương Đằng Phi:

- Chẳng lẽ người cảm thấy đây chỉ là một sự trùng hợp?
- Việc này...

Dương Đằng Phi thoáng chần chờ không đáp, hiển nhiên đang tự hỏi suy đoán của Diệp Dương Thành có phải đúng như thế hay không.

Dương Đằng Phi cúi đầu suy nghĩ không nói lời nào, Diệp Dương Thành dựa vào sô pha bắt chéo chân, bộ dáng thoải mái nhàn nhã.

Thực lực nhóm thủ hạ đã tăng lên, bản thân hần cũng có năng lực tự bảo vệ mình, hơn nữa ngoài sáng còn có Dương Đằng Phi trấn thủ huyện Ôn Nhạc, âm thầm lại có hai linh sứ bảy linh thị theo bên cạnh, đồng thời có thể tùy thời điều động tam đại sinh vật quân đoàn không, hải, lục.

Ở trong hoàn cảnh như vậy hần không thành thạo cũng thật khó khăn.

Cũng may Diệp Dương Thành cũng không có ý niệm tranh bá thiên hạ, chỉ thăm nghĩ làm chuyện tốt, trừng phạt ác nhân, đề thăng thần cách, trải qua cuộc sống an tường phong phú của mình. Nếu không chỉ sợ lãnh đạo quốc gia cũng phải bị đau đầu...

Dương Đằng Phi trầm mặc hơn ba phút thời gian mới ổn định suy nghĩ, ngắt đầu nói:

- Chủ nhân, lão bộc sẽ bắt tay điều tra chuyện này, nếu có tin tức sẽ thông báo cho chủ nhân.
- Được.

Nói chuyện với người thông minh thật thoải mái, Diệp Dương Thành cười gật đầu:
- Đi về nghỉ ngơi đi, trời đã sáng, còn phải vì chuyện công mà hao tổn tâm lực đâu.

198. Chương 198: Tôi Nay Tôi Tâm Sự Với Hân.

Trong vòng một đêm, thậm chí có thể nói chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi, sáu gã dị nhân S cấp, bảy tên dị nhân AA cấp, cùng bốn mươi dị nhân A cấp toàn bộ mất đi liên lạc, điều này ở trong ba trăm năm lịch sử của tổ chức Dị Sát tuyệt đối là có một không hai!

Ở trong một tiểu huyện thành bình thường, trước sau tổn thất bảy dị nhân S cấp, hơn mười dị nhân AA cấp, cùng thật nhiều dị nhân A cấp, B cấp, đồng dạng là chuyện chưa từng phát sinh đối với tổ chức Dị Sát, nhưng hiện tại lại liên tục xảy ra.

Dị nhân S cấp là cột trụ của tổ chức Dị Sát, ở cùng chung địa điểm bị tiêu diệt bảy cột trụ, điều này đối với tổng bộ Dị Sát mà nói tuyệt đối là một chuyện không cách nào thừa nhận, nhưng bọn hân lại không thể không lựa chọn ẩn nhẫn.

Có thể đem nhiều dị nhân giết chết trong vài giờ thời gian ngắn ngủi như thế, ngay cả dị nhân S cấp thượng đoạn cũng không có cơ hội cầu viện về tổng bộ, chỉ riêng theo điểm này mà xem, huyện Ôn Nhạc tuyệt đối xứng với danh hiệu mộ phần của dị nhân!

Trước khi hoàn toàn thăm dò rõ ràng hồ nước nhìn qua như trong vắt nhưng lại dị thường u tối như huyện Ôn Nhạc kia, tổng bộ Dị Sát cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tới 10h sáng hôm sau sự tình phát sinh, tổng bộ Dị Sát truyền ra mệnh lệnh khắp toàn thể giới, nhất thời khơi dậy ngàn tầng sóng!

Nếu không được chỉ thị của long đầu tổng bộ Dị Sát, bất kỳ sát thủ dị nhân nào của tổ chức cũng không được bước vào huyện Ôn Nhạc nửa bước, người vi phạm lập tức trục xuất khỏi tổ chức, sinh tử tự gánh chịu!

Vừa tiếp được mệnh lệnh truyền từ tổng bộ, cơ hồ toàn bộ thành viên tổ chức đều hiện lên dấu chấm hỏi thật lớn: đây là vì sao vậy?

Tổ chức Dị Sát hoành hành địa cầu suốt mấy trăm năm, đang làm gì? Không được bước vào huyện Ôn Nhạc nửa bước, người vi phạm trục xuất khỏi tổ chức, sinh tử tự gánh chịu?

Mệnh lệnh này được dùng Long Thủ lệnh truyền ra, cơ hồ mỗi người nhận được mệnh lệnh này phản ứng đầu tiên chính là giả mạo, đây là một chuyện cười, chuyện cười thật lớn!

Hung danh của tổ chức Dị Sát trong toàn thể giới đều thật rõ ràng, đừng nói chỉ là một huyện thành nho nhỏ, cho dù là nước lớn như Mỹ, khi đối diện tổ chức Dị Sát cũng phải vô cùng cẩn thận, tổ chức Dị Sát luôn lấy tư thế cường giả ngạo nghễ thế giới lại có một ngày ra lệnh như thế.

Từ khi nào mà ngay cả tổ chức Dị Sát cũng truyền ra mệnh lệnh nghiêm cấm đối với thành viên của mình, không cho phép bước chân vào một địa phương nho nhỏ như vậy đây?

Một mệnh lệnh vô cùng đơn giản, lại khơi dậy sóng gió ngày càng lớn, mỗi thành viên tổ chức Dị Sát đều không thể chấp nhận mệnh lệnh như thế!

Nhưng Long Thủ lệnh từ sau sự kiện tiểu tổ siêu nhân nước Mỹ đã không còn xuất hiện, lại một lần nữa hiện thế!

Lần trước Long Thủ lệnh xuất hiện, là do phản kích mãnh liệt với tiểu tổ siêu nhân Mỹ, trực tiếp đánh vào Nhà Trắng, còn đánh tổng thống vài bạt tai.

Nhưng lần này Long Thủ lệnh xuất hiện, lại nhằm vào một huyện thành nho nhỏ trong đại lục, quả thật có thể dùng từ như trời với đất cũng không cách nào hình dung đầy đủ!

Lúc này có người hiểu chuyện đứng ra, giải đáp nghi hoặc ọi người, nguyên nhân là vì kim bài sát thủ Bàn Hạt của phân bộ Châu Âu tổ chức Dị Sát cùng ngân bài sát thủ phân bộ Châu Âu, một kim bài sát thủ phân bộ Châu Á, hai ngân bài sát thủ, cộng thêm kim bài sát thủ phân bộ Châu Phi cùng một ngân bài sát thủ, ước chừng là bảy dị nhân S cấp, thấp nhất cũng là S cấp trung đoạn, đi vào huyện thành nho nhỏ kia, sau đó...bị giết chết!

Đồng thời gặp nạn ngoại trừ bảy dị nhân S cấp, còn có vài chục dị nhân AA cấp cùng A cấp...

So sánh với tâm tình ban đầu khi nhận được mệnh lệnh, sau khi hiểu được nguyên nhân, các dị nhân không hèn cùng hít sâu một hơi, trong lòng tràn đầy bất an! Không còn ai dám đi nghi ngờ mệnh lệnh của tổng bộ, trên thực tế các dị nhân cũng rất sợ chết.

- Long Thủ, chẳng lẽ bỏ qua như vậy sao?

Trên một hòn đảo nhỏ, bên trong một kiến trúc màu đen hình dáng như bát cơm lật úp, lại đèn đuốc sáng trưng, vô cùng xa hoa.

Một lão giả da trắng tóc hoa râm, nếp nhăn đầy mặt đang run rẩy quỳ trên thảm đỏ, gấp giọng nói:

- Đó là bảy dị nhân S cấp, không phải A cấp ah!

- Thỉnh Long Thủ nghỉ lại!

Theo thanh âm lão giả rơi xuống, mười mấy người đủ màu da ở hai bên thảm đỏ, từ ba mươi đến bảy tám mươi tuổi, đồng thời quỳ rạp xuống đất cùng hô to!

- Trong những người các người, người theo ta thời gian ít nhất cũng đã gần trăm năm đi.

Trên thảm đỏ, là một trung niên nam tử ngồi trên cửu long bảo tọa, tóc đen mắt đen, trên vầng trán tản ra uy nghiêm, tận sâu trong đáy mắt tràn ngập vẻ thô bạo, hai loại khí chất hoàn toàn bất đồng lại yêu dị dung hợp chung một chỗ trên mặt của hắn, hoàn toàn phù hợp vô cùng.

Ngữ khí của hắn bình thản, chậm rãi đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, khe ngẩng đầu lên cao, biểu hiện phi thường thông dong:

- Hay là đến bây giờ các người còn không đoán ra tính tình của ta?

Như cười như không, làm ọi người có cảm giác không rét mà run.

Nhất là mấy lão giả đi theo hắn gần hai trăm năm, trực tiếp liên tưởng đến hơn trăm năm trước, vị Long Thủ này đang cười nói chuyện đã giết hơn mười vạn người trong nửa tòa thành thị, tựa hồ hắn cũng từng hỏi qua cùng một vấn đề, các người còn không đoán ra được tính tình của ta?

Những người quỳ trên mặt đất không ai lên tiếng, đứng trước mặt Long Thủ, bọn hắn chỉ là một đám kiến hèn mọn, bé nhỏ không đáng kể mà thôi.

Nhìn thấy mọi người sợ hãi, trên mặt nam tử trung niên hiện lên vẻ đắc chí, thản nhiên khoát tay:

- Việc này ta tự có chủ trương, tất cả giải tán đi.

- Dạ, Long Thủ!

Mọi người cùng hô lên, lập tức nổi đuôi nhau rời khỏi cung điện vô cùng xa hoa này, lễ độ cung kính, vô cùng cẩn thận.

Ánh mắt tản mạn đảo qua địa phương mọi người quỳ xuống, sắc mặt nam tử trung niên thoáng đổi, thân hình vừa ngồi lên bảo tọa liền bật dậy, cung kính ôm quyền, hướng chỗ thảm đỏ trống rỗng thi lễ:

- Cung nghênh thánh sứ.

- Thánh chủ có lệnh.

Trên thảm đỏ trống rỗng đột ngột xuất hiện một nam tử đầu đội nón, toàn thân bao phủ trong chiếc áo khoác đen, một tay cầm một cuốn cẩm bạch kim sắc, thanh âm phi thường bén nhọn chói tai, đứng nơi đó không nhúc nhích, nhưng cho người ta cảm giác áp bách như núi lớn sừng sững.

Nghe lời nói của nam tử, nam tử trung niên không có chút chậm trễ, bước nhanh đi xuống cung kính quỳ một gối trước mặt nam tử kia, giơ cao hai tay:

- Cung nghênh thánh lệnh.

Trong tay hiện ra một vật lạnh băng, đợi khi nam tử trung niên ngẩng đầu, nam tử đến truyền lệnh cũng đã biến mất vô ảnh vô tung.

Trên trán chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh, nam tử trung niên nhanh chóng đứng dậy mở cuốn cẩm bạch ra xem, vừa đọc nội dung bên trong, thần sắc hấn chợt cứng đờ!

- Tuân, Thánh Chủ lệnh!

Sắc mặt nghiêm túc, hai chân quỳ xuống, hướng chỗ phương hướng tây bắc đại diện dập đầu ba lần, sau đó hấn đứng dậy nhìn ra ngoài điện trầm giọng nói:

- Người đâu!

...

- Đại bộ phận công việc đã làm thỏa đáng.

Hơn ba giờ chiều, Đỗ Nhuận Sinh thở hổn hển xuất hiện trước mặt Diệp Dương Thành, lau mồ hôi trán, nói:

- Nhưng bên phương diện nguyên liệu còn thiếu một loại, vừa rồi tôi đã trao đổi với nhà cung ứng, nhưng không bàn xong giá cả.

- Là nguyên liệu gì?

Nghe được câu nói của Đỗ Nhuận Sinh, Diệp Dương Thành thoáng ngần người, hỏi:

- Đối phương báo giá là bao nhiêu?

- Là Tantan, một loại kim loại hi hữu, là nguyên liệu cần dùng khi sản xuất tụ điện.

Đỗ Nhuận Sinh trải qua một đoạn thời gian tiếp xúc, cũng biết Diệp Dương Thành không hiểu biết nhiều về phương diện này, nên dùng ngôn ngữ đơn giản để diễn tả cho hấn nghe, giúp cho hấn dễ dàng lý giải:

- Vừa rồi tôi nói chuyện điện thoại với hấn, ý tứ của hấn là gần đây thị trường giá cả Tantan trên quốc tế tăng rất cao, rất nhiều nhà xưởng dù có tiền cũng không mua được nó, cho nên phương diện giá cả...

- Nói thẳng đi.

Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, còn chưa khai trương, đã xảy ra vấn đề cung ứng nguyên liệu.

- Hấn báo giá là bao nhiêu?

- Giá nhập hàng ban đầu là 31 đô la một pound.

Đỗ Nhuận Sinh cười khổ nói:

- Vừa rồi hấn mở miệng báo giá là 39 đô la một pound, tăng lên 8 đô la!

- Tăng nhiều như vậy?

Diệp Dương Thành hoảng sợ, một pound chỉ hơn chín lượng, mỗi pound tăng 8 đô la, đây là con số thật lớn, một khi dựa theo ý đối phương mua vào, phí tổn sản xuất cũng thẳng tắp bay lên!

Nhưng nếu như không mua được nguyên liệu, tuy rằng có thể sản xuất loại sản phẩm khác, nhưng chẳng lẽ buông tha cho tụ điện tantan? Đương nhiên không có khả năng!

Nghĩ đến đây, hấn hỏi:

- Hiện tại thị trường tụ điện tantan giá bao nhiêu?

- Thật cao, cung không đủ cầu.

Đỗ Nhuận Sinh không hề nghĩ ngợi, đáp:

- Đã bị ảnh hưởng do nguyên liệu tăng giá, giá cả tụ điện đã tăng tấp bay lên, nhưng vấn đề là nếu chúng ta lấy giá cả 39 đô la một pound nhập hàng, một tháng cũng chỉ mua được 500 pound tantan, cần bản như muối bỏ biển!

- Vì sao chỉ mua được 500 pound?

- Bởi vì bên nhà cung ứng chỉ chịu bán cho chúng ta bao nhiêu đó.

Đỗ Nhuận Sinh có chút bất đắc dĩ nói:

- Hơn nữa kỳ hạn chỉ tạm định một tháng, tháng sau có lẽ càng ít hơn.

- Không liên hệ được nhà cung ứng khác sao?

- Liên hệ rồi, nhưng đã bị những nhà xưởng khác đặt hết sạch, không có nguồn cung cấp chỉ vô năng vi lực.

- Đã biết.

Diệp Dương Thành không thêm để ý cười nói:

- Giúp tôi hẹn với nhà cung ứng kia đi, tối nay tôi cùng hẳn tâm sự một chút.

199. Chương 199: Đâu Thềm Quán Người Khác Ở Trong Tuyết.

Dựa theo cách nói của Đỗ Nhuận Sinh, hiện tại nhà máy sản xuất vài loại tụ điện cho dù là giá thấp nhất, nhưng ra thị trường cũng đã tăng giá lên một đồng tám xu một cái, so với giá cả lúc ban đầu đã tăng lên hơn 30%.

So sánh với loại tụ điện trạng thái rắn, loại tụ điện tantan có tính an toàn, tính chịu nhiệt, chịu ẩm, hơn nữa còn bền, đừng nói là xuất khẩu ra nước ngoài, chỉ tính riêng trong phạm vi huyện Ôn Nhạc, những công ty lắp ráp đồ điện hàng ngày cần số lượng hàng hóa đã lớn tới mức làm người trợn mắt trợn trời, càng không cần nói tới sản nghiệp điện tử cần dùng loại tụ điện có thể tích càng nhỏ nhưng chứa lượng điện lớn nhiều hơn nữa.

Cho nên vô luận là vì tiền, hay vì điều gì khác, Diệp Dương Thành cần phải gặp mặt nhà cung ứng nguyên liệu, chậm rãi cùng hẳn tâm sự.

Hơn 6h40 phút, Diệp Dương Thành mang theo Sở Minh Hiền đi tới một khách sạn trong huyện thành, Đỗ Nhuận Sinh đã đặt sẵn phòng nơi này, nhà cung ứng nguyên liệu đã đáp ứng sẽ đến gặp mặt tân lão bản của Đỗ Nhuận Sinh xem như thuận tiện cho ngày sau làm sinh ý, cũng không hề nhắc tới chuyện cung cấp kim loại tantan, làm trong lòng Đỗ Nhuận Sinh có chút bất đắc dĩ.

Nhưng lần này Diệp Dương Thành không mang theo Đỗ Nhuận Sinh, cũng như lúc trước đã giao hẹn, chuyện tiêu thụ cùng mua nguyên vật liệu sẽ do Diệp Dương Thành tự mình quản lý, mà phần công việc của Đỗ Nhuận Sinh chính là cam đoan chất lượng sản phẩm, dốc toàn lực lo việc sản xuất.

- Ha ha, là Diệp tổng?

Đợi khi Diệp Dương Thành đi vào phòng, ngồi đợi chừng hơn nửa giờ, nhà cung ứng nguyên liệu mới chậm rãi đi vào, đi theo người phục vụ hướng dẫn vào phòng của Diệp Dương Thành đang ngồi chờ, nhìn thấy Diệp Dương Thành đang ngồi trên sofa hút thuốc dưỡng thần, người kia mới cười xin lỗi, nói:

- Thật ngại quá, trên đường kẹt xe nên tới hơi trễ.

- Ha ha...

Nghe được lời của hắn, trong lòng Diệp Dương Thành hừ nhẹ, khách sạn này nằm vùng ngoại thành, công ty của người kia cũng không ở trong nội thành, đi ra ngoại thành còn bị kẹt xe lâu như vậy? Lừa quỷ đi thôi!

Nhưng trong việc kinh doanh Diệp Dương Thành cũng không có gì uy hiếp được hắn, nếu hắn giữ ra bậc thang, Diệp Dương Thành cũng thuận thể đi xuống, miễn cho lòng khó chịu, vì vậy hắn đứng dậy vươn tay phải, nói:

- Khi tôi đến trên đường cũng kẹt xe, giao thông trong huyện thật là vấn đề nan giải, Tôn tổng, mời ngồi.
- Mời Diệp tổng.

Trên mặt họ Tôn hiện lên nụ cười ấm áp, vừa khách sáo với Diệp Dương Thành nhưng chân đi hướng chủ vị bàn ăn!

Nhìn thấy thái độ của hắn, tuy trong lòng Diệp Dương Thành cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn thản nhiên ngồi xuống ghế, sau đó gọi phục vụ bưng thức ăn đưa lên.

Rất nhanh, thức ăn đã bày đầy bàn, sau khi người phục vụ rời khỏi phòng, Diệp Dương Thành mới cười nói:

- Tôn tổng là người bạn rộng, đêm nay nể mặt tiểu đệ đến đây, tiểu đệ cảm thấy thật vinh hạnh, trước tiên xin kính!

Hắn bưng một ly bia trước mặt ngửa đầu uống cạn.

Nhìn thấy hành động của Diệp Dương Thành, Tôn tổng bĩu môi, hiển nhiên có chút khinh thường, cũng không hề cảm thấy có gì kính trọng vì thái độ hòa hảo của Diệp Dương Thành.

Nhưng dù sao nói tới kinh doanh xưa nay thường không nói thật lòng, vì vậy Tôn tổng cũng bưng ly bia cười nói:

- Có thể gặp mặt thanh niên đầy hứa hẹn như Diệp lão đệ, cũng là vinh hạnh của Tôn mỗ.

Nói dứt lời hắn uống nửa ly bia, giữa hai người xưa nay không quen biết, tuy có lẽ ngày sau có sinh ý, nhưng cũng không vì vậy làm ảnh hưởng quyết định của hắn trước khi đến nơi này.

Nhìn thẳng Diệp Dương Thành, Tôn tổng chợt cười cười, cầm khăn ướt lau lau tay, nói:

- Tôi nhìn thấy Diệp lão đệ cũng là một người sáng khoái, tôi cũng không cần ngổ ngẩn với Diệp lão đệ, chúng ta thẳng vào chủ đề đi.

Diệp Dương Thành gật gật đầu, cười cười, cũng không nói chuyện.

- Hiện tại giá cả tantan trên thị trường quốc tế đang không ngừng tăng lên, đã tới cực điểm có tiền cũng không mua được.

Tôn tổng cũng chưa đợi Diệp Dương Thành lên tiếng, cứ thế nói:

- Tuy trong tay tôi còn có một chút hàng tồn trữ, nhưng Diệp lão đệ là người làm ăn, cũng hiểu được quy củ trong kinh doanh.

Hắn ngẩng đầu nhìn Diệp Dương Thành, không đợi Diệp Dương Thành đáp lời, chỉ tạm dừng chốc lát đã tiếp tục nói:

- Phần hàng tồn trữ của tôi bán cho ai cũng không tiện, chỉ có thể chia ra mỗi người một ít, lại không thể đắc tội ai, vấn đề phương diện giá cả tôi đã nói qua với tiểu Đổ, một tháng 500 pound tantan, một pound 39 đô la, đây là cực hạn, nếu đêm nay Diệp lão đệ mời tôi đi ra, nếu là vì chuyện mua tantan, tôi nghĩ những gì cần nói tôi đã nói qua, cũng đã rõ ràng, nói vậy Diệp lão đệ đã hiểu rõ rồi chứ?

Ngụ ý chính là, làm người nên tự hiểu mình, đừng làm chuyện tự mình mất mặt!

- Ha ha, Tôn tổng quả nhiên là người chân thật nói lời thẳng thắn.

Nụ cười trên mặt Diệp Dương Thành thoáng khựng lại, lập tức lại ôn hòa, gật gật đầu nói:

- Tôi cũng không phải kẻ không biết làm người, nhưng trước khi tới nơi này tôi đã liên hệ qua một một người bạn ở nhà máy, vì sao bên chỗ họ mua tantan chỉ có 33 đô la một pound đây?

- Ân?

Thần sắc trên mặt Tôn tổng biến đổi, ngữ khí có chút nổi giận:

- Nghe ý tứ của Diệp lão đệ, là Tôn mỗ gài cậu sao?

- Dương nhiên không phải.

Diệp Dương Thành không hề nghĩ ngợi lắc đầu phủ định lời của hắn, sau đó cười nói:

- Tôi chỉ muốn nói với Tôn tổng một tiếng, lợi ích ngắn hạn cùng sinh ý trường kỳ, điểm thắng bằng giữa hai điều này cũng không dễ dàng nắm giữ như vậy, vâng, giá cả tantan trên thị trường quốc tế đang gia tăng, nhưng nguyên nhân đầu cơ kiếm lợi kim loại tantan, nói vậy Tôn tổng hẳn còn rõ ràng hơn tôi đi?

- Ai.

Tôn tổng thở dài, nhẹ nhàng buông đũa xuống, nói:

- Xem ra Diệp lão đệ không có thành ý buôn bán với Tôn mỗ, một khi đã như vậy, tôi cũng không quấy rầy nhã hứng của Diệp lão đệ, chút tantan trong tay tôi cũng không thiếu người mua.

Nói xong câu đó hắn trực tiếp đứng dậy, mỉm cười:

- Hi vọng Diệp lão đệ còn có thể nhanh chóng tìm được nguyên liệu để khởi công, tạm biệt.

- Ha ha...

Nhìn Tôn tổng, Diệp Dương Thành cười nhẹ một tiếng, ngay khi hắn nhắc lên cặp công văn chuẩn bị rời đi, Diệp Dương Thành bỗng nhiên đứng dậy nhìn hắn cười nói:

- Tôn tổng, thỉnh chậm!

- Sao vậy? Diệp tổng còn có chuyện muốn nói sao?

Nghe tiếng gọi của Diệp Dương Thành, Tôn tổng làm ra vẻ nghi hoặc, trong lòng đã sớm hừ nhẹ, thanh niên không thức thời vụ, cho dù trong tay của mình có vài chục tấn tantan, cũng đừng hòng lấy đi một pound!

- Chẳng lẽ Tôn tổng không biết là chúng ta còn cần nói chuyện thêm sao?

Diệp Dương Thành nhẹ giọng cười, Sở Minh Hiền liền hiểu được, đây là lúc mình nên lên sân khấu, lập tức bước lên một bước, nhẹ nhàng nâng tay, một đạo tinh thần năng lượng vô hình lan tràn tới não bộ Tôn tổng...

- Phải, phải, còn cần nói chuyện thêm.

Ánh mắt Tôn tổng mê mang, lại khôi phục trong sáng, thái độ hoàn toàn chuyển biến, tươi cười gật đầu, buông cặp công văn ngồi xuống ghế, nhìn Diệp Dương Thành nói:

- Thật không dám giấu diếm, trong tay tôi còn có bốn mươi tấn tantan, Diệp tổng muốn bao nhiêu cũng có!

- Vậy giá cả thì sao?

Diệp Dương Thành nhếch khóe môi.

- Giá cả dễ thương lượng, như vậy đi.

Tôn tổng trầm ngâm chốc lát, nói:

- Hàng tồn trữ của tôi phí tổn một pound 27 đô la, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, giá cả cứ dựa theo 27 đô la mà tính.

- Ha ha, 28 đô la đi.

Diệp Dương Thành cũng biết nên cho người chút nước canh, mở miệng định ở 28 đô la, ngay lập tức mở cặp công văn lấy ra hợp đồng, dùng bút máy viết lên giá 28 đô la.

- Diệp tổng, đi thông thả!

Ký xong hợp đồng, bàn bạc xong thời gian nhận hàng, Tôn tổng cơ hồ là cúi người tiễn Diệp Dương Thành ra khỏi khách sạn...

- Đám người cung ứng nguyên vật liệu này thống nhất trữ hàng nguyên liệu, lại cố tình đẩy giá cả tăng lên, thị trường quốc tế còn cần phải xem lại quy tắc ah.

Ngồi trên ghế lái, cầm phần hợp đồng nhìn lướt qua, Diệp Dương Thành khẽ thở dài.

Trên thực tế trước khi tới nơi này, hắn đã gọi điện hỏi Dương Đằng Phi, kết quả không ngoài dự liệu của hắn, giá cả tantan tăng cao là vì một ít nhà cung ứng nguyên liệu lén lút tồn trữ hàng hóa, sau đó rải lời đồn lẫn lộn, làm thị trường tantan quốc tế giá cả toàn bộ thăng lên, cung không đủ cầu!

Tuy rằng loại cục diện này sẽ làm cho thượng tầng chú ý, cũng không kéo dài được bao lâu, sẽ không ảnh hưởng quá lớn đối với những xí nghiệp cỡ lớn có chuẩn bị, thậm chí sẽ giúp xí nghiệp lớn không ít, bởi vì họ có thể nương trận phong ba này kiếm lớn một số.

Nhưng đối với những xí nghiệp nhỏ cùng xưởng gia công mà nói, đây là nguy cơ, nhẹ thì ngừng sản xuất ngừng kinh doanh, nặng thì phá sản mắc nợ!

Nếu trong tay Diệp Dương Thành không có Sở Minh Hiền, phỏng chừng cũng phải lựa chọn tạm thời bỏ qua việc sản xuất tự điện tantan, ngược lại đi sản xuất tự điện trạng thái rắn truyền thống rẻ tiền.

- Nhưng mà mọi người chỉ biết tự quét tuyết trước cửa, đâu có ai thêm chú ý người khác đang ở trong giá lạnh đây?

Nhẹ nhàng lắc đầu, Diệp Dương Thành cười tự giễu, giẫm ga sừ một tiếng, chiếc xe biến mất ở cuối đường...

200. Chương 200: Rất Sùng Bái.

Sáng hôm sau, Diệp Dương Thành gọi Đỗ Nhuận Sinh dẫn người đến kho hàng của nhà cung ứng họ Tôn, một hơi kéo đi một tấn titan, bắt tay chuẩn bị sản xuất.

Đối với việc có thể thoải mái lấy được số nguyên liệu như thế, Đỗ Nhuận Sinh vô cùng ngạc nhiên, khó tránh càng thêm tin tưởng đối với tương lai của công ty, năng lực của Diệp Dương Thành trong việc giải quyết nguy cơ nguyên liệu lần này thật sự làm cho hắn bội phục không thôi.

Những xưởng nhỏ khác đang sầu trắng đầu vì thiếu khuyết nguyên vật liệu hay giá cả vật liệu không ngừng tăng lên, Diệp Dương Thành lại nhẹ nhàng giải quyết vấn đề này, tuy không nghe Diệp Dương Thành hay họ Tôn đề đến giá cả, nhưng Đỗ Nhuận Sinh có cảm giác một tấn tantan kia có giá cả tuyệt đối thấp hơn giá thị trường trước mắt!

Đây là một niềm tin tuy không có căn cứ, nhưng cũng đến từ lòng tin của Đỗ Nhuận Sinh đối với Diệp Dương Thành.

- Nguyên liệu cũng đã chuẩn bị, anh hẹn những khách hàng trước kia của nhà máy đi ra, đợi giữa trưa cùng tới gặp mặt, từ giờ trở đi toàn bộ phân xưởng phải dốc sức sản xuất, chuyện tiêu thụ tôi sẽ an bài ổn thỏa.

Mười giờ sáng đến nhà máy, Diệp Dương Thành tìm Đỗ Nhuận Sinh, nói:

- Đúng rồi, đã đủ công nhân sao?

- Đều đông đủ.

Nhìn Diệp Dương Thành đẩy cửa đi vào, Đỗ Nhuận Sinh gật gật đầu, nói:

- Các loại nguyên vật liệu đều chuẩn bị xong, tôi dự định xế chiều bắt đầu khởi công sản xuất.

- Chuyện sản xuất anh tự xem xét an bài đi.

Diệp Dương Thành cười cười nói:

- Nhưng phải cam đoan chất lượng, còn phải cam đoan tốc độ.
- Yên tâm đi Diệp tổng, việc này tôi hiểu.

Đỗ Nhuận Sinh phi thường tự tin, cười đáp:

- Tôi đến kho hàng nhìn xem nguyên vật liệu một chút, sau đó gọi điện thoại hẹn ông chủ điện khí Trường Hồng, giữa trưa an bài gặp mặt ở nhà hàng Tân Thế Kỷ được chứ?
- Được.

Nghe lời của Đỗ Nhuận Sinh, Diệp Dương Thành hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua Sở Minh Hiên đang đứng bên cạnh, tiếp theo gật đầu nói:

- An bài ở đâu cũng được, có thể gặp người thì tốt rồi.

Chứng thật là an bài ở đâu đều giống nhau, cho dù chỉ là một nhà hàng nhỏ, Diệp Dương Thành vẫn có thể làm cho đối phương khách khí đến ký hợp đồng, hiện tại không cần lo lắng nguyên vật liệu không đủ, cũng không lo lắng không có đơn đặt hàng, mà là cần lo lắng tốc độ sản xuất của nhà máy có theo kịp nhu cầu của khách hàng hay không?

Đến 11h30 trưa, Diệp Dương Thành đặt một bàn ăn tại nhà hàng Tân Thế Kỷ, vừa trò chuyện bàn bạc cùng lão bản của đồ điện Trường Hồng cuối cùng giải quyết đơn đặt hàng đầu tiên của nhà máy, giá cả một tụ điện là hai đồng một xu, số lượng cụ thể chưa xác định, bởi vì trong hợp đồng ký kết là cung hàng duy nhất, ngày sau toàn bộ tụ điện của điện tử Trường Hồng đều do bên nhà máy Diệp Dương Thành cung cấp, thời hạn hợp đồng hiệu lực là một năm.

Diệp Dương Thành cũng không ý lại vào năng lực của Sở Minh Hiên làm xằng làm bậy, khi ký hợp đồng thậm chí còn thấp hơn giá trị trường hiện tại, nguyên nhân thứ nhất là bởi vì hắn thu mua nguyên vật liệu giá cả rẻ hơn người khác, nguyên nhân thứ hai là vì hắn cũng không muốn làm thái quá, vô duyên cớ khiến cho người chú ý.

Mở công ty không giống như hành động ngầm, chỉ cần lộ ra chút dấu vết người ta sẽ tìm hiểu được nguồn gốc hoài nghi lên người hắn, cho nên vì giữ bí mật, hắn nhất định phải bỏ qua chút lợi nhuận, cho dù đến lúc đó có người điều tra ra, cũng chỉ tưởng hắn dùng giá thấp hấp dẫn những công ty kia xem trọng, tuyệt sẽ không dễ dàng hoài nghi hắn vận dụng một vài năng lực đen tối.

Diệp Dương Thành cũng không bị thực lực hiện tại của mình làm đầu óc choáng váng, nếu nên điều thấp hắn tuyệt đối sẽ làm, dưới bất kỳ tình huống nào hiểu được che giấu chính mình cũng là cách làm xưa nay của hắn, ở khâu nhỏ sẽ quyết định thành bại.

Diệp Dương Thành không hi vọng bởi vì mình nhất thời khoa trương khoe khoang, đưa tới phiền phức không cần thiết, nói thật ra con người của hắn không thích bị phiền toái, nhất là phiền phức quá thành linh xảy đến.

Bốn ngày kế tiếp Diệp Dương Thành cơ hồ chạy tới lui giữa những nhà hàng, gặp qua Dương lão bản lại đi gặp Vương chủ tịch, gặp xong Vương chủ tịch lại đi tiến hành hiệp đàm cùng Trần tổng giám đốc.

Bốn ngày thời gian cơ hồ chân không chạm đất, nhưng đồng thời có Sở Minh Hiên ảnh hưởng, đơn đặt hàng như bông tuyết bay về bàn công tác của Đỗ Nhuận Sinh.

Nhìn xấp đơn đặt hàng cùng tiền đặt cọc, Đỗ Nhuận Sinh cơ hồ muốn quỳ bái Diệp Dương Thành, thật sùng bái, không muốn sùng bái cũng không được!

Nhà máy gia tăng giờ làm việc nhưng trong kho hàng vẫn luôn thiếu sản phẩm, bên này vừa mới sản xuất xong bên kia đã trực tiếp kéo đi kiểm tra, sau khi kiểm tra đủ tư cách lập tức bỏ vào bao bì, toàn bộ công ty trên dưới làm việc sục sôi ngất trời, nụ cười trên mặt Đỗ Nhuận Sinh ngày càng sáng lạn.

Mãi đến giữa trưa ngày thứ sáu, ngay khi Diệp Dương Thành mới dùng cơm xong với ông chủ một công ty điện tử, bàn xong đơn đặt hàng rời khỏi nhà hàng, hắn nhận được điện thoại của Đỗ Nhuận Sinh.

- Diệp tổng, đủ rồi đủ rồi, quá nhiều! Nhiều hơn nữa nhà máy chúng ta sẽ ăn không tiêu!

Sau khi điện thoại kết nối, Đỗ Nhuận Sinh vội vàng:

- Chỉ với đơn đặt hàng hiện tại đã đủ cho nhà máy dốc toàn lực sản xuất một năm thời gian, nhiều hơn nữa sẽ rất khó làm, cho dù toàn bộ công nhân gia tăng thêm giờ làm việc, toàn bộ máy móc hoạt động 24h cũng rất khó khăn!

- Nga?

Nghe được lời nói của Đỗ Nhuận Sinh, Diệp Dương Thành thoáng lặng người, sau đó mới hồi phục lại tinh thần, mấy ngày nay hắn một mực ước hẹn với các ông chủ công ty tìm kiếm đơn đặt hàng, nhưng không chú ý đến năng lực sản xuất của nhà máy, cũng may Đỗ Nhuận Sinh nhắc nhở đúng lúc, nếu ký hợp đồng lại không thể hoàn thành sản xuất, sau này sẽ đánh bại cả danh tiếng.

Nghĩ đến đây, Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Đã biết, nhà máy tranh thủ sản xuất đi, có sự tình gì gọi điện cho tôi.

- Được.

Đỗ Nhuận Sinh lau mồ hôi trán, thở phào một hơi.

Năng lực tìm đơn đặt hàng của Diệp Dương Thành khiến Đỗ Nhuận Sinh phải gọi là khủng bố, kế hoạch sản xuất của nhà máy liên tục thay đổi, đơn đặt hàng tăng nhiều ý nghĩa nhiệm vụ sản xuất phải tăng thêm, trên thực tế trước đó vài ngày hắn cũng chưa chú ý tới vấn đề này, mãi đến sáng nay mới chợt nhớ ra, cầm qua xấp đơn đặt hàng tinh tế kiểm tra lại một lần.

Lúc này hắn mới giật mình phát hiện, đơn đặt hàng đã đến cực hạn sản xuất của nhà máy, nếu còn tiếp tục gia tăng, dựa theo quy mô trước mắt của công ty, tuyệt đối sẽ xuất hiện vấn đề không nhỏ, cho nên hắn khẩn trương gọi điện cho Diệp Dương Thành, đưa ra yêu cầu ngừng kiếm thêm đơn đặt hàng.

Nếu chuyện này rơi vào trong tay những lão bản công ty khác, tuyệt đối sẽ tập thể trở ngại, khát, thế giới này thật sự có đủ chuyện lạ, không ngờ còn có công ty ngại quá nhiều đơn đặt hàng!

Sau khi Diệp Dương Thành cúp điện thoại, hắn lại suy nghĩ chờ một nhóm hàng xuất xưởng sau đó thu hồi lại tài chính, hắn phải tiến hành mở rộng phân xưởng, nếu năng lực sản xuất không theo kịp số lượng đơn đặt hàng, như vậy gia tăng năng lực sản xuất của công ty, đây chính là phương thức giải quyết vấn đề tốt nhất.

Diệp Dương Thành nhớ rõ ở chung quanh nhà máy của mình tựa hồ còn có vài nhà xưởng bỏ đó không dùng, có lẽ có thể mua xuống, nếu tài chính không đủ, thuê xưởng cũng được, nhanh chóng tăng thêm trang bị, mở rộng năng lực sản xuất của công ty!

Mở cửa lên xe, ngay khi Diệp Dương Thành định gọi điện về nhà báo bình an, di động chợt vang lên, vừa nhìn thấy dãy số, khoe môi hắn thoáng nhú lại, nhấn nút:

- Alo.

- Diệp tiên sinh, một giờ chiều nay chúng tôi an bài cho bảy nhi đồng từ ba đến mười một tuổi phẫu thuật bệnh tim bẩm sinh tại bệnh viện huyện, ngài có muốn tới một chút không?

Bên kia truyền ra thanh âm thanh thúy của Lâm Mạn Ny, còn mang theo chút chờ mong mơ hồ.

- Nga? Bảy nhi đồng bệnh tim bẩm sinh sao?

Nghe được lời của Lâm Mạn Ny, Diệp Dương Thành thoáng sững sờ, hỏi:

- Đều là nhi đồng trong viện sao?

- Không phải.

Lâm Mạn Ny nói:

- Đều là nhi đồng nhà nghèo khó trong huyện, bởi vì điều kiện kinh tế gia đình không thể phẫu thuật, mẹ Lâm vì chuyện này đã chạy thật nhiều ngày rồi đó!

Nói xong câu đó Lâm Mạn Ny dừng một chút, yếu ớt hỏi:

- Ngài có thời gian đến thăm một chút không?

- Một giờ chiều...

Diệp Dương Thành thoáng trầm ngâm, cười nói:

- Được, tôi sẽ đến.

- Thật sao? Thật tốt quá!

Nghe được câu trả lời, Lâm Mạn Ny hoan hô một tiếng, nói:

- Sau khi ngài đến bệnh viện thì gọi điện cho tôi, tôi ra ngoài đón ngài, vừa lúc người giám hộ của các nhi đồng còn muốn gặp mặt cảm ơn ngài đâu!

- Ha ha, tôi chỉ quen giúp ít tiền thôi, chân chính cứu trợ bọn họ chính là cô nhi viện đó.

Diệp Dương Thành khẽ cười một tiếng, nói:

- Nếu không còn chuyện gì khác, tôi đi trước?

- Dạ, buổi chiều gặp lại!

Lâm Mạn Ny nói.

- Được, chiều gặp lại.

Diệp Dương Thành cười cười, cúp điện thoại.

Đặt di động xuống, hắn nhẹ nhàng lắc đầu, lẩm bẩm:

- Chờ cứu xong những đứa bé đáng thương kia, lại để Lâm viện trưởng đặt mục tiêu cứu trợ lên tuổi tác cao hơn, công đức huyền diệu khi hành thiện còn cao hơn trừng ác đâu...

Đỗ Nhuận Sinh vừa cầm sản phẩm chuẩn bị mang đi kiểm tra, lại phát hiện có hai chiếc xe dừng trước cửa nhà máy, cửa xe mở ra, từ bên trong bước xuống tám người.

Năm nam ba nữ, từ hai mươi đến năm mươi, vừa nhìn thấy họ, khuôn mặt Đỗ Nhuận Sinh thoáng run rẩy, sắc mặt nhất thời có chút khấn trương...

201. Chương 201: Đây Có Lẽ Là Một Cơ Hội

Các loại thủ tục trong tân công ty Diệp Dương Thành đều làm đầy đủ, hơn nữa đã đổi tên chính thức là công ty điện tử hữu hạn Dương Thành, mặc dù tên này thật quê mùa, nhưng Diệp Dương Thành cảm thấy thích hợp nhất, ít nhất còn có nội hàm hơn tên Xương Huy mà Đỗ Nhuận Sinh đề nghị đi?

Sau ngày đầu tiên công ty sản xuất, Đỗ Nhuận Sinh đã đề nghị Diệp Dương Thành đi tặng quà cùng ít tiền ột ít quan chức ngành tương quan, chuẩn bị một phen từ trên xuống dưới, nhưng Diệp Dương Thành chỉ mỉm cười, thậm chí còn không có hứng trí mở miệng.

Muốn hắn đi tặng tiền cho sâu rộng? Đây chẳng phải là tự mình vén tay áo, chính mình tát vào mặt của mình sao?

Nhìn thấy Diệp Dương Thành không có tâm tư trong phương diện này, hắn nhắc nhở vài lần nhưng Diệp Dương Thành không hề chú ý tới, Đỗ Nhuận Sinh chỉ có thể từ bỏ, hơn nữa trong khoảng thời gian gần đây

luôn gia tăng sản xuất, làm cho hần dần dần quên mất chuyện kia, không nghĩ tới đợi khi hần nhớ lại thì người đã tới cửa.

Tám người, mặc chế phục đội cảnh mũ, nhìn thân xe liền biết là người của ngành công thương cùng bảo vệ môi trường trong huyện tìm tới.

Đứng ở cửa phòng làm việc chần chờ một thoáng, Đỗ Nhuận Sinh thay đổi khuôn mặt tươi cười, tiện tay đặt tụ điện lên khung cửa sổ, lại lấy ra gói Trung Hoa trong túi đi thẳng về hướng tám người kia...

- Cái gì? Ô nhiễm hoàn cảnh?

Trên đường lái xe đến bệnh viện huyện, Diệp Dương Thành cho xe dừng ven đường, trên mặt lộ vẻ buồn bực, nói:

- Nói đùa gì vậy?

Trong quá trình sản xuất tụ điện, cơ bản không tồn tại vấn đề ô nhiễm, ngoại trừ cần dùng nhựa cao su đựng vật sẽ bốc hơi ra khí thể tai hại, căn bản không khả năng tạo thành bao nhiêu ô nhiễm hoàn cảnh, hiện tại lại có người tìm tới cửa, nói nhà máy có vấn đề bài phóng vật gây ô nhiễm không tuân theo quy định, đây không phải chuyện đùa sao?

- Nhưng vấn đề là người ta không nói giống với chúng ta đâu!

Đỗ Nhuận Sinh cười khổ, gấp giọng nói:

- Những người kia đi tới nhà máy chúng ta dạo qua một vòng, trực tiếp dán giấy niêm phong lên thiết bị, buộc chúng ta ngừng sản xuất chỉnh đốn, sau khi rời đi chưa đầy một phút thời gian nhà máy chúng ta đã bị cúp điện.

- Ngừng sản xuất chỉnh đốn?

Vừa nghe lời của Đỗ Nhuận Sinh, trong lòng Diệp Dương Thành tức giận, nói:

- Bọn hần cho rằng đây là chơi trò chơi sao? Nói cúp điện thì cúp điện?

- Tôi...tôi cũng không rõ ràng lắm.

Đỗ Nhuận Sinh vội kêu lên:

- Nhưng hôm nay còn có một lượng lớn tụ điện chưa hoàn thành, nếu mất điện ngừng sản xuất vượt qua một giờ, hôm nay chúng ta không thể giao đủ hàng cho khách, Diệp tổng, ngài nhanh chóng nghĩ biện pháp đi!

- Tôi đã biết.

Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, nói:

- Tạm thời anh không cần động tới giấy niêm phong, tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này ngay bây giờ, cho công nhân viên nghỉ ngơi một chút, chờ tin tức của tôi!

- Được, được!

Đỗ Nhuận Sinh không ngừng đáp ứng, cuối cùng vẫn không quên bổ sung:

- Chỉ có một giờ thôi!

Diệp Dương Thành chỉ ân một tiếng, cúp điện thoại, sau đó gọi điện cho Lâm Mạn Ny báo tin mình có việc đột xuất không thể đi qua, sau đó gọi điện cho Dương Đăng Phi.

Tuy nói hiện tại Dương Đăng Phi đã là linh sứ, nhưng bởi nguyên nhân hần ám ảnh lên thân thể Trầm Vũ Phàm, Diệp Dương Thành không thể liên hệ tâm linh với hần, chỉ có thể thông qua điện thoại liên lạc cùng hần.

- Chủ nhân!

Vừa nghe điện thoại của Diệp Dương Thành, Dương Đăng Phi cung kính hô một tiếng, đây có lẽ đã trở thành thói quen của hắn, chỉ cần nhận được điện báo của Diệp Dương Thành, câu nói đầu tiên chính là gọi chủ nhân.

- Ân.

Diệp Dương Thành gật đầu, lập tức đem chuyện mới xảy ra bên công ty nói cho Dương Đăng Phi nghe qua, lại nói:

- Hiện tại trước tiên mặc kệ bàn tay đen sau màn, thời gian chỉ còn vài chục phút, việc khẩn cấp trước mắt làm sao có thể làm cho nhà máy khởi công lại bình thường đây?

- Chỉ còn vài chục phút thôi sao?

Dương Đăng Phi hiển nhiên nhận ra điểm khó khăn trong chuyện này, suy nghĩ một thoáng nói:

- Nếu muốn dùng thủ tục bình thường xé giấy niêm phong, mở lại cầu dao điện, chỉ có mấy chục phút căn bản không đủ, hoặc là để cho lão bộc ra mặt...

- Như vậy sẽ làm bại lộ quan hệ giữa chúng ta.

Không đợi Dương Đăng Phi nói hết lời, Diệp Dương Thành đã cắt đứt, trong đầu cũng nghĩ tới kéo ra quan hệ của mình cùng Dương Đăng Phi, nếu không thể kéo ra ngoài sáng sử dụng, thì phải nghĩ biện pháp khác, dù Dương Đăng Phi chiếm thể xác của Trầm Vũ Phạm, cũng không cung cấp được trợ giúp hữu hiệu cho hắn!

- Vậy...

Vừa nghe lời của Diệp Dương Thành, Dương Đăng Phi cũng không ngu ngốc, tự nhiên hiểu được vấn đề nghiêm trọng bên trong, một khi hắn thật sự ra mặt, Diệp Dương Thành sẽ bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, mất nhiều hơn được.

Nhưng nếu Dương Đăng Phi không thể ra tay, Diệp Dương Thành làm sao sử dụng tài nguyên trong quan trường?

Cũng có thể để Sở Minh Hiền sử dụng thủ đoạn cho người mở cầu dao điện, nhưng sau khi mở điện thì nên giải thích như thế nào? Chẳng lẽ nói quan chức cho người cúp cầu dao, đầu óc có vấn đề, đột nhiên ở điện?

Một khi xuất hiện bại lộ, Diệp Dương Thành sẽ không tránh khỏi ánh mắt của người có ý chí hoài nghi...

Trong lòng có chút buồn bực, Diệp Dương Thành chợt nghĩ tới Hình Tuấn Phi, cũng không cúp điện thoại với Dương Đăng Phi, dùng tâm linh liên hệ thuật lại chuyện xảy ra ở nhà máy với Hình Tuấn Phi, hỏi:

- Người có biện pháp gì có thể nhanh chóng mở lại cầu dao, vừa không bại lộ chuyện giữa ta cùng Dương Đăng Phi, còn không làm người đem lòng sinh nghi?

- Việc này...

Nghe xong lời hỏi của Diệp Dương Thành, Hình Tuấn Phi thoáng trầm ngâm, chỉ chớp lát đã lộ ý cười thoải mái, nói:

- Chủ nhân, vấn đề này kỳ thật dễ dàng giải quyết, chủ nhân chỉ cần dựa theo phương pháp của lão bộc đi làm, vừa có thể dễ dàng giải quyết vấn đề này, còn có thể làm quan hệ giữa ngài cùng Dương Đăng Phi đưa ra ngoài sáng, hơn nữa sẽ không làm người hoài nghi!

Diệp Dương Thành mừng rỡ, nhanh chóng thúc giục nói:

- Đừng thừa nước đục thả câu, nói nhanh, có biện pháp gì?

- Chủ nhân nhớ kỹ.

Hình Tuấn Phi cung kính nói:

- Hiện tại ngài lập tức chạy tới ủy ban huyện, làm thế này...thế này...

- Tốt!

Đội Hình Tuấn Phi nói xong, Diệp Dương Thành vỗ mạnh lên đùi, khen ngợi:

- Tốt lắm!

...

- Chân cục trưởng, Vương trưởng cục, chuyện này đa tạ hai vị ra tay tương trợ, đây là chút tâm ý, thỉnh hai vị cục trưởng vui lòng nhận cho.

Bên trong một nhà hàng huyện thành, ba nam nhân ngồi vây quanh bàn ăn, một nam tử hơn bốn mươi tinh thần hồng hào ngồi trên chủ vị, lên tiếng nói.

Trên mặt hắn tràn đầy ý cười từ trong cặp công văn lấy ra hai vật thể dài chừng 15cm, rộng cùng dày chừng 4cm, dùng lụa đỏ bao bọc trực tiếp đưa tới trước mặt hai nam tử bụng phệ ngồi đối diện...

Tiếp nhận đồ vật, hai nam tử bụng phệ nhìn nhau cười, hiển nhiên thật hài lòng lễ vật, bên trong phòng tràn ngập không khí vui vẻ hòa thuận.

Cùng lúc đó, trong bãi đỗ xe của ủy ban huyện Ôn Nhạc, một chiếc xe chậm rãi dừng lại, Diệp Dương Thành ngẩng đầu nhìn thoáng qua tám biển lớn trên cổng tòa lầu, trên mặt toát ra nụ cười.

Hắn bước xuống đóng cửa xe, hai tay trống rỗng nhắc chân đi tới trước.

Trong lòng hắn nhủ thầm, bởi vì công ty của hắn làm phong sinh thủy khởi, đã vô hình tổn hại lợi ích của chút người nào, vì vậy mới đưa tới tai họa hôm nay.

- Đây có lẽ là một cơ hội của mình đây?

Nghĩ đến biện pháp của Hình Tuấn Phi đưa ra, khóe miệng Diệp Dương Thành chợt nhếch lên, như đang cười cười...

202. Chương 202: Trầm Bí Thư Gọi Tôi Đi Vào

Mã tổng bọn họ đều ở bên cạnh đi?

Đưa tiễn hai cục trưởng phân cục công thương cùng bảo vệ môi trường, nam tử trung niên quay về phòng, lấy di động bấm dãy số, đợi khi đường dây kết nối, lên tiếng:

- Sự tình đã làm thỏa đáng, đã đưa ra hai cây kim, chuyện này đã nói do chúng ta cùng gánh.

- Đương nhiên, đương nhiên.

Bên kia điện thoại liên tục vang lên thanh âm năm sáu người, sau khi đáp lời nam tử trung niên, một nam tử chừng ba mươi tuổi nói:

- Dù sao cũng là chuyện của mọi người, làm sao có thể để một mình Đàm tổng xuất tiền túi đây?

- Chuyện này chờ tôi trở về rồi nói sau.

Đàm tổng tạm dừng chốc lát, nói:

- Nhưng lão Trần, hiện tại ông thuê vài lưu manh đến nơi đó canh chừng một chút, trong lòng tôi luôn có cảm giác không ổn, đừng cho hắn chen chỗ trống, một khi phát hiện hắn tự mình khởi công, lập tức gọi điện cho tôi biết, trong vòng hôm nay nhất định phải làm cho điện tử Dương Thành phải ngừng sản xuất!

- Được, không thành vấn đề.

Nam tử họ Trần gật đầu đáp ứng:

- Tôi sẽ an bài người đi canh chừng, nhưng lão Đàm, ông có phải có chút khẩn trương quá mức độ không? Một nhà giàu mới nổi có chút vận khí tốt mà thôi, chẳng lẽ còn có thể nhắc lên sóng gió?

- Cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn, hi vọng như thế đi.

Đàm tổng hít sâu một hơi, cúp điện thoại, theo bản năng nhìn lên đèn treo thủy tinh trên trần nhà, lẩm bẩm:

- Người trẻ tuổi, quá kiêu ngạo là sẽ có hại, tạm thời cho người nhớ lâu một chút đi...

...

- Chào ngài, xin hỏi văn phòng của Trần Vũ Phạm Trần bí thư ở đâu?

Diệp Dương Thành đi vào tòa lầu ủy ban huyện, đi vài vòng tìm kiếm một lát, mới cản lại một nam tử đeo kính mắt hơn ba mươi tuổi, hòa khí hỏi:

- Tôi có chút việc gấp muốn tìm ông ấy.

- Văn phòng Trần bí thư ở lầu 7...ân?

Nam tử kia theo bản năng trả lời một câu, mới nói được một nửa bỗng nhiên dừng lại, kỳ quái nhìn Diệp Dương Thành, hỏi:

- Anh tìm Trần bí thư làm gì? Có hẹn trước không?

- Tôi tìm Trần bí thư có việc gấp...không có hẹn trước.

Diệp Dương Thành khô khốc nở nụ cười, lập tức nói:

- Lầu 7 phải không? Cảm ơn! Ngài thật đúng là người tốt...

- Đợi một chút!

Diệp Dương Thành nói xong đã quay người muốn đi, nhưng nam tử lại mở miệng muốn gọi Diệp Dương Thành hỏi lại một phen, nhưng không nghĩ tới hắn vừa mở miệng, Diệp Dương Thành lại chạy thẳng tới thang lầu, tốc độ cực nhanh!

Chứng kiến phản ứng của Diệp Dương Thành, nam tử ngây ngẩn cả người, thẳng đến khi Diệp Dương Thành chạy lên bậc thang, hắn mới hồi phục lại tinh thần, mạnh mẽ nhìn ra cửa hồ:

- Cảnh vệ, cảnh vệ!

- Đến đây, đến đây.

Bốn gã cảnh vệ canh gác cổng nghe được thanh âm vội vàng chạy vào, bên trong có một cảnh vệ hơn bốn mươi tuổi hỏi:

- Dương thư ký, chuyện gì vậy?

- Có người lên vào.

Dương thư ký cũng không biết nên giải thích thế nào, chỉ đành nói:

- Vừa rồi hắn chạy lên lầu đi tìm Trần bí thư, bốn người các anh nhanh chóng dùng thang máy cản lại cho tôi!

- Phần tử khủng bố?

Vừa nhìn thấy bộ dáng khấn trương của Dương thư ký, sắc mặt cảnh vệ tuổi khá lớn đột biến, vừa mở miệng liền đem ba cảnh vệ khác hoảng sợ:

- Không phải chứ?

- Mặc kệ có phải vậy hay không, nhanh chóng đi bắt người ah!

Dương thư ký có chút hỗn hển, giậm chân nói:

- Nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, các anh có thể chịu nổi trách nhiệm sao?

- Phải, phải rồi, bắt người, bắt người trước!

Sắc mặt bốn cảnh vệ nhất thời nghiêm túc, gật gật đầu, chạy thẳng về hướng thang máy, thẳng đến khi chạy ra khỏi vòm trước cảnh vệ tuổi khá lớn chợt dừng lại, quay đầu hỏi:

- Dương thư ký, người kia bao nhiêu tuổi, mặc quần áo thế nào?

- Các anh...ai! Tôi cũng đi cùng các anh đi.

Dương thư ký giậm chân, cũng chạy về hướng thang máy...

- Mẹ nó, vì sao phải chạy thang lầu?

Một hơi xông lên bốn tầng lầu, Diệp Dương Thành đã bắt đầu thở dốc, tuy nói sau khi thăng cấp thần cách cấp năm thể chất của hắn đã cải thiện nhất định, nhưng dù sao vẫn có hạn, hơn nữa người xây dựng thang lầu không biết thế nào lại làm bậc thang tương đối cao, còn dài...

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua ba tầng lầu còn lại, vì phối hợp phương pháp của Hình Tuấn Phi, Diệp Dương Thành chỉ có thể tiếp tục chạy lên.

- Hi vọng có người ngăn đón mình đi...

Trong đầu có chút chần chờ, nhưng hiện tại tên đã lên dây không phát không được, nếu chạy lên lầu bảy còn không có người ngăn cản, hắn cũng phải nghĩ biện pháp hù dọa cho người khác chú ý, tốt nhất là lên tin tức đầu đề ngày mai.

- Người ở nơi này, mau bắt lấy hắn!

Diệp Dương Thành chạy lên lầu bảy, vừa vặn lúc này Dương thư ký cũng mang theo bốn cảnh vệ chạy ra khỏi thang máy, liếc mắt nhìn thấy Diệp Dương Thành, nâng tay kêu lên:

- Mau!

- Nè nè nè, các anh dựa vào cái gì bắt tôi?

Vừa nhìn thấy Dương thư ký, cùng bốn cảnh vệ bên cạnh hắn, trong lòng Diệp Dương Thành thở phào, trên mặt lộ vẻ khẩn trương, nói:

- Đừng qua đây, nếu không tôi hô to lên đó!

- Anh kêu ah! Anh kêu phá cổ họng cũng không còn người để ý anh!

Dương thư ký há mồm nói ra những lời này, sau khi nói xong mới cảm giác mình nói sai rồi, hai má nhất thời nóng bỏng...

- Nè, các anh làm thật sao?

Nhìn thấy bốn cảnh vệ đang vây quanh tới, Diệp Dương Thành có chút ngượng ngùng nói một câu.

- Tôi thật sự đến tìm Trầm bí thư!

Diệp Dương Thành chậm rãi lui về phía sau, miệng không ngừng giải thích:

- Tôi tìm ông ấy có việc gấp, thật sự!

- Có việc gì bắt trước nói sau!

Dương thư ký tối sầm, không khỏi vùng tay, nói:

- Nhanh chóng bắt lại, động tĩnh nhỏ một chút...

- Trầm bí thư! Trầm bí thư! Trầm bí thư! Trầm bí thư...

Không đợi Dương thư ký nói hết lời, Diệp Dương Thành bỗng nhiên hét to lên:

- Nếu ông là một quan tốt, mời đi ra cho tôi nói chuyện đi! Trầm bí thư!

Bộ dáng của hắn thật giống như bị oan ức thật lớn, đi tìm thanh thiên đại lão gia rửa sạch oan oán...

- Anh...anh anh anh...

Vừa nghe Diệp Dương Thành hét to, sắc mặt Dương thư ký trắng bệch, nâng tay chỉ vào Diệp Dương Thành, lắp bắp nói không nên lời, cuối cùng mới chậm rãi hồi phục lại, cả giận nói:

- ĐỪNG HỒ! Nơi này là địa phương cho anh làm bậy sao?

- Vậy anh dù sao cũng phải cho tôi cơ hội nói hết lời đi?

Diệp Dương Thành cũng tức giận nói:

- Không hỏi xanh đỏ đen trắng lại muốn bắt người, anh còn muốn tôi làm như thế nào nữa?

- Tôi...

Dương thư ký á khẩu không trả lời được, ngăn người nhìn Diệp Dương Thành, ngay khi hắn định mở miệng nói gì đó, một cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, “Trầm Vũ Phàm” đen mặt đi ra khỏi phòng, vừa nhìn thấy “Trầm Vũ Phàm”, trong lòng Dương thư ký thầm hô một tiếng, thật xui xẻo!

- Cái cái gì đây? Xảy ra chuyện gì?

“Trầm bí thư” sầm mặt, nhìn qua phi thường mất hứng.

Nghe được “bí thư” hỏi, trong lòng Dương thư ký hô xui, hận Diệp Dương Thành đến cắn răng, chỉ đành bời cười nói:

- Không, không xảy ra chuyện gì...

- Anh là ai?

Không đợi Dương thư ký nói hết lời, “Trầm Vũ Phàm” đã đưa mắt nhìn qua Diệp Dương Thành, thần sắc thoáng dịu đi một chút, ngay sau đó nghiêm túc hỏi:

- Vừa rồi là anh kêu sao?

- Trầm bí thư, ông đã ra rồi!

Diệp Dương Thành lộ ra bộ dáng phi thường kích động, nói:

- Tôi...tôi tìm ông có việc!

- Anh cho rằng Trầm bí thư là ai? Là người mà anh muốn tìm thì có thể tìm sao?

Dương thư ký thấy “Trầm bí thư” còn nhú mày không nói, nghĩ rằng hắn không thích, lập tức muốn lập công chuộc tội, bước lên trầm giọng nói:

- Anh có biết huyện Ôn Nhạc có bao nhiêu nhân khẩu hay không? Nếu mỗi người đều không hiểu quy củ như anh, anh...

- Câm miệng!

“Trầm Vũ Phàm” bỗng nhiên khiển trách một câu, trên mặt có vẻ giận dữ, bộ dáng uy nghiêm:

- Quần chúng nhân dân có chuyện tìm chúng ta, anh không cần thận hỏi cho rõ ràng, còn muốn đem người bắt lại, về viết kiểm điểm cho tôi, nếu không ghi nhớ tôi cũng nên đổi thư ký rồi.

- A?

Dương thư ký nhất thời đỡ người, ghen hờn nhìn trần trời, như bị sét đánh...hắn mới lên làm thư ký hơn một tháng nha!

- Anh theo tôi vào đi.

Thần nhiên quét mắt nhìn qua Dương thư ký, “Trầm Vũ Phàm” nhìn Diệp Dương Thành vẫy tay, quay người đi vào phòng làm việc của mình.

- Vậy, phiền toái nhường đường một chút.

Đã diễn xong tiết mục, Diệp Dương Thành ngượng ngùng cười nói:

- Trầm bí thư gọi tôi đi vào...

Bốn cảnh vệ liếc nhau, không nói gì tránh đường, nhìn theo Diệp Dương Thành đi vào văn phòng Trầm bí thư, ngăn người đứng ở đó còn chưa hiểu rõ trạng huống.

Mà lúc này Dương thư ký đứng ở cửa thang máy, nhìn theo bóng lưng Diệp Dương Thành nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể đi lên cản hẳn một ngụm!

Thật là thái quá!

203. Chương 203: Diễn Kịch Phải Làm Toàn Bộ

Diệp Dương Thành quay người đóng lại cửa phòng làm việc, bức màn trong phòng đã được Dương Đăng Phi kéo lại, cả phòng biến thành tối đen, hoàn toàn ngăn cách khả năng nghe lén của người khác.

- Chủ nhân!

Đi vào phòng làm việc, Dương Đăng Phi lập tức thay đổi, cung kính quỳ gối trước mặt Diệp Dương Thành, nói:

- Lão bộc thỉnh an ngài.

- Đứng lên đi.

Diệp Dương Thành khẽ gật đầu quay người ngồi xuống sofa.

Mà Dương Đăng Phi thật tự giác đứng dậy, rót chén trà cho hắn, nói:

- Chủ nhân, việc này không nên chậm trễ, hiện tại lão bộc nên bắt đầu rồi?

- Được, tùy ý.

Diệp Dương Thành uống trà, mỉm cười gật gật đầu, nói:

- Nhưng cần khống chế cảm xúc thật sự một chút.

- Dạ, lão bộc hiểu được.

Dương Đăng Phi cung kính đáp, xoay người đi về chỗ bàn làm việc, mạnh mẽ nâng tay, hung hăng vỗ mạnh lên bàn, tức giận rít gào:

- Hồ nháo, quả thật là hồ nháo!

Một tiếng rít gào này truyền ra thật xa, ngay cả vách tường văn phòng cũng không thể ngăn trở thanh âm quát lớn kia!

Dương thư ký còn đứng ngoài phòng làm việc sợ run cả người, trong lòng có chút không yên, không biết Trầm bí thư quát kẻ hồ nháo lại là ai?

Đồng thời tiếng rít gào của Dương Đăng Phi cũng bị những người đang ở văn phòng cách vách cùng đối diện hơn nữa đang đi lại trên hành lang đều nghe được rõ ràng, mọi người đều không hiểu ra sao, không biết Trầm bí thư vì sao lại giận dữ? Nghe thanh âm hình như đang phi thường tức giận...

- Dương Hữu Quốc, anh vào đi!

Sau tiếng rít gào, đại khái qua hơn một phút thời gian, Dương Đăng Phi mới lên tiếng gọi Dương thư ký vào phòng.

Lúc này Diệp Dương Thành đã đứng dậy, đi tới trước bàn làm việc của Dương Đăng Phi, làm cho người ta nhìn không ra chút manh mối.

- Trầm bí thư...

Trong lòng Dương Hữu Quốc có chút không yên, nhìn lướt qua Diệp Dương Thành liền cúi đầu, cung kính kêu một tiếng Trầm bí thư, chờ Dương Đăng Phi nói chuyện.

- Anh đi qua phân cục công thương, phân cục bảo vệ môi trường.

Dương Đăng Phi cau mày, trong giọng nói mang theo tức giận tràn đầy:

- Gọi bọn họ đem báo cáo việc công ty điện tử hữu hạn Dương Thành ở công nghiệp viên Đồng Sang gây ô nhiễm môi trường trình lên, nói cho bọn hắn biết nếu trong báo cáo có vấn đề oan ức sai án, chức cục trưởng của bọn hắn cũng không cần tiếp tục làm nữa, tất cả đều rút về nhà làm ruộng cho tôi đi!

- Việc này...dạ!

Nghe được mệnh lệnh của Dương Đăng Phi, trong lòng Dương Hữu Quốc rung mình, không dám tiếp tục nói thêm lời gì, chỉ đành ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng, xoay người rời khỏi văn phòng, lúc ra cửa hắn còn nghe được Dương Đăng Phi nói với Diệp Dương Thành:

- Người trẻ tuổi, rất không tệ, biết đánh cờ không?

Thật hâm mộ ghen tỵ nha! Một tên hỗn đản chạy tới ủy ban huyện khóc lóc om sòm, lại được Trầm Vũ Phàm Trầm bí thư xem trọng! Mình là thư ký bí thư huyện ủy, mỗi ngày đi theo làm tùy tùng hầu hạ, cũng chưa từng nhìn thấy Trầm bí thư thân hòa với mình như vậy bao giờ...

Ôm tâm tình không thăng bằng cực độ, Dương Hữu Quốc đi ra khỏi ủy ban huyện, trực tiếp lái xe chạy tới phân cục công thương...

- Tình huống đại khái là như vậy, Chân cục trưởng tự mình suy nghĩ mà làm đi.

Rời khỏi tầm mắt Trầm Vũ Phàm, Dương Hữu Quốc đẩy về “đại quan”, cho dù đứng trước mặt cục trưởng phân cục công thương, hắn vẫn bái đủ cái giá, bộ dáng cần uy phong liền có đủ uy phong!

Đem nguyên lời nói của Trầm Vũ Phàm thuật lại từ đầu chí cuối cho Chân cục trưởng phân cục công thương nghe qua, Dương Hữu Quốc xoay người làm bộ muốn rời đi, vô cùng lãnh đạm.

Mà Chân cục trưởng bị tin tức do Dương Hữu Quốc mang đến làm đầu óc vang lên tiếng ong ong, lúc này có chút phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng cản lại Dương Hữu Quốc, mang theo ngữ khí khẩn cầu nói:

- Dương thư ký, mệnh lệnh không đầu không đuôi như vậy, tôi thật sự không hiểu rõ trạng huống ah!

- Trầm bí thư chỉ nói như vậy với tôi, ngoài ra đã vượt ngoài phạm vi trách nhiệm của tôi.

Dương Hữu Quốc hữu ý vô ý nâng tay vuốt vuốt mồ hôi trên chóp mũi, tỉnh bơ mấp máy ngón tay...

Chân cục trưởng làm sao còn không hiểu rõ ý tứ động tác này của hắn? Vừa vặn hắn lại không mang tiền theo trên người, thần sắc trên mặt thoáng cương cứng, theo sau đau lòng lấy ra gói kim điều mới lấy được lúc giữa trưa, nhét vào trong tay Dương thư ký:

- Hỗ trợ dùm đi!

- Ha ha.

Có tiền có thể sai khiến quỷ làm việc, Dương Hữu Quốc mân mê thoi vàng trong tay, vẻ hờ hững nhất thời tan thành mây khói, cười nhẹ nói:

- Mọi người đều cùng chung trận tuyến, Chân cục trưởng muốn biết cái gì? Tôi nhất định sẽ nói hết.

Trong lòng xem thường kiểu nịnh hót của Dương Hữu Quốc vô cùng, trên mặt chỉ có thể hiện vẻ tươi cười, liên tục gật đầu:

- Dạ dạ dạ, Dương thư ký nói rất đúng...vì sao Trầm bí thư phải hạ mệnh lệnh này đây?

Thật bất an, phi thường bất an, giữa trưa mới niêm phong máy móc của người ta, cúp cầu dao điện, chỉ chớp mắt chưa qua được nửa giờ, bí thư huyện ủy liền hỏi đến chuyện này, ý tứ ẩn chứa bên trong làm Chân cục trưởng vô cùng bất an.

Hắn có chút khẩn trương nhìn Dương Hữu Quốc, chỉ sợ người này nói ra lão bản công ty Dương Thành tồn tại một ít quan hệ với Trầm bí thư...nếu quả thật là như vậy, thật sự sẽ phiền phức!

Nếu công ty Dương Thành thật sự tồn tại vấn đề ô nhiễm môi trường, chuyện này còn có dư âm chu toàn, nhưng vấn đề là một công ty sản xuất tụ điện, có thể có bao nhiêu ô nhiễm môi trường? Đây rõ ràng là vụ oan hãm hại, một khi chuyện này đưa ra ngoài, vị trí cục trưởng của hắn thật sự là phải nhượng hiến, hắn bị bãi quan chỉ là nhẹ, nếu truy cứu tới ngồi tù còn chưa đủ!

- Chân cục trưởng không cần quá lo lắng, sự tình không nghiêm trọng như ông nghĩ đâu.

Làm như nhận ra nỗi lo lắng trong lòng Chân cục trưởng, Dương Hữu Quốc đem thời vàng nhét vào cặp công văn của mình, nói:

- Bấy tám phút trước có một thanh niên chừng hai mươi tuổi chạy thẳng đến ủy ban huyện la lối om sòm, khiến Trầm bí thư bị kinh động...

Hắn đem những gì mình chứng kiến kể lại cho Chân cục trưởng nghe qua, lúc này mới mỉm cười, nói:

- Nếu không còn việc gì tôi còn phải đến phân cục bảo vệ môi trường, sẽ không quấy rầy Chân cục trưởng sửa sang lại tư liệu.

- Tốt, cảm ơn, cảm ơn.

Trên trán Chân cục trưởng đổ mồ hôi, gật đầu đưa tiễn Dương Hữu Quốc.

Quay lại bàn làm việc của mình, có chút bất an lo lắng đi qua đi lại, ước chừng hơn một phút sau hắn cầm lên điện thoại, gọi điện cho cục trưởng phân cục bảo vệ môi trường.

Đem tình huống mà mình biết được nói qua với Vương cục trưởng, Chân cục trưởng lau mồ hôi nói:

- Chuyện này đã không giấu diếm được nữa, hình như họ Trầm rất có hảo cảm với tiểu tử nhà giàu mới nổi của điện tử Dương Thành, nếu hắn thật sự muốn điều tra, chúng ta làm sao bây giờ?

- Việc này...

Nghe được Chân cục trưởng nói vậy, trong lòng Vương cục trưởng trầm xuống, trầm mặc mười mấy giây đồng hồ mới hít sâu một hơi, nói:

- Không thể tưởng được tiểu tử đó nghĩ ra chiêu thức này, nếu họ Trầm đã cho thư ký đi xuống mà không trực tiếp gọi điện cho chúng ta, đã nói rõ chuyện này còn có khả năng cứu vãn, theo kế sách hiện nay, phải lập tức mở cầu dao điện, phái người đi xé giấy niêm phong, sau đó chuyển báo cáo cho họ Trầm, nói là công tác sai lầm, tin tưởng hắn cũng không làm gì được chúng ta.

- Như vậy cũng tốt.

Chân cục trưởng nghĩ nghĩ, cũng chỉ phải gật đầu đáp ứng, nhưng sau khi đã định ra biện pháp giải quyết, hắn lại chần chờ nói:

- Nhưng mà bên phía họ Đàm kia...

- Ngay từ đầu cũng không có nói qua phải phong bao lâu.

Wang cục trưởng khẽ hừ một tiếng:

- Phong đã phong qua, chúng ta không xem như thất hứa, huống hồ cho dù thất hứa, hắn lại làm được gì đây?

Đúng vậy, kẻ làm quan chẳng lẽ còn sợ một tiểu dân nhảy lên đầu sao?

Chân cục trưởng liền hạ quyết tâm, gật gật đầu:

- Được rồi, chuyện này cứ an bài như vậy đi!

- Tiếp theo cho người chú ý điện tử Dương Thành kia một chút.

Wang cục trưởng hừ lạnh nói:

- Một khi phát hiện có điều gì không tuân theo quy định pháp luật, nói không chừng có thể dùng thủ đoạn cứng rắn, giết gà dọa khỉ!

- Ha ha, việc này đương nhiên!

Lúc này Chân cục trưởng cũng hận Diệp Dương Thành đến cần rằng, lời nói của Vương cục trưởng cũng trùng hợp với ý tưởng trong lòng hắn.

Một khi có cơ hội, hắn tuyệt không để ý lại thêm một lần niêm phong chính đồn, làm cho tên tiểu tử nhà giàu mới nổi kia phải nhớ lâu một chút!

- Diệp tổng, có điện rồi!

Dương Hữu Quốc rời khỏi tòa lầu ủy ban huyện chưa đầy 20 phút, Đỗ Nhuận Sinh đã gọi điện cho Diệp Dương Thành, cảm xúc có chút kích động:

- Người của công thương đã đến đây, tự tay xé giấy niêm phong, trời ạ, Diệp tổng, ngài không phải là con trai của vị đại quan nào đi?

- Ánh mắt của anh sao vậy? Có quan ngại như tôi sao?

Diệp Dương Thành nhất thời có chút dở khóc dở cười, cười mắng một tiếng:

- Nhanh chóng khôi phục sản xuất đi, đừng làm chậm trễ thời gian!

- Dạ được!

Lúc này Đỗ Nhuận Sinh ngượng ngừng cười, cúp điện thoại.

Bỏ di động vào trong túi, Diệp Dương Thành đứng dậy nói:

- Diễn kịch phải làm toàn bộ, đi thôi, diễn xong cảnh cuối cùng này ta cần đến bệnh viện thăm những đứa trẻ kia.

- Dạ, chủ nhân!

Dương Đăng Phi cung kính khom người đáp.

Sau đó bên trong tòa lầu ủy ban huyện, có không ít người kinh ngạc phát hiện, Trầm bí thư xưa nay luôn nghiêm túc, bày đủ cái giá của một bí thư huyện ủy, hôm nay không biết làm sao vậy, lại có thể...

Lại có thể cùng một thanh niên xa lạ từ trên thang lầu cười cười nói nói đi xuống, thẳng đến khi đem thanh niên tiến đến tận cửa, Trầm bí thư thay đổi vẻ mặt nghiêm nghị quay người đi vào trong thang máy.

Chỉ một hành động đưa tiễn nhất thời tạo thành một mảnh tiếng than sợ hãi, mặt trời mọc lên từ hướng tây rồi!

204. Chương 204: Làm Kẻ Có Tiền

Rời khỏi ủy ban huyện, Diệp Dương Thành lập tức lái xe chạy thẳng đến bệnh viện, sự tình đã được giải quyết, cũng nên đi thăm những đứa trẻ được mình cứu trợ, Diệp Dương Thành cảm giác cầm tiền đi cứu trợ một ít người cần được giúp đỡ thật sự, cảm thụ ánh mắt cảm kích của bọn họ, đây là một việc phi thường đáng giá hưởng thụ.

Mà chuyện đã xảy ra trong nhà máy hôm nay đối với hắn mà nói ngoại trừ là một phiền toái không lớn không nhỏ, nhưng cũng là cơ hội đưa quan hệ giữa hắn cùng Dương Đăng Phi phơi bày, từ hôm nay trở đi, giữa hắn cùng Dương Đăng Phi có thể qua lại không cần sợ hãi ánh mắt người khác.

Dựa theo kế hoạch mà Hình Tuấn Phi an bài, chính là chậm rãi đem quan hệ giữa Diệp Dương Thành cùng Dương Đăng Phi thông qua một ít thủ đoạn nhìn như hợp lý biến thành thân mật, đây là quá trình cần có thời gian, nhưng Diệp Dương Thành tin tưởng quá trình này sẽ không kéo dài quá lâu.

Chỉ cần vận dụng quan hệ ngoài sáng với Dương Đăng Phi, đối với Diệp Dương Thành mà nói đây là trợ lực phi thường tuyệt hảo, ít nhất chuyện đem cô nhi viện chuyển thành quỹ từ thiện cũng có thể thông qua Dương Đăng Phi thực hiện.

Nếu như không có chuyện phát sinh hôm nay, quan hệ giữa hai người tiếp tục che giấu trong âm thầm, đối với Diệp Dương Thành mà nói không phải là chuyện tốt, làm sao có thể được như hiện tại, xảy ra vấn đề gì cũng có thể để cho Dương Đăng Phi quang minh chính đại ra mặt giải quyết.

Đến lúc đó cho dù có người tra xét đi ra, nhiều lắm chỉ hoài nghi giữa Diệp Dương Thành cùng Dương Đăng Phi có giao dịch quyền tiền đen tối, tuyệt sẽ không hoài nghi Dương Đăng Phi là một linh bộc thủ hạ của Diệp Dương Thành, một linh bộc tuyệt đối trung thành! Nga, bây giờ là linh sứ.

Dương nhiên, mặc dù nói sự tình hôm nay thúc đẩy quan hệ giữa hai người trong sáng hóa, nhưng điều này cũng không đại biểu Diệp Dương Thành sẽ mang ơn với những kẻ đứng sau lưng hạ độc thủ.

Cho tới bây giờ Diệp Dương Thành cũng không phải người nhận thiệt thòi, nhất là dưới tình huống trong tay có năng lực không cần thừa nhận tổn hại, nếu tiếp tục còn bị bức hiếp, đây là chuyện phi thường không hợp lý, ít nhất hiện tại ở trong lòng hắn đang cân nhắc, làm sao cho đồ hồn trưởng đứng sau lưng hại mình phải nếm thử mùi vị bị dả kích ngược lại đây?

Đối với những người tùy thời đều sẽ gây bất lợi cho chính mình, Diệp Dương Thành chưa bao giờ nhân từ nương tay, nga, hai vị đồng chí cục trưởng kia, có vẻ vừa mới nhậm chức hơn một tháng đi? Bàn tay cũng thật đủ đen!

Trong lòng luôn cân nhắc chuyện này, xe đã đến gần bệnh viện huyện, hắn lắc lắc đầu, đem những ý niệm trong lòng xua ra ngoài, trên mặt lộ ra nụ cười thần nhiên, vô cùng hài hòa, hắn cần dùng trạng thái như vậy đi thăm những nhi đồng cần nhận phẫu thuật, nụ cười của nhi đồng chính là hồi báo tốt nhất đối với hắn.

- Cái gì? Ông xác định?

Vừa mới quay về công ty của mình, đi vào phòng làm việc cầm chén trà chưa kịp uống, nhận được điện thoại của Trần tổng đang giám sát công ty của Diệp Dương Thành, sắc mặt Đàm tổng nhất thời vui vẻ, nói:

- Thật tốt quá! Dám tự mình xé giấy niêm phong trộm khởi công, đủ cho hắn uống một hũ! Tôi lập tức liên hệ Chân cục trưởng, để cho điện tử Dương Thành xong đời!

- Ách.

Trần tổng không nghĩ tới phản ứng của Đàm tổng là như vậy, lập tức nói:

- Sự tình chỉ sợ không giống như ông tưởng tượng đâu...

- Có ý tứ gì?

Thần sắc trên mặt Đàm tổng cương cứng, cảm xúc bất an lướt qua trong lòng hắn.

- Mấy lưu manh kia truyền về tin tức...

Trần tổng hít sâu một hơi, nói:

- Bọn hắn nói người của cục công thương tự mình đến xé bỏ giấy niêm phong, mở lại cầu dao điện...hơn nữa trước khi đi, mấy người...cục công thương lại có vẻ mặt tươi cười với phó tổng công ty Dương Thành.

- Dương...

Chén trà rơi xuống khỏi tay, sắc mặt Đàm tổng nhất thời xanh mét:

- Họ Chân, chúng ta không yên đâu!

- Sự tình chỉ sợ không đơn giản như thế.

Trần tổng nói tiếp:

- Trước đó chúng ta điều tra tình huống có lẽ đã sai lầm, chỗ dựa vững chắc của điện tử Dương Thành giấu rất sâu, lần này chỉ sợ chúng ta đã trúng tầm mắt.

- ...

Sắc mặt Đàm tổng xanh mét, siết chặt di động thật lâu không nói gì, hồi lâu sau mới trầm giọng nói:

- Chuyện này tôi sẽ an bài xử lý, các ông tự mình cẩn thận thì tốt rồi.

- Ông muốn...

- Không có chuyện gì khác tôi cúp máy đây.

Không đợi Trần tổng nói ra suy đoán của mình, Đàm tổng đã cúp điện thoại, siết chặt tay, sắc mặt xanh mét nỉ non:

- Họ Chân, họ Vương, hai tên hỗn đản các người dám làm chuyện tốt của ta...tiền của ta, dễ lấy như vậy sao?

Có phải dễ lấy như vậy hay không, Diệp Dương Thành không biết.

Diệp Dương Thành chỉ biết hiện tại tâm tình của hắn thật khoái trá.

Nghe bảy nhi đồng gọi mình là thúc thúc, nhìn vẻ cảm kích tận đáy lòng trên mặt cha mẹ bọn trẻ, cảm thụ được ấm áp tràn đầy trong phòng bệnh, đương nhiên còn có công đức huyền diệu liên tục gia tăng trong đầu của hắn.

Tất cả chuyện này làm cho Diệp Dương Thành cực kỳ hưởng thụ, tâm tình bực bội đã khôi phục hơn không ít, đưa tay vuốt vuốt đầu của một cô bé chừng sáu bảy tuổi, Diệp Dương Thành vuốt vuốt mũi cô bé, cười hỏi:

- Sau khi hết bệnh rồi cháu nên đi học, sau này lớn lên muốn làm gì đây?

- Niếp Niếp muốn làm người có tiền!

Cô bé nằm trên giường bệnh dùng thanh âm tràn đầy ngây thơ chất phác không chút do dự đáp:

- Phải làm một người rất có tiền, có nhiều tiền!

- Nga?

Lần đầu tiên từ trong miệng nhi đồng nghe được mục tiêu cuộc sống như thế, Diệp Dương Thành có chút kinh ngạc, cười hỏi:

- Vậy vì sao Niếp Niếp muốn làm người thật có tiền đây?

- Bởi vì chị Mạn Nỵ nói, Diệp thúc là một người rất có tiền.

Cô bé tên Niếp Niếp vẽ mặt khờ dại nhìn Diệp Dương Thành, xòe ngón tay nói:

- Một đồng, hai đồng, ba đồng, bốn đồng, năm đồng, sáu đồng...ai nha đếm không hết!

Trên khuôn mặt non nớt tràn đầy vẻ chán nản, cô bé có chút nức nở nói:

- Dù sao Niếp Niếp muốn làm một người có nhiều tiền, bởi vì như vậy Niếp Niếp có thể giống như Diệp thúc, đi trợ giúp rất nhiều bạn nhỏ cần giúp đỡ...

Nghe lời nói như vậy, nếu không phải nhìn thấy biểu tình ngây thơ của cô bé, Diệp Dương Thành cơ hồ hoài nghi đây là đóng kịch, nhưng chỉ sau thoáng hoài nghi ngẩn ngui, trong lòng Diệp Dương Thành liền hiện ra cảm xúc tự giễu, thế giới này làm sao có nhiều kịch bản như vậy đây?

Đến lúc này, Diệp Dương Thành mới cẩn thận đánh giá cô bé, một cô bé khả ái thanh tú, trên khuôn mặt tròn tròn đầy vẻ ngây thơ chất phác, một đứa bé phi thường đáng yêu.

Hắn đưa tay vuốt vuốt đầu cô nhỏ, nở nụ cười, ở trên người cô bé hắn thấy được vẻ khờ dại đã mất đi nhiều năm, loại khí chất thuần khiết như thế cơ hồ làm tâm linh mọi người được tẩy lã.

Nhưng hắn rất nhanh phát hiện không thích hợp, bên cạnh sáu đứa bé còn lại đều có cha mẹ chăm sóc, chỉ riêng bên cạnh cô bé không có ai, hắn thoáng cúi người hỏi:

- Niếp Niếp, cha mẹ của cháu không đến sao?

- Mẹ nói, cha của Niếp Niếp từ rất sớm trước kia đã đi một địa phương tên là thiên đường.

Niep Niep chu miệng nói:

- Còn nói Niep Niep cần thật lâu thật lâu mới có thể gặp được cha, Diệp thúc, chú có biết thiên đường ở đâu không?

- ...Thiên đường, là một nơi rất xa rất xa.

Trong lòng Diệp Dương Thành thoáng rung động, chủ động thay đổi đề tài:

- Vậy mẹ Niep Niep đâu? Cũng không đến sao?

- Chị Mạn Ny nói mẹ có việc gấp không đến được.

Niep Niep nói:

- Tối hôm qua mẹ còn nói với Niep Niep, chờ bé hết bệnh rồi, phải làm cháo bát bảo mà Niep Niep thích nhất cho Niep Niep ăn đâu!

- Ha ha, vậy chờ Niep Niep hết bệnh rồi, để ẹ nấu cháo bát bảo cho Niep Niep đi!

Mặc dù Diệp Dương Thành có chút kỳ quái, nhưng cũng không để trong lòng, cười cười cũng không hỏi thêm điều gì.

Có lẽ bị Niep Niep ảnh hưởng, hơn nửa giờ kế tiếp hẩn ngồi trong phòng bệnh, nói chuyện cùng bảy nhi đồng sắp tiếp nhận phẫu thuật, thường thường nghe những câu hỏi khờ dại của bọn trẻ, hoặc làm cho người ta dở khóc dở cười, trong lúc nhất thời trong phòng bệnh tràn ngập tiếng cười.

Đến 2h30 phút, Niep Niep cùng đứa bé trai chín tuổi được đẩy vào phòng giải phẫu, khi chuẩn bị đẩy vào, Niep Niep lại hô lên nguyện vọng của mình:

- Sau khi Niep Niep trưởng thành, sẽ giống như Diệp thúc, làm một người thật có tiền!

Thanh âm non nớt vang lên trong hành lang, Diệp Dương Thành nhìn cô bé gật gật đầu, không tiếng động nở nụ cười...

- Những đứa trẻ này thật đáng yêu có phải hay không?

Lâm Mạn Ny không biết từ khi nào xuất hiện bên cạnh Diệp Dương Thành, ánh mắt dừng lại ở cửa phòng phẫu thuật, có chút nỉ non nói:

- Nhưng tại sao những đứa trẻ như vậy lại gặp phải tai nạn lớn như vậy đây?

Nghe được lời than thở của nàng, Diệp Dương Thành hơi quay đầu lại, không biết nên nói như thế nào.

Diệp Dương Thành không nói lời nào, Lâm Mạn Ny hít sâu một hơi, thanh âm có chút run rẩy:

- Niep Niep rất đáng yêu, đúng hay không?

- Phải, Niep Niep...

- Nhưng hiện tại con bé đã là cô nhi.

Nước mắt đảo quanh rốt cục không thể áp chế, lăn xuống trên mặt nàng:

- Người thân duy nhất trên đời này của con bé, nửa giờ trước đã qua đời vì ung thư...

- ...

Diệp Dương Thành ngây người, không biết vì sao hẩn lại đưa tay đặt lên bờ vai run rẩy của Lâm Mạn Ny, nhẹ nhàng vỗ về...

205. Chương 205: Năm Chuẩn Điểm Yếu Hạ Thủ

Phẫu thuật phi thường thành công, nhìn thoáng qua Niep Niep còn đang mê mang, Diệp Dương Thành lặng lẽ rời đi bệnh viện, trong quá trình cô bé đang tiến hành phẫu thuật, Lâm Mạn Ny đã quyết định đón cô

bé về cô nhi viện, dựa theo hiểu biết của nàng, Niếp Niếp đã không còn người thân trên đời này, hoặc là nói dù có chút quan hệ với gia đình cô bé, người ta cũng sẽ không nguyện ý nuôi cô nhỏ.

Lời nhắn nhủ trước khi mẹ Niếp Niếp lâm chung, hi vọng đưa Niếp Niếp đến cô nhi viện Quang Minh, đây là hi vọng duy nhất của mẹ Niếp Niếp, Lâm Mạn Ny không có bất kỳ lý do nào cự tuyệt nguyện vọng trước khi qua đời của người mẹ kia.

Rời khỏi bệnh viện, trong lòng Diệp Dương Thành có chút nặng nề.

Mở cửa ngồi lên xe, hần lẳng lẳng ngồi yên năm phút đồng hồ, sau đó thở ra một hơi, phát động xe, ngay khi hần định lái xe về nhà, di động chợt vang lên.

Lấy ra di động nhìn màn hình, khoe môi Diệp Dương Thành thoáng nhếch lên, bấm máy:

- Alo.

- Chủ nhân, tư liệu ngài cần đã điều tra xong.

Bên kia điện thoại Dương Đăng Phi nói:

- Hôm nay người hạ thủ với điện tử Dương Thành là chủ tịch kiêm tổng giám đốc công ty điện tử Vạn Khoa Đàm Đại Hữu, động cơ mặt ngoài chính là vì công ty Dương Thành ký hợp đồng với tập đoàn điện tử Chỉ Nguyệt trấn Hồng Liễu, làm cho hợp đồng giữa công ty Vạn Khoa với công ty Chỉ Nguyệt đã hủy bỏ.

- Quả thế.

Nghe được lời của Dương Đăng Phi, tuy đã sớm có suy đoán, nhưng Diệp Dương Thành không khỏi neho mắt, nhưng hần vẫn chú ý tới chữ “mặt ngoài” của Dương Đăng Phi, hỏi tiếp:

- Phương diện khác đây?

- Ở phương diện khác, lão bộc đã cho Vương Minh Khi đi điều tra một phen, phát hiện Đàm Đại Hữu cùng phó chủ tịch Khánh Châu thị Đàm Hồng Đức có quan hệ chặt chẽ.

Dương Đăng Phi thoáng trầm ngâm, nói tiếp:

- Nhưng hai người không có quan hệ huyết thống trực tiếp, bởi vì vấn đề thời gian, tình huống càng cụ thể vẫn phải chờ xác định, nhưng khi Vương Minh Khi đi văn phòng Đàm Đại Hữu điều tra, đã phát hiện một ít tình huống...

- Ân? Tình huống gì?

- Là như vậy.

Dương Đăng Phi cung kính nói:

- Công ty điện tử hữu hạn Vạn Khoa, Đàm Đại Hữu chỉ chiếm 49% cổ phần, còn lại 51% nắm giữ trong tay Đàm Ngọc Long cùng Vương Diễm Phương, Đàm Ngọc Long là con trai của Đàm Hồng Đức, Vương Diễm Phương là vợ của hần.

Nói tới đây Dương Đăng Phi tạm dừng chốc lát, tổ chức lại ngôn ngữ mới nói tiếp:

- Thông qua việc Vương Minh Khi điều tra tài liệu trong văn phòng Đàm Đại Hữu mà xem, công ty Vạn Khoa thành lập mới bốn năm thời gian, nhưng từ một công ty có số vốn đăng ký là năm mươi vạn đã trở thành xí nghiệp lớn có tài sản cố định hơn sáu ngàn vạn.

- Lão bộc đã tìm đọc một ít tư liệu, phát hiện công ty Vạn Khoa chỉ trong thời gian bốn năm ngắn ngủi, trước sau áp dụng nhiều thủ đoạn thấp kém giá thấp thu mua chính hợp hơn ba mươi công ty nhỏ có số vốn một trăm vạn đến ba trăm vạn, thông qua việc không ngừng gom thầu đạt tới mục đích lớn mạnh bản thân mình.

- Ân?

Diệp Dương Thành có chút kinh ngạc, hỏi:

- Thủ đoạn gì hữu hiệu như vậy?

- Đều là một ít thủ đoạn hạ lưu.

Dương Đăng Phi thoáng do dự, nói:

- Tỷ như thông qua một ít thủ đoạn nhìn như hợp pháp hợp lý, khiến một ít xí nghiệp công ty phải ngừng sản xuất, bị lỗ vốn lâu ngày, hơn phân nửa ông chủ xí nghiệp đều phải lựa chọn chuyển nhượng công ty của mình, nhưng vào lúc đó, cũng không biết Đàm Đại Hữu dùng thủ đoạn gì, tìm những ông chủ xí nghiệp kia, sau đó họ phải ngoan ngoãn bán lại công ty của mình với giá thấp.

Hắn tạm dừng vài giây đồng hồ, nói tiếp:

- Hắn còn lợi dụng công ty rỗng ký đơn đặt hàng với một ít xí nghiệp, thường thường giá cả sản phẩm đều cao hơn thị trường, sau đó ký số lượng sản phẩm đặt hàng, cũng giữ đúng mức không quá nhiều lại không quá ít, vào lúc này hắn chỉ cần yêu cầu quan chức ô dù tương quan tùy tiện tìm lý do cưỡng chế xí nghiệp kia ngừng sản xuất chính đồn, khi thời gian đến lại không thể giao được sản phẩm, tiền bồi thường có thể làm cho hơn phân nửa công ty rơi bẫy trực tiếp bị phá sản!

- Tê...

Nghe xong lời giải thích của Dương Đăng Phi, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, cả giận nói:

- Con mẹ nó, Đàm Đại Hữu thật sự là đồ khốn!

Thông qua Dương Đăng Phi hiểu biết được tình huống, cho dù Diệp Dương Thành là kẻ ngu ngốc cũng đoán được chuyện hôm nay không phải là phản kích đơn giản, mà là kế hoạch có dự mưu cùng âm mưu có mục tiêu!

Mà âm mưu chỉ nhắm vào công ty Dương Thành! Đàm Đại Hữu lại muốn thông qua phương thức này đem công ty Dương Thành kéo xuống vũng bùn, chậm rãi kéo sụp công ty, sau đó lợi dụng quyền lực của Đàm Hồng Đức tại Khánh Châu thị, thật dễ dàng thu mua công ty của hắn!

Mấy ngày nay Diệp Dương Thành ký được không ít đơn đặt hàng, nhưng dù sao quy mô công ty có hạn, hơn nữa hàng hóa chỉ là tụ điện tantan, căn bản không có khả năng đem công ty khác ép lên tuyệt lộ, nhưng do Diệp Dương Thành ký đơn đặt hàng, lại biến thành cơ hội tuyệt hảo trong mắt Đàm Đại Hữu.

Một khi tới ngày giao hàng, bên Diệp Dương Thành không giao được sản phẩm, nhiều đơn đặt hàng như thế phải bồi thường bao nhiêu tiền đây? Hơn nữa Đàm Đại Hữu nhất định hiểu biết được trong tay Diệp Dương Thành có bao nhiêu tài chính, căn bản chính là nắm được chuẩn xác điểm yếu của Diệp Dương Thành mà hạ độc thủ!

Nghĩ thông suốt chuyện này, trong lòng Diệp Dương Thành nhất thời vô cùng tức giận, mùi vị bị người tính kế làm cho hắn phi thường giận dữ!

Nhưng Dương Đăng Phi còn chưa dừng lại, trầm mặc một lúc hắn lại nói tiếp:

- Hơn nữa lão bộc còn phát hiện, trong bốn năm thời gian Đàm Đại Hữu ở trong công ty Vạn Khoa, từng cưỡng bức bảy nhân viên nữ tính, cuối cùng vì không đủ chứng cứ mà bỏ qua, ngoại trừ bảy nhân viên nữ đến đồn công an tố cáo, còn có thêm nữ nhân viên nào bị hắn xâm phạm mà không đi tố cáo hay không cũng không biết, lão bộc không dám tùy ý kết luận...

- Con mẹ nó lại là một tên cặn bã.

Diệp Dương Thành hạ cửa kính xe, phun một bãi nước miếng, nói:

- Người lập tức sửa sang lại toàn bộ tư liệu của Đàm Đại Hữu, ta gọi Dung Dung đi qua lấy về.

- Chủ nhân, ý của ngài là...

Lần này Dương Đăng Phi cũng không trực tiếp gật đầu đáp ứng, mà có chút chần chờ nói:

- Chuyện phát sinh hôm nay còn chưa được nửa ngày thời gian, nếu hiện tại ngài muốn giết chết hắn, khó tránh sẽ bị người có tâm chú ý, thỉnh chủ nhân nghĩ lại!

- Giết hắn?

Nghe được lời nói của Dương Đăng Phi, Diệp Dương Thành thoáng ngáy ra, lập tức nở nụ cười:

- Ai nói muốn giết hắn đây? Phó chủ tịch Khánh Châu thị Đàm Hồng Đức còn chưa lộ diện, giết hắn chẳng phải lãng phí hay sao?

Đại cổ đông công ty Vạn Hoa ở trên danh nghĩa là Đàm Đại Hữu, nhưng trên thực tế là vợ con của Đàm Hồng Đức, tin tức giao dịch quyền tiền phi thường rõ ràng, Đàm Đại Hữu làm nhiều chuyện xấu xa như vậy, Đàm Hồng Đức có thể thoát được liên quan?

Bảy nhân viên nữ bị cưỡng bức đến đồn công an tố cáo, nếu không có Đàm Hồng Đức bao che, có thể dùng một câu chứng cứ không đủ qua loa tắc trách cho qua? Nếu không có Đàm Hồng Đức ở trên che chở, Đàm Đại Hữu có thể sống được thoải mái cho đến bây giờ?

Diệp Dương Thành không cần nghĩ nhiều cũng biết Đàm Hồng Đức là loại người gì, Đàm Đại Hữu có là ác nhân, cũng chỉ hại được một ít người, nhưng Đàm Hồng Đức lại là ai? Hắn là phó chủ tịch Khánh Châu thị!

Hắn gây tai họa, là cả Khánh Châu thị!

Bên nặng bên nhẹ, Diệp Dương Thành có thể nhìn ra, trước khi Đàm Hồng Đức bại lộ, giết chết Đàm Đại Hữu chỉ có thể đập cổ động rần, mất nhiều hơn được, Diệp Dương Thành chỉ có thể quản lý khu vực quản hạt của mình, bàn tay còn chưa vươn được tới nội thành Khánh Châu thị.

Nhưng Diệp Dương Thành không chạm được tới Đàm Hồng Đức, chẳng lẽ còn không có biện pháp làm cho Đàm Hồng Đức phải đích thân chạy tới huyện Ôn Nhạc sao?

Thông qua việc Đàm Hồng Đức luôn “che chở” Đàm Đại Hữu cũng có thể nhìn ra, công ty Vạn Khoa chỉ sợ cũng là giao dịch quyền tiền trọng yếu trong tay Đàm Hồng Đức, nếu công ty Vạn Khoa xảy ra chuyện, Đàm Hồng Đức còn có thể ngồi yên ổn tại nội thành Khánh Châu thị hay sao?

Nội thành Khánh Châu chỉ cách huyện Ôn Nhạc chừng hơn một giờ đường xe, nếu công ty Vạn Khoa xảy ra chuyện, lại có thêm Dương Đăng Phi trợ lực, Diệp Dương Thành thật sự không tin Đàm Hồng Đức không chạy qua bên này!

Mà chỉ cần hắn đi vào phạm vi huyện Ôn Nhạc...Diệp Dương Thành đối với loại tham quan như vậy, chưa từng nường tay qua bao giờ!

Trên mặt hiện lên tia cười lạnh, Diệp Dương Thành cũng không có tâm tình giải thích với Dương Đăng Phi, nói một tiếng dặn hắn sửa sang lại tư liệu, trực tiếp cúp điện thoại, giẫm ga, chạy thẳng về nhà.

Ngay khi hắn chạy khỏi bệnh viện được chừng năm phút thời gian, lại nhận được Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên:

- Tích đức hành thiện, công đức huyền điểm +200, thỉnh người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách không ngừng cố gắng, chữ thiện làm đầu, làm nhiều việc thiện quét sạch khó khăn nhân gian, cứu vớt muôn dân cực khổ!

- Tích đức hành thiện, công đức huyền điểm +220...

Từ sau khi quyền giúp cô nhi viện năm trăm vạn, những nêu lên tương tự như vậy hắn đã thu được không ít, mỗi lần đều gia tăng vài chục đến vài trăm công đức huyền điểm, theo phương diện này chứng minh, Diệp Dương Thành lựa chọn quyền tiền cho cô nhi viện còn thông qua cô nhi viện tiến hành hoạt động từ thiện, đây là một lựa chọn phi thường chính xác.

Nhìn lại công đức huyền điểm của mình hiện tại, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, hai mươi ba vạn, qua một thời gian ngắn làm thêm hoạt động từ thiện công ích, muốn tiến lên thần cách cấp sáu hắn sẽ nhanh đi?

Không biết thần cách cấp sáu sẽ gia tăng bao nhiêu thần quyền đây? Khóe miệng nhếch lên, trong lòng Diệp Dương Thành mơ hồ mong đợi...

206. Chương 206: Âm Mưu Bị Tiết Lộ

Từ bệnh viện quay về tiểu khu, sau khi xuống xe Diệp Dương Thành đi lên nhà, vừa lúc này Triệu Dung Dung đã mang theo tư liệu xuyên qua vách tường đi vào nhà, trong tay còn cầm một xấp văn kiện thật dày, bên trong chính là toàn bộ tư liệu liên quan đến Đàm Đại Hữu.

Thay đổi dép lê, nhận ly trà xanh trong tay Ưu Tử, Diệp Dương Thành đi thẳng đến sô pha ngồi xuống, nhấp hớp nước trà mới tiếp nhận văn kiện, mở ra tinh tế đọc kỹ.

Phần tư liệu phi thường chi tiết, bao gồm tin tức cá nhân của Đàm Đại Hữu, trực hệ, đủ loại án kiện thu mua phát sinh trong thời gian công ty Vạn Khoa thành lập bốn năm, cùng án kiện Đàm Đại Hữu bị thừa kiện phạm tội cưỡng hiếp lưu lại trong ngành công an.

Nhìn ảnh chụp của Đàm Đại Hữu, khoe môi Diệp Dương Thành hiện lên đường cong, ném văn kiện lên bàn, vỗ tay:

- Lão đại, lại đây!

- Lão Đàm, chuyện này xem như xong đi?

Trong một căn phòng KTV nội thành huyện Ôn Nhạc, Đàm Đại Hữu cùng một nam tử trung niên hơn bốn mươi đang ngồi chung một chỗ, uống rượu ca hát hồi lâu, nam tử bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Đàm Đại Hữu, nói:

- Ông cũng không thiếu chút tiền ấy, cần gì chứ?

- Ân?

Đang chơi xúc xắc, sắc mặt Đàm Đại Hữu chợt cứng đờ, sau đó khoát tay với hai cô gái tiếp khách:

- Đi ra ngoài trước đi.

- Hi hi, Đàm lão bản còn sợ chị em tôi ra ngoài nói lung tung hay sao chứ?

Cô gái bị Đàm Đại Hữu ôm trong ngực cười duyên, đứng dậy cùng cô gái còn lại rời khỏi phòng.

Đợi sau khi đóng cửa phòng, Đàm Đại Hữu nhếch môi cười lạnh:

- Chuyện này không thể bỏ qua.

- Sao vậy?

Nghe được câu nói của Đàm Đại Hữu, nam tử thoáng sửng sốt, sau đó kinh ngạc hỏi:

- Ông cùng vị kia bắt chuyện qua sao?

- Buổi chiều đã gọi điện thoại nói qua.

Đàm Đại Hữu hừ nhẹ hai tiếng, quay đầu nhìn thoáng qua nam tử, nói:

- Lão Trần, không phải tôi nói ông, công ty của ông cũng có nửa cổ phần của hần, làm công việc lại bó tay bó chân như vậy, có hần ở trên che chở, ai có thể làm gì được chúng ta?

- Tôi...ai.

Họ Trần nghẹn lời, lại thở dài, không biết nên làm sao trả lời câu hỏi, trầm mặc hơn mười giây sau mới chần chừ nói:

- Ngay từ đầu nếu ông đã định thu mua điện tử Dương Thành, vì sao còn muốn kéo theo Mã tổng bọn họ?

- Dù sao cũng là một công ty tài sản hơn ngàn vạn, cho dù là do một nhà giàu mới nổi mở ra, nhưng động tác quá lớn dễ dàng khiến cho vài vị quan trên huyện Ôn Nhạc bất mãn.

Đàm Đại Hữu nhếch môi nói:

- Kéo theo đám người chết thay, vạn nhất cần thật sự xảy ra chuyện, cũng có vài người che sẻ hậu quả!

- Từ ban đầu ông đã định kéo bọn họ làm đệm lưng?

Họ Trần liên tục thay đổi sắc mặt, hơi mất tự nhiên cười cười, đứng dậy nói:

- Ban ngày nhiệt độ điều hòa trong văn phòng quá thấp, người có chút không thoải mái, ông chơi đi, tôi đi bệnh viện lấy chút thuốc.

Thản nhiên liếc mắt nhìn họ Trần, Đàm Đại Hữu chỉ ừ một tiếng, quay đầu bưng ly rượu lên.

Nhìn thấy phản ứng của Đàm Đại Hữu, họ Trần khẽ thở dài, quay người bước nhanh khỏi phòng, thẳng đến khi hắt đi khuất Đàm Đại Hữu mới khinh thường bĩu môi:

- Phế vật.

Họ Trần rời khỏi hơn mười phút, cửa phòng lại đẩy ra, hai nam tử bụng phệ đi vào...

- Ha ha, Chân cục, Vương cục, tôi chờ hai vị đã lâu rồi.

Nhìn thấy hai nam tử bụng phệ, Đàm Đại Hữu đang ôm hai cô gái ngồi nơi đó chơi đùa chậm rãi đứng dậy, cười dài nghênh đón:

- Đến đến, mời ngồi, mời ngồi!

- Ha ha, Đàm lão đệ thật là có nhã hứng ah.

Chân cục trưởng đưa mắt nhìn hai cô gái ngồi trên sofa, trên mặt lộ ra ý cười thấu hiểu, đem cặp công văn tùy tay đặt lên sofa bên cạnh, cùng Vương cục trưởng ngồi xuống ghế.

- Làm sao bì kịp nhã hứng của Chân cục với Vương cục đây?

Nhìn nụ cười giả tạo trên mặt Chân cục trưởng cùng Vương cục trưởng, trên mặt Đàm Đại Hữu hiện lên vẻ châm chọc, hoàn toàn ngược lại với thái độ nhiệt tình lúc ban đầu:

- Chữ quan có hai cái miệng, tôi sống đến hôm nay mới xem như hiểu được rõ ý tứ.

Lời này vừa ra khỏi miệng, ý cười trên mặt Chân cục trưởng cùng Vương cục trưởng đọng lại, khuôn mặt Chân cục trưởng tối sầm:

- Đàm Đại Hữu, ông nói những lời này là có ý gì?

- Chân cục trưởng, ý tứ lời nói của tôi trong lòng ngài cùng Vương cục đều hiểu được đi?

Đàm Đại Hữu đã làm đủ chuẩn bị, đâu dễ dàng bị khuôn mặt tối đen của Chân cục trưởng hù sợ? Hắn khoát tay đuổi hai cô gái tiếp viên ra ngoài, đợi sau khi cửa đóng lại, hắn mới cười lạnh nói:

- Mùi vị hai cây vàng kia rất không tệ đi?

- Họ Đàm, làm người lưu một đường, ngày sau dễ gặp lại!

Khuôn mặt Vương cục trưởng âm trầm, nói:

- Ông cũng đừng quá cuồng vọng, xé toang mặt đối với ai cũng không ưu đãi!

- Ha ha, lời này của Vương cục trưởng thật có lý.

Đàm Đại Hữu bật cười lớn, gật nhẹ đầu, nhưng sau đó sắc mặt biến thành lạnh lùng, nói:

- Nhưng sau khi hai vị đã thu tiền rồi, có từng nghĩ qua đạo lý này?

- Ông...

- Ha ha, an tâm một chút đừng nóng nảy.

Không đợi Chân cục trưởng phát hỏa, Đàm Đại Hữu đã nâng tay cản lại, nói:

- Nếu tôi nhớ không lầm, hai vị chỉ mới đến đây nhậm chức hơn tháng đi? Ngô, hơn nữa còn là điều nhiệm từ bên ngoài, không phải lão nhân quan trường huyện Ôn Nhạc, không biết tôi nói có đúng hay không?

Tâm tình thản nhiên của Đàm Đại Hữu làm hai vị cục trưởng có chút lo lắng, nhưng trước khi tầng cửa sổ bị đâm phá, bọn hắn cũng không làm hồ thẹn uy phong của mình, hừ lạnh hỏi ngược lại một câu:

- Đúng thì sao?

- Vậy thì không sai rồi.

Đàm Đại Hữu nhếch khóe miệng, âm trầm nói:

- Khó trách lá gan hai vị lớn như vậy, ngay cả Đàm Đại Hữu này cũng dám trêu đùa, các ông có biết tôi là ai không?

- Ông là ai?

Chân cục trưởng cùng Vương cục trưởng liếc nhau, cùng nhìn ra vẻ sầu lo trong mắt đối phương...

- Tôi là ai? Ha ha...

Đàm Đại Hữu hoàn toàn thả lỏng, nhìn thản sắc phức tạp trên mặt hai cục trưởng, cười nhẹ một tiếng quay người cầm di động, động tác phi thường lưu loát bấm một dãy số, híp mắt nhìn hai cục trưởng, nhẹ nhàng nhấn nút, sau đó đưa di động cho Chân cục trưởng:

- Cầm đi.

- Alo...A? Dạ, là tôi...được, hiểu được...

Trên trán chảy mồ hôi, sắc mặt Chân cục trưởng phi thường khó xem, lại phải cẩn thận bồi cười, bộ dáng vô cùng kỳ quái.

Mấy phút sau Chân cục trưởng đặt di động xuống, thân hình như bị thoát lực dựa vào sô pha, nhìn qua Đàm Đại Hữu, gượng ép cười cười, nói:

- Sự tình hôm nay chỉ là hiểu lầm, tiếp theo Đàm lão đệ có chuyện gì cần chúng tôi hỗ trợ, cứ mở miệng, đủ khả năng giúp đỡ chúng tôi tuyệt không từ chối!

- Ha ha, kẻ thức thời là trang tuần kiện, Chân cục trưởng rất biết làm quan ah!

Có ảnh hưởng của cuộc điện thoại kia, Đàm Đại Hữu không cần tiếp tục hạ thấp tư thái trước mặt hai cục trưởng, hoàn toàn đem mình đặt ngang hàng, thậm chí còn cao hơn một chút.

- Không có gì, không có gì...

Nhìn vẻ châm chọc của Đàm Đại Hữu, trong lòng Chân cục trưởng tức giận, nhưng hắn không dám đắc tội người này, chỉ phải bồi cười, làm như nghe không hiểu lời kia, có lẽ làm như vậy hắn có thể tránh được một ít xấu hổ.

- Tiếp theo chuyện tôi muốn các ông làm thật đơn giản.

Đàm Đại Hữu cũng không tiếp tục châm chọc, phát tiết tức giận trong lòng xong, liền há miệng nói:

- Khuya nay tôi sẽ an bài người đến công ty Dương Thành đổ rác rưởi, ngày mai còn phải làm phiên hai vị cục trưởng tiếp tục phái người đi qua kiểm tra, lần này không chỉ mất điện vài chục phút chứ?

- Không, đương nhiên là không.

Trên trán Chân cục trưởng đổ mồ hôi, đắc tội một bí thư huyện ủy cùng đắc tội một phó chủ tịch tỉnh, hắn tự biết nên làm gì, hơn nữa chỉ cần công ty Dương Thành có vật ô nhiễm xuất hiện, dù không phải công ty Dương Thành đổ ra, cũng đều do miệng mình nói, có gì phải lo lắng?

Ngồi thêm chừng mười phút, hai cục trưởng rời khỏi phòng, trước khi đi Vương cục trưởng còn trả lại thoi vàng cho Đàm Đại Hữu, có thể biết người trong điện thoại đã nói gì với hai người.

Nhìn hai người rời khỏi, Đàm Đại Hữu khinh thường bĩu môi, lẩm bẩm:

- Điện tử Dương Thành, ta xem lần này mày còn lấy cái gì chơi với tao?

Nhưng Đàm Đại Hữu không chú ý tới, khi hắn cùng hai cục trưởng thương lượng hành động ngày mai, một con ruồi trâu cùng màu sắc với vách tường trong phòng đã sớm lặng lẽ đậu ở nơi đó từ lâu, đem toàn bộ trao đổi giữa bọn hắn đều nghe được hoàn toàn...

Mấy phút sau, hai cô gái tiếp viên quay vào phòng, trong phòng liền truyền ra thanh âm thật khoái hoạt của Đàm Đại Hữu.

Cũng đúng ngay lúc này, ruồi trâu nhẹ nhàng vỗ cánh bay lên...

207. Chương 207: Ai Cứu Cứu Tôi

Khi âm mưu bị chuyển biến thành dương mưu, nếu không đầy đủ thực lực ủng hộ dương mưu, mưu lược này không đủ gây sợ.

Diệp Dương Thành không nghĩ tới hành động của Đàm Đại Hữu nhanh chóng như vậy, ban ngày vừa bị thất bại, đêm nay đã mưu đồ động tác mới, hơn nữa còn là thủ đoạn vô cùng tỉ mỉ hạ lưu!

Nếu quả thật để cho Đàm Đại Hữu thuận lợi phát triển kế hoạch, đem đồ vật gây ô nhiễm ném cạnh công ty Dương Thành, hơn nữa còn thông đồng với hai cục trưởng kia, đến lúc đó dù Diệp Dương Thành có vô số miệng kêu oan cũng chẳng thấm vào đâu.

Nếu còn tùy ý để cho Đàm Đại Hữu giở trò hèn hạ thêm vài lần, trừ phi Diệp Dương Thành có được năng lực siêu nhiên, nếu không thật sự bị hắn thực hiện được.

Lúc này trong lòng Diệp Dương Thành vô cùng giận dữ.

Muốn thông qua loại thủ đoạn hạ lưu này cướp tiền tài của hắn, còn làm việc này trong khu vực quản hạt của hắn...

Đây có khác gì tự tìm đường chết?

- Đàm tổng, đêm nay đưa tụi em ra ngoài đi.

Hai cô gái chưa đầy hai mươi rút vào hai bên Đàm Đại Hữu, cô gái bên trái nũng nịu nói:

- Tùy tiện đi đâu nga!

- Ha ha...

Nghe lời của hai cô gái, Đàm Đại Hữu đương nhiên hiểu được hàm ý bên trong, hai tay không thành thật sờ loạn trên người hai nàng, nói:

- Hai đứa tao bao, không cần đi ra ngoài, anh xem nơi này cũng không sai.

- Nha...Đàm tổng là kẻ hư hỏng!

Bị mò mẫm tới bộ vị mẫn cảm, cô gái bên trái thuận thể mềm nhũn, dán lên người Đàm Đại Hữu, nũng nịu nói:

- Đừng nha...

- Thật không cần?

Đàm Đại Hữu cười ha ha, đứng dậy kéo nàng lên, cũng không quản nàng thật phản kháng hay giả vờ đứng đắn, đưa tay mò mẫm trên người nàng...

Thanh âm rên rỉ nhẹ nhàng vang lên, Đàm Đại Hữu đã được cô gái còn lại giúp cởi quần...

- Ong ong ong...

Đàm Đại Hữu đang bị lửa dục thiêu đốt, còn chưa kịp đem tiểu đệ nhét vào, Diệp Dương Thành đã khổng chế ruồi trâu bay tới trước mặt của hắn, bốn mắt đối diện, thân hình Đàm Đại Hữu chấn động, ngay lập tức ánh mắt biến thành mê ly...

Tầng mây nồng hậu bao trùm cả bầu trời, gió lạnh gào thét trên cánh đồng bát ngát hoang vắng...

- Mình...mình sao lại ở trong này?

Đưa mắt quan sát hoàn cảnh âm trầm chung quanh, cảm thụ được cảm giác rét lạnh tận xương, trên mặt Đàm Đại Hữu lộ vẻ kinh hoảng, kích động nhìn chung quanh, cố gắng tìm nguyên nhân vì sao mình đi tới nơi quỷ quái này.

Nhưng trong đôi mắt của hắn, ngoại trừ vài gốc cây khô lung lay sắp đổ, chỉ có chút bụi gai cùng cỏ dại.

Toàn bộ thế giới đều lộ ra vắng vẻ, đừng nói nhìn thấy người, dù một con côn trùng cũng không tồn tại!

Trái tim hắn nhấc thời treo cao trong cổ họng, một loại cảm xúc hoảng sợ chưa từng có nảy sinh trong đầu hắn, hơn nữa dần dần lan tràn...

Đang lúc Đàm Đại Hữu không biết nên làm gì, ở một địa phương chừng ba trăm thước khoảng cách mơ hồ hiện lên một đạo ánh sáng màu trắng, điều này đối với hắn mà nói tuyệt đối là một niềm vui mừng thật lớn, tuy rằng hắn không biết bạch quang kia là vật gì, nhưng hắn vẫn theo bản năng chạy tới.

Bụi gai rậm rạp khắp mặt đất làm ba trăm thước ngắn ngủi kia biến thành giày vò thống khổ.

Đàm Đại Hữu không biết vì sao lại như thế, hắn rõ ràng nhìn thấy trước mặt vốn không có bụi gai, nhưng khi nhấc chân chạy qua liền thấy bụi gai xuất hiện, đem hai chân hắn đâm thành rỉ máu, đau đớn kịch liệt làm lòng hắn như muốn nứt ra.

Nhưng dưới tình huống tuyệt vọng kia, hắn lại không buông tha, tiếp tục duy trì tốc độ chạy nhanh trên cánh đồng hoang vắng, hướng đạo ánh sáng chạy tới như điên!

Đàm Đại Hữu không biết khi hắn đang nghiêng ngã lão đảo bỏ chạy, trên không trung cao vài trăm thước, Diệp Dương Thành đang lẳng lặng trôi nổi trên một tầng mây đen, nhìn chăm chú vào bên dưới, tùy thời cho Đàm Đại Hữu ném càng nhiều đau khổ.

Ba trăm thước, chỉ chạy ba trăm thước! Quần áo trên người Đàm Đại Hữu đã biến thành rách nát như ăn may, vết máu lan tràn không ngừng chảy xuống...

Nhưng sau khi hắn cắn răng chạy xong ba trăm thước, một màn hiển lộ trước mắt hắn đủ làm hắn mừng rỡ như điên, thống khổ khi nãy trong phút chốc tan thành mây khói!

Chỉ thấy nơi đó có một cô gái mặc áo dài màu trắng, da thịt trắng như sữa đang điềm tĩnh an tường nằm nơi đó, trước ngực nàng có một vật trang sức màu trắng, bạch quang hắn phát tán từ vật trang sức kia.

Nhìn bộ ngực phập phồng của nàng, nàng hắn chỉ bị hôn mê mà thôi, vẫn chưa tử vong.

- Hoàn mỹ, thật hoàn mỹ!

Nhìn cô gái xinh đẹp kia, Đàm Đại Hữu dần dần có chút si mê, căn bản không có ý tứ cứu nàng, bước nhanh tới ngồi xổm xuống, đưa tay sờ soạng trên người nàng...

- Ân...

Cô gái phát ra tiếng rên rỉ thật nhỏ, chậm rãi tỉnh lại...

- Tỉnh? Tỉnh tốt lắm, tỉnh cũng có nhiệt tình!

Đàm Đại Hữu đã cởi sạch quần áo của cô gái chột phá lên cười, mạnh mẽ đưa tay nắm lấy mắt cá chân của nàng, đem nơi tư mật hoàn toàn vạch rõ giữa không khí...

- A!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng trên cánh đồng bát ngát như ngày tận thế, sắc mặt Đàm Đại Hữu nhất thời vô cùng trắng bệch.

Mà cô gái bị hắn cởi hết quần áo, chuẩn bị hưởng thụ lúc này đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng.

Nguyên bản làn da trắng như sữa đang dần dần khô héo, nhiều nếp nhăn, giống như vỏ cây khiến người buồn nôn, hoàn toàn thay thế làn da trắng nõn lúc trước!

Như vậy còn chưa đủ, làn da vừa phát sinh thay đổi đồng thời mái tóc đen nhánh biến thành đầu bạc, bộ dáng như một bà già trăm tuổi, đang ngẩng đầu nhìn lên Đàm Đại Hữu, lại như cảm thấy da đầu ngứa ngáy, đưa tay lên nhẹ nhàng gãi tóc...

Mái tóc bạc trắng khô khốc bị bà già nhẹ nhàng kéo xuống khỏi da đầu, máu tươi tuôn tràn xuống trên khuôn mặt...

- Mẹ ơi, quý nha!

Đàm Đại Hữu thét lên thảm thiết, quay đầu bỏ chạy, trơ mắt nhìn thấy một mỹ nữ xinh đẹp như hoa biến thành già cả, hơn nữa còn máu tươi đầm đìa, hấn đã sắp bị dọa điên rồi.

Đàm Đại Hữu liêu lĩnh chạy trốn trên hoang mạc đầy bụi gai, máu chảy đầm đìa một mảnh.

Nhưng khi hấn giãy dụa đứng lên, bà già mang theo bộ dáng máu chảy đầm đìa đang trôi nổi giữa không trung, phát ra tiếng cười quái dị khiến người dựng đứng tóc gáy, Đàm Đại Hữu lại thét lên chói ta, di chuyển đôi chân nặng như tước chì tiếp tục chạy băng băng.

Dần dần, phía trước xuất hiện một thôn xóm nguyên thủy, trong thôn khói bếp nhà tranh lượn lờ.

Nhìn thấy thôn xóm, Đàm Đại Hữu như bắt được cọng cỏ cứu mạng, nghiêng ngả lão đảo chạy tới không ngừng hô to gọi nhỏ, tinh thần đã sắp hỏng mất.

Mà bà già như quỷ quái phía sau vẫn chậm rãi đi theo, đồng dạng bay về hướng thôn xóm kia.

Dần dần đến gần thôn xóm, thanh âm bén nhọn của Đàm Đại Hữu xuyên thẳng tận trời:

- Cứu mạng! Cứu mạng ah! Ai cứu cứu tôi...

- Đinh đinh leng keng...

Thanh âm như tiếng sắt thép va chạm lẫn nhau từ trong thôn xóm truyền ra.

Nghe tiếng vang, trong lòng Đàm Đại Hữu hiện lên hi vọng sống sót.

Quả nhiên khi hấn chạy ra chừng mười thước, mấy chục người từ trong thôn tuôn ra, chuẩn xác mà nói là một nhóm nữ tử như hoa như ngọc, trước ngực đều treo sắc màu trắng...

- A!

Vừa nhìn thấy mấy chục mỹ nữ, Đàm Đại Hữu theo bản năng thét lên chói ta.

Nhưng hấn còn chưa kịp quay đầu chạy trốn, một cô gái mở miệng nói:

- Người ngoại lai, đừng chạy, nàng là ác ma đã bị nguyên rửa, chúng tôi đều là người bình thường!

Thanh âm thật thanh thúy, êm tai như tiếng hoàng anh.

- Thật sự?

Nhịp tim Đàm Đại Hữu đã vô cùng gia tốc, thần kinh buộc chặt khiến trạng thái của hấn vô cùng khẩn trương, chỉ cần tiếp tục bị kích thích...

- Dương nhiên là thật sự.

Cô gái mở miệng gấp rút nói:

- Mau tới đây nha! Trong thôn có đồ vật khiến ác ma sợ hãi, nàng sẽ không dám đến gần đâu!

Cô gái có vẻ thật sốt ruột, giọng nói như là thật sự.

Đàm Đại Hữu tin lời của nàng, chạy thêm vài bước, quả nhiên bà già đi theo phía sau lại không dám đến gần, như vừa bị hù sợ hãi.

Đàm Đại Hữu thở một hơi dài, đôi mắt háo sắc nhìn các cô gái, nuốt nước miếng hắc hắc cười:

- Nàng thật sự không vào được sao?

- Phải!

Cô gái kia lại lộ nụ cười ngọt ngào, nhưng lời nói ra trực tiếp đem Đàm Đại Hữu nhốt đánh vào địa ngục:

- Nàng vào không được, nhưng mà người cũng đừng mong đi ra ngoài...

Mấy chục cô gái xinh đẹp trẻ tuổi thoáng chốc biến thành một nhóm bà già quái vật, lúc này Đàm Đại Hữu đã rơi vào vòng vây của quái vật...

Rất nhanh, Đàm Đại Hữu bị nhóm quái vật cởi sạch quần áo...

Nhìn Đàm Đại Hữu thảm thiết tru lên, Diệp Dương Thành đứng giữa không trung sờ sờ mũi, nỉ non:

- Kỳ thật mình hẳn nên đi làm đạo diễn...

208. Chương 208: Điều Trong Lòng Bàn Tay

Đàm tổng, ngài sao vậy?

Đàm Đại Hữu cởi hết quần áo nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích, cô gái bị hắn cởi quần áo không khỏi quay đầu lại nhìn nhìn hắn, phát hiện hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ như bị người thi triển thuật định thân hoàn toàn.

Vừa nhìn thấy bộ dáng của hắn, hai cô gái luống cuống, không đợi hai nàng chạy ra ngoài gọi người, Đàm Đại Hữu đột nhiên hô lên một tiếng thảm thiết, tuy rằng thanh âm thật nhẹ nhưng nghe thật thống khổ, giống như bị cái gì đánh trúng.

Ngay khi hai cô gái còn không hiểu chuyện gì xảy ra, lại thấy Đàm Đại Hữu đột nhiên nở nụ cười, cười thật đáng khinh, thật hạ lưu!

Tiếp theo sau hết thảy như diễn kịch hài, hắn vừa khóc vừa cười, vừa kêu lại hét, cũng may hiệu quả cách âm trong phòng rất tốt, bằng không hắn đã bị bắt vào bệnh viện tâm thần.

- Có phải Đàm tổng đang ngủ hay không?

Cô gái giúp Đàm Đại Hữu cởi quần ngồi trên sofa nhìn Đàm Đại Hữu biểu diễn hí kịch hơn hai phút thời gian, chợt ngừng đầu suy đoán:

- Tôi nghe nói có người bị một loại bệnh, dù đứng hay ngồi đều đột nhiên ngủ, nhìn dạng này của Đàm tổng, chính là đang ngủ, mà còn làm ác mộng!

- Ngủ mở mắt?

Cô gái bị cởi quần về mặt chần chờ, có chút do dự:

- Có cần gọi người đến xem?

- Kêu quản lý đến sao?

Cô gái còn lại thoáng chần chờ, đã trôi qua thêm ba phút thời gian.

Nhìn vẻ mặt Đàm Đại Hữu ngày càng thống khổ, cô gái đề nghị gọi quản lý rốt cục ngồi không yên, phần phật đứng lên nhặt quần mặc vào, vừa mặc vừa nói:

- Cô xem chừng hắn, tôi đi gọi...

- Không! Không!

Đàm Đại Hữu đột nhiên hô lớn một tiếng, khiến cô gái định đi gọi quản lý hoảng sợ, liên tục gật đầu:

- Được, được, không cần gọi, ngài định đoạt...

- Không...đừng cưỡng bức tôi...a...đừng!

Toàn thân Đàm Đại Hữu chấn động, rốt cục không còn bảo trì tư thế cố định, phác thông quỳ xuống đất, lớn tiếng la khóc:

- Không cần, đừng cưỡng bức tôi ah, đừng...đừng ah!

- Phanh phanh...

Hắn dập mạnh đầu trên sàn nhà, trên trán chảy máu tươi, nhìn thấy Đàm Đại Hữu nổi điên, hai cô gái thật sợ hãi, thậm chí không kịp mặc quần dài, cô gái chạy ra ngoài hô lớn:

- Lưu...Lưu tử! Không tốt...không tốt, Đàm tổng, Đàm tổng điên rồi!

Cô gái đã chạy khỏi phòng, ruồi trâu cũng lập tức rời đi, vỗ cánh, sụu một tiếng vô ảnh vô tung biến mất...

Có lẽ bởi vì Đàm Đại Hữu phát điên sau đó quỳ xuống phục lạy khiến bản thân đầu rơi máu chảy, Diệp Dương Thành liền nhận được hai đoạn văn tự nêu lên, nhẹ trừng ác nhân cùng nghiêm trừng ác nhân, đương nhiên nêu lên cuối cùng chính là cần gạt bỏ ác nhân.

Nhưng Diệp Dương Thành tạm thời chưa có ý tưởng giết chết Đàm Đại Hữu, ít nhất trước khi dẫn dụ Đàm Hồng Đức đến huyện Ôn Nhạc, Đàm Đại Hữu vẫn chưa thể chết.

Ngồi trên sofa nhắm mắt hơn hai giờ, hắn chậm rãi mở mắt, đứng dậy vươn vai, quay đầu nói với Triệu Dung Dung:

- Đi nấu cho ta một tô mì.

- Dạ, chủ nhân!

Nghe được Diệp Dương Thành ra lệnh, Triệu Dung Dung cung kính đáp, nhưng vừa đứng lên nàng lại hỏi:

- Chủ nhân muốn ăn mì gan heo hay là...

- Mì gan heo.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Mau đi làm đi, ta đói bụng lắm đâu.

- Dạ!

Triệu Dung Dung bay nhanh về hướng phòng bếp.

Diệp Dương Thành gọi Hình Tuấn Phi đi qua, đem tình huống nói cho hắn nghe qua, sau đó hỏi:

- An bài như vậy người cảm thấy Đàm Hồng Đức sẽ đến huyện Ôn Nhạc sao?

- Sẽ!

Nghe xong lời của Diệp Dương Thành, Hình Tuấn Phi phi thường khẳng định gật gật đầu, nói:

- Đàm Hồng Đức là phó chủ tịch thành phố địa cấp, là cán bộ cấp phó sở, dưới tay ngoại trừ vợ con khẳng định không có tâm phúc gì thân tín đặc thù, điện tử Vạn Khoa là sản nghiệp của hắn, cho tới nay luôn giao cho Đàm Đại Hữu xử lý, nếu Đàm Đại Hữu thật sự điên rồi, hắn nhất định muốn tiếp nhận vị trí, cũng nghĩ biện pháp ngón sạch 49% cổ phần của Đàm Đại Hữu.

Nói tới đây Hình Tuấn Phi thoáng trầm ngâm, nói tiếp:

- Đây là tài sản mấy ngàn vạn, giao cho người khác hắn nhất định lo lắng, cho nên theo lão bộc nghĩ đến, hắn sẽ xuống đây xử lý chuyện này, nhưng sẽ không quang minh chính đại đi xuống, mà là lén lút đi, nếu chủ nhân muốn thăm dò hành tung của hắn, lần này không thể tiếp tục dựa vào Dương Đăng Phi truyền lại tin tức.

- Phái người đi canh chừng Đàm Đại Hữu?

- Chủ nhân anh minh!

Hình Tuấn Phi khen một tiếng, nói tiếp:

- Nếu như lão bộc đoán không lầm, chậm nhất là ngày mai Đàm Hồng Đức sẽ đi xuống huyện thành, nhưng lão bộc cả gan hỏi một câu, chủ nhân dự định xử lý hắn như thế nào?

- Đối với tham quan ăn hối lộ làm trái pháp luật, lợi dụng chức vụ cướp đoạt tài sản người khác, còn có thủ đoạn gì xử lý?

Diệp Dương Thành hí hóp mắt, nói:

- Giết là được.

- Giết hẳn thật dễ như trở bàn tay.

Hình Tuấn Phi chần chờ nói:

- Nhưng chủ nhân có nghĩ tới hay không, dù sao hẳn cũng là phó chủ tịch Khánh Châu thị...

- Ta không cần quản việc này.

Không đợi Hình Tuấn Phi nói hết lời, Diệp Dương Thành xua tay:

- Ta chỉ biết hẳn là một tham quan đáng chết, vậy thì đủ rồi.

- Vì sao không làm giống như Dương Đằng Phi đây?

Hình Tuấn Phi há mồm nói:

- Thêm một phó chủ tịch...

- A, thà làm đầu gà đừng làm đuôi phượng.

Diệp Dương Thành cười nhẹ đứng dậy, nói:

- Dương Đằng Phi chiếm thể xác Trầm Vũ Phà, ở huyện Ôn Nhạc nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng Đàm Hồng Đức là thứ gì? Chỉ là một phó chủ tịch mà thôi, trên đỉnh đầu của hẳn còn có chủ tịch, bí thư thành ủy, còn có những phó chủ tịch khác, vì sao ta không làm người đứng đầu, lãng phí tài nguyên đi làm một phó chủ tịch đây? Ân?

Hắn liếc qua Hình Tuấn Phi khiến người này cúi thấp người, không dám tiếp tục nói thêm lời nào.

- Vương Minh Khi.

Diệp Dương Thành nói:

- Hiện tại Đàm Đại Hữu hẳn còn chưa rời khỏi KTV, người lập tức đi tới lầu ba KTV Cửu Long phòng 20, tên khủng điên kia chính là Đàm Đại Hữu, theo sát hẳn, một khi Đàm Hồng Đức xuất hiện, lập tức báo cho ta biết, hiểu chưa?

- Dạ, chủ nhân!

Vương Minh Khi không chút do dự gật đầu, biến mất trong phòng.

Ăn xong mì gan heo, Diệp Dương Thành chợt nhớ tới hai cục trưởng, nhìn Tống Lâm Lập vẫy tay:

- Người cùng Ngọc Thiển đến công ty Dương Thành, nếu đêm nay phát hiện có người vứt rác rưởi gần công ty...nga, phải rồi!

Mới nói tới đây hẳn chợt nhớ ra biện pháp càng thêm hữu hiệu, cho Tống Lâm Lập lui ra, gọi Tiểu Thương Ưu Tử:

- Ưu Tử, người mang theo Nhung Cầu đến công ty Dương Thành, nếu có người dám đổ rác bậy bạ, thả Nhung Cầu đuổi đám quy nhĩ tử kia đi, nếu không gặp nạn bất đắc dĩ đừng đả thương người lung tung, biết không?

- Dạ, chủ nhân!

Ưu Tử khom người đáp, bay tới phòng ngủ dắt Nhung Cầu rời khỏi phòng, ra khỏi tiểu khu đi thẳng đến công ty.

Làm xong hết thấy chuẩn bị, Diệp Dương Thành có cảm giác hết thấy đều nằm trong lòng bàn tay, làm cho hẳn có chút hưởng thụ.

- Cái gì, điên rồi?

Người đầu tiên nhận được tin tức chính là lão Trần, mà người gọi điện là hai cô gái tiếp viên ở KTV.

Lão Trần vốn đã lên giường nằm, nghe vậy ngồi dậy hỏi:

- Vì sao điên? Hiện tại người ở đâu?

- Trần tổng, chúng tôi cũng không biết vì sao Đàm tổng lại phát điên.

Cô gái bên kia thất kinh nói:

- Thật không hiểu ra sao cả, đột nhiên đã điên, nhưng liên tục gào thét nói đừng cưỡng bức tôi, công an đã đến, không phải chúng tôi làm Đàm tổng phát điên ah, ngài phải làm chứng cho chúng tôi, Trần tổng, ô ...

- Đừng khóc!

Trần tổng đang phiền táo nghe vậy quát một tiếng, cắt đứt tiếng nức nở của cô gái, mắt kiên nhẫn hỏi:

- Tôi hỏi cô, hiện tại hân đang ở đâu?

- Ai...ai vậy?

- Đàm Đại Hữu.

- Đàm tổng bị đưa đến bệnh viện tâm thần nam giao...

- Xui!

Cúp điện thoại, Trần tổng mặc quần áo, vội vàng đi ra cửa, Đàm Đại Hữu đột nhiên điên rồi? Không tận mắt thấy hân không dám xác định, nhưng trong lòng hân lại thầm nhủ, hi vọng tin tức này là thật sự...

209. Chương 209: Lão Già Kia Thật Đủ Hư Hông

Sáng sớm hôm sau Diệp Dương Thành nhận được hội báo của Ưu Tử, quả nhiên trước khi Đàm Đại Hữu đến KTV đã an bài người đi đổ rác ở công ty mình, mà sự can thiệp của hai cục trưởng Vương, Chân xem như chỉ là đi ngang qua sân khấu.

Cũng may Diệp Dương Thành không vì Đàm Đại Hữu phát điên mà lơ là phòng bị, nếu tối hôm qua hân sơ ý khinh thường, làm cho người thành công ném rác ở công ty, hai cục trưởng kia dù nhận được tin tức Đàm Đại Hữu đã điên vẫn có thể đi cưỡng chế công ty của Diệp Dương Thành ngừng sản xuất chính đồn.

Bởi vì bọn họ sợ hãi không phải Đàm Đại Hữu, mà là chỗ dựa sau lưng hân, Đàm Hồng Đức! Chỉ cần Đàm Hồng Đức còn nguyên, hai tên khốn kiếp kia vẫn sẽ y theo kế hoạch mà bố trí.

- Chủ nhân còn không biết đi?

Mang theo Nhung Cầu về nhà, Ưu Tử cười nói:

- Đêm qua Nhung Cầu thật uy phong, hơn 12h khuya đám người kia lái xe tới muốn đổ rác, Nhung Cầu xông lên đánh gục một tên, đem đám người kia đuổi chạy tán loạn!

- Nga? Vậy sao?

Diệp Dương Thành đang dùng điểm tâm, nghe vậy nở nụ cười, gọi Triệu Dung Dung lấy khối thịt bò trong tủ lạnh, đưa tay vỗ vỗ đầu Nhung Cầu, lại nhét thịt vào miệng nó:

- Hài tử ngoan, làm tốt lắm!

Tuy rằng hân không sợ phiền toái, nhưng nếu có thể tránh được phiền phức hân tuyệt đối sẽ không để phiền phức phát sinh, so sánh với những linh bộc như Triệu Dung Dung, Nhung Cầu chính là uy hiếp vũ lực mà hân có thể quang minh chính đại kéo ra bên ngoài, cũng như lần trước lưu manh đến cửa muốn đánh mẹ hân, Nhung Cầu luôn có thể phát huy đủ tác dụng trong những tình huống như thế, ân, tác dụng thật không sai!

Nhưng Cầu ngâm khối thịt bò đi ra, Diệp Dương Thành tiếp tục dùng bữa sáng, Ưu Tử thật tự giác đứng sau lưng giúp hắn xoa bóp vai...

- Hiện tại tôi đang đứng ngay cửa bệnh viện tâm thần Nam Giao huyện Ôn Nhạc.

Chín giờ sáng Trần tổng đã chạy tới bệnh viện tâm thần, đứng trên bậc thang nhìn xung quanh nói:

- Bệnh tình của Đàm Đại Hữu? Đêm qua khi tôi đến bệnh viện thì bác sĩ đã tiêm thuốc an thần cho hắn, hiện tại đã đỡ hơn, nga nga, tôi đã nhìn thấy xe của ngài!

Theo ánh mắt họ Trần, một chiếc xe thật bình thường chậm rãi chạy vào cổng bệnh viện, nhìn thấy chiếc xe Trần tổng lập tức cúp di động đi nhanh tới.

- Đàm chủ tịch, lần này là một mình ngài đến đây sao?

Trần tổng phi thường hữu hảo đối với nam nhân trên xe, đưa tay mở cửa cho hắn, bồi cười hỏi.

Trên ghế lái là một nam nhân chừng năm mươi tuổi, mái tóc chải vuốt ra sau, có chút hoa râu, khuôn mặt béo tròn, đeo kính đen làm cho người ta có cảm giác thật cổ quái.

Nhưng họ Trần biết rõ ngày thường cách ăn mặc của vị Đàm chủ tịch này không như bây giờ, theo cách giả dạng của hắn không khó nhìn ra hắn không muốn bị người nhìn thấy.

- Phải.

Nghe câu hỏi, Đàm Hồng Đức khẽ gật đầu, bước xuống đóng cửa xe, trên mặt thoáng lộ vẻ âm trầm:

- Đàm Đại Hữu đang êm đẹp sao lại bị điên?

- Tôi cũng không hiểu được rõ ràng.

Trần tổng hỏi đáp:

- Nhưng tối qua khi tôi đến bệnh viện, nghe bác sĩ nói Đàm Đại Hữu vì bị kinh hách quá độ nên mới nổi điên, nhưng hai cô gái tiếp viên ở cùng phòng với hắn lúc đó lại nói...khi ấy...

- Có chuyện nói mau, đừng ấp úng.

Tâm tình Đàm Hồng Đức tồi tệ đến cực hạn, nhìn bộ dáng ngập ngừng của họ Trần, mắt kiên nhẫn trừng mắt nói:

- Rất cực sao lại thế này?

- Hai cô gái tiếp viên nói, lúc ấy hắn đang...đang cởi quần muốn làm chuyện đó.

Họ Trần ngượng ngùng:

- Nhưng không biết tại sao, lại đột nhiên nổi điên, vừa khóc lại hô, còn co giật, quỳ dưới đất phục lạy, ồn ào nói đừng cưỡng hiếp hắn...

- Đột nhiên lại điên rồi?

Trên khuôn mặt béo mập của Đàm Hồng Đức hiện lên vẻ nghi ngờ, nói:

- Trong thời gian đó không có gì đặc biệt xảy ra sao?

- Đặc biệt?

Họ Trần thoáng nhíu mày chốc lát, lắc đầu nói:

- Không có, chỉ đột nhiên phát điên, tối hôm qua tôi đã hỏi qua hai cô gái tiếp viên, quả thật là đột nhiên phát điên, không có dấu hiệu gì đặc biệt.

- Hai cô gái tiếp viên bây giờ ở đâu?

Đàm Hồng Đức tựa hồ nhận ra chút dấu vết lưu lại, lý do đột nhiên nổi điên sao, hắn thật sự không tin, trực giác nói cho hắn biết hai cô gái tiếp viên nhất định đã che giấu điều gì, nhất định là như vậy!

- Hai cô gái tiếp viên...sau khi bị đồn công an thẩm vấn, đã...đã bị tạm giữ.

Họ Trần ngượng ngùng nói:

- Lý do là hoài nghi phục vụ mại dâm có thù lao, đang nhận điều tra của công an...

- ...

Đàm Hồng Đức nhú mày, cũng không tiếp tục nói thêm lời nào, trực tiếp đi vào đại sảnh bệnh viện tâm thần, họ Trần ngẩn người đi theo sau, căn bản không suy đoán được lúc này Đàm Hồng Đức rốt cục đang suy nghĩ chuyện gì.

Đi sau lưng Đàm Hồng Đức chừng nửa thước khoảng cách, bước nhanh vào đại sảnh bệnh viện tâm thần, Đàm Hồng Đức bỗng nhiên dừng bước, khiến họ Trần giật mình mờ mịt nhìn hắn.

- Thất thần làm gì?

Sắc mặt Đàm Hồng Đức tối tăm quay đầu lại, khiển trách:

- Dẫn đường!

- Nga nga, bên này, bên này.

Bị tiếng khiển trách, họ Trần thoáng phục hồi lại tinh thần, bối rối đưa tay chỉ qua thang lầu bên trái, hơi nghiêng người đi phía trước dẫn đường.

Từ lầu một đi lên tới lầu ba, họ Trần vừa đi vừa nói chuyện:

- Sáng nay khi tôi đến đã hỏi qua bác sĩ, hiện tại tình huống của Đàm Đại Hữu ổn định hơn tôi qua không ít, nhưng thần trí vẫn rất mơ hồ, trong miệng không ngừng lẩm bẩm...

- Dát chi...

Đẩy ra cửa phòng bệnh cuối cùng bên trái hành lang lầu ba, họ Trần chỉ vào trong nói:

- Ở chỗ này.

- Đừng...đừng ah...

Một y tá cùng hai nhân viên y tế cao lớn đang ở trong phòng canh chừng Đại Đại Hữu, họ cũng không hề đụng chạm tới hắn, nhưng vẻ mặt hắn lại hoảng sợ cuộn tròn trên giường bệnh, sắc mặt tiêu tụy, si ngốc lẩm bẩm:

- Đừng cưỡng bức tôi...quái vật...đám quái vật các người...

- Giờ này hắn vẫn còn nhắc tới...

Họ Trần tránh người chỉ chỉ lên Đàm Đại Hữu, trong đôi mắt hiện lên tia vui sướng khi thấy người gặp họa, rất rõ ràng hắn cảm thấy vui mừng với chuyện Đàm Đại Hữu bị nổi điên.

Đàm Hồng Đức chứng kiến trạng thái tinh thần của Đàm Đại Hữu, thần sắc càng không khỏi âm trầm thêm vài phần...

Đàm Hồng Đức không mở miệng nói chuyện, mà đi vào phòng bệnh, đứng bên cạnh giường tỏ rõ ý đồ đến thăm người bệnh với y tá, sau đó nhìn qua Đàm Đại Hữu hỏi:

- Anh còn nhận thức được tôi không?

- Người...quái vật...người là quái vật!

Đàm Đại Hữu sững sờ, ngẩn người nhìn Đàm Hồng Đức, bỗng nhiên co rụt cổ hoảng sợ kêu to:

- Người là quái vật, người...người là quái vật cưỡng bức ta!

Sắc mặt Đàm Hồng Đức tối đen, hít sâu một hơi quay đầu nói với y tá:

- Tôi có thể ở riêng với ông ấy chốc lát không?

- Việc này...

Nữ y tá do dự một thoáng, nhìn nhìn Đàm Đại Hữu co rút trên giường run rẩy, nhìn qua tựa hồ không hề có chút năng lực công kích, lại nghĩ tới biểu hiện “an phận” của hắn từ đêm qua đến bây giờ, gật gật đầu:

- Có thể, nhưng thời gian không thể quá lâu, nếu người bệnh phát sinh trạng huống gì ngoài ý muốn, mời lập tức hô một tiếng, chúng ta ở ngay ngoài cửa.

- Được, cảm ơn.

Đàm Hồng Đức khẽ gật đầu, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Họ Trần cũng bị hắn gọi ra ngoài, cả căn phòng bệnh chỉ còn lại hai người.

Lấy ra một tờ giấy tràn ngập những dòng chữ cực nhỏ, còn cầm ra một hộp mực đóng dấu, nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Đàm Đại Hữu, Đàm Hồng Đức nhếch khóe môi khẽ hừ một tiếng:

- Nếu cả 49% còn lại mà người cũng không có phúc tiêu thụ, vậy ngoan ngoan đóng dấu tay lên đây đi...

Trong nhà Diệp Dương Thành.

- Ân? Đã tới sao?

Nhận được tin báo của Vương Minh Khi, Diệp Dương Thành đứng dậy, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên:

- Vậy động...

- Chủ nhân!

Ngay lúc Diệp Dương Thành định hạ lệnh cho Vương Minh Khi giết chết hai người Đàm Hồng Đức cùng Đàm Đại Hữu, Hình Tuấn Phi đột nhiên xuất hiện cung kính hỏi:

- Ngài có phải tính toán cho Vương Minh Khi giết hai người kia phải không?

- Sao vậy? Người có vấn đề gì?

- Nếu chủ nhân muốn hai người kia chết, lão bộc có một biện pháp, làm cho cái chết của Đàm Hồng Đức không liên lụy đến ngài! Chuẩn xác mà nói làm cái chết của Đàm Hồng Đức nhìn qua hợp tình hợp lý, sẽ không bị người nghĩ là mưu sát.

- Nga?

Ánh mắt Diệp Dương Thành tỏa sáng:

- Biện pháp gì?

- Chủ nhân làm thế này...

Hình Tuấn Phi bước lên cung kính đáp.

210. Chương 210: Chuyện Đây Là Chuyện Lớn

Đàm Hồng Đức đưa tay nắm chặt cổ tay Đàm Đại Hữu, mạnh mẽ kéo hắn xuống giường, nhìn thấy tinh thần hắn thất thường, trên mặt Đàm Hồng Đức lộ ra nụ cười, không sai, chính là nụ cười.

Dù sao cũng là tài sản mấy ngàn vạn, chỉ cần hắn đóng dấu tay lên phần hiệp thương này, hơn nữa Đàm Hồng Đức dùng quyền lực hoạt động, toàn bộ công ty Vạn Khoa đều sẽ chuyển qua trong tay Đàm Hồng Đức!

Đàm Hồng Đức chưa từng nghĩ tới tình cảm ngày trước Đàm Đại Hữu đã làm việc cho hắn, về phần sau khi Đàm Đại Hữu đã diên, người nhà của hắn có táng gia bại sản hay không, quan hệ gì tới Đàm Hồng Đức?

- Chỉ cần ấn dấu tay, ngày sau người sẽ được thoải mái.

Một tay cầm lấy cổ tay Đàm Đại Hữu, tay kia đã mở nắp hộp mực đóng dấu, ý cười trên mặt Đàm Hồng Đức càng thêm nồng hậu:

- Đường nhiên, công ty Vạn Khoa cũng không còn quan hệ gì với người.

- Không...đừng...đừng ah!

Đàm Đại Hữu lắc mạnh đầu, thần tình hoảng sợ nhìn Đàm Hồng Đức, mang theo tiếng khóc nức nở hô:

- Đừng cưỡng bức ta...đừng ah...ô...quái vật, người là quái vật!

Thanh âm rất lớn, cửa phòng không thể che lấp thanh âm kêu gào hoảng sợ của Đàm Đại Hữu, ngoại trừ Đàm Hồng Đức cố ý hạ thấp giọng nói, họ Trần cùng nhóm y tá đều nghe được thật rõ ràng thanh âm la hét kia.

- Quái vật, người là quái vật muốn cưỡng bức ta!

Đàm Đại Hữu kêu gào nói:

- Tránh ra, người tránh ra! Ô...

- Ha ha, ấn dấu tay xong ta sẽ đi!

Khóe môi Đàm Hồng Đức nhú lại, cầm hộp mực ấn lên ngón tay cái của Đàm Đại Hữu, sau đó cầm lên phần hiệp nghị chuẩn bị sẵn, nắm chặt cổ tay Đàm Đại Hữu đem ngón cái của hắn ấn lên bên dưới phần hiệp thương...

- Ha ha, được rồi, từ nay về sau người được tự do!

Trên hiệp thương hiện lên vân tay của Đàm Đại Hữu, Đàm Hồng Đức cũng không tiếp tục áp chế tâm tình của mình, ha ha cười buông cổ tay hắn ra, cùng lúc đó Vương Minh Khi đã quay về phòng bệnh, nhìn Đàm Hồng Đức đang cười ha ha, miệng nhếch lên cười lạnh...

- Quái vật, ta liều mạng với người!

Bên trong phòng bệnh bỗng nhiên vang lên một tiếng rít gào, đem họ Trần cùng ba nhân viên y tế canh giữ bên ngoài hoảng sợ, lúc này cũng không dám tiếp tục ở lại ngoài cửa, nhấc chân đá vắng cửa phòng.

Tuy rằng phản ứng của họ rất nhanh, nhưng vẫn chậm một bước.

- Hoa lạp...

Đàm Đại Hữu ôm chặt Đàm Hồng Đức, đụng nát cửa sổ phòng bệnh vẫn duy trì tư thế đầu hướng xuống dưới, thả người nhảy ra ngoài...

- A...

Đàm Hồng Đức phát ra tiếng thét phi thường chói tai trước khi ngã chết!

- Đàm chủ tịch!

Trơ mắt nhìn thấy Đàm Hồng Đức bị Đàm Đại Hữu ôm nhảy ra cửa sổ, họ Trần sửng sốt hơn mười giây sau, mới hỗn hỗn rống một tiếng:

- Đàm Đại Hữu, tôi giết ông!

Hắn vội vàng vọt vào phòng bệnh, lao tới cửa sổ vỡ thành mảnh nhỏ nhìn xuống lầu, khi hắn chứng kiến vũng máu tươi hỗn hợp với óc vỡ trước mắt liền tối sầm, trực tiếp ngã xuống đất ngất đi...

Trong bệnh viện xảy ra án mạng tồi tệ như thế, hơn nữa họ Trần hô to “Đàm chủ tịch” trước khi ngã xỉu, đem nhân viên bệnh viện tâm thần lòng người bàng hoàng, sau khi gọi điện thoại báo công an liền luống cuống đem hiện trường xử lý, bọn họ cần phải phải sạch quan hệ, mà hiệp thương lưu trong phòng bệnh chính là chứng minh tốt nhất.

Đại khái chừng tám phút sau, năm chiếc xe công an huyện Ôn Nhạc gào thét chạy tới, trong xe đi giữa có ba người bước xuống, theo thứ tự là cục trưởng công an Chương Tuấn Đồng, bí thư huyện ủy Trầm Vũ Phạm, tân nhậm chủ tịch huyện Trương Chí Nghiêm.

- Lão Lưu, anh dẫn theo người chạy lên hiện trường, toàn bộ hiện trường cùng đồ đạc bên trong không được di chuyển phá hư! Tiểu Dương, anh dẫn người đi qua cách ly người chứng kiến án kiện phát sinh chờ điều tra, Trương Huy, anh...

Vừa bước xuống xe, Chương Tuấn Đồng đã liên tục hạ lệnh, chỉ huy hơn mười công an bắt đầu làm việc.

Sắp xếp xong hành động cho các nhân viên, Chương Tuấn Đồng quay người nhìn về mặt âm trầm của “Trầm Vũ Phàm”, chần chờ nói:

- Trầm bí thư, Trương chủ tịch, hai vị...

- Lão Trương, cùng đi lên xác nhận một chút đi.

Dương Đăng Phi hít sâu một hơi, nói một tiếng với Trương Chí Nghiễm, cũng không quản hấn có phản ứng gì, đã đi thẳng đến hiện trường trong bệnh viện.

Trương Chí Nghiễm khẽ thở dài đi theo sau.

Hai vị đại lão lớn nhất huyện đều đi qua, Chương Tuấn Đồng cũng không dám lưu lại, nhanh chóng đi theo vào hiện trường.

Khi này nhận được bệnh viện tâm thần gọi điện tố giác, Chương Tuấn Đồng đã nhận ra tình thế nghiêm trọng, trong hai người chết có một người là chủ tịch gì đó? Là chủ tịch gì không trọng yếu, quan trọng là...hắn đã chết!

Cho nên sau khi nhận được tin tức tố giác, Chương Tuấn Đồng không dám có chút lãnh đạm, vừa thông tri Dương Đăng Phi vừa tập hợp nhân viên, thuận đường tiếp đón Dương Đăng Phi cùng Trương Chí Nghiễm, sau đó chạy thẳng đến bệnh viện tâm thần Nam Giao.

Trên đường trong lòng Chương Tuấn Đồng thấp thỏm bất an, chủ tịch thành phố? Vì sao chủ tịch thành phố lại xuất hiện trong bệnh viện tâm thần, mà trước đó không ai nghe được chút tin tức? Hẳn hi vọng nhất chính là nhân viên bệnh viện nghe lầm, có lẽ không phải là chủ tịch thành phố, mà chỉ là trùng âm thể thôi...

Nhưng tâm lý may mắn của hắn đã bị Dương Đăng Phi hoàn toàn phá hủy.

Sắc mặt ngưng trọng, vừa đứng dậy cạnh thi thể, Dương Đăng Phi hít sâu một hơi trầm giọng nói:

- Đàm Hồng Đức, phó chủ tịch thường vụ Khánh Châu thị, Đàm Hồng Đức!

- ...

Vừa nghe Dương Đăng Phi nói ra lời này, Chương Tuấn Đồng thiếu chút nữa ngã quỵ, chuyện này, làm lớn!

Phó chủ tịch thường vụ Khánh Châu thị, đột nhiên lên xuất hiện trong bệnh viện tâm thần Nam Giao huyện Ôn Nhạc thăm một người bệnh, hơn nữa...người bệnh tâm thần còn ôm phó chủ tịch từ lâu ba nhảy xuống, cùng nhau bỏ mình...

Thật nhiều nghi vấn bao phủ trong lòng mọi người, nhưng nghi hoặc cũng không kéo dài được bao lâu, hiệp thương mà Đàm Hồng Đức cương bức Đàm Đại Hữu ấn dấu tay xuất hiện, thật nhiều nghi vấn dễ giải quyết dễ dàng.

Hơn một giờ chiều, ban lãnh đạo huyện Ôn Nhạc mở cuộc họp báo trong đại sảnh một khách sạn, mời dự họp ký giả trình bày cái chết của Đàm Hồng Đức, Dương Đăng Phi cùng Trương Chí Nghiễm chạy tới hiện trường, cùng tham gia hội nghị dự họp ký giả, chẳng qua không phải họ phát ngôn mà là cục trưởng phân cục công an Chương Tuấn Đồng.

- Theo bằng chứng trước mắt do công an chúng tôi nắm giữ, bước đầu phán đoán nguyên nhân cùng quá trình xảy ra với cái chết của phó chủ tịch thường vụ Khánh Châu thị, ủy viên thành ủy đồng chí Đàm Hồng Đức, nguyên nhân tử vong như sau.

Ánh mắt Chương Tuấn Đồng chậm rãi đảo qua phóng viên truyền thông hoặc đứng hoặc ngồi, nói:

- Người bệnh tâm thần Đàm Đại Hữu, khi còn sống thành lập công ty điện tử hữu hạn Vạn Khoa, trên thực tế có 51% cổ phần thuộc về vợ cùng con của Đàm Hồng Đức nắm giữ.

- Sau khi Đàm Đại Hữu xuất hiện trạng huống tinh thần, Đàm Hồng Đức bí mật đến bệnh viện tâm thần huyện Ôn Nhạc, muốn dùng một tờ hiệp thương lấy đi 49% cổ phần của Đàm Đại Hữu trong công ty Vạn Khoa, tuy lúc ấy tinh thần Đàm Đại Hữu thất thường, nhưng có lẽ thần chí còn một chút trong sáng, nhận thấy được ý đồ của Đàm Hồng Đức, thừa dịp nhân viên y tế bệnh viện không chuẩn bị, ôm Đàm Hồng Đức từ trên phòng bệnh lầu ba nhảy ra ngoài, rơi xuống đất tạo thành tử vong.

Đơn giản thông báo kết quả điều tra ban đầu của án kiện, nhưng một phần kết quả điều tra này cũng như một hòn đá kích lên ngàn tầng sóng, đem toàn bộ phóng viên chấn động thần thờ.

Phó chủ tịch thường vụ Khánh Châu thị, ủy viên thành ủy, cán bộ cấp phó sở! Lại có thể thông qua loại thủ đoạn tì tiện này muốn cướp đi tài sản của người khác...thật...thật sự là đồ khốn!

Sau thoáng kinh ngạc ngẩn ngủ, phóng viên truyền thông lập tức phát huy tác dụng, một nữ phóng viên đài truyền hình thành phố giơ cao tay phải, trên mặt lộ vẻ sốt ruột.

Nhìn thấy Chương Tuấn Đồng nhìn nàng gật đầu, nàng liền đứng lên, tay cầm microphone hỏi:

- Chương cục trưởng, vợ con của Đàm Hồng Đức...Đàm phó chủ tịch giữ 51% cổ phần công ty Vạn Khoa, Đàm Đại Hữu lại cùng một họ với Đàm phó chủ tịch, xin hỏi giữa họ có quan hệ huyết thống hay không?

Nếu có tồn tại quan hệ huyết thống, như vậy án kiện này cực kỳ hấp dẫn truyền thông!

Nhưng đáng tiếc chính là Chương Tuấn Đồng lắc đầu phủ định:

- Theo kết quả điều tra trước mắt mà xem, giữa hai người không tồn tại quan hệ gì, mời vị kế tiếp.

- Chương cục trưởng, chào ngài.

Một nữ phóng viên đứng lên, cầm microphone hỏi:

- Nếu giữa hai người không có quan hệ huyết thống, lại nắm giữ 51% cổ phần công ty, có phải bên trong mang ý nghĩa giao dịch quyền tiền dơ bẩn?

Ánh mắt các phóng viên tỏa sáng...

- Việc này bên công an chúng tôi tạm thời còn chưa điều tra được bằng chứng tương quan, không thể trả lời vấn đề này.

Chương Tuấn Đồng lắc đầu:

- Đương nhiên, một khi án kiện có tiến triển, công an chúng tôi sẽ thông báo kết quả cho dân chúng, mời kiên nhẫn chờ đợi, ân, vị kế tiếp.

- Chương cục trưởng, chào ngài.

Một nam phóng viên hỏi:

- Vừa rồi ngài nhắc tới Đàm Hồng Đức muốn dùng một tờ hiệp thương lấy đi cổ phần của Đàm Đại Hữu trong công ty Vạn Khoa, xin hỏi có thể cho chúng tôi được xem tờ hiệp thương kia hay không?

- Việc này...

Chương Tuấn Đồng do dự, quay đầu nhìn qua Dương Đăng Phi cùng Trương Chí Nghiễm...

211. Chương 211: Sáu Bán Thành Phẩm

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Chương Tuấn Đồng, sắc mặt Trương Chí Nghiễm không chút thay đổi hoàn toàn xem thường, Dương Đăng Phi lại khẽ gật đầu ngẫm đồng ý.

Được Dương Đăng Phi cho phép, Chương Tuấn Đồng nhìn phóng viên mỉm cười:

- Đương nhiên có thể.

Có người, chết nặng như Thái Sơn, lưu danh bách thế, mà có người chết nhẹ như hồng mao, sau khi chết còn bị vạn người phỉ nhổ, thối tận ngàn năm. Thật hiển nhiên cái chết của Đàm Hồng Đức thuộc kiểu chết thối tha ngàn năm.

Có người tận mắt nhìn thấy hiện trường đưa ra lời khai, có đủ loại chứng cứ phạm tội cùng tờ hiệp thương Đàm Hồng Đức bức bách Đàm Đại Hữu ấn dấu tay trước khi chết, án kiện này cuối cùng kết thúc, ngoại trừ đạo diễn Diệp Dương Thành, mọi người đều đem án kiện xem là phản kích trước khi Đàm Đại Hữu tử vong, mà Đàm Hồng Đức chẳng những trộm gà không được còn mất nắm gạo, không công bồi lên tính mạng của mình, ngay cả đủ loại án kiện của công ty Vạn Khoa đều bị lật ra, lần lượt tiến hành thanh lý.

Đợi sau khi hành động thanh lý hoàn thành, vợ con Đàm Hồng Đức cũng không còn lấy được một đồng tiền tham ô, về phần công ty Vạn Khoa, hơn phân nửa sẽ sung vào công quỹ, dù sao trong này giấu kín thật nhiều quyền tiền giao dịch, thuộc loại hoạt động trái pháp luật.

- Ai nha nha, năm ngàn công đức huyền diệu.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa trong phòng khách, sợ hãi hít sâu một hơi:

- Đàm Hồng Đức rốt cục đã làm bao nhiêu chuyện ác, mới có thể cống hiến được nhiều công đức huyền diệu như vậy đây!

Đây chỉ là một tham quan cấp phó sở, nếu đổi lại là cự tham cấp phó bộ, Diệp Dương Thành thậm chí hoài nghi công đức huyền diệu có thể gia tăng năm vạn trở lên! Đương nhiên, điều kiện tiên quyết chính là thật sự có quan chức cấp phó bộ tham lam như thế.

Bất kể nói như thế nào, Đàm Hồng Đức đã chết, hơn nữa sau khi chết còn sửa sai không ít oan án, cống hiến năm ngàn công đức huyền diệu, xem như là chết có ý nghĩa.

Đàm Đại Hữu cũng đã chết, công ty Vạn Khoa bị niêm phong, về phần hai cục trưởng tham ô nhận tiền làm việc, Diệp Dương Thành cũng muốn động, nhưng dù sao mới xảy ra chuyện của Đàm Hồng Đức, nếu còn tiếp tục động hai người kia, khó tránh sẽ đưa tới một ít phiền toái không cần thiết.

Huống hồ bất quá là hai cục trưởng phân cục nho nhỏ mà thôi, Diệp Dương Thành cũng không sợ bọn họ nhắc lên bao nhiêu sóng gió, tạm giữ lại chờ ngày sau tiếp tục thu thập!

Trong đầu quyết định chủ ý, tâm tình Diệp Dương Thành thả lỏng hoàn toàn, đứng dậy, quay đầu nói với Triệu Dung Dung:

- Đi phòng ngủ lấy túi xách của ta, nga, còn có chìa khóa xe.

- Dạ, chủ nhân!

Triệu Dung Dung khom người bay về hướng phòng ngủ.

Phi trường quốc tế Hạ Môn tỉnh Phúc Kiến.

Sáu gã nam tử trắng niên cao chừng 1m88, mặc áo thun đen ôm ngực, quần bò màu đen, lôi kéo túi du lịch đen, đeo kính râm chân bước chỉnh tề từ trong phi trường đi ra.

Từ phía xa nhìn thấy sáu nam tử chói mắt kia, một thanh niên hơn hai mươi tuổi hai mắt tỏa sáng, đưa tay vẫy vẫy:

- Nơi này!

Không hề mở miệng hỏi, cũng không lộ ra biểu tình gì, sáu nam tử như sáu người chết, mặt không chút thay đổi đi theo thanh niên lên một chiếc BMW, rời khỏi sân bay.

Thanh niên lái xe, ngẩng đầu nhìn nhìn sáu nam tử trong kính chiếu hậu, lập tức lấy ra di động, bấm một dãy số, điện thoại kết nối hân liên bảo:

- Đã nhận được người, hiện tại tôi đưa bọn họ đi đâu?

- Trước tìm một chỗ ở lại.

Bên kia điện thoại vang lên thanh âm nam nhân hơn bốn mươi tuổi:

- Sau khi ở lại đi mua cho họ mấy cân thịt bò tươi, tận lực giảm bớt số lần tiếp xúc của họ với người lạ, phòng ngừa họ đột nhiên nổi điên.

- Thịt bò tươi?

Thanh niên thoáng do dự nói:

- Cần nấu chín không?

- Bọn họ ăn sống.

Trung niên thản nhiên nói:

- Tuy rằng họ là bán thành phẩm, nhưng cậu còn chưa phải là đối thủ của bọn họ, nhớ kỹ, đừng chọc giận bọn hắn! Tìm được địa điểm đặt chân xong thì gọi điện cho tôi, tối tôi sẽ đi qua.

- Ai nha, ăn sống.

Thanh niên cúp điện thoại, có chút bất an nhìn sáu nam tử như đầu gỗ, ngậm miệng không dám nhiều lời.

- Diệp tiên sinh!

Diệp Dương Thành lái xe rời khỏi tiểu khu không lâu, liền nhận được điện thoại của Lâm Mạn Ny:

- Niếp Niếp đòi gặp ngài, hiện tại ngài có rảnh không?

- Niếp Niếp muốn gặp tôi?

Nghe được câu hỏi của Lâm Mạn Ny, Diệp Dương Thành thoáng ngây ra, lập tức lắc lắc đầu cười nói:

- Hôm nay tôi phải quay về nhà một chuyến, ngày mai đi, sáng sớm mai tôi đi qua, cô bé đã biết chuyện của mẹ nàng sao?

- Chưa dám nói cho con bé biết.

Thanh âm Lâm Mạn Ny nhất thời chột nhẹ, cảm xúc hạ thấp:

- Vừa mới phẫu thuật xong, bác sĩ dặn đừng để con bé bị kích thích, tránh phát sinh ngoài ý muốn, mẹ Lâm nói đợi khi con bé khôi phục một chút mới nói với nó.

- Nói gì đây?

Diệp Dương Thành khẽ thở dài:

- Nói cho con bé biết mẹ của nó cũng đã đi thiên đường, phải thật lâu thật lâu mới có thể gặp mẹ mình sao?

- Việc này...

Lâm Mạn Ny nghẹn lời, khô khan nói:

- Cũng đành vậy thôi, nhi đồng còn quá nhỏ, tôi sợ con bé không chịu nổi.

- Lời nói dối thiện ý.

Diệp Dương Thành làm tổng kết, tiếp theo nói:

- Vậy cứ nói như thế, sáng mai tôi sẽ đến bệnh viện thăm nó, đúng rồi, cô hỏi con bé muốn ăn gì đó, ngày mai tôi sẽ mang qua.

- Được, tốt.

Lâm Mạn Ny gật đầu, sau đó cúp điện thoại.

Đặt di động sang bên, Diệp Dương Thành bỗng nhiên quay đầu nhìn Triệu Dung Dung ngồi bên cạnh, nói:

- Dung Dung, cảm giác cô nhi là thế nào?

- A?

Đột nhiên nghe Diệp Dương Thành hỏi vấn đề này, đại não Triệu Dung Dung thoáng chốc không kịp phản ứng, kinh ngạc vài giây đồng hồ nàng mới nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đáp:

- Cô đơn, buổi tối đi ngủ không ai hát ru, mền rút không ai đắp lại, sáng rời giường không nhìn thấy cha mẹ tươi cười, nghe không được thanh âm của người nhà...

Lần lượt nói tới, cảm xúc Triệu Dung Dung dần dần hạ thấp...

Nhìn nhìn nàng, Diệp Dương Thành cũng không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ khẽ thở dài quay đầu chuyên tâm lái xe.

Rời khỏi phạm vi huyện thành, Diệp Dương Thành cũng không trực tiếp lái xe về nhà mà đi vào trấn Hồng Hải, đến cửa tiệm của mình ngồi chốc lát, vượt ngoài dự kiến của hắn, Vương Tuệ Tuệ đã mang thai!

Nghe được nàng báo tin, Diệp Dương Thành lập tức trừng lớn hai mắt:

- Không phải đâu! Nhanh như vậy?

- Hì hì, như thế nào, thật kinh ngạc sao?

Wang Tuệ Tuệ cười híp mắt nhìn hắn, nói:

- Mẹ của tôi nói muốn buộc lại nam nhân, ngoại trừ nhận lấy quà tặng của hắn, còn phải mang thai con của hắn! Đây gọi là song bảo hiểm.

- Nhưng mà hiện tại cô mới bao nhiêu chứ?

Diệp Dương Thành có cảm giác dở khóc dở cười, nói:

- Sau khi sinh nhi đồng, còn có thời gian đi làm sao?

- Thì lưu ẹ chồng chăm sóc thôi.

Wang Tuệ Tuệ trả lời một câu thần nhiên, tiếp theo có chút thần thần bí bí nhìn thoáng qua, hắc hắc nói:

- Nói thật cho anh biết, tiểu tử đó cũng không muốn nhi đồng, mỗi lần làm chuyện đó luôn mang bộ, vẫn là tôi thông minh, đem áo mưa hắn mua về toàn bộ đâm thủng...

Khi nói lời này, vẻ mặt nàng đắc ý võ vai Diệp Dương Thành, nói:

- Sau này anh nên đề phòng một chiêu đó, nếu không nể mặt anh là ông chủ của tôi, tôi sẽ không nói cho anh biết đâu!

- Khụ khụ...

Diệp Dương Thành thiếu chút nữa bị nước bọt làm sặc chết, ho khan một trận mãnh liệt, trong lòng vừa động, cổ quái nói:

- Một chiêu này không phải cũng do mẹ cô dạy cho cô đi?

- Di, làm sao anh biết?

Thần sắc Vương Tuệ Tuệ kinh ngạc.

- ...

Diệp Dương Thành hết lời để nói.

Mất to trừng mắt nhỏ hơn nửa phút, Diệp Dương Thành thu thập xong một chút tâm tình, hỏi:

- Có con, lại định sinh con, vậy phần công tác trong tiệm cô tính toán xử lý như thế nào?

- Uy, lão Diệp!

Wang Tuệ Tuệ khoa trương đứng dậy, nói:

- Anh đừng nghĩ cả phụ nữ có thai cũng muốn bóc lột đi?

- Ý của tôi là, nếu cô cần thỉnh nghỉ sinh, cô tốt nhất bồi dưỡng một quản lý đủ tư cách cho tôi đã.

Diệp Dương Thành trợn mắt nói:

- Buông tay mặc kệ không thể được!
- Yên tâm yên tâm yên tâm, tôi là người vô trách nhiệm như vậy sao?

Vương Tuệ Tuệ cười đắc ý:

- Ngày mai một người chị họ của tôi sẽ đến làm, nàng từng làm nhân viên bán hàng thời trang hai năm, chỉ cần bồi dưỡng một chút là trở thành người quản lý đủ tư cách thôi.

Nói xong lời này, Vương Tuệ Tuệ nghiêm mặt nói:

- Nhưng lão Diệp, khi bụng bốn năm tháng tôi phải nghỉ phép nửa năm, nhưng sinh xong nhi đồng anh cũng không thể...
- Yên tâm đi, tôi là hạng người như vậy sao?

Diệp Dương Thành đứng dậy, nói:

- Nửa năm nghỉ sinh vẫn trả lương, chờ sau khi cô sinh xong, trở lại trong tiệm đi làm, ngô, vẫn làm quản lý.
- Vậy chị họ tôi làm sao bây giờ?

Vương Tuệ Tuệ trừng to mắt:

- Anh đừng một cước đem nàng đá văng ra đi? Không được!
- Đầu óc của cô cả ngày suy nghĩ cái gì đây?

Diệp Dương Thành đỏ khốc đỏ cười, nói:

- Chờ cô sinh xong, lại mở một cửa tiệm khác điều chị cô qua làm không phải xong việc sao? Giống như trong mắt cô tôi là một Chu lột da không bằng vậy!
- Hắc hắc, không tệ không tệ.

Vương Tuệ Tuệ phi thường hài lòng nở nụ cười, lại hồ nghi liếc mắt đánh giá Diệp Dương Thành, hỏi:

- Lão Diệp, hiện tại anh đang làm gì trong huyện thành?
- Ha ha, mở một xưởng nhỏ sản xuất tụ điện.

Diệp Dương Thành bật cười lớn, nói:

- Miễn cưỡng không lý tưởng thôi, còn có thể làm gì? Được rồi, không nói nhiều nữa, cô cần nghỉ sinh thì gọi điện cho tôi, tôi phải quay về nhà một chuyến.
- Được, đi thôi.

Vương Tuệ Tuệ gật gù đầu, đưa mắt nhìn Diệp Dương Thành rời đi, sờ sờ cằm suy nghĩ:

- Mở một cửa tiệm mới nói thoải mái như uống nước, lão Diệp không phải đã phát tài rồi đi?

212. Chương 212: Thay Nàng Lập Mộ Chôn Quần Áo Di Vật

Trước khi rời khỏi trấn Bảo Kinh về huyện thành, Diệp Dương Thành từng cam đoan một tuần ít nhất về nhà một chuyến, nhưng sau khi đến huyện thành bận rộn chân không chạm đất, chưa quay về nhà lần nào, ngoại trừ cách hai ngày gọi điện về báo bình an cũng không còn hành động nào khác.

Cũng may cha mẹ đều lý giải, đối với chuyện Diệp Dương Thành nuốt lời hứa đều nghĩ thông, mỗi lần nghe được hôm nay hấn lại làm gì, ngày mai cần làm gì, hai ông bà cũng không mở miệng thúc giục hấn về nhà, trong điện thoại chỉ dặn dò hòa khí sinh tài, chú ý thân thể, ngủ sớm dậy sớm mà thôi.

Đối với thái độ của cha mẹ, Diệp Dương Thành thật cảm động đồng thời còn nhiều thêm một phần áy náy, vì vậy vừa làm xong công việc hắn lập tức vội vã lái xe quay về trấn Bảo Kinh, dừng xe ở tiểu khu Ái Hà, bước xuống cũng không về nhà mới của mình nhìn xem, lại đi bộ về hướng chợ trang phục phía trước.

Tuy nói hắn vừa rời khỏi trấn Bảo Kinh chưa đầy nửa tháng, nhưng lại cấp cho hắn cảm giác như đã rời đi nhiều năm, con đường vốn nhàm chán từ lâu hiện tại lại có cảm giác mới mẻ nói không nên lời.

Từ khi có được Cửu Tiêu Thần Cách chỉ qua vài tháng, nhưng nhân sinh của hắn đã sớm có biến hóa nghiêng trời lệch đất, từ một tiểu nhân vật tầm thường, dần dần trở thành thượng vị giả, biến chất như vậy chỉ dùng vài tháng mà thôi.

Sở dĩ nói hắn là thượng vị giả mặt lười, không phải nói thực lực hắn chênh lệch, mà là tính cách chênh lệch, thượng vị giả chân chính vĩnh viễn không đem tâm tình của mình biểu hiện trên mặt, không ai đoán ra được tâm tư của bọn họ, thủ đoạn cao siêu, tâm cơ thâm trầm, những điều này hiện tại Diệp Dương Thành còn chưa đạt tới.

Đương nhiên ở trong khu vực huyện Ôn Nhạc này, Diệp Dương Thành đã là lớn nhất, quân là người của chính phủ hay cao thủ dị nhân, hoặc giả là trù mạt đạo, kỳ hoa thương giới, đi tới mảnh đất huyện Ôn Nhạc, Diệp Dương Thành chính là bầu trời trên đỉnh đầu của bọn hắn!

Chậm rãi đi trên con đường xe cộ nhộn nhịp, Diệp Dương Thành nhìn xung quanh, từ tiểu khu Ái Hà đi tới chợ trang phục vốn chỉ khoảng mười lăm phút đi bộ, lại bị hắn đi ước chừng hơn nửa giờ, thẳng đến khi tới cửa lớn trong chợ, bộ dáng của hắn mới có vẻ hài lòng thỏa mãn.

- Bốn mươi lăm đồng, giá thấp nhất.

Trong tay Ngô Ngọc Phương cầm một chiếc áo sơ mi màu xanh đậm, nhìn một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi khẳng định nói:

- Giá tiền như vậy với chất lượng này dù cậu tìm khắp trấn Bảo Kinh, ngoại trừ một cửa tiệm trên phố Triều Dương cùng chỗ này của tôi, tuyệt đối không có nhà thứ ba! Cậu trai trẻ, bây giờ là cuối mùa rồi, nếu không chiếc áo này tôi phải bán năm mươi tám...

- Vậy...

Thanh niên gãi gãi tóc, có chút xấu hổ:

- Cháu ra ngoài vội vàng nên quên mang theo ví tiền, trên người cháu chỉ có bốn mươi ba đồng...

- ...

Phí vô mồm hồi lâu đổi lại một câu nói như vậy, Ngô Ngọc Phương sững sờ một lúc lâu, mới cười khổ nói:

- Bốn mươi ba sẽ lỗ vốn, cậu đi sang tiệm khác xem một chút đi.

- Đều xem qua.

Thanh niên lúng túng nói:

- Cháu lại thích chiếc áo này, bốn mươi ba đi, chỉ có hai đồng tiền...

- Tôi...

- Mẹ, bán cho cậu ấy đi.

Ngay khi Ngô Ngọc Phương mở miệng muốn để cho thanh niên mang chiếc áo đi, lần sau bổ sung thêm hai đồng là được, thanh âm tiếng cười của Diệp Dương Thành vang lên:

- Đây là bạn học của con đó.

- A?

Hai người còn đang cò kè mặc cả nhất thời sững sờ, Ngô Ngọc Phương nghe ra thanh âm con mình, mà thanh niên kia ước chừng kinh ngạc hơn mười giây mới quay đầu nhìn Diệp Dương Thành, nở nụ cười:

- Nguyên lai tiệm này là của nhà cậu mở ra sao!

- Ha ha, đúng vậy.

Diệp Dương Thành mỉm cười gật gật đầu, bước lên dùng tay đấm nhẹ một quyền lên ngực thanh niên, hỏi:

- Trong nhà cậu không phải cũng mở tiệm thời trang sao? Vì sao còn chạy tới nơi đây mua?

- Nha, ai quy định bán quần áo không thể mua quần áo đây?

Thanh niên trợn mắt, nói:

- Nhà của tôi chỉ bán nam trang cho trung niên cùng người già, chẳng lẽ cậu cảm thấy với bộ dáng tuấn tú của tôi, mặc loại quần áo như vậy ra dạo phố?

- Ha ha, nói cũng phải.

Diệp Dương Thành sờ sờ cằm, nhếch miệng cười:

- Vài năm không gặp cậu, sao đột nhiên trở lại?

- Mang theo bạn gái về nhà thôi.

Thanh niên thuận miệng trả lời một câu, tiếp theo có chút kỳ quái nhìn Diệp Dương Thành, nói:

- Lão Diệp, chẳng lẽ tới bây giờ cậu còn độc thân sao?

- Độc thân không tốt sao?

Diệp Dương Thành đưa mắt nhìn mẹ mình mỉm cười, tiếp theo nói:

- Tuổi trẻ đã đòi yêu đương, cậu không sợ trung niên thận mệt? Ha ha...

- Thân thể thật tốt lắm, biết ngoại hiệu của tôi gọi là gì không?

Thanh niên dương dương đắc ý nói:

- Một đêm làm bảy lần!

- Một đêm làm bảy lần?

Rốt cục Ngô Ngọc Phương tìm được cơ hội ngắt lời, vẻ mặt kỳ quái nhìn thanh niên:

- Cậu không phải siêu nhân tình dục, vì sao lại có ngoại hiệu như vậy?

- ...

Diệp Dương Thành ngây ngẩn cả người, thanh niên cũng sửng sốt.

Sau đó hai vai Diệp Dương Thành run rẩy, dần dần khuôn mặt cũng run rẩy lên...

- Chuyện này...đi, một đêm làm bảy lần không phải ngoại hiệu siêu nhân tình dục, nó...nó chính là...

Thanh niên vò đầu đấm ngực giậm chân, sửng sốt không biết làm sao trả lời.

Nhìn bộ dáng buồn cười của bạn học cũ, Diệp Dương Thành rốt cục không nhịn được cười ha ha, cực kỳ phóng đảng:

- Ha ha ha...giải thích ah! Cậu giải thích đi ah...

Thanh niên khổ sở, có cảm giác muốn bóp chết Diệp Dương Thành, nhưng sau thoáng bắt đắc dĩ, hấn lại nghĩ tới chuyện phản kích, nhìn Diệp Dương Thành hừ nói:

- Hừ, tôi cho cậu biết một sự kiện thế nào?

- Cậu...cậu nói.

Diệp Dương Thành thổ hển hển...

- Ba giờ chiều hôm qua, hải vực Phúc Kiến đã xảy ra sự cố tai nạn trên biển, cậu có biết không?

Thanh niên nhìn vào ánh mắt Diệp Dương Thành, tựa hồ mang theo sắc thái làm người khó hiểu.

- Ách, biết.

Diệp Dương Thành không biết vì sao thanh niên nhắc tới chuyện này, ngừng lại ý cười gật gật đầu, nói:

- Đêm qua xem tin tức thấy được, nói là đắm tàu, còn đang điều tra nguyên nhân cụ thể, nhưng mất tích bốn người, chết đuối chín người.

- Cậu còn nhớ tiểu tình nhân bị chọc ghẹo với cậu trong trường không?

Thanh niên khẽ thở dài, cũng không còn khoái cảm trả thù bạn bè, nói:

- Sáng hôm nay trưởng lớp cũ của chúng ta gọi điện cho tôi, nói tiểu tình nhân của cậu là một trong số bốn người mất tích...

- A?

Diệp Dương Thành trừng lớn hai mắt, sững sờ nhìn thanh niên, chần chờ nói:

- Lưu Tuyết Oánh? Cậu không phải đang nói đùa đi?

- Tôi làm sao lại nhầm chán như vậy?

Thanh niên trợn mắt nói:

- Cha của trưởng lớp làm quan, sự cố tai nạn trên biển phát sinh bên Phúc Kiến liền thông tri cho bên này, bằng không tin tức cũng không truyền nhanh như thế, địa điểm phát sinh tai nạn cách lục địa chừng bảy trăm hải lý, nghĩ cách cứu viện một đêm cũng không tìm được bốn người mất tích, đã là thập tử vô sinh, vừa lúc...

- Chuyện gì?

- Vừa lúc gặp được cậu đây, trưởng lớp có nói tốt xấu là bạn học, hơn nữa người nhà Lưu Tuyết Oánh đều gặp nạn trên biển, chuẩn bị giúp nàng mở linh đường, đám bạn học cũ chúng ta đều đi qua bái tế.

Nói xong lời này, thanh niên chợt thở dài:

- Ai, một người thật xinh đẹp ah...

- ...

Trong thoáng chốc Diệp Dương Thành còn chưa phục hồi lại tinh thần, Lưu Tuyết Oánh đã chết?

Nửa phút sau, hắn mới hít sâu một hơi, hỏi:

- Nghi thức truy điệu chừng nào bắt đầu?

- Hắn còn phải đợi một chút, nhưng chúng ta phải đào huyệt bao.

Thanh niên lắc đầu nói:

- Gia đình Lưu Tuyết Oánh đều gặp nạn trên biển, di thể của người nhà nàng có chính phủ ổn định, nhưng còn chưa tìm được thi thể của Lưu Tuyết Oánh, chúng ta xuất tiền mua một mộ địa cho nàng, lập mộ chôn quần áo cùng di vật, xem như đám bạn học cũ chúng ta giúp một phần, thế nào? Cậu có ý kiến gì không?

- Không có.

Diệp Dương Thành lắc đầu nói:

- Đây là số di động của tôi, cậu đưa cho trưởng lớp, nói có rảnh thì liên hệ với tôi một chút.

- Được, tôi sẽ nói với nàng.

Thanh niên lấy di động bấm số của Diệp Dương Thành, xác nhận gọi được xong mới cất di động, vươn vai nói:

- Không còn chuyện gì khác tôi đi trước, chờ tới lễ truy điệu thì gặp lại.

- Được.

Diệp Dương Thành khẽ gạt đầu, theo bản năng lại cho rằng Lưu Tuyết Oánh chưa chết mà vẫn còn sống...
Đưa mắt nhìn bạn học cũ trả tiền cầm áo rời đi, thẳng tới khi khuất khỏi tầm mắt, Diệp Dương Thành mới hít sâu một hơi.

- Ai đã chết?

Mẹ hấn cau mày:

- Tiểu tình nhân là ý gì?

- ...

Diệp Dương Thành rùng mình, cười giải thích:

- Mẹ, mẹ đừng có hiểu lầm, đó đều là do các bạn học cũ đùa giỡn, con không yêu sớm như vậy...

- Không yêu sớm con lại không thi được vào đại học sao?

Mẹ hấn trừng mắt, thật bất mãn:

- Đến trường lại mê muội mất ý chí chỉ biết nói thương yêu, vì sao lớn rồi lại không có cô bạn gái nào đây?
Dương Thành ah...

- Mẹ...

Diệp Dương Thành ngắt lời.

- Sao vậy?

- Là vậy...

Hấn ngượng ngừng cười:

- Con muốn đi vệ sinh một chút.

- Lại muốn chạy trốn?

Mẹ hấn đang nín một bụng, sao có thể dễ dàng buông tha hấn, lập tức nói:

- Không cho phép đi!

- Con mắc...

- Phản đối không hiệu quả!

213. Chương 213: Không Phải Bôi Phấn Lót Chứ?

Bởi vì con trai về nhà, Ngô Ngọc Phương đóng cửa sớm hơn hai tiếng, sau khi đóng cửa Diệp Dương Thành cùng Diệp Hải Trung về nhà, hai người trò chuyện một chút công việc sinh ý, tuy Diệp Dương Thành nói chuyện có hơn phân nửa Dương Hải Trung nghe không hiểu, nhưng sau hai giờ nói chuyện hấn cũng hiểu được một ít.

Dựa theo cách nói của Diệp Dương Thành, sau khi hấn đi tới huyện thành nhờ vào số vốn trong tay mua xuống một nhà xưởng sản xuất tụ điện, trước mắt kinh doanh rất tốt, không lo nguyên liệu không lo đơn đặt hàng, sinh ý phát triển không ngừng.

Diệp Hải Trung không quan tâm con trai kiếm bao nhiêu tiền, hấn chỉ quan tâm con mình có đứng vững gót chân trong huyện thành hay không, nghe nói trạng huống hiện tại của con trong huyện thành ra sao, Diệp Hải Trung xem như được yên tâm, đương nhiên khó tránh còn liên tục dằn dò, tựa hồ là thói quen của người làm cha mẹ, Diệp Dương Thành lại không ngừng đáp ứng.

Mãi hơn năm giờ một nhà ba người ngồi cạnh bàn ăn, trên bàn bày đầy thức ăn mà Diệp Dương Thành thích nhất, tỷ như cá chưng dấm đường, thịt kho tàu...

- Ăn nhiều một chút.

Gắp khối thịt kho tàu bỏ vào chén cơm của con trai, nhìn thấy khuôn mặt rõ ràng gầy một vòng của hắn, Ngô Ngọc Phương đau lòng nói:

- Một người ở bên ngoài cũng không nên quá tùy tiện, cảm thấy mệt mỏi thì đến bệnh viện truyền nước biển, nếu mệt thì đừng thức đêm, ngủ sớm dậy sớm, con nhìn con đi, gầy thật nhiều!

- Mẹ, con không nhìn thấy được cơm ở đâu...

Diệp Dương Thành vừa buồn cười lại vừa cảm động, dùng đũa gầy gầy chén cơm, chỉ thấy thịt kho tàu hay xương sườn hầm, xem chừng muốn ăn cơm trước tiên cần giải quyết thịt trong chén.

Nhưng đồng thời với cảm giác khoái hoạt, Diệp Dương Thành thật bất đắc dĩ, chủ đề của mẹ hắn vĩnh viễn không rời khỏi mấy chữ bạn gái, ăn bữa cơm một giờ bà nhắc tới bạn gái không dưới mười lần.

Đối với việc này Diệp Dương Thành ngoại trừ cười khan, thật không biết nên làm sao trả lời.

Buổi ăn tối khoái hoạt lại thống khổ mãi đến sáu giờ mới chấm dứt, vốn tưởng rằng có thể tranh thủ chút thời gian rồi nghỉ ngơi, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại xa lạ gọi tới:

- Nga nha...được rồi...

- Con ra ngoài nghe điện thoại.

Bỏ chén cơm xuống bàn, lên tiếng chào hỏi cha mẹ hắn cảm di động nhìn thoáng qua dãy số trên màn hình, đứng dậy đi ra ngoài bấm số...

- Là lão Diệp phải không?

Đầu bên kia điện thoại là một cô gái trẻ tuổi, đại khái chỉ hơn hai mươi, thanh âm không có gì đặc biệt.

- Cô...nga, cô là trưởng lớp?

Nghe được thanh âm kia, Diệp Dương Thành nhú mày suy nghĩ vài giây mới vỗ trán, chợt nói:

- Động tác thật nhanh! Có phải nghĩ tới tôi không đây?

- Không nghĩ tới mới hai năm không gặp, mồm mép anh còn láu lỉnh hơn trước kia.

Trưởng lớp lầm bầm vài câu, tiếp theo nghiêm mặt nói:

- Được rồi, không nói giỡn với anh, tôi vừa đến trong trấn không bao lâu, Thông Đầu, Cương Nha muối, tiểu Điền Kê đều đã thông báo xong, nếu hiện giờ anh có thời gian rảnh, đến nhà hàng Kinh Uyển một chuyến, tôi có đặt phòng ở đó, có vài người bạn học cũ cũng đã đến đây.

Nghe trưởng lớp báo lại một loạt ngoại hiệu ngày xưa của bạn bè, trong lòng Diệp Dương Thành có cảm giác thổn thức, nhìn thoáng qua cha mẹ đang nói chuyện với nhau, hắn gật gật đầu, nói:

- Phòng số mấy? Hiện tại tôi đi qua.

- Phòng S15, anh nhanh lên, mọi người đều tranh thủ đâu!

Trưởng lớp báo xong số phòng lại hỏi thúc một câu, sau đó cúp điện thoại, đoán chừng lại gọi điện rủ bạn học cũ.

Diệp Dương Thành thu lại di động, dựa vào khung cửa nói:

- Cha mẹ, con có chút việc ra ngoài một chuyến, con mang theo chìa khóa, cha mẹ không cần chờ con, đợi lát nữa con quay về tự mình mở cửa.

- Được, đi thôi.

Lúc ăn cơm Diệp Dương Thành có nhắc qua tình huống gia đình Lưu Tuyết Oánh, cũng nói qua cần gom tiền xây mộ cho bạn học chôn quần áo cùng di vật, hơn nữa khi Diệp Dương Thành nghe điện thoại thanh âm nói chuyện không nhỏ, đối với loại chuyện này hai người sẽ không phản đối.

Nói qua với cha mẹ xong, Diệp Dương Thành lái xe ra khỏi nhà, đổi đầu xe, chạy thẳng đến nhà hàng Kinh Uyển cách nhà chừng mười ba cây số, Triệu Dung Dung cùng Tiểu Thương Ưu Tử ngồi sau xe không nói tiếng nào, phi thường im lặng.

Từ trong nhà chạy tới nhà hàng Kinh Uyển chỉ khoảng sáu phút, cho xe vào bãi đỗ, sau khi xuống xe lại đi tới phòng đặt sẵn, từ sau khi tốt nghiệp trung học Diệp Dương Thành cũng không gặp qua bạn học cũ, thậm chí cả khuôn mặt của họ cũng đã có chút mờ hồ.

- Ha ha...

Đi theo người phục vụ đến phòng, xa xa đã nghe được trong phòng truyền ra tiếng cười đùa, hắc hắc lắc đầu cười nhẹ một tiếng, nâng tay đẩy cửa, rơi vào trong tầm mắt là sáu bảy nam nữ trẻ tuổi, đang tranh cãi âm ỉ không chút kiêng nể gì.

- Các bạn học, tất cả đứng lên hoan nghênh tôi đi!

Tính khí lôi thôi lếch thếch của Diệp Dương Thành giờ khắc này hoàn toàn phóng thích, bộ dáng cười hắc hắc nếu bị Vương Minh Khi bọn họ nhìn thấy nhất định sẽ chấn kinh giật mình...

- Anh là...kháo!

Một tiểu mập mạp cao chừng 1m70 đột nhiên bị lời của Diệp Dương Thành làm sững sốt, nhìn chằm chằm hắc hắc hồi lâu giống như phát hiện tân đại lục, vừa đi vừa nói:

- Lão Diệp, mụn trên mặt cậu đã mất rồi? Không phải dùng phấn lót chứ?

- ...

Diệp Dương Thành nhất thời ngây người, không nói gì nhìn trời...

- Được rồi, những người còn ở trong trần đã đến đông đủ.

Ngay khi Diệp Dương Thành đang trêu chọc âm ỉ với tiểu mập mạp kia, một cô gái mặc áo công sở chiều cao 1m62 đứng dậy, ngẩng đầu đẩy kính trên sống mũi, vỗ vỗ tay nói:

- Trước đừng ồn ào, Thông Đầu, cậu cho người phục vụ bưng thức ăn lên đi, mọi người ngồi xuống.

Trong giọng nói của nàng mang theo hương vị người lãnh đạo, trên thực tế nữ trưởng lớp chính là nữ bá vương trong lớp học ngày xưa của Diệp Dương Thành, vừa học giỏi, mà ý thức quản lý lại siêu cường, nương theo uy phong của thầy cô trong trường lại đem một lớp năm mươi mấy người quản lý thật dễ bảo...

Trong quá trình chờ đợi người phục vụ bưng thức ăn lên, nữ trưởng lớp không nhàn rỗi, quét mắt nhìn qua mọi người, nói:

- Mục đích lần này gọi mọi người hội tụ chung một chỗ, mọi người hẳn đều biết chứ?

- Biết.

Mọi người cùng gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

- Mặc dù Lưu Tuyết Oánh không đi cùng chúng ta hết ba năm học sinh trung học, nhưng dù sao từng là bạn học, phần tình nghĩa này cũng không thể quên đi.

Nữ trưởng lớp đẩy kính mắt, nói:

- Hiện tại nàng cùng người nhà đã xảy ra thảm kịch như vậy, chúng ta là bạn học cũ, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

- Ha ha, trưởng lớp cứ nói thẳng đi, cần chúng tôi làm gì thì cứ nói là tốt rồi, mọi người đều hiểu được đạo lý lớn, bằng không đêm nay đã không ngồi ở chỗ này.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Trực tiếp bố trí nhiệm vụ đi thôi.

- ...

Tựa hồ có chút bất mãn Diệp Dương Thành ngắt lời của mình, nhưng trưởng lớp chỉ liếc qua gật gật đầu, nói:

- Lão Diệp nói không sai, lần này gọi mọi người đến, chủ yếu là vì quần áo di vật chôn cho Lưu Tuyết Oánh, di thể của gia đình nàng do chính phủ ổn định, chúng ta không cần phải lo lắng, nhưng di thể của nàng không tìm được, cho nên chỉ có thể chôn quần áo di vật khi lập mộ, đêm nay có hai chuyện cần minh xác.

Nói tới đây, trưởng lớp thoáng trầm ngâm chốc lát, tổ chức chút ngôn ngữ mới nói tiếp:

- Chuyện làm thứ nhất chính là phiên toái tất cả mọi người cẩn thận ngẫm lại, ở trong nhà hay ở địa phương nào có lưu giữ đồ vật mà Lưu Tuyết Oánh từng dùng khi còn sống hay không? Dù sao cũng là mộ phần chôn di vật, cần phải có điểm ký thác, bằng không thật không tốt lắm.

- Đồ vật Lưu Tuyết Oánh đã dùng qua?

Ngoại trừ trưởng lớp hai nữ đồng học lắc đầu tỏ vẻ không có.

Thông Đầu cũng lắc đầu phủ nhận, tiểu Điền Kê hai má ửng đỏ, lúng túng nói:

- Tôi...nhà tôi hình như còn có một vật...

- Cái gì vậy?

Trưởng lớp hai mắt tỏa sáng, chỉ cần có đồ vật, chuyện làm mộ sẽ dễ làm!

214. Chương 214: Bọn Hắc Rất Mạnh Sao

Thế này, tôi có thể dùng hộp đựng đồ vật, mọi người...mọi người...đừng nhìn xem được không?

Tiểu Điền Kê thật thẹn thùng, còn mang theo chút xấu hổ nói.

- Rất cục là vật gì, nói một chút cũng không chết người đi?

Một nữ sinh thúc giục:

- Nói mau, là cái gì?

- Mọi người không đáp ứng điều kiện của tôi, tôi...tôi sẽ không lấy ra đâu!

Tiểu Điền Kê cắn giận nói.

Mà Diệp Dương Thành chứng kiến phản ứng của hắc, lộ ra thần sắc như suy nghĩ, nhắc nhở:

- Mọi người còn nhớ hay không, nửa học kỳ năm lớp 11...

- Nửa học kỳ đầu năm 11?

Nghe được Diệp Dương Thành nhắc nhở, mọi người đưa mắt nhìn nhau, dần dần sắc mặt của họ có chút thay đổi...

Một nữ sinh che miệng đứng lên, mắt hạnh tròn, kinh hô:

- Tên dâm tặc kia...

- Dương...

Chiếc muống trong tay tiểu Điền Kê rơi xuống...

Đó là một chuyện đại sự từng náo động toàn bộ trường học, Lưu Tuyết Oánh nổi danh gia đình có tiền lại xinh đẹp, có một lần sau khóa thể dục người dẫm mồ hôi, vì vậy nàng mượn ký túc xá nữ sinh trong lớp tắm rửa, nàng đã sớm có chuẩn bị nên mang theo đồ lót sạch sẽ, thuận tay giặt sạch đồ lót cũ, phơi trên cửa sổ mặt sau ký túc xá, kết quả chờ mãi đến xế chiều tan học đi lấy, lại phát hiện đồ lót biến mất...

Lưu Tuyết Oánh hớn hể đi tìm giáo viên, lúc đó không biết giáo viên nghĩ thế nào lại đem công khai trên radio của trường, muốn tạo áp lực cho tên dân tộc đến tự thú, đương nhiên chuyện này cuối cùng sống chết mặc bây, căn bản không có ai ngu ngốc chạy ra nhận tội tự thú, cũng trở thành một trong những mê án chưa giải quyết trong lịch sử trường học.

Không nghĩ tới đã cách nhiều năm, hôm nay...

- Không không không không...

Thấy được vẻ mặt cổ quái của mọi người, tiểu Điền Kê khẩn trương lại xấu hổ, bất an lại phát điên, lắp bắp xua tay giải thích:

- Mọi người...mọi người đừng hiểu lầm, tôi...tôi không có trộm đồ lót của Lưu Tuyết Oánh, thật sự!

- Vậy cậu nói xem, trong nhà cậu lưu trữ vật gì?

Trưởng lớp sắc mặt bình tĩnh, lời nói lại hùng hổ dọa người vô cùng.

- Tôi...

Tiểu Điền Kê mặt đỏ tai hồng, lúng túng nói:

- Nội y...

- Kháo, không biết cậu còn có sở thích này nha!

Tiểu mập mập sợ ngây người, vươn ngón cái:

- Bình thường thoát nhìn như học sinh tốt, không nghĩ tới trong lòng cất giấu tinh thần tà ác như vậy! Đại ca, tôi bội phục cậu đó!

Mà ba nữ sinh đều lộ vẻ mặt xem thường, có hương vị sẽ tuyệt giao với tiểu Điền Kê.

Kỳ thật cũng không trách được các nàng, lúc trước xảy ra chuyện mất trộm đồ lót, lòng người bàng hoàng, các nữ sinh đều đem đồ lót bẩn về nhà giặt giũ, có thể nghĩ tình hình lúc đó tồi tệ thế nào.

- Mọi người...tôi...

Tiểu Điền Kê hết đường chối cãi, khuôn mặt đỏ rực, hớn hể nhảy dựng lên:

- Mọi người có thể nghe tôi nói hết lời hay không?

- Cậu nói đi.

Diệp Dương Thành nhìn ra manh mối, gật đầu ý bảo tiểu Điền Kê giải thích.

- Tôi...

Lời biện giải dài đến năm phút đồng hồ, bí mật của tiểu Điền Kê hoàn toàn phơi bày trước mặt mọi người.

Hắn quả thật có cảm nội y của Lưu Tuyết Oánh, nhưng không phải trộm mà là nhặt được dưới ký túc xá nữ sinh, tiểu nam sinh thôi, đối với vật phẩm tùy thân của nữ tính đương nhiên thấy tò mò, nhất thời tò mò nên đem nội y nhét vào trong cặp sách của mình mang về.

Sau đó Lưu Tuyết Oánh lại chạy đi tìm giáo viên, còn thông báo khắp toàn trường, dưới tình huống như vậy hẳn làm sao dám đem đồ vật trả lại? Vì thế hắn thất kinh giấu trong nhà mình, bất an trải qua cả học kỳ...

Nghe xong tiểu Điền Kê giải thích, tuy Diệp Dương Thành biết hắn đã quên vài mẩu chốt, nhưng tình huống đại khái cũng đã hiểu được, hiểu lầm giải trừ, tiểu Điền Kê có cảm giác thật sự nhẹ nhõm.

Lúc này trưởng lớp ho khan một tiếng, nói tiếp:

- Nếu đồ vật của Lưu Tuyết Oánh đã có, còn lại một việc chính là phần mộ chôn di vật...

- Việc này tôi có thể giải quyết.

Tiểu mập mập nhắc tay nói:

- Tôi có một người bác làm việc trong nghĩa trang công cộng Kinh Nam ở trấn Bảo Kinh, bình thường muốn mua mộ địa đều phải trải qua tay ông ấy, nếu như tôi qua nói chuyện, hẳn là có thể giảm bớt một chút giá cả.

- Vậy thì tốt lắm.

Trưởng lớp vỗ tay, nói:

- Hôm nay tôi đã hỏi thăm giá cả một mộ địa chừng 1m2, là ba vạn đồng, tôi đã liên hệ hai mươi mấy bạn học cũ, kể cả các cậu tổng cộng có mười lăm người nguyện ý bỏ tiền xây dựng phần mộ cho Lưu Tuyết Oánh, nói cách khác, mỗi người đưa ra hai ngàn đồng, có vấn đề không?

- A? Nhiều như vậy?

Một nữ sinh hoảng sợ, lập tức lắc đầu nói:

- Bốn năm trăm thì tôi có, nhưng hai ngàn...nhiều lắm, hiện tại một tháng tiền lương của tôi chỉ có một ngàn ba thôi đâu!

- Tôi cũng vậy.

Tiểu Điền Kê lúng túng nói:

- Tôi còn chưa đi làm, ăn uống đều dựa gia đình, một hai trăm không thành vấn đề, hai ngàn tôi đi đâu mà tìm?

- Các cậu...

Trưởng lớp ngẩn người, có chút tức giận nói:

- Không phải là hai ngàn sao, còn ra sức khước từ!

- Trưởng lớp, nói cũng không thể nói như vậy!

Tiểu mập mập há mồm:

- Cha của cô làm quan, cô mới vào đại học được một năm rưỡi đi? Bây giờ đang thực tập trong quốc xí, một tháng tiền lương ít nhất năm ba ngàn đi? Thế nào giống chúng tôi, một đám còn cần lão (cha mẹ nuôi), mỗi tháng chỉ có ngàn đồng tiền lương, nếu một lần xuất ra hai ngàn thật sự quá khó khăn!

- Các cậu...tôi...

Trưởng lớp ghen lời, muốn phản bác nhưng lời của tiểu mập mập là sự thật, nàng buồn bực chốc lát đành nén giận, ngữ khí có chút không kiên nhẫn:

- Vậy mọi người nói đi, nhiều nhất có thể ra bao nhiêu tiền?

- Tôi có thể ra một trăm rưỡi.

- Tôi ba...không, tôi có thể ra năm trăm.

- Tôi ra hai trăm.

- Tôi...

Mọi người báo ra cực hạn của mình, sắc mặt trưởng lớp càng thêm khó xem, theo tình huống mà xem chỉ sợ năng lực của những bạn học khác trong điện thoại cũng có hạn, mà chính nàng vẫn đang thực tập, sau khi xong thực tập còn phải quay về trường học tập, làm sao có tiền gửi ngân hàng? Năm ngàn cũng là cực hạn của nàng.

Chẳng lẽ vì vấn đề tiền bạc, làm cho kế hoạch mắc cạn?

Trưởng lớp không cam lòng, nhưng đành phải chấp nhận sự thật, khi đến lượt Diệp Dương Thành, tâm tình nàng đã có chút hạ thấp, hỏi:

- Lão Diệp, cậu có thể ra bao nhiêu?

- Ha ha...

Nhìn vẻ mặt của trưởng lớp, hắn chỉ cười, dù sao nàng vẫn còn là một đóa hoa trong nhà ấm còn chưa bước chân vào xã hội thôi!

Nhẹ nhàng cười một tiếng, Diệp Dương Thành nói:

- Tuy rằng mấy năm nay tôi cũng không có bao nhiêu tiền đồ, nhưng nếu tất cả mọi người tận lực, còn thiếu bao nhiêu tôi bù vào bấy nhiêu.

- Cái gì?

Trưởng lớp tưởng lỗ tai mình xảy ra vấn đề, không nghe rõ, trừng mắt nhìn Diệp Dương Thành, hỏi:

- Cậu lặp lại lần nữa?

- Tôi nói nếu tất cả mọi người đã tận lực, cuối cùng còn thiếu bao nhiêu tôi sẽ bù vào bấy nhiêu.

Diệp Dương Thành khẽ thở dài, nói:

- Dù sao từng là bạn học, cũng không thể trơ mắt nhìn thấy nàng ngay cả nơi ngủ yên cũng không có đi?

- Cậu nghĩ kỹ chưa?

Trưởng lớp hoài nghi hỏi:

- Đây không phải một ngàn hai ngàn, tôi phỏng chừng nhiều lắm chỉ gom được vài ngàn mà thôi, còn lại là hơn hai vạn! Cậu đừng ăn nói lung tung, đến lúc đó lại...

- Ha ha, đem số tài khoản ngân hàng của cô cho tôi.

Diệp Dương Thành cười nhẹ, nói:

- Chờ sau khi cô liên hệ xong những bạn học khác, xác nhận gom được bao nhiêu tài chính, còn thiếu bao nhiêu thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ chuyển khoản cho cô, nhưng tôi rất bận, việc chọn mộ địa hay làm gì khác tôi không thể tham gia, đến lúc đó tới lễ truy điệu tôi sẽ đi một chuyến.

Nhìn thần sắc thản nhiên của hắn, trưởng lớp đột nhiên lại tin tưởng lời hắn nói, gạt đầu lấy ra điện thoại, nhấn tin tài khoản cho Diệp Dương Thành.

Mà những bạn học còn lại đều dùng ánh mắt cổ quái đánh giá Diệp Dương Thành, hồi lâu sau tiếu mạp mạp nói:

- Lão Diệp, nhà cậu có phải phát tài hay không?

- Ha ha, bây giờ mua nhà nhỏ đều phải hơn trăm vạn, làm gì dễ phát tài như vậy?

Diệp Dương Thành cười nói:

- Tuy rằng tôi không có nhiều tiền, nhưng mấy vạn tôi vẫn có thể lấy ra được, về phần phát tài hay không, cậu cảm thấy thế nào?

Mọi người nghe vậy chợt cảm thấy thăng bằng trở lại.

Bất tri bất giác đã ngồi tới mười giờ tối, Diệp Dương Thành mượn lý do đi nhà vệ sinh, sau khi trở lại phòng ngồi thêm mười phút mới cùng nhau ra về.

- Cái gì? Đã trả tiền rồi?

Vừa ra quầy định tính tiền, lại nghe người phục vụ nói đã trả tiền xong, trưởng lớp nghi hoặc hỏi:

- Ai trả vậy?

- Nga, là vị tiên sinh kia!

Người phục vụ nâng tay chỉ Diệp Dương Thành đã rời khỏi đại sảnh đi ra bãi đỗ xe.

Nhìn theo bóng lưng Diệp Dương Thành, trưởng lớp cũng không cảm kích, ngược lại có chút căm giận bấu môi lẩm bẩm:

- Giả vờ người giàu có làm gì, hừ...cứ giả bộ đi...

Bên trong một phòng khách sạn tại Hạ Môn tỉnh Phúc Kiến.

- Trong một tuần này cậu ở lại đây phụ trách chiếu cố bọn họ đi.

Một nam tử trung niên chấp tay sau lưng, nhìn sáu nam nhân ngồi trên sô pha, quay đầu dặn dò thanh niên đi theo phía sau:

- Trước khi chưa nhận được mệnh lệnh tổng bộ, đừng để họ rời khỏi phòng nửa bước, hiểu chưa?

- Hiểu thì hiểu rồi.

Thanh niên căn bản không có bao nhiêu ý tôn kính, thật tùy ý gật đầu, sau đó nhú mày nói:

- Nhưng tổng bộ phái sáu đầu gối đến đây, có năng lực giúp được gì cho chúng ta?

- Đây là Long Thủ an bài, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi.

Nam tử trung niên mất kiên nhẫn khoát tay nói:

- Tóm lại từ giờ trở đi, tạm thời giao sáu người này cho cậu canh chừng, trước khi tổng bộ phái người ra chế ước họ, từng cử động của họ đều phải nhìn chăm chăm, bọn họ rất dễ dàng bị chọc giận, một khi bị chọc giận sẽ bạo tẩu...

- Bọn hần rất mạnh sao?

Thanh niên còn chưa đợi nam tử nói hết lời, liền hỏi ra vấn đề mà hần nín nghẹn cả ngày:

- Tôi đã quan sát bọn hần một ngày, ngoại trừ thể cốt cường tráng một chút, đầu óc ngây ngốc một chút, phản ứng chậm chạp một chút, thật sự không phát hiện ưu điểm nào khác, nga, đúng rồi, còn có một ưu điểm, chính là khi ăn thịt bò sống lại như con chó...

- Đừng...

Sắc mặt nam tử nhất thời đại biến, còn chưa kịp mở miệng mắng thì một nam tử ngồi trên sô pha đột nhiên bật lên...

- Phanh!

Chuyện gì xảy ra còn chưa thấy rõ ràng, chợt thấy một thân ảnh nhoáng lên trước mắt, ngay sau đó một đóa huyết hoa diễm lệ nở rộ...

Giữa ngực thanh niên xuất hiện lỗ hồng lớn cỡ miệng chén, trái tim bị oanh thành huyết vụ, đứng sững sờ tại chỗ, còn cúi đầu nhìn bộ vị trái tim trống rỗng của mình, vô thanh vô tức té xuống...

Giết xong thanh niên, thần sắc nam tử như khúc gỗ, không hề có chút cảm xúc dao động, thanh âm lại như đến từ cửu u địa ngục, phi thường âm trầm:

- Vũ nhục, chết!

Ba chữ thật đơn giản, làm nam tử trung niên ngẩn người chợt hít sâu một hơi, rét lạnh khắp toàn thân...

215. Chương 215: Để Cho Hần Vĩnh Viễn Câm Miệng

Chủ nhân, tại sao phải xây mộ cho Lưu Tuyết Oánh đây?

Trên đường lái xe về nhà, từ ngày oan án của gia đình Lưu Tuyết Oánh được xử lý, Lưu Tuyết Oánh lựa chọn không từ mà biệt khiến Triệu Dung Dung vốn rất chán ghét nàng càng thêm khó chịu, chần chờ hồi lâu nàng vẫn không nhin được hỏi:

- Nàng cũng không phải là gì của chủ nhân, hơn nữa còn là loại người làm cho người ta thật phiền chán...

- Ha ha, người thật sự rất oán hận nàng, yêu ghét lại rõ ràng.

Diệp Dương Thành híp mắt quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Dung Dung, khẽ cười nói:

- Chuyện xây mộ sao, là trưởng lớp trưởng cũ của ta đề nghị, tốt nghiệp hơn hai năm, nàng được cha nàng trợ giúp vào quốc xí, chỉ cần cha nàng không xảy ra chuyện gì, nhân sinh sau này của nàng thật bằng phẳng, mà trái lại đại bộ phận bạn học khác bây giờ còn ở nhà, hay là đi nơi khác học tập hoặc làm công sống tạm...

- Chủ nhân, ý của ngài là...

- Giao tình giữa nàng cùng Lưu Tuyết Oánh lại chẳng ra gì.

Diệp Dương Thành bật cười lớn, nói:

- Giúp nàng xây mộ chỉ sợ là do nguyên nhân tâm lý quá phá đi, đã nghĩ tìm cái cớ này tụ họp nhóm bạn học cũ chúng ta, khoe khoang một chút thành công của nàng...ha ha, cách làm của đứa con nít, nhưng cũng thật thú vị.

- Nguyên lai là như vậy.

Triệu Dung Dung gật gật đầu, cũng không hỏi tiếp điều gì.

Về phần Diệp Dương Thành đã xem thấu bản chất trong chuyện này, đối với hành động như vậy cũng không có bao nhiêu mâu thuẫn, trưởng lớp muốn khoe khoang sự thành công của mình, nhưng có vẻ như đêm nay mặt mũi của nàng đã bị Diệp Dương Thành làm mất hết, đã không gom được tiền xây mộ không nói, cuối cùng trả tiền bàn ăn cũng do Diệp Dương Thành giải quyết.

Nhưng Diệp Dương Thành chỉ tiện tay mà làm, cũng không phải cố ý, trên thực tế hắn cũng không có ý tưởng khoe khoang với bạn học cũ, dù sao hắn cũng không phải tiểu nam sinh ngây thơ ngày trước.

Sáng sớm ăn xong điểm tâm do mẹ mình làm, Diệp Dương Thành tạm biệt cha mẹ lái xe về huyện thành, trong công ty cũng không có chuyện gì gấp cần hắn, chỉ cần không xảy ra vấn đề, hắn cũng không cần qua nhà máy chuyển động.

Sau khi trở lại huyện thành, hắn trực tiếp đến thẳng bệnh viện huyện, trên đường mua cháo bát bảo cho cô bé tên Niếp Niếp kia.

Gặp cô bé trong phòng bệnh nhưng con bé vẫn còn đang ngủ, hắn ngồi cạnh giường vuốt vuốt đầu con bé, đứng dậy hỏi Lâm Mạn Ny:

- Mạn Ny, Lâm viện trưởng có ở đây không?

- Sáng nay mẹ Lâm đến ủy ban huyện.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Lâm Mạn Ny khẽ lắc đầu, giải thích:

- Lần trước không phải Diệp tiên sinh đã nhắc nhở mẹ Lâm đi thử một chút, xin phép thành lập quỹ từ thiện thanh thiếu niên nhi đồng huyện Ôn Nhạc sao? Ngày hôm qua ủy ban huyện gọi điện ẹ Lâm đi qua phỏng vấn, khi mẹ Lâm đi qua thật sự cao hứng!

- Nga? Chuyện tốt thôi!

Nghe được Lâm Mạn Ny trả lời, ánh mắt Diệp Dương Thành tỏa sáng, xem ra động tác của Dương Đăng Phi rất nhanh, Diệp Dương Thành dặn hắn chú ý chuyện này một chút, chưa qua năm ngày hắn đã làm xong.

Chỉ cần cô nhi viện Quang Minh có thể thuận lợi thành lập quỹ từ thiện, lại đem cô nhi viện Quang Minh chuyển thành đơn vị từ thiện dưới quỹ hội, kế hoạch dương thiện của hắn có thể thành công một nửa, nếu như có thể Diệp Dương Thành thậm chí nguyện ý lấy ra toàn bộ tiền tài của mình, nhắc lên phong trào hành thiện trong cả huyện Ôn Nhạc!

Không biết là vì sao, từ sau khai hấn gạt bỏ toàn bộ dị nhân tổ chức Dị Sát đến xâm phạm huyện Ôn Nhạc, tổ chức Dị Sát lại yên lặng vô cùng quỷ dị, trong lòng hấn có chút không được tự nhiên, thật giống như tổ chức Dị Sát đang có mưu đồ đặc biệt nhằm vào hấn, tùy thời sẽ gây khó dễ, làm cho hấn vô cùng buồn bực.

Nếu như có thể, Diệp Dương Thành tuyệt đối không tiếc hết thầy trả giá, cho dù tan hết toàn bộ tài sản của mình cũng phải nhanh chóng đề thăng Cửu Tiêu Thần Cách lên tới cấp sáu, gia tăng thêm một phần thực lực tự bảo vệ mình, sống lưng cũng có thể thẳng hơn được một ít.

Mà muốn gia tăng cấp bậc của Cửu Tiêu Thần Cách, cô nhi viện Quang Minh chính là điểm mấu chốt nhất, không thể có chút qua loa.

Ngồi trong bệnh viện hơn một giờ, không thấy Niếp Niếp tỉnh lại, mãi đến hơn chín giờ sáng Diệp Dương Thành nhận được điện thoại của Dương Đăng Phi, làm chân mày hấn thoáng nhíu lại.

- Chủ nhân, tối hôm qua lão bộc cho Tổng Lâm Lập đi giám thị Trương Chí Nghiêm, Tổng Lâm Lập nghe được hấn gọi điện cho Triệu Hợp Đức.

Dương Đăng Phi cung kính nói:

- Nguyên lai sở dĩ Trương Chí Nghiêm điều nhiệm đến nhậm chức chủ tịch huyện Ôn Nhạc, mục đích chủ yếu là vì điều tra vài vụ án, hơn nữa những vụ án này đều có quan hệ tới chủ nhân.

- Cái gì?

Diệp Dương Thành nhiều ít suy đoán được, tâm tình nhất thời trầm xuống, có chút buồn bực.

- Tối hôm qua Trương Chí Nghiêm nói chuyện với Triệu Hợp Đức, con thứ hai của sở trưởng sở công an tỉnh Phương Tranh Vành là Phương Nguyệt Hoa, lúc đó Phương Nguyệt Hoa tử vong trong bệnh viện trấn Bảo Kinh, lúc ấy chủ nhân cũng có mặt tại hiện trường.

Dương Đăng Phi nói:

- Còn nữa, Triệu Dật Phong là cháu trai của Triệu Hợp Đức, lần xuất hiện cuối cùng của hấn là ở trên đường cao tốc huyện Ôn Nhạc, đã bị máy giám thị ghi chép lại, chứng minh trước khi hấn mất tích đã đi vào huyện Ôn Nhạc, Triệu Hợp Đức dặn Trương Chí Nghiêm bất kể thế nào cũng phải tìm được Triệu Dật Phong, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Thoáng tạm dừng chốc lát, Dương Đăng Phi mới nói tiếp:

- Chuyện cuối cùng, lần trước sở công an tỉnh phái tổ chuyên án đi xuống, toàn bộ thành viên lại thần bí tử vong, bất quá nguyên nhân chủ yếu khi điều tra vụ án này là bởi vì cháu trai của bí thư tỉnh ủy Diêm La Viên là Diêm Chí Tường lúc ấy cũng là một trong những nhân viên bị tử vong, mà ba kiện vụ án đều liên lụy đến trên người chủ nhân...

- Người tính toán xử lý như thế nào?

Bởi vì Lâm Mạn Ny ở cách đó không xa, Diệp Dương Thành cũng không thể nói quá rõ, chỉ có thể hỏi kiểu hàm hồ, Lâm Mạn Ny nghe không hiểu nhưng Dương Đăng Phi hiểu được là đủ rồi.

- Lão bộc suy nghĩ, tuy rằng những việc này chủ nhân làm thật bí mật, nhưng nếu quả thật cần kiểm chứng, cũng sẽ bị người điều tra chút dấu vết để lại.

Dương Đăng Phi quyết đoán nói:

- Cho nên lưu Trương Chí Nghiêm trong huyện Ôn Nhạc đối với chủ nhân mà nói tuyệt đối không phải chuyện tốt, càng không thể bởi vì hấn điệu thấp mà phớt lờ, ý kiến của lão bộc có thể để cho hấn vĩnh viễn câm miệng hay không...

- Ha ha...

Nghe xong lời nói của Dương Đăng Phi, Diệp Dương Thành chợt cười, thần sắc trong mắt càng thêm lạnh lùng, một câu nói giống như thật tùy ý nhưng lại làm cho tâm tình Dương Đăng Phi nhất thời nặng nề:

- Họ Triệu cũng không phải ngu xuẩn, tình huống bên trong hẳn cũng rõ ràng, nếu không làm đủ chuẩn bị, hẳn có thể khinh địch phái người đi tới? Để suy nghĩ kỹ lại, ta còn có chút chuyện, sau khi trở về sẽ gọi điện thoại cho người.

- Dạ, chủ nhân!

Dương Đăng Phi gật đầu đáp.

Sau khi cúp điện thoại đặt lên bàn công tác, thần sắc Dương Đăng Phi có chút ngưng trọng.

Lời nói của Diệp Dương Thành đã đánh thức hẳn, nếu tình thế suy nghĩ việc này chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Huyện Ôn Nhạc tồn tại thật nhiều dị nhân, tin tức này đã không cần chứng thật liền có thể xác nhận, ngay cả tổ chuyên án sở công an tỉnh do dị nhân tạo thành cũng toàn quân bị diệt, chẳng lẽ người thường còn có biện pháp đối phó với dị nhân?

Tin tưởng chỉ cần Triệu Hợp Đức không phải bị điên khùng, sẽ không dễ dàng để cho thư ký của mình đi tới nhậm chức chủ tịch huyện Ôn Nhạc, lại đi triển khai điều tra những vụ án này.

Nhưng hẳn lại làm như thế, chỉ riêng theo điểm này Dương Đăng Phi cơ hồ có thể kết luận, bên Triệu Hợp Đức nhất định có chỗ dựa, chỗ dựa khiến cho hẳn dám đối diện với dị nhân, nếu không một khi sự tình bại lộ, mạng của Trương Chí Nghiêm không xong!

Dương Đăng Phi tạm thời không biết chỗ dựa của Triệu Hợp Đức ở nơi nào, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra hẳn có chỗ nào dựa vào? Nếu hẳn dựa vào dị nhân, như vậy hết thấy dễ làm, với Diệp Dương Thành mà nói dị nhân chỉ là bữa ăn phong phú, căn bản không nhắc nổi sóng to gió lớn.

Nhưng nếu như Triệu Hợp Đức không dựa vào dị nhân thì sao?

Đồng tử co rút lại, trong lòng Dương Đăng Phi hiện lên cảm xúc không yên tĩnh.

Không phải dị nhân, lại có thể đối chọi với dị nhân...có tồn tại hay không?

Trực giác nói cho hẳn biết không có khả năng, nhưng theo bản năng lại cho rằng chuyện này rất có thể, mâu thuẫn tâm lý làm thần sắc Dương Đăng Phi càng thêm ngưng trọng.

Đứng yên tại bàn làm việc thật lâu, hẳn hít sâu một hơi, ngồi xuống ghế, lẳng lặng chờ đợi điện thoại của Diệp Dương Thành, có một số việc chỉ dựa vào đầu óc một người vẫn còn chưa đủ.

Lúc này tâm tình của Diệp Dương Thành nhất thời nặng nề, không còn hứng thú với bất cứ chuyện gì.

Ngồi thêm chưa đầy hai phút, hẳn đứng dậy cáo từ rời đi, loáng thoáng hẳn có cảm giác giống như có đồ vật gì đó đang thông thả hơn nửa đại lượng tụ tập bên cạnh hẳn.

Rời khỏi bệnh viện, lái xe về nhà thuê, mở cửa vào phòng còn chưa đổi giày, hẳn ném chìa khóa lên bàn, hô:

- Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên, đi ra đây!

- Dạ, chủ nhân.

Hai tiểu lão đầu đang rảnh rỗi lập tức bay tới trước mặt Diệp Dương Thành cung kính nói.

- Ta vừa mới nhận được điện thoại của Dương Đăng Phi.

Nhìn thoáng qua hai người, hẳn chậm rãi hít sâu một hơi, nói:

- Tân nhậm chủ tịch huyện Trương Chí Nghiêm đến đây nhậm chức, mục đích là vì...

Báo lại tình huống, cùng suy đoán của mình, cuối cùng Diệp Dương Thành mới hỏi:

- Hai người cảm thấy được, chuyện này nên xử lý như thế nào?

- Nếu sự tình thật sự là như vậy...

Trên mặt Hình Tuấn Phi cũng lộ vẻ ngưng trọng, chậm rãi nói:

- Lão bộc nghĩ chuyện này phi thường khó giải quyết.

- Ta hỏi xem có biện pháp gì xử lý hay không!

Diệp Dương Thành mất kiên nhẫn khoát tay:

- Nói một chút đi, có biện pháp nào ở trong thời gian ngắn nhất tra xét hư thật bên Triệu Hợp Đức, mà không làm cho hắn sinh nghi?

- Chủ nhân, kỳ thật chuyện này cũng thật đơn giản.

Hình Tuấn Phi giống như nghĩ tới điều gì, cổ quái nói:

- Không phải Triệu Hợp Đức phái Trương Chí Nghiễm đến điều tra chủ nhân sao? Nếu Trương Chí Nghiễm biến thành người của chủ nhân...

- Đúng là rối loạn quá mức!

Vừa nghe Hình Tuấn Phi nói, Diệp Dương Thành chợt hiểu, vỗ trán đứng lên:

- Lại đem chuyện này quên mất!

Nguyên bản suy nghĩ hỗn loạn rất nhanh đã rõ ràng, hắn trầm ngâm chốc lát nhìn Sở Minh Hiên nói:

- Lần này do người đi, sau đó...

Sau một lúc đắn đo kỹ lưỡng, Sở Minh Hiên cung kính đáp ứng liền biến mất ngay tại chỗ.

Diệp Dương Thành ngẩng đầu nhìn Hình Tuấn Phi nói:

- Chuyện này giao cho người đến trừ tính chung, tận lực trong thời gian ngắn điều tra rõ ràng tình huống của Triệu Hợp Đức, một khi có tin tức gì mới nhất trước tiên cho ta biết.

- Lão bộc hiểu được.

Hình Tuấn Phi đã hoàn toàn biến thành quân sư quạ mo bên cạnh Diệp Dương Thành, ai bảo hắn là thiên tài âm mưu gia đây?

Hình Tuấn Phi gọi Vương Minh Khi, Đường Thái Nguyên cùng Trương Ngọc Thiển đến dặn dò công việc, sau đó nói:

- Toàn bộ hành động phải thật cẩn thận, quyết không thể xảy ra chút bại lộ!

- Dạ, linh sứ đại nhân!

Ba người cúi đầu đáp ứng.

Mà Diệp Dương Thành ngồi nghe an bài công việc, hai mắt tỏa sáng, môi nhếch lên cười nhẹ một tiếng.

Đã có biện pháp ứng đối, Diệp Dương Thành lập tức gọi điện cho Dương Đăng Phi, đem an bài nói cho hắn nghe qua, sau đó nói:

- Trong khoảng thời gian này người nên điều thấp một chút, không cần nhúng tay thì cứ khoanh tay đứng nhìn, tránh bị Triệu Hợp Đức chú ý.

- Dạ, chủ nhân!

Nghe xong kế hoạch, Dương Đăng Phi cảm thấy có chút không ổn, nhưng nghĩ kỹ lại tựa hồ chỉ có biện pháp này tạm thời hữu hiệu, áp chế nỗi băn khoăn trong lòng, hắn cung kính đáp, cuối cùng nói:

- Chủ nhân, chuyện cô nhi viện Quang Minh xin thành lập quỹ hội đã tiến vào lưu trình, đại khái trong ba ngày nữa sẽ có ý kiến phúc đáp chính thức.

- Nhanh như vậy?

Diệp Dương Thành thoáng sững sờ, sau đó cười nói:

- Không tệ, không tệ...

216. Chương 216: Vạn Hạnh Trong Bất Hạnh.

Trương Chí Nghiễm hơn bốn mươi tuổi, ban đầu là thư ký của phó chủ tịch thường vụ tỉnh Chiết Giang Triệu Hợp Đức, cấp bậc phó phòng, tuy cấp bậc hành chính không cao, nhưng xem như tiền đồ quang minh, cho nên cho tới nay hắn luôn tận tâm tận lực với Triệu Hợp Đức, chỉ sợ làm không tốt sẽ vứt bỏ tiền đồ của mình.

Khi Triệu Hợp Đức đảm nhiệm chức phó chủ tịch Thai Châu thị, Trương Chí Nghiễm cũng đi theo bên người, nhìn thấy Triệu Hợp Đức từ phó chủ tịch cấp phó sở lên tới phó chủ tịch thường vụ tỉnh Chiết Giang, phó bộ cấp quyền khuynh một tỉnh, trong quá trình này cần trải qua bao nhiêu kinh nghiệm, người bình thường không thể tưởng tượng.

Triệu Hợp Đức đã hơn sáu mươi, Trương Chí Nghiễm còn đang chờ đợi hắn thăng chức vào trung ương, trở thành lãnh đạo quốc gia chân chính, nhưng Trương Chí Nghiễm không nghĩ tới, vốn tưởng rằng mình chỉ cần đi theo Triệu Hợp Đức tới hơn năm mươi là có thể trở thành quan lớn một phương, lại bỗng nhiên bị Triệu Hợp Đức điều tới đảm nhiệm chức chủ tịch huyện Ôn Nhạc này.

Hắn kinh hoàng vài ngày, thăng đến trước khi nhậm chức Triệu Hợp Đức tìm hắn trò chuyện một lần, rốt cục Trương Chí Nghiễm hiểu được nguyên nhân mình bị điều đến huyện Ôn Nhạc.

Đối với những lời giao phó của Triệu Hợp Đức, Trương Chí Nghiễm luôn ghi khắc trong tâm khảm, nên điệu thấp tuyệt đối điệu thấp vô cùng, chỉ âm thầm làm công tác bài tra trong bóng tối.

Nói ra có thể không ai tin tưởng, một vị chủ tịch huyện lại đi làm công tác hình trình, nói thật ra đừng nói người khác khó mà tin được, ngay chính bản thân hắn có đôi khi cảm thấy có chút buồn cười, nhưng đây là nhiệm vụ Triệu Hợp Đức giao cho hắn, hơn nữa...

Hồi tưởng lại cuộc điện thoại của Triệu Hợp Đức vào buổi sáng hôm trước, Trương Chí Nghiễm không tự chủ được lộ ra nụ cười, lão gia tử vẫn như lúc trước, mọi sự đều tính trước làm sau, nếu không có hơn tám phần nắm chắc, Triệu Hợp Đức tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Một người lẳng lặng ngồi trong phòng làm việc, nhìn sắc trời đã tối bên ngoài, Trương Chí Nghiễm hít sâu một hơi, nhẹ nhàng buông xuống quyển sách hình trình trong tay, nhu nhu huyết thái dương đứng dậy, lẩm bẩm:

- Có cần gọi điện thoại cho lão gia tử hay không đây?

Gần một tháng điều tra tìm hiểu, cùng một ít bản ghi chép lấy được từ phân cục công an, một thân ảnh như ẩn như hiện đã xuất hiện trong tầm mắt Trương Chí Nghiễm.

Loáng thoáng, Trương Chí Nghiễm luôn cảm giác được thanh niên xuất hiện trong bệnh viện ngay thời điểm Phương Nguyệt Hoa tử vong thập phần khả nghi.

Tuy rằng từ băng ghi hình xem xét thanh niên kia, biểu hiện của hắn thập phần phù hợp với tình huống tại hiện trường, là biểu hiện của một người thường nên có, nhưng Trương Chí Nghiễm đã nhận ra chút điểm bất thường, không có lý do hay chứng cứ để hoài nghi, nhưng hắn chỉ cảm giác được thanh niên kia có chút không thích hợp.

Bất quá tuy đã có đối tượng hoài nghi, nhưng bởi vì khuyết thiếu chứng cứ mấu chốt, tránh để cho Triệu Hợp Đức giảm thấp ấn tượng về mình, hắn lựa chọn ẩn nhẫn, hắn còn cần tìm nhiều chứng cứ ủng hộ tia hoài nghi của mình.

Hoàn hảo sự tình phát triển với tốc độ thật nhanh vượt ngoài suy đoán của Trương Chí Nghiễm, phó chủ tịch Khánh Châu thị Đàm Hồng Đức chết tại huyện Ôn Nhạc, quan tổng tài công ty điện tử hữu hạn Vạn Khoa Đàm Đại Hữu cũng tử vong, việc này nhìn qua giống như không hề liên lụy đến việc điều tra của Trương Chí Nghiễm, nhưng hắn lại có một phát hiện thập phần khả quan.

Thanh niên từng xuất hiện trong thời điểm Phương Nguyệt Hoa đột tử, lại có chút ảnh tử trong vụ án của Đàm Đại Hữu.

Đàm Đại Hữu khi còn sống đã lợi dụng quan hệ chèn ép công ty điện tử Dương Thành, lại liên tưởng đến chuyện Đàm Đại Hữu đột nhiên nổi điên...

Ánh mắt nhạy cảm cùng lối suy nghĩ lả lướt đã nói với Trương Chí Nghiễm, hắn đã cách chân tướng ngày càng gần.

Hôm nay hắn trở lại văn phòng ngồi một ngày, hắn liên tục suy nghĩ quan hệ lợi hại bên trong, một lần nữa sửa sang lại suy nghĩ của mình, càng nghĩ càng cân nhắc, càng cân nhắc lại càng thấy được, cho dù Diệp Dương Thành không phải hung thủ gây án, tuyệt đối không thoát khỏi liên quan!

Cho nên hiện tại hắn đang do dự, có nên đem tình huống mình điều tra được lập tức sửa sang lại hội báo cho Triệu Hợp Đức hay không...

- Thà giết lầm còn hơn bỏ sót!

Ước chừng cân nhắc hơn mười phút, Trương Chí Nghiễm cắn chặt răng làm ra quyết định.

Nếu phán đoán của hắn là chính xác, Diệp Dương Thành là hung thủ trong án kiện, Trương Chí Nghiễm sẽ càng lấy được lòng tin của Triệu Hợp Đức, cho dù cuối cùng chứng minh Diệp Dương Thành không liên quan, nhiều lắm hắn chỉ bị khiển trách một chút, Triệu Hợp Đức tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà từ bỏ hắn!

Trong lòng quyết định chủ ý, Trương Chí Nghiễm đưa tay cầm di động trên bàn, ngay khi vừa bấm được bốn con số, còn chưa xong chợt bỗng nhiên cảm thấy thân thể mình lạnh lẽo, ngay sau đó...bộ vị sau gáy truyền ra một trận đau đớn kịch liệt, không đợi hắn kêu ra tiếng, liền ngã xuống đất không dậy nổi...

Hơn một phút sau, Trương Chí Nghiễm nằm dưới đất chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt lóe ra tia may mắn cùng nghĩ lại mà sợ, lảo đảo:

- Hoàn hảo, không cho hắn kịp gọi điện thoại...

- Người xác định?

Nhận được điện thoại của Sở Minh Hiên, Diệp Dương Thành đang ăn bữa tối suýt nữa bị sắc cơm, buông đôi đũa, sắc mặt khế biến:

- Chuyện này ngoại trừ chính hắn biết được, còn nói với ai khác hay không?

- Chủ nhân.

Trong văn phòng của Trương Chí Nghiễm, lúc này đã bị Sở Minh Hiên ám ảnh đang ngồi trên ghế, lễ độ cung kính nói:

- Theo lão bộc tiếp thu trí nhớ mà xem, Trương Chí Nghiễm vì lo lắng mình nghĩ sai đối tượng, sẽ bị Triệu Hợp Đức khiển trách làm hủy tiền đồ của mình, cho nên còn chưa nói cho bất luận kẻ nào, lúc này hắn chuẩn bị gọi điện cho Triệu Hợp Đức, báo cáo ngờ vực của hắn, nhưng lão bộc đã kịp thời ngăn cản hắn.

- Hô...

Diệp Dương Thành nhất thời thở ra, sau lưng tuôn mồ hôi lạnh, nếu hôm nay không có điện thoại của Dương Đăng Phi, nếu không có Hình Tuấn Phi nhắc nhở, nếu không phải Sở Minh Hiên đuổi tới đúng lúc...

Làm cho Diệp Dương Thành cảm thấy xấu hổ chính là, cho tới nay hắn luôn cảm thấy mình giả tạo không chèn vào đâu được, nhưng dưới sự điều tra của Trương Chí Nghiễm lại dần dần nổi lên mặt nước, tuy rằng Trương Chí Nghiễm không có bằng chứng nên không dám phao tin, nhưng ai có thể bảo chứng trên thế giới này không có Trương Chí Nghiễm thứ hai?

May mắn lần này nguy cơ bị tiết lộ bí mật lại để Diệp Dương Thành chó ngáp phải ruồi hóa giải, có thể nói là vạn hạnh trong bất hạnh.

Miễn cưỡng thu thập tâm tình lộn xộn của mình, Diệp Dương Thành hỏi:

- Nếu như người đã tiếp thu đại đa số trí nhớ của Trương Chí Nghiễm, có phát hiện được lần này Triệu Hợp Đức dựa vào đâu mà phải hấn đến điều tra huyện Ôn Nhạc?

So sánh với những chuyện khác, Diệp Dương Thành càng thêm quan tâm chuyện này.

- Tạm thời lão bộc còn chưa tìm được nội dung chi tiết.

Sở Minh Hiên thoáng chần chờ, nói:

- Nhưng từ từng đoạn tin tức trong trí nhớ Trương Chí Nghiễm mà xem, Triệu Hợp Đức không phải dựa vào tổ chức Dị Sát, cũng không phải vòng luẩn quẩn dị nhân...tựa hồ là hấn dựa vào quân đội.

- Cái gì?

Diệp Dương Thành bật dậy, kinh ngạc hỏi:

- Quân đội?

- Dạ, chủ nhân.

Sở Minh Hiên đáp:

- Mấy ngày trước Triệu Hợp Đức có nhắc qua với Trương Chí Nghiễm, hấn đã cùng ngành mới thành lập trong quân đội lấy được liên lạc, chỉ cần Trương Chí Nghiễm điều tra được tin tức trọng yếu, là hấn có thể vận dụng quan hệ làm ngành mới thành lập của quân đội ra tay, đối phó chủ nhân.

- Có nghe nói qua ngành mới thành lập kia là gì không?

Diệp Dương Thành cau chặt mày, hấn không sợ dị nhân, nhưng hiện tại hấn còn sợ có bom, sợ viên đạn bắn tới.

Một khi thân phận của hấn thật sự bại lộ, mà Triệu Hợp Đức cũng vận dụng quân đội bao vây tiêu trừ...

Hậu quả hấn thật sự không thể thừa nhận, trừ phi hấn nguyện ý rời khỏi huyện Ôn Nhạc, rời khỏi khu vực quản hạt của mình, miệng ăn núi lở, trơ mắt nhìn thân cách bị chậm rãi giáng cấp!

Không phải vận bất đắc dĩ hấn sẽ không ra hạ sách này.

Khu vực quản hạt là đại bản doanh của hấn, là chỗ dựa lớn nhất, nhưng khu vực quản hạt cũng là điểm uy hiếp, một khi rời khỏi, dưới tình huống không thể đạt được công đức huyền diệu, hấn tuyệt đối không tốt hơn tên ăn mày bao nhiêu.

- Lão bộc không phát hiện được tình huống về ngành đặc biệt kia trong trí nhớ của Trương Chí Nghiễm.

Sở Minh Hiên lắc đầu nói:

- Triệu Hợp Đức cũng không nói quá nhiều với hấn, chỉ nhắc qua một lần mà thôi.

- Ân.

Diệp Dương Thành gật đầu, trầm ngâm một lát cắn răng hỏi:

- Bây giờ người có thể ám ảnh trên người Trương Chí Nghiễm, rời khỏi khu vực quản hạt của ta không?

- Việc này...

Sở Minh Hiên sưng sờ, chần chờ nói:

- Nếu chủ nhân có thể cấp đủ linh châu cho lão bộc, lão bộc có thể rời khỏi khu vực quản hạt của ngài, nhưng thời gian cực hạn là mười giờ, một khi vượt qua...

- Mười giờ là đủ rồi!

Diệp Dương Thành ngắt lời Sở Minh Hiên, hít sâu một hơi, trong đôi mắt xẹt qua âm sâm, xen lẫn sát khí cùng sắc thái làm người không thể suy đoán...

Hấn muốn cho Sở Minh Hiên làm gì?

217. Chương 217: Hai Nam Nhân Mặc Quân Trang

Buổi tối Diệp Dương Thành lẩn lộn khó ngủ, trong đầu một mực tự hỏi vấn đề, nếu thân phận của hắn thật sự bại lộ, hắn có thể làm được gì?

Tổ chức Dị Sát đã liệt hắn vào hàng ngũ chung cực đại địch, song phương căn bản không có khả năng giải hòa, vừa thấy mặt nếu bọn hắn không chết thì Diệp Dương Thành tử vong.

Mà ở một phương khác, Diệp Dương Thành là cây đinh trong mắt vô số tham quan, cây gai trong thịt, chỉ cần hắn bị bại lộ thân phận, tuyệt đối sẽ trở thành công địch, không có khả năng giải hòa.

Suy đi nghĩ lại, nếu hắn bị bại lộ thân phận, ngoại trừ trốn chết tựa hồ không còn đường nào khác, huyện Ôn Nhạc là đại bản doanh của hắn, một khi rời khỏi, hắn biến thành con diều đứt dây, bay về phương nào căn bản không có định luận.

Trừ phi hắn hạ quyết tâm làm một trận với quân đội, nhìn xem vũ khí kiểu mới của họ lợi hại, hay sinh vật đại quân của hắn càng mạnh mẽ.

Nếu Diệp Dương Thành không muốn cao điệu như vậy, sau này khi làm bất cứ chuyện gì, việc che giấu thân phận chính là mấu chốt trọng yếu nhất, nếu phải bại lộ thân phận của mình đi đổi lấy ba mươi vạn công đức huyền điểm, Diệp Dương Thành thà rằng lựa chọn bỏ qua!

Tránh trong góc âm u đánh lén, âm thầm phát tài mới là vương đạo! Năng lực hiện tại hắn nắm giữ cơ hồ đem hắn cách ly với bốn chữ quang minh chính đại, chỉ phải bảo trì thần bí, hắn mới có thể nắm giữ chủ động!

- Trong khoảng thời gian này quả thật có chút đặc ý vênh váo.

Nằm trên giường, hai tay gối đầu, Diệp Dương Thành lẩm bẩm:

- Sau này phải chú ý, sai lầm như vậy quyết không thể tái phạm lần thứ hai!

Lần này gặp vận khí tốt, chạy tới kịp trước khi Trương Chí Nghiễm gọi điện cho Triệu Hợp Đức, may mắn tránh thoát nguy hiểm bị bại lộ lần này, nhưng có thể tránh được một lần nhưng còn lần thứ hai, lần thứ ba, thậm chí là lần thứ mười sao?

Vốn dựa theo kế hoạch mà Hình Tuấn Phi an bài, tính toán để Sở Minh Hiền chiếm cứ thân thể Trương Chí Nghiễm, sau đó nhấn tin tức giả dối cho Triệu Hợp Đức, đem chỗ dựa của hắn dẫn dụ đến huyện Ôn Nhạc sau đó gạt bỏ.

Nhưng kế hoạch không kịp với biến hóa, Hình Tuấn Phi vừa hoàn thành việc an bài, bên Sở Minh Hiền đã ném ra quả bom nặng cân, Triệu Hợp Đức dựa vào một ngành đặc thù mới thành lập của quân đội, Trương Chí Nghiễm đã đem ánh mắt hoài nghi dừng lại trên người Diệp Dương Thành!

Hai chuyện này hoàn toàn làm rối kế hoạch của Hình Tuấn Phi, cho nên Diệp Dương Thành chỉ có thể lựa chọn binh đi hiểm chiêu, để Sở Minh Hiền ám ảnh trên người Trương Chí Nghiễm, tùy tiện tìm cái cớ đến Hàng Châu gặp mặt Triệu Hợp Đức.

Thời gian dài trải qua đủ loại sự tình, làm cho Diệp Dương Thành hiểu thật rõ một đạo lý: ra tay trước mạnh hơn!

Nếu như đã biết Triệu Hợp Đức luôn theo dõi mình, thời khắc đều nghĩ muốn giết mình báo thù cho cháu trai, dưới tình huống như thế nếu Diệp Dương Thành còn ngồi yên chờ hắn giết tới cửa, vậy hắn cũng không còn là Diệp Dương Thành, mà là một kẻ nhược trí thêm nào tàn mười phần!

Triệu Hợp Đức muốn báo thù cho cháu trai, điều này không sai.

Diệp Dương Thành giết Triệu Dật Phong bảo hộ thân phận của mình, cũng không có gì đáng trách.

Đôi bên cũng không ai có lỗi với mình, định luận sinh tử chỉ là ý nguyện của mỗi bên, ít nhất Diệp Dương Thành không vì lòng dạ mềm yếu nhất thời mà lưu lại tai họa ngầm ình, huống chi tai họa ngầm còn là một biên cương đại tướng cấp phó bộ!

Trong lòng luôn lo lắng việc này đến ba giờ sáng hần mới mơ màng thiếp ngủ.

Hơn bảy giờ sáng hôm sau Diệp Dương Thành không thể không rời giường, rửa mặt thay đồ, sau đó mới gấp dài đi xuống lầu, lái xe rời khỏi tiểu khu.

Xe chạy thẳng đến lối đi từ huyện thành đi lên đường cao tốc, hần cho xe tấp vào ven đường, bên trong xe mở nhạc rock thật lớn, muốn dùng phương thức này xoa dịu ủ rũ trong người mình.

Dừng ở ven đường chờ đợi chừng năm phút, một chiếc xe chậm rãi chạy đến gần xe của Diệp Dương Thành...

Cửa kính xe hạ xuống, chưa đầy mười giây thời gian Diệp Dương Thành đã chuẩn xác đem ba mươi viên linh châu ném vào miệng Sở Minh Hiên ngồi bên xe kia, khi hai chiếc xe lướt qua nhau, Diệp Dương Thành khẽ gật đầu xem như cổ vũ Sở Minh Hiên trước khi hành động.

Gần đây tính tình Triệu Hợp Đức thật nóng nảy, nói chính xác là phi thường nóng nảy.

Từ sau khi Triệu Dật Phong mất tích ly kỳ trong huyện Ôn Nhạc, hần giống như thay đổi thành người khác, vĩnh viễn giữ khuôn mặt tối sầm, không ai chứng kiến chút vẻ tươi cười trên mặt hần.

Chỉ hơn một tháng thời gian ngắn ngủi, bên trong đại viện ủy ban tỉnh không biết có bao nhiêu người bởi vì chuyện nhỏ mà bị Triệu Hợp Đức lớn tiếng la mắng, bị mắng vẫn còn nhẹ, nếu nghiêm trọng hơn một chút sẽ bị trực tiếp đuổi việc.

Cũng may những người bị tai ương cũng chỉ là nhân viên cấp thấp, không có ai đứng ra chỉ trích Triệu Hợp Đức làm sai chuyện gì, nhưng trong bất tri bất giác thật nhiều người không dám đến gần hần, chỉ sợ bản thân trêu chọc phải tai bay vạ gió.

- Di, Trương thư ký!

Hơn mười hai giờ trưa, một nữ nhân hơn ba mươi dè dặt đi qua văn phòng Triệu Hợp Đức, đang chuẩn bị đi ăn cơm trưa, không nghĩ tới còn chưa đi được vài bước tới ngã rẽ thì xuất hiện một người khiến nàng kinh ngạc kêu lên:

- Ngài sao lại trở về?

- Nga, là tiểu Lưu ah.

“Trương Chí Nghiễm” đang mãi miết đi đường nghe vậy ngẩng đầu nhìn lên, sau đó mỉm cười nói:

- Tôi tìm lão gia tử có chút việc, đúng rồi, hiện tại lão gia tử ở văn phòng sao?

- Lão gia tử đang tức giận đâu.

Tiểu Lưu khẩn trương quay đầu nhìn thoáng qua, lại nhỏ giọng nói:

- Vừa rồi lão gia tử gọi điện cho bí thư thành ủy Cù Châu thị, nổi trận lôi đình, thanh âm vang lớn ngay cả tôi cũng nghe được rõ ràng.

- Nga? Là sự tình gì vậy, làm cho lão gia tử tức giận như thế?

Sở Minh Hiên nỗ lực làm lành càng thêm tự nhiên một ít, càng giống như Trương Chí Nghiễm ngày thường, cố ý lộ vẻ sầu lo, nói:

- Bí thư thành ủy kia thật là, còn có chủ tịch thành phố hay phó chủ tịch, chẳng lẽ bọn họ không biết thân thể lão gia tử không tốt sao? Còn chọc giận lão gia tử!

- Ha ha...

Nghe được lời của Sở Minh Hiên, tiểu Lưu cũng không tỏ vẻ gì, chỉ cười một tiếng nói:

- Cụ thể là sự tình gì thì tôi cũng không rõ lắm, chỉ mơ hồ nghe được tòa lầu thị chính gì đó, đoán chừng đã xảy ra chuyện gì đi.

Dừng một chút, tiểu Lưu mới nói tiếp:

- Nếu như không có việc gì, tôi đi dùng cơm trưa trước?

- Nga, được.

Sở Minh Hiền gật đầu cười:

- Cô đi đi.

- Vậy tạm biệt Trương thư ký.

Mặc dù biết Trương Chí Nghiễm đã điều tới huyện Ôn Nhạc làm chủ tịch huyện, nhưng vấn đề xưng hô nàng vẫn chưa sửa được, thói quen vẫn gọi Trương thư ký mà không phải Trương chủ tịch.

- Ha ha, tạm biệt.

Sở Minh Hiền rất có phong độ mỉm cười gật đầu, đưa mắt nhìn nữ nhân biến mất ở góc rẽ, ý cười chậm rãi giảm xuống, nhẹ nhàng nhếch môi hừ một tiếng, sau đó thay đổi diễn cảm nghiêm túc quay người đi tới văn phòng Triệu Hợp Đức, chỉ có mười giờ, không thể chậm trễ!

Nhưng Sở Minh Hiền thật không ngờ hần vừa xoay người, nữ nhân kia quay trở lại, nhỏ giọng kêu:

- Trương thư ký, anh chờ một chút!

- Ân?

Sở Minh Hiền không khỏi dừng bước, nghi hoặc quay đầu lại:

- Sao vậy?

- Lúc này lão gia tử hần đang tiếp khách đâu.

Nữ nhân nhắc nhở:

- Vừa rồi tôi nhìn thấy có hai nam nhân mặc quân trang đi vào văn phòng, đến bây giờ vẫn chưa đi ra, không biết đang nói gì với lão gia tử, ngài nên ở bên ngoài đợi một chút đi, vạn nhất quấy rầy ông ấy, ngộ...gần đây tính tình lão gia tử không tốt lắm.

- Nam nhân mặc quân trang?

Trong lòng Sở Minh Hiền vừa động, trên mặt mỉm cười, nhìn như thật tùy ý hỏi:

- Bao nhiêu tuổi, vào khi nào vậy?

- Hơn ba mươi tuổi.

Nữ nhân không cảm thấy gì không ổn thỏa, cười cười trả lời:

- Đã đi vào sắp nửa giờ, vừa rồi bên khoa thư ký Trần thư ký đưa tư liệu tới, còn bị lão gia tử mắng đi rồi, hần đang bàn chuyện chính sự gì đi.

- Nha...

Sở Minh Hiền như có suy nghĩ gì gật đầu, cân nhắc chốc lát cười nói:

- Được, tôi đã biết, cảm ơn!

- Không cần cảm ơn.

Nữ nhân ngượng ngừng cười:

- Vậy tôi đi ăn cơm trưa, ngài ở đây chờ một chút?

- Được, cô đi đi.

Thần thái Sở Minh Hiền tự nhiên, làm cho người ta cũng không cảm thấy có gì không ổn thỏa.

Mãi đến khi nữ nhân đã rời khỏi, Sở Minh Hiền mới thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về hướng văn phòng Triệu Hợp Đức, sờ cằm lẩm bẩm:

- Hai nam nhân mặc quân trang?

218. Chương 218: Sao Có Thể Dung Hãn Hung Hăng Ngang Ngược Đến Nay?

Sở Minh Hiền cũng không nghe theo lời khuyên của tiểu Lưu, chỉ đứng nguyên tại chỗ cân nhắc chốc lát, khóe môi mang cười nhắc chân đi tới văn phòng Triệu Hợp Đức, nâng tay nhẹ nhàng gõ cửa:

- Phanh phanh...

- Ai?

Thanh âm tiếng nói trong văn phòng chợt dừng lại, ngay sau đó lại là thanh âm có chút không kiên nhẫn của một lão nhân:

- Vào đi.

- Chi nha...

Nghe được tiếng gọi, Sở Minh Hiền chỉnh lại thần sắc, đưa tay vặn chốt cửa nhẹ nhàng đẩy ra:

- Lão gia tử, là tôi.

Cửa phòng bị đẩy ra, tình huống bên trong lập tức rơi vào trong tầm mắt Sở Minh Hiền, đúng như lời nói của tiểu Lưu, trong văn phòng quả thật có hai nam nhân mặc quân trang đang ngồi, chẳng qua đưa lưng ra cửa, tạm thời còn chưa thấy rõ khuôn mặt của bọn họ.

Không biết vì sao, chỉ vừa nhìn thấy bóng lưng hai nam nhân, Sở Minh Hiền cảm giác được chân khí làm cho hắn có chút bất an, cũng giống như chân khí của dã thú đói khát nóng nảy, rất nguy hiểm.

Đối diện với hai nam nhân, Triệu Hợp Đức đang ngồi trên sô pha, thần sắc thật bình tĩnh, cho dù nhìn thấy Sở Minh Hiền đẩy cửa vào, hắn chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm lời nào.

Triệu Hợp Đức chỉ cao hơn 1m6, hình thể không béo, xem như khỏe mạnh, tóc hoa râm chải chỉnh tề, mặc sơ mi màu trắng, quần tây mang giày da, nói tóm lại người nào lần đầu tiên thấy hắn, phản ứng đầu tiên tuyệt đối là, lão đầu này không phải người thường!

Đây là một loại khí chất vô hình, đồng dạng cũng là chân khí thượng vị giả nhiều năm tích lũy, cử chỉ bình tĩnh, vẻ mặt làm cho không ai có thể nhìn thấu, mặc dù trong trí nhớ còn lưu lại, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Hợp Đức, Sở Minh Hiền hít sâu một hơi, Triệu Hợp Đức...quả nhiên có được uy thế của biên cương đại tướng!

- Có chuyện gì không thể nói trong điện thoại?

Nhìn nhìn Sở Minh Hiền nhấc chân vào phòng, sắc mặt Triệu Hợp Đức thập phần bình tĩnh, đợi sau khi Sở Minh Hiền đóng lại cửa phòng, hắn mới thần nhiên hỏi tiếp:

- Nhất định phải giáp mặt nói?

- Lão gia tử, chuyện ngài dặn dò tôi đã tìm được chút dấu vết.

Sở Minh Hiền nhìn Triệu Hợp Đức mỉm cười, trước khi đến Hàng Châu, hắn đã sớm gọi điện báo cho Triệu Hợp Đức một tiếng, trên đường cũng đã sắp xếp xong lời cần nói, đây là vì ứng đối trạng huống đột phát.

Vốn dựa theo ý đồ của Diệp Dương Thành, sau khi gặp được Triệu Hợp Đức tùy tiện tìm cơ đến gần sau đó giết hắn là được, nhưng hiện tại có hai nam nhân mặc quân trang đột nhiên xuất hiện tăng thêm biến số, trước khi nắm chắc mười phần Sở Minh Hiền cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Vì vậy hắn chỉ có thể tìm lý do kéo dài thời gian:

- Hơn nữa chuyện này còn liên lụy đến vài cán bộ trong ban lãnh đạo huyện, nói trong điện thoại tôi sợ xảy ra vấn đề gì, sự tình khẩn cấp chỉ có thể giáp mặt hỏi báo cho lão gia tử.

Cái cơ này có thể lớn có thể nhỏ, có thể tin cũng có thể không tin, mấu chốt là lúc nói dùng loại ngữ khí gì, thần sắc thế nào, không hề nghi ngờ Sở Minh Hiền có điều kiện nói ra những lời này.

Đối với Trương Chí Nghiễm đã đi theo mình hơn hai mươi năm, Triệu Hợp Đức cơ hồ không hề có chút tâm lý cảnh giác, tự nhiên liền tin tưởng, hơi gật đầu nói ra:

- Đem tình huống mà anh điều tra được nói ra một chút đi.

- A?

Sở Minh Hiên lộ ra vẻ kinh ngạc, chần chờ nhìn hai nam nhân vẫn đưa lưng về phía mình, nói:

- Vậy...

- Cứ nói đi.

Triệu Hợp Đức đương nhiên có thể hiểu được nguyên nhân do dự của Sở Minh Hiên, nhìn hai nam tử mặc quân trang khẽ cười một tiếng, liền nói:

- Hai vị này chính là viện thủ của tân ngành quân đội phái tới hiệp trợ phá án, đều là cao thủ tột cùng trong bộ đội, không cần kiêng dè cái gì, nói đi, anh rốt cục tra được cái gì?

- Quả nhiên là như vậy!

Vừa nghe lời của Triệu Hợp Đức, trong lòng Sở Minh Hiên thoáng kinh hãi, âm thầm tự nhủ một câu, biểu tình trên mặt nghiêm trang vừa nói vừa thần nhiên đến gần Triệu Hợp Đức:

- Tôi ở huyện Ôn Nhạc cẩn thận điều tra gần một tháng thời gian, dần dần đã sờ soạng quy luật gây án của hung thủ, dựa theo tư liệu án kiện lưu lại, tôi phát hiện có ba người thập phần khả nghi, hơn nữa còn có một người là cán bộ đảm nhiệm chức vụ trong ủy ban huyện...

Sở Minh Hiên chậm rãi hội báo, khoảng cách giữa hắn cùng Triệu Hợp Đức ngày càng gần, ba thước, hai thước, một thước...

Triệu Hợp Đức hoàn toàn chìm trong tình huống mà Sở Minh Hiên báo cáo, không chú ý tới Sở Minh Hiên đang đến gần người, khi hắn nghe nói trong những hung thủ còn có người làm việc trong ban lãnh đạo huyện, mới giật mình lộ vẻ tức giận:

- Khó trách tổ chuyên án không công mà lui, khó trách...

- Cẩn thận!

Triệu Hợp Đức còn đang thất thần, Sở Minh Hiên đã dứt một tay vào túi tiền, tốc độ cực nhanh cầm ra một con dao sắc bén hung hăng vung tới cổ Triệu Hợp Đức, ngay lúc con dao sắp cắt qua cổ hắn, hai nam tử mặc quân trang bỗng nhiên hét to một tiếng, một người nhảy dựng lên hơn hai thước cao dùng tốc độ nhanh như chớp đá ra chân trái...

- Phanh!

Tay phải nắm con dao của Sở Minh Hiên bị nam tử kia một cước đá bay, nhìn thấy rõ ràng, là một cước đá bay tay phải của Sở Minh Hiên!

- Hí...

Cổ tay gãy ngang, ngay tiếp theo con dao bị đá bay ra ngoài, cổ tay phải nhất thời phun trào máu tươi, trực tiếp tưới lên người Triệu Hợp Đức, Sở Minh Hiên lui lại hai bước, trên mặt lộ vẻ kinh hãi, hít sâu một hơi khí lạnh!

Mà biến cố thành linh xảy ra làm Triệu Hợp Đức hoảng sợ, bị máu tươi phun đầy mặt, thần tình hắn phần nộ bật dậy, quát:

- Trương Chí Nghiễm, anh muốn làm gì?

- Muốn làm gì? Hắc hắc, lão gia tử, tôi không phải muốn lấy mạng già của ông sao?

Sau thoáng kinh ngạc ngẩn ngủ, trong đầu Sở Minh Hiên đã quyết định chủ ý, nghe được tiếng mắng cũng không hề có chút sợ hãi, ngược lại còn toát ra ý cười âm trầm, chợt nhảy lên đánh về phía Triệu Hợp Đức!

- Hừ!

Lúc này hai nam tử quân trang đã chắn ngay trước người Triệu Hợp Đức, nhìn thấy Sở Minh Hiên không biết tự lượng sức mình lại đánh tới, nam tử khi nãy đã một cước khinh thường hừ lạnh một tiếng, nâng tay phải hung hăng một quyền oanh thẳng vào đầu Sở Minh Hiên!

- Hắc hắc...

Ở giữa không trung, Sở Minh Hiên giống như phát điên mạnh mẽ xoay thân hình, khó khăn tránh thoát một quyền của nam tử kia, trong lòng bàn tay chợt xuất hiện hai con dao nhấp nháy hàn mang, thừa dịp hai nam tử khinh thường lưu ra khe hở, mạnh mẽ phát tay đem con dao bắn vào trái tim Triệu Hợp Đức!

- Phốc xuy...a...

- Phanh!

Ba thanh âm vang lên liên tiếp, nam tử quân trang tuy phản ứng đúng lúc nâng tay đánh bay một con dao, nhưng con dao còn lại cũng đã thuận lợi đâm vào trái tim Triệu Hợp Đức, Triệu Hợp Đức lập tức kêu lên đau đớn.

Ngay sau đó Sở Minh Hiên dùng chiêu lấy mạng đổi mạng, tuy tránh được một quyền đầu tiên nhưng không tránh thoát quyền thứ hai, chỉ nghe phanh một tiếng đầu của hắn đã bị một quyền đánh vỡ thành lỗ thủng!

Lúc rơi xuống đất, “Trương Chí Nghiễm” đã hoàn toàn tử vong, đầu bị nện một quyền thủng một lỗ lớn, ai còn sống được?

“Trương Chí Nghiễm” đã chết, lúc này thật sự là hoàn toàn chết hẳn.

Chẳng qua mục tiêu Triệu Hợp Đức bị ám sát cũng không may mắn thoát khỏi, một phần ba con dao đã đâm vào lồng ngực của hắn, trong phút chốc máu tươi nhuộm đỏ cả chiếc áo sơ mi trắng.

- Người đâu!

Thanh âm rít gào trung khí mười phần cơ hồ vang vọng cả đại viện ủy ban tỉnh, một tiếng rít gào đến từ một trong hai nam tử quân trang...

Phó chủ tịch tỉnh bị ám sát ngay trong phòng làm việc của mình, hơn nữa ở trường hợp có mặt của hai nam nhân mặc quân trang, bị người dùng dao đâm thẳng vào giữa tim!

Tin tức này cơ hồ chưa đầy hai phút sau đã truyền khắp cả đại viện ủy ban tỉnh, toàn bộ những người nghe được tin tức này phản ứng đầu tiên chính là nói đùa có vẻ quá mức đi?

Ba phút sau, nơi hiện trường phát sinh vụ ám sát đã hoàn toàn bị phong tỏa, Triệu Hợp Đức đã hôn mê đưa tới bệnh viện cấp cứu, mà hai nam tử quân trang tìm tới bí thư tỉnh ủy Diêm La Viễn, không biết nói gì với hắn, sau đó quang minh chính đại rời đi.

- Tạo phản! Đây là tạo phản!

Triệu Hợp Đức được đưa tới bệnh viện chưa đầy mười phút, báo cáo hiện trường vụ án đã được đưa tới tay bí thư tỉnh ủy Diêm La Viễn cùng một phó chủ tịch tỉnh khác, nhìn thấy phần báo cáo, Diêm La Viễn nổi trận lôi đình!

Thư ký Trương Chí Nghiễm đã đi theo Triệu Hợp Đức hơn hai mươi năm, đột nhiên dùng sinh mạng đi ám sát Triệu Hợp Đức?

Tình hình quỷ dị như thế, liên tưởng đến án kiện phát sinh tại huyện Ôn Nhạc thời gian trước, cùng hiện tại Trương Chí Nghiễm đảm nhiệm chức chủ tịch huyện Ôn Nhạc, cơ hồ khi nhìn thấy phần báo cáo Diêm La Viễn lập tức nghĩ đến một việc: dị nhân!

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt đỏ bừng, đám dị nhân ở huyện Ôn Nhạc to gan lớn mật, làm cho Diêm La Viễn vừa phẫn nộ vừa cảm thấy hết hồn.

Ngay cả thân tín đã theo Triệu Hợp Đức hơn hai mươi năm cũng đột nhiên ra tay ám sát Triệu Hợp Đức, có phải mang ý nghĩa, giữa những dị nhân kia còn có dị nhân nắm giữ năng lực thôi miên cường đại?

Nếu thật sự là như vậy...

Cảm xúc sợ hãi hiện lên trong lòng Diêm La Viễn, ngấm lại, thư ký, tài xế, cảnh vệ thậm chí là vợ con cha mẹ trong nhà, tùy thời đều có thể bị đối phương thôi miên khống chế, một khi họ bị thôi miên...

Nhìn tình thế nghiêm trọng, đã vượt qua phạm vi thừa nhận của Diêm La Viễn, nhưng đối mặt với áp lực thật lớn, có người sẽ bị hỏng mắt, có người lựa chọn phản kháng.

Hiển nhiên Diêm La Viễn là người đứng đầu một tỉnh, tâm lý đương nhiên cao hơn người thường, đối mặt cục diện làm người không rét mà run, điều thứ nhất hắn nghĩ đến không phải lùi bước, cũng không phải bỏ mặc đối phương, hắn nghĩ đến, chính là nên làm sao ở trong thời gian ngắn nhất, hoàn toàn tiêu diệt nhóm dị nhân trong huyện Ôn Nhạc, vĩnh tuyệt hậu hoạn!

Hồi tưởng lại hai cao thủ quân đội tìm đến hắn khi nãy, trong lòng Diêm La Viễn loáng thoáng hiện lên đạo linh quang, một kế hoạch đại khái nhanh chóng dựng lên trong đầu óc của hắn...

- Diêm bí thư, chuyện này quyết không thể bỏ qua như vậy, nhất định phải điều tra rõ ràng, cho dù lật ngược huyện Ôn Nhạc cũng phải tra!

Phó chủ tịch tỉnh cũng nghĩ thông suốt chuyện này, sắc mặt âm trầm vỗ mặt bàn, tức giận nói:

- Thật quá mức, trong mắt không pháp kỷ, quả thật cuồng vọng tới cực hạn!

- Nhất định phải điều tra!

Diêm La Viễn hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Nhưng trước khi điều tra, tin tức lão Triệu gặp ám sát cũng không thể truyền ra, lập tức căn dặn xuống, thực hiện lệnh cấm khẩu đối với chuyện xảy ra hôm nay, bất kỳ người nào dám tiết lộ tin tức...lập tức cách chức điều tra!

- A?

Phó chủ tịch tỉnh thoáng ngần ra, lập tức hiểu được nỗi lo âu của Diêm La Viễn, gật đầu, khuôn mặt tối đen rời khỏi văn phòng.

- Điều tra, ah!

Diêm La Viễn đứng cạnh bàn làm việc, trên mặt hiện lên nụ cười khổ, lẩm bẩm:

- Nếu thật dễ điều tra như vậy, sao dung cho hắn hung hăng ngang ngược cho đến nay?

Diêm La Viễn đã biết kết quả sau khi phái đi tổ chuyên án đầu tiên, là toàn quân bị diệt.

Tinh tế hồi tưởng lại, dị nhân huyện Ôn Nhạc từ khi ra tay đến nay chỉ vài tháng thời gian ngắn ngủi, đã liên tục phạm vào những đại án chấn động cả nước.

Muốn điều tra, chỉ có khẩu hiệu còn chưa đủ, còn phải có kế hoạch cùng tài nguyên phối hợp, nhất là...

Nghĩ đến đây, Diêm La Viễn hít sâu một hơi, tiến tới cầm điện thoại, thoáng chần chờ lại bấm một dãy số...

219. Chương 219: Sự Xuất Đột Nhiên

Sau khi thân thể “Trương Chí Nghiễm” hoàn toàn báo hỏng, Sở Minh Hiền cũng không dám có chút chậm trễ, linh lực của hắn đã tiêu hao hơn phân nửa, thậm chí không có thời gian dừng lại, hắn trực tiếp thoát ly khỏi thân thể Trương Chí Nghiễm, bay nhanh về hướng huyện Ôn Nhạc.

Sở Minh Hiền biết hai con dao mình vải đi ra không lấy được mạng Triệu Hợp Đức, nhưng ở tình huống lúc đó hắn thật sự không còn biện pháp nào khác, một kích liều chết chỉ làm Triệu Hợp Đức bị trọng thương, sau khi khôi phục linh thể linh lực của Sở Minh Hiền càng tiêu hao nhanh chóng, làm sao còn dám ở lại quá lâu?

Đón nhận năng hệ chói chang, cảm thụ linh lực trong thân thể nhanh chóng xói mòn, Sở Minh Hiền chỉ có thể cắn răng kiên trì, duy trì tốc độ 100km/h bay nhanh về hướng huyện Ôn Nhạc, chỉ khi nào về tới khu vực quản hạt của Diệp Dương Thành hắn mới có thể xem như an toàn.

Tuy rằng hành động lần này không đạt tới hiệu quả mong muốn, nhưng ít ra cũng làm Triệu Hợp Đức bị trọng thương, trọng yếu hơn là thông qua cuộc chiến liều mạng vừa rồi, cùng một loạt sự tình sau khi hắn thoát ly thân thể Trương Chí Nghiễm, làm cho Sở Minh Hiên đã có phán đoán đại khái về thực lực của quân đội, mà điều này đối với Diệp Dương Thành mà nói có thể là tin tốt lành, cũng là một tin tức xấu.

Sở Minh Hiên mặc kệ một phen ám sát của mình gây ra bao nhiêu chấn động trên quan trường tỉnh Chiết Giang, cũng không quản bí thư tỉnh ủy Diêm La Viễn có truyền ra mệnh lệnh cấm khẩu hay không, hắn chỉ biết chuyển đi này của mình không hề uổng công!

Hơn một giờ sau, trước khi linh lực hoàn toàn tiêu hao sạch sẽ, Sở Minh Hiên thuận lợi quay về huyện Ôn Nhạc, vừa tiến vào khu vực quản hạt của Diệp Dương Thành, một loại cảm giác sáng khoái mát mẻ thổi quét toàn thân Sở Minh Hiên.

Cảm giác bị thiêu đốt thống khổ dọc theo đường đi đã hoàn toàn biến mất, Sở Minh Hiên biết đây là thần quyền của Diệp Dương Thành gây nên tác dụng, giúp hắn tẩy sạch tác dụng phụ khi bị mặt trời chiếu tới.

Trở lại phạm vi huyện Ôn Nhạc, không còn nỗi thống khổ bị mặt trời thiêu cháy, Sở Minh Hiên cũng không dám xả hơi chút nào, sau thoáng ngừng lại thở dốc, hắn lại hóa thành một đạo lưu quang trắng mờ bay vọt trên bầu trời cao chừng bốn trăm thước, thẳng đến huyện thành, đi tới ngôi nhà thuê của Diệp Dương Thành.

- Thịnh chủ nhân thứ tội, lão bộc thất thủ!

Mấy phút sau quay về tới trong nhà, Sở Minh Hiên vừa hiện hình liền quỳ xuống nói:

- Triệu Hợp Đức chỉ bị trọng thương, vẫn chưa tử vong.

- Ân?

Diệp Dương Thành thoáng cau mày, kỳ quái hỏi:

- Vì sao lại thất thủ?

Triệu Hợp Đức hắn không hề có tâm lý phòng bị Trương Chí Nghiễm, thật sự không hiểu làm sao lại thất thủ?

- Chủ nhân có điều không biết.

Nghe lời nói của Diệp Dương Thành không có vẻ la mắng, trong lòng Sở Minh Hiên thoáng nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt cung kính giải thích:

- Trước khi lão bộc đi tới ủy ban tỉnh, còn có hai người bên tân ngành quân đội đã đi vào văn phòng của Triệu Hợp Đức...

Đem nguyên nhân thất thủ kể lại rõ ràng một lần, xác nhận Diệp Dương Thành đã hiểu được, Sở Minh Hiên mới nói tiếp:

- Hiện tại Triệu Hợp Đức hắn là bị trọng thương, nằm mười ngày nửa tháng là khẳng định, nhưng...

- Thất thủ thì thôi, dù sao là chuyện xuất đột nhiên, ta không trách người.

Không đợi Sở Minh Hiên tiếp tục giải thích, Diệp Dương Thành đứng dậy, vỗ tay sau lưng thoáng trầm ngâm, một lát hỏi:

- Nhưng hai người của quân đội kia, người nhìn ra có địa phương nào bất thường?

- Lão bộc đang muốn nói chuyện này với chủ nhân.

Sở Minh Hiên cũng cau mày, nói:

- Đầu tiên có thể khẳng định, ngành mới thành lập của quân đội không phải dị nhân.

- Không phải dị nhân?

Diệp Dương Thành có chút kinh ngạc, nói:

- Không phải dị nhân còn có thể một quyền đánh thủng đầu của Trương Chí Nghiễm?

- Chủ nhân.

Sở Minh Hiền cúi người nói:

- Thành viên ngành mới thành lập của quân đội không phải dị nhân, hơn nữa bọn hắn dựa vào cũng không phải vũ khí kiểu mới mà lão bộc từng suy đoán, mà là chính thân thể của bọn hắn.

- Sao lại nói vậy?

Diệp Dương Thành cau chặt mày, không phải dị nhân nhưng có thể một quyền oanh rúng đầu người, cần có bao nhiêu sức lực mới có thể làm được? Hơn nữa Diệp Dương Thành không e ngại dị nhân, bởi vì hắn có biện pháp đối phó, nhưng nếu ngành quân đội không phải dị nhân, lại có thực lực làm cho người ta sợ hãi...nhất thời Diệp Dương Thành cảm thấy đau đầu, chờ đợi nghe giải thích.

- Lúc lão bộc thoát ly khỏi thân thể Trương Chí Nghiễm, đã khôi phục lại bản thể linh thể.

Sở Minh Hiền nói:

- Lúc rời khỏi người Trương Chí Nghiễm, lão bộc khó tránh khỏi sẽ tiết lộ một ít năng lượng ba động, nhưng hai cao thủ quân đội không hề phát hiện, cho nên lão bộc nhận định bọn hắn không phải dị nhân, không thể giống như dị nhân thông qua năng lượng ba động mà đoán được sự tồn tại của linh thể.

Nói tới đây, Sở Minh Hiền thoáng tạm dừng chốc lát mới nói tiếp:

- Mà khi đó lão bộc cũng không nhìn thấy bọn hắn có mang theo vũ khí, nhưng bọn hắn chỉ nhẹ nhàng nhảy đã có thể vượt qua hai thước độ cao, nắm tay chém ra có thể đánh thủng đầu một người bình thường, cho nên lão bộc có suy đoán, những người này chính là siêu cấp chiến sĩ trong truyền thuyết mà các quốc gia đang bí mật nghiên cứu chế tạo!

- Kháo!

Vừa nghe bốn chữ siêu cấp chiến sĩ, Diệp Dương Thành lập tức nghĩ tới tiết mục về siêu cấp chiến sĩ trong đài truyền hình, nhất thời cảm thấy rung mình, phát ra một tiếng chửi tục, sau đó quay đầu nhìn mọi người hỏi:

- Trong các người có ai từng nghe qua về siêu cấp chiến sĩ? Biết thì nói một chút, đó rốt cục là hình dạng gì?

- Chủ nhân, tiểu bộc có chút hiểu biết về dạng người này.

Đường Thái Nguyên bước ra, cung kính nói:

- Nhưng đây chỉ là tin tức ba năm trước đây.

- Ba năm trước sao, thì cứ nói, dù sao còn hơn không biết chút gì.

Diệp Dương Thành đau đầu, như thế nào có cảm giác từ sau khi hắn có được Cửu Tiêu Thần Cách, thế giới này ngày càng trở nên xa lạ, những gì hắn tiếp xúc không ngừng khuếch trương, thế giới dĩ vãng hiện tại đã hoàn toàn biến dạng.

- Chuyện này kỳ thật còn phải nhắc tới thành viên tổ chức Dị Sát xâm nhập vào Nhà Trắng của Mỹ, sát vị tổng thống Mỹ một bạt tai mà nói.

Đường Thái Nguyên thoáng trầm ngâm, tổ chức ngôn ngữ mới bắt đầu chậm rãi giải thích, mà Diệp Dương Thành cũng có chút giật mình...

Năm đó nước Mỹ chiêu mộ dị nhân thành lập tổ siêu nhân, tiến hành đuổi giết thành viên tổ chức Dị Sát, lúc ấy làm cao tăng tổ chức Dị Sát phản nộ, nhưng khi bọn họ phục hồi lại tinh thần thì tổ siêu nhân của Mỹ đã cường đại, hơn nữa còn trang bị vũ khí tiên tiến nhất thế giới, dị nhân bình thường không phải là đối thủ của họ.

Cho nên tổ chức Dị Sát lựa chọn tạm thời ẩn nhẫn, sau khi yên lặng vài năm, lại thêm một lần tai họa năm mươi năm hàng lâm, toàn bộ siêu nhân mà nước Mỹ tiêu phí thật nhiều nhân lực vật lực tập thể bỏ mình, trong vòng một đêm đều chết sạch.

Tiếp theo sau nước Mỹ liên tục bị dị nhân tổ chức Dị Sát phản kích, ngay khi tổ siêu nhân Mỹ tử vong chưa đầy hai ngày thời gian, tổ chức Dị Sát phái ra ba gã dị nhân S cấp thượng đoạn đi vào Nhà Trắng như chốn không người, hung hăng tát cho tổng thống vài bạt tai, sau đó nghênh ngang rời đi.

Sau việc đó, vốn các quốc gia, thế lực đều chiêu mộ dị nhân thành lập tổ siêu nhân riêng của mình, nhưng lại cùng nhau trầm mặc xuống, vết xe đổ của Mỹ làm bọn họ đều buông tha kế hoạch.

Tai họa năm mươi năm một lần, trở thành tảng đá lớn trong lòng các thế lực quốc gia, áp bọn hần cơ hồ không thở nổi.

Nhưng bọn hần cũng không buông tha ý định đối phó dị nhân, luôn tìm kiếm phương pháp khác để đối phó bọn họ.

Mãi đến năm thứ ba, nước Đức đầu tiên lưu truyền khái niệm về siêu cấp chiến sĩ, ý tứ là thông qua cải tạo gen hoặc dùng ngoại lực kích thích, đem một binh lính cải tạo thành một siêu cấp chiến sĩ có thể tranh đấu cùng dị nhân về mọi mặt!

Kết quả là các quốc gia, các đại tập đoàn tài chính, các thế lực lớn đều đem toàn bộ hi vọng đặt lên kế hoạch nghiên cứu chế tạo siêu cấp chiến sĩ, đem hết toàn lực oanh oanh liệt liệt nghiên phát.

Tuy tổ chức Dị Sát cũng biết được tin tức đó, nhưng cũng không để ý, biểu hiện thập phần khinh thường.

Cũng không nghĩ tới đã cách nhiều năm sau, siêu cấp chiến sĩ tồn tại trong tư tưởng đã xuất hiện, hơn nữa nhìn qua còn có uy lực không sai...

220. Chương 220: Xảy Ra Chuyện Lớn

- Chỉ là tăng lên năng lực các phương diện của người thường sao?

Trầm ngâm thật lâu sau, trong lòng Diệp Dương Thành có chút không yên ổn, quay đầu nhìn Sở Minh Hiên, hỏi:

- Người đã giao thủ cùng bọn họ, nên biết một ít nội tình chứ?

- Việc này...

Nghe được câu hỏi của Diệp Dương Thành, Sở Minh Hiên sững sờ, lập tức cười khổ lắc đầu nói:

- Chủ nhân, lão bộc chưa giao thủ qua với bọn họ...

- Đầu của Trương Chí Nghiễm không phải bị một quyền oanh phát nổ sao?

Diệp Dương Thành ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao người lại nói chưa từng giao thủ?

Dựa theo người thường lý giải, nếu nói như vậy xem như Sở Minh Hiên cũng đã giao thủ với siêu cấp chiến sĩ kia, nhưng vấn đề là...

- Chủ nhân.

Sở Minh Hiên khom người, thập phần biệt khuất đáp:

- Lão bộc như vậy sao tính là giao thủ với bọn họ đây? Vừa đối mặt lập tức bị bọn hần thủ tiêu thân thể của Trương Chí Nghiễm, đó là ngược sát, hoàn toàn là ngược sát!

- ...

Diệp Dương Thành nhất thời không nói gì, sờ sờ chóp mũi, cũng không biết nên nói thế nào, Sở Minh Hiền uất ức nhìn thấy được, nhưng có năng lực thế nào? Chẳng lẽ để cho hắn một mình đi tìm hai nam nhân quân trang kia chiến đấu một trận?

Đứng nguyên tại chỗ cân nhắc hơn một phút thời gian, Diệp Dương Thành bắt đầu khoát tay, giao cho Sở Minh Hiền ba viên linh châu để cho hắn đi xuống điều dưỡng khôi phục.

Bất kể nói thế nào Trương Chí Nghiễm đã chết, Triệu Hợp Đức trọng thương, siêu cấp chiến sĩ quân đội cũng đã có dấu vết, tuy rằng tạm thời còn chưa có biện pháp đi xác định siêu cấp chiến sĩ có năng lực ra sao, nhưng Diệp Dương Thành cũng không để vào trong lòng.

Dù sao hiện tại thân phận của hắn còn chưa bộc lộ ra, chỉ cần không bại lộ, như vậy mọi chuyện dễ thương lượng.

Một khi đã như vậy còn đi suy nghĩ lo lắng nhiều chuyện để làm gì? Đây không phải tự mình tìm cực khổ hay sao?

Nhếch khóe môi cười nhẹ một tiếng như tự giễu, Diệp Dương Thành nhìn Triệu Dung Dung cùng Ưu Tử vậy tay nói:

- Hai người đi theo ta ra ngoài một chuyến.

- Không hợp cách.

Một gã toàn thân bao phủ trong áo choàng đen đứng bên dưới đèn treo, thoáng dừng chốc lát, lại như cười như ngựa xem hoa, đi qua một loạt nữ nhân lâm vào trạng thái hôn mê nằm dưới đất, thanh âm bén nhọn lại chói tai làm cho không người nào suy đoán được rốt cục người này là nam hay nữ?

Mà mỗi khi nghe được câu nói “không hợp cách”, hai lão giả chừng hơn năm mươi đi theo sau lưng hắn liền nâng tay đánh ra hai đạo lưu quang một đỏ một lam, nữ nhân bị phán không hợp cách lập tức tan thành mây khói, chỉ lưu lại chút bột phấn màu trắng cổ quái, đều trực tiếp giết chết những nữ nhân kia, căn bản không hề có chút ý thương hại.

- Không hợp cách...không hợp cách...không hợp cách...

Ba chữ kia cơ hồ giống như ma chú, không ngừng vang lên bên trong lòng núi chỉ rộng chừng 400m², mỗi khi hắn nói ra một tiếng lại có một nữ nhân biến mất tại chỗ!

Từ lối vào đi đến tận cùng, ước chừng hơn ba trăm nữ nhân nhưng không có một người nào đủ tư cách, mà những nữ nhân hôn mê đều phi thường xinh đẹp!

Mà những nữ nhân vô cùng xinh đẹp kia đều biến thành tro tàn, mãi đến chết cũng không biết mình vì sao mà chết.

Rất nhanh hơn hai trăm nữ nhân hàng thứ hai cũng bị phủ định, ngay khi hai lão giả nghĩ sẽ không công mà lui, gã kia chợt ồ lên một tiếng, mang theo vẻ vui mừng:

- Di!

Hai lão giả lần đầu tiên nghe được lời này trong suốt mười mấy năm qua, mà gã mặc áo choàng cũng biến mất ở địa phương đang đứng thẳng.

Mà một nữ nhân nằm hàng thứ ba trên mặt đất đã hư không tiêu thất, thật hiển nhiên hơn mười năm chờ đợi, rốt cục xuất hiện một nữ nhân đủ tư cách!

Hai lão giả nhìn nhau, cũng không chứng kiến vẻ vui sướng trong mắt đối phương, ngược lại còn toát ra tia lo lắng.

Suốt mấy trăm năm thời gian thánh chủ cho tổ chức Dị Sát bắt người cướp của không dưới ba vạn nam nhân tuổi trẻ lực tráng cùng không dưới tám ngàn nữ nhân xinh đẹp trẻ tuổi, rốt cục hắn muốn làm cái gì?

Những nam nhân bị bắt tới sau khi đưa lên đảo liền vô ảnh vô tung biến mất, ngay cả Long Thủ của tổ chức Dị Sát cũng không biết bọn họ bị đưa đi đâu, làm gì, mà những nữ nhân xinh đẹp ngoại trừ nữ nhân bị lựa chọn hôm nay, còn lại đều chết hết, nguyên nhân là vì các nàng không hợp cách.

Giết chết toàn bộ nữ nhân còn chưa được xem xét, hai lão giả vội vã rời khỏi nơi đó, mấy phút sau bọn hắn đã xuất hiện trong đại điện xa hoa...

- Tìm được rồi?

Nghe hai lão giả hội báo, nam tử đang ngồi trên bảo tọa dường như nhảy dựng lên, trên mặt đầy vẻ phức tạp:

- Lại nhanh như vậy tìm được rồi...

Nghe câu nói này, hai lão giả theo bản năng nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc, nghe lời của nam tử hình như cũng biết được chút gì đó, nhưng không nhiều lắm.

- Chuyện này đừng ở đây, ra ngoài không cho phép tiết lộ.

Sau thoáng kinh ngạc ngẩn ngui, vị Long Thủ hít sâu một hơi thản nhiên nói:

- Mặt khác, thông tri tân nhậm phụ trách phân bộ Châu Á, lập tức tập hợp toàn bộ sát thủ cấp cao phân bộ Châu Á cùng các thành viên khác, bao vây huyện Ôn Nhạc Trung Quốc, tùy thời đợi lệnh.

- Vậy...dạ.

Hai lão giả thoáng kinh ngạc, liền cung kính quỳ xuống:

- Tuân, Long Thủ lệnh!

Khoát tay cho hai lão giả rời khỏi đại điện, nhìn lướt qua đại điện vắng vẻ, nam tử thở dài, quay người ngồi xuống bảo tọa, trên mặt hiện lên vẻ thê lương khó hiểu...

Vì tin tức Triệu Hợp Đức bị ám sát được đúng lúc phong tỏa, không tạo thành chấn động quá lớn, chỉ truyền lưu trong phạm vi nhỏ, cũng không làm cho dân chúng bình thường chú ý.

Chẳng qua án kiện huyện Ôn Nhạc bị dị nhân làm loạn đã được đặt lại trên bàn, chuẩn bị tiếp tục điều tra.

Ngày hôm sau Triệu Hợp Đức bị ám sát, tổ chuyên án do sở công an tỉnh Chiết Giang thành lập lại đi tới huyện Ôn Nhạc, triển khai điều tra càng thêm tường tận cùng bí mật.

Nhưng mặc kệ bọn hắn bí ẩn thế nào, nhưng làm sao có thể che giấu được hiểu biết của bí thư huyện ủy huyện Ôn Nhạc?

Dương Đằng Phi nghe tin, lập tức hội báo cho Diệp Dương Thành, do Hình Tuấn Phi trừ tính an bài, Đường Thái Nguyên, Vương Minh Khi, Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cương, Trương Ngọc Thiển nhanh chóng được phái ra ngoài, dùng thời gian ngắn nhất xóa sạch tai họa ngầm mà Diệp Dương Thành lưu lại, hoàn toàn không còn lưu chút manh mối cho tổ chuyên án điều tra.

Kết quả tổ chuyên án hoạt động liên tục trong huyện nhưng không tìm được chút manh mối nào, không cách nào điều tra tiếp tục, bởi vì manh mối đã hoàn toàn hỗn loạn, càng tra xét càng mơ hồ, cuối cùng không thể tiếp tục điều tra thêm được nữa!

Về phần Diệp Dương Thành lại nương khoảng thời gian bình tĩnh khó được này, thuận lợi thúc đẩy quỹ từ thiện thành lập, được Lâm Đông Mai cực lực ủng hộ, quỹ từ thiện đặt tên Dương Thành, làm cho hắn thật có chút dở khóc dở cười.

Đã đến trung tuần tháng mười, ngay lúc hết thấy nhìn qua như bình tĩnh, mỗi ngày Diệp Dương Thành bôn ba giữa công ty cùng quỹ từ thiện, nhìn thấy công đức huyền diệu gia tăng lặng lẽ cười, một cuộc điện thoại thành công đã đánh vỡ sự yên lặng này, làm cho hắn nghĩ được chân khí mưa gió nổi lên.

- Lão Diệp? Tôi là tiểu Điền Kê.

Bên kia điện thoại truyền ra thanh âm luống cuống của tiểu Điền Kê:

- Cậu nhanh về trấn đi, xảy ra chuyện lớn!

- Tiểu Điền Kê?

Đột nhiên nhận được điện thoại bạn học cũ, Diệp Dương Thành thoáng ngây người, lập tức nhíu mày hỏi:

- Trong trần xảy ra chuyện gì?
- Chúng ta không phải xây mộ cho Lưu Tuyết Oánh sao?

Tiểu Điền Kê cảm giận nói:

- Đêm qua không biết kẻ nào thiếu lương tâm, lại đào mộ, toàn bộ đồ vật mai táng không còn, cậu nhanh chóng về xem đi, tôi...a...

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, lập tức bên kia truyền ra tạp âm di động rơi xuống đất...

Diệp Dương Thành ngậy ngấn cả người.

221. Chương 221: Đằng Sau Người Có Người.

Diệp Dương Thành ngạc nhiên một lát sau giờ di động lớn tiếng hét to:

- Điền Kê? Tiểu Điền Kê?

Nhưng giọng Diệp Dương Thành có lớn đến mấy thì đầu dây bên kia tĩnh lặng đáng sợ.

Tiểu Điền Kê hét thảm xong thế giới trở nên lặng im.

Két két két két két!

Đầu dây truyền đến thanh âm chói tai đâm vào màng nhĩ Diệp Dương Thành, các thanh âm đó là tiếng động cuối cùng hắn nghe thấy qua điện thoại.

Điện thoại đứt liên lạc, cơ mặt Diệp Dương Thành căng cứng. Không khí trong văn phòng trở nên nặng nề.

Đỗ Nhuận Sinh ôm chồng hồ sơ chuẩn bị đưa vào văn phòng của Diệp Dương Thành, thấy mặt hắn âm trầm cầm chìa khóa xe vội vã chạy ra.

- Ủa? Diệp tổng đi đâu vậy?

Đỗ Nhuận Sinh kinh ngạc hỏi:

- Không xem báo cáo tài liệu sao?

Diệp Dương Thành liếc Đỗ Nhuận Sinh:

- Đặt trong văn phòng của ta đi.

Diệp Dương Thành để lại một câu rồi sai bước hướng cửa lớn công ty, bộ dáng vội vã.

Đỗ Nhuận Sinh nhìn bóng lưng Diệp Dương Thành khuất xa, khó hiểu gỡ tóc, đầu óc mờ mịt.

Diệp Dương Thành lao nhanh đến Bảo Kinh Trấn với tốc độ 100km/1h. Trong phòng tầng ba tòa nhà xi-măng dựa vào núi Tam Quan Miếu Thôn Bảo Kinh Trấn, Tiểu Bàn Tử bạn học cũ của Diệp Dương Thành lười biếng ngồi trước máy tính gõ bàn phím lóc cóc nói chuyện với mấy thiếu nữ, hoặc nên nói là nghe các nàng chửi.

Không biết có phải Tiểu Bàn Tử đầu óc toàn nghĩ phim heo, liên tục gửi tin xin coi webcam, khung đối thoại chết mỗi một câu: Mm, chúng ta xem webcam đi, ca ca rất đẹp trai.

Thiếu nữ bây giờ không như lúc internet mới phát triển, đối diện Tiểu Bàn Tử dây dưa tính tình tốt thì im lặng, xóa qqa của gã. Còn nóng tính thì phun ra mấy từ tục tĩu không chút bộ dáng thức nữ như: Bố tiên sư cha nhà mi, muốn ăn đập phải không?

Các nàng hùng hổ như hổ không chửi Tiểu Bàn Tử tắt bếp quyết không bỏ qua.

Không biết nào Tiểu Bàn Tử có bị cửa kẹp hay không mà gã chẳng hề nản lòng, có xu hướng càng chiến càng hăng. Cua một người thất bại? Không sao, mở hai nic khác, Tiểu Bàn Tử quyết tâm thả lưới nhiều chỗ.

Tập trung nhìn kỹ thì qq của tiểu tử này cơ bản không có bao nhiêu giới tính nam, toàn là qq thiếu nữ với các nic như chữ sao hỏa, nói đơn giản toàn là các nàng đua theo mốt.

Tiểu Bàn Tử xoa tay cười dâm:

- Hì hì, ta không tin tám trăm friend nhưng không có một người từ chối webcam!

Tiểu Bàn Tử tập trung toàn bộ tinh thần vào qq của mình, ngóng trông có thiếu nữ nào đồng ý chat webcam, dù nhìn mặt một lần thôi cũng tốt.

Tiểu Bàn Tử hoàn toàn chìm đắm trong tiểu thế giới chat chit. Khi Tiểu Bàn Tử một lần nữa bị nữ sinh chửi té tát vào mặt, nhưng nàng đồng ý xem webcam. Từ khi nào sau lưng Tiểu Bàn Tử xuất hiện một thiếu nữ toàn thân mặc vải đen.

Tiểu Bàn Tử nhận webcam, nhưng vì kiểu dáng cửa sổ không lớn nên gã không trông thấy hình ảnh bên mình. Tiểu Bàn Tử nhìn khuôn mặt nữ sinh tròn tròn lộ biểu tình kinh hoàng thì rất là buồn bực.

- A? Nàng làm về mặt gì vậy?

Tiểu Bàn Tử tự kỷ nói:

- Dù ca không đẹp trai bằng Trương Học Hữu nhưng không đến nỗi nhìn ghê mắt đi? Xuất hiện . . .

- Người. . . Người người . . . Người . . .

Thiếu nữ giơ tay che hai mắt mình, hét chói tai:

- Đằng sau lưng người có người!

* * *

Khi Diệp Dương Thành lái xe chạy về Bảo Kinh Trấn đã là mười giờ sáng. Diệp Dương Thành lái xe vào đường Khê Tân, chạy tới Thạch Môn thôn nhà Tiểu Điền Kê, bỗng có tiếng còi dồn dập từ xa đến gần lướt nhanh qua bên xe Diệp Dương Thành.

- Hú hú hú!!!

Tổng cộng hai chiếc xe cảnh sát, nhưng không chạy hướng Thạch Môn thôn. Ở lối rẽ đường Khê Tân và Thạch Môn thôn, xe cảnh sát quẹo cua đường như chạy hướng Tam Quan Miếu thôn.

Hai chiếc xe cảnh sát xuất hiện hù Diệp Dương Thành giật nảy mình, cảm xúc bất an tràn ngập trong lòng hấn. Diệp Dương Thành không dám chậm trễ, hấn quay đầu lại nói với Triệu Dung Dung.

- Dung Dung, nàng đi theo hai chiếc xe cảnh sát, sau khi đến nơi xảy ra chuyện gì hãy báo cho ta biết.

Triệu Dung Dung gật đầu, hết sức cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Triệu Dung Dung bỗng chốc biến mất ở ghế sau xe Minh Duệ.

Diệp Dương Thành chỉ phái Triệu Dung Dung đi theo hai chiếc xe cảnh sát xem xét tình hình, hấn đạp ga, vèo một tiếng lướt qua nhà mình thẳng tiến Thạch Môn thôn.

Hai phút sau xe Diệp Dương Thành ngừng lại trước nhà lầu cao bốn tầng, bờ tường mọc đầy dây thường xuân. Lúc này trước cửa ngôi nhà đậu một chiếc xe cảnh sát, bốn chiếc xe máy cảnh sát cơ động.

Thấy vậy tim Diệp Dương Thành treo cao, không khí như đông lại.

Diệp Dương Thành cởi dây an toàn, mở cửa xe, bước xuống xe. Diệp Dương Thành thấy ba hiệp cảnh nhú mày đứng trước cửa nhà, hấn cố bình tĩnh cảm xúc nhắc chân bước lên bậc thang. Tình cờ là ba hiệp cảnh này đều quen Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành móc một bao thuốc Trung Hoa từ trong túi ra, đưa ba điếu cho ba hiệp cảnh.

- A Long, nơi này xảy ra chuyện gì?

Diệp Dương Thành căng thẳng nhìn một hiệp cảnh, hỏi:

- Có thể nói cho ta biết không?

Nhìn thấy Diệp Dương Thành, hiệp cảnh trẻ tuổi được gọi là A Long kinh ngạc nói:

- A! Ra là Dương Thành.

A Long lấy làm lạ hỏi:

- Người tới nơi này làm cái gì?

Diệp Dương Thành mở miệng nói:

- Lúc trước ta ở trên thị trấn nói chuyện điện thoại với bạn học.

Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ, quyết định không che giấu:

- Đang nói chuyện chợt nghe hấn hét thảm rồi điện thoại không liên lạc được. Ta không yên tâm nên chạy tới đây, hãy mau nói cho ta biết nơi này xảy ra chuyện gì?

A Long hiệp cảnh trẻ phát hiện vấn đề:

- Người kia là bạn học của người?

A Long trả lời:

- Hơn mười phút trước chúng ta nhận được điện thoại của mẫu thân bạn học người báo cảnh sát. Bạn học của người . . . Ài, đầu và cổ đứt lìa, máu tươi chảy đầy đất.

A Long hiệp cảnh trẻ nói xong ngừng một lúc, lại bảo với Diệp Dương Thành:

- Lúc án mạng xảy ra người đang nói chuyện với người chết đúng không? Chờ chút, ta đi kêu sở trưởng lại đây, người phối hợp trả lời vài vấn đề được không?

Diệp Dương Thành vội lắc đầu, lại yêu cầu:

- Nhưng ta muốn nhìn . . . Xác của bạn học, chỉ nhìn một cái là được.

A Long do dự:

- Cái này . . .

Một lúc sau A Long mơ hồ nói:

- Người xin với sở trưởng chúng ta đi, ta không thể quyết định chuyện này được.

Diệp Dương Thành gật mạnh đầu:

- Ừm!

Cảm xúc bất an ngày càng mãnh liệt trong lòng Diệp Dương Thành.

Khi Diệp Dương Thành đứng trước cửa nhà Tiểu Điền Kê chờ sở trưởng đồn công an Bảo Kinh Trấn mới đi xuống, hấn nhận được Triệu Dung Dung liên lạc tâm linh. Triệu Dung Dung nói một câu làm Diệp Dương Thành suýt té ngã, lòng lạnh lẽo.

- Chủ nhân, Tam Quan Miếu thôn xảy ra án mạng. Dung Dung nhìn thấy đầu người chết bị người dùng vật sắt bén cắt đứt, máy tính bị đập nát. Nếu Dung Dung không nhớ sai thì người chết là Tiểu Bàn Tử đêm hôm đó tụ họp với chủ nhân, là bạn học của chủ nhân . . .

- Tiểu Bàn Tử, Tiểu Điền Kê . . .

Đầu óc Diệp Dương Thành rối loạn, hấn như người điên đứng chết trân tại chỗ, lẩm bầm vài câu.

Diệp Dương Thành đánh rùng mình, lòng thảm nhủ:

- Dung Dung, nằng đi ngay đường Duyên Hà Thượng Quan thôn, ta quên số mấy nhưng là một căn nhà bảy tầng, trước cửa có hai con sư tử đá. Đó là nhà của một bạn học khác của ta, đi mau lên!

Diệp Dương Thành bản năng cho rằng nghi phạm giết người gần như mất trí này nhằm vào những bạn học của hắn, thậm chí là chính hắn.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành không dám lơ là, sau khi xác nhận Triệu Dung Dung chạy đi Thượng Quan thôn ngay thì liên lạc với Hình Tuấn Phi:

- Người lập tức dẫn tất cả người trong thị trấn chạy đến Bảo Kinh Trấn gặp ta ngay trong vòng mười phút!

Hình Tuấn Phi nghe Diệp Dương Thành đột nhiên ra lệnh, gật đầu ngay, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Tuy Hình Tuấn Phi không biết bên Diệp Dương Thành xảy ra chuyện gì nhưng giọng nói vội vã của lão đã đưa một tin tức rằng chắc chắn có việc, còn là chuyện lớn.

Hình Tuấn Phi nghe lệnh lập tức điểm danh đám người Đường Thái Nguyên biến thành từng luồng sáng sương mù bay hướng Bảo Kinh Trấn.

Trên cầu thang nhà Tiểu Điền Kê vang lên giọng nam nhân trung niên:

- Người ở đâu?

Sau đó là tiếng bước chân dồn dập.

Không lâu sau một nam nhân trung niên lạ mặt, mặc đồ cảnh sát bước xuống lầu. Mặt chữ điền ngay thẳng, mày rậm mắt to, bộ dáng rất là chính phia.

Nam nhân trung niên đứng ở cửa thang lầu một lúc lâu, nhìn Diệp Dương Thành đứng trước cổng. Nam nhân trung niên do dự giây lát sau nhấc chân bước đến gần.

Nam nhân trung niên vừa đi vừa hỏi:

- Khi người chết tử vong thì người đang nói chuyện điện thoại với nạn nhân?

Diệp Dương Thành gật đầu, hắn hoàn toàn không đặt tinh thần vào chuyện này.

Nam nhân trung niên nhíu mày hỏi:

- Khi đó các người nói gì? Khi xảy ra vụ việc người có nghe thấy cái gì?

Cảnh sát trung niên rất khó chịu. Nhìn hiện trường vụ án trên lầu thì Tiểu Điền Kê bất ngờ bị người dùng vũ khí sắc nhọn cắt đứt cổ khiến đầu rơi ra trong tình huống không chút đề phòng.

Nhưng nghe mẫu thân của Tiểu Điền Kê miêu tả thì khi đó nhà đóng hết cửa sổ, gã thói quen khi một mình ở trong phòng sẽ khóa chốt.

Trong tình huống như vậy thần không biết quỷ không hay đến gần Tiểu Điền Kê rồi dùng dao cắt cổ gã, trừ phi gã vừa ngủ vừa điếc, nếu không làm sao Tiểu Điền Kê không hề phát hiện được gì trước đó?

Xem xét hiện trường vụ án chỉ thấy xác Tiểu Điền Kê, di động nắp gấp bị người đập bể cách xác chết khoảng ba thước. Kinh khủng hơn là đôi mắt Tiểu Điền Kê bị móc ra.

Móc mắt hoàn toàn phá hỏng trông, bài trừ tình nghi gây án để bán khí quan cơ thể người.

Vậy là vụ án trở nên mơ hồ mông lung, không thể thông qua chứng cứ để lại hiện trường phán đoán động cơ giết người.

Mấy phút trước nam nhân trung niên nhận được điện thoại tại Tam Quan Miếu thôn, Thượng Quan thôn xảy ra hai vụ án mạng, người chết là nam giới trẻ tuổi, cũng bị cắt cổ, móc mắt. Hung thủ tàn bạo làm người ta giật điên.

- Chúng ta là bạn học cũ nên trò chuyện linh tinh.

Diệp Dương Thành trầm ngâm giây lát, nói:

- Khi xảy ra vụ việc ta chỉ nghe tiếng hét thảm, sau đó thì . . .

Con người Diệp Dương Thành co rút, hấn chốt nhớ lý do Tiểu Điền Kê gọi điện thoại.

Diệp Dương Thành đang kể chuyện thì bỗng ngừng nói, nam nhân trung niên không chú ý thấy biểu tình hấn thay đổi.

Nam nhân trung niên thúc giục:

- Sau đó thì sao?

Diệp Dương Thành điều chỉnh tâm tình, nói với nam nhân trung niên:

- Sau đó ta nghe tiếng kết kết, rồi điện thoại đứt liên lạc.

Diệp Dương Thành chưa kịp nói gì thêm, Triệu Dung Dung bị hấn phải đi Thượng Quan thôn đã báo tin về.

- Chủ nhân, Dung Dung tới chậm.

Triệu Dung Dung ngập ngừng nói:

- Bạn học chủ nhân gặp hôm ở chợ quần áo cũng chết, giống y như cái chết của Tiểu Bàn Tử trong Tam Quan Miếu thôn.

Diệp Dương Thành hút ngụm khí lạnh:

- Ui!

Mặt mày Diệp Dương Thành âm trầm kèm theo sát khí nhàn nhạt.

Diệp Dương Thành ngược nhìn cảnh sát trung niên, hỏi:

- Ta muốn nhìn xác bạn học của mình, chỉ nhìn một cái!

Cảnh sát trung niên ngần ngại:

- Cái này . . .

Giấy lát sau cảnh sát trung niên đồng ý, gật đầu nói:

- Bây giờ xác chết còn ở tại chỗ cũ chờ lấy chứng cứ, người đi cùng ta lên đó. Nhưng chỉ có thể nhìn một cái, không được táy máy!

Diệp Dương Thành cắn răng gật đầu.

Diệp Dương Thành đi theo cảnh sát trung niên hoặc nên nói là sở trưởng đồn công an Bảo Kinh Trấn mới bước lên cầu thang. Hai người chưa tới lâu ba chốt nghe từ phòng ngủ trước mặt vọng ra tiếng khóc, là phụ nữ trung niên nức nở.

- Cao Dương . . . Hu hu . . . Sao người nữ bỏ lại mẫu thân? Hu hu . . . Mẫu thân làm sao sống đây Cao Dương?

Hai cảnh sát cản mẫu thân Tiểu Điền Kê lại không cho đến gần xác chết, đành quỳ dưới đất bất lực khóc. Ai nhìn thấy cảnh thê lương này đều bất nhẫn.

Diệp Dương Thành nhìn bộ dạng mẫu thân Tiểu Điền Kê lúc này càng tăng sát ý với hung thủ tàn nhẫn hơn. Không tiêu diệt tên giặc này làm sao Diệp Dương Thành sống yên?

Sở trưởng trung niên nghiêng đầu nói:

- Xác chết ở đó, người nhìn đi.

Sở trưởng trung niên thở dài thườn thượt:

- Mạng sống trẻ trung biết bao, ài . . .

Dương Cao Dương đã đầu lìa khỏi cổ, tròng mắt bị hung thủ tàn bạo móc đi. Máu chảy đầy sàn phòng ngủ, máu tanh gay mũi. Diệp Dương Thành nhìn Dương Cao Dương thảng trước còn cùng hấn nhậu nhẹt, cụng ly cười giòn lúc này đã âm dương hai nơi, lòng hấn nặng trĩu.

Nắm tay Diệp Dương Thành siết chặt, cơ mặt căng cứng xanh mét, mặt hấn đầy vẻ tức sát.

Diệp Dương Thành yên lặng nhìn xác Dương Cao Dương hơn mười giây sau, sở trưởng trung niên chậm rãi bước tới gần hấn.

Sở trưởng trung niên liếc xác Dương Cao Dương một cái rồi dời sang Diệp Dương Thành.

- Cho ta số liên lạc.

sở trưởng trung niên nói tiếp:

- Có lẽ tiếp theo còn một số việc cần người nhớ lại.

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, nhưng hấn không trả lời sở trưởng trung niên ngay mà quay đầu nhìn mẫu thân của Dương Cao Dương.

Diệp Dương Thành khô khốc nói:

- Bá mẫu đừng buồn nữa, ta . . . Ta tin tưởng cảnh sát sẽ không để hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật!

Mắt Diệp Dương Thành lóe qua sát khí lạnh băng, hít sâu, nói:

- Chắc chắn sẽ không!

Diệp Dương Thành để lại số điện thoại cho sở trưởng trung niên, hấn ra khỏi nhà Dương Cao Dương, lái xe đi nghĩa địa công cộng của Bảo Kinh Trấn. Trực giác cho Diệp Dương Thành biết cái chết của đám người Dương Cao Dương, Tiểu Bàn Tử có lẽ liên quan trực tiếp hoặc gián tiếp với khu mộ bên đó.

Trong tình huống không rõ lai lịch, mục đích của hung thủ, Diệp Dương Thành chỉ có thể ôm tâm lý may mắn chạy đến nghĩa trang nhìn xem có dấu vết gì để lại không. Mặc dù Diệp Dương Thành biết xác xuất này vô cùng nhỏ bé.

Y quan trùng của Lưu Tuyết Oánh không có nhiều vật đáng giá chôn theo, nhưng theo tập tục Bảo Kinh Trấn thì ném vào tiền xu từ chín mươi chín khối đến một mao. Diệp Dương Thành tin tưởng không có trộm mộ nào để mất tới chín mươi chín khối tiền vật bồi táng.

Nếu không có kẻ trộm mộ đào y quan trùng của Lưu Tuyết Oánh thì ai rảnh rỗi, hao phí công sức đào ngôi mộ đúc bê - Tông?

222. Chương 222: Tại Sao Muốn Đánh Đòn Phủ Đầu.

Quá nhiều khó hiểu bao phủ trong lòng Diệp Dương Thành, hấn lái xe đến nghĩa trang công cộng. Diệp Dương Thành bước xuống xe đi vào khu mộ, chạy tới mảnh đất một thước vuông nằm giữa khu vực cao nhất nghĩa địa.

Diệp Dương Thành vội vàng xuyên qua hàng thứ sáu, hấn chợt chú ý thấy bên tay trái mình, có một nam nhân biểu tình chân chất đứng trước một ngôi mộ. Nam nhân cao khoảng một thước tám chín, mặc áo thun ba lỗ màu đen. Nam nhân đứng thẳng tắp, cầm chổi vệ sinh nhưng không có đồ cúng gì, trống rỗng.

Nhìn khuôn mặt chất phác của nam nhân rất giống bốn chữ miêu tả 'đau lòng quá độ'. Trong lòng Diệp Dương Thành bận lo chuyện ngạc nên không suy nghĩ nhiều, hấn quay đầu đi hướng y quan trùng của Lưu Tuyết Oánh.

Giống như trước khi Tiểu Điền Kê bị hại báo cho Diệp Dương Thành biết, y quan trùng của Lưu Tuyết Oánh thật sự bị người đào ra. Nói chính xác hơn là ai đó dùng thủ đoạn gì đó cắt thành mấy khối đập bể.

Quanh mộ bê - Tông và gạch đỏ rải rác nhiều mảnh nhỏ. Y quan trùng vốn đặt hủ tro cốt ý nghĩa tượng trưng nhưng giờ không thấy đâu. Chín mươi chín khối tiền xu đặt trong mộ không mất một xu, chỉ có hủ tro cốt biến mất.

Diệp Dương Thành nhú chặt mày, nếu hấn không nhớ lầm thì trong hủ tro đó không có gì khác hơn là nội y lúc Lưu Tuyết Oánh mất tích trong trường học.

Là ai cạy mở ngôi mộ?

Diệp Dương Thành đứng trước y quan trũng bị xóc lên, hần mớ mịt chìm trong suy tư. Diệp Dương Thành thật sự không nghĩ ra là ai chọn đêm hôm khuya khoắt, ở nơi âm u quái quỷ này đào mộ người ta lên, ôm hủ tro cốt đi?

Diệp Dương Thành suy nghĩ nghĩ lại trừ đồ điên hoặc kẻ ngốc ra hẳn không nghĩ được khả năng nào khác. Dù là đồ điên thích đồ vật cũng không cách nào biết trong hủ tro cốt chứa nội y của Lưu Tuyết Oánh.

Không có đầu mối, không tìm ra manh mối, không chút chứng cứ, Diệp Dương Thành không suy đoán được điều gì. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Trong khi Diệp Dương Thành nhieu mảy suy tư thì đám người Hình Tuấn Phi bị hần kêu tới đã từ trên trời giáng xuống bên cạnh hắn.

Hình Tuấn Phi quỳ xuống trước mặt Diệp Dương Thành, cung kính nói:

- Chủ nhân.

Diệp Dương Thành thấy đám người Hình Tuấn Phi xuất hiện, tuy lòng nóng nảy nhưng không tiện lộ ra trước mặt bọn họ.

Diệp Dương Thành gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Mấy người tản ra Bảo Kinh Trấn, chú ý điều tra dị biến giả hoặc biến dị phản thần giả có bộ dạng đáng ngờ. Một khi phát hiện bất cứ dấu vết nào lập tức báo ta biết ngay!

Triệu Dung Dung gật đầu, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Hình Tuấn Phi đứng dậy, sắp xếp đám người Đường Thái Nguyên, lại biến thành mấy luồng sáng phóng lên cao tản ra trên mấy đường quốc lộ đi hướng Bảo Kinh Trấn, hình thành xu hướng bao vây, điều tra trung tâm thị trấn.

Hành động biến rộng tìm kim này thật tình là vì Diệp Dương Thành không còn cách nào khác. Diệp Dương Thành không ngờ rằng trong khi hắn nhíu mày vắt óc đứng trước y quan trũng thì hai chiếc xe hơi màu đen cấm cờ đỏ quốc gia ngừng lại trong bãi đỗ xe bên dưới nghĩa trang công cộng. Sáu người bước xuống hai chiếc xe cấm cờ đỏ, sáu nam nhân tuổi từ hai mươi bảy, tám đến ba mươi lăm, ột thướt sáu mươi mảy đến chín mươi mảy.

Nam nhân bước xuống từ chiếc xe cấm cờ đỏ thứ nhất cũng là người lớn tuổi và cao nhất. Nam nhân đứng bên chiếc xe, ngược đầu nhìn khu mộ trên núi, biểu tình trầm trọng.

Nam nhân hít sâu, nói:

- Xem tình huống trước mắt nắm được thì ba người bị hại đều tham gia xây dựng y quan trũng, từng là bạn học cấp 3.

Nam nhân quay đầu nói với năm người khác:

- Trong khi không có điểm nào giống nhau nữa, có lẽ y quan trũng trong khu mộ kia là mấu chốt phá án.

Nam nhân nói đến đây tạm dừng giây lát, trầm giọng dặn dò:

- Đây là vụ án đầu tiên trung tâm xử lý sự kiện siêu nhiên chúng ta nhận được, có phá án được không liên quan đến kinh phí cho ngành chúng ta sau này hành động. Hãy nâng cao tinh thần, rèn luyện nhiều năm, lần này là thời gian khảo chứng.

Một thanh niên trẻ khoảng hơn hai mươi tuổi đứng bên tay phải nam nhân nhíu mày nói:

- Cương ca.

Thanh niên hơn hai mươi tuổi do dự:

- Cương ca nói xem chuyện này có khi nào là do mục tiêu khiến chúng ta đến Ôn Nhạc huyện đã làm . . .

Nam nhân được gọi là Cương ca nheo mắt nói:

- Trước khi vụ án được phá thì mọi chuyện đều không nên kết luận quá sớm.

- Được rồi, đừng nói nhảm nữa, đi lên nhìn xem. Điều tra cẩn thận trước sau, trong ngoài, tuyệt đối không được bỏ qua bất cứ điểm đáng ngờ.

Năm nam nhân kính quân lễ với Cương ca:

- Tuân lệnh!

Cương ca móc kính râu màu cà phê ra đeo trên sống mũi, phẩy tay hướng bậc thang đi lên khu mộ. Sáu nam nhân nhảy vọt lên bậc thang, chạy tới khu mộ nằm ở giữa sườn núi.

Diệp Dương Thành đi vòng quanh y quan trũng của Lưu Tuyết Oánh đã bị phá hỏng hoàn toàn, bàn tay trái nâng khuỷu tay phải, tay phải sờ cảm.

Biểu tình Diệp Dương Thành đầy khó hiểu hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Nhìn từ mặt nào thì không lần tìm được nguồn gốc, rõ ràng hung thủ giết nhóm Tiểu Điền Kê, Tiểu Bàn Tử chắc chắn cũng là kẻ đã đào y quan trũng, đây là điều khẳng định.

Vấn đề ở chỗ tại sao hung thủ muốn đào y quan trũng của Lưu Tuyết Oánh? Tại sao đang yên lành xuống tay với nhóm Tiểu Bàn Tử, Tiểu Điền Kê? Dùng thủ đoạn hết sức tàn nhẫn.

Diệp Dương Thành không muốn tha cho hung thủ, hắn muốn băm vằm hung thủ ra nhiều mảnh báo thù cho Tiểu Bàn Tử Tiểu Điền Kê.

Nhưng với điều kiện là Diệp Dương Thành phải tìm được hung thủ. Nếu Diệp Dương Thành không biết hung thủ là ai, có suy nghĩ nhiều mấy cũng vô dụng.

Diệp Dương Thành nhức đầu nhưng hắn buộc phải suy nghĩ kỹ. Dù Diệp Dương Thành biết rõ ở lại đây vô ích, hắn bất lực không biết đi đâu điều tra thân phận của hung thủ.

Diệp Dương Thành luôn đắm chiêu suy nghĩ, không chú ý thấy nam nhân mặc áo ba lỗ màu đen bị hắn bỏ qua đang đứng trước một bia mộ cách hắn mười lăm thước, mắt nhìn hắn đắm đắm.

Nam nhân mặc áo ba lỗ màu đen lăm bắm như tụng kinh:

- Độ nguy hiểm vượt qua phạm vi công kích, cầu viện. Độ nguy hiểm vượt qua phạm vi công kích, cầu viện
...

Nếu Diệp Dương Thành nghe thấy nam nhân mặc áo ba lỗ màu đen lăm bắm chắc chắn sẽ đưa mắt sang nhìn Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử đứng cạnh mình. Nhưng thấy hai nữ nhân này bình thường hầu hạ Diệp Dương Thành như tỷ nữ, Triệu Dung Dung và Tiểu Thương Ưu Tử là cận vệ hợp cách.

Thực lực của Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử vượt qua dị nhân thượng đoạn S giai không biết bao nhiêu lần, chẳng qua ngày thường hai người không có cơ hội ra tay.

Diệp Dương Thành nhíu mày vắt óc suy tư, không quan sát tình huống xung quanh. Triệu Dung Dung ẩn thân đi bên Diệp Dương Thành thì chú ý thấy nam nhân mặc áo ba lỗ màu đen kỳ lạ. Triệu Dung Dung nhìn nam nhân mặc áo ba lỗ màu đen môi mấp máy không biết lăm bắm cái gì, biểu tình của nàng dần trầm trọng.

Triệu Dung Dung không có ý nghĩ ra tay khống chế trước. Mặc dù nam nhân mặc áo ba lỗ màu đen đem lại cảm giác nguy hiểm cho Triệu Dung Dung nhưng chắc chắn không vượt khỏi tầm khống chế.

223. Chương 223: Xóa Sổ Vô Hiệu.

Tức là có Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử đi cùng Diệp Dương Thành, nam nhân mặc áo ba lỗ màu đen tuyệt đối không uy hiếp được hắn.

Nếu không phải mối nguy hiểm thì cần gì đánh đòn phu đầu?

Triệu Dung Dung nhìn nam nhân mặc áo ba lỗ màu đen một lúc lâu sau đó quay đầu sang một bên.

- Chờ lát nữa chủ nhân suy tư xong hãy báo cáo rồi để chủ nhân tự quyết định.

Lúc này sáu nam nhân đến từ trung tâm xử lý sự kiện siêu nhiên nối đuôi nhau bước chân vào khu mộ.

Đi đầu trước nhất là nam nhân cao to được năm người khác gọi là Cương ca.

Cương ca đội kính râm màu cà phê, chẳng những không cho cảm giác lông bông mà rất hợp với kiểu bảo kiếm xứng anh hùng. Có thêm kính mát, Cương ca cho người cảm giác oai phong, nghiêm túc.

Mới bước chân vào khu mộ, Cương ca dừng bước ngay. Đôi mắt xuyên qua kính mát nhìn chằm chằm nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ, biểu tình trầm trọng.

Cương ca cực kỳ kinh ngạc khẽ kêu:

- A?

Thấy Cương ca dừng bước, gơ tay ra hiệu người đi sau cũng đứng lại.

Một nam nhân ba mươi tuổi khó hiểu nhìn Cương ca, nhỏ giọng nói:

- Cương ca, có chuyện gì?

Cương ca nhìn nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ chằm chằm, khóe môi cong lên:

- . . . Nguy hiểm.

Cương ca không quay đầu lại trả lời nam nhân kia:

- Là một kinh địch.

Nghe lời Cương ca nói, năm người khác chẳng những không tỏ ra sợ sệt mà còn rất hưng phấn.

Nam nhân hai mươi mấy tuổi xoa hai tay nói:

- Xuất hiện tại đây đã nói lên hấn rất đáng ngờ.

Cương ca nhanh chóng quyết định:

- Mặc kệ có đáng ngờ hay không, phải bắt nam nhân này lại!

Mặc kệ nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ có phải là dị nhân gây rối trong Ôn Nhạc huyện hay không, có liên quan đến án mạng xảy ra hôm nay không, đối với nam nhân tạo cảm giác cực kỳ nguy hiểm thể này Cương ca không thể bỏ qua.

Huống chi mèo mù vớ cá rán, ai đều có loại tâm lý may mắn như thế.

Cương ca đang định ra lệnh tấn công thì một nam nhân lên tiếng:

- Nhưng bên kia còn có một người.

Nam nhân đó chỉ hướng Diệp Dương Thành đứng hàng cuối cùng nghĩa địa, hơi lo lắng hỏi:

- Nếu hấn nhìn thấy chúng ta hành động chẳng phải là vi phạm luật của trung tâm xử lý?

Nghe nam nhân nhắc nhở, Cương ca khó xử:

- Cái này . . .

Nam nhân trẻ tuổi thuận miệng nói:

- Đơn giản, ta đi đánh xỉu hấn là xong.

Nam nhân trẻ tuổi nhìn Cương ca, chờ mệnh lệnh từ gã.

Cương ca do dự giây lát sau gật đầu, nói:

- Đành vậy.

Cương ca lại dặn dò:

- Nhưng không được làm người ta bị thương. Hôn êm thì được, tuyệt đối không thể để lại di chứng gì.

Nam nhân trẻ tuổi nhe răng cười nói:

- Cương ca yên tâm đi, ta biết chừng mực!

Nam nhân trẻ tuổi nhắc chân đi con đường bên phải khu mộ, cố ý vòng qua nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ nhanh chóng đến gần Diệp Dương Thành.

Trong khi nam nhân trẻ tuổi hành động, Cương ca mạnh phát tay.

Cương ca trầm giọng nói:

- Bốn người từ bốn hướng đông nam tây bắc bắt . . .

- Ủa? Cương ca, hấn định trốn!

Cương ca chưa nói hết câu thì nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ không quay đầu nhắc chân chạy hướng tây nam, xem bộ dáng như đang chạy trốn.

Cương ca thấy hành động của nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ thì kinh ngạc ngậy người, giẫm mạnh chân nói:

- Còn đứng ngây ra làm gì? Đuổi theo đi!

Thế là nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ chạy nhanh, năm người rượt theo đuôi. Nam nhân trẻ tuổi vốn định đánh xỉu Diệp Dương Thành cũng bị kêu về đội, chạy theo năm người Cương ca xuống núi, chặn nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ lại.

Mới rồi trong khu mộ còn có bảy, tám người trong phút chốc vắng lặng có mỗi mình Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành ngậy người nhìn bảy người rượt bắt rồi khỏi khu mộ, một lúc lâu sau hấn mới lấy lại tinh thần.

Diệp Dương Thành khô khan nói:

- Đòi nợ? Đòi tới tận nghĩa trang?

Triệu Dung Dung sớm phát hiện nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ không bình thường.

- Chủ nhân, Dung Dung cảm thấy việc này không đơn giản như vậy.

Triệu Dung Dung nhìn Diệp Dương Thành, nói:

- Người mặc áo thun đen ba lỗ đó cho Dung Dung cảm giác nguy hiểm, như thế . . . Như thế nhìn thấy lệ quỷ. Sáu người kia đuổi theo hấn chắc chắn cũng không phải người bình thường.

- Lệ quỷ?

Diệp Dương Thành kinh ngạc hỏi:

- Rõ ràng là con người sao có thể là lệ quỷ?

Triệu Dung Dung nghiêng đầu ngẫm nghĩ:

- Dung Dung cũng không biết.

Một lúc sau Triệu Dung Dung thốt ra câu giải thích cũng như không:

- Cảm giác hấn âm trầm không khác gì lệ quỷ.

Nghe Triệu Dung Dung trả lời, Diệp Dương Thành quay sang nhìn Tiểu Thương Ưu Tử, hỏi:

- Ưu Tử thì sao? Nàng có cảm giác gì?

Tiểu Thương Ưu Tử khom người hướng Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân.

Tiểu Thương Ưu Tử ngần ngừ một lúc sau, không quá chắc chắn trả lời:

- Ưu Tử cảm giác giống như linh sử tỷ tỷ. Người mặc đồ đen kia có vị khiến Ưu Tử quen thuộc, như linh thể không gốc, hơi giống lệ quỷ.

Diệp Dương Thành ngậy người:

- Nàng cũng cảm giác giống lệ quỷ?

Rõ ràng là người sống sờ sờ tại sao là lệ quỷ được? Nếu nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ là lệ quỷ không có lý nào Cửu Tiêu thần cách không cho hắn gợi ý.

Đầu óc Diệp Dương Thành hỗn loạn, nhưng không lâu sau hắn ném chuyện này sang một bên.

Bởi vì bảy nam nhân chơi rượt bắt chạy ra khu mộ gần ba phút sau, ba bậc thang từ dưới chân núi chạy lên nghĩa trang có ba người leo lên. Một nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ, cách ăn mặc giống y như nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ lúc trước chạy trốn.

Diệp Dương Thành có ngốc cũng ra kết luận ba nam nhân này chung nhóm với nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ lúc trước.

Vì xác định suy đoán của mình, Diệp Dương Thành quay đầu nhìn Triệu Dung Dung. Diệp Dương Thành thấy biểu tình Triệu Dung Dung trầm trọng gật đầu thì khẳng định.

Diệp Dương Thành lại ngược nhìn một trong ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ. Biểu tình chân chất, vóc dáng cao to. Khi nhìn kỹ bộ dạng nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ, Diệp Dương Thành bản năng nghĩ đến một từ: Rối gỗ.

Đúng vậy, ba nam nhân này cho Diệp Dương Thành cảm giác giống như rối gỗ bị giật dây, không chút sức sống. Nhưng bọn họ có thể nhúc nhích, nói chuyện, nhìn.

Tim Diệp Dương Thành đập nhanh:

- Mấy thứ quỷ quái gì đây?

Bởi vì ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ không khiến Cửu Tiêu thần cách cảm ứng, tức là năng lực xóa sổ dị nhân của Diệp Dương Thành vô hiệu với ba người.

Ba nam nhân như rối gỗ đã đóng giữ ba cầu thang từ khu mộ xuống chân núi. Diệp Dương Thành dùng đầu gối nghĩ cũng biết ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ này là quái vật không ra người không ra quỷ, có lẽ mục tiêu chính là hắn.

Diệp Dương Thành liên tưởng cái chết của ba người Tiểu Điền Kê, Tiểu Bàn Tử.

Con người Diệp Dương Thành co rút, hai nắm đấm siết chặt, trên cánh tay nổi gân xanh.

Biểu tình Diệp Dương Thành bình tĩnh, lòng thông qua tâm linh liên lạc hỏi Triệu Dung Dung:

- Dung Dung, nếu nàng một chọi một với ba người này có xác suất thắng mấy phần trăm?

Mắt Diệp Dương Thành liên tục liếc hướng ba nam nhân đứng im tại chỗ, đề phòng bọn họ đột ngột công kích thì hắn không kịp trở tay.

224. Chương 224: Dũng Mạnh Không Sợ Chết. (thượng)

Chủ nhân, nếu như là một đối một thì Dung Dung sẽ thắng.

Triệu Dung Dung do dự giây lát, trả lời:

- Nhưng nếu đấu cùng lúc với hai người, Dung Dung không nắm chắc một phần nào.

- Ui!

Diệp Dương Thành thật sự hút ngum khí lạnh.

Thực lực của Triệu Dung Dung xếp top ba trong mười linh phó của Diệp Dương Thành, dù có chênh lệch với hai nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ kia cũng không đến nỗi cách biệt quá lớn. Nếu Triệu Dung Dung không dám chắc đấu cùng lúc với hai nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ thì . . .

Vậy chẳng phải ba quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ này vượt qua dị nhân thượng đoạn S giai?

Nguy hiểm chưa từng có đột ngột xuất hiện, Diệp Dương Thành rối loạn tinh thần. Đang lúc Diệp Dương Thành lo lắng số lượng quái vật sẽ tăng nhiều, làm sao đối phó thì Cửu Tiêu thần cách vị trí trái tim hắn bỗng truyền ra chấn động kỳ lạ.

Vấn động qua một giây, trong tầm mắt Diệp Dương Thành có một nữ nhân toàn thân bao phủ trong vải đen, lơ lửng giữa không trung, tay phải cầm dao cầm lấp lánh ánh sáng xanh kỳ lạ, tay trái cầm quả cầu tỏa năm màu sắc.

Diệp Dương Thành không biết con dao găm đó có tác dụng gì, nhưng quả cầu năm màu trong tay trái của nữ nhân là Tiểu Điền Kê, thứ tổ chức Dị Sát chuyên môn dùng để đối phó dị nhân, dị nhân.

Nhìn đến đây tim Diệp Dương Thành rút cái bịch, hắn đoán nữ nhân này có lẽ la hung thủ giết chết ba người Tiểu Bàn Tử, Tiểu Điền Kê.

Nhưng tại sao nàng muốn giết bọn họ? Trong đầu Diệp Dương Thành chợt lóe ánh sáng, nhưng chưa kịp nắm bắt đã biến mất, để lại sương khói mông lung cho hắn.

Rõ ràng nữ nhân toàn thân bao trùm trong vải đen không có ý định lôi kéo làm quen với Diệp Dương Thành.

Nữ nhân áo đen không cho Diệp Dương Thành có nhiều thời gian suy tư, nàng nhẹ giơ tay phải hươ dao găm. Ba luồng sáng xanh nhạt bay ra khỏi dao găm bắn vào trán ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ. Cùng với ánh sáng xanh bắn vào, biểu tình ngỡ ngàng trên mặt ba nam nhân bỗng chốc sinh động, bọn họ nở nụ cười.

- Giết hắn.

Thanh âm rất nhẹ, nói đúng hơn là rất nhu mì, ị đến tận xương. Diệp Dương Thành suýt nhảy căng lên mừng hắc quả phụ!

Sự việc phát triển đến nước này Diệp Dương Thành đã hoàn toàn kết luận, nữ nhân áo đen đột nhiên xuất hiện chính là hung thủ đã giết ba người Tiểu Điền Kê, Tiểu Bàn Tử.

Khiến Diệp Dương Thành thấy nguy hiểm là trước khi nữ nhân xuất hiện, Cửu Tiêu thần cách trừ phát ra dao động kỳ lạ thì không có chút gợi ý.

Nghĩa là năng lực xóa sổ dị nhân của Diệp Dương Thành vẫn vô hiệu.

Trận ác chiến thứ nhất từ khi Diệp Dương Thành có được Cửu Tiêu thần cách tới giờ sắp ván màn. Đến nay Diệp Dương Thành không biết bốn người trước mắt rốt cuộc là cái gì.

Ba nam nhân cùng mặc áo thun ba lỗ màu đen cười ngoác mang tai, nghe lệnh nữ nhân, bọn họ bẻ khớp tay kêu rôm rốp. Khác hẳn với bộ dạng ngỡ ngàng lúc này, bây giờ bọn họ giống người nhiều hơn, càng như rối gỗ được thổi hồn.

Ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ sẽ không cho Diệp Dương Thành có nhiều thời gian suy nghĩ, cùng nhảy lên vào một tiếng để lại cái bóng. Có thể tưởng tượng tốc độ của ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ nhanh cỡ nào.

Quá nhanh, mau đến nỗi Diệp Dương Thành không có thời gian phản ứng. Ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ đã đến gần Diệp Dương Thành ba thước, hai đầu gối cong cùng nhảy lên giữa không trung, thanh thế siêu đẳng làm cho người ta sợ hãi.

Trong phút chốc Diệp Dương Thành không kịp phản ứng. Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử đã chuẩn bị sẵn sàng. Ngay khi ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ nhảy lên, Triệu Dung Dung bắn ra ba luồng sáng trắng trước, miệng lầm trầm đang thi triển cái gì.

Triệu Dung Dung khẽ quát:

- Cầm!

Ba luồng sáng trắng bay tới giữa không trung biến thành ba cái lưới to chụp xuống ba 85.

Ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ lòng có linh tê nhất điểm thông, ngay khi Triệu Dung Dung tung lưới sắp bao trùm bọn họ thì cả đám đồng thanh kêu lên:

- Phá!

Cánh tay ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ nổi gân xanh làm động tác giang ra, ba cái lưới to dễ dàng bị xé rách.

Ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ thể tới rào rạt không ngừng lại vì cái lưới của Triệu Dung Dung, biểu tình càng hung hãn hơn.

Triệu Dung Dung tung ra ba cái lưới to dễ dàng bị ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ xé rách, nhưng nàng chẳng hề lộ vẻ sợ hãi, ngược lại khoe môi cong lên lộ nụ cười âm mưu thành công.

- Tác Mệnh Liên!

Ngón tay thon mảnh múa may trước ngực Triệu Dung Dung, lưới to bị xé thành hai nửa trong phút chốc ngưng kết thành sợi xích màu trắng.

Đến lúc này Diệp Dương Thành tỉnh táo khỏi trạng thái ngạc nhiên, lập tức giơ tay hét to:

- Thần lôi thuật, đốt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một tia chớp thô cỡ miệng chén xẹt qua. Diệp Dương Thành không dùng thần lôi thuật công kích ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ xông tới mà nhắm mục tiêu vào nữ nhân toàn thân bao phủ trong vải đen.

Càng khiến Diệp Dương Thành bất ngờ là đối diện hắn thi triển ra thần lôi thuật, nữ nhân lơ lửng trong không trung chẳng thèm tránh né, chịu đựng đòn công kích của hắn.

Bởi vì cách vải đen nên Diệp Dương Thành không thể trông thấy mặt mũi nữ nhân thế nào, nhưng một tia chớp thô cỡ miệng chén đánh xuống, dù là dị nhân thượng đoạn S giai cũng khó nhẹ nhàng chịu đựng.

Nữ nhân vẫn yên lặng lơ lửng trong không trung.

Ba nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ đã bị Triệu Dung Dung dùng Tác Mệnh Liên kéo từ không trung xuống đất. Tiểu Thương Ưu Tử tham gia cuộc chiến, hai nữ nhân thi triển pháp thuật làm người ta hoa mắt không kịp nhìn.

Diệp Dương Thành được Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử che sau lưng. Diệp Dương Thành nhìn hai nữ nhân đấu với ba nam nhân, lòng nảy ra một ý tưởng. Diệp Dương Thành ngược lên nhìn nữ nhân ẩn trong vải đen, chẳng lẽ nàng ta . . .

Mọi người đều biết rối gỗ phải được người điều khiển mới làm ra đủ loại động tác, múa may, không ai điều khiển thì rối gỗ chỉ như món đồ chơi không nhúc nhích. Tương tự, muốn rối gỗ làm hành động thì người điều khiển không thể phân tâm.

Diệp Dương Thành nhìn nữ nhân ẩn trong vải đen lơ lửng trong không trung chịu đựng tia chớp thô cỡ miệng chén, hắn nhướn miệng cười.

Diệp Dương Thành giơ tay rống to:

- Thần lôi thuật, đốt!

Một trăm điểm linh lực thi triển thần lôi thuật lại từ trên trời giáng xuống đầu nữ nhân ẩn trong vải đen. Vang tiếng nổ đécc tai qua đi, không ngoài dự đoán của Diệp Dương Thành, nữ nhân ẩn trong vải đen vẫn không nhúc nhích một li, như thể bị người dùng thuật hóa đá.

Diệp Dương Thành thấy vậy hồn toàn chắc chắn, cười ngoác mang tai.

Diệp Dương Thành giơ tay phải chỉ vào nữ nhân ẩn trong vải đen, khoe môi cong lên:

- Liệt diễm thuật, đốt!

Vù vù vù vù vù!

Vòng lửa cháy cuốn nữ nhân ẩn trong vải đen.

Diệp Dương Thành nhướng chân mày, lấy làm lạ nhìn vải đen vẫn giống như lúc trước, không hề sứt mẻ.

Diệp Dương Thành cắn răng lại giơ tay lên:

- Thần lôi thuật, liệt diễm thuật, băng sương thuật, đốt đốt đốt!

225. Chương 225: Dù Thế Nào Cũng Phải Giữ Nàng Lại.

Một khi để ba quái vật người đồ rục trốn khỏi nghĩa trang công cộng, Diệp Dương Thành làm sao gánh nổi trách nhiệm? Diệp Dương Thành không cho rằng hắn là người tốt, nhưng nếu thu được ích lợi từ khu vực quản lý thì phải can đảm gánh vác trách nhiệm kèm theo, đây là một điều một nam nhân phải làm, đó là trách nhiệm.

- Thần lôi thuật, băng sương thuật, liệt diễm thuật, đốt đốt đốt!

Diệp Dương Thành vùng tay, ba trăm linh lực bị tiêu hao bay ra ngoài.

Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Trương Ngọc Thiển, Tổng Lâm Lập và Sở Minh Hiên, Vương Minh Kỳ mới chạy tới nơi cũng tham gia vào công kích ba quái vật người đồ rục. Bọn họ bất chấp trả giá thi triển ra tuyệt chiêu của mình, cố gắng tổn thương ba quái vật người đồ rục với mức độ lớn nhất.

Tốc độ tiến tới của ba quái vật người đồ rục chậm dần, cơ thể nứt rạn tùy thời nổ tung.

Thấy hình ảnh này Diệp Dương Thành mừng như điên nói:

- Dốc thêm sức vào, những quái vật này đã đến cực hạn!

Đám người Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Trương Ngọc Thiển, Tổng Lâm Lập, Sở Minh Hiên, Vương Minh Kỳ đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Trong khoảnh khắc đó, công kích càng thêm dày đặc .

Trán Diệp Dương Thành toát mồ hôi, tinh thần căng thẳng như dây đàn. Diệp Dương Thành không ngừng bắn ra từng pháp thuật sơ giai, cố gắng hoàn toàn giết chết ba quái vật người đồ rục.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cung với công kích thuần linh lực của Tiểu Thương Ưu Tử đánh trúng người một quái vật. Bỗng có tiếng ken két, quái vật người đồ rục biến thành tro tàn, hoặc nói đúng hơn là mảnh nhỏ màu đỏ rơi đầy đất.

Cơ mặt Diệp Dương Thành cứng ngắc, biểu tình ngạc nhiên.

Ngay khi đó, nữ nhân ẩn trong vải đen lúc trước rời đi lặng lẽ xuất hiện sau lưng Diệp Dương Thành, giơ dao găm, vùng tay định cắt đầu hắn xuống.

Tiếng cười trong trẻo vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Đám người Diệp Dương Thành, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập, Sở Minh Hiên, Vương Minh Kỳ trải qua kịch chiến, chắc hẳn đã tiêu hết sạch sức lực, không còn năng lực chống cự. Nữ nhân ẩn trong vải đen cho rằng nắm chắc đại cục, không kiềm được bật cười thành tiếng.

Diệp Dương Thành quay đầu lại, biểu tình mất kiên nhẫn đánh ra một thần lôi thuật.

- Cười cái con mắt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tia chớp thô cỡ miệng chén giáng xuống, nữ nhân ẩn trong vải đen ngây như phỗng. Triệu Dung Dung thì không ngây người, nàng chú ý đến dao găm màu xanh trong tay nữ nhân ẩn trong vải đen. Triệu Dung Dung lắc người thừa dịp nàng bị tia chớp thần lôi thuật làm chết đứng thì giật dao từ tay nữ nhân ẩn trong vải đen.

- Người . . .

Nữ nhân ẩn trong vải đen tiếp tục thần thờ, cúi đầu nhìn bàn tay trống trơn, lại ngược lên nhìn Triệu Dung Dung chạy tới bên cạnh Diệp Dương Thành, loay hoay ngắm dao găm màu xanh.

Nữ nhân ẩn trong vải đen tức giận quát:

- Trả chủy thủ lại cho ta, nếu không thì . . .

Triệu Dung Dung kinh ngạc hỏi:

- Người nhìn thấy ta?

Nhưng sau đó Triệu Dung Dung thả lỏng. Từ lần trước trong Hồng Liễu Trấn, Triệu Dung Dung ẩn thân vẫn bị dị nhân kia phát hiện, còn dùng thần châu ngũ sắc nhốt nàng vào trong, huống chi là nữ nhân ẩn trong vải đen, thủ lĩnh quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ?

Diệp Dương Thành nghe nữ nhân ẩn trong vải đen đe dọa thì nét mặt sa sầm. Ba quái vật người đồ rục mới bị đánh nát vụn, thế cục hoàn toàn nghiêng hướng phe Diệp Dương Thành, hẳn cần gì sợ nữ nhân ẩn trong vải đen?

Hơn nữa hễ nữ nhân ẩn trong vải đen lộ mặt, Cửu Tiêu thần cách trong Diệp Dương Thành lại phát ra chấn động quái dị gợi ý cho hắn biết nàng ở gần đây. Nghĩa là nữ nhân ẩn trong vải đen không có cách nào lặng lẽ đến gần Diệp Dương Thành, trong tình huống đó nếu hắn vẫn sợ nàng thì quá yếu đuối.

Diệp Dương Thành lấy dao găm màu xanh từ trong tay Triệu Dung Dung, hắn ngắm nghía nó thật kỹ.

Nữ nhân ẩn trong vải đen nhìn dao găm lọt vào tay Diệp Dương Thành thì sốt ruột suýt xông lên. Thế nhưng đám người Đường Thái Nguyên, Hình Tuấn Phi, Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập, Vương Minh Kỳ như hổ rình mồi canh sẵn. Nữ nhân ẩn trong vải đen không dám lơ mãng làm gì.

Dao găm toát ra khí lạnh thấu xương, khi Diệp Dương Thành chạm vào nó hắn rung mình một cái. Nhìn kỹ thì lưỡi dao khắc đầy hoa văn quỷ quái, có lẽ có ý nghĩa đặc biệt nào đó nhưng Diệp Dương Thành không biết, chỉ đành xem như vẽ nguệch ngoạc.

Dao găm có màu xanh, rất nhẹ tay, dường như không phải đúc bằng kim loại, cũng không giống pha lê, hơn nữa bên trong rỗng.

Một dao găm kỳ lạ, nhưng nó là hung khí cất đầu ba người Tiểu Điền Kê, Tiểu Bàn Tử, có lẽ còn móc mắt bọn họ ra.

Nghĩ đến đây sắc mặt Diệp Dương Thành hơi dịu lại trở nên rắn chắc. Diệp Dương Thành nheo mắt nhìn nữ nhân ẩn trong vải đen cách hắn gần một thước, hắn gần từng chữ rít qua kẽ răng.

- Là người, giết người?

Diệp Dương Thành không nói thẳng tên ai, bởi vì điều này không cần.

Không biết có phải nữ nhân ẩn trong vải đen e ngại dao găm rơi vào tay Diệp Dương Thành hay bởi vì kẻ tài cao gan cũng lớn, căn bản không sợ hấn trả thù.

Nữ nhân ẩn trong vải đen gật đầu, tùy ý trả lời:

- Là ta giết, như thế nào? Người có ý kiến?

Két két két két két!

Tiếng nghiền răng vang lên, mặt Diệp Dương Thành xanh mét, tay phải siết chặt dao găm.

Diệp Dương Thành đẩy sát khí nhìn nữ nhân ẩn trong vải đen, hỏi:

- Tại sao . . . Người giết bọn họ?

- Vì vui.

Nữ nhân ẩn trong vải đen hờ hững như thể ba người bị giết không phải người sống sờ sờ mà là ba con kiến không quan trọng.

Nữ nhân ẩn trong vải đen bổ sung thêm:

- Không ngờ người chính là thủ lĩnh dị nhân làm mưa làm gió Ôn Nhạc huyện. Vốn giết người là vì hứng thú, hiện tại . . . Hì hì, ta không thể không giết người.

- . . .

Khóe môi Diệp Dương Thành co giật, đã không cần chứng thực thêm cái gì.

Diệp Dương Thành thản nhiên nói:

- Người, cũng phải chết.

- Như thế nào? Ý vào nhiều người muốn giết ta?

Dường như nữ nhân ẩn trong vải đen nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Diệp Dương Thành, nàng không hề sợ hãi vươn tay phải ra, xòe tay trước mặt hấn.

Nữ nhân ẩn trong vải đen nói:

- Trả chủy thủ lại cho ta.

Nữ nhân ẩn trong vải đen nói nhẹ nhàng, thoải mái, không thèm để Diệp Dương Thành vào mắt.

Diệp Dương Thành biến sắc mặt nói:

- Người nghĩ ta ngốc sao?

Diệp Dương Thành tức giận quát:

- Hôm nay, người nằm lại đây đi!

Nữ nhân ẩn trong vải đen giơ tay ngăn Diệp Dương Thành lại:

- Khoan.

Nữ nhân ẩn trong vải đen hươu thần châu ngũ sắc trước mặt Diệp Dương Thành, nàng nắm chắc hấn không dám làm gì.

Nữ nhân ẩn trong vải đen nói:

- Đừng tưởng rằng có nhiều người là có thể kiềm chế ta được. Nếu ta muốn đi, trong các người không ai ngăn ta nổi. Hơn nữa trước khi đi ta sẽ mang theo một, hai linh thể. Ta có thể làm được được điều này!

- . . .

Cảm giác áp lực tràn ngập trong ngực Diệp Dương Thành, làm hấn suýt hộc máu.

Chương 225: Dù thế nào cũng phải giữ nàng lại. (Hạ)

Diệp Dương Thành phải tin lời nữ nhân ẩn trong vải đen nói, bằng vào bản lĩnh tới vô ảnh đi vô tung của nàng thì hẳn không cách nào giữ chân nàng được.

Nhưng chẳng lẽ cứ trả dao găm lại cho nữ nhân ẩn trong vải đen? Rồi để nàng cầm con dao đó giết hẳn sao?

Diệp Dương Thành chưa ngốc đến mức đó.

Mới rồi Diệp Dương Thành dùng chiến thuật biến người ép chết ba quái vật người đồ rục, cống hiến sáu vạn điểm linh lực cho hắn. Diệp Dương Thành không thể tưởng tượng ba quái vật có lai lịch gì, nhưng rõ ràng nữ nhân ẩn trong vải đen có cách kiềm chế bọn chúng, dao găm là nguồn gốc để nàng điều khiển chúng nó.

Trong tay nữ nhân ẩn trong vải đen còn có thần châu ngũ sắc, nghe Đường Thái Nguyên nói thì thần châu ngũ sắc không phải tổ chức Dị Sát sáng tạo mà là . . . Giới.

Thoáng chốc Diệp Dương Thành nghĩ đến tổ chức tên Giới, sắc mặt sa sầm. Không biết tổ chức tên Giới có bao nhiêu quái vật giống như ba quái vật người đồ rục vừa rồi?

Hơn nữa nghe nói thành viên của Giới không thể ở lại trần gian quá lâu, nhưng tại sao nữ nhân ẩn trong vải đen này . . .

Rất nhiều thắc mắc chờ đợi Diệp Dương Thành phá giải. Nếu đám quái vật, nữ nhân ẩn trong vải đen, Giới liên quan đến nhau thì Diệp Dương Thành tuyệt đối không thể trả dao găm lại.

Lòng Diệp Dương Thành thầm quyết định, sắc mặt dần dịu xuống, vẻ âm trầm bị nụ cười nhẹ nhàng thay thế.

Nhìn mặt Diệp Dương Thành dịu xuống, nữ nhân ẩn trong vải đen cứ tưởng đâu hắn đã thỏa hiệp, lại cất tiếng cười giòn vang.

Diệp Dương Thành nhìn nữ nhân cách vải đen không thấy rõ mặt mũi, khóe môi cong lên.

- Ta muốn nói là . . .

Diệp Dương Thành loay hoay dao găm trong tay, mắt nhìn thẳng nữ nhân ẩn trong vải đen, hắn nói:

- Tiếng cười của ngươi làm ta khó chịu.

Nữ nhân ẩn trong vải đen ngừng cười:

- Ngươi . . .

Diệp Dương Thành ném mạnh dao găm xuống đất, con dao vỡ thành mấy mảnh.

Diệp Dương Thành rống to:

- Còn đứng ngây ra làm gì? Hành động đi!

Diệp Dương Thành ra lệnh công kích.

Ba quái vật người đồ rục hung hãn không sợ chết đều bị chiến thuật biến người đẩy ngã, Diệp Dương Thành không tin hắn không làm chết nữ nhân ẩn trong vải đen này được.

Nữ nhân ẩn trong vải đen là hung thủ giết ba người Tiểu Điền Kê, Tiểu Bàn Tử, còn móc mắt bọn họ ra.

Diệp Dương Thành đã dám ra tay chứng minh hắn có mấy phần nắm chắc. Lần này Diệp Dương Thành không thi triển bất cứ pháp thuật công kích nào, vung tay tung một cấm cố thuật.

- Cấm cố thuật, đốt!

cấm cố thuật vô hình đánh vào người nữ nhân ẩn trong vải đen, tuy thời gian chỉ kéo dài một, hai giây nhưng quá đủ để đám người Đường Thái Nguyên, Vương Minh Kỳ, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử công kích nàng.

- Cấm cố thuật, đốt!

cắm cổ thuật trước mới bay ra, giây sau Diệp Dương Thành lại tung thêm cắm cổ thuật. Nhìn hành động của Diệp Dương Thành thì thấy rõ hắn đang cá cược, hắn đặt cược nữ nhân ẩn trong vải đen không chống đỡ được bao lâu trước đám người Đường Thái Nguyên, Vương Minh Kỳ, Tiểu Thương Ưu Tử, Trương Ngọc Thiên, Sở Minh Hiên.

Nếu không thì Diệp Dương Thành không thể chịu nổi tiêu hao mỗi phút mấy ngàn điểm linh lực. Khi thời gian vượt qua phạm vi nhất định, linh lực của Diệp Dương Thành tiêu hao hết sạch, chờ đợi hắn là trở mặt nhìn nữ nhân ẩn trong vải đen mà hắn hận thấu xương biến mất trong không khí.

Nữ nhân này không phải uy hiếp ẩn giấu mà mối nguy hiểm đã hoàn toàn nổi trên mặt nước.

Quan trọng hơn, nữ nhân ẩn trong vải đen đã biết thân phận của Diệp Dương Thành, nếu để nàng rời đi . . . Diệp Dương Thành không biết nữ nhân này sẽ làm ra chuyện gì. Có một điều chắc chắn rằng thân phận Diệp Dương Thành hết sức giữ gìn sẽ tuyên bố với toàn thiên hạ.

Dù là vì báo thù cho ba người Tiểu Điền Kê, Tiểu Bàn Tử hay vì giữ bí mật thân phận của mình, Diệp Dương Thành không thể để nữ nhân ẩn trong vải đen thoát đi.

Cho dù nữ nhân ẩn trong vải đen có năng lực tới vô ảnh đi vô tung, nhưng nếu Diệp Dương Thành không tiếc hao tổn, không ngừng dùng cắm cổ thuật hạn chế hành động của nàng thì sao? Nữ nhân ẩn trong vải đen có năng lực ngấp trời đi nữa cũng sẽ toi đời.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đám người Đường Thái Nguyên sẽ không để Diệp Dương Thành hao tổn linh lực uống phí. Trong khi Diệp Dương Thành không ngừng gia cố cắm cổ thuật lên người nữ nhân ẩn trong vải đen, bọn họ dốc hết sức mạnh, điên cuồng trút tất công kích có thể đánh ra lên đầu nữ nhân ẩn trong vải đen.

Từng đợt sóng nối tiếp nhau, công kích dày đặc dù là một tòa nhà cao hơn một trăm tầng cũng sẽ nát vụn.

Vị trí ban đầu nữ nhân ẩn trong vải đen đứng đã hõm xuống một cái hố vừa to vừa sâu.

Công kích dày đặc kéo dài gần một phút, Diệp Dương Thành không biết đã đánh ra bao nhiêu cắm cổ thuật, trong đầu chợt vang lên gợi ý của Cửu Tiêu thần cách.

- Phát hiện tàn hồn, xin hỏi có xóa sổ không?

Diệp Dương Thành tập trung hết tinh thần thì triển lãm cắm cổ thuật nên không nghĩ nhiều, đồng ý chọn xóa sổ:

- Xóa sổ!

- Thành công xóa sổ tàn hồn, được +000 công đức huyền điểm, +8000 linh lực.

Trong không gian mông lung, một nữ nhân nhắm mắt ngồi xếp bằng trên bề đoàn màu đen, toàn thân bao trùm trong vải đen khê rên.

- A . . . ư . . .

Nữ nhân ngất xỉu, vải đen bay lên. Nếu Diệp Dương Thành nhìn thấy khuôn mặt của nữ nhân chắc chắn sẽ kinh ngạc kêu thành tiếng:

- Lưu Tuyệt Oánh!

Trong nháy mắt Bảo Kinh Trấn, Diệp Dương Thành ngăn mọi người ngừng công kích. Tâm tình Diệp Dương Thành căng thẳng nhìn nữ nhân ẩn trong vải đen nằm yên không nhúc nhích trong cái hố to. Diệp Dương Thành ngần ngại một lúc sau nhảy xuống hố to, vén vải đen che đầu nữ nhân ẩn trong vải đen lên.

Khi Diệp Dương Thành thấy rõ mặt mũi nữ nhân ẩn trong vải đen thì ngây ra, hét thất thanh:

- Tại sao là nàng?

Không ai trả lời vấn đề của Diệp Dương Thành, vì nữ nhân ẩn trong vải đen đã chết.

Diệp Dương Thành ngây ngẩn đứng cạnh xác chết, hần khó thể chấp nhận sự thật. Nữ nhân ẩn trong vải đen không ai khác hơn là lớp trưởng thời cấp 3 của hần, cũng là người đầu tiên ra mặt tạo y quan trùng cho Lưu Tuyết Oánh.

Nếu nàng là người đầu tiên ra mặt tạo y quan trùng cho Lưu Tuyết Oánh, vậy tại sao muốn đào mộ? Tại sao tàn nhẫn giết chết ba người Tiểu Điền Kê, Tiểu Bàn Tử? Nàng là thành viên Giới từ khi nào?

Mặt mũi nữ nhân ẩn trong vải đen lộ ra trong không khí, áp lực vô hình đè ép lồng ngực Diệp Dương Thành. Trực giác nói cho Diệp Dương Thành chuyện này không đơn giản như hần thấy, chắc chắn sau lưng có sự thật càng sâu xa hơn.

- Tàn hồn. . . Tàn hồn . . .

Diệp Dương Thành đứng cạnh xác lớp trưởng đồng chí, hần như nhập am lẫm bẫm lâu bầu. Trong phút chốc Diệp Dương Thành khó thể thanh lý manh mối, không có bằng chứng nào khác, hần hoàn toàn ngây ngẩn.

Trong khi Diệp Dương Thành thần thờ nhìn xác lớp trưởng, Triệu Dung Dung bay xuống hố to, đứng bên cạnh hần.

- Chủ nhân, có thể rời khỏi đây.

Triệu Dung Dung nhắc nhở hần:

- Dưới núi có tiếng còi báo động, chắc cảnh sát đến.

226. Chương 226: Hết Sức Căng Thẳng.

Nghe Diệp Dương Thành nhắc nhở, Diệp Dương Thành lấy lại tinh thần:

- À . . .

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, nói:

- Ẩn thân giúp ta.

Triệu Dung Dung cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Một luồng sáng trắng bao phủ Diệp Dương Thành. Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên cũng ra tay kéo Diệp Dương Thành lên hố to sâu hai thước.

Diệp Dương Thành đứng bên cạnh hố to, ngoái đầu nhìn xác lớp trưởng đồng chí.

Diệp Dương Thành nói với Vương Minh Kỳ:

- Người canh giữ tại đây, ghi chép lại từng hành động của cảnh sát, khi về báo cáo với ta.

Wang Ming Qi cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Wang Ming Qi hết sức kính cẩn khom lưng, gật đầu.

Diệp Dương Thành trong trạng thái ẩn thân được đám người Đường Thái Nguyên, Tống Lâm Lập dùng cơ thể kéo bay ra khỏi nghĩa trang. Khi Diệp Dương Thành rời đi, khu mộ lạnh lặn hoàn toàn bị hủy. Không có mùi thuốc nổ nhưng những ngôi mộ nứt vỡ vụn ra, trông rất tệ.

Một cảnh sát trẻ đứng bên cạnh sở trưởng trung niên báo cáo:

- Sở trưởng, theo người báo án nói thì lúc đạp xe đạp điện đi ngang qua chân núi nghe từ khu mộ bên trên vọng từng tiếng nổ. Vì quá sợ ên hấn không dám đi lên xem xét tình huống mà gọi điện báo cảnh sát ngay.

- Sáng sớm mới nhận được điện thoại nói là một y quan trúng trên núi bị người đào lên.

Mặt sở trưởng trung niên đen thui khề ừ, tâm tình cực kỳ tệ hại. Sở trưởng trung niên mới đến Bảo Kinh Trấn bao lâu? Chưa ngồi nóng ghế, một ngày đầu tiên đã gặp y quan trúng bị đào, rồi ba thanh niên bạn học cùng lớp bị người cắt đầu, móc mắt, giờ còn thần, nghĩa trang có tiếng nổ.

Vài vụ án xấu chuỗi lại nếu sở trưởng trung niên không thể khám phá, tìm ra một chút manh mối nào hữu dụng, vậy gã không cần làm sở trưởng đồn công an nữa, cuốn gói đi là hơn.

Dưới tình huống như vậy sở trưởng trung niên kiên nhẫn khề ừ đã là đáng quý, đổi lại sở trưởng nóng tính không chừng nổi sùng gặp ai mắng người nấy.

Chỗ xe cảnh sát trùng hợp ngay đối diện nơi Diệp Dương Thành đậu xe. Cảnh sát bước xuống từ hai chiếc xe, leo lên núi. Đám người Đường Thái Nguyên, Tống Lâm Lập dìu Diệp Dương Thành xuống núi, mở cửa chui vào trong xe. Diệp Dương Thành lấy chìa khóa ra, khởi động máy, đổi đầu xe rời khỏi bãi đỗ xe nghĩa địa công cộng.

Khi xe sắp lẩn bánh vào đường nhựa, Diệp Dương Thành liếc hướng hai chiếc xe hơi quân đội cấm cờ đỏ, chân mày nhướng lên. Hai chiếc xe cảnh sát này khiến Diệp Dương Thành nhớ đến nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ bỏ chạy và sáu nam nhân rượt theo gã. Không biết bây giờ bọn họ thế nào?

Xe hơi quân đội cấm lá cờ đỏ, chắc chắn sáu nam nhân lúc trước xuất hiện chính thành viên ngành mới thành lập trực thuộc quân đội trong tin tức Sở Minh Hiền mang về.

Diệp Dương Thành sờ cằm, trêu chọc thầm nghĩ:

- Không biết sáu người đó đối đầu với quái vật kia thì ai thắng ai?

Tâm tình Diệp Dương Thành nặng trĩu, quân đội xuất hiện siêu chiến sĩ, Giới có thành viên nghênh ngang tiến vào thế tục. Chẳng lẽ thế giới này sắp đổi trời?

Diệp Dương Thành ngược đầu cách cửa sổ xe nhìn bầu trời sáng sủa, hấn không biết mình suy nghĩ gì.

Sở trưởng trung niên thở hắt ra:

- Phù.

Sở trưởng trung niên đứng ngơ ngác trên bậc thang nhìn nghĩa địa bị phá hỏng hoàn toàn, gã khóc không ra nước mắt.

Sở trưởng trung niên có dự cảm chắc chắn chuyện này sẽ đưa lên báo, lên đài, rồi thành thị đề huyện, huyện đề đồn công an của gã. Bởi vì chuyện này có quá nhiều khổ chủ, bao nhiêu mồ là có bấy nhiêu người.

Cảnh sát, hiệp cảnh khác đi theo sau lưng sở trưởng trung niên ngáy người nhìn cảnh tượng nghĩa trang.

- Sở. . . Sở trưởng. . .

Bọn họ nhìn hiện trường rối loạn, bia mộ ngang dọc, ngã nghiêng. Trong phút chốc bọn họ không biết nên làm sao.

Đang lúc đám người ngáy ngẩn, một hiệp cảnh ba mươi mấy tuổi kinh ngạc xong hét to một tiếng:

- Mẫu thân. . . Mẫu thân!

Hiệp cảnh gào khóc chạy đến hàng cuối khu mộ cũng là dãy bị hỏng nghiêm trọng nhất.

Hiển nhiên mẫu thân của vị hiệp cảnh này được chôn trong nghĩa địa công cộng, cảnh tượng hỗn loạn trước mắt làm gã suýt xỉu.

Mẫu thân của hiệp cảnh bị ung thư qua đời, chôn cất yên nghỉ chỉ mới hơn một tháng.

Hiệp cảnh lão đảo chạy hướng hàng cuối cùng, cái hồ to bị đám người Đường Thái Nguyên, Hình Tuấn Phi, Tống Lâm Lập, Trương Ngọc Thiển, Sở Minh Hiền phá hoại đập vào tầm mắt gã trước tiên.

Hiệp cảnh nhìn phần mộ mẫu thân mình, bia bay, huyết nửa mở, mây mẩn hủ tro cốt bình yên vô sự.

Hiệp cảnh thâm thở phào, tập trung chú ý vào cái hố to. Hiệp cảnh bình tĩnh cảm xúc, nhấc chân đi hướng cái hố. Xác chết lớp trưởng của đám người Diệp Dương Thành, Tiểu Điền Kê, Tiểu Bàn Tử đập vào mắt hiệp cảnh.

Hiệp cảnh nhìn thiếu nữ mặc trường sam màu đen, bên cạnh rút cái mũ chóp nhọn, ăn mặc quái dị, gã cảm thấy mình phát hiện một kho báu.

Hiệp cảnh ngoái đầu kêu sở trưởng trung niên:

- Sở trưởng, chỗ này có người!

Chạy ra khỏi nghĩa trang là sơn mạch liên miên bất tận, những ngọn núi dọc theo đường cái hoặc là bị tạc nổi lấy đá để có đường xe chạy, hoặc bị phá mở tạo công xương, trạm xăng dầu dưới chân núi.

Trên sườn núi có trồng một ít cây nông nghiệp, thường hay có người lên xuống núi.

Tiếp tục đi sâu vào trong là cây to rợp trời, rừng già núi thẳm. Trong đó có lợn rừng, hổ hoang, các dã thú. Bình thường sẽ không ai vào sâu trong đó.

Nhưng hôm nay, trong rừng sâu núi thẳm hiếm khi nhộn nhịp. Trên mảnh đất trống một dãy núi vòng quanh đồi nhỏ cách nghĩa địa công cộng khoảng ba chục dặm, đám người Cương ca biểu tình trầm trọng nhìn chăm chăm nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ không hiểu sao toàn thân trở nên đỏ rực. Đám người Cương ca lòng bàn tay toát mồ hôi.

Sáu người vây quanh thành hình tròn, nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ bị nhốt vào giữa, thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm rú.

Thanh niên hơn hai mươi tuổi sợ hãi siết chặt bàn tay tê dại.

- Cương ca, hãy mau nghĩ cách đi!

Thanh niên hơn hai mươi tuổi hét với Cương ca:

- Da thịt của quái vật này như làm bằng sắt, không thể tổn thương được!

Cương ca cắn răng:

- Mặc kệ thế nào, quyết không thể để hắn rời đi!

Cương ca đang định nói mấy câu nói ủng hộ sĩ khí.

Nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ ngửa đầu gào thét:

- Grao!

Đôi mắt đỏ thẫm điên cuồng như dã thú. Nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ rống xong vèo một tiếng xông tới chỗ Cương ca còn đang la hét.

Tuy nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ đã vào trạng thái bùng nổ, thiếu bị khống chế nhưng không có nghĩa là gã ngu ngốc. Hoặc nên nói nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ có trí tuệ, mặc dù cỡ con nít mấy tuổi nhưng đủ để giúp gã phán đoán ra trong sáu người này ai là thủ lĩnh.

Rầm!

Cương ca đối diện nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ xông lên, lòng thâm than khổ. Cương ca không thể tránh sang một bên để nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ chạy ra, gã cắn chặt răng vung nắm đấm nghênh đón. Đây là cuộc giao chiến cứng đối cứng đầu tiên, kết quả là . . .

Răng rắc!

Tiếng vang chói tai và giòn vang lên. Nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ trong trạng thái bùng nổ không tồn chút sức nào một đấm đánh nát cánh tay phải của Cương ca.

227. Chương 227: Lão Tử Chơi Tới Cùng Với Các Người.

Tiếng rần rắc qua đi, cánh tay phải của Cương ca rũ xuống, đóng đưa trước sau. Phần vai Cương ca chảy máu.

Cương ca rên rỉ, gã không rảnh quan tâm cánh tay phải bị thương, nhún chân nhảy vọt lên đập mạnh vào màng tang của nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ. Cú đá buộc quái vật lùi vào vòng vây.

Phá vây không thành công, nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ lại rống to:

- Grao!

Cương ca nở nụ cười oanh liệt, gào thét:

- Các huynh đệ, cơ hội hiển danh cho tổ quốc đã đến, không tiếc trả giá! Dù phải dùng răng cắn chúng ta quyết giữ nó ở lại đây!

- . . .

Không khí đông lại, năm nam nhân khác nặng nề gật đầu, biểu tình quyết tuyệt.

Đại chiến thảm liệt sắp xảy ra.

Dựa theo năng lực định vị của Cửu Tiêu thần cách chỉ cần tưởng tượng hình dạng của mục tiêu, chỉ cần mục tiêu còn nằm trong khu vực Diệp Dương Thành quản lý thì không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn được.

Lúc trước Diệp Dương Thành dùng chiến thuật biển người ép chết ba quái vật người đồ rục, cống hiến sáu vạn điểm linh lực cho hắn. Tình cờ xóa sổ một tàn hồn chỉ được có tám ngàn điểm linh lực. Từ điều này xem ra thực lực tàn hồn thua xa một trong ba quái vật người đồ rục.

Đối với Diệp Dương Thành bây giờ bất cứ con đường nào giúp hắn nhanh chóng tăng công đức huyền diệu hoặc linh lực đều là cần thiết. Quân đội ra siêu chiến sĩ, thành viên của Giới nghênh ngang lộ mặt. Diệp Dương Thành cần dùng hết cách nâng đẳng cấp thần cách của mình lên, nếu không trong cuộc tranh đấu tiếp theo hắn sẽ yếu thế, bị động.

Lúc trước ác chiến một phen khiến Diệp Dương Thành nhận rõ một hiện thực là hắn phải nâng cao thực lực bản thân mình. Chẳng lẽ lần nào Diệp Dương Thành cũng phải chờ đám người Đường Thái Nguyên, Hình Tuấn Phi, Tống Lâm Lập, Trương Ngọc Thiên, Sở Minh Hiền đến cứu giá? Dựa vào chiến thuật biển người ép chết đối phương?

Lần này mới có ba quái vật người đồ rục đã làm phe Diệp Dương Thành cực kỳ chật vật. Lỡ như nào thành viên Giới bị cửa ải chặn ra mười bảy, tám quái vật thì làm sao? Diệp Dương Thành nên giải quyết thế nào?

Cho nên xét đến cùng cũng tại thực lực bản thân Diệp Dương Thành không đủ cường đại, pháp thuật sơ giai thoát trông uy lực siêu mạnh nhưng chỉ đấu ngang nhau với một số cao thủ tầm tầm dị nhân. Một khi đấu đơn, dù là dị nhân mới vào giai thì Diệp Dương Thành cũng bị nguy hiểm mạng sống.

Mặt mày Diệp Dương Thành lộ vẻ trầm trọng. Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử luân phiên nhập xác Diệp Dương Thành để hắn tàng hình. Đám người Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên lại dùng thủ đoạn nâng Diệp Dương Thành bay giữa không trung lao tới mục đích, tức là núi sâu rừng thẳm.

Tận mắt chứng kiến thực lực của đám quái vật người đồ rục, dù là vì số linh lực khổng lồ hay tránh cho thảm án sẽ xảy ra, Diệp Dương Thành phải hoàn toàn giết sạch lũ quái vật. Nếu để nam nhân mặc áo thun đen ba lỗ trốn thoát thật khó tưởng tượng hậu quả.

Cách không trung tám mươi thước, Diệp Dương Thành nghe tiếng gầm rống nóng nảy.

- Grao!

Nghe tiếng gầm này Diệp Dương Thành biến sắc mặt, hiển nhiên quái vật người đồ rục đã bùng nổ.

Rầm!

Nắm đầm to cỡ cái nồi đập vào ngực Cương ca. Vang tiếng trầm đục, vị trí trái tim Cương ca thủng một lỗ hổng lớn. Cương ca như điều đứt dây bay ra ngoài, đập mạnh xuống đất, đã tắt thở.

- Cương ca!!!

Ba nam nhân còn lại mắt đỏ hồng, điên cuồng gầm rống:

- Ta liều mạng với ngươi!!!

Quái vật người đỏ rực lại phát ra tiếng gào trầm thấp:

- Grao!

Hai bên quái vật người đỏ rực có ba người đã ngã xuống. Cương ca bị đập nát tim, thanh niên trẻ tuổi đầu bị đập nát báy. Nam nhân tráng niên khoảng ba mươi tuổi hai tay bị xé ra, cổ bị bẻ gãy.

Khoảnh đất trống đồi núi nhỏ, không khí thảm liệt không ngừng leo thang.

Khi Diệp Dương Thành nghe thanh âm, phối hợp Cửu Tiêu thần cách gợi ý tìm đến bãi đất trống thì sáu siêu chiến sĩ đến từ quân đội tập thể bỏ mình, hoặc là quái vật người đỏ rực bẻ gãy cổ, hoặc bị đập vỡ sọ.

Máu nhuộm cỏ dại trên đất trống, mùi máu đậm đặc kích thích quái vật người đỏ rực càng điên càng cuồng.

Quái vật người đỏ rực đứng trên xác chết của Cương ca, ngửa đầu rít gào:

- Grao!

- Tổ cha nó!

Diệp Dương Thành nhìn xáu cái xác không thành hình, tim hấn chột nhối. Tuy Diệp Dương Thành sớm dự đoán được đám quái vật người đỏ rực vào trạng thái bùng nổ sẽ trở nên siêu tàn nhẫn, nhưng hấn không ngờ nó tàn bạo đến mức này.

Sáu siêu chiến sĩ quân đội vì nước hy sinh, trong lòng Diệp Dương Thành không hề thấy vui vẻ mà cực kỳ nặng nề. Nếu không xóa sạch lũ quái vật này, để chúng nó vào trong thành thị đông đúc dân cư thì . . .

- Cẩm cổ thuật, đốt!

Diệp Dương Thành giơ tay đánh ra cẩm cổ thuật, hấn tư giữa không trung đáp xuống đất.

Biểu tình Diệp Dương Thành lạnh lùng ra lệnh:

- Diệt nó!

Vù vù vù vù vù!

Chiến thuật biến người dày đặc lại mở màn. Có kinh nghiệm trong nghĩa địa nên Diệp Dương Thành không ra tay hao tổn linh lực nữa.

Đám người Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Tống Lâm Lập, Trương Ngọc Thiển, Sở Minh Hiên, Vương Minh Kỳ, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử hợp sức công kích, quái vật không chống cự được bao lâu. Gần một phút sau cơ thể quái vật người đỏ rực nứt rạn.

Mãi lúc này Diệp Dương Thành mới giơ tay lên, quát khê:

- Thần lôi thuật, đốt!

- Grao!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tia chớp thô cỡ miệng chén từ trên trời giáng xuống ngay sọ não quái vật. Vốn quái vật người đỏ rực nhấc chân sải bước tới trước một bước, khi nó lại co chân lên thì nứt ra từ phần đầu cho đến khi mảnh vụn đổ rơi đầy đất, tạm ảnh vỡ pha lê, phát ra tiếng rào rào.

Cửu Tiêu thần cách gợi ý hiện ra trong đầu Diệp Dương Thành:

- Tước đoạt xóa sổ sinh vật lạ, được +0 công đức huyền diệu, +22000 linh lực.

Lại là sinh vật lạ, không tăng thêm công đức huyền diệu.

Diệp Dương Thành nhìn gợi ý, vừa thở phào vừa nặng lòng. Cửu Tiêu thần cách đều khó phán định quái vật này rốt cuộc có lai lịch gì, Diệp Dương Thành làm sao để điều tra dấu vết đây?

Diệp Dương Thành đứng yên tại chỗ, cau mày. Đường Thái Nguyên đứng bên cạnh Diệp Dương Thành thì trầm ngâm bước tới trước mặt hắn.

Đường Thái Nguyên khom lưng nói:

- Chủ nhân, mỗi năm tổ chức Dị Sát sẽ cướp bóc rất nhiều nam nhân tráng niên thân thể vạm vỡ cho Giới, nếu tiểu phó đoán đúng thì những quái vật này . . .

- Ý của người là . . .

Diệp Dương Thành vụt ngẩng đầu:

- Những quái vật này chính là các nam nhân tráng niên bị bắt cóc, bị Giới cải tạo?

Đường Thái Nguyên do dự một lúc sau gật đầu, nói:

- E rằng như vậy.

- Nếu không thì thành viên Giới không cách nào ở lại trên thế gian quá lâu, những quái vật này không có chút lý trí ngang ngửa với rối gỗ. Giải thích duy nhất chính là những nam nhân tráng niên bị cải tạo, sau đó thả quái vật bị cải tạo, có thể đi lại trên thế gian ra. Tuy tiểu phó không biết mục đích của Giới khi làm việc nhưng . . . Ít nhất không phải chuyện tốt.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Thành viên của Giới không thể ở lại thế gian quá lâu . . .

Chương 227: Lão tử chơi tới cùng với các người. (Hạ)

Diệp Dương Thành nghĩ đến tàn hồn tình cờ bị giết, hấn ổn định tinh thần.

Diệp Dương Thành trầm hồi trong lòng:

- Tàn hồn là cái gì? Sinh ra như thế nào?

Đối diện câu hỏi của Diệp Dương Thành, rất nhanh Cửu Tiêu thần cách cho ra giải thích:

- Tàn hồn: Thần tù giả thông qua tu luyện phân ly sản sinh hồn thể. Người bình thường có ba hồn bảy vía, tàn hồn chỉ có hai hồn năm phách. Tàn hồn là phân ly ra từ chủ hồn của thần tù giả, có liên kết chặt chẽ với chủ hồn thần tù giả. Nhưng hai bên không thể truyền đạt thông tin gì.

- Thần tù giả không thể rời khỏi không gian thần cấm, chỉ có thể thông qua phân ly tàn hồn bám vào vật môi giới để thoát khỏi không gian thần cấm.

Diệp Dương Thành thần thờ nhìn giải thích Cửu Tiêu thần cách đưa ra, hấn ù ù cạc cạc. Không gian thần cấm là thứ gì? Thần tù giả, ý chỉ thành viên của Giới sao?

Diệp Dương Thành nhíu chặt mày, thế giới này càng lúc càng điên cuồng.

- Nếu không thể truyền tin thì tại sao thần tù giả phân ly tàn hồn làm gì?

- Thần tù giả tách ra tàn hồn có ký ức giống như thần tù giả, nhưng vì bẩm sinh tàn khuyết, vài mặt khá cực đoan, ví dụ như ham giết chóc.

Cửu Tiêu thần cách giải thích rằng:

- Mỗi một tàn hồn bị phân ly sẽ tạo thành ảnh hưởng rất lớn cho thần tù giả. Vì vậy mỗi lần phân ly tàn hồn xong thần tù giả sẽ điều chỉnh tàn hồn mọi mặt cho gần với hoàn mỹ. Sau khi tàn hồn rời khỏi không gian thần cấm sẽ làm các nhiệm vụ thần tù giả đặt cho, đi trong thế gian, hoàn thành nhiệm vụ thần tù giả giao cho.

Diệp Dương Thành gãi mũi, hỏi:

- Thần tù giả là thứ gì?

Lần đầu tiên trả lời thế này:

- Vấn đề vượt qua quyền hạn giải đáp cho người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách hiện nay, không thể trả lời.

Diệp Dương Thành ngậy người.

- Còn không gian thần cấm? Đó là thứ gì?

Cửu Tiêu thần cách một lần nữa trả lời tương tự:

- Vấn đề vượt qua quyền hạn giải đáp cho người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách hiện nay, không thể trả lời.

Diệp Dương Thành mở mắt ra:

- Tổ cha nó!

Diệp Dương Thành lẩm bẩm:

- Thần cách ơi thần cách, đẳng cấp à đẳng cấp.

Tuy Diệp Dương Thành không được Cửu Tiêu thần cách cho biết tin tức liên quan thần tù giả hay không gian thần cấm, nhưng sau khi hiểu biết chút ít về tàn hồn, hắn đoán được đại khái.

Thần tù giả không thể dùng bản thể rời khỏi không gian thần cấm, nghĩa là thành viên Giới lúc trước Đường Thái Nguyên gặp ở Phi Châu cũng chỉ là tàn hồn, không phải bản thể thần tù giả.

Lần này giết bốn quái vật người đồ rục đều là nam nhân tráng niên những thần tù giả lợi dụng tổ chức Dị Sát đi bắt cóc về, không biết dùng thủ đoạn gì tạo ra quái vật. Chúng nó rất dễ bùng nổ, vì vậy thần tù giả cần người điều khiển, không chế đám quái vật. Người bị hại bị tàn hồn của thần tù giả đoạt xá hiển nhiên chính là lựa chọn tốt nhất.

Tàn hồn lần này xuất hiện tại Bảo Kinh Trấn nếu không ngoài dự đoán của Diệp Dương Thành thì là môi giới, tức là trường sam màu đen, cái mũ đen bị sét đánh không rách, lửa đốt không bị hư hỏng. Nhưng không biết vì lý do gì mà trường sam màu đen, cái mũ đen rơi vào tay lớp trưởng. Tàn hồn của thần tù giả bám trong trường sam màu đen, cái mũ đen cứ chiếm thuộc sào, giống như Dương Đằng Phi giết hồn phách lớp trưởng, chiếm cứ thân thể của nàng.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành lấy lại tinh thần.

- Chết tiệt!

Bạn học lớp trưởng hóa ra cũng là nạn nhân vụ việc, mặc dù cơ thể không bị gì nhưng đã mất hồn thì có khác gì chết? Nghĩa là đã có bốn bạn học cũ của Diệp Dương Thành chết.

Theo lời tàn hồn chiếm cơ thể lớp trưởng nói Giới rầm rộ xâm lăng mục đích là hướng về Diệp Dương Thành, cái chết của đám người Tiểu Điền Kê, Tiểu Bàn Tử bị hắn hại gián tiếp.

Diệp Dương Thành nghiêng rằng, vụt ngẩng đầu nhìn bầu trời sáng trong:

- Thần tù giả, bắt đầu từ bây giờ lão tử chơi với các ngươi đến cùng!

Diệp Dương Thành dặn dò Sở Minh Hiền, Ngô Chấn Cương:

- Sở Minh Hiền, Ngô Chấn Cương, hai người đi khu mộ một chuyến nhìn xem xác thiếu nữ mặc vải đen có còn không?

- Nếu còn thì lột trường sam, mũ đen trên người nàng xuống giao cho ta. Nếu không có trong nghĩa địa thì đi nhà tang lễ lấy về.

Sở Minh Hiền, Ngô Chấn Cương cùng gật đầu, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Sở Minh Hiền, Ngô Chấn Cương lắc người biến mất.

Diệp Dương Thành không biết tại sao bỗng nhớ đến trường sam, cái mũ đen, nhưng trực giác nói với hắn nếu lấy chúng về thì sau này có tác dụng rất lớn khi đối đầu với người bị tàn hồn của thần tù giả nhập xác đến gây sự.

Diệp Dương Thành nhìn lần cuối sáu siêu chiến sĩ quân đội chết thảm tại chỗ, hắn hít sâu, xoay người đi.

Diệp Dương Thành cần bình tĩnh một chút hoặc kêu đại âm mưu gia đến bàn bạc, ứng đối tình huống sắp tới sẽ xảy ra. Như quái vật ngày hôm nay, phải làm sao tạo thành ảnh hưởng cho thần tù giả? Ít ra cần trói buộc một chút, trước khi thực lực chưa đủ mạnh Diệp Dương Thành sẽ không ngốc chủ động đi tìm thần tù giả đánh nhau.

Tuy thần tù giả đã coi Diệp Dương Thành là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, không giết hắn sẽ rất khó chịu. Diệp Dương Thành cũng xếp thần tù giả vào kẻ thù lớn hàng đầu.

Đám người Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên cố gắng nâng Diệp Dương Thành lên cao rời khỏi hiện trường vụ án trong rừng rậm. Diệp Dương Thành rời khỏi khu rừng gần nửa tiếng sau, trong bụi cỏ dại cao hai thước phát ra tiếng xào xạc dày đặc.

Mấy chục giây sau, ba nam nhân trắng niên ba mươi mấy tuổi xuất hiện gần đất trống đồi nhỏ, tay cầm thứ giống di động, đánh dấu bản đồ này nọ. Có hai điểm đỏ gần như chồng lên nhau và đốm vàng lấp lóe.

Ba nam nhân chui ra khỏi bụi cỏ dại, thấy rõ ràng tình hình đất trống. Nhìn xác chết nằm la liệt, cơ mặt ba nam nhân cứng ngắc, tình huống trước mắt vượt xa điều bọn họ dự đoán.

Máy phút sau, xác sáu siêu chiến sĩ quân đội Cương ca được ba nam nhân kéo lại xếp thành hàng ngang.

Nam nhân cầm máy định vị biểu tình trầm trọng nói với hai người khác:

- Chỗ này có dấu vết dị nhân từng xuất hiện.

Một trong hai nam nhân còn lại ngồi xuống bên cạnh xác chết của Cương ca, lật qua lật lại kiểm tra.

- Nhưng bọn họ không phải do dị nhân giết.

Nam nhân đứng lên nói:

- Trên người không có dấu vết năng lực siêu tự nhiên, toàn bộ là tổn thương từ sức mạnh. Dị nhân không làm được điều này.

Nam nhân cuối cùng ngược lên nhìn hai đồng bạn, hỏi:

- Vậy bọn họ chết như thế nào?

Nam nhân phủ định dị nhân giết người thì đưa mắt nhìn đồng mảnh nhỏ màu đỏ cách gần đó, ánh mắt đăm chiêu.

Nam nhân bước nhanh đi tới đồng mảnh nhỏ màu đỏ, ngồi xổm người xuống cầm lên một mảnh đặt trong lòng bàn tay. Nam nhân ước lượng mảnh nhỏ, giơ cao qua đầu soi dưới ánh nắng, cộng với tóc tai rơi rụng xung quanh. Nam nhân nhíu mày, lại đứng thẳng người.

Nam nhân nhìn đồng mảnh nhỏ màu đỏ, suy tư nửa ngày sau óc lóe tia sáng, cảm giác vệt mây mù lại thấy trời xanh.

Nam nhân mở miệng nói:

- Nếu ta không đoán sai thì sự việc diễn ra như sau.

- Sáu người Vương Liệt Cương trong lúc chấp hành nhiệm vụ đã phát hiện ra người này.

228. Chương 228: Biển Ảo Khó Dò.

Nam nhân chỉ vào đồng mảnh nhỏ màu đỏ trước mặt, nói:

- Cái đồng mảnh vụn này hay nói đúng hơn là mảnh vụn xương cốt, da của một người, ban đầu đó là con người hoàn chỉnh.

Nghe nam nhân suy đoán, nam nhân cầm máy dò định vị nhú mào hỏi:

- Làm sao chắc chắn đây là mảnh nhỏ của một người?

Nam nhân cầm máy dò định vị bước tới gần.

Nam nhân kia cúi người nhặt lên dùm tóc cứng như kim, đứng lên nói:

- Xung quanh rơi rụng tóc.

- Nhìn hoa văn mấy mảnh nhỏ này không khó nhìn ra là làn da khô nứt. Từ đây suy đoán sáu người Vương Liệt Cương đầu tiên là phát hiện thứ không biết có phải là con người không, đuổi theo đến chỗ này. Sau đó bọn họ bao vây thứ không biết có phải con người không.

Nam nhân trầm ngâm nói:

- Nhưng trình độ cường hóa của sáu người Vương Liệt Cương thấp hơn trung bình, khi đấu với thứ đó đã bị nó diệt sạch.

Nam nhân cầm máy dò định vị bản năng hỏi:

- Nhưng tại sao hiện trường có dấu vết dị nhân ra tay?

Hỏi xong nam nhân lấy lại tinh thần, vẽ mặt ngộ ra:

- À, ta biết rồi. Khi thứ không biết có phải con người giết sáu người Vương Liệt Cương thì một đội dị nhân chạy tới, sau đó giết thứ kia rồi rời đi?

- Cái này hơi bị thần thoại.

Nam nhân luôn im lặng lắng nghe lên tiếng:

- Dị nhân nguyên Ôn Nhạc huyện chỉ có đám làm mưa làm gió trong Ôn Nhạc huyện, bọn họ sẽ ra tay giết quái vật không biết có phải là con người?

- Vậy ý của người là sao?

Nam nhân cầm dùm tóc quay đầu nhìn người kia, hỏi:

- Thứ này là gì?

- Theo ta thấy quái vật không biết có phải con người là kết quả do đám dị nhân Ôn Nhạc huyện tạo ra.

Nam nhân kia chắc chắn nói:

- Nhưng không biết vì lý do gì mất khống chế cho nên bị đám dị nhân giết.

- Cái này . . .

Nam nhân cầm dùm tóc do dự nhìn hướng nam nhân cầm máy dò định vị.

Nam nhân cầm máy dò định vị nhìn hướng nam nhân cầm dùm tóc, gật đầu với gã, nói:

- Ta công nhận suy đoán của Thương Ưng hơn.

- Tuy lần này chúng ta vào Ôn Nhạc huyện với nhiệm vụ hàng đầu là giải trừ đám dị nhân thống trị Ôn Nhạc huyện, nhưng phải công nhận là bọn họ làm rất nhiều chuyện tốt cho Ôn Nhạc huyện.

Nam nhân cầm máy dò định vị ngừng giây lát, tiếp tục bảo:

- Thông qua bản điều tra hiện tại thì thấy từ khi đám dị nhân đó xuất hiện toàn giết kẻ đáng chết. Như Lục gia ban đầu, sau đó là Vu gia, hoặc tham quan ô lại cấu kết với Lục gia, Vu gia. Có kẻ nào không đáng chết?

Mắt nam nhân cầm máy dò định vị sáng rực nhìn nam nhân tên Thương Ứng và đồng bạn khác.

Nam nhân cầm máy dò định vị chậm rãi nói:

- Vì vậy nhìn từ phong cách làm việc trước giờ của đám dị nhân đó, ta nghiêng hướng suy đoán của Thương Ứng hơn. Sau khi sáu người Vương Liệt Cương bỏ mình thì đám dị nhân chạy tới đây, đấu tranh kịch liệt với quái vật không biết có phải con người. Nhìn dấu vết hiện trường rõ ràng chỉ ra số dị nhân từ năm đến tám người, tương xứng với tình hình chúng ta hiểu biết.

Nam nhân cầm máy dò định vị nói xong suy đoán, Thương Ứng và đồng bạn gật gù công nhận.

- Ủm!

Sau khi ý kiến thống nhất, nam nhân cầm máy dò định vị hít sâu, chậm rãi nói:

- Lập tức liên lạc với người phụ trách bộ đội trú đóng tại Đài Châu, phái hai chiếc máy bay trực thăng . . .

Nam nhân cầm máy dò định vị nhìn xác sáu người Vương Liệt Cương, khoe môi co giật, bi thương nói:

- Đến đây đưa các huynh đệ về nhà.

* * *

Diệp Dương Thành lái xe từ Bảo Kinh Trấn trở về Ôn Nhạc huyện. Khi Diệp Dương Thành đến nhà thuê tại thị trấn, đã qua gần một giờ từ lúc tiêu diệt quái vật người đồ rục bùng nổ cuối cùng.

Diệp Dương Thành mở cửa, vào phòng, đổi dép ở nhà đặt trước cửa. Diệp Dương Thành tùy tay ném chìa khóa xe lên bàn trà, ngồi xuống sofa sau cái bàn.

Diệp Dương Thành quay đầu nói:

- Đường Thái Nguyên, Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi ở lại, còn tất cả quay về phòng nghỉ ngơi đi.

Mọi người gật đầu, đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Đám người lắc mình biến mất trong không khí, để lại Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên cung kính đứng đợi, chờ Diệp Dương Thành ra lệnh.

Diệp Dương Thành xoa màng tang, phất tay ra hiệu ba người ngồi xuống sofa hai bên mình.

- Ngồi xuống hết đi.

Vàng trán Diệp Dương Thành hằn vết suy tư.

Chờ Đường Thái Nguyên, Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên ngồi xuống, qua một phút sau Diệp Dương Thành ngược mặt lên nhìn Hình Tuấn Phi.

Diệp Dương Thành mở miệng nói:

- Hôm nay chúng ta gặp bốn quái vật, nữ nhân mặc đồ đen trong Bảo Kinh Trấn . . .

Diệp Dương Thành kể lại toàn bộ tình huống hiểu biết, bao gồm nữ nhân ẩn trong vải đen thật ra là lớp trưởng thời cấp 3 của hắn, không bỏ sót chi tiết nào.

Diệp Dương Thành giải thích đại khái tình huống cho Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên xong xuôi.

Diệp Dương Thành nói với Hình Tuấn Phi:

- Giới tuyệt đối sẽ không qua loa kết thúc tranh chấp, có lẽ lần này nó phải những quái vật đến đây sẽ không đơn giản là bốn mà là mười, hai mươi con. Đối phó ba quái vật cùng lúc đã kiệt sức, nếu đối đầu mười quái vật, người cảm thấy chúng ta có bao nhiêu phần thắng?

- Cái này . . .

Nghe Diệp Dương Thành đặt câu hỏi, Hình Tuấn Phi khó trả lời. Bảo gã đáp như thế nào?

nhìn thấy Hình Tuấn Phi lo âu, Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Cứ nói thoải mái, nhiều lời vô tội, im lặng đáng giết.

Được Diệp Dương Thành cho phép, Hình Tuấn Phi cười nói:

- Vâng thưa chủ nhân.

Hình Tuấn Phi cười khổ, đứng lên, khom lưng hướng Diệp Dương Thành.

- Qua lần ra tay này, lão bộc cho rằng thực lực chúng ta hiện có cùng lúc đối phó với bốn quái vật đã là khó khăn. Nếu cùng đấu với mười quái vật, không, chỉ nói sáu quái vật thì chúng ta không có chút phần thắng.

Diệp Dương Thành nhướng mày nói:

- Sẽ thua sao?

Hình Tuấn Phi lắc đầu ngay:

- Không, sẽ không thua.

Hình Tuấn Phi thấy Diệp Dương Thành lộ biểu tình khó hiểu, lão giải thích rằng:

- Nếu chỉ là đối đầu với đám quái vật, chúng nó không bay được nhưng chúng ta thì có thể. Mặc dù không đánh thắng, nếu muốn chạy trốn dễ như chơi.

- À . . .

Diệp Dương Thành thăm thở dài, ngẫm nghĩ, hần lần nữa cười khổ lắc đầu nói:

- Nhưng nếu không chỉ đấu với quái vật thì sao? Nếu người điều khiển đám quái vật cầm mười mấy viên thần châu ngũ sắc thì sao?

Mặt Hình Tuấn Phi cứng ngắc, không dám nói thêm:

- Cái này . . .

Diệp Dương Thành nhìn Hình Tuấn Phi khom lưng, lặng im, hần không ngốc, hiểu đây có nghĩa là không biết nên nói cái gì.

Diệp Dương Thành bực bội vẫy tay, lòng hần rối loạn.

Những quái vật nhanh như tia chớp, da dày thịt béo thêm vào sức mạnh siêu lớn. Nếu bị lũ quái vật áp sát, đừng nói một Diệp Dương Thành, dù là mười, trăm Diệp Dương Thành cũng bị lũ quái vật dễ dàng xé vụn.

Nếu chỉ có quái vật còn dễ nói, đám người Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên cứu viện, trên không trung có giúp đỡ, dù Diệp Dương Thành không tiêu diệt được lũ quái vật nhưng có thể bay trên bầu trời trốn truy sát. Vấn đề là . . .

229. Chương 229: Đánh Gãy Một Tay Của Hần. (thượng)

Lũ quái vật có người điều khiển, những kẻ điều khiển quái vật đều là nạn nhân bị tàn hồn của thần tù giả trong không gian thần cầm bám vào xác, có chỉ số thông minh siêu cao, sử dụng được thần châu ngũ sắc. Thần châu ngũ sắc là cái gì? Đó là thứ chuyên môn đối phó với dị nhân, linh thể.

Một khi đám người Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên, Vương Minh Kỳ, Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập bị thần châu ngũ sắc hút đi, mắt bọn họ giúp đỡ thì Diệp Dương Thành . . . Hắn không biết làm cách nào trốn thoát lũ quái vật truy sát.

Diệp Dương Thành càng nghĩ càng cảm thấy bức mình, buồn bức. Khi Diệp Dương Thành sắp nổi khùng thì Vương Minh Kỳ, Ngô Chấn Cương bỗng nhiên xuất hiện trong phòng khách. Hai người chia nhau cầm trường sam, cái mũ chóp nhọn màu đen.

Vương Minh Kỳ, Ngô Chấn Cương cung kính khom lưng, hai tay dâng lên thứ mình cầm đưa tới trước mặt Diệp Dương Thành.

- Chủ nhân, chúng ta đã lấy về thứ chủ nhân muốn.

Diệp Dương Thành nhìn trường sam, cái mũ chóp nhọn màu đen, mắt lóe tia sáng.

Nếu Diệp Dương Thành nhớ đúng thì hai món này là bảo bối nước lửa khó xâm, lúc trước hắn dùng thần lôi thuật oanh kích, dùng băng sương thuật đông lạnh, dùng liệt diễm thuật thiêu cháy đều không thể tổn thương chúng nó chút nào. Nhưng Diệp Dương Thành thi triển pháp thuật đem lại hiệu quả không tệ.

Phải chăng . . . Những tàn hồn cần nhờ bám xác mới đi lại trên thế gian được, những thân thể bị tàn hồn bám vào không bị thay đổi xác thịt. Thứ tiêu trừ công kích vật lý là trường sam, mũ chóp nhọn màu đen này?

Diệp Dương Thành nhận lấy hai thứ đó, chân mày nhíu chặt, có khi giãn ra, biểu tình khó đoán.

Diệp Dương Thành suy tư thật lâu, cuối cùng quyết định thí nghiệm suy đoán của mình có chính xác hay không.

- Người mặc thứ này vào đi.

Diệp Dương Thành tùy tay ném trường sam, mũ chóp nhọn màu đen cho Ngô Chấn Cương, nói:

- Ta sẽ không chế lực công kích, sau đó người nói cho ta biết cảm nhận khi bị tấn công được không?

Ngô Chấn Cương ngây ra giây lát sau đó gật đầu đồng ý:

- Cái này . . . Vâng thưa chủ nhân.

Thật ra đừng nói Diệp Dương Thành kêu Ngô Chấn Cương phối hợp làm thí nghiệm nhỏ, nếu hắn bảo gã tự sát ngay thì Ngô Chấn Cương sẽ không chút do dự chấp hành. Bởi Diệp Dương Thành là trời của Ngô Chấn Cương.

Ngô Chấn Cương nhận lấy trường sam, mũ màu đen Diệp Dương Thành đưa qua, gã lắc người mặc vào. Trong phút chốc toàn thân Ngô Chấn Cương bị màu đen bao phủ, cách vải đen không thấy rõ mặt mũi gã thể nào.

Thấy Ngô Chấn Cương mặc trường sam, mũ màu đen xong, Diệp Dương Thành đứng dậy, hít sâu. Diệp Dương Thành giơ tay phải chĩa hướng Ngô Chấn Cương, chọn mức độ mười điểm linh lực.

Diệp Dương Thành quát khẽ:

- Liệt diễm thuật, đốt!

Vù vù vù vù vù!

Bùm!

Cột lửa bắn chính xác vào cơ thể Ngô Chấn Cương. Như Diệp Dương Thành dự đoán, cột lửa không tạo ra ảnh hưởng gì cho trường sam, mũ màu đen. Ánh lửa tán đi, mọi thứ như cũ.

Tâm tình Diệp Dương Thành hồi hộp hồi:

- Như thế nào? Có cảm giác gì?

Nếu Diệp Dương Thành suy đoán chính xác thì tương đương với tìm ra điểm yếu nạn nhân bị tàn hồn bám xác từ bộ đồ vải đen này. Nhưng nếu Diệp Dương Thành đoán sai, trong phút chốc hẳn rất khó tìm ra cách nào khác có ích.

Ngô Chấn Cương tháo mũ xuống:

- Cảm giác . . .

Ngô Chấn Cương gỡ tóc, lấy làm lạ nói:

- Chủ nhân, cảm giác như phần ngực có luồng gió thổi qua.

- A?

Nghe Ngô Chấn Cương trả lời, Diệp Dương Thành lộ vẻ mặt mừng rỡ.

Diệp Dương Thành vội hỏi:

- Không cảm thấy nóng hay phỏng gì sao?

Ngô Chấn Cương chắc chắn lắc đầu, nói:

- Không có.

Diệp Dương Thành xoa tay vào nhau, tâm tình nặng nề chuyển sang tốt đẹp.

- Vậy tốt, đội mũ lên, chúng ta tiếp tục.

Chờ Ngô Chấn Cương lại đội mũ lên, Diệp Dương Thành bắt đầu công kích thí nghiệm khác. Từ mười điểm linh lực tăng lên tới một trăm điểm. Từ liệt điểm thuật chuyển biến thành băng sương thuật.

Mãi khi chấm dứt đợt công kích thứ mười bảy Diệp Dương Thành mới cho Ngô Chấn Cương tháo mũ xuống, hỏi:

- Lần này có cảm giác gì khác không? Ví dụ như nóng hoặc lạnh?

Ngô Chấn Cương ngẫm nghĩ:

- Cái này . . .

Ngô Chấn Cương do dự nói:

- Chủ nhân, tiểu phó không cảm thấy nóng hoặc lạnh nhưng . . . Nhưng ở lần thứ tám và thứ mười bảy thấy hơi khó chịu.

Diệp Dương Thành nhớ lại:

- Lần thứ tám và thứ mười bảy?

Vào lần thứ tám và thứ mười bảy tức là lúc Diệp Dương Thành sử dụng một trăm điểm linh lực công kích bằng băng sương thuật hòa liệt điểm thuật. Ngô Chấn Cương không cảm giác nóng, lạnh nhưng cảm thấy hơi khó chịu.

Diệp Dương Thành trợn to mắt nói:

- Chắc sẽ không . . .

Công kích dày đặc, người được trường sam, mũ màu đen bảo vệ sẽ không bị tổn thương thực chất mà là có cảm thấy hơi bức bối trong các đợt công kích. Nhớ lại lúc trước xóa sổ tàn hồn kia, đám người Diệp Dương Thành, Hình Tuấn Phi, Vương Minh Kỳ, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử, Trương Ngọc Thiên, Tổng Lâm Lập, Sở Minh Hiên công kích dày đặc hãi hùng, nhưng không hề tạo thành tổn thương cho tàn hồn. Nguyên nhân duy nhất khiến tàn hồn bỏ trốn là vì . . . Ngực bức bối.

Nghĩ thông điều này Diệp Dương Thành suýt ôm bụng cười té ngã, lý do này cũng được sao?

Diệp Dương Thành xác định mấu chốt vấn đề, tiếp theo là suy nghĩ cách giải quyết, không thể mỗi lần gặp người toàn thân trùm vải đen chỉ có thông qua biển người công kích dày đặc, dùng bí quyết khó chịu buộc người ta chạy trốn đi?

Diệp Dương Thành đứng tại chỗ suy tư giây lát, hần gợn tay bắn ra liệt điểm thuật với năm mươi điểm linh lực. Lửa tán đi, trường sam, mũ màu đen vẫn còn đó.

Diệp Dương Thành nhìn trường sam, mũ màu đen không sút mẻ gì, chịu bó tay. Trong lúc Diệp Dương Thành nghĩ nát óc không tìm ra cách giải quyết, Hình Tuấn Phi ngồi ngó bỗng đứng dậy.

Hình Tuấn Phi nói với Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân, có thể cho lão bộc thử được không?

Diệp Dương Thành sửng sốt:

- Người thử?

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Được, tới đi.

Diệp Dương Thành nói xong tránh sang một bên. Cứ nghĩ Hình Tuấn Phi sẽ công kích Ngô Chấn Cương ngay, nhưng không, lão bay tới trước mặt Ngô Chấn Cương. Hình Tuấn Phi tiện tay cầm dao gọt trái cây đặt trên bàn trà, trong ánh mắt ngạc nhiên sừng sờ của Diệp Dương Thành dễ dàng đâm thủng vải đen.

Xoẹt phập!

Một tiếng vang khê làm mọi người ngẩn ngơ.

Trường sam, mũ màu đen hầu như miễn dịch toàn bộ pháp thuật vậy mà dễ dàng . . . Bị một con dao gọt trái cây phá mở phòng ngự?

Diệp Dương Thành ngạc nhiên chựcgiây sau cười phá lên:

- Tốt, tốt, ai bảo dao gọt trái cây chỉ có thể cắt hoa quả?

Diệp Dương Thành cười toe, đã tìm ra điểm yếu của vải đen cứ tưởng đầu cứng mềm không ăn. Sau này phe Diệp Dương Thành nếu gặp loại người như vậy có thể qua điểm yếu này đặt kế hoạch đối phó.

Nhưng khi Diệp Dương Thành cười to thì Hình Tuấn Phi nhú mày, rút con dao ra. Lỗ hổng trên vải đen tự động khép lại.

Thấy vậy Hình Tuấn Phi cười tươi, quay đầu, khom lưng hướng Diệp Dương Thành.

Hình Tuấn Phi nói:

- Xin chủ nhân hãy sai người đưa trường sam, mũ màu đen về cho chủ nhân cũ của nó.

230. Chương 230: Khua Chiêng Gõ Trống.

- Khi phát hiện nàng trong khu mộ thì nàng đã chết.

- Ảnh chụp hiện trường đã rửa, nàng mặc trường sam màu đen, bên người rơi cái mũ chóp nhọn . . .

Nam nhân tên Thương Ưng gật đầu, đi theo sở trưởng trung niên vào nhà xác.

Thương Ưng đứng trước cửa nhìn một vòng, hỏi:

- Đã điều tra ra thân phận của nàng ấy chưa?

- Điều tra được rồi.

Sở trưởng trung niên vội gật đầu trả lời:

- Nàng là con gái ruột của Trần Nhất Phàm phó khu trưởng Lộc Thịnh Khu Khánh Châu thị, đọc học viện khoa học tự nhiên đại học Chiết Giang, năm nay hai mươi mốt. Nàng thực tập trong công ty Trung Quốc thạch hóa phân Ôn Nhạc huyện, chức vụ là trợ lý quản lý bộ nhân sự.

- A?

Thương Ưng kinh ngạc hỏi:

- Người khẳng định không sai?

- Ta cũng mong là mình sai.

Sở trưởng trung niên cười khổ nói:

- Nhưng mới rồi ta có liên lạc với Trần phó khu trưởng, đã hoàn toàn xác nhận thân phận của nàng là Trần Gia Duy, con gái một của Trần phó khu trưởng.

Thương Ưng im lặng:

- . . .

Con gái của Trần phó khu trưởng, lại còn là trợ lý thực tập quản lý bộ nhân sự xí nghiệp quốc gia, có thể nói là một thiếu nữ tương lai tươi sáng, thanh xuân phơi phới. Tại sao nàng đột nhiên chết trong nghĩa địa Bảo Kinh Trấn? Trong khu mộ đó có dấu vết dị nhân đánh anhu.

Thương Ưng không vội đi xem xác chết Trần Gia Duy ngay, gã móc điện thoại di động ra chọn một dãy số.

Đầu dây kết nối, Thương Ưng nói ngay:

- Lập tức đưa qua tất cả tư liệu về Trần Gia Duy, nữ nhi của Trần Nhất Phàm phó khu trưởng Lộc Thịnh Khu Khánh Châu thị. Ngoài ra phái người chuyên môn liên lạc với Trần Nhất Phàm, người phụ trách chi nhánh công ty trung thạch hóa Ôn Nhạc huyện, họ viện khoa học tự nhiên đại học Chiết Giang, tìm hiểu tất cả về Trần Gia Duy. Điều tra kỹ vào, một khi phát hiện bất cứ tình huống nào khác lạ hãy báo cho ta biết ngay.

Thương Ưng gọi điện thoại, sở trưởng trung niên đứng bên cạnh nghe giạt mình. Không uống là ngành cơ quan thuộc viện quốc vụ, quyền lợi lớn kinh người.

Thương Ưng gọi điện thoại xong, sở trưởng trung niên càng cung kính hơn. Sở trưởng trung niên hướng dẫn Thương Ưng đi tới trước xác chết của Trần Gia Duy.

Sở trưởng trung niên vén vải trắng lên, định nói gì bỗng trợn to mắt nói:

- Ủa? Sao không có?

Cơ mặt Thương Ưng căng cứng hỏi:

- Cái gì?

- Là bộ trường sam, mũ màu đen.

Về mặt sở trưởng trung niên tràn đầy kinh ngạc nói:

- Hơn một tiếng trước ta đi qua xem thì nó vẫn còn.

- Cái này . . .

Thương Ưng im lặng giây lát sau lên tiếng nhắc nhở:

- Có khi nào bị xem là vật chứng đã bị lấy đi?

- Không thể nào!

Sở trưởng trung niên lắc đầu khẳng định:

- Hơn một tiếng đồng hồ ta đứng trước cửa nhà tang lễ, nhà xác có lệnh cấm túc trừ ta và người đi vào ra không cho ai vào trong.

Thương Ưng nhúu chặt mây. Nhà xác trống rỗng khiến Thương Ưng nặng nề khó chịu, vật quan trọng không cánh mà bay. Nhà xác ở tầng ngầm, trừ cửa lớn ra vào thì đừng nói là cửa sổ, một cái lỗ thông gió chỉ rộng 30cm. Trong tình huống này, lấy đi trường sam, mũ màu đen mà không kinh động cảnh sát canh giữ bên ngoài . . .

Trong đầu Thương Ưng hiện lên hai chữ hán to bự: Dị nhân.

Sắc mặt Thương Ưng càng âm trầm hơn.

* * *

Diệp Dương Thành luôn suy nghĩ người áo đen đã lấy trường sam, mũ màu đen đi có khi nào sẽ trực tiếp tìm tới cửa? Tìm Diệp Dương Thành tính sổ? Nhưng sự thật nói cho Diệp Dương Thành biết hẳn suy nghĩ nhiều.

Liên tục một tuần toàn Ôn Nhạc huyện trở nên bình tĩnh, chuyện xảy ra trong nghĩa địa Bảo Kinh Trấn cũng không được nhắc đến trong báo chí tin tức.

Người áo đen như bốc hơi khỏi trần gian, không còn tung tích. Diệp Dương Thành pháp phòng sống qua hai, ba ngày sau tạm gác lo lắng sang một bên. Khi rảnh rỗi Diệp Dương Thành đi Dương Thành quỹ từ thiện ngồi một chút, lại đi dạo trong Quang Minh cô nhi viện. Diệp Dương Thành rất hưởng thụ cuộc sống bình tĩnh này.

Diệp Dương Thành hiểu rằng chỉ có thể hưởng thụ cuộc sống bình tĩnh này ở ngoài sáng, cũng vì hiểu điều đó nên hẳn càng quý trọng hơn.

Nhìn từ mặt ngoài trong thời gian này Diệp Dương Thành sống ổn định, bình thản. Tám giờ sáng ra khỏi nhà, đi công ty điện tử Dương Thành ngồi một lúc, mười giờ rời khỏi công ty đi chỗ Dương Thành quỹ từ thiện tìm hiểu hoạt động từ thiện bên đó.

Diệp Dương Thành sẽ cùng phó hội trưởng Dương Thành quỹ từ thiện, tức là Lâm Mạn Ny đi tiệm cơm ăn bữa trưa đơn giản. Diệp Dương Thành lái xe đi Quang minh cô nhi viện chơi với bọn nhỏ mấy tiếng thả lỏng.

Sau đó Diệp Dương Thành quay về công ty điện tử Dương Thành xem xét, về nhà, ăn cơm chiều, tắt đèn đi ngủ.

Đây là cuộc sống một tuần qua của Diệp Dương Thành, đơn điệu nhưng ý nghĩa.

Thời gian chớp mắt đến cuối tháng mười, khi Diệp Dương Thành kết thúc công tác một ngày quay về nhà thuê, định ngồi trên sofa một lúc. Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Trương Ngọc Thiển, Sở Minh Hiên hơn một tuần qua vắng mặt bỗng chốc xuất hiện trong phòng khách.

Vừa nhìn thấy bốn người này xuất hiện, Diệp Dương Thành thâm thở dài. Diệp Dương Thành hiểu rằng cuộc sống bình tĩnh sắp gợn sóng.

Hình Tuấn Phi khom lưng hướng Diệp Dương Thành ngồi trên sofa:

- Chủ nhân, tin tức đã truyền ra, các mục công tác chuẩn bị đã hoàn thành.

Hình Tuấn Phi cung kính nói:

- Xin chủ nhân ban cho linh châu hoàn thành bước cuối cùng.

Diệp Dương Thành chậm rãi đứng dậy, quay đầu nói với Triệu Dung Dung:

- Vào phòng ngủ của ta lấy mấy viên pha lê ra đây.

Triệu Dung Dung ngồi bên Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Triệu Dung Dung xoay người bay vào phòng ngủ của Diệp Dương Thành.

Mười mấy giây sau Triệu Dung Dung bưng một hộp giấy ra khỏi phòng ngủ. Trong hộp giấy chứa một vài viên pha lê mau trong chợ, thông qua gia công tạo thành rỗng ruột. Những quả cầu pha lê rỗng ruột vốn không đáng mấy đồng bạc lẻ lại là mấu xích quan trọng cho kế hoạch dứt tay.

Diệp Dương Thành lấy một viên pha lê rỗng ruột trong suốt, to cỡ quả bóng bàn trong hộp giấy Triệu Dung Dung bưng ra. Diệp Dương Thành cầm quả cầu, hít sâu. Cánh tay phải cầm viên pha lê vững mạnh, một luồng sáng mờ mờ lung lóe lên.

Viên pha lê rỗng ruột có thể ngăn cách linh châu tiếp xúc với không khí, giảm bớt linh lực xói mòn ở mức độ lớn nhất. Bỏ linh châu vào các viên pha lê rỗng ruột, trong điều kiện tự nhiên đủ để chống đỡ linh lực trong nửa tháng không trôi mất hết.

Đối với kế hoạch dứt tay thì một viên pha lê rỗng ruột chứa linh châu chống đỡ nửa tháng đủ cho Hình Tuấn Phi thực hành bước đầu kế hoạch.

Một hơi nhét ba mươi linh châu vào vào ba mươi viên pha lê rỗng ruột. Viên pha lê rỗng ruột vốn trong suốt nhưng không tỏa sáng, sau khi được nhét linh châu vào thì tỏa vàng sáng trắng ảm áp, trông rất đẹp và bắt mắt.

Đây là thứ yếu, quan trọng là mấy viên pha lê rỗng ruột. Nếu dị nhân nào có cảm ứng nhạy với sóng năng lượng sẽ cảm nhận rõ ràng hơi thở năng lượng trong viên pha lê.

Sau khi dị hóa, nếu dị nhân muốn thăng cấp thì vô cùng khó khăn, tuy nhiên không phải không có cách nào. Cách gốc nhất là chờ thời gian trôi qua, chậm rãi tích lũy linh lực trong không khí để hoàn thành lột xác.

231. Chương 231: Kích Phát Tế Bào.

Kích phát tế bào. (Thượng)

Cách tốt nhất là tìm chỗ nào có linh lực đậm đặc, ở trong đó mười ngày, nửa tháng tăng tốc độ tích lũy linh lực.

Dị nhân không phải tu luyện giả trong truyền thuyết, cho nên bọn họ không có năng lực thông qua tu luyện tích lũy linh lực. Tất cả dị nhân muốn tích lũy linh lực chỉ có thể dựa vào bản thân âm ứng linh lực, từng chút một hấp dẫn linh lực trong không khí lưu trữ trong người.

Nếu có cách nào tốt hơn, không chỉ đối với tổ chức Dị Sát mà với dị nhân trong toàn bộ thế giới sẽ là sức hấp dẫn trí mạng.

Hình Tuấn Phi lên kế hoạch dứt tay chủ yếu quay quanh khả năng ngưng tụ linh châu của Diệp Dương Thành, sắp xếp bài bố. Cú dấm này đánh ngay điểm yếu của tất cả dị nhân, dù trong lòng bọn họ có mỗi nghi ngờ nhưng chắc chắn sẽ phải người đến kiểm chứng tin tức thật hay giả. Chỉ cần dị nhân đi vào khu vực quản lý của Diệp Dương Thành, muốn ra cũng khó khăn.

Hình Tuấn Phi nhận lấy viên pha lê rỗng ruột được nhét linh châu vào từ tay Diệp Dương Thành, lão khom người hướng hắt, mang theo ba mươi viên pha lê rời khỏi phòng khách.

Nếu là âm mưu đương nhiên phải có kế hoạch kỹ càng, cố gắng giảm bớt xác suất bị người nhìn thấu. Tất cả cần được sắp đặt cẩn thận, vẫn câu cũ, chi tiết quyết định thắng thua.

Trong một tuần qua Hình Tuấn Phi mang theo Đường Thái Nguyên, Trương Ngọc Thiển, Sở Minh Hiên xuyên toa trong rừng sâu núi thẳm Ôn Nhạc huyện. Tìm kiếm nơi thích hợp săn bắn ở vùng khỉ ho cò gáy.

Trong quá trình tìm kiếm, Hình Tuấn Phi kêu Đường Thái Nguyên thông qua con đường dị nhân giao lưu mà gã biết truyền tin Ôn Nhạc huyện có bảo bối tăng tốc độ dị hóa cho dị nhân ra ngoài. Mọi chuyện đều được chuẩn bị, khuya chiêng gõ trống tiến hành.

Hai ngày trước, Hình Tuấn Phi tìm được một đồi núi do tảng đá cấu thành rất phù hợp sân săn bắn lý tưởng của lão, nó nằm trong núi sâu 40km gần Diên Đăng Trấn Ôn Nhạc huyện.

Lại qua hai ngày đào móc, ngọn núi kia biến thành vị trí bị người lên đào quặng, nhìn từ bề ngoài không có gì khác lạ.

Hình Tuấn Phi, Trương Ngọc Thiển, Đường Thái Nguyên, Sở Minh Hiên lục tục rời khỏi phòng khách. Diệp Dương Thành nhìn chỗ bốn người từng đứng, hần gở ra số liệu tình hình trước mắt. Diệp Dương Thành nhìn tài liệu Cửu Tiêu thần cách cung cấp, khéo môi nhếch lên.

Diệp Dương Thành lẩm bẩm:

- Bốn mươi một vạn tám ngàn công đức huyền diệu, lần này dự giết xong chắc có thể thăng lên thần cách lục giai.

Thăng cấp một bậc là lại thêm thực lực bảo vệ mình.

Không biết thần cách lục giai sẽ mang đến niềm vui bất ngờ lớn đến đâu cho Diệp Dương Thành?

Kế hoạch dứt tay là quá trình nước ấm nấu ếch, không gấp gáp hay chậm chạp được. Trong quá trình thực hiện kế hoạch dứt tay thì tiết tấu, điều chỉnh khổng chế là hai mấu chốt cực kỳ quan trọng, vừa phải cẩn thận và có dứt khoát. Người thực hiện kế hoạch dứt tay tất nhiên không có phần của Diệp Dương Thành.

Dù là trải đời hay tâm trí kín đáo thì Hình Tuấn Phi là cáo già lão đời. Đúng là Diệp Dương Thành là chủ nhân, Hình Tuấn Phi là phó, nhưng thực hiện kế hoạch lần này thì hần giao toàn quyền cho Hình Tuấn Phi tính toán, điều độ.

Diệp Dương Thành rất là tự hiểu mình.

Kế hoạch dứt tay phác thảo cực kỳ phức tạp, lơ là một chi tiết nào rất có thể khiến toàn bộ kế hoạch sụp đổ. Muốn dự tổ chức Dị Sát từng bước vào vực sâu cần hoàn thành công tác nhiều khùng khiếp.

Nếu không phải nóng nảy cũng không được quá chậm, linh châu hấp dẫn thành viên tổ chức Dị Sát tới cửa, muốn có người mở đường hoặc nhiều hoặc ít phải được chút ích lợi. Quan trọng nhất là những thành viên tổ chức Dị Sát hay dị nhân khác được lợi lại không thể cho bọn họ rời khỏi khu vực Diệp Dương Thành quản lý.

Bởi vì có quá nhiều vấn đề linh tinh cần chú ý, dù Diệp Dương Thành có muốn làm cũng bất lực. Diệp Dương Thành đành làm phải chường quầy đặt hết gánh nặng lên vai Hình Tuấn Phi, mặc cho lão loay hoay. Diệp Dương Thành chỉ cần một kết quả là được.

Cứ tưởng giao hết công việc cho Hình Tuấn Phi thì Diệp Dương Thành sẽ rảnh rang làm chuyện mình muốn, nhưng trời không chiều lòng người, trong thời gian này luôn bận rộn giải quyết Giới, tổ chức Dị Sát nên hần quên một người khác hận hần thấu xương.

Người hận Diệp Dương Thành thấu xương không vì hần mau danh ẩn tích mà im lặng, ngược lại trong thời gian này người đó rất bận rộn.

Bí thư mới của Triệu Hợp Đức chạy tới bệnh viện thăm già.

- Triệu tỉnh trưởng, người tỉnh trưởng tìm đã tập kết xong trong nội thành Khánh Châu thị.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi nhìn Triệu Hợp Đức nằm trên giường bệnh tỉnh dưỡng, gật đầu nói:

- Vừa rồi người phụ trách bên kia gọi điện thoại tới hỏi Triệu tỉnh trưởng định khi nào bắt đầu hành động?

Nghe bí thư mới nói, Triệu Hợp Đức lộ biểu tình kinh ngạc hỏi:

- A? Đã đông đủ?

Triệu Hợp Đức rất bất ngờ tốc độ hành động của đám người, nhưng kinh ngạc giây lát sau gật gù, nói:

- Nối điện thoại đi, người hãy ra ngoài.

Bí thư mới không dám vượt râu cộp của Triệu Hợp Đức, gật đầu, nói:

- Vâng.

Bí thư mới lấy di động ra bấm số điện thoại quen thuộc, giao cho Triệu Hợp Đức cầm. Bí thư mới lùi hai bước, xoay người rời khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại.

Người đầu dây bên kia có giọng nói của một nam nhân trẻ chừng hai mươi mấy.

- Lão gia tử, các huynh đệ tỷ muội đã đến đông đủ.

Nhưng thanh âm hơi sắc nhọn, không nghe kỹ còn tưởng đây là giọng nữ nhân:

- Bây giờ đang ở trong quán bar Kỷ gia Khánh Châu thị, lão gia tử định khi nào kêu chúng ta hành động?

Cơ mặt Triệu Hợp Đức co giật:

- Khi nào hành động?

Triệu Hợp Đức suy tư một lát sau, mở miệng nói:

- Tối nay đi, có nhớ hết danh sách hai hôm trước ta đưa cho?

- Lão gia tử cứ yên tâm, chuyện nhỏ này không làm khó ta được.

Thanh niên cười đắc ý:

- Tổng cộng có ba mươi bảy người đúng không?

Triệu Hợp Đức gật đầu, nói:

- Chỉ cần có tên trong danh sách thì chính là mục tiêu đêm nay các người đối phó. Nhưng ta báo trước bình minh, nếu các người thất bại thì . . .

Thanh niên tràn trề tự tin trả lời:

- Nếu chúng ta thất bại, chúng ta sẽ không lấy ích lợi mà lão gia tử đã hứa cho.

Triệu Hợp Đức hơi yên tâm.

Triệu Hợp Đức ngoài cười gượng nhưng trong không cười, nhắc nhở thanh niên:

- Tuyệt đối không được để lại bất cứ tai họa ngầm nào.

- Trừ phi người chết biết nói chuyện.

Thanh niên hầm hừ bảo:

- Nhưng ta cũng phải nhắc nhở lão gia tử một câu, chuyện này là các huynh đệ tỷ muội làm giúp lão gia tử, sẽ không lộ ra người. Nhưng nếu sau khi thành công, lão gia tử thất hứa thì người bên ta không phải ăn chay!

Triệu Hợp Đức khẽ ừ:

- Đây là tất nhiên.

Triệu Hợp Đức đặt di động xuống cái tủ ở cạnh giường, hét hướng bên ngoài:

- Tiểu Hoàng, người vào đây.

Bí thư mới đẩy cửa đi vào phòng bệnh, thắc mắc nhìn Triệu Hợp Đức:

- Tỉnh trưởng gọi ta?

Triệu Hợp Đức gật đầu, vuốt bụng cười nói:

- Ta bỗng nhiên muốn ăn chút gì, bây giờ người đi tiệm bánh nướng của Vương Nhị mặt rỗ ở Bắc giao mua hai cái bánh nướng cải khô nhân thịt về đây.

Kích phát tế bào. (Hạ)

Bí thư mới họ Hoàng kinh ngạc nói:

- A?

Một lúc sau bí thư mới họ Hoàng gật đầu liên tục bảo:

- Vâng, ta biết rồi.

- Nhớ kỹ, là tiệm bánh nướng của Vương Nhị mặt rỗ ở Bắc giao, đừng đi nơi nào khác tùy tiện mua hai cái gọt ta.

Triệu Hợp Đức vẫy tay nói:

- Đi đi.

Bí thư mới họ Hoàng không dám qua mắt Triệu Hợp Đức, đặc biệt trong khi cảm xúc của lão cực kỳ khó chịu, sợ hãi một cái là tương lai tươi sáng nát bét.

Bí thư mới họ Hoàng ra khỏi phòng bệnh của Triệu Hợp Đức, lấy làm lạ lắm lắm:

- Bánh nướng cái khô?

Bí thư mới họ Hoàng nhớ rõ hai ngày trước khi báo cáo với Triệu Hợp Đức, tài xế lái xe có dặn gã là lão ghét nhất cái khô, sao hôm nay bỗng nhiên đòi ăn bánh nướng cái khô?

Đầu óc mờ mịt nhưng bí thư mới họ Hoàng không dám chậm trễ, ra khỏi bệnh viện leo lên một chiếc xe hơi màu đen bình thường, quay đầu xe chạy nhanh hướng Bắc Giao, Hàng Châu thị.

Bí thư mới họ Hoàng không hay biết khi gã lái xe ra khỏi bệnh viện, Triệu Hợp Đức cầm di động đặt trên bàn lên, bấm một dãy số.

Triệu Hợp Đức lạnh nhạt nói:

- Có một chiếc xe màu đen bình thường biển số là AXXXX đang chạy hướng tiệm bánh nướng của Vương Nhị mặt rỗ ở Bắc giao, đưa người trên xe lên đường đi. Tay chân nhanh lẹ chút, đừng để lại sơ hở gì.

- Ha ha, lão gia tử, bao nhiêu năm qua làm nhiều việc cho người, chẳng lẽ lão gia tử không biết thủ đoạn của Độc Nhân Xà ta đây?

Đầu dây bên kia truyền ra giọng nam nhân trung niên âm trầm nói:

- Yên tâm, đợi ta đi sắp xếp, bảo đảm hắn chết thật rõ ràng, đừng hòng có ai điều tra ra chút sơ hở.

Trong một gian phòng khách của khách sạn nào đó khu Lộc Thịnh, Khánh Châu thị. Lúc này có năm nam nhân ngồi trên sofa vây quanh bàn trà.

Thấy thanh niên hơn hai mươi tuổi, tóc trắng nửa đầu đặt di động xuống, nam nhân khuôn mặt bình thường khoảng ba mươi bốn tuổi ngồi xéo đối diện vội hỏi:

- Tiểu Lạc, lão già kia nói sao?

- Lão có đồng ý mấy chuyện đó của chúng ta không? Có đáng tin không?

Nam nhân trẻ tuổi được gọi là Tiểu Lạc đứng lên:

- Tối nay hành động.

Mặt mày Tiểu Lạc đầy sát khí nói:

- Ta đã ghi âm tất cả cuộc trò chuyện với lão ta, nếu lão nhân này dám can đảm thất hứa thì ta sẽ khiến lão thân bại danh liệt, cả nhà chết hết!

Một nữ nhân trẻ tuổi đứng dậy:

- Chỉ là một người bình thường, giết thì giết, cần gì lo lắng nhiều như vậy?

Nữ nhân hờ hững ma sát đầu ngón tay, tia chớp lam bắn ra từ ngón tay phản chiếu lên khuôn mặt âm trầm.

- Nếu lão già kia không giữ chữ tín, đơn giản giết lão hơi chán.

Thanh niên được gọi là Tiểu Lạc không phản cảm lời nữ nhân trẻ tuổi nói, gã hỏi:

- Vậy ý của nàng là gì?

Mắt Tiểu Lạc lộ ý cười liếc nữ nhân:

- Giải quyết như thế nào?

- Năng lực của Nguyệt Lạc Nhi là sóng âm, năng lực của Thập Tam Thúc là phần tử tan vỡ.

Nữ nhân trẻ cười khúc khích nói:

- Tại sao không thể dùng sóng âm chọc thủng đôi mắt lão, sau đó Thập Tam Thúc kích phát mỗi một tế bào của lão?

Kích phát tế bào.

Nam nhân được gọi là Thập Tam Thúc mắt sáng rực lên, xoa tay nói:

- Mông nha đầu có sáng kiến! Chắc chắn, kích phát tế bào, ta chưa từng nghĩ đến nó.

- Tại đầu óc Thập Tam Thúc không lạnh lẽo.

Nữ nhân trẻ tuổi cười duyên:

- Lần trước chúng ta giết tình nhân của lão già ở Giang Tô giùm lão, không ngờ Thập Tam Thúc kích thích não nàng để nàng chết tốt, nếu là ta thì . . .

Thập Tam Thúc hưng phấn nhìn nữ nhân trẻ hỏi:

- Như thế nào?

Nữ nhân này mặc dù trẻ tuổi lại tâm ngoan thủ lạt.

- Lúc đó nữ nhân kia có bầu đúng không?

Nữ nhân trẻ tuổi nhếch môi nói:

- Nếu Thập Tam Thúc kích phát đứa bé trong bụng của nàng trước, rồi nổ mười ngón tay nàng . . . Hi hi hi, không tha cả tròng mắt, như vậy chẳng phải chơi càng vui?

Thập Tam Thúc vỗ trán:

- Đúng rồi!

Thập Tam Thúc bưng tỉnh nói:

- Sao ta không nghĩ ra mấy kiểu chơi này?

- Tối nay có hành động.

Nữ nhân trẻ tuổi hếch cằm hướng Tiểu Lạc, nói:

- Nghe Nguyệt Lạc nói có ba mươi bảy người, đêm nay Thập Tam Thúc có định thử cách ta nói không?

- Muốn thử, đương nhiên sẽ thử!

Thập Tam Thúc hưng phấn xoa tay, nói:

- Tối nay các người không được giành với ta! Ta muốn cho các người thấy trong mười mấy người nhóm chúng ta ai mới là giết người máu lạnh nhất!

Nam nhân trẻ được gọi là Tiểu Lạc cười khê:

- . . .

Tiểu Lạc không hề phản ứng gì với đoạn đối thoại của Thập Tam Thúc, Mộng nha đầu.

Tiểu Lạc khom lưng lấy xấp hồ sơ đặt trên bàn, nói:

- Trong đây có mục tiêu tối nay của chúng ta, số lượng có hơi nhiều, cố gắng rút thời gian ngắn tốc chiến tốc thắng.

Mộng nha đầu giành lấy hồ sơ, qua loa liếc một cái:

- Cho ta xem, cho ta xem!

Mộng nha đầu quay đầu hỏi:

- Tối nay chia nhau hành động sao?

- Lần này mọi người cùng nhau hành động đi.

Tiểu Lạc trầm ngâm giây lát, nói:

- Vụ này hơi khó găm, cùng nhau hành động có bảo đảm hơn.

Mấy người khác gật đầu đồng ý, hiển nhiên nam nhân được gọi là Tiểu Lạc mới là thủ lĩnh đội dị nhân này.

Giờ Bắc Kinh buổi chiều ba giờ ba phút, Quảng Châu thị tỉnh Quảng Đông, trong phòng khách một tòa biệt thự tư nhân xa hoa. Lúc này có ba người ngồi quanh, hai nam nhân hơn ba mươi, bốn mươi tuổi, một nữ nhân khoảng hai mươi tuổi.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi đặt nhẹ tài liệu xuống bàn trà, ngược đầu nhìn nam nhân hơn ba mươi tuổi, nữ nhân hai mươi tuổi.

- Các người thấy chuyện này thế nào?

Về mặt nam nhân hơn bốn mươi tuổi hơi lo lắng hỏi:

- Có cần báo cáo cho tổng bộ biết không?

Nam nhân hơn ba mươi tuổi nhúc nhích người trên sofa, tìm tư thế thoải mái tựa lưng vào ghế.

- Thật ra dù chúng ta không báo cáo thì có lẽ bây giờ tổng bộ đã biết tin.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi mở miệng nói:

- Nhưng tổng bộ không liên hệ với chúng ta Long Thủ lão nhân gai còn đang suy xét.

- Nói đúng!

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi tiếp lời:

- Tổng bộ có nhiều con đường lấy tin tức, nếu chúng ta đã nhận được phần báo cáo này, bên tổng bộ cũng sẽ không mù mắt. Vì vậy vấn đề chúng ta nên lo không phải báo cáo hay không mà là có thái độ gì với chuyện này.

Nghe hai người nói, nam nhân hơn bốn mươi tuổi do dự:

- Cái này . . .

Hơn mười giây sau nam nhân hơn bốn mươi tuổi không quá chắc chắn nói:

- Các người nói xem có khi nào chuyện này là do đám dị nhân Ôn Nhạc huyện cố ý thả ra tiếng gió?

- Lý do là gì?

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi nhướng mày nói:

- Lý do đám dị nhân Ôn Nhạc huyện cố ý thả ra tiếng gió là cái gì? Chẳng lẽ bọn họ không biết hậu quả sau khi tung tin này sẽ đưa bọn họ vào hoàn cảnh gì sao?

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi hỏi ngược lại làm nam nhân hơn bốn mươi tuổi nghẹn lời. Đúng vậy, nếu đám dị nhân Ôn Nhạc huyện thả ra tiếng gió chẳng phải đại biểu đám người đó ngu ngốc? Tung tin này ra có ích gì cho bọn họ?

232. Chương 232: Bản Chất Của Dị Nhân Ôn Nhạc Huyện.

Đám dị nhân Ôn Nhạc huyện đúng là có một người sở hữu năng lực dị hóa cướp đoạt năng lực của dị nhân khác, nhưng đây không phải mấu chốt. Quan trọng là khi tin tức này được chứng thật, dị nhân ùa vào Ôn Nhạc huyện nhiều vô số kể, mấy dị nhân Ôn Nhạc huyện làm sao khống chế?

Còn nếu chứng thực tin tức là giả thì có ai ngu ngốc vào Ôn Nhạc huyện không?

Nhìn từ mặt nào những suy đoán này đều không có căn cứ lý trí gì.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi cũng rất do dự:

- Có khi nào là ai chơi ác, cố ý tung tích trên người?

Nam nhân hơn ba mươi tuổi nói xong chính gã cũng không tin tưởng, ai rảnh rỗi quá vậy?

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi nhìn hai nam nhân một trước một sau nhú mày.

- Ta cảm thấy tin tức này có tám mươi phần trăm là thật.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi ngẫm nghĩ, nói:

- Các người hãy suy nghĩ thật kỹ, tại sao dị nhân Ôn Nhạc huyện giữ chặt Ôn Nhạc huyện, thậm chí vì điều không tiếc liều chết đấu lại nhiều cao thủ của tổ chức chúng ta?

Hai nam nhân sửng sốt:

- Tại sao?

Bất giác tư duy của hai nam nhân bị nữ nhân kia dẫn dắt.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi nói:

- Bởi vì tin tức này rất có thể là thật.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi càng nói suy nghĩ càng rõ ràng hơn:

- Ôn Nhạc huyện thật sự có bảo bối cho dị nhân nhanh chóng dị hóa, nếu không thì những dị nhân Ôn Nhạc huyện liều chết bảo vệ cái gì? Có lẽ chuyện bọn họ giết đám tham quan ô lại, thế lực ác chỉ để khuấy đục dòng nước, khiến người ngoài khó nhìn thấu tình huống thật sự trong Ôn Nhạc huyện.

Nói đến đây nữ nhân khoảng hai mươi tuổi chắc chắn suy đoán của mình là đúng, đứng lên nói:

- Chỉ có như vậy mới giải thích được tại sao đám dị nhân quyết bám giữ Ôn Nhạc huyện? Tại sao nhiều cao thủ của tổ chức chúng ta tới gần mà bọn họ vẫn không lùi? Tại sao cho đến bây giờ đám dị nhân này không ra khỏi Ôn Nhạc huyện? Tại sao?

Trong khoảnh khắc đó nguyên nhân đám dị nhân Ôn Nhạc huyện gây rối tìm được giải thích có vẻ cực kỳ hợp lý, đó là . . . Ôn Nhạc huyện có bảo bối giúp dị nhân nhanh chóng thăng cấp dị hóa. Dị nhân Ôn Nhạc huyện muốn độc chiếm những bảo bối này.

Đây là giải thích hợp lý duy nhất, cũng là cơ hội duy nhất để người ta cảm thấy đã nhìn rõ bản chất dị nhân Ôn Nhạc huyện.

Nghe nữ nhân khoảng hai mươi tuổi nói ngày càng nhiều, hai nam nhân mắt sáng hơn bao giờ hết.

Chờ nữ nhân nói hết, nam nhân hơn bốn mươi tuổi vỗ tay nói:

- Nói rất tốt, cực kỳ tốt!

Nghe nam nhân hơn bốn mươi tuổi khen, nữ nhân khoảng hai mươi tuổi cười bẽn lèn, rất là khiêm tốn.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi thì tặng cho nữ nhân ánh mắt khen ngợi, mở miệng nói:

- Nếu đã đoán gần chính xác thì khi nào chúng ta tụ tập người vào Ôn Nhạc huyện cướp bảo bối này?
- Các người cảm thấy chúng ta đoán được thật giả chuyện này còn những người khác là đầu đất sao?

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi nheo mắt nói:

- Điều bây giờ chúng ta cần làm đó là yên lặng chờ, đợi những kẻ không kiên nhẫn vào Ôn Nhạc huyện thăm dò thật giả thế nào rồi . . .

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi cười to:

- Ha ha ha ha ha ha!

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi nói tiếp:

- Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chờ phía sau!

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi mỉm cười, gật đầu đồng ý.

Ba bây giờ không ngờ rằng đằng sau chim sẻ chờ bọ ngựa bắt ve còn có thợ săn tay cầm súng đợi sẵn.

Nếu Hình Tuấn Phi nghe đoạn đối thoại của ba người này chắc chắn sẽ khen nữ nhân khoảng hai mươi tuổi rất có ánh mắt, hầu như đoán đúng hết các tin giả lão lộ ra ngoài. Đoán đúng mới tốt, rất tốt.

Trong một phòng riêng quán bar nào đó tại thị trấn Ôn Nhạc huyện. Diệp Dương Thành, Lâm Đông Mai, Lâm Mạn Ny ngồi trước bàn ăn.

Diệp Dương Thành cầm một ly bia nhỏ nhấp môi.

- Đoạn thời gian trước hội quỹ làm không tệ.

Diệp Dương Thành nói với Lâm Đông Mai, Lâm Mạn Ny:

- Nhớ tiếp tục giữ như vậy.

Đa số thời gian Lâm Đông Mai chăm sóc bọn nhỏ trong Quang Minh cô nhi viện, hầu hết chuyện hội quỹ từ Lâm Mạn Ny lo.

Nghe Diệp Dương Thành khen, mặt Lâm Mạn Ny đỏ ửng.

- Chắc chắn sẽ luôn như vậy!

Sắc hồng không phải xấu hổ mà vì kích động, Lâm Mạn Ny nói:

- Hội quỹ chúng ta liên tục hoạt động được người có lòng từ thiện trong xã hội công nhân, hơn nữa chúng ta là hội quỹ từ thiện được chính phủ công nhận.
- Như thế nào?

Diệp Dương Thành hoàn không hiểu Lâm Mạn Ny nói đuôi không có đầu, mấy ngày nay hắn luôn suy nghĩ một vấn đề là có phải hội quỹ lén làm nhiều việc thiện mà giấu hắn?

Diệp Dương Thành suy nghĩ vấn đề này là vì mỗi ngày hắn đi hội quỹ nhìn một cái, nắm rõ hoạt động từ thiện hàng ngày của hội. Có thể nói mỗi lần Diệp Dương Thành tặng công đức huyền diệu là hiểu ngay nguồn gốc từ đâu.

Nhưng mấy hôm trước Diệp Dương Thành bỗng nhận được một chuỗi gợi ý của Cửu Tiêu thần cách, tuy mỗi lần mới tặng có mấy chục công đức huyền diệu, nhiều lắm là hơn một trăm. Vấn đề ở chỗ Diệp Dương Thành không biết mấy ngày nay hội quỹ có hoạt động từ thiện gì.

Không hoạt động từ thiện, mấy ngày nay không có trẻ con bị thương cần được cứu chữa thì công đức huyền diệu lấy đâu ra?

- Diệp đại ca vẫn chưa biết?

Mặt Lâm Mạn Ny đỏ hồng:

- Trong thời gian này hội quỹ chúng ta lục tục nhận được tám mươi mấy người từ thiện quyên tiền, tuy con số không lớn nhưng ít ra trừ bên Diệp đại ca ủng hộ ra hội quỹ bắt đầu có con đường khác tăng thu nhập quyên tiền.

Diệp Dương Thành kinh ngạc nói:

- Tám mươi mấy người?

Nếu Diệp Dương Thành không nhớ lầm thì gợi ý tăng công đức huyền điểm cũng có con số là tám mươi mấy.

Hai bên liên kết lại, đáp án lộ rõ ra.

Hóa ra không chỉ có cách tự móc tiền túi làm từ thiện tăng công đức huyền điểm, kéo người khác tham gia hoạt động dương thiện cũng sẽ tăng công đức huyền điểm.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành nở nụ cười thoải mái, gật đầu, nói:

- Thế thì tốt quá, có như vậy thì hội quỹ mới mãi mãi vận động.

- Đúng vậy!

Lâm Mạn Ny gật đầu như gà con mổ thóc, nói:

- Mỗi lần nhìn đám nhỏ cười là ta cảm thấy có khổ, mệt hơn nữa cũng đáng giá.

Nghe Lâm Mạn Ny thổ lộ tâm sự, Diệp Dương Thành cười khê:

- Ha ha . . .

Diệp Dương Thành bưng ly rượu, lắc ly giữa chừng không trung.

- Vì bọn nhỏ, cạn!

Lâm Mạn Ny hào sảng bưng ly lên:

- Cạn!

Lâm Mạn Ny uống một hơi cạn sạch, dốc ngược ly, rất hào sảng.

Uống hết bia trong ly, Diệp Dương Thành đặt cái ly xuống, hai tay chống mặt bàn, mỉm cười định nói gì. Bỗng di động đặt bên cạnh muống nĩa rung lên, tiếng chuông reo vang.

- A . . . A . . . A nội yêu . . .

Nghe tiếng chuông, nụ cười đông trên mặt Diệp Dương Thành. Hắn cúi đầu xem dãy số hiện lên trên màn hình, là điện thoại của Dương Đằng Phi.

Diệp Dương Thành cầm di động, cười xin lỗi Lâm Đông Mai, Lâm Mạn Ny:

- Ta đi nghe điện thoại.

Diệp Dương Thành xoay người đến trước cửa sổ căn phòng, ấn nút nghe.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói chậm rãi nhưng xen lẫn nóng nảy của Dương Đằng Phi.

233. Chương 233: Trên Đường Suối Vàng Có Bạn Đi Cùng. (hạ)

Trong khi Diệp Dương Thành, Dương Đằng Phi cầm di động hoang mang suy đoán. Chiếc điện thoại Dương Đằng Phi mới đặt xuống không lâu lại vang lên.

Một phút sau, Dương Đằng Phi cay đắng nói với Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân, phòng riêng lâu ba tiệm karaoke Hào Tước trong Hồng Liễu Trấn, bao gồm mấy nữ tiếp viên, toàn bộ mười ba người bị giết. Nguyên nhân cái chết giống bên Nhạc Dương Trấn y như đúc.

- . . .

Diệp Dương Thành không biết nên hình dung tâm tình của mình lúc này như thế nào. Hai nắm tay siết chặt, cơn giận làm đôi vai Diệp Dương Thành run nhẹ.

- Nhưng có một tin tốt là băng ghi hình tiệm karaoke Hào Tước có quay mặt một kẻ hành hung trong số đó.

Dương Đăng Phi nói:

- Bây giờ đã đưa vào hòm thư điện tử của lão bộc, chủ nhân có muốn . . .

Diệp Dương Thành cắn răng:

- Dùng di động phát vào trong điện thoại di động của ta.

Diệp Dương Thành gắt giọng:

- Cữu U Cữu U, đêm nay lão tử sẽ cho cả đám xuống Cữu U! Khốn nạn, một đám khốn kiếp!

Dương Đăng Phi cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Dương Đăng Phi cúp máy.

Diệp Dương Thành không buông di động, hấn nắm hờ chiếc điện thoại, mặt xanh mét.

Nhà tắm hơi tại Hồng Hải Trấn Ôn Nhạc huyện là một trung tâm giải trí, nơi tập trung tất cả phục vụ có thù lao, giải trí, thức ăn ngon đủ loại. Cửa hàng được trang trí lộng lẫy, chỉ đứng trước cửa đã có hơi thở hào hoa đập vào mặt.

Tám giờ tối, hai chiếc taxi đậu lại trước cửa trung tâm nghỉ dưỡng. Tám nam nữ tuổi từ hai mươi ba, bốn đến ba mươi bảy, tám tuổi bước xuống xe. Đám người đứng trước cửa, liếc nhau, nở nụ cười nhắc chân đi vào trong.

Sương khói mờ lung, giữa ao nước có một cái khay nổi bày thức ăn. Hai nam nhân bụng to ngồi trong ao nước, mặt mày hồng hào nhưng không kêu tiếp viên đến tắm chung.

Bể tắm này được thiết kế đặc biệt, vừa ngâm mình vừa ăn cơm, là gian phòng có quy cách rất cao, giá không rẻ.

Nam nhân ngồi bên tay trái từ cửa vào, bưng ly rượu đế cao bên trong còn một phần ba rượu đỏ, mặt cười tươi như hoa gơ ly rượu hướng nam nhân ngồi bên tay phải tỏ vẻ cực kỳ cảm kích.

- Dương tổng, đơn đặt hàng lần trước cảm ơn người giúp đỡ, tiểu đệ tại đây xin kính một ly!

- Ha ha ha ha ha ha! Ta chỉ ở giữa giúp người móc nối, có thể thuận lợi bắt được đơn toàn do bên người có khả năng.

Nam nhân bên tay phải cười xua tay nói:

- Vì vậy người nên cảm ơn là ta mới đúng.

- Dương tổng quá khiêm tốn, nếu không có người ở bên tong giặt dây bắc cầu thì ta tuyệt đối không lấy được đơn đặt hàng đó.

Nam nhân ngồi bên tay trái vội nói:

- Nên cảm ơn, phải cảm ơn.

- Nếu người cứ nói vậy thì . . . Người còn nhớ chuyện xảy ra trong tiệm KTV ở Diên Đăng Trấn không?

Nam nhân bên tay phải nhắc nhở:

- Người có thể thuận lợi nhận được đơn đặt hàng phải cảm ơn bầy gián đêm hôm đó đột nhiên chui ra.

- A?

Nam nhân bên tay trái kinh ngạc hỏi:

- Ý của Dương tổng là . . .

- Đêm đó đột nhiên có nhiều con gián bò ra, các nữ tiếp viên la hét chạy ra khỏi phòng.

Dương tổng giải thích rằng:

- Nhưng Vương tổng không tiện đi đứng, cuối cùng nhờ người con gái Vương tổng từ phòng riêng KTV ra ngoài.

Nam nhân bên tay trái ngơ ngác nói:

- Hình như đúng vậy . . .

Nam nhân bên tay trái không ngờ lý do ký hợp đồng đơn hàng lớn như thế là nhờ chuyện đêm hôm đó.

- Bởi vậy lúc quay về Vương tổng nói con người của người rất có nghĩa khí.

Dương tổng mỉm cười nói:

- Cho dù nhà máy của người hơi kém chút nhưng sau này có thể từ từ phát triển. Nói đến đây ta hơi phục lão đệ nhà người. Vương tổng nặng hơn hai trăm ký, người cũng mập ngang giữa, cộng lại là bốn, năm trăm ký thế mà chạy từ lầu trên xuống tầng dưới được. Chắc chắn, người còn dám nói chuyện này cần cảm ơn ta không?

Nam nhân bên tay trái cười khò:

- Ha ha. . . Ha ha . . .

Ban đầu nam nhân bên tay trái khó hiểu tại sao Vương tổng bỗng đồng ý giao đơn đặt hàng cho gã, tưởng đâu Dương tổng ở bên trong vận động giúp, ai dè đêm đó gã hành động theo bản năng lại làm Vương tổng cảm động.

Thật là phúc họa liên nhau.

Nam nhân bên tay trái cười chân thành, lại nâng ly hướng Dương tổng:

- Nhưng nói sao thì phải cảm ơn Dương tổng. Nếu có ngày nào tiểu đệ nổi trội tuyệt đối không quên trong thời gian này có Dương tổng giúp đỡ.

Dương tổng gật gù, cười to bảo:

- Nói hay, nói hay!

Hai tổng giám đốc cười nói vui vẻ, cùng chung chí hướng thì bỗng nhiên cửa phòng bật mở.

Tám nam nữ ủa vào phòng, đóng cửa cái rầm.

- Ai là Tôn Hạ Vĩ?

Người gắt hỏi là nữ nhân khoảng hai mươi tuổi, mặc áo cánh dơi màu trắng, quần bò lam nhạt, vóc dáng cao kiêu, có vẻ đẹp ngọt ngào.

Đột nhiên có nhiều khách không mời xông vào, nam nhân bên tay trái, Dương tổng ngây ra.

- Các người là ai?

Nghe nữ nhân trẻ tuổi hỏi, nam nhân bên tay trái nhướng mày nói:

- Ta chính là Tôn Hạ Vĩ, các người có chuyện gì?

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi lấy một tờ giấy viết đầy tên ra khỏi túi, liếc sơ nội dung.

- Hừm, từng xuất hiện trong vụ án KTV tại Diên Đăng Trấn, nói quanh co với cảnh sát, đúng là hần.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi cười rất dịu dàng với Tôn Hạ Vĩ:

- Tôn Hạ Vĩ, Tôn tổng, đêm nay người không nên mời hân tới đây.

Ngón tay ngọc chỉ hướng Dương tổng.

Tôn Hạ Vĩ dần nhận ra có điều lạ:

- Ý người là sao?

Nhưng vì toàn thân không có mảnh vải, Tôn Hạ Vĩ không tiện đứng dậy khỏi ao nước, đành sa sầm nét mặt.

Tôn Hạ Vĩ trầm giọng hỏi:

- Ta mời ai không cần các người chỉ trở, đi ra ngoài! Nếu không đừng trách ta kêu bảo vệ.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi nhoén miệng cười:

- Ô, tính tình hống hách thật.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi mĩa mai:

- Nhưng mời đến cũng hay, hai người xuống suối vàng có bạn đi chung.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi cười khẩy nói:

- Ra tay!

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi giơ tay phải lên, một tia chớp thô cỡ cây đuă bắn vào trong ao nước. Ai đều biết nước dẫn điện.

Một phút sau, xác Dương tổng, Tôn Hạ Vĩ chìm xuống đáy hồ. Ao nước trong bị máu nhuộm đỏ.

Hình ảnh được truyền vào di động là một nữ nhân khoảng hai mươi tuổi mặc áo cánh dơi màu trắng không tay áo, thân dưới là chiếc quần bò màu lam nhạt phối hợp với đôi giày xăng - đan cao gót. Nhưng vì góc độ chụp nên mặt mũi nữ nhân khoảng hai mươi tuổi mờ đi, thu nhỏ cỡ màn hình di động thì càng mờ hơn, làm người ta khó thể nhìn rõ mặt nàng qua tấm hình.

Diệp Dương Thành bất đắc dĩ liên lạc với Dương Đằng Phi, kêu lão cắt đi mấy phần dư thừa trong tám hình, chỉ để lại mặt nữ nhân khoảng hai mươi tuổi sao đó bắn qua.

Một lần nữa di động nhận hình chụp, người thấy rõ mặt mũi của nữ nhân khoảng hai mươi tuổi. Diệp Dương Thành nhìn chằm chằm màn hình xem kỹ, ghi nhớ mặt nữ nhân khoảng hai mươi tuổi kia. Diệp Dương Thành chậm rãi khép mắt, thông qua Cửu Tiêu thần cách định vị, truy tung nữ nhân khoảng hai mươi tuổi.

Diệp Dương Thành nhắm mắt vài giây sau bỗng nhiên mở ra, khóe môi cong lên, chân đạp ga.

234. Chương 234: Chó Già Quá Độc Ác.

Diệp Dương Thành chạy nhanh hướng Hồng Hải Trấn, thông qua tâm linh liên lạc truyền lệnh cho Hình Tuấn Phi điều động người. Tình huống đột ngột Diệp Dương Thành đưa ra làm Hình Tuấn Phi bối rối, trong phút chốc khó thể điều động ai đi giúp đỡ. Hình Tuấn Phi bất đắc dĩ tạm dừng công tác làm giả, mang theo đám người Đường Thái Nguyên vội vàng chạy đến Hồng Hải Trấn.

Nhưng không biết có phải đám thành viên tổ chức Cửu U phúc chí tâm linh hay nhũn não, lúc Diệp Dương Thành chạy tới Hồng Hải Trấn hội hợp cùng đám người Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, định vị lại thì phát hiện nữ nhân khoảng hai mươi tuổi đã rời đi, chạy hướng Đại Giang Trấn.

Diệp Dương Thành hận ngứa răng:

- Ta chống mắt chờ xem các người đang làm chuyện quái quỷ gì!

Bởi vì mấy phút trước Diệp Dương Thành nhận điện thoại của Dương Đằng Phi. Khi Diệp Dương Thành định vị nơi nữ nhân khoảng hai mươi tuổi ở, xe chạy tới Hồng Hải Trấn trong thời gian gần hai mươi phút thì hai thị trấn Hồng Liễu Trấn, Hồng Hải Trấn lại xảy ra ba vụ án mạng.

Dương Đăng Phi khẩn cấp điều tra, xem xét sáu người chết và ba mươi mấy mạng sống vô tội bị liên lụy không hề có liên quan trực tiếp với nhau, thậm chí không quen biết đối phương.

Là ai thuê tổ chức Cửu U vào Ôn Nhạc huyện đại khai sát giới? Cho đến bây giờ đây là điều bí ẩn.

Diệp Dương Thành không vội vàng xông hướng Đại Giang Trấn, hấn bình tĩnh cảm xúc dằn dò đám người Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên.

- Đường Thái Nguyên, người chạy đi giao lộ một không bốn từ Đại Giang Trấn đi thông Bạch Hà Trấn, ở đó tùy thời chờ lệnh.

Đường Thái Nguyên khom người cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Đường Thái Nguyên biến mất đi địa điểm Diệp Dương Thành chỉ định, trông chừng và đợi lệnh.

Diệp Dương Thành dằn dò từng người:

- Vương Minh Kỳ, người đi ngay đại lộ thị trấn Ôn Nhạc huyện, Hồng Hải Trấn.

- Trương Ngọc Thiên, Ngô Chấn Cương, hai người đi hai đại lộ chạy tới Hồng Liễu Trấn, Hồng Hải Trấn chờ lệnh. Tổng Lâm Lập . . .

Rất nhanh chín người vây quanh Diệp Dương Thành chỉ còn lại một mình Tiểu Thương Ưu Tử, tám người khác bị hấn phải đến đường giao thông mỗi thị trấn Ôn Nhạc huyện chờ lệnh. Nếu xâu chuỗi đường từ mỗi thị trấn nối với nhau thành một cái lưới lớn thì bây giờ Diệp Dương Thành sắp đặt người chiếm cứ điểm giao nhau, các thành viên tổ chức Cửu U có mọc cánh cũng khó bay đi.

Bởi vì trên bầu trời Ôn Nhạc huyện, một lần nữa Diệp Dương Thành điều động con ong vàng cường hóa, Đại Ca ruồi trâu đã lâu không dùng, tùy thời tùy chỗ quan sát rõ ràng tình huống.

Sắp xếp xong tất cả, Diệp Dương Thành hít một hơi, khởi động máy đập ga chạy hướng Đại Giang Trấn. Diệp Dương Thành sẽ không giết nữ nhân mặc áo cánh dơi ngay, ít nhất trước khi biết kẻ đứng sau màn thì hấn không để nàng chết tốt.

Mặt mày Diệp Dương Thành đầy sát khí, lần này hấn thật sự động sát niệm, hơn nữa bùng cháy mãnh liệt.

Nhạc Dương Trấn là nơi thứ nhất đêm nay xảy ra vụ án dị nhân giết người. Nạn nhân thứ nhất và gia đình đều bị hại trong phòng khách nhà riêng. Đồn công an Nhạc Dương Trấn đã phái người đến phong tỏa hiện trường.

Khoảng nửa tiếng sau khi vụ án xảy ra, các cảnh sát đồn công an Nhạc Dương Trấn thanh lý, tìm kiếm bắt cứ manh mối hữu dụng nào trong hiện trường. Ngoài cửa chợt vang lên tiếng ồn ào. Sở trưởng đồn công an Nhạc Dương Trấn đang cúi đầu kiểm tra tình huống bỗng ngẩng lên, chân mày nhíu chặt vì buồn rầu.

Vụ án không chút tiến triển làm sở trưởng đồn công an Nhạc Dương Trấn đau đầu như búa bổ.

Rất nhanh nguồn gốc tiếng ồn được tìm ra. Bốn nam nhân cao to từ bên ngoài dây ngăn cách xông vào trong.

Một đội viên hiệp cảnh lót tót theo sau bốn nam nhân, vẻ mặt thấp thỏm nhìn sở trưởng đồn công an Nhạc Dương Trấn.

- Sở trưởng, chúng ta không ngăn bọn họ được . . .

- Các người là . . . ?

Sở trưởng đồn công an Nhạc Dương Trấn nhìn bốn nam nhân cao to, nghênh ngang xông vào hiện trường vụ án nhưng không hề tức giận, lấy làm lạ nhìn bốn người.

Sở trưởng đồn công an Nhạc Dương Trấn hỏi:

- Ai?

Nam nhân đi đằng trước nhất khoảng hơn ba mươi tuổi, nghe sở trưởng đồn công an Nhạc Dương Trấn hỏi thì nhú mày, móc giấy chứng nhận màu đỏ ra khỏi túi ném vào ngực sở trưởng.

Không đợi sở trưởng đồn công an Nhạc Dương Trấn mở ra xem, nam nhân mất kiên nhẫn khoát tay nói:

- Bắt đầu từ giây phút này vụ án do chúng ta tiếp nhận.
- Rời khỏi đây trong vòng một phút, vụ án không liên quan đến các người nữa.

Sở trưởng đồn công an Nhạc Dương Trấn mở giấy chứng nhận ra, thấy cái tên bên trong liền hút ngụm khí lạnh:

- Ui!

Thái độ của nam nhân hơn ba mươi tuổi kiêu ngạo làm sở trưởng đồn công an Nhạc Dương Trấn không dám đòi bằng chứng gì thêm, không gian trả giấy chứng nhận lại cho gã.

Sở trưởng đồn công an Nhạc Dương Trấn rồi rít nói:

- Vâng vâng vâng, chúng ta rút ngay, rút ngay!

Cùng lúc đó, hiện trường vụ án bị phát hiện cũng xảy ra chuyện tương tự như Nhạc Dương Trấn. Hồng tỷ các nơi chỉ biết cười toe, gạt đầu chấp nhận.

Buồn cười, ai phản đối thì là đồ ngốc. Bọn họ còn đang lo mấy vụ án hoàn toàn không có manh mối, chịu bó tay. Có thể giao mớ rắc rối đó cho người khác xử lý, mình thì ung dung đứng bên ngoài, có ai từ chối điều này?

Sau khi giao hiện trường lại ấy người kia, đồn công an khắp nơi chọn cùng một cách là báo cáo tình hình cho phân cục công an Ôn Nhạc huyện. Sau đó phân cục công an Ôn Nhạc huyện lại đưa lên huyện chính phủ, qua nhiều khâu cuối cùng đặt trước mặt Dương Đằng Phi.

Sau khi Dương Đằng Phi biết chuyện này tất nhiên báo cho Diệp Dương Thành ngay.

Nghe Dương Đằng Phi kể trong điện thoại, Diệp Dương Thành đang chạy tới gần vị trí nữ nhân khoảng hai mươi tuổi nhú mày hỏi:

- Cái gì? Người quân đội nhận vụ án?
- Chuyện xảy ra khi nào?

Dương Đằng Phi vội vàng trả lời:

- Ngay vừa rồi.
- Lão bộc mới nhận được tin cấp dưới đưa lên. Vì để phòng ngừa lão bộc có gọi điện thoại liên hệ tỉnh chính phủ. Đúng là người quân đội nhận vụ án, chính phủ địa phương không được xen vào nữa.

Diệp Dương Thành sờ cằm, vẻ mặt đăm chiêu.

- Kỳ lạ . . .

Diệp Dương Thành thấy lạ là phải. Những vụ án mới xảy ra không lâu người quân đội đã ra mặt nhận gây, tỏ rõ ôm hết trách nhiệm vào mình.

Tạm không nói đến người quân đội vào Ôn Nhạc huyện từ khi nào, chỉ nói Dương Đằng Phi là thư ký huyện ủy mà không biết gì đã chứng minh người quân đội lên vào Ôn Nhạc huyện.

Không có chính phủ địa phương phối hợp chặt chẽ thì người quân đội dựa vào con đường nào để biết tình hình vụ án?

Khả năng thứ nhất, người quân đội đã sắp xếp ngành sưu tầm tình báo trong nước, nên mới được tin trước nhất và có quyết định ngay.

Khả năng thứ hai, người quân đội biết chuyện trước khi vụ án xảy ra.

Nghĩ đến đây lưng Diệp Dương Thành ướt đầm mồ hôi lạnh, mấy chữ to hiện ra trong đầu hắn: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau.

Nếu đúng như vậy, những chuyện xảy ra lần này có giải thích suôn sẻ. Vì Diệp Dương Thành chợt nhớ ra một người hắn đã quên.

235. Chương 235: Mười Cực Hình Mãn Thanh Là Nhẹ.

Đám sát thủ của tổ chức Cửu U, nếu Diệp Dương Thành không đoán sai chắc chỉ là con mồi bị Triệu Hợp Đức đưa ra che chắn. Trong tình huống không có manh mối gì, Triệu Hợp Đức đi nước cờ này rất là thông minh. Nếu trong huyện chính phủ không có Dương Đăng Phi trấn giữ và thông đồng với Diệp Dương Thành thì . . .

Diệp Dương Thành sẽ xuống tay với đám thành viên sát thủ tổ chức Cửu U, nhưng bọn họ lại chỉ là con mồi Triệu Hợp Đức giơ ra trước mặt hắn. Diệp Dương Thành giết đám người tổ chức Cửu U chẳng khác nào mắc câu Triệu Hợp Đức đã bày sẵn, tùy thời bị lão kéo lên mặt nước.

Tuy Diệp Dương Thành không biết Triệu Hợp Đức làm sao mồi được tổ chức Cửu U cam tâm tình nguyện đi vào Ôn Nhạc huyện đại khai sát giới, nhưng hắn biết rõ một điều. Sát thủ tổ chức Cửu U là con tốt tùy thời bị Triệu Hợp Đức vứt bỏ.

Còn những người đêm nay đổ máu tại chỗ, ôm nỗi oan chết đi đúng là kẻ vô tội. Mục đích sát thủ tổ chức Cửu U giết bọn họ là vì dụ Diệp Dương Thành ra, nói cách khác, hắn gián tiếp gây ra cái chết của những người đó.

Diệp Dương Thành càng nghĩ càng hiểu thấu vụ việc, cuối cùng hắn đã hoàn toàn chắc chắn chuyện này là cái tròng chó già Triệu Hợp Đức bện sẵn.

- Cha nó, chó già quá độc ác!

Sát ý lộ rõ trên mặt Diệp Dương Thành hơn, hắn khẽ thở ra, cười lẩm bẩm:

- Tính kế sau lưng ta? Gan rất lớn.

Thành viên tổ chức Cửu U cực kỳ thuận lợi giết mục tiêu thứ mười bảy trong danh sách, số người bị vạ lây đã lên đến bảy người. Bởi vì mục tiêu bị giết dường như đang mở tiệc trong nhà, liên quan nhậu nhẹt với thân bằng bạn tốt.

Trong phòng khách máu chảy thành sông. Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi rời khỏi căn hộ bốn phòng một phòng khách, tay cầm danh sách, biểu tình nghi ngờ.

- Những người này giống dị nhân sao?

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi đứng dưới bóng râm gốc cây liễu, nhỏ giọng nói:

- Không có chút năng lực chống trả, bọn họ . . . Làm sao được xếp vào danh sách này?

Khác với nữ nhân khoảng hai mươi tuổi nghi ngờ, một nam nhân đứng sau lưng nàng nghe tiếng lẩm bẩm thì cười đương nhiên nói:

- Biển rộng tìm kim.

- Nếu lão già đó biết ai đối phó mình thì cần gì tốn tiền tốn của mời chúng ta đến?

Cách giải thích này cực kỳ hợp lý, nhưng nữ nhân khoảng hai mươi tuổi vẫn thấy bất an. Nữ nhân đứng dưới cây liễu suy tư thật lâu vẫn không suy nghĩ rõ ràng, đành lắc đầu ném ý tưởng làm nàng bất an ra khỏi óc. Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi lấy một cây bút bi màu đỏ ra khỏi túi, gạch cái tên mục tiêu trên giấy.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi cất giấy, nói:

- Mục tiêu tiếp theo ở Bảo Kinh Trấn. Thỏ Cẩu, người liên lạc với Nguyệt Lạc xem tiến triển bên hắn thế nào rồi?

- Được.

Thổ Cẩu, tức nam nhân mới rồi nói chuyện nghe nữ nhân khoảng hai mươi tuổi kêu thì gật gù, lấy di động ra bấm một chuỗi con số.

Điện thoại kết nối, Thổ Cẩu hỏi:

- Lạc ca, Hồng tỷ bảo ta hỏi Lạc ca tiến triển bên kia thế nào?

Đầu dây bên kia truyền ra giọng nói của Ngữ Nguyệt Lạc:

- Rất thuận lợi.

Thanh âm chất chứa nghi ngờ:

- Thuận lợi đến kỳ lạ.

- A! Mới rồi Hồng tỷ cũng bảo là có gì không thích hợp.

Thổ Cẩu kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ thật sự có gì lạ?

- Đưa điện thoại đây.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi được Thổ Cẩu gọi là Hồng tỷ giành điện thoại từ tay gã.

Hồng tỷ trầm ngâm một lúc, nói với Ngữ Nguyệt Lạc:

- Tiểu Lạc, ta cứ thấy tinh thần không yên, hình như ở đâu đó có điều không đúng. Nếu người đã lo xong chuyện bên mình hãy mang theo các huynh đệ đến đây hội hợp với ta đi. Nhiều người nhiều sức, lỡ như thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn mọi người có thể lo cho nhau.

Ngữ Nguyệt Lạc giây lát sau đồng ý:

- Cái này . . . Được rồi.

Ngữ Nguyệt Lạc hỏi:

- Bây giờ các người đang ở đâu?

- Chúng ta còn ở Đại Giang Trấn.

Hồng tỷ trả lời:

- Mục tiêu tiếp theo ở Bảo Kinh Trấn. Vậy đi, chúng ta chờ người trên đường từ Đại Giang Trấn đi Bảo Kinh Trấn, hãy mau lên.

Ngữ Nguyệt Lạc đồng ý:

- Được, chúng ta đi ngay bây giờ!

Ngữ Nguyệt Lạc cúp máy.

Liên lạc với Ngữ Nguyệt Lạc xong, hồng tỷ, tám thành viên tổ chức Cửu U leo lên hai chiếc xe taxi không có tài xế chạy từ Đại Giang Trấn đến Bảo Kinh Trấn. Bọn họ sẽ hội hợp với người bên nhóm Ngữ Nguyệt Lạc trại đó.

Đám người Hồng tỷ rời đi gần nửa phút sau, trên tảng đá lớn bên dưới cây liễu chậm rãi hiện ra Diệp Dương Thành ngồi trên tảng đá, lộ vẻ đăm chiêu.

Diệp Dương Thành nhìn hướng đám người Hồng tỷ rời đi, nhỏ giọng nói:

- Hội hợp sao? Vừa lúc, đỡ khỏi phải tìm từng tên.

Mới rồi Diệp Dương Thành đang suy nghĩ nếu không có cách nào gom lại các thành viên tổ chức sát thủ Cửu U thì thông qua ảo cảnh tu di, nói cho Hồng tỷ biết âm mưu của Triệu Hợp Đức để bọn họ đi tìm lão tính sổ.

Nhưng sau đó Diệp Dương Thành gạt bỏ cách nghĩ này. Thứ nhất, thành viên tổ chức sát thủ Cửu U không phải linh phó phúc chí tâm linh của hắn, dù Diệp Dương Thành nói ra âm mưu của Triệu Hợp Đức chưa chắc bọn họ sẽ đi tìm lão tính sổ, biến số quá nhiều.

Lý do thứ hai, trong hai tiếng qua các thành viên tổ chức sát thủ Cửu U phạm nhiều vụ án nghiêm trọng trong Ôn Nhạc huyện. Diệp Dương Thành là người quản lý thật sự của Ôn Nhạc huyện, về công hay tư hẳn không có lý do tha cho bọn họ.

Triệu Hợp Đức phải chết, sau khi hiểu rõ ngọn nguồn chuyện đêm nay, Diệp Dương Thành đã xếp lão vào hàng không có thuốc chữa. Dù Diệp Dương Thành không thể giết Triệu Hợp Đức được ngay nhưng sớm muộn gì lão không thể tránh khỏi bị hắn tiêu diệt. Bây giờ Diệp Dương Thành đã quyết định, chờ thần cách thẳng cấp lên lục giai, trong tình huống cho phép dù có phải biến khu vực quản lý của mình thành hình hồ lô, hắn kiên quyết vẽ Hàng Châu thị vào khu sở hữu, rồi . . . Hắn sẽ đưa Triệu Hợp Đức lên đường.

Vì báo thù cho tôn tử Triệu Hợp Đức mời sát thủ dị nhân vào Ôn Nhạc huyện đại khai sát giới, trực tiếp dẫn đến mấy chục mạng sống vô tội xuống suối vàng. Diệp Dương Thành không biết trước kia Triệu Hợp Đức là con người như thế nào, hắn chỉ biết bây giờ lão đã phát điên. Cho nên Triệu Hợp Đức phải chết.

Diệp Dương Thành ngồi trên tảng đá to, đặt quyết định, sau đó vỗ mông đứng dậy.

Diệp Dương Thành quay đầu nói với Tiểu Thương Ưu Tử:

- Nàng đi theo hai chiếc xe kia theo dõi bọn họ, nếu họ phát hiện ta theo sau và có ý nghi ngờ thì hãy quay lại báo cho ta biết ngay.

Tiểu Thương Ưu Tử khom lưng, gật đầu, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Tiểu Thương Ưu Tử biến thành luồng sáng đuổi theo hai chiếc xe taxi. Một dị nhân A A giai, bảy dị nhân A giai đối diện Tiểu Thương Ưu Tử vượt qua S giai thượng đoạn, chỉ cần nàng cẩn thận một chút thì có đi ngang qua trước mặt bọn họ chưa chắc họ phát hiện ra nàng.

Sau khi Tiểu Thương Ưu Tử theo đuôi thành viên tổ chức sát thủ Cửu U, Diệp Dương Thành đi hướng Curls Octavia đầu ven đường cách đó chục thước. Diệp Dương Thành lên Curls Octavia, khởi động máy đi theo hai chiếc taxi chạy trên đường cao tốc phải đi từ Đại Giang Trấn đến Bảo Kinh Trấn.

Diệp Dương Thành không chạy gần hai chiếc taxi, vẫn giữ khoảng cách hai trăm thước. Khi hai chiếc taxi dừng lại ven đường, Diệp Dương Thành cũng tắt máy xe. Diệp Dương Thành ngồi trong bóng tối nở nụ cười nghiền ngẫm, ngược lên nhìn một chiếc xe con màu đen cách hắn hơn một trăm thước.

Diệp Dương Thành biết rõ người ngồi trong xe đen kia là ai, nhưng hắn không có phản ứng quá mạnh. Diệp Dương Thành tạm thời không định ra tay với siêu chiến sĩ của quân đội.

Bọn họ mồn theo dõi thì cứ kệ, thời gian còn sớm.

Chờ bên cạnh đường cái tối tăm gần mười lăm phút, Diệp Dương Thành ra lệnh cho đám người Hình Tuấn Phi làm theo ý mình, từ Hình Tuấn Phi điều chỉnh vài chi tiết nhỏ. Hai chiếc taxi luôn dừng lại bỗng nhiên sáng đèn xe, có hai chiếc taxi khác lướt nhanh qua Curls Octavia của Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành thấy hai chiếc taxi này, nhìn nhắc nhở của Cửu Tiêu thần cách hiện ra trong đầu, hắn nở nụ cười lạnh lùng.

- Đã đến.

Diệp Dương Thành búng tay cái béc:

- Đường Thái Nguyên, Vương Minh Kỳ, hai người đi đằng trước dụ người trên chiếc xe con màu đen kia rời đi, hoặc đánh xỉu bọn họ mà không gây ra tiếng động lớn.

Wang Ming Qi, Đường Thái Nguyên đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Hai người biến mất.

- Hình Tuấn Phi, Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cường, Trương Ngọc Thiển.

Diệp Dương Thành nhếch môi nói:

- Bốn người bao vây bốn chiếc taxi đằng trước không cho ai trên xe chạy thoát.

Hình Tuấn Phi, Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cường, Trương Ngọc Thiển gật đầu, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Bốn người biến mất khỏi vị trí đang đứng.

Trong khi Hình Tuấn Phi, Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cường, Trương Ngọc Thiển đi chấp hành mệnh lệnh của Diệp Dương Thành thì trong thùng xe con màu đen cách hơn một trăm thước bỗng sáng đèn, mớ hồ có hai tiếng đóng cửa xe.

Triệu Dung Dung luôn quan sát bên kia nói với Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân, người trên chiếc xe kia đã đuổi theo nhóm Vương Minh Kỳ.

Nghe Triệu Dung Dung báo cáo, Diệp Dương Thành nhếch môi cười khê:

- Ha ha, hết thấy sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Diệp Dương Thành cởi khóa an toàn, đẩy mở cửa xe, nói:

- Bây giờ đến lượt chúng ta lên sân khấu.

Diệp Dương Thành bước xuống xe Curls Octavia, hần nhàn nhả đi hướng bốn chiếc taxi cách hơn hai trăm thước. Đám sát thủ tổ chức Cửu U hai tay dính đầy máu tươi của người vô tội, đêm nay với những tội ác bọn họ đã làm, tới lúc trả lại.

Diệp Dương Thành chưa bao giờ là động vật máu lạnh, hần sẽ không rảnh rỗi sinh nông nổi giết người tìm niềm vui. Nhưng điều này không có nghĩa là Diệp Dương Thành không giết người, ngược lại hần rất vui khiến đám cận bã thích giết người ném thử cái gì gọi là sống không bằng chết, cái gì gọi là . . . Liên tục hét chói tai.

Lúc trước Diệp Dương Thành xóa sổ những biến dị phản thần giả lợi dụng năng lực biến dị làm mưa làm gió, hần luôn chọn dùng thần quyền xóa sổ. Vì tuy Diệp Dương Thành biết đám biến dị phản thần giả này làm vài chuyện xấu nhưng không tận mắt thấy, chính tai nghe các việc ác bọn họ đã làm. Tâm tình của Diệp Dương Thành không quá kịch liệt, hần thường trực tiếp xóa sổ đám biến dị phản thần giả kia.

Nhưng đêm nay . . .

Diệp Dương Thành nhớ lại lúc trước nghe Dương Đăng Phi miêu tả trong điện thoại, những nạn nhân vô tội gặp hành hạ trước khi chết, trái tim hần biến thành cục đá vừa lạnh vừa cứng.

Bọn họ thích nở tròng mắt người ta, nở mười đầu ngón tay, nhìn những người bị hại vô tội tuyệt vọng và đau đớn chết đi để tìm niềm vui đúng không?

Bọn họ thích dùng dòng điện giật thân dưới của người ta, dùng vật nhọn đâm mù mắt, vẫn cười toe toét nhìn những người bị hại vô tội tuyệt vọng và đau khổ vùng vẫy chết đi, cười đùa bản lĩnh tra tấn của mình tăng lên đúng không?

Vậy đêm nay Diệp Dương Thành sẽ cho bọn họ nếm thử mùi vị vùng vẫy trong tuyệt vọng, đau đớn trong tử vong. Diệp Dương Thành muốn xem bọn họ có giống như lúc nhìn người ta bị hành hạ, trò chuyện vui vẻ được không?

Diệp Dương Thành nheo mắt nói:

- Mười cực hình Mãn Thanh là còn nhẹ.

Tia sát khí lóe qua con ngươi Diệp Dương Thành.

Bốn chiếc taxi bị Hình Tuấn Phi, Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cương bao vây bốn hướng đông tây nam bắc. Đám người Ngữ Nguyệt Lạc ngồi trên xe nhận ra ngay hơi thở bốn người Hình Tuấn Phi toát ra rõ ràng. Áp lực mạnh mẽ như búa bổ vào ngực đám người Ngữ Nguyệt Lạc, chấn bọn họ không lấy lại tinh thần.

- Mạnh quá!

Trời, Ôn Nhạc huyện từ bao giờ có nhiều thương đoàn S giai như vậy? Không, hơi thở của những người này cường đại hơn cả dị nhân thương đoàn S giai.

Hình Tuấn Phi, Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cương toát ra khí thế không chút giữ lại, sát khí hùng hồn phô thiên cái địa bao trùm đám người Ngữ Nguyệt Lạc, bọn họ không dám nhúc nhích.

Đám người Ngữ Nguyệt Lạc ngồi trên xe taxi toát mồ hôi hột, giọt nước trượt xuống gò má thấm ướt y phục.

Không khí đông lại, áp lực nặng nề đè ép đám người Ngữ Nguyệt Lạc nghẹt thở. Đối diện bốn siêu cao thủ đột nhiên xuất hiện, bọn họ thậm chí không sinh ra một chút cảm xúc chống đối nào.

Toàn thể thành viên tổ chức sát thủ Cửu U làm mưa làm gió trong biên giới Trung Quốc, đại khai sát giới tại Ôn Nhạc huyện khi đối diện Hình Tuấn Phi, Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cương thì nhỏ bé như dê con. Cho đến nay tổ chức sát thủ Cửu U thích ăn hiếp kẻ yếu làm vui, lần đầu tiên bọn họ cảm nhận thế nào là bó tay ngồi chờ chết.

Môi Kiếm Thập Tam tím lịm, mặt trắng bệch. Môi Kiếm Thập Tam run run, cơ mặt co giật. Lúc trước Kiếm Thập Tam dùng năng lực dị hóa nở tròng mắt, mười đầu ngón tay nạn nhân còn mình thì đứng ngoài tán gẫu, giờ đã biến mất hết chỉ còn lại nỗi bàng hoàng vô biên.

- Nguyệt . . . Nguyệt Lạc . . .

- Làm . . . Làm sao đây?

Làm sao đây? Ngữ Nguyệt Lạc cũng muốn hỏi người khác, gã phải làm sao? Trước kia khi giết người Ngữ Nguyệt Lạc chưa từng gặp kẻ thù mạnh mẽ như vậy. Mục tiêu bị tổ chức sát thủ Cửu U giết đa số là người thường, trước ưu thế tuyệt đối tâm tình của Ngữ Nguyệt Lạc nhẹ nhàng, thoải mái, cách giết người nhiều vô số. Không cầu một kích tất sát, chỉ mong chiêu trò không lặp lại.

Các kiểu giết người đổi lại tiếng cười to của thành viên tổ chức sát thủ Cửu U, nạn nhân đau đớn tột cùng, tuyệt vọng giãy dụa.

Nhưng bây giờ kẻ bạo ngược đổi thành người chịu đòn, chính bọn họ phải chịu trận. Chuyển đổi vai làm thành viên tổ chức sát thủ Cửu U khổ sở khó tả.

Ngữ Nguyệt Lạc không lên tiếng, hai nắm tay siết chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt. Ngữ Nguyệt Lạc rất muốn chống cự nhưng không nổi lên can đảm được, gã muốn chạy trốn nhưng không nắm chắc sẽ lao ra khỏi vòng vây của bốn người được. Mạnh, quá cường đại, chỉ khí thế trấn áp đủ đập tan ý định chống cự của đám người Ngữ Nguyệt Lạc.

Tổ chức sát thủ Cửu U có tổng cộng mười sáu thành viên, hoành hành ngang ngược trong biên giới Trung Quốc. Thế nhưng bây giờ tổ chức sát thủ Cửu U bàng hoàng, bạt lực trong vòng vây của bốn người Hình Tuấn Phi, Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cương.

236. Chương 236: Trục Tiếp Tan Vỡ.

Chưa có mệnh lệnh của Diệp Dương Thành thì Hình Tuấn Phi, Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cương sẽ không chủ động công kích. Các thành viên tổ chức sát thủ Cửu U trên bốn chiếc xe không dám rục rịch trong áp lực nặng nề.

Trừ thỉnh thoảng có xe lao nhanh qua đường siêu tốc, bốn phía im ắng, yên lặng đến đáng sợ, làm người ta rợn tóc gáy.

Trong hoàn cảnh này đám người Tiểu Thương Ưu Tử đi theo Diệp Dương Thành nhân nhả tới gần bốn chiếc taxi. Diệp Dương Thành không sợ các thành viên tổ chức sát thủ Cửu U làm gì mình, bởi phe hắn áp đảo thực lực, hắn tràn đầy tự tin.

Điều tiếp theo Diệp Dương Thành cần lo nghĩ không phải xóa sổ tổ chức sát thủ Cửu U như thế nào mà là làm cách nào khiến bọn họ cảm nhận nỗi đau của những người vô tội bị bọn họ hành hạ đến chết. Đã kích tinh thần thì quá đơn giản, tấn công cơ thể và tinh thần mới trút ra cơn giận tích góp trong lòng Diệp Dương Thành. Đối với đám cận vệ này Diệp Dương Thành không có ý nghĩ từ bi.

- Xuống dưới đi.

Ba chữ nhẹ nhàng, tùy ý xuyên qua cửa sổ xe lọt vào tai đám người Ngũ Nguyệt Lạc.

Các thành viên tổ chức sát thủ Cửu U đang hoảng sợ không biết làm sao, khi nghe ba chữ này thì lạnh lòng. Núp trong thùng xe và rời khỏi thùng chỉ cần một động tác mở cửa xe, nhưng dưới tình huống như vậy không khác gì quá trình từ lồng giam đi vào lò mổ.

Không ai dám xuống xe, đám Ngũ Nguyệt Lạc cùng nín thở.

Diệp Dương Thành nhìn bốn chiếc taxi không có phản ứng gì, mặt càng âm trầm hơn.

- Ta nói, xuống xe.

Diệp Dương Thành trầm giọng nói:

- Các người cho rằng núp trên xe là ta sẽ không làm gì được các người?

- . . .

Ngũ Nguyệt Lạc chậm rãi thả lỏng hai nắm đấm siết chặt, biểu tình dứt khoát. Ngũ Nguyệt Lạc quay đầu nhìn Kiếm Thập Tam, ba thành viên tổ chức sát thủ Cửu U ngồi bên cạnh và sau lưng mình.

Ngũ Nguyệt Lạc khề thở dài:

- Thôi, thôi . . .

Ngũ Nguyệt Lạc toát ra vẻ thê lương kiêu hùng cùng. Kiếm Thập Tam ngồi trên ghế phó lái chú ý đến vẻ mặt Ngũ Nguyệt Lạc, gã biến sắc mặt nhưng không nói gì. Kiếm Thập Tam tự cho là bí ẩn tay đặt ở chốt cửa xe, chuẩn bị tùy thời mở cửa nhảy xuống xe.

Ánh mắt Ngũ Nguyệt Lạc đầy ẩn ý liếc Kiếm Thập Tam, đẩy mở cửa nhảy xuống xe.

Diệp Dương Thành quá xem thường tổ chất tâm lý của đám người Ngũ Nguyệt Lạc. Đúng là bên Diệp Dương Thành chiếm ưu thế tuyệt đối, tùy thời cho thành viên tổ chức sát thủ Cửu U một kích trí mạng. Nhưng trong tình huống tuyệt vọng này càng kích thích ý định chống cự của bọn họ.

Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành. Ngũ Nguyệt Lạc đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh chính mình thành toàn người khác.

Ngũ Nguyệt Lạc nhảy xuống xe, giây sau người gã phát ra một luồng sáng trắng mờ tối gần như vô hình. Không đợi Diệp Dương Thành nói gì, tiếng quát của Ngũ Nguyệt Lạc vang vọng khắp mấy trăm thước.

- Ta ở lại ngăn bọn họ, các người mau đi đi!

Ngũ Nguyệt Lạc nói câu này là cho thành viên tổ chức sát thủ Cửu U nghe.

Ngũ Nguyệt Lạc kích phát năng lực dị hóa của mình, vừa dứt lời một luồng sóng âm vô hình lấy gã làm trung tâm khuếch tán bốn phương tám hướng.

Ong ong ong ong ong!

Diệp Dương Thành không kịp chuẩn bị đầu ù vang, ngây người. Lúc này một luồng khí mát từ trái tim Diệp Dương Thành chạy lên não, chưa tới một giây sóng âm công kích ảnh hưởng xấu đã bị Cửu Tiêu thần cách giải trừ.

Diệp Dương Thành bị sóng âm quấy nhiễu nhiều nhưng đám người Hình Tuấn Phi thì không ảnh hưởng bao nhiêu. Khi Ngũ Nguyệt Lạc công kích, Hình Tuấn Phi, Trương Ngọc Thiển, Ngô Chấn Cương, Tống Lâm Lập cùng quát to:

- Muốn chết!
- Khốn kiếp!
- Đáng đánh!
- Hừ hừ!

Đủ loại công kích bắn hướng Ngũ Nguyệt Lạc mới nhảy xuống xe, tiếng vù vù dày đặc.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- Hừ!

Ngũ Nguyệt Lạc bị Hình Tuấn Phi, Trương Ngọc Thiển, Ngô Chấn Cương, Tống Lâm Lập hợp sức công kích, mặc dù gã sớm dựng lồng phòng ngự vô hình nhưng đã đánh giá thấp uy lực đám người Hình Tuấn Phi giận dữ ra tay. Vòng phòng ngự chỉ chống đỡ được không phẩy năm giây thì sụp đổ. Công kích của bảy, tám người đánh vào Ngũ Nguyệt Lạc. Vang tiếng gầm rú, tiếng kêu rên của Ngũ Nguyệt Lạc.

- Đi!

Ngũ Nguyệt Lạc thành công hấp dẫn đám người tấn công, mười lăm thành viên tổ chức sát thủ Cửu U ngồi trên xe nường ba giây cùng bật mở cửa xe, nhảy ra ngoài. Bọn họ cầm đầu chạy các hướng khác nhau. Ngũ Nguyệt Lạc hy sinh, tranh thủ thời gian quý giá cho bọn họ.

Diệp Dương Thành coi thường ý thức đấu tranh của Ngũ Nguyệt Lạc, nhưng thành viên tổ chức sát thủ Cửu U cũng xem nhẹ thực lực bên Diệp Dương Thành.

Trong khi tổ chức sát thủ Cửu U tản ra, âm ý nghĩ chạy trốn khác nhau.

Diệp Dương Thành lấy lại tinh thần, hấn cực kỳ tức giận vung tay quát to:

- Cầm cố thuật, cầm cố thuật, cầm cố thuật, cầm cố thuật, cầm cố thuật!!! Đốt đốt đốt đốt!!!

Một ngàn năm trăm linh lực bị tiêu hao, đổi lại là mười lăm thành viên tổ chức sát thủ Cửu U té xuống đất phát ra tiếng trầm đục.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Tuy pháp thuật sơ giai của Diệp Dương Thành vô hiệu với dị nhân S giai nhưng nhằm vào mấy dị nhân cùng lắm là A A giai thì lại phát huy uy lực siêu lớn.

Một trăm điểm linh lực một cầm cố thuật, hoàn toàn giam cầm mười lăm thành viên tổ chức sát thủ Cửu U té dưới đất không có sức chống cự.

Vài giây sau, Kiếm Thập Tam, Hồng tử giải trừ giam cầm trước tiên. Nhưng Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử đã nhấc chân đạp lên đầu hai người.

Tiểu Thương Ưu Tử ngược lên nhìn Diệp Dương Thành, la lên:

- Chủ nhân, có hai trên định trốn.

Diệp Dương Thành đang nổi nóng, nét mặt sa sầm:

- Còn muốn trốn?

Diệp Dương Thành vung tay đánh ra một thần lôi thuật.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Diệp Dương Thành nghiêng rằng:

- Chạy cái con mắt. Nếu để các người chạy, những người bị các người giết thì sao?

Diệp Dương Thành gằn giọng nói:

- Mang đám người này vào núi!

Đám người Hình Tuần Phi đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Đám người Hình Tuần Phi hoặc kéo hoặc lôi mười lăm thành viên tổ chức sát thủ Cửu U, bao gồm Ngũ Nguyệt Lạc sống dở chết dở vào rừng cây ven đường, chạy nhanh vào núi sâu.

Đoàn người đi trong rừng cây tối đen khoảng sáu phút, dừng bước ở bãi cỏ mọc đầy bụi rậm nhưng không có cây cối sinh trưởng, ném mười sáu thành viên tổ chức sát thủ Cửu U xuống đất.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chín người Hình Tuần Phi vây quanh thành vòng tròn, phát ra ra rành buộc, khí thế khuếch tán trong rừng cây.

- Chín . . . Chín người . . .

Lúc này Ngũ Nguyệt Lạc đã bị đột công kích trước đánh trọng thương học máu, nhưng khi cảm nhận hơi thở đám người Hình Tuần Phi phát ra ra làm gã suýt té ngã, lại học máu.

Chín linh thể vượt qua dị nhân thượng đoạn S giai, đây là thực lực kiểu gì? Nói đơn giản là bọn họ có thể không kiêng dè gì vào nhà trắng nước Mỹ, lột đồ tổng thống ném ra ngoài đường trước mắt quân đội Mỹ.

Đây là thực lực đủ khiến bất cứ quốc gia, tổ chức, thế lực nào trên thế giới phải e ngại, là thực lực khiến mọi người sợ hãi.

Dù là tổ chức Dị Sát hoành hành trên thế giới mấy trăm năm cũng không lấy ra chín người vượt qua dị nhân thượng đoạn S giai được.

237. Chương 237: Thảm Phán.

Lần thứ hai, đây là lần thứ hai trong đời Ngũ Nguyệt Lạc thấy hối hận.

Khi bị nhốt trong xe taxi, lần đầu tiên Ngũ Nguyệt Lạc thấy hối hận. Ngũ Nguyệt Lạc hối hận không nên nghe lời nhảm nhí của Triệu Hợp Đức mang theo toàn bộ thành viên tổ chức sát thủ Cửu U vào Ôn Nhạc huyện, gặp phải kẻ địch siêu cường đại.

Lần thứ hai hối hận là Ngũ Nguyệt Lạc hối tiếc vừa rồi không biết tự lượng sức mình. Nếu sớm biết đối phương có chín linh thể thực lực vượt qua dị nhân thượng đoạn S giai, dù cho Ngũ Nguyệt Lạc mười lá gan gã cũng không lựa chọn phá vòng vây. Khi xuống xe chắc chắn Ngũ Nguyệt Lạc sẽ tự nổ, chỉ có như vậy gã mới tranh thủ được thời gian chạy trốn mười lăm thành viên tổ chức sát thủ Cửu U, không như bây giờ hoàn toàn thành tù nhân.

Nhưng bây giờ nói gì cũng muộn, chín người này như hổ rình mồi, Ngũ Nguyệt Lạc còn làm được gì?

Tia sáng cầu sinh vụt tắt trong mắt, Ngũ Nguyệt Lạc nằm sấp dưới đất, yên lặng chờ đợi tử thần tuyên án.

Đám người Hình Tuần Phi phát ra hơi thở cường giả ảnh hưởng mặt tinh thần, phá hủy ý định chống đối của tổ chức sát thủ Cửu U. Ngũ Nguyệt Lạc không chịu nổi áp lực đó đã tan vỡ.

Diệp Dương Thành đứng lặng, nương nhờ Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử thi triển chiêu minh thuật phát ra ánh sáng yếu ớt. Ánh mắt Diệp Dương Thành lướt qua mười sáu thành viên tổ chức sát thủ Cửu U bèo nhèo như xơ mướp, mặt mày đầy sát khí.

Diệp Dương Thành không biết trước khi tổ chức sát thủ Cửu U đi vào Ôn Nhạc huyện đã làm bao nhiêu tội ác không thể tha thứ, hẳn cũng không biết trước ngày hôm nay có bao nhiêu người chết vào tay mười sáu tên này.

Chỉ nhìn các vụ án thảm khốc xảy ra trong Ôn Nhạc huyện vào tối hôm nay, Diệp Dương Thành có thể tưởng tượng được mười sáu người này phạm tội ngập trời cỡ nào. Bọn họ có chết cũng chẳng đáng tiếc.

Đối với đám cặn bã này, từ bi, nụ cười, thương hại, thiện tâm không đủ để bọn họ hối lỗi, sửa sai.

Chỉ có chết mới trấn an những sinh mệnh vô tội bị bọn họ tàn sát, được yên bình tâm hồn trước khi luân hồi.

Diệp Dương Thành càng nghĩ lòng càng cứng rắn hơn.

Trong tĩnh lặng kỳ dị, thời gian trôi quá gần một phút. Giọng Diệp Dương Thành khàn khàn vang vọng trong bãi cỏ được rừng rậm bao quanh. Thanh âm rất nhẹ, rất lạnh, rất hờ hững.

- Trong một gia đình sáu người chết thảm tại nhà ở đường Quảng Hối Nhạc Dương Trấn, là ai dùng dòng điện đốt thân dưới của lão bà bà?

Không khí đông lại.

Không ai trả lời câu hỏi của Diệp Dương Thành. Bởi vì nghe giọng điệu chứa đầy sát khí kia, không khó đoán ra ai lên tiếng thì chắc chắn sẽ chết.

Mọi người đều có lòng ôm may mắn, khác biệt ở chỗ có người nhận rõ hiện thực, có người trong tuyệt cảnh vẫn hy vọng may mắn, kỳ tích xảy ra.

Nhưng hiển nhiên dù thế giới này có kỳ tích cũng sẽ không xảy ra trên người các thành tổ chức sát thủ Cửu U vào đêm nay, số phận đã định bọn họ sẽ chết. Đối với biến dị phản thần giả bị Diệp Dương Thành tước đoạt, xóa sổ thì chết chóc nghĩa là hồn phi phách tán, từ nay không để lại chút dấu vết trên đời này để chứng minh bọn họ đã từng tồn tại.

Diệp Dương Thành không tức giận ép hỏi, không nghiêng răng nghiêng lợi quát hỏi. Diệp Dương Thành đứng đó, bình tĩnh chờ, đợi kẻ hành hung không chịu nổi áp lực, hoàn toàn tan vỡ.

Diệp Dương Thành không hỏi tiếp. Hình Tuấn Phi đoán được suy nghĩ của Diệp Dương Thành, lão ngăn ngừa rồi điều động linh lực, tăng uy thế phát ra. Tầng đá đè trong ngực tổ chức sát thủ Cửu U trong phút chốc biến thành ngọn núi lớn, mười sáu người mặt ửng đỏ, suýt nghẹt thở.

Ba phút sau, rốt cuộc nữ nhân được gọi là Hồng tỷ không chịu nổi áp lực sâu tận xương, nàng điên cuồng nhảy dựng lên.

- Ta, là ta!

Hồng tỷ hét to:

- Là ta giết rồi sao?

Diệp Dương Thành nhướng mày nói:

- Là người giết?

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Không sao cả.

Hồng tỷ khoảng từ mười sáu đến hai mươi chín tuổi, vóc dáng cao kiêu, thân thể nóng bỏng, phối hợp khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, xứng là mỹ nhân.

Nhưng bây giờ Diệp Dương Thành không có tâm tình ngắm người đẹp. Trong mắt Diệp Dương Thành thì nữ nhân này là nữ nhân độc ác đáng bị lăng trì. Đối với bà lão tóc bạc phơ mà dùng thủ đoạn độc ác đến thế, nàng, còn xem như là con người không?

Diệp Dương Thành nhìn Hồng tỷ thở dốc, đôi mắt đỏ rực hung tợn trừng hấn.

Diệp Dương Thành cười khê nói với Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cương:

- Hai người lột quần nàng xuống.

Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cương kinh ngạc nói:

- A?

Hai người chú ý thấy biểu tình Diệp Dương Thành nghiêm túc mới xác định hẳn không đùa. Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cương ngơ ngác gật đầu bay tới trước mặt Hồng tỷ. Một người kiềm chặt nửa người của nữ nhân độc ác này, kẻ còn lại lột trần vải che thân dưới.

Diệp Dương Thành vẫn cười tủm tỉm nhưng mắt lạnh băng:

- Chống ngược nàng lên.

Thân dưới bị lột sạch, đầu chĩa xuống đất, Hồng tỷ tâm ngoan thủ lạt nhưng lúc này trong lòng tràn ngập sợ hãi.

- A!!!!

Hồng tỷ hét rầm lên:

- Khốn kiếp, ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi, a a!!!

- Tùy, nhưng ta sẽ không cho ngươi có cơ hội làm quỷ.

Diệp Dương Thành nhìn thân thể nửaỏa nhưng hẳn thờ ơ, như thể Hồng tỷ không phải mỹ nữ hiếm có mà là cây khô già chết héo.

Diệp Dương Thành nhìn Hồng tỷ, hít sâu, nói:

- Sớm biết như vậy lúc trước làm gì . . .

- Thần lôi thuật, đốt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tia chớp thô cỡ miệng chén từ trên trời giáng xuống trúng ngay thân dưới của Hồng tỷ, dòng điện mạnh kích thích nữ nhân độc ác rú lên, tiếng gào thê lương vang vọng chân trời.

Diệp Dương Thành không thèm nhìn Hồng tỷ nữa, lựa chọn tước đoạt, xóa sổ.

- Tước đoạt, xóa sổ.

Ngay khi Diệp Dương Thành ra lệnh, tiếng hét chói tai, tiếng mắng chửi bỗng ngừng bật. Thiên địa lại trở về yên tĩnh.

Hồng tỷ đã chết, nhưng tiếng gào rú thê lương trước khi chết của nàng làm tổ chức sát thủ Cửu U mặt trắng bệch. Sắc mặt của Kiếm Thập Tam khó xem nhất, cơ thể run lấy bầy, hai tay siết chặt thả lỏng lại siết chặt, gã đang đấu tranh tâm lý dữ dội.

Sau khi Diệp Dương Thành xóa sổ Hồng tỷ, hẳn không kéo người tiếp theo ra mà đứng yên ba phút.

Mãi khi thần kinh các thành viên tổ chức sát thủ Cửu U căng như dây đàn, Diệp Dương Thành mở miệng hỏi:

- Trong một gia đình sáu người chết thảm tại nhà ở đường Quảng Hối Nhạc Dương Trấn, là ai cắt da thịt hai má lão nhân hơn bảy mươi tuổi?

- Là ta.

Lần này người vùng vẫy đứng dậy là thủ lĩnh tổ chức sát thủ Cửu U, Ngữ Nguyệt Lạc.

Diệp Dương Thành hờ hững liếc Ngữ Nguyệt Lạc:

- Người? Rất tốt.

Diệp Dương Thành quay đầu nhìn Ngô Chấn Cương:

- Cắt thịt hai má của hắn.

- Tuân lệnh chủ nhân!

Ngô Chấn Cương xem đến đây đã hiểu Diệp Dương Thành định lấy răng trả răng. Đối với lão nhân hơn bảy mươi tuổi xuống tay độc ác như thế, Ngô Chấn Cương không có chút lòng thương hại Ngũ Nguyệt Lạc. Ngô Chấn Cương giơ tay điều khiển hai dòng khí lưu cắt qua gò má Ngũ Nguyệt Lạc.

Phập xoẹt phập xoẹt!

Hai tiếng vang khê, dù lòng Ngũ Nguyệt Lạc có cứng rắn đến mấy cảm nhận nỗi đau đớn này vẫn không chịu nổi rú lên. Tiếng gào thảm thiết hơn Hồng tử quanh quần thật lâu trong rừng cây.

Chương 237: Thảm phán. (Hạ)

- A!

Thanh âm lạnh lùng tuyên án cái chết của Ngũ Nguyệt Lạc:

- Tước đoạt, xóa sổ.

Tổng Lâm Lập ném xác Ngũ Nguyệt Lạc sang bên cạnh Hồng tử như vứt con chó, gã quay đầu chờ hung thủ tiếp theo bị Diệp Dương Thành lôi lên đoạn đầu đài.

- Trong một gia đình sáu người chết thảm tại nhà ở đường Quảng Hối Nhạc Dương Trấn, là ai kéo hai bầu ngực thiếu nữ mới có hai mươi một tuổi xuống?

Giọng điệu lạnh băng, mặt Diệp Dương Thành đầy sát khí. Từ khi Diệp Dương Thành nghe Dương Đằng Phi báo cáo trạng thái chết của thiếu nữ thì hắn đã có chuẩn bị, tuyệt đối sẽ không để hung thủ này chết dễ dàng.

Có tám gương Hồng tử, Ngũ Nguyệt Lạc, mười bốn người còn lại không dám thở mạnh. Trong hoàn cảnh tuyệt vọng này, bọn họ sống được giây nào hay giây nấy, kéo dài hơn tàn được bao lâu hay bấy nhiêu. Có mấy người chưa chết tâm mong chờ kỳ tích xảy ra.

Nhưng Diệp Dương Thành không định câu giờ với tổ chức sát thủ Cửu U. Thấy trong mười bốn người không ai dám đứng ra thừa nhận việc này, Diệp Dương Thành có cách đối phó với bọn họ. Diệp Dương Thành nháy mắt với Tổng Lâm Lập, gã hiểu ý gật đầu. Tổng Lâm Lập tiến lên một bước, nắm cổ áo nam nhân hơn ba mươi tuổi xách đứng dậy.

Tổng Lâm Lập nở nụ cười thân thiện, đứng cách nam nhân hơn ba mươi tuổi hơn một thước hỏi:

- Cho ta biết, là ai làm chuyện đó?

Nam nhân hơn ba mươi tuổi hừ mạnh:

- Hừ!

Nam nhân hơn ba mươi tuổi quay đầu sang một bên, có vẻ thuộc loại xương cứng.

Nếu bọn họ cho rằng im miệng không thừa nhận là sẽ trốn thoát trừng phạt của Diệp Dương Thành thì bọn họ sai mười mươi. Đối với mấy kẻ khốn nạn căn bản này Diệp Dương Thành không có lòng thương hại.

Thấy nam nhân hơn ba mươi tuổi hừ một tiếng rồi im miệng, tỏ rõ chống đối, Diệp Dương Thành không hề tức giận mà còn mỉm cười.

Diệp Dương Thành bình tĩnh nói:

- Không phối hợp thì cũng có cái tốt của nó.

Cái tốt? Dương nhiên có, người không phối hợp sẽ được ăn canh rắn.

Trong bụi cỏ um tùm vang tiếng xột xoạt. Nhờ Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử thi triển chiêu minh thuật, có thể thấy rõ từng con rắn độc kích cỡ, chủng loại khác nhau nhanh chóng bò tới gần Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành ngược lên nhìn nam nhân hơn ba mươi tuổi mặt trắng như tờ giấy nhưng vẫn cắn chặt răng, hằn nhếch môi cười. Diệp Dương Thành giờ tay đánh ra một cấm cố thuật giam cầm nam nhân hơn ba mươi tuổi.

Tiếp theo Diệp Dương Thành kêu Tổng Lâm Lập ném nam nhân hơn ba mươi tuổi vào bầy rắn. Có thần quyền của Diệp Dương Thành trói buộc, đám rắn độc sống trong núi to này quần quanh nam nhân hơn ba mươi tuổi, răng sắc nhọn nhưng không có độc cắn phập vào da thịt.

Năm giây sau cấm cố thuật mất hiệu lực, nam nhân hơn ba mươi tuổi bị mấy chục con rắn độc công kích chỉ phát ra tiếng hét yếu ớt, gã hấp hối.

Diệp Dương Thành ngồi xổm xuống cạnh nam nhân hơn ba mươi tuổi, thản nhiên nói:

- Tước đoạt, xóa sổ.

Mười sáu thành viên tổ chức sát thủ Cửu U lần lượt chết trong thẩm phán của Diệp Dương Thành.

Khi thành viên cuối cùng của tổ chức sát thủ Cửu U chết tại chỗ đã là mười một giờ khuya.

Diệp Dương Thành nhìn mười sáu cái xác lạnh băng, hằn thâm thở dài. Không phải Diệp Dương Thành thấy thương cảm cho đám người tội tệt chết, hằn thấy thương tiếc những mạng sống vô tội đã bị tổ chức sát thủ Cửu U tàn hại.

Trải qua chuyện này, bất cứ lúc nào Diệp Dương Thành đều nhớ kỹ một đạo lý đó là nhờ cỏ không tận gốc sẽ để lại tai họa vô cùng.

Diệp Dương Thành ngược nhìn trăng cong cong treo trên bầu trời đêm, vẽ mặt hằn phức tạp.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Triệu Hợp Đức, lần này . . . Ta không tha cho ngươi được.

Khánh Châu thị cách Hàng Châu thị chỉ khoảng 300 km. Khu vực quản lý hiện tại của Diệp Dương Thành là 1500 km vuông, dựa theo kinh nghiệm lúc trước, hằn cảm thấy lúc này thăng cấp sẽ tăng ít nhất 3000 km vuông. Chỉ cần điều chỉnh chút ít là Diệp Dương Thành có thể thuận lợi nhét một nửa Hàng Châu thị vào khu vực quản lý.

Chờ thần quyền của Diệp Dương Thành có tác dụng trong Hàng Châu thị thì . . .

Những mạng sống vô tội trong Ôn Nhạc huyện chết thảm vào tay đám tổ chức sát thủ Cửu U khôn nạn, món nợ máu này bị Diệp Dương Thành tính trên đầu Triệu Hợp Đức. Đối với phó tỉnh trưởng gần như điên này . . .

Mất Diệp Dương Thành lóc sất khí lạnh lẽo, hằn hít sâu, nói:

- Sở Minh Hiền, Tổng Lâm Lập ở lại thanh lý thi thể. Dung Dung, Ưu Tử cùng ta quay về, những người khác tiếp tục làm nhiệm vụ của mình.

Mọi người đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Đám người tản ra trong rừng rậm.

Ngày thăng cấp thần cách lực giai không còn xa.

Đầu tháng mười một, dị nhân rục rịch rất cuộc có một nhóm mất kiên nhẫn. Ngày thứ sáu sau khi có tin đồn, một nhóm dị nhân vào Ôn Nhạc huyện, rải rác mỗi thị trấn âm thầm điều tra nghe ngóng, tìm hiểu xem tin tức có đúng không.

Đoàn dị nhân này vào Ôn Nhạc huyện gồm có một dị nhân A A giai, năm dị nhân A giai, bảy B giai và C giai, hôm sau toàn bộ chết hết trong rừng sâu Ôn Nhạc huyện, không rõ nguyên nhân cái chết.

Chín giờ đêm ngày đoàn dị nhân kia chết, lại có một nhóm dị nhân đến từ nước Đức qua đường du lịch thuận lợi vào Ôn Nhạc huyện, tiếp tục công tác điều tra. Ngày thứ ba sau khi đám dị nhân nước Đức vào Ôn Nhạc huyện, một nam nhân vào núi săn thú phát hiện xác chết dị nhân nhóm đầu tiên tại một khe núi, vội báo cảnh sát.

Tin tức mười mấy người chết trong rừng sâu nhanh chóng khuếch tán ở Ôn Nhạc huyện, cũng lọt vào tai đám dị nhân nước Đức. Thủ lĩnh đám dị nhân nước Đức sắp xếp hai người đi điều tra, nhưng trên đường gặp công kích đã chết tại chỗ.

Sau khi mất liên lạc với hai trinh sát, thủ lĩnh đám dị nhân nước Đức điểm danh mười bảy thuộc hạ chạy tới, vừa vịn gặp kẻ tập kích hai xác chết. Hai phe đấu tranh dữ dội.

Cuối cùng ba linh thể tập kích đám dị nhân nước Đức bị ‘đánh chết tại chỗ’. Mười tám đám dị nhân nước Đức bao gồm thủ lĩnh tổn thất nặng nề, chỉ còn lại thủ lĩnh bị thương nặng, một thành viên bị thương nhẹ.

Nhưng trải qua đợt này, tin sâu trong rừng có linh thể công kích dị nhân nào xâm nhập qua miệng thủ lĩnh đám dị nhân nước Đức truyền ra ngoài. Ngay đêm hôm đó, đám dị nhân nước Đức còn sống đều bị giết, không có cơ hội chạy trốn. Đám dị nhân nước Đức chết vào khách sạn đăng ký ở tạm.

Cái chết của bọn họ có giá trị, vì tin dị nhân Ôn Nhạc huyện điên cuồng ám sát, đám dị nhân nước Đức truyền tin trước khi chết càng xác định tin tức trong Ôn Nhạc huyện có bảo bối đáng tin hơn.

Giữa trưa ngày thứ hai đám dị nhân nước Đức bị giết tập thể, từ sau khi tin tức truyền ra, lần đầu tiên cuộc tụ hội dị nhân lớn chính thức mở màn. Chạy đến Ôn Nhạc huyện trước nhất là dị nhân Trung Quốc vốn sống ở đây, giới dị nhân mỗi tỉnh rầm rộ điều động số người vào Ôn Nhạc huyện đợi lệnh.

Mấy ngày sau, dị nhân trong các nước Châu Á gần Trung Quốc lục tục hành động. Thông qua thị lực du lịch, nhập cảnh trái phép, đủ các con đường thi nhau vào Ôn Nhạc huyện. Kết quả là chính phủ Trung Quốc cảnh giác cao độ.

238. Chương 238: Ai Âm Thầm Tập Kích.

Hơn một trăm siêu chiến sĩ quân đội cũng vào Ôn Nhạc huyện, tùy thời chuẩn bị ứng đối tình huống đột ngột, giới hạn phạm vi bị ảnh hưởng chỉ trong một khu vực. Vì điều này guồng máy chính phủ Trung Quốc vận chuyển, cực kỳ chú ý thị trấn Ôn Nhạc huyện.

Đến giữa tháng mười một, số lượng dị nhân qua các con đường đi vào Ôn Nhạc huyện đã đột phá con số ngàn người, hầu như chiếm một phần tư tổng số dị nhân toàn thế giới. Hơn một ngàn dị nhân không phải dê con bé nhỏ, bọn họ đến xây ra nhiều vụ án trong Ôn Nhạc huyện lên số một toàn quốc, xác xuất phá án rất xuống số một cả nước từ dưới đếm lên.

Ngày mười chín tháng mười một là ngày tất cả dị nhân khó quên.

Hơn một ngàn dị nhân dò tìm từng tấc vùng núi kia. Có một đội dị nhân Malaysia phát hiện ngọn đồi nhỏ có dấu vết khai thác, toàn bộ do nham thạch cấu tạo.

Phân đội nhỏ mười bốn người Malaysia đi vào tong đồi nhỏ, hai linh thể điên cuồng công kích. Kết quả mười bốn người đi vào, mười một cái xác đi ra, thương vong nặng nề.

Phân đội nhỏ người Malaysia trả giá mười một mạng sống rồi cuộc điều tra ra mảnh đất khai thác bảo bối trong tin đồn. Còn lại ba người Malaysia đau cũng sung sướng, bọn họ không ngốc lộ tin ra ngoài.

Nhưng trời không chiều lòng người. Sau khi ba người Malaysia lại vào núi thì gặp ba mươi mấy dị nhân Phi Châu, sau đó bị tra hỏi. Ba người Malaysia đành khóc meo khai hết bí mật đồi nhỏ.

Dị nhân Phi Châu không dễ chọc, sau khi biết tình huống cần thiết, bọn họ vừa vui mừng vừa giết ba dị nhân Malaysia. Dị nhân Phi Châu không chú ý thấy trước khi bọn họ đánh trúng người ba dị nhân Malaysia thì ba người đó đã đứng cứng đờ tại chỗ.

Dị nhân Phi Châu vốn định giết người diệt khẩu, độc chiếm bảo bối, nhưng khi giết ba dị nhân Malaysia gây ra tiếng vang hấp dẫn ba đội dị nhân đến từ nước khác đang tìm tòi gần đó chú ý.

Ba đội dị nhân nhanh chóng đến gần ba mươi mấy dị nhân Phi Châu. Trước tình cảnh số người, thực lực hoàn toàn thua người, ba mươi mấy dị nhân Phi Châu không chịu nói thật. Trong đó một dị nhân Phi Châu biết tiếng Anh dùng giọng ngọng nghịu giải thích đây chỉ là xung đột nhỏ, mong ba đội dị nhân đừng để bụng. Dị nhân Phi Châu nói người chết là khiếm Malaysia này nọ, bọn họ cố gắng giảm bớt sự nghi ngờ của ba đội dị nhân khác.

Nhưng ba đội dị nhân đó không phải đầu đất, không tin lời dị nhân Phi Châu giải thích.

Nói dối một hồi dị nhân Phi Châu trả lời thẳng:

- Là chúng ta phát hiện ra bảo bối, các người không thể chiếm nó nếu không sẽ là khiêu khích.

Ba dị nhân nghe dị nhân Phi Châu cảnh cáo, cùng nhau ra tay, giết dị nhân Phi Châu ‘buông lời ngông cuồng’ nay tại chỗ.

Nhưng vì bốn bên không cùng một quốc gia, đề phòng lẫn nhau nên sau khi giết dị nhân Phi Châu đó xong bọn họ không đánh tiếp. Tuy nhiên . . .

Giấy không thể gói được lửa, tin đồn nhỏ là nơi khai thác bảo bối trợ giúp dị nhân nhanh chóng thăng cấp bị truyền ra ngoài.

Trong quá trình tin tức khuếch tán, mấy dị nhân đầu óc thông minh nhân dịp mọi người mắng nhau chỉ chớe đã lặng lẽ vào quặng mỏ khai thác. Khoảng hơn nửa tiếng sau, một dị nhân Phi Châu hưng phấn xông ra ngoài. Tay phải dị nhân Phi Châu cầm một hạt châu tỏa ánh sáng trắng ấm áp.

Dị nhân Phi Châu này cho rằng bên ngoài còn ba mươi mấy đồng bọn, cầm bảo bối ra ngoài chắc không sao. Nhưng dị nhân Phi Châu đã sai, cực kỳ sai lầm.

Trong nửa tiếng dị nhân Phi Châu vào hang, ba mươi mấy đồng bọn đã bị người tiêu diệt, xác chết nát vụn.

Khi hàng trăm dị nhân vây quanh ngoài hang quặng nhìn thấy dị nhân Phi Châu lấy hạt châu ra khỏi quặng mỏ thì bọn họ đỏ mắt, kích động, tin tức . . . Rốt cuộc đã hoàn toàn xác nhận.

Hơn một trăm dị nhân tranh chấp dữ dội vấn đề đồ nhỏ thuộc về ai, nhưng có người nào giữ được lý trí trước sức hấp dẫn của bảo bối?

Không biết là ai ở sau lưng hành động, một luồng khí lưu chém tay một nữ nhân da trắng. Công kích này như giọt nước từ trên trời giáng xuống nhỏ vào chảo dầu sôi sùng sục.

Thế là chảo dầu sôi trào.

Một nam nhân da đen đứng bên cạnh nữ nhân da trắng thấy nàng bị công kích thì biến sắc mặt.

- A Ô Lộ Đay Cát!

Nam nhân da đen không thấy bóng dáng kẻ đánh lén nhưng gã có lòng bảo vệ người của mình.

Thế là nam nhân da đen quát to, một luồng khói đen bay ra từ làn da hợp thành con rắn to lao nhanh hướng dị nhân bên phải.

Dị nhân bị công kích đương nhiên sẽ không chịu trận, xụ mặt đánh trả.

Cái gọi là tai họa cá trong chậu, cảm xúc hai bên dao động thì sao biết chừng mực, không để công kích lan sang người khác?

Mấy phút ngắn ngủi nơi này biến thành chiến trường sống mái với nhau, rất nhiều dị nhân người qua ta lại, nóng sùng sục.

Trong thế cục hỗn loạn này không ai chú ý thấy khi bọn họ đổ mắt giết nhau quên hết tất cả, các dị nhân lần lượt hóa đá rồi bị công kích giết chết. Tốc độ quá nhanh hoặc nên nói là kẻ đánh lén phối hợp cực kỳ ăn ý.

Mãi khi hơn một trăm người chết gần hết chỉ chừa lại mười mấy người bị thương, một nữ nhân da vàng phát hiện không ổn, dứt khoát nhảy ra vòng chiến.

Nữ nhân da vàng sắc mặt âm trầm nói:

- Ai? Là ai âm thầm tập kích?

Nữ nhân da vàng mở miệng nói tiếng Trung ngọng nghịu. Nghe nữ nhân da vàng quát hỏi, mười mấy dị nhân giết đổ mắt nhanh chóng tỉnh táo lại ngừng cuộc chiến.

Nhìn xác chết đầy đất, những dị nhân vừa rồi còn liều chết đánh nhau giờ thì ngơ ngác ngó đối phương, hoàn toàn không hiểu ra sao.

Sở Minh Hiên núp trong bóng tối phụ trách thi triển tâm linh dẫn đạo đám dị nhân bỗng chốc ngừng tay, nhẹ nhàng bay tới trước mặt Diệp Dương Thành. Hine Diệp Dương Thành đứng trước cửa hang, Triệu Dung Dung và Tiểu Thương Ưu Tử luân phiên ra trận giữ cho hắn trong trạng thái ẩn thân.

- Chủ nhân, tâm tính của nữ nhân này không tệ.

Mắt Sở Minh Hiên chứa ý cười nhìn Diệp Dương Thành, nói:

- Bị đánh gãy, tâm linh dụ đạo của lão bộc rất khó phát huy tác dụng. Xin chủ nhân hãy quyết định.

Nghe Sở Minh Hiên nói, Diệp Dương Thành nhếch môi cười khê:

- Ha ha ha ha ha ha!

Diệp Dương Thành nường ưu thế ẩn thân, không thềm che giấu hết với đám người Tổng Lâm Lập phụ trách giết một số biến dị phản thần giả bị hắn tước đoạt xóa sổ.

- Đừng giấu nữa, giải quyết mấy kẻ còn lại này đi. Thời gian không còn sớm, nên về nhà ăn cơm.

Tiếng hét của Diệp Dương Thành làm mười mấy dị nhân còn sống sót sợ đứng tim.

Nữ nhân da vàng lúc trước nói chuyện cất cao giọng ngọng nghịu quát hỏi:

- Ai đó?

Biểu tình của nữ nhân da vàng cực kỳ khó xem.

Diệp Dương Thành không cho bọn họ có cơ hội phản ứng, sau khi hắn hét to như mèo vờn chuột thì cười tủm tỉm giơ tay lên.

Diệp Dương Thành phun ra bốn chữ:

- Tước đoạt, xóa sổ!

Trong phút chốc thiên địa tĩnh lặng có thể nghe tiếng kim rơi. Mười mấy dị nhân sống sót tập thể hóa đá. Đám người Vương Minh Kỳ hành động, công kích vết thương trí mạng để che giấu nguyên nhân chết thật sự.

239. Chương 240: Trai Cò Đánh Nhau, Ngư Ông Đắc Lợi

Nếu người hai phe suy tư kỹ, thăm tra đối chiếu sẽ phát hiện sự thật làm bọn họ trợn mắt há hốc mồm, đó là . . .

Số người thật sự chết trong hỗn chiến tuyệt đối không hơn ba mươi người, nhưng bây giờ phe tổ chức Dị Sát, dị nhân cộng lại số người chết là hơn năm trăm. Tức là trong những người chết, có bốn trăm bảy mươi bỗng nhiên lăn ra chết.

Diệp Dương Thành vỗ hông đứng dậy từ tảng đá, khoe môi cong lên. Hắn nhìn những dị nhân đang dọn dẹp xác chết.

Diệp Dương Thành quay đầu hỏi Hình Tuấn Phi đã quay về cạnh mình:

- Người cảm thấy bên tổ chức Dị Sát cần bao lâu để tập hợp người?

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Hình Tuấn Phi cười tà ác:

- Hôm nay có lẽ là lần khiến tổ chức Dị Sát bức tức nhất từ khi được thành lập.

Hình Tuấn Phi tiếp tục bảo:

- Lão bợc cho rằng nổi bật bị người đuổi đi này sẽ bị tổ chức Dị Sát xem là khiêu khích lớn nhất. Nếu tổ chức Dị Sát không thể cứu lại một ván, sau này thành viên của tổ chức cũng khó sống thoải mái. Dù sao chỉ có sát thủ vàng ít ỏi được vào tổng bộ tránh né dị tai.

Nói đến đây Hình Tuấn Phi tạm dừng giây lát tìm từ ngữ, nói tiếp:

- Vậy nên chủ nhân, tối đa trong vòng một ngày tổ chức Dị Sát sẽ tụ tập nhiều người qua các con đường vào Ôn Nhạc huyện, đến đây tính sổ với các dị nhân này. Chờ tổ chức Dị Sát tụ tập xong thành viên cũng là lúc kế hoạch dứt tay chính thức kéo lưới.

Nghe Hình Tuấn Phi trả lời, Diệp Dương Thành gật gù, sờ cằm. Diệp Dương Thành tùy ý chỉ vào đám dị nhân cách hắn chưa tới mười thước.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Phe quân đội hình như phản ứng bình thản quá.

- Ha ha ha ha ha ha! Chủ nhân quá lo rồi.

Hình Tuấn Phi hiểu ngay Diệp Dương Thành đang lo điều gì, cười to bảo:

- Quân đội phản ứng như vậy là tất nhiên. Dù sao dị nhân khác với người bình thường, mỗi dị nhân hầu như tương đương với một trái bom tùy thời nổ. Quân đội không nắm chắc khống chế được đám dị nhân này thì hơi trời buộc đã là hành động mạo hiểm. Lão bợc cho rằng quân đội không để lại hậu chiêu gì, chắc bây giờ bọn họ đi hết ngọn đồi nhỏ rồi rời khỏi Trung Quốc.

Diệp Dương Thành thoải mái cười cười:

- Ủm! Có lẽ là vậy.

Diệp Dương Thành xoay người nói:

- Đi đi, chắc trong một lúc tổ chức Dị Sát sẽ không quay về.

Đám người Hình Tuấn Phi đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Bọn họ kéo người Diệp Dương Thành bay lên cao hướng tới tiểu khu Ái Hà Bảo Kinh Trấn.

Trong một gian phòng khách sạn Bạch Hà Trấn Ôn Nhạc huyện.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi mặt xanh mét vỗ bàn trà.

- Khốn nạn, đúng là một đám khốn kiếp!

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi phun nước miếng tứ tung:

- Dám công kích chúng ta? Chán sống, đúng là muốn chết!

Từ khi tổ chức Dị Sát thành lập đến nay đã bao giờ có chuyện hơn một trăm sát thủ hành động mà bị người công kích, cuối cùng như chó cụp đuôi bị người đuổi chạy mất đẹp?

Những dị nhân công kích đám sát thủ như bàn tay to tát mạnh vào mặt tổ chức Dị Sát, cú tát vừa giòn vừa vang.

Nhìn nam nhân trung niên giận dữ nổi điên, nữ nhân khoảng hai mươi tuổi ngồi trên sofa phía xéo đối diện gã cũng biểu tình cực kỳ khó xem chậm rãi đứng dậy.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi phun ra năm chữ:

- Chuyện này chưa xong.

Mặt nam nhân hơn ba mươi tuổi cũng xanh mét:

- Chắc chắn không xong!

Nam nhân hơn ba mươi tuổi trầm giọng nói:

- Nếu bỏ mặc thì sau này tổ chức Dị Sát chúng ta còn mặt mũi nào đi đâu trên thế giới? Khi đó đám dị nhân này sẽ không để tổ chức Dị Sát chúng ta vào mắt!

- Vậy ý của ngươi là sao?

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi nhìn nam nhân hơn ba mươi tuổi, hỏi:

- Lấy lại mặt mũi?

- Đã mất mặt tất nhiên phải tìm về.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi xen lời:

- Nhưng sau trận giao đấu hôm nay, chắc đám dị nhân cũng run sợ. Nếu ta không đoán sai thì bây giờ bọn họ đã liên lạc cầu cứu với giới của mình. Chỉ dựa vào chi nhánh Châu Á chúng ta . . . Rất khó lấy lại mặt mũi.

- Vậy liên lạc với tổng bộ, xin lão nhân gia Long Thủ điều động thêm người.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi đứng lên nói:

- Dù lần này làm thực lực tổng thể của dị nhân rút xuống mấy đẳng cấp nhưng không nường tay được nữa. Không thể bỏ qua tất cả dị nhân đã tấn công, không một người nào!

- Tất nhiên sẽ không bỏ qua cho đám dị nhân này.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi trầm ngâm nói:

- Nhưng các người có chú ý thấy là . . .

Hai nam nhân kinh ngạc hỏi:

- Cái gì?

- Nhóm dị nhân đầu tiên phát hiện ra ngọn đồi nhỏ hình như . . . Đã mai danh ẩn tích.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi hơi lo lắng nói:

- Là bọn họ trước tiên chiếm Ôn Nhạc huyện, hiểu biết tình huống bên này hơn chúng ta rất nhiều. Bây giờ ngọn đồi bị người ta chiếm thế mà bọn họ không hề có động tác gì. Ta lo là bọn họ muốn xem trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Nghe nữ nhân khoảng hai mươi tuổi nói, hai nam nhân cùng lộ vẻ dăm chiêu. Trong phút chốc căn phòng ồn ào lắng xuống.

* * *

Trở về căn hộ trong tiểu khu. Trong phòng khách, Diệp Dương Thành mới ngồi xuống sofa không lâu thì Hình Tuấn Phi bay tới trước mặt hắn.

- Chủ nhân, nếu lão bộc đoán đúng thì bây giờ bên tổ chức Dị Sát bắt đầu lo lắng về chủ nhân.

Hình Tuấn Phi nói:

- Trừ mấy ngày đầu chúng ta hành động vài lần ra sau đó luôn làm trong âm thầm. Người phụ trách tổ chức Dị Sát không ngờ sẽ nghĩ ngay bên chúng ta lắng xuống, nổi lòng cảnh giác. Lão bộc sợ tổ chức Dị Sát lựa chọn tạm thời ngồi xem, điều này không phải tin tốt cho chủ nhân.

Diệp Dương Thành đang suy nghĩ ngày mai nên kéo lưới như thế nào, nghe Hình Tuấn Phi làm hấn sững sốt.

- A?

Diệp Dương Thành nghiêng đầu nhìn Hình Tuấn Phi, hỏi:

- Sắp kéo lưới, không thể xảy ra vấn đề ngay điểm quan trọng này. Có cách gì xóa đi lo lắng của tổ chức Dị Sát không?

Hình Tuấn Phi nhắc nhở chuyện này với Diệp Dương Thành đương nhiên là có cách giải quyết.

- Rất đơn giản.

Hình Tuấn Phi mở miệng nói:

- Tổ chức Dị Sát lo lắng là vì bên chúng ta luôn không lộ mặt, ẩn núp trong bóng tối, chỉ cần gạt bỏ vấn đề này là được. Cách đơn giản nhất là phái vài người đi qua đấu một trận với dị nhân canh giữ gần ngọn đồi, gây ra tiếng động càng lớn càng tốt.

Diệp Dương Thành không mấy hứng thú với chuyện này, gật đầu, nói:

- Người lo chuyện này đi.

Diệp Dương Thành lại bảo:

- Việc này không nên chậm trễ, hãy đi ngay bây giờ.

Càng sớm gạt bỏ lo âu của tổ chức Dị Sát thì tổ chức càng nhanh chóng tụ tập người vào Ôn Nhạc huyện. Diệp Dương Thành hiểu rõ trận đối đầu này qua đi tổ chức Dị Sát sẽ rụt vùi, dị nhân khắp thế giới sẽ xem Ôn Nhạc huyện là mảnh đất nguy hiểm không dám tùy tiện đến phá.

Mặc dù nhìn xa thì hành động của Diệp Dương Thành là cắt nguồn lương thực trong tương lai ỉnh, nhưng xem hiện tại, phải nhờ tổ chức Dị Sát.

Diệp Dương Thành khẽ thở dài:

- Giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm.

Không biết Diệp Dương Thành đang suy nghĩ điều gì.

240. Chương 241: Đả Kích Mang Tính Hủy Diệt.

Trong gian phòng khách sạn.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi cười khẩy nói:

- Xì, chúng ta quá đề cao bọn họ.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi đặt di động xuống, nói với hai nam nhân khác:

- Người phụ trách giám thị đã báo tin về. Ba phút trước có mấy linh thể Ôn Nhạc huyện đột nhiên xuất hiện, điên cuồng tấn công hơn năm trăm dị nhân. Nhưng không đến một phút, mấy linh thể đó tan thành tro bụi trước công kích của hơn năm trăm đồ ngu.

Nghe nữ nhân khoảng hai mươi tuổi nói, hai nam nhân biểu tình từ lo âu biến thành mừng rỡ.

- A?

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi mở miệng nói:

- Vậy tính ra đoạn thời gian trước có sáu linh thể bị đánh chết cộng với mấy linh thể ngày hôm nay, e rằng dị nhân Ôn Nhạc huyện kia đã không còn thuộc hạ sử dụng.

- Vậy là chúng ta đã lo lắng quá nhiều.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi tiếp lời:

- Bây giờ ta liên lạc với tổng bộ xin giúp đỡ thêm?

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi, nữ nhân khoảng hai mươi tuổi liếc nhau, cùng gật đầu.

Hôm sau, sáu giờ tối. Chuyến bay từ Quảng Châu đến Khánh Châu đã đáp xuống sân bay Khánh Châu thị. Có năm chiếc xe bus đậu trước cửa sân bay, hơn hai trăm nam nữ già trẻ ăn mặc khác nhau, màu da khác nhau bước ra sân bay, leo lên xe bus chạy nhanh hướng Ôn Nhạc huyện.

Cùng lúc đó, một cảng nhỏ Đài Châu thị tiếp giáp với Khánh Châu thị, ba chiếc tàu thủy chuyên môn dùng để chở hàng lậu đã cập bến. Hơn một trăm nam nữ già trẻ ăn mặc khác nhau, màu da khác nhau bước xuống, leo lên hai chiếc xe bus đậu ven đường cách bến cảng ba trăm thước, chạy nhanh hướng Ôn Nhạc huyện.

Cửa ra đường cao tốc Dũng Đài khánh đi Diên Đăng Trấn liên tục có xe bus, xe van, xe taxi, xe con chạy đến Diên Đăng Trấn.

Trong một gian phòng họp tại tòa hành chính phân cục công an Ôn Nhạc huyện.

Trong phòng họp, ba mươi mấy nam nhân từ hai mươi lăm, sáu tuổi đến ba mươi mấy tuổi ngồi quanh bàn họp. Nam nhân ngồi ở ghế chính có khuôn mặt chữ điền, khoảng từ ba mươi ba đến ba mươi lăm tuổi, mặc đồng phục quân đội, tay phải kẹp điều thuốc thơm.

- Mấy trăm dị nhân không rõ thể lực ồ ạt kéo đến.

Nam nhân mặt chữ điền nhú mày nói:

- Bây giờ bọn họ qua các con đường tiến vào phạm vi Diên Đăng Trấn, e rằng hôm nay là đêm trắng.

Ngồi bên cạnh nam nhân mặt chữ điền là một nam nhân trẻ tuổi mặc áo sơ mi màu trắng.

- Xem hình chụp từ máy trinh sát thì . . .

Thanh niên tiếp lời:

- Quanh ngọn đồi kia đã là núi thây, tính sơ trong hai mươi mấy ngày qua tổng cộng hơn một ngàn dị nhân chết tại Ôn Nhạc huyện.

Nam nhân mặt chữ điền sắc mặt hơi dịu lại:

- Những Giới4 này chết càng nhiều càng tốt.

Nam nhân mặt chữ điền cười nói:

- Nếu không có gì ngoài ý muốn thì tối nay sẽ lại có trận đại chiến. Gọi các người tới họp là vì muốn báo cho các người biết một tiếng, lập tức đi triệu tập các linh thể khắp Ôn Nhạc huyện, lấy lý do bắt tội phạm truy nã cách ly sơn mạch quanh ngọn đồi kia. Phải ức chế ảnh hưởng chỉ trong vòng ngọn đồi đó, tuyệt đối không được khiến dân chúng khủng hoảng.

Ba mươi mấy nam nhân đứng dậy, hành quân lễ với nam nhân mặt chữ điền, đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh!

Nam nhân mặt chữ điền cầm xấp hồ sơ đặt trước mặt mình lên, gỡ vài trang xem:

- Bây giờ đặt trước mặt các người là kế hoạch hành động đêm nay.

Nam nhân mặt chữ điền tiếp tục bảo:

- Ý của trung tâm là không đánh, cách ly sơn mạch đám dị nhân đầu tranh đầu rơi máu chảy, chuyện còn lại mặc kệ các dị nhân tự giải quyết. Nhưng nếu phát hiện có dị nhân xâm nhập vào nhà dân bình thường làm bậy thì . . .

Một nam nhân khuôn mặt tục tũn nhỏ giọng nói:

- Giết tía nó!

Nam nhân mặt chữ điền khen ngợi nhìn nam nhân khuôn mặt tục tũn.

* * *

Ngô Chấn Cương phụ trách giám thị thành viên tổ chức Dị Sát bỗng xuất hiện trước mặt Diệp Dương Thành.

- Chủ nhân, viện binh của tổ chức Dị Sát đã đến.

Ngô Chấn Cương khom người nói với Diệp Dương Thành:

- Số người khoảng sáu trăm, đẳng cấp thấp nhất là dị nhân A giai.

Hình Tuấn Phi đứng bên cạnh Diệp Dương Thành, nghe Ngô Chấn Cương báo cáo thì cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Hình Tuấn Phi nói với Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân, thành viên chính thức của tổ chức Dị Sát chỉ khoảng một ngàn, tính luôn các sát thủ lúc trước gục trong tay chủ nhân, e rằng lần này tổ chức Dị Sát dốc hết lực lượng ra. Chỉ cần tiêu diệt sáu trăm sát thủ đến từ tổ chức Dị Sát này sẽ là đủ kích hủy diệt cho tổ chức Dị Sát.

- Nếu đã gọi là kế hoạch đứt tay tất nhiên phải làm chuyện chặt cụt tay.

Diệp Dương Thành quay đầu, nhếch môi cười tủm tỉm:

- Nhưng qua đêm nay tổ chức Dị Sát sẽ kéo dài hơi tàn, sau này muốn tìm tổ chức Dị Sát tính sổ cũng muôn vàn khó khăn.

- Không cần tìm tổ chức Dị Sát tính sổ.

Hình Tuấn Phi cười nói:

- Chẳng qua là chó nhà sống dở chết dở, chủ nhân nhìn nó còn ngại bắn mắt.

Diệp Dương Thành cười cười không nói. Đang lúc Diệp Dương Thành chuẩn bị hạ lệnh bắt đầu hành động, Trương Ngọc Thiên phụ trách giám thị đám dị nhân ở quảng mỗ bay tới.

- Chủ nhân, viện binh của đám dị nhân trên núi quặng đã đến, đại khái khoảng bảy trăm người, cộng với dị nhân ban đầu khai thác tại đó, tổng cộng là một ngàn hai trăm người.

Trương Ngọc Thiên báo cáo:

- Nhưng đám dị nhân này phân tán rộng ra, hơi chênh lệch với phạm vi chủ nhân yêu cầu.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Đi thêm vài bước không chết người.

Diệp Dương Thành mở miệng nói:

- Chuẩn bị đi, tiễn mấy dị nhân này đi Tây Thiên gặp Phật tổ.

Hiện tại tâm tình của Diệp Dương Thành cực kỳ tốt, nói đúng hơn là rất sung sướng.

Khi Hình Tuấn Phi nêu ra kế hoạch dứt tay, Diệp Dương Thành cảm thấy hơi khó tin. Muốn dụ thành viên tổ chức Dị Sát đến Ôn Nhạc huyện, tập trung lại chôn sống? Làm được không?

Nhưng khi kế hoạch dứt tay thực hiện, thời gian trôi qua, Diệp Dương Thành không còn thái độ nghi ngờ nữa. Hình Tuấn Phi sắp đặt từng khâu từng khâu, đám dị nhân khiến các nước, các đại thế lực trên thế giới cực kỳ e ngại thế mà như con rối bị Hình Tuấn Phi loay hoay, làm theo sắp đặt của lão đi hướng kế hoạch.

Mãi đến tối hôm nay, số dị nhân bị Diệp Dương Thành tước đoạt xóa sổ hơn một ngàn bốn trăm người, tuy một ngàn bốn trăm dị nhân chỉ cống hiến hơn bảy vạn công đức huyền điểm nhưng bọn họ cung cấp hơn tám mươi vạn điểm linh lực cho Diệp Dương Thành.

Thúc đẩy tổng số linh lực của Diệp Dương Thành đột phá cửa ải lớn một trăm vạn, điều này có ý nghĩa gì?

Nghĩa là nếu Diệp Dương Thành dùng cái giá một trăm điểm linh lực thì triển thần lôi thuật có thể dùng một vạn lần. Nếu Diệp Dương Thành sử dụng hơn một trăm vạn linh lực mở rộng quân đoàn sinh vật cường hóa, hẳn có thể trong thời gian ngắn tổng hợp ra quân đoàn sinh vật dị hóa ba đường hàng không, mặt đất, biển. Từ nay Diệp Dương Thành có thể khống chế đủ các mặt trong khu vực mình quản lý.

Mặt khác công đức huyền điểm của Diệp Dương Thành đã đến hơn bốn mươi chín vạn ba ngàn điểm, cách thăng cấp thần cách lục giai còn sáu ngàn điểm. Qua đêm nay Diệp Dương Thành sẽ thuận lợi bước vào lục giai, có khu vực quản lý rộng lớn hơn, được thần quyền mới.

241. Chương 242: Ma Chú.

Diệp Dương Thành ôm tâm tình hân hoan, Triệu Dung Dung và Tiểu Thương Ưu Tử thay ca cho hắn ăn thân, đám người thẳng tiến quảng mỗ nơi Hình Tuấn Phi chuẩn bị tử mả.

Cùng lúc đó, thành viên quân đội điều động lực lượng cảnh sát khắp Ôn Nhạc huyện tụ tập khống chế sơn mạch có quảng mỗ. Tuy cảnh sát tham gia việc phong tỏa hoàn toàn không hiểu ra sao, nhưng mọi người đều nói đây là đang bắt tội phạm truy nã.

Vấn đề ở chỗ bắt tội phạm truy nã cần nhiều lực lượng cảnh sát trực tiếp phong tỏa núi to không?

Có người thông minh, nhưng người thông minh có ưu điểm là biết cái gì nên hỏi cái gì không. Cấp trên đã bảo là bắt tội phạm truy nã thì mặc kệ có đúng sự thật hay không, người cứ nghĩ như vậy đi.

Buổi tối hơn tám giờ, trong bộ chỉ huy hành động bắt tội phạm truy nã tạm thời tại Diên Đăng Trấn, bốn nam nhân từ quân đội đang ngồi trước một bàn ăn, uống rượu chơi trò chơi, làm gì có bộ dáng bắt tội phạm truy nã?

Uống mấy bình bia lót dạ, một nam nhân mặc đồng phục quân đội khoảng hơn ba mươi tuổi xắn tay áo nhìn đồng hồ:

- A! Đã tám giờ.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi kinh ngạc hỏi:

- Tại sao chưa có hành động gì?

- Có lẽ đang giằng co?

Một nam nhân mặc quân phục khác hờ hững nói:

- Hơn một ngàn người lần lượt đi vào đó, qua đêm nay chúng ta sẽ phải nhặt xác cho đám dị nhân.

- Không hiểu nổi có phải đám dị nhân này nào bị nhữn không?

Nam nhân mặc quân phục thứ ba mở miệng nói:

- Vì hạt châu gì đó mà không sợ chết tre già măng mọc. Ha ha, giờ thì tốt rồi, mấy ngàn người chết, kẻ cười lại là người khác.

Nam nhân mặc quần phục thứ bốn mắt kiên nhẫn phát tay:

- Quan tâm nhiều làm gì?

Nam nhân mặc quần phục thứ bốn bưng ly rượu lên nói:

- Chúng ta uống rượu của mình đi, bọn họ chết người của họ, hai bên không liên quan nhau. Nào nào, uống tiếp!

Thế là dưới trời đêm diễn ra cảnh tượng cực kỳ quái dị.

Bộ chỉ huy hành động bắt tội phạm truy nã tạm thời tại Diên Đăng Trấn đèn đuốc sáng trưng. Bốn người phụ trách hành động trên danh nghĩa tụ lại chèn chén, bộ dáng việc chẳng liên quan đến mình.

Sâu trong rừng già, mấy trăm cảnh sát điều động từ đồn công an khắp Ôn Nhạc huyện nghiêm chỉnh đứng ở vị trí của mình, không ai được rời khỏi vị trí dù chỉ một bước. Cấp trên nói với bọn họ là đêm nay bắt tội phạm truy nã, một kẻ ác ôn hết sức tàn bạo, giết người vô số, siêu nguy hiểm. Mặc dù đám cảnh sát ôm lòng nghi ngờ nhưng đành kiềm nén, kiên nhẫn trông chừng khu vực của mình.

Tình huống bên ngoài là như vậy, còn sâu trong núi bị cảnh sát cách ly thì sao?

Lúc này cảnh tượng trong núi cũng rất kỳ dị.

Lần này tổ chức Dị Sát dốc hết lực lượng, hầu như tập hợp toàn bộ sát thủ từ cao giai trở lên đi vào Ôn Nhạc huyện. Bọn họ luồn lách trong bóng tối xâm nhập vào núi sâu Diên Đăng Trấn, có gần bảy trăm dị nhân tràn đầy tự tin đối đầu hơn một ngàn dị nhân nghiêm túc cảnh giác chờ trong núi.

Hơn một ngàn dị nhân trong núi lớn tuy sớm đoán được tổ chức Dị Sát tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ nhưng bọn họ không abo giờ ngờ là tổ chức Dị Sát sẽ hành động nhanh như vậy. Mới cách một ngày, gần bảy trăm thành viên tổ chức Dị Sát đẳng cấp thấp nhất là A giai đã xuất hiện trong ngọn núi, bao vây doanh trại hơn một ngàn dị nhân trú đóng.

Mười mấy sát thủ vàng, bạc các chi nhánh tổ chức Dị Sát bước ra từ đám người, biểu tình mỗi sát thủ tràn ngập sát khí lạnh lẽo. Đối với dị nhân dám can đảm khiêu khích uy nghiêm của tổ chức Dị Sát thì bọn họ sẽ không nương tay.

Thanh âm lạnh lẽo vang vọng bên tai mọi người.

- Tối hôm nay, các người đều phải chết.

Người nói chuyện là nam nhân trung niên ngày hôm qua đứng trên tảng đá bên trên quãng mỏ.

Nam nhân trung niên bước ra một bước, ánh mắt sắc bén liếc qua từng người, chậm rãi phun một chữ:

- Giết!

Không giải thích gì nhiều, không tranh cãi đôi co, mục đích chuyến đi của tổ chức Dị Sát là cố gắng tiêu diệt đám dị nhân đã bị coi là phản nghịch này. Tổ chức Dị Sát dùng thủ đoạn sấm sét giành lấy ngọn đồi nhỏ, cũng muốn dùng thái độ cứng rắn này cảnh cáo các dị nhân rải rác khắp thế giới rằng râu hùm của tổ chức Dị Sát không dễ đụng vào.

Khi nam nhân trung niên chậm rãi phun ra một chữ giết, năng không khí hiện trường đến mức đông cứng thì trên bầu trời bỗng vang tiếng cười khê, hay đúng hơn là tiếng cười tràn đầy khinh thường của một nam nhân trẻ tuổi.

Nghe tiếng cười, các thành viên tổ chức Dị Sát nét mặt sa sầm. Hơn một ngàn dị nhân bị bao vây cùng ngẩng đầu nhìn lên trời. Nhưng trên bầu trời không có một bóng người, trống rỗng.

- Ai đó?

Khi gần hai ngàn dị nhân đến từ các nơi trên thế giới sắc mặt trầm trọng định tìm kiếm nam nhân phát ra tiếng cười đang núp ở đâu thì bầu trời trống rỗng bỗng lóe ánh sáng trắng. Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên lơ lửng trong không trung, biểu tình chăm biếm nhìn mọi người bên dưới.

Vương Minh Kỳ nói:

- Sắp chết đến nơi còn nói nhảm nhí tại đây, đáng cười, đáng buồn thật.

Nhìn Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên đột nhiên xuất hiện trong không trung, nam nhân trung niên biến sắc mặt.

- Người . . . !

Biểu tình nam nhân trung niên âm trầm nhìn Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên, cơ mặt co giật lấp bắp:

- Người . . .

Mắt Vương Minh Kỳ tràn ngập ý cười:

- Rất ngạc nhiên đúng không?

Vương Minh Kỳ hỏi nam nhân trung niên:

- Rất tò mò đúng?

Nam nhân trung niên nghiêng răng:

- Người . . . Thì ra các người . . .

Nam nhân trung niên ngược nhìn Vương Minh Kỳ lơ lửng trong không trung, giận dữ nói:

- Hèn gì tổ chức Dị Sát ta liên tục thất bại trong Ôn Nhạc huyện, hóa ra . . . Là hai kẻ phản đồ các người âm thầm giở trò quỷ!

Đường Thái Nguyên luôn im lặng bỗng nhoẻn miệng cười hỏi:

- Giở trò quỷ sao?

Đường Thái Nguyên nghiêng đầu, nháy mắt với Vương Minh Kỳ. Đường Thái Nguyên lắc người phát ra khí thế.

Đường Thái Nguyên cười khẩy nói:

- Chỉ bằng vào các người còn cần ta giở trò quỷ sao?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chín khí thể hùng hồn từ trên trời giáng xuống đánh vào tâm hồn mọi người, như nhát búa đập đám dị nhân ngơ ngác đứng.

Cảm nhận chín khí thể vượt qua dị nhân thượng đoạn, mười mấy sát thủ vàng, bạc bên tổ chức Dị Sát biến sắc mặt.

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi chi nhánh Châu Á hét thất thanh:

- Âm mưu này là cái bẫy các người cố ý tạo ra?

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi hét to khiến tất cả dị nhân rùng mình, liên tưởng đến hai mươi mấy ngày qua xảy ra các việc nhìn như hợp lý nhưng nghĩ kỹ thì làm người rùng mình.

Đám người Đường Thái Nguyên, Vương Minh Kỳ không giải thích cái gì. Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử biến mất, còn lại bảy người tự chiếm một hướng. Với sức mạnh của bảy người xua hai ngàn dị nhân tụ tập vào vị trí trung tâm như lửa đàn cừu.

Sợ hãi uy nhiếp hùng hồn của đám người Đường Thái Nguyên, Vương Minh Kỳ, cũng có thể vì bản năng bẩm sinh tự bảo vệ của nhân loại, gần hai ngàn rải rác bỗng chốc chẳng hề chống cự thụt lùi vào trung tâm. Có lẽ bọn họ cho rằng cái này không gọi là lùi bước, đây là ngưng tụ lực lượng.

Mặc kệ các dị nhân nghĩ gì, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử hợp sức ẩn thân Diệp Dương Thành, hấn chui vào đám đông bắt đầu bước cuối của kế hoạch dứt tay.

Đến đêm khuya mười hai giờ, trong bộ chỉ huy hành động bắt tội phạm truy nã tạm thời tại Diên Đăng Trấn. Bốn nam nhân đã uống ba thùng bia, xắn tay áo nhìn đồng hồ.

- Tại sao vẫn không có động tĩnh gì?

Nam nhân mặc quân phục ngậm thuốc lá lộ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Đã vào núi ba, bốn tiếng đúng không?

- Hay là đã hòa giải?

Nam nhân mặc quân phục cầm một con súc sắc quay tới quay lui chợt ngừng lại, ngược lên nói:

- Nếu không thì bên chúng ta không có lý nào không nghe được tiếng vang.

Nam nhân mặc quân phục thứ ba bật dậy khỏi chiếc ghế.

- Nếu bọn họ hòa giải thì chúng ta sẽ gặp rắc rối to.

Nam nhân mặc quân phục này nói:

- Không thể cứ ngồi chờ như vậy được!

- Xin chỉ thị với tổng bộ đi.

Nam nhân mặc quân phục suy tư giây lát, dụi tắt thuốc lá:

- Chúng ta vào núi.

Không có nhiều siêu chiến sĩ quân đội, vì ứng đối tụ hội dị nhân lớn lần này đã điều động hai phần ba vào Ôn Nhạc huyện làm nhiệm vụ kiểm chế. Đối với đại nhân vật quân đội thì siêu chiến sĩ là lực lượng lá bài vua trong tay bọn họ, không đến lúc bắt đắc dĩ tuyệt đối không trở mặt với dị nhân.

Cho nên trong kế hoạch ứng đối dị nhân tụ hội lần này siêu chiến sĩ quân đội biến thành nhân viên bảo vệ, dù trông thấy dị nhân, chỉ cần không phạm tội thì bọn họ sẽ không làm gì.

Chuyện lần này rõ ràng là đám dị nhân chó cắn chó, càng nhiều dị nhân chết thì càng tốt cho các quốc gia, các thế lực trên thế giới. Chính phủ Trung Quốc nhìn rõ điều này nên không xua đuổi đám dị nhân vào Ôn Nhạc huyện, ngược lại hào hứng bày ra bộ dáng xem kịch vui, chờ đợi cá dị nhân tàn sát lẫn nhau. Nếu có thể thì cuối cùng . . .

Những siêu chiến sĩ đóng vai nhân viên bảo vệ nhanh chóng cởi lớp vỏ ngụy trang, truy sát những dị nhân may mắn sống sót, phải để tất cả dị nhân vào phạm vi Ôn Nhạc huyện gục ngã tại chỗ.

Đây là kế hoạch của chính phủ Trung Quốc, nên rất mong chờ dị nhân sống mái giết nhau. Nhưng nếu đám dị nhân này đàm phán và kết thúc trong hòa bình sẽ là rắc rối lớn cho chính phủ Trung Quốc.

Vì vậy sau khi nhận được lời xin liên hợp của bốn nam nhân mặc quân phục trong bộ chỉ huy hành động bắt tội phạm truy nã tạm thời tại Diên Đăng Trấn, trong tòa nhà hành chính phân cục công an Ôn Nhạc huyện, mấy người tổng phụ trách hành động hơi trầm ngâm giây lát rồi trả lời lại. Nội dung trả lời chỉ có bốn chữ đơn giản: Cần thận, cần trọng.

Nhận mệnh lệnh truyền về từ tổng bộ chỉ huy, nam nhân mặc quân phục hít sâu.

Nam nhân mặc quân phục vung tay ra lệnh:

- Công Tử, Đại Cước, hai người theo ta lên vào, Cáp Bì ở lại đợi lệnh.

Ba nam nhân mặc quân phục hành quân lễ, đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh!

Mấy phút sau, nam nhân mặc quân phục dẫn theo hai nam nhân khác chui vào rừng rậm, lao nhanh vào địa điểm đánh nhau. Bụi gai trong rừng rậm không thể ảnh hưởng bọn họ. Ba nam nhân trung bình cao

hơn một thước tám lại nhanh nhẹn tựa con khỉ trong môi trường khó khăn này, động tác mau lẹ không chút tạm dừng.

Ba nam nhân mặc quân phục nhanh chóng đến gần ngọn đồi nhỏ, nhưng nơi đó yên lặng đến đáng sợ. Trừ ngẫu nhiên vang lên mấy tiếng chim hót ra không có thanh âm nào khác.

Nam nhân mặc quân phục dẫn đầu đã nhận ra tình huống kỳ lạ bên đồi cỏ, vung tay lên ra hiệu hai nam nhân sau lưng mình dừng lại, cẩn thận ẩn nấp.

Nam nhân mặc quân phục ẩn đằng sau cây to khó biết thuộc giống nào trong bóng tối, biểu tình của gã kỳ dị, nín thở, tập trung nghiêng tai nghe ngóng nhưng không nghe được chút tiếng vang.

Đồi cỏ bí ẩn làm nam nhân mặc quân phục căng thẳng. Gần hai ngàn dị nhân chứ không phải hai ngàn khúc gỗ, nhiều người tập trung cùng một chỗ sao có thể không phát ra chút thanh âm?

Nam nhân mặc quân phục núp sau cây to một phút vẫn không nghe được tiếng vang, gã mất kiên nhẫn.

Nam nhân mặc quân phục nhỏ giọng dặn dò hai nam nhân khác:

- Hai người ở lại đây chờ, ta đi qua nhìn xem.

Nam nhân mặc quân phục mặc kệ hai nam nhân kia trả lời thế nào, gã chui ra khỏi thân cây, rón rén chạy nhanh hướng đồi cỏ.

Gần . . . Càng gần.

Khi nam nhân mặc quân phục cách ngọn đồi chưa tới trăm thước, gã lại cẩn thận trốn sau một thân cây to, thò nửa đầu ra. Nam nhân mặc quân phục nheo mắt, muốn xuyên qua thân cây rậm rạp nhìn rõ tình huống ngọn đồi cỏ.

Nhưng trong môi trường hắc ám xòe tay không thấy năm ngón này, dù nam nhân mặc quân phục đeo kính râm màu cà phê có công năng nhìn ban đêm vẫn không thể thấy tình hình cách trăm thước trong khu rừng.

Nam nhân mặc quân phục bất đắc dĩ hít một hơi, cắn răng tiếp tục xông lên trước.

Một trăm thước . . . Tám mươi thước . . . Sáu mươi thước . . . Ba mươi thước . . . Mười thước . . . Chín thước . . . Tám thước . . .

Một tiếng hét kinh hoàng cao vút vang vọng trong vài trăm thước.

- A!

Nghe tiếng kêu của nam nhân mặc quân phục, hai nam nhân đang ẩn nấp không chút suy nghĩ nhảy ra khỏi thân cây, lao nhanh tới gần đồi cỏ.

- Cái . . . Đây . . . Là . . . Sao . . .

Nam nhân mặc quân phục đứng ngây như phỗng nhìn cảnh tượng trước mắt, tim gã sắp ngừng đập, hô hấp ngừng.

Chỉ chít, trước quặng mỏ đồi cỏ rậm rạp dị nhân có màu da, tuổi tác khác nhau đứng yên như tượng, tựa như bị thi triển ma chú biến thành cọc gỗ.

Mười, trăm dị nhân có lẽ chưa kích thích tâm lý quá lớn, nhưng trước mắt nam nhân mặc quân phục là gần hai ngàn dị nhân!

Các dị nhân lặng im đứng đó, tư thế hóa đá, hiện trường tĩnh lặng đến mức không nghe tiếng hít thở.

Nam nhân mặc quân phục là siêu chiến sĩ được huấn luyện chuyên nghiệp, gã thông qua tình huống trước mắt phán đoán các dị nhân . . . Đã chết.

Điều khiến nam nhân mặc quân phục kinh kêu không phải hành động quái dị, các dị nhân đứng im không nhúc nhích. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, suy nghĩ đầu tiên của nam nhân mặc quân phục là: Bọn họ chết như thế nào?

Hai ngàn dị nhân chứ không phải hai ngàn con dê, dù là hai ngàn con dê khi bị giết cũng sẽ gào rú ầm ĩ.

Sự thật là nếu nam nhân mặc quân phục không lẫn vào bóng đêm lên vô rừng xem xét tình huống, dù hai ngàn xác chết dị nhân có mục nát cũng không ai suy đoán bọn họ thật ra đã chết.

Bọn họ chết như thế nào? Là ai lạng lẽ giết chết bọn họ?

Nhịp tim nam nhân mặc quân phục đập rất nhanh, gã hít thở dồn dập. Khi hai nam nhân xuất hiện bên cạnh nam nhân mặc quân phục, gã rit gào:

- Mau, mau thông báo cho bộ chỉ huy, nhanh lên!

Dị nhân chết hết là tin tức siêu tốt đối với đa số quốc gia, thế lực. Tuy rằng dị nhân sẽ xuất hiện vì các loại ngoài ý muốn nhưng ít ra cho bọn họ tranh thủ đủ thời gian.

Trong hành động lần này tổ chức Dị Sát bị tổn thất trầm trọng. Chi nhánh tại các lục địa rải rác trên thế giới rút sạch người. Trừ những đại nhân vật được tổ chức Dị Sát phái ra vào tổng bộ tránh né dị tai, nếu không qua trận này tổ chức Dị Sát chỉ còn cái tên.

242. Chương 243: Huyết Mạch Liên Nhau.

Nhưng những điều này không quan trọng, chính yếu là đám dị nhân vào Ôn Nhạc huyện đã chết như thế nào? Là ai giết các dị nhân?

Một dị nhân tương đương với một trái bom di động, hai ngàn dị nhân đủ để bất cứ quốc gia, thế lực nào trên trái đất hết sức e ngại. Nói cách khác, nếu có hai ngàn dị nhân xâm lăng quốc gia nào đó thì lãnh đạo đất nước sẽ da đầu tê dại, không dám phát động quân đội bao vây tiêu trừ, chỉ có thể dọn dẹp rắc rối đám dị nhân gây ra rồi trở mặt nhìn đối phương nghênh ngang rời đi.

Bởi vì không nắm chắc có thể đối phó dị nhân sẽ không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hai ngàn dị nhân có thể hoành hành ngang ngược ở bất cứ quốc gia nào trên thế giới, người giết hai ngàn dị nhân là loại người nào?

Vì nghĩ đến điều này nên nam nhân mặc quân phục gần như rối loạn thần kinh gầm rống ra tiếng, bởi vì gã sợ, gã hồi hộp, gã khủng hoảng.

- Thật sự . . .

Nam nhân mặc quân phục hé môi khô khốc, nuốt nước bọt khan nhỏ giọng nói:

- Có người khủng bố như vậy sao?

Có khủng bố như thế không? Vấn đề này thì mỗi người một ý. Ít ra trong mắt Diệp Dương Thành cảm thấy bản thân khá yếu, nếu không có thần quyền thần cách chống lưng, đừng nói trước sau hơn ba ngàn dị nhân, hẳn không đấu lại nổi một dị nhân mới thăng lên S giai.

Nếu không có mười dị nhân vượt qua S giai thượng đoạn đi theo bên người làm tùy tùng, dù Diệp Dương Thành có được thần quyền chống lưng cũng sẽ không chủ động trêu chọc mấy ngàn dị nhân, trừ phi hắn chán sống.

Cho nên thực lực tựa miếng bánh quy hình vuông, nhìn chính diện người thấy diện tích của nó khá lớn, nhìn từ mé bên lại cảm thấy khá mỏng manh. Thực lực tổng hợp của Diệp Dương Thành không thấp chút nào, nhưng đấu đơn lại không quá cường đại. Nếu tập hợp lực lượng tất cả thuộc hạ của Diệp Dương Thành lại, thế giới này sẽ không có nhiều người ngay mặt chống lại hắn nổi.

Diệp Dương Thành không phải người mù, hẳn biết siêu chiến sĩ quân đội canh chừng bên ngoài đời nhỏ chờ lệnh. Tuy nhiên đúng như Hình Tuấn Phi đã phân tích, những siêu chiến sĩ quân đội đến Ôn Nhạc huyện hoàn toàn là xem kịch vui, bọn họ tuyệt đối không ngăn cản dị nhân tàn sát lẫn nhau, càng không ngóc ngách đứng ra làm người hòa giải gì đó.

Nếu vậy Diệp Dương Thành là một trong những đạo diễn sự kiện lần này sao có thể để siêu chiến sĩ quân đội chỉ xem kịch hay? Diệp Dương Thành để lại hai ngàn xác chết mới mẻ cùng với một ngàn xác cũ là chờ người quân đội dọn dẹp tàn cục. Diệp Dương Thành thuận tiện dùng cách này đưa một tin tức cho bọn họ: Đừng xúc động, ta không dễ chọc.

Đoàn người trở lại căn hộ trong tiểu khu. Chờ Diệp Dương Thành ngồi xuống sofa, Hình Tuấn Phi cười tủm tỉm nói.

- Sau đêm nay tổng số dị nhân toàn thế giới sẽ rút xuống dưới ngàn người.
- Lần này vì giành linh châu của chủ nhân, dị nhân trong toàn thế giới hơi có đẳng cấp cao vì đủ loại nguyên nhân vào Ôn Nhạc huyện, số dị nhân còn sót lại có lẽ B giai cũng đủ sức chiếm núi làm vua.

Đường Thái Nguyên bước ra, mở miệng nói:

- Sau sự kiện này, dị nhân muốn đến quy mô lớn như trước kia sẽ vô vàn khó khăn.
- Có nhiều bài học lúc trước, các quốc gia sẽ thanh tẩy, kiểm chế dị nhân mới xuất hiện và số dị nhân còn sống sót. Các dị nhân muốn siết chặt vòng tay trong tình huống như vậy là vô cùng khó khăn.

Trương Ngọc Thiển nhoẻn miệng cười nói:

- Chuyện này đã kích dị nhân là thứ yếu, những kẻ muốn xem kịch vui mới là bị kích thích dữ dội.
- Chủ nhân cố ý để lại nhiều xác chết cho bọn họ ngắm. Chờ đám người kia nhìn mấy cái xác thì . . . Ha ha, từ nay về sau Ôn Nhạc huyện sẽ là khu vực không ai quản lý.

Sở Minh Hiền phân tích:

- Muốn không ai quản lý thì hơi khó khăn.
- Nhưng có một điều chắc chắn rằng miễn là chủ nhân không công khai đối đầu với chính phủ, vậy bọn họ sẽ mất nhắm mắt mở với những gì chủ nhân làm. Không đến lúc bắt đắc dĩ phía chính phủ không dám chọc giận chủ nhân nữa.

Triệu Dung Dung cười khúc khích:

- Ha ha ha ha ha ha! Lần này phải hù đám người đó sợ tè ra quần!
- Hơn ba ngàn dị nhân lặng lẽ chết đi, đổi lại người bình thường sẽ liên tưởng ai giết đám dị nhân đó? Chết như thế nào? Thế là . . . Ha ha, sợ chết khiếp cũng bình thường.

Diệp Dương Thành nghe đám người Triệu Dung Dung, Hình Tuấn Phi thảo luận, hần ngồi trên sofa, biểu tình bình tĩnh. Diệp Dương Thành bưng ly nước lọc đặt trên bàn lên nhấp một ngụm.

Diệp Dương Thành đứng dậy nói với mọi người:

- Giải tán đi nghỉ ngơi, Dung Dung, Ưu Tử nấu mì cho ta, muốn tam tiên.

Mọi người đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Cái gọi là nghỉ ngơi tức là vào gian phòng ngủ trống tĩnh tọa tu luyện. Tuy tốc độ hấp thu linh lực trong không khí rất chậm, giúp ích nhỏ nhoi trong việc tiến bộ nhưng giọt nước lâu ngày xuyên thủng đá, kiên trì mới là chân lý vĩnh hằng.

Diệp Dương Thành đi đến cửa phòng ngủ, trước khi vào trong hần nói với Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử đã đến nhà bếp.

- Nấu mì xong hãy đặt trên bàn ăn, không có lệnh của ta không cho phép ai vào phòng ngủ, biết không?

Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử vội trả lời:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Nếu Diệp Dương Thành không nghe quen giọng của Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử hẳn còn tưởng chỉ một người trả lời.

Diệp Dương Thành nghe Triệu Dung Dung và Tiểu Thương Ưu Tử đáp lại, hẳn hít sâu xoay người vào phòng ngủ, đóng cửa lại. Thần cách lục giai . . . Rốt cuộc đến.

Từ mười vạn công đức huyền điểm một đường gom góp, tích lũy đến năm mươi mấy vạn điểm. Đối với Diệp Dương Thành thần cách ngũ giai là lột xác về chất, thần cách lục giai là một đoạn khởi đầu hoàn toàn mới.

Thần cách ngũ giai đã cho Diệp Dương Thành khu vực quản lý 1500 km vuông năm loại pháp thuật sơ giai, thần quyền điều động quân đoàn ba loại sinh vật hàng không, đường biển, đất liền. Còn thần cách lục giai sẽ là gì?

Tuy từ khi thu mười linh phó thì Diệp Dương Thành ít khi điều động những sinh vật bình thường, nhưng không dùng không có nghĩa là hẳn khinh thường chúng nó. Ôn Nhạc huyện mới có diện tích hơn 1000 km vuông, mười linh thể xử lý chuyện gì đều trót lọt. Trong tình huống bão hòa này tại sao Diệp Dương Thành còn muốn triệu tập những sinh vật bình thường?

Nói cách khác, trong tình huống đạn dược đủ cung cầu, cầm Desert Eagle nhưng lại vác dao đi chém nhau, đây không phải ngu dần thì là gì?

Nhưng trong lòng Diệp Dương Thành có một kế hoạch. Nếu Diệp Dương Thành luôn điều động linh phó, tức là đám người Triệu Dung Dung thì sớm muộn gì sẽ bị người điều tra rõ gốc gác. Nếu để nhóm Vương Minh Kỳ sử dụng đại quân sinh vật giải quyết một số chuyện không cần bọn họ đích thân ra mặt thì sao?

Hiệu quả cuối cùng chính là tung hỏa mù, khiến những người chú ý Diệp Dương Thành cho đến chết đều không hiểu hẳn có bao nhiêu tài nguyên vận dụng.

Điều quan trọng nhất là trước kia Diệp Dương Thành vì công đức huyền điểm nên trừng ác, phạt đám tham quan ô lại. Dù là phạt nhẹ hay nghiêm trị, hoặc xóa sổ nhưng chưa từng nói cho đối phương biết rốt cuộc người làm sai cái gì khiến ta trừng phạt người thế này.

243. Chương 244: Thăng Tiên Hàng Châu.

Tức là tuy Diệp Dương Thành trừng trị nhưng người bị trách phạt đầu óc mơ hồ, không hiểu vì sao mình đột nhiên bị tai họa bất ngờ?

Diệp Dương Thành liên tưởng đến hội quỹ từ thiện được người có lòng quyền góp giúp hẳn tăng nhanh công đức huyền điểm, vậy phải chăng . . .

Giả thiết một kẻ ác cần bị nghiêm trị, Diệp Dương Thành thì triển thủ đoạn cảnh cáo, nói rõ lý do tại sao trừng phạt khiến kẻ đó thay hình đổi dạng làm lại con người mới. Nếu làm như vậy phải chăng có thể giảm đẳng cấp trừng phạt xuống phạt nhẹ hay thậm chí là không phạt? Nếu đúng như thế, phải chăng những kẻ ác trải qua cải tạo làm lại con người mới, Diệp Dương Thành từ việc đó đạt được công đức huyền điểm nhiều hơn là trừng phạt?

Đây là những điều gần đây Diệp Dương Thành luôn suy nghĩ. Ban đầu vì trừng kích thần cách lục giai nên Diệp Dương Thành không có thời gian kiểm chứng phỏng đoán của mình, bây giờ thì . . .

Gợi ý thăng cấp bị Diệp Dương Thành ức chế hơn một tiếng rốt cuộc hiện ra trong đầu hẳn.

- Chúc mừng người, thông qua quản lý nghiêm ngặt khu vực của mình, công đức huyền điểm đột phá cửa ải lớn năm mươi điểm. Thần cách của người thành công thăng lên lục giai, người có thể lựa chọn sử dụng thần quyền trong khu vực quản lý, và lựa chọn mở rộng phạm vi khu vực quản lý . . .

Tim Diệp Dương Thành đập nhanh. Năm mươi vạn công đức huyền điểm, không phải mấy trăm, mấy ngàn điểm trước kia.

Vì tích lũy công đức huyền diệu đủ để thăng cấp, thời gian này Diệp Dương Thành vội đồng bạn tây. Ban đầu Diệp Dương Thành thành lập hội quý, sau này tới kế hoạch đứt tay, nói cho cùng tất cả chuẩn bị vì thăng cấp thần cách.

Bận rộn lâu như vậy rốt cuộc đến hái trái chín mọng.

Diệp Dương Thành hít sâu, miên cưỡng bình tĩnh tâm tình kích động. Diệp Dương Thành chậm rãi xòe tay trái triệu hoán Cửu Tiêu thần cách ra khỏi cơ thể mình.

Diệp Dương Thành nhìn thấy bộ dạng Cửu Tiêu thần cách, hần vô cùng ngạc nhiên khẽ kêu lên:

- Ủa?

Diệp Dương Thành tròn mắt há hốc mồm.

Đã lâu Diệp Dương Thành không lấy Cửu Tiêu thần cách ra, bắt đầu từ bao giờ màu thuần bạc nhuộm một tầng hồng nhạt, nói đúng hơn là màu đỏ nhạt kỳ lạ.

Tuy màu đỏ nhạt này không thể thay thế màu chính của Cửu Tiêu thần cách, nhưng so với thuần trắng trước kia, Cửu Tiêu thần cách cho Diệp Dương Thành cảm giác là lạ, cái gọi là huyết mạch liên nhau.

Diệp Dương Thành nhìn Cửu Tiêu thần cách đã đổi màu, thoáng chốc không hiểu ra sao. Trực giác bảo với Diệp Dương Thành rằng Cửu Tiêu thần cách nhuộm đỏ nhạt không phải chuyện xấu, ngược lại là việc tốt.

Diệp Dương Thành gãi tóc, hần không nghiên cứu sâu hơn vấn đề Cửu Tiêu thần cách đổi màu, không hiểu rõ, không có manh mối. Diệp Dương Thành lắc đầu gác việc sang một bên, chờ đến lúc có lẽ lý do Cửu Tiêu thần cách đổi màu sẽ tự động đưa ra đáp án.

Khóe môi Diệp Dương Thành cong lên, hần cười khẽ nhẹ nhàng gỡ trang Cửu Tiêu thần cách mỏng như cánh ve. Bắt đầu từ trang thứ nhất gỡ đến tờ thứ hai, ba . . . Trang giấy thứ năm.

Diệp Dương Thành cực kỳ thuận lợi gỡ đến trang thứ sáu, không hề trắc trở.

Thăng cấp thần cách lục giai ở ngay trước mắt.

Trước sau như một truyền phát bức tranh vĩ mô làm Diệp Dương Thành ngứa ngáy khó nhin. Nguyên trái đất hiện ra trên trang giấy Cửu Tiêu, phải chăng đang ám chỉ đẳng cấp đủ cao là Diệp Dương Thành có thể vẽ toàn bộ trái đất vào khu vực quản lý của mình?

Tuy trước mắt thì mục tiêu này rất xa xôi, nhưng ban đầu khu vực quản lý của hần chỉ có 5 km vuông. Chờ đi, một ngày nào đó trái đất sẽ bị Diệp Dương Thành lặng lẽ vẽ thành khu vực mình quản lý, đương nhiên chưa phải là bây giờ.

Tinh thần hoảng hốt một lúc sau Diệp Dương Thành lắc đầu ném những suy nghĩ lung tung ra ngoài. Chuyện tương lai chờ tương lai tính, bây giờ quan trọng nhất là chuyện trước mắt.

Bản đồ trên giấy từ Châu Á biến thành Trung Quốc, lại từ Trung Quốc biến thành tỉnh Chiết Giang, tiếp theo . . . Bản đồ ngừng lại, dòng chữ gợi ý hiện ra trên bản đồ.

Xin người hãy lấy khu vực quản lý hiện tại làm trung tâm vẽ ra phạm vi sắp mở rộng trên bản đồ. Cao nhất không vượt 7500 km vuông, thấp nhất không ít hơn 2500m km vuông.

Diệp Dương Thành thở dốc:

- Ui!

Diệp Dương Thành tròn tròn mắt, nuốt nước bọt khan, vừa khô khốc vừa ngứa họng.

7500 km vuông, diện tích khu vực quản lý hiện nay của Diệp Dương Thành là 1500 km vuông. Tức là lần này thăng cấp từ thần cách ngũ giai lên lục giai, tổng diện tích khu vực quản lý tăng 6000 km vuông.

Diệp Dương Thành thở hổn hển, không phải khả năng chịu đựng tâm lý của hần kém mà vì kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

Diệp Dương Thành phỏng đoán sẽ tăng diện tích cỡ 3000 km vuông đã là rất tuyệt, nhưng bây giờ có đến 6000 km vuông, đối với hắn là món quà vô cùng bất ngờ.

Diệp Dương Thành nhìn bản đồ tỉnh Chiết Giang một lúc lâu, hắn giảm bớt tâm tình kích động, dần đo xem nên mở khu vực quản lý đến đâu.

Khánh Châu thị là thành thị ven biển, tổng diện tích riêng Khánh Châu thị đã cỡ một vạn hai ngàn km vuông. Vùng biển thuộc Khánh Châu thị nhiều cỡ một vạn một ngàn hải lý. Hạn mức cao nhất hiện nay của Diệp Dương Thành là 7500 km vuông, nuốt trọn Khánh Châu thị còn mắc nghẹn chứ đừng nói là chuyện khác.

Ánh mắt Diệp Dương Thành từ sơ đồ Khánh Châu thị chuyển đến Hàng Châu thị cách Khánh Châu thị 300 km. Diệp Dương Thành nhìn chăm chăm vào bản đồ Hàng Châu thị ba phút, sau đó cắn răng quyết định.

Triệu Hợp Đức là phó tỉnh trưởng thường vụ của tỉnh Chiết Giang, đã hận Diệp Dương Thành thấu xương. So với ôm tâm lý may mắn tha Triệu Hợp Đức một mạng chẳng bằng dứt khoát đưa lão về châu trời.

Diệp Dương Thành không muốn Triệu Hợp Đức làm âm mưu gì sau lưng mình, khiến hắn chỉ có thể chống đỡ, không có đường phản kích.

Diệp Dương Thành không cho rằng hắn là người tốt, nếu đã biết Triệu Hợp Đức coi mình là cái gai trong thịt, cái đinh trong mắt thì hắn còn lâu mới tha cho lão. Để Triệu Hợp Đức thoải mái ở Hàng Châu thị, rảnh rỗi tìm Diệp Dương Thành gây sự sao?

Diệp Dương Thành thầm quyết định, tiếp theo là thực hiện.

Hàng Châu thị là thành thị tỉnh lỵ của tỉnh Chiết Giang, là đầu mối giao thông then chốt quan trọng khu vực đông nam Trung Quốc, tổng diện tích hơn một vạn sáu ngàn km vuông. Hàng Châu thị là trung tâm chính trị, văn hóa, kinh tế của tỉnh Chiết Giang. Đối với Diệp Dương Thành, mở rộng khu vực quản lý đến Hàng Châu thị trừ giải quyết cục nợ Triệu Hợp Đức ra còn có ý nghĩa cắm vài cái đinh vào Hàng Châu. Tỉnh chính phủ tỉnh Chiết Giang cũng nằm ở Hàng Châu thị.

Diệp Dương Thành ngậy người nhìn bản đồ tỉnh Chiết Giang thật lâu sau hắn chậm rãi giơ tay phải lên, vươn ngón trỏ ra. Khi đầu ngón trỏ đụng vào trang giấy Cửu Tiêu, cảm giác khó tả dâng lên trong lòng Diệp Dương Thành.

Nếu nói năm lần trước vận động đơn giản là cầm tấm bản đồ cho Diệp Dương Thành vẽ, vậy lần này khoan tròn tương đương với vẽ tấm bản đồ trong đầu hắn, khiến tư duy vạch ra khu vực quản lý. Tấm bản đồ có thể phóng to thu nhỏ.

Vậy là phân chia khu vực quản lý chính xác hơn trước kia rất nhiều, một số diện tích ban đầu không cần lãng phí cũng thuận lợi được giữ lại.

Diệp Dương Thành không biết tại sao lần này xảy ra tình huống như vậy, hắn loáng thoáng cảm thấy có liên quan đến Cửu Tiêu thần cách đổi màu đỏ nhạt.

Diệp Dương Thành lắc đầu xua tan những tạp niệm ra khỏi đầu. Diệp Dương Thành nín thở, tập trung tinh thần bắt đầu vận động khoan vòng.

Lấy Ôn Nhạc huyện làm biên giới, lần chỉ đồ dọc theo cao tốc Dũng Đài Khánh hướng nam, thuận lợi vòng nội thành Khánh Châu thị vào khu vực quản lý. Lần chỉ đồ xuyên qua Lộc Thịnh khu, Âu Dương khu, thanh Sơn huyện Khánh Châu thị thẳng tiến hướng bắc.

Khi lần chỉ chạy tới Thiệu Hoa thị thì Diệp Dương Thành ngừng hành động. Diệp Dương Thành nhìn chăm chăm bản đồ Thiệu Hoa thị thật lâu, thở dài vạch lần chỉ xuyên qua Thiệu Hoa thị tiếp tục thẳng hướng Hàng Châu thị.

Mỗi khi Diệp Dương Thành điều khiển chỉ đồ tiến lên khoảng cách vượt qua 1km hiện thực là đầu ngón tay sẽ cảm nhận có luồng khí lạnh chui vào rồi khuếch tán toàn thân, sau đó biến mất.

Rất nhanh lần chỉ đi vào khu vực Hàng Châu thị, khoảng cách trong hiện thực đã kéo dài đến hơn 430 km. Diệp Dương Thành nhìn khoảng cách khu vực quản lý kéo dài ra, hắn cắn răng tiếp tục vào nội thành Hàng

Châu thị.

Tuy tỉnh chính phủ tỉnh Chiết Giang nằm ở Tây Hồ khu Hàng Châu thị, nhưng lần này Diệp Dương Thành vận động khoanh vùng có mục tiêu rõ ràng, cố gắng mở rộng khu vực quản lý chứ không phải đặt chỉ tiêu diện tích vào con đường nối liền Khánh Châu thị và Hàng Châu thị.

Diệp Dương Thành điều khiển lần chỉ đỏ từ chỗ giao giới nội thành và Tây Hồ khu, thẳng hướng Giang Kiền khu, dọc theo bờ sông Tiền Đường giang nuốt Tân Giang khu, Tiêu Sơn khu. Diệp Dương Thành biết rõ những khu vực này sẽ thu nhỏ lại vì diện tích không đủ. Khi lần chỉ đỏ quay về Khánh Châu thị không biết còn lại bao nhiêu khu vực quản lý.

Diệp Dương Thành thăm thở dài, ổn định tinh thần khoanh vùng nội thành, Giang Kiền Khu, Tân Giang khu, Tiêu Sơn khu, dọc theo lần chỉ đỏ lúc đầu thẳng hướng Khánh Châu thị.

Kết quả đúng như Diệp Dương Thành dự đoán, lần chỉ đỏ chạy về, lần chỉ ban đầu vẽ chậm rãi kéo dài ra. Cuối cùng bốn khu đã xác định chỉ chừa lại một nửa nội thành, một nửa Tiêu Sơn khu, nguyên Tân Giang khu.

Với kết quả này Diệp Dương Thành chỉ biết cười khổ. Dù sao diện tích 7500 km đặt ở đó, muốn biến khu vực quản lý thành hình tạ tay thì phải trả giá đắt kinh khủng.

[Chúc mừng người hoàn thành mở rộng diện tích khu vực quản lý. Diện tích khu vực là 7500 km vuông, người có thể chọn sử dụng thần quyền trong khu vực quản lý.

Xét thấy hiện tại thần cách của người quá thấp, không thể hoàn toàn khống chế Cửu Tiêu, có vài điểm thần quyền cho người sử dụng như sau:

Điều khiển các loại côn trùng trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại côn trùng trong khu vực quản lý.

Điều khiển các loại động vật có vú (trừ nhân loại) trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại động vật có vú (trừ nhân loại) trong khu vực quản lý.

Điều khiển các loại phi cầm trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại phi cầm trong khu vực quản lý.

Điều khiển sinh vật bò sát trong khu vực quản lý.

Điều khiển sinh vật nước trong khu vực quản lý.

Sử dụng linh lực hoặc công đức huyền diệu cấu tạo, khống chế, cường hóa ảo cảnh tu di sơ giai (Trong khu vực quản lý không cần tiếp xúc bằng mắt có thể trực tiếp chọn mục tiêu cấu tạo. Ảo cảnh tu di tạo thành thương tổn sẽ thu nhỏ gấp trăm lần ảnh hưởng thân thể mục tiêu.)

Kích hoạt công năng chủ động phán định đẳng cấp thiện ác của Cửu Tiêu.

Kích hoạt công năng chủ động gợi ý sự kiện thiện ác quan trọng của Cửu Tiêu.

Kích hoạt công năng gợi ý sự kiện, nhiệm vụ thiện ác bình thường của Cửu Tiêu (số lượng gợi ý một tháng tăng lên sáu mươi lần).

Kích hoạt công năng học tập, sử dụng pháp thuật sơ giai của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách (Hạn mức cao nhất tiêu hao linh lực một lần dùng pháp thuật tăng đến ba trăm điểm).

Kích hoạt công năng cường hóa thể chất người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách.

Kích hoạt công năng thẩm phán thiện ác cho người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách.

Được công đức huyền diệu và linh lực trong khu vực quản lý.

Hiện nay đẳng cấp thần cách của người là: Lục giai.

Hiện nay người có công đức huyền diệu: 578425 điểm.

Hiện nay người có linh lực: 1963325 điểm.

Tích lũy công đức huyền điểm 120000 đến nội dung trang thứ bảy Cửu Tiêu được thần quyền mới, mở rộng phạm vi khu vực quản lý của người.

Hiện tại người có thể chọn cách lấy công đức huyền điểm: Trừng ác dương thiện, thâm phán thiện ác.

Trước khi đăng cấp thần cách của người có thể khống chế năng lực Cửu Tiêu thì Cửu Tiêu bình phán hành động của người như sau: Trừng ác tăng công đức huyền điểm, khi thiện trừ công đức huyền điểm.

Khi công đức huyền điểm của người thấp đến 499999 điểm hoặc dưới con số này thì đăng cấp thần cách của người sẽ xuống ngũ giai. Khi công đức huyền điểm của người thấp đến 99999 điểm hoặc dưới con số này thì đăng cấp thần cách của người sẽ xuống tứ giai. Khi công đức huyền điểm của người thấp đến 9999 điểm hoặc dưới con số này thì đăng cấp thần cách của người sẽ xuống . . .]

Đến đây thì đăng cấp thần cách của Diệp Dương Thành chính thức lên lục giai, khu vực quản lý gồm có: Ôn Nhạc huyện, Long Khẩu Khu, Ung Gia huyện, Âu Dương khu, thanh Sơn huyện, nội thành Khánh Châu thị, nửa nội thành Hàng Châu thị, nửa Tây Sơn khu và Tân Giang khu của Hàng Châu.

Giữa khu vực quản lý Khánh Châu thị và Hàng Châu thị có một con đường 450km giảng ngang, khu vực quản lý hình tựa tay của Diệp Dương Thành cuối cùng thành hình.

Nhìn hai thần quyền mới tăng, mấy thần quyền từ cơ bản nâng lên hạn mức cao nhất, Diệp Dương Thành ngơ ngác. Cường hóa ảo cảnh tu di sơ giai. Nhìn đoạn chú thích thì biết ngay chỉ cần mục tiêu ở trong khu vực Diệp Dương Thành quản lý, hẳn có thể tùy thời tùy chỗ kéo mục tiêu vào ảo cảnh tu di, không cần phải tiếp xúc bằng mắt như trước kia.

Quan trọng nhất là trong ảo cảnh tu di tạo thành thương tổn sẽ thu nhỏ gấp trăm lần ảnh hưởng cơ thể mục tiêu trong hiện thực. Điều này đúng là món quà siêu lớn cho Diệp Dương Thành, rốt cuộc ảo cảnh tu di có năng lực công kích hiện thực.

Tuy tạo thành thương tổn chỉ được một phần trăm nhưng dù sao có hạt giống. Bây giờ thần cách lục giai là một phần trăm, nếu lên thất giai thì sao? Thần cách thập giai thì sao? Thần cách cao nhất thập bát giai thì sao? Có phải ý nghĩa là cùng với thần quyền tăng lên, ảo cảnh tu di tổn thương hiện thực cũng càng mạnh mẽ hơn?

Thần quyền thứ hai được tăng hạn mức cao nhất thì không đem lại tác dụng lớn bao nhiêu. Chủ động nhắc nhở sự kiện thiện ác bình thường tăng lên sáu mươi lần. Đối với Diệp Dương Thành thì sáu mươi lần và ba mươi lần không có gì khác nhau.

Hạn mức cao nhất linh lực năm pháp thuật sơ giai nâng lên ba trăm xem như tin tức có lợi cho Diệp Dương Thành. Ban đầu cấm cố thuật một trăm điểm có thể giam cầm dị nhân S giai hai giây, nếu là ba trăm điểm thì sao?

Pháp thuật một trăm điểm linh lực và ba trăm điểm không đơn giản theo phép toán một cộng một. Nhiều ra mấy chục điểm linh lực thì uy lực pháp thuật nâng lên gấp vô số lần. Một trăm điểm linh lực có thể giam cầm một, hai giây, ba trăm điểm linh lực ước chừng ít nhất cầm tù hơn mười giây đi?

244. Chương 245: Hình Dạng Chiến Đấu Của Diệp Dương Thành.

Hơn mười giây có thể làm cái gì? Giả thiết một dị nhân S giai bị Diệp Dương Thành giam cầm mười giây, hẳn thậm chí không cần sử dụng thần quyền xóa sổ kẻ đó. Diệp Dương Thành thông dong đi lên cất đầu dị nhân S giai bị giam cầm làm cầu đá là xong.

Mục tiếp theo là thần quyền mà từ khi Diệp Dương Thành có được Cửu Tiêu thần cách luôn mong đợi. Công năng cường hóa thể chất bản thân, điều này có ý nghĩa vô cùng quan trọng với Diệp Dương Thành.

Một ruồi trâu nhỏ nhỏ sau khi cường hóa có thể phá núi đập đá. Diệp Dương Thành là con người, sau khi cường hóa sẽ là trạng thái gì?

Hiện trong tay Diệp Dương Thành có gần hai trăm vạn điểm linh lực, có thể nói là nhà giàu mới nổi. Diệp Dương Thành không suy nghĩ về công năng thẩm phán thiện ác, hấn vội vàng từ mép giường đứng dậy. Diệp Dương Thành hít sâu rồi lại thở ra bình ổn tâm tình kích động.

Diệp Dương Thành thăm hỏi:

- Tiêu chuẩn cường hóa thể chất bản thân là gì?

- Diệp Dương Thành: Thần tộc sơ giai, người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách. Xác xuất cường hóa thành công: Cao. Cường hóa nhất giai sơ giai cần 15000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa nhị giai sơ giai cần 45000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa tam giai sơ giai cần 135000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa tứ giai sơ giai cần 405000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa ngũ giai sơ giai cần 1215000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa lục giai sơ giai cần 3645000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Hiện nay người có: 578425 công đức huyền điểm, 1963325 điểm linh lực, có thể cường hóa bản thân đẳng cấp cao nhất là ngũ giai sơ giai. Xin hãy lựa chọn đẳng cấp cường hóa sơ giai: Nhất giai / nhị giai / tam giai / tứ giai / ngũ giai.

Nhìn Cửu Tiêu thần cách đưa ra hàng loạt giải thích, Diệp Dương Thành không biết nên nói cái gì, đầu óc ù đặc.

Tuy trước đó Diệp Dương Thành đã có chuẩn bị tâm lý, cường hóa một người cần tiêu hao linh lực hoặc công đức huyền điểm không thể lấy tiêu chuẩn ruồi trâu ra. Nhưng Diệp Dương Thành không bao giờ ngờ cường hóa bản thân đẳng cấp cao nhất đến ba trăm sáu mươi bốn vạn năm ngàn công đức huyền điểm hoặc linh lực.

Trước không nói đến cường hóa càng về sau càng cao cấp, chỉ tính đẳng cấp cao nhất hiện giờ. Kéo Diệp Dương Thành ra ngoài làm thịt cũng không nặn ra nhiều công đức huyền điểm, linh lực đến thế.

Diệp Dương Thành đứng ngây như phỗng nửa ngày, bản năng gơ tay phải lên, chĩa ngón giữa hướng trần nhà.

- Cha nó, ăn cướp sao?

Trần nhà sẽ không trả lời Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành xấu hổ gãi mũi, hấn tính toán thật lâu sau thở dài lựa chọn:

- Cường hóa tứ giai sơ giai, dùng linh lực.

Diệp Dương Thành dứt lời, Cửu Tiêu thần cách đã bị thu về trái tim bỗng phát ra chấn động kỳ lạ. Diệp Dương Thành cảm nhận rõ ràng có luồng khí lạnh leo phát ra từ Cửu Tiêu thần cách lan tỏa khắp cơ thể, sau đó . . .

Diệp Dương Thành không biết chuyện gì xảy ra, luồng khí lạnh khuếch tán toàn thân, hấn cảm giác như quay về thời sơ sinh còn nằm trong bụng mẹ, ấm áp mà thân thiết tựa nằm trong nước ối.

Bất giác Diệp Dương Thành thiếp ngủ, nói đúng hơn là lơ lửng giữa không trung, bị một quả trứng to màu bạc bao bọc. Diệp Dương Thành ngủ say như chết.

Khi Diệp Dương Thành tỉnh táo lại, mơ màng mở mắt ra thì trời đã sáng. Hiện giờ là chín giờ sáng hôm sau.

Diệp Dương Thành duỗi người, xương cốt kêu răng rắc. Diệp Dương Thành nghe tiếng xương kêu như bắp nổ, cơ mặt cứng lại.

Diệp Dương Thành rú lên:

- Chết tiệt!

Bùm!

Cửa phòng ngủ bị Diệp Dương Thành đụng thủng cái lỗ lớn, hấn vội vàng chạy vào phòng vệ sinh bên ngoài phòng ngủ, tâm tình cực kỳ căng thẳng.

Nhìn chung thì sinh vật bị Diệp Dương Thành cường hóa như ruồi trâu, con ong vàng, chó Ngao Nhung Cầu sau khi cường hóa sẽ có thay đổi, hoặc nhiều hoặc ít.

Nếu sau khi cường hóa Diệp Dương Thành biến thành . . . Thì sao mà sống?

Tâm tình pháp phòng lo sợ, Diệp Dương Thành đứng trước tấm gương hít sâu vài lần. Diệp Dương Thành chậm rãi mở mắt ra, lòng thầm lẩm bẩm: Đừng, làm ơn đừng . . .

Thở phào nhẹ nhõm:

- Phù . . .

Gương phản chiếu Diệp Dương Thành vẫn là hấn thuở đầu, long mày không thay đổi, mắt không đổi, mũi cũng y như cũ, chiều cao không khác gì.

Thứ duy nhất khác với bình thường là làn da trắng trẻo của Diệp Dương Thành giờ có màu bánh mật, bớt khí chất thư sinh, tăng phần mạnh mẽ sáng sủa.

Tóm lại là . . .

Diệp Dương Thành sờ mặt mình, say mê lẩm bẩm:

- Lại biến đẹp trai.

Diệp Dương Thành lo lắng cơ thể bị thay đổi may mà không xảy ra, trái tim treo cao lại rớt xuống. Nếu mặt mũi không thay đổi thì phần nào đổi?

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành lấy Cửu Tiêu thần cách ra xem tư liệu trạng thái của mình. Tiêu hao mấy chục vạn điểm linh lực, ít nhiều gì cũng nên có biến đổi.

Diệp Dương Thành: Thần tộc tứ giai sơ giai, người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách.

Tốc độ chạy: 380km/1h.

Thời gian chạy lâu nhất: Mười tám tiếng.

Độ nhảy cao: Đâu Kiến Đức.

Lực lượng tay nắm trái: 888kg.

Lực lượng tay nắm phải: 720kg.

Năng lực đặc biệt: Nắm giữ hình dạng chiến đấu thần tộc tứ giai sơ giai. Sau khi biến hình dạng chiến đấu trạng thái vật lý tăng phúc ba trăm phần trăm, lực lượng pháp thuật công kích tăng phúc hai trăm phần trăm. Trong vòng hai mươi bốn tiếng, lần đầu tiên biến thân hình dạng chiến đấu trong vòng một phút không hao linh lực. Qua một phút thì mỗi giây tiêu hao một trăm điểm linh lực. Trong vòng hai mươi bốn tiếng, không phải lần đầu tiên biến thân hình dạng chiến đấu, mỗi giây biến thân tiêu hao một trăm điểm linh lực.

Diệp Dương Thành nhìn tài liệu Cửu Tiêu thần cách cung cấp, hấn ngây như phỗng.

Tốc độ 380km? Thời gian chạy lâu nhất là mười tám tiếng? Mười tám tiếng và 380km . . . Diệp Dương Thành không cần lái xe nữa.

Độ cao nhảy là Đâu Kiến Đức. Má ơi, tính theo mỗi tầng lầu ba thước thì Diệp Dương Thành nhún chân một cái dễ dàng nhảy lên nóc tòa nhà ười tầng?

Hai mục sau càng khó tin. Lực lượng nắm nắm phải là 888kg, điều này có ý nghĩa gì? Còn nhớ Diệp Dương Thành từng xem một tin tức trên ti vi nói là vua boxing Tyson tích lũy thời gian dài đánh ra cú đấm nặng cỡ 800kg, khiến bao nhiêu người rớt tròng mắt.

Diệp Dương Thành từng tìm tòi thông tin liên quan trên internet, thế mới biết trong thực chiến vua boxing Tyson rất khó phát huy ra cú đấm như vật, sức bật từ 200kg đến 400kg, tuyệt đối không đến trình độ 800kg.

Tuy Diệp Dương Thành không biết tiêu chuẩn nắm đấm phải này là cực hạn lớn nhất sau khi tích lũy lực lượng hay có thể phát huy toàn bộ trong thực chiến, dù là điều nào đủ để chứng minh Diệp Dương Thành có sức đánh gục vua boxing Tyson.

Đương nhiên đây chỉ là số liệu, trong thực chiến Diệp Dương Thành có thể thắng nhưng tuyệt đối không dựa vào cách đánh xáp lá cà, thường thì kinh nghiệm là một phần rất quan trọng trong thực lực.

Diệp Dương Thành ngấm mình trong gương, bản năng siết chặt nắm đấm, gồng sức.

Cánh tay phải trông khá gầy gò bỗng nhiên nổi lên mấy cục cơ bắp. Không lồ lộ như vận động viên thể hình, cơ bắp của Diệp Dương Thành không to lại kích thích thị giác, trông đường cong rất mạnh mẽ.

Diệp Dương Thành nhìn mấy khối cơ bắp nhô lên, bưng bình nhỏ giọng nói:

- Thì ra không phải không có thay đổi gì mà là nội liễm.

Sau khi cường hóa những thay đổi bị giấu đi, khi không đánh nhau nó sẽ không lộ ra.

Diệp Dương Thành ngấm cơ bắp của mình một lúc sau tập trung chú ý vào nội dung mục cuối.

- Cái này . . . Hình dạng thần tộc chiến đấu là sao?

Diệp Dương Thành hiểu thần tộc là gì, nhưng hình dạng thần tộc chiến đấu là gì?

Diệp Dương Thành hoàn toàn không hiểu, nhưng xúc động trào dâng làm hắn nhanh chóng quyết định. Trong vòng hai mươi bốn tiếng, lần đầu tiên biến thân hình dạng chiến đấu trong vòng một phút không hao linh lực, vậy sao không thử xem?

Lòng Diệp Dương Thành ngứa ngáy như bị mèo cào, hắn ngấm tấm gương vài giây.

Diệp Dương Thành hít sâu, nói:

- Biến thân, hình dạng chiến đấu.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!

Vải áo trên người Diệp Dương Thành rách ánt như cánh bướm.

Ngay khi Diệp Dương Thành ra lệnh biến thân, Cửu Tiêu thần cách ở vị trí trái tim phút chốc biến thành chất lỏng từ lỗ chân lông tuôn ra ngoài. Một bộ áo giáp màu bạc xen lẫn sắc đỏ nhạt phủ lên người Diệp Dương Thành.

Da đầu ngứa ngáy, mái tóc ngắn đen nhánh của Diệp Dương Thành biến thành tóc màu bạc trắng dài gần 30cm, từng sợi tóc tỏa sáng lấp lánh.

Diệp Dương Thành đứng trước gương ngó ngắm nhìn bộ dạng mới của mình, hắn thần thờ nhìn.

- Cái . . . Đây . . .

Diệp Dương Thành nhìn mình đăm đăm, trong đầu nổi lên ba chữ to; quá đom đóm.

Nói đúng ra bộ áo giáp này do Cửu Tiêu thần cách biến hóa khá là phong cách.

Hình dạng đường cong, chất liệu lấp lánh ánh sáng, mặc trên người không cảm thấy nặng nề. Diệp Dương Thành giơ tay phải lên, bất ngờ một cây trường thương có rồng bạc vòng quanh hiện ra. Diệp Dương Thành cầm trường thương bạc, lòng dâng lên hào hùng: Trường thương trong tay, ta có thiên hạ.

Lúc này Diệp Dương Thành cảm giác mình siêu cường đại, tổ chức Dị Sát, Giới, siêu chiến sĩ gì đó chỉ là gà đất chó nhà với hắn.

Một thương quét qua dễ dàng đánh gục một đồng.

Nhưng cảm giác tự kiêu này không kéo dài quá lâu, mấy chục giây sau Diệp Dương Thành lựa chọn phục hồi bộ dạng ban đầu, trường thương bạc biến mất trong tay. Áo giáp phủ lên người Diệp Dương Thành trượt xuống, rút vào trong. Mái tóc dài màu bạc rất oách cũng thế giới.

Chỉ mấy giây sau, thần tôn phong cách đứng trước gương phòng vệ sinh biến mất, thay thế là nam nhân không mảnh vải che thân.

Diệp Dương Thành nhìn bộ dạng của mình lúc này dù da mặt dày hơn cái mo cũng chịu không nổi đỏ ửng.

Diệp Dương Thành do dự thật lâu sau nghiêng đầu, hét với Triệu Dung Dung trong phòng khách:

- Dung Dung, đi phòng ngủ lấy áo tắm giùm ta . . .

Cho nên nói khoe mẽ thì phải trả giá đắt, đặc biệt là khoe mẽ trong phòng vệ sinh tự mình ngắm thì cái giá càng rõ ràng hơn.

Diệp Dương Thành làm bộ làm tịch tắm rửa xong, mặc áo tắm ra khỏi phòng vệ sinh. Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử đã chuẩn bị xong thức ăn chẳng biết là bữa sang hay cơm trưa cho Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành về phòng ngủ thay đồ, sau đó đi phòng khách, ngồi xuống trước bàn ăn.

Diệp Dương Thành quay đầu nói với Tiểu Thương Ưu Tử:

- Ưu Tử, nài đi huyện chính phủ ngay, kêu Dương Đằng Phi sắp xếp danh sách quan viên Ung Gia huyện, Long Khẩu Khu, Âu Dương khu, thanh Sơn huyện, thị chính phủ Khánh Châu thị, nội thành thượng Hàng Châu, Tiêu Sơn khu, Tân Giang khu. Kêu Dương Đằng Phi đến gặp ta.

Nghe Diệp Dương Thành ra lệnh, Tiểu Thương Ưu Tử lên tiếng:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Tiểu Thương Ưu Tử dừng hành động bóp vai cho Diệp Dương Thành, bỗng chốc biến mất.

Người nước ngoài hai mươi mấy ngày qua tụ tập ở Diên Đăng Trấn thoáng chốc mất tích, nói đúng hơn là biến mất trong một đêm.

Mọi người không chú ý nhiều đến đám người nước ngoài đột nhiên 'rời khỏi' Diên Đăng Trấn. Trong suy nghĩ của bọn họ, những người nước ngoài đến Diên Đăng Trấn là đi du lịch, chơi xong rồi đi về là bình thường.

Ngược lại có một chuyện làm đám dân chúng Diên Đăng Trấn suy đoán rất nhiều. Đêm hôm qua khoảng mười một, mười hai giờ trên bầu trời liên tục vang lên tiếng gầm rú. Có người tò mò thò đầu ra xem, bảo là rất nhiều máy bay trực thăng bay qua bầu trời Diên Đăng Trấn hướng sâu trong rừng.

Mấy người tin tức nhanh nhạy bảo phát hiện một tòa khoáng sản tài nguyên trong rừng sâu, có đám tội phạm khai thác phi pháp. Tin tức vừa truyền ra đã bị cảnh sát ập đến, những máy bay trực thăng ầm ầm kéo đến là vận chuyển những khoáng thạch bị khai thác ra ngoài.

Đó là khoáng sản tài nguyên gì? Có đủ mọi cách nói, như thủy tinh, hoàng kim, bạch ngân, đá quý. Vô lý hơn là có người bảo trong núi xuất hiện ổ nhân sâm, đám lính vào núi để đào ổ nhân sâm.

Các suy đoán nóng hổi khiến người ta tò mò muốn vào núi nhìn xem, nhưng ngọn núi đã bị binh lính phong tỏa không cho vào.

Đám người Diên Đăng Trấn bị chặn bên ngoài đành bỏ cuộc, nhưng sau khi bọn họ trở về tin đồn càng dữ dội hơn. Ví dụ như trong núi có con cộp màu vàng, trong núi có thần long bàn cừ. Có người bí hiểm bảo trong núi có thần tiên đang tu luyện.

Những tin đồn không đáng tin này nhuộm sắc màu bí ẩn cho Diên Đăng Trấn. Nhiều khách du lịch từ ngoài đến nghe tin đồn kết hợp với hiểu biết của mình, thêm mắm dặm muối kể lại cho thân thích bằng hữu. Kết quả là mùa du lịch Diên Đăng Trấn đến trước thời gian rất nhiều.

Mặc kệ tối hôm qua máy bay trực thăng gây ra chấn động cho Diên Đăng Trấn, xác chết quanh ngọn đồi nhỏ sâu trong rừng đã bị máy bay trực thăng quân đội vận chuyển đi hết. Tám giờ sáng hôm sau, một đội sáu người vác bao lớn bao nhỏ được mười mấy siêu chiến sĩ quân đội hộ tống đi vào hiện trường vụ án, bí mật điều tra.

Rất nhanh những viên pha lê bỗng đã phát tán hết linh lực trở nên bình thường trong quảng mỗ bị phát hiện. Khi những viên pha lê đặt trước mặt hai nam nhân mặc quân phục, nhân viên điều tra nói một câu làm hai người ngây ra như phỗng.

- Mấy cái này toàn là viên pha lê rất bình thường, không biết sao bị người khảm vào lòng núi tạo thành biểu hiện giả sinh trưởng tự nhiên . . .

- Viên . . . Viên pha lê?

Chờ nhân viên điều tra đưa viên pha lê rời đi, một trong hai nam nhân mặc quân phục cầm một viên pha lê lên, khoe môi co giật.

- Những cái này là bảo bối khiến đám dị nhân gần như điên cuồng vậy mà chỉ là đồng viên pha lê không đáng một đồng?

Vẻ mặt nam nhân mặc quân phục tràn đầy khó tin và sợ hãi.

Một nam nhân mặc quân phục khác hít một hơi thật sâu, trợn mắt há hốc mồm

- Nói thật . . . Bảo bối dụ các dị nhân tụ tập tại Ôn Nhạc huyện là biểu hiện giả do có người cố ý tạo ra . . .

- Nghĩa là . . .

Hai nam nhân mặc quân phục liếc nhau, dù không muốn thừa nhận nhưng hai người đồng thanh kêu lên:

- Hơn ba ngàn dị nhân kia ngay từ đầu đã là mục tiêu người bí ẩn muốn chôn sống?

Đúng vậy, chôn sống, hoàn toàn chôn sống.

Không ai muốn cũng không mong đây là sự thật, nhưng tất cả chứng cứ đặt trước mặt hai nam nhân mặc quân phục đều chỉ cùng một hướng. Bảo bối khuấy động dị nhân toàn thế giới vào Ôn Nhạc huyện là âm mưu, bảo bối là viên pha lê, mục đích thật sự là chôn sống hơn ba ngàn dị nhân.

245. Chương 246: Chưa Từng Nương Tay.

- Trời ạ . . .

Một nam nhân mặc quân phục ngã ngồi trên ghế, vẻ mặt ngơ ngác:

- Hơn ba ngàn dị nhân . . . Là hơn ba ngàn dị nhân.

Đừng nói hơn ba ngàn dị nhân, dù là hơn ba ngàn con cừu khi giết cũng sẽ mỗi tay vô cùng. Trên thế giới có nhiều thế lực quốc gia nhưng tại sao luôn nhẫn nhịn dị nhân? Vì kiêng dè năng lực siêu tự nhiên do dị nhân nắm giữ, sợ ép bọn họ vào đường cùng thì đám dị nhân sẽ chui vào chỗ đông người phá hoại lung tung, khiến dân chúng khủng hoảng.

Một trăm dị nhân tụ tập lại có thể khiến bất cứ quốc gia nào trên trái đất căng thẳng thần kinh như gặp kẻ thù lớn. Vậy hơn ba ngàn dị nhân thì sao? Nói một câu khó nghe, nếu hơn ba ngàn dị nhân thích, bọn họ có thể biến mấy toa thành thị phồn hoa nhất thế giới thành đồng phế tích chỉ trong mấy tiếng đồng hồ.

Thực lực làm người ta sợ hãi đó bị một người, trong đời nhỏ Ôn Nhạc huyện không chút bắt mắt, âm thầm tiêu diệt, chôn sống.

Người giết hơn ba ngàn dị nhân đã đi đâu? Hắn nắm giữ thực lực lớn cỡ nào? Lặng lẽ chôn sống hơn ba ngàn dị nhân, nếu dồn hắn vào đường cùng . . .

Hai nam nhân mặc quân phục càng nghĩ càng run, càng suy nghĩ càng cảm thấy hoảng loạn. Hai nam nhân mặc quân phục nhìn mấy chục viên pha lê bình thường không có gì lạ, nhớ lại cảnh tượng đêm qua trông thấy.

Ba phút sau, nam nhân mặc quân phục ngã ngồi trên ghế dài đứng bật dậy, hít sâu, nói:

- Lập tức sửa sang lại toàn bộ manh mối chứng cứ tìm được báo lên . . . Viện quốc vụ.

Người quân đội sợ, còn các thế lực quốc gia nhận được tình báo lại nở nụ cười, có hai nguyên nhân. Một là đám dị nhân chết, đa số dị nhân rải rác trên trái đất đã chết. Tuy sẽ xuất hiện dị nhân mới nhưng điều này cho các thế lực quốc gia tranh thủ thời gian chuẩn bị đầy đủ. Từ nay về sau dị nhân không còn là nhóm người tách rời khỏi pháp luật. Bọn họ sẽ trở thành chuột chạy qua đường, một khi liền bị pháp luật nghiêm trị, không chết không ngừng.

Bởi vì không ai ngốc nghếch cho dị nhân cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức, tiêu diệt từ trong trứng nước là lựa chọn tốt nhất. Huống chi tổ chức Dị Sát ủng hộ dị nhân có địa vị siêu nhiên trên trái đất cơ hồ toàn quân bị diệt trong sự kiện lần này. Chỉ cần không có người đứng ra dưng cờ thì mọi chuyện dễ giải quyết.

Dị nhân mất đi quản lý có mạnh cách mấy chỉ là kẻ đơn độc. Các quốc gia, các đại thế lực nén giận nhiều năm vì đối phó dị nhân, trong tay bọn họ làm gì không có vũ khí bí mật?

Lý do thứ hai là bọn họ chưa nhận được tình báo tỉ mỉ hơn, không biết về mặt nghiên cứu siêu chiến sĩ Trung Quốc đi đầu thế giới. Vì tin tức bị phong tỏa nên thế giới chưa biết đám dị nhân bị người thiết kế cái tròng chôn sống. Bọn họ ngây thơ cho rằng đám dị nhân tranh giành bảo bối nên tàn sát nhau tới chết, không hề phỏng đoán khả năng hơn ba ngàn dị nhân bị người chôn sống.

Có thể đoán được khi thế lực quốc gia đang cười hả hê biết sự thật thì bọn họ có cười nổi? Hoặc khóc mếu?

Mặc kệ những thế lực quốc gia này hiện có trạng thái thế nào, Long Thủ tổ chức Dị Sát như già đi mấy chục tuổi chỉ trong một đêm. Sắc mặt hồng hào, tóc đen nhánh không còn, thay thế là da nứt nẻ như vỏ cây khô, tóc khô quắc nhợt nhạt.

Long Thủ ngồi trên ngai cửu long, mắt trống rỗng.

Tuy lão là Long Thủ của tổ chức Dị Sát nhưng sự thật từ khi vào tổng bộ tổ chức thì ít khi rời khỏi đây. Nói đúng ra không phải Long Thủ không muốn đi mà là không thể.

Long Thủ chỉ là một con rối.

Tất cả tinh nhuệ của tổ chức Dị Sát bị diệt sạch trong một đêm ở Ôn Nhạc huyện, lão cũng hết thời làm Long Thủ, vì lão đã mất đi giá trị vốn có. Giới chưa từng nương tay với một kẻ hoàn toàn không có giá trị lợi dụng.

Một cột sáng màu đen kỳ lạ đột nhiên từ trên trời giáng xuống trán Long Thủ.

Khi cột sáng đen chạm vào làn da, người Long Thủ run lên, nhận mệnh khép mắt lại. Long Thủ chờ đợi cái chết đến, có lẽ tử vong là con đường duy nhất giúp lão giải thoát. Bất chợt Long Thủ nhớ đến đệ đệ ruột của mình.

Trước khi chết, Long Thủ mỉm cười.

Long Thủ cười thê lương rồi lại âm áp.

Mấy chục giây sau, lớp da mặt nứt nẻ rớt từng mảng. Gần nửa phút sau Long Thủ biến thành mảnh vụn rơi đầy đất tựa pha lê vỡ.

Thật ra Long Thủ đã chết từ lâu.

Đại diện xa hoa tĩnh lặng.

Bên cạnh đồng xác vụn của Long Thủ, một người toàn thân bao bọc trong vải đen bỗng xuất hiện tùy ý đạp trên đồng mảnh vụn vang lên tiếng răng rắc.

Tiếng cười tựa chuông bạc vang vọng.

- Ha ha ha ha ha ha!

Trong một gian nhà thuê không chút bắt mắt tại một khu phố nhỏ trong thành thị nào đó của trái đất.

Rào rào rào!

Một viên thủy tinh treo dưới đèn điện bỗng vỡ ra, mảnh vụn rớt xuống đất phát ra một chuỗi tiếng vang.

Người ngồi trên sofa trong phòng khách, đang cầm remote xem ti vi ngạc nhiên ngoái đầu, cơ mặt cứng ngắc.

Người đó im lặng.

Mấy phút sau, người đó đứng dậy bước tới trước mảnh vụn viên thủy tinh, cẩn thận gắp nhặt từng mảnh vụn cất vào hộp gỗ màu đỏ.

Người đó nhẹ nhàng đặt hộp gỗ màu đỏ lên bàn thờ đã chuẩn bị từ lâu, dựng thẳng bài vị vốn úp sấp, đốt ba nén nhang, quỳ xuống cái rằm.

Diệp Dương Thành nhận lấy danh sách quan viên trong khu vực quản lý được Dương Đăng Phi vội vã sắp xếp ra. Danh sách có vài dòng chú thích không quá kỹ càng, Diệp Dương Thành liếc sơ vài cái rồi ngược lên nhìn Dương Đăng Phi.

Diệp Dương Thành nói:

- Người tiếp tục làm thư ký huyện ủy Ôn Nhạc huyện đi.

- Tuân lệnh chủ nhân!

Dương Đăng Phi không biết trong lòng Diệp Dương Thành đang nghĩ cái gì, nghe hần bỗng nhiên nói một câu khó hiểu lão chỉ biết gật đầu vâng dạ. Chẳng lẽ kêu Dương Đăng Phi bảo: Ta không muốn làm thư ký huyện ủy, ta muốn đi làm thư ký thị ủy?

Diệp Dương Thành trầm ngâm khẽ ừ, ném xấp tư liệu Dương Đăng Phi mang tới xuống bàn trà.

Diệp Dương Thành đắm chiêu một lát sau mở miệng nói:

- Ta sẽ tiếp tục ở lại Ôn Nhạc huyện, nhưng không thể bỏ mặc Ung Gia huyện, Long Khẩu Khu, Âu Dương khu, thanh Sơn huyện, thị chính phủ Khánh Châu thị, nội thành thượng Hàng Châu, Tiêu Sơn khu, Tân Giang khu.

Nói đến đây Diệp Dương Thành tạm dừng giây lát, hỏi tiếp:

- Con người thư ký khu ủy hoặc khu trưởng Long Khẩu Khu như thế nào?

Dương Đăng Phi kinh ngạc nói:

- Cái này . . .

Lát sau Dương Đăng Phi trả lời:

- Khu trưởng Long Khẩu Khu hơi tham nhưng mấy năm tại chức đã làm nhiều chuyện có ích cho Long Khẩu Khu, miễn cưỡng tính là một quan tốt. Còn thư ký khu ủy thì . . .

Diệp Dương Thành nhướng mày nói:

- Như thế nào?

Diệp Dương Thành cười tủm tỉm, lại một thư ký.

- Long Khẩu Khu ban đầu là đại bản doanh của Vu gia.

Dương Đăng Phi đắn đo cách dùng từ:

- Như lúc ở Ôn Nhạc huyện, tại Long Khẩu Khu Vu gia có quan hệ cực kỳ rắc rối, phức tạp. Thư ký khu ủy Long Khẩu khu là một trong những người được Vu gia che chở. Theo lão bộc biết thì trước khi Vu gia bị hủy diệt từng tặng cho thư ký khu ủy Long Khẩu khu hai căn biệt thự, còn lại thì lão bộc không rõ ràng.

246. Chương 247: Tiến Hấn Lên Đường.

- Không cần qua rõ ràng.

Diệp Dương Thành nghe Dương Đằng Phi nói xong cười thoải mái:

- Hai bộ biệt thự, khẩu vị của hắn lớn thật.

Diệp Dương Thành nói xong ngoái đầu nhìn Tống Lâm Lập rồi lại ngo sang Ngô Chấn Cương.

Diệp Dương Thành nói với Ngô Chấn Cương:

- Người đi Long Khẩu Khu một chuyến tìm thư ký khu ủy này, chiếm xác của hắn. Sau này hãy làm nhiều chuyện tốt cho dân chúng Long Khẩu Khu đi.

Đến lúc này Dương Đằng Phi đã hiểu tại sao Diệp Dương Thành kêu lão sắp xếp danh sách, tư liệu các quan viên. Đối với những gì Diệp Dương Thành sắp đặt Dương Đằng Phi tuyệt đối không chỉ trở góp lời.

- . . .

Ngô Chấn Cương được phân công cho nhiệm vụ này lộ biểu tình mừng rỡ, gật đầu, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Ngô Chấn Cương định xoay người đi nhậm chức ngay, nhưng gã chưa kịp nhúc nhích thì Diệp Dương Thành ngoắc gọi lại.

Diệp Dương Thành nói với Ngô Chấn Cương:

- Há mồm ra.

Ba chữ này là câu khiến tất cả linh phó của Diệp Dương Thành thích nhất.

Nghe Diệp Dương Thành nói, Ngô Chấn Cương há mồm to thật to:

- A!

Vù vù vù vù vù!

Một trăm năm mươi viên linh châu bắn vào miệng Ngô Chấn Cương.

Diệp Dương Thành gác Ngô Chấn Cương sang một bên, hỏi Dương Đằng Phi:

- Thư ký thị ủy và thị trưởng của Khánh Châu thị như thế nào?

Dương Đằng Phi gãi đầu:

- Hai người bọn họ . . .

Dương Đằng Phi cười khổ nói:

- Điều không phải là quan tốt.

Nghe Dương Đằng Phi trả lời làm Diệp Dương Thành khó xử. Không phải quan tốt? Long Khẩu Khu tiếp giáp Ôn Nhạc huyện nên Diệp Dương Thành mới phái Ngô Chấn Cương đi làm thư ký khu ủy Long Khẩu Khu. Cái gọi là hiện quan không bằng hiện quân, một thuộc hạ ngồi ghế thư ký khu ủy, sau này nếu mình có chuyện gì cần nhờ thì sẽ rất tiện lợi.

Còn Lộc Thịnh khu chỉ được vạch một con đường ngang qua, Diệp Dương Thành tạm thời không định nhúng chân nó. Cũng không cần Diệp Dương Thành nhúng chân, bởi vì chỉ cần bắt được ban lãnh đạo thị chính phủ Khánh Châu thị thì mặc kệ là Lộc Thịnh khu, Âu Dương khu đều là khu huyện dưới quyền Khánh Châu thị quản lý.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa suy tư một lúc sau ra quyết định, hắn nhìn Dương Đằng Phi, hỏi:

- Ta nhớ thị trưởng Khánh Châu thị là nữ nhân đúng không?

- Vâng thưa chủ nhân.

Dương Đằng Phi cung kính gập đầu, trả lời:

- Thị trưởng Khánh Châu thị không phải người địa phương mà từ Giang Tô Vô Tích điều nhiệm đến, làm thị trưởng Khánh Châu vừa tròn ba năm.

Diệp Dương Thành sờ cằm:

- À . . .

Diệp Dương Thành nói với Trương Ngọc Thiển, Tổng Lâm Lập:

- Trương Ngọc Thiển đi làm thị trưởng, Tổng Lâm Lập làm thư ký thị ủy.

Một câu nhẹ hẫng, nhưng nếu có người ngoài nghe hoặc chứng kiến sẽ cho rằng Diệp Dương Thành bị điên. Người cho rằng người là chủ tịch quốc gia sao? Kêu ai làm thị trưởng thì người đó làm thị trưởng? Kêu ai làm thư ký thị ủy thì người đó làm theo?

Nhưng nói đi phải nói lại, trong khu vực Diệp Dương Thành quản lý lời hấn nói còn hữu dụng hơn chủ tịch quốc gia.

Diệp Dương Thành một hơi ném ra ba ngàn điểm linh lực tăng Trương Ngọc Thiển, Tổng Lâm Lập lên cấp linh sử.

Thư ký huyện ủy Ôn Nhạc huyện, thư ký khu ủy Long Khẩu khu, thị trưởng và thư ký thị ủy Khánh Châu thị đều bị Diệp Dương Thành thu vào trong túi. Diệp Dương Thành không bao giờ ngờ sự sắp xếp này mang đến ích lợi khó thể tưởng tượng cho hấn.

Những ích lợi này liên quan chặt chẽ đến một thần quyền mới của Diệp Dương Thành.

Sắp đặt Trương Ngọc Thiển, Ngô Chấn Cương, Tổng Lâm Lập đi nhậm chức xong Diệp Dương Thành chuyển sang Đường Thái Nguyên, Vương Minh Kỳ.

Diệp Dương Thành nhìn hai người giấy lát, nói:

- Đến nay Hàng Châu là khu vực chân không. Cho các người ba ngày dọc theo đường khu vực quản lý chạy đến khu vực Hàng Châu, điều tra rõ ràng tình huống bên đó. Nhớ điều tra nơi Triệu Hợp Đức, phó tỉnh trưởng thường vụ tỉnh Chiết Giang hay ra vào. Nếu Triệu Hợp Đức trùng hợp vào phạm vi quản lý thì . . .

Diệp Dương Thành giơ tay phải lên xẹt qua cổ mình, bình tĩnh nói:

- Tiến Triệu Hợp Đức lên đường.

Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên hiểu ý gập gù. Hai người không cần Diệp Dương Thành nói, tự giác há mồm.

- A!

Vù vù vù vù vù!

Ba ngàn điểm linh lực bay ra, lại có hai linh sử sinh ra.

Diệp Dương Thành tốn mấy chục vạn điểm linh lực cường hóa chính mình, mấy ngàn điểm linh lực đối với hấn bây giờ không xem như con số lớn. Thực lực của thuộc hạ càng mạnh sẽ giúp nhiều cho Diệp Dương Thành hơn.

Diệp Dương Thành nắm bắt rõ ràng tiêu chuẩn tốt và xấu.

Diệp Dương Thành một hơi phái năm người đi chấp hành nhiệm vụ, cộng với Dương Đằng Phi luôn tọa trấn huấn chính phủ Ôn Nhạc huyện bên cạnh Diệp Dương Thành còn lại bốn người Triệu Dung Dung để vận dụng. Diệp Dương Thành, Tiểu Thương Ưu Tử đã bị Diệp Dương Thành coi là cầm luyến, không đến lúc bắt đắc dĩ hấn sẽ không phái hai nàng ra ngoài.

Còn lại Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi thì một người là âm mưu gia, một là lão già gian dối. Hai người này là nhân vật không thể thiếu bên cạnh Diệp Dương Thành, giữ Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên lại, có nhiều chuyện có thể bàn bạc hỏi ý.

Diệp Dương Thành sắp xếp xong các khâu, chèo đám người Tống Lâm Lập lần lượt thăng cấp linh sử và rời đi, trong phòng khách chỉ còn sáu người Diệp Dương Thành, Dương Đăng Phi.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa một lúc sau ngẩng đầu nói với Dương Đăng Phi:

- Há mồm ra.

Người Dương Đăng Phi run lên, kinh ngạc nói:

- A?

Nghe Diệp Dương Thành ra lệnh, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử ngồi bên cạnh hắn, Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiền lộ vẻ ao ước. Dương Đăng Phi đã là linh sử, Diệp Dương Thành kêu lão há mồm tức là muốn nâng lão tiến bộ thêm một bước.

Sau đẳng cấp linh sử sẽ là gì?

Dương Đăng Phi sống mấy chục tuổi, thấy nhiều trường hợp lớn nhưng bây giờ tâm tình của lão cực kỳ căng thẳng. Dương Đăng Phi siết chặt hai nắm tay, từ từ hé môi.

Vù vù vù vù vù!

Diệp Dương Thành vung tay đánh ra một chuỗi linh châu nhanh đến mức không kịp nhìn. Nửa phút sau đã tiêu hao hơn hai trăm viên linh châu, nhưng Dương Đăng Phi mặt không đổi sắc, chẳng có chút dấu hiệu thăng cấp.

Diệp Dương Thành tạm dừng tung ra linh châu, nghiêng răng nói:

- Lại nữa!

Vù vù vù vù vù!

Hơn hai trăm linh châu bay vào bụng Dương Đăng Phi, hoặc nên nói là chui vào bụng Trần Vũ Phàm, bị lão hấp thu.

Nhưng tổng cộng hơn bốn trăm viên linh châu lại không giúp Dương Đăng Phi thăng cấp được.

Diệp Dương Thành nhìn Dương Đăng Phi vẫn lù lù bất động, hắn cắn răng kiên trì.

Diệp Dương Thành tiếp tục vung tay:

- Lần nữa!

Ánh sáng trắng ngà làm Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiền, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử chảy nước miếng ròng ròng. Khoảng hai phút Diệp Dương Thành dồn một ngàn ba trăm viên linh châu cho Dương Đăng Phi, nếu đổi thành linh lực thì cỡ một vạn ba ngàn điểm.

Nhưng hơn một vạn ba ngàn điểm trút xuống mà Dương Đăng Phi không có dấu hiệu thăng cấp.

Trong khi Diệp Dương Thành phỏng đoán có khi nào linh sử là cực hạn của linh phó, định bỏ cuộc thì . . .

Viên linh châu thứ một ngàn bốn trăm chui vào miệng Dương Đăng Phi, dấu hiệu thăng cấp Diệp Dương Thành mong đợi đã lâu rốt cuộc xuất hiện.

247. Chương 248: Cực Kỳ Quan Trọng.

Vàng sáng màu trắng ngà phát ra từ cơ thể Dương Đăng Phi, nhanh chóng bao bọc thân xác Trần Vũ Phàm.

Thể xác Trần Vũ Phàm có một tầng sáng nhạt bao phủ, quả trứng vị to bay ra rớt xuống đất, tách rời khỏi Dương Đăng Phi.

Ánh sáng trắng trên người Trầm Vũ Phàm chắc có tác dụng giữ cơ năng thân thể, Diệp Dương Thành đau lòng nhỏ máu nhìn.

Hèn gì tiêu hao bao nhiêu linh lực mới có dấu hiệu thăng cấp. Lúc trước trong một vạn bốn ngàn điểm linh lực chắc có một số lớn bị văng sáng trắng kia hấp thu.

Tuy vậy nhưng sau khi dị nhân thăng cấp vẫn sẽ trở lại thể xác Trầm Vũ Phàm, tiếp tục làm Trầm thư ký.

- Có được thì phải có mất.

Diệp Dương Thành nhìn trứng vịt to đã hoàn toàn thành hình, khe thở dài:

- Thôi bình tĩnh đi.

Tiếp tục tăng thực lực của thuộc hạ, đây là vấn đề Diệp Dương Thành luôn suy nghĩ. Nhưng ai là người đầu tiên được tăng thực lực? Diệp Dương Thành tính tới tính lui không tính ra nhân tuyển nào cho đúng. Không biết sao cuối cùng Diệp Dương Thành nghĩ đến Dương Đăng Phi luôn chịu một chịu nhọc trong huyện chính phủ Ôn Nhạc huyện. Diệp Dương Thành nghĩ đến Dương Đăng Phi nhiều lần sắm vai quan trọng trong các sự kiện.

Thế là Dương Đăng Phi trở thành người hầu đầu tiên được Diệp Dương Thành chọn cho lên cấp. Tiếp theo dù là lòng ích kỷ hay đường hoàng tăng thực lực cho cận vệ của mình, ứng cử viên thứ hai và ba tất nhiên là Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử.

Đối với hai nữ nhân luôn làm bạn bên cạnh mình hơi thiên vị một chút là bình thường, Diệp Dương Thành không phải động vật máu lạnh, hẳn có cảm xúc người bình thường nên có.

Tuy trải qua mấy sự kiện lần trước Diệp Dương Thành giảm bớt ý nghĩ tiến sâu với Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử nhưng không ảnh hưởng hẳn thiên vị hai nàng. Diệp Dương Thành có chủ nghĩa nam nhân hoặc có thể nói là tư duy của một nam nhân bình thường.

Dương Đăng Phi thăng cấp tốn thời gian nhiều hơn những lần trước. Thời gian trôi qua, quả trứng to lớn tỏa ánh sáng trắng càng nội liễm, mãi đến cuối cùng gần như không tỏa sáng, trông như trứng vịt bóng loáng chứ không rực rỡ tựa bóng đèn nữa.

Diệp Dương Thành loáng thoáng trực giác đẳng cấp sau linh sử sẽ đem lại niềm vui bất ngờ cho hắn.

Diệp Dương Thành kiềm nén nỗi lòng suy đoán lung tung, mắt nhìn chăm chăm trứng vịt to lơ lửng trong không trung. Biểu tình Diệp Dương Thành hơi nghiêm túc. Bốn bây giờ Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử đứng sau lưng Diệp Dương Thành thì nín thở, không dám nói tiếng nào.

Dương Đăng Phi ở trong trứng vịt tuy chưa hoàn thành thăng cấp, dù bây giờ lão còn trong quá trình tăng tiến nhưng lộ ra chút hơi thở tạo áp lực mạnh mẽ với Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử. Đây là áp lực của người bề trên, rất giống với hơi thở Diệp Dương Thành phát ra.

Nếu muốn phân biệt thì Dương Đăng Phi phát ra khí thể ít hơn một phần ngàn từ người Diệp Dương Thành, không phải lượng khác biệt mà là chênh lệch về chất.

Nếu nói người Diệp Dương Thành phát ra hơi thở thần là chén nước tinh khiết không chút tạp chất, vậy Dương Đăng Phi lộ ra chút hơi thở là nước bẩn từ cống ngầm. Hai bên cùng là nước nhưng khác biệt cực kỳ lớn, không thể so bì.

Nhưng như bên trên đã nói, dù hơi thở từ Dương Đăng Phi là nước bẩn trong ống cống thì nó vẫn là nước, dù chất lượng có vấn đề, không thể thay đổi bản chất của nó. Nước, là nước.

Cho nên hơi thở của Dương Đăng Phi tạo áp lực rất lớn với đám người Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử. Một trong các nguyên nhân là vì Dương Đăng Phi đang phát tán hơi thở, bình thường nhiều lúc Diệp Dương Thành giấu đi hơi thở không lộ ra chút gì.

Nói cách khác, nếu ngày thường Diệp Dương Thành luôn phát tán hơi thở của mình, đám người Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử quay quanh bên hắn chắc chắn sẽ không có thái độ trong cung kính có sự tùy tiện.

Bọn họ sẽ phập phồng lo sợ sống, đó mới là trạng thái đám người Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử nên có. Hơi thở của thần, không tha khinh nhờn.

Răng rắc!

Một tiếng vang khê khàng hấp dẫn Diệp Dương Thành chú ý.

Vỏ ngoài trứng vịt to lớn bắt đầu nứt rạn, thấy vậy Diệp Dương Thành hiểu rằng Dương Đằng Phi đã hoàn thành thăng cấp.

Lớp vỏ trứng vịt nứt rạn rất nhiều, khi nguyên cái vỏ trứng vịt đầy vết nứt thì vang tiếng rào rào. Vô số ánh sáng trắng ảm áp xuyên qua khe nứt khuếch tán bốn phương tám hướng.

- Chúc mừng Dương Đằng Phi, linh sử dưới tay người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách thành công thăng cấp thần sử nhất giai. Trong khu vực quản lý của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách, ở bất cứ trạng thái, hoàn cảnh nào đều có năng lực tâm linh câu thông với người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách. Lấy người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách làm trung tâm, trong phạm vi 100 km ở bất cứ trạng thái, hoàn cảnh nào thần sử đều được thần quyền che chở, không sợ ánh nắng ăn mòn, miễn họa dương cương. Người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách che chở cho thần sử rời khỏi khu vực quản lý hoạt động trong 1000 km, có thể địa biểu người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách sử dụng một phần thần quyền trong khu vực quản lý, trừng ác dương thiện, thẩm phán thiện ác.

Trong đầu Diệp Dương Thành vang lên gợi ý của Cửu Tiêu thần cách, hắn không có thời gian xem xét bộ dạng Dương Đằng Phi lúc này. Diệp Dương Thành hoàn toàn ngây người vì gợi ý.

Lấy người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách làm trung tâm, trong phạm vi 100 km ở bất cứ trạng thái, hoàn cảnh nào thần sử đều được thần quyền che chở, không sợ ánh nắng ăn mòn, miễn họa dương cương?

Ý nghĩa đoạn nội dung này nói rõ cho Diệp Dương Thành rằng nếu hắn rời khỏi khu vực mình quản lý, chỉ cần thuộc hạ thần sử hoạt động trong 100 km gần chỗ hắn là vẫn sẽ được che chở tương tự như trong khu vực quản lý.

Điều này cực kỳ quan trọng với Diệp Dương Thành.

Mục tiếp theo. Rời khỏi phạm vi khu vực quản lý của Diệp Dương Thành 1000 km thì không quan trọng. Bởi trong quá trình tiêu diệt Vu gia Dương Đằng Phi từng thừa phúc lợi này, đúng là có thể rời đi nhưng sau đó . . . Không thể dùng nhiều thực lực, nếu không Dương Đằng Phi đã chẳng bị gia chủ Vu gia bắn súng bị thương.

Diệp Dương Thành đứng đó suy nghĩ năng lực mới thêm vào sau khi Dương Đằng Phi thăng cấp thần sử, không chú ý đến lão lơ lửng trong không trung, trên trán nổi ẩn ký hình trăng non màu đỏ chẳng ra cái gì.

Diệp Dương Thành có thể suy tư ngẫm nghĩ sâu xa, đám người Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử thì không có đãi ngộ đó. Bọn họ cảm nhận hơi thở Dương Đằng Phi phát ra, bản năng quỳ xuống, đồng thanh kêu lên:

- Linh sử Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử, Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên kính chào thần sử đại nhân.

Biểu tình Dương Đằng Phi nghiêm nghị nhẹ gật đầu, nói:

- Đứng dậy đi.

Dương Đằng Phi không còn bộ dáng quỳ chào Triệu Dung Dung như ngày xưa.

Từ điểm này không khí thấy ra phân chia đẳng cấp rất nghiêm ngặt, có uy lực lớn lao cỡ nào trong thế giới thần.

Cách biệt một bậc thường là bình chương lạch trời khó thể vượt qua. Thần sử, linh sử, chỉ khác một chữ nhưng đại biểu thân phận, địa vị chênh lệch như trời với đất.

Dương Đằng Phi thản nhiên nhận đám người Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử chào hỏi, sau đó đáp xuống đất, cung kính quỳ trước mặt Diệp Dương Thành.

Dương Đằng Phi dập mạnh đầu ba cái, cung kính nói:

- Dương Đằng Phi, thần sử nhất giai khẩu kiến chủ nhân, chủ nhân dồi dào sức khỏe.

Bị tiếng chào của Dương Đằng Phi đánh thức suy nghĩ, Diệp Dương Thành tỉnh táo lại gật đầu, nói:

- À, đứng lên, lên đi.

Diệp Dương Thành nâng tay ra hiệu Dương Đằng Phi đứng lên, lại nhập xác Trầm Vũ Phàm.

Diệp Dương Thành mỉm cười hỏi:

- Sau khi thăng cấp có cảm giác thay đổi gì không?

Dương Đằng Phi nghen lời:

- Cái này . . .

Cái gì gọi là có thay đổi gì không? Bản thân linh sử thăng cấp lên thần sử là biến đổi lớn nhất!

Nhưng Diệp Dương Thành đã hỏi thì Dương Đằng Phi không thể làm hẩn mất mặt.

Dương Đằng Phi trầm ngâm giây lát, cung kính trả lời:

- Chủ nhân, tuy người lão bộc bám vào thân xác Trầm Vũ Phàm nhưng khác với dĩ vãng ở chỗ hiện nay có thể thường dùng tâm linh câu thông liên lạc với chủ nhân. Lão bộc có thể mượn dùng thể xác Trầm Vũ Phàm phát huy ra tám mươi phần trăm thực lực trở lên.

Mắt Diệp Dương Thành sáng rực nhìn chăm chăm vào Dương Đằng Phi nửa ngày:

- A?

Diệp Dương Thành vừa lòng gật đầu, nói:

- Không sai không sai, không uống phí một ngàn bốn trăm số đếm linh lực.

Dương Đằng Phi gật gù phụ họa:

- Đúng vậy thưa chủ nhân.

Trừ hùa theo ra Dương Đằng Phi không biết nên trả lời cái gì.

Diệp Dương Thành gật đầu, giơ cổ tay nhìn đồng hồ, lên tiếng:

- Ủm! Thời gian không còn sớm, người về trước đi.

- Tuân lệnh chủ nhân!

Dương Đằng Phi khom lưng, gật đầu, hết sức cung kính nói:

- Lão bộc cáo lui.

Dương Đằng Phi biến mất.

Diệp Dương Thành trợn to tròn mắt ngơ ngác nhìn vị trí ban đầu Dương Đằng Phi đứng, hơn mười giây sau hẩn chợt nhớ mặc dù lão bám xác Trầm Vũ Phàm nhưng có thể phát huy năng lực từ tám mươi phần trăm trở lên, một cái thuấn di nho nhỏ dễ như chơi.

Ngược lại bản thân hẩn thì . . .

Diệp Dương Thành thở dài thườn thượt, trong lòng hơn bất bình. Thuộc hạ dù là linh sử, linh thị đều có thể tới vô ảnh đi vô tung. Trước kia Diệp Dương Thành tự an ủi mình rằng bọn họ là linh thể, có chút năng lực đặc biệt là chuyện thường ở huyện.

Giờ thì tốt rồi, Dương Đằng Phi bám xác Trầm Vũ Phàm chơi trò thuấn di đi kèm cơ thể, Diệp Dương Thành làm chủ nhân sao chịu đựng nổi?

Diệp Dương Thành lắc mạnh đầu bình ổn tâm tình bất bình, đưa mắt nhìn Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử. Diệp Dương Thành nhìn hai nữ nhân chăm chăm, một lát sau hẩn liếc điểm số linh lực hiện có.

Hai viên linh châu hiện ra trong tay, Diệp Dương Thành xoay linh châu chơi, thản nhiên nói:

- Dung Dung, Ưu Tử ở lại còn Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên vào trong phòng nghỉ ngơi đi.

Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên toàn là cáo già, thấy xoay linh châu liền biết ngay hấn định ưu tiên cho Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử.

Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên không nổi lên ý tưởng gì không nên có đối với quyết định của Diệp Dương Thành. Nghe Diệp Dương Thành ra lệnh, hai người nhìn nhau cười, khom lưng chào, biến mất.

Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên biết lượng sức mình, hai người rõ ràng mình khác biệt với Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử ở chỗ nào. Ài, ai kêu người ta là nữ? Không so được, không thể so.

- Hai nàng, ừm, há miệng ra.

Diệp Dương Thành là kiểu người nghĩ gì thì làm ngay cái đó. Đợi Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên rời đi, Diệp Dương Thành xoay người ngồi xuống sofa, tay phải cầm linh châu tăng lên số bốn.

Diệp Dương Thành ngược nhìn Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử, cười khê nói:

- Há to chút, to hơn nữa.

- A!

Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử ngoan ngoãn há miệng thật to.

Vù vù vù vù vù!

Tay trái tay phải cùng búng linh châu bay ra ngoài, rơi chính vào miệng Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử.

Như ban đầu Diệp Dương Thành phỏng đoán, Dương Đằng Phi bắm xác Trầm Vũ Phàm thăng cấp tiêu hao một ngàn bốn trăm viên linh châu của hấn mới đến tiêu chuẩn. Triệu Dung Dung với hình dạng linh thể nhận linh châu chỉ mất một ngàn một trăm viên là vào trạng thái thăng cấp. Một quả trứng vịt to bao bọc Triệu Dung Dung lại.

Hơn một tiếng sau, Tiểu Thương Ưu Tử từ linh thị thăng cấp đến linh sử. Diệp Dương Thành vội vàng lấy ra thêm linh châu dút cho Tiểu Thương Ưu Tử hơn một ngàn viên linh châu, thúc đẩy nàng trực tiếp thăng cấp thần sử nhất giai.

Diệp Dương Thành nhìn hai quả trứng vịt to lơ lửng trong không trung, hấn cười thỏa mãn. Gia đang tăng mạnh thực lực cho cận vệ, không phải đi cửa sau!

Lừa mình dối người? Xem như đi.

Phòng A07 tầng hai tòa nhà văn phòng, đường Hoàn Thành Tây Ôn Nhạc huyện là chỗ làm việc Dương Thành hội quỹ từ thiện, có tổng diện tích 103 km vuông, ngăn ra bốn gian phòng làm việc. Ngoài đại sảnh đặt bốn máy tính, một bên cánh cửa có mấy cái tủ, trong tủ đựng một ít hồ sơ tài liệu Dương Thành hội quỹ từ thiện.

Nhân viên hội quỹ hàng ngày có sáu người làm việc. Công tác của Lâm Đông Mai chủ yếu là bên Quang Minh cô nhi viện, ít khi xuất hiện trong hội quỹ. Nguyên Dương Thành hội quỹ từ thiện toàn do Lâm Mạn Ny phụ trách.

Lúc mới bắt đầu hơi lóng ngóng nhưng Lâm Mạn Ny dần học được vài thứ cần thiết, năng quản lý hội quỹ quen tay, gọn gàng hơn.

Bảy giờ tối. Lâm Mạn Ny buông xuống xấp tài liệu xin cứu trợ cuối cùng, ký tên mình trong ô đồn ý, bận rộn công tác một ngày chấm dứt.

Lâm Mạn Ny đứng dậy từ ghế làm việc, tay trái chống mép bàn, tay phải đấm eo nhỏ. Lâm Mạn Ny nhìn chồng văn kiện dày đặt trên mặt bàn, nàng lộ vẻ mặt từ hào. Với tuổi hai mươi vận hành một hội quỹ từ thiện, Lâm Mạn Ny xứng đáng tự hào về mình.

Trong khi Lâm Mạn Ny đấm eo nhỏ giảm bớt khó chịu, định tan tầm thì di động đặt trong hộc bàn bỗng reo tiếng chuông êm tai.

Lâm Mạn Ny lấy làm lạ kéo học tử ra, cầm di động lên nhìn dãy số điện thoại. Lâm Mạn Ny cười tủm tỉm ần nút nghe.

Lâm Mạn Ny hỏi:

- Đại Đông Qua, sao bỗng nhiên gọi điện thoại cho ta vậy?

Đầu dây bên kia truyền ra giọng nam ngằn ngừ, dường như đang ở chỗ rất ồn ào.

- Mạn Ny . . . Ta . . . Nàng . . . Nàng có thể giúp ta một việc không?

Lâm Mạn Ny kinh ngạc hỏi:

- Giúp chuyện gì?

Lâm Mạn Ny gật đầu ngay:

- Chỉ cần giúp được thì ta sẽ giúp.

- Ta . . . Bây giờ ta đang ở trong quán bar Âu Dương khu . . .

Nam nhân trẻ tuổi ngập ngừng nói:

- Lúc ra ngoài quên mang theo tiền, nàng đến thanh toán giúp ta được không?

Nói xong thanh niên vội bổ sung:

- Chờ ra khỏi quán rượu ta sẽ trả tiền cho nàng ngay!

- Trời, ta còn tưởng có chuyện gì.

Lâm Mạn Ny bật cười hỏi:

- Quán bar nào trong Âu Dương khu? Bây giờ ta qua ngay.

- Quán bar Hải Đế đường Triều Hồng lộ Âu Dương khu, nàng hãy mau lên

Thanh niên nói xong mặc kệ Lâm Mạn Ny có chuyện cần này hay không, gã vội vã cúp máy. Có vẻ thanh niên rất căng thẳng.

Lâm Mạn Ny lấy làm lạ đặt di động xuống, lắc đầu.

248. Chương 249: Đêm Dài Lắm Mộng.

Lâm Mạn Ny buồn cười nhỏ giọng nói:

- Đại Đông Qua này gần hai năm không gặp vậy mà cúp máy nhanh như thế, thật tình . . .

Lâm Mạn Ny nhét di động vào trong túi xách đen, qua lao dọn dẹp văn kiện trên bàn, nàng rời khỏi văn phòng. Lâm Mạn Ny khóa cửa, xuống lầu. Lâm Mạn Ny đón một chiếc taxi ngay trước cửa tòa nhà văn phòng.

Lâm Mạn Ny hỏi tài xế:

- Bác tài, đi đường Triều Hồng Âu Dương khu bao nhiêu tiền?

Tài xế taxi thuận miệng báo giá:

- Một trăm mốt.

Tài xế nhìn Lâm Mạn Ny mặc váy ngắn đồ tây đen công sở, có lẽ vì lương tâm nên lên tiếng nhắc nhở:

- Cô nương, chỗ đó cực kỳ rối loạn, toàn là quán bar vũ trường.

Lâm Mạn Ny hoàn toàn không nghe lời tài xế nhắc nhở:

- Ha ha, ta đi chỗ đó tìm bằng . . . Tìm ca ca.

Lâm Mạn Ny đau lòng giá tiền xe một trăm một nhưng vẫn mở cửa bước vào, cười nói với tài xế:

- Đi quán bar Hải Đế đường Triều Hồng.

Ngoài dự đoán của Diệp Dương Thành là Tiểu Thương Ưu Tử tiến vào trạng thái thăng cấp thần sử chậm hơn Triệu Dung Dung một tiếng, nhưng hai nàng hoàn thành cùng lúc. Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử đáp xuống đất, cung kính quỳ trước mặt Diệp Dương Thành.

- Thần sử nhất giai Triệu Dung Dung / Tiểu Thương Ưu Tử kính chào chủ nhân, chủ nhân dồi dào sức khỏe.

Diệp Dương Thành liếc mắt Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử, cười gật đầu với hai nàng:

- Ủm! Đứng lên đi.

Diệp Dương Thành giơ cổ tay xem đồng hồ, chợt nhận ra đã bảy giờ tối. Diệp Dương Thành vuốt bụng rỗng, ngẫm nghĩ một lúc hần lấy di động ra bấm số điện thoại của Lâm Mạn Ny.

Từ khi hội quý thành lập đến bây giờ Diệp Dương Thành hay đi ăn tối với Lâm Mạn Ny, không có nhiều tạp niệm, hần hưởng thụ không khí cùng nàng ăn cơm.

Rất nhanh kết nối điện thoại, đầu dây bên kia truyền ra thanh âm ngạc nhiên của Lâm Mạn Ny:

- A lô, Diệp đại ca?

- Ủm! Là ta đây.

Diệp Dương Thành vừa dùng năng lực tâm linh câu thông kêu Tiểu Thương Ưu Tử vào phòng ngủ lấy ví ình, vừa cười nói với di động:

- Bây giờ nàng còn ở hội quý không? Đi ra cùng ăn cơm chiều đi.

- Ta sao?

Lâm Mạn Ny tạm dừng giây lát, xin lỗi nói:

- Có lẽ tối nay không rảnh, ta đang ở trên xe . . .

Diệp Dương Thành ngạc nhiên hỏi lại:

- Ở trên xe?

Diệp Dương Thành lấy làm lạ hỏi:

- Nàng đi đâu?

- Ta . . . Một bằng hữu của ta hẹn đi quán bar nói chuyện một chút.

Lâm Mạn Ny do dự một lúc sau bản năng cho đáp án mơ hồ:

- Bây giờ ta đang đi bên đó.

Diệp Dương Thành kinh ngạc hỏi:

- Quán bar?

Tuy Diệp Dương Thành quen biết Lâm Mạn Ny không lâu nhưng tần suất tiếp xúc khá cao, hần biết nàng thuộc mẫu truyền thống. Diệp Dương Thành còn nhớ có lần mời nàng đi karaoke hát nhưng bị từ chối, bây giờ nàng lại đi quán bar?

Một bằng hữu mời, không hiểu sao Diệp Dương Thành thấy bức bối hỏi:

- Bằng hữu của nàng . . . Là nam đúng không?

- A . . .

Lâm Mạn Ny ngồi trên taxi chưa rời khỏi phạm vi Ôn Nhạc huyện, bỗng chốc mặt nàng đỏ ửng.

Lâm Mạn Ny bản năng giải thích rằng:

- Diệp đại ca đừng hiểu lầm, cái đó . . . Cái đó . . . Đó là một đại ca ca trong viện chúng ta, đã nhiều năm không gặp nhau. Không phải . . . Không phải . . . Không phải như người nghĩ . . .

Lâm Mạn Ny lắp bắp giải thích, nàng không chú ý bản thân rất quan tâm thái độ của Diệp Dương Thành đối với mình. Có lẽ Lâm Mạn Ny sẽ giải thích phản ứng này là bản năng của nữ, nhưng nàng không thể phủ nhận nhịp tim đập nhanh.

Diệp Dương Thành nghe Lâm Mạn Ny bối rối, hoảng hốt giải thích thì trong lòng càng khó chịu hơn.

- Ha ha, đôi khi đi ra ngoài thả lỏng chút cũng tốt.

Đại ca ca? Ba chữ kia thốt ra từ miệng nữ nhân trưởng thành sao không làm người ta suy nghĩ lan man?

Diệp Dương Thành làm bộ làm tịch cười, hấn thò đuôi hồ ly hỏi dò:

- Vừa lúc thời gian này ta bận rộn như con quay, nàng đi quán bar nào? Chắc không ngại ta đi qua uống ké một ly rượu?

Lâm Mạn Ny giật mình kêu lên:

- A?

Lâm Mạn Ny ngây ra một lúc mới nhỏ giọng nói:

- Quán bar Hải Đế đường Triều Hồng lộ Âu Dương khu . . .

- Được rồi, bây giờ ta qua ngay.

Nghe Lâm Mạn Ny báo địa chỉ, Diệp Dương Thành yên lòng. Ít ra chứng minh Lâm Mạn Ny và đại ca ca gì đó gặp mặt không có ý định tránh mặt Diệp Dương Thành, đây là chuyện tốt.

Diệp Dương Thành mỉm cười cúp máy, nhét di động vào túi tiền. Diệp Dương Thành nhận chìa khóa xe từ tay Triệu Dung Dung, ví tiền từ Tiểu Thương Ưu Tử.

Sửa soạn xong xuôi Diệp Dương Thành cười nói với Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử:

- Đi, chúng ta đi ném thử mùi vị quán bar.

Diệp Dương Thành không nói đùa, hấn lớn đầu như vậy nhưng chưa đi quán bar được vài lần. Bình thường quá lắm là đi karaoke hát hò một lúc. Diệp Dương Thành nhớ lần đến quán bar gần đây nhất là lúc cấp 3 đi với Trần Thiếu thanh. Lần đó Diệp Dương Thành đi quán bar vì một lý do quan trọng, nghe một nam sinh trong lớp quen mặt trải đời bảo trong quán bar có hàng ngàn cô nàng cô đơn chờ một đêm tình. Diệp Dương Thành, Trần Thiếu thanh bỗng bột thanh xuân đầu óc nóng lên cầm mấy chục khối tiền đi quán bar.

Kết quả sao? Ài, không nhắc là hơn.

Sau lần đả kích đó Diệp Dương Thành không còn đi quán bar nữa. Bây giờ nghe Lâm Mạn Ny nhắc tới quán bar gợi nhớ ký ức thời cấp 3 của Diệp Dương Thành. Quán bar sao? Đi uống một chút cũng không tệ. Nhưng không biết quán bar bây giờ và mấy năm trước có chỗ nào khác nhau?

Diệp Dương Thành cười tủm tỉm, cùng Triệu Dung Dung và Tiểu Thương Ưu Tử lái xe rời khỏi sofa lao nhanh đi Athi Âu Dương khu.

Cùng lúc đó, trong gian phòng rộng hơn hai trăm thước vuông tại một khu phố trang hoàng đẹp đẽ Âu Dương khu Khánh Châu thị, có hai người ngồi trong phòng khách, hai nam một nữ.

Nam nhân khoảng bốn mươi ba tuổi, cạo tóc sát da đầu. Nam nhân ngồi trên sofa hít thuốc phun khói, cổ áo sơ mi hở ra lộ dây huyền vàng thô cỡ dây xích.

Nữ nhân khoảng năm mươi tuổi, uốn tóc quăn ngắn ngang tai, đeo gọng kính đen, mặc bộ đồ ngủ cà phê hợp với tuổi của mình.

Hai người ngồi đối diện nhau. Ba phút sau, nam nhân ngồi thẳng người ngược nhìn nữ nhân kia. Dưới ánh đèn mờ lung, phía bên má phải đằng trước lỗ tai nam nhân trung niên lộ ra vết đao như con rết đặc biệt làm cho người ta sợ hãi. Nhưng trước mặt nữ nhân trung niên thì gã tỏ vẻ cung kính, nhỏ nhẹ nói chuyện.

- Lý thị trưởng, không biết chuyện của hai huynh đệ kia của ta có tiến triển gì không?

Nghe nữ nhân hỏi, nữ nhân được gọi là Lý thị trưởng trầm ngâm giây lát nói:

- Vụ việc hơi khó.

- Đêm hôm đó người bị đánh bị thương tại chỗ của người là nhi tử của phó cục trưởng công an thị cục. Mới bị bắt vào ba ngày, người cứ chờ đi, đợi thời cơ chín muồi chắc chắn ta sẽ nói góp vào cho bọn họ ra ngoài.

Nghe nữ thị trưởng trả lời, nam nhân trung niên rất sốt ruột:

- Cái này . . .

249. Chương 250: Tà Niệm.

Nam nhân hút mấy ngụm thuốc lá, căn răng nói với Lý thị trưởng:

- Lý thị trưởng, Lưu Tồn Huy ta đã giao thiệp với người mấy năm. Ta không giấu gì người, trong hai người bị bắt có một là nhi tử của ta.

Lý thị trưởng ngược lên:

- A?

Lý thị trưởng kinh ngạc hỏi:

- Chẳng phải người chỉ có một nhi tử sao?

- Người đó là . . . Là sau này ta tìm một nữ nhân sinh ra.

Lưu Tồn Huy ngần ngừ giây lát, nói:

- Xin Lý thị trưởng giúp đỡ cho, nhanh chóng đưa hắn ra khỏi nhà giam, nếu như . . .

Lý thị trưởng nheo mắt nói:

- Nếu như cái gì?

Mặt Lý thị trưởng không biểu tình, rất khó đoán.

- Nếu trước . . . Chiều mai mà bên Lý thị trưởng không có cách nào đưa hắn ra thì . . .

Lưu Tồn Huy căn răng nói:

- Hắn biết quá nhiều chuyện, đêm dài lắm mộng.

Nghe Lưu Tồn Huy nói, Lý thị trưởng biến sắc mặt:

- . . .

Lý thị trưởng tỏ vẻ vô tình hỏi:

- Biết bao nhiêu?

Lưu Tồn Huy rít qua kẽ răng:

- Hàng chưa nộp thuế, hàng lậu.

Lưu Tồn Huy tạm dừng giây lát, bổ sung nói:

- Còn có chuyện giữa ta và người . . .

Lưu Tồn Huy nói xong ngược nhìn Lý thị trưởng:

- Lỡ như hấn bị cạy miệng thì hậu quả không tưởng tượng nổi.

Lý thị trưởng hít sâu, chậm rãi gật đầu, nói:

- Đã biết.

Lưu Tồn Huy thấy vậy gã hiểu rằng chuyện của mình đã xong, gã đứng dậy khom lưng chào Lý thị trưởng. Lưu Tồn Huy xoay người rời khỏi phòng khách, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, bước xuống lầu.

Lưu Tồn Huy vừa đi, nét mặt Lý thị trưởng hoàn toàn thay đổi, chất chứa khinh thường.

Lý thị trưởng đứng lên khỏi sofa:

- Lưu Tồn Huy, Phủ Thủ bang . . .

- Còn có nhi tử của người, ha ha . . . Tất cả đều không phải thứ tốt làm gì!

Lý thị trưởng?

Dường như thị trưởng Khánh Châu thị là một nữ nhân, tên của nàng gọi là . . . Lý Đan Hồng.

Lâm Mạn Ny đến quán bar Hải Đế đường Triều Hồng lộ Âu Dương khu thì Diệp Dương Thành chỉ vừa lái xe rời khỏi Ôn Nhạc huyện.

Lâm Mạn Ny bước ra khỏi xe taxi đậu trước cửa quán bar Hải Đế, tiếng nhạc xập xình chất chúa, các nam nữ trẻ tuổi rít gào xuyên qua cửa cái vang vọng trên đường Triều Hồng. Một con phố tụ tập hơn mười quán bar, hai mươi mấy tiệm karaoke, quy mô như vậy chỉ có duy nhất trong toàn Khánh Châu thị.

Lâm Mạn Ny bước xuống xe taxi, nàng bị ấn tượng đầu tiên là tiếng rú sói tru. Đứng trên đường cái Triều Hồng lại như đã ở trong quán bar, đưa người vào thế giới gần như điên cuồng.

Lâm Mạn Ny không phải loại thiếu nữ có rượu thì uống ừng ực, có karaoke thì hát như điên, nên sau khi xuống taxi nàng nhú chặt mày.

Lâm Mạn Ny ngược nhìn tấm biển quán bar Hải Đế, nhỏ giọng nói:

- Chút nữa phải khuyên Đại Đông Qua ít đi chỗ như vậy.

Cùng lúc đó, trên dãy ghế gần sân nhảy quán bar Hải Đế có sáu nam nhân tụ tập lại. Bốn nam nhân ngồi, hai người đứng.

Trên sofa gần sân nhảy, một nam nhân trẻ hai mươi ba, bốn tuổi biểu tình căng thẳng ngồi, thường nghiêng đầu nhìn hướng cửa cái quán bar Hải Đế như đang tìm kiếm điều gì.

Sau lưng thanh niên có hai người trẻ tuổi khác nhuộm tóc vàng, miệng ngậm điếu thuốc một trái một phải ẩn vai nam nhân trẻ ngồi trên sofa, dường như trông chừng gã.

Còn ba nam nhân đang ngồi khác thì chia ra ba hướng, nhìn như tùy ý ngồi, uống bia nhưng mắt luôn liếc hướng nam nhân trẻ hai mươi ba, bốn tuổi, có vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Ngồi bên tay phải nam nhân trẻ hai mươi ba, bốn tuổi là một nam nhân đầu đinh, từ bên trái trán dọc xuống tai phải xăm một hình con nhện nhện, ánh đèn mờ tối của quán bar tăng phần âm trầm.

- Đã bảy giờ bốn mươi lăm phút đồng hồ.

Nam nhân đầu đinh móc điện thoại di động ra xem giờ giấc, ngược lên nói với nam nhân trẻ hai mươi ba, bốn tuổi:

- Nữ nhân trả nợ cho người đâu?

Nghe nam nhân đầu đinh hỏi, nam nhân trẻ hai mươi ba, bốn tuổi càng cục xúc bất an nhìn cửa lớn.

- Minh ca, xin hãy chờ thêm một chút.

Nam nhân trẻ hai mươi ba, bốn tuổi cười nịnh nói với nam nhân đầu đình:

- Chắc chắn nàng sẽ tới.

- Người theo ta cũng cỡ hai năm đúng không?

Nam nhân đầu đình hồ hững hờ nói với nam nhân trẻ hai mươi ba, bốn tuổi, thản nhiên nói:

- Đừng nói Minh Tử ta không lo cho người, thật sự là vì người không có mắt. Vào chỗ này hai năm vẫn không rõ ràng quy tắc, dám mượn tiền vay nặng lãi của Huy ca?

Cổ họng nam nhân trẻ hai mươi ba, bốn tuổi khô khốc, chỉ có thể phát ra tiếng nuốt ừng ừng, không biết nên trả lời thế nào:

- Ta . . .

Minh ca rút bao thuốc lá trong túi ra, mỗi lửa một điếu.

- Triều ca chính miệng nói món nợ hai trăm mười bảy vạn của người đổi lại nữ nhân người kêu đến phải làm ở đây bốn năm.

Minh ca nói với nam nhân trẻ hai mươi ba, bốn tuổi:

- Nhưng tiền bán thịt không dễ lấy, nếu cuối cùng xảy ra vấn đề gì . . .

- Minh ca yên tâm!

Không đợi Minh ca nói xong, nam nhân trẻ hai mươi ba, bốn tuổi vỗ ngực bảo đảm:

- Nàng ta là cô nhi, từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, tuyệt đối sẽ không gây ra bất cứ rắc rối nào cho Triều ca. Khi nàng đi ra bán ta có thể phụ trách trông chừng.

- Hy vọng người nói thật.

Minh ca hút thuốc phi phèo trên sofa, ánh mắt khinh thường nhìn nam nhân trẻ hai mươi ba, bốn tuổi. Tuy Minh ca phụ trách xử lý chuyện này nhưng không nhận được coi thường nam nhân trẻ hai mươi ba, bốn tuổi.

- Chắc chắn là thật!

Nam nhân trẻ hai mươi ba, bốn tuổi vỗ ngực bồm bộp nói:

- Lâm Hải Đông ta đi theo Minh ca hai năm, chẳng lẽ Minh ca không biết rõ ta là loại người gì sao?

Người không biết nghe Lâm Hải Đông nói câu này còn tưởng đầu gã là người tốt, nhưng Minh ca nghe xong thì nhếch mép, cực kỳ khinh thường.

Đúng là Lâm Hải Đông đi theo Minh ca hai năm, nhưng trong thời gian đó gã toàn làm việc vặt. Nếu bảo hiểu biết thì là qua chuyện lần này khiến Minh ca nhìn rõ Lâm Hải Đông là loại người gì.

Tăng tị với một nữ tiếp viên trong quán bar Hải Đế, nóng đầu tuyên bố mua kim cho nàng, tức là nhẫn vàng, khuyên tai vàng, dây chuyền vàng. Theo giá thị trường thì mỗi món dễ mua, nhưng muốn mua trọn bộ phải tốn một vạn khối tiền. Lâm Hải Đông chỉ là một tên du côn lôm côm, đừng nói một vạn khối tiền, xem như là một ngàn khối cũng khó lấy ra.

Con người Lâm Hải Đông muốn địa vị không có địa vị, muốn thân phận không có thân phận nhưng rất sĩ diện, lời nói ra như nước đổ đi. Vì giữ mặt mũi, Lâm Hải Đông suy đi nghĩ lại nhìn hướng sông bạc mà đại ca của gã bảo kê.

Lâm Hải Đông không vội vã đi đánh bài, gã mượn tiện lợi thân phận lôi kéo tình cảm với một tay chia bài trong sông bạc. Trong một tuần đó Lâm Hải Đông tốn mấy trăm khối tiền móc nối với tay chia bài, gã cho rằng đã có quan hệ chặt chẽ với tay chia bài.

Tháng này tiền lương phát cho Lâm Hải Đông, gã cầm một ngàn năm trăm khối tiền vào sông bạc đánh bạc.

Lâm Hải Đông lựa chọn hai mươi một điểm nơi tay chia bài kia phụ trách. Lâm Hải Đông thật ngốc, rất ngây thơ, ban đầu tay chia bài cố ý thả cho gã ăn hai ván, để gã thắng hơn một ngàn khối. Vấn đề là Lâm Hải Đông muốn mua ba kim!

Làm người không biết tự hiểu sức mình, Lâm Hải Đông cầm tiền tiếp tục đánh bạc. Chmaya rồi Lâm Hải Đông thắng hơn bốn ngàn, nhưng tay chia bài hơi tức giận, lạng lẽ mài dao. Bốn ngàn khối tiền thắng chớp mắt mất đi.

Lúc này người có chút lý trí nên rời bỏ ngay, nhưng Lâm Hải Đông thì không. Chân Lâm Hải Đông như bị đóng đinh trước chiếu bạc hai mươi một điểm. Nào Lâm Hải Đông nhũn cho rằng tay chia bài sợ bị người nhận ra nên mới làm gã thua.

Kết quả Lâm Hải Đông quăng hết số tiền còn lại lên bàn, định dùng cách này nói cho tay chia bài biết: Ta đã không có tiền, người hãy để ta thắng đi

Hiển nhiên tay chia bài đang nổi nóng, hướng chi gã có đạo đức nghề nghiệp. Mấy tiếng đại ca, vài bao thuốc lá chỉ là mây khói với tay chia bài. Thế là Lâm Hải Đông thua sạch vốn ban đầu.

Lúc này Lâm Hải Đông đã đỏ mắt, gã chạy ra khỏi chiếu bạc năm phút sau ôm mười vạn khối tiền vay nặng lãi quay trở về. Nửa tiếng sau Lâm Hải Đông có thua có thắng, nhưng mười vạn khối tiền chỉ còn lại gần bảy vạn khối.

Lâm Hải Đông muốn thắng lại, gã muốn thắng.

Lâm Hải Đông cắn răng tiếp tục, mười vạn khối tiền dần bị gã thua sạch không còn một đồng.

Đến lúc này Lâm Hải Đông hoàn toàn đánh mất lý trí, xoay người lại mượn tiền sau đó tiếp tục đánh.

Năm tiếng, Lâm Hải Đông thiếu sòng bạc đến tám mươi vạn. Người cho vay nặng lãi sớm chú ý đến Lâm Hải Đông, rất nhanh báo tin lên cấp trên. Sau đó Lâm Hải Đông bị tay sai như sói như hổ bắt.

Lâm Hải Đông bị nhốt trong phòng tối đánh bầm dập, khi gã đi ra thì tám mươi vạn vay nặng lãi đã nhảy lên hai trăm vạn.

Lâm Hải Đông làm sao trả nổi số nợ lớn như thế? Nhiều lần xác nhận không trả được, Lâm Hải Đông còn tỏ thái độ muốn tiền không có chỉ còn mạng. Đối với hành động ngang như cua của Lâm Hải Đông, sòng bạc đáp lại rất đơn giản: Tiếp tục nhốt Lâm Hải Đông vào nhà tối, dùng nắp bia lót dưới đầu gối, bắt gã quỳ bên trên đầu nắp có nếp gấp.

Gần mười phút sau Lâm Hải Đông gào khóc nói mình có cách.

Lâm Hải Đông vắt óc nghĩ ra một cách là lừa Lâm Mạn Ny, người cùng gã lớn lên trong Quang Minh cô nhi viện, hai năm không gặp đến quán bar Hải Đế, giam lỏng, buộc nàng đi bán thân. Lâm Hải Đông sẽ dùng số tiền Lâm Mạn Ny bán thân xác để trả nợ.

Không phải ai đều có thể dùng cách này trả nợ bài bạc, lão bản đằng sau sòng bạc có năng lực lớn đến mấy cũng không dám làm quá đáng.

Muốn dùng thủ đoạn ép người lương thiện làm kỹ nữ để trả nợ bài bạc đầu tiên nữ nhân bị ép buộc đó không có người thân hay gì, ít ra không có người thân trại Khánh Châu thị.

Thứ hai, những kẻ dụ dỗ thiếu nữ vô tội vào miệng cộp phải là người trông chừng các nàng bán thân xác. Nghĩa là trông chừng khi các thiếu nữ vô tội đi khách, tránh cho nàng ta chạy trốn hoặc tự sát.

Thứ ba và cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất vì sao sòng bạc dám làm điều này? Thiếu nữ bị lừa bán thân xác hoặc trong thời gian trong quán bar xảy ra bất cứ điều gì ngoài ý muốn hoàn toàn không liên quan đến lão sòng bạc hoặc quán bar. Bởi vì kẻ buộc thiếu nữ bán xác thịt không phải bọn họ, kẻ chịu trách nhiệm đó là người canh chừng thiếu nữ, không có quan hệ phụ thuộc gì tới sòng bạc, quán bar Hải Đế, đây đơn giản là quan hệ thuê mướn.

Điều cuối cùng và khó khăn nhất, thiếu nữ bị lừa bán thân xác phải có mặt mũi, vóc dáng, không phải cứ là nữ thì có thể đi khách trả nợ.

Đương nhiên theo quy tắc ngầm, thiếu nữ bị ép bán xác thịt trả nợ đêm đầu tiên phải có quan hệ với người canh giữ, rồi tới nhân vật số một, số hai trong sòng bạc, tiếp tục qua tay với lão bản quản lý quán bar sau này.

Quá trình này bị gọi là, điều giáo.

Di động thật lâu không vang bỗng reo lên tiếng chuông lạnh lót.

- Đợt tuyệt đầu tiên năm hai không trăm lẻ hai . . .

Lâm Hải Đông hồi hộp lấy di động ra khỏi túi, nhìn dãy số trên màn hình, vẻ mặt gã mừng rỡ nhanh chóng ấn nút nghe.

Giọng Lâm Mạn Ny trong trẻo từ loa truyền vào tai Lâm Hải Đông:

- Đại Đông Qua, ta đã đến nơi, người ở đâu?

Giọng Lâm Hải Đông run run, không phải vì hồi hộp mà là hưng phấn nói:

- Nàng . . . Nàng đến quầy bar đi, ta thấy nàng liền qua gặp ngay.

Lâm Hải Đông có tà niệm với Lâm Mạn Ny xinh đẹp.

Hai năm nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, có thể khiến một người xấu học tốt, cũng đủ để một người tốt học cái xấu. Đối với Lâm Hải Đông rời khỏi cô nhi viện ra ngoài phiêu bạt thì gã hoàn toàn là một tên cặn bã vì đạt được mục đích bất chấp tất cả.

Lâm Mạn Ny nhỏ hơn Lâm Hải Đông ba tuổi, ngay từ nhỏ trong cô nhi viện gã rất quan tâm chăm sóc nàng. Nhưng sâu bên trong Lâm Hải Đông không có tình huynh muội với Lâm Mạn Ny, bởi vì nàng . . . Quá đẹp.

Lâm Mạn Ny đúng là rất đẹp, trong hàng tá đám nhóc ở Quang Minh cô nhi viện thì nàng yêu kiều thướt tha, là một cô bé dễ hấp dẫn ánh mắt nhất. Lâm Hải Đông lớn hơn Lâm Mạn Ny ba tuổi, hiểu nhiều chuyện hơn nàng. Có thể nói từ ngày sinh nhật mười lăm tuổi của Lâm Mạn Ny thì Lâm Hải Đông đã để ý tới nàng.

Nhưng Lâm Mạn Ny rất dính người, mỗi ngày đi theo Lâm mụ mụ Lâm Đông Mai, không cho Lâm Hải Đông có cơ hội ra tay.

Mãi khi Lâm Hải Đông trưởng thành, rời khỏi Quang Minh cô nhi viện, bắt đầu thử độc lập nhưng vẫn nhớ Lâm Mạn Ny mãi không quên. Lâm Hải Đông thuê một căn hộ trong thị trấn Ôn Nhạc huyện ở ba, bốn năm. Mãi khi Lâm Mạn Ny lớn lên, Lâm mụ mụ Lâm Đông Mai nói thẳng với Lâm Hải Đông là không cho gã có ý đồ với Lâm Mạn Ny thì gã rời khỏi Ôn Nhạc huyện, đến Âu Dương khu. Lâm Hải Đông tham gia Phủ Thủ bang Âu Dương khu, làm một tên du côn.

Hai năm mưa dầm thấm đất khiến tư duy của Lâm Hải Đông vô hình trung thay đổi rất nhiều. Ban đầu Lâm Hải Đông muốn thông qua con đường bình thường theo đuổi Lâm Mạn Ny, nhưng bây giờ thì . . . Đối với Lâm Hải Đông, chỉ cần được lên giường với Lâm Mạn Ny, gã không quan tâm đó là cách gì.

Lâm Hải Đông mới buông di động chưa tới mười giây thì trước quầy bar quán bar Hải Đế quả nhiên có mặt Lâm Mạn Ny mặc váy ngắn đồ tây đen. Lâm Hải Đông nhìn Lâm Mạn Ny quen thuộc lại xa lạ, thiếu nữ thường cùng gã quần quýt trong mơ, Lâm Hải Đông không còn suy nghĩ nào khác hơn là hai ý định. Thứ nhất, tiền nợ có người trả giùm, thứ hai, rốt cuộc gã có thể lên giường với Lâm Mạn Ny.

Hai ý nghĩ kích thích Lâm Hải Đông cười toe toét.

Lâm Hải Đông lên tiếng chào Minh ca:

- Nàng đến rồi.

Hai tên du côn trông chừng Lâm Hải Đông, gã đứng dậy đi hướng quầy bar quán bar Hải Đế.

- Mạn Ny!

- A?

Loáng thoáng nghe có người kêu tên mình, Lâm Mạn Ny sững sốt, nhìn theo hướng phát ra thanh âm. Lâm Hải Đông bước nhanh đi hướng Lâm Mạn Ny, hai người bốn mắt nhìn nhau. Hai năm không gặp quán bar Hải Đế, trên mặt Lâm Mạn Ny nở nụ cười thật lòng.

Lâm Mạn Ny thật tự nhiên lên tiếng chào hỏi:

250. Chương 251: Nhận Mệnh Đi.

Xưng hô quen thuộc, nụ cười quen thuộc, thân hình quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc.

Lâm Mạn Ny thuận miệng kêu một câu bất giác gợi lên chút thiện niệm sâu trong đáy lòng Lâm Hải Đông. Gã nhìn khuôn mặt ngây thơ của Lâm Mạn Ny, gã sững sờ. Lâm Hải Đông bắt đầu hồi hận.

Lâm Mạn Ny kêu tiếng Đại Đông Qua kích thích Lâm Hải Đông quá lớn. Nói đến thì mặc dù Lâm Hải Đông lạc lối nhưng dù sao gã chưa xấu xa tận xương, muốn thực hiện điều trong tưởng tượng rất khó khăn. Ràng buộc pháp luật, mẫu thuẫn quan niệm đạo đức, chỉ một chút nhưng làm Lâm Hải Đông cực kỳ rối rắm.

Tuy nhiên, Lâm Mạn Ny kêu tên gọi lương tri của Lâm Hải Đông, nhưng hai tên du côn đi theo gã thì không suy nghĩ nhiều.

Nhìn Lâm Mạn Ny mặc váy ngắn đồng phục công sở, nhìn thiếu nữ xinh đẹp mặt mày đáng yêu, duyên dáng yêu kiều, mắt hai tên du côn sáng rực. Hai người liếc nhau, một tên du côn nhắc chân đi hướng Lâm Mạn Ny.

Một tên du côn khác ẩn vai Lâm Hải Đông, cười dâm:

- Không ngờ người nói đúng, cô nàng này thật là cực phẩm. Chờ chút nữa dạy dỗ có ngại ta tham gia một chân không?

Người Lâm Hải Đông run lên, có con dao nhọn đâm vào tim gã, máu chảy ròng ròng.

Bởi vì đến lúc này Lâm Hải Đông mới hiểu gã đã làm cái gì, gã đẩy Lâm Mạn Ny vào hố lửa, gã buộc nàng vào đường cùng.

Nhưng mà . . .

Hai nắm đấm siết chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt, người Lâm Hải Đông run run. Hồi hận đã muộn màng.

Ngay từ khi Lâm Mạn Ny bước vào quán bar Hải Đế thì Lâm Hải Đông đã mất cơ hội hồi hận. Quán bar Hải Đế là sự nghiệp thuộc Phủ Thủ bang, nguyên đường Triều Hồng đều là sân nhà của Phủ Thủ bang.

Lâm Mạn Ny có thể thoát ra chỗ này không?

Lâm Hải Đông hiểu rằng trừ phi kỳ tích xảy ra, nếu không đó là điều không thể. Một khi chạy trốn thất bại, không chỉ Lâm Hải Đông chịu Phủ Thủ bang hành hạ mà Lâm Mạn Ny cũng . . .

Mắt Lâm Hải Đông trở nên trống rỗng, gã như cái xác không hồn, chết lặng, từ từ tuyệt vọng.

Lâm Hải Đông ngơ ngẩn nhưng tên du côn đi hướng Lâm Mạn Ny thì không ngốc. Tên du côn cười dè nhìn Lâm Mạn Ny từ trên xuống dưới, đặc biệt bộ đồ công sở của nàng làm gã rất ngứa ngáy.

Tên du côn thăm la một tiếng: Cực phẩm.

- Nàng là Lâm Mạn Ny đúng không?

Tên du côn nói:

- Theo ta qua đây.

Trong mắt Lâm Mạn Ny thì hai tên du côn là người của Âu Dương khu sợ Lâm Hải Đông trốn nợ nên đi theo, nàng không suy nghĩ đến điều gì khác.

Nghe tên du côn nói, Lâm Mạn Ny đơn thuần cho rằng nàng nên tính tiền thay Lâm Hải Đông.

- À.

Lâm Mạn Ny không đến Âu Dương khu làm sao biết chỗ nào tính tiền? Lâm Mạn Ny lấy làm lạ nhìn Lâm Hải Đông vẻ mặt ngơ ngác, nàng gật đầu với tên du côn kia. Lâm Mạn Ny vừa lục lọi giỏ xách vừa đi theo tên du côn tới bằng ghế gần đó.

Lâm Hải Đông đi bên cạnh Lâm Mạn Ny, gã không nói tiếng nào.

Lâm Mạn Ny không suy nghĩ nhiều về biểu hiện kỳ lạ của Lâm Hải Đông, nàng cho rằng hẳn nhờ nàng trả tiền nên thấy mất mặt.

Lâm Mạn Ny cười ngọt ngào nói với Lâm Hải Đông:

- Đại Đông Qua, sau khi tính tiền ra về người nhớ mời ta ăn kem cây.

Lời nói vui đùa ý định vứt bỏ nỗi băn khoăn của Lâm Hải Đông, nhưng nghe Lâm Mạn Ny nói xong gã nhớ lại lúc ở Quang Minh cô nhi viện, gã vì nàng mong muốn ăn kem đá mà lấy trộm năm khối tiền của Lâm mục mục Lâm Đông Mai đi mua cho nàng.

Súc sinh.

Lâm Hải Đông thầm chửi mình thậm tệ, biểu tình ngơ ngác dần trở nên kiên quyết. Lâm Hải Đông liếc Lâm Mạn Ny, gã cắn răng quyết định.

Nhưng tên du côn luôn đi theo bên cạnh Lâm Hải Đông chưa từng thả lỏng cảnh giác, một bàn tay kiềm vai gã không cho gã có cơ hội phản động.

Khi Lâm Mạn Ny bị một tên du côn ấn ngồi xuống băng ghế sofa, Lâm Hải Đông bật khóc.

- Các người . . .

Lâm Mạn Ny sửng sốt, sao tự nhiên nàng đang đi lại bị người ấn xuống sofa? Lâm Mạn Ny nhìn ba tên du côn khác ngồi trên sofa, cảm xúc bất an tràn ngập đáy lòng.

Lâm Mạn Ny bản năng nhìn hướng Lâm Hải Đông, gã có tật giật mình quay đầu sang một bên né ánh mắt của nàng.

Phản ứng của Lâm Hải Đông làm Lâm Mạn Ny càng bất an hơn, nàng bứt rứt nhìn ba tên du côn cười tủm tỉm với mình.

Lâm Mạn Ny cố gắng bình tĩnh, cổ họng khô khốc nói:

- Ta . . . Ta tới trả tiền cho hấn . . .

Nghe Lâm Mạn Ny nói, Minh ca thu lại tầm mắt rà soát người nàng.

- Dương nhiên, hiểu hiểu.

Minh ca nhếch môi cười nói:

- Nếu nàng không tính tiền cho hấn thì còn ai tính???

Lời Minh ca đầy ẩn ý, nhưng Lâm Mạn Ny hoàn toàn không nghe hiểu được. Lâm Mạn Ny cứ nghĩ đây là quy định tránh quỵ nợ.

Tâm tình thả lỏng một chút, Lâm Mạn Ny lấy cái bóp màu hồng hơi cũ trong túi xách đen ra.

Lâm Mạn Ny mở bóp, hỏi Minh ca:

- Hấn . . . Thiếu bao nhiêu tiền?

Minh ca ngồi thẳng người, khuỷu tay chống mặt bàn, cười tủm tỉm nhìn Lâm Mạn Ny:

- Không nhiều.

Dưới ánh đèn mờ tối trông Minh ca thật kỳ lạ, gã chậm rãi giơ hai ngón tay hướng Lâm Mạn Ny:

- Chỉ hơn hai trăm vạn.

Lâm Mạn Ny đang đếm hơn một ngàn khối tiền trong bóp, định rút mấy tấm ra thanh toán bỗng chốc ngẩn ngơ.

- A?

Chú ý đến phản ứng của Lâm Mạn Ny, năm tên du côn bao gồm Minh ca cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Minh ca nói với Lâm Mạn Ny:

- Nữ nhân ngốc, nàng cho rằng Lâm Hải Đông kêu nàng đến là vì trả tiền rượu mấy trăm khối sao? Ha ha, nói thẳng đi, nàng đã bị hấn bán. Lâm Hải Đông nợ tiền bài hơn hai trăm vạn, đại ca của ta nói nàng phải làm ở đây bốn năm trả nợ.

- Ta . . .

Lâm Mạn Ny hoàn toàn ngẩn ngơ, sự thật đến quá đột ngột làm nàng không kịp trở tay.

Nợ tiền bài hơn hai trăm vạn?

Muốn . . . Nàng làm trong Âu Dương khu bốn năm trả nợ cho Lâm Hải Đông? Hơn hai trăm vạn chứ không phải hai vạn, cũng không phải hai mươi vạn, là loại công tác gì có thể trả món nợ hơn hai trăm vạn trong bốn năm?

Mặc dù Diệp Dương Thành bảo thủ, ít tiếp xúc mặt tối trong xã hội nhưng nàng rất hiểu chuyện. Có hai chữ Lâm Mạn Ny không muốn nghĩ đến lúc này hiện ra trong đầu nàng: Bán - Dâm.

- Không . . . Ta không muốn!

Lâm Mạn Ny đứng bật dậy, biểu tình kinh hoàng hét thất thanh:

- Ta không muốn làm điếm!

Nghe Lâm Mạn Ny nói làm Minh ca ngạc nhiên:

- Ô?

Minh ca đứng lên, vỗ tay nói:

- Ngực bự mà đầu cũng không ngốc.

- Ta . . .

Lâm Mạn Ny sợ hãi bật khóc. Lâm Hải Đông, hai năm không gặp Đại Đông Qua lừa nàng đến Âu Dương khu, ép nàng bán xác thịt?

Sự thật này làm tim Lâm Mạn Ny tan nát.

Nước mắt như hạt trân châu rơi xuống, Lâm Mạn Ny cầm túi xách xoay người bỏ chạy. Nhưng mấy tên du côn sao chịu để nàng đi ngay?

Minh ca giơ tay lên:

- Ngăn nàng lại!

Hai tên du côn nhanh chóng chặn đường Lâm Mạn Ny.

Minh ca nhìn Lâm Mạn Ny đưa lưng về phía mình, mỉm cười nói:

- Chưa thanh toán nợ làm sao nàng đi được?

251. Chương 252: Rung Động.

Lâm Mạn Ny chưa từng trải qua chuyện như vậy, nàng hoàn toàn ngẩn ngơ đứng ngây tại chỗ. Lâm Mạn Ny quay đầu nhìn Lâm Hải Đông biểu tình xấu hổ, nhắm mắt nhận mệnh. Trong phút chốc Lâm Mạn Ny cảm thấy cuộc đời, khát vọng, mục tiêu của nàng . . . Biến mất, biến mất hết.

Từ hôm nay trở đi, bắt đầu từ bây giờ, cuộc đời Lâm Mạn Ny sẽ phủ trùm miếng vải đen, ánh sáng dần rời xa.

Lâm Mạn Ny chỉ là một thiếu nữ tay trái gà không chặt làm sao đâu lại nằm tên du côn như sói như cọp? Trừ khóc ra Lâm Mạn Ny không biết nàng có thể làm cái gì.

Minh ca nhìn Lâm Mạn Ny đứng im không nhúc nhích, nhếch mép cười âm trầm.

Minh ca vẫy tay nói:

- Mang nàng ta đi, để Triều ca nhìn xem . . .

Bốn tên du côn chiếm bốn hướng bao vây Lâm Mạn Ny vào giữa, xô đẩy nàng đi hướng cửa Âu Dương khu. Lâm Mạn Ny bị đám tên du côn đẩy lão đảo đi, biểu tình dần quyết tuyệt.

Tuy nàng không thể chống cự nhưng . . . Phải chăng chết là giải thoát?

Lâm Mạn Ny thần thờ nghĩ.

Lâm Mạn Ny chưa bao giờ tưởng tượng sẽ gặp loại chuyện này. Cuộc đời Lâm Mạn Ny luôn tràn ngập ánh sáng, nàng cho rằng xã hội đầy ắp ấm áp.

Lâm Mạn Ny ngây thơ cho đến bây giờ đều không muốn tin chuyện xảy ra đêm nay là do Lâm Hải Đông làm, Đại Đông Qua cùng nàng lớn lên trong Quang Minh cô nhi viện, hết sức quan tâm nàng lại là đạo diễn tất cả.

Lâm Hải Đông theo sau lưng Minh ca, mím môi im lặng.

Thức tỉnh lương tri nhưng Lâm Hải Đông không có can đảm đấu tranh, lòng áy náy không thể là lý do để gã bù đắp sai lầm.

Nhận mệnh đi . . .

Đoàn người dần đến gần cửa cái Âu Dương khu, Lâm Hải Đông thăm thở dài thườn thượt.

Nhưng khi Lâm Hải Đông, Lâm Mạn Ny đều cho rằng sự việc không có đường cứu vãn thì kỳ tích luôn vô tình xuất hiện.

Diệp Dương Thành đang lấy làm lạ, đặc biệt khi hắn bước lên bậc thang cửa Âu Dương khu nhìn Lâm Mạn Ny biểu tình thần thờ bị bốn tên du côn ăn mặc không ra gì bao vây đưa ra ngoài. Diệp Dương Thành tưởng đâu hắn nhìn lầm người, chớp chớp mắt, dụi mi mắt, lại nhìn Lâm Mạn Ny chằm chằm.

Không sai, đây đúng là Lâm Mạn Ny.

Diệp Dương Thành chặn đường Lâm Mạn Ny đi, hắn mỉm cười dịu dàng mà tùy ý hỏi:

- Mạn Ny, nàng đi đâu vậy?

Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử theo bên cạnh Diệp Dương Thành nhận được lệnh bay tới bên cạnh Lâm Mạn Ny.

Diệp Dương Thành cứ nghĩ hắn nhìn lầm, Lâm Mạn Ny nghe hắn hỏi thì cũng tưởng đã nghe lầm.

Trước khi Diệp Dương Thành lên tiếng kêu, Lâm Mạn Ny luôn nghĩ có nên nhân dịp này hô to mấy tiếng cứu mạng, tuy rằng cơ hội xa vời nhưng ít ra có một, hai phần hy vọng.

Lâm Mạn Ny chưa quyết định thì Diệp Dương Thành đột nhiên xuất hiện. Khi Lâm Mạn Ny ngược lên trông thấy Diệp Dương Thành, nàng chợt nhớ lúc trước hắn có bảo muốn đến uống ké.

Nhưng Lâm Mạn Ny không nói năm chữ: Diệp đại ca cứu mạng.

Bởi vì lúc Diệp Dương Thành chặn giữa đường, Lâm Mạn Ny thấy rõ tên du côn đi bên phải trước mặt nàng cảnh giác lấy một con dao gấp giắt bên hông ra.

Ánh sáng phản chiếu trên lưỡi dao làm Lâm Mạn Ny bình tĩnh. Diệp Dương Thành có một mình, đi bên Lâm Mạn Ny là năm tên du côn.

Không lẽ kéo Diệp Dương Thành xuống nước luôn sao? Lâm Mạn Ny sẽ không làm chuyện có lỗi với người, đặc biệt là Diệp Dương Thành. Diệp người siêu tốt bụng cho Trầm Vũ Phàm ánh sáng thật sự, khiến nhiều gia đình nghèo khổ trong Ôn Nhạc huyện nở nụ cười.

Lâm Mạn Ny cố nén không khóc, cười gượng khô khan nói:

- Không . . . Không có, ta cùng mấy bằng hữu đi ra ngoài chơi.

- . . .

Diệp Dương Thành cứ nghĩ đã nghe lầm, hắn ngạc nhiên nhìn Lâm Mạn Ny nhưng sau đó hiểu ngay. Cái có cùng bằng hữu đi ra ngoài chơi là vì Lâm Mạn Ny không muốn liên lụy đến hắn.

Diệp Dương Thành bỗng cảm thấy Lâm Mạn Ny rất hoàn mỹ, bản tính lương thiện, khuôn mặt xinh đẹp.

Diệp Dương Thành nhìn nụ cười gượng ép trên mặt Diệp Dương Thành, hắn rất muốn ôm nàng vào lòng cẩn thận che chở. Giờ phút này, trái tim Diệp Dương Thành rung động.

Diệp Dương Thành sửng sốt vài giây sau mỉm cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Vậy sao?

Diệp Dương Thành gật đầu:

- Thế thì chúc các người chơi vui vẻ.

- Ừm!

Nghe Diệp Dương Thành trả lời, tâm tình Lâm Mạn Ny rất phức tạp, có vui mừng, lạc lõng, vui vẻ, tuyệt vọng.

Lâm Mạn Ny chậm rãi gật đầu, nàng cười với Diệp Dương Thành, nụ cười thật tươi:

- Thế thì . . . Diệp đại ca, hẹn gặp lại.

Tim Diệp Dương Thành đau nhói, nhưng hắn tránh sang một bên chừa đường ấy tên du côn, Lâm Mạn Ny đi qua.

Triệu Dung Dung xuất hiện bên cạnh Diệp Dương Thành, thần không biết quỷ không hay nhận chìa khóa xe từ tay hắn.

Diệp Dương Thành biểu hiện hợp tác nhưng mấy tên du côn không hề thả lỏng cảnh giác, bọn chúng vây quanh Lâm Mạn Ny lướt qua hắn sau đó bình tĩnh lại. Lâm Mạn Ny đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Không phải Lâm Mạn Ny không dám hét cứu mạng, nàng chỉ sợ kêu lên xong liên lụy tới người khác, bản thân nàng cũng sẽ bị đám côn đồ này đánh. Lâm Mạn Ny sẽ không tránh khỏi kết cục bị người làm nhục.

Nếu đã vậy cần gì liên lụy người khác? Có lẽ đám côn đồ sẽ đưa nàng lên xe mang đi. Lâm Mạn Ny thần thờ suy nghĩ. Khi lên xe không biết khung cửa có rắn chắc không? Đạp đầu vào đó chắc rất đau?

Mặt Lâm Mạn Ny buồn bã, nàng thâm nhủ:

- Lâm mục mục, các em trai em gái, Diệp đại ca, vĩnh biệt.

Lâm Mạn Ny, mấy tên du côn không chú ý thấy khi bọn họ lướt qua Diệp Dương Thành, hắn không quay người vào quán bar mà đứng yên tại chỗ nhìn bóng lưng đám người.

Gần Càng gần.

Khi mấy tên du côn kèm hai bên Lâm Mạn Ny đi vào bãi đỗ xe ngoài cửa quán bar Hải Đế, dần tới gần chiếc Curls Octavia của Diệp Dương Thành, biểu tình hẩn trầm xuống. Diệp Dương Thành vọt ngay tới chỗ Lâm Mạn Ny.

Tốc độ chạy nhanh của Diệp Dương Thành bị giới hạn trong phạm vi người bình thường. Trong khi chạy nhanh Diệp Dương Thành bản năng hươ nấp tay dường như đang ước lượng sức mạnh nắm đấm chút nữa tung ra.

Minh ca, Lâm Hải Đông đi sau lưng hai tên du côn áp giải Lâm Mạn Ny.

Minh ca vừa đi vừa sắp xếp đêm nay:

- Tối nay phát đầu là cho Triều ca, ta thứ hai . . .

Minh ca chưa nói xong chợt nghe tiếng gió rít bên tai, đầu óc gã ngừng vận động.

Rầm!

Minh ca bị Diệp Dương Thành một đấm đánh té xuống đất, trán đập vào đuôi một chiếc xe việt dã, ngất xỉu.

Lâm Hải Đông đứng bên cạnh Minh ca ngậy ra giây lát, gã chưa kịp phục hồi tinh thần thì cú đấm của Diệp Dương Thành đã đập mạnh vào gáy gã.

Rầm!

Lâm Hải Đông cũng bị Diệp Dương Thành đánh một đấm xỉu. Bốn tên du côn đi dẫn trước dừng bước, ngoái đầu lại. Hai tên du côn đi sau cùng chỉ cảm giác có bóng đen lướt qua trước mặt, sau đó phản lực bị lực xung kích mạnh mẽ đập vào.

Bùm bùm!

Diệp Dương Thành rất ít đánh nhau, chưa từng học một chiêu nửa thức. Nhưng trước lực lượng tuyệt đối, người trong nghề không thấy chiêu thức của Diệp Dương Thành có đẳng cấp gì, nhưng nó không ảnh hưởng nắm đấm của hắn tạo thành thương tổn.

Giây lát sau bốn tên du côn bị Diệp Dương Thành cho bốn cú đấm té cái bịch xuống đất. Dưới tình huống như vậy, Diệp Dương Thành không quan tâm bốn tên du côn có bị chấn động não hoặc bị hẩn đấm chết không.

Thanh lý bốn tên du côn đằng sau xong, Diệp Dương Thành sải bước kéo cổ tay Lâm Mạn Ny chạy ra vòng vây còn đồ. Diệp Dương Thành giơ chân phải đạp mạnh.

Rầm!

Tên du côn thứ năm bị Diệp Dương Thành đá trúng ngực văng ra xa hơn một thước, té cái bịch xuống đất.

Tất cả xảy ra trong giây lát, tốc độ ra tay của Diệp Dương Thành vượt xa cực hạn người bình thường làm được.

Không ai chú ý đến Diệp Dương Thành có ra tay nhanh hay không, điều bọn họ có thể thấy là năm tên du côn không kịp rên một tiếng đã bị hẩn đánh ngã dưới đất.

Mãi khi tên du côn thứ năm bị đá bay ra ngoài, Lâm Mạn Ny lấy lại tinh thần.

- Diệp đại ca!

Nhìn Diệp Dương Thành kéo tay mình, nhắc chân đạp tên du côn thứ sáu, Lâm Mạn Ny khóc kêu:

- Diệp đại ca!

Cảm giác thấy hy vọng ở ngõ cụt làm Lâm Mạn Ny mừng hết lớn. Nàng cứ nghĩ Diệp Dương Thành đã đi ai ngờ hẩn bỗng xuất hiện trước mặt nàng, niềm vui đó khiến Lâm Mạn Ny mừng rớt nước mắt.

Rầm!

Tên du côn thứ sáu đỡ hơn chút, hoàn toàn biến sắc mặt và kêu được một chữ:

- Người . . .

Tốc độ của Diệp Dương Thành nhanh làm người ta run sợ.

Sau khi đập bay tên du côn cuối cùng, Diệp Dương Thành không kịp nói lời an ủi Lâm Mạn Ny, hấn kéo nòng chạy mấy bước, mở cửa Curls Octavia ra.

Diệp Dương Thành vội vàng giục:

- Mau lên xe!

Quanh bãi đỗ xe toàn là người của Phủ Thủ bang, chuyện xảy ra bên này khiến đám côn đồ rải rác gần bãi đỗ xe chú ý.

Diệp Dương Thành không muốn ngay mặt gây nhiều rắc rối, muốn đối phó đám cận bã này thì hẳn có trăm ngàn loại thủ đoạn ngầm.

Chờ Lâm Mạn Ny bối rối chạy lên xe, Diệp Dương Thành chui vào ghế lái, khởi động xe, chỉnh cần số. Diệp Dương Thành đạp chân ga, quay đầu xe, lại điều chỉnh cần số, lại đạp ga.

Xình xịch xình xịch!

Động cơ phát ra tiếng gầm rú, Curls Octavia vọt nhanh ra ngoài.

Từ lúc Diệp Dương Thành xông lên đánh gục Minh ca tới leo lên xe bỏ trốn, toàn quá trình chưa được một phút.

Khi đám tên du côn khác lấy lại tinh thần, kéo nhau đến thì Diệp Dương Thành đã lái xe bỏ chạy xẹt khỏi, để lại sáu người Minh ca nằm im dưới đất.

Trong một phòng riêng karaoke trên con đường khác cách đường Triều Hồng Âu Dương khu khoảng 10 km. Một nam nhân hơn ba mươi tuổi, mười ngón tay đeo tám chiếc nhẫn vàng đứng bật dậy từ sofa.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi biến sắc mặt hỏi:

- Cái gì? Chạy?

Nam nhân hơn ba mươi tuổi tức giận quát:

- Tổ cha nó, đứa nào dám càn rỡ đụng vào người của Trương Triều Chính ta trong địa bàn của Huy ca?

Đầu dây bên kia là một tay du côn phụ trách tuyến lời. Đối diện Trương Triều Chính nổi giận, tên du côn chỉ có thể cẩn thận lời ăn tiếng nói.

- Triều ca, Minh ca nói không thấy rõ là ai ra tay.

Tên du côn ngập ngừng nói:

- Không biết ai làm hỏng camera giám sát trong bãi đỗ xe, nhưng Lâm Hải Đông còn ở đây.

Trương Triều Chính càng tức giận hơn:

- Có Lâm Hải Đông thì sao?

Trương Triều Chính chửi um sùm:

- Vô dụng, một đám rác rưởi!

Tên du côn liên tục vâng dạ, không dám hó hé:

- Vâng vâng vâng . . .

Khó khăn lắm chờ Trương Triều Chính chửi xong, tên du côn cẩn thận mở miệng nói:

- Triều ca, đã đưa nhóm Minh ca đi bệnh viện. Minh ca muốn Triều ca phái người lấy tiền qua đó . . .

Mặt Trương Triều Chính đen thui suýt nhảy căng lên:

- . . .

Nhưng lần này Trương Triều Chính cố kiềm nén, khuôn mặt vẫn vẹo nở nụ cười kỳ quái:

- Muốn tiền đúng không? Trong bệnh viện nào? Ta sẽ tự mình đưa cho hần.

Tên du côn giật mình kêu lên:

- A?

Truyền lời xong thì không chuyện gì liên quan tới tên du côn nữa, gã không muốn biết chuyện các đại nhân vật.

Tên du côn nói:

- Ở bệnh viện Hàng Đức.

Trương Triều Chính nhẹ gật đầu, mặt không biểu tình cúp máy.

Lúc này nữ tiếp viên trước đó cùng Trương Triều Chính tán tỉnh nhau những từ tục tĩu dán sát gã, nũng nịu nói:

- Triều ca, chuyện gì làm ca giận . . .

Bốp!

Trương Triều Chính tát mạnh một cái, phun cục đàm vào người nữ tiếp viên bị tát té xuống đất.

- Con điếm, chuyện của lão tử liên quan gì người?

Diệp Dương Thành lái xe chở Lâm Mạn Ny về nhà ngay, trong quá trình hần không nói lời nào, cũng không hỏi gì. Lâm Mạn Ny quá sợ hãi, trên đường đi nàng giữ im lặng.

Diệp Dương Thành vào phòng khách trong nhà, Nhung Cầu nghe tiếng vang chạy ra ngoài, hớn hở xoay vòng trước mặt Diệp Dương Thành. Nhung Cầu ngược nhìn Lâm Mạn Ny rồi chạy trở về phòng ngủ Diệp Dương Thành cố ý để trống cho nó, khi đi vào còn biết dùng chân sau đóng cửa lại.

Lâm Mạn Ny thấy biểu hiện kỳ lạ của Nhung Cầu, nàng mỉm cười nói:

- Con chó này thú vị thật.

Lâm Mạn Ny dẫn đầu phá vỡ không khí yên lặng:

- Là Diệp đại ca nuôi nó sao?

Vấn đề không chút dinh dưỡng nhưng cho Diệp Dương Thành cảm nhận được nỗi bàng hoàng của Lâm Mạn Ny, hần quay đầu cười với nàng.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Đã nuôi được mấy tháng.

Lâm Mạn Ny cười gượng:

- Khá đáng yêu.

Lâm Mạn Ny chưa lấy lại tinh thần từ chuyện đó.

Diệp Dương Thành nhìn bộ dạng Lâm Mạn Ny vào lúc này, bất chợt lòng hần máy động, thật tự nhiên nắm tay nàng.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Nào, hãy ngồi xuống ghế đi, ta pha ly nước chanh cho nàng.

- Ta . . . Ta uống nước lọc là được.

Lâm Mạn Ny phản xạ nói:

- Nước ấm.

Lâm Mạn Ny không giặt tay khỏi bàn tay Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành chú ý thấy phản ứng của Lâm Mạn Ny, hần cười tủm tỉm đồng ý. Diệp Dương Thành dắt Lâm Mạn Ny ngồi xuống sofa, lấy một ly giấy từ dưới bàn, bước tới trước máy nước uống rót hai phần năm nước lạnh, hai phần năm nước sôi. Diệp Dương Thành nắm trong tay cảm giác nhiệt độ đã ấm, hần xoay người đặt ly nước trước mặt Lâm Mạn Ny, sau đó ngồi xuống sofa bên cạnh nàng.

Im lặng mấy phút sau, Lâm Mạn Ny cầm ly nước uống, tinh thần bối rối. Diệp Dương Thành ngồi trên sofa yên lặng nhìn Lâm Mạn Ny, không lên tiếng.

Chờ Lâm Mạn Ny uống hết ly nước, Diệp Dương Thành ngồi thẳng người.

Diệp Dương Thành do dự một lúc sau, nói:

- Nàng có muốn nói ra vụ việc cho ta nghe không?

Lâm Mạn Ny ngẩn ngơ:

- Ta

Lâm Mạn Ny cúi đầu thổ lộ:

- Trước kia khi còn trong cô nhi viện có một đại ca ca tên Lâm Hải Đông . . .

Lâm Mạn Ny nghẹn ngào kể, Diệp Dương Thành yên lặng lắng nghe. Bất giác hai nắm tay Diệp Dương Thành siết chặt, biểu tình cực kỳ khó xem.

Chờ Lâm Mạn Ny kể xong từ đầu đến đuôi, trong lòng Diệp Dương Thành đã tràn ngập tức giận.

Mặt Diệp Dương Thành xanh mét nói:

- Nếu đêm nay ta không đi qua . . .

Lâm Mạn Ny cười thảm:

- Thì bây giờ ta đã chết.

Giọng Lâm Mạn Ny thê lương nói:

- Lâm Hải Đông, Đại Đông Qua . . . Hu hu . . .

Lâm Mạn Ny bật khóc thành tiếng, hốc mắt đỏ rực, nước mắt rơi tí tách.

252. Chương 253: Diệp Dương Thành Rất Tức Giận, Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng.

- Tại sao hần biến thành như vậy? Tại sao lừa ta? Hu hu . . .

Lúc này Lâm Mạn Ny như một đứa bé khóc sụt sùi, một đứa trẻ bất lực.

Diệp Dương Thành đứng dậy ngồi xuống kế bên Lâm Mạn Ny, trong lòng không chút tạp niệm nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực.

Lâm Mạn Ny khóc ròng rã, mãi khi ngực áo Diệp Dương Thành ướt đầm tiếng khóc mới yếu bớt.

Lâm Mạn Ny lẩm bẩm mất trí:

- Đại Đông Qua lừa ta . . . Đại ca ca . . . Không còn . . .

Diệp Dương Thành cúi đầu, thấy Lâm Mạn Ny gối đầu ngủ trên ngực mình. Chuyện xảy ra đêm nay sẽ ám ảnh Lâm Mạn Ny một thời gian rất dài, thậm chí là trong mơ.

Một thiếu nữ ngây thơ, lương thiện biết mấy, đám súc sinh kia sao nỡ nhẫn tâm?

Diệp Dương Thành cực kỳ tức giận, kẻ làm ác nên trả giá cho tội ác bọn họ đã làm.

Lâm Mạn Ny vừa thiếp ngủ, Diệp Dương Thành giữ yên tư thế không nhúc nhích. Mãi đến mười một giờ tối, xác nhận Lâm Mạn Ny đã ngủ say, Diệp Dương Thành nhẹ nhàng bế nàng lên đi vào phòng ngủ của mình.

Diệp Dương Thành đặt Lâm Mạn Ny nằm xuống giường, nhẹ nhàng đắp chăn lên người nàng.

nhìn khuôn mặt tiều tụy, Diệp Dương Thành khom lưng khẽ hôn mặt Lâm Mạn Ny.

Diệp Dương Thành tắt đèn, đóng cửa lại. Sau khi ra khỏi phòng ngủ, Diệp Dương Thành kêu Tiểu Thương Ưu Tử lại dọn đồ.

- Nàng đi vào dựng một kết giới, đêm nay hãy chăm sóc nàng ấy.

Tiểu Thương Ưu Tử biết Diệp Dương Thành nói ‘nàng’ là ai, nhẹ gật đầu.

Tiểu Thương Ưu Tử khom lưng, hết sức cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Người sống không cần tranh với người chết, linh thể sẽ không tranh giành với người sống. Lâm Mạn Ny xen vào không khiến Tiểu Thương Ưu Tử, Triệu Dung Dung thấy khó chịu gì, càng không xem nàng tình địch bài xích nàng.

Ngược lại Triệu Dung Dung cực kỳ thích thiếu nữ ngây thơ, hồn nhiên như Lâm Mạn Ny. Huống chi dù Triệu Dung Dung có phản đối thì Diệp Dương Thành chịu nghe nàng không? Từ sau chuyện lần trước Triệu Dung Dung đã tìm về vị trí mình nên có, tâm tình đứng đắn.

Sắp xếp Lâm Mạn Ny xong Diệp Dương Thành quay ra phòng khách, ngồi trên sofa. Sắc mặt của Diệp Dương Thành cực kỳ tệ.

Diệp Dương Thành siêu tức giận chuyện xảy ra đêm hôm nay, hậu quả rất nghiêm trọng.

Về công, Diệp Dương Thành là người quản lý mảnh đất 7500 km vuông, đây là khu vực quản lý của hắn. Lục gia trước kia hay Vu gia sau này, Diệp Dương Thành chưa từng hiền từ nhường tay với loại xấu xa cặn bã như thế.

Sau khi quét sạch Long Khẩu Khu, Ôn Nhạc huyện, Diệp Dương Thành luôn bận rộn đối phó với tổ chức Dị Sát. Bấy giờ phạm vi quản lý khuếch trương, những thế lực hắc ám hoành hành trong khu vực Diệp Dương Thành quản lý nên bị dọn dẹp.

Về tư, Lâm Mạn Ny là người phụ trách thực sự của Dương Thành hội quỹ từ thiện, nàng lo các việc lớn nhỏ trong hội. Từ khi Dương Thành hội quỹ từ thiện thành lập đến bây giờ chỉ tính công đức huyền diệu đã tăng mười vạn điểm cho Diệp Dương Thành, xem như người phe hắn.

Hơn nữa chuyện xảy ra tối hôm nay càng khiến Diệp Dương Thành hiểu tính cách của Lâm Mạn Ny, một thiếu nữ truyền thống ngây thơ, hồn nhiên, có lòng nhân ái. Diệp Dương Thành thật sự động tâm, đôi khi tình yêu đến rất đột ngột. Tuy chưa được Lâm Mạn Ny chấp nhận nhưng Diệp Dương Thành cảm thấy hắn đang yêu.

Lừa Lâm Mạn Ny đi bán thân xác? Chuyện này còn xảy ra trong khu vực Diệp Dương Thành quản lý, đám người sau màn đang tìm đường chết!

Diệp Dương Thành ngồi yên trên sofa hơn mười phút sau hắn hít sâu một hơi, giao di động cho Triệu Dung Dung.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Gọi điện thoại cho Trương Ngọc Thiển đi.

Ấu Dương khu không có thuộc hạ của Diệp Dương Thành, nhưng là một khu vực dưới quyền quản lý của Khánh Châu thị. Trương Ngọc Thiển đang chiếm thể xác Lý Đan Hồng, thị trưởng Khánh Châu thị, nàng cũng chiếm luôn tất cả ký ức của ký chủ.

Tin tưởng chuyện xảy ra lần này có thể thông qua Trương Ngọc Thiển tìm hiểu chút dấu vết.

Triệu Dung Dung cung kính vâng dạ, cầm di động tìm số điện thoại mới tạo sau khi Trương Ngọc Thiển chiếm thân xác Lý Đan Hồng, ấn nút gọi.

Không chỉ Trương Ngọc Thiển, đám người Dương Đằng Phi, Tống Lâm Lập đều tự mua một sim điện thoại mới, trong sim điện thoại này chỉ liên lạc với Diệp Dương Thành. Người ngoài không biết bọn họ có một số điện thoại riêng.

Đối với Triệu Dung Dung, nàng là một trong những người chứng kiến chuyện xảy ra đêm nay. Lâm Mạn Ny gặp chuyện từng xảy ra trên người Triệu Dung Dung, nên nàng có cảm xúc chung mối thù, rất đồng cảm với Lâm Mạn Ny.

Hiển nhiên Diệp Dương Thành kêu Triệu Dung Dung gọi điện thoại kêu Trương Ngọc Thiển là vì muốn lấy lại lễ công bằng cho Lâm Mạn Ny. Những kẻ làm nhiều việc ác đã đến lúc phải trả giá đắt.

Điện thoại đổ chuông hai tiếng là Trương Ngọc Thiển bắt máy ngay, giọng nữ nhân khoảng bốn, năm mươi tuổi truyền ra ống nghe.

- Chủ nhân.

Diệp Dương Thành nhận lấy di động từ tay Triệu Dung Dung, hẩn đặt ống nghe bên tai, khẽ ừ.

Diệp Dương Thành không nói lòng vòng, vào ngay chủ đề chính:

- Quán bar Hải Đế đường Triều Hồng lộ Ấu Dương khu là sản nghiệp của ai?

Diệp Dương Thành không thể tìm tin tức mình muốn từ mấy tên du côn, không biết bọn họ dưới tay ai làm chuyện ác thương thiên hại lý. Nhưng nhìn tình hình lúc đó không khó nhìn ra quán bar Hải Đế chắc chắn là sản nhà của bọn họ.

Có manh mối này dễ dàng lần tìm đến ngọn hơn.

- Quán bar Hải Đế?

Tuy Trương Ngọc Thiển hấp thu ký ức của Lý Đan Hồng nhưng không có ấn tượng với quán bar này.

Trương Ngọc Thiển sửng sốt một lúc sau trả lời:

- Chủ nhân, phó tỷ không rõ về quán bar Hải Đế nhưng tất cả chỗ ăn chơi đường Triều Hồng đều là sản nghiệp của tập đoàn giải trí ẩm thực Vạn Bang. Lưu Tồn Huy, đồng sự trưởng của tập đoàn là thủ lĩnh Phủ Thủ bang Ấu Dương khu

Không cần manh mối gì khác, chỉ một điểm này đã đủ.

Biểu tình Diệp Dương Thành âm trầm gặt gù, thản nhiên nói:

- Hãy giới thiệu tình huống tập đoàn Vạn Bang, Phủ Thủ bang cho ta nghe.

Nghe Diệp Dương Thành nói câu này, Trương Ngọc Thiển đi theo hẩn một đoạn thời gian hiểu ngay suy tính trong đầu hẩn. Cho dù Diệp Dương Thành không hỏi Trương Ngọc Thiển cũng định sáng mai gọi điện thoại xin hẩn xuống tay với Phủ Thủ bang, nhanh chóng tiêu diệt nó khỏi khu vực Khánh Châu thị.

Bởi vì Trương Ngọc Thiển chiếm xác Lý Đan Hồng, có được ký ức của Lý Đan Hồng, nàng phát hiện Phủ Thủ bang có quan hệ rắc rối phức tạp trong Khánh Châu thị. Nếu là Lý Đan Hồng ban đầu dĩ nhiên không thêm quan tâm, nhưng nàng đã không phải là Lý Đan Hồng chính chủ.

Việc Trương Ngọc Thiển cần làm đầu tiên là thanh lý, những giao dịch tiền quyền trước kia với Lý Đan Hồng, những kẻ làm chuyện ác.

Chỉ có quét sạch đám người nay thì thể xác Lý Đan Hồng mới hoàn toàn do Trương Ngọc Thiển nắm giữ, nếu không gặp trời buộc khắp nơi. Một khi Trương Ngọc Thiển làm quá mức, chó cùng rứt giậu cắn ngược lại nòng, gây lớn chuyện thì thể xác Lý Đan Hồng mất đi giá trị lợi dụng.

Kẻ cầu kết với Lý Đan Hồng nhiều nhất mặt ngoài là tập đoàn Vạn Bang, ngầm là . . . Phủ Thủ bang.

253. Chương 254: Diệt Cỏ Tận Gốc.

Trương Ngọc Thiển ngẫm nghĩ tìm từ ngữ, nhớ lại các tài liệu liên quan Phủ Thủ bang, tập đoàn Vạn Bang trong ký ức của Lý Đan Hồng.

Trương Ngọc Thiển lên tiếng:

- Chủ nhân, tập đoàn Vạn Bang có sản nghiệp trải dài Âu Dương khu, nội thành Khánh Châu thị (Khánh Châu thị là một khu vực đơn độc, vừa là nơi có thị chính phủ cũng là nội thành). Tập đoàn Vạn Bang có ba khách sạn sạn, hai mươi bốn quán bar, ba mươi ba KTV, tám tiệm cafe internet, mười bể bơi, mười hội sở, mười quán trà nhà hàng Tây. Tập đoàn Vạn Bang là vật khổng lồ trong ngành ăn uống giải trí Khánh Châu thị, gần như lũng đoạn bốn mươi phần trăm thị trường giải trí Khánh Châu thị.

- Ngoài ra Lưu Tồn Huy đồng sự trưởng của tập đoàn Vạn Bang có một bệnh viện tư nhân trên danh nghĩa có tên là bệnh viện Hàng Đức. Mặt ngoài là cứu người chữa bệnh, nhưng ngầm thì giải quyết bệnh tật cho đám thuộc hạ.

Trương Ngọc Thiển giải thích kỹ càng về tập đoàn Vạn Bang giúp Diệp Dương Thành hiểu sơ. Phải công nhận một điều là Lưu Tồn Huy cai quản tập đoàn Vạn Bang đúng là kẻ tài ba, nhưng gã đã dùng trí tuệ sai chỗ.

Diệp Dương Thành yên lặng nghe, Trương Ngọc Thiển kể tỉ mỉ.

Giải thích xong đại khái về tập đoàn Vạn Bang, Trương Ngọc Thiển tiếp tục bảo:

- Phủ Thủ bang là bang phái hắc ác mà Lưu Thủ Hoa sáng lập thời kỳ văn cách. Năm một ngàn chín trăm chín mươi tám, Lưu Thủ Hoa tranh giành địa bàn với Vu gia đã trúng đạn bỏ mình. Lưu Tồn Huy là con trai cả của Lưu Thủ Hoa. Sau khi Lưu Thủ Hoa chết, Lưu Tồn Huy trở thành người cầm lái Phủ Thủ bang. Lưu Tồn Huy kinh doanh Phủ Thủ bang nhanh chóng trưởng thành thực lực. Vào năm hai ngàn lẻ một, Lưu Tồn Huy quét sạch bang phái thế lực hắc ác khác trong Âu Dương khu, hình thành tình trạng một mình Phủ Thủ bang bá chiếm.

Nói đến đây Trương Ngọc Thiển lấy làm lạ:

- Phủ Thủ bang là bang phái thế lực hắc ác số một số hai trong Khánh Châu thị, tụ tập hơn hai ngàn lưu manh du côn, bá đạo hoành hành trong Âu Dương khu đến không sợ trời không sợ đất. Nhờ có tập đoàn Vạn Bang là tấm biển ở ngoài sáng, mấy năm trước Lưu Tồn Huy trở thành đại biểu nhân dân Khánh Châu thị . . .

Diệp Dương Thành đang uống hớp nước sôi nghe vậy phun ra:

- Phụt!

Diệp Dương Thành kinh ngạc hỏi:

- Thủ lĩnh thế lực hắc ác mà làm đại biểu nhân dân? Lưu Tồn Huy đại biểu cho ai? Đại biểu các bang phái thế lực hắc ác sao?

Trương Ngọc Thiển bị Diệp Dương Thành hỏi nghẹn lời, cười khổ nói:

- Phó tỳ không biết . . .

Sự thật chính là sự thật, Lưu Tồn Huy là đại biểu nhân dân Khánh Châu thị.

Trước kia Diệp Dương Thành đọc báo có thấy tin tức tương tự, nhưng khi tiết mục đặt ngay trước mắt thì hẳn không biết nên khóc hay cười.

Diệp Dương Thành bình tĩnh cảm xúc, hỏi:

- Nghề chính của Phủ Thủ bang là gì?

- Mặt ngoài tập đoàn Vạn Bang chuyên kinh doanh giải trí ăn uống nhưng thật ra nghề chính là mại dâm, bài bạc, hút chích.

Trương Ngọc Thiển trầm ngâm giây lát, nói:

- Trong tất cả quán bar thuộc tập đoàn Vạn Bang đều có nhiều phòng riêng cung cấp cho các khách có nhu cầu. Theo phó tỳ được biết, trong quán bar thuộc tập đoàn Vạn Bang hơn một nửa người phục vụ bán dâm đều là nữ giới bị ép buộc. Theo lời Lưu Tồn Huy đã nói với Lý Đan Hồng thì đây là quá trình dạy dỗ . . .

- Ép người làm gái sao? Ngành chính phủ không quản lý?

Về mặt Diệp Dương Thành tràn đầy chán ghét, hắn rất đồng tình các thiếu nữ vô tội bị ép buộc. Nếu đêm nay Diệp Dương Thành không chạy tới kịp, có lẽ Lâm Mạn Ny cũng tham gia vào số thiếu nữ vô tội kia.

- Có, sao không quản lý được?

Trương Ngọc Thiển bất đắc dĩ nói:

- Phủ Thủ bang có quan hệ rắc rối, cực kỳ phức tạp trong quan trường Khánh Châu thị, có thể nói đựng một cái là động nguyên cánh rừng. Trước kia có cục trưởng một phân cục xuống tay với Phủ Thủ bang, nhưng hôm sau bị người nặc danh tố cáo, không đến bốn ngày bị điều khỏi vị trí cục trưởng. Hỏi xem như vậy còn ai dám quản lý?

Trương Ngọc Thiển nói thật lòng, nhưng đối với Diệp Dương Thành thì đây là mồi châm lửa giận từ Phủ Thủ bang lan đến quan trường Khánh Châu thị. Diệp Dương Thành không bùng nổ, chuyện này từ khi hắn tiêu diệt Lục gia đã hiểu rõ, giao dịch tiền quyền, đào gốc mò rễ rồi cuộc chỉ có hai thứ này.

- Trừ quán bar ra chỗ bán dâm lớn nhất là bể bơi, hơn mười hội sở nghỉ dưỡng, thương vụ, KTV xếp hạng sau.

Trương Ngọc Thiển tiếp tục bảo:

- Theo thống kê không chính thức thì có hơn một ngàn nữ nhân bị tập đoàn Vạn Bang khống chế phục vụ bán dâm trong các nơi thuộc tập đoàn, trong đó mười ba đóa kiều hoa là nổi tiếng nhất.

- Mười ba đóa kiều hoa?

Diệp Dương Thành kinh ngạc hỏi:

- Là sao?

- Mười ba đóa kiều hoa là mười ba thiếu nữ.

Trương Ngọc Thiển nói:

- Mười ba thiếu nữ này trình độ học vấn thấp nhất cỡ nghiên cứu sinh thạc sĩ, hơn một nửa là trên tiến sĩ. Trình độ cao, mặt mũi xinh đẹp, vóc dáng nóng bỏng. Nghe nói lời ăn tiếng nói của mười ba người ngang ngửa với tiểu thư đài các.

- Phó tỳ được biết giá qua đêm mười ba thiếu nữ này cao cỡ tám vạn nguyên nhân dân tệ, kẻ ham của lạ chạy theo như vẹt.

Diệp Dương Thành hít sâu, nói:

- Còn đánh bài thì sao?

Diệp Dương Thành không hỏi nhiều về mười ba đóa kiều hoa, trực giác cho hắn biết nếu tìm tòi thêm về bán dâm thì tối nay Phủ Thủ bang sẽ máu chảy thành sông.

- Về bài bạc, phải nói Lưu Tồn Huy rất thông minh.

Trương Ngọc Thiển trầm ngâm một lúc sau nói:

- Trên danh nghĩa Lưu Tồn Huy không có sòng bạc quy mô lớn, nhưng quán bar, KTV, giải trí, thương vụ hội sở vân vân là lá chắn lớn nhất để tạo ra chiếu bạc. Có lẽ hôm nay sòng bạc ở quán bar, ngày mai ở KTV khác, không ổn định một chỗ.

- Lúc trước cục trưởng phân cục kia định xuống tay với sòng bạc, nhưng Lưu Tồn Huy khó găm, ý thức cảnh giác vượt xa dự đoán. Cuối cùng cục trưởng phân cục rơi vào kết cuộc chết trong tai nạn xe.

Diệp Dương Thành nhú mày hỏi:

- Cục trưởng phân cục gây hấn với Lưu Tồn Huy đã chết?

- Đúng vậy!

Trương Ngọc Thiển trả lời:

- Đêm hôm bị điều khỏi vị trí cục trưởng phân cục thì một đám người xâm nhập vào nhà hấn, kéo hấn ra ngoài đường, dùng xe máy không biển số đụng hấn bay ra xa hơn mười thước, chết ngay tại chỗ.

- . . .

Diệp Dương Thành hít một hơi thật sâu, hấn không hỏi mấy chuyện khác của Phủ Thủ bang nữa. Chỉ bấy nhiêu tin tức Diệp Dương Thành biết được đủ để Lưu Tồn Huy chết ngàn vạn lần.

Nhưng Diệp Dương Thành không định giết Lưu Tồn Huy, hấn muốn lão suốt đời sống trong lời chửi rủa của mọi người, để gã dùng quãng đời còn lại trả giá tội ác nửa đời trước đã làm.

Mắt Diệp Dương Thành lóe tia sáng lạnh, hấn hỏi Trương Ngọc Thiển:

- Tổng bộ của Phủ Thủ bang nằm ở đâu?

- Tổng bộ Phủ Thủ bang ở quán bar Triều Thiên ca đường Triều Hồng, nhưng Lưu Tồn Huy thường ra lệnh trong biệt thự chữ thiên của mình hơn. Mười ba đóa kiêu hoa mỗi tối ba người luân phiên đi biệt thự phục vụ Lưu Tồn Huy.

Trương Ngọc Thiển nhỏ giọng nói:

- Chắc lúc này Lưu Tồn Huy đang ở trong biệt thự.

Diệp Dương Thành gật gù cúp máy ngay.

Diệp Dương Thành hiểu rõ đạo lý nhỏ cỏ tận gốc, bắt giặc thì bắt vua trước.

Tuy Diệp Dương Thành có rất nhiều cách khiến Lưu Tồn Huy sống không bằng chết nhưng tình hình Phủ Thủ bang, tập đoàn Vạn Bang làm hấn vất óc suy nghĩ cách vẹn toàn.

Dù sao hơn hai ngàn tên du côn rải rác khắp nơi, muốn tụ tập nguyên đám lại một hơi tiêu diệt thì siêu khó khăn. Nghe Trương Ngọc Thiển miêu tả, Diệp Dương Thành biết rõ Lưu Tồn Huy cảnh giác, gian xảo inh khủng.

Có vết xe đổ Lục gia Ôn Nhạc huyện, Vu gia Long Khẩu Khu, chỉ cần nào Lưu Tồn Huy không bị lừa đá tuyệt đối không dễ dàng tụ tập các đàn em lại một chỗ. Mặc kệ vì lý do gì, Lưu Tồn Huy hiểu rằng không thể để hết trứng gà vào một cái rổ.

Diệp Dương Thành cũng không muốn trình diễn màn chôn sống. Lúc trước gây lớn chuyện đến nông nỗi chôn sống là vì Diệp Dương Thành không đủ thực lực, đành dùng cách dã man cắt đứt mọi rắc rối. Bây giờ thì . . . Diệp Dương Thành không cần gây ra tiếng động lớn như vậy, hấn chỉ cần nghĩ cách nào đó chu đáo, khiến Phủ Thủ bang hoàn toàn biến mất.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa suy tư thật lâu, hấn ngược đầu kêu Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi lại.

Hai người nghe Diệp Dương Thành nói một kết cuộc thế nào, tình hình đại khái của tập đoàn Vạn Bang, Phủ Thủ bang.

Hình Tuấn Phi cười gian:

- Chủ nhân, lão bộc có cách rồi . . . Người chỉ cần như thế này . . .

Diệp Dương Thành khen ngoại:

- Rất hay.

Tiểu khu biệt thự chữ thiên Âu Dương khu Khánh Châu thị, đây là một trong các tiểu khu biệt thự hạng nhất Khánh Châu thị. Nói câu dễ hiểu là người cư ngụ ở trong không giàu cũng có quyền.

Trong chủ hộ của hơn một trăm bộ biệt thự chữ thiên Âu Dương khu Khánh Châu thị, Lưu Tồn Huy đồng sự trưởng tập đoàn Vạn Bang là người nổi bật. Lý do lớn nhất là vì trừ thân phận đồng sự trưởng tập đoàn Vạn Bang ra, Lưu Tồn Huy còn có thân phận chương môn Phủ Thủ bang tiếng tăm lừng lẫy tại Khánh Châu thị. Nhiều người né xa Lưu Tồn Huy siêu ác, sợ lỡ làm gì chọc gã bực thì kết cục cửa nát nhà tan.

Đây không phải tự hù dọa mình mà có căn cứ thật.

Lưu Tồn Huy là một thủ lĩnh thế lực hắc ám, nuôi nhiều tay sai, ban đầu gã lấy đâu ra nhiều tiền mở quán bar, công ty? Toàn là dùng thủ đoạn khiến người không ren mà run cướp về.

Ví dụ điển hình nhất là công ty trách nhiệm hữu hạn tập đoàn giải trí ăn uống Vạn Bang, ban đầu đồng sự trưởng không tên là Lưu Tồn Huy.

Mười hai giờ khuya, trong tiểu khu biệt thự hạng nhất Khánh Châu thị, một căn biệt thự xa hoa đèn đuốc sáng trưng chiếm diện tích mênh mông một ngàn ba trăm thước vuông. Khác với Trương Ngọc Thiển suy đoán, đêm nay không phải ba đóa kiêu hoa mà mười ba đóa kiêu hoa đều có mặt.

Trong phòng khách có bốn chiếc sofa dài, hơn mười nam nhân cao thấp mập ốm khác nhau ngồi trên ghế. Mười ba thiếu nữ vóc dáng yêu kiều, mặt mũi đáng yêu rúc vào ngực mỗi nam nhân, rất là ngoan ngoãn.

Nếu ai biết chuyện đi vào đây sẽ nhận ra hơn mười nam nhân tuổi từ ba mươi đến năm mươi là người phụ trách các khu vực của Phủ Thủ bang, xem như trụ cột Phủ Thủ bang, thuộc hạ thân tín của Lưu Tồn Huy.

Hôm nay là cuộc họp một tuần một lần. Người phụ trách các khu sẽ báo cáo các việc lớn nhỏ trong khu vực mình quản lý cho Lưu Tồn Huy, tựa như hoàng đế châu triều.

Còn mười ba đóa kiêu hoa là Lưu Tồn Huy bỏ giá lớn hết sức bồi dưỡng thân tín, người có thể trả giá tiền cao qua đêm với các nàng hơn phân nửa là nhân vật nổi tiếng xã hội. Bình thường mười ba đóa kiêu hoa thu thập tình báo cho Lưu Tồn Huy chuẩn bị dùng bất cứ lúc nào, như đêm nay ba thiếu nữ này là vũ khí tốt nhất để gã lung lạc thuộc hạ.

Theo thường lệ, chờ kết thúc cuộc họp, mười ba đóa kiêu hoa sẽ dùng hết khả năng làm hơn mười nam nhân lằng lằng lên mây làm tiên.

Bọn họ không biết trong lúc hưởng thụ cũng giao mạng nhỏ vào tay mười ba thiếu nữ này. Lưu Tồn Huy gạt đầu một cái là bọn họ sẽ mất mạng trong tình huống toàn thân trần truồng.

Từ điểm này không khó nhận ra Lưu Tồn Huy đúng là kẻ có tài, không phải loại tiểu nhân vật. Lưu Tồn Huy có thủ đoạn, có tâm kế, hèn gì gã một tay vun vén Phủ Thủ bang từ bang phái nhỏ hạng ba lớn mạnh đến bây giờ.

Tiếc rằng dù Phủ Thủ bang có uy thế ngập trời trong Khánh Châu thị, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nhưng trên vào người không nên chọc thì kết cục đã định trước.

Một nam nhân hơn bốn mươi tuổi ngồi trên sofa bên tay phải Lưu Tồn Huy nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen nhánh, mượt mà của thiếu nữ hai mươi ba, bốn tuổi dựa vào ngực mình.

- Huy ca, hai ngày nay trong vùng có thêm nhiều cỏm.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi báo cáo với Lưu Tồn Huy:

- Toàn mặc đồ thường. Mất sắc phát hiện nhiều huynh đệ làm trong vùng khó buôn bán.

Lưu Tồn Huy hờ hững gạt đầu, ánh mắt liếc mắt từng người, hỏi:

- Còn các người?

- Bên ta cũng vậy, nhiều cỏm kéo đến.

Một nam nhân khoảng năm mươi tuổi trầm giọng nói:

- Buổi chiều nhờ người tìm hiểu, cóm đi dạo trong vùng là người của đại đội hình cảnh cực công an Khánh Châu thị.

- Khu của ta cũng có.

- Ta cũng vậy.

- Ta

Mọi người lần lượt gạt đầu biểu thị trong khu vực quản lý của mình xuất hiện cảnh sát mặc thường phục.

Lưu Tồn Huy nhìn đám người gạt đầu, sắc mặt âm trầm đặt mạnh chén trà xuống mặt bàn phát ra tiếng cốc rõ to.

Phòng khách thoáng chốc lặng ngắt như tờ, mọi người tập trung vào Lưu Tồn Huy. Bọn họ không chú ý thấy một khung cửa sổ khép kín bỗng chốc cánh cửa bị lặng lẽ mở ra cái khe cỡ nắm tay rồi nhẹ nhàng đóng lại.

Sắc mặt Lưu Tồn Huy cực kỳ âm trầm, gã ngồi thẳng người dậy.

- Vị kia trong thị cực thật không biết điều.

Lưu Tồn Huy nói với một nam nhân hơn ba mươi tuổi ngồi phía xéo đối diện mình:

- A Bưư, ngày mai người tự mình dẫn vài người đi. Con út của hần đọc sách trong trường trung học Thập Tam, mời nó lại đây uống trà.

Nam nhân tên A Bưư đứng dậy, gạt đầu, nói:

- Vâng thưa Huy ca.

Nói xong nam nhân tên A Bưư thản nhiên ngồi xuống, xem phản ứng của gã thì Lưu Tồn Huy thường xuyên làm chuyện này.

Bất cóc nhi tử của một cực trưởng thị cực không thấy chuyện lạ gì đối với bang phái như Phủ Thủ bang, uy hiếp cho biết mặt rồi thả người về là được. Cực trưởng thị cực thì sao? Dám ngay mặt chống đối Phủ Thủ bang? Không hiểu đạo lý pháp không trách số đông sao?

Phái cảnh sát thường phục đến đây điều tra chứ không phải phái người quang minh chính đại đến kiểm tra, từ điểm này Lưu Tồn Huy nắm bắt chính xác điểm mấu chốt. Đó là đừng nhìn cực trưởng thị cực cứng rắn, thật ra rất kiêng dè Lưu Tồn Huy, nếu đã e ngại gã thì mọi chuyện dễ tính. Mời con trai cực trưởng cực lại đây ăn bữa cơm uống ly trà, trước khi đi tiễn bằng xe hơi trị giá trăm vạn. Gỡ một cái rồi tặng một viên kẹo, thế thì cực trưởng đại nhân còn dám làm gì?

254. Chương 255: Nghiền Xương Thành Tro.

Đây là kỹ xảo Lưu Tồn Huy thường xuyên dùng và rất có hiệu quả. Nếu có thể kéo cực trưởng thị cực cùng nhau xuống nước sẽ tăng thêm mấy phần bảo đảm cho Phủ Thủ bang.

Cực trưởng thị cực tức là phó thị trưởng Khánh Châu thị. Cho đến nay vị phó thị trưởng này luôn mập mờ với Phủ Thủ bang, Lưu Tồn Huy muốn mượn cơ hội này kéo phó thị trưởng xuống nước, thế thì ban lãnh đạo Khánh Châu thị hầu như đứng về phía gã.

Trong nguy hiểm tìm điểm đột phá thuận tiện vớt vát chút ích lợi, Lưu Tồn Huy bất cóc nhi tử phó thị trưởng mà chân mày không anhim cái nào. Ánh mắt và sự quyết đoán của Lưu Tồn Huy hơn xa người bình thường, đây là nhân tố mấu chốt gã có thể đi đến địa vị ngày hôm nay.

Lưu Tồn Huy lại dận dò mấy chi tiết khác sau đó ném chueyện sang một bên, tựa vào lưng sofa. Lưu Tồn Huy cảm điều xì gà từ tay một thân tín, môi lửa, hít một hơi.

Lưu Tồn Huy phẩy tay nói:

- Tiếp tục đi.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi mặc áo da màu đen đứng lên, gật đầu với Lưu Tồn Huy:

- Huy ca.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi ngồi xuống ghế, tiếp tục bảo:

- Khu bên ta trừ thêm mấy tay cớm thì mọi chuyện bình thường. Nhưng ngày hôm qua quán bar Charon có chút rắc rối nhỏ, ba tiếp viên chết, hiện nay xác chết còn chất trong gara dưới đất.

- Có chuyện gì?

Lưu Tồn Huy nheo mắt nói:

- Ba người nào chết?

- Là ba nữ thời gian trước Độc Nhân Xà kêu người đưa từ Hàng Châu đến.

Nam nhân mặc áo da giải thích rằng:

- Vốn muốn dạy dỗ thành hoa khôi nhưng ba nữ nhân đó không biết sống chết thừa dịp khách đi vệ sinh đã nhảy từ cửa sổ lầu bốn xuống . . .

Lưu Tồn Huy phẩy tay ngắt lời nam nhân mặc áo da giải thích:

- Sau này chú ý cẩn thận nhiều hơn đi.

Lưu Tồn Huy nhú mày nói:

- Trở về xử lý thi thể, ta sẽ nói chuyện với Độc Nhân Xà.

Nam nhân mặc áo da gật đầu cười nói:

- Vâng thưa Huy ca.

Chuyện này vốn không cần báo cáo nhưng ba nữ nhân kia do Độc Nhân Xà bá chủ Hàng Châu đưa đến. Vì dính dáng Độc Nhân Xà nên nam nhân mặc áo da mới hỏi ý kiến Lưu Tồn Huy.

Sinh mệnh ba thiếu nữ thanh xuân đối với bọn họ chỉ là mất đi một món tiền đen, không phải chuyện lớn lao gì.

Độc Nhân Xà là thủ lĩnh một thế lực hắc ám tại Hàng Châu. Độc Nhân Xà chuyên lừa bán phụ nữ nhi đồng, chuyên môn buộc người lương thiện bán dâm. Các thiếu nữ không tự nguyện bán dâm trong hơn một nửa chỗ ăn chơi Hàng Châu đều do Độc Nhân Xà cung cấp. Nghe nói Độc Nhân Xà có quan hệ mập mờ với một vị quan lớn của Hàng Châu, cho đến nay người trong nghề hết sức kiêng kỵ gã.

Nam nhân mặc áo da ngồi xuống, người thứ ba đứng lên, là Trương Triều Chính, người phục trách đường Triều Hồng.

Đừng thấy Trương Triều Chính toàn thân đeo vàng bạc, bộ dáng nha giàu mới nổi, cũng đừng coi thường gã có làn da đen nhảm như nhà quê mới lên thành phố. Thu nhập đường Triều Hồng chiếm một phần ba tổng thu nhập Phủ Thủ bang, Trương Triều Chính mới hơn ba mươi tuổi đã ngồi vào ghế người phụ trách đường Triều Hồng, thủ đoạn của gã rất lợi hại.

Trước kia mỗi cuộc họp Trương Triều Chính ít khi nói cái gì, nhưng đêm nay thái độ của gã khác lạ. Trương Triều Chính nói một chuyện nghe như việc nhỏ không tính là tội.

Trương Triều Chính báo cáo:

- Huy ca, khu bên ta có một cô nương trả nợ cờ bạc đã chạy trốn, vài huynh đệ bị thương.

Nghe Trương Triều Chính báo cáo, mọi người hai mặt nhìn nhau, không hiểu tại sao gã nhắc đến chuyện nhỏ này.

Nhưng Lưu Tồn Huy hiểu khá Trương Triều Chính khá rõ, gã ngồi thẳng người hỏi:

- Tình huống thế nào?

- Đoạn thời gian trước một tay lôm côm thuộc hạ của ta thua hơn hai trăm vạn, cuối cùng lừa một cô nương tứ cố vô thân đến trả nợ.

Mặt Trương Triều Chính đỏ hồng nói:

- Sau khi gặp người, mấy huynh đệ thuộc hạ dẫn nàng đi qua cho ta xem mắt. Nhưng ngay bãi đỗ xe quán bar Hải Đế, cô nương kia bị người cướp đi, đến nay vẫn không rõ là ai làm. Có người khẳng định đó là một nam nhân trẻ tuổi.

- Mấy thuộc hạ của ngươi là thùng cơm sao?

Nghe Trương Triều Chính giải thích xong nét mặt Lưu Tồn Huy sa sầm:

- Trong địa bàn của mình bị cướp người, người không ngại mất mặt nhưng ta đỏ mặt gì!

Rầm!

Lưu Tồn Huy vỗ mạnh bàn trà, không cho Trương Triều Chính có cơ hội giải thích gì thêm.

Lưu Tồn Huy lạnh lùng nói:

- Trong ảnh đất Khánh Châu thị này đừng hòng có ai đụng vào người của ta mà bình yên vô sự. Cho người ba ngày, phải tìm ra tiểu tử đánh bị thương người, nghiền xương thành tro.

Tim Trương Triều Chính rút cái bịch, gã không dám cãi lời ngay.

Trương Triều Chính gật đầu, cung kính nói:

- Vâng thưa Huy ca.

Trương Triều Chính ngồi xuống sofa, lòng thầm bất an.

Theo Minh ca và một tên du côn trước khi bị đánh gục kịp hét chữ ‘ngươi’ thì người cướp Lâm Mạn Ny đi là một thanh niên hơn hai mươi tuổi. Thanh niên này chỉ dùng mấy giây đã dễ dàng đánh gục sáu người, bao gồm Minh ca.

Trương Triều Chính tự nhận mình có thể đánh gục mấy phế vật Minh ca, nhưng gã tuyệt đối không thể nhẹ nhàng hoàn thành được, dù bên trong có nguyên nhân đánh lén.

Trương Triều Chính loáng thoáng cảm thấy đã đập trúng đỉnh, nhưng nghĩ kỹ lại cho rằng mình lo nghĩ quá nhiều. Phủ Thủ bang có uy phong mạnh mẽ trong Khánh Châu thị, mấy ngàn thuộc hạ chẳng lẽ đều là thứ vô dụng?

Trong tâm lý mâu thuẫn, Trương Triều Chính không nói ra điều mình lo âu, sợ chọc giận Lưu Tồn Huy nữa. Thứ hai, Trương Triều Chính sợ bị người phụ trách khu khác giễu cợt gã nhất gan sợ rắc rối.

Một tên lôm côm còn biết sĩ diện, Trương Triều Chính là đại ca đường Triều Hồng sao có thể không quan chú ý mặt mũi của mình? Có vài lúc bảo vệ sĩ diện còn trọng hơn dùng đao dùng súng. Bởi vì đối với đám người đã định chỉ có thể sống trong bóng tối, một tiếng đại ca, một ánh mắt kính sợ mang đến niềm tự hào vô biên.

Sĩ diện là thứ bọn họ cực kỳ chú trọng.

Nhưng nói đi phải nói lại, Trương Triều Chính có nói hay không chẳng khác gì. Nói thì Lưu Tồn Huy sẽ không động can qua vì chút chuyện nhỏ, tụ tập ngàn tên đàn em vây quanh mình bảo vệ an toàn. Huống chi dù Lưu Tồn Huy thật sự nhất gan, tụ tập ngàn tên đàn em bảo vệ mình, nhưng Diệp Dương Thành có quan tâm số lượng đám du côn bao nhiêu người không? Nhiều người sẽ làm Diệp Dương Thành chùn bước từ bỏ hành động sao?

Trương Triều Chính không nói thì Lưu Tồn Huy vẫn chạy trời không khỏi nắng, trừ bang hủy người chết ra không có khả năng thứ hai.

Mới rồi khi đám người nói đến vấn đề cảnh sát thường phục, Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên đã lặng lẽ vào biệt thự. Diệp Dương Thành bám xác Đại Ca ruồi trâu cũng vào phòng khách biệt thự.

Diệp Dương Thành chỉ lắng nghe, hẩn nghe nội dung cuộc họp cuối cùng ủa Phủ Thủ bang. Diệp Dương Thành hơi tò mò, muốn xem các đại nhân vật thể lực hắc ám tụ họp lại nói cái gì. Diệp Dương Thành nghe một lúc sau cảm thấy rất lạ lùng.

Không có chuyện gì tốt, toàn bàn hoạt động xấu xa hại người.

Đầu tiên là bắt cóc nhi tử của cục trưởng thị cục, biểu tình thần nhiên như bắt cóc một con kiến.

255. Chương 256: Vả Miệng Một Trăm Sáu Mươi Cái Để Răn Đe.

Rồi ba thiếu nữ tuổi xuân bị ép bán dâm nên tự sát. Nói đến xử lý xác chết bọn họ không nhú mày cái nào, như thể nạn nhân không phải người sống mà là ba con mèo, con chó. Bộ đáng hồ hững của đám người làm Diệp Dương Thành vô cùng tức giận.

Cuối cùng càng thần, vụ việc dính dáng đến Diệp Dương Thành. Khiến Diệp Dương Thành rục cháy lửa giận là Lưu Tồn Huy đòi tìm ra hẩn rồi nghiền xương thành tro.

Tốt, ta muốn nhìn xem là Lưu Tồn Huy nhà người nghiền xương ta thành tổ hay Diệp Dương Thành ta cho Lưu Tồn Huy nhà người biết cái gì gọi là kêu trời mà trời không thấu, kêu đất nhưng đất chẳng hay.

Diệp Dương Thành ở thị trấn Ôn Nhạc huyện xa xôi lộ biểu tình tức giận, tăng phần sát ý giết Lưu Tồn Huy, Phủ Thủ bang.

Phủ Thủ bang sáng lập từ thời kỳ cách mạng văn hóa đến bây giờ đã qua mấy chục năm.

Diệp Dương Thành rất khó tưởng tượng dựa theo cách hành động hiện nay của Lưu Tồn Huy, trong thời đại cách mạng thiếu ràng buộc kiểm chế, trong mấy chục năm nay Phủ Thủ bang đã làm những gì.

Diệp Dương Thành điều khiển Đại Ca ruồi trâu đập cánh bay khỏi màn che xoay quanh bên trên bàn trà. Diệp Dương Thành chọn mục tiêu thực hành kế hoạch, hẩn thông qua liên lạc tâm linh nói với Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên.

- Hình Tuấn Phi, người đi cướp thân thể nam nhân nhắc tới quán bar Hải Đế. Sở Minh Hiên, hãy cướp thân thể nam nhân nhắc đến Độc Nhân Xà gì đó, hành động theo kế hoạch.

Lúc này tâm tình Lưu Tồn Huy rất tốt, gã xông pah trong sóng to gió lớn nhiều năm, những chuyện nhỏ này không khiến tâm tình của gã xấu đi. Nhưng trước mặt thuộc hạ phải có bộ dáng đại ca, vì vậy mặt Lưu Tồn Huy âm trầm.

Lưu Tồn Huy ngồi nghe người phụ trách mấy khu vực báo cáo, không chú ý thấy nam nhân mặc áo da, Trương Triều Chính đứng người lại sau đó phục hồi trạng thái bình thường. Hai người liếc nhau, cười kỳ dị.

Cửu Tiêu thần cách đưa ra một gợi ý:

- Người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách tự thẩm phán thiện ác cần làm trong ảo cảnh tu di, xin hỏi có xây dựng ảo cảnh tu di không?

Diệp Dương Thành rất khó chịu, nhưng ngẫm lại nếu là thẩm phán dù gì cũng nên có chỗ để tuyên bố tình tiết vụ án.

Tốt xấu gì cũng nên cho tội phạm cơ hội giải thích đi, nếu không sao gọi là thẩm phán? Nên gọi là độc đoán. Hơn nữa thẩm phán trong ảo cảnh tu di thì . . .

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa, mi mắt khép, khóe môi nhếch lên nở nụ cười nghiền ngẫm. Trực tiếp thẩm phán thì hơi chán đúng không?

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Xây dựng ảo cảnh tu di, mục tiêu, Lưu Tồn Huy.

Diệp Dương Thành không hề ánh mắt giao nhau với Lưu Tồn Huy nhưng ảo cảnh tu di thuận lợi được xây dựng.

Lưu Tồn Huy trợn tròn mắt, hay nói đúng hơn là rơi vào trạng thái ngơ ngác. Lưu Tồn Huy như đứa trẻ bại não, trí tuệ kém, gã đứng ngây tại chỗ trợn mắt há hốc mồm.

Nếu Lưu Tồn Huy không nhớ lầm thì gã đang ở trong biệt thự xa hoa của mình, mở cuộc họp thường lệ một tuần một lần với đám thuộc hạ mới đúng. Vừa rồi đang nói vấn đề nâng giá heroin vận chuyển từ Myanmar vào Trung Quốc, sao bỗng chốc . . .

Bầu trời xanh biếc điểm xuyết mấy áng mây trắng, gió nhẹ thổi phất qua mặt. Đạp vào tầm mắt là xanh mênh mông, thảo nguyên lớn có đàn dê tản ra tìm cỏ non. Đám người chăn nuôi cưỡi ngựa tốt cao giọng hát vang.

Đây là thế giới bày ra trước mắt Lưu Tồn Huy, một thế giới hoàn toàn khác với chỗ gã ở mấy giây trước. Thế giới này cho người cảm giác rất thật, không, nói đúng hơn đây là thế giới thật sự, Lưu Tồn Huy cho rằng như thế.

Vị trí Lưu Tồn Huy đang đứng có một ngọn đồi nhỏ hơi nhô lên, lòng bàn chân đạp bùn đất xốp mềm, không khí mát mẻ chui vào mũi, ánh nắng chiếu rọi.

Lưu Tồn Huy ngơ ngác suy đoán:

- Chẳng lẽ thế giới này là thiên đường?

Đang lúc Lưu Tồn Huy nghĩ lầm đây là thiên đường thì trên chín tầng mây, một giọng nam uy nghiêm tựa sấm sét nổ vang bên tai Lưu Tồn Huy.

- Tội phạm Lưu Tồn Huy sao không mau quỳ xuống nhận thẩm phán?

Đầu óc Lưu Tồn Huy ù vang, lão đảo sắp té.

Cùng với giọng nam vang lên, thiên địa biến sắc.

Trên bầu trời xanh biếc phủ lớp đen, thiên địa sáng sủa bỗng chốc tối sầm, gió xuân dịu nhẹ biến thành cuồng phong rít gào thổi vào mặt như dao cắt đau rát.

Thảo nguyên xanh biếc rung lắc nứt ra vô số khe rãnh, dung nham nóng rực tuôn ra từ cá vết nứt, sóng nhiệt khiếp người.

Những du mục còn ca hát chăn dê ngay khi thiên địa biến sắc thì hòa cùng ngựa tốt dưới thân hoặc trâu đực bên cạnh. Hình hài mới là đầu trâu mặt ngựa cầm cây gậy đại tang, tay kia cầm xích trói hõn. Thế giới như thiên đường trong phút chốc biến thành địa ngục gió tà thổi vu vù.

Thay đổi đột ngột làm người sợ hãi, hai chân Lưu Tồn Huy mềm nhũn quỳ dưới đất.

Kể làm việc ác hay tin quỷ thần, mặc dù Lưu Tồn Huy ngồi trên tài sản mấy chục ức, dưới tay có mấy ngàn con tốt răm rắp theo lệnh gã, nhưng không có nghĩa là gã không sợ quỷ thần. Ngược lại làm nhiều việc ác thì càng mơ nhiều ác mộng, tin tưởng quỷ thần hơn người bình thường.

Cảnh tượng trước mắt không cho Lưu Tồn Huy nghỉ ngơi, bây giờ trong đầu gã chỉ có một suy nghĩ là: Ta. . . Ta xuống địa ngục . . .

Mơ hồ trước mắt Lưu Tồn Huy bỗng sáng lên, một luồng sáng xanh yêu dị từ từ trên trời xuyên thấu tầng mây dày giáng xuống quanh thân gã mấy chục thước. Cùng với ánh sáng xanh chiếu rọi, quỷ không đầu, treo cổ quỷ, quỷ chết đói, quỷ chết đuối vùn vùn. Bên cạnh Lưu Tồn Huy đứng đầy quỷ hồn mà những kẻ nhất gan trông thấy sẽ sợ chết khiếp.

Lưu Tồn Huy không bị hù chết, nhưng gã sợ teo tim. Lưu Tồn Huy chưa lấy lại tinh thần thì đám quỷ hồn cùng vượn tay hướng gã, thanh âm chói tai xen lẫn âm trầm, cùng một lời nói:

- Trả mạng lại cho ta . . .

Lưu Tồn Huy không nhin được nữa, gã ngửa đầu phát hiện tiếng hét cao vút:

- A!

Tiếng hét thê lương làm người nghe biến sắc mặt.

Khi Lưu Tồn Huy ngửa đầu hét rầm trời thì thanh âm ồm ồm như sấm lại vang lên:

- Trên công đường cấm ồn ào.

Lưu Tồn Huy chưa kịp ngừng hét, thanh âm kia nói tiếp:

- Lưu Tồn Huy gầm rống công đường, coi thường địa phủ. Quỷ tốt dưới công đường đâu?

- Có!

Ba quỷ tốt mặc đồ tây thắt cravat, mặt trắng bệch bước ra, cùng quỷ xuống đồng thanh kêu lên:

- Xin Diêm Vương ra lệnh!

Lúc này Lưu Tồn Huy hơi tỉnh táo lại, bản năng ngẩng đầu nhìn hướng phát ra thanh âm.

Cách Lưu Tồn Huy gần năm thước từ bao giờ có một khoảnh đất lơ lửng, bên trên dựng ba chữ to: Người đã đến.

Hai bên ba chữ là: Dương gian ba tam thế, tích thiện làm ác đều do người. Âm tào địa phủ, từ xưa đến nay đã tha cho ai?

Giữa hai câu đối là một cái bàn dày, đằng sau cái bàn là một người ngồi.

- Diêm . . . Diêm Vương.

Thấy tình hình này chút may mắn cuối cùng trong lòng Lưu Tồn Huy tan biến, gã ngã ngồi trên mặt đất, ngậy ra như phồng.

Diêm Vương ngồi chễm chệ trên công đường không định tha cho Lưu Tồn Huy. Diêm Vương không thèm nhìn Lưu Tồn Huy ngồi bệch dưới đất, cầm miếng gỗ kinh đường nặng nề đập xuống. Tiếng bộp hù Lưu Tồn Huy tỉnh lại.

Chương 256: Vả miệng một trăm sáu mươi cái để răn đe. (Hạ)

Nhưng đã muộn.

Diêm Vương rút một cái thẻ đại biểu hành hình ném xuống đất, chỉ vào Lưu Tồn Huy nói:

- Vả miệng tám mươi cái.

Ba quỷ tốt quỷ dưới đất hai nắm tay chắp vào nhau, đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh!

* * *

Trong phòng khách biệt thự, lại một người phụ trách báo cáo xong tình hình gần đây trong khu vực của mình.

- . . . Tình hình đại khái là như thế.

Người phụ trách không dám ngồi xuống, đứng yên chờ lệnh của Lưu Tồn Huy.

Lưu Tồn Huy ngồi yên tại chỗ trên sofa, không nhúc nhích, không chớp mắt, không mở miệng nói chuyện.

Lưu Tồn Huy kỳ dị làm mọi người, trừ Trương Triều Chính và nam nhân áo da, ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu ra sao.

Chốc lát sau Lưu Tồn Huy vẫn không hé răng, nam nhân lúc trước báo cáo to gan khê kêu:

- Huy ca xem, chuyện này . . .

- . . .

Lưu Tồn Huy vẫn ngồi trên sofa không nhúc nhích.

Đám người phụ trách các khu vực biểu tình giật mình đứng bật dậy, vội vàng quay quanh Lưu Tồn Huy.

Khi bọn họ bao quanh Lưu Tồn Huy, một nam nhân mắt sắc hét thất thanh:

- Các người nhìn mặt của Huy ca đi!

Tiếng hét hấp dẫn mọi người chú ý, các cặp mắt cùng nhìn gò má Lưu Tồn Huy.

- Đỏ . . . Đỏ rồi . . .

Hai gò má Lưu Tồn Huy đỏ ửng như bị người dùng miếng gỗ không nhẹ không nặng đập vào, thấy rõ hình dạng miếng gỗ.

Mọi người thấy vậy liếc sang nhau, trong phút chốc không hiểu ra sao, không dám chạm vào người Lưu Tồn Huy.

Bọn họ do dự một lúc, sắc đỏ trên mặt Lưu Tồn Huy càng đậm.

Nhìn tình huống kỳ dị này, trừ hai người Trương Triều Chính bụng nghĩ một đằng biểu tình một nẻo ra, những người còn lại sốt ruột giậm chân nhưng không biết nên làm sao. Bọn họ căng thẳng nhìn gò má Lưu Tồn Huy, do dự không biết có nên đi lên đánh thức gã không?

- Đỏ máu . . . Huy . . . Huy ca đỏ máu.

Mọi người đang do dự thì khoe môi bên phải Lưu Tồn Huy chảy giọt máu dọc theo cằm nhỏ xuống.

Bị tổn thương trong ảo cảnh tu di chỉ được một phần trăm cơ thể mục tiêu, nhưng thương tổn một phần trăm lại làm khoe miệng Lưu Tồn Huy chảy máu, có thể tưởng tượng trong ảo cảnh tu di gã đang chịu khổ hình gì.

Bốp!

Miếng gỗ giơ lên lại nặng nề đập xuống, tiếng vang rõ to.

Quý tốt phụ trách hành hình xoay người quỳ xuống, cung kính nói:

- Diêm Vương, đã hành hình xong. Vả miệng tám mươi cái, mỗi lần đều mạnh tay.

Thanh âm uy nghiêm lại vang lên:

- Ủm!

Hai quý tốt phụ trách ấn vai Lưu Tồn Huy thả lỏng ra, gã nằm oặt dưới đất không nhúc nhích. Hai bên gò má Lưu Tồn Huy máu thịt nhầy nhụa, trông mắt suýt lồi ra ngoài.

Gò má Lưu Tồn Huy vừa hồng vừa đỏ, da thịt bong ra. Khổ hình như vậy mà tội danh chỉ là gặm rống công đường.

Sống không bằng chết, chết . . . Chẳng bằng sống.

Lưu Tồn Huy khóc ròng, gã sấp trên mặt đất nghiêng rãnh nghiêng lợi. Cái gọi là lớn gan làm liều, lúc này trong đầu Lưu Tồn Huy không phải hối hận sai lầm trong quá khứ mà hận Diêm Vương ngứa răng, gã hận không thể nhào lên cắn xé.

Nhưng Lưu Tồn Huy không ngờ bộ dạng dữ tợn của gã bị quý tốt lúc trước hành hình trông thấy, khuôn mặt trắng bệch nở nụ cười giễu cợt.

Diêm Vương ngồi trên công đường tức giận quát:

- Lòng có ý xấu, ý đồ làm chuyện ác gây rối, quá đáng giận!

Diêm Vương vỗ bàn, vèo một tiếng ném ra một que đồ khác.

Thanh âm uy nghiêm ồm ồm tựa sấm:

- Vả miệng một trăm sáu mươi cái, rắn đen.

Khuôn mặt vắn vẹo dữ tợn đông lại, trước mắt Lưu Tồn Huy tối sầm, gã ngất xỉu.

Lưu Tồn Huy bị hù xỉu nhưng ba quỷ tốt không đứng chơi. Ba quỷ tốt như mãnh hổ xuống núi nhảy tới trước mặt Lưu Tồn Huy. Có hai quỷ tốt một trái một phải vác Lưu Tồn Huy té xỉu lên, quỷ tốt lúc trước cầm miếng gỗ vả miệng lại tiếp tục cầm khúc gỗ dài 30cm làm thành hình lệnh tiễn. Quỷ tốt cười gian với Lưu Tồn Huy, tay phải giơ miếng gỗ lên cao sau đó giáng mạnh xuống.

Thanh âm trong trẻo vang lên, Lưu Tồn Huy đang hôn mê chiều sâu bị đau đòn đánh thức. Lưu Tồn Huy chưa kịp mơ hồ mở mắt ra thì khúc gỗ như mưa rơi xuống, xen lẫn tiếng giò vù vù, lớp lớp đập vào hai bên gò má của gã.

Vả miệng một trăm sáu mươi cái qua đi, Lưu Tồn Huy không còn ra hình người.

Trong phòng khách biệt thự lại vang lên giọng nam nhân kinh sợ.

- Sững . . . Mặt Huy ca sững phù!

Lưu Tồn Huy chảy máu khóe môi chỉ trong vòng nửa phút bỗng hai bên gò má sững phù, tím bầm rất đáng sợ.

Hai khóe môi Lưu Tồn Huy chảy máu nhỏ tí tách. Mọi người luống cuống tay chân.

Lại có một nam nhân hét lên:

- Rách da!

Đám người ngược lên nhìn, quả nhiên gò má phải dưới con mắt khoảng 2cm có một miệng vết thương, máu chảy ròng ròng.

Tình huống kỳ lạ đã vượt qua khả năng hiểu biết của mọi người. Nhìn Lưu Tồn Huy không thành hình người, cả đám da đầu tê dại, không ai dám xô đẩy gã. Sợ trong tình huống này Lưu Tồn Huy bị đẩy một cái là nhắm mắt nghìn thu.

Nhìn Lưu Tồn Huy, một nam nhân mặc áo Jacket màu cà phê do dự hỏi:

- Các người nói xem có phải Huy ca . . . Bị quỷ nhập không?

Suy đoán mê tín nhưng làm mọi người hút ngụm khí lạnh:

- Ui!

Trong đó có người thật sự bị hù sợ, có người biết hết nhưng giả bộ ngu, ví dụ như Trương Triều Chính.

- Quỷ nhập vào người cũng không nên như vậy.

Hoảng loạn giây lát sau một nam nhân đứng ra phản bác:

- Huống chi trong biệt thự của Huy ca có Quan Nhị Gia trấn, quỷ vào được không?

Nam nhân lúc trước suy đoán quỷ nhập Lưu Tồn Huy kinh ngạc nói:

- Nếu không phải bị quỷ trả thù thì . . .

Nam nhân biến sắc mặt nói:

- Các người còn nhớ hơn một tháng trước, trong phòng karaoke tiệm Hoa Dạng . . .

Mọi người con người co rút:

- Nữ tiếp viên đó hình như bị Huy ca tát tai đến chết?

Bọn họ thấy nhiều trường hợp lớn, nhớ đến sự kiện kia lại nhìn trạng huống kỳ lạ trên người Lưu Tồn Huy, trừ bị quỷ trả thù ra còn gì nữa?

Đứng nhìn mười mấy nam nhân đứng tại đây toàn kẻ ác xông pha trong rừng kiếm bóng đao, bọn họ cực kỳ sợ quỷ thần nhiều hơn bất cứ một người bình thường nào.

Liên tưởng đến đêm đó, trong phòng rêng, một nữ tiếp viên lỡ làm đổ rượu đỏ bị Lưu Tồn Huy ra lệnh đánh chết.

Một nam nhân khác run giọng nói:

- Đêm đó nữ tiếp viên mặc váy đỏ . . .

Một nam nhân hơn ba mươi tuổi biến sắc mặt, hít sâu, nói:

- Trong khu vực còn có chút việc cần ta giải quyết, các người hãy trông chừng Huy ca đi. Ta trở về giải quyết chuyện trong khu vực.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi nói xong không cho ai cơ hội ngăn cản, vội vã xoay người đi. Bởi vì đêm hôm đó nữ tiếp viên bị đánh chết gã cũng góp vui tát hai cái.

Một người mượn cớ chạy, còn lại mười mấy nam nhân bốn mắt nhìn nhau không biết nên làm sao. Đang lúc bọn họ do dự, chưa từng chú ý thấy mười ba thiếu nữ chậm rãi đứng lên khỏi sofa, nhìn nhau như đang giao lưu không thanh âm.

Khoảng mười mấy giây sau, thiếu nữ ngồi bên cạnh Lưu Tồn Huy hít sâu, nói với mười mấy nam nhân:

- Các vị đại ca, tình huống của Huy ca bây giờ rất tệ, hay gọi điện thoại cho bệnh viện Hàng Đức xem?

256. Chương 257: Nhân Đây Tuyên Án.

Một nam nhân vỗ trán:

- Phải rồi!

Nam nhân bừng tỉnh nói:

- Đúng đúng, gọi cho bệnh viện Hàng Đức ngay, kêu bọn họ nhanh chóng phái người đến!

Trong ảo cảnh tu di.

- Tội phạm Lưu Tồn Huy ép người lương thiện làm gái, chà ép lương thiện, giết người như ngóe, cấu kết quan phủ làm nhiều việc ác, thật sự tội không thể tha thứ.

Sáu một trăm sáu mươi cái vả miệng, Diêm Vương mặc kệ Lưu Tồn Huy có mở miệng lên tiếng được không, mặc kệ gã có lời gì muốn giải thích, Diêm Vương đứng dậy khỏi ngai.

Thanh âm ồm ồm hùng hồn vang vọng trong công đường như sét đánh:

- Nhân đây tuyên án!!!

Keng!

Tiếng bảo kiếm rút khỏi vỏ vang lên. Trên đầu Lưu Tồn Huy bỗng xuất hiện một tờ giấy màu đỏ.

Diêm Vương nhìn tờ giấy đỏ, trầm giọng nói:

- Tuyên, tội phạm Lưu Tồn Huy trở về dương gian, chuyển tất cả tài sản trên danh nghĩa quyền cho tổ chức từ thiện Khánh Châu thị. Mỗi ngày từ mười một giờ trưa đến một giờ chiều, bảy giờ tối đến chín giờ quý ngay đầu đường Âu Dương khu Khánh Châu thị hét to: Tội nghiệt nặng nề, cầu trời khai ân.

- Không được làm chuyện mua bán kia, không được làm chuyện bắt gà trộm chó đó, không được nhận bất cứ tặng biếu. Thời hạn thi hành án là hai mươi năm, khi đến kỳ hạn sẽ xem xét tình hình rồi quyết định.

Keng!

Diêm Vương tuyên án xong, tờ giấy đỏ lơ lửng trong không trung đã ghi lại nội dung bản án. Chữ lấp lánh ánh bạc hiện trên tờ giấy, giấy đỏ tự động cuộn lại biến thành luồng sáng đỏ bay vào đỉnh đầu Lưu Tồn Huy.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Não Lưu Tồn Huy ù vang, chân gã trợn tròn mắt, hai bên gò má đau rất khiến gã tỉnh táo lại.

Lưu Tồn Huy mờ mịt mở mắt ra, Diêm Vương, quỷ không đầu, quỷ treo cổ gì đó đều biến mất. Lưu Tồn Huy vẫn ngồi trong phòng khách biệt thự xa hoa tiểu khu chữ thiên. Mười mấy nam nhân, nữ nhân vây quanh trước mặt Lưu Tồn Huy, biểu tình lo lắng nhìn gã.

Lưu Tồn Huy mờ mịt nhìn bốn phía, đám nam nữ vui mừng kêu lên:

- Huy ca đã tỉnh! Huy ca đã tỉnh!

Nếu đã tỉnh dậy chắc không bị gì? Trừ nam nhân áo da, Trương Triều Chính ra mọi người đều cùng chung một suy nghĩ.

Nhưng tiếng reo hò chợt tắt, vì vẻ mặt Lưu Tồn Huy mờ mịt nhìn một vòng sau đó ánh mắt trở nên trong sáng.

Lưu Tồn Huy đứng bật dậy, hét to một tiếng:

- Tội phạm Lưu Tồn Huy tự biết tội nghiệt nặng nề, cam nguyện chịu phạt!

Tiếng hét rõ to và vang, đặc biệt là trong biệt thự yên lặng nghe được tiếng kim rơi.

Hai mươi mấy nam nữ mới rồi còn hờ hững ra mặt trong phút chốc cơ mặt cứng lại, ngơ ngác nhìn Lưu Tồn Huy biểu tình kiên quyết.

Một nam nhân do dự hỏi:

- Huy ca . . . Biết ta là ai không?

Nam nhân đó cho rằng Lưu Tồn Huy bị nữ quỷ báo thù đánh ngu người.

Nghe nam nhân hỏi Lưu Tồn Huy, mọi người nóng bỏng nhìn gã, thấp thỏm chờ đợi câu trả lời.

Bọn họ sợ, sợ Lưu Tồn Huy bị nữ quỷ hù ngu thật, nếu vậy thì Phủ Thủ bang tiêu đời, bọn họ cũng hết sống sung sướng. Các việc lớn nhỏ trong Phủ Thủ bang toàn do một mình Lưu Tồn Huy quản lý, đám người chỉ phụ trách làm theo, nói khó nghe là như con chó giữ cửa.

Nếu Lưu Tồn Huy bị ngu thì lớn chuyện.

- Người?

Tuy Lưu Tồn Huy nhận thẩm phán nhưng không mất trí nhớ, nghe nam nhân hỏi thì nét mặt sa sầm.

Lưu Tồn Huy lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ người nghĩ ta bị khùng?

Nam nhân hút ngụm khí lạnh:

- Ui . . .

Lưu Tồn Huy nói mấy lời này đủ chứng minh gã không ngốc, nhưng nam nhân lại hỏi ra vấn đề đó.

Chân nam nhân mềm nhũn quỳ xuống đất:

- Huy ca tha cho ta, ta . . .

Lưu Tồn Huy liếc nam nhân một cái, vẫy tay:

- Được rồi, tất cả giải tán đi.

Lưu Tồn Huy xua mọi người đi.

Không ai chú ý thấy trước khi ra cửa, nam nhân mặc áo da, Trương Triều Chính liếc nhau, trong mắt đối phương có ý cười bốn cột. Đêm nay qua đi, bắt đầu từ ngày mai Phủ Thủ bang, tập đoàn Vạn Bang sẽ hoàn toàn thay đổi.

Sau khi thẩm phán Lưu Tồn Huy, trong đầu Diệp Dương Thành hiện ra gợi ý của Cửu Tiêu thần cách.

- Thành công thẩm phán, dẫn đo mức hình phạt đúng, được +50000 công đức huyền diệu. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng, phán hết việc thiện ác trong nhân gian, phán hết âm lạnh tình người trên thế gian.

Hàng gợi ý này làm Diệp Dương Thành ngây ngẩn thật lâu không lấy lại tinh thần.

Xóa sổ một kẻ ác chỉ tăng mấy chục công đức huyền diệu, tại sao thẩm phán một mình Lưu Tồn Huy đã có đến năm vạn công đức huyền diệu?

Diệp Dương Thành nghiêng đầu ngẫm nghĩ kỹ, chợt liên tưởng một khả năng làm hơi thở của hắn rối loạn. Hay bởi vì Diệp Dương Thành phán quyết tất cả sản nghiệp của Lưu Tồn Huy đem đi quyên góp? Một số tiền lớn sắp dùng vào việc từ thiện nên mới được nhiều công đức huyền diệu?

Diệp Dương Thành càng nghĩ càng cảm thấy có lý, càng nghĩ càng phấn khởi. Nếu thật sự có liên quan thế này, phải chăng về sau Diệp Dương Thành thẩm phán đám người xấu, khiến bọn họ quyên tài sản dùng trong từ thiện là sẽ tăng nguồn công đức huyền diệu liên miên bất tận?

Nhưng suy tính vấn đề này khiến lòng Diệp Dương Thành lo được lo mất. Nếu Diệp Dương Thành không nhớ lầm, Lưu Tồn Huy ôm tài sản cỡ mấy chục ức. Theo kinh nghiệm có được từ Dương Thành hội quý từ thiện, số tiền kia quyên góp được dùng vào chỗ chính xác thì còn mang đến thêm công đức huyền diệu cho Diệp Dương Thành không?

Nếu có hiệu quả và ích lợi lâu dài thì . . . Diệp Dương Thành không ngại tìm thêm vài kẻ khốn nạn như Lưu Tồn Huy để thẩm phán. Nếu Diệp Dương Thành làm như vậy thần cách thất giai đã đứng gần trước mắt vậy tay kêu gọi hẳn.

Diệp Dương Thành cười tùm tùm đứng lên, đuổi người, nằm xuống sofa thiếp ngủ.

Bảy giờ sáng hôm sau, Lưu Tồn Huy ngủ một đêm trên sofa, lẩm bẩm như người điên:

- Quyên, quyên góp hết, không để lại một đồng, quyên . . .

Lưu Tồn Huy cầm chìa khóa vào phòng ngủ lầu hai căn biệt thự, mở két sắt lấy ra toàn bộ chứng minh sản nghiệp của mình. Lưu Tồn Huy lôi một cái vali to ra, nhét hơn ba trăm vạn tiền mặt lấy từ két sắt vào trong va li, bao gồm các loại châu báu trang sức, đồng hồ hàng hiệu.

Mấy phút sau, Lưu Tồn Huy để lại két sắt trống rỗng, gã lái xe rời khỏi tiểu khu biệt thự chữ thiên.

Tám giờ mười ba phút sáng. Bãi đỗ xe văn phòng làm việc Khánh Châu thị tổng hội từ thiện Trung Hoa nội thành Khánh Châu thị, một chiếc xe hơi màu xám bạc trắng cái két. Một nam nhân gò má sưng húp kéo một vali to đi vào tòa lầu văn phòng.

Người phụ trách văn phòng làm việc Khánh Châu thị tổng hội từ thiện trợn to mắt, biểu tình khó tin ngơ ngác nhìn Lưu Tồn Huy mở vali đặt trên bàn làm việc.

- Người nói cái gì?

Người phụ trách nhìn rương tiền mặt đầy ắp và các loại chứng nhận, khó nhọc phun ra hai chữ:

- Quyên . . . Hết?

Biểu tình Lưu Tồn Huy bình tĩnh lấy một tờ giấy viết đầy chữ ra khỏi túi:

- Đây là giấy chứng minh ta viết.

Lưu Tồn Huy đưa tờ giấy đến trước mặt nam nhân hơn bốn mươi tuổi vóc dáng gầy gò.

257. Chương 258: Chơi Trò Phân Liệt Được Không.

- Tất cả cổ phần của công ty trách nhiệm hữu hạn giải trí ăn uống tập đoàn Vạn Bang, ba căn hộ Thủy Tâm Hoa Uyển Lộc Thịnh khu, một căn biệt thự tiểu khu biệt thự chữ thiên. Bốn căn hộ tiểu khu Vương Tước Tân Thủy khu, tất cả cổ phần bệnh viện Hàng Đức Khánh Châu thị. Quyên hết.

Nói xong mấy lời này Lưu Tồn Huy không nhìn ánh mắt ngơ ngác của người phụ trách văn phòng làm việc Khánh Châu thị tổng hội từ thiện. Lưu Tồn Huy tạm dừng một lát, lại móc ví sau hông, tháo dây chuyền vàng đeo trên cổ xuống, cởi đồng hồ đáng giá ba mươi mấy vạn trên cổ tay xuống.

Lưu Tồn Huy thờ người một lúc, cũng ném chum chìa khóa xe vào.

Lưu Tồn Huy bổ sung thêm:

- Dưới lầu có chiếc xe đua, trong gara biệt thự tại tiểu khu biệt thự chữ thiên có hai mươi mấy chiếc xe, toàn bộ quyên góp hết.

- Ưc ực . . .

Người phụ trách nuốt nước bọt khan:

- Người là . . .

Lưu Tồn Huy sửng sốt:

- Ta sao?

Lưu Tồn Huy mỉm cười, nhỏ giọng nói:

- Ta từng giết người, lừa bán thiếu nữ, chơi nữ nhân Ta là kẻ có tội, bây giờ ta muốn chuộc tội.

Lưu Tồn Huy bỏ lại câu này, gãi xoa người sải bước rời đi.

Giữa trưa mười một giờ, trên đường vỉa hè có nhiều người đi đường nhất tại Âu Dương khu Khánh Châu thị, một nam nhân trung niên mặc âu phục, mang giày da, gò má có vết sẹo khiến người sợ hãi bỗng đứng giữa đường cái. Mọi người khó hiểu nhìn nam nhân trung niên quỳ xuống đường lát đá cứng rắn.

Nam nhân trung niên hét to:

- Tội nghiệt nặng nề, cầu trời khai ân!

Người đi đường giật nảy mình.

Rất nhanh lấy Lưu Tồn Huy làm trung tâm, đám đông đứng chật ních. Trong đám người, một tên du côn trẻ nhìn rõ mặt mũi Lưu Tồn Huy thì biến sắc mặt.

Tên du côn hét thất thanh:

- Huy ca làm Làm gì vậy?

Lưu Tồn Huy như không nghe thấy tên du côn kêu lên, gãi quỳ lặp lại cùng một câu.

- Tội nghiệt nặng nề, cầu trời khai ân!

- Tội nghiệt nặng nề, cầu trời khai ân!

Tên du côn phát hiện sự việc kỳ lạ, gãi kêu mấy tiếng nhưng Lưu Tồn Huy không trả lời, cứ hét to tám chữ, thanh âm ngày càng lớn.

Tên du côn quay đầu chạy sang bên đường, rút điện thoại di động ra bấm một dãy số, giải thích rõ cảnh tượng gã nhìn thấy cho người ở đầu dây bên kia.

Hơn mười phút sau, mười mấy chiếc xe hơi lao nhanh tới, ngừng lại ở đầu phố vỉa hè. Mấy chục nam nhân bước xuống xe, vội vã xông vào đám người, trông thấy Lưu Tồn Huy đã quỳ dưới nền đá gần nửa tiếng.

Bọn họ khuyên nhủ không thành công, bảy, tám nam nhân cao to xông lên kéo Lưu Tồn Huy đi.

Trên đường quay về tổng bộ Phủ Thủ bang, Lưu Tồn Huy vẫn hét to tám chữ:

- Tội nghiệt nặng nề, cầu trời khai ân!

Ôn Nhạc huyện, trong căn hộ Diệp Dương Thành mua.

Mặt Lâm Mạn Ny đỏ rực ra khỏi phòng ngủ, thấy chần đặt trên sofa và Diệp Dương Thành đang ngáp ngủ ngồi xem ti vi. Lâm Mạn Ny nhớ đến chuyện xảy ra đêm hôm qua, trong lòng nàng tràn ngập cảm động.

Lâm Mạn Ny bước tới bên sofa, nhỏ giọng hỏi:

- Tối hôm qua . . . Người ngủ sofa?

Nghe giọng Lâm Mạn Ny, Diệp Dương Thành dụi tắt điều thuốc mới hút một nửa, mỉm cười quay đầu lại:

- Nguyên căn hộ có một chiếc giường duy nhất, nàng nói xem?

Diệp Dương Thành hỏi Lâm Mạn Ny:

- Đêm qua ngủ ngon không?

Lần đầu tiên Lâm Mạn Ny ở một mình với nam giới, còn nằm trên giường người ta qua đêm, nàng rất bối rối và không biết nên nói sao để xóa đi cảm xúc này.

- Ngủ . . . Ngon.

Lâm Mạn Ny ấp úng nói:

- Tối hôm qua . . .

- A?

Diệp Dương Thành mỉm cười hỏi:

- Tối hôm qua cái gì?

Lâm Mạn Ny như con thỏ nhỏ sợ hãi, hoảng loạn không biết làm sao. Lâm Mạn Ny lắc đầu làm người ta thấy trêu mến, bộ dáng ấp úng siêu đáng yêu.

- Không. . . Không có gì.

Diệp Dương Thành vỗ sofa bên cạnh mình, đứng lên nói:

- Nàng ngồi đây một lát, ta hâm nóng thức ăn cho.

- Không. . . Không cần.

Lâm Mạn Ny vội vàng lắc đầu, nói:

- Ta tự làm được rồi.

Lâm Mạn Ny nói xong quay đầu nhìn một cái bát to được cái rổ chụp lại đặt trên bàn, nhắc chân bước tới gần.

Không lâu sau nhà bếp vang tiếng xèo xèo, tiếng nôi nhiều va nhau. Diệp Dương Thành nghiêng đầu liếc Lâm Mạn Ny bận rộn trong nhà bếp, nhoẻn miệng cười. Cảm giác này thật tốt.

Một giờ chiều, Lưu Tồn Huy ngồi trên sofa liên tục hét to khẩu hiệu bỗng chốc yên lặng, ngồi thẩn thờ không biết gã nghĩ gì.

Mười mấy nam nhân nghe được tin tức chạy tới nhíu mày nhìn nhau, không biết nên làm sao.

Rất rõ ràng Lưu Tồn Huy đã ngốc, nhưng phát bệnh theo giai đoạn, đôi khi tỉnh táo đôi khi hồ đồ. Đám thuộc hạ biết làm sao đây?

Lưu Tồn Huy nhìn đám du côn mặt âm trầm, Trương Triều Chính và nam nhân mặc áo da đêm hôm qua bình tĩnh ngồi trên sofa hút thuốc lá, biểu tình thản nhiên.

Một giờ hai mươi phút, không khí trong phòng cực kỳ nặng nề, mọi người im lặng.

Lưu Tồn Huy yên tĩnh hơn hai mươi phút mở miệng nói:

- Ta đói.

Nghe Lưu Tồn Huy kêu, mọi người bốn mắt nhìn nhau, liên tục cười khở.

Trương Triều Chính kêu một đàn em đứng ngoài cửa vào, ra lệnh:

- Đi nấu bát mì tam tiên cho Huy ca.

Lưu Tồn Huy đứng dậy, nhú chặt mày:

- Ta không muốn mì tam tiên!

Lưu Tồn Huy nói với tên du côn:

- Mang ta đi nhà bếp.

Tên du côn kinh ngạc nói:

- A?

Tên du côn liên tục vâng dạ:

- Vâng vâng vâng, Huy ca, mời đi bên này.

Biểu tình Lưu Tồn Huy bình tĩnh, tên du côn dẫn gã đi nhà bếp. Mười mấy nam nhân trong phòng lục tục đứng dậy đi theo. Bọn họ rất tò mò rốt cuộc Lưu Tồn Huy gốc thật hay giả bộ?

Nói Lưu Tồn Huy gốc thật, gã nói chuyện trôi chảy, hành động có khí độ đại ca như cũ, lời ăn tiếng nói không có vẻ gì là bị khùng.

Nói Lưu Tồn Huy giả ngu, có đáng để gã hành hạ mình như thế không? Chạy ra đường cái quỳ la gì mà tội nghiệt nặng nề, cầu trời khai ân? Nói theo lời của Lưu Tồn Huy tối hôm qua là gã mất mặt được nhưng đám thuộc hạ đổ mặt giùm.

Đoàn người kéo nhau vào nhà bếp. Lưu Tồn Huy chỉ huy người tập trung lại những thứ định ném vào thùng rác. Lưu Tồn Huy muốn làm gì?

Đáp án rất nhanh bày ra trước mắt mọi người.

Lưu Tồn Huy, đồng sự trưởng tập đoàn Vạn Bang, đại ca Phủ Thủ bang ôm tài sản mấy chục ức, đại biểu nhân dân Khánh Châu thị thể mà lấy ra nửa miếng cà chua thối trong đồng đồ bỏ, ngồi dưới đất nhai ngồm ngoàm.

Trời ạ, cà chua thối.

Mọi người ngơ ngẩn, trợn tròn mắt, kinh ngạc, không biết nên nói cái gì. Trương Triều Chính giậm chân, bất đắc dĩ xoay người đi.

Trương Triều Chính rời đi ba phút sau, trong mười mấy nam nhân ở lại có một người di động reo chuông, gã bắt máy.

Một phút sau, di động trượt khỏi tay nam nhân đó rơi xuống sàn nhà trơn trượt phát ra tiếng rảng rắc.

Bỗng có tiếng gầm rống:

- Lưu Tồn Huy, ta giết ngươi!

Nam nhân nổi điên xông lên, một chân đạp vào mặt Lưu Tồn Huy. Rầm một tiếng, Lưu Tồn Huy bị đá té lảo quay.

Hành động của nam nhân kia làm mấy người khác giật nảy mình. Khi gã định xông lên đạp thêm mấy cái, hai, ba nam nhân tỉnh táo lại kéo gã.

Chương 258: Chơi trò phân liệt được không. (Hạ)

Một nam nhân hơn năm mươi tuổi mắng:

- Bưu Tử, ngươi đang làm cái gì?

Nam nhân bị kéo lại ngửa đầu cười:

- Ta làm cái gì?

Về mặt nam nhân tức giận chỉ vào Lưu Tồn Huy, diên cuồng gào thét:

- Các người hỏi hần đi, đồ súc sinh, chó đẻ này đã làm gì? Không có, hết rồi!

- Cái gì không có?

Nam nhân khóc ròng:

- Tập đoàn Vạn Bang, bệnh viện Hàng Đức, bất động sản biệt thự . . .

Nam nhân rít gào:

- Đều bị hần quyền góp hết! Nghe thấy không? Hần quyền góp tất cả!!!

Mọi người như bị điện giật, đứng ngây như phỗng.

Một phút sau, Lưu Tồn Huy bị đám thuộc hạ thân tín ném ra ngoài tổng bộ Phủ Thủ bang, nói đúng hơn là bị người đánh hội đồng, mặt mũi bầm dập rách rưới bị đá văng ra ngoài.

Khi Lưu Tồn Huy bị đám thân tín ném ra tổng bộ, một đám phóng viên nghe tin hành động ngay. Các phóng viên vây quanh văn phòng làm việc Khánh Châu thị tổng hội từ thiện Trung Hoa chật như nêm cối. Các phóng viên hỏi đủ vấn đề, nhưng câu hỏi nhiều nhất là: Ai quyền tiền.

Các phóng viên nghe tin là một nhà giàu một hơi quyền góp tất cả tài sản sự nghiệp, tổng giá trị cao đến mấy chục ức nhân dân tệ. Vấn đề là do ai làm?

Vì kiểm chứng tin tức, vì đào ra thân phận người siêu lương thiện, các phóng viên kéo đến văn phòng làm việc Khánh Châu thị tổng hội từ thiện Trung Hoa.

Nghe các phóng viên hỏi gắt gao, người phụ trách phòng làm việc Khánh Châu thị ho khan trả lời:

- Là đồng sự trưởng tập đoàn ăn uống giải trí Vạn Bang, Lưu Tồn Huy, Lưu tiên sinh . . .

Mắt các phóng viên tròn xoe, ngơ ngác nhìn nhau. Bọn họ cho rằng lỗi tai mình bị bệnh.

Lưu Tồn Huy, thủ lĩnh thế lực hắc ám số một số hai Khánh Châu thị, chương môn Phủ Thủ bang, tập đoàn ăn uống giải trí Vạn Bang là một nơi dơ bẩn xấu xa.

Một tên ác ôn gây ra tiếng oán than dậy đất, hoành hành trong Khánh Châu thị thế nhưng . . . Quyền góp tất cả tài sản?

Các phóng viên không tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt, bọn họ không tin không được.

Nếu đã quyền tiền rồi, còn suy xét có phải cố ý khoe mẽ hay không đã chẳng có ý nghĩa gì. Mấy phóng viên thông minh nhanh nhạy ngửi được mùi không bình thường.

Nào Lưu Tồn Huy bị lừa đá sao? Tại sao Lưu Tồn Huy muốn quyền góp tất cả tài sản sự nghiệp kén sù? Phải chăng bên trong có chuyện gì không ai biết?

Các phóng viên nhanh chóng nghĩ đến điều này. Cuộc điều tra oanh liệt đào tận gốc rễ đã vén màn che.

Các phóng viên nghe tin hành động, những người phụ trách các khu vực của Phủ Thủ bang cũng tính toán đường lui của mình.

Lưu Tồn Huy rất thông minh, trước khi quyền góp có đi làm giám định, chứng minh gã lý trí tỉnh táo ra quyết định này.

Tức là hành động quyền góp của Lưu Tồn Huy không có đường cứu vãn, tập đoàn Vạn Bang gì đó đã thuộc quyền sở hữu tổng hội từ thiện. Mấy cái này không có vấn đề gì lớn.

Mặc dù Lưu Tồn Huy bị khủng nhưng đám côn đồ Phủ Thủ bang còn đây. Năm xưa Lưu Tồn Huy có thể tạo dựng sự nghiệp như bây giờ, chẳng lẽ bọn họ không làm được?

Phái vài người đi đàm phán với tổng hội từ thiện ít nhất lấy lại thứ thuộc về mình đúng không? Trừ phi tổng hội từ thiện muốn cá chết lười rách với Phủ Thủ bang.

Kết quả vị trí đại ca Phủ Thủ bang thành bánh thơm trong mắt đám người phụ trách. Ngồi trên ghế đại ca, dưới tay có hơn hai ngàn người sai khiến, Phủ Thủ bang vẫn là Phủ Thủ bang. Dù không có tập đoàn Vạn Bang, không có sản nghiệp khác thì vẫn có thể ngồi vững ghế bang phái số một Khánh Châu thị.

Đám người ngồi chung trong phòng nhưng đều tính toán làm sao leo lên cái ghế đại ca.

Lúc này hai gián điệp Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên có cơ hội tỏa sáng.

Các người muốn làm đại ca đúng không? Muốn tiếp tục kéo dài Phủ Thủ bang?

Vậy chúng ta chơi trò phân liệt được không? Các tự lấy một khối địa bàn, tự làm đại ca, sau này có va chạm đâm chém nhau đừng nghĩ tình cũ năm xưa là được.

Chiêu này gọi là chia nhau làm vua, rồi thì . . . Đánh bại từng tên. Cách Hình Tuấn Phi nghĩ rất đơn giản mà có hiệu quả.

* * *

Lâm Mạn Ny ăn cơm trưa xong rời khỏi nhà Diệp Dương Thành, không để hắt lái xe chở đi. Lâm Mạn Ny bảo muốn quay về Quang Minh cô nhi viện một chuyến, tâm sự với Lâm mục mục Lâm Đông Mai.

Diệp Dương Thành biết chuyện tối hôm qua khó tránh khỏi để lại ám ảnh tâm lý trong lòng Lâm Mạn Ny. Lâm Đông Mai là người duy nhất trên đời này tuy xa lạ nhưng lại như người thân của Lâm Mạn Ny, nên nàng muốn tìm Lâm Mạn Ny tâm sự cái gì thì Diệp Dương Thành ngầm hiểu.

Diệp Dương Thành không giữ Lâm Mạn Ny lại, hắt đưa nàng ra khỏi cửa tiểu khu, nhìn theo nàng lên xe taxi. Diệp Dương Thành quay người vào nhà.

Trong khi Diệp Dương Thành dọn dẹp đồ đạc định buổi chiều đi Dương Thành công ty điện tử nhìn xem, trong đầu chợt vang giọng Đường Thái Nguyên.

Đường Thái Nguyên nói với Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân kêu chúng ta điều tra tình huống đã rõ ràng. Rất tình cờ, con trai cả của Triệu Hợp Đức là Triệu Nguyên Đăng ở trong phạm vi một nửa thượng nội thành chủ nhân quản lý. Triệu Nguyên Đăng kinh doanh công ty trách nhiệm hữu hạn tập đoàn Hoàn Hải cũng nằm trong phạm vi chủ nhân quản lý.

Đột nhiên nghe tin Đường Thái Nguyên truyền về làm Diệp Dương Thành ngây người:

- A?

Một lúc sau nói:

- Ta kêu người điều tra Triệu Hợp Đức chứ không phải nhi tử của Triệu Nguyên Đăng gì đó.

- Chủ nhân đừng vội, tiểu phó còn lời muốn nói.

Đường Thái Nguyên vội phân bua:

- Triệu Hợp Đức ở chung với Triệu Nguyên Đăng, mà Triệu Nguyên Đăng là phụ thân của Triệu Dật Phong. Tối hôm qua tiểu phó và Vương Minh Kỳ lần theo tin tức tìm đến nhà của Triệu Nguyên Đăng thì Triệu Hợp Đức không có nhà, nghe nói còn nằm trong trại an dưỡng Tây Hồ khu để chữa bệnh.

- Nhưng hôm qua sau khi điều tra, tiểu phó phát hiện Triệu Nguyên Đăng kinh doanh vận chuyển hàng hải, hơn một nửa mỗi làm ăn là Triệu Hợp Đức . . .

Không đợi Đường Thái Nguyên nói hết câu, Diệp Dương Thành chán nản ngắt lời:

- Làm phụ thân chăm sóc cho nhi tử là bình thường.

- Các người tạm thời ở trong nhà Triệu Nguyên Đăng, chờ Triệu Hợp Đức về nhà thì trực tiếp tiễn lão lên đường. Lão già này nếu lại nổi điên thêm vài lần không chừng rất nhiều người chết.

Đường Thái Nguyên cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Ngay sau đó Đường Thái Nguyên mở miệng nói:

- Nhưng đêm qua tiểu phó nghe Triệu Nguyên Đăng và Triệu Hợp Đức trò chuyện, trong đó nhắc đến một bí thư gì đó.

- Cái gì?

Diệp Dương Thành lấy làm lạ nhíu mày hỏi:

- Nói rõ ràng chút đi.

Đường Thái Nguyên ngần ngừ tìm từ, lên tiếng:

- Là bí thư mới của Triệu Hợp Đức, hình như nghe được chuyện gì bí mật của lão nên bị Triệu Hợp Đức sai người trừ khử. Tiểu phó ngẫm nghĩ cả đêm, có lẽ chủ nhân tìm người Triệu Hợp Đức muốn giết, lợi dụng kẻ đó đối phó với Triệu Hợp Đức, gây chuyện rùm beng ra thì Triệu Hợp Đức không làm quan được . . .

Bốp!

Diệp Dương Thành vỗ trán, biểu tình ngộ ra gật gù nói:

- Nói không sai, chuyện này các người hãy chú ý nhiều vào, chừng nào điều tra rõ hãy báo về cho ta ngay.

258. Chương 259: Đồ Hèn.

Đường Thái Nguyên lên tiếng:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Đường Thái Nguyên cắt đứt liên lạc tâm linh.

Diệp Dương Thành nở nụ cười nghiền ngẫm. Lúc trước Diệp Dương Thành muốn trừ khử Triệu Hợp Đức nhưng e ngại thân phận phó tỉnh trưởng của lão, dù gì cũng là một vị sếp to có chức quyền một phương. Nếu Triệu Hợp Đức chết không rõ ràng càng biết lại gây ra bão tố gì.

Nhưng bây giờ . . .

Lời Đường Thái Nguyên nói nhắc nhở Diệp Dương Thành. Muốn trừ khử cục nợ Triệu Hợp Đức cần gì lấy mạng già? Có ngàn vạn cách vứt bỏ cục nợ, Diệp Dương Thành suýt chọn kiểu dã man mà thô bỉ nhất.

Từ khi thu nhận Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên thì Diệp Dương Thành phục sát đất tài vạch mưu tìm kế của hai lão già. Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên dùng âm mưu trừ khử tổ chức Dị Sát, bây giờ hai người có thể âm thầm phân giải Phủ Thủ bang, đánh bại từng phần, thế thì đối phó Triệu Hợp Đức chuyện nhỏ như con thỏ nên đến lượt Diệp Dương Thành tự lo.

Diệp Dương Thành sờ cằm, hơi đắc ý. Không biết lúc trước Đường Thái Nguyên nói những lời đó đã khái quát toàn kế hoạch hành động, Diệp Dương Thành còn cần sắp xếp điều gì?

Nói đi phải nói lại cá nhân Diệp Dương Thành có một ưu điểm, đó là trong lòng có chuyện gì suy nghĩ ra thì giấu trong lòng, không nghĩ ra thì tìm người hỏi. Chuyện Triệu Hợp Đức là Diệp Dương Thành tự mình sắp xếp, hẳn sẽ không nhảy ra nói với Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên. Đôi khi cảm giác thành tựu này tự mình cảm nhận là được, điều quan trọng là suy nghĩ của mình là cái gì?

Tâm tình Diệp Dương Thành tốt đẹp, khi xuống lầu còn ngân nga giai điệu. Đã lâu Diệp Dương Thành không đi Dương Thành công ty điện tử, chẳng biết chuyện tăng thêm thiết bị bên công ty đã được Đỗ Nhuận Sinh làm chưa?

Trong một gian phòng quán bar Triều Thiên Ca, đường Triều Hồng, Âu Dương khu. Một nam nhân khoảng bốn mươi lăm, sáu tuổi đứng dậy.

- . . . Về kinh nghiệm thì ta không bằng lão Hàn người nhưng năng lực thì . . . Hừ hừ.

Ánh mắt nam nhân hơn bốn mươi tuổi nóng cháy nhìn một nam nhân trung niên khác tự tiến cử:

- Lão Hàn, e rằng người không sánh bằng ta.

Nghe nam nhân bốn mươi lăm, sáu tuổi nói, nam nhân được kêu là lão Hàn sắc mặt âm trầm.

Lão Hàn đứng lên nói:

- Người đừng tưởng rằng trong tay cầm giữ Phủ Đầu tổ là có thể đập trên đầu lão tử muốn làm gì thì làm! Có giỏi thì kéo người ra ngoài tìm một chỗ luyện thử? Nhìn xem cuối cùng là người chết hay ta sống!

Nam nhân bốn mươi mấy tuổi ghen lời:

- Người . . . !

Nam nhân trừng lão Hàn, không nói nên lời.

Vào phút mấu chốt này hện lão Hàn ra đánh nhau? Tiêu hao lực lượng hai bên, cuối cùng thành toàn người phụ trách các khu khác? Mặc dù gã xúc động thật nhưng không ngu ngốc, nam nhân bốn mươi mấy tuổi hàm hừ ngồi bệch xuống ghế.

Lão Hàn bắt chặt điểm yếu của nam nhân bốn mươi mấy tuổi, biểu tình đặc ý liếc mọi người, nhàn nhả ngồi xuống.

Lão Hàn vênh vao nói:

- Lưu Tồn Huy không biết làm người nhưng lão Hàn ta bình thường hành xử như thế nào tin tưởng không cần ta nói ra. Nếu các huynh đệ gạt đầu một cái thì sau này sẽ không thiếu lợi lộc cho các người. Còn nếu . . .

Không đợi lão Hàn nói hết câu, nam nhân mặc áo da dê hôm qua đứng dậy, biểu tình khinh thường nói:

- Đừng nói lời nhảm nhí hù người, ai ngồi ở đây cũng chẳng phải đồ ngốc. Lão Hàn nhà người là loại người gì tất nhiên tất cả tự hiểu.

Lão Hàn đứng dậy định nổi khùng:

- Người . . . !

Trương Triều Chính có thực lực mạnh nhất trong đám người, cũng là người phụ trách đường Triều Hồng đứng dậy.

- Thôi thôi!

Mặt Trương Triều Chính rắn đanh mắng:

- Ôn ào chộn rộn ra bộ dáng gì?

- . . .

Trương Triều Chính dứt lời, căn phòng ồn ào như cái chợ trong phút chốc yên lặng.

Về mặt Trương Triều Chính đen như than âm trầm liếc đám người, nói:

- Vị trí bang chủ Phủ Thủ bang các người ai muốn tranh thì tùy, nhưng ta nói thẳng một câu, ta và các huynh đệ đường Triều Hồng sẽ rút khỏi Phủ Thủ bang bắt đầu từ hôm nay trở đi.

Rầm!

- Trương Triều Chính!!!

Nghe Trương Triều Chính nói, lão Hàn rất sốt ruột. Quán bar Triều Thiên Ca là tổng bộ Phủ Thủ bang, quán bar này lại nằm trên đường Triều Hồng. Trương Triều Chính là ai? Gã là người phụ trách đường Triều Hồng, giờ muốn mang người rút đi, về sau đặt tổng bộ Phủ Thủ bang ở đâu?

Quán bar Triều Thiên Ca không phải sản nghiệp trên danh nghĩa tập đoàn Vạn Bang. Cổ phần quán bar Triều Thiên Ca nằm trong tay Trương Triều Chính, cho nên lão Hàn đập bàn họp đứng bật dậy, định há mồm nói gì chợt ngậm miệng lại, bởi vì . . .

Họng súng đen ngòm chìa vào đầu lão Hàn, cần gạt đã mở.

Biểu tình Trương Triều Chính lạnh lùng nói:

- Tổ cha nó, ngươi còn nói nhảm một câu là bây giờ lão tử liều mạng, ngươi có tin không?

- Đừng . . . Đừng . . . Đừng . . . Đừng xúc động . . .

Mặt lão Hàn trắng bệch, không ngờ Trương Triều Chính sẽ mang theo súng bên người.

Trương Triều Chính khinh thường liếc lão Hàn, mang theo hai tay sai rời đi trước.

Trước khi đi Trương Triều Chính để lại một câu làm lão Hàn tức giận hộc máu:

- Thứ đồ hèn như hần mà mơ làm bang chủ?

Trương Triều Chính rời đi, đám người trong phòng nhìn nhau, bọn họ đang đứng ở ngã rẽ đường núi, không biết nên đi bên trái hay phải.

Nhìn phản ứng của mọi người, Sở Minh Hiên đã cướp thể xác nam nhân mặc áo da đêm hôm qua nở nụ cười gian xảo, giấy lát sau lão trở lại về mặt ban đầu.

Sở Minh Hiên đứng lên nói:

- Triều ca nói đúng, nếu mọi người không ai phục ai, dưới tay có nhiều huynh đệ chờ ăn cơm. Ngồi đây giành tới giành lui chẳng bằng tự lập môn hộ. Các huynh đệ đường Vạn Hồng ta cũng rút, các người thích giành thì tùy.

Sở Minh Hiên nói xong quay người đi, không chút do dự, tạm dừng.

Hành động của Sở Minh Hiên như đốt ngọn đèn sáng ọi người có mặt. Trương Triều Chính có thực lực mạnh nhất đã rút, nhóm người đường Vạn Hồng xếp thứ hai cũng đi thì còn tranh gì nữa? Tự lực cánh sinh cũng tốt.

Tuy tập đoàn Vạn Bang gì đó đã không còn nhưng những chỗ ăn chơi này không đến nỗi biến mất đi? Chỉ cần những nơi này còn tồn tại, bọn họ không sợ đối.

So với làm đại ca bang chủ gì đó, bị kiềm chế đủ điều chẳng bằng tự lập môn hộ sướng hơn. Tự mình làm đại ca, ai còn dám nói một chữ không?

Thế là Trương Triều Chính, hoặc nên nói là Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên thi nhau rời đi, sau đó sáu, bảy nam nhân lục tục đứng lên tuyên bố rút khỏi vòng tranh chấp bang chủ, tự lập môn hộ.

Mười phút ngắn ngủi, gian phòng to lớn chỉ còn lại hai nam nhân trợn mắt nhìn nhau.

Một lúc lâu sau một nam nhân đứng lên nói:

- Đường Triều Hồng là địa bàn của Trương Triều Chính, chúng ta ở lại đây rất nguy hiểm.

Thốt ra câu này đã không cần nói gì thêm, ý nam nhân lộ rõ ra.

Phủ Thủ bang to lớn đến đây thì chia năm xẻ bảy.

Trong thời gian này Dương Thành công ty điện tử có thể nói là sự nghiệp nổi trội, không thiếu đơn đặt hàng hay nguyên liệu. Đỗ Nhuận Sinh có trách nhiệm nặng nề là sinh sản toàn công ty, gã chăm chỉ cù làm ra

thành phẩm chất lượng, thúc đẩy Diệp Dương Thành trở thành một phũ chương quây đủ tiêu chuẩn. Diệp Dương Thành thoải mái lo chuyện riêng của mình.

259. Chương 260: Lo Ngày Lo Đêm.

Nếu cứ tiếp tục thời gian dài như vậy, Diệp Dương Thành đến Dương Thành công ty điện tử không bằng một phần mười lúc hắn ở nhà. Dù Diệp Dương Thành đi công ty ngồi thì chủ yếu là mở máy tính lên chơi game, kiểm báo chí đọc tin nóng, thời sự, hoàn toàn là bộ dáng nhàn nhã việc không liên quan mình. Người không biết chuyện nếu thấy Diệp Dương Thành như vậy sẽ cho rằng hắn dựa vào quan hệ đến công ty ngồi ăn chờ qua thời gian.

Nhưng nói đi phải nói lại, Diệp Dương Thành nhẹ nhàng như vậy là có đạo lý của nó. Đơn đặt hàng của Dương Thành công ty điện tử từ đâu ra? Nhà máy khác mặt ủ mày ê lo nguyên vật liệu, còn vật liệu của Dương Thành công ty điện tử đến từ đâu?

Diệp Dương Thành giải quyết hai vấn đề lớn nhất, chuyện còn lại giao ột mình Đỗ Nhuận Sinh giải quyết. Nếu không thì Diệp Dương Thành bỏ ra số tiền lớn giữ Đỗ Nhuận Sinh lại để làm chi?

Đỗ Nhuận Sinh đi theo sau lưng Diệp Dương Thành:

- Thêm mấy dây chuyền sản xuất và mấy bộ thiết bị đã được lắp ráp xong từ hôm trước.

Hai người đi lòng vòng trong một phân xưởng sản xuất.

Đỗ Nhuận Sinh nói:

- Sáng sớm ngày hôm qua điều chỉnh thử xong buổi chiều đã bắt đầu sản xuất, đến bây giờ vận chuyển rất tốt.

Nghe Đỗ Nhuận Sinh nói, Diệp Dương Thành cười tủm tỉm gật gù.

Diệp Dương Thành dừng bước, hỏi:

- Sau thiết bị mới tăng, khả năng sản xuất xuất hiện cao hơn trước bao nhiêu?

- Khả năng sản xuất bây giờ tăng lên sáu mươi phần trăm so với bắt đầu.

Đỗ Nhuận Sinh ngần ngại nói:

- Nhưng nhà xưởng đã đến cực hạn cất chứa, công ty máy đập phía đối diện hình như sắp di dời. Diện tích nhà xưởng bên đó lớn gấp đôi chúng ta, gần đây đơn đặt hàng chật kín, Diệp tổng cảm thấy . . .

- Lát nữa người đi hẹn giám đốc bên kia đi.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Sắp xếp một chỗ ăn cơm, ta sẽ nói chuyện với giám đốc bên đó.

Đỗ Nhuận Sinh gật đầu, thở phào nhẹ nhõm:

- Được rồi!

Không thể trách Đỗ Nhuận Sinh, ai bảo Diệp Dương Thành một hơi nhận nhiều đơn đặt hàng cho công ty? Bây giờ trong phân xưởng làm việc mười tám tiếng một ngày vẫn không giảm bớt áp lực sản xuất nhiều. Nếu không mở rộng quy mô công ty, làm việc tốc độ cao như hiện nay thì kéo dài được bao lâu?

Cho dù Đỗ Nhuận Sinh chịu nổi, dù Diệp Dương Thành ra giá cao giữ lại công nhân tăng ca thêm mấy tiếng, nhưng thời gian lâu, tiền công cao đến mấy con người không chịu nổi thì được ích gì?

Cho nên thiết bị sản xuất mới chỉ là bước đầu tiên, giảm bớt áp lực sản xuất hiện tại. Bước thứ hai là khuếch trương quy mô sản xuất của Dương Thành công ty điện tử. ăng khả năng sản xuất lên, thế thì dễ dàng ổn định đơn đặt hàng đâu ra đấy.

Đỗ Nhuận Sinh cùng Diệp Dương Thành đi một vòng trong phân xưởng sản xuất, nói đơn giản tình huống trong công ty gần đây cho hắn nghe, sau đó hai người quay về văn phòng. Diệp Dương Thành ngồi xuống sofa.

Đỗ Nhuận Sinh vội vàng ném ra một việc khiến Diệp Dương Thành ngạc nhiên:

- Diệp tổng, hai tháng nữa là mùa xuân, sắp xếp cho nghỉ và thanh toán tiền lương, Diệp tổng tính sao?

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa, mắt chớp chớp nhìn Đỗ Nhuận Sinh.

Diệp Dương Thành trầm ngâm giây lát, hỏi:

- Tính theo số lượng sản phẩm đơn đặt hàng hiện nay trong công ty, dài nhất có thể nghỉ bao lâu?

Đỗ Nhuận Sinh đã suy nghĩ vấn đề này từ lâu, nghe Diệp Dương Thành hỏi gã trả lời ngay không chút suy nghĩ:

- Ba ngày!

- Một khi thời gian vượt qua ba ngày mà công nhân không quay về thì sẽ trễ đơn đặt hàng, tạo thành tổn thất cho công ty . . .

- Mới có ba ngày?

Diệp Dương Thành trợn to mắt nói:

- Ít vậy?

- Ta cũng không muốn như thế.

Đỗ Nhuận Sinh cười khổ nói:

- Nhưng bây giờ có quá nhiều đơn đặt hàng tồn đọng, cho nghỉ ba ngày đã là cực hạn, nếu nhiều thêm sẽ tổn thất rất lớn.

- Ba ngày chưa đủ thời gian cho công nhân về quê và trở lên.

Diệp Dương Thành nhíu mày nói:

- Nếu bây giờ ký hợp đồng với nhà xưởng đối diện ngay thì . . .

- Không thể nào!

Đỗ Nhuận Sinh dứt khoát lắc đầu, nói:

- Cho dù ký hợp đồng được thì trong phút chốc khó thể hoàn thành thiết bị sản xuất. Cho dù làm được, các công nhân thì sao? Làm sao thuê thêm? Không có công nhân thì sao sản xuất dây chuyền?

Diệp Dương Thành đầu đầu như ốc, Đỗ Nhuận Sinh không hề nói phóng đại, đây đúng là vấn đề.

Mất thấy sắp đến kỳ nghỉ cuối năm dai hạn, ít ai sẽ rời khỏi công ty ban đầu tiếp tục ra ngoài tìm công tác. Dù có nhà xưởng, có đầy đủ thiết bị sản xuất, nếu không có công nhân thì không thể sản xuất được gì.

Nhưng chẳng lẽ vì đơn đặt hàng tồn đọng mà xóa bỏ hy vọng về quê ăn tết của các công nhân sao? Diệp Dương Thành không làm được chuyện đó, hắn cũng không muốn làm kẻ chủ nghĩ tư bản bóc lột công nhân. Có cách nào vẹn toàn đôi bên không?

Diệp Dương Thành sờ cằm vắt óc chìm trong suy tư.

Im lặng ba phút sau Diệp Dương Thành ngược đầu lên, dứt khoát nói:

- Kỳ nghỉ cuối năm của các công nhân tuyệt đối không thể ít hơn mười ngày. Lát nữa người đi tìm vài người đặt hàng công xưởng khác, mua sản phẩm chúng ta cần vào kỳ nghỉ xuân từ nhà máy khác. Tiền lương của công nhân thì thanh toán vào cuối năm đi.

- A?

Đỗ Nhuận Sinh không ngờ Diệp Dương Thành suy nghĩ lâu như vậy cho ra cách đó. Đỗ Nhuận Sinh do dự vài giây sau đành phải đồng ý cách của Diệp Dương Thành, vì cách không ra gì này lại là con đường duy nhất giải quyết vấn đề trước mắt.

Đỗ Nhuận Sinh gật đầu, hỏi:

- Vậy còn nhà máy đổi diện . . .
- Tối hôm nay đi ăn cơm với giám đốc bên ấy, ký hợp đồng nhà máy luôn.

Diệp Dương Thành bắn khoản hỏi:

- Hiện nay tài khoản công ty có bao nhiêu?
- Có hơn một ngàn vạn.

Đỗ Nhuận Sinh trả lời:

- Mua nhà xưởng, tăng thêm thiết bị, đến cuối năm phát tiền lương, phát thưởng gì đó cuối cùng chỉ còn lại khoảng trăm vạn.
- Lát nữa ta sẽ bỏ thêm năm trăm vạn cho công ty.

Diệp Dương Thành đứng lên nói:

- Khi nghỉ cuối năm ta sẽ bao mấy chiếc xe bus đưa công nhân dọc theo đường đi về nhà, người báo cho bọn họ biết một tiếng. Cứ nói là năm sau trở về công ty đi làm, mỗi người được phát thêm một ngàn khối tiền thưởng. Nếu mang theo đồng lương đến công ty, chỉ cần làm việc tròn một tháng thì người giới thiệu một công nhân được thưởng thêm tám trăm khối tiền.

Nghe Diệp Dương Thành nói, mắt Đỗ Nhuận Sinh sáng rực lên:

- Tốt!

Nếu làm vậy không sợ các công nhân về nhà rồi bỏ công ty, đầu xuân năm sau đi làm, không cần lo thiếu người.

Đỗ Nhuận Sinh gật đầu ngay. Chỉ cần đủ người, năm sau sẽ là năm kế hoạch Dương Thành công ty điện tử tăng vọt, Đỗ Nhuận Sinh tràn đầy tự tin.

Mãi đến năm giờ chiều Diệp Dương Thành dời ngai trong văn phòng của mình, hắn không kiểm tra báo cáo hay suy nghĩ vấn đề khác, hắn mở game offline, toét miệng cười giết quái tăng level.

Năm giờ rưỡi, tiếng ầm ĩ trong phân xưởng sản xuất dần lắng đi, đến giờ các công nhân tan tầm ăn cơm, sáu giờ rưỡi sẽ làm tiếp đến tám giờ tối. Sẽ có một số người tan ca, số khác ở lại tiếp tục tăng nhanh tốc độ đến hai giờ sáng.

Chương 260: Lo ngày lo đêm. (Hạ)

Diệp Dương Thành không hề keo kiệt về tiền lương tăng ca, mỗi tiếng ười khối tiền cộng với tiền lương cơ bản. Công nhân Dương Thành công ty điện tử mặc dù khá mệt nhưng mỗi tháng có thu nhập ba ngàn khối tiền, đối với dân lao động bình thường thì tiền lương như thế đã là rất cao.

Diệp Dương Thành thoát khỏi mặt bàn trò chơi, tắt máy tính. Diệp Dương Thành đứng lên đuổi người, chần chờ một lát sau hắn cầm di động bấm số điện thoại của Lâm Mạn Ny.

- Mạn Ny, bây giờ nàng ở đâu?

Phải công nhận và khâm phục các phóng viên truyền thông nhanh nhạy không gì không biết.

Đồng sự trưởng tập đoàn Vạn Bang Lưu Tồn Huy mới quyền hết tiền hôm trước, tin tức phát lên khiến xã hội hưởng ứng dữ dội, mọi người chưa kịp suy đoán có chuyện gì thì tối hôm sau trên ti vi chiếu một tin tức làm đám người suy nghĩ lan man.

Trên màn hình ti vi xuất hiện một nữ phóng viên khoảng hai mươi tám, chín tuổi, hơi tròn trịa.

- Xin chào mọi người, ta là phóng viên Hoàng Tinh Tinh tiết mục đô thị hoàng hôn của đài tuyên hình Khánh Châu thị.

Nữ phóng viên cầm micro đứng giữa đám đông qua lại trên đường, nói:

- Buổi sáng tám giờ ngày hôm qua, văn phòng làm việc Khánh Châu thị tổng hội từ thiện Trung Hoa nhận được một số tiền quyên góp từ thiện tương đương với gần ba mươi bảy ức nhân dân tệ. Người quyên tiền là đại biểu nhân dân Khánh Châu thị, đồng sự trưởng công ty trách nhiệm hữu hạn ăn uống giải trí tập đoàn Vạn Bang Lưu Tồn Huy . . .

Nữ phóng viên kể lại tỉ mỉ sự kiện tin tức ngày hôm qua, sau đó đi thẳng vào vấn đề chính:

- Mọi người đều suy đoán tại sao Lưu Tồn Huy Lưu tiên sinh quyên số tiền lớn như vậy, quyên góp toàn bộ tài sản của mình để ủng hộ từ thiện. Bây giờ chúng ta hãy phỏng vấn đương sự, Lưu Tồn Huy, Lưu tiên sinh!

Nói xong nữ phóng viên bước sang bên cạnh một bước lộ ra nam nhân mặt mũi bầm dập, quần áo rách mướp đang quỳ dưới đất.

Nam nhân hét tám chữ:

- Tội nghiệt nặng nề, cầu trời khai ân!

Tin tức lên sóng như đổ nước lạnh vào chảo dầu nóng, bong bóng văng khắp nơi, sôi trào.

Lưu Tồn Huy hô to tám chữ khiến mọi người suy đoán có ý gì?

Tội nghiệt nặng nề là chỉ Lưu Tồn Huy đúng không? Cầu trời khai ân? Bởi vì không có chữ chú thích nên nhiều người nghe ra là Tề Thiên khai ân, một số người khác cho rằng nhờ trời khai ân. Ý nghĩa câu nói bị thay đổi, nhóm người này cảm thấy Lưu Tồn Huy bị Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ không cảm hóa. Có người cho rằng Lưu Tồn Huy đột nhiên ngộ đạo, quyên góp hết tài sản là để chuộc lại lỗi lầm quá khứ đã phạm vào, quỳ giữa đường là đang xin ông trời khai ân.

Mặc kệ nội dung hai nhóm người trách chấp ai đúng ai sai, có thể khẳng định một điều là cảnh ngộ của Lưu Tồn Huy làm nhiều kẻ xấu sợ teo tim, sống ngày lo đêm sợ.

Trong đó bao gồm người phụ trách các khu vực tách ra Phủ Thủ bang, tự mình chiếm một ngọn cờ. Bởi vì bọn họ có quyền lên tiếng hơn là đám người suy đoán lung tung, bọn họ chính mắt thấy quá trình Lưu Tồn Huy chịu tội.

Là nữ quỷ làm!

Trong lòng biết rõ ràng nhưng không ai dám đứng ra kể tỉ mỉ quá trình, vì bọn họ sợ teo tim, sợ hết hồn hết vía. Bọn họ sợ bị nữ quỷ tìm tới cửa sau đó sẽ khùng điên giống Lưu Tồn Huy.

Trong không khí đó đám người rời khỏi Phủ Thủ bang giờ tự lập môn hộ làm đại ca sống trong thấp thỏm, mâu thuẫn qua từng ngày.

Chớp mắt đến ngày thứ sáu từ khi Lưu Tồn Huy bị điên, đáng vui mừng là nữ quỷ kia không gõ cửa tìm bọn họ, không có chút tiếng động nào.

Đám người thở phào nhẹ nhõm. Một Phủ Thủ bang bị tan rã, mười mấy thế lực hắc ám từ một trăm đến hai trăm người tre già măng mọc sau mưa trong Âu Dương khu. Các bình dân Âu Dương khu vỗ tay ăn mừng Lưu Tồn Huy biến mất chợt phát hiện ra dù gã bị điên nhưng những kẻ ác vẫn còn tồn tại.

Các đại ca khu vực thấp thỏm mấy ngày không thấy có động tĩnh gì, bọn họ ẩn núp mấy ngày càng thêm tùy ý làm bậy. Nói đúng ra bọn họ cần ổn định địa bàn của mình trong thời gian ngắn nhất, sau đó tìm cách nuốt địa bàn của người khác để khuếch trương ỳnh.

Mười mấy bang phái tồn tại vô số biến số, dưới tình huống như vậy các đại ca không dám lơ là.

Đối với những tên du côn kéo bè kéo lũ đập phá ngay giữa đường, các dân chúng giận mà không dám nói gì, chỉ có thể thầm trách ông trời chỉ trừng trị Lưu Tồn Huy nhưng đã quên đám cặn bã thuộc hạ ủa gã.

Thật sự quên sao?

Diệp Dương Thành không hề quên. Sáu ngày im lìm chỉ có một lý do, Diệp Dương Thành bận tập trung tinh thần đối phó với Triệu Hợp Đức ở Hàng Châu thị.

Về dư nghiệt Phủ Thủ bang hoành hành trong Âu Dương khu, bây giờ có Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên kiềm chế, tạm thời không gây nhiều sóng gió. Chờ giải quyết xong Triệu Hợp Đức thì Diệp Dương Thành sẽ xử đám người kia sau.

Hiện giờ bọn họ muốn cứ cứ cho cười, muốn gây sự cứ để gây rồi. Chờ bọn họ cười đủ, đập phá chán chê sẽ đến lúc khóc.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa trong phòng khách, hần nhắm mắt lại, biểu tình thản nhiên.

Trên bầu trời cao trăm thước con đường liên kết Khánh Châu thị và Hàng Châu thị, một con ruồi trâu rực rỡ nhiều màu lao nhanh dần dần.

Đằng sau ruồi trâu sắc sỡ có một bầy con ong vàng biến dị tám mươi phần trăm cơ thể phủ sắc vang bay vù vù lao hướng Hàng Châu thị.

Qua nhiều ngày điều tra tìm hiểu, Diệp Dương Thành đã nắm rõ mấy chuyện rác rưởi Triệu Hợp Đức đã làm.

Hiện giờ là lúc giải quyết cục nợ Triệu Hợp Đức.

Triệu Hợp Đức là phó tỉnh trưởng thường vụ tỉnh Chiết Giang, địa vị cao, quyền mạnh là tất nhiên. Nhưng ít ai biết chuyện quá khứ của Triệu Hợp Đức hay Triệu gia. Mọi người chỉ biết tỉnh Chiết Giang có một phó tỉnh trưởng tên là Triệu Hợp Đức, đa số người thậm chí không biết tỉnh trưởng tỉnh Chiết Giang tên gì, bộ dạng như thế nào.

Bởi vì khoảng cách giữa Triệu Hợp Đức và người bình thường quá xa xôi. Triệu Hợp Đức có phải là tỉnh trưởng hay không, trừ một số người đặc biệt chú ý, người trong ngành ra còn ai quan tâm? Ai thêm biết Triệu Hợp Đức?

Người biết nhiều về Triệu Hợp Đức cũng không rõ ràng cuộc đời lão như thế nào, trước kia gia đình lão làm cái gì.

Con đường làm quan của Triệu Hợp Đức rất thuận lợi, cả đời không trải qua nhiều sóng gió. Bởi vì thư ký tỉnh ủy tỉnh Chiết Giang đời trước là nhạc phụ của Triệu Hợp Đức. Có một vị nhạc phụ ở bên trên quan tâm chăm sóc, Triệu Hợp Đức dùng gần hai mươi năm từ một khoa viên văn phòng bình thường ngồi vào ghế thị trưởng Thiệu Hoa thị, sau đó được điều vào tỉnh chính phủ. Mọi chuyện tiếp theo phát triển tự nhiên.

Nhạc phụ của Triệu Hợp Đức tới tuổi về hưu, bản thân lão ngồi vào ghế phó tỉnh trưởng cao cả. Tuy nhiên Triệu Hợp Đức muốn tiến thêm một bước là muôn vàn khó khăn.

Về Triệu gia vốn làm nghề vận chuyển đường biển. Trước khi Triệu Hợp Đức bước vào đường làm quan, công ty vận chuyển hàng hải Triệu gia đã là xí nghiệp hơi nổi tiếng trong Hàng Châu.

260. Chương 261: Đánh Tan Căn Cơ Của Hắn.

Sau này Triệu Hợp Đức đi rất xa trong chốn quan trường, tập đoàn Hoành Hải của Triệu gia cũng có bước tiến dài. Năm ngoái bảng xếp hạng năm trăm xí nghiệp tư nhân hàng đầu, tập đoàn Hoành Hải xếp thứ bốn mươi bảy.

Có một điều là tập đoàn Hoành Hải của Triệu gia có thể phát triển nhanh chóng mạnh mẽ như vậy nhờ Triệu Hợp Đức giúp đỡ rất nhiều. Mọi người hiểu quy tắc ngầm đó nhưng không ai nói ra.

Qua mấy ngày điều tra tìm hiểu, Diệp Dương Thành biết đại khái kết cấu của Triệu gia. Triệu Hợp Đức là tồn tại đỉnh cao nhất trong Triệu gia, vì có lão nên con cháu trai gái có cơ hội được che chở.

Con trai cả của Triệu Hợp Đức du học ở đại học Cambridge, sau khi trở về nhận quản lý tập đoàn Hoàn Hải của Triệu gia, trở thành người cầm lái, chủ tịch. Tập đoàn Hoàn Hải tồn tại cung cấp tài trợ tiền bạc đầy đủ cho đệ tử khác của Triệu gia phát triển, tập đoàn Hoàn Hải là căn cơ của Triệu gia.

Con thứ hai của Triệu Hợp Đức sau khi tốt nghiệp đại học thanh Hoa thì vào con đường làm quan. Qua hơn hai mươi năm tôi luyện chịu đựng, nhờ có Triệu Hợp Đức sắp xếp lôi kéo, bây giờ gã đã là thư ký khu ủy Tây Hồ khu Hàng Châu thị, đại biểu xuất sắc của thế hệ trẻ. Tin tưởng không lâu sau thư ký khu ủy Hàng Châu thị sẽ thuận lợi vào ban thị ủy, nhảy một bước lớn trên đường làm quan, là niềm hy vọng đời tiếp theo của Triệu gia.

Hai nữ nhi của Triệu Hợp Đức có một cũng làm quan, gả cho thị trưởng Ninh Ba thị, hiện nàng là khu trưởng Bắc Luân khu Ninh Ba thị, tương lai sáng lạn.

Con gái út làm nội trợ, không kinh doanh cũng không làm chính trị. Nhưng nàng gả cho người chồng là thư ký thị ủy Nam Kinh thị tỉnh Giang Tô, con út của một vị quan lớn Trung Ương. Năm nay gã hơn bốn mươi tuổi đã leo đến đẳng cấp phó tỉnh, tương lai vô hạn.

Những điều trên là tình hình của Triệu Hợp Đức và mấy đứa con trong Triệu gia. Nếu tính thêm huynh đệ tỷ muội, con cháu trai gái thì Triệu gia là một cái lưới rất to, đủ để bắt cứ ai phải e ngại ba phần.

Vì biết những tình huống này nên Diệp Dương Thành điều khiển ruồi trâu và năm mươi con ong vàng cường hóa chung cực bay đi Hàng Châu thị. Mạng lưới quan hệ của Triệu gia mạnh mẽ hơn Diệp Dương Thành dự đoán rất nhiều, muốn xóa sổ rắc rối Triệu Hợp Đức thật sạch sẽ, ban đầu hẳn định giết lão là chấp hết. Nhưng bây giờ . . .

Muốn hoàn toàn nhổ bỏ rắc rối này Diệp Dương Thành cần làm từng bước. Giết một Triệu Hợp Đức rất đơn giản, nhưng sau khi làm thịt lão sẽ hình thành phản ứng dây chuyền làm Diệp Dương Thành e ngại.

Trừ phi Diệp Dương Thành có thể ẩn thân suốt đời, một khi hắn bị lộ thân phận, có lẽ quốc gia còn kiêng dè hắn một chút nhưng Triệu gia thì sao? Triệu gia có quan hệ sâu xa, tiền tài quyền thế lớn đến nỗi làm người rợn tóc gáy.

Diệp Dương Thành người thói quen khi chưa thấy nguy hiểm thì không lo gì, nhờ cổ phải búng tận gốc rễ lên. Qua nhiều kinh nghiệm quá khứ, Diệp Dương Thành cực kỳ hiểu rõ bốn chữ nhổ cỏ tận gốc. Muốn giải quyết rắc rối Triệu gia đầu tiên phải tan rã căn cơ của nó, tiêu diệt hy vọng, búng cây to chọc trời đi.

Chỉ có như vậy, đất đai mất chất dinh dưỡng, cây giống khô héo, cây to ngã đổ, những vật nhỏ nương nhờ đại thụ che chở mới nhanh chóng ngã đổ rầm rầm.

Lần này chạy đến Hàng Châu thị, Đại Ca ruồi trâu là tai và mắt của Diệp Dương Thành. Năm mươi con ong vàng cường hóa chung cực không dùng để đối phó người Triệu gia mà cung cấp cho Đường Thái Nguyên, Vương Minh Kỳ giám thị.

Đường Thái Nguyên, Vương Minh Kỳ đã đến trình độ linh sử, Diệp Dương Thành gật đầu một cái là hai người sẽ thuận lợi sử dụng thần quyền báxác. Khác với Diệp Dương Thành ở chỗ Đường Thái Nguyên, Vương Minh Kỳ là linh thể, nên có thể chia ra hai mươi lăm thần niệm bám vào con ong vàng.

Vậy tính ra có năm mươi con ong vàng chấp hành nhiệm vụ giám thị, lặng lẽ theo dõi toàn bộ Triệu gia.

Điều Diệp Dương Thành cần làm là báxác ruồi trâu bay thẳng đến Hàng Châu thị . . . Xem kịch vui. Trước khi tìm hiểu rõ mối quan hệ Triệu gia, không bắt được động mạch chủ của Triệu gia ở đâu thì Diệp Dương Thành tạm thời không dùng thủ đoạn sấm sét.

Tuy nhiên Diệp Dương Thành đến Hàng Châu thị trừ xem náo nhiệt ra còn muốn từng bước dồn ép Triệu gia, chỉ khi sốt ruột Triệu gia mới rối loạn, khi rối loạn thì . . . Những thứ ngày thường không tiện phát hiện ra sẽ phô bày rõ ràng rành.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa phòng khách, khoe môi nhếch cao, hẳn cười thật xấu xa.

Diệp Dương Thành bám xác Đại Ca ruồi trâu mang theo năm mươi con ong vàng cường hóa chung cực bay đến thượng nội thành Hàng Châu thị đã là bảy giờ tối. Diệp Dương Thành ngừng lại trên nóc một tòa nhà văn phòng. Đường Thái Nguyên, Vương Minh Kỳ sớm nhận được tin tức, chạy đến nơi cung kính đứng chờ Diệp Dương Thành đáp xuống.

Khi một con ruồi trâu sặc sỡ nhiều màu, năm mươi con ong vàng lấp lánh ánh bạc từ trên trời giáng xuống.

Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên cùng quỳ xuống đồng thanh kêu lên:

- Cung nghênh chủ nhân.
- Đứng lên đi. Bắt đầu từ bây giờ giao năm mươi con ong vàng này cho hai người nhập xác để theo dõi.

Diệp Dương Thành thông qua liên lạc tâm linh dẫn dò Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên:

- Ngoài ra kêu các người điều tra tình huống đã rõ ràng chưa?
- Bẩm chủ nhân, đã điều tra rõ.

Vương Minh Kỳ cung kính nói:

- Tập đoàn Hoàn Hải có tám vạn tàu hàng thùng đựng cả tấn không thể vào trong sông Tiền Đường giang, đều đậu lại cảng Bắc Luân khu Ninh Ba. Nhưng tại bến cảng container Hàng Châu loan cũng đậu khoảng mười chiếc tàu hàng container cỡ năm ngàn đến tám ngàn tấn.
- Tập đoàn Hoàn Hải thông qua hai con đường biển và đường bộ tập trung hàng hóa xuất khẩu tại đó. Máy chực chiếc tàu hàng trọng tải nhỏ hơn sẽ vận chuyển hàng hóa từ đường biển đến Ninh Ba, rồi tập trung vận chuyển. Mỗi ngày tàu hàng nhỏ chở hàng đi qua Tiền Đường giang đại khái chiếm tám mươi phần trăm tổng số lượng . . .

Diệp Dương Thành nghe Vương Minh Kỳ báo cáo tình huống, hẩn ngồi trên sofa trong nhà, nhắm mắt, giờ tay phải lên gãi cằm, suy tư.

- Ừm!

Khoảng một phút sau, Diệp Dương Thành hỏi Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên:

- Các người xuống nước được không?

Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên kinh ngạc hỏi:

- Xuống nước?

Đường Thái Nguyên trả lời:

- Bẩm chủ nhân, hai tiểu phó có thể xuống nước nhưng vốn là linh thể, trong nước sẽ tiêu hao linh lực rất nhiều, không ở lâu được.

Diệp Dương Thành hơi thất vọng nhưng không lộ ra ngoài mặt:

- Vậy sao?

Diệp Dương Thành trầm ngâm một lát sau khẽ thở dài:

- Xem ra ta phải tự mình đi Hàng Châu một chuyến.

tập đoàn Hoàn Hải là căn cơ của Triệu gia, muốn xóa sổ Triệu gia đầu tiên phải bóp chết đất cung cấp dinh dưỡng. Lần này Diệp Dương Thành muốn quấy rối tập đoàn Hoàn Hải, căn cơ loạn thì nhiều chuyện mới nổi lên mặt nước cho hắn xem.

Diệp Dương Thành sẽ không vội vàng hành động, hắn muốn nhổ sạch rắc rối Triệu gia chứ không đơn giản như ban đầu chỉ mong trừ bỏ Triệu Hợp Đức.

Khuếch lớn phạm vi các mặt dính líu đến trình độ nhất định thì Diệp Dương Thành mới hoàn thành hành động lần này được, cũng khiến Triệu gia ra đường ở.

261. Chương 262: Giết Gà Không Được Còn Bị Thương.

Diệp Dương Thành không định đuổi tận giết tuyệt, nhưng hắn sẽ đá Triệu gia từ thiên đường rớt thiên đường một cước sủ xuống địa ngục. Một khi kế hoạch thuận lợi thực hành, Triệu gia muốn bò dậy là vô vàn khó khăn. Một gia tộc mất quyền, không có tiền tựa như con cọp bị nhổ hết hàm răng, cắt cụt móng vuốt, còn gì để người ta sợ hãi?

Đáng giá nhắc tới là kế hoạch hành động chưa hoàn chỉnh, vì Diệp Dương Thành suy nghĩ nhúc đầu cuối cùng giao hết cho Hình Tuấn Phi. Chờ Hình Tuấn Phi hoàn thiện các bước kế hoạch, Diệp Dương Thành sẽ lần lượt thực hành.

Không biết lần này Hình Tuấn Phi sẽ đưa ra âm mưu độc ác đến cỡ nào?

Diệp Dương Thành nửa cười nửa không, hắn mở mắt ra, đứng dậy.

Diệp Dương Thành đuổi lưng, nhỏ giọng nói:

- Tạm thời không đụng được người ở chỗ khác nhưng tàu hàng nhỏ chạy tới chạy lui trên Tiền Đường giang sẽ tập thể mất liên lạc vận chuyển trong sông. Ta chờ xem người có rối loạn hay không?

Nửa tiếng sau, một chiếc xe hơi Curls Octavia bình thường lao nhanh trên đường cao tốc Dũng Đài Khánh chạy hướng Hàng Châu thị.

Nếu có ai trong bóng tối thấy rõ tốc độ vật thể di động nhanh, trùng hợp đứng trên đường cao tốc từ Khánh Châu thị đi Hàng Châu thị sẽ trơn tròn tròn mắt ngất xỉu.

Bởi vì trong một chiếc xe hơi chạy nhanh, ghế lái trống rỗng, không có tài xế ngồi, nhưng tay lái sẽ hơi nhúc nhích, ga đạp ổn định. Không có ai ngồi nhưng xe hơi vẫn chạy trên đường cao tốc.

Trên ghế phụ lái trong chiếc xe hơi kỳ lạ, Diệp Dương Thành ôm laptop dùng network card không dây nối mạng, kiểm tra kỹ càng thứ gì.

Khoảng sáu phút sau, Diệp Dương Thành ngược lên nhìn Triệu Dung Dung đang lái xe.

Diệp Dương Thành nói:

- Dung Dung, chạy tới trước rồi ngừng lại, đổi ta lái đi.

Triệu Dung Dung cười toe trả lời:

- Biết rồi chủ nhân.

Triệu Dung Dung ngược nhìn đằng trước tìm chỗ tạm dừng xe (khụ khụ, chạy đường cao tốc trừ phi ngoài ý muốn dừng ngừng xe giữa đường. Lúc mọi người lái xe nhớ đừng bắt chước Diệp Dương Thành.)

Diệp Dương Thành thì sao? Hắn khép laptop lại, nhếch môi cười.

Hai tiếng sau, Diệp Dương Thành thuận lợi vào Hàng Châu thị sau đó chạy đi Tân Giang khu.

Diệp Dương Thành chọn ở lại một khách sạn không quá bắt mắt. Diệp Dương Thành mới bước vào, Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên được kêu đến lập tứ hiện ra.

Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên quỳ xuống, cung kính nói:

- Chủ nhân.

Diệp Dương Thành đóng cửa phòng, khóa chốt, gạt đầu với hai người:

- Đứng lên đi.

Diệp Dương Thành vẫy tay ra hiệu Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên đứng lên, hắn vừa tới gần sofa trong phòng vừa hỏi hai người:

- Đã điều tra được chi tiết chưa?

- Chúng ta luôn theo dõi Triệu Nguyên Đăng nhưng hình như hắn và người kia không liên lạc gì.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Vương Minh Kỳ trầm ngâm giây lát sau nói:

- Tối hôm qua Triệu Nguyên Đăng và Triệu Hợp Đức liên lạc, chúng ta mơ hồ nghe Triệu Hợp Đức nhắc đến người đó. Trong khi chủ nhân tự mình đến Hàng Châu thị, bên chúng ta cố gắng điều tra nhưng vẫn không tìm được dấu vết gì.

Nghe Vương Minh Kỳ trả lời, Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Xem ra cáo già Triệu Hợp Đức ẩn giấu rất sâu.

Diệp Dương Thành lộ vẻ mặt buồn bực.

Chuyện này khá đơn giản nhưng tìm hiểu kỹ lại cực kỳ phức tạp. Đêm hôm qua hai phụ tử Triệu Nguyên Đăng, Triệu Hợp Đức liên lạc trò chuyện với nhau. Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên loáng thoáng nghe Triệu Hợp Đức nhắc đến một người, nghe ngữ điệu của lão thì dường như người này cao đến nỗi làm lão quỵ lạy.

Triệu Hợp Đức là ai? Phó tỉnh trưởng thường vụ tỉnh Chiết Giang, người khiến Triệu Hợp Đức hết sức tôn sùng sẽ là ai?

Vì biết tin tức này nên Diệp Dương Thành càng kiêng dè Triệu gia hơn. Bây giờ Diệp Dương Thành muốn thông qua hàng loạt thủ đoạn buộc Triệu gia rối loạn, lý do chủ yếu là vì dồn ép người bí ẩn được Triệu Hợp Đức tôn sùng phải ra mặt.

Người bí ẩn một ngày không ra mặt là ngày đó Diệp Dương Thành chưa sử dụng thủ đoạn sấm sét đối phó Triệu gia. Bây giờ Diệp Dương Thành cần nước ấm nấu ếch, đun từng chút một cho đến khi người bí ẩn bị buộc bước ra khỏi bóng tối mới thôi.

Diệp Dương Thành không muốn cuối cùng giết gà không được ngược lại bị thương.

Nhưng bây giờ tất cả như lọt vào trong sương mù, chỉ dựa vào Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên điều tra thì vô vàn khó khăn. Đám người đành thông qua kế hoạch chuẩn bị sẵn lần mò từng chút một.

Diệp Dương Thành lắc đầu, gác chuyện người bí ẩn sang một bên.

Diệp Dương Thành ngược nhìn Đường Thái Nguyên, hỏi:

- Mang thứ đó đến chưa?

Đường Thái Nguyên vừa đứng dậy một lần nữa khom lưng:

- Đã lấy đến.

Đường Thái Nguyên giơ xấp hồ sơ đến trước mặt Diệp Dương Thành, nói:

- Tất cả mã hóa giấy phép tàu hàng loại nhỏ của tập đoàn Hoàn Hải đi trong Tiền Đường giang đều tại đây.

Diệp Dương Thành cười khê khen:

- Ừm! Giỏi.

Diệp Dương Thành nhận lấy hồ sơ, tùy tay lật xem.

Diệp Dương Thành vẫy tay nói:

- Hai người tiếp tục giám thị, chú ý theo dõi đệ tử trực hệ của Triệu gia và lãnh đạo cao tầng tập đoàn Hoàn Hải. Công ty tập đoàn lớn như vậy, ta không tin sẽ không điều tra ra chút dấu vết nào. Gia tộc lớn như thế, ta không tin nó có thể giấu đi thế giới khác.

Wang Mingqi, Tang Taibai nhìn nhau cười, cung kính gật đầu:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên biến mất trong không khí.

Diệp Dương Thành nhìn vị trí ban đầu Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên đứng, hần giở hồ sơ ra xem mã hóa giáp phép thuyền rậm rạp, nhếch môi cười khế.

Diệp Dương Thành giao hồ sơ cho Triệu Dung Dung, nói:

- Dung Dung ở lại đây nhớ kỹ dãy số trong này, Ưu Tử đi theo ta ra ngoài.

Diệp Dương Thành nửa cười nửa không bổ sung thêm:

- Chúng ta đi coi cá.

Về mặt Tiểu Thương Ưu Tử hoang mang:

- Coi cá?

Diệp Dương Thành không giải thích thêm, Tiểu Thương Ưu Tử cũng không hỏi dồn. Tiểu Thương Ưu Tử ngoan ngoãn theo sau Diệp Dương Thành rời khỏi phòng.

Diệp Dương Thành thật sự mang Tiểu Thương Ưu Tử đi coi cá, nơi xem không phải chỗ nào khác hơn là Tiền Đường giang nổi tiếng xa gần.

Xe đậu ở bờ sông, Diệp Dương Thành nhìn Tiểu Thương Ưu Tử biểu tình khó hiểu. Diệp Dương Thành cười tủm tỉm bí ẩn đẩy cửa xe.

Tiểu Thương Ưu Tử lộ biểu tình khó hiểu nhưng không hỏi nhiều, nằng lắc người đứng sau lưng Diệp Dương Thành, theo đuôi hần tới bờ sông. Tiểu Thương Ưu Tử trợn mắt nhìn Diệp Dương Thành ngồi bệch xuống bụi cỏ ven sông.

Trên đường đi Diệp Dương Thành mở laptop lục tìm thứ gì? Đoán đúng rồi, Diệp Dương Thành đang tìm cá, không phải cá chỗ khác mà là cá trong Tiền Đường giang.

Theo tin tức tài liệu Diệp Dương Thành tìm được trên internet, trong Tiền Đường giang có hàng trăm loài cá sinh hoạt. Cá mè, cá cỏ, cá mè hoa, cá lư vân vân là cá nước ngọt thường thấy. Có một số loài quý hiếm khác như cá voi, trung hoa tầm, cá hao vân vân. Trong hàng trăm loài cá cuối cùng Diệp Dương Thành chọn Trung Hoa thi vân tầm, hoặc nên gọi nó là bạch tầm cá kiếm Trung Quốc.

Bạch tầm là tên khoa học cả cá kiếm Trung Quốc, đa số người quen gọi nó là Trung Hoa thi vân tầm. Đây là một loài cá nước ngọt cực kỳ hung dữ, cũng có hình thể to nhất.

Chương 262: Giết gà không được còn bị thương. (Hạ)

Bạch tầm là lựa chọn siêu thích hợp với Diệp Dương Thành, bản thân nó sống trong dòng chảy Tiền Đường giang, chỗ giao giới biển sông. tập đoàn Hoàn Hải muốn lợi dụng trong sông Tiền Đường giang vận chuyển hàng hóa đến bến cảng Hàng Châu loan sao?

Vậy Diệp Dương Thành sẽ tìm cách cắt đứt đường biển Tiền Đường giang của nó, có lẽ làm như vậy tập đoàn Hoàn Hải không đau không ngứa gì. Tuy nhiên mất đường nước Tiền Đường giang thì những hàng hóa bị đọng lại phải làm sao? Đi đường bộ?

Chi phí đường bộ cao bao nhiêu? Nếu không thì tại sao tập đoàn Hoàn Hải không chọn đường bộ mà phải dùng tàu hàng chuyển tới chuyển lui?

Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ, hần bật cười. Vậy là Triệu gia sẽ sút đầu mẻ trán rồi làm chuyện gì đó. Diệp Dương Thành sẽ làm chuyện khác, để Triệu gia phát hiện bóng dáng dị nhân trong chuyện này. Triệu gia rối loạn tay chân, lần này Triệu Hợp Đức bị ám sát, trừ phi lão quyết tâm đánh liều một phen nếu không thì người bí ẩn sẽ ra mặt.

Kẻ thù giấu trong bóng tối là nguy hiểm nhất, còn kẻ địch lộ ra ngoài ánh sáng, trong khu vực quản lý của Diệp Dương Thành thì hần sợ ai?

Diệp Dương Thành vươn tay khuấy nước sông Tiền Đường giang lạnh lẽo, trầm ngâm một lúc.

Diệp Dương Thành khế nói:

- Hai con bạch tằm dài ba thước trở lên.

Nói thật là Diệp Dương Thành hơi không tự tin yêu cầu của mình. Vì Diệp Dương Thành xem tài liệu trên mạng, Trung Hoa thì vẫn tằm tức bạch tằm vì bị đánh bắt quá nhiều đã được xếp vào bảo động đỏ. Trong dòng chảy Tiền Đường giang này dường như nhiều năm qua chưa thấy bóng dáng bạch tằm đâu.

Nếu số lượng lớn đừng nói là bạch tằm ba thước, có loại sáu, bảy thước. Nhưng trong tình huống này thì bạch tằm dài hơn ba thước có tồn tại không?

Diệp Dương Thành ngồi trên bãi cỏ ven sông, gió đêm thổi vào mặt như dao cắt. Thời gian trôi qua từng phút giây, mặt nước trước mắt Diệp Dương Thành vẫn không có động tĩnh gì.

Diệp Dương Thành chờ năm phút sau bất đắc dĩ định giảm tiêu chuẩn ba thước xuống còn hai thước rưỡi.

Tiểu Thương Ưu Tử luôn nhìn chăm chăm vào mặt nước lộ biểu tình vui vẻ:

- Chủ nhân nhìn xem!

Tiểu Thương Ưu Tử kinh ngạc nói:

- Cá đẹp quá.

Diệp Dương Thành đang bận quan sát xung quanh, nặng nề ừ một tiếng:

- A?

Diệp Dương Thành vụt ngoái đầu nhìn mặt nước ngay trước mắt. Một vật thể trắng tinh như mũi voi lộ ra, ngo nguẩy trên dưới.

Chỉ nhìn một phần màu trắng lộ ra mặt nước đã dài hơn một thước ba, Diệp Dương Thành chưa thấy phần dưới nước.

- Má ơi, con bạch tằm này ít nhất hơn năm thước.

Diệp Dương Thành nhẹ nhàng vuốt bạch tằm lộ lên mặt nước, cảm xúc lạnh lẽo từ làn da truyền đến não. Trong khoảnh khắc này Diệp Dương Thành suýt kinh kêu, cảm xúc này . . . Trời trời, giống như sờ đùi thiếu nữ mười tám tuổi.

Diệp Dương Thành chưa kịp cảm thán hết chợt nghe tiếng nước, một cái mũi dài lộ ra mặt nước, mép (đầu bạch tằm chìa lên trước, tức là cái mũi dài của nó) không có màu trắng tinh mà là xám trắng.

Mũi dài màu xám trắng giống như bạch tằm trắng tinh lộ ra mặt nước dài một thước, rung rung. Diệp Dương Thành không thấy rõ Tiền Đường giang bên dưới làn nước có hình dạng thể nào, nhưng nhìn cái mũi này đoán được Tiền Đường giang to cỡ năm thước.

Diệp Dương Thành nhìn hai cái mũi to hoàn toàn khác nhau, cười gian:

- Ta đỡ phải vất óc nghĩ tên cho các người.

Diệp Dương Thành vuốt bạch tằm trắng tinh, nói:

- Sau này người là Tiểu Tuyết.

Diệp Dương Thành lại vuốt bạch tằm màu xám trắng, nói:

- Người tên Tiểu Hôi.

Diệp Dương Thành mặc kệ hai con bạch tằm có hiểu tiếng người không, hần tự quyết định tên cho chúng nó. Diệp Dương Thành hít sâu, lòng thâm độc cường hóa. Bàn tay Diệp Dương Thành còn đang đặt trên người bạch tằm màu trắng tinh.

Bờ sông Tiền Đường giang sáng sớm có hơn trăm người tụ tập, đa số là lão nhân sáu mươi tuổi. Những lão nhân này hoặc là buổi sáng tập thể dục, hoặc vội vàng đi chợ mua đồ ăn. Khi các lão nhân đi ngang qua một đoạn đường thì cùng dừng bước, biểu tình tức giận.

Lý do rất đơn giản, vì bờ đê Tiền Đường giang vốn có xích sắt thô để phòng ngừa người đi đường hoặc xe chạy rớt xuống sông. Nhưng trong một đêm mất mấy trăm sợi xích, hơn sáu trăm thước bờ sông không có xích ngăn.

Một bà lão sống trong tiểu khu gần đó mấy chục năm tay cầm thanh bảo kiếm, mặc bộ đồ luyện công màu vàng nhạt nhìn cây cột trống rỗng không có xích sắt.

- Tên trộm khốn nạn, dám trộm cả sợi xích!

Bà lão chửi rửa:

- Sớm muộn gì sinh nhi tử không có hậu môn!

Tiếng chửi của bà lão hấp dẫn người xung quanh, mọi người đều gật gù công nhận. Vừa sáng tinh mơ bên bờ sông Tiền Đường giang đã náo nhiệt, có thể nói là tình cảm quần chúng xúc động.

Các lão nhân chửi um sùm, Diệp Dương Thành ngồi trong xe cách cửa sổ vẫn loáng thoáng nghe tiếng rửa. Diệp Dương Thành cười khỏ, tên trộm xích sắt chính là hắn.

Hết cách, những sợi xích bên bờ sông có công hiệu riêng, không lẽ kêu hắn đi trộm cây xuống nước? Ài, vì tình thế đành chịu nghe người mắng.

Diệp Dương Thành cười khỏ lắc đầu, làm bộ không nghe mấy ông, bà lão chửi rửa.

Diệp Dương Thành quay đầu nhìn Triệu Dung Dung ngồi bên cạnh, nói:

- Dung Dung hãy đi trên sông chờ, phát hiện mục tiêu thì báo cho ta biết nói một tiếng, nên bắt đầu làm việc.

Triệu Dung Dung đã nhớ kỹ giấy phép thuyền mà Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên nộp lên. Hôm nay Diệp Dương Thành dựa vào Triệu Dung Dung xác nhận thuyền tới lui trên mặt sông có chiếc nào là thuyền hàng của tập đoàn Hoàn Hải.

Nghe Diệp Dương Thành ra lệnh, Triệu Dung Dung gật đầu cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Chớp mắt Triệu Dung Dung biến mất.

Diệp Dương Thành nhìn ghế phó lái Triệu Dung Dung ngồi nay trống rỗng, khẽ thở dài. Diệp Dương Thành lại quay đầu nhìn các lão nhân vẫn hăng say chửi mắng, lòng có chút áy náy.

Đêm qua Diệp Dương Thành hao phí hơn hai vạn điểm linh lực cường hóa cao giai Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi. Sau khi cường hóa Tiểu Tuyết dài tám thước, Tiểu Hôi vọt đến chiều dài chín thước. Ngẫm lại số liệu của hai con bạch tâm sau khi cường hóa. Diệp Dương Thành không chút nghi ngờ, dù là cá mập trắng đến ở trước mặt Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi chỉ có nước bị làm thịt.

Khiến Diệp Dương Thành buồn cười là trên đầu Tiểu Tuyết có một dấu màu hồng nhạt, cộng với màu tuyết trắng xem như mỹ nhân trong bạch tâm, trùng hợp nó là cái, Tiểu Hôi là đực. Không biết lâu ngày hai con bạch tâm có sinh tình? Sau đó sinh ra các con bạch tâm?

Cơ thể mẹ sau khi cường hóa sinh ra bạch tâm con có khi nào trời sinh nổi trội hơn bạch tâm khác? Lòng Diệp Dương Thành thâm mong chờ.

Những chuyện này tạm thời không thể xác định, đành gác lại về sau quan sát.

Diệp Dương Thành cường hóa Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi xong vắt óc suy nghĩ dùng cách gì thúc đẩy thuyền của tập đoàn Hoàn Hải bị trục trặc. Dựa theo thể chất của Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi cường ép đụng ngã một chiếc tàu hàng là chuyện không thể, vậy . . .

Diệp Dương Thành chuyển hướng bờ sông Tiền Đường giang, nhằm vào những sợi xích phòng hộ. Mỗi sợi xích dài hai thước, thô nặng. Nếu xích sắt ồ ạt vào cánh quạt máy tàu thì thuyền tốt mấy cũng sẽ chết máy.

Chương 262: Giết gà không được còn bị thương. (Hạ)

Bạch tằm là lựa chọn siêu thích hợp với Diệp Dương Thành, bản thân nó sống trong dòng chảy Tiền Đường giang, chỗ giao giới biển sông. tập đoàn Hoành Hải muốn lợi dụng trong sông Tiền Đường giang vận chuyển hàng hóa đến bến cảng Hàng Châu loan sao?

Vậy Diệp Dương Thành sẽ tìm cách cắt đứt đường biển Tiền Đường giang của nó, có lẽ làm như vậy tập đoàn Hoành Hải không đau không ngứa gì. Tuy nhiên mất đường nước Tiền Đường giang thì những hàng hóa bị đọng lại phải làm sao? Đi đường bộ?

Chi phí đường bộ cao bao nhiêu? Nếu không thì tại sao tập đoàn Hoành Hải không chọn đường bộ mà phải dùng tàu hàng chuyển tới chuyển lui?

Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ, hần bật cười. Vậy là Triệu gia sẽ sút đầu mề trán rồi làm chuyện gì đó. Diệp Dương Thành sẽ làm chuyện khác, để Triệu gia phát hiện bóng dáng dị nhân trong chuyện này. Triệu gia rối loạn tay chân, lần này Triệu Hợp Đức bị ám sát, trừ phi lão quyết tâm đánh liều một phen nếu không thì người bí ẩn sẽ ra mặt.

Kẻ thù giấu trong bóng tối là nguy hiểm nhất, còn kẻ địch lộ ra ngoài ánh sáng, trong khu vực quản lý của Diệp Dương Thành thì hần sợ ai?

Diệp Dương Thành vươn tay khuấy nước sông Tiền Đường giang lạnh lẽo, trầm ngâm một lúc.

Diệp Dương Thành khẽ nói:

- Hai con bạch tằm dài ba thước trở lên.

Nói thật là Diệp Dương Thành hơi không tự tin yêu cầu của mình. Vì Diệp Dương Thành xem tài liệu trên mạng, Trung Hoa thì vẫn tầm tấc bạch tằm vì bị đánh bắt quá nhiều đã được xếp vào bảo động đỏ. Trong dòng chảy Tiền Đường giang này dường như nhiều năm qua chưa thấy bóng dáng bạch tằm đâu.

Nếu số lượng lớn đừng nói là bạch tằm ba thước, có loại sáu, bảy thước. Nhưng trong tình huống này thì bạch tằm dài hơn ba thước có tồn tại không?

Diệp Dương Thành ngồi trên bãi cỏ ven sông, gió đêm thổi vào mặt như dao cắt. Thời gian trôi qua từng phút giây, mặt nước trước mắt Diệp Dương Thành vẫn không có động tĩnh gì.

Diệp Dương Thành chờ năm phút sau bất đắc dĩ định giảm tiêu chuẩn ba thước xuống còn hai thước rưỡi.

Tiểu Thương Ưu Tử luôn nhìn chăm chăm vào mặt nước lộ biểu tình vui vẻ:

- Chủ nhân nhìn xem!

Tiểu Thương Ưu Tử kinh ngạc nói:

- Cá đẹp quá.

Diệp Dương Thành đang bận quan sát xung quanh, nặng nề ừ một tiếng:

- A?

Diệp Dương Thành vụt ngoái đầu nhìn mặt nước ngay trước mắt. Một vật thể trắng tinh như mũi voi lộ ra, ngo nguậy trên dưới.

Chỉ nhìn một phần màu trắng lộ ra mặt nước đã dài hơn một thước ba, Diệp Dương Thành chưa thấy phần dưới nước.

- Má ơi, con bạch tằm này ít nhất hơn năm thước.

Diệp Dương Thành nhẹ nhàng vuốt bạch tằm lộ lên mặt nước, cảm xúc lạnh lẽo từ làn da truyền đến não. Trong khoảnh khắc này Diệp Dương Thành suýt kinh kêu, cảm xúc này . . . Trời trời, giống như sờ đùi thiếu nữ mười tám tuổi.

Diệp Dương Thành chưa kịp cảm thán hết chợt nghe tiếng nước, một cái mũi dài lộ ra mặt nước, mép (đầu bạch tằm chìa lên trước, tức là cái mũi dài của nó) không có màu trắng tinh mà là xám trắng.

Mũi dài màu xám trắng giống như bạch tằm trắng tinh lộ ra mặt nước dài một thước, rung rung. Diệp Dương Thành không thấy rõ Tiền Đường giang bên dưới làn nước có hình dạng thế nào, nhưng nhìn cái mũi này đoán được Tiền Đường giang to cỡ năm thước.

Diệp Dương Thành nhìn hai cái mũi to hoàn toàn khác nhau, cười gian:

- Ta đỡ phải vất óc nghĩ tên cho các người.

Diệp Dương Thành vuốt bạch tằm trắng tinh, nói:

- Sau này người là Tiểu Tuyết.

Diệp Dương Thành lại vuốt bạch tằm màu xám trắng, nói:

- Người tên Tiểu Hôi.

Diệp Dương Thành mặc kệ hai con bạch tằm có hiểu tiếng người không, hẩn tự quyết định tên cho chúng nó. Diệp Dương Thành hít sâu, lòng thầm đọc cường hóa. Bàn tay Diệp Dương Thành còn đang đặt trên người bạch tằm màu trắng tinh.

Bờ sông Tiền Đường giang sáng sớm có hơn trăm người tụ tập, đa số là lão nhân sáu mươi tuổi. Những lão nhân này hoặc là buổi sáng tập thể dục, hoặc vội vàng đi chợ mua đồ ăn. Khi các lão nhân đi ngang qua một đoạn đường thì cùng dừng bước, biểu tình tức giận.

Lý do rất đơn giản, vì bờ đê Tiền Đường giang vốn có xích sắt thô để phòng ngừa người đi đường hoặc xe chạy rút xuống sông. Nhưng trong một đêm mất mấy trăm sợi xích, hơn sáu trăm thước bờ sông không có xích ngăn.

Một bà lão sống trong tiểu khu gần đó mấy chục năm tay cầm thanh bảo kiếm, mặc bộ đồ luyện công màu vàng nhạt nhìn cây cột trống rỗng không có xích sắt.

- Tên trộm khốn nạn, dám trộm cả sợi xích!

Bà lão chửi rửa:

- Sớm muộn gì sinh nhi tử không có hậu môn!

Tiếng chửi của bà lão hấp dẫn người xung quanh, mọi người đều gật gù công nhận. Vừa sáng tinh mơ bên bờ sông Tiền Đường giang đã náo nhiệt, có thể nói là tình cảm quần chúng xúc động.

Các lão nhân chửi um sùm, Diệp Dương Thành ngồi trong xe cách cửa sổ vẫn loáng thoáng nghe tiếng rửa. Diệp Dương Thành cười khổ, tên trộm xích sắt chính là hẩn.

Hết cách, những sợi xích bên bờ sông có công hiệu riêng, không lẽ kêu hẩn đi trộm cây xuống nước? Ài, vì tình thế đành chịu nghe người mắng.

Diệp Dương Thành cười khổ lắc đầu, làm bộ không nghe mấy ông, bà lão chửi rửa.

Diệp Dương Thành quay đầu nhìn Triệu Dung Dung ngồi bên cạnh, nói:

- Dung Dung hãy đi trên sông chờ, phát hiện mục tiêu thì báo cho ta biết nói một tiếng, nên bắt đầu làm việc.

Triệu Dung Dung đã nhớ kỹ giấy phép thuyền mà Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên nộp lên. Hôm nay Diệp Dương Thành dựa vào Triệu Dung Dung xác nhận thuyền tới lui trên mặt sông có chiếc nào là thuyền hàng của tập đoàn Hoàn Hải.

Nghe Diệp Dương Thành ra lệnh, Triệu Dung Dung gật đầu cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Chớp mắt Triệu Dung Dung biến mất.

Diệp Dương Thành nhìn ghế phó lái Triệu Dung Dung ngồi nay trống rỗng, khe thở dài. Diệp Dương Thành lại quay đầu nhìn các lão nhân vẫn hăng say chửi mắng, lòng có chút áy náy.

Đêm qua Diệp Dương Thành hao phí hơn hai vạn điểm linh lực cường hóa cao giai Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi. Sau khi cường hóa Tiểu Tuyết dài tám thước, Tiểu Hôi vọt đến chiều dài chín thước. Ngẫm lại số liệu của hai con bạch tâm sau khi cường hóa. Diệp Dương Thành không chút nghi ngờ, dù là cá mập trắng đến ở trước mặt Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi chỉ có nước bị làm thịt.

Khiến Diệp Dương Thành buồn cười là trên đầu Tiểu Tuyết có một dấu màu hồng nhạt, cộng với màu tuyết trắng xem như mỹ nhân trong bạch tâm, trùng hợp nó là cái, Tiểu Hôi là đực. Không biết lâu ngày hai con bạch tâm có sinh tình? Sau đó sinh ra các con bạch tâm?

Cơ thể mẹ sau khi cường hóa sinh ra bạch tâm con có khi nào trời sinh nổi trội hơn bạch tâm khác? Lòng Diệp Dương Thành thầm mong chờ.

Những chuyện này tạm thời không thể xác định, đành gác lại về sau quan sát.

Diệp Dương Thành cường hóa Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi xong vắt óc suy nghĩ dùng cách gì thúc đẩy thuyền của tập đoàn Hoành Hải bị trục trặc. Dựa theo thể chất của Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi cường ép dụng ngã một chiếc tàu hàng là chuyện không thể, vậy . . .

Diệp Dương Thành chuyển hướng bờ sông Tiền Đường giang, nhằm vào những sợi xích phòng hộ. Mỗi sợi xích dài hai thước, thô nặng. Nếu xích sắt ồan vào cánh quạt máy tàu thì thuyền tốt mấy cũng sẽ chết máy.

262. Chương 263: Kích Hoạt Thần Quyền Ẩn.

Mất đi chân vịt làm động lực, những con thuyền này trôi ngừng trên sông rea còn có cách gì? Thuyền của tập đoàn Hoành Hải đã định sẽ ngừng trên mặt sông, đừng mơ được thuyền nào ra cứu. Trên đất liền? Khó khăn nặng nề, về máy bay trực thăng . . .

Cứu được người nhưng người có thể lấy hàng đi không?

Nghĩ đến đây khóe môi Diệp Dương Thành cong lên cười gian. Nếu thế thì người Triệu gia gốc mấy cũng sẽ suy đoán ra là dị nhân làm, cộng với lần trước Triệu Hợp Đức bị áp sát, hai bên gộp lại Triệu gia sẽ tức giận chân.

Nước sông đục ngầu cuộn cuộn chảy về hướng đông. Dưới dòng nước Tiền Đường giang, một con bạch tâm màu trắng tinh, một con màu xám trắng tựa hồn ma lướt qua, âm thầm lặng lẽ.

Một chiếc thuyền hàng cỡ nhỏ chở đầy container kéo còi phá vỡ mặt sông Tiền Đường giang yên lặng vào buổi sáng, biểu thị một ngày bận rộn sắp bắt đầu.

Đầu thuyền có hai nam nhân đứng, một người khoảng bốn mươi tuổi, râu ria xồm xồm. Một người hơn hai mươi tuổi, da ngăm đen. Sáng sớm gió lạnh thổi vù vù, thanh niên cười dâm xoa hai tay.

- Lý đại ca, cô nương tối hôm qua ngon không?

Thanh niên hỏi nam nhân râu ria:

- Nghe nói mới vào nghề, xinh đẹp huhu.

- Tuổi nhỏ, không đủ kinh nghiệm.

Nam nhân râu ria quay đầu lại, hơi thất vọng khẽ thở dài:

- Mới làm có một lúc đã không chịu nổi, nhưng vóc dáng và khuôn mặt đúng là khá.

Đấy mắt thanh niên lóe tia châm biếm:

- Lý đại ca vẫn uy mãnh như vậy!

Biểu tình trên mặt thanh niên thì tràn ngập khâm phục, giờ ngón cái nói:

- Hùng phong hơn năm xưa!

Nam nhân râu ria không lộ vẻ đắc ý vì lời khen của thanh niên:

- Người không cần làm bộ làm tịch trước mặt ta.

Nam nhân râu ria không xem trọng thanh niên, trợn trừng mắt nói:

- Mang người lên thuyền là để làm gì?

Mặt thanh niên cứng lại:

- Ta . . .

Thanh niên định nói gì bỗng dưới lòng bàn chân truyền đến chấn động nhỏ.

Cảm nhận chấn động kỳ lạ, nam nhân râu ria biến sắc mặt, giơ tay đẩy mạnh thanh niên sang một bên. Nam nhân râu ria chạy chậm hướng khoang thuyền.

Nam nhân râu ria vào khoang thuyền, nghe động cơ phát ra tiếng trầm đục. Theo kinh nghiệm chạy tàu nhiều năm, nam nhân râu ria phán định đây là vì chân vịt bị vật gì quăn khiến chết máy. Nghe tiếng vang từ động cơ đủ chứng minh vật thể lạ tuyệt đối không là bèo rong gì.

Nam nhân râu ria thăm lấy làm, mỗi ngày lái tàu tới lui đường nước này gã chưa từng nghe dưới sông có vật gì quăn cánh quạt.

Đối diện tình huống đột ngột, nam nhân râu ria nhanh chóng ra lệnh:

- Mau, tắt máy!

Ven bờ sông, xe của Diệp Dương Thành đậu gần đó.

Nhìn một chiếc thuyền ngừng ngay giữa sông không nhúc nhích, khóe môi Diệp Dương Thành cong lên:

- Chiếc thứ nhất.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Tập đoàn Hoàn Hải, người bí ẩn . . . Ha ha . . .

Tận đáy lòng Diệp Dương Thành không muốn làm ra nhiều thứ lòng vòng thế này, hắn muốn làm dứt khoát và đơn giản nhất giải quyết Triệu gia. Trực tiếp đưa Triệu Hợp Đức, Triệu Nguyên Đăng về với ông bà, mất chủ tịch tập đoàn Hoàn Hải, phó tỉnh trưởng thường vụ thì Triệu gia có gì đáng sợ?

Nhưng Triệu Hợp Đức nhắc đến nhân vật bí ẩn làm Diệp Dương Thành phải kiêng dè. Bởi vì Diệp Dương Thành nhớ rõ Ngũ Nguyệt Lạc gì đó của tổ chức sát thủ Cửu U là dị nhân S giai, tổ chức sát thủ này không nhiều người nhưng thực lực siêu đẳng thế mà thành quân chờ trong tay Triệu Hợp Đức, mặc lão loay hoay.

Dị nhân S giai bị Triệu Hợp Đức dắt mũi đi, vậy người được lão tôn sùng, nói câu ‘tiên sinh đến là Triệu gia không sợ gì’, đó là loại tồn tại nào?

Chính vì cuộc trò chuyện của Triệu Nguyên Đăng, Triệu Hợp Đức khiến Diệp Dương Thành biết tình hình, rõ ràng Triệu gia có một tay giúp đỡ mạnh mẽ. Cho nên Diệp Dương Thành bỏ ý định trực tiếp tiêu diệt Triệu gia, ít nhất trước khi người bí ẩn lộ mặt hắn sẽ không giết Triệu Nguyên Đăng, Triệu Hợp Đức.

Lén xuống tay buộc người bí ẩn trôi lên là Diệp Dương Thành không còn e ngại gì.

Nói thật, đêm qua nằm trên giường khách sạn, Diệp Dương Thành suy tư thật lâu sau đó phát hiện gần đây hắn đang lạc lối.

Từ sau khi thu được Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên, trải qua cảm giác sung sướng âm mưu thành công hai lần, thế là gặp chuyện lớn việc nhỏ gì Diệp Dương Thành đều thích mưu tính lên kế hoạch.

Cẩn thận chặt chẽ là đúng, đối phó vật to như dị nhân, Giới, thực lực không đủ thì phải liều trí tuệ, điều này không sai. Nhưng đối diện đám khốn kiếp rõ ràng có thể một bàn tay đập chết mà vẫn hời hợt đo này nọ, sống như vậy quá mệt mỏi.

Diệp Dương Thành suy tư suốt đêm, hần chậm rãi thả lỏng. Mãi lúc này Diệp Dương Thành chợt nhớ ra, hần là ai? Nói theo cách của Cửu Tiêu thần cách là tuy đẳng cấp thần tộc không quá cao, hình như Diệp Dương Thành chỉ là thần tộc sơ giai nhưng cũng xem như là thần.

Trong khu vực Diệp Dương Thành quản lý, hần có thể điều động thực lực mạnh cỡ nào? Diệp Dương Thành chưa từng suy tính, nhưng có một điều chắc chắn rằng không đến mức rơi vào hoàn cảnh bị động chịu đòn. Đặc biệt là bây giờ thực lực của Diệp Dương Thành tăng vọt bước dài, ảo cảnh tu đi không cần ánh mắt giao nhau với người.

Dưới tình huống như vậy còn cần sợ người này ngại người kia sao? Diệp Dương Thành bỗng cảm thấy hần mua dây buộc mình.

Diệp Dương Thành gãi mũi trầm nghĩ:

- Chờ lần này dụ người bí ẩn ra, tiêu diệt Triệu gia xong tẩy sạch đám ác ôn trong Khánh Châu thị.

Trong đầu Diệp Dương Thành suy nghĩ mấy vấn đề, hần chưa từng chú ý, cũng sẽ không phát hiện cùng với suy nghĩ thay đổi chút ít, Cửu Tiêu thần cách nằm trong trái tim hần có thêm một cái ống nhỏ đâm vào mạch máu.

Lần này cái ống đâm vào mạch máu nhưng không phải hút máu, từ Cửu Tiêu thần cách chảy ra dòng năng lượng trong suốt vô hình rót vào máu của Diệp Dương Thành. Năng lượng này là thứ cho đến nay Diệp Dương Thành chưa từng chú ý, thần nguyên.

Trong đầu Diệp Dương Thành bỗng nhiên hiện ra gợi ý của Cửu Tiêu thần cách.

- Chúc mừng thuận lợi kích hoạt thần quyền ẩn của thần tộc sơ giai: Còn trùng cường hóa chung cực có thể rời khỏi khu vực quản lý người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách hoạt động tự do, không giới hạn phạm vi. Người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách bám xác còn trùng cường hóa chung cực rời khỏi khu vực quản lý, mỗi tiếng tiêu hao mười công đức huyền điểm, giới hạn loài còn trùng cường hóa chung cực.

Diệp Dương Thành đang suy tư giật mình suýt nhảy căng lên.

Thần quyền ẩn?

Diệp Dương Thành nhớ hần dùng thần quyền lợi dụng Cửu Tiêu thần cách xác định mục tiêu cũng là thần quyền ẩn, nó mang đến rất nhiều tiện lợi cho Diệp Dương Thành. Diệp Dương Thành nhớ có đoạn thời gian đã suy nghĩ có khi nào tiếp theo sẽ có một thần quyền ẩn bị đào móc ra?

Diệp Dương Thành không ngờ thần quyền đến đột nhiên như vậy.

Diệp Dương Thành không mơ mộng nhiều về thần quyền ẩn, dù sao thứ này luôn xuất hiện đột nhiên. Có thể là hôm nay, hoặc ngày mai, hay sang năm.

So với thăng cấp thần cách tấn trường ổn định, ký thác hy vọng vào thần quyền ẩn là không hiện thực. Nhưng dù sao thần quyền ẩn tồn tại, tạm xem nó là phần thưởng bất ngờ đi.

Hiện giờ Diệp Dương Thành vui vẻ hưng phấn như được trúng thưởng.

263. Chương 264: Sợ Teo Tim.

Còn trùng cường hóa chung cực có thể rời khỏi khu vực Diệp Dương Thành quản lý hoạt động tự do, thần quyền ẩn này giúp hần thêm một phần vốn liếng truy kích ngàn dặm. Tuy thần sử có thể hoạt động tự do trong phạm vi 100 km quanh Diệp Dương Thành không bị hoàn cảnh, địa vực hạn chế, nhưng với điều kiện là hần phải rời khỏi khu vực quản lý.

Vậy là có thêm nhiều hạn chế. Diệp Dương Thành không thể ẩn thân, đi ra ngoài hoạt động đôi chút không có vấn đề lớn, nhưng muốn đuổi bắt người, đặc biệt là dị nhân, không lẽ kêu Diệp Dương Thành lái xe rượt theo?

Giờ thì tốt rồi, kích hoạt thần quyền ẩn này tương đương cho Diệp Dương Thành nắm quyền chủ động tuyệt đối. Độc tố của côn trùng cường hóa chung cực cao bao nhiêu? Trước kia Diệp Dương Thành đã thí nghiệm trên người Lục Vĩnh Huy. Một lần, hai lần có thể giải độc, tám lần, mười lần thì không chịu nổi.

Đúng là khi đó đẳng cấp dị hóa của Lục Vĩnh Huy không cao, nhưng nếu Diệp Dương Thành điều động năm mươi con ong vàng cường hóa chung cực không tiếc cái giá mạng sống vây quanh liều mạng chích thì sao? Dù là dị nhân S giai cũng sẽ nuốt hận gục ngã.

Thần quyền này không chỉ có tác dụng truy kích kẻ địch mà còn cho Diệp Dương Thành chủ động xuất kích. Ví dụ như Triệu Hợp Đức đang tỉnh dưỡng trong viện điều dưỡng Tây Hồ khu, Diệp Dương Thành hoàn toàn có thể thúc giục một con ong vàng cường hóa chung cực hay Đại Ca ruồi trâu theo hần đã lâu đi lấy mạng già của Triệu Hợp Đức.

Tức là bắt đầu từ bây giờ hạn chế khu vực đã trừ từ mở rộng cửa cho Diệp Dương Thành, dù trước mắt hạn chế côn trùng cường hóa chung cực nhưng sau đó thì sao? Ví dụ . . . Bạch tằm cường hóa chung cực?

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành cười tươi như hoa.

Bờ sông Tiền Đường giang, từ sáng sớm vụ trộm xích sắt làm nhiều người tụ tập lại. Đến tám giờ sáng, càng lúc càng đông người đứng ở bờ sông vì nhiều con thuyền ngừng giữa sông. Từng con thuyền tắt máy giữa dòng sông, ném neo xuống ổn định thuyền. Trên đầu mọi người nổi dấu chấm hỏi thật to, đây là chiếc thứ mấy?

- Đây là chiếc thứ mấy?

Đám người đứng xem đếm kỹ, khoảng sáu phút sau một thanh niên có kết luận.

Thanh niên dứt khoát nói:

- Bốn mươi một chiếc.

Một lão nhân sống bên bờ sông mấy chục năm hít một hơi thuốc lá:

- Đúng là việc lạ.

Lão nhân phun vòng khói:

- Khúc sông này chưa từng có bè rong gì, cái này đến từ đâu?

Vợ già đứng cạnh lão nhân ngày thường hay thấp nhang vái phật.

- Không chừng là quỷ nước.

Bà lão suy đoán:

- Năm ngoái trên sông có sự cố đúng không? Thuyền của tập đoàn gì đó đụng ngã xà lan của người ta. Lái tàu và con gái đến bây giờ chưa thấy xác. Sau đó nghe nói gì không? Đụng vào xà lan của người ta, đụng chết người lại còn nói ngược bảo người ta đụng trúng thuyền của bọn họ.

Nghe lão bà nhắc nhở, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão nhân lộ vẻ dăm chiêu:

- Năm ngoái?

Khoảng nửa phút sau lão nhân vỗ tay nói:

- Nhớ rồi, đó là thuyền của tập đoàn Hoàn Hải gì đó.

Đứng cạnh hai vợ chồng già là thanh niên mới nãy đếm số thuyền ngừng trên sông. Thanh niên nghe rõ rằng hai vợ chồng già nói chuyện, mặt trắng bệch.

- Phải không?

Thanh niên hét thất thanh:

- Thật sự có quỷ?

- Người còn nhỏ mà hấp tấp giết mình, nhát gan quá.

Bà lão liếc thanh niên, quở trách:

- Nhà khoa học đã nói rồi, trên đời này không có quỷ.

Môi thanh niên run run:

- Không. . . Không phải. . .

Không đợi bà lão nói hết câu, thanh niên lấp bắp nói:

- Các . . . Các người tự xem . . . Xem thuyền an toàn qua . . . Qua sông . . . Và . . . Và thuyền bị ngừng trên sông . . . Má ơi!

Thanh niên sợ teo tim, quay đầu bỏ chạy.

Nhìn bóng lưng thanh niên chạy trốn chết, bà lão không biết nên nói cái gì, nhỏ giọng mắng thanh niên nhát gan. Bà lão ngược lên nhìn lão già nhà mình thấy lão nhân lấy mắt kính đeo lên từ bao giờ, mặt trắng bệch nhìn mặt sông.

Trên sông vì xảy ra sự cố chờ đợi cứu viện, những con thuyền neo lại chăm sóc cho nhau nên đám người phụ trách cùng gờ cao lá cờ lúc trước rũ xuống. Trên cờ màu lam phấp phới, bốn chữ to tập đoàn Hoàn Hải đặc biệt dễ thấy.

Lão nhân đeo mắt kính thấy rõ ràng, môi run run:

- Thật . . . Thật sự có . . .

Lão nhân ngất xỉu.

Bà lão thất thanh hét chói tai:

- Lão già, lão già!

Mười giờ sáng, một nữ bí thư hơn ba mươi tuổi, mặc váy ngắn đồ tây trắng đầy cửa văn phòng chủ tịch trên tầng mười tám cao ốc Hoàn Hải trong thượng thành.

Nữ bí thư vội vã chạy vào.

- Triệu đồng, Tiền Đường giang xảy ra chuyện!

Nữ bí thư mới bước chân vào liền mở miệng nói:

- Xảy ra việc lạ.

Triệu Nguyên Đằng đang xem cổ phiếu trên máy tính ngẩng đầu lên, không nghe rõ lời nữ bí thư nói:

- Cái gì?

Triệu Nguyên Đằng lộ vẻ mặt tức giận nói:

- Trước khi vào phải gõ cửa! Làm trong công ty mấy năm rồi, vẫn không biết phép tắc sao?

Nữ bí thư thấy oan ức, mở miệng muốn giải thích:

- Ta . . .

Nhưng Triệu Nguyên Đằng không cho nữ bí thư có cơ hội, gã cũng không định nghe nàng phân bua.

Triệu Nguyên Đằng ngắt lời nữ bí thư, bình tĩnh hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Triệu Nguyên Đằng biểu hiện càng bình tĩnh càng khiến nữ bí thư hốt hoảng hơn, nhưng chuyện cần báo cáo không thể chậm trễ một giây.

Nữ bí thư bình ổn cảm xúc, cố gắng bình tĩnh nói:

- Tiền Đường giang xảy ra việc lạ. Mười sáu chiếc tàu hàng vận chuyển trong sông của tập đoàn chúng ta hề đi tới khúc sông gần Hoa Viên tiểu khu là tất cả cánh quạt bị quần vật lạ, tắt máy ngừng trên sông. Chỉ có thuyền của chúng ta bị ngừng, những thuyền khác chạy đi không bị ngăn cản. Thuyền chúng ta hề cái nào chạy tới là thuyền đó ngừng lại.

Nghe nữ bí thư báo cáo, Triệu Nguyên Đằng nhú chặt mày:

- Vậy sao?

Triệu Nguyên Đằng không gặng hỏi, không nói chuyện. Triệu Nguyên Đằng cúi đầu ừ một tiếng, lấy một cây bút máy, một cuốn sổ từ trong học tủ ra. Triệu Nguyên Đằng rồng bay phượng múa viết một hàng chữ trên cuốn sổ, xé tờ giấy ném xuống mặt bàn.

Triệu Nguyên Đằng thản nhiên nói:

- Tìm bộ tài vụ thanh toán tiền lương đi.

- A?

Nữ bí thư ngây ra như phỗng:

- Triệu . . . Triệu đồng . . .

- Ra ngoài.

Triệu Nguyên Đằng nhìn nữ bí thư, bình tĩnh nói:

- Ta không cần bí thư không hiểu phép tắc.

Nữ bí thư hé môi nhưng không biết nên nói cái gì, cuối cùng cầm tờ giấy, mắt đăm lệ chạy đi.

Cửa phòng làm việc khép lại, Triệu Nguyên Đằng lộ biểu tình e ngại. Triệu Nguyên Đằng ngồi trên sofa liên tục thay đổi sắc mặt mấy lần sau cầm điện thoại lên bấm một dãy số.

Điện thoại kết nối, Triệu Nguyên Đằng trầm giọng nói:

- Người biết Tiền Đường giang xảy ra vấn đề đúng không? Ta muốn có báo cáo tình huống tỉ mỉ trong vòng một tiếng.

* * *

Bộp!

Diệp Dương Thành đập mạnh tay xuống mặt bàn, mặt cười tủm tỉm nhỏ giọng nói:

- Năm mươi sáu chiếc. Tổng số mới chỉ có sáu mươi mốt chiếc, xem như toàn quân bị diệt . . .

Từ sáng sớm đến bây giờ Diệp Dương Thành chưa uống một giọt nước, hần quay đầu nhìn cảnh tượng lộn xộn ngoài cửa xe.

Chương 264: Sợ teo tim. (Hạ)

Diệp Dương Thành cầm nín:

- Được rồi, hai người đi kiếm ăn đi, chỗ này tạm thời không có việc gì.

Triệu Dung Dung nhận được Diệp Dương Thành kêu gọi quay về xe, ngồi xuống ghé phụ lái.

Triệu Dung Dung cười hỏi Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân không chơi sao?

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Không chơi.

Diệp Dương Thành đuổi người, đuổi eo, đầy thâm ý nói:

- Chơi tiếp nữa cũng không ý nghĩa gì.

Triệu Dung Dung cái hiểu cái không gật đầu, nói:

- À . . .

Diệp Dương Thành không giải thích nhiều, Triệu Dung Dung sẽ không hỏi thêm. Lần trước Triệu Dung Dung không ngại xấu hổ như Trương Ngọc Thiển chỉ dẫn đạo làm phở, đó là người hầu thì nên có bộ dáng của một người hầu.

Vì chuyện xảy ra trên sông ngày hôm nay Diệp Dương Thành đã thức trắng, tuy cơ thể hắn được cường hóa nhưng vẫn thấm mệt. Diệp Dương Thành cười khê, khởi động máy lao nhanh đến khách sạn.

Mười một giờ bốn mươi phút trưa. Một nam nhân khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc đồ tây giày da vội vã chạy vào đại sảnh tầng một cao ốc Hoàn Hải của tập đoàn Hoàn Hải, nách kẹp cặp công tác bước nhanh vào thang máy.

Một phút sau, cửa thang máy tầng mười tám cao ốc Hoàn Hải mở ra. Nam nhân mặc âu phục mang giày da đi hướng văn phòng của Triệu Nguyên Đăng, đứng lại trước cửa, gõ cửa.

Cốc cốc cốc!

Giọng Triệu Nguyên Đăng từ trong văn phòng vọng ra:

- Vào đi.

Nghe Triệu Nguyên Đăng trả lời, nam nhân mặc âu phục mang giày da đẩy mở cửa văn phòng. Khi giơ tay đẩy cửa, nam nhân mặc âu phục mang giày da nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, thở phào.

Nam nhân mặc âu phục mang giày da bước vào văn phòng, đóng cửa lại.

- Triệu đồng, đã điều tra rõ.

Không đợi Triệu Nguyên Đăng hỏi chuyện, nam nhân mặc âu phục mang giày da nói ngay:

- Đêm qua tại bờ khúc sông xảy ra sự cố vật lạ quần chân vịt có mấy trăm xích sắt phòng hộ bị mất trộm. Trong một đêm xích sắt bị người ăn cắp dài cỡ bảy trăm thước.

Nam nhân mặc âu phục mang giày da tạm dừng thở hổn hển vài lần, tiếp tục báo:

- Lúc trước ta sắp xếp thợ lặn xuống sông xem xét, đúng . . . Là vật lạ quần ở chân vịt chính là xích sắt phòng hộ bờ sông đêm qua bị ăn cắp.

Triệu Nguyên Đăng không lên tiếng, mặt mày xanh mét ngồi trên ghế.

Nam nhân mặc âu phục mang giày da đến báo cáo tình hình thấp thỏm, lo âu đứng yên, đầu óc suy đoán linh tinh. Xích sắt bên bờ sông chạy xuống sông? Những xích sắt không chìm xuống đáy sông mà quần vào cánh quạt của thuyền hàng? Những xích sắt không quần của ai khác, toàn nhằm vào thuyền vận chuyển trong sông của tập đoàn Hoàn Hải?

Tổng hợp tất cả lại, tưởng tượng, nhìn kỹ, nam nhân mặc âu phục mang giày da nhớ đến tin đồn ở bờ sông. Nam nhân mặc âu phục mang giày da ngần ngừ nhìn Triệu Nguyên Đăng mặt xanh như tàu lá.

Nam nhân mặc âu phục mang giày da mở miệng nói:

- Triệu đồng . . .

Triệu Nguyên Đăng sắc mặt âm trầm nói:

- Có chuyện gì?

- Mới . . . Mới rồi . . .

Nam nhân mặc âu phục mang giày da cắn răng nói:

- Ta nghe người ở bờ sông nói đây là quỷ nước làm. Năm ngoái có một chiếc thuyền vận chuyển của chúng ta đựng lật chiếc xà lan, có hai người chết . . .

Triệu Nguyên Đằng ngước lên nhìn nam nhân mặc âu phục mang giày da:

- A?

Triệu Nguyên Đằng lạnh nhạt hỏi:

- Vậy ý của người nên giải quyết chuyện này thế nào?

- Ta cho rằng thà tin có còn hơn không.

Nam nhân mặc âu phục mang giày da do dự nói:

- Hay ta đi tìm mấy hòa thượng, đạo sĩ?

Triệu Nguyên Đằng hồ hững ậm ừ.

- Triệu đồng . . .

Núi lửa đè nén rốt cuộc phun trào, Triệu Nguyên Đằng đứng bật dậy, tay chop đại tách trà đặt trước mặt quăng ra.

Triệu Nguyên Đằng gầm rống:

- Cút!

Nam nhân mặc âu phục mang giày da sợ đến mức hồn phi phách tán, chạy trốn chết.

Triệu Hợp Đức bị dị nhân ám sát, mặc dù chuyện này hoàn toàn bị phong tỏa nhưng không phải bí mật với người Triệu gia. Triệu Nguyên Đằng là con trai cả của Triệu Hợp Đức làm sao không biết lão gặp phải chuyện gì?

Triệu Nguyên Đằng chẳng những biết Triệu Hợp Đức bị dị nhân ám sát, còn biết dị nhân đó có tám, chín phần là dị nhân hoành hành Ôn Nhạc huyện. Triệu Nguyên Đằng có nghe nói chuyện xảy ra trong Ôn Nhạc huyện đoạn thời gian trước, dị nhân Ôn Nhạc huyện chôn sống mấy ngàn dị nhân, chẳng lẽ . . .

Triệu Nguyên Đằng một mình ngồi thần thờ trên ghế, càng nghĩ càng thấy kinh khủng. Nếu chuyện ở Tiền Đường giang do dị nhân Ôn Nhạc huyện làm . . .

Triệu Nguyên Đằng lạnh người, gã hoảng loạn, không nghĩ ra cách giải quyết chuyện Tiền Đường giang. Triệu Nguyên Đằng chop điện thoại đặt bên bàn bấm một chuỗi dãy số.

Triệu Hợp Đức mới đến viện điều dưỡng Tây Hồ khu kiểm tra sức khỏe chột cứng người.

- Cái gì?

Sắc mặt Triệu Hợp Đức liên tục thay đổi mấy lần, nhếch mép với bác sĩ định kiểm tra sức khỏe cho lão, xoay người đi vào phòng vệ sinh.

Triệu Hợp Đức nhỏ giọng nói:

- Con khẳng định là bọn họ làm?

Triệu Nguyên Đằng không vì tình huống đột ngột mà mất bình tĩnh.

- Con không biết có phải là bọn họ hay không.

Nghe Triệu Hợp Đức hỏi lại, Triệu Nguyên Đằng lắc đầu, nói:

- Nhưng chắc chắn là dị nhân phá rối. Xích sắt phòng hộ bờ sông bỗng nhiên rơi vào trong nước, không phải người làm thì là gì?

Triệu Hợp Đức lộ vẻ đăm chiêu, gật gù công nhận lời Triệu Nguyên Đằng.

Triệu Hợp Đức trầm ngâm thật lâu sau chợt hỏi:

- Con định giải quyết thế nào?

- Phụ thân, đám dị nhân này đã giết Dật Phong.

Cảm xúc Triệu Nguyên Đằng hơi kích động:

- Còn thôi miên bí thư ám sát phụ thân, giờ chìa mũi dùi vào con, vào người của tập đoàn Hoàn Hải. Phụ thân hỏi con giải quyết chuyện này như thế nào?

Triệu Nguyên Đằng nói hơi trờng nhưng Triệu Hợp Đức không giận, vì lúc này lão chung cảm xúc với gã. Triệu Hợp Đức cũng cảm thấy lạnh gáy.

Lần trước Triệu Hợp Đức lợi dụng tổ chức sát thủ Cửu U đặt cái bẫy, lão định dùng cơ hội đó túm đám dị nhân ra khỏi bóng tối. Cường hóa không ngờ đối phương cảnh giác hơn lão nghĩ rất nhiều, xin chính phủ cho cao thủ quân đội đi giám thị vậy mà không thấy mặt đối phương đâu, bị người dắt mũi đi như con khỉ.

Từ sau đêm đó tổ chức sát thủ Cửu U cũng bật vô âm tín.

Triệu Hợp Đức không ngốc, lão đoán được tổ chức sát thủ Cửu U đã toàn quân bị diệt.

Sau này tin tức dị nhân Ôn Nhạc huyện đặt cái bẫy chôn sống hơn ba ngàn dị nhân chui vào lỗ tai Triệu Hợp Đức thì lão sợ ngây người. Trời, đây không phải ba ngàn con dê mà là ba ngàn dị nhân!

Dị nhân Ôn Nhạc huyện đã chôn sống hơn ba ngàn dị nhân có thực lực cường đại đến mức nào? Đối với Triệu Hợp Đức, đây đã vượt qua cực hạn lão chịu đựng.

Chuyện Triệu Hợp Đức lo lắng nhất rốt cuộc xảy ra, dị nhân Ôn Nhạc huyện tìm tới cửa. Triệu Hợp Đức chỉ biết chửi thề tổ chức sát thủ Cửu U không nhân hậu, lộ tin lão làm chi.

Triệu Hợp Đức cắn răng nói với Triệu Nguyên Đằng:

- Bây giờ ta gọi điện cho quân đội, con . . .

Triệu Nguyên Đằng không đồng ý hay phản đối, chỉ tung ra một vấn đề:

- Mấy cao thủ quân đội có thể xử lý mấy ngàn dị nhân không?

Triệu Hợp Đức đứng chết trân.

264. Chương 265: Không Định Cho Hắn Sống Qua Đêm Nay.

Đúng vậy, siêu chiến sĩ quân đội lợi hại đến mấy có thể đối phó mấy ngàn dị nhân không? Triệu Hợp Đức hiểu rõ dị nhân Ôn Nhạc huyện có thể chôn sống mấy ngàn dị nhân trong đó chắc chắn có một số thủ đoạn bí ẩn, nhưng thực lực bày ra đó. Siêu chiến sĩ quân đội ứng đối dị nhân hết sức vất vả, nếu đấu với đám dị nhân biến thái Ôn Nhạc huyện thì sao?

Triệu Hợp Đức hoàn toàn không nắm chắc.

Triệu Hợp Đức không chắc, Triệu Nguyên Đằng giờ đã là kiến bò chảo nóng không chịu đựng được.

Thấy Triệu Hợp Đức im lặng, Triệu Nguyên Đằng cắn răng nói:

- Phụ thân, lúc trước phụ thân có nói về người kia . . .

Mắt Triệu Hợp Đức sáng lên:

- Hắn?

Nhưng giây sau tia sáng vụt tắt, Triệu Hợp Đức ngần ngừ một lúc sau quyết định không giấu diếm.

Triệu Hợp Đức mở miệng nói:

- Tuy ta quen với hần nhưng dù sao . . . Quen biết không thân. Từ lần cuối liên lạc bốn năm trước ta đã lâu không có liên lạc với hần . . .

Rầm!

Tia hy vọng cuối cùng mất đi, điện thoại trượt khỏi lòng bàn tay Triệu Nguyên Đăng rớt xuống mặt bàn phát ra tiếng trầm đục.

Triệu Hợp Đức hé môi cười khổ, nhĩ tử của lão vẫn thiếu kiên nhẫn như vậy.

Điện thoại rớt, đứt liên lạc. Triệu Hợp Đức cầm di động bấm số của Triệu Nguyên Đăng.

Điện thoại kết nối, Triệu Hợp Đức bổ sung thêm:

- Tuy ta không quen thân với hần, đã lâu không liên lạc nhưng ta biết cách liên hệ với hần . . .

Thật ra không chỉ một mình Triệu Nguyên Đăng bối rối.

Diệp Dương Thành mới nằm xuống giường ngủ chưa được ba phút thì trong đầu vang lên giọng Vương Minh Kỳ.

Wang Mingqi hân hoan nói:

- Chủ nhân, đã điều tra được tin tức!

- A?

Thanh âm của Vương Minh Kỳ đánh thức Diệp Dương Thành, hần bật người dậy, tỉnh táo ngay.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Người đó như thế nào?

- Tiểu phó mới nghe được trò chuyện giữa Triệu Nguyên Đăng và Triệu Hợp Đức.

Wang Mingqi vội trả lời:

- Thì ra người Triệu Nguyên Đăng coi là thần bảo vệ không có quan hệ thân thiết với Triệu Hợp Đức. Nghe Triệu Hợp Đức nói đã bốn năm không liên lạc với người kia.

Nghe Vương Minh Kỳ tiết lộ, Diệp Dương Thành muốn chửi thề:

- Ta . . . !

Diệp Dương Thành tổn công sức và chất xám bài bố chuẩn bị, còn công bêu danh ăn cắp xích sắt phòng hộ bờ sông Tiền Đường giang chỉ vì buộc người bí ẩn bước ra khỏi bóng tối.

Giờ thì tốt rồi, Triệu Nguyên Đăng, Triệu Hợp Đức bị dồn đến đường cùng nhưng lại lộ ra kết quả thế này.

Triệu Hợp Đức và người bí ẩn không quen thân, đứt liên lạc bốn năm. Nếu Triệu Hợp Đức không tự mình lộ ra tin tức này không chừng Diệp Dương Thành vẫn ngốc nghếch chơi trò quấy rầy như hôm nay. Khi nào người bí ẩn chưa lộ mặt thì người Triệu gia bình an vô sự suốt đời.

Về mặt, hoàn toàn bẽ mặt.

Diệp Dương Thành nhớ đến mấy lão nhân bên bờ sông Tiền Đường giang sáng hôm nay chửi rủa, hần thấy rất mặt. Nóng mặt qua đi, Diệp Dương Thành hít sâu điều chỉnh tâm tình.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Biết rồi, người không cần theo dõi Triệu Nguyên Đăng nữa, Đường Thái Nguyên cũng vậy. Ngừng bám thân con ong vàng, còn vài nhiệm vụ khác giao cho các người.

Nếu buộc Triệu gia rối loạn vẫn không thể kéo người bí ẩn ra được thì Diệp Dương Thành không định chờ đợi thêm, sớm ngày giải quyết cục nợ Triệu gia để hần sớm quay về Ôn Nhạc huyện, tiếp tục cuộc sống thoải mái của mình.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành thoải mái nói:

- Trung tâm điều tra chuyển từ người bí ẩn sang vấn đề người Triệu gia phạm tội trái pháp luật. Cho các người một ngày điều tra rõ gốc gác của Triệu gia, bao gồm nhận hối lộ, mua quan bán chức, ép người lương thiện bán xác thịt vân vân. Hết chuyện Triệu gia làm gì xấu xa đều sửa sang này tài liệu giao cho ta.

Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Hai người cắt đứt liên lạc tâm linh, làm việc theo lệnh.

Diệp Dương Thành ngồi bên mép giường khách sạn, hẩn đứng dậy, hít một hơi thật sâu.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Triệu gia ơi Triệu gia, ao nước các người sau bao nhiêu?

Mặc kệ ao nước Triệu gia sâu cỡ nào, bên trong nuôi bao nhiêu con cá đều không quan trọng với Diệp Dương Thành. Đêm hôm Triệu Nguyên Đăng xảy ra chuyện cũng là lúc Triệu gia trượt dốc.

Đúng vậy, là đêm Triệu Nguyên Đăng gặp chuyện chứ không phải Triệu Hợp Đức. Lúc Diệp Dương Thành biết Triệu Hợp Đức vì điều tra thân phận của hắn không tiếc mời sát thủ làm hại người vô tội thì hắn không định để lão sống qua đêm nay.

Về Triệu Nguyên Đăng, tuy Diệp Dương Thành không phải loại người làm sát vô tội nhưng hắn cũng sẽ không quên mình vì người. Biết rõ Triệu Nguyên Đăng sẽ báo thù cho Triệu Hợp Đức, biết Triệu Hợp Đức báo thù vì Triệu Dật Phong, sao Diệp Dương Thành có thể tha cho Triệu Nguyên Đăng?

Nhưng Triệu Nguyên Đăng không phải chết vào hôm nay, vì Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên đi điều tra các loại chứng cứ chưa tập trung vào tay Diệp Dương Thành. Chờ các tội chứng đều đầy đủ, Triệu Nguyên Đăng phải chết, sẽ chết rất uất ức, để người Triệu gia bị tổn hại nặng nề.

Có lẽ so sánh với Triệu Hợp Đức thì cái chết của Triệu Nguyên Đăng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nói cách khác ngày này sang năm là ngày gỗ của Triệu Hợp Đức, là ngày gỗ phôi tỉnh trưởng thường vụ tỉnh Chiết Giang.

Kiên kị nhiều như vậy, sắp xếp nhiều như vậy đổi lại kết quả chẳng ra gì càng khiến Diệp Dương Thành kiên quyết cách nghĩ lúc trên xe. Là nam nhân khi cần dứt khoát tuyệt đối không được do dự.

Rõ ràng có thể một bàn tay đập chết ruồi xanh, chẳng lẽ phải kiếm cây kim đâm từng chút một đến chết? Tốn công tốn sức và tự mình mất mặt.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành nheo mắt, tia sáng lạnh lóe qua con ngươi. Diệp Dương Thành giơ tay phải lên búng cái chóc giữa không trung, thanh âm bình tĩnh và hờ hững vang lên trong phòng khách.

- Đại Ca đến đây.

Ruồi trâu sặc sỡ nhiều màu vạch một đường cong trong không trung đáp xuống lòng bàn tay Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành nhìn ruồi trâu đi theo mình lâu nhất, hẩn hít sâu.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Lần đầu tiên dẫn đội đi ra khu vực, không biết Bên ngoài và trong khu vực quản lý có khác biệt gì lớn?

Diệp Dương Thành bắm xác Đại Ca ruồi trâu mang theo bốn con con ong vàng cường hóa chung cực mới bay lên cao trăm thước trong khu vực thượng thành, đi vào một nửa thượng thành khác không nằm trong khu vực quản lý. Diệp Dương Thành cảm nhận được ngay khác biệt rõ ràng.

- Cha nó, khác nhau quá lớn.

Trong khu vực quản lý của mình Diệp Dương Thành thoải mái như ở nhà, thích đặt cái gì ở đâu, người nào núp ở chỗ nào đều rõ ràng trong mắt hắn. Nhưng sau khi rời khỏi Diệp Dương Thành, Diệp Dương Thành tựa như con ruồi bay nhặng xị, không biết đông tây nam bắc.

Diệp Dương Thành muốn điều tra Triệu Hợp Đức đang ở đâu, nhưng thân quyền điều tra sau khi rời khỏi khu vực quản lý thì mất hiệu quả. Diệp Dương Thành muốn tìm Triệu Hợp Đức chỉ có thể đi tỉnh chính phủ một chuyến rồi lại đến viện điều dưỡng, gặp được thì may, nếu không thấy . . .

Một tiếng tốn mười công đức huyền điểm, mặc dù không nhiều nhưng không thể lãng phí như thế.

265. Chương 266: Đánh Người Phải Tát Mặt.

Trong lòng thâm quyết định, Diệp Dương Thành tăng tốc độ Đại Ca ruồi trâu lên đến cực hạn, vèo một tiếng biến mất giữa không trung. Bốn con con ong vàng cường hóa chung cực so với ruồi trâu chỉ mạnh chứ không yếu hơn, không cần lo chúng nó bị tụt lại đằng sau.

Thật ra từ khi Diệp Dương Thành rời khỏi khu vực quản lý đã chú ý thấy một vấn đề nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Đó là nếu Diệp Dương Thành không bám xác vật gì dẫn đội, chỉ phải còn trùng cường hóa chung cực ra ngoài chấp hành nhiệm vụ rất có thể tạo thành cục diện lạc đường không biết đường về.

Triệu Hợp Đức thở hắt ra:

- Phù.

Triệu Hợp Đức ngồi trên xe, đặt di động xuống. Sau khi rời khỏi viện điều dưỡng Triệu Hợp Đức chạy hướng tỉnh chính phủ.

Mặc dù bàn việc xong nhưng Triệu Hợp Đức không yên tâm. Tưởng tượng dị nhân Ôn Nhạc huyện có thể điều tra ra thân phận bí thư, cản ngược lại một miếng suýt tiền Triệu Hợp Đức lên đường trong văn phòng là cảm xúc bất an càng đậm đặc hơn.

Khi xe cách tỉnh chính phủ khoảng mấy chục km, Triệu Hợp Đức không kiềm được lại cầm di động lên bấm một chuỗi dãy số, xin quân đội điều siêu chiến sĩ đóng quanh tỉnh chính phủ đến văn phòng của lão.

Nói chuyện xong tâm tình căng thẳng hơi dịu bớt, đúng hơn là Triệu Hợp Đức thấy an toàn được chút ít.

Tưởng tượng Triệu Hợp Đức đường đường là phó tỉnh trưởng thường vụ lại bị một đám dị nhân buộc phải chạy trốn chết, lão cực kỳ bức rút. Lại liên tưởng đến tôn tử Triệu Dật Phong mất tích, tập đoàn Hoàn Hải gặp chuyện trên Tiền Đường giang . . .

Mặt Triệu Hợp Đức lộ vẻ âm hiểm:

- Tiên sinh đến là ta sẽ khiến các người nợ máu trả bằng máu!

Triệu Hợp Đức nhỏ giọng nói:

- Thà giết sai ba ngàn không thể bỏ qua một. Ân oán giữa chúng ta nên đến lúc kết thúc.

Mặt Triệu Hợp Đức đầy sát khí, không biết trong lòng lão đang suy nghĩ cái gì.

Xe ngừng lại trước trụ sở văn phòng tỉnh chính phủ, Triệu Hợp Đức nhìn kiến trúc cổ kính, lão điều chỉnh tâm tình rồi loạn cầm cặp công tác đẩy cửa bước xuống xe.

Triệu Hợp Đức không chú ý thấy khi lão nhấc chân bước qua cánh cửa lớn, năm đốm đen từ trên trời giáng xuống bay lướt qua đầu lão.

Diệp Dương Thành ngồi trên mép giường khách sạn hơi nhướng mày lên, khẽ kêu:

- A?

Đại Ca ruồi trâu lao nhanh như tia chớp xoay một vòng giữa không trung, nằm sấp trên trần nhà.

Nhìn theo tầm mắt Đại Ca ruồi trâu thì lão già mới bước vào đúng là Triệu Hợp Đức. Diệp Dương Thành nhìn rõ mặt mũi Triệu Hợp Đức, hấn ngồi trong phòng khách sạn, cười khể, cười rất tươi. Tuyệt, thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại cứ vào.

Triệu Hợp Đức chưa đi được mười bước thì một nam nhân trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi trông thấy lão.

- Lão gia tử, vừa rồi có bốn vị lính đến tìm người, ta đã mời bọn họ vào văn phòng của người.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi vội vàng nghênh đón:

- Là người kêu bọn họ đến đúng không?

Nghe nam nhân trung niên nói, vẻ tối tăm trên mặt Triệu Hợp Đức dịu bớt:

- Bốn người?

Triệu Hợp Đức nhẹ gật đầu, nói:

- Ừm!

Triệu Hợp Đức không giải thích nhiều, cũng không cần, một tiếng ừ đã quá đủ.

Người quân đội rất nể tình, Triệu Hợp Đức đòi hai cao thủ bảo vệ mình hai ngày, không ngờ người phụ trách ngành mới quân đội đóng giữ tỉnh Chiết Giang một hơi điều động bốn.

Vậy là Triệu Hợp Đức cảm thấy mình an toàn, hai ngày tiếp theo lão chỉ cần chờ đợi trong trụ sở văn phòng, đợi tiên sinh đến đón lão cũng là lúc Triệu gia dốc sức phản kích.

Nghĩ đến đây Triệu Hợp Đức cười ra tiếng, bước chân mạnh mẽ hơn.

Triệu Hợp Đức cười, Diệp Dương Thành cũng cười, nhưng hấn cười lạnh lẽo, có chút sát khí.

- Đánh người phải tát mặt, chích người . . . Càng cần chích mặt. Hành động!

Diệp Dương Thành dứt lời, Đại Ca ruồi trâu dẫn đầu bay một vòng giữa không trung, bốn con ong vàng cường hóa chung cực rời khỏi trần nhà. Chúng nó như năm máy bay ém bom lao xuống, mục tiêu là mặt già của Triệu Hợp Đức.

Lúc này trong đầu Triệu Hợp Đức suy nghĩ chờ cứu viện bên mình đến sẽ xử đám dị nhân Ôn Nhạc huyện ra sao. Triệu Hợp Đức không bao giờ ngờ phe Diệp Dương Thành đã hành động.

Năm đốm đen cách mặt đất một thước bảy mươi mấy lao tới chỗ Triệu Hợp Đức.

Triệu Hợp Đức nhìn thấy năm đốm đen nhỏ, khi lão xem rõ ràng hình dạng thì . . .

- A!

Tiếng rú kinh thiên động địa vang lên, thanh âm thê lương làm người nghe biến sắc mặt.

Một con ruồi trâu cường hóa chung cực, bốn con ong vàng cường hóa chung cực chia nhau chích Triệu Hợp Đức một phát rồi đập cánh bay đi. Toàn quá trình chỉ kéo dài hai giây đã hoàn thành viên mãn.

Rầm!

Vị trí trán, chóp mũi, hai gò má, cằm nhanh chóng sưng năm cục u màu đỏ thật to. Mặt Triệu Hợp Đức đen thui, môi tím lịm. Người trong trụ sở văn phòng chưa kịp lấy lại tinh thần thì Triệu Hợp Đức té cái rầm, nằm bất động.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi mới báo cáo với Triệu Hợp Đức xong, chưa đi ra ngoài năm thước đã nghe tiếng rú của Triệu Hợp Đức. Nam nhân trung niên ngậy người, vụt xoay người chạy tới gần Triệu Hợp Đức nằm dưới đất.

- Người . . . Người đâu!

Nam nhân trung niên kêu gào:

- Lão gia tử, lão gia tử té xỉu!!!

Không ai đoán được Triệu Hợp Đức xỉu là vì bị sâu độc tấn công.

Mãi khi nam nhân trung niên xông đến bên cạnh Triệu Hợp Đức, lật lão nằm ngửa thì rùng mình một cái. Bởi vì Triệu Hợp Đức đã tắt thở.

Triệu Hợp Đức biểu tình nghiêm nghị từ bên ngoài đi vào trụ sở bỗng tắt thở.

Mặt Triệu Hợp Đức sưng không thành hình, không phải sưng đỏ mà là sưng tím bầm.

Nam nhân trung niên thấy vậy dù ngốc mấy cũng biết Triệu Hợp Đức bị trúng độc, là thứ gì có độc cắn lão. Nhưng dù nam nhân trung niên biết thì già làm được gì?

Triệu Hợp Đức đã mất mạng. Phó tỉnh trưởng thường vụ giết bí thư diệt khẩu, điều động tổ chức sát thủ Cửu U tàn hại vô tội chết thật đột ngột, chết trong trụ sở làm việc của tỉnh chính phủ, trạng thái chết rất thảm.

Dù thấy Triệu Hợp Đức đã cứng người nhưng vẫn có kẻ bấm điện thoại cấp cứu, có người báo tin cho Triệu gia. Nổi khùng hoảng vô hình từ trên trời giáng xuống, người Triệu gia rơi vào nỗi kinh hoàng.

Triệu Hợp Đức chết không khác gì cây cột chống trời sụp đổ đối với Triệu gia.

Khi Triệu Nguyên Đằng còn trong văn phòng cao ốc Hoàn Hải biết tin này, già cảm thấy tiếng sét giữa trời xanh, làm già suýt xỉu.

Lão gia tử chết rồi, Triệu gia sẽ đi về đâu? Khác với đám người trong trụ sở làm việc tỉnh chính phủ suy đoán lung tung, khi Triệu Nguyên Đằng biết tin liền khẳng định cái chết của Triệu Hợp Đức liên quan đến dị nhân.

Triệu Nguyên Đằng đứng trước bàn làm việc, hai nắm tay siết chặt, mắt trắng bệch.

- Khốn kiếp!

Triệu Nguyên Đằng tựa dĩa thú bị thương khào khào gào thét:

- Khốn kiếp!!!

Đêm hôm đó, kênh tin tức đài truyền hình tỉnh Chiết Giang phát tin Triệu Hợp Đức chết, trong tin tức có nội dung đại khái như sau:

Phó tỉnh trưởng thường vụ tỉnh Chiết Giang, ủy viên tỉnh ủy tỉnh Chiết Giang, Triệu Hợp Đức đồng chí vì bệnh tim đột ngột không kịp cấp cứu, buổi chiều một giờ ba mươi bảy phút hôm nay chết trong trụ sở làm việc của tỉnh chính phủ, hưởng thọ năm mươi bốn tuổi.

Triệu Hợp Đức chết không chỉ bị truyền hình tân trang thành phát bệnh tim dẫn đến chết bất ngờ, những người chính mắt thấy quá trình lão chết cũng bị kêu vào văn phòng ra lệnh cấm khẩu, hoàn toàn phong tỏa và đơm đặt.

Nhưng người nên biết chuyện đều biết.

Thư ký tỉnh ủy tỉnh Chiết Giang Diêm La Viễn đang nổi giận trong văn phòng.

- Trong mắt không có pháp luật, coi thường pháp luật!

Diêm La Viễn tức giận đến người run rẩy, hai tay chống mép bàn, mặt xanh mét.

Diêm La Viễn lẩm bẩm:

- Phó tỉnh trưởng, đây là phó tỉnh trưởng! Chẳng lẽ ở trong mắt các người thì phó tỉnh trưởng có thể tùy tiện muốn làm gì cũng được? Có thể tùy ý giết phó tỉnh trưởng sao?

Hai tay Diêm La Viễn co chặt lại, trái tim đập rất nhanh.

Cái chết của Triệu Hợp Đức vượt qua giới hạn tha thứ của Diêm La Viễn, nhưng tức giận qua đi là cảm giác bất lực khó tả.

Đối với đám dị nhân coi thường pháp luật và ẩn núp trong bóng tối, dù Diêm La Viễn là thư ký tỉnh ủy thì làm được gì?

Nhưng kêu Diêm La Viễn chấp nhận tha thứ sẽ làm gã khó chịu hơn là giết gã.

Trong khi Diêm La Viễn đứng một mình trong phòng làm việc, chìm vào cảm giác bất lực thì di động nhẹ rung trong túi quần.

Diêm La Viễn cảm giác chiếc điện thoại di động rung, gã giật mình.

Chín giờ sáng hôm sau khi Triệu Hợp Đức chết, Diệp Dương Thành thoải mái ngủ một buổi tối mơ màng tỉnh dậy. Diệp Dương Thành dụi mắt, ngáp dài.

Thấy Diệp Dương Thành tỉnh, Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên sớm chờ trong phòng vội đứng lên khom lưng:

- Chủ nhân.

Đường Thái Nguyên cung kính nói:

- Thứ chủ nhân muốn đã sưu tập đầy đủ.

- A?

Nghe Đường Thái Nguyên nói, cơn buồn ngủ biến mất ngay, Diệp Dương Thành phấn chấn tinh thần hỏi:

- Ở đâu?

Vương Minh Kỳ xoay người lấy một cái thùng đen đặt trên bàn trà lên:

- Tất cả ở đây.

Vương Minh Kỳ mở hòm ngay trước mặt Diệp Dương Thành, nói:

- Chứng cứ Triệu Hợp Đức lấy việc công làm việc tư giành ích lợi cho tập đoàn Hoàn Hải, chứng cứ phạm tội tập đoàn Hoàn Hải buôn lậu, chứng cứ người Triệu gia trái pháp luật nhưng Triệu Hợp Đức lợi dụng quyền lực dần xếp, vân vân và vân vân. Ngoài ra tiểu phó có tìm được hung thủ nhận lệnh Triệu Hợp Đức giết bí thư kia.

Vương Minh Kỳ nói mỗi một câu là Diệp Dương Thành cười càng tươi thêm. Vương Minh Kỳ nói xong, Diệp Dương Thành cười toe toét.

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, nói:

- Triệu Nguyên Đằng có làm chuyện gì ác không?

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, biểu tình Vương Minh Kỳ kỳ lạ:

- Triệu Nguyên Đằng sao?

Vương Minh Kỳ khom lưng nói:

- Chủ nhân, nếu bảo đầu sỏ tội ác Triệu gia thì chính là Triệu Nguyên Đằng.

Diệp Dương Thành nổi hứng hỏi:

- Như thế nào?

- Hàng Châu thị có một bang phái thế lực hắc ác tên là Độc Gia bang, xếp hàng đầu trong Hàng Châu thị. Bang chủ có biệt danh là Độc Nhân Xà.

Vương Minh Kỳ khom lưng trả lời:

- Độc Giao bang là bang phái lớn nhất Hàng Châu thị, chuyên môn buôn lậu. Có khoảng bảy trăm thành viên, hơn bảy trăm người toàn là cao thủ một địch bốn, thành viên bang phái bình thường khác không thể sánh bằng.

Vương Minh Kỳ tạm dừng giấy lát, thấy Diệp Dương Thành vẫn hào hứng lắng nghe thì nói tiếp:

- Mặt ngoài Độc Giao bang là thế lực hắc ám buôn lậu phạm tội, nhưng thật ra Triệu Nguyên Đăng khống chế Độc Giao bang, nó thường hay ra tay làm những chuyện Triệu Nguyên Đăng không tiện ra mặt. Ví dụ như giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích, uy hiếp hăm dọa vân vân. Từ ngày Độc Giao bang thành lập, Triệu Nguyên Đăng là đại ca sau màn.

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, hần không hề bất ngờ. Chuyện trong tối ngoài sáng có ai nói rõ ràng, hiểu rõ được? Triệu gia quyền thế ngập trời, nhưng có lúc quyền lực ngoài sáng không thể xử lý. Độc Giao bang là thế lực hắc ám, hành động không cần kiêng dè hay đắn đo. Diệp Dương Thành tỏ vẻ hiểu được vì sao Triệu gia khống chế một thế lực hắc ám.

Diệp Dương Thành nhẹ giọng hỏi:

- Độc Giao bang buôn lậu cái gì?

Vương Minh Kỳ hít sâu:

- . . .

Vương Minh Kỳ chậm rãi phun ra sáu chữ:

- Ma túy, súng ống, nữ nhân.

Diệp Dương Thành nhú mày, nữ nhân?

Thấy Diệp Dương Thành nhú mày, tim Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên rút cái bịch. Rõ ràng Diệp Dương Thành đang tức giận.

Nếu kêu Diệp Dương Thành tìm thứ hần ghét nhất trong các vụ phạm tội, khiến hần tức giận nhất đó là lừa bán người.

Lần trước ở Diên Đăng Trấn, Bảo Kinh Trấn xảy ra vụ lừa bán nhi đồng, Diệp Dương Thành nóng giận giết hết bọn buôn người, xua con chuột cắn chúng đến chết. Từ đó thấy được Diệp Dương Thành ghét hai chữ lừa bán nhiều cỡ nào.

Diệp Dương Thành nheo mắt nói:

- Độc Giao bang . . . Ha ha, hay cho Độc Giao bang.

Tuy Diệp Dương Thành nói như khen nhưng thanh âm lạnh băng, làm người ta sợ hãi. Nhìn phản ứng của Diệp Dương Thành, Vương Minh Kỳ và Đường Thái Nguyên nín thở, ngoan ngoãn đứng im chờ lệnh.

Một phút sau, quả nhiên Diệp Dương Thành quay sang nhìn Vương Minh Kỳ.

Diệp Dương Thành mở miệng hỏi:

- Độc Giao bang buôn lậu như thế nào? Những nữ nhân bị bọn họ bắt cóc . . . Bị bán đi làm gì?

- Tập đoàn Hoàn Hỷ cây to đón gió, nhưng còn một câu khác là núp dưới bóng râm cây to.

Vương Minh Kỳ tìm ngôn ngữ giải thích:

- Tầm biển tập đoàn Hoàn Hỷ là công cụ buôn lậu tốt nhất. Thiết kế vài hốc tối dưới khoang thuyền giấu mấy thứ như ma túy, nữ nhân sẽ không bị ai phát hiện. Cho dù có bị phát hiện thì chuyện không liên quan gì tập đoàn Hoàn Hỷ. Có Triệu Hợp Đức ở tầng trên dàn xếp, tùy tiện tìm người chịu tội thay, sự việc sẽ bị qua loa cho có.

Vương Minh Kỳ cẩn thận đánh giá Diệp Dương Thành, thấy mặt hần không biểu tình thì nói tiếp:

- Những nữ nhân bị lừa bán chỉ có hai điểm, hoặc là bán sang Thái Lan, Lào, Việt Nam vân vân để thuê cho người ta, hoặc thành giá đứng đường, nữ tiếp viên. Từ buôn bán lấy lời to, nhưng là một nghề . . . Cực kỳ không thích hợp.

Diệp Dương Thành gật gù:

- Người Độc Giao bang bây giờ đang ở đâu?

Về mặt Diệp Dương Thành cực kỳ dữ tợn. Đối với bọn buôn người bụng dạ hiểm độc lừa bán nhi đồng lấy tiền, tiêu chuẩn của Diệp Dương Thành rất đơn giản: Giết.

Dù Độc Giao bang, Triệu gia không dính líu đến nhau, chỉ bằng vào những chuyện bọn họ làm đủ để Diệp Dương Thành tiến dám khốn kiếp xuống địa ngục. Cho bọn cặn bã này sống trên đời một ngày là sẽ có thêm một số người vô tội gặp nạn, Diệp Dương Thành sẽ không nương tay với thứ người như bọn chúng.

- Không xá định chỗ trú của Độc Giao bang, bình thường hay rải rác các nơi, ít khi nào tụ tập một chỗ, nhưng bây giờ . . .

Vương Minh Kỳ nhếch mép như đang châm biếm hoặc trào phúng:

- Có lẽ vì chủ nhân giết Triệu Hợp Đức hù Triệu Nguyên Đằng sợ chết khiếp, mấy trăm thành viên Độc Giao bang đang trú trong tầng hầm cao ốc Hoàn Hải.

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, mặt nổi lên sát khí lạnh băng, khoe môi nhếch cao.

Diệp Dương Thành hừ lạnh một tiếng:

- Vậy rất tốt, đỡ cho ta khỏi chạy hai đầu.

Trong tầng hầm rộng rãi cao ốc Hoàn Hải tụ tập hơn bốn trăm người. Tầng hầm bình thường im lặng lúc này ồn ào tiếng người. Có kẻ ngồi dưới đất đánh bài, có người tựa vào tường hút thuốc. Bốn người đứng ở cửa tầng hầm, thoạt trông không giống người tốt.

266. Chương 267: Trời Long Đất Lở.

Dẫn đầu là một nam nhân khoảng bốn mươi mấy tuổi, ột thước tám mươi mấy, rất vạm vỡ. Gò má bên phải xăm một con rắn hổ mang. Có một vết đao chém qua mắt trái hình xăm rắn hổ mang nên trông như bị chột.

- Đại ca, nhiều huynh đệ bị nhốt tại đây, họ Triệu kia muốn làm cái gì?

Nghe nam nhân đứng sau lưng lên tiếng khời, Độc Nhân Xà nhếch mép cười khẩy.

Độc Nhân Xà không thèm quay đầu lại nói:

- Bởi vì họ Triệu sợ, có các huynh đệ chúng ta ở đây chờ tùy thời leo lên thang máy tầng cao nhất. Hắn . . . Sợ.

- Bởi vì lão già Triệu gia bị bệnh tim chết bất đắc kỳ tử?

Nam nhân lúc trước lên tiếng hỏi nghe vậy nhướng mày nói:

- Phụ thân chết, dù lão già Triệu gia đứt bóng chẳng lẽ có ai xuống tay với Triệu gia sao? Lão già kia kinh doanh nhiều năm, rễ cắm cực sâu, Triệu Nguyên Đằng sợ cái gì?

Độc Nhân Xà quay người lại:

- Các người thật sự cho rằng lão già Triệu gia chết vì phát bệnh tim?

Độc Nhân Xà cười bí hiểm:

- Biết chuyện xảy ra trên Tiền Đường giang ngày hôm qua đúng không? Chuyện đó xảy ra không lâu thì lão già Triệu gia chết, tập đoàn Hoàn Hải rối loạn. Các người có biết hôm nay người Triệu gia làm chuyện gì không?

- Cái gì?

Mấy nam nhân liếc nhau, không hiểu ra sao.

- Bên ngoài đại viện Triệu gia có nhiều cảnh sát thường phục.

Độc Nhân Xà nheo mắt nói:

- Tám, chín phần mười đệ tử trực hệ của Triệu gia quay về đại viện. Nếu không phải gặp đối thủ không thể đầu lại thì Triệu gia sẽ sợ hãi như vậy sao?

Một nam nhân nhanh chóng phản ứng lại:

- Họ Triệu tụ tập chúng ta lại đây là để làm bảo tiêu?

Nam nhân đó kinh ngạc hỏi:

- Hắn không sợ quan hệ với chúng ta bị lộ ra sao?

Độc Nhân Xà khen ngợi nhìn nam nhân kia, nhẹ gật đầu, nói:

- Hắn sợ, mấy năm nay chúng ta làm nhiều chuyện cho lão già Triệu gia, hắn lại lợi dụng chúng ta làm biết bao nhiêu chuyện. Mấy chuyện đó có cái nào không là việc lớn trời long đất lở? Thế nhưng hắn vẫn tụ tập chúng ta lại đây.

- Có lẽ họ Triệu này chó cùng rứt giậu.

Nam nhân cuối cùng lên tiếng tổng kết:

- Liều nguy hiểm bị lộ quan hệ với chúng ta vẫn quyết gọi cả đám tới đây, nói lên hắn sợ chết khiếp.

- Nhưng mà . . .

Nam nhân mở miệng gợi chuyện đầu tiên do dự hỏi:

- Đối thủ có thể buộc Triệu gia đến mức này, chúng ta làm được gì?

Độc Nhân Xà bật cười, không biết gã lấy đâu ra cây rậy tay móc vào lỗ tai.

Độc Nhân Xà lạnh lùng cười:

- Hắn muốn kéo chúng ta làm lá chắn sống, có chết cũng thêm đệm lưng.

- Vậy chúng ta còn ở đây làm gì?

Mấy nam nhân hoảng hốt, biểu tình hoang mang nhìn Độc Nhân Xà chờ đợi giải thích.

Đối diện cặp mắt mong mỏi của mấy cánh tay đặc lực, Độc Nhân Xà chậm rãi nói:

- Nếu chúng ta không đến, bây giờ Triệu Nguyên Đằng bị hù sợ chắc chắn sẽ nghi thần nghi quỷ cho rằng chúng ta làm phản. Nếu hắn cá chết lưới rách . . . Đừng quên nhiều năm qua những chuyện chúng ta làm cộng lại tội nghiệt hơn bảy trăm huynh đệ đủ bị bắn chết mười bảy, mười tám lần.

- Đại ca nói đúng.

Một nam nhân gật đầu, nói:

- Bây giờ chúng ta chẳng những không từ chối, không đùn đẩy còn dứt khoát để đây. Chỉ cần chúng ta ở yên dưới tầng hầm không đi lên, Triệu Nguyên Đằng chết sớm đầu thai sớm. Chờ chuyện qua đi, các huynh đệ vẫn sẽ ăn sung mặc sướng.

Độc Nhân Xà mỉm cười nói:

- Đúng vậy!

Độc Nhân Xà ném cây ráy tai xuống đất, nói:

- Nhị Lưu Tr truyền tin từ Thiểm Tây về bảo mới có hai cực phẩm, chờ sau này không bán đi mà để các huynh đệ chúng ta hưởng thụ đi.

- Đi theo đại ca có thịt ăn!

Một nam nhân cười xấu xa:

- Có nữ nhân để cười, có tiền xài, có súng bắn. Tại Hàng Châu thị gặp chúng ta có ai không cung kính kêu một tiếng đại ca?

- Mấy thứ này toàn là các huynh đệ dùng mạng đổi về.

Độc Nhân Xà không kể công, cười nói:

- Vốn nên là vậy.

Triệu Nguyên Đằng ngồi trong văn phòng, tay chân lạnh lẽo. Tuy có bốn bảo tiêu đứng trước cửa, Triệu Nguyên Đằng ngồi trên tầng thứ mười tám cao nhất cao ốc Hoàn Hải, cửa sổ đóng kín nhưng gã vẫn sợ. Dù có mấy trăm người dưới tầng hầm tùy thời chạy lên cứu giá vẫn không thể xóa bỏ cảm xúc khủng hoảng trong lòng Triệu Nguyên Đằng.

Hai tay Triệu Nguyên Đằng sờ soạng mặt bàn, mỗi phút mỗi giây trôi qua là nỗi dằn vặt với gã.

Bốn giờ chiều, mặt trời đã lặn núi tây. Dần đến giờ cá công nhân tan tầm.

Triệu Nguyên Đằng cố gắng giữ biểu tình bình tĩnh nhưng khó giấu đi nỗi sợ hãi trong mắt.

Triệu Nguyên Đằng không chú ý đến có hai người dần hiện ra sau lưng gã, hai thanh niên, nói đúng hơn là hai nam nhân trẻ tuổi cười tủm tỉm.

Một thanh niên tay cầm cái thùng to đen. Thanh niên khác lặng lẽ đuổi người, bước ra một bước nhập vào cơ thể Triệu Nguyên Đằng.

Triệu Nguyên Đằng ngồi trên ghế, nỗi lòng pháp phòng bỗng đánh rùng mình sau đó trở về bình thường.

Dường như Triệu Nguyên Đằng có thể trông thấy nam nhân khác đứng sau lưng mình, xoay người nhận cái thùng đen, đi đến trước bàn làm việc, mở vi tính ra. Triệu Nguyên Đằng tạo trang mới, gõ lách cách. Rất nhanh Triệu Nguyên Đằng viết xong một trang giấy, lại gõ ba chữ tiêu đề: Thư sám hối.

Nội dung thư sám hối như sau: Triệu Nguyên Đằng tự biết tội nghiệt nặng nề nhiều năm qua dựa vào phụ thân Triệu Hợp Đức lấy việc công dùng chuyện riêng tham gia buôn lậu ma túy, lừa bán người, phạm các tội ác như giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích vân vân. Bây giờ các sổ sách, thư, hóa đơn, chứng cứ đầy đủ để lại trong văn phòng, cầu xin ông trời tha thứ mọi tội lỗi của Triệu gia. Triệu Nguyên Đằng tuyệt bút.

Triệu Nguyên Đằng viết xong thư sám hối, in ra giấy, ký tên mình ở cuối trang. Triệu Nguyên Đằng mở máy trong văn phòng, sao chép mấy trăm bản thư sám hối.

Năm giờ mười ba phút chiều, cửa sổ văn phòng chủ tịch trên tầng mười tám cao ốc Hoàn Hải bị mở ra. Triệu Nguyên Đằng toàn thân không mảnh vải, biểu tình bình tĩnh ném từng xấp thư sám hối xuống lầu. Triệu Nguyên Đằng bước ra trước một bước, kết thúc tội lỗi cả đời trong thư sám hối bay đầy.

Trên bàn trong văn phòng Triệu Nguyên Đằng đặt một cái thùng đen, trong thùng để lại thư sám hối bản gốc.

Thứ trong cái thùng đen đủ khiến Triệu gia từ nay tan thành mây khói.

Tầng hầm dần yên lặng bỗng có giọng nam nhân cao vút phá vỡ yên tĩnh.

- Chết rồi, đã chết!!!

Nam nhân bước nhanh vọt vào cửa cái tầng hầm, hét to:

- Triệu Nguyên Đằng nhảy lầu tự tử!

Độc Nhân Xà biến sắc mặt nói:

- A?

Sau đó Độc Nhân Xà lấy lại bình tĩnh, kêu lên:

- Đi.

Tuy tập đoàn Hoành Hải của Triệu Nguyên Đằng giúp Độc Giao bang tiện hoạt động buôn lậu rất nhiều, nhưng làm việc buôn lậu nhiều năm, Độc Nhân Xà có thể nào đặt hết tai sản vào tập đoàn Hoành Hải? Hoặc nên nói là vào một mình Triệu gia?

Hệ thống buôn lậu sớm hoàn thiện, bây giờ Triệu Hợp Đức, Triệu Nguyên Đằng của Triệu gia lần lượt chết lạ lòng, người kiểm hế Độc Nhân Xà đã chết.

Tuy có Triệu gia giúp đỡ càng dễ hành động hơn, nhưng so với bị Triệu gia kiểm chế thì Độc Nhân Xà thích làm một mình hơn, gã nói một là không hai.

267. Chương 268: Con Chuột Biết Ăn Thịt Người.

Giờ thì tốt rồi, Triệu Nguyên Đằng chết, Triệu Hợp Đức đã chết, rốt cuộc Độc Nhân Xà có thể thoải mái xông pha.

Trong lòng Độc Nhân Xà hơi thất vọng nhưng càng nhiều là hy vọng vào tương lai. Độc Nhân Xà lộ nụ cười vui vẻ tận đáy lòng, nhưng nụ cười chưa hoàn toàn nở thì giọng nam trẻ tuổi lạnh băng phá vỡ mọi vui sướng, chỉ để lại nỗi sợ bao trùm.

- Đi? Các người muốn đi đâu?

Thanh âm rất nhẹ, rất lạnh. Một giọng nói nhẹ nhàng như thể như vọng về từ bốn phương tám hướng, như người phát ra thanh âm này đang đứng bên cạnh bọn họ, dán sát vành tai hỏi ra vấn đề.

Độc Nhân Xà rùng mình, gã nghĩ đến phụ tử Triệu Hợp Đức chết kỳ lạ, sự kiện lạ lùng xảy ra trên Tiên Đường giang. Độc Nhân Xà không có can đảm hỏi lại đối phương là ai, gã nhắc chân chạy ngay hướng cửa ra tầng hầm. Trong đầu Độc Nhân Xà chỉ có một suy nghĩ: Chạy khỏi đây, chạy khỏi Hàng Châu càng xa càng tốt.

Nhưng khát vọng của Độc Nhân Xà bị tan vỡ.

Độc Nhân Xà chưa chạy được mấy bước thì cửa sắt nặng nề di chuyển, rầm một tiếng đóng kín. Tầng hầm chìm trong hắc ám đưa tay không thấy được năm ngón.

Tuy Độc Nhân Xà là đại ca một băng nhóm, mấy năm nay gã trải qua nhiều chuyện, hiểu biết sâu sắc tình huống quái dị nên mới cảm nhận ớn lạnh, bị đè nén không thể chống cự. Cánh cửa đóng lại, Độc Nhân Xà bản năng quỳ xuống đất.

Độc Nhân Xà run giọng nói:

- Tha . . . Tha chúng ta đi, chúng ta không cố ý chống đối các người. Ta bảo đảm sau khi ra ngoài tuyệt đối sẽ không nhắc đến chuyện hôm nay, ta. . . Chúng ta không thấy gì hết.

Nam nhân trẻ tuổi cười khê:

- Ha ha ha ha ha ha!

Thanh âm hư ảo mơ hồ:

- Chống đối chúng ta? Các người có tư cách đó sao?

Độc Nhân Xà run cầm cập:

- Vâng vâng vâng, chúng ta không đủ tư cách, không đủ tư cách!

Độc Nhân Xà liên tục nói:

- Chúng ta không dám xen vào chuyện của người, xin người hãy xem chúng ta là rác rưởi, làm ơn tha cho chúng ta!

Độc Nhân Xà là kẻ tàn nhẫn nhưng năng lực ngả theo chiều gió giỏi hơn người bình thường. Độc Nhân Xà độc ác, có thể vứt bỏ sĩ diện, đây là nguyên nhân chủ yếu để gã sống yên đến tận bây giờ.

Nhưng lúc trước cũng có người quỳ xuống trước mặt Độc Nhân Xà lại bị gã âm trầm bắn bể sọ. Người đó là đại ca đời trước của Độc Giao bang, cũng là ca ca ruột của Độc Nhân Xà.

Lý do Độc Nhân Xà giết ca ca là vì Triệu Nguyên Đằng hứa hẹn cho gã nhiều ích lợi, vì lợi lộc gã giết luôn ca ca ruột. Vậy bây giờ vì mạng sống, Độc Nhân Xà quỳ xuống xin tha cũng hợp lý.

Tiếc rằng Độc Nhân Xà quên năm xưa gã đối xử với ca ca ruột như thế nào, cũng quên mấy năm nay gã làm bao nhiêu việc ác vô nhân đạo.

Nghe Độc Nhân Xà cầu xin, thanh niên lại cười khê, sau đó đá gã rớt xuống mười tám tầng địa ngục, rợn tóc gáy.

- Hãy suy nghĩ những thiếu nữ vô tội đã bị các ngươi tai họa đi, hãy hưởng thụ bữa tiệc lớn phong phú chủ nhân chuẩn bị cho các ngươi. Sau khi chết xuống địa phủ đừng quên ca tụng chủ nhân nhà ta khoan hồng độ lượng, cho đám khốn kiếp các ngươi chết nhẹ nhàng như thế.

Độc Nhân Xà hoảng hốt, lớn tiếng hét to:

- Không!!!

Nhưng dường như thanh niên đã bỏ đi, không còn thanh âm nào.

Trong tầng hầm im lặng.

Quỳ dưới đất hơn mười giây sau một nam nhân đến bên cạnh Độc Nhân Xà, run run hỏi:

- Đại . . . Đại ca . . . Bây giờ . . . Chúng ta nên làm gì?

Mất thấy cầu xin tha thứ vô vọng, Độc Nhân Xà nổi máu liều mạng.

- Tiếp tục ở lại đây chỉ có đường chết!

Độc Nhân Xà đứng bật dậy, nói:

- Các huynh đệ cùng ta xông lên, mở cửa lao ra!

Nếu Độc Nhân Xà biết lúc này cánh cửa tầng hầm bị hai thiếu nữ như hoa như ngọc đóng chặt chắc chắn sẽ càng dốc sức xông lên.

Hơn bốn trăm người cùng lao về cánh cửa sắt, đặc biệt là cửa này khóa từ bên trong, xác xuất thành công lớn bao nhiêu?

Chợt vang lên một chuỗi tiếng bùm bùm, cánh cửa không nhúc nhích.

Hơn bốn trăm người như bầy dã thú bị nhốt trong phòng phát ra tiếng gầm rống rung động lòng người. Tiếc rằng mặc cho bọn họ cố gắng cỡ nào cũng không thoát khỏi vùng vẫy sắp chết, chỉ phí công.

Dường như đang chờ bọn họ từ đấu tranh đến tuyệt vọng, giọng nam nhân trẻ tuổi dứt lời mười phút sau trong tầng hầm không có chuyện gì lạ xảy ra.

Nhưng đau khổ vùng vẫy trong bóng tối sờ tay không thấy năm ngón, đặc biệt biết rõ có người muốn giết, mỗi phút mỗi giây đều là nỗi dẫn vật.

Mười phút sau, có mấy người hoàn toàn tan vỡ. Bọn họ ngồi bệch dưới đất, chờ đợi cái chết giáng xuống.

Đáng tiếc, bọn họ lại đoán sai. Đám người chờ đến không phải chết ngay mà là thanh niên lẩm bẩm:

- Rốt cuộc dùng con chuột cắn chết hay con gián chui vào màng tai? Hoặc kiếm mấy vạn con giòi chui vào lỗ mũi, lỗ tai, miệng, chỗ kín? Ài, phức tạp quá.

- A!

Một nam nhân không chịu nổi chờ đợi mòn mỏi, đứng bật dậy. Nam nhân dùng tốc độ nhanh nhất trong đời xông đến một bức tường. Bùm một tiếng, đầu rơi máu chảy, óc văng khắp nơi.

Thanh niên chú ý đến hành động của nam nhân, kinh ngạc hỏi:

- Ủa? Sao lại tự sát?

Thanh niên tiếp tục bảo:

- Thôi, vậy dùng con chuột cắn chết các người đi, đỡ cho các người chết quá nhẹ nhàng.

Thanh niên dứt lời, tăng hàm lạnh yên nghe tiếng kim rơi.

- Chít chít chít!!!

Tiếng vang khê phá vỡ tĩnh lặng, tiếng chít chít từ ban đầu nhẹ nhàng trở nên cực kỳ rõ ràng rồi đình tại nhưc óc.

- Chít chít chít!!!

Dường như có ngàn vạn con chuột lao tới.

Trần ngập bên tai là tiếng chít chít khiến đám cận vệ Độc Giao bang đứt dây thần kinh. Bọn chúng thụt lùi ra sau, người run bần bật, không còn vẻ kiêu căng bá đạo ăn hiếp vừa dụ dỗ thiếu nữ trước kia nữa.

Lúc này bọn họ chỉ là một đám kẻ yếu, một đám đáng thương tùy thời bị người ăn hiếp, thất cổ.

Tiếng chuột kêu đình tại nhưc óc ngày càng gần hơn. Không biết là cố ý hay vô tình, bóng đen cách Độc Giao bang hơn ba mươi thước bỗng sáng lên. Bọn họ nường ánh sáng nhìn từng sóng con chuột ủa tới gần ngay trước mắt.

Từ hắc ám vô hình chuyển biến thành rõ mồn một vốn nên là chuyện tốt, nhưng trong khoảnh khắc chẳng khác nào búa tạ đập vỡ vách ngăn tâm lý, một chút ảo tưởng của đám khốn nạn Độc Giao bang.

Hiện thực buộc Độc Giao bang tan vỡ.

Nam nhân thứ hai ngửa đầu rú lên:

- A!

Nam nhân móc một con dao nhọn lóe tia sáng lạnh ra khỏi túi quần đâm mạnh vào trái tim, gã rú lên sau đó té xuống đất chết.

Hành động của nam nhân như ngọn đèn chỉ đường các thành viên Độc Giao bang. Ở trong hoàn cảnh kinh khủng này mười mấy phút, tâm lý của Độc Giao bang yếu ớt không chịu nổi một kích. Giờ phút này, nhìn rõ ràng sóng triều con chuột, bọn họ không nổi lên được chút can đảm chống cự. Tự sát là lựa chọn không tệ.

Vài giây sau, lại có mười mấy người chọn con đường tự sát không lối về.

Mất thấy các đàn em thi nhau tự sát, mắt Độc Nhân Xà rục rủa.

Độc Nhân Xà rút dao phá núi từ bên hông ra, tức giận quát:

- Theo ta lên, làm thịt bầy chuột này!

Độc Nhân Xà rống xong gã xông thẳng ra ngoài, đầu tiên nghênh đón bầy chuột.

Nhưng mãi khi Độc Nhân Xà và đại quân chuột xấp lá cà mới giật mình nhận ra bên cạnh gã không còn một ai. Đám thuộc hạ không có một người cùng Độc Nhân Xà xông lên.

Độc Nhân Xà vùng đao phá núi giết ba, bốn con chuột, nhưng chỉ có thể. Nhất thứ hai chưa kịp chém xuống thì đại quân chuột ồ ạt lao tới, vô tình cắn nuốt Độc Nhân Xà.

- A!

Tiếng gào rú cực kỳ thê lương như đến từ chín tầng địa ngục, khiến người rợn tóc gáy.

Quá trình chết của Độc Nhân Xà dẫn đến kết quả là . . .

Đại quân chuột ập đến, đám cận vệ Độc Giao bang chỉ còn lại mấy thành viên sợ ngây người, còn lại hoặc ta giết người hay người giết ta rồi tự sát.

Mấy phút sáu, tầng hàm ngập máu dần tĩnh lặng. Ba thành viên Độc Giao bang sợ ngây người ngồi trên xác chết, vẻ mặt thần thờ lẫn bầm:

- Con chuột biết . . . ăn thịt người . . .

* * *

Mấy trăm lá thư sấm hối từ trên trời giáng xuống tựa ư như máy bay thời kháng chiến rải truyền đơn, nhiều người qua đường nhặt lên. Trên thư sấm hối viết trong văn phòng của Triệu Nguyên Đằng có chứng cứ Triệu gia phạm tội trái pháp luật, thế này thì dù có người cố ý muốn giấu giếm Triệu gia nhưng ít nhất phải lấy ra chút gì đó.

Nếu không lấy ra những chứng cứ buộc Triệu Nguyên Đằng nhảy lầu tự sát, hoặc muốn giấu đầu hử đuôi thì bọn họ quá xem thường chỉ số thông minh của quần chúng. Tóm lại chuyện Triệu gia phải có một kết quả.

Đặc biệt là mấy người trẻ tuổi nhất thư sấm hối đã chụp hình lại đăng lên internet, nhanh chóng truyền đi. Trừ phi có người đồng ý mạo hiểm chống đối thiên hạ vì Triệu gia đã rơi vào vũng bùn, nếu không thì Triệu gia chết chắc.

Sau khi Triệu Nguyên Đằng nhảy lầu gần mười phút, sở công an tỉnh tỉnh Chiết Giang khẩn cấp thành lập tổ chuyên án xông vào cao ốc Hoàn Hỷ, canh giữ văn phòng Triệu Nguyên Đằng chặt chẽ. Nhìn cái thùng đen trên bàn làm việc, bên trong hộp chứa các loại chứng cứ, ba tổ trưởng, phó tổ trưởng chuyên án trở mắt nhìn nhau, không biết nên làm sao.

Trong rương để lại chứng cứ không như vụ án nhỏ bình thường. Tham gia buôn lậu, bán ma túy, bán người, cái nào cũng là tội lớn bị bắn chết. Kết bè tham gia xã hội đen, sai khiến người làm tội ác, giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích, cái nào cũng là tội lỗi khiến người trời căm giận.

Chứng cứ đầy đủ, phong phú, bao gồm Triệu Hợp Đức vì giành ích lợi cho Triệu gia tàn hại nhiều nhân viên công vụ không chung đường với lão. Triệu Hợp Đức lợi dụng quyền lực trong tay lấy việc công làm việc tư, thậm chí có bằng ghi âm Triệu Hợp Đức kêu Độc Nhân Xà giết người giùm. Một khi công bố những chứng cứ này ra ngoài sẽ dậy sóng trong xã hội, Triệu gia tan tác không còn đường gượng dậy.

Nhưng có thể làm tổ trưởng, phó tổ trưởng chuyên án lớn có ai không phải loại người khôn khéo? Những chứng cứ này thoạt trông chỉ nhằm vào Triệu gia, nhưng nếu bị công bố, trên xã hội có nhiều người độc miệng, cuối cùng họa thủy đông dẫn chụp mũ mấy sếp lớn.

Bọn họ là tổ trưởng, phó tổ trưởng, một khi cửa thành cháy thì con cá trong ao sẽ gặp vạ lây.

Ba người đều nghĩ đến hậu quả đó nhưng không chịu trước tiên nêu ý kiến giải quyết, giương mắt ếch ngó nhau.

Cuối cùng tổ trưởng hơn bốn mươi tuổi mở miệng nói:

- Đóng nầm hòm lại, đưa đến chỗ sở trưởng ngay.

Hai phó tổ trưởng mắt sáng rực, gật mạnh đầu:

- Vâng!

Thứ trong rương là tội chứng đủ để hủy diệt Triệu gia, nhưng ba người đẳng cấp cao nhất là phó thống, cánh tay sao dài bằng đùi? Dù Triệu gia đã nhú mầm suy sụp nhưng có một câu nói rất hay: Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Không ai muốn dây vào con lạc đà sắp chết này.

Giao khoai nóng cho người khác, dứt khoát đứng ngoài ngó là cách giải quyết tốt nhất cho ba người.

Bọn họ chưa kịp cất thùng đen thì một nam nhân hơn ba mươi tuổi mặc trang phục cảnh sát vội vàng xông vào văn phòng Triệu Nguyên Đằng.

Giọng cảnh sát hơn ba mươi tuổi run run:

- Tầng . . . Tầng hầm . . . Phát . . . Phát hiện có nhiều . . .

- Cái gì?

Ba tổ trưởng, phó tổ trưởng cùng quay đầu lại, nhướn đuôi chân mày, động tác ăn ý như thể đã luyện tập rất nhiều lần.

Cảnh sát trẻ nuốt nước bọt khan:

- Trong tầng hầm phát hiện có nhiều . . .

Cảnh sát trẻ run giọng nói:

- Có nhiều . . . Xác chết, thật nhiều xác chết!

Ba tổ trưởng, phó tổ trưởng như bị điện giật đứng ngây như phỗng.

- A?

Một lúc sau tổ trưởng mạnh giậm chân, tức giận nói:

- Đứng ngẩn ra làm gì? Dẫn đường đi!

Cảnh sát trẻ lấy lại tinh thần, sợ hãi liên tục gật đầu, nói:

- Vâng vâng vâng!

Cảnh sát trẻ bước chân rối loạn đi ra cửa văn phòng trước, muốn bước vào thang máy xuống tầng hầm. Nghĩ đến cảnh tượng đã thấy trong tầng hầm làm bụng cảnh sát trẻ quặn thắt, nôn khan.

Ba tổ trưởng, phó tổ trưởng một trước hai sau ra khỏi văn phòng của Triệu Nguyên Đằng. Bọn họ chưa đợi thang máy đi xuống tầng hầm mở cửa thì một thang máy khác nằm bên cạnh bỗng mở cửa ra. Thanh âm đinh đong vang lên, năm nam nhân bước ra. Bốn nam nhân mặc quân phục thẳng tắp, già dặn. Một nam nhân mặc đồ thường, bình thường như dân chúng tóc húi cua.

Nhìn năm người ra khỏi thang máy, ba tổ trưởng chuyên án ngây người, phản ứng đầu tiên chính là: Chẳng lẽ quân đội sắp nhận vụ án này?

Mắt ba người tỏa sáng. Một Triệu Nguyên Đằng đã đủ rắc rối, nghe nói dưới tầng hầm có nhiều xác chết. Vụ án lớn như vậy phá được là công to, không phá được thì chức vụ sau này sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Nếu quân đội nhận vụ án là chuyện siêu tốt cho ba người.

Nhưng nam nhân mặc thường phục nói một câu làm ba tổ trưởng chuyên án siêu thất vọng.

Nam nhân mặc thường phục thản nhiên nói:

- Các người cứ làm việc đi, chúng ta chỉ đến xem.

Ba tổ trưởng, phó tổ trưởng ngây ra, nhưng sẽ không nghi ngờ thân phận của năm người này. Cao ốc Hoàn Hải đã bị phong tỏa, có thể vào được ít nhất đã rõ thân phận.

Công an và quân đội không cùng biên chế. Nhìn bốn nam nhân quân phục cung kính đứng sau lưng nam nhân mặc thường phục biểu tình thản nhiên, ba tổ trưởng, phó tổ trưởng suy đoán nam nhân này chắc là thủ trưởng gì đó ngành mới trong quân đội thời gian gần đây.

Ba tổ trưởng, phó tổ trưởng cười gượng với nam nhân mặc thường phục, bọn họ nhấc chân đi vào thang máy xuống tầng hầm.

- . . .

Ba tổ trưởng, phó tổ trưởng và mấy thành viên chuyên án im lặng vào thang máy. Nam nhân mặc thường phục nhấc chân vào văn phòng của Triệu Nguyên Đằng, chỉ đứng yên ở cửa một lúc lâu sau đó nhìn chăm chăm cái thùng đen đặt trên bàn.

Nam nhân mặc thường phục quay đầu liếc hai nam nhân mặc quân phục đứng bên trái mình, ra lệnh:

- Hai người gác trước cửa, không có mệnh lệnh của ta không cho phép ai đi vào.

Hai nam nhân mặc quân phục nhận lệnh lộ biểu tình cuồng nhiệt như thể chấp hành mệnh lệnh từ nam nhân mặc thường phục là vinh dự to lớn.

Hai nam nhân mặc quân phục gật mạnh đầu, đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh thủ trưởng!

Thanh âm vang dội khắp tầng lầu.

Hai nam nhân mặc quân phục ra khỏi văn phòng, cửa phòng đóng lại. Nam nhân mặc thường phục hít sâu, sải bước đi hướng cái thùng đen, biểu tình thản nhiên, hờ hững.

268. Chương 269: Chân Trời Góc Biển Có Chỗ Cho Người Ẩn Giấu.

Cái thùng lại bị kéo khóa, nam nhân mặc thường phục mở nắp thùng, tùy tay lấy một cuốn sổ trong đồng chứng cứ ra. Nam nhân mặc thường phục lật sơ, chậm rãi biến sắc mặt.

Nam nhân mặc thường phục lật xem tám cuốn sổ, mấy phong thư, nghe đoạn ghi âm thì mặt xanh như tàu lá chuối.

Bộp!

Nam nhân mặc thường phục ném mạnh một cuốn sổ xuống mặt bàn, tức giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Nam nhân mặc thường phục trầm giọng nói:

- Chết chưa hết tội, chết chưa hết tội!

Trong khi nam nhân mặc thường phục xanh mặt trước thùng đầy ắp chứng cứ trong văn phòng của Triệu Nguyên Đằng tại tầng mười tám. Tổ trưởng chuyên án xuống tầng hầm xem xét tình hình và các thành viên bị cảnh tượng trước mắt hù sợ mặt trắng bệch, môi tím lịm.

Nguyên tầng hầm nộc nặc mùi tanh hôi khiến người buồn nôn, tất cả bóng đèn mở. Trong tầm mắt một đồng lõa xộn, xác chết nằm la liệt kích thích thị giác, rung động tâm hồn chưa từng có.

Bọn họ không có phúc nhận trừng kích, rung động như vậy. Chín người xuống tầng hầm, có ba nôn ói tại chỗ, bốn người nghẹn một lúc cũng không chịu nổi nôn thốc nôn tháo. Chỉ có tổ trưởng và một phó tổ trưởng là cố nén cơn, mặt trắng như tờ giấy, cơ thể run run.

Mười phút sau, bước đầu điều tra nhiều xác chết trong tầng hầm đã xong. Nghe báo cáo, tổ trưởng suýt trượt chân té.

Độc Giao bang, là Độc Giao bang.

Đám người này chết ở đâu không được cố tình chết trong tầng hầm tập đoàn Hoàn Hải, dù có lòng giải vây cho Triệu gia cũng khó giải thích mối quan hệ mập mờ giữa hai bên.

Tổ trưởng chuyên án rất hận.

Ngay lúc này, một nam nhân mặc đồ cảnh sát chạy tới, chỉ vào một góc khuất.

Cảnh sát này hấp tấp nói:

- Bên kia, phát hiện thứ hung thủ để lại.

Tổ trưởng chuyên án mừng rỡ, còn tưởng đâu phát hiện thứ gì ghê gớm. Tổ trưởng chuyên án vội bước nhanh đến góc tường, khi tới nơi gã kinh ngạc phát hiện đây mà là chứng cứ gì? Rõ ràng là dòng chữ để lại cho tổ chuyên án.

Một hàng chữ khiến người rợn tóc gáy, không rét mà run, tràn ngập uy hiếp.

Trên tường có mấy hàng chữ màu đỏ sẫm, rõ ràng dùng máu đám khốn kiếp Độc Giao bang viết ra.

[Thay trời hành đạo, quản lý mọi chuyện bất bình trên đời, giết hết kẻ xấu trong thế gian. Xin hãy tích đức làm việc thiện.]

[Triệu gia làm nhiều chuyện tàn nhẫn mất tính người, sợ Triệu gia quyền lớn thế to không ai trừng trị. Nhân đây ra tay tru sát thủ phạm Triệu gia, tẩy trừ Độc Giao bang chấp cánh cho hổ, trả lại trời xanh cho dân chúng.]

[Tiếp tục chú ý kết cuộc việc này, nếu phát hiện tồn tại lấy việc công làm việc tư, đối trá thị phi, ý đồ nghe nhìn lẫn lộn, dùng quyền giải vây cho Triệu gia, chân trời góc biển có chỗ cho người ẩn thân?]

Không nhiều chữ nhưng từng dòng toát ra sát khí lạnh lẽo khiến người đọc đáy lòng lạnh lẽo. Đặc biệt là câu cuối, chân trời góc biển có chỗ cho người ẩn thân?

Sức sát thương của câu nói phối hợp cảnh tượng thảm khốc máu me như địa ngục trong tầng hầm xóa tan mọi rối rắm của tổ trưởng chuyên án. Phải quang minh chính đại xử lý chuyện này. Mặc dù Triệu gia mạnh, nhưng nếu vì một Triệu gia không chút quan hệ mà bỏ vào mạng sống của mình, giao dịch này tính sao cũng lỗ.

Hơn nữa . . .

- Thay trời hành đạo, quản lý mọi chuyện bất bình trên đời, giết hết kẻ xấu trong thế gian. Xin hãy tích đức làm việc thiện.

Tổ trưởng chuyên án lặp đi lặp lại nội dung đoạn văn thứ nhất, dần dần mắt gã bắn ra tia sáng sợ hãi.

Tổ trưởng chuyên án hét thất thanh:

- Vụ lừa bán ở Diên Đăng Trấn!

- Cái gì?

Mọi người đang thần thờ nên không nghe rõ lời tổ trưởng chuyên án nói.

- Không có gì.

Trái tim tổ trưởng chuyên án mỗi phút đập một trăm năm mươi lần, gã cố gắng giữ biểu tình bình tĩnh.

Tổ trưởng chuyên án trầm quyết định, trầm giọng nói:

- Chụp dòng chữ này lại đưa hình về tỉnh lỵ.

Trước khi rời đi Diệp Dương Thành lại đến bờ sông Tiền Đường giang xem Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi. Thế hình của hai con bạch tâm quá to, ước chừng trong Tiền Đường giang không có sinh vật gì uy hiếp được Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi nên Diệp Dương Thành không mang chúng nó về Ôn Nhạc huyện. Diệp Dương Thành lái xe rời khỏi Hàng Châu thị.

Diệp Dương Thành sẽ tiếp tục theo dõi vụ án Triệu gia mãi khi nào xác nhận Triệu gia đã hoàn toàn bị hủy diệt mới thôi.

Khi đến Diệp Dương Thành mang theo Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử, lúc về có thêm Đường Thái Nguyên. Vương Minh Kỳ bị để lại Hàng Châu thị tùy thời chờ lệnh.

Diệp Dương Thành lái xe chạy đường cao tốc Dũng Đài Khánh đoạn Thiệu Hoa, hấn bản năng lnghiêng đầu nhìn trong thành Thiệu Hoa hị trước mắt. Không biết Trần Thiệu thanh làm ăn thế nào trong Thiệu Hoa thị?

Diệp Dương Thành nhớ lần trước nói chuyện điện thoại là khoảng một tháng trước. Diệp Dương Thành nghe Trần Thiệu thanh nói gã đã vào khu đảng ủy, nhưng không biết đến bao giờ gã mới vào hàng thị ủy, dự thính thường ủy Thiệu Hoa thị?

Diệp Dương Thành lắc đầu, cười cười. Diệp Dương Thành đạp nhẹ chân ga, vèo một tiếng biến mất ở tận cùng đường cao tốc.

Văn phòng chủ tịch tầng mười tám cao ốc Hoàn Hải.

Nam nhân mặc thường phục im lặng nhìn thùng đầy ắp chứng cứ thật lâu sau thở ra.

- Thông báo cho người phụ trách Chiết Giang chuẩn bị xe.

Nam nhân mặc thường phục quay đầu dẫn dò một nam nhân mặc quân phục:

- Đậu xe ở lối vào đường cao tốc Dũng Đài Khánh, dừng treo biển quân đội, cần giấy phép bình thường, cố gắng chọn xe bình thường.

Nam nhân mặc quân phục hành lễ quân đội tiêu chuẩn, lớn tiếng đáp:

- Tuân lệnh thủ trưởng!

Nam nhân mặc quân phục xoay người đi sang một bên, lấy di động ra liên lạc với người phụ trách tỉnh Chiết Giang.

Nam nhân mặc thường phục lại quay đầu nhìn thùng to đen đặt trên bàn.

Nam nhân mặc thường phục lâu bầu thanh âm chỉ mình gã nghe thấy:

- Giết hay.

Hơn nửa tiếng sau, một chiếc xe việt dã treo biển quân đội dừng ở lối vào đường cao tốc Dũng Đài Khánh, Tiêu Sơn khu. Một nam nhân hơn ba mươi tuổi bước xuống xe.

Nam nhân này bước lên chiếc xe hơi Mazda màu đen không chút bắt mắt chạy quốc lộ lao nhanh đi Khánh Châu thị.

* * *

- Tại sao đến bây giờ mới bao cho ta biết?

Biểu tình của Diệp Dương Thành cực kỳ khó xem, nói đúng hơn là vô cùng vắn vẹo đứng trước cửa sổ, lòng siêu bực mình.

Giọng Diệp Dương Thành trầm thấp hỏi:

- Ở trong mắt ngươi còn chủ nhân ta đây không?

Bùm!

Tuy cách điện thoại nhưng tiếng động bên Sở Minh Hiên rõ ràng truyền vào tai Diệp Dương Thành.

Sở Minh Hiên quỳ dưới đất, run cầm cập nói:

- Chủ nhân, lão bộc tướng có thể kiềm chế bọn họ . . .

- Tướng có thể kiềm chế?

Diệp Dương Thành tức giận bật cười nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Hay cho câu tưởng. Cũng vì người tưởng nên dư nghiệt Phủ Thủ bang huyết tẩy văn phòng tổng hội từ thiện. Vì người tưởng nên dư nghiệt Phủ Thủ bang hoành hành nghênh ngang trong Âu Dương khu. Vì người tưởng nên bao nhiêu người vô tội bị kéo vào thị phi này? Người, còn tưởng cái gì? Nói hết ra đi!

Diệp Dương Thành liên tục quát hỏi làm Sở Minh Hiên sợ hãi run như cầy sấy.

- Chủ nhân, lão bộc biết sai!

Sở Minh Hiên quỳ rạp dưới đất, nghẹn ngào nói:

- Cầu chủ nhân tha thứ cho lão bộc một lần này đi, chủ nhân!

269. Chương 270: Ánh Mắt Rực Lửa.

Sở Minh Hiên khóc cầu xin, Diệp Dương Thành thật tình không nỡ cứng rắn trừng phạt lão được.

- Người . . . !

Nhưng Diệp Dương Thành nghĩ đến trong hai ngày gần gũi đám dư nghiệt Phủ Thủ bang làm ra hành động rầm rộ trong Khánh Châu thị vậy mà Sở Minh Hiên chẳng hề báo cho hắn biết một tiếng.

Cơn bức tức này không dễ biến mất. Tuy Diệp Dương Thành hiểu rõ trong mắt đám người Sở Minh Hiên thì hắn là trời, những dân chúng bình thường trong khu vực quản lý không lọt vào mắt bọn họ.

Chính vì Phủ Thủ bang hành động rầm rộ, liên lụy rất rộng nhưng không đụng vào Diệp Dương Thành một ly nên đám người Sở Minh Hiên, Trương Ngọc Thiên, Hình Tuấn Phi bản năng ném sang một bên, chờ hắn quay về Khánh Châu thị mới báo cáo lên.

Bọn họ không biết rằng đã đốt thùng xăng, mắt Diệp Dương Thành rực lửa, giận điên lên chửi mắng.

Chuyện này nói đến thì kết quả tất nhiên, chẳng qua ban đầu Diệp Dương Thành không tính đến kết cuộc.

Lưu Tồn Huy làm người tốt quyên toàn bộ tài sản cho tổng hội từ thiện Trung Hoa, gã để lại cho đám thuộc hạ chỉ có một quán bar ở đường Triều Hồng. Lúc trước vì phòng ngừa nên Lưu Tồn Huy chuyển quyền tài sản cho Trương Triều Chính sở hữu quán bar Triều Thiên Ca, tổng bộ ban đầu của Phủ Thủ bang.

Một quán bar nuôi hơn hai ngàn người? Huống chi Trương Triều Chính hoặc nên nói là Hình Tuấn Phi lúc đó biểu thị rời khỏi Phủ Thủ bang tự lập môn hộ. Tức là trừ mấy trăm tên du côn đường Triều Hồng ra, còn lại hơn một ngàn không húp được một chén canh từ quán bar này.

Liên tiếp tự lập sơn môn, làm đại ca đã ghiền, nhưng dưới tay có nhiều thuộc hạ tất nhiên phải nuôi ăn nuôi uống. Thế là người phụ trách khu vực Phủ Thủ bang ban đầu sau khi tự lập môn hộ lại tụ tập với nhau, buộc tổng hội từ thiện Trung Hoa ăn bao nhiêu ít nhất phun ra chút đỉnh.

Hoặc là tổng hội từ thiện Trung Hoa bán lại quán bar, KTV gì đó cho đám thành viên lâu năm trong Phủ Thủ bang.

Nhưng người chống lưng tổng hội từ thiện Trung Hoa là ai? Đó là quốc gia. Phủ Thủ bang yêu cầu quá đáng nên không có đường đàm phán, tổng hội từ thiện Trung Hoa dứt khoát từ chối.

Trong tin tức lên đài đêm đó, hội trưởng chi nhánh tổng hội từ thiện Trung Hoa tỉnh Chiết Giang thẳng thừng biểu thị muốn bán đấu giá sản nghiệp tập đoàn Vạn Bang quyên góp từ thiện.

Câu nói đó làm đám người Phủ Thủ bang như kiến bò trên chảo nóng, mấy kẻ làm đại ca hợp kế lại cho tổng hội từ thiện Trung Hoa biết mùi.

Mười giờ sau khi tin tức lên sóng, một đám người cầm gậy sắt xông vào văn phòng tổng hội từ thiện Trung Hoa Khánh Châu thị, đập bể trụ sở văn phòng làm việc. Đêm hôm đó mấy người phụ trách đều ở trong tòa nhà hành chính, sao chịu để đám người Phủ Thủ bang làm vậy?

Đám người phụ trách đi ra ngăn cản, bị đánh bầm dập, tả tơi. Người phụ trách không cam lòng cầm điện thoại lên báo cảnh sát, thế là người đó chọc vào tổ ong vò vẽ.

Đám người đến đập phá vốn có men say, nghe báo cảnh sát thì mắt đỏ ngầu đánh chết mấy người phụ trách.

Khi cảnh sát lao nhanh tới, nhóm côn đồ đập phá đã chạy không còn bóng dáng. Trong văn phòng một mảnh hỗn độn, bốn cái xác nằm la liệt.

Tin tức truyền về tai cục trưởng cục công an Khánh Châu thị. Cục trưởng đại nhân vốn hận Phủ Thủ bang nghiêng rường nghiêng lợi sao chịu bỏ qua chuyện này? Cục trưởng chẳng những không bỏ qua mà còn xem chuyện này là điển hình, điều động mấy trăm công an cảnh sát, hình cảnh đội viên, võ cảnh quan binh đi Âu Dương khu hốt hết xã hội đen.

Nhưng cục trưởng không bao giờ ngờ rằng hành động của gã dòn dư nghiệt Phủ Thủ bang sắp đến đường cùng vào ngõ cụt, nguyên Âu Dương khu rối ren.

Trong tình huống không có chứng cứ, tài liệu muốn bắt dư nghiệt Phủ Thủ bang mà không bắt lộn người nói dễ hơn làm.

Kết quả là gây sức ép đến hai giờ sáng, trên đường cái vì rối loạn hoặc có tên du côn công kích lung tung gây náo động, dân chúng vô tội bị thương đến mấy trăm người.

Nhưng chưa xong. Đêm hôm đó cục trưởng đại nhân tay trắng trở về, ngày hôm sau nhận điện thoại của một tên du côn làm gã ngây người. Phủ Thủ bang bắt cóc nhi tử còn đang đi học của cục trưởng.

Không chỉ thế, trừ nhi tử của cục trưởng ra có mười mấy học sinh trung học bị bắt cóc, không rõ hiện đang ở đâu.

Đám dư nghiệt Phủ Thủ bang đã hoàn toàn chó cùng rứt giậu. Các người không cho chúng ta đường sống đúng không? Vậy chúng ta cũng dồn các người vào đường cùng, hù dọa đập bể chén, nát hết.

Nghe nói có mười mấy người tham gia bắt cóc, dù bắt được nhóm người này thì người có chứng cứ bắt người khác không? Ai đều biết đạo lý nhỏ cỏ không tận gốc, gió xuân về lại nảy.

Đáng tiếc, cục trưởng đại nhân vẫn đánh giá thấp sự điên cuồng của đám dư nghiệt Phủ Thủ bang. Giữa trưa cục trưởng tan tầm ra khỏi cục công an, trong đầu toàn nghĩ về nhi tử thì một chiếc xe van không biển số đựng gã bay ra xa sáu, bảy thước, cán qua người gã.

Phủ Thủ bang biểu hiện ra sự nóng nảy làm ban lãnh đạo Khánh Châu thị tập thể tức điên như nuốt phải thuốc nổ, nhưng không biết làm sao, trơ mắt nhìn những tên du côn tiếp tục kiêu ngạo hoành hành. Bọn họ viết báo cáo lên tỉnh chính phủ, xin sở công an tỉnh phối hợp.

Sự việc phát triển đến tận đây thì tạm ngừng.

Sở Minh Hiên gom lại tư liệu tình báo Tổng Lâm Lập, Trương Ngọc Thiển ở thị chính phủ Khánh Châu thị cẩn thận báo cáo cho Diệp Dương Thành:

- Bây giờ . . . Đám côn đồ Phủ Thủ bang đi khắp nơi trong Âu Dương khu, muốn tập trung thanh lý bọn họ là rất khó khăn. Nếu sự việc cứ tiếp tục thế này ban lãnh đạo Khánh Châu thị sẽ tập thể xuống đài.

- Điều này chưa quan trọng, nếu thêm một bước mất khống chế, người bình thường trong Âu Dương khu sẽ gặp họa . . .

Diệp Dương Thành chưa nguôi cơn giận:

- Người cảm thấy có thể kiềm chế bọn chúng đúng không?

Diệp Dương Thành hừ lạnh một tiếng:

- Sao không đi thử xem?

Sở Minh Hiên dập đầu ba cái:

- Lão bộc biết sai!

Sở Minh Hiên lại nhận sai:

- Cầu xin chủ nhân tha thứ cho lão bộc lần này, về sau lão bộc không dám bảo thủ như vậy nữa . . .

Diệp Dương Thành rất muốn chửi mắng nhưng hấn cố nhịn. Một là vì có giận chỉ hại mình, mất nhiều hơn được. Thứ hai, không chỉ Sở Minh Hiên có lỗi, đám người Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập đều phạm sai nhưng bây giờ Sở Minh Hiên gánh hết trách nhiệm. Diệp Dương Thành không thể quát mắng thêm nữa.

Diệp Dương Thành mất kiên nhẫn vẫy tay nói:

- Người liên lạc với Hình Tuấn Phi ngay, sửa sang tư liệu các thành viên Phủ Thủ bang mang về giao cho ta. Đừng nói với ta là không lưu trữ tư liệu các thành viên Phủ Thủ bang!

Cuối cùng không nghe Diệp Dương Thành chửi mắng nữa, tâm tình thấp thỏm bất an của Sở Minh Hiên hơi bình tĩnh lại.

- Có, có!

Sở Minh Hiên vội vàng trả lời:

- Lão bộc đi lấy ngay, đi ngay!

- . . .

Diệp Dương Thành không nói gì thêm, hấn cúp máy, xoa trán nhìn đường cái ngoài khung cửa sổ. Trong lòng Diệp Dương Thành càng bức mình hơn.

Lần này Diệp Dương Thành không giận Sở Minh Hiên hay Dương Đằng Phi, Trương Ngọc Thiển mà là bản thân hấn.

270. Chương 271: Giết Hay Không.

Rõ ràng khi đó có thể một hơi đánh tan Phủ Thủ bang nhưng hấn cứ nghĩ dùng trò chia rẽ tự cai trị gì đó. Nếu Diệp Dương Thành dứt khoát dao sắc chặt đay rồi thì đầu xảy ra chuyện hôm nay?

Diệp Dương Thành bức bội giậm chân:

- Do dự thiếu quyết đoán, do dự thiếu quyết đoán!

Diệp Dương Thành hít sâu, nhỏ giọng nói:

- Sau này sẽ không do dự như vậy nữa.

Diệp Dương Thành ngoắc Đại Ca tên du côn, năm mươi con ong vàng cường hóa chung cực, một trăm con ong vàng cường hóa cao giai đang bay trên bầu trời vào phòng mình. Diệp Dương Thành nhìn mười lăm hàng, mỗi hàng mười con ong vàng đậu dưới đất, lại nhìn Đại Ca ruồi trâu ‘cúi đầu nghiêm nghị’ nằm sắp hàng trước nhất, tâm tình hấn tốt hơn một chút.

Diệp Dương Thành giảm bớt quyết tâm thực hiện hành động đánh tan vào tối nay. Trời có đức hảo sinh, chỉ cần không phải kẻ đáng chết thì Diệp Dương Thành sẽ cho bọn họ một cơ hội thay đổi làm lại con người mới. Cuối cùng bọn họ có thật sự đổi tính làm người tốt hay không phải xem suy nghĩ, giác ngộ của mỗi người.

Diệp Dương Thành đứng trước cửa sổ, kiên nhẫn chờ Sở Minh Hiên đưa tư liệu thành viên Phủ Thủ bang ỉnh, cũng chờ bóng đêm buông xuống.

Trong phòng lầu ba khách sạn bình thường Âu Dương khu. Cửa sổ gần đường cái mở ra một cái khe nhỏ, một nam nhân hơn ba mươi tuổi đứng trước khung cửa sổ nhìn xuống người qua đường tối lui, tên du côn xen lẫn trong đám đông. Nam nhân hơn ba mươi tuổi nở nụ cười như có như không.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi đứng yên không nhúc nhích một tiếng sau ngược lên nhìn sắc trời tối sầm, nhỏ giọng nói:

- Chắc . . . Người sẽ ra tay?

Không ai trả lời nam nhân hơn ba mươi tuổi, gã lại bổ sung câu khẳng định:

- Người đừng để ta thất vọng.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi nói xong hai câu trước sau mâu thuẫn, gã cười kỳ dị, đóng kín cửa sổ, biến mất sau màn che.

Buổi tối mau đông luôn đến sớm. Mới năm giờ rưỡi chiều sắc trời đã đen ngòm. Tối hôm qua xảy ra rối loạn đường như không ảnh hưởng người ta đi dạo phố, sống về đêm trong Âu Dương khu. Nơi đây vẫn ồn ào tiếng người, chìm trong thế giới hoa hồng rượu chè.

Trên bàn trà chất đồng hồ sơ tài liệu, Diệp Dương Thành tùy tay rút ra một xấp.

- Bắt đầu từ người đi.

Diệp Dương Thành kinh ngạc phát hiện người đầu tiên là Lâm Hải Đông mưu tính dụ dỗ Lâm Mạn Ny. Diệp Dương Thành nhìn lướt qua hồ sơ, khoe môi cong lên, chậm rãi khép mắt.

Sở Minh Hiên, Triệu Dung Dung, Đường Thái Nguyên, Tiểu Thương Ưu Tử khoanh tay đứng sau lưng Diệp Dương Thành, tùy thời chờ lệnh.

Diệp Dương Thành nhắm mắt lại, một trăm năm mươi con ong vàng tụ tập trong phòng khách vỗ cánh bay nhanh hướng Âu Dương khu. Diệp Dương Thành bám vào Đại Ca ruồi trâu bay nhanh đi Âu Dương khu.

Trong đầu Diệp Dương Thành có gợi ý định vị của Cửu Tiêu thần cách. Khiến Diệp Dương Thành bất ngờ là Lâm Hải Đông đã xuất viện, đang ăn mì cay trong quán ven đường cái, nóng chảy mồ hôi.

Có gợi ý định vị của Cửu Tiêu thần cách, Diệp Dương Thành muốn tìm Lâm Hải Đông không hề khó khăn. Diệp Dương Thành xua một trăm năm mươi con ong vàng đến các góc Âu Dương khu chờ lệnh, hần bám xác ruồi trâu xoay quanh trên đầu Lâm Hải Đông.

Diệp Dương Thành suy nghĩ giây lát, quyết định sử dụng thần quyền phán định thiện ác. Dù Diệp Dương Thành rất muốn đưa Lâm Hải Đông đi gặp Diêm Vương ngay.

Ý định của Diệp Dương Thành là phán định ra đẳng cấp thiện ác, sau đó không chút áp lực tâm lý xóa sổ Lâm Hải Đông. Nhưng khiến Diệp Dương Thành bất ngờ là Cửu Tiêu thần cách phản hồi tin tức Lâm Hải Đông chỉ đến đẳng cấp nghiêm trị, chưa tới nông nỗi xóa sổ.

Giết hay không? Diệp Dương Thành phân vân.

Lâm Hải Đông lừa gạt Lâm Mạn Ny, dụ nàng đến quán bar Hải Đế định ép nàng bán dâm trả nợ cho gã. Chỉ một điểm này Diệp Dương Thành đã thấy Lâm Hải Đông tội ác tày trời.

Nhưng nghĩ kỹ thì vì Diệp Dương Thành nhúng tay nên Lâm Hải Đông không thành công, ai đều có lúc lỡ lầm, chẳng lẽ làm sai một lần thì đáng bị xóa sổ sao?

Lâm Hải Đông ngồi trước bàn quán ven đường ăn mì cay không hay biết trên đầu gã có đôi mắt nhìn mình chăm chăm. Lâm Hải Đông uống hết bát mì, chùi mép đứng dậy.

Lâm Hải Đông hỏi:

- Ông chủ, bao nhiêu tiền?

Ông chủ trung niên đang bận rộn trước cái nồi to quay đầu lại:

- Hai chuối rau xanh một khối tiền, phần thì hai khối, tổng cộng ba khối tiền.

Ông chủ cười hỏi hỏi Lâm Hải Đông:

- Còn muốn cái gì khác không?

- Cái này . . .

Lâm Hải Đông hơi đầu bụng, nhưng gã sờ túi chỉ có ba khối tiền.

Lâm Hải Đông cười xấu hổ, lắc đầu, nói:

- Không ăn, no rồi.

So với Lưu Tồn Huy ngủ đầu đường, kiếm ăn trong đồng rác thì Lâm Hải Đông hạnh phúc hơn nhiều.

Lâm Hải Đông tính tiền xong chui vào một con hẻm nhỏ. Diệp Dương Thành quyết định.

Diệp Dương Thành khẽ nói:

- Xây dựng ảo cảnh tu di sơ giai.

Tinh thần Lâm Hải Đông mơ hồ.

Khi Lâm Hải Đông mở mắt ra, gã lắc đầu khó hiểu nhìn con hẻm, không hiểu ra sao.

Con hẻm vẫn như cũ nhưng tại sao Lâm Hải Đông cứ cảm giác nó khác? Lâm Hải Đông sờ tường, xi măng thô ráp xóa bỏ chút nghi ngờ trong lòng gã. Lâm Hải Đông cười tự giễu, tiếp tục đi sâu vào hẻm nhỏ.

Lâm Hải Đông chưa đi được vài thước thì sau lưng bỗng vang lên thanh âm gã vừa khao khát nghe vừa sợ hãi.

Giọng nữ quen thuộc nói:

- Người còn muốn ta đi bán thân không?

Nghe thanh âm trong trẻo kia, Lâm Hải Đông cứng người, ngây như phỗng. Lâm Hải Đông không xoay người lại cũng không bước tiếp, gã đứng như khúc gỗ.

Sau lưng vang tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếng chân bước tới càng gần là tâm tình Lâm Hải Đông càng căng thẳng hơn. Lâm Hải Đông bản năng cúi đầu, vẻ mặt áy náy.

- Ta nhớ lúc trước khi chúng ta ở trong cô nhi viện thì người hết mực quan tâm chăm sóc ta.

Giọng Lâm Mạn Ny có chút buồn phiền, ai oán:

- Ta luôn xem người như đại ca của mình, lúc trước người mua kem cây cho ta . . .

Lâm Hải Đông rít gào ngắt lời Lâm Mạn Ny kể lại:

- Đừng nói nữa!

Lâm Hải Đông vụt ngoái đầu trông Lâm Mạn Ny làm nàng sợ hãi thụt lùi mấy bước, biểu tình kinh hoàng nhìn gã.

- Cầu xin nàng đừng nói nữa!

Lâm Hải Đông quỳ xuống, gã nằm sấp dưới nền đất lạnh khóc ròng:

- Cầu xin nàng, xin nàng hãy đi đi, đừng để ta gặp lại nàng được không? Đi đi, hu hu . . .

Một nam nhân lại nằm dưới đất gào khóc.

Lâm Mạn Ny do dự một lúc khẽ hỏi:

- Sau đêm đó người có hối hận không?

Lâm Hải Đông ngừng khóc:

- Ta hận không thể giết mình!

Lâm Hải Đông ngồi bệt dưới đất không ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói:

- Thật sự, ta là đồ súc sinh, khốn nạn đáng bị băm vằm thành nhiều mảnh . . .

Trong khi Lâm Hải Đông lăm lăm thì tiếng cười vang dội truyền vào tai gã.

- Ha ha ha ha ha ha!

Lâm Hải Đông chưa kịp ngẩng đầu lên thì bầu trời tối đen trong phút chốc sáng sủa, gã ngược nhìn. Một nam nhân tay cầm cây búa và chùy, ăn mặc như Thiên Lôi trong ti vi đang đứng trên áng mây.

Thanh âm uy nghiêm trang trọng ồm ồm vang dội:

- Biết sai sửa thiện là hết sức tốt lành. Nhưng đã làm ác, miễn tội chết nhưng khó tránh tội sống. Lâm Hải Đông, ngươi có nhận tội không?

Đầu óc Lâm Hải Đông ù vang, gã ngồi bệch dưới đất nhìn Thiên Lôi, não rỗng.

Lâm Hải Đông ngơ ngác quên trả lời, Thiên Lôi trang nghiêm nhìn gã.

Thiên địa tĩnh lặng, vài giây sau Lâm Hải Đông như bị điện giật nhảy cẫng lên, ngoái đầu nhìn lồi ra con hẻm gần đó. Lâm Hải Đông liên tục biến đổi sắc mặt mấy bận, tiếc nuối thu tầm mắt về.

Lâm Hải Đông quỳ xuống nói:

- Ta . . . Nhận tội.

Thiên Lôi đứng trên bầu trời ồm ồm hỏi:

- Nhận tội gì?

Thanh âm chấn động tinh thần Lâm Hải Đông hoảng hốt. Thật ra Diệp Dương Thành hóa trang thành Thiên Lôi, mặc dù Lâm Hải Đông đã tỏ ra hối lỗi khi đối diện Lâm Mạn Ny giả nhưng gã đạt đẳng cấp đáng bị nghiêm trị. Tức là trừ ý định dụ dỗ Lâm Mạn Ny ra Lâm Hải Đông đã làm chuyện ác khác chẳng qua chưa từng giết người.

Đối diện Thiên Lôi Diệp Dương Thành, Lâm Hải Đông do dự một lúc sau quỳ dưới đất trả lời:

- Năm ngoái khi ta mới vào Phủ Thủ bang đi theo đại ca bắt nạt học sinh trung học, đánh nhau trong quán rượu vì tán gái. Có một lần đánh gãy hai tay một người trẻ tuổi, sau khi gây chuyện ta đi ra ngoài lánh nạn một tháng, rồi . . .

Lâm Hải Đông một hơi nói ra từng hành động phạm tội của mình. Lâm Hải Đông đã nghĩ thông, gã quỳ dưới đất lặng im chờ Thiên Lôi trừng phạt.

Có lẽ làm nhiều chuyện ác càng tích lũy áy náy nặng nề trong lòng, chỉ khi gặp trừng phạt tương đồng mới xóa đi cảm giác áy náy này.

Diệp Dương Thành nghe Lâm Hải Đông kể lại tội ác của mình, phát hiện gã trừ đánh bị thương vài người ra không phạm tội ác nào quá nghiêm trọng. Hèn gì Cửu Tiêu thần cách chỉ phán định Lâm Hải Đông trong đẳng cấp nghiêm trị, không lên đến đẳng cấp cao nhất là xóa sổ.

Diệp Dương Thành đứng trên mây nhìn xuống Lâm Hải Đông quỳ dưới đất, hần trăm ngẫm một lúc sau có quyết định. Diệp Dương Thành làm bộ làm tịch giờ búa và cái dùi. Bùm một tiếng, hai tia chớp giáng xuống hai mu bàn tay của Lâm Hải Đông.

Chợt vang tiếng xèo xèo, Lâm Hải Đông gao rú.

- Tuyên án.

Diệp Dương Thành như không nghe tiếng la hét, thản nhiên nói:

- Giáng sét hai cái phạt nhẹ, quay về không được nói ra ngoài những gì thấy và nghe được lúc này. Trong vòng ba giờ tự động đi đồn công an tự thú, tội danh là ấu dâm làm người bị thương. Sau khi đi tù nhớ thay hình đổi dạng làm lại con người mới, đi đi.

Tờ giấy đỏ lơ lửng trong không trung ghi lại Diệp Dương Thành tuyên án, giấy cuộn lại biến thành luồng sáng nhập vào đỉnh đầu Lâm Hải Đông sau đó biến mất.

Lâm Hải Đông hốt hoảng ngược lên, mồ hôi hai tay nhìn mu bàn tay cháy đen.

Lâm Hải Đông lẩm bẩm hai chữ tự thú:

- Tự thú.

Lâm Hải Đông quay đầu ra khỏi hẻm nhỏ chạy hướng đồn công an khu vực tự thú.

- Thấm phán thành công, cân nhắc mức hình phạt đúng độ, được +300 công đức huyền diệu. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng, phán hết việc thiện ác trong nhân gian, phán hết âm lạnh tình người trên thế gian.

Nhận được gợi ý của Cửu Tiêu thần cách, cuối cùng Diệp Dương Thành hoàn toàn khẳng định. Xóa sổ và thấm phán thu được công đức huyền diệu cũng khác.

Diệp Dương Thành khẳng định một điều, thấm phán nhân vật nhỏ như Lâm Hải Đông cùng lẩm là thu chi cân bằng. Bởi vì xây dựng ảo cảnh tu di ảo cảnh tu di sơ giai chỉ tính tiêu hao công đức huyền diệu đã hơn hai trăm điểm, nếu như từ phạt nhẹ đến nghiêm trị thì ngang ngửa như nhau.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa, khoe môi cong lên:

- Nhưng cho người cơ hội có cuộc sống mới cũng là việc thiện lớn.

Diệp Dương Thành mở mắt ra, cầm xấp tài liệu thứ hai lên.

Cục trưởng phân cục công an Âu Dương khu từ lúc nhậm chức đến nay mới có hai năm. Từ sau khi cục trưởng trước bị Phủ Thủ bang làm thịt, cục trưởng hiện tại ngồi trên ghế này rất là pahạp phồng lo sợ. Không cần Phủ Thủ bang làm những thứ gì, chỉ đội cái mũ cục trưởng phân cục công an đã khiến gã sợ hãi hùng.

Cục trưởng phân cục công an hay châm biếm mình là:

- Trong toàn quốc làm cục trưởng phân cục công an khu vực như ta chắc không được bao nhiêu người.

Cục trưởng phân cục công an không cần công lao, giữ thái độ như gần như xa với Phủ Thủ bang, không gây sự cùng Phủ Thủ bang, cũng không giúp sức cho Phủ Thủ bang. Tuy cục trưởng phân cục công an biết bí thư bên cạnh mình, phó cục trưởng, thậm chí là đồn công an khu vực đều hoàn toàn bị Phủ Thủ bang thẩm thấu nhưng gã vẫn không thỏa hiệp.

Cục trưởng phân cục công an có thỏa hiệp hay không chẳng có ý nghĩa gì với Phủ Thủ bang. Điều Phủ Thủ bang muốn làm, dù cục trưởng phân cục công an không làm thì bên dưới còn phó cục trưởng, còn sở trưởng đồn công an làm thay.

Cho nên hai năm nay mặc dù cục trưởng phân cục không có công lớn cũng không gây ra sai lầm to. Cục trưởng phân cục hòa bình qua hai năm, cố gắng hoạt động mong mỗi được điều khỏi Âu Dương khu. Đôi khi cục trưởng phân cục thậm chí chỉ cần được điều khỏi Âu Dương khu, cho gã làm sở trưởng đồn công an cũng được.

Từ đó thấy được uy thế của Phủ Thủ bang trong Âu Dương khu lớn cỡ nào.

Nhưng chuyện xảy ra mấy ngày trước cho cục trưởng phân cục đại nhân nhìn thấy hy vọng. Lưu Tồn Huy đại ca Phủ Thủ bang bị khủng đối với cục trưởng phân cục sống ngoi ngóp hai năm dưới dâm uy của Lưu Tồn Huy là tin tức siêu tốt đẹp.

Trong khi cục trưởng phân cục do dự có nên nhân cơ hội này bứng gốc Phủ Thủ bang hay không thì xảy ra vụ huyết án tổng hội từ thiện Trung Hoa. Cục trưởng thị cục bị xe đụng bay ngay ngoài cửa tòa nhà hành chính cục công an, xe còn cán dẹp cơ thể.

Cục trưởng phân cục từ bỏ ý nghĩ nguy hiểm kia, đối với Phủ Thủ bang thì gã làm ngơ như không nghe thấy.

Yên tĩnh qua hai ngày, cục trưởng phân cục vừa kết thúc công tác một ngày đang định tan tầm về nhà thì điện thoại trên bàn reo chuông vang dội.

Ring ring ring!!!

Cục trưởng phân cục do dự giây lát, cầm điện thoại lên:

- A lô?

- Bành cục trưởng, đám du côn Phủ Thủ bang bị điên rồi.

Đầu dây bên kia nói câu đầu tiên Bành cục trưởng giật nảy mình, bây giờ ba chữ gã không muốn nghe nhất chính là Phủ Thủ bang.

Tâm tình Bành cục trưởng căng thẳng:

- Lại xảy ra chuyện gì?

Bành cục trưởng vội nói:

- Người mau đi dàn xếp với mấy tên trùm Phủ Thủ bang, kêu bọn họ một vừa hai phải, đừng có . . .

Người kia nhanh chóng lắc đầu phủ định Bành cục trưởng suy đoán, nói:

- Không phải, Bành cục trưởng, ta không có ý đó.

Thanh âm quái dị nói:

- Sáu giờ bốn mươi mấy phút có một người đi đồn công an Hồng Thụ khu nói là tự thú. Người kia là một tên du côn trong đường Triều Hồng của Phủ Thủ bang. Theo tên du côn miêu tả, đồn công an Hồng Thụ khu soạn tư liệu, quả nhiên có một vụ án treo cổ ý đánh người bị thương vào hơn một năm trước. Tên du côn đó đã bị tạm giam, nghe bên đồn công an báo tin thì hắn tự thú thẳng thắn kể những tội đã phạm, còn nói . . .

Bành cục trưởng nhú mày hỏi:

- Nói cái gì?

Chuyện này thật lạ.

Nam nhân gọi điện thoại cũng rất hoang mang, nhưng gã không tạm dừng:

- Nói là khi phán tù làm ơn tăng nặng mấy năm.

271. Chương 272: Xuống Địa Ngục Sám Hối Đi.

Nam nhân kể xong tên du côn đầu thú lại bảo:

- Nhưng cái này chưa lạ nhất, có việc càng quái dị hơn. Bành cục trưởng, mấy giờ rồi?

Bành cục trưởng giơ cổ tay nhìn đồng hồ, trả lời:

- Bảy giờ bốn mươi bảy phút tối.

Bành cục trưởng thúc giục:

- Nói mau đi, còn chuyện gì quái lạ?

- Bảy giờ bốn mươi bảy phút.

Nam nhân đầu dây bên kia lặp lại thời gian, tiếp tục bảo:

- Vừa lúc một tiếng từ khi tên du côn đi đồn công an Hồng Thụ khu tự thú, trong thời gian này có ba mươi mấy tên du côn Phủ Thủ bang lần lượt đi đầu thú. Giống như tên du côn đầu tiên, bọn họ thẳng thắn khai những tội đã làm.

- Làm như sợ phạm án không đủ nặng, chưa đến mức bị phán hình nên đám du côn Phủ Thủ bang toàn nói vụ án nghiêm trọng nhất. Trong đó có một tên cướp tiền số lượng lớn đủ phán hình mười mấy năm tù.

Bành cục trưởng trợn to mắt nói:

- A?

Bành cục trưởng muốn xỉu, cũng công nhận lời nam nhân kia đó. Tên du côn Phủ Thủ bang bị khùng thật rồi.

Hành động của điên cuồng của đám côn đồ Phủ Thủ bang chưa ngừng lại. Bắt đầu từ bảy giờ bốn mươi bảy phút đến mười giờ năm mươi mấy phút, sóng triều lên đến đỉnh, hơn bốn trăm tên du côn đi đồn công an đầu thú. Đám lưu manh khó nức nở khai tội mình đã phạm, cuối cùng đều yêu cầu phán hình nghiêm khắc nhất.

Nói theo lời một cảnh sát trung niên hơn bốn mươi tuổi là:

- Làm cảnh sát cả đời nhưng chưa từng thấy chuyện lạ như thế.

Tóm lại đám côn đồ như đồng thiêu thân lao đầu vào lửa đi đầu thú, dẫn đến kết quả hàng ngàn vụ án đọng lại ở phân cục công an Âu Dương khu thuận lợi phá án. Quá trình phá vụ án thuận lợi làm người ta trở mắt lú lười.

Diệp Dương Thành buông xuống xấp hồ sơ tài liệu cuối cùng, mỉm cười nói:

- Xong xuôi.

Từ hơn hai ngàn tên du côn sà lọc ra gần năm trăm kẻ tội không đáng chết, cho bọn họ cơ hội thay hình đổi dạng làm lại con người mới. Đối với Diệp Dương Thành bấy nhiêu đây đã đủ.

Còn lại hơn một ngàn tên du côn Phủ Thủ bang không phải đều đáng chết, ở trong mắt Diệp Dương Thành thì bọn chúng là chết chưa hết tội.

Theo quy định hình pháp, kẻ phạm tội cưỡng ép ít khi bị phán tử hình. Trong hơn một ngàn tên du côn có gần hai phần ba từng phạm tội nghiệt này, tiêu chuẩn trừng phạt Cửu Tiêu thần cách đưa ra là đẳng cấp cao nhất, xóa sổ.

Đối với đám du côn hủy hoại cuộc đời người ta thì Diệp Dương Thành sẽ không cho thêm cơ hội, muốn sám hối? Trực tiếp xuống địa ngục sám hối đi.

Đáy mắt Diệp Dương Thành lóe tia sát khí lạnh lẽo, hần nhấm mắt lại.

Con ong vàng bị Diệp Dương Thành phân tán các góc Âu Dương khu nhanh chóng hành động. Lúc trước đã điều tra nên Diệp Dương Thành nắm rõ vị trí từng tên du côn.

Tuy tập đoàn Vạn Bang đã bị Lưu Tồn Huy quyền góp cho tổng hội từ thiện Trung Hoa, tạm ngừng kinh doanh nhưng nhiều tên du côn nói sao cũng phải có chỗ đặt chân. Theo Diệp Dương Thành điều tra, trong quán bar 7758 đường Vạn Tân Âu Dương khu tụ tập hơn một trăm dư nghiệt Phủ Thủ bang, là tụ điểm tập trung thành viên Phủ Thủ bang nhiều nhất trong các góc Âu Dương khu.

Đương nhiên quán bar 7758 là mục tiêu hành động xóa sổ thứ nhất của Diệp Dương Thành.

Trong quán bar 7758, sân nhảy ban đầu chẳng biết từ khi nào bị cải tạo thành bục giảng. Một nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi đứng trên bục, sáu nam nhân cao to đứng sau lưng gã, dường như là thuộc thân tín.

- Lưu Tồn Huy, đồ chó chết không chừa đường sống cho chúng ta! Chính phủ quốc gia cũng buộc chúng ta vào đường cùng!

Nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi cầm micro cao giọng hỏi:

- Người chết rồi ‘trứng’ chia lên trời, các người toàn là huynh đệ tốt đi theo ta mấy năm, các người nói xem chúng ta nên làm sao?

- Làm thịt Lưu Tồn Huy!

- Phản bà nội nó!
- Đi lòi mấy tên sếp chính phủ ra làm thịt!
- Chúng ta nghe theo Vinh ca!
- Đúng, chúng ta nghe lời Vinh ca!

Tiếng la từ ban đầu lộn xộn dần dần bị người cổ ý thống nhất.

Không lâu sau khẩu hiệu chỉ có một:

- Chúng ta nghe theo Vinh ca!

Nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi đứng trên sàn nhảy lộ biểu tình vừa lòng.

- Rất tốt!

Nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi tay trái cầm micro, tay phải hươu mạnh trong không trung:

- Mọi người đều là huynh đệ tốt! Nếu bọn họ đã không cho chúng ta đường sống thì chúng ta cũng không để bọn họ sống yên! Mối rồi ta cho tổng hội từ thiện khốn kiếp kia cảnh cáo cuối cùng, nếu bọn họ không bán vãi sản nghiệp đường Vạn Tân cho chúng ta thì đêm nay . . .

Nam nhân trung niên quay đầu nháy mắt với một nam nhân đứng sau lưng mình. Nam nhân kia hiểu ý gật đầu, lặng lẽ xoay người lấy hai cái thùng to từ sau sàn nhảy ra. Nam nhân mở nắp thùng dưới ánh đèn, là từng hàng ngòi nổ.

Nam nhân trung niên được mọi người gọi là Vinh ca hốt một nắm ngòi nổ lên, biểu tình dữ tợn cao giọng quát:

- Chúng ta tạc chết nó! Chúng ta không có được thì bọn họ cũng đừng hòng chiếm!
- Nổ đi! Nổ đi! Nổ đi! Nổ đi!!!

Trong quán bar ồn ào tiếng la ó rầm trời. Tất cả tên du côn kích động vùng tay gào thét, người không biết còn tưởng đâu bọn họ sắp đi gài bom đèn thần Nhật gì đó.

Vinh ca đặt ngòi nổ xuống, hai tay duỗi ra giữa không trung đè xuống, đám du côn dần im lặng.

Vinh ca nói:

- Chúng ta không chỉ nổ đường Vạn Tân, chúng ta sẽ nổ lật nóc thị chính phủ! Chúng ta cho thị chính phủ nổ ầm ầm! Theo những gì chúng ta đã làm trước sau gì cũng chết! Nếu các người sợ thì đi ngay bây giờ, nếu các người còn là nam nhân thì . . .
- Chúng ta nghe theo Vinh ca!

Đám du côn đã chìm trong trạng thái điên cuồng. Vinh ca, đám du côn xung quanh ảnh hưởng không khí làm tất cả mất lý trí, trong khoảnh khắc này bọn họ cảm thấy mình cực kỳ oách.

Vinh ca từ từ quét mặt từng người, vừa lòng gật gù.

Vinh ca nói:

- Bây giờ các người xếp hàng, mỗi người đến đây lĩnh bốn kíp mìn.

Đám du côn nghe theo lời Vinh ca xếp hàng dài, từng tên đi tới sân nhảy nhận bốn quả mìn từ tay Vinh ca, đứng sang một bên.

Đám du côn đắm chìm trong trạng thái cuồng nhiệt không chú ý đến cửa sổ nóc quán bar khép kín bỗng nhiên hé mở. Mấy chục con ong vàng biến dị lấp lánh ánh bạc dưới sắc trắng kêu vù vù bay vào trong.

Những tên du côn còn thuốc cứu trong đám cận bã Phủ Thủ bang đã lặng lẽ đi đầu thú. Đối với đám khốn kiếp còn lại, Diệp Dương Thành không thêm đắn đo gì khác. Ba đẳng cấp phạt nhẹ, nghiêm trị, xóa sổ luân phiên, một tên du côn ít nhất cống hiến chín mươi công đức huyền diệu cho Diệp Dương Thành. Hơn một ngàn tên du côn ít nhất dâng lên ba mươi vạn công đức huyền diệu.

Tên du côn lĩnh ngòi nổ hớn hở đứng một bên, kẻ chưa lĩnh mìn thì thò đầu xem những người xếp trước mình, mong sớm tới lượt.

Nhưng quá trình lĩnh mìn được một nửa thì có một tên du côn trợn tròn mắt, mặt trắng bệch chỉ vào đỉnh đầu Vinh ca.

Tên du côn lấp bắp hét thất thanh:

- Quỷ . . . Có quỷ!!!

272. Chương 273: Bán Nước Cầu Vinh Không Chết Tử Tế Được.

Trong quán bar không mở nhạc, không gian hơi ồn một chút nên tiếng hét của tên du côn hấp dẫn mọi người chú ý. Vinh ca cũng nghe được, gã nhìn hướng phát ra thanh âm thì thấy tên du côn chỉ trên đầu gã.

Vinh ca bản năng ngược lên nhìn, mặt trắng bệch.

Một nữ nhân mặc trường sam màu trắng, tóc tai bù xù không thấy rõ mặt đang lơ lửng trong không trung. Cách tóc dài đen nhánh mơ hồ thấy vị trí đôi mắt lóe tia đỏ máu.

Hàng trăm cặp mắt tập trung vào người nữ nhân, quán bar im lặng nghe tiếng kim rơi.

Vù vù vù vù vù!

Gió tà lạnh thấu xương thổi vù vù trong quán bar kín mít.

Cùng với gió lạnh nổi lên là tiếng cười khê âm u của nữ nhân lơ lửng trong không trung:

- Khục khục khục khục . . .

Tiếng cười vang lên, tóc dài đen nhánh bay theo gió. Khi tóc nữ nhân bị thổi lên, một khuôn mặt trắng bệch, khóe mắt, mũi, miệng, lỗ tai chảy máu lộ ra trước mắt bao người.

Quán bar im lặng khoảng năm giây sau vang lên dàn đồng ca:

- A!!!!

Vinh ca từng là nhân chứng quá trình Lưu Tồn Huy nổi điên, gã nhanh chóng liên tưởng đến chuyện xảy ra đêm đó trong khu biệt thự chữ thiên, bộ dạng Lưu Tồn Huy bây giờ người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ.

- A!!!

Đại ca đúng là đại ca, tiếng hét cao vút vượt trội hơn trăm tên du côn. Vinh ca kinh hoàng gào rú.

Tất cả người trong quán bar sợ ngây người, hành động phạt nhẹ của Diệp Dương Thành hoàn thành viên mãn.

Nữ quỷ không rời đi, bay tới bay lui trong không trung quán bar. Khi ánh mắt kinh hoàng của mọi người tập trung vào nữ quỷ, không ai chú ý thấy trong nhà bếp quán bar vang tiếng xèo xèo.

Nhà bếp bay ra mùi hôi tanh nồng làm người buồn nôn.

Đám du côn trong quán bar rối loạn, hoặc là tìm góc khuất núp đi, hoặc chạy tới cửa lớn muốn mở cửa lao ra ngoài quán bar. Có tên du côn quỳ dưới đất, miệng lầm rầm sám hối tội ác, cầu xin nữ quỷ do Tiểu Thương Ưu Tử giả dạng bay trong không trung tha thứ cho.

Vinh ca dù gì từng thấy trường hợp lớn, ban đầu khủng hoảng qua đi gã phát hiện nữ quỷ trong không trung dường như không định giết bọn họ. Vinh ca vuốt ngọc Quan Âm trong ngực, tăng lên can đảm.

Sau khi Lưu Tồn Huy bị khủng, Vinh ca bỏ ra hơn ba ngàn khối tiền mua khối ngọc bội này, nghe nói được cao tăng đắc đạo khai quang. Mới đầu Vinh ca chỉ mua bình an, giờ tình huống này làm gã hiểu lầm là ngọc Quan Âm đeo trước ngực có tác dụng.

Vinh ca tháo ngọc Quan Âm xuống, tay giơ cao qua đầu.

Vinh ca hét to một tiếng:

- Có Quan Âm tại đây, ác quỷ tránh ra!

Tiếng hét lẫn át gió lạnh thổi vu vu, tiếng đám du côn la ó. Nữ quý trong không trung dường như bị hù sợ ngừng tiếng cười.

Vinh ca cho rằng ngọc bội có hiệu quả, mặt nở nụ cười. Đám du côn tụ tập trong quán bar đêm nay trước đó có uống rượu trắng, trong đám đông lại có mấy thân tín của Vinh ca hòa theo dẫn dắt. Mục đích rất đơn giản, kích thích những tên du côn dính men say đi làm đội cảm tử.

Vì vinh hoa phú quý của Vinh ca dâng ra mạng nhỏ không đáng một đồng của bọn họ.

Vinh ca không ngốc, gã biết tội dùng mìn nổ tòa nhà hành chính của chính phủ lớn cỡ nào. Nhiệm vụ đêm nay của Vinh ca là xúi giục đám du côn đã uống rượu làm chuyện đó, khiến bọn họ gây lớn chuyện ra. Cuối cùng là quốc gia thỏa hiệp hay xã hội Khánh Châu thị càng rối loạn nghiêm trọng thì . . .

Đối với nhân vật làm đại ca như đám Vinh ca không hề bị ảnh hưởng. Đêm nay nơi xúi giục đám thuộc hạ du côn cầm mìn đi nổ vật kiến trúc không chỉ có quán bar 7758, nói đúng hơn là có bốn địa điểm toàn Âu Dương khu diễn ra điều tương tự.

Bốn địa điểm, bốn đại ca, bọn họ có đường lui hoàn mỹ, nếu không sẽ chẳng làm ra chuyện ngu ngốc như thế. Dùng mìn nổ tòa nhà hành chính của chính phủ? Bọn họ chưa chán sống.

Vinh ca nghĩ đến tối hôm qua người kia hứa hẹn với bốn đại ca, Vinh ca lại nghĩ đến chi phiếu ngân hàng Thụy Sĩ trong ngực, xe đậu trước cửa, kết quả trò chuyện lén lút với tay trùm, Vinh ca lại cười toe toét. Vinh ca ngược lên nhìn nữ quý giữa không trung, chờ ngọc bội trong tay phát thần uy.

Nhưng tình huống ngọc bội phát thần uy hàng phục nữ quý trong tưởng tượng của Vinh ca đã không xảy ra. Nữ quý cười âm trầm với Vinh ca, nâng vẫy tay. Ngay sau đó, một sợi xích trắng mỏng nhỏ quấn lấy ngọc bội Quan Âm trong tay Vinh ca.

Nữ quý nhẹ nhàng biến ngọc bội thành bụi phấn bay đầy không gian, rất đẹp.

Hy vọng cuối cùng bị nhẹ nhàng bóp nát, mặt Vinh ca trắng bệch, từ thiên đường ảo tưởng té xuống địa ngục hiện thực. Vinh ca ngồi bệch dưới đất.

Đám du côn nghỉ ngơi giây lát sau lại gào rú hỗn loạn, trong quán bar ồn ào tiếng la ó. Có tên du côn trốn dưới gầm bàn, có tên du côn đá sofa chống ngược sau đó núp dưới gầm ghế. Có tên du côn run cầm cập cuộn người trong tủ quầy bar.

Phút thứ hai sau khi khối ngọc bội bị bóp nát, cửa nhà bếp khép kín bỗng mở ra, mùi hôi bay ra ngoài lan tràn khắp quán bar.

Trong quán bar mở đèn, tuy ánh đèn mờ tối nhưng đủ để người ta thấy rõ tình hình trong nhà bếp. Tên du côn núp dưới bàn trà cách nhà bếp vài thước trợn tròn mắt, cực kỳ khó khăn nuốt nước bọt khan.

Tên du côn đó run run nói:

- Con . . . Con . . . Con gián . . . Nhiều . . . Nhiều gián quá!

Tên du côn hét xong ngừng bật, bởi vì đại quân gián tập kết trong nhà bếp rầm rộ tuôn ra, nhấn chìm gã.

Lớn nhỏ, mọc cánh hoặc không, con gián to nước Mỹ, gián nhỏ nước Đức, kích cỡ khác nhau, chủng loại khác nhau biến thành sóng triều rợn tóc gáy nhào về phía đám du côn đã bị nữ quý hù sợ teo tim.

Tiếng vu vu làm người không rét mà run.

Vinh ca ngồi bệch dưới đất, trán toát mồ hôi lạnh, lưng áo ướt đẫm.

Vinh ca đứng dậy định chuồn đi nhưng Tiểu Thương Ưu Tử lơ lửng giữa không trung quát ột roi lại té xuống đất. Vinh ca nuốt nước miếng nhìn quân đoàn gián hùng hổ ùa tới, đầu tiên là phủ lên hai chân, cơ thể, toàn thân gã đầy gián bò. Lỗ tía Vinh ca ngứa, bàn tay lộ ra ngoài vải áo đau nhói.

Cảm giác đau nhói cho Vinh ca biết con gián đang cắn đôi tay gã.

Vinh ca vùng vẫy định chống cự, nhưng gã chưa kịp làm động tác kịch liệt gì thì sâu trong màng tai đau thối óc sau đó . . . Vinh ca không nghe được gì nữa, thanh âm biến mất hết.

Đại quân gián như châu chấu bay qua, quét sạch nguyên quán bar sau đó rút về nhà bếp, biến mất trong ống cống.

Trong quán bar tràn ngập mùi tanh hôi, hàng trăm tên du côn Phủ Thủ bang nằm dưới đất rên la, trên người hoặc nhiều hoặc ít bị gián cắn. Đau đớn khắc cốt铭心 tâm đó làm đám du côn chìm trong sợ hãi đứt dây thần kinh.

Trong quán bar bỗng vang lên giọng nam lạnh lùng, trong trẻo nhưng tạo cảm giác áp lực nặng nề:

- Chủ nhân nhà ta nói đi ra lẫn lộn sẽ có ngày gặp quả báo. Đám cặn bã các người làm ra tội ác người và trời căm hận. Xuống địa phủ nhớ sám hối sai lầm kiếp này của mình, kiếp sau đầu thai súc sinh đạo, để người xâu xé trả lại tội nghiệt đã phạm trong kiếp này đi.

Giọng nam thốt ra án tử hình cho hơn một trăm tên du côn.

Khi đám du côn cố nén đau nhức, thấp thỏm bất an, mấy chục con ong vàng ban đầu vào quán bar cuối cùng lộ ra mặt dữ tợn của mình. Các con ong vàng kêu vù vù bay khỏi vị trí đậu, chúng nó như máy bay thả bom lao hướng đám du côn mới bị con gián chà đạp xong.

- A!

Trong quán bar liên tục vang lên tiếng gào rú.

Gần hai phút sau, quán bar hơi sạch sẽ biến thành bãi rác, tanh hôi và hỗn loạn. Nơi cho người hưởng thụ xa hoa trụy lạc cho qua thời gian bây giờ biến thành địa ngục trần gian. Trăm cái xác nằm ngang dọc.

Nhìn những cái xác trợn to mắt thì thấy trước khi chết bọn họ gặp đau đớn, sợ hãi không thua gì cảm giác của thiếu nữ vô tội bị người cưỡng gian.

Đám khốn kiếp này chết cũng chẳng đáng tiếc, chết chưa hết tội.

Cuối cùng quán bar 7758 chìm trong im lặng. Khác với lúc ngừng kinh doanh, không có bóng người, sự yên lặng hiện giờ là âm trầm chết chóc, u ám.

Vách tường trắng tinh bỗng hiện ra hai hàng chữ to đậm máu, vừa có ý cảnh cáo và cũng là khuyên bảo:

[Thay trời hành đạo, quản lý mọi chuyện bất bình trên đời, giết hết kẻ xấu trong thế gian. Xin hãy tích đức làm việc thiện.]

[Đừng quên người đang làm, trời đang nhìn, thị phi đúng sai có trời phán. Thiệt ác cuối cùng có quả báo, nhớ kỹ nhớ kỹ.]

Ong ong ong ong ong!

Đại Ca ruồi trâu dẫn mấy chục con ong vàng bay qua cửa sổ ban đầu bay vào, đoàn quân thẳng hướng mục tiêu tiếp nầy. Hôm nay là đêm kinh hồn của đám dư nghiệt Phủ Thủ bang, cũng là giây phút Diệp Dương Thành chính thức dựng cờ.

Thay trời hành đạo là lá cờ của Diệp Dương Thành. Từ ban đầu Diệp Dương Thành có được Cửu Tiêu thần cách thì hẳn luôn làm chuyện như vậy, chỉ khác là bây giờ hẳn chính thức kéo cờ. Từ vụ án bắt cóc con nít ở Diên Đăng Trấn đến Độc Giao bang tại Hàng Châu thị, giờ là Phủ Thủ bang, sẽ có ngày bốn chữ thay trời hành động hoàn toàn là mộng ma trong lòng đám xấu xa, là ông trời thanh thiên trong mắt người tốt.

Diệp Dương Thành không biết rằng khi hắn dẫn đội rời khỏi quán bar 7758 mười phút sau, có một bóng người cũng từ cửa sổ mà đội con ong vàng từ đó bay vào quán bar, người đó đáp xuống mặt đất trơn trượt.

Người được mùi tanh hôi buồn nôn, người này chỉ nhướn mày, quay đầu nhìn quét toàn quán bar 7758, dường như tìm kiếm cái gì.

Người đó nhìn xá Vinh ca, mắt bỗng chốc sáng ngời. Y bước tới gần xác Vinh ca.

Y nhìn tròn mắt to của Vinh ca và đôi tay bị con gián cắn máu thịt bầy nhầy. Y ngồi xuống bên xá Vinh ca, lục lọi người gã.

Khoảng mấy chục giây sau, nam nhân này lôi ra ví tiền căng phồng từ ngực Vinh ca. Nương ngọn đèn mờ tối, y mở cái bóp lấy ra một tờ chi phiếu ngân hàng Thụy Sĩ, một số ba, bảy số không đập vào mắt.

Nam nhân nhìn tờ chi phiếu, cười khẩy nói:

- Ba ngàn vạn, đám khốn kia cũng chịu bỏ vốn gốc thật.

Nam nhân xé tờ giấy thành mảnh vụn, giơ cao dùi phải đập mạnh vào đầu Vinh ca. Vang tiếng răng rắc, y đập bể sọ Vinh ca, óc óc văng tung tóe.

- Kẻ bán nước cầu vinh . . . Không chết tử tế được!

Sau khi rời khỏi quán bar 7758, Diệp Dương Thành dẫn đội con ong vàng lao hướng địa điểm tiếp theo tụ tập gần trăm tên du côn khác. Khiến Diệp Dương Thành bất ngờ là trong KTV ngừng kinh doanh này cũng có cả đám tên du côn xếp hàng lĩnh mình.

Diệp Dương Thành choáng váng. Chẳng lẽ đám du côn bị dồn đến mức này rồi sao? Cầm mình làm phần tử khủng bố có khác gì tìm chết?

Diệp Dương Thành loáng thoáng nhận ra không ổn nhưng hấn không để bụng. Diệp Dương Thành sử dụng cùng một thủ đoạn như ở quán bar 7758, hù đám du côn sợ mất hồn mất vía. Sóng tiêu con gián lại ập đến, sau cùng phái con ong vàng cường hóa cho đám khốn kiếp một kích cuối cùng. Diệp Dương Thành dẫn đội rời khỏi tiệm KTV, đi địa điểm Phủ Thủ bang tụ tập tiếp theo.

Diệp Dương Thành không ngờ trong trung tâm bể bơi vẫn là mấy chục tên du côn xếp hàng lĩnh mình. Liên tục ba lần gặp tình huống tương tự nhưng Diệp Dương Thành không để bụng, vẫn tái diễn trò cũ đưa đám du côn xuống suối vàng, tiếp tục con đường càn quét.

Trong KTV bị Diệp Dương Thành dọn dẹp có ba người xuất hiện. Hai nam nhân mặc đồng phục lạ chưa từng gặp, một người mặc đồ bình thường.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi nói:

- Động tác nhanh thật.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi đứng trước hàng chữ máu trên bức tường KTV, tay sờ vết máu dần đông lại đặt dưới mũi ngửi.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi nhếch môi, nhỏ giọng nói:

- Đúng là một nam nhân nhiệt huyết.

Lầm bầm xong nam nhân hơn ba mươi tuổi quay đầu nhìn nam nhân đứng bên phải sau lưng mình, mặc đồng phục màu xanh bó sát.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi hỏi:

- Đã điều tra rõ vụ việc chưa?

Nam nhân mặc đồng phục bó sát được hỏi thì kính quân lễ vang dội, trả lời:

- Thủ trưởng, đã điều tra rõ! Phát hiện chi phiếu ngân hàng Thụy Sĩ trên người Vinh ca với số tiền là ba ngàn vạn đô la, hoàn toàn giống với tình báo chúng ta nhận được. Cơ bản khẳng định Cố Quốc Vinh, Chung Ái Hoa, Khâu Chí Dân, Thịnh Kiến Thụ có hành động bán nước cầu vinh, có thể giết theo luật pháp.

Nghe nam nhân mặc đồng phục trả lời, nam nhân hơn ba mươi tuổi lặp lại tên của bốn người:

- Cố Quốc Vinh, Chung Ái Hoa . . .

Không biết là trào phúng hay thê lương, nam nhân hơn ba mươi tuổi nói:

- Tên hay nhưng . . . Đáng tiếc ơ là tiếc.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi chắp hai tay sau lưng, đứng trước bức tường, mắt nhìn đăm đăm hàng chữ máu.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi không nói chuyện, hai nam nhân mặc đồng phục liếc nhau, đứng im sau lưng gã.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi lặng nhìn hàng chữ máu trên tường ba phút sau gã cười tự giễu, lần này không nói nhỏ mà lớn giọng khen ngợi:

- Thân phận như hần tiện làm việc hơn, giỏi, rất giỏi, cực kỳ giỏi.

Nghe nam nhân hơn ba mươi tuổi liên tục nói ba chữ giỏi, hai nam nhân mặc đồng phục liếc nhau, thấy khen ngợi trong mắt đối phương. Hai nam nhân mặc đồng phục cũng ủng hộ cách làm của Diệp Dương Thành.

Làm lính không có nhiều suy nghĩ, không cần bọn họ thắc mắc vấn đề. Bọn họ chỉ biết rằng thủ trưởng nói giỏi, bọn họ cảm thấy khá, vậy đúng là tốt thật.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi liên tục khen vài tiếng giỏi sau đó quay đầu nói với hai nam nhân mặc đồng phục:

- Sợ là đêm nay chúng ta không cần giải quyết đám cận bã Phủ Thủ bang.

- Lập tức sắp xếp người dọn dẹp hiện trường, phải nhanh và âm thầm, tuyệt đối không được quấy nhiễu dân chúng bình thường.

Hai nam nhân mặc đồng phục lại hành quân lễ:

- Tuân lệnh thủ trưởng!

Hai nam nhân mặc đồng phục xoay người sải bước rời đi. Xác chết nằm la liệt trong KTV như vô hình với hai nam nhân mặc đồng phục, không tọa chút gợn sóng.

Hai nam nhân mặc đồng phục rời đi, nam nhân hơn ba mươi tuổi đuổi người kêu rôm rốp.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi nở nụ cười bí hiểm:

- Mấy chục năm chưa đánh nhau với ai, lần này nên gặp mặt với người một phen. Hy vọng . . . Người đừng để ta thất vọng.

273. Chương 274: Quét Sạch Âu Dương Khu.

Nếu có ai nghe lời nam nhân hơn ba mươi tuổi nói sẽ giơ ngón giữa lên biểu thị xem thường. Vì nhìn từ bề ngoài nam nhân cùng lắm là ba mươi mốt, hai tuổi. Mấy chục năm không đánh nhau với người? Khoác lác.

Mười một giờ tối, Diệp Dương Thành liên tục dọn dẹp tám cứ điểm du côn, còn lại là tên du côn rải rác khắp góc Khánh Châu thị. Có lẽ bọn họ tụm năm tụm ba tụ tập một chỗ, hoặc núp trong nhà mình, hoặc đi dạo đầu đường xó chợ.

Đối với đám lính rải rác này Diệp Dương Thành mất hứng thú lặp lại kịch bản. Diệp Dương Thành thông qua Cửu Tiêu thần cách tỏa định đám du côn, phái con ong vàng đi xóa sổ. Con ong vàng cường hóa chung cực hay con ong vàng cường hóa cao giai đều là độc vật lấy mạng người.

So với con ong vàng cường hóa cao giai thì chất độc của con ong vàng cường hóa chung cực dữ dội hơn, sau khi bị chích ba giây sẽ chết. Con ong vàng cường hóa cao giai hành hạ người hơn, bị chúng nó đốt còn sống ba phút, toàn thân đau đớn khó chịu như bị nướng cháy. Cuối cùng chậm rãi chết trong đau đớn và tuyệt vọng.

Diệp Dương Thành trực tiếp xóa sổ đám du côn rã rác này, nhưng vì bọn chúng rã rác quá đông, khi thanh lý xong hết đám du côn trong tư liệu Sở Minh Hiên giao nộp đã là một giờ sáng.

Diệp Dương Thành không phát hiện, không chú ý thấy những tên du côn bị hấn xóa sổ, mấy cứ điểm bị hấn phá hủy lục tục bị dọn dẹp.

Diệp Dương Thành vốn để lại xác đám du côn cảnh cáo nghiêm khắc cho những tham quan ô lại thậm chí là thế lực hắc ác. Giờ thì ý định đó không thành hiện thực, vì trong hiện trường vụ án không chỉ xác chết bị dẹp sạch, chữ máu Diệp Dương Thành ghi trên tường cũng bị xóa.

Dù có người chú ý đến dư nghiệt Phủ Thủ bang gây rối trong một đêm biến mất khỏi trần gian cũng sẽ không lan tin ra thật xa. Vì khi Diệp Dương Thành thanh lý trung tâm bể tắm, một cỗ máy lớn đã lặng lẽ vận chuyển thật nhanh.

Diệp Dương Thành tùy tay ném xấp hồ sơ tên du côn cuối cùng xuống bàn trà trước mặt, vẻ mặt hẩn thoải mái nhẹ nhõm.

Diệp Dương Thành thở phào:

- Phù.

Trong lòng Diệp Dương Thành hiểu rằng dọn dẹp Phủ Thủ bang Âu Dương khu không có nghĩa là quét sạch thế lực hắc ám trong khu vực quản lý, không có nghĩa là quan viên trong khu vực hấn quản lý đều biến thành quan tốt. Nhưng nói sao thì Phủ Thủ bang bị hủy diệt tương đương với Diệp Dương Thành chính thức dựng cờ, đại biểu bầu trời Âu Dương khu từ nay sáng sủa hơn.

Diệp Dương Thành không suy nghĩ nhiều, hấn chỉ biết rằng có tội ác thì hấn phải quản lý, nếu không có tội ác hấn sẽ hành thiện. Phân biệt thiện ác có Cửu Tiêu thần cách xác định giùm Diệp Dương Thành, vấn đề nhức đầu chỉ là trừng ác như thế nào, hành thiện ra sao.

Diệp Dương Thành xoa trán, đứng lên. Diệp Dương Thành vuốt bụng khô quắt, hấn quay đầu nhìn Nhung Cầu nằm sấp bên cạnh sofa, cười khê.

Diệp Dương Thành thầm nói với đám người Triệu Dung Dung bị phái ra ngoài:

- Quay trở về đi, chuyện đêm nay đã làm xong.

Đúng là đã làm xong. Khi thanh trừ dư nghiệt Phủ Thủ bang, Diệp Dương Thành tiện tay cứu mười mấy học sinh trung học bị nhốt trong nhà gỗ nhỏ ngoài thành Lộc Thịnh khu. Đám du côn Phủ Thủ bang trong danh sách đã bị dọn dẹp hết.

Tội không đáng chết thì đi tự thú, tội đáng muôn chết đã xuống địa ngục báo danh với Diêm Vương. Tức là bắt đầu từ bây giờ Phủ Thủ bang tạo thành ảnh hưởng, nguy hiểm phá hư trong Khánh Châu thị hoàn toàn bị nhổ sạch. Chuyện đêm nay đã làm xong.

Diệp Dương Thành ra lệnh đám người Triệu Dung Dung và Đại Ca ruồi trâu quay về. Diệp Dương Thành không có thói quen làm đại gia, hấn xoa bụng vào nhà bếp lục lợi tủ tìm thức ăn lấp đầy bao tử. Trong đầu Diệp Dương Thành nhớ lại vòng thứ nhất hành động thanh tẩy, cú điện thoại của đại ca gì đó.

Diệp Dương Thành nhớ rõ khi hấn tìm tới cửa, đại ca rút khỏi Phủ Thủ bang đang gọi điện thoại ột phó cục trưởng phân cục công an Âu Dương khu, hai tên cầu kết làm việc xấu.

Hai người tảo đổi điện thoại nội dung không phức tạp. Đại ca kia có chuyện cần phó cục trưởng hỗ trợ, nói trong tay gã có nữ học sinh rất đẹp, tối mai đưa đi phòng khách sạn phục vụ phó cục trưởng này nọ.

Phó cục trưởng vui vẻ đồng ý.

Diệp Dương Thành chợt nhận ra thanh lý Phủ Thủ bang là khởi đầu, những tham quan ô lại giấu trong quan trường giúp đỡ tội phạm mới là đám khốn nạn phải bị thanh trừ.

Diệp Dương Thành cầm một hộp cơm canh ăn liền bỏ vào lò vi ba hâm nóng, giờ cổ tay nhìn đồng hồ, đã là một giờ sáng hôm sau. Còn mười mấy tiếng mới đến lúc màn đêm buông xuống.

- Tạm thời cho các người vui vẻ nửa ngày.

Diệp Dương Thành sờ cảm nhỏ giọng nói:

- Chờ sáng mai sưu tầm đủ tư liệu của các người, buổi chiều . . . Đi xuống địa ngục mà chơi.

Trong đầu Diệp Dương Thành suy tính nhiều chuyện, chờ đợi thức ăn nhanh lấp đầy bụng thì tiếng chuông cửa reo vang đánh thức hắn.

Đình doong!

Diệp Dương Thành nhướng mày nói:

- Ai vậy?

Diệp Dương Thành ngằn ngừ giây lát, nhấc chân đi hướng cửa phòng, lòng thầm thắc mắc. Là ai đêm hôm khuya khoắt lại đây ấn chuông cửa?

Diệp Dương Thành ở trong căn hộ này một thời gian dài, bình thường người đưa thức ăn nhanh hay công nhân công ty bán rau có đến, đừng nói là nửa đêm khuya khoắt, dù là ban ngày cũng sẽ không ai nhấn chuông cửa. Diệp Dương Thành ở trong thị trấn Ôn Nhạc huyện một thời gian nhưng hầu như không quen biết ai, huống chi bây giờ là đêm khuya?

Trong lòng Diệp Dương Thành tràn ngập khó hiểu, đi tới cửa kéo nắp đập nhìn qua mắt mèo. Ngoài cửa có một nam nhân đầu đinh, mặt mũi bình thường, khoảng ba mươi mấy tuổi, mặt cười bí hiểm.

Diệp Dương Thành nhìn nam nhân hơn ba mươi tuổi này, trong lòng trực giác là lạ. Nhưng kẻ tài cao gan cũng lớn, Diệp Dương Thành không băn khoăn lo lắng gì, tay cầm nắm cửa mở ra.

- Tìm ai?

Nam nhân đầu đinh sớm đoán được Diệp Dương Thành sẽ mở cửa, gã không lộ vẻ kinh ngạc khi cánh cửa mở ra.

- Tìm người.

Giọng điệu của nam nhân đầu đinh thân thiết như quay về nhà, gã nheo mắt nhìn Diệp Dương Thành, cười càng tươi.

- Tìm ta?

Nghe nam nhân đầu đinh trả lời đương nhiên, Diệp Dương Thành ngây ra.

Diệp Dương Thành nhìn kỹ nam nhân đầu đinh, ngập ngừng hỏi:

- Người có tìm lộn người không?

Nam nhân đầu đinh cười càng tươi hơn:

- Không, tìm đúng rồi.

Trong ánh mắt nghi ngờ của Diệp Dương Thành, nam nhân đầu đinh chậm rãi giơ tay phải lên, xòe bàn tay ra.

- Là nó dẫn ta tới nơi này, cho nên ta tìm đúng người.

Vừa thấy một con ong vàng cường hóa cao giai nằm trong lòng bàn tay nam nhân đầu đinh thì Diệp Dương Thành biến sắc mặt nói:

- Người . . . !

Không đợi Diệp Dương Thành cất tiếng hỏi lại, nam nhân đầu đinh bỗng bỏ chạy.

Áp lực chưa từng có đè nặng lồng ngực Diệp Dương Thành, hắn không chút do dự đuổi theo nam nhân đầu đinh. Trong đầu Diệp Dương Thành chỉ có một suy nghĩ: Tuyệt đối không thể để nam nhân đầu đinh rời đi, tuyệt đối không được.

Con ong vàng cường hóa cao giai bị nam nhân đầu đinh bắt, còn thông qua con ong vàng quay về để tìm đến Diệp Dương Thành. Chắc chắn nam nhân đầu đinh có năng lực vượt qua người bình thường tưởng

tượng, nhưng tại sao Cửu Tiêu thần cách không nhắc nhở về sự xuất hiện của gã?

274. Chương 275: Đè Đầu Đánh Tơi Tả

Nam nhân đầu đỉnh này đột nhiên đến tìm Diệp Dương Thành vì lý do gì? Nam nhân đầu đỉnh không vào thang máy, trên hàng lang có hai cái bóng xẹt qua. Diệp Dương Thành tăng tốc độ lên mức nhanh nhất rượt theo nam nhân đầu đỉnh chạy ra ngoài tiểu khu. Diệp Dương Thành vừa đuổi theo nam nhân đầu đỉnh vừa nghi ngờ suy đoán lung tung.

Chờ khi hai người một chạy một đuổi rời khỏi tiểu khu chừng 2 km, Diệp Dương Thành lấy lại tinh thần. Đường như nam nhân đầu đỉnh cố ý dụ Diệp Dương Thành đến vùng ngoại thành vắng người.

Diệp Dương Thành nhanh chóng thăm quyết định:

- Sở Minh Hiền, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Cho phép năm người tỏa định vị trí của ta, nhanh chóng tìm đến ta!

Sở Minh Hiền, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử mới vừa về căn hộ của Diệp Dương Thành nghe lệnh ngay người, sau đó biến sắc mặt. Bọn họ biến thành năm luồng khói tỏa định vị trí của Diệp Dương Thành, lao nhanh hướng hắn.

- Thần lôi thuật, đốt!

Khi Diệp Dương Thành bị nam nhân đầu đỉnh dụ đến bãi cỏ ngoại ô, rốt cuộc hắn kéo gần khoảng cách với gã. Diệp Dương Thành nâng tay đánh ra một thần lôi thuật.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một khi thi triển thần lôi thuật ba trăm điểm linh lực thì tia chớp thô cỡ chậu rửa mặt xen lẫn ánh tím xuất hiện trên đầu nam nhân đầu đỉnh, tia chớp cách ba thước đánh xuống đỉnh đầu gã.

Vang tiếng nổ đécc tai, nam nhân đầu đỉnh bị thần lôi thuật giáng xuống toàn thân cháy đen. Tốc độ chạy của nam nhân đầu đỉnh chẳng những không chậm mà càng nhanh hơn.

Nam nhân đầu đỉnh càng chạy nhanh thì trong lòng Diệp Dương Thành càng căng thẳng. Mắt thấy khoảng cách kéo dài một trăm thước, Diệp Dương Thành cắn răng giờ tay ột đòn trời giáng.

- Cầm cố thuật, đốt!

Cầm cố thuật vô hình như keo nhựa dính đặc bao bọc nam nhân đầu đỉnh. Mặc kệ thực lực của nam nhân đầu đỉnh ra sao, cầm cố thuật ba trăm điểm linh lực không dễ bị phá. Chợt nghe tiếng trầm đục, nam nhân đầu đỉnh té cái bịch nằm sấp xuống.

Nam nhân đầu đỉnh bị trúng cầm cố thuật nên không nói chuyện được. Lúc này Diệp Dương Thành cực kỳ căng thẳng thần kinh, đạo đức luân lý, suy nghĩ lý trí gì đó bị hắn ném đi hết. Suy nghĩ duy nhất của Diệp Dương Thành là đập nát nam nhân đầu đỉnh ra, nếu không thân phận sẽ bị lộ.

Trong đầu Diệp Dương Thành toàn là ý nghĩ này, hắn nổi lòng độc ác. Khi nam nhân đầu đỉnh té ngã, Diệp Dương Thành phát tay phải.

Diệp Dương Thành dứt khoát quát to:

- Băng sương thuật, liệt diễm thuật! Đốt đốt!!!

Vù vù vù vù vù!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Sương trắng lạnh thấu xương bao phủ nam nhân đầu đình, ngay sau đó một cột lửa trắng xóa đánh vào người gã.

Mùi vị băng hỏa làm nam nhân đầu đình mới giải tác dụng phụ cấm cố thuật trong phút chốc khó nói nên lời.

Diệp Dương Thành không cho nam nhân đầu đình cơ hội nghỉ ngơi, lại đánh ra một cấm cố thuật. Diệp Dương Thành ngược đầu nhìn Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử chạy tới nơi.

Diệp Dương Thành chỉ vào nam nhân đầu đình bị hấn cho vài pháp thuật đánh không thành hình người, nói:

- Đừng lo lắng, mau hành động!

Năm người ở giữa không trung đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử bày sẵn tư thế.

Triệu Dung Dung là người ra tay đầu tiên:

- Tỏa Hồn Liên!

Triệu Dung Dung thăng lên thần sử nhất giai, Tỏa Hồn Liên trước kia thô cỡ vòng eo đột ngột trưởng to đến 40cm. Triệu Dung Dung khê quát, lòng bàn tay phải bắn ra sợi xích trắng to dày bay hướng nam nhân đầu đình.

- Hồn Lực Trảm!

Tiểu Thương Ưu Tử cũng thăng lên thần sử nhất giai không cam tụt hậu, sau Triệu Dung Dung là tiếng quát của nàng. Tiểu Thương Ưu Tử vung hai tay, Hồn Lực Trảm hình loan đao màu hồng dài mười thước rộng hai thước như súng máy bắn viên đạn, tiếng vù vù làm người ta không chút nghi ngờ uy lực của Hồn Lực Trảm hình dạng loan đao.

- Thứ Tâm Chùy!

Hai vị thần sử đã ra tay, Đường Thái Nguyên trẻ tuổi hơn hai lão già Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên nhiều nên phản ứng mau hơn nửa nhịp. Đường Thái Nguyên quát to, ba cái chùy đường kính một thước xuất hiện bên trên trái tim nam nhân đầu đình, chúng nó xoay tít đâm xuống.

Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên liếc nhau, ngạc nhiên phát hiện hai kỹ năng đặc biệt của họ không có sức sát thương lớn bao nhiêu. Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên bất đắc dĩ cắn răng điều động linh lực, chọn công kích bằng năng lượng.

Trong các đợt công kích nam nhân đầu đình có thêm hai luồng sáng trắng rực rỡ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ đình tai nhức óc vang lên. Diệp Dương Thành đứng trên mặt đất cảm giác mặt đất rung lắc dữ dội.

Nơi nam nhân đầu đình nằm đất cát bay lên, ánh sáng đủ màu sắc lóa mắt.

Đám đông đánh hội đồng ngừng công kích. Diệp Dương Thành giơ tay ngăn Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử định công kích vòng hai. Diệp Dương Thành nhú mày nhìn nơi đất cát bay đầy, chờ bụi bặm rơi xuống.

Nam nhân đầu đình rất muốn khóc, thật sự, mấy trăm năm qua đây là lần đầu tiên gã muốn khóc.

Nam nhân đầu đình định dụ Diệp Dương Thành ra chỗ vắng dấu đã tay, nhưng gã không ngờ hấn phản ứng dữ dội như vậy. Diệp Dương Thành không cho gã cơ hội giải thích đã giáng tia chớp xuống làm nam nhân đầu đình khét đen như dân Châu Phi.

Nếu chỉ có thể thì thôi, tiểu tử này không biết là quái vật ở đâu chui ra thì triển dị thuật nam nhân đầu đình chưa từng trông thấy. Nam nhân đầu đình cảm giác không khí xung quanh đông lại, cơ thể mất khả năng điều khiển té cái bịch.

Lúc này nam nhân đầu đình muốn giải thích lý do cho Diệp Dương Thành nghe, gã không ngờ ngay khi té xuống thì khí lạnh thấu xương xuất hiện. Cột lửa nóng cháy đủ hòa tan sắt thép từ trên trời giáng xuống, mùi vị lửa băng làm nam nhân đầu đình ngậy người.

Chưa xong, đáng giận hơn là tiểu tử này kêu người giúp đỡ, năm linh lực cường đại kỳ lạ đổ ập xuống nam nhân đầu đình.

Nam nhân đầu đình bị chà đạp thề với trời là gã rất muốn khóc. Trời ạ, gã chỉ muốn đấu một trận với Diệp Dương Thành.

Một chuỗi oanh tạc làm nam nhân đầu đình ử rũ, gã tự nhận trong tình huống một chọi một chắc chắn ung dung giải quyết được một trong năm linh thể, bao gồm hai linh thể mạnh nhất.

Nhưng người ta không cho nam nhân đầu đình cơ hội đấu đơn, người ta chơi đánh hội đồng. Nam nhân đầu đình muốn gào khóc thật to, vung tay hét lên: Thiên lý ở đâu, thiên lý ở đâu??

Nam nhân đầu đình vẫn còn gặp chuyện. Khi bụi bặm lắng xuống hiện ra hố sâu to lớn, Diệp Dương Thành tiến lên mấy bước nhìn nam nhân đầu đình nằm trong trong cái hố. Diệp Dương Thành nhú mày trầm ngâm.

Diệp Dương Thành không có thói quen hành hạ xác chết, nhưng để xác định nam nhân đầu đình đã chết hay chưa, bí mật thân phận có bị lộ hay không, thế là hắn lại gọi thần lôi thuật một trăm điểm linh lực để thăm dò.

- Thần lôi thuật, đốt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tia chớp thô cỡ miệng chén giáng xuống đầu nam nhân đầu đình.

Nam nhân đầu đình đáng thương mới phục hồi chút ít, vết thương trên người nhanh chóng khép lại nhưng lần nữa bị Diệp Dương Thành công kích. Nam nhân đầu đình bản năng ưỡn run.

Người nam nhân đầu đình khẽ run làm Diệp Dương Thành nhú chặt mày.

Diệp Dương Thành ngược lên nhìn Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử.

- Ra tay đi.

Diệp Dương Thành bước sang một bên.

Triệu Dung Dung quát:

- Tỏa Hồn Liên!

Tiểu Thương Ưu Tử tiếp theo:

- Hồn Lực Trảm!

Đường Thái Nguyên vội quát to:

- Thứ Tâm Chùy!

Vù vù vù vù vù!

Hình Tuấn Phi, Sở Minh Hiên cũng muốn góp vui nhưng bất lực, lại đánh ra hai đòn công kích linh lực.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng nổ đĩnh tai nhức óc lại vang lên. Nam nhân đầu đĩnh hoàn toàn bị đập nát. Nam nhân đầu đĩnh thể với trời từ cái lần hơn hai trăm năm trước ra, từ đó đến bây giờ gã chưa từng gặp chuyện nào bức tức như hôm nay.

Đợt đánh hội đồng thứ hai qua đi, hố càng sâu, bên dưới chảy ra nước ngầm.

Ba phút sau, nam nhân đầu đĩnh bị Diệp Dương Thành phán định là đẳng cấp nguy hiểm bằng không ử rồi bị Đường Thái Nguyên kéo ra khỏi hố sâu, ném xuống trước mũi giày của Diệp Dương Thành.

Triệu Dung Dung ấn chân trái, Tiểu Thương Ưu Tử dè tay phải, Hình Tuấn Phi và Sở Minh Hiên dè chặt tay trái nam nhân đầu đĩnh. Đường Thái Nguyên xoay tròn tròn mắt, gã hút mấy cục đá dính vào người mình rồi ngồi lên lưng nam nhân đầu đĩnh.

Diệp Dương Thành nhìn trước nhìn sau, chân chửi nhấc chân trái đạp lên trán nam nhân đầu đĩnh.

Nam nhân đầu đĩnh không thể nhúc nhích, mấy phút sau gã có chút sức lực vẫn không dám rục rịch. Nam nhân đầu đĩnh hiểu rõ lúc này nếu gã có một chút gì khác lạ chắc chắn sẽ bị đám người Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử tấn công đợt bá.

Đây là một đám vô sỉ, không có tố chất, đạo đức, tu dưỡng, phẩm chất. Nam nhân đầu đĩnh thâm rít gào trong lòng, đám người này không chỉ vô lại mà còn khôn kiếp.

Diệp Dương Thành cảm giác nam nhân đầu đĩnh phục hồi chút ít, hấn ngần chừng một lúc sau rút về chân trái đạp trên trán gã.

Diệp Dương Thành ngồi xổm xuống trước mặt nam nhân đầu đĩnh, hỏi:

- Rốt cuộc ngươi là ai? Tìm ta làm gì?

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, nam nhân đầu đĩnh mếu.

Nam nhân đầu đĩnh hú hét trong lòng:

- Trời ơi, cái tên khôn kiếp!!!

- Ngươi không biết chẳng lẽ không hỏi một câu được sao? Đè đầu đánh không cần hỏi!

- Ngươi. . . Ngươi. . . Ngươi. . . Ngươi không biết ta là ai, tìm ngươi làm gì!?

Oan quá, ăn đòn quá oan ức.

Nam nhân đầu đĩnh nghĩ thân phận của mình, ngẫm lại thực lực của mình, lại nhớ đến đợt chà đạp vừa rồi, trong lòng gã hận ngứa răng. Nam nhân đầu đĩnh rất tức tối hành động không hỏi đỏ xanh đen trắng của Diệp Dương Thành.

Nam nhân đầu đĩnh bức bối nên nổi máu cáu kỉnh, nhắm mắt, im miệng.

Hành động của nam nhân đầu đĩnh ở trong mắt Diệp Dương Thành là tiêu chuẩn lợn chết không sợ nước sôi nắng, càng thêm xác định gã có mưu đồ xấu xa.

- Không nói cũng không sao.

Diệp Dương Thành cười tươi như hoa:

- Đến địa phủ đừng trách ta không cho ngươi cơ hội giải thích.

Diệp Dương Thành đứng dậy, phát tay:

- Đưa hấn lên đường đi.

Nghe Diệp Dương Thành bá đạo nói, nam nhân đầu đĩnh với cá tính trời đất bao la lão tử lớn nhất hốt hoảng hét lên:

- Đừng, đừng!

Nam nhân đầu đĩnh nghẹn ngào:

- Ta nói, nói còn không được sao?

- Muốn nói?

Nghe nam nhân đầu đình kêu lên, Diệp Dương Thành không ngừng cười ngược lại càng cười ngoác mang tai. Diệp Dương Thành khom lưng, từ trên cao nhìn xuống nam nhân đầu đình khó khăn ngược mặt cựa lên.

Diệp Dương Thành hiền hòa hỏi:

- Vậy sao mới rồi không lên tiếng?

- Ta . . .

Diệp Dương Thành ngừng cười:

- Không biết điều.

Diệp Dương Thành đứng thẳng dậy, phát tay:

- Phục hồi khá nhanh, thêm một đợt nữa chắc không đến nỗi chết.

Nghe Diệp Dương Thành nói câu đó, nam nhân đầu đình sửng sốt. Sở Minh Hiền, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử liếc nhau, thả lỏng kiềm chế nam nhân đầu đình, nắm người biến thành luồng sáng bắn lên trời.

- Tỏa Hồn Liên!

- Hồn Lực Trảm!

- Thứ Tâm Chùy!

- Grao grao!!

Vù vù vù vù vù!

Công kích dày đặc lại từ trên trời giáng xuống. Nam nhân đầu đình mới phục hồi chút ít muốn gượng dậy chống cự, chợt hấn khóe môi Diệp Dương Thành cong lên giễu cợt thể là cơ mặt cứng ngắc, lòng thâm hết nguy rồi.

Nam nhân đầu đình không kịp hành động thì Diệp Dương Thành phát tay, quát:

- Cẩm cổ thuật, đốt!

Nam nhân đầu đình lại bị giam cầm, không thể nhúc nhích một li. Sau đó công kích phô thiên cái địa giáng xuống người nam nhân đầu đình. Vang tiếng nổ đìếc tai, lần này nam nhân đầu đình không thể tỉnh táo được nữa, gã ngơ ngác nằm bẹp dí dưới hố sâu mới, ngất xỉu.

Khi nam nhân đầu đình nhe răng trợn mắt tỉnh dậy, phát hiện bị đám người Diệp Dương Thành mang vào một rừng cây, bốn phía là cây cối to lớn. Giờ phút này, nam nhân đầu đình đang nằm ngửa trong đồng bùn, cành khô lá úa hôi thối làm gã nhũn mày.

Thấy nam nhân đầu đình tỉnh dậy, Diệp Dương Thành đứng bên cạnh gã ngáp dài, thản nhiên nói:

- Nói đi, rốt cuộc ngươi là ai?

Câu tiếp theo làm nam nhân đầu đình rùng mình:

- Không cho giải thích vừa lòng thì trên đường xuống suối vàng có một đồng người chờ ngươi kết bạn.

Ba bài học đau thương trước đó làm nam nhân đầu đình không dám nghi ngờ câu nói của Diệp Dương Thành là hù dọa hay thật. Da đầu nam nhân đầu đình tê dại, thậm chí Diệp Dương Thành là lưu manh khôn khéo, mặt ngoài thì biểu tình bình tĩnh nhìn hẩn.

Nam nhân đầu đình làm bộ dáng cao nhân nói:

- Triệu Hợp Đức kêu ta giết ngươi . . .

Nghe nam nhân đầu đình nói, mắt Diệp Dương Thành sáng rực:

- Ô? Triệu Hợp Đức nói tiên sinh gì đó là người?

Diệp Dương Thành xoa hai tay, cười xấu xa:

- Thật là đập phá thiết hại vô mịch xử, dắc lai toàn bất phí công phu. Nói đi, người muốn chết như thế nào?

Đã xác nhận thân phận của nam nhân đầu đình là tin tức tốt cho Diệp Dương Thành, làm thịt gã là rắc rối Triệu gia cũng chấm dứt.

Theo đám người Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử vừa rồi tính toán dò xét thì nam nhân đầu đình có chút bản lĩnh. Tuy không thể xác định thực lực của nam nhân đầu đình đến trình độ nào nhưng có một điều chắc chắn, Triệu Dung Dung hoặc Tiểu Thương Ưu Tử nếu đấu đơn sẽ không đánh lại gã.

Đối với kẻ Cửu Tiêu thần cách không phát hiện ra, thực lực cao kinh khủng, Diệp Dương Thành quên bốn chữ từ bi nương tay viết như thế nào. Dù là vì nam nhân đầu đình được Triệu gia mời đến giúp đỡ, hay gã phát hiện thân phận của Diệp Dương Thành, hẳn không có lý do gì tha cho gã con đường sống.

Nhưng trước khi giết nam nhân đầu đình, Diệp Dương Thành không ngại moi móc tin tức hữu dụng từ miệng gã.

Diệp Dương Thành nghĩ đến đây đôi mắt híp lại mở to nhìn nam nhân đầu đình mặt khét đen, khoe môi co giật, nửa cười nửa không.

Nam nhân đầu đình chú ý ánh mắt, biểu tình của Diệp Dương Thành, gã bị đánh đến hết sức nói.

275. Chương 276: Người Đờng Khinh Người Quá Đáng.

Nam nhân đầu đình vội vàng giải thích rằng:

- Đương nhiên ta và Triệu Hợp Đức chỉ có quan hệ bề nước gặp anhu, trước kia ta thật tình không biết đám nhãi Triệu gia làm ra nhiều chuyện gian ác vô nhân đạo như thế. Nếu biết thì ta sẽ tự tay làm thịt Triệu Hợp Đức, chắc chắn.

Diệp Dương Thành nghe nam nhân đầu đình thề thốt, hẳn nổi lên hứng thú:

- A?

Diệp Dương Thành nhìn nam nhân đầu đình từ trên xuống dưới, hỏi:

- Người là thông qua con ong vàng kia phát hiện ra ta?

- Đúng . . . Đúng vậy.

Biểu tình của Diệp Dương Thành là lạ, trong phút chốc nam nhân đầu đình không rõ ràng trong đầu hẳn suy tính cái gì. Nam nhân đầu đình rất muốn nhảy dựng lên cho Diệp Dương Thành ăn một cú đấm mạnh, nhưng chú ý ánh mắt đám người Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử như hổ rình mồi, thế là gã ủ rũ.

Nam nhân đầu đình trả lời:

- Trên người con ong vàng có dao động năng lượng, tuy rất nhỏ nhưng với ta tựa như đom đóm trong bóng đêm.

Nghe nam nhân đầu đình trả lời, trong lòng Diệp Dương Thành càng dâng lên nhiều thắc mắc hơn.

- Rốt cuộc người là thứ gì?

Diệp Dương Thành mở miệng hỏi:

- Theo ta được biết thì siêu chiến sĩ quân đội không có cách nào phát hiện dao động sóng năng lượng, người không giống dị nhân. Nói đi, rốt cuộc người là cái gì?

Nam nhân đầu đình nhìn do dự:

- . . .

Nam nhân đầu đình ngược lên nhìn Diệp Dương Thành, một lúc sau gã hỏi:

- Ta không nói được không?

Diệp Dương Thành cười nheo mắt nói:

- Người cảm thấy người có bản lĩnh từ chối sao?

Diệp Dương Thành không có ý định cò kè mặc cả với nam nhân đầu đình, hắn giơ tay giáng xuống một thần lôi thuật.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tia chớp thô cỡ chậu rửa mặt đánh nam nhân đầu đình co giật. Thái độ bá đạo lưu manh, biểu tình tuy cười nhưng đầy trào phúng của Diệp Dương Thành, cuối cùng nam nhân đầu đình khuất phục.

Nam nhân đầu đình gục đầu xuống:

- Ba trăm bảy mươi chín năm trước . . .

Diệp Dương Thành tưởng đâu mình nghe lầm:

- Khoan đã!

Diệp Dương Thành trợn to mắt hỏi:

- Người nói bao nhiêu năm trước?

- Ba trăm bảy mươi chín năm trước.

Nam nhân đầu đình ngược lên nhìn Diệp Dương Thành, gã vốn định thêm gia vị cho câu chuyện càng kích thích hấp dẫn hơn. Ai ngờ nam nhân đầu đình ngẩng đầu làm đám người Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử chú ý, bản năng cho rằng gã định tấn công.

Năm người không chút suy nghĩ lại tung ra một đợt công kích. Tiếng vang dày đặc, nam nhân đầu đình bị tai họa bất ngờ cả người co giật, miệng sùi bọt mép.

Nam nhân đầu đình không chịu nổi nữa.

- Rốt cuộc các người muốn làm gì?

Nam nhân đầu đình nằm sấp dưới đất, vẻ mặt ghen ngào oán trách:

- Muốn giết hay chém gì thì tới đi, Phó Diệc Chi ta dù gì cũng là đệ đệ ruột của Trương Ngọc Thiên tổ chức Dị Sát, chủ nhiệm trung tướng trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên Trung Quốc, đám khốn kiếp, vô lại, lưu manh, rác rưởi các người . . .

Diệp Dương Thành ngắt lời nam nhân đầu đình:

- Long Thủ tổ chức Dị Sát là ca ca ruột của người?

Diệp Dương Thành lộ biểu tình dào dạt hứng thú hỏi:

- Người thành lập trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên là muốn đối đầu với ca ca ruột?

- Ca ca ruột của ta sớm đã chết.

Nam nhân đầu đình hừ lạnh một tiếng:

- Ngay từ khi hắn tham gia Giới thì đã chết.

- Vậy người còn lôi hắn ra làm gì?

Diệp Dương Thành nhấc chân đá eo thô của nam nhân đầu đình:

- Không thành thật!

Liên tục bị Diệp Dương Thành chà đạp, nam nhân đầu đình, hoặc nên nói là Phó Diệc Chi bùng nổ, không chịu nổi rít gào:

- Nói cho người biết, đừng khinh người quá đáng!

Biểu tình Phó Diệc Chi kích động gào thét:

- Coi chừng ta . . .

Diệp Dương Thành nhướng mày nói:

- A?

Đám người Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử bước ra trước một bước thu nhỏ vòng vây. Trong tình huống thực lực, quân số chiếm ưu thế tuyệt đối, Diệp Dương Thành cười híp mắt.

- Coi chừng người làm gì?

Phó Diệc Chi nuốt nước bọt khan:

- Ta

Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, Phó Diệc Chi khép miệng không buông lời đe dọa.

Có một điều hiển nhiên là hành động thô bạo của Diệp Dương Thành dạy nam nhân đầu đình không dám kên kiệu. Nói cách khác, dù Diệp Dương Thành có xách cổ Phó Diệc Chi lên, tát hai bạt tai thì gã không dám can nhả một tiếng. Hết cách, ai bảo Phó Diệc Chi sơ sẩy, một mình chạy tới tìm Diệp Dương Thành? Ai kêu Phó Diệc Chi quá xem thường Diệp Dương Thành nên bị hấn đè đầu đánh không biết trời trăng?

Giờ phút này, Phó Diệc Chi rất muốn chạy trốn rồi sau này tính sổ với Diệp Dương Thành. Nhưng nghĩ đến cảnh tượng thê thảm vừa rồi, Phó Diệc Chi rùng mình bóp tắt ý đồ mới nảy mầm đó. Phó Diệc Chi không ngừng tự thôi miên mình, đám người trước mắt là đồ khốn không nói lý, là lưu manh không có chút phong độ cao thủ.

Diệp Dương Thành thấy Phó Diệc Chi ủ rũ, hấn kiềm nén ý định đập nát gã ra. Diệp Dương Thành xoay tròn mắt, phát tay ra hiệu Phó Diệc Chi kể tiếp.

- Ba trăm bảy mươi chín năm trước thế nào? Nói tiếp đi.

Phó Diệc Chi không còn chút ý định chống cự nào, trong bụng ôm cục tức, ngoài mặt hết sức cẩn thận chú ý từng hành động của mình, sợ làm gì chọc năm linh thể cường đại đến kỳ cục chà đạp lần thứ năm.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Phó Diệc Chi nhỏ giọng giải thích rằng:

- Ba trăm bảy mươi chín năm trước . . .

Nghe Phó Diệc Chi kể, Diệp Dương Thành vén lên tấm màn bí ẩn thứ nhất về Giới.

Thì ra Phó Diệc Chi không phải tên thật của nam nhân đầu đình, tên thật là Phó Nhị, Diệc Chi là tên chữ. Sau này nam nhân đầu đình cảm thấy khó nghe nên đổi lại là Phó Diệc Chi, không dùng tên chính thức Phó Nhị.

Phó Diệc Chi và ca ca ruột vào năm Sùng Trinh Minh triều suýt chết đuối vô tình có năng lực dị hóa. Ngay hôm hai huynh đệ có năng lực dị hóa thì . . .

Hôm đó vừa lúc là ngày xảy ra dị tai. Không biết là vì khi ấy hai huynh đệ đang thức tỉnh, hay vì năng lực quá thấp không khiến dị tai chú ý nên may mắn né thoát đợt dị tai đầu tiên, an toàn hoàn thành thức tỉnh năng lực dị hóa. Cũng từ lần dị tai đó, hai huynh đệ như được trời thương không còn bị dị tai chú ý, trở thành hai tồn tại đặc biệt.

Vì khi đó dị tai vừa qua đi, hai huynh đệ xem như hai dị nhân duy nhất sót lại trên trái đất. Sau khi thức tỉnh năng lực của huynh đệ Phó Diệc Chi không thấp, rất nhanh xông pha uy danh hiển hách, được người kêu là Phó thị song hùng, thoáng chốc uy danh lan xa, phong quang vô hạn.

Nhưng năm thứ ba từ khi hai huynh đệ Phó Diệc Chi thức tỉnh năng lực dị hóa, có hai nam nữ toàn thân bao phủ trong vải đen tìm đến bọn họ. Hai người áo đen dễ dàng đánh hai huynh đệ Phó Diệc Chi bẹp dí dưới đất, bắt cóc hai huynh đệ.

Hai nam nữ toàn thân ẩn trong vải đen mang hai huynh đệ Phó Diệc Chi đến một hòn đảo nhỏ hoang vu, lột sạch quần áo. Từ nay hai huynh đệ Phó Diệc Chi sống không bằng heo chó.

276. Chương 277: Liên Quan Gì Ta.

Chớp mắt hai huynh đệ Phó Diệc Chi già yếu sống trên đảo nhỏ được năm mươi năm, từ thiếu niên tuổi trẻ biến thành lão nhân lưng còng. Ngày nào đó vào năm đó, dị tai năm mươi năm một lần lại giáng xuống.

- Cho đến nay ta còn nhớ trên bầu trời giáng xuống ánh sáng bạc rực rỡ, ta nghe hai ác ma hét chói tai.

Mắt Phó Diệc Chi mờ lung nói:

- Đó là ngôn ngữ ta chưa từng nghe qua, nhưng ta biết bọn họ đang chửi rủa, găm rỗng. Hai huynh đệ chúng ta sống trên đảo qua bốn mươi bảy năm, hai ác ma kia không thường ở trên đảo. Trong bốn mươi bảy năm chỉ có mười năm là hai ác ma ở trên đảo. Ánh sáng bạc qua đi, hai ác ma biến mất.

Phó Diệc Chi kể một đoạn quá trình không đầu không đuôi, cười tự giễu tiếp tục bảo:

- Bọn họ để lại năng lượng truy tung đề phòng chúng ta chạy trốn cũng biến mất. Chúng ta cho rằng cuộc sống như địa ngục đã kết thúc, có thể giải thoát. Nhưng sáng hôm sau khi bọn họ biến mất, khi ta và ca ca của ta định trốn khỏi đảo hoang thì giọng hai ác ma lại vang bên tai.

Phó Diệc Chi ngược lên nhìn Diệp Dương Thành, biểu tình cực kỳ phứ tạp:

- Bọn họ nói chỉ cần chúng ta chịu tiếp tục ở lại làm việc giúp họ thì sẽ ban cho cuộc sống bất tử.

Lòng Diệp Dương Thành máy động:

- Bất tử?

Diệp Dương Thành hỏi:

- Người và ca ca của người sống đến bây giờ . . .

- Lúc đó ta không tin tưởng.

Phó Diệc Chi cười khẩy nói:

- Ta kiên quyết từ chối yêu cầu của bọn họ, chúng ta sống trong địa ngục quá đủ rồi. Ta muốn kéo ca ca rời khỏi hoang đảo, nhưng hần . . . Tin tưởng.

Tia sáng trong mắt Phó Diệc Chi vụt tắt, vẻ mặt bi thương nói:

- Hần ở lại trên hoang đảo tiếp tục làm nô lệ cho hai ác ma. Còn ta thì rời khỏi đảo hoang quay về quê.

- Ta cứ nghĩ có thể yên ổn sống đến cuối đời, ai ngờ năm thứ tám khi ta tuổi già sức yếu định lo hậu sự ỉn thì ca ca bỗng nhiên trở về. Hần rất trẻ tuổi, như người tráng niên ba, bốn chục tuổi. Ca ca nói cho ta biết tìm được một chỗ cho các dị nhân né tránh dị tai, còn thành lập một tổ chức sát thủ.

- Tổ chức sát thủ đó chính là tổ chức Dị Sát sau này. Ca ca của ta trở thành Long Thủ tổ chức Dị Sát, vợ vet nam nhân trẻ tuổi khỏe mạnh cho hai ác ma, dùng máu của những nam nhân phá vỡ gông xiềng không gian thần cấm.

Nói đến đây cảm xúc của Phó Diệc Chi rất kích động, đôi mắt đỏ ngầu nói:

- Ca ca cho ta một bộ công pháp tên là Ma Linh. Ca ca nói hần đã thay đổi công pháp, sau khi tu luyện sẽ bắt tử nhưng không bị hai ác ma khống chế, điều khiển.

- Ca ca cho ta hai viên thủy tinh, nói chúng nó đại biểu cho tâm trí, sinh mệnh của hần. Khi viên thủy tinh màu đỏ vỡ nghĩa là ca ca đã hoàn toàn rơi vào ác ma khống chế, từ nay thân bất do kỷ. Khi viên thủy tinh trong suốt vỡ nghĩa là mạng sống của ca ca đã đi đến tận cùng . . .

Giọng Phó Diệc Chi dần trầm thấp:

- Ta cầm viên thủy tinh màu đỏ được ba tháng thì nó vỡ nát. Bắt đầu từ lúc đó ta hiểu rằng ca ca của ta đã chết, bây giờ trong người hần là một con rối hoàn toàn bị ác ma khống chế .

- Từ khi đó dù ta đi đến đâu đều sẽ bày bàn thờ, nhang đèn lư hương và linh vị cho ca ca của ta. Tuy nhiên ta luôn đặt linh vị úp xuống, ta bản năng từ chối sự thật. Thế nhưng . . . Đoạn thời gian trước ca ca để lại viên thủy tinh cuối cùng cho ta cũng đã vỡ.

Diệp Dương Thành sờ cảm lăm lăm:

- Thần tù giả . . . Không gian thần cấm.

Về mặt Diệp Dương Thành hiểu ra. Thần tù giả là xưng hô người bị thần giam cầm, không gian thần cấm tức là chỗ nhốt thần tù giả.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành ngẩng đầu nhìn Phó Diệc Chi:

- Cho nên người thành lập trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên, định ngăn cản hai ác ma trốn khỏi không gian thần cấm?

Phó Diệc Chi ngẩng đầu lên, trong mắt lóe tia sáng thù hận:

- Điều ta mong muốn nhất là trả thù cho ca ca!

Phó Diệc Chi nghiêng răng nói:

- Nhưng ta biết chỉ dựa vào thực lực một mình ta tuyệt đối không thành công. Ta cần một lực lượng có thể đối kháng với dị nhân, từ căn bản tan rã nhanh vuốt của hai ác ma tự xưng là Thánh Giới sứ giả trên trái đất.

- Hơn mười năm trước ta tham gia tiểu tổ nghiên cứu siêu chiến sĩ quân đội. Ta dựa vào kinh nghiệm tích lũy mấy trăm năm thúc đẩy hạng mục nghiên cứu siêu chiến sĩ hoàn thành sớm hơn mười năm. Ta trở thành chủ nhiệm trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên, được quân hàm trung tướng.

Nói đến đây Phó Diệc Chi nhìn Diệp Dương Thành, bộ dạng tiểu nhân khóc lóc biến mất hết, thay thế là biểu tình nghiêm trang.

Giọng điệu Phó Diệc Chi nghiêm túc nói:

- Tối hôm nay ta tới nơi này là vì muốn hợp tác, theo ta được biết hai ác ma kia dường như đã mở khe hở không gian thần cấm. Mặc dù bọn họ không thể dùng bản thể trốn khỏi không gian thần cấm nhưng có thể dùng chút thủ đoạn giáng thánh sứ xuống, tự do hoạt động trong phạm vi nhất định.

- Trong không gian thần cấm không chỉ có hai ác ma kia. Ba trăm năm qua dựa theo đặc tính chỉ cho vào không được ra của không gian thần cấm, bọn họ phát triển rất nhiều thuộc hạ trong đó. Nếu để bọn chúng trốn khỏi không gian thần cấm thì . . .

Ảo cảnh tu di nghiêm túc, biểu tình trang trọng nói chuyện.

Diệp Dương Thành thần thờ nhìn Phó Diệc Chi một lúc lâu, sau đó phun ra một câu làm gã suýt té xỉu:

- Trốn ra thì kệ nó, liên quan gì ta?

- Người . . . !

Phó Diệc Chi không ngờ nói nhiều như vậy, mơ hồ điểm danh sự lợi hại của hai ác ma nhưng Diệp Dương Thành cho ra đáp án ngoài ý muốn.

Hỏi sao Phó Diệc Chi chịu nổi? Sao gã chịu nổi?

Phó Diệc Chi không bao giờ ngờ Diệp Dương Thành nói mấy câu đó là có lý do.

Hai huynh đệ Phó Diệc Chi thức tỉnh năng lực dị hóa vào ngày dị tai, từ nay có ấn ký miễn dị tai. Cho nên Cửu Tiêu thần cách của Diệp Dương Thành không có chút phản ứng với Phó Diệc Chi, như được dán nhãn đạt tiêu chuẩn, Cửu Tiêu thần cách sẽ không chú ý đến gã nữa.

Hai ác ma Phó Diệc Chi nói thì khác.

Nếu hai người kia không có chút năng lực chống lại dị tai, bị giam giữ chứng minh không chút năng lực đối kháng thần quyền, nghĩa là . . .

Như lúc trước Diệp Dương Thành cầm Cửu Tiêu thần cách lần lượt xóa sổ sát thủ của tổ chức Dị Sát. Tuy những sát thủ này có thể tùy thời làm thịt Diệp Dương Thành, người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách mà tay trái gà không chặt. Nhưng các sát thủ tổ chức Dị Sát đã chết, tại sao? Bởi Diệp Dương Thành có Cửu Tiêu thần cách.

Hai ác ma kia dù cường đại đến đâu thì sao?

Trước Cửu Tiêu thần cách, trước thần quyền Diệp Dương Thành nắm giữ, tất cả ác ma đều là hổ giấy. Hơn nữa lần trước xóa sổ tàn hồn nói cho Diệp Dương Thành một tin tức siêu quan trọng, là hai ác ma kia rất giàu, siêu giàu.

Chỉ xóa sổ một tàn hồn đã được một ngàn công đức huyền diệu, tám ngàn điểm linh lực. Tuy rằng quá trình hơi vất vả nhưng bây giờ Diệp Dương Thành đã có cách cực tốt đối phó tàn hồn.

277. Chương 278: Thắng Có Thịt Người Ăn

Tưởng tượng đi, một tàn hồn cống hiến nhiều như vậy, nếu là bản thân ác ma thì sao? Và đám quái vật như rối gỗ, đó là một món linh lực, công đức huyền diệu ketch sù vào túi. Trong mắt người khác là quái vật, còn với Diệp Dương Thành đó là kho báu.

Cho nên Diệp Dương Thành không tìm hai ác ma gì đó gây sự thì bọn họ nên cảm tạ trời đất. Nếu hai ác ma mất mùi kiếm Diệp Dương Thành, hẳn không ngại cho bọn họ ném mùi thần quyền.

Nghĩ thông điều này Diệp Dương Thành còn lo âu, sợ sệt với hai ác ma sao?

Cho nên Diệp Dương Thành thành thật, rõ ràng, trực tiếp nói cho Phó Diệc Chi dù hai ác ma có trốn ra hay không thì liên quan gì hắn?

Nghe Diệp Dương Thành trả lời hờ hững, Phó Diệc Chi rất muốn đập đầu vô tường.

Không cho Phó Diệc Chi thời gian suy nghĩ vấn đề, Diệp Dương Thành mở miệng nói:

- Nói xong vấn đề ác ma rồi bây giờ chúng ta nói về người đi.

Phó Diệc Chi kinh ngạc hỏi:

- Ta? Có vấn đề . . .

Trong phút chốc mặt Phó Diệc Chi trắng bệch, gã như thiếu nữ bắt lực sắp bị hiếp, suy yếu cúi đầu, thấp thỏm nói:

- Ta. . . Ta không có vấn đề gì . . .

Diệp Dương Thành cười tươi rói:

- Thật không?

Diệp Dương Thành nheo mắt nói:

- Nhưng ta cảm thấy có vấn đề, hơn nữa đây là vấn đề rất lớn.

Diệp Dương Thành rất đồng tình cảnh ngộ của Phó Diệc Chi, nhưng không có nghĩa là vì hai chữ đồng tình hần mặc gã tự do rời đi. Đối với Diệp Dương Thành thì bí mật thân phận là một trong những bảo đảm lớn nhất của hần. Bây giờ Phó Diệc Chi phát hiện thân phận của Diệp Dương Thành, nói thẳng ra giữa hai người chẳng hề có chút quan hệ tình cảm gì.

Nghĩ đến mấy vấn đề này, nụ cười trên mặt Diệp Dương Thành biến mất, thay thế là vẻ tức sát.

Chú ý đến sắc mặt Diệp Dương Thành thay đổi, Phó Diệc Chi suy nghĩ giây lát liền hiểu nay đã đụng phải kiêng kỵ của hần.

Tim Phó Diệc Chi rút cái bịch, vội nói:

- Ta thề với trời tuyệt đối không lộ thân phận của người cho người thứ ba biết. Thật sự, ta thề!

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Giữa hai khả năng giữ bí mật tuyệt đối và có lẽ giữ bí mật, đổi lại là người thì người sẽ lựa chọn như thế nào?

Phó Diệc Chi không nói nên lời. Diệp Dương Thành đã nói rất thẳng thừng. Bây giờ Phó Diệc Chi là con cá nằm trên thớt Diệp Dương Thành, gã làm gì có tư cách bàn điều kiện với hần?

Phó Diệc Chi tu luyện công pháp Ma Linh, nhưng cái gọi là bất tử chỉ ở mặt nào đó. Nếu Diệp Dương Thành không tiếc trả giá, tính theo mật độ công kích mấy vòng chà đạp lúc trước, nếu lặp lại vài lần nữa dù Phó Diệc Chi có năng lực tự chữa lành cũng chỉ đành nuốt hận tại chỗ.

Như câu hỏi của Diệp Dương Thành, nếu Phó Diệc Chi đặt mình vào vị trí của hần, gã tuyệt đối sẽ không chút do dự giết Diệp Dương Thành. Cái gọi là người không vì mình trời tru đất diệt, không tồn tại công xiềng đạo đức gì, đây là bản chất mạnh ăn thịt yếu.

Tia sáng trong mắt Phó Diệc Chi vụt tắt, điều duy nhất gã hối hận là tại sao nóng đầu lè loi một mình lại đây kiếm Diệp Dương Thành làm chi? Buồn cười Phó Diệc Chi muốn lôi kéo Diệp Dương Thành nhập bọn, bây giờ mới biết lực lượng trong tay hần yên ổn ngồi ở ngôi cao số một trong phạm vi thế giới.

Nhưng nói sao thì Phó Diệc Chi là người sống mấy trăm năm, dù có là đồ ngốc trải qua mấy trăm năm đủ để lột xác thành cáo già. Biểu hiện lúc trước của Phó Diệc Chi chẳng qua vì bị kích thích áp lực suốt mấy trăm năm. Muốn Phó Diệc Chi chết, gã sẽ không nói gì nhưng cũng tuyệt đối không nhắm mắt chờ chết.

Diệp Dương Thành chú ý thấy mắt Phó Diệc Chi tối đi, đang do dự có nên nổ chết gã không thì Phó Diệc Chi phục hồi bảy, tám phần trăm nhảy căng lên. Trong lúc Phó Diệc Chi nhảy vọt một luồng khói xám bao bọc gã từ đầu đến chân.

Phó Diệc Chi hét to:

- Grao!

Có lẽ vì sự việc đột ngột hoặc không ai ngờ một người nửa sống nửa chết bỗng chỗ bùng nổ. Mãi khi Phó Diệc Chi quất to lướt qua Diệp Dương Thành nhảy vào trong rừng, Triệu Dung Dung là người đầu tiên phản ứng lại.

Triệu Dung Dung bắn ra một sợi xích trắng:

- Tỏa Hồn Liên!

Nhưng đã quá muộn, Phó Diệc Chi chui vào rừng rậm, trong phút chốc biến mất không còn bóng dáng.

Diệp Dương Thành ngậy người đứng yên tại chỗ. Đám người Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử biểu tình xấu hổ gục mặt xuống. Bọn họ thấy nhục nhã vì đã không giữ Phó Diệc Chi lại được.

Đám người Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử không ngờ trong khi bọn họ cúi đầu thì Diệp Dương Thành bỗng bật cười, lắc đầu.

Diệp Dương Thành cười khẩy nói:

- Chạy khỏi hòa thượng nhưng không chạy ra chùa nổi, hẳn quá xem thường ta.

Tâm tình của Phó Diệc Chi tràn đầy phức tạp. Có vui sướng xuyên toa trong rừng rậm tìm được đường sống, có tiếc nuối không thể kéo Diệp Dương Thành nhập bọn. Nhưng nhiều hơn là oán hận Diệp Dương Thành, tức giận với Sở Minh Hiên, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử.

Bị đề đầu đánh bầm dập, ai gặp chuyện như vậy cũng sẽ tức giận. Huống chi Phó Diệc Chi có quân hàm trung tướng, chủ nhiệm nắm giữ ngành bí ẩn và cường đại nhất? Đối với Phó Diệc Chi, rạng sáng hôm nay gặp chuyện như vậy là sỉ nhục lớn thứ hai trong đời.

Trong đầu Phó Diệc Chi nhớ đến dị thuật gần như vô lại của Diệp Dương Thành, hẳn có thể giam cầm năng lực hành động của Phó Diệc Chi.

Suy nghĩ, khen ngợi trước khi Phó Diệc Chi đến tìm Diệp Dương Thành đã tan biến. Phó Diệc Chi rất thích hành động trừng gian trừ ác của Diệp Dương Thành, rất muốn kéo hắn vào trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên. Suy nghĩ đó hay khen ngợi, mọi cơ sở đều thành lập trên hai chữ: Thực lực.

Ban đầu Phó Diệc Chi đứng ở góc độ của mình cảm thấy thực lực của gã dư sức ngồi trên ghế số một thế giới, tâm lý cường giả đệ nhất thế giới. Cho nên khi đối diện Diệp Dương Thành, Phó Diệc Chi rộng rãi, khoan dung, tư thế từ trên cao nhìn xuống hắn.

Thế nhưng trải qua mấy tiếng bị chà đạp nói cho Phó Diệc Chi biết gã không phải mạnh nhất. Ít ra chính sách đánh hội đồng, cấm cố thuật của Diệp Dương Thành thì Phó Diệc Chi bị động chịu đòn, gã không phải vô địch.

Tâm tình Phó Diệc Chi thay đổi nghiêng trời lệch đất, từ kẻ bề trên cao cao tại thượng nhìn xuống người khác biến thành nhìn ngang, hay thậm chí ngược nhìn cùng giai.

Tâm tình khác nhau, cách suy nghĩ vấn đề cũng thay đổi. Trước mắt Phó Diệc Chi không còn sót lại chút khen thưởng Diệp Dương Thành, trong đầu gã chỉ có hình ảnh thê thảm bị hắn chà đạp tã tơi.

Trong lòng Phó Diệc Chi hận Diệp Dương Thành ngứa răng, gã giữ tốc độ chạy nhanh nhất.

Phó Diệc Chi vừa chạy vừa thầm chửi rủa:

- Khốn kiếp, vô lại, đám khốn này hoàn toàn là nhóm vô lại hết thuốc chữa!

Có một ý tưởng nảy lên trong lòng Phó Diệc Chi, nhanh chóng cảm rõ, sinh trưởng khỏe mạnh.

Tên vô lại này tìm mọi cách bảo vệ bí mật thân phận của mình đúng không? Tên khốn này không mong muốn lộ mặt thật cho người thấy chứ gì? Diệp Dương Thành đã quyết định sau khi chạy khỏi chốn quỷ quái Khánh Châu thị sẽ điều tra rõ thân phận của Diệp Dương Thành rồi thì . . .

Phó Diệc Chi ngẫm nghĩ, chợt nở nụ cười. Tuy da mặt Phó Diệc Chi cháy đen khó gây cảm tình, nhưng điều này không ảnh hưởng tâm trạng vui vẻ của gã. Tiêu diệt Diệp Dương Thành rồi Phó Diệc Chi vẫn là số một thế giới.

Phó Diệc Chi ôm suy nghĩ này chạy nhanh trong rừng ba phút, khi gã cho rằng chính mình đã hoàn toàn tìm được đường sống thì . . .

Rầm!

Một khúc rễ cây nhô lên làm Phó Diệc Chi văng lên cao, tạt ngang đập vào một thân cây, trượt xuống đất. Phó Diệc Chi nằm yên không nhúc nhích như người chết.

Diệp Dương Thành đã thay trang phục hình dạng thần tộc chiến đấu, hắn đứng trong không trung, tay cầm ngân thương bản long, tay kia hươu không khí.

Diệp Dương Thành cười híp mắt nhìn Phó Diệc Chi trên mặt tràn đầy ngạc nhiên.

- Chạy đi.

Diệp Dương Thành nhếch môi cười nói:

- Chạy tiếp đi.

Phó Diệc Chi thần thờ nhìn Diệp Dương Thành đứng trong không trung, đầu óc ù đặc.

Phó Diệc Chi nhớ rõ gã như cá gặp nước xuyên toa trong rừng rậm, tại sao . . . Tại sao thoảng chốc bầu trời tối đen trở nên sáng sủa. Ánh mặt trời ấm áp chiếu trên người Phó Diệc Chi, nơi gã đứng không phải rừng rậm mà là biển mênh mông vô bờ.

Phó Diệc Chi đang đứng trên chiếc thuyền gỗ cũ kỹ, bốn phía toàn là nước biển, màu nước biển xanh dương.

Phó Diệc Chi nhìn Diệp Dương Thành mặc đồ rất oách, gã nuốt nước bọt khan. Phó Diệc Chi phát hiện không chỉ địa điểm thay đổi, năng lực dị hóa cũng biến mất sạch.

Một không thực lực, hai không vũ khí, giữa đại dương mênh mông này kêu Phó Diệc Chi làm sao chạy? Phó Diệc Chi chạy như thế nào?

Phó Diệc Chi đứng trên thuyền gỗ thấp thỏm không lên tiếng. Diệp Dương Thành sẽ không để Phó Diệc Chi yên ổn đứng trên thuyền phơi nắng. Diệp Dương Thành chờ một lúc không nghe Phó Diệc Chi nói chuyện, hần híp mắt cười khê. Phó Diệc Chi mạnh vùng ngăn thương bàn long, một năng lượng trăm rộng mười thước từ trên trời giáng xuống. Chợt vang tiếng rầm rầm, thuyền gỗ bị Diệp Dương Thành chém vỡ thành bốn, năm mảnh.

Tầm bùm!

Phó Diệc Chi đứng trên thuyền gỗ té xuống nước, gã bất ngờ không kịp đề phòng uống một hớp nước biển mặn và đắng làm gã nghẹt thở suýt xỉu.

Trong tình huống sống còn này Phó Diệc Chi không rảnh suy nghĩ lý do tại sao đột nhiên xuất hiện trên biển cả, tại sao bỗng mất đi năng lực dị hóa. Phó Diệc Chi chỉ biết rằng nếu không trốn thì cái chết đã ở ngay trước mắt.

Không thể trách Phó Diệc Chi, có muốn trách chỉ có thể trách không gian tu di của Diệp Dương Thành quá thật. Ai vào đây đều sẽ không nghi ngại đang ở là một thế giới hư cấu.

Phó Diệc Chi giãy dụa trong biển, cố gắng bơi sang một hướng.

Diệp Dương Thành cầm ngân thương bàn long chậm chạp theo sau Phó Diệc Chi, nhìn gã vùng vẫy đập nước bơi.

Diệp Dương Thành sờ cằm nhỏ giọng nói:

- Hình như bơi một mình thì hơi chán.

Mắt Diệp Dương Thành sáng lên, búng tay chỉ vào Phó Diệc Chi trên mặt biển.

Diệp Dương Thành cười xấu xa:

- Cho mười con cá mập chơi với hần, thắng sẽ có thịt người ăn.

Diệp Dương Thành cách Phó Diệc Chi khoảng ba, bốn thước, lời hần nói rõ ràng lọt vào tai gã. Nghe Diệp Dương Thành nói mấy câu đó, Phó Diệc Chi cảm giác có luồng khí lạnh chạy từ đầu xuống chân. Cá . . . Cá mập?

Phó Diệc Chi rùng mình, bản năng ngoái đầu lại nhìn.

Miệng Phó Diệc Chi thốt ra tiếng nức nở rống to:

- Khốn kiếp, người là đồ khốn!

Nhìn theo ánh mắt Phó Diệc Chi thì thấy có hơn mười vây lưng cá mập nhô lên mặt biển đang nhanh chóng bơi tới gần.

Phó Diệc Chi sợ chết khiếp. Khi nhìn hơn mười vây lưng cá mập, suy nghĩ đầu tiên của Phó Diệc Chi là:

- Nghĩ đến ta đường đường là một trong Phó thị song hùng nhưng sắp chôn xác trong bụng cá sao?

Tiếng gào rú vang lên, Phó Diệc Chi dốc hết sức lực huơ tay đuổi chân. Nhưng hiện thực tuyệt vọng vô tình đá Phó Diệc Chi xuống vực sâu. Gần mười giây sau hơn mười con cá mập bao vây Phó Diệc Chi, chúng nó bơi tới cùng với dòng nước làm tâm tình của gã cực kỳ căng thẳng, sắp đứt dây thần kinh.

Không biết có phải đám cá mập cố ý trêu đùa Phó Diệc Chi, chúng nó không há mồm máu cắn xé gã mà thường áp sát, dùng đầu to cụng gã một chút. Phó Diệc Chi sợ teo tim nhưng không bị cá mập cắn.

Trong trò chơi mèo vờn chuột này Phó Diệc Chi không hay biết cơ thể gã nằm trong rừng rậm bị đám người Sở Minh Hiền, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử tìm ra. Theo lệnh của Diệp Dương Thành, năm người không vội xử Phó Diệc Chi mà vây quanh gã, bình tĩnh bàn bạc.

Triệu Dung Dung liếc thân thể Phó Diệc Chi vài lần:

- Chủ nhân nói để lại cơ thể hần, còn cần dùng.

Triệu Dung Dung ngược lên nhìn bốn người Tiểu Thương Ưu Tử, nói:

- Hơn nữa tốt nhất là khiến hần tự trở về thể xác của mình. Các người nói xem nên làm sao?

- Cái này . . .

Nghe Triệu Dung Dung thuật lại ý của Diệp Dương Thành, đám người Sở Minh Hiền, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Tiểu Thương Ưu Tử liếc nhau, hết sức khó xử.

Muốn thu Phó Diệc Chi làm linh phó điều đầu tiên là phải xử lý xác của gã. Nhưng nếu Phó Diệc Chi mất thể xác, sau khi gã bị thu làm linh phó sẽ không cách nào quay về cơ thể cũ được.

Hình Tuấn Phi lắc đầu, thở dài thườn thượt:

- Khó đây.

Triệu Dung Dung cười ngọt ngào:

- Ý thứ hai của chủ nhân là nếu không có cách vẹn toàn đôi bên, vậy chờ sau khi hần ra khỏi ảo cảnh tu di trực tiếp giết.

Triệu Dung Dung thốt ra lời nói nếu để Phó Diệc Chi nghe được sẽ giậm chân chửi độc nhất là lòng dạ phụ nữ.

Trong ảo cảnh tu di.

Phó Diệc Chi bị một đám cá mập luân phiên đùa giỡn, gã bực tức mặt đỏ rực.

- Khốn kiếp, có giỏi thì đến giết ta đi! Người giết ta đi! Khốn kiếp!

Phó Diệc Chi không vùng vẫy, không chống cự nữa, ngửa đầu chửi Diệp Dương Thành:

- Người có giỏi thì đến giết ta!

Nghe Phó Diệc Chi tức điên chửi bậy, Diệp Dương Thành cười tủm tỉm.

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, nói:

- Được rồi.

Phó Diệc Chi kinh ngạc nói:

- A . . . ?

Diệp Dương Thành không ngốc, nhận được tin Triệu Dung Dung truyền về không có cách vẹn toàn đôi bên. Tuy Diệp Dương Thành nhắm vào thân phận trung tướng quân đội của Phó Diệc Chi, nhưng nếu miễn cưỡng chiều ý chẳng bằng làm ngọc nát.

Diệp Dương Thành phất tay, đám cá mập há mồm máu nhào hướng Phó Diệc Chi còn đang ngây người.

Tiếng gào rú vang lên:

- A!

Diệp Dương Thành không ngờ rằng khi đuôi Phó Diệc Chi bị một con cá mập cắn, Cửu Tiêu thần cách hiện ra một gợi ý.

Dòng gợi ý này làm Diệp Dương Thành quát to:

- Khoan đã!

- Ảo cảnh tu di nhốt một thần chi di vong giả, xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách tuyển chọn: Xóa sổ, thu phục, thẩm phán, tước đoạt.

Đây là gợi ý của Cửu Tiêu thần cách khi ảo cảnh tu di biến ra cá mập cắn đuôi Phó Diệc Chi. Diệp Dương Thành ngây người nhìn hàng gợi ý, bản năng xua đàn cá mập dạt ra. Diệp Dương Thành hồ hững nhìn Phó Diệc Chi nhe răng trợn mắt, hẩn tập trung chú ý vào Cửu Tiêu thần cách.

- Xóa sổ thì sao? Thu phục thì sao? Thẩm phán thì sao? Tước đoạt thì sao?

278. Chương 279: Cung Nghênh Phụ Thần Hàng Lâm.

Thần chi di vong giả, danh từ mới này chẳng cần giải thích nhiều. Hai huynh đệ Phó gia tránh khỏi dị tai nhiều năm trừ bị thần quên đi còn có khả năng nào khác?

So sánh với ý nghĩa danh từ mới, Diệp Dương Thành càng quan tâm là thần quyền sử dụng với Phó Diệc Chi.

Phó Diệc Chi là trung tướng quân đội, thân phận chủ nhiệm trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên, có sức hấp dẫn rất cao với Diệp Dương Thành. Nếu không có bắt lấy Phó Diệc Chi, sau này Diệp Dương Thành hành động gì cũng không cần lo trước lo sau. Lá bài vua số một quân đội, xưng hô này không tệ.

Cửu Tiêu thần cách phản ứng siêu nhanh:

- Xóa bỏ thần chi di vong giả, +50000 công đức huyền điểm, linh lực không rõ. Thu phục thần chi di vong giả, +50000 công đức huyền điểm, linh lực không rõ. Thẩm phán thần chi di vong giả, +50000 công đức huyền điểm, linh lực không rõ. Tước đoạt thần chi di vong giả, tiêu hao 20000 công đức huyền điểm, linh lực không rõ.

Diệp Dương Thành do dự.

Xóa sổ Phó Diệc Chi là thuận lợi thu vào năm vạn công đức huyền điểm, xem thực lực của gã thì cống hiến linh lực cũng không ít. Nếu thu phục Phó Diệc Chi sẽ tiêu hao năm vạn công đức huyền điểm và con số linh lực không rõ.

Diệp Dương Thành thăm đoán, kiếm không được hỏi:

- Thu phục thần chi di vong giả sẽ là tình huống gì?

- Thu phục thần chi di vong giả: Tiêu trừ toàn bộ mặt trái của thần chi di vong giả đối với người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách, rót vào ý nghĩ thần chi di vong giả phải trung thành, trung hậu, thành thật với người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách. Sau khi thu phục thần chi di vong giả sẽ biến thành thần chi quyền luyện giả, trong điều kiện nhất định có thể liên lạc ý niệm với người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách.

Diệp Dương Thành nhìn Cửu Tiêu thần cách giải thích kỹ càng.

- Thần chi quyền luyện giả?

Diệp Dương Thành trầm ngâm hơn mười giây sau gật gù quyết định:

- Thu phục, thần chi di vong giả.

Cùng với Diệp Dương Thành ra quyết định, ảo cảnh tu di sụp đổ. Diệp Dương Thành, Phó Diệc Chi trở về thế giới thực. May mà Diệp Dương Thành còn nhớ trước đó có ra lệnh cho đám người Triệu Dung Dung, Hình Tuấn Phi, Tiểu Thương Ưu Tử, Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên.

Vừa thoát khỏi ảo cảnh tu di, Diệp Dương Thành vội vàng hét lên:

- Khoan ra tay, người nhà!

Năm người đã giơ cao cánh tay định công kích bỗng sững sốt khựng lại. Đám người Triệu Dung Dung, Hình Tuấn Phi, Tiểu Thương Ưu Tử, Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên chú ý thấy Phó Diệc Chi nằm dưới đất bỗng toát ra ánh sáng đen, trông âm trầm làm người ta không kiềm được nổi ý đối địch.

Ánh sáng đen dần tán đi, thay thế là màu trắng ngà hoàn toàn trái ngược. Ánh sáng trắng sữa bao trùm cơ thể Phó Diệc Chi.

Phó Diệc Chi cảm giác như trở về tử cung trong bụng mẹ, ấm áp, cực kỳ thoải mái.

Phó Diệc Chi tắm trong linh lực ôn hòa. Diệp Dương Thành đứng cách mấy km thì khóc không ra nước mắt nhìn Cửu Tiêu thần cách nêu hai gợi ý mới. Diệp Dương Thành rất muốn kéo Phó Diệc Chi lên rồi bóp chết gã.

- Thành công thu phục, tiêu hao 50000 công đức huyền diệu, thành công chuyển hóa năng lực dị hóa của thần chi di vong giả, xóa đi tai họa ngấm dị hóa. Thành công xóa bỏ cảm xúc mặt trái của thần chi di vong giả. Thành công rút quan niệm thần ân (tức là thần ban ơn) . . .

- Chuyển hóa thành công, tiêu hao 80000 điểm linh lực, thành công chuyển hóa thần chi quyền luyện giả.

- Thần chi quyền luyện giả có năng lực như sau: Điều động linh lực trong thiên địa tại khu vực quản lý của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách. Mô phỏng thần uy của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách, thi triển thần thuật 'Thần chi ân tứ' phổ độ chúng sinh. Trong thành kính tĩnh tư có thể tùy ý cùng người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách xây cầu ý niệm liên lạc, nghe theo người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách dạy bảo.

Diệp Dương Thành nhìn hai gợi ý mới mẻ của Cửu Tiêu thần cách, hẳn không quan tâm thần uy thần thuật gì đó, càng không cần thành kính tĩnh tư đồng bóng. Diệp Dương Thành chỉ biết rằng Phó Diệc Chi chuyển hóa thành thần chi quyền luyện giả tiêu hao năm vạn công đức huyền diệu, tám vạn linh lực của hắn!

Lòng Diệp Dương Thành nhỏ máu, hắn giậm chân tại chỗ:

- Bà nội nó, nếu người không làm ta vừa lòng là ta bóp chết tại chỗ!

Diệp Dương Thành cắn răng vào một tiếng chạy nhanh tới gần Phó Diệc Chi.

Diệp Dương Thành cần chứng minh hắn tốn nhiều công đức huyền diệu, linh lực có được đền bù xứng đáng? Diệp Dương Thành không cần nhiều, chỉ mong thứ hắn trả giá đổi về giá trị tương đương là đã cực kỳ thỏa mãn.

Khi Diệp Dương Thành chạy tới nơi thì Phó Diệc Chi đã hoàn thành mọi chuyển hóa. Phó Diệc Chi đứng dưới một gốc cây, đám người Triệu Dung Dung, Hình Tuấn Phi, Tiểu Thương Ưu Tử, Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên thì . . .

Năm người quỳ trước mặt Phó Diệc Chi.

Thấy cảnh tượng này Diệp Dương Thành suýt đập đầu vào thân cây, chuyện quái quỷ gì đây?

Đến gần, gần hơn chút nữa, Diệp Dương Thành nghe được giọng của Triệu Dung Dung. Lời Triệu Dung Dung nói làm Diệp Dương Thành chóng mặt hoa mắt.

- . . . Thần tử đại nhân, ta là Triệu Dung Dung thần sử dưới tay của chủ nhân.

Thần . . . Thần tử đại nhân?

Diệp Dương Thành ngừng bước, trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng cực kỳ hoang đường trước mắt, đầu óc chết máy. Thần tử đại nhân? Xưng hô quái quỷ gì vậy?

Diệp Dương Thành mơ hồ đứng lặng. Phó Diệc Chi đã trông thấy Diệp Dương Thành vội vàng chạy tới, biểu tình trang nghiêm quỳ xuống hướng về phía hắn. Phó Diệc Chi liên tục dập đầu chín lần xuống đất xấp mềm, nửa người quỳ rạp, thanh âm cung kính làm Diệp Dương Thành rợn gáy.

- Cung nghênh phụ thần hàng lâm!

Phụ . . . Phụ thần?

Diệp Dương Thành trợn tròn mắt suýt lời ra. Thần kinh Diệp Dương Thành có thô mấy cũng không chịu nổi, đặc biệt nghe Phó Diệc Chi xưng hô làm hắn cảm thấy cực kỳ hoan đường.

Trò đùa lớn nhất thế giới, năm nay Diệp Dương Thành mới hai mươi tuổi, chưa có bạn gái chính thức, chỉ vì mấy vạn công đức huyền diệu, linh lực mà từ tảng đá sinh ra một nhi tử lão quái vật ba trăm tuổi, rất có thể gần bốn trăm tuổi?

Diệp Dương Thành đứng ngây như phỗng, biểu tình ngơ ngác. Phó Diệc Chi yên lặng quỳ, không, nằm rạp dưới mặt đất không nhúc nhích. Thoáng chốc trong rừng cây trừ tiếng chim quái dị ra hoàn toàn tĩnh lặng.

Thêm một nhi tử.

Trong đầu Diệp Dương Thành lóe qua một suy nghĩ, ý niệm đó diễn biến thành; thêm một nhi tử hơn ba trăm tuổi.

Diệp Dương Thành dở khóc dở cười, lấy lại tinh thần.

Diệp Dương Thành xoa trán, phát tay nói:

- Đứng lên hết đi.

Đám người Triệu Dung Dung, Hình Tuấn Phi, Tiểu Thương Ưu Tử, Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Năm người đứng dậy.

Đám người Triệu Dung Dung khoanh tay đứng thẳng. Phó Diệc Chi cúi đầu đứng. Khác biệt một chữ trong đó ẩn chứa ý nghĩa cũng khác đi.

Diệp Dương Thành không ngờ hắn muốn tìm một con cờ quân đội ai ngờ có thêm một nhi tử, hắn bỗng chốc biến thành phụ thần gì đó.

Đối diện sự thật như đùa, Diệp Dương Thành chỉ có thể thâm oán Cửu Tiêu thần cách, mặt ngoài cực kỳ bình tĩnh gật đầu.

Diệp Dương Thành phẩy tay nói:

- Đi, về nhà.

279. Chương 280: Buồn Cười Không Biết Sống Chết.

Đoàn người từ vùng ngoại ô quay về tiểu khu. Diệp Dương Thành lấy chìa khóa mở cửa, đi vào phòng khách, lúc này đã năm giờ sáng. Diệp Dương Thành đứng ở cửa thay dép, bản năng liếc Phó Diệc Chi theo sau lưng mình. Ai ngờ Phó Diệc Chi nở nụ cười làm nũng với Diệp Dương Thành.

Trời, đây là lão quái vật hơn ba trăm tuổi!

Lòng Diệp Dương Thành dậy sóng, hần suất ới hết đồ ăn trong dạ dày.

Diệp Dương Thành khó khăn ổn định nổi lòng dao động, qua một đoạn đường cố gắng thích ứng, hần buộc mình chấp nhận hiện thực này.

Diệp Dương Thành gượng gạo gật đầu với Phó Diệc Chi:

- Vào đi.

- Vâng thưa phụ thần.

Phó Diệc Chi hết sức cung kính như một đứa con hiếu thảo đúng tiêu chuẩn, mặc dù Diệp Dương Thành không muốn có đứa con này chút nào.

Từ rừng rậm về nhà Diệp Dương Thành hiểu rõ hơn quan hệ, thứ tự bối phận, địa vị của đám người. Một điều chắc chắn rằng Diệp Dương Thành ở trên đỉnh kim tự tháp, vừa là chủ nhân của đám người Triệu Dung Dung, Hình Tuấn Phi, Tiểu Thương Ưu Tử, Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên, cũng là . . . Phụ thần của Phó Diệc Chi.

Tuy rằng cho đến bây giờ Diệp Dương Thành vẫn thấy rất hoang đường, bản năng chống cự. Nhưng sự thực chính là sự thực, trừ phi hần nhẫn tâm bỏ nhiều công đức huyền diệu, linh lực ban chết cho Phó Diệc Chi, nếu không sự thật hần có nhi tử đã là chuyện ván đóng thuyền.

Tiếp theo Phó Diệc Chi thần chi di vong giả về địa vị chắc chắn cao hơn thần sử, linh sử, trên nô bộc. Cho nên đám người Triệu Dung Dung, Hình Tuấn Phi, Tiểu Thương Ưu Tử, Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên gọi Phó Diệc Chi là thần tử.

Cuối cùng hình thành bản đồ quan hệ như sau: Diệp Dương Thành là tồn tại tối cao, sau đó là Phó Diệc Chi, rồi các thần sử, linh sử nhóm Triệu Dung Dung.

Trong lòng Diệp Dương Thành nhớ kỹ mối quan hệ của đám người, nhận ly nước lọc từ tay Triệu Dung Dung. Diệp Dương Thành ngồi xuống sofa, uống hớp nước, quay đầu nhìn Phó Diệc Chi, cơ miệng giật giật ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Phó Diệc Chi . . .

Phó Diệc Chi khom lưng:

- Phụ thần.

Phó Diệc Chi nhỏ giọng nói:

- Phụ thần gọi con là Tiểu Chi được rồi.

- Phụt!

Diệp Dương Thành mới uống hớp nước lọc không chịu nổi phun vào mặt Phó Diệc Chi.

Bộ dáng Phó Diệc Chi rất vui vẻ, cực kỳ hưởng thụ.

Tưởng tượng xem, một nam nhân thoát trông hơn ba mươi nhưng tuổi thật ba trăm gần bốn trăm tuổi đứng trước mặt người, nhỏ nhẹ nói:

- Người có thể gọi tra là tiểu X . . .

Khi người gặp loại tình huống này phản ứng đầu tiên của người là gì? Bingo, chúc mừng người đáp đúng.

Bốp!

Một cú tát mạnh làm Phó Diệc Chi điếc tai.

Diệp Dương Thành cố nén không ới, đứng lên hung dữ nói:

- Sau này gọi người là Phó Diệc Chi, tổ cha nó, còn lải nhải thì tá tiền người xuống địa ngục để tự kiểm điểm!

Rầm!

Tuy Phó Diệc Chi trở thành thần chi di vong giả, bị rút nhiều quan niệm trước kia không tồn tại nhưng gã không ngốc. Phó Diệc Chi ngây người, Diệp Dương Thành nổi giận cho gã hiểu rằng hắn rất phản cảm với biểu hiện của gã.

Đối với thần tử cuồng nhiệt tôn sùng phụ thần của mình, đây là tín hiệu nguy hiểm biết bao.

Phó Diệc Chi lập tức quỳ xuống đất, nơm nớp lo sợ trả lời:

- Vâng, Diệc Chi cẩn tuân pháp chỉ của phụ thần.

Diệp Dương Thành nhướng đuôi chân mày, hừ mạnh:

- A?

Phó Diệc Chi run cầm cập, vội vàng sửa lời:

- Phó Diệc Chi cẩn tuân pháp chỉ của phụ thần.

Thấy hành động của Phó Diệc Chi, Diệp Dương Thành bớt phản cảm.

- Đứng lên đi.

Sau khi kêu Phó Diệc Chi đứng lên, Diệp Dương Thành nhìn bộ đồ thùng lỗ chỗ như ăn mày của gã, phát tay nói:

- Đi phòng vệ sinh tắm rửa đi.

Diệp Dương Thành quay đầu kêu Đường Thái Nguyên:

- Thái Nguyên, ngươi đi lấy bộ đồ cho hắn. Tùy tiện chọn một bộ trong tủ áo của ta, tắm xong lại mang hắn đến gặp ta.

Phó Diệc Chi, Đường Thái Nguyên đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Hai người quay đi.

Diệp Dương Thành mỉm cười với Triệu Dung Dung, nói:

- Dung Dung làm một phần, à không, hai phần ăn sáng. Một phần làm gia vị nhiều chút, phần kia . . . Tùy nàng, có thể nuốt vào bụng là được.

Triệu Dung Dung duyên cưỡi với Diệp Dương Thành:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Triệu Dung Dung xoay người đi nhà bếp.

Lúc này Diệp Dương Thành thở phào, cầm remote mở ti vi, chỉ vai mình, không quay đầu nói:

- Ưu Tử, nàng qua đây xoa bóp cho ta. Bị lão già kia lấn qua lộn lại cả đêm, tổ cha nó!

Tiểu Thương Ưu Tử đã quen nghe Diệp Dương Thành chửi tục, nàng nhếch môi cười, nhẹ nhàng đứng sau lưng hắn, nhẹ nhàng xoa bóp.

Ăn sáng xong Diệp Dương Thành gọi điện thoại cho Trương Ngọc Thiển, kêu nàng sửa sang tài liệu các quan viên trong phạm vi Khánh Châu thị đưa cho hắn. Diệp Dương Thành ngồi trên sofa một lúc, đánh răng rửa mặt. Phó Diệc Chi mặc bộ đồ ở nhà của Diệp Dương Thành nhẩn nhó bước ra khỏi phòng ngủ của hắn.

Quần áo của Diệp Dương Thành trừ mấy bộ đồ tây ra đa số là thời trang tuổi trẻ như hắn. Đường Thái Nguyên còn chọn bộ đồ ở nhà cho Phó Diệc Chi, bởi vậy gã mặc vào rất kỳ cục.

May là Diệp Dương Thành không soi mói cách ăn mặc của Phó Diệc Chi, thấy gã đi ra hắn kêu qua ăn sáng. Diệp Dương Thành khá mâu thuẫn thân phận hiện tại của Phó Diệc Chi nhưng chưa đến nổi ngược đãi không cho gã ăn sáng.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa hưởng thụ Tiểu Thương Ưu Tử xoa bóp, hân nhấm mắt dưỡng thần.

Bấy giờ, Phó Diệc Chi làm xong chuyện Diệp Dương Thành giao cho, bao gồm tắm rửa ăn cơm vãn vãn. Phó Diệc Chi đi tới bên cạnh Diệp Dương Thành, ngồi xuống sofa.

Nhìn hành động của Phó Diệc Chi dễ dàng thấy chênh lệch giữa gã và người hầu. Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử còn đỡ, hai nàng ở bên cạnh Diệp Dương Thành lâu, bình thường hay ngồi sofa hoặc một số việc nhỏ không còn chờ đợi được cho phép. Còn đám người Hình Tuấn Phi làm gì, bao gồm ngồi sofa phải được Diệp Dương Thành gật đầu mới dám ngồi.

Phó Diệc Chi tự nhiên ngồi xuống, từ điểm này đã thấy gã khác với người hầu.

Thấy Phó Diệc Chi ngồi xuống, Diệp Dương Thành không chút e dè gọn gàng hỏi thẳng:

- Lần này ngươi đến Khánh Châu thị chuyên môn vì tìm ta?

- Bẩm phụ thân, lần này Phó Diệc Chi đến Khánh Châu thị đúng là vì phụ thân. Nhưng sau khi Phó Diệc Chi đến Khánh Châu thị có vài việc cần giải quyết.

Nghe Phó Diệc Chi nói chuyện rất lạ, hơi chú ý sẽ phát hiện gã xưng hô bản thân làm người ta không biết nên khóc hay cười.

- Chuyện thứ nhất là thanh lý dư nghiệt Phủ Thủ bang, chuyện thứ hai là điều tra tung tích nanh vuốt hai ác ma trong không gian thần cấm từng xuất hiện tại Khánh Châu thị. Chuyện thứ ba là điều tra kỹ vụ án mấy dư nghiệt Phủ Thủ bang bán quốc cầu vinh định làm rối loạn xã hội Khánh Châu thị . . .

- Dư nghiệt Phủ Thủ bang bán quốc cầu vinh?

Diệp Dương Thành nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì?

- Theo tình báo mới nhất ngành gián điệp thu được, sau khi phụ thân trừng trị Lưu Tồn Huy bang chủ Phủ Thủ bang, hơn hai ngàn dư nghiệt Phủ Thủ bang hấp dẫn nhân viên tình báo phái chủ chiến của chính phủ Nhật trú đóng tại Khánh Châu thị chú ý.

- Sau khi Lưu Tồn Huy quyên góp tất cả tài sản khoảng mấy hôm sau có hai nhân viên gián điệp phái chủ chiến Nhật trú tại Khánh Châu thị tìm đến bốn người Cố Quốc Vinh, Chung Ái Hoa dư nghiệt Phủ Thủ bang, hứa cho ba ngàn vạn đô la và thẻ xanh nước Mỹ, sai khiến bọn họ kích động thuộc hạ đánh bom mỗi ngành chính phủ Khánh Châu thị.

Phó Diệc Chi nói một hơi đến đây thì tạm dừng, tiếp tục bảo:

- Nhân viên gián điệp phái chủ chiến Nhật trú tại Khánh Châu thị cung cấp mìn cho bốn người Cố Quốc Vinh, Chung Ái Hoa thật ra là thần tự lôi, bên trong nhồi đầy thuốc nổ, uy lực mạnh hơn mìn bình thường gấp mười lần.

- Một khi bốn người Cố Quốc Vinh, Chung Ái Hoa thuận lợi kích động thuộc hạ đánh bom các ngành chính phủ sẽ gây náo động xã hội Khánh Châu thị hay thậm chí là các thị huyện xung quanh, dân chúng hoảng sợ.

Nghe Phó Diệc Chi giải thích, mặt Diệp Dương Thành xanh mét đập mạnh xuống bàn trà.

Bộp!

Diệp Dương Thành rít qua kẽ răng tám chữ:

- Buồn cười không biết sống chết!

Phái chủ chiến thường có trong chính phủ các nước, một phần nhỏ cực lực ủng hộ dùng thủ đoạn ngoại giao mạnh mẽ hoặc tích cực khuếch trương quân sự, ở trong mắt những thành viên phái chủ chiến thì nắm đấm mới là đạo lý cứng.

Qua nhiều năm phát triển, phái hòa bình Nhật đề phái chủ chiến xuống, quan hệ với Trung Quốc mặc dù tiến triển chậm nhưng từ từ tu sửa lại.

Diệp Dương Thành không rành chính sách ngoại giao giữ các nước với nhau, hẳn cũng không muốn hiểu. Diệp Dương Thành chỉ biết một sự thật là trong đoàn thể chính phủ Nhật có một phần nhỏ thành viên phái chủ chiến định lợi dụng dư nghiệt Phủ Thủ bang gây náo động xã hội Khánh Châu thị hay thậm chí là các thị huyện xung quanh

Chỉ điều này đã làm Diệp Dương Thành cực kỳ tức giận.

Cho đến nay Diệp Dương Thành quét sạch quan trường hắc ám trong khu vực mình quản lý, thanh trừ những con sâu làm rầu nồi canh, phá hoại xã hội nhưng không có nghĩa là hẳn bất mãn hoặc nghi ngờ hai chữ Trung Quốc. Ngược lại, Diệp Dương Thành tràn ngập tôn kính tổ quốc, với Trung Quốc.

Sự kính nể này không phải với những tham quan ô lại, Diệp Dương Thành kính những vị quan tốt thật sự vì nước vì dân.

Mặc kệ Diệp Dương Thành chán ghét tham quan ô lại cỡ nào, hẳn dùng thủ đoạn gì trùuùg trị đám cặn bã trong khu vực quản lý, mấy cái này nói đơn giản chính là đấu tranh nội bộ, tắt đèn đóng cửa về nhà tự giải quyết.

Phái chủ chiến Nhật là thứ gì? Định chơi trò khùng bỏ trong Khánh Châu thị? Nếu để bọn họ thành công thì chắc chắn xã hội Khánh Châu thị sẽ hỗn loạn.

Trụ sở làm việc các cấp chính phủ bị người nổ, sống trong hoàn cảnh đó mọi người có yên tâm được không? Một khi chuyện này xảy ra, quốc gia sẽ điều động nhiều lực lượng cảnh sát kiểm soát Khánh Châu thị toàn diện, rất có thể sẽ điều động cả quân đội.

Diệp Dương Thành hoàn toàn có lý do tin tưởng khi kế hoạch thuận lợi thực hiện, chắc chắn đám âm mưu gia chứa hậu chiêu là lần thứ hai đánh bom tiếp, tức là kiểu tập kích ám sát hoặc cho nổ tự sát ngay giữa đường.

Quan trọng nhất là xử lý bốn tên khốn Cổ Quốc Vinh, Nhật Bản hoàn toàn phải sạch mọi quan hệ. Là người nước các người làm loạn, liên quan gì ta?

Đến lúc đó Khánh Châu thị sẽ biến thành Tây Tạng thứ hai, có lẽ sẽ xảy ra sự kiện nghe rợn người.

Liên tưởng đến hậu quả, mặt Diệp Dương Thành càng tăng phần sát khí, hẳn vụt ngừng đầu nhìn Phó Diệc Chi.

Diệp Dương Thành trầm giọng hỏi:

- Hai gián điệp Nhật đâu? Bọn họ đang ở đâu?
- Bẩm phụ thần, hiện giờ hai gián điệp Nhật đã bị khống chế.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Phó Diệc Chi vội trả lời:

- Tùy thời có thể bắt giữ. Nhưng Phó Diệc Chi sợ bắt bọn họ sẽ kinh động những gián điệp Nhật chưa lộ mặt, khi đó mất nhiều hơn được. Mấy gián điệp Nhật này tùy thân mang theo vũ khí tự sát, có lẽ là thuốc độc hay thuốc nổ. Những gián điệp này cực kỳ cảnh giác, hơi có gió thổi cỏ lay là bọn họ chú ý ngay. Nếu nắm bắt thời cơ không đúng, chẳng những không bắt được người sống còn kích thích gián điệp trong bóng tối chó cùng rứt giậu.

Nghe Phó Diệc Chi phân tích, Diệp Dương Thành sờ cằm trầm ngâm:

- À . . .

Giấy lát sau Diệp Dương Thành hỏi Phó Diệc Chi:

- Người còn nhớ ảo cảnh tu di lúc trước giam cầm người không?

Phó Diệc Chi nhớ đến tình cảnh đã gặp lúc trước, mắt gã sáng lên:

- Ý của phụ thần là . . .?

Diệp Dương Thành vẫy tay, nhếch môi lạnh lùng nói:

- Đi lấy hình hai tên khốn kia cho ta.

Các nước trên thế giới đều có nhiều phần thanh. Có loại phần thanh chủ nghĩa dân tộc, phần thanh chủ nghĩa dân quyền, phần thanh chủ nghĩa dân sinh. Nói tóm lại phần thanh là một đoàn thể lẫn lộn đủ mọi thành phần. Có lẽ bọn họ mù quáng, có lẽ lạc quan, có lẽ cấp tiến, có lẽ sa sút. Nhưng dù thế nào thì phần thanh tồn tại đại biểu một phần dân ý đất nước, phần thanh là đoàn thể một quốc gia phải có.

Nhưng theo thời gian trôi qua, phần thanh chính thống dần biến mất, thay thế là phần thanh, tức là một phần nhỏ đoàn thể lạc quan mù quáng trong phần thanh ban đầu. Đoàn thể nhỏ này có tư tưởng cực kỳ cực đoan, cuộc sống không như ý, mượn các loại lấy cớ biểu hiện ra mặt ‘cứng rắn’ mù quáng. Dần dần phần thanh biến thành thành viên dự bị tổ chức khủng bố. Bởi vì bọn họ cần trút ra, cần dùng mạng sống để xác định sự tồn tại của mình.

Không chút nghi ngờ, Võ Điền Long Thứ Lang là tiêu chuẩn trong số đó, phần thanh cực đoan. Võ Điền Long Thứ Lang là người thừa kế số một Võ Điền gia tộc thương nghiệp đứng đầu Xuyên Khẩu thị Nhật Bản, gã có giá trị lợi dụng nhất định.

Bởi vì Võ Điền Long Thứ Lang có tiền, gã có thể ủng hộ tiền bạc cho những phần thanh không có tiền.

Mấy hôm trước một nữ nhân bí ẩn tìm Võ Điền Long Thứ Lang, trình bày một kế hoạch phá hư nàng sắp làm trong Trung Quốc. Kế hoạch này hấp dẫn hứng thú cực đoan của Võ Điền Long Thứ Lang. Sau khi nghiên cứu, bàn bạc sâu, Võ Điền Long Thứ Lang một hơi lấy ra ba ngàn vạn đô la ủng hộ kế hoạch phá hoại này.

Đừng nghi ngờ Võ Điền Long Thứ Lang lấy đâu ra nhiều tiền riêng như thế. Bởi vì Võ Điền Long Thứ Lang là người thừa kế số một Võ Điền gia tộc, phụ thân Võ Điền Hòa Nham đã bệnh nặng không còn cách cứu chữa. Tuy Võ Điền Long Thứ Lang chưa kế thừa vị trí tộc trưởng lại có quyền lợi của tộc trưởng.

Đối với Võ Điền gia tộc thì ba ngàn vạn đô la không phải con số quá lớn, đặc biệt số tiền Võ Điền Long Thứ Lang sử dụng lấy từ tài khoản riêng trong gia tộc.

Nữ nhân bí ẩn tìm đến Võ Điền Long Thứ Lang toàn thân bao phủ trong vải đen nhưng đáng người yêu kiều làm gã mơ màng. Sau khi giao tiền cho nữ nhân bí ẩn mang đi Võ Điền Long Thứ Lang mới tỉnh táo lại, gã không hiểu tại sao lại tin tưởng người lần đầu tiên gặp mặt, gã thậm chí không thấy rõ mặt mũi của nàng.

Mấy ngày tiếp theo Võ Điền Long Thứ Lang sống trong pháp phòng lo âu, gã sợ bị người lừa tiền. Mãi đến hai hôm trước, nữ nhân bí ẩn lại tìm đến Võ Điền Long Thứ Lang, cho gã nghe đoạn ghi âm điện thoại. Nội dung băng ghi âm là báo cáo tiến triển của kế hoạch.

280. Chương 281: Võ Điền Long Thứ Lang, Sơn Kỳ Tường Tử.

Võ Điền Long Thứ Lang yên lòng, chỉ cần số tiền kia có thể tạo thành phá hoại lớn trong Trung Quốc thì gã không ngại cung cấp cao giá một phần tài trợ tiền cho nữ nhân bí ẩn. Võ Điền Long Thứ Lang là một phần thanh, gã rất hưởng thụ cảm giác thành tựu phá hoại sau lưng, đúng vậy, là cảm giác thành tựu.

Võ Điền Long Thứ Lang tôn sùng DY Anh Cơ, tôn thờ cách nghĩ của DDY vòng cộng vinh. Đôi khi Võ Điền Long Thứ Lang suy nghĩ nếu trên thế giới lại lần nữa bùng nổ chiến tranh phạm vi lớn thì tốt biết mấy.

Bảy giờ sáng, Võ Điền Long Thứ Lang đứng trong phòng làm việc của mình, tức giận bắn phi tiêu vào quốc kỳ Trung Quốc trên tường gỗ.

- ZNR chết tiệt, các người không xứng có được mảnh đất phì nhiêu đó!

Võ Điền Long Thứ Lang hầm hừ nói:

- Dân tộc cao quý ta đây mới xứng là chủ nhân mảnh đất đó, chết tiệt!

Tựa như phần thanh Trung Quốc thù Nhật, phần thanh Nhật Bản có nhiều người thù Hoa. Võ Điền Long Thứ Lang chỉ là một trong những người thù Hoa lại có thực lực thù trong đoàn thể phần thanh.

Võ Điền Long Thứ Lang làm xong luyện tập bắn phi tiêu mỗi ngày phải làm, gã kéo rèm che quốc kỳ Trung Quốc thủng lỗ chỗ cách mình vài bước, biểu tình tức giận bất bình dần trở về bình tĩnh.

Một là vì cờ Trung Quốc, Võ Điền Long Thứ Lang chưa từng công khai thừa nhận gã thù Hoa.

Tuy Võ Điền Long Thứ Lang là phần thanh nhưng gã không ngốc chút nào, gã rất thông minh. Võ Điền Long Thứ Lang là phần thanh nhận giáo dục cao đẳng, gã vừa thù Hoa vừa hiểu rằng trong thế cục của thế giới hiện nay sẽ không bùng nổ chiến tranh quy mô lớn thật sự.

Võ Điền Long Thứ Lang kéo rèm che là vì sản phẩm Võ Điền gia tộc sản xuất có hai phần ba bán cho Trung Quốc, trong công ty có nhiều nhân viên Trung Quốc. Phần thanh là việc riêng của Võ Điền Long Thứ Lang, gia tộc là việc công. Võ Điền Long Thứ Lang phân chia rõ ràng giữa công và tư.

Ít ra trong mắt các viên chức Trung Quốc, Võ Điền Long Thứ Lang là một lão bản thích cười, viết lời nói hài hước, làm người ta có hảo cảm với gã. Trong ấn tượng của nhiều người Võ Điền Long Thứ Lang rất có sức hút, là lão bản trẻ tuổi có triển vọng tương lai tươi sáng.

Võ Điền Long Thứ Lang quay về ngồi trước bàn làm việc, gã định chuẩn bị công tức cả ngày thì bỗng di động tư nhân đặt ở góc bàn reo chuông réo rất.

Đầu dây bên kia là giọng nữ nhân trẻ tuổi bình tĩnh nói:

- Võ Điền quân, kế hoạch thất bại.

Thanh âm không có tức giận, không căng thẳng gấp gáp, chỉ có thản nhiên khiến người hút ngậm khí lạnh,

- Quân đội ZG bao vây tiêu trừ những người ZN trước khi hành động, kế hoạch đứt, tiền vẫn còn.

- Thất bại?

Nghe giọng nữ nhân trẻ, Võ Điền Long Thứ Lang nhướn đuôi mày nói:

- Tiền còn hay không chẳng quan trọng, điều quan trọng là nàng nuốt lời, Tường Tử tiểu thư.

- Trên thế giới không có kế hoạch không mắc lỗi.

Đối với giọng điệu hơi chất vấn của Võ Điền Long Thứ Lang, đầu dây bên kia thanh âm của Sơn Kỳ Tường Tử vẫn chậm rãi không chứa cảm xúc:

- Nếu Võ Điền quân mất niềm tin vào 86 thì Tường Tử sẽ phái người trả lại tiền cho Võ Điền quân ngay.

Võ Điền Long Thứ Lang đứng bật dậy:

- Ta không cần ba ngàn vạn đô la chết tiệt đó!

Võ Điền Long Thứ Lang lớn tiếng nói:

- Ta muốn thấy kế hoạch thuận lợi thực hiện!

- Vậy thì Tường Tử sẽ bắt đầu kế hoạch dự bị thứ hai.

Sơn Kỳ Tường Tử thản nhiên nói:

- Xin Võ Điền quân kiên nhẫn chờ đợi.

- Hừ hừ!

Võ Điền Long Thứ Lang hầm hừ mấy tiếng, cực kỳ bất mãn cúp điện thoại.

* * *

Phó Diệc Chi ra khỏi căn hộ của Diệp Dương Thành khoảng hai tiếng sau đổi bộ đồ khác, cầm rương mật mã màu đen quay về phòng khách.

Phó Diệc Chi đưa hai tấm hình cho Diệp Dương Thành:

- Phụ thân, đây chính là hình hai gián điệp phái chủ chiến Nhật đã lộ mặt.

Phó Diệc Chi nói:

- Nữ gián điệp kia mặt ngoài thân phận là giáo sư tiếng Nhật trung tâm huấn luyện ngoại ngữ Dương Quang của Khánh Châu thị. Sự thật nàng làm công tác sưu tầm tình báo trong nước, bình thường rất thân với Đàm Hoành Đức, nguyên phó thị trưởng Khánh Châu thị.

Phó Diệc Chi tràn đầy hy vọng nhìn Diệp Dương Thành, hy vọng hắn thấy tò mò Đàm Hoành Đức. Nhưng Diệp Dương Thành chỉ liếc Phó Diệc Chi, không định nghe giải thích dài dòng.

Phó Diệc Chi cười xấu hổ, tiếp tục bảo:

- Nam đặc công mặt ngoài là kỹ sư xí nghiệp nước ngoài thanh Châu thị, bên trong làm công tác đánh cắp tình báo. Khác với nữ gián điệp là hắn khá thân với một vài lãnh đạo cơ sở. Theo chứng cứ chúng ta có được,

- Hắn và nữ gián điệp phân công rõ ràng, một người phụ trách lãnh đạo cao tầng, người kia phụ trách lãnh đạo cơ sở, thông qua thủ đoạn hối lộ này họ đánh cắp tình báo quốc gia quan trọng.

- Đến nay những quan viên có dính líu đến hai điệp viên này bị theo dõi mọi mặt. Vì tránh cho đánh rắn động cỏ, đến bây giờ vẫn chưa bắt mấy quan viên đó.

Diệp Dương Thành nghe Phó Diệc Chi giới thiệu hai điệp viên xong, hắn nhẹ gật đầu:

- Ừm!

Diệp Dương Thành xem xét kỹ tấm hình, khoảng một phút sau hắn bỗng ngẩng đầu hỏi Phó Diệc Chi:

- Người không cảm thấy hành động phá hoại của điệp viên Nhật lần này rất lạ sao?

Phó Diệc Chi ngậy người giấy lát:

- Cái này

Sau đó Phó Diệc Chi gật đầu, nói:

- Phó Diệc Chi cũng cảm thấy có điều lạ. Nhưng xem tình huống chúng ta hiểu biết thì lệnh phá hoại đúng là do một vị quan lớn phái chủ chiến Nhật phát ra. Tuy nhiên nguồn ba ngàn vạn đô la không đến từ chính phủ mà ở dân gian.

Nghe Phó Diệc Chi nói, Diệp Dương Thành nhếch môi cười khế:

- Ha ha ha.

Diệp Dương Thành nghiêng ngả nói:

- Không đến từ chính phủ Nhật chẳng lẽ phần thanh Nhật người góp một trăm, ta quyên một ngàn gom lại sao?

- Khả năng này không lớn.

Phó Diệc Chi không hề che giấu:

- Trong Nhật Bản có điệp viên của chúng ta hoạt động. Ba ngàn vạn đô la không phải số lượng nhỏ, nếu qua hình thức quyên tiền gom góp thì không có lý nào chúng ta không nghe được chút tiếng gió.

Diệp Dương Thành lắc đầu, nói:

- Việc này cực kỳ quái lạ.

Diệp Dương Thành ném thắc mắc này ra khỏi đầu, nói với Phó Diệc Chi:

- Được rồi, người đi về trước. Tổ chức thuộc hạ chuẩn bị tùy thời bắt người, chờ bên ta tra hỏi rõ ràng sẽ báo cho người biết ngay.

Phó Diệc Chi cung kính gật đầu lên tiếng:

- Tuân lệnh phụ thần!

Phó Diệc Chi không đi ngay, bưng rương mật mã màu đen bên cạnh bàn lên đặt xuống mặt bàn, mở nắp lấy một thứ cực kỳ giống di động ra.

Phó Diệc Chi dang hai tay tới trước mặt Diệp Dương Thành, mở miệng nói:

- Đây là máy thông tin quân đội mới nghiên cứu ra, sử dụng vệ tinh độc lập của quân đội, an toàn hơn di động bình thường gấp trăm lần, có thể sử dụng như di động. Phó Diệc Chi đã chuẩn bị cho phụ thân mười lăm bộ máy thông tin được tân trang lại trông không khác gì di động.

Nghe Phó Diệc Chi giới thiệu, mắt Diệp Dương Thành sáng lên:

- A?

Diệp Dương Thành nhận lấy máy thông tin mỏng như di động cảm ứng, loay hoay một lúc sau hấn hỏi:

- Dùng như thế nào?

281. Chương 282: Hãy Quất Ta Mạnh Vào.

- Cách dùng giống di động bình thường, có nhiều sim nhiều thẻ. Mỗi máy thông tin có một dãy năm con số, trước khi gọi điện thoại chọn dùng sim bình thường hay liên lạc thông tin là được.

Phó Diệc Chi vội trả lời:

- Trong rương có sách hướng dẫn sử dụng, giới thiệu các loại chức năng. Khi nào phụ thân rảnh hãy đọc xem.

Diệp Dương Thành nở nụ cười vừa lòng:

- Không sai không sai!

Diệp Dương Thành vỗ vai Phó Diệc Chi, nói:

- Ta nhận mười lăm bộ máy thông tin này, về sau khi tự xưng hô mình đừng kêu Phó Diệc Chi nữa. Cho hép người dùng hai chữ Diệc Chi tự xưng mình.

Rầm!

Phó Diệc Chi quỳ xuống, cực kỳ kích động nói:

- Phó . . . Diệc Chi can tuân pháp chỉ của phụ thân.

Diệp Dương Thành loay hoay máy thông tin, phất tay nói:

- Đi đi.

Phó Diệc Chi đứng dậy, lùi lại mấy bước, gãi xoay người bỗng quay đầu nói với Diệp Dương Thành:

- Phụ thân, dãy số liên lạc máy của Diệc Chi là 00001.

Diệp Dương Thành nhìn theo Phó Diệc Chi rời đi, tùy tay nhét máy thông tin vào túi.

Diệp Dương Thành sờ cảm lẩm bẫm:

- Có nhi tử hiếu kính cũng không tệ.

* * *

Trung Thôn Do Mỹ là một giáo sư tiếng Nhật trung tâm huấn luyện ngoại ngữ Dương Quang của Khánh Châu thị. Trung Thôn Do Mỹ còn là một nhân viên tình báo được chính phủ Nhật Bản xếp vào Khánh Châu thị, gọi tắt gián điệp.

Đối với Trung Thôn Do Mỹ thì dù là quan viên phái chủ chiến hay hòa bình của chính phủ đều không liên quan đến nàng. Trung Thôn Do Mỹ chỉ nghe theo cấp trên ngành điệp viên chính phủ Nhật, rồi chấp hành các nhiệm vụ nàng phải làm, thế là được.

Trong quá trình chấp hành nhiệm vụ Trung Thôn Do Mỹ cần nghiêm khắc giữ bí mật thân phận của mình. Vì làm nhân viên điệp viên, bị lộ thân phận đại biểu cho hành động thất bại, và nguy hiểm bị vây bắt.

Nên ngày thường nếu không có nhiệm vụ Trung Thôn Do Mỹ ít khi ra ngoài, rất ít rời khỏi ký túc xá trung tâm huấn luyện ngoại ngữ.

Như bây giờ Trung Thôn Do Mỹ ngồi trên bờ đoàn trong ký túc xá của mình, nhấp nhấp rượu sake, nghe nhạc Nhật, thả lỏng tinh thần và thể xác.

Đến tám giờ rưỡi sáng, Trung Thôn Do Mỹ hoàn toàn thả lỏng.

Trung Thôn Do Mỹ trầm suy tư bên Trung Quốc quét sạch Phủ Thủ bang không phải tình báo bên mình tiết lộ, đây đơn giản là một cuộc càn quét.

Nghĩ đến đây khuôn mặt tròn của Trung Thôn Do Mỹ lộ vẻ khinh thường.

Tuy rằng kế hoạch bởi vì ngoài ý muốn nên thất bại nhưng nàng còn sống, có điều gì tuyệt vời hơn điều đó?

Trung Thôn Do Mỹ đứng lên, thu dọn mấy thứ cần dùng cho việc giảng bài đặt trên bàn. Khi Trung Thôn Do Mỹ cầm bút máy chế tạo đặc biệt lên, nàng mỉm cười.

Trung Thôn Do Mỹ đến Trung Quốc tám năm, có khá nhiều người Trung Quốc chết vào cây bút máy này.

Trong nhiều người bị Trung Thôn Do Mỹ giết có số đông chết chỉ do nàng nghi ngờ, nghi bọn họ nhận ra thân phận của nàng, vì vậy bọn họ phải chết.

Bọn họ bị kim thép bắn ra từ bút máy đặc biệt xuyên thủng đầu. Bọn họ chết, Trung Thôn Do Mỹ bình an sống đến hiện tại.

Trung Thôn Do Mỹ lắc đầu, ôm chồng tài liệu giảng bài vào ngực.

Khi Trung Thôn Do Mỹ nhắc chân định rời khỏi ký túc xá đến phòng học bỗng cảm thấy người cứng lại, tinh thần hoảng hốt.

Trung Thôn Do Mỹ mở mắt ra, đập vào mắt là một nam nhân hơn ba mươi tuổi. Trung Thôn Do Mỹ thì nàng chưa từng gặp nam nhân này, mặt mũi của gã thật xấu xí.

Mặt đầy vết đao như con rết, da đen nhem tựa dân chạy nạn mới trốn trại. Nam nhân đang cầm một cây roi sắt, tay kia kẹp điều thuốc lá phun khói trước mặt Trung Thôn Do Mỹ.

Mãi lúc này Trung Thôn Do Mỹ mới nhìn kỹ cách ăn mặc của nam nhân và nơi mình đang đứng. Nam nhân hơn ba mươi tuổi, mặc quân phục trắng thơm, trên vai có hai gạch hai sao, là quân quan cấp trung tá.

Vị trí Trung Thôn Do Mỹ đứng là một gian phòng nhỏ tràn ngập mùi than, trong phòng nhỏ bật một bóng đèn mờ tối. Dưới ánh đèn xanh vàng, nam nhân hơn ba mươi tuổi làm cho người ta sợ hãi, đặc biệt khi gã nhếch môi hướng Trung Thôn Do Mỹ. Hàm răng vàng đen khiến Trung Thôn Do Mỹ cảnh giác.

Trung Thôn Do Mỹ là một điệp viên lão làng từ khi được huấn luyện đến chính thức theo nghề mười năm, nàng hiểu rõ chuyện trước mắt có nghĩa là gì.

Đúng vậy, nàng bị bắt. Tuy rằng đầu óc Trung Thôn Do Mỹ hoang mang tại sao đang yên lành bị bắt, trước đó nàng không phát hiện có chút gì khác lạ. Nhưng hiển nhiên bây giờ Trung Thôn Do Mỹ không suy nghĩ nhiều được, điều nàng cần làm là cắn chặt răng, nhắm mắt chờ chết.

Huấn luyện viên từng nói điệp viên là một đám người đi trên dây thăng giữa không trung, mặc dù nhận lương bình dân tích lũy hai, ba chục năm mới có nhưng điệp viên phải chuẩn bị tinh thần tùy thời hy sinh. Cái chết chỉ đến sớm hoặc muộn.

Nghĩ đến đây Trung Thôn Do Mỹ nhắm mắt lại, không nói tiếng nào, thái độ không hợp tác.

Trung Thôn Do Mỹ âm thầm tỏ thái độ, nam nhân hơn ba mươi tuổi mặt xấu xí lại nhe hàm răng vàng khẽ, mùi thuốc lá nồng nặc làm nàng nhú mày.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi mở miệng nói:

- Giải, bản lĩnh không nhỏ.

Trung Thôn Do Mỹ ở Trung Quốc tám năm cộng với trước khi đến Trung Quốc có học tập theo hệ thống, không bị chướng ngại ngôn ngữ nghe nam nhân rằng vàng nói tiếng Trung.

Trung Thôn Do Mỹ hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Trung Thôn Do Mỹ quay đầu sang một bên.

Nam nhân rằng vàng nhìn quen thái độ của Trung Thôn Do Mỹ:

- Tính tình cũng lớn thật.

Nam nhân rằng vàng vùng roi sắt, cười xấu xa với Trung Thôn Do Mỹ:

- Ta đã gặp nhiều đồ đệ tiện như ngươi. Đừng giả bộ xương cứng trước mặt gia gia, cũng đừng mơ kéo dài thời gian chờ người đến cứu.

- Được rồi, nếu ngươi tỏ rõ không phối hợp thì gia gia ta cũng không nói nhiều. Hưởng thụ gia gia hầu hạ xong nếu muốn khai thì nhớ kêu một tiếng.

- . . . !

Trung Thôn Do Mỹ vụt ngoái đầu nhìn hướng nam nhân rằng vàng, biểu tình ngạc nhiên. Theo thường lệ chẳng phải nam nhân rằng vàng nên chiêu hàng nàng trước sao? Nói theo lời người Trung Quốc đó là tiên lễ hậu binh, hoặc nên nói trước cho uống một ly rượu. Tại sao nam nhân rằng vàng lại . . .

Không đợi Trung Thôn Do Mỹ lấy lại tinh thần, không cho thời gian suy đoán lung tung, nam nhân rằng vàng đã vùng roi sắt quất vào người nàng.

Bốp!

Một tiếng giòn vang, vải áo bên vai phải tổ chức sát thủ Cửu U9 bị xé rách một lỗ hổng lớn, da tróc thịt bong.

Thì ra nam nhân rằng vàng cầm roi sắt chỉ cưỡi móc câu nhỏ, sắc bén, rậm rạp.

Một roi quất Trung Thôn Do Mỹ đau đớn khê hừ, vai đau rất làm trán nàng ứa mồ hôi lạnh và cũng thâm hân hoan.

Dựa theo uy lực roi sắt thì thêm vài lần nữa Trung Thôn Do Mỹ có thể báo danh với thiên thần. Đối với điệp viên bị nước khác bắt, còn thứ gì hấp dẫn hơn cái chết?

Quất ta, quất ta mạnh vào!

Mắt Trung Thôn Do Mỹ đỏ rực, nàng gần như điên cuồng vặn vẹo cơ thể, lần đầu tiên lớn tiếng nói với nam nhân rằng vàng:

- Mẹ ngươi lên giường với người ta sinh ra ngươi, ta muốn cùng mẹ ngươi lên giường!

Nam nhân rằng vàng ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Trung Thôn Do Mỹ. Tuy nữ điệp viên Nhật ở Trung Quốc tám năm nhưng chưa lĩnh ngộ tinh túy chữ người, nhưng tóm lại nàng nhắc đến mẫu thân của nam nhân rằng vàng.

Nam nhân rằng vàng giơ roi quất mạnh xuống.

Bốp!

Roi đánh trúng gò má Trung Thôn Do Mỹ, móc câu trên thân roi lộ ra răng nanh xé da mặt nàng tróc ra, máu dọc theo gò má chảy xuống.

Nam nhân rằng vàng phản ứng kịch liệt làm Trung Thôn Do Mỹ hiểu lầm phép khích tướng thành công.

- Ta muốn cùng mẹ ngươi lên giường sinh ra người!

Trung Thôn Do Mỹ cố nén đau thấu óc, nhe răng trợn mắt hét to:

- Mẹ ngươi và nam nhân khác lên giường!

Bốp!

Nam nhân rằng vàng không trúng phép khích tướng của Trung Thôn Do Mỹ, hoặc nên nói gã không rõ nàng giả trò mèo gì, nhưng khi ra tay không hề tạm dừng hoặc nương tình. Roi sắt thứ ba quất xuống, xé rách vải áo trên thân hình xinh đẹp. Vết thương đâm máu từ vai kéo đến phần eo lộ ra trong không khí.

Mặt Trung Thôn Do Mỹ trắng bệch, mồ hôi trên trán chảy xuống miệng vết thương, cảm giác đau rất làm nàng rơi vào địa ngục. Nhưng Trung Thôn Do Mỹ không ngừng lại mà càng điên cuồng lớn tiếng gào lên:

- Mẹ ngươi cùng nam nhân ở giữa đường lên giường sinh người!

Ngoài dự đoán của Trung Thôn Do Mỹ là lần này nam nhân rằng vàng không vung roi sắt, cười châm chọc nói:

- Nữ nhân gốc, ngươi cho rằng sẽ chết dễ vậy sao?

Nam nhân rằng vàng buông roi sắt, xoay người ra bàn gỗ cũ kỹ sau lưng, cầm cái bình sắp lên. Trong bình sắt chứa đầy hạt tiêu đỏ.

Thấy nam nhân rằng vàng cầm thứ đó lên, Trung Thôn Do Mỹ hét chói tai. Trung Thôn Do Mỹ nhớ lúc còn trong căn cứ chịu huấn luyện, vì để bọn họ trước tiên thích ứng thủ đoạn tra khảo quen dùng của kẻ địch, huấn luyện viên từng rạch cổ tay Trung Thôn Do Mỹ. Khi huấn luyện viên bôi nước ớt vào miệng vết thương, đau đớn thấu óc đó mới mẻ như ngày hôm qua đối với Trung Thôn Do Mỹ.

Huấn luyện viên giọng the thé dạy dỗ:

- Các ngươi nhớ kỹ, khi kẻ địch bôi nước ớt vào vết thương của ngươi đó là lúc các ngươi nên trung thành với thiên hoàng, trả giá tất cả!

Thanh âm vắng vắng trong đầu Trung Thôn Do Mỹ. Nhìn nam nhân rằng vàng biểu tình cười nhạo, Trung Thôn Do Mỹ nhắm mắt lại, cố gắng thè lưỡi ra rồi . . .

- Hừm!

Một tiếng hừ nặng nề qua đi, khóe môi Trung Thôn Do Mỹ tràn máu.

Trung Thôn Do Mỹ cảm nhận sinh mệnh trôi đi theo máu tươi, nàng há mồm, máu từ khoang miệng chảy ra. Trung Thôn Do Mỹ cuồng cười, thanh âm khà khà nhưng tràn ngập khoái cảm trả thù.

Trung Thôn Do Mỹ cứ tưởng hành động cắn lưỡi tự sát sẽ làm nam nhân rằng vàng hoảng hốt, bối rối. Nhưng hiển nhiên hành động tự tàn của Trung Thôn Do Mỹ không làm nam nhân rằng vàng lộ vẻ căng thẳng gì, ngược lại nàng nghe nam nhân buông tiếng thở dài.

- Nữ nhân gốc, ngươi nghĩ rằng ta không đoán được ngươi sẽ cắn lưỡi sao?

- . . . !

Tiếng cười to ngừng bật, Trung Thôn Do Mỹ ngơ ngác nhìn nam nhân rằng vàng.

Hắn . . . Nói câu đó là sao?

Rào rào!

Nam nhân rằng vàng không giải thích nhiều, đổ nguyên bát chứa đầy nước ớt vào người Trung Thôn Do Mỹ.

- Oa oa a a!!!

Nước ớt chảy vào miệng vết thương, cảm giác như ở trong lửa cháy, làm người ta muốn sống không được muốn chết không xong. Trung Thôn Do Mỹ mới cắn lưỡi xong nên không nói được, chỉ người phát ra tiếng

ô ư như con nít sơ sinh bập bẹ. Thanh âm khàn khàn, đau đớn. Trung Thôn Do Mỹ vận vẹo cơ thể giảm bớt đau đớn nước ớt mang đến.

Khi Trung Thôn Do Mỹ hết sức vùng vẫy, chẳng biết nam nhân rằng vàng lấy đầu ra một thứ màu trắng như thuốc bôi, tiến lên một bước bóp má nàng đổ vào khoang miệng.

Trung Thôn Do Mỹ cảm giác chỗ đứt đầu lưỡi không chảy máu, mát mẻ rất thoải mái.

Nam nhân rằng vàng nói một câu đá Trung Thôn Do Mỹ xuống mười tám tầng địa ngục, làm nàng rợn tóc gáy:

- Ở chỗ ta dù ngươi muốn chết cũng phải qua sự đồng ý của ta!

Trung Thôn Do Mỹ chưa kịp tỉnh táo khỏi cơn kinh ngạc thì nam nhân rằng vàng quát nàng toi bời.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Ba cú quát roi biến Trung Thôn Do Mỹ thành người máu.

Nước ớt đọng trên người chui vào miệng vết thương, cảm giác đau đớn rất khó tưởng tượng.

Mặt Trung Thôn Do Mỹ trắng bệch, thần kinh sắp bị nam nhân rằng vàng quát roi sắt đánh tan. Tuy nhiên tình huống khiến nam nhân rằng vàng đứt dây thần kinh chỉ mới bắt đầu.

Nam nhân rằng vàng xoay người cầm một cái thùng sắt lên, bên trong chứa chất lỏng màu trắng ngà. Nam nhân rằng vàng cầm cái vá to múc bột vá chất lỏng trắng đổ vào miệng vết thương của Trung Thôn Do Mỹ.

Nam nhân rằng vàng cảm giác đau đớn từ nước ớt biến mất, cảm giác tê dại, ngứa ngáy.

Khi cảm giác tê dại qua đi, nam nhân rằng vàng cúi đầu nhìn, hình ảnh đập vào mắt làm nàng đứt dây thần kinh.

Vết thương giăng ngang dọc trên cơ thể hoàn toàn khép lại.

Nam nhân rằng vàng cười với Trung Thôn Do Mỹ:

- Chỗ ta còn có viên thuốc bổ cảm giác đói khát. Chơi roi sắt xong rồi chúng ta chuyển sang trò bàn ủi không?

- . . . !

Trung Thôn Do Mỹ trợn mắt há hốc mồm, đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Nam nhân rằng vàng tức Diệp Dương Thành biến thân trong ảo cảnh tu di. Diệp Dương Thành không quan tâm Trung Thôn Do Mỹ phản ứng thế nào, hần nhe răng vàng đen với nàng sau đó xoay người bước tới một bồn than đang đốt đỏ cách vài thước. Diệp Dương Thành rút một khối sắt dài khoảng một thước, một đầu gỗ, đầu kia là miếng sắt vuông vức to cỡ bàn tay người bình thường. Than đốt miếng sắt nóng rực, chỉ nhìn đã làm người run như cây sậy.

Diệp Dương Thành một tay cầm bàn ủi đốt đỏ (Không phải bàn ủi đồ mà là loại dùng để tra tấn bức cung), tay kia kẹp điều thuốc mới mỗi từ miếng sắt.

Diệp Dương Thành phun khói đến gần Trung Thôn Do Mỹ:

- Nào nào nào, chúng ta ném mùi vị này xem?

Giọng điệu của Diệp Dương Thành không giống sắp tra tấn Trung Thôn Do Mỹ tàn tạ mà như đang mời nàng ăn cơm.

Diệp Dương Thành càng biểu hiện tùy y càng tạo thành áp lực lớn cho Trung Thôn Do Mỹ.

Muốn chết nhưng không được, muốn sống lại chẳng xong, sau khi bị tra tấn được chữa lành vết thương.

Đối diện tình huống như vậy, trong lòng Trung Thôn Do Mỹ tràn ngập tuyệt vọng. Nàng không mơ xa được bình yên sống sót, chỉ cần Diệp Dương Thành cho chết ngay.

Nhưng lúc Trung Thôn Do Mỹ được huấn luyện trong căn cứ, huấn luyện viên từng nghiêm túc cho nàng biết bị kẻ thù hành hạ đến chết là vinh dự diệp viên hướng về. Tuy nhiên điều kiện là chết mới được, trong tình huống này còn cần giữ nguyên tắc của mình không?

Trung Thôn Do Mỹ rất rối rắm. Diệp Dương Thành không cho nàng có nhiều thời gian suy nghĩ. Đang lúc Trung Thôn Do Mỹ do dự có nên phản bội tín ngưỡng, phối hợp đối phương tra khảo hay không thì . . .

Xèo xèo!

Miếng sắt đốt đỏ to cỡ bàn tay dán vào đùi Trung Thôn Do Mỹ. Tiếng xèo xèo vang lên, Trung Thôn Do Mỹ ngửi được mùi quần bị đốt trụi, sau đó là da thịt đau đớn làm nàng suýt ngất xỉu.

Bị Diệp Dương Thành tra khảo bằng cách này thử hỏi ai có thể chịu đựng được hành hạ đau đớn không có điểm dừng?

282. Chương 283: Có Phần Cho Người Chỉ Tay Chỉ Chân Sao?

Diệp Dương Thành xoay người muốn lấy thêm một cây sắt khác, Trung Thôn Do Mỹ ú ớ hết to. Diệp Dương Thành nghiêng đầu nhìn đôi mắt Trung Thôn Do Mỹ ngẩn lẹ, hần vô cùng thất vọng thở dài.

Diệp Dương Thành nói:

- Đừng như vậy, ta chưa chơi đã.

Trung Thôn Do Mỹ bật khóc:

- Hu hu . . .

Nữ diệp viên Nhật chỉ vì nghi ngờ bị người ta biết thân phận của mình mà giết người, trong tám năm qua nàng giết mười mấy người nhưng bị Diệp Dương Thành tra tấn đến khóc lóc.

Phải thừa nhận một điều là Trung Thôn Do Mỹ cực kỳ cứng cỏi, người bình thường đừng nói kiên trì lâu như vậy, sợ rằng vài giây đồng hồ đã kêu cha gọi mẹ.

Chuyện xảy ra tiếp theo làm Trung Thôn Do Mỹ cực kỳ hãi hùng. Diệp Dương Thành giơ tay lên, Trung Thôn Do Mỹ phát hiện tất cả vết thương trên người biến mất, đầu lưỡi cắn đứt cũng mọc ra như thường.

Trời, đây là loại thủ đoạn gì? Trung Thôn Do Mỹ thầm mừng, nàng mừng đã nhanh chóng lựa chọn phản bội tín ngưỡng của mình. Nếu không rơi vào tay nam nhân như ác ma này, Trung Thôn Do Mỹ rất khó tưởng tượng sẽ chịu bao nhiêu đau đớn không phải con người.

Xích sắt còng tay chân Trung Thôn Do Mỹ tự động mở ra, nàng ngồi bệch dưới đất, hoảng hốt thở dồn dập. Trung Thôn Do Mỹ nhìn xích sắt nằm dưới đất, nàng rất muốn cầm lên đại chiến ba trăm hiệp với nam nhân mặt mũi xấu xí này, nhưng nghĩ đến chuyện vừa gặp . . .

Tất cả can đảm biến mất hết, bây giờ Trung Thôn Do Mỹ chỉ muốn chết, được chết ngay lập tức.

Nghĩ đến đây Trung Thôn Do Mỹ ngược nhìn Diệp Dương Thành, hỏi:

- Người muốn biết cái gì?

Diệp Dương Thành khoanh hai tay trước ngực:

- Lần này hành động tập kích khủng bố Khánh Châu thị, là ai sai khiến các người làm?

Diệp Dương Thành nheo mắt nhìn Trung Thôn Do Mỹ ngồi bệch dưới đất, hỏi:

- Là chính phủ Nhật Bản hay chỉ riêng quan viên Nhật?

- Ta không biết.

Trung Thôn Do Mỹ không chút suy nghĩ lắc đầu ngay, nói:

- Chúng ta chỉ nhận mệnh lệnh làm việc. Cấp trên giao việc, chúng ta thực hành, chuyện còn lại chưa từng hỏi nhiều, cũng không ai nói cho chúng ta biết.

- Vậy là ai giao cho người làm chuyện này?

Diệp Dương Thành nhếch môi mỉm cười nói:

- Bao gồm tất cả tin tức, thân phận, địa chỉ cư trú của hắc. Thiếu một thứ là ta mời người ăn một khối bánh nướng Lan Châu to.

Trung Thôn Do Mỹ nghĩ đến cảm giác khối sắt chạm vào người, nằng rùng mình, không dám giả trò bậy bạ gì. Trung Thôn Do Mỹ thành thật khai hết mọi chuyện.

Diệp Dương Thành moi nhiều tài liệu tình báo muốn biết từ miệng Trung Thôn Do Mỹ, sau đó giải trừ ảo cảnh tu di.

- Hành động đi.

Diệp Dương Thành liên lạc với Phó Diệc Chi qua máy thông tin:

- Bắt Trung Thôn Do Mỹ, Thạch Xuyên Triều Cương trước, sau đó người chạy đến chỗ ta ngay.

Phó Diệc Chi nhận được điện thoại của Diệp Dương Thành, gã biết bên hắc đã tra hỏi rõ ràng.

Phó Diệc Chi nghiêm túc nói:

- Tuân lệnh phụ thần!

Phó Diệc Chi cúp máy, cầm máy thông tin của mình tùy tay ấn phím.

Phó Diệc Chi mở miệng nói:

- Hành động!

Trung Thôn Do Mỹ chậm rãi tỉnh lại từ trong hôn mê, mặt, đùi, cơ thể truyền đến cảm giác đau đớn nóng rát.

Đau nhức này khiến đầu óc hỗn loạn của Trung Thôn Do Mỹ tỉnh táo ngay. Trung Thôn Do Mỹ nhìn cảnh tượng quanh mình, nằng trợn tròn mắt, há hốc mồm nhìn gương treo sau cửa phòng. Trung Thôn Do Mỹ nhìn mình phản chiếu trong gương thật lâu.

Trung Thôn Do Mỹ trầm nghĩ:

- Sao . . . Sao có thể như vậy? Chẳng phải . . . Ta bị bắt rồi sao?

Trung Thôn Do Mỹ suýt té xỉu.

Trung Thôn Do Mỹ chưa kịp xỉu thật thì cửa phòng đóng kín bỗng vang tiếng trầm đục, bị người đá văng cửa. Hai nam nhân mặc đồng phục màu xanh xông vào, không tốn công sức nào đẩy ngã Trung Thôn Do Mỹ xuống đất, quen tay lục soát người nằng lấy viên thuốc độc cột ở chân răng, tháo xuống bom cỡ nhỏ giấu trong tóc nằng. Hai nam nhân lại lục lọi mấy chục công cụ điệp viên chuyên nghiệp trên người Trung Thôn Do Mỹ.

Hai siêu chiến sĩ thuộc trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên không hề thấy kinh ngạc với những gì tìm được. Khiến bọn họ khó hiểu là họ luôn theo dõi Trung Thôn Do Mỹ, không thấy có ai vào phòng nằng.

Trên người Trung Thôn Do Mỹ có nhiều vết thương là từ đâu ra?

Hai siêu chiến sĩ công tay Trung Thôn Do Mỹ lại, hai người liếc nhau, cùng lắc đầu biểu thị không hiểu nguồn gốc vết thương trên người nằng. Hai siêu chiến sĩ không chút băn khoăn áp giải Trung Thôn Do Mỹ đi, còn kèm theo nhiều công cụ điệp viên công nghệ cao lục tìm từ người Trung Thôn Do Mỹ. Tuy mấy thứ này nhỏ xíu nhưng giao cho ngành nghiên cứu khoa học quân đội có giá trị tham khảo nhất định.

Trung Thôn Do Mỹ dễ dàng bị bắt. Hai siêu chiến sĩ khác bắt điệp viên nam giới thì càng hoang mang như trong sương mù.

Hai siêu chiến sĩ nhìn Thạch Xuyên Triều Cương ngồi trong bồn tắm giữ tư thế gội đầu, bọn họ nhìn nhau, không biết nên nói cái gì.

Một phút sau, Thạch Xuyên Triều Cương hôn mê bị hai siêu chiến sĩ bọc chăn nâng đi.

Trong ảo cảnh tu di Diệp Dương Thành xây dựng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một thứ có bề ngoài giống kín mìn từ trên trời giáng xuống, nổ tung bên chân Thạch Xuyên Triều Cương. Sóng nhiệt cuộn cuộn, hòn đá bắn tung tóe nổ Thạch Xuyên Triều Cương người đầy vết thương.

Diệp Dương Thành sung sướng đứng trên mây trắng, tay cầm hàng đồng bom nhìn xuống dưới. Thạch Xuyên Triều Cương toàn thân đầm máu nhưng vẫn ngửa đầu chửi um sùm. Diệp Dương Thành lại đốt cháy một ngòi nổ, ném bom xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lại vang tiếng nổ đieác tai. Thạch Xuyên Triều Cương bị nổ bay xa ba thước, đập mạnh xuống đất, gào rú liên hồi.

Diệp Dương Thành liếc xéo Thạch Xuyên Triều Cương lăn lộn kêu gào không dứt, hấn nhếch mép hừ lạnh một tiếng:

- Bà nội ngươi, chẳng phải ngươi có bản lĩnh rất giỏi?

Diệp Dương Thành lại ném quả bom thứ ba.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng rú của Thạch Xuyên Triều Cương trở nên khàn khàn:

- A!

- Bà nội ngươi, chẳng phải muốn dùng bom nổ chính phủ sao?

Quả bom thứ bốn từ trên trời rớt xuống.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cẳng chân Thạch Xuyên Triều Cương không kịp né, bị nổ da tróc thịt bong, máu tươi văng khắp nơi.

- Bà nội nó, bản lĩnh của ngươi chạy đi đâu rồi?

Diệp Dương Thành càng chửi càng tức giận, ném cùng lúc ba kíp mìn. Tiếng nổ ầm ầm xen lẫn tiếng gào rú của Thạch Xuyên Triều Cương tạo thành bài nhạc giao hưởng kỳ dị.

- Bà nội nó, lá gan nổ chính phủ đã đi đâu?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- A . . .

Tiếng hét nhỏ dần, vòng bom nổ này qua đi, tay phải của Thạch Xuyên Triều Cương nát vụn.

Diệp Dương Thành không định tha cho Thạch Xuyên Triều Cương dễ dàng, vì theo lời Trung Thôn Do Mỹ khai tên khốn này chẳng những là điệp viên còn kiêm chức sát thủ. Nhiều năm qua không biết Thạch Xuyên Triều Cương đã giết bao nhiêu người Trung Quốc.

Diệp Dương Thành không cần biết người Trung Quốc bị giết là người tốt hay xấu, hấn chỉ biết rằng dù có là kẻ xấu cũng để tự người Trung Quốc giết, làm gì đến lượt người ngoài tác oai tác quái trong địa bàn sân nhà?

- Bà nội nó, ngươi là cái thứ gì? Trong mảnh đất Trung Quốc này có chỗ cho ngươi chỉ tay chỉ chân sao?

Diệp Dương Thành hùng hổ đứng dậy, ném tất cả mình trong tay.

283. Chương 284: Vượt Biển Cả Đi Nhật Bản.

Trùng hợp có một quả bóng rớt xuống thân dưới của Thạch Xuyên Triều Cương.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- A!!!!

Tiếng rú thê lương vang vọng thiên địa

Sau khi Trung Thôn Do Mỹ, Thạch Xuyên Triều Cương bị bắt trực tiếp áp giải lên máy bay đi căn cứ quân sự nhận thẩm vấn kỹ càng hơn. Quá trình tra hỏi sẽ bị quay phim ghi chép chân thật, chưa chắc đưa đi chính phủ Nhật Bản gây chuyện nhưng sẽ giữ làm chứng cứ. Lỡ sau này điệp viên Trung Quốc bị Nhật Bản bắt thì còn có đường dằn xép, ít nhất đổi lại một mạng cho điệp viên bị bắt.

Nghe Phó Diệc Chi giới thiệu thì sau này Thạch Xuyên Triều Cương, Trung Thôn Do Mỹ sẽ bị tạm giam không hạn chế trong căn cứ quân sự. Có lẽ sẽ chết già, có lẽ là con tin can thiệp với chính phủ Nhật Bản. Diệp Dương Thành không có cảm giác gì nhiều, mặc dù hẳn muốn làm thịt Trung Thôn Do Mỹ, Thạch Xuyên Triều Cương nhưng nhi tử đã bảo tận dụng phế vật, hẳn là phụ thân sẽ thỏa mãn nhi tử.

Diệp Dương Thành hành hạ hai người đó trong ảo cảnh tu di có lẽ sẽ là ác mộng đi theo Trung Thôn Do Mỹ, Thạch Xuyên Triều Cương suốt đời. Diệp Dương Thành cho rằng kết quả này tuyệt hơn là giết thẳng.

Diệp Dương Thành nghe Phó Diệc Chi giới thiệu xong nhẹ gật đầu, nhận tách trà hao súc từ tay Tiểu Thương Ưu Tử.

Diệp Dương Thành bưng tách trà, nói với Phó Diệc Chi:

- Trung Thôn Do Mỹ, Thạch Xuyên Triều Cương ẩn giấu trong Khánh Châu thị tám năm, mười một năm. Trong khoảng thời gian từ tám đến mười một năm này Trung Thôn Do Mỹ thông qua hối lộ lôi kéo vân vân lấy được nhiều tin tình báo từ Đàm Hoàn Đức. Nghe Trung Thôn Do Mỹ nói thì giao dịch giữa Đàm Hoàn Đức và nàng chỉ giới hạn tình báo kinh tế địa phương, không lộ bí mật quan trọng đặc biệt gì.

Diệp Dương Thành nhấp hớp trà hoa cúc thẩm giọng, tiếp tục bảo:

- Về Thạch Xuyên Triều Cương, trong thời gian mười một năm ẩn núp cung cấp nhiều tình báo bí mật lẫn không bí mật cho chính phủ Nhật Bản. Thạch Xuyên Triều Cương hầu như hoàn toàn hòa vào giới lãnh đạo cơ sở chính phủ Khánh Châu thị. Rất nhiều quyết định, thông báo nội bộ trong ngành chính phủ đều trước tiên rơi vào tai Thạch Xuyên Triều Cương.

- Theo Trung Thôn Do Mỹ khai thì Hùng Đại Bằng phó huyện trưởng thanh Sơn huyện Khánh Châu thị là tên khốn hoàn toàn phản chiến. Hùng Đại Bằng là đỉnh ngăm chính phủ Nhật Bản thông qua điệp viên xép vào quan trường linh lực, tuy chức vị không lớn nhưng đủ để lấy số lượng lớn tình báo mật.

Diệp Dương Thành tạm dừng giấy lát, cười âm trầm nói:

- Đối với những quan viên cung cấp tài liệu tình báo cho Thạch Xuyên Triều Cương, Trung Thôn Do Mỹ, ta sẽ để bọn họ biết hậu quả bán nước cầu vinh là như thế nào. Lát nữa ta cho người một phần danh sách, tối hôm nay sau khi ta dọn dẹp người hãy dẫn người đến hiện trường quản lý. Có lẽ hôm nay sẽ là đêm trắng.

Đối với hành động thanh tẩy Diệp Dương Thành sắp thực hiện, tất nhiên Phó Diệc Chi gơ hai tay đồng ý:

- Tuân lệnh phụ thân!

Phó Diệc Chi ngoài sáng Diệp Dương Thành trong tối. Mặc dù thực lực của Phó Diệc Chi siêu cao nhưng còn khác chức quan, rất nhiều chuyện không thể toàn quyền làm chủ. Diệp Dương Thành thì khác, hẳn không bị hạn chế gì nhiều. Đối với những tên khốn chơi trò bán nước cầu tài, Diệp Dương Thành xử lý rác rưởi không chút áp lực tâm lý.

Nhưng trước khi dọn dẹp sâu một trong khu vực Diệp Dương Thành quản lý, hẳn cần làm một chuyện. Việc này là bước quan trọng nhất trong đời Diệp Dương Thành, cũng có ý nghĩa bí ẩn rất quan trọng.

Diệp Dương Thành ngược lên nhìn Phó Diệc Chi, nói:

- Điểm cuối cùng, lần này phái chủ chiến Nhật Bản định thông qua đám người Cổ Quốc Vinh hành động khủng bố Khánh Châu thị. Theo Trung Thôn Do Mỹ khai thì hành động tập kích khủng bố đã bị dập tắt này không phải cơ quan chính phủ Nhật Bản làm.

- Nếu ta đoán đúng, có lẽ chuyện này là phần thanh thù Hoa bên Nhật Bản gom tiền riêng, thông qua quan viên phái chủ chiến ra lệnh cho Trung Thôn Do Mỹ, Thạch Xuyên Triều Cương. Bên trong còn nhiều khâu rắc rối phức tạp, nhưng những chuyện này không quan trọng.

Phó Diệc Chi có chút suy đoán, nhưng trước khi Diệp Dương Thành chính mồm khẳng định gã không dám nói ra.

- Ý của phụ thần là . . . ?

Ánh mắt Phó Diệc Chi ý hỏi nhìn Diệp Dương Thành, chờ đợi hắn giải thích nghi vấn.

Diệp Dương Thành không giải thích gì nhiều với Phó Diệc Chi, báo địa điểm hai điệp viên Nhật Bản ẩn núp.

- Linh Mộc Xuyên Thôn, đầu bếp nhà ăn bàn tròn Hoài Tổ trong Lộc thành Khánh Châu thị, Viên Trung Đảo Dã Nguyên, kỹ thuật viên công ty trách nhiệm hữu hạn điện khí Xương Hoàng, Hồng Liễu Trần Ôn Nhạc huyện Khánh Châu thị. Hai người này là điệp viên Nhật Bản núp trong bóng tối, nhưng không phụ trách công tác sưu tầm tình báo mà là đánh cắp tình báo, ám sát vân vân.

Diệp Dương Thành phất tay ý bảo Phó Diệc Chi rời đi.

Đối với thái độ của Diệp Dương Thành, Phó Diệc Chi không dám lộ ra bất mãn, ôm đầy bụng suy đoán đứng lên rời đi.

Khi Phó Diệc Chi xoay người đóng cửa phòng lại, Diệp Dương Thành đứng lên khỏi sofa, mặt tràn đầy sát ý lạnh lẽo.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Độ Biên Di Sinh . . .

Khoảng mười phút sau, năm mươi con ong vàng cường hóa chung cực tám mươi phần trăm cơ thể phủ lớp bạc, ruồi trâu cường hóa chung cực rực rỡ nhiều màu bay ra khỏi căn hộ của Diệp Dương Thành lao hướng đông.

Độ Biên Di Sinh là một trong những người phụ trách quan trọng ngành điệp viên Nhật Bản, có biệt danh là Săn. Ba mươi năm nay Độ Biên Di Sinh phụ trách điệp viên Nhật Bản trong biên giới Trung Quốc, cung cấp các loại công cụ, tin tức, tình báo cho hành động điệp viên. Độ Biên Di Sinh truyền mục tiêu hành động cho những điệp viên ở Trung Quốc.

Nói ngắn gọn Độ Biên Di Sinh là thủ lĩnh đặc vụ, sáu mươi mấy tuổi, mặt mày hồng hào dễ mến. Thật ra Độ Biên Di Sinh là tên ác ôn giết người không chớp mắt, từ tám tuổi nhận huấn luyện điệp viên, năm mươi năm qua số người chết trong tay lão không một ngàn cũng tám trăm. Tài liệu tình báo kế hoạch hành động thông qua tay Độ Biên Di Sinh có thể xếp thành một ngọn đồi nhỏ.

Độ Biên Di Sinh là thủ lĩnh đặc vụ khu vực Trung Quốc, lão không ở trong biên giới Trung Quốc mà là tỉnh Nagoya Nhật Bản, sống cuộc đời giàu sang khiến người hâm mộ.

Nói theo lời của Độ Biên Di Sinh là đi dây cáp cả đời may mắn sống đến hiện tại, chờ qua vài tháng về hưu sống số tiền tích góp nửa đời người đủ để lão sống sung sướng giàu có.

Độ Biên Di Sinh hiện giờ đã lùi ra tuyến sau, từ Trung Quốc trở về Nhật Bản, đến Nagoya định cư gần hai năm.

Trong hai năm nay một trợ thủ ban đầu của Độ Biên Di Sinh dần bộc lộ tài năng, thành nhân tuyển số một kế nhiệm vị trí của lão. Độ Biên Di Sinh rất vừa lòng với trợ thủ này, cố ý vô tình giao nhiều công việc cho trợ thủ làm, bản thân lão sống như phú ông.

Độ Biên Di Sinh cho rằng có thể sống bình thường như vậy mãi mãi. Không ngờ mấy ngày trước tỉnh ngoại vụ Nhật Bản hạ thiết cục tình báo quốc tế, tức là bộ chỉ huy tối cao ngành điệp viên Nhật Bản gọi một cú điện thoại cho Độ Biên Di Sinh, nói rõ muốn tập kích khủng bố Khánh Châu thị Trung Quốc. Người đó điểm danh muốn Độ Biên Di Sinh tự mình phụ trách.

Khi Độ Biên Di Sinh nhận cú điện thoại, nghe rõ nội dung hành động, phản ứng đầu tiên chính là người gọi điện thoại bị điên. Phản ứng thứ hai là Độ Biên Di Sinh làm thủ lĩnh đặc vụ cả đời, rốt cuộc được lên kế hoạch tập kích khủng bố Trung Quốc một lần.

Độ Biên Di Sinh thuộc phái chủ chiến, ủng hộ thủ đoạn ngoại giao cứng rắn, dùng quân sự khuếch trương lãnh thổ đế quốc Nhật Bản. Nhưng trong hoàn cảnh thế giới hiện nay, khả năng này cực kỳ nhỏ bé. Đặc biệt sau khi Trung Quốc nghiên cứu chế tạo ra hai loại đại sát khí, khả năng này càng giảm thấp đến mức bỏ qua.

Trong đời Độ Biên Di Sinh tiếc nuối một điều là không làm hành động khủng bố nào trong Trung Quốc, bây giờ lão được bù đắp nỗi tiếc nuối đó.

Còn về phản ứng đầu tiên là do tư duy theo quán tính, Độ Biên Di Sinh làm điệp viên dù chấp hành hoạt động gì đầu tiên suy nghĩ cách lặng lẽ không tiếng động chứ không phải bắn súng đốt pháo.

Độ Biên Di Sinh không nghĩ ra khủng bố Khánh Châu thị có ích lợi gì cho Nhật Bản, hành động hại người không lợi mình này là điều kỳ nhất cho điệp viên.

Nhưng Độ Biên Di Sinh đã sáu mươi mấy tuổi, nếu không bắt chặt cơ hội này sẽ là tiếc nuối suốt đời.

Độ Biên Di Sinh không hỏi nguyên nhân, lão gật đầu nhận nhiệm vụ này, sắp xếp chỉnh chu. Ngay lúc này, tin Phủ Thủ bang Âu Dương khu Khánh Châu thị chia rẽ lọt vào tai Độ Biên Di Sinh. Là thủ lĩnh điệp viên hành nghề mấy chục năm, Độ Biên Di Sinh nhạy bén nhận ra thứ có thể lợi dụng.

Sau đó có chuyện Thạch Xuyên Triều Cương, Trung Thôn Do Mỹ móc nối với đám người Cổ Quốc Vinh.

Ban đầu kế hoạch thực hiện rất suôn sẻ, cố tình vào buổi tối cuối cùng xảy ra ngoài ý muốn. Đám người Cổ Quốc Vinh, Chung Ái Hoa không kịp đốt một kíp mìn đã nhồi đầy đã bị người của chính phủ tóm gọn.

Khi tin tức chui vào tai Độ Biên Di Sinh, lão ngậy người một phút sau đó tiếc nuối than thở. Độ Biên Di Sinh cho rằng thời gian tiếp theo Trung Thôn Do Mỹ, Thạch Xuyên Triều Cương sẽ giảm bớt tiếp xúc với bên ngoài, che giấu thân phận của mình thật kín. Độ Biên Di Sinh gọi điện thoại cho vị quan viên cục tình báo quốc tế ra lệnh lão tập kích khủng bố, lão thông báo tin hành động thất bại.

Độ Biên Di Sinh cho rằng chuyện này ngừng ở đây, ai dè chuyện này chẳng những không chấm dứt ngược lại thêm nhiệm vụ mới.

Độ Biên Di Sinh ngồi trong phòng đọc sách nhà mình, lão đóng cửa phòng, kéo rèm che, mở đèn bàn học. Độ Biên Di Sinh phác họa kỹ càng trên tờ giấy trắng.

Sột rác bên chân Độ Biên Di Sinh đầy ắp giày vụn bị vo tròn, nếu người trong nghề đứng bên cạnh nhìn thứ lão phác họa sẽ kinh ngạc kêu thành tiếng:

- Bộc phá!

Đúng vậy, Độ Biên Di Sinh định bộc phá một thương xá diện tích sáu ngàn thước vuông, cần lượng thuốc nổ, các loại số liệu . . .

Dựa theo chỉ thị của quan viên cục tình báo quốc tế, Độ Biên Di Sinh có thể sử dụng số tiền riêng ba ngàn vạn đô la tập kích khủng bố nhiều vật kiến trúc tụ tập đông người như tòa nhà hành chính, thương xá cỡ lớn trong biên cảnh Trung Quốc, đặc biệt là vùng ven biển.

Điều Độ Biên Di Sinh lo lắng không phải tự hỏi tại sao quan viên cục tình báo quốc tế đưa ra chỉ thị này, trong đầu lão chỉ nghĩ lợi dụng thuốc nổ ít cỡ nào tạo thành thương vong lớn nhất, làm sao đánh lén xong sắp xếp nhân viên điệp viên an toàn rút lui.

Độ Biên Di Sinh vẫn cho rằng mình là quân nhân, chuyện chính trị cứ giao cho đám hề lòe loẹt lo lắng.

Một mình Độ Biên Di Sinh ngồi trong phòng sách vẽ vời. Ba tiếng sau, Độ Biên Di Sinh hoàn thành xong công tác lý luận. Trong laptop đặt ở góc bàn ghi lại kế hoạch hành động tập kích khủng bố khu phố đông người:

Chọn dùng thuốc nổ DUEH độ nén cao chế tạo thành bom cỡ nhỏ đường kính 1cm, dùng bóng hơi hydro cỡ nhỏ buộc lại làm bom vận chuyển lên độ cao nhất định, tìm góc khuất dùng kim mini bắn thủng quả bóng để bom rớt xuống đám đông. Lợi dụng sức va đập khiến bom nổ, nhân dịp đám đông hoang loạn nhanh chóng rời khỏi hiện trường đánh lén.

Một kế hoạch hành động như thế Độ Biên Di Sinh chuẩn bị ba dự án rút lui.

Độ Biên Di Sinh nhìn mấy chục kế hoạch thực hiện tập kích khủng bố ghi trong laptop, khuôn mặt già nua hồng hào nở nụ cười thích thú. Độ Biên Di Sinh tắt đèn bàn.

Độ Biên Di Sinh lẩm bẩm tiếng trùng rành rọt:

- Người Trung Quốc không nên có mảnh đất phì nhiêu như thế.

Lúc này Độ Biên Di Sinh không hay biết bốn điệp viên cắm trong Khánh Châu thị đã bị bắt. Độ Biên Di Sinh càng không biết cách vị trí lão ở khoảng 2km, trên bầu trời cao hơn hai trăm thước có một con ruồi trâu và con ong vàng đang xoay quanh vù vù tìm kiếm.

Diệp Dương Thành bám vào Đại Ca ruồi trâu dẫn theo năm mươi con con ong vàng cường hóa chung cực vượt biển đến Nhật Bản. Sau khi tới Nhật Bản Diệp Dương Thành mới nhận ra suy nghĩ của hắn quá đơn giản.

Tiếng Nhật nhìn quen mà lạ, nhìn mảnh đất xa lạ, nhìn những con đường chạy thẳng bốn phương, Diệp Dương Thành từ Ôn Châu đến Nhật Bản chỉ mất bốn, năm tiếng. Nhưng từ Phúc Cương Nhật Bản đi vào biên giới, lại từ Phúc Cương tìm đến Nagoya làm Diệp Dương Thành mất năm tiếng đồng hồ.

Diệp Dương Thành khó khăn lắm mới đến Nagoya, mắt thấy sắp tìm được Độ Biên Di Sinh, thủ lĩnh đặc vụ đôi tay dính đầy máu người cùng tổ quốc mình, hắn bất đắc dĩ phát hiện mình lại lạc đường.

Diệp Dương Thành bám thân Đại Ca ruồi trâu xoay quanh trên cao hai trăm thước, tuy hắn biết địa chỉ nhà Độ Biên Di Sinh, biết mặt mũi của lão, nhưng tiếng Nhật làm hắn phát điên là chương ngại lớn nhất hiện nay.

Diệp Dương Thành ôm cục tức hoàn toàn có lý do tin tưởng sau khi tìm được Độ Biên Di Sinh chắc chắn lão sẽ thành bao cát cho hắn trút giận.

Diệp Dương Thành hung tợn thầm nghĩ, lại phải đối diện hiện thực là . . . Hắn thật sự lạc đường.

Diệp Dương Thành mở đôi mắt nhắm gần mười tiếng, ngược nhìn bầu trời tối đen ngoài khung cửa sổ.

Diệp Dương Thành quay đầu hướng phòng ngủ của mình, kêu lên:

- Ưu Tử, nàng qua đây.

Tiểu Thương Ưu Tử bay ra khỏi phòng ngủ.

- Chủ nhân.

Tiểu Thương Ưu Tử đến trước mặt Diệp Dương Thành, cung kính khom lưng lên tiếng:

- Ưu Tử đã đến.

Diệp Dương Thành mở công năng tin nhắn đưa vào một chuỗi tiếng trung, đưa di động cho Tiểu Thương Ưu Tử xem, nhờ nàng hỗ trợ phiên dịch.

- Nàng dùng tiếng Nhật viết mấy chữ này cho ta xem.

Tiểu Thương Ưu Tử nhận lấy di động Diệp Dương Thành đưa qua, nhìn nội dung hần muốn nàng phiên dịch.

- Hoành Tiền bưu tiện cục?

Mắt Tiểu Thương Ưu Tử lóe tia sáng nhưng rất nhanh biến mất, nàng tìm giấy bút phiên dịch năm chữ thành tiếng Nhật giao vào tay Diệp Dương Thành.

- Chủ nhân, đã xong.

Diệp Dương Thành nhìn chữ Tiểu Thương Ưu Tử viết ra, hần nhìn chăm chăm nửa phút mới nhớ kỹ trong đầu. Diệp Dương Thành mỉm cười với Tiểu Thương Ưu Tử, lại nhắm mắt, giác quan thứ sáu chuyển sang người ruồi trâu.

Có mục tiêu, Diệp Dương Thành không bay lung tung như trước nữa. Trong đầu Diệp Dương Thành nhớ năm chữ Nhật phiên dịch, phải năm mươi con ong vàng đi ra sâu tầm tằm biển hay thứ gì đó có năm chữ này.

* * *

284. Chương 285: Bài Học Đắm Máu.

Tiếng đập cửa khê khàng làm Độ Biên Di Sinh chú ý, lão nhanh chóng bỏ laptop vào học tủ. Độ Biên Di Sinh di chuyển thân hình mập mạp đi mở cửa phòng sách.

Độ Biên Di Sinh thông qua mắt mèo nhìn rõ ràng người đến, lão cười toe toét.

Độ Biên Di Sinh mở cửa:

- Tỉnh Thượng quân, sao lại đến đây?

Độ Biên Di Sinh mỉm cười nói chuyện với vị khách:

- Ta cứ tưởng người còn ở . . . Ha ha.

- Nhận được tin của người quen cũ, nghe nói bên Độ Biên quân có mối làm ăn lớn.

Vị khách đứng trước cửa là một lão nhân búi tóc hoa râm. Trái ngược với Độ Biên Di Sinh phát tướng, Tỉnh Thượng quân người gầy đét, hốc mắt hõm sâu, khi cười làm người rợn tóc gáy.

Tỉnh Thượng quân nói:

- Về hưu rồi, nhưng lòng không rảnh rang được.

Nghe Tỉnh Thượng Lâu Chí nói, mắt Độ Biên Di Sinh sáng rực:

- A? Ý của Tỉnh Thượng quân là . . . ?

Độ Biên Di Sinh nói nửa câu vừa nghiêng người mời Tỉnh Thượng Lâu Chí vào nhà mình. Độ Biên Di Sinh đưa Tỉnh Thượng Lâu Chí vào tầng phòng sách.

Tỉnh Thượng Lâu Chí giống như Độ Biên Di Sinh, cũng là thủ lĩnh đặc công khu vực Trung Quốc. Độ Biên Di Sinh chủ yếu phụ trách sưu tầm tình báo, còn Tỉnh Thượng Lâu Chí phụ trách rải rác lời đồn, cổ động phản loạn vân vân.

Nói chính xác thì hoạt động khủng bố lần này giao cho Độ Biên Di Sinh chẳng bằng để Tỉnh Thượng Lâu Chí làm càng ổn thỏa hơn.

Lúc Tây Tạng Triệu Dung Dung náo động, Tỉnh Thượng Lôu Chí góp rất nhiều công sức vào sự kiện. Đối với âm mưu gia phái chủ chiến từng giây từng phút muốn đảo điên chủ quyền Trung Quốc, còn chuyện nào hấp dẫn hơn là ở trong nhà mưu tính tập kích khủng bố?

Tuy Tỉnh Thượng Lôu Chí đã về hưu ba năm nhưng trong thời gian này lão không rời khỏi hàng đặc công, ngược lại đi căn cứ bí mật thuộc cục tình báo quốc tế làm huấn luyện viên giảng bài, bồi dưỡng điệp viên mới cho cục tình báo quốc tế.

Độ Biên Di Sinh biểu hiện thái độ nhiệt liệt hoan nghênh Tỉnh Thượng Lôu Chí đến. Độ Biên Di Sinh không hề giấu diếm Tỉnh Thượng Lôu Chí điều gì. Hai người vừa vào phòng sách Độ Biên Di Sinh liền lấy kế hoạch hành động đã làm sẵn ra, đưa cho Tỉnh Thượng Lôu Chí xem để phân tích, điều chỉnh chặt chẽ hơn.

Độ Biên Di Sinh tốn nhiều thời gian vạch ra kế hoạch vào tay Tỉnh Thượng Lôu Chí được điều chỉnh kín kẽ hơn, càng độc ác, âm hiểm hơn ban đầu.

Hai người tốn một tiếng đồng hồ điều chỉnh kế hoạch thực hành tập kích khủng bố.

Tỉnh Thượng Lôu Chí ngồi thẳng người, nói với Độ Biên Di Sinh:

- Độ Biên Di Sinh có biết điểm xuất phát thực hành kế hoạch lần này là gì không?
- Cái này

Nghe Tỉnh Thượng Lôu Chí hỏi, Độ Biên Di Sinh hoang mang lắc đầu, nói:

- Mong Tỉnh Thượng Di Sinh chỉ điểm cho.
- Nghe nói là bởi vì một nữ nhân.

Tỉnh Thượng Lôu Chí trầm ngâm giây lát, nói:

- Một nữ nhân rất đẹp, nàng mang theo mấy ngàn đô la tìm Liễu Xuyên kỳ tướng quân. Không biết nữ nhân đó thuyết phục thế nào mà Liễu Xuyên kỳ tướng quân đồng ý yêu cầu của nàng ta. Lần này ta đến đây là vì nhận điều lệnh của Liễu Xuyên kỳ tướng quân.
- Liễu Xuyên kỳ tướng quân tỏ ý rõ ràng, lần này không cần kiêng dè gì. Chỉ có một mục tiêu, cho người Trung Quốc một bài học.

Độ Biên Di Sinh nhướn đuôi chân mày:

- Chỉ vì cho người Trung Quốc một bài học sao?

Lòng Độ Biên Di Sinh thâm khó hiểu, lão ngẫm nghĩ một lát sau lắc đầu.

Độ Biên Di Sinh cười nói:

- Ta không hiểu chuyện chính trị, ta chỉ biết lần này đúng là cần cho người Trung Quốc một bài học.

Tỉnh Thượng Lôu Chí khép nắp laptop, nhìn Độ Biên Di Sinh, mỉm cười nói:

- Một bài học đầm máu.
- Đúng vậy!

Độ Biên Di Sinh nghiêm túc gật đầu, nói:

- Vì vinh dự của Thiên Hoàng bệ hạ, phải cho người Trung Quốc một bài học . . . Đắm máu.

Độ Biên Di Sinh, Tỉnh Thượng Lôu Chí ngồi trong phòng sách nói bô nói phét, không hay biết bị người ta nghe hết đoạn đối thoại. Tiếc nuối duy nhất là người nghe cuộc đối thoại của Độ Biên Di Sinh, Tỉnh Thượng Lôu Chí không hiểu tiếng Nhật.

Diệp Dương Thành bám thân Đại Ca ruồi trâu đang lẳng lặng bám trên chụp đèn treo trong phòng sách. Diệp Dương Thành từ trên cao nhìn xuống hai lão già một mập một gầy. Ruồi trâu thường giờ chân trước khều đôi mắt to.

Nửa tiếng trước Diệp Dương Thành đã tìm được Độ Biên Di Sinh, hấn vào phòng sách hơn hai mươi phút, nhưng hấn không vội vã ra tay mà yên lặng theo dõi kỳ biến. Hoặc nên nói Diệp Dương Thành muốn nghe lén hai lão nhân này đang thảo luận những thứ gì.

Tiếc rằng Diệp Dương Thành hoàn toàn không hiểu tiếng Nhật, hấn cố kiên nhẫn nghe hai mươi mấy phút như nghe kinh, không biết Tỉnh Thượng Lâu Chí, Độ Biên Di Sinh đang xì xô xì xào cái gì.

Độ Biên Di Sinh đáng chết, bởi vì lão là thủ lĩnh đặc vụ tay dính đầy máu người Trung Quốc. Diệp Dương Thành càng hiểu rằng thủ lĩnh đặc vụ không thể làm ra quyết định lớn tập kích khủng bố như thế được. Nghĩa là sau lưng Độ Biên Di Sinh có một hoặc nhiều kẻ đứng sau, những người này mới là cá lớn.

Diệp Dương Thành không vội hành động là vì muốn nhìn tìm một vài dấu vết trong đoạn đối thoại của hai lão già, nhưng hấn thất vọng.

Diệp Dương Thành nghe nửa này không biết Độ Biên Di Sinh, Tỉnh Thượng Lâu Chí đang nói gì, hấn chịu thua. Cứ theo tình hình này, Diệp Dương Thành nghe lâu hơn nữa cũng như vịt nghe sấm.

Diệp Dương Thành thở dài thầm nghĩ:

- Thôi, làm thịt hai lão bất tử này trước, còn kẻ đứng sau màn tạm cho sống nhảy nhót vài hôm đi.

Ruồi trâu đập cánh bay lên.

Tỉnh Thượng Lâu Chí cầm bút đỏ vẽ vòng tròn trên bản vẽ Độ Biên Di Sinh phác họa:

- . . . Thương xá này tính theo lượng thuốc nổ của Độ Biên quân thì rất khó có hiệu quả sụp đổ hoàn toàn.

Tỉnh Thượng Lâu Chí nói với Độ Biên Di Sinh:

- Nên thêm vào ba trăm li thuốc nổ DUEH đậm đặc, nổ cột trụ có lẽ cuối cùng sẽ có trong thương xá. Chỉ có nổ cây cột này thì thương xá mới sụp hoàn toàn, gây ra thương vong càng to lớn hơn.

Độ Biên Di Sinh gật mạnh đầu:

- Ủm! Tỉnh Thượng quân nói đúng.

Độ Biên Di Sinh cực kỳ trân trọng cầm bản vẽ đã qua tay Tỉnh Thượng Lâu Chí sửa chữa kẹp vào hồ sơ, lại lấy bản vẽ bọc phá thứ hai giao cho lão.

- Làm phiền Tỉnh Thượng quân xem phần này.

- . . . Lượng bom vừa đúng nhưng vị trí rải hơi có vấn đề.

Tỉnh Thượng Lâu Chí nhìn bản vẽ một lúc lâu, đánh dấu gạch đỏ vào ba vòng tròn đen, vẽ ba vòng tròn đỏ vào chỗ còn lại.

Tỉnh Thượng Lâu Chí nói với Độ Biên Di Sinh:

- Sau khi ba điểm này nổ sẽ khiến đường thoát hiểm, lối ra vào thương xá này sụp đổ trước tiên. Kích phát ba điểm này trước, những người ra khỏi thương xá sẽ . . .

Tỉnh Thượng Lâu Chí nói đến đây bỗng nhiên nhíu mày, thanh âm ngừng bật.

Tỉnh Thượng Lâu Chí yên lặng lắng nghe vai giầy, lão hỏi Độ Biên Di Sinh:

- Độ Biên quân có nghe được thanh âm lạ nào không?

Độ Biên Di Sinh đang tập trung nhìn bản vẽ qua sửa chữa.

Độ Biên Di Sinh kinh ngạc hỏi lại:

- Thanh âm lạ?

Độ Biên Di Sinh không chú tâm lắng nghe, lắc đầu, nói:

- Không có.

Thật ra dù Độ Biên Di Sinh nghe được thanh âm gì cũng sẽ không chú ý.

285. Chương 286: Giết Hắc Hồi Mã Thương.

Tĩnh Thượng Lâu Chí và Độ Biên Di Sinh là thủ lĩnh đặc vụ, bây giờ hai người đang ở trên lãnh thổ nước mình. Chẳng lẽ có người tự tìm chết đến cửa nhà họ hành hung sao?

Nghe Độ Biên Di Sinh trả lời, Tĩnh Thượng Lâu Chí không hề thả lỏng, lão tiếp tục nhíu mày lắng nghe vài giây.

Tĩnh Thượng Lâu Chí đứng bật dậy từ nệm ngồi, trầm giọng nói:

- Bên ngoài có tiếng động.

Vù vù vù vù vù!

Ong ong ong ong ong!

Thanh âm khê khằng rồi lại âm ĩ rột cuộc khiến Độ Biên Di Sinh chú ý, vẻ mặt nhẹ nhàng thoáng chốc cứng lại. Độ Biên Di Sinh rón rén đứng lên, kéo mở học tủ cái bàn bên cạnh lấy hai thanh súng ngắn giảm thanh màu xám bạc âm thầm đưa cho Tĩnh Thượng Lâu Chí.

Tĩnh Thượng Lâu Chí nhận lấy súng ngắn từ tay Độ Biên Di Sinh, thân hình gầy gò như bị gió thổi bay của lão bỗng chốc nhẹ nhàng tựa con mèo đen. Tĩnh Thượng Lâu Chí nhanh chóng mà lặng lẽ không gây ra tiếng động áp sát cửa phòng sách, vươn tay trái gậy tựa cây khô đặt hờ trên tay nắm cửa. Tĩnh Thượng Lâu Chí quay đầu ra hiệu tay với Độ Biên Di Sinh.

Độ Biên Di Sinh nhìn động tác tay của Tĩnh Thượng Lâu Chí, lão nhẹ gật đầu, giơ tay phải chìa họng súng đen ngòm hướng cửa phòng.

Vù vù vù vù vù!

Tĩnh Thượng Lâu Chí mở tung cửa phòng ra. Độ Biên Di Sinh không dám xem, trực tiếp bóp cò súng. Vang tiếng vù vù, có năm viên đạn bị bắn ra ngoài.

Lúc trước Tĩnh Thượng Lâu Chí ra dấu tay cho Độ Biên Di Sinh ý là không cần xem rõ ràng ai đứng ngoài cửa, trực tiếp bắn chết là được.

Đối với thủ lĩnh đặc công như hai lão nhân này giết người khác giống như người bình thường ăn cơm uống nước, rất nhẹ nhàng và dễ dàng. Thân phận của hai thủ lĩnh đặc công đặc biệt, bọn họ lại ở trong nhà Độ Biên Di Sinh, mặc kệ người vào là ai, sau khi giết chết bọn họ sẽ không bị pháp luật chế tài.

Rõ ràng lúc trước nghe ngoài cửa có tiếng vù vù kỳ lạ, nhưng sau khi mở tung cánh cửa, nổ súng, Tĩnh Thượng Lâu Chí, Độ Biên Di Sinh giật mình phát hiện cửa trống rỗng. Đừng nói có người, không thấy bóng một con chuột.

Nhìn cửa trống rỗng, thần kinh căng thẳng của Tĩnh Thượng Lâu Chí giãn ra, nói đùa:

- Già rồi, già thật, đúng là càng già càng sợ chết.

Độ Biên Di Sinh không thấy bóng dáng kẻ địch nên cũng mất cảnh giác, ném súng ngắn giảm thanh vào học tủ.

- Ha ha ha ha ha ha! Tĩnh Thượng quân, nói theo cách của người Trung Quốc là càng già càng dẻo dai.

Độ Biên Di Sinh nói giỡn với Tĩnh Thượng Lâu Chí:

- Thiên Hoàng bệ hạ còn muốn Tĩnh Thượng quân ở lại bồi dưỡng nhiều nhân tài hơn cho đế quốc.

- Độ Biên quân cũng không nhàn rồi được.

Tĩnh Thượng Lâu Chí vừa ném súng ngắn vào ngăn kéo vừa mỉm cười nói:

- Ta nghe có tiếng gió, chờ Độ Biên quân về hưu cũng sẽ đi căn cứ làm chức huấn luyện viên.

Tĩnh Thượng Lâu Chí, Độ Biên Di Sinh đùa với nhau, không chú ý thấy mặc dù cửa phòng sách trống rỗng không có ai nhưng bên trên vách tường có một đám con ong vàng biến dị lóe ánh bạc.

Tĩnh Thượng Lâu Chí, Độ Biên Di Sinh thả lỏng một nửa cảnh giác không vội vã đóng cửa lại, hai người ngồi xuống bồ đoàn. Khi móng hai người tiếp xúc với cái nệm, tiếng vù vù lúc trước biến mất lại vang lên.

Ong ong ong ong ong!

Thanh âm dày đặc, tiếng động lớn làm Tĩnh Thượng Lâu Chí, Độ Biên Di Sinh nghe rõ mồn một. Hai người biến sắc mặt, nhưng đã muộn.

Không cho Tĩnh Thượng Lâu Chí, Độ Biên Di Sinh cơ hội bỏ trốn hoặc giơ vũ khí lên. Cùng với Diệp Dương Thành ra lệnh một tiếng, năm mươi con con ong vàng cường hóa chung cực từ vách tường sà xuống, giường hai cay bay về phía Tĩnh Thượng Lâu Chí, Độ Biên Di Sinh mặt trắng bệch.

Đối diện đám côn trùng trước kia chưa từng thấy, nhìn ánh sáng bạc lấp lánh trên thân chúng nó, mặt Độ Biên Di Sinh xám xịt.

Độ Biên Di Sinh bản năng rống to:

- Sâu mấy nước Mỹ chết tiệt!

Thanh âm rất to nhưng Diệp Dương Thành không nghe hiểu Độ Biên Di Sinh la hét cái gì. Độ Biên Di Sinh chưa nói xong đã bị mười mấy con ong vàng cường hóa chung cực né cánh tay hươu lung tung của lão chích vào mặt và cổ, kim độc đâm sâu vào da thịt, độc tố nhanh chóng bắn ra.

Toàn quá trình tương đương thời gian người bình thường chớp mắt mấy cái, chiến đấu từ bắt đầu đi vào kết thúc.

Độ Biên Di Sinh, Tĩnh Thượng Lâu Chí, hai thủ lĩnh đặc công tay dính đầy máu người Trung Quốc vĩnh viễn khép lại đôi mắt, kết thúc cuộc đời xấu xa của mình.

Nhìn hai thủ lĩnh đặc công toàn thân đen thui, môi tím bầm, Diệp Dương Thành bảm xác Đại Ca ruồi trâu ngăn ngừa giãy lất. Cuối cùng Diệp Dương Thành không mang thứ lúc trước hai lão già này vẽ vờ trở về Trung Quốc, hấn đập cánh mang theo năm mươi con ong vàng cường hóa chung cực bay theo đường ống khói lúc trước đã đến, rời khỏi Độ Biên Di Sinh.

Hành động vượt biển lần này tuy thành công, còn là mua bán mua một tặng một nhưng Diệp Dương Thành vẫn thấy tiếc nuối. Tĩnh Thượng Lâu Chí, Độ Biên Di Sinh đã chết, không biết ai là kẻ đứng sau màn.

Diệp Dương Thành bay đến biên giới Nagoya chọt xoay vòng trong không trung, lơ lửng trên cao.

- Khoan đã!

Cách mấy ngàn km, bản thể Diệp Dương Thành mở mắt ra, nở nụ cười kỳ dị. Diệp Dương Thành quay đầu nhìn Triệu Dung Dung Tiểu Thương Ưu Tử không một mỗi xoa bóp vai ỉnh.

Diệp Dương Thành lẩm bầm:

- Hai thủ lĩnh đặc công chết, chắc chính phủ Nhật Bản sẽ không mặc kệ.

Lúc trước khi Độ Biên Di Sinh phát ra tiếng hét thì trong một văn phòng không ở tòa nhà hành chính chút bất mất cách xa mười mấy km, có một nam nhân hơn bốn mươi tuổi đứng bật dậy khỏi ghế.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi ngơ ngác nhìn ngọn đèn đỏ liên tục nhấp nháy trên vách tường phía xéo bàn công tác. Nam nhân hơn bốn mươi tuổi ngậy người mười giây sau đánh rùng mình, vội chộp điện thoại nằm bên mép bàn bấm một chuỗi con số.

Diệp Dương Thành dẫn đội con ong vàng cường hóa chung cực rời đi gần năm phút sau, ba chiếc xe hơi màu đen một trước một sau ngừng trước cửa nhà Độ Biên Di Sinh. Tám nam nhân mặc đồ tây đen bước xuống xe, bọn họ đứng trước cửa nhà Độ Biên Di Sinh, quay đầu liếc nhau. Tám nam nhân áo đen rầm rập bước lên bậc thang, đập mạnh cửa phòng.

Tám nam nhân áo đen vào nhà Độ Biên Di Sinh nửa phút sau lại có ba, bốn chiếc xe hơi lục tục dừng lại. Người bước xuống xe không phải nam nhân khỏe mạnh mà là sáu lão già hơn sáu mươi tuổi.

Trong đó hai lão nhân cụt tay phải và cánh tay phải, bốn lão già khác trên người hoặc nhiều hoặc ít có dấu vết bị thương. Bọn họ có chung một điểm là sáu lão nhân hành động nhanh nhẹn tựa như bay, không có vẻ gì là tuổi già sức yếu, cử chỉ mạnh mẽ.

Lão nhân thứ nhất xông vào nhà Độ Biên Di Sinh, mới bước vào cửa đã quát hỏi:

- Có chuyện gì?

Xem tư thế, uy thế chắc lão nhân là nhân vật ghê gớm, mặc dù lão đi chiếc xe cực kỳ bình thường.

Thấy lão nhân đi vào, tám nam nhân áo đen đã vào trước có một người vội vàng bước tới nghênh đón.

- Ca Mộc quân, xảy ra chuyện!

Nam nhân áo đen khom lưng nói:

- Độ Biên quân, Tỉnh Thượng quân xảy ra ngoài ý muốn.

- Xác chết đâu?

Lão nhân không hỏi hai thủ lĩnh đặc công chết hay chưa, trực tiếp nói hai tử xác chết. Từ đó thấy được lão nhân này không tầm thường.

- Xác chết ở trong phòng sách.

Nam nhân áo đen vội trả lời:

- Khi chúng ta chạy đến nơi thì Tỉnh Thượng quân, Độ Biên quân đã . . .

Bốp!

Lão nhân tát mạnh làm nam nhân áo đen choáng váng mặt mày.

Lão nhân rần giọng quát:

- Khốn nạn!

Nam nhân áo đen nghiêm người, lớn tiếng đáp:

- Vâng!

Nam nhân áo đen cúi đầu chín mươi độ.

Lão nhân đẩy nam nhân áo đen sang một bước, bước nhanh chạy hướng phòng sách. Nam nhân áo đen định theo sau nhưng thấy có năm lão nhân lục tục bước vào cửa. Trông thấy năm lão nhân này, nam nhân áo đen lúc trước ăn tát lại thay khuôn mặt tươi cười, bước nhanh đi nghênh đón.

Những lão nhân này và Tỉnh Thượng Lâu Chí, Độ Biên Di Sinh đã chết trong phòng sách đều là điệp viên đã rút khỏi tiền tuyến. Bọn họ hoặc là ngồi chờ về hưu, hoặc đã nghỉ hưu nhưng trên người còn treo đủ loại danh hiệu như huấn luyện viên của Tỉnh Thượng Lâu Chí. Dù là danh hiệu nào, nam nhân áo đen nghề bảo vệ không dây vào nổi.

Những tòa nhà nhỏ gần Hoàn Tiền bưu tiện cục tại Nagoya thật ra là nơi chính phủ Nhật Bản bí mật sắp xếp cho điệp viên về hưu ở. Nguyên Nagoya có mấy chục khu vực giống như Hoàn Tiền bưu tiện cục, xung quanh Hoàn Tiền bưu tiện cục đa số là điệp viên rút về từ Trung Quốc.

Những người này toàn là cáo già thành tinh, hiểu biết sâu đạo điệp viên, có kinh nghiệm dày dặn. Chính phủ Nhật Bản nâng niu những điệp viên về hưu như châu báu, sắp xếp bọn họ truyền dạy kinh nghiệm cho điệp viên mới. Những lão già này tồn tại ở mức độ nào đó đang hoàn thành bước cuối cùng trong đời mình: Truyền dạy kinh nghiệm.

Rất nhanh xác của Tỉnh Thượng Lôu Chí, Độ Biên Di Sinh bị sáu lão nhân, các bảo tiêu xem xét xong. Đặc biệt các lão nhân sau khi điều tra xác chết hai thủ lĩnh đặc công, có chung một công nhận là Tỉnh Thượng Lôu Chí, Độ Biên Di Sinh bị trúng kịch độc chưa biết.

Nhưng hung thủ làm cách nào rót chất độc vào người Độ Biên Di Sinh, Tỉnh Thượng Lôu Chí?

Các lão nhân trở mắt nhìn nhau, trong phút chốc không nói nên lời. Trong nhà Độ Biên Di Sinh chỉ lắp hệ thống cảnh báo 33, không có tài liệu ghi hình hoặc ghi âm cho bọn họ xem xét, tham khảo.

Mặc dù Độ Biên Di Sinh, Tỉnh Thượng Lôu Chí đã hơn sáu mươi tuổi nhưng bản lĩnh cao siêu, kinh nghiệm giết người tích lũy mấy chục năm chưa từng mất đi.

Muốn thần không biết quỷ không hay giết chết bọn họ, hơn nữa rót chất độc vào Độ Biên Di Sinh, Tỉnh Thượng Lôu Chí là cực kỳ khó khăn.

Lão nhân ban đầu vào nhà nhìn hướng tám bảo tiêu, sắc mặt âm trầm nói:

- Các người canh gác ở giao lộ không phát hiện ai bộ dáng đáng ngờ vào nhà của Độ Biên quân sao?

Trong đôi mắt híp lóe tia sáng lạnh.

Một bảo tiêu đứng ra khẳng định:

- Trừ Tỉnh Thượng quân vào nhà Độ Biên quân ra chúng ta không phát hiện có ai đến gần nhà của Độ Biên quân!

Trả lại bảo tiêu là cú tát nổ đom đóm.

Mặt lão nhân đen như than:

- Các người định nói với ta Tỉnh Thượng quân, Độ Biên quân tự sát sao?

Giọng điệu của lão nhân trầm thấp chứa sát khí:

- Hay trong các người có kẻ móc nối với hung thủ . . .

Ong ong ong ong ong!

Bỗng nhiên cửa sổ phòng sách để mở truyền đến thanh âm vù vù dày đặc.

Diệp Dương Thành giết ngược về.

Lúc này mấy cánh cửa sổ, cửa cái trong nhà Độ Biên Di Sinh đều mở rộng. Diệp Dương Thành một hơi chia năm mười con ong vàng cường hóa chung cực thành năm tiểu đội bay vào từ bốn khung cửa sổ và cửa cái, bao vây mười mấy người vào nhà Độ Biên Di Sinh.

Diệp Dương Thành không hiểu tiếng Nhật, nhưng hẳn biết một điều. Người chạy đến nhà Độ Biên Di Sinh trong thời gian ngắn ngủi hoặc là điệp viên về hưu, hoặc bảo tiêu được chính phủ Nhật Bản sắp xếp bảo vệ những điệp viên về hưu. Quan trọng nhất là đám người này không phải người Trung Quốc.

Ong ong ong ong ong!

Con ong vàng cường hóa chung cực cố ý phát ra tiếng vù vù vang vọng khắp góc nhà Độ Biên Di Sinh. Đối diện nhiều côn trùng chưa từng gặp đột nhiên xâm nhập, đám người Cao Mộc quân biến sắc mặt, bối rối không biết làm sao.

Cho dù bọn họ phản ứng nhanh cũng không bằng tốc độ như tia chớp của bầy con ong vàng. Diệp Dương Thành ra lệnh một tiếng, năm mười con ong vàng cường hóa chung cực tốp năm tốp ba lao vào mục tiêu. Trong phút chốc nhà Độ Biên Di Sinh vang vọng tiếng gào rú.

Toàn qua trình chưa đến nửa phút. Diệp Dương Thành đột nhiên dẫn đội giết ngược về dễ dàng xử lý mười mấy nam nhân, lão nhân vào nhà Độ Biên Di Sinh. Diệp Dương Thành liếc các xác chết nằm ngang dọc dưới mặt đất, bản thể cách xa mấy ngàn km nhếch mép khẽ cười. Diệp Dương Thành dẫn đội rời khỏi nhà Độ Biên Di Sinh, bay trở về đường cũ.

Lần này Diệp Dương Thành không giết hồi mã thương nữa. Một là không biết có còn ai đến không, hai là sợ tiếng hét của đám người đó hấp dẫn bình dân Nhật chú ý. Để bọn họ thấy kẻ hành hung là ai chẳng bằng rời đi, cho họ lo lắng phập phồng.

Thường thì nhân loại hay tưởng tượng, liên tưởng lung tung. Thứ gì càng không biết càng tọa áp lực tâm lý rất lớn cho bọn họ. Diệp Dương Thành cho rằng nên để bọn họ có không gian tưởng tượng. Tiếc nuối duy nhất là sau khi rời khỏi khu vực quản lý Diệp Dương Thành không thể được công đức huyền diệu. Nếu có công đức huyền diệu bên ngoài khu vực quản lý, Diệp Dương Thành không ngại dẫn đội đi Nhật Bản, nước Mỹ tổng tiền.

Diệp Dương Thành từ Nhật Bản trở về Khánh Châu thị, mở mắt đứng dậy đã là trưa ngày hôm sau từ lúc xuất phát. Diệp Dương Thành giơ cổ tay xem đồng hồ, hắn ngáp dài.

Diệp Dương Thành dặn Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử:

- Dung Dung, nàng đi thị chính phủ một chuyến tìm Trương Ngọc Thiển, lấy danh sách tài liệu đã chuẩn bị sẵn về đây. Ưu Tử thì . . . Đi ngủ.

Thanh âm đúng lý hợp tình, biểu tình tự nhiên như mọi ngày, phải công nhận tâm ính và da mặt của Diệp Dương Thành ngày càng dày hơn.

Buổi chiều một giờ hai mươi ba phút, trạm ra xe hơi Khánh Châu thị.

Lâm Mạn Ny mặc áo khoác màu xanh nhạt, vai công một cái bao trắng đứng ở lối ra trạm xe nhìn đám con nít tụ tập bên cạnh mình.

- Bọn nhỏ đã đến đông đủ?

Lâm Mạn Ny nghiêng đầu hỏi một thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi:

- Đừng để xảy ra vấn đề gì, lại đếm số người lần nữa đi.

Thiếu nữ hai mươi tuổi cười gật đầu, nói:

- Ủm!

Thiếu nữ hai mươi tuổi lấy hai tờ giấy viết đầy tên ra khỏi túi xách, kiểm kê từng đứa.

Khoảng năm phút sau, thiếu nữ quay về bên Lâm Mạn Ny, gật đầu, nói:

- Đã đếm kỹ, bốn mươi bảy em ngồi xe lại đây, đúng số người rồi.

- Sắp xếp xe bus lĩnh bọn nhỏ đi bệnh viện đi.

Thiếu nữ nhếch môi cười nói với thiếu nữ:

- Lúc này Lâm mục mục đã ở trong bệnh viện chờ, không biết bọn nhỏ đi hồi sáng kiểm tra sao rồi?

Thiếu nữ hai mươi tuổi đuổi người:

- Hy vọng các em đều thuận lợi chữa bệnh.

Thiếu nữ nói với Lâm Mạn Ny:

- Đây là hoạt động từ thiện lớn nhất từ khi Dương Thành hội quy từ thiện chúng ta thành lập.

286. Chương 287: Tất Cả Xóa Sổ Vô Điều Kiện.

Lâm Mạn Ny cười trả lời:

- Tương lai sẽ có càng nhiều hoạt động từ thiện lớn khác.

Lâm Mạn Ny xoay người vỗ tay với đám nhóc tuổi từ bảy, tám đến mười hai tuổi đến từ mỗi một thôn nghèo, hương trấn trong phạm vi Khánh Châu thị.

Lâm Mạn Ny khom lưng, cười nói:

- Nào, các em cùng tỷ tỷ đi bệnh viện.

Các phụ huynh đi theo con mình biểu tình cảm kích đến trước mặt Lâm Mạn Ny.

- Lâm tiểu thư, lần này vô cùng cảm ơn tiểu thư.

Một bà lão sáu mươi mấy tuổi nếu không có Lâm Mạn Ny luôn dìu thì đã quỵ lạy nàng.

Bà lão nói:

- Đứa nhỏ này từ nhỏ đã mắc bệnh. Phụ thân của nó gặp tai nạn trong công trường, đã đi. Mẫu thân của nó là người tàn tật. Cả nhà toàn dựa vào ta và lão già nhà ta lo, bình thường cho nó ăn no đã là cực hạn của chúng ta. Nếu không có tiểu thư không biết đứa nhỏ này làm sao sống tiếp.

- Đúng đúng, nếu không nhờ Lâm tiểu thư thì đứa nhỏ nhà ta cứ kéo dài căn bệnh không biết làm sao . . .

- Lâm tiểu thư chẳng những xinh đẹp mà lòng dạ cũng tốt bụng, chắc chắn sau này sẽ gả cho lão công tốt. Cả đời giàu sang phú quý, bình an cuối đời.

Các phụ huynh cảm kích Lâm Mạn Ny từ tận đáy lòng, nàng cười cười. Khi Lâm Mạn Ny nghe một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi nói nàng sẽ gả cho lão công tốt thì gò má hây hây.

Bộ dáng Diệp Dương Thành bỗng hiện ra trong đầu Lâm Mạn Ny. Nàng nhớ đến đêm hôm đó, khi Diệp Dương Thành giở trò, mặc dù Lâm Mạn Ny ngủ nhưng không phải nàng mất hết cảm giác.

Ngủ trong nhà người lạ một đêm, còn là trai đơn gái chiếc, Lâm Mạn Ny có chút cảnh giác là bình thường. Lâm Mạn Ny biết rõ Diệp Dương Thành thừa dịp nàng ngủ đã hôn trộm nàng, tuy nhiên nàng không tức giận nổi. Sau khi ra khỏi nhà Diệp Dương Thành, Lâm Mạn Ny càng nghĩ càng có cảm giác là lạ.

Một ý nghĩ dần hình thành trong đầu Lâm Mạn Ny:

- Chắc không phải mình đã . . .

Lâm Mạn Ny nghiêm mặt, giấu đầu hở đuôi tự nhủ:

- Sao có thể như vậy? Diệp đại ca giàu như thế và . . . Sao ta thích Diệp đại ca được?

Lâm Mạn Ny bị phụ nữ kia gợi tâm sự, trên đường đi bệnh viện nàng thần thờ, cảm xúc rối loạn, có vui vẻ, có lo âu. Thiếu nữ hơn hai mươi tuổi ngồi bên cạnh Lâm Mạn Ny có kinh nghiệm, thấy bộ dạng của nàng thì bật cười nói:

- A, chắc không phải Lâm hội trưởng của chúng ta lại nhớ đến Diệp đại ca đi?

Lâm Mạn Ny bị câu nói đùa của thiếu nữ hù giật mình, oán trách liếc nàng:

- Làm gì có!

Lâm Mạn Ny hươu nắm tay cảnh cáo:

- Người không được ra ngoài nói lung tung, cái miệng bô bô nhớ khép chặt!

Thấy phản ứng của Lâm Mạn Ny, thiếu nữ khẳng định ngay, cười khúc khích:

- Ha ha ha ha ha ha! Hiểu hiểu, ta hiểu rồi.

Trong phút chốc xe bus tràn ngập tiếng cười như chuông ngân của thiếu nữ hơn hai mươi tuổi.

Phụ nữ đi theo xe bus thở dài nhỏ giọng nói:

- Trẻ tuổi . . . Thật tốt.

Thanh Sơn huyện là một thị trấn gần Lệ Hải thị và Khánh Châu thị. Số người cả huyện là bốn mươi bảy vạn, ngành dịch vụ phát triển, là thị trấn lựa chọn tiêu xài hàng đầu của Khánh Châu thị. Thanh Sơn huyện còn có biệt danh là tiểu Hồng Kông Chiết Giang để hình dung cái đẹp và phồn hoa của nó.

Trong quan trường Khánh Châu thị lưu truyền một câu nói: Thà làm huyện lệnh ở Thanh Sơn, không làm tri phủ tại Khánh Châu.

Từ đó thấy được mỡ thanh Sơn huyện phong phú cỡ nào.

Hùng Đại Bằng là phó huyện trưởng thanh Sơn huyện, trong tám năm qua gã tích góp tiền trái lương tâm đủ để gã sống thoải mái mấy đời. Cho đến nay Hùng Đại Bằng luôn lặng lẽ chuyển dời tài sản của mình, mặc dù vẫn chưa dời đi hết toàn bộ nhưng đã được tám, chín phần. Số tài sản được dời ra nước ngoài là đường lui cuối cùng Hùng Đại Bằng chuẩn bị ỉn.

Tuy Hùng Đại Bằng chưa biết tin Trung Thôn Do Mỹ, Thạch Xuyên Triều Cương sa lưới, nhưng gã cầu kết với điệp viên Nhật Bản sáu, bảy năm, nắm rõ quy luật hoạt động của bọn họ.

Một người cực xúc bất an đi tới đi lui trong văn phòng. Biểu tình của Hùng Đại Bằng hết sức âm u.

Ngày hôm qua Hùng Đại Bằng không nhận được tin nhắn theo thường lệ mỗi ngày một tin của điệp viên. Đến bây giờ Hùng Đại Bằng vẫn không nhận được tin nhắn báo bình an. Hợp tác với nhau nhiều năm, đây là lần đầu tiên Hùng Đại Bằng gặp trường hợp này.

Bất an ngày hôm qua phát triển đến mức bứt rứt hôm nay. Trực giác nói cho Hùng Đại Bằng điệp viên luôn giao dịch với gã có lẽ đã bị bắt, nhưng trước mắt chưa bán tên gã ra.

Hùng Đại Bằng nghĩ đến nhiều tình báo đã cung cấp cho điệp viên Nhật Bản, gã biết bản thân cũng sẽ gặp nguy hiểm. Hùng Đại Bằng hiểu rõ tội phản quốc bán nước lớn cỡ nào.

Hùng Đại Bằng do dự trước bàn làm việc nửa tiếng sau gã cắn răng nói:

- Không thể chờ, đợi thêm nữa là không kịp.

Hùng Đại Bằng nói xong móc di động ra khỏi túi, bấm tin nhắn phát cho nhi tử của mình. Hùng Đại Bằng vội vàng thu gom đồ đáng giá bỏ vào bao, vội vàng chạy khỏi văn phòng.

Hùng Đại Bằng chạy chậm ra tòa nhà chính phủ, lái xe đi Đài Châu thị tiếp giáp với Khánh Châu thị. Đài Châu là thành thị ven biển nổi tiếng buôn lậu, nhập cư trái phép.

Lúc này trong một phòng riêng KTV thanh Sơn huyện, mấy thanh niên đang đùa giỡn nữ tiếp viên. Bỗng di động trong túi quần một thanh niên reo vang, là tiếng chuông tin nhắn.

Nhưng bây giờ thanh niên đang bận bóp ngực nữ tiếp viên, không rảnh lấy điện thoại di động ra xem tin nhắn.

Thanh niên phớt lờ tiếng chuông báo tin nhắn, chìm trong không khí dâm uế tục tĩu, lưu luyến quên lối về.

Diệp Dương Thành ngủ một giấc thoải mái đến mười giờ tối mới dụi mắt ngồi tựa vào đầu giường. Triệu Dung Dung đã lấy tư liệu danh sách từ chỗ Trương Ngọc Thiển quay về, chờ Diệp Dương Thành tỉnh ngủ.

Thấy Diệp Dương Thành thức dậy, Triệu Dung Dung không dám chậm trễ, đi tới bên giường đưa hồ sơ tới trước mặt hắn.

Triệu Dung Dung nói:

- Chủ nhân, thứ người muốn.

Diệp Dương Thành dụi mắt cầm hồ sơ, lật vài tờ ra xem.

Diệp Dương Thành nói với Tiểu Thương Ưu Tử đứng bên cạnh:

- Lấy bộ di động kia cho ta.

Tiểu Thương Ưu Tử cười tủm tỉm gật đầu lên tiếng:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Tiểu Thương Ưu Tử đứng dậy lấy di động đặt trên tủ đầu giường nhét vào tay Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành cầm di động, chọn cách liên lạc sau đó đưa mật mã 00001, ấn nút gọi.

Phó Diệc Chi chờ đợi sẵn sàng xuất phát bắt máy ngay, nghiêm túc nói:

- Phụ thân.

Tiếng kêu làm Diệp Dương Thành hơi tỉnh táo lại.

Diệp Dương Thành cảm di động dặn dò Phó Diệc Chi:

- Chuẩn bị đi, nên bắt đầu.

Diệp Dương Thành cúp máy, mở hồ sơ ra, ánh mắt quét tài liệu sâu một thứ nhất.

Diệp Dương Thành cười khẩy nói:

- A! Đây còn là một phó khu trưởng.

Trước kia đại bản doanh của Diệp Dương Thành là Ôn Nhạc huyện, cho nên hẳn thanh lý quan trường Ôn Nhạc huyện từ đầu tới đuôi, cộng với Dương Đăng Phi nhậm chức. Trong phút chốc quan trường Ôn Nhạc huyện trong sạch, những kẻ tội không thể tha đều đi gặp Diêm Vương, có năng lực được đề bạt, bắt tài thì ngồi chơi xơi nước. Thời gian dài qua đi, Diệp Dương Thành hoàn toàn tự tin vỗ ngực nói quan trường Ôn Nhạc huyện chưa chắc có năng lực nhất nhưng tuyệt đối là quan trường sạch nhất nước.

287. Chương 288: Tặng Người Một Vé Vào Cửa Địa Ngục.

Hiện giờ khu vực Diệp Dương Thành quản lý khuếch trương, hẳn tự nhiên cho rằng Khánh Châu thị là đại bản doanh của mình. Những gì Diệp Dương Thành từng làm ở Ôn Nhạc huyện sẽ trình diễn trong mỗi khu huyện thuộc Khánh Châu thị.

Năm mươi con ong vàng cường hóa cao giai, năm mươi con ong vàng cường hóa chung cực bị Diệp Dương Thành phái ra ngoài. Diệp Dương Thành phân công đám người Triệu Dung Dung đi, mỗi người có nhiệm vụ hoặc nhiều hoặc ít cùn hẳn hành động.

Bắt đầu từ mười giờ rưỡi tối, từ quan viên nhậm chức thị chính phủ Khánh Châu thị.

Quan trường Khánh Châu thị nghênh đón đợt càn quét rầm rộ và không chính thức.

Bọn họ hoặc là ở trong phòng tình nhân, vợ bé, hoặc ở trong phòng khách sạn, hoặc ở trong phòng khách nhà riêng. Đối với sinh hoạt về đêm muôn màu muôn vẻ của đám tham quan ô lại, Diệp Dương Thành trừ biểu thị khâm phục ra còn có tức giận.

Đám khốn nạn, nhậu nhẹt, hút thuốc, lái xe, thậm chí những thứ ăn, mặc, dùng, tiền bao nuôi gái có cái nào không là cướp mồ hôi nước mắt của nhân dân? Các người ăn sướng uống đã, dùng vui vẻ nhưng con dân chúng bị các người hại thì sao?

Lửa giận bùng cháy trong lòng Diệp Dương Thành, hẳn ra lệnh:

- Sâu một cận bã nào bán quốc cầu vinh, làm chuyện xấu xa mất tính người đều xóa sổ hết.

Đám người Triệu Dung Dung vang dội đồng thanh kêu lên trong lòng Diệp Dương Thành:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa phòng khách nhẹ gật đầu, trầm giọng nói:

- Bắt đầu hành động đi.

Cùng với Diệp Dương Thành ra lệnh, đám người Triệu Dung Dung rải rác khắp góc Khánh Châu thị nhanh chóng hành động. Nhiệm vụ của bọn họ là xóa sổ đám tham quan ô lại tội đáng muôn chết. Diệp Dương Thành dùng Cửu Tiêu thần cách thẩm phán thiện ác với những quan tham nhỏ tội chưa đáng chết. Có đám người Triệu Dung Dung trợ giúp, hành động càn quét lần này vô cùng suôn sẻ.

Đám người Triệu Dung Dung xóa sổ mục tiêu, sau khi bọn họ đi vài phút sau Phó Diệc Chi nhận được tin báo liên phái siêu chiến sĩ quân đội đến dọn dẹp tàn cục. Hành động trọn bộ giống như có quy vào thôn, lặng yên không một tiếng động rồi lại đầy sát khí.

Đối với đám căn bã bán nước cầu vinh ngay từ đầu Diệp Dương Thành đã không định tha cho bọn họ một con đường sống. Thế giới này chưa từng bán thuốc hối hận, nếu lúc trước các người đã chọn bán nước cầu vinh, từ khi các người đạp ra một bước thì đã không còn cơ hội lùi bước sám hối.

Con gián ùn ùn kéo đến như châu chấu bay qua, vất vả cần cù quét dọn đám tham quan ô lại trong quan trường Khánh Châu thị. Trên bầu trời đêm khuya thường vang tiếng rú kinh hoàng. Đối với Diệp Dương Thành trừng phạt tinh thần và thể xác trước khi xóa sổ đám tham quan ô lại chẳng những cho hắn nhiều công đức huyền diệu, cũng là quá trình thẩm phán.

Con gián, con chuột thành vũ khí tốt nhất để Diệp Dương Thành trừng trị. Mỗi khi có con gián bò lên người bọn họ, con chuột cắn tứ chi là Diệp Dương Thành sẽ nhận được các tin tức gợi ý của Cửu Tiêu thần cách đổ ập đến.

Diệp Dương Thành không chú ý mình tăng lên bao nhiêu công đức huyền diệu, hắn chỉ biết sau khi dọn dẹp đám quan này ngày mai sẽ tạo thành rừng động cả nước. Nhưng Diệp Dương Thành không hối hận điều mình làm, điểm xuất phát của hắn là tốt.

Đêm khuya mười một giờ rưỡi, vạn vật lặng im.

Trong một căn phòng trang trí xa hoa ba phòng ngủ một phòng khách trong tiểu khu thanh Sơn huyện, giọng một nam nhân trẻ tuổi đột ngột vang lên:

- Hạ Nhất Minh, nam, năm mươi sáu tuổi, hiện là phó khu trưởng Âu Dương khu Khánh Châu thị, thường ủy khu ủy.

- Trong sáu năm tại chức lợi dụng quyền lực ăn hối lộ trái pháp luật. Vì mau một bộ biệt thự chiếm diện tích tám trăm thước vuông trong tiểu khu biệt thự chữ thiên cho nhi tử ruột, Hạ Nhất Minh lợi dụng quyền lực ép mau ép bán từ ba vạn đến mười vạn nguyên đầu tư tiền riêng vào hơn mười xí nghiệp, chiếm từ hai mươi đến ba mươi phần trăm cổ phần.

- Hai năm trước Hạ Nhất Minh cấu kết cùng điệp viên Nhật Bản Thạch Xuyên Triều Cương, buôn bán tình báo bí mật quốc gia, nhận tiền mặt ba trăm đô la. Tình tiết nghiêm trọng, hành động ác liệt đáng bị ngàn người chỉ trích, vạn người chửi rủa.

Tội danh sáu năm nay từ khi Hạ Nhất Minh nhậm chức phó khu trưởng Âu Dương khu bỗng vang bên tai gã, thanh âm rõ mồn một như có người nói ngay cạnh mình.

Hạ Nhất Minh đang trong men say, gã đặt ly rượu để cao xuống, lắc đầu óc ù đặc. Hạ Nhất Minh vuốt ve tình nhân ngồi bên cạnh gã đã sợ ngây người.

Hạ Nhất Minh lè nhè hỏi:

- Nàng . . . Ừc . . . Nàng có nghe thấy . . . Thấy thanh âm gì không?

Ngồi bên cạnh Hạ Nhất Minh là một nữ nhân khoảng hai mươi tuổi trẻ trung ăn mặc xinh đẹp. Hạ Nhất Minh say nhưng nữ nhân thì không, Thanh âm đột nhiên vang lên làm nàng sợ đến nỗi ngồi thừ người trên sofa không biết nên làm sao.

Nghe Hạ Nhất Minh hỏi, nữ nhân khoảng hai mươi tuổi ngơ ngác gật đầu.

Thanh âm đó lại vang lên:

- Tội trạng như trên đều là thật, phụng mệnh của chủ nhân nhà ta đến lấy mạng chó của người!

Lần này Hạ Nhất Minh nghe rõ ràng, gã rùng mình, bản năng kéo tình nhân ngồi bên cạnh qua che trước mặt mình, men say mất hết.

Hạ Nhất Minh nuốt nước bọt khan:

- Người . . . Người là ai?

Hạ Nhất Minh hoảng loạn liếc phòng khách trống rỗng, trừ gã và tình phụ ra làm gì có người thứ ba?

Nhưng thanh âm kia rõ ràng nói cho Hạ Nhất Minh biết trong phòng còn một nam nhân trẻ. Hay là quý? Ý tưởng nảy ra làm Hạ Nhất Minh sợ mất hồn mất vía, phập phồng lo sợ siết chặt cánh tay tình phụ của mình.

Hạ Nhất Minh run cầm cập nói:

- Đừng . . . Đừng chơi trò này được không? Nếu . . . Nếu người muốn tiền thì . . .

- Hừ! Không biết sống chết

Đường Thái Nguyên phụ trách xử lý Hạ Nhất Minh, nghe gã định hối lộ mình thì không tâng hình nữa.

Đường Thái Nguyên hiện hình trước mặt Hạ Nhất Minh, lạnh lùng nói:

- Để lại mớ tiền dơ bẩn của người xuống địa ngục hối lộ quý tốt hành hình người đi!

Đường Thái Nguyên đột ngột xuất hiện làm Hạ Nhất Minh sợ đứng tim, gã hét chói tai:

- A!!!

Hạ Nhất Minh không còn uy phong, tư thế của phó khu trưởng thường ngày.

Mặt Đường Thái Nguyên âm trầm liếc Hạ Nhất Minh, quay sang nhìn tình phụ của gã.

Đường Thái Nguyên thản nhiên nói:

- Một năm trước có vụ án giết người băm xác, là người giết nữ nhân kia đúng không?

- Ta . . .

Tình phụ nghe Đường Thái Nguyên nhắc lại chuyện cũ thì mặt xám xịt, cắn chặt răng không giải thích tiếng nào.

Đường Thái Nguyên hờ hững nhìn tình phụ của Hạ Nhất Minh:

- Giết người đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, từ xưa đến nay là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Đường Thái Nguyên nói:

- Người có biết trong bụng nữ nhân kia có mang thai nhi? Một xác hai mạng, cộng với giết người băm xác rồi vứt ra ngoài hoang dã, mặc cho sài lang hổ báo cắn nuốt. Những tội này cộng lại lấy một mạng của người chắc không quá đáng?

Có lẽ tình phụ nhận ra sát khí mãnh liệt của Đường Thái Nguyên, hoặc cảm giác tử thần giáng xuống, nữ nhân khoảng hai mươi tuổi trẻ tuổi vùng thoát hai tay Hạ Nhất Minh.

- Người dựa vào cái gì giết ta?

Tình phụ chỉ vào mũi Đường Thái Nguyên, hỏi:

- Người dựa vào cái gì tới nơi này giết ta?

Đường Thái Nguyên nhếch mép cười khê:

- Dựa vào cái gì?

Đường Thái Nguyên bắt chước bộ dáng của Diệp Dương Thành, thản nhiên nói:

- Bằng vào chủ nhân nhà ta là . . . Thần.

- Người . . .!

Đường Thái Nguyên không cho tình phụ có cơ hội chất vấn nhiều hơn, gã lắc đầu, nói:

- Lên đường đi.

Đường Thái Nguyên bỗng chốc biến mất.

Gian phòng yên tĩnh nghe tiếng kim rơi.

Sự yên tĩnh gần như kỳ dị đem đến áp lực tâm lý cho Hạ Nhất Minh và tình phụ của gã. Đặc biệt Đường Thái Nguyên để lại ba chữ cuối: Lên đường đi.

Tình phụ đứng ngây tại chỗ, nàng muốn chạy nhưng chân như đeo chì không thể cất bước.

Cảnh tượng giết người băm xác hơn một năm trước lại hiện ra trong đầu tình phụ.

Tình phụ chưa từng chú ý đến đôi mắt Hạ Nhất Minh tràn ngập giận dữ trừng nàng. Hạ Nhất Minh đứng bật dậy, cầm bình rượu đổ trên bàn trà lên đập vào đầu tình phụ đưa lưng hướng gã. Chợt vang tiếng nổ, bình rượu đổ vỡ ra. Hạ Nhất Minh không dừng lại, gã cầm bình rượu vỡ đâm mũi nhọn vào lưng tình phụ mới rồi còn thân mật với gã.

Hạ Nhất Minh gần như điên cuồng gầm rống:

- Là người! Là đồ đâm dăng dê tiện nhà người dẫn hấn đến!

Máu dọc theo miệng vết thương chảy xuống, khoe môi tình phụ chảy ra hai dòng máu.

Tình phụ bị Hạ Nhất Minh cầm bình rượu đổ đập bể đầu, đâm thủng người. Tình phụ cười thảm, quay đầu, giờ cao tay phải tát mạnh vào mặt Hạ Nhất Minh.

Tiếng tát tai giòn vang, tình phụ để lại năm chữ rồi nặng nề té xuống đất.

- Người . . . Không giống nam nhân.

Tình phụ ngã trong vũng máu, đã tắt thở. Hạ Nhất Minh bị tình phụ tát tai thì ngờ ngác cầm nửa bình rượu đổ bể, máu chảy tí tách.

Biểu tình của Hạ Nhất Minh càng tức điên:

- Tiện . . . Tiện nhân này dám . . . Dám nói ta không giống nam nhân?

Mặt Hạ Nhất Minh lúc xanh lúc đỏ, gã uống say đã quên mình đang ở đâu, nhấc chân đạp mạnh vào cánh tay xác tình phụ.

Hạ Nhất Minh rít gào:

- Chết đi! Chết đi! Chết đi!

Một tiếng thở dài vang bên tai Hạ Nhất Minh:

- Ài.

Hạ Nhất Minh dừng lại chân điên cuồng đập đùi phải của tình phụ, mặt gã trắng bệch. Thoáng chốc Hạ Nhất Minh rất muốn tát tai mình, có thời gian giết tình phụ sao gã ngu ngốc không thừa dịp đó chạy trốn?

Tuy bây giờ đã không còn cơ hội nhưng bản năng cầu sinh khiến Hạ Nhất Minh không bỏ cuộc dễ dàng.

Hạ Nhất Minh ném bình rượu đổ đi, cơ thể mập mạp vọt hướng cửa phòng.

Hạ Nhất Minh vừa chạy vừa hét to:

- Cứu mạng! Giết người!!! Cứu mạng!!!

Đường Thái Nguyên mới biến mất trong không khí lại hiện hình. Đường Thái Nguyên nhìn Hạ Nhất Minh kéo cửa hốt hoảng chạy trốn, nhếch môi cười nhạo.

Đường Thái Nguyên làm thuộc hạ dưới tay Diệp Dương Thành đã lâu, sao gã không hiểu một trong những sở thích lớn nhất của Diệp Dương Thành là dồn người trong phòng tuyệt vọng rồi giả bộ cho cơ hội chạy trốn. Khi người đó mở cửa sẽ phát hiện chờ đợi ngoài cửa không phải hy vọng chạy trốn mà là . . . Đường đi hướng địa ngục.

Hạ Nhất Minh thuận lợi mở cửa, khuôn mặt mập dính máu tình phụ lộ vẻ vui sướng tìm được đường sống.

Nhưng nụ cười chưa kịp lan khắp khuôn mặt thì cảnh tượng trước mắt làm Hạ Nhất Minh đứt dây thần kinh.

Con chuột, trên hành lang tụ tập hàng trăm con chuột. Chúng nó yên lặng chờ khi Hạ Nhất Minh mở cửa ra thì nhe răng trợn mắt, kêu chít chít. Trên hành lang nồng nặc mùi tanh hôi.

Tiếng gào rú thê lương xé rách trời đêm yên lặng.

- A!!!

Đợi ba phút sau, bảo vệ tiểu khu nghe tiếng động chạy tới thì trong phòng, Hạ Nhất Minh bị con chuột cắn hoàn toàn không thành hình người. Cảnh tượng hiện trường đủ để bất cứ ai nôn khan.

Đám bảo vệ không có cơ hội gọi điện thoại cho đài thuyền hình. Vì sau khi các bảo vệ chạy tới hiện trường, nửa phút sau siêu chiến sĩ quân đội sớm canh ở cửa tiểu khu có mặt ngay, nhanh chóng khống chế tình hình. Các siêu chiến sĩ mang mấy bảo vệ đi uống trà nhân danh điều tra tìm hiểu.

Tin tức bị khống chế trong thời gian ngắn nhất, phạm vi nhỏ nhất. Có lẽ ngày mai khi mấy bảo vệ rời khỏi 'phòng học' nói cho người khác biết nội dung như sau:

Đêm qua khoảng mười một giờ bốn mươi phút, chúng ta nghe trên lầu có tiếng cầu cứu suy yếu, khi đến nơi thì Hạ Nhất Minh đột phá bệnh tiên, không kịp cứu nên đã lìa đời.

Ngành công an sẽ giải thích với phóng viên truyền thông và dân chúng như sau:

Theo điều tra sơ bộ, nguyên nhân chết của Hạ Nhất Minh đồng chí xác nhận là đột phá bệnh tim, vì không kịp cứu chữa nên chết. Tại hiện trường chúng ta phát hiện bệnh lịch của Hạ Nhất Minh đồng chí, và cứu tâm hoàn có hiệu quả nhanh vãn vãn.

Về tình phụ bị Hạ Nhất Minh đâm chết, sẽ không ai nhắc đến nàng, nếu không sự việc sẽ ác hóa hơn, thêm nhiều biến cố. Rất nhiều người, đặc biệt là Phó Diệp Chi không muốn thấy biến số đó.

Bắt đầu từ mười giờ tối, toàn diện càn quét quan trường Khánh Châu thị kéo dài mới tới hai giờ sáng. Trừ mười mấy quan viên không biết là đi ra ngoài làm việc hay mượn cơ hội du lịch, còn lại đa số bị quét sạch.

Nói đa số là vì một người trong danh sách, cũng là kẻ nên bị xóa sổ nhất trong hành động càn quét lần này đã mất tích.

Đến hai giờ sáng, hành động càn quét toàn diện đã đến giai đoạn kết thúc, công tác đó dành cho Phó Diệp Chi. Đám người Triệu Dung Dung lần lượt quay về ăn hộ của Diệp Dương Thành trong thị trấn Ôn Nhạc huyện, báo cáo kết quả phần mình.

Khi Diệp Dương Thành nghe nói Hùng Đại Bằng phó huyện trưởng thanh Sơn huyện mất tích, không thể trưng trị thì nhướng cao đuôi mày:

- Có chuyện gì?

Mặt Diệp Dương Thành chứa sát khí, ánh mắt nóng cháy nhìn Hình Tuấn Phi lo công tác càn quét quan trường thanh Sơn huyện, chờ lão cho hắn một giải thích hợp lý.

Hùng Đại Bằng là mục tiêu hàng đầu trong hành động càn quét đêm nay. Đối với một kẻ khốn kiếp nghiêng hướng Nhật Bản, trước khi hành động Diệp Dương Thành cố ý dặn dò Hình Tuấn Phi sau khi tìm được người không để gã chết ngay. Hùng Đại Bằng đã chọn làm Hán gian tì nên chuẩn bị tâm lý bị bắt.

Diệp Dương Thành không ngờ Hình Tuấn Phi mang về kết quả như vậy, hắn rất bức mình.

- Chủ nhân, lão bộc được chủ nhân trao quyền điều động thần quyền định vị Hùng Đại Bằng, nhưng lão bộc không phát hiện tung tích của hắn.

Hình Tuấn Phi cũng thấy rất hạ, lão tin Diệp Dương Thành sẽ không vì chuyện này trách tội mình.

Hình Tuấn Phi khom lưng trả lời:

- Tức là hiện nay Hùng Đại Bằng không ở trong khu vực chủ nhân quản lý. Theo tài liệu miêu tả thì thời gian gần đây Hùng Đại Bằng không được xếp lịch đi công tác.

Nghe Hình Tuấn Phi nói, Diệp Dương Thành hiểu ngay ẩn ý.

- Người muốn nói cái gì?

Diệp Dương Thành phát tay:

- Nói thẳng đi.

Hình Tuấn Phi mới đứng thẳng lại khom lưng:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Hình Tuấn Phi nói với Diệp Dương Thành:

- Lão bộc cho rằng có lẽ Hùng Đại Bằng nghe được tiếng gió nên chạy trốn, nếu không Hùng Đại Bằng không nên mất tích vào lúc này, rời khỏi khu vực quản lý của chủ nhân.

288. Chương 289: Người Tuyệt Đối Phải Giấu Thật Kỹ.

Hình Tuấn Phi hơi ngược lên nhìn Diệp Dương Thành, thấy hắn nhẹ gật đầu, lão vững lòng.

Hình Tuấn Phi tiếp tục bảo:

- Theo lão bộc được biết, những tham quan ô lại phạm tội này như Hùng Đại Bằng đa số chuẩn bị sẵn đường lui, chuyển tiền tham ô trong nước sang tài khoản ở nước ngoài. Sau khi có chuyện sẽ dùng các cách như nhập cư trái phép trốn khỏi đất nước, sống sung sướng tại nước ngoài.

Diệp Dương Thành nhíu chặt mày:

- Ý của ngươi là bây giờ Hùng Đại Bằng đã chạy trốn?

- Sợ rằng không chỉ là chạy trốn.

Biểu tình Hình Tuấn Phi nghiêm túc nói:

- Rất có thể Hùng Đại Bằng đã rời khỏi biên giới quốc gia. Tự Hùng Đại Bằng rõ ràng những gì đã làm, hắn dám làm chuyện bán nước cầu vinh thì chắc chắn đã chuẩn bị đường chạy trốn.

Diệp Dương Thành sắc mặt âm trầm.

Trong lúc Hùng Đại Bằng nhậm chức cung cấp hàng trăm lần tài liệu tình báo cho Thạch Xuyên Triều Cương, thuộc hàng khôn kiếp hết thuốc chữa.

Diệp Dương Thành vốn tính toán để Hùng Đại Bằng hưởng thụ trừng phạt tinh thần và thể xác, để gã cảm nhận kết cục làm Hán gian.

Giờ thì tốt rồi, Hùng Đại Bằng chạy, không phải trốn đi chỗ khác trong nước mà chắc chắn gã đã bỏ trốn sang nước ngoài.

Ở trong nước còn dễ tính, Diệp Dương Thành có thể thông qua Phó Diệc Chi điều tra Hùng Đại Bằng. Nhưng bây giờ Hùng Đại Bằng trốn ra nước ngoài, đừng nói Diệp Dương Thành trừng trị gã, muốn tìm người đã vô vàn khó khăn.

Không tìm được người thì nói gì đến trừng phạt?

Nhìn mặt Diệp Dương Thành sa sầm, Sở Minh Hiền dừng một bên lòng máy động, bước ra trước một bước.

Sở Minh Hiền khom lưng hiến kế:

- Chủ nhân, Hùng Đại Bằng vội vã chạy trốn có lẽ trong phút chốc không kịp chuẩn bị đường lui cho thê tử, nhi tử. Hay chúng ta tìm vợ con của Hùng Đại Bằng trước, có lẽ qua đó sẽ tìm được dấu vết.

Sở Minh Hiền hiến kế làm Diệp Dương Thành ngây ra:

- A?

Lát sau Diệp Dương Thành gật gù, nói với Triệu Dung Dung:

- Liên lạc với Tổng Lâm Lập ngay, kêu hắn sửa sang tài liệu người nhà của Hùng Đại Bằng sau đó đưa cho ta.

Triệu Dung Dung gật mạnh đầu:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Triệu Dung Dung lắc người biến mất.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa, nheo mắt nói:

- Hùng Đại Bằng ơi Hùng Đại Bằng, ngươi phải giấu thật kỹ.

Mặt Diệp Dương Thành tràn ngập sát khí nhỏ giọng nói:

- Tuyệt đối đừng bị ta tìm ra, nếu không thì . . . Hừ!

Trong thời đại thông tin phát đạt, sao Diệp Dương Thành không biết tham quan ô lại hay chơi chiêu xảy ra việc sẽ trốn sang nước ngoài, ôm đồng tiền sống sung sướng? Tham quan ô lại như Hùng Đại Bằng ôm tiền mồ hôi nước mắt của nhân dân, thậm chí kiếm tiền dựa vào buôn bán tình báo quốc gia, Diệp Dương Thành quyết định phát hiện tên nào xử tên nấy, thấy hai tên giải quyết một đôi.

Nếu có thể lần lượt giải quyết những tham quan ô lại ở nước ngoài sẽ là chấn nhiếp lớn cho tham quan trong nước. Người tham xong xảy ra việc, muốn bỏ chạy? Được thôi.

Nhưng ngươi hãy cầu nguyện tam thanh thần tiên phù hộ đừng bị Diệp Dương Thành tìm ra, một khi bị tìm thấy thì . . . Hừ hừ!

Mùi vị đó, kết cuộc đó dù cuối cùng có làm quỷ cũng sẽ khiến ngươi mỗi lần nhớ lại sợ hồn phi phách tán.

Bên Diệp Dương Thành nhanh chóng hành động vì chuyện Hùng Đại Bằng mất tích, thông qua Tổng Lâm Lập thư ký thị uy Khánh Châu thị sửa sang, sưu tầm tài liệu người nhà của Hùng Đại Bằng. Bên kia trong một phòng khách sạn tại thanh Sơn huyện xa xôi, một thanh niên hai mươi ba tuổi ăn mặc lòe loẹt ngồi thẩn thờ bên mép giường, mắt đăm đăm cầm điện thoại di động.

Hùng Chí Thành, con trai duy nhất của Hùng Đại Bằng, năm nay hai mươi ba tuổi. Hùng Đại Bằng biết rõ chuyện mình làm rất có thể đã bị lộ, sự việc bị phanh phui thì không có đường cứu vãn. Vì các nguyên nhân bận rộn 'công tác' nên Hùng Đại Bằng không hề dạy dỗ kiểm chế đứa con trai duy nhất của mình, gã càng sẽ không sắp xếp Hùng Chí Thành vào ngành chính phủ làm việc.

Từ khi Hùng Chí Thành trưởng thành mười tám tuổi thì Hùng Đại Bằng hoàn toàn mặc kệ gã, thích làm gì tùy, chưa bao giờ nêu yêu cầu gì với gã.

Trong hoàn cảnh phóng túng như vậy Hùng Chí Thành từ mười tám đến hai mươi ba tuổi, trong năm năm chỉ lo ăn uống chơi bời ỷ thế hiếp người, không liên quan gì đến con nhà quan. Hùng Chí Thành thường bị người ta nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ.

Trong đoàn thể con nhà quan, nhà giàu thì Hùng Chí Thành là tồn tại khác biệt. Một không bản lĩnh, hai không tổ chất, ba không bằng cấp. Trước mặt đám con nhà quan, nhà giàu được giáo dục cao đẳng thì Hùng Chí Thành là gà đất hai lúa quê chết bổ.

Bình thường nếu không phải nể mặt phụ thân của gã là Hùng Đại Bằng, phó huyện trưởng thanh Sơn huyện thì đám con nhà quan ngậm vàng sinh ra, hiểu rõ tầm quan trọng của quyền thế còn lâu mới thèm nhìn Hùng Chí Thành một cái. Khác với bên ngoài vòng tròn miêu tả, đa số con nhà quan vì gia đình, hoàn cảnh xung quanh nên càng hiểu sự quan trọng chữ quyền hơn người bình thường.

Vì nhiều mặt nguyên nhân, trừ phần nhỏ con nhà quan vô dụng hết thuốc chữa ra, còn lại đa số rất cố gắng, không hoàn toàn ngồi ăn chờ chết, làm việc khốn nạn như ỷ thế hiếp người. Hùng Chí Thành vẫn là trường hợp ngoại lệ.

Đối với Hùng Chí Thành, mỗi ngày ăn ngon ngủ ngon là chuyện gã muốn làm nhất trong đời. Trừ mấy điểm này ra Hùng Chí Thành không nghĩ ra gã có thể làm được điều gì. Cuộc sống an nhàn sung sướng nhiều năm khiến Hùng Chí Thành quên đi nguy hiểm, tựa như lần này.

Hùng Chí Thành ngồi bên mép giường, thần thờ nhìn tin nhắn buổi chiều Hùng Đại Bằng gửi cho gã.

- Trốn? Chạy trốn tới Las Vegas?

Đầu óc Hùng Chí Thành ù đặc. Đang yên lành tại sao phải trốn đi?

Trong tin nhắn của Hùng Đại Bằng không nói rõ lý do tại sao kêu Hùng Chí Thành chạy trốn. Nếu Hùng Chí Thành biết nguyên nhân chắc chắn sẽ đi ngay, trốn khỏi Khánh Châu thị trước rồi tính.

Tiếc thay Hùng Đại Bằng không suy nghĩ đến tính cách của nhi tử. Một tin nhắn không có đầu đuôi không khiến Hùng Chí Thành cảm giác có nguy hiểm, gã do dự và chần chừ dẫn đến kết quả là . . .

Triệu Dung Dung quay trở về phòng khách, mang theo tài liệu Tổng Lâm Lập đã chuẩn bị xong giao cho Diệp Dương Thành.

- Chủ nhân, đây là tài liệu về Hùng Chí Thành, con một của Hùng Đại Bằng.

Triệu Dung Dung nói:

- Nghe đồn Hùng Đại Bằng cực kỳ yêu thương Hùng Chí Thành, hẳn lại là dòng độc địch nên được cưng vô bờ bến.

- Nói vậy là rất có thể Hùng Chí Thành biết nơi ở của Hùng Đại Bằng, thậm chí là hướng chạy trốn?

Hình Tuấn Phi tiếp lời:

- Chủ nhân, lão bộc cho rằng nên tìm Hùng Chí Thành ngay lập tức, hỏi tung tích của Hùng Đại Bằng ngay, sợ chậm trễ sẽ có biến cố.

Diệp Dương Thành nhìn Hình Tuấn Phi, nhẹ gật đầu. Diệp Dương Thành tập trung vào tài liệu về Hùng Chí Thành, đọc lướt qua.

Nội dung tài liệu khá phong phú. Diệp Dương Thành nhìn từ đầu đến đuôi, hiểu đại khái con trai một của Hùng Đại Bằng. Hùng Chí Thành thuộc loại người không có chí lớn, ăn no chờ chết. Năm năm phóng túng, tuy Hùng Chí Thành không phạm tội lớn nhưng đầy rẫy lỗi nhỏ.

289. Chương 290: Đây Là Đồ Hèn.

Ỗ thế hiếp người trở thành thú vui duy nhất của Hùng Chí Thành trong năm năm qua. Theo như tài liệu ghi chép, sở thích lớn nhất của tiểu tử này là dùng tiền, quyền đẩy ngã nữ nhân. Hùng Chí Thành không chọn mấy cô nương độc thân mà toàn là phụ nữ có chồng.

Tài liệu ghi rõ Hùng Chí Thành thường hay nói một câu là: Gã cho người ta đội nón xanh có thể mở cửa tiệm lớn chuyên bán nón.

Hùng Chí Thành khoe khoang chuyện thiếu đạo đức gã đã làm mấy năm qua, những người bị cấm sừng hoặc là không có tiền, hoặc không có quyền. Đối diện những gì Hùng Chí Thành làm, đa số bọn họ im lặng. Một là vì không quyền không tiền, hai là không muốn tuyên truyền chuyện xấu trong nhà ra ngoài.

Diệp Dương Thành đọc tài liệu về Hùng Chí Thành từ đầu đến đuôi, hẳn không biết nên tức giận hay há mồm cười to.

- Tiểu tử này đúng là cực phẩm.

Hùng Chí Thành không phạm tội lớn, những nữ nhân bị gã dùng tiền đẩy ngã, dùng quyền uy hiếp lên giường nhưng xét đến cùng là do họ không kiềm nổi bị hấp dẫn, là chuyện hai bên tự nguyện. Hùng Chí Thành làm chuyện thiếu đạo đức thật nhưng chưa đến tiêu chuẩn trừng phạt.

Nếu kiên quyết lỗi ra sai lầm thì phi thì đó là Ngô Ngọc Phương ý thế, vung tiền toàn do phụ thân ruột Hùng Đại Bằng của mình dung dưỡng. Thế còn dễ nói, về tiền toàn là tiền trái lương tâm kiếm từ mồ hôi nước mắt của nhân dân, tiền bán nước cầu vinh.

Diệp Dương Thành lật sang trang thứ hai, nhìn hình chụp Hùng Chí Thành lẻo lét, hẩn từ từ khép mắt lại.

Hơn hai giờ gần ba giờ sáng, trong một phòng khách sạn, một nữ nhân khoảng hai mươi tuổi bộ dạng xinh đẹp dựa vào người Hùng Chí Thành.

- Thành ca, ngày mai cùng ta đi dạo phố được không?

Nữ nhân khoảng hai mươi tuổi nũng nịu nói:

- Lần trước ta đi rất thích một bộ đồ ngủ xinh đẹp, tối mai ta mặc cho Thành ca xem được không?

Hùng Chí Thành mới tắt điện thoại đặt trên tủ đầu giường, kinh ngạc hỏi:

- Dạo phố?

Hùng Chí Thành quay đầu lại, chán nản nói:

- Nàng không sợ bị bạn trai thấy sao?

- Thấy thì kệ.

Nữ nhân đáp ngay không suy nghĩ:

- Cùng lắm chia tay.

Nữ nhân bày ra bộ dáng tội nghiệp nhìn Hùng Chí Thành, nũng nịu nói:

- Thành ca, sau khi chia tay xin đừng bỏ ta.

Hiện giờ tâm tình của Hùng Chí Thành rất hỗn loạn.

- Chỉ chơi đùa cho vui, nàng tưởng thật sao?

Hùng Chí Thành mất kiên nhẫn phẩy tay nói:

- Trước giờ chỉ có ta cầm sừng người khác, nếu nàng theo ta chẳng phải ta bị người cầm sừng?

- Người . . . !

Mới rồi còn mây mưa với nhau, nữ nhân không ngờ Hùng Chí Thành sẽ thẳng thừng nói ra lời tổn thương người như vậy, đầu óc nàng trống rỗng.

Hùng Chí Thành là cao thủ trong nghề, giỏi nhất thủ đoạn phải tay bỏ chạy.

Hùng Chí Thành không thèm che giấu đam thúng tầng cửa sổ giấy:

- Nàng muốn tiền đúng không? Đó, trong bóp của ta để trên sofa có mấy vạn khối tiền, lấy rồi đi đi.

Nữ nhân ngơ ngác hỏi lại:

- Đi?

Nữ nhân không ngờ công tử bột theo đuổi nàng bốn ngày, bỏ ra hơn một vạn khối tiền hấp dẫn nàng thế nhưng tuyệt tình như thế.

- Chẳng lẽ nàng muốn ở lại?

Hùng Chí Thành liếc thân hình xinh đẹp, bĩu môi nói:

- Ở lại cũng được, nhưng ta sẽ không cho tiền.

Rõ ràng Hùng Chí Thành xem như nữ nhân này là vũ nữ hạng sang. Mặt nữ nhân lúc xanh lúc trắng nhưng nàng không dám cãi lại Hùng Chí Thành, cắn răng đứng dậy mặc quần áo. Nữ nhân cầm bóp của Hùng Chí Thành lên, lấy hai vụn khối tiền bỏ vào túi xách của mình, nghiêng rằng nghiêng lợi bỏ đi.

Hùng Chí Thành nhìn nữ nhân đi xa, bĩu môi khinh thường nói:

- Đồ đê tiện.

Hùng Chí Thành đứng dậy vào phòng vệ sinh tắm rửa, quay về giường đi ngủ. Hùng Chí Thành định ngày mai lại suy nghĩ vấn đề chạy trốn. Hùng Chí Thành bỗng cảm giác đầu óc mờ mịt, ngay sau đó . . .

Rầm!

Có người đập mở cửa phòng tuôn vào trong. Mười mấy nam nhân mặc đồ cảnh sát, biểu tình hăm tãi, tay cầm súng lục.

Mặc dù Hùng Chí Thành là loại người không có chí lớn, ăn no chờ chết nhưng kinh nghiệm chơi bởi mấy năm khiến gã quen mặt đa số cảnh sát thanh Sơn huyện, đặc biệt trong thị trấn thanh Sơn huyện.

Hùng Chí Thành thề với trời trong mười mấy cảnh sát này không có người nào gã quen hoặc từng thấy mặt. Hùng Chí Thành ngậy người, mười mấy cảnh sát đã bao vây gã, hòng súng đèn lồng chia vào gã.

Một cảnh sát mặt đen trầm giọng nói:

- Hùng Chí Thành, nhà ngươi phạm tội, ngoan ngoãn theo chúng ta đi một chuyến.

Đầu óc Hùng Chí Thành hoảng loạn:

- Phạm . . . Phạm tội?

Ngay sau đó Hùng Chí Thành nhớ tới tin nhắc phụ thân Hùng Đại Bằng đã gửi, kêu gã mau chóng chạy trốn, đi Las Vegas gặp mặt. Nghĩ đến đây mặt Hùng Chí Thành trắng bệch.

Hùng Chí Thành căng thẳng lắc đầu, nói:

- Ta. . . Ta không biết người đang nói cái gì. Phụ thân của ta là phó huyện trưởng thanh Sơn huyện, các người dựa vào cái gì bắt ta?

Đến lúc này Hùng Chí Thành muốn dùng quyền thế của phụ thân ra hù người. Cảnh sát mặt đen do Diệp Dương Thành hóa trang buồn cười nghe Hùng Chí Thành ụy hiếp.

Biểu tình Diệp Dương Thành trầm trọng, trầm giọng nói:

- Phụ thân Hùng Đại Bằng của ngươi dính tội thông đồng với địch bán nước, Hùng Chí Thành nhà ngươi can tội đồng phạm. Đừng cãi cớ với ta ở đây, có chuyện gì đi về đồn nói chuyện.

Hùng Chí Thành trợn to mắt nói:

- Bán . . . Bán nước thông đồng với địch?

Hùng Chí Thành phản xạ lùi vào góc giường, lắc đầu nguầy nguậy hét lên:

- Có bán nước cũng là phụ thân làm, ta không biết gì, không biết gì hết!

Mặc dù Hùng Chí Thành không có chí lớn nhưng gã không ngu ngốc. Hùng Chí Thành liên tưởng những cảnh sát ập đến, buổi chiều Hùng Đại Bằng nhắn tin, gã đã tin tưởng một nửa. Nếu không xảy ra chuyện quan trọng như vậy tại sao Hùng Đại Bằng hốt hoảng chạy trốn ra nước ngoài làm gì?

Thông đồng với địch bán nước, đó là tội nặng dù là thủ phạm chính hay tòng phạm đều sẽ bị bắn chết. Hùng Chí Thành càng nghĩ, mặt lúc trắng lúc đỏ, tay chân lạnh lẽo, người run cầm cập.

- Người nói không biết thì chúng ta tin sao?

Diệp Dương Thành đen mặt hừ lạnh một tiếng:

- Hùng Đại Bằng chỉ có một mình ngươi là nhi tử, người nói chính mình không biết mà được? Mang đi!

Hùng Chí Thành nhìn mấy cảnh sát làm động tác xông lên, gã sợ chết khiếp.

- Đứng, đứng!!!

Hùng Chí Thành hét to:

- Ta. . . Ta có thể lập công chuộc tội. Thật sự, ta có thể chuộc tội.

Diệp Dương Thành phất tay ngăn mấy cảnh sát định túm Hùng Chí Thành xuống giường:

- Chờ đã.

Diệp Dương Thành híп mắt nhìn Hùng Chí Thành, hỏi:

- Người muốn nói cái gì?

Sắc mặt Hùng Chí Thành liên tục thay đổi:

- Ta . . . Ta nói rồi các người không thể bắt ta nữa, ta thật tình không biết chuyện phụ thân đã làm.

Thấy Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, Hùng Chí Thành mặc kệ hấn có đồng ý điều kiện hay không, mở miệng nói:

- Ta biết phụ thân đi đâu . . .

* * *

Diệp Dương Thành mở mắt ra, đứng lên khỏi sofa:

- Đúng là đồ hèn.

Diệp Dương Thành khinh thường nhỏ giọng nói:

- Chưa dùng hình phạt đã lộp bộp khai hết. Hùng Đại Bằng thật sự trốn khỏi Trung Quốc, nói đúng hơn là qua một tay đại ca chuyên nhập cư trái phép ở Đài Châu đưa gã chạy trốn tới Myanmar, tiếp đó thông qua Myanmar đi nước Mỹ. Hùng Đại Bằng sẽ thẳng tiến Las Vegas, sống trong sung sướng.

Trong tin nhắn Hùng Đại Bằng gửi cho Hùng Chí Thành chẳng những nói rõ quá trình đường đi còn cung cấp thời gian. Từ Đài Châu đến Myanmar, lại chuyển tới Las Vegas, toàn quá trình trong vòng ba, bốn ngày.

Nghĩa là dù bây giờ Diệp Dương Thành biết hướng đi của Hùng Đại Bằng, trước khi gã đến Las Vegas thì hấn không cách nào tìm được gã.

Chờ Hùng Đại Bằng đến Las Vegas sẽ cho Hùng Chí Thành cách tin lạc, đó cũng là cách tốt nhất để Diệp Dương Thành tìm ra gã.

Diệp Dương Thành cần thông qua thủ đoạn này ảnh cáo những tham quan ô lại đã chạy trốn ra nước ngoài hay chuẩn bị trốn đi biết rằng: Khi các người phạm tội, dù có chạy trốn tới chân trời góc biển, lão tử cũng phải lôi ra cho bằng được, tiền các người xuống địa ngục sam hối tội ác mình đã làm.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa mười phút, Đại Ca ruồi trâu và Sở Minh Hiên một trước một sau quay về bên hấn. Ruồi trâu đáp xuống vai Diệp Dương Thành, Sở Minh Hiên thì cung kính đứng trước mặt hấn.

Sở Minh Hiên khom lưng nói:

- Chủ nhân, đã sắp đặt xong.

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, hỏi lại Sở Minh Hiên:

- Sẽ không xảy ra ngoài ý muốn đi?

- Sẽ không.

Sở Minh Hiên lắc đầu khẳng định:

- Chờ hẩn tỉnh lại sẽ tưởng mình nằm mơ, rồi dọn dẹp đồ đạc vội vàng chạy trốn. Đợi Hùng Chí Thành đi Las Vegas gặp mặt Hùng Đại Bằng, lão bộc gieo tâm linh ở trong cơ thể hẩn sẽ phát huy tác dụng. Hùng Chí Thành sẽ lạng lẽ liên lạc với chủ nhân sau đó báo cáo rõ vị trí bọn họ đang ở cho chủ nhân biết.

Nghe Sở Minh Hiên báo cáo, Diệp Dương Thành vừa lòng:

- Giải.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Được rồi, nghỉ ngơi đi.

Sở Minh Hiên cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Sở Minh Hiên lắc người biến mất.

Trong một đêm quan trường Khánh Châu thị gặp động đất cấp mười, rung động đám quan viên cao cao tại thượng người ngã ngựa đổ, đầu rơi máu chảy.

Trong một buổi tối, một phó thị trưởng cấp phó thính, bảy khu trưởng, thư ký khu ủy chấp chính xử, mười chín phó khu trưởng, cục trưởng phân cục cấp phó xử đều xuống ngựa. Cán bộ cấp khoa, phó khoa cũng té cỡ sáu mươi chín người.

Những người này bảo là té ngựa chẳng bằng nói là chết bất đắc kỳ tử, trong một đêm chết sạch. Bầu trời Khánh Châu thị trong lành hơn nhiều.

Trừ những quan viên đã chết ra, một số lớn quan viên buổi sáng hôm sau tự đi đầu thú, khóc nức nở sám hối lỗi lầm của mình. Đây là trường hợp đầu tiên từ khi Trung Quốc dựng nước, nhưng tuyệt đối không là lần cuối cùng.

Sự kiện nhiều quan viên xuống ngựa tất nhiên không cách nào phong tỏa được. Phó Diệc Chi chọn dẫn dắt dư luận, cố ý né tránh danh sách quan viên đã chết. Phó Diệc Chi tuyên bố với báo chí đây là thị trưởng, thư ký thị ủy Khánh Châu thị chuẩn hành động cần quét tham nhũng hai năm trời mới hành động, được thành công lớn lao.

Đối với dân chúng bình thường, bọn họ vỗ tay ăn mừng chuyện như vậy. Với những tham quan ô lại mơ hồ biết tin, hay thậm chí biết rõ sự thật thì chuyện này là hồi chuông cảnh báo. Tiếng chuông vang, bọn họ rung động sợ teo tim.

- Rõ ràng dị nhân Ôn Nhạc huyện đã ra khỏi Ôn Nhạc huyện, có xu hướng lan tràn bốn phương tám hướng. Nhưng vì đa số thời gian hành động là rạng sáng, không để lại manh mối có ích gì tại hiện trường. Cho đến bây giờ chúng ta chỉ suy đoán về đám dị nhân này.

Phó Diệc Chi cầm di động, về mặt bình tĩnh nói:

- Nhưng bắt đầu từ bây giờ ta sẽ sắp xếp thuộc hạ theo dõi phòng hộ toàn Khánh Châu thị, một khi đám lão bộc kia lộ đầu ra là ta sẽ giải quyết thích đáng.

Người bên kia đầu dây khề ừ, giọng điệu mệt mỏi nói:

- Nắm chặt thời gian bắt đám dị nhân đó đi, để mặc bọn họ quấy phá thế này rất khó tưởng tượng hậu quả.

Về mặt Phó Diệc Chi nghiêm túc gật đầu, nói:

- Biết rồi.

Phó Diệc Chi trả lời:

- Ta sẽ không bỏ qua cơ hội nào bắt bọn họ, xin hãy yên tâm.

Báo cáo xong Phó Diệc Chi cúp máy, bữu môi bấm một số điện thoại.

Biểu tình Phó Diệc Chi cung kính nói:

- Phụ thân.

* * *

Hùng Chí Thành chậm rãi tỉnh cơn mơ, gã xoa đầu choáng váng, mờ mịt nhìn căn phòng. Cửa phòng hoàn hảo không tổn hao gì, vật dụng trang trí ngay, thắm sạch sẽ.

Hùng Chí Thành thần thờ nhìn căn phòng một phút, gã thở phào.

- Phù.

Về mặt Hùng Chí Thành mừng rỡ vuốt ngực, nhỏ giọng nói:

- Thì ra là ác mộng.

Mặc dù cơn ác mộng này hơi chân thật nhưng Hùng Chí Thành không suy nghĩ kỹ phân tích việc này. Một tin nhắn từ Hùng Đại Bằng, cộng với ‘ác mộng’ đêm qua khiến tim Hùng Chí Thành đập nhanh.

Hùng Chí Thành biết chưa chắc phụ thân Hùng Đại Bằng thông đồng với địch bán nước như gã nằm mơ, nhưng chắc chắn đã phạm tội lớn khó thể bù đắp. Nếu không như thế tại sao Hùng Đại Bằng bỏ chức vụ phó huyện trưởng thanh Sơn huyện, hoảng hốt trốn khỏi Trung Quốc vì điều gì?

Nghĩ đến đám cảnh sát hung thần dữ tợn trong ác mộng, gã đánh rùng mình. Hùng Chí Thành lật đật bước xuống giường, mặc đồ, mang giày với tốc độ nhanh nhất đời. Hùng Chí Thành vào phòng vệ sinh qua loa rửa mặt, cầm bóp nhanh chóng ra khỏi khách sạn.

Theo tin nhắn Hùng Đại Bằng dặn dò, Hùng Chí Thành chỉ cần đi Ôn Lĩnh Đài Châu tìm người tên Trần Đại Hải, đưa ra giấy căn cước chứng minh thân phận là có thể thuận lợi lên thuyền rời khỏi lãnh thổ Trung Quốc. Chờ rời xa phạm vi Trung Quốc, những cảnh sát kia có bản lĩnh lớn đến đâu cũng khó tìm được phụ tử Hùng Đại Bằng.

Như Hình Tuấn Phi dự đoán, lòng Hùng Chí Thành tràn ngập khủng hoảng vội vàng lái xe rời khỏi Khánh Châu thị lao đi Đài Châu. Hùng Chí Thành không hay biết gã sắp hội hợp với Hùng Đại Bằng vừa chỉ đường cho Diệp Dương Thành.

* * *

Lâm Mạn Ny ôm chồng văn kiện đi tới trước mặt Lâm Đông Mai.

- Tổng cộng một trăm mười ba đứa trẻ, hiện đã sắp xếp ở trong bệnh viện, chậm nhất trong vòng ba ngày sẽ phẫu thuật chữa trị.

Lâm Mạn Ny nói với Lâm Đông Mai:

- Mấy hôm trước vài viện dưỡng lão Khánh Châu thị liên lạc với con. Con định sắp xếp cho các lão nhân kiểm tra sức khỏe và chữa bệnh. Lần trước Diệp đại ca có nói hội quỹ chúng ta không chỉ cứu trợ con nít, cũng nên giúp những người cao tuổi.

- Những chuyện này con sắp xếp là được.

Nghe Lâm Mạn Ny báo cáo, Lâm Đông Mai vén lọn tóc mái bạc dính trên trán, cười hiền hòa:

- Chuyện hội quỹ luôn là con xử lý, hôm nay ta đến đây chủ yếu là thăm bọn nhỏ. Phải rồi, Niếp Niếp luôn đòi gặp con và Diệp tiên sinh, khi nào con và Diệp tiên sinh hẹn nhau đi thăm con bé được không?

- Gần đây hình như Diệp đại ca rất bận.

Lâm Mạn Ny phản xạ từ chối:

- Chúng ta đừng quấy rầy Diệp đại ca.

Lâm Đông Mai kinh ngạc hỏi:

- Bận rộn lắm sao?

Lâm Đông Mai sẽ không đoán được Lâm Mạn Ny trả lời theo phản xạ, nàng tin đó là thật, gật đầu, nói:

- Nếu bận thì thôi từ từ tính, không thể chậm trễ công việc của hân.

290. Chương 291: Bão Công Đức Huyền Diệu.

Lâm Mạn Ny thở phào, cười gật gù:

- Ừm!

Không hiểu sau từ đêm bị Diệp Dương Thành hôn lén, Lâm Mạn Ny vừa muốn gặp hân lại sợ sau khi gặp mặt gây ra chuyện gì làm người ta lúng túng. Tâm tình Lâm Mạn Ny rối rắm tựa như thiếu nữ mộng mơ.

Lâm Mạn Ny cùng Lâm Đông Mai đi trên hành lang khu nằm viện.

Lâm Mạn Ny nói với Lâm Đông Mai:

- Từ đoạn thời gian trước đến bây giờ Diệp đại ca rót vào hội quỹ bốn ngàn vạn tiền từ thiện. Diệp đại ca lập đi lập lại dặn là số tiền kia chỉ có thể quyên góp nặc danh, không hiểu nổi Diệp đại ca nghĩ cái gì.

Nghe Lâm Mạn Ny nhắc đến, Lâm Đông Mai dừng bước chân:

- Xã hội này rất ít có người như Diệp tiên sinh.

Lâm Đông Mai cảm thán rằng:

- Chỉ cầu hành thiện không cầu danh lợi, bốn ngàn vạn, Diệp tiên sinh là người siêu tốt.

Lâm Đông Mai lo cảm thán sẽ không tin lý do Diệp Dương Thành yêu cầu Lâm Mạn Ny quyên góp nặc danh là vì số tiền bốn ngàn vạn đó hân lấy từ tiền đen. Số tiền lai lịch không rõ ràng sao Diệp Dương Thành chịu để Lâm Mạn Ny đang ký quyên tiền, làm được mới là lạ.

Chỉ có Diệp Dương Thành, đám người Triệu Dung Dung biết nguyên nhân. Ở trong mắt Lâm Đông Mai, Lâm Mạn Ny thì hành động của Diệp Dương Thành là người siêu tốt bụng. Không biết nếu Diệp Dương Thành biết chuyện có thấy đỏ mặt không?

Nhưng nói đi phải nói lại, nhờ Diệp Dương Thành liên tục góp tiền từ thiện giúp Dương Thành hội quỹ từ thiện giữ hoạt động cho đến hôm nay. Mặc dù tiền trôi đi như nước chảy nhưng bốn chữ Dương Thành từ thiện chậm rãi có danh tiếng trong giới thượng lưu Khánh Châu thị.

Lúc này Lâm Đông Mai, Lâm Mạn Ny không hay biết một số chủ xí nghiệp Khánh Châu thị chuẩn bị quyên góp tài trợ Dương Thành hội quỹ từ thiện, dĩ nhiên lúc quyên góp sẽ có phóng viên báo đài.

Từ khi Dương Thành hội quỹ từ thiện thành lập đến bây giờ tổ chức ba mươi mấy lần hoạt động từ thiện lớn nhỏ khác nhau. Lần này hoạt động từ thiện trong nội thành Khánh Châu thị là quy mô lớn nhất từ khi Dương Thành hội quỹ từ thiện thành lập. Đối tượng được cứu trợ mở rộng đến toàn bộ lứa tuổi, bao gồm trẻ mới sinh và lão nhân tuổi già sức yếu. Giảm thấp điều kiện đối tượng được cứu trợ, cơ bản ai cần chữa trị mà không trả nổi chi phí đều được hoạt động từ thiện giúp đỡ.

Mỗi ngày Lâm Mạn Ny chìm trong lòng cảm kích của mọi người, nghe những lời cảm tạ tuy vụng về nhưng phát ra từ tận đáy lòng. Lâm Mạn Ny rất có cảm giác thành tựu, cảm xúc dành cho Diệp Dương Thành cũng đậm hơn.

Lâm Mạn Ny không biết rằng bắt đầu hoạt động từ thiện quy mô lớn dự toán cỡ ba ngàn vạn nhân dân tệ, từ bệnh nhi thứ nhất bị đẩy vào phòng giải phẫu và ca mổ thành công, Diệp Dương Thành sắp điên cuồng.

Nói đúng hợp là bị gợi ý của Cửu Tiêu thần cách ồ ạt như nước lũ làm Diệp Dương Thành choáng váng hoa mắt ù tai, nhưng mặt hân cười toe toét.

- Tích đức hành thiện, +585 công đức huyền diệu. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng, chữ thiện đứng đầu, làm nhiều việc thiện, quét mọi khó khăn nhân gian, cứu chúng sinh cực khổ.

- Tích đức hành thiện, +890 công đức huyền diệu. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng, chữ thiện đứng đầu, làm nhiều việc thiện, quét mọi khó khăn nhân gian, cứu chúng sinh cực khổ.

- Tích đức hành thiện, +650 công đức huyền điểm . . .

Từ bên Dương Thành hội quỹ từ thiện bắt đầu hoạt động từ thiện quy mô lớn, liên tục hơn một tuần bên Diệp Dương Thành như trúng mùa, công đức huyền điểm ồ ạt bão tố tăng vọt. Diệp Dương Thành cảm thán câu người tốt được đền đáp rất chí lý.

Đêm nay, sau khi ăn tối xong Diệp Dương Thành ngồi trên sofa trong phòng khách, điều ra sổ liệu hiện có.

Khi nhìn sổ liệu, Diệp Dương Thành trở mắt lú lười.

Gần một tháng kể từ lần trước thăng cấp thần cách lục giai. Trong một tháng này Diệp Dương Thành trừng trị trùm lưu manh Lưu Tồn Huy, tiêu diệt Độc Giao bang buôn lậu ma túy, càn quét Phủ Thủ bang hoành hành Âu Dương khu, quét sạch quan trường Khánh Châu thị, hoạt động từ thiện quy mô lớn.

Các hành động liên tiếp khiến công đức huyền điểm của Diệp Dương Thành tăng vọt đến một trăm mười bảy vạn chín ngàn tám trăm sáu mươi hai điểm, cách thần cách thất giai chỉ có một bước.

Diệp Dương Thành cười khờ nhìn tổng công đức huyền điểm hiện có bày ra trong đầu mình.

- Tía má ơi . . .

Diệp Dương Thành cười ngoác mang tai.

Tính theo xu hướng công đức huyền điểm từng trường thế này, Diệp Dương Thành hoàn toàn tự tin khoảng ba ngày sau hẳn sẽ thăng cấp lên thần cách thất giai, được thần quyền mới, tiếp tục mở rộng khu vực quản lý của mình.

Nhưng có một điều làm Diệp Dương Thành lo lắng là không đủ thuộc hạ sử dụng. Mặc dù bên cạnh Diệp Dương Thành có năm người, nhưng chỉ ba người Triệu Dung Dung là hẳn thường xuyên phía ra ngoài. Về Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử, không đến lúc bắt đắc dĩ Diệp Dương Thành không muốn cho hai nàng đi đâu.

Cầm luyện tốt nhất là trối buộc bên cạnh mình Diệp Dương Thành. Huống chi thời gian dài qua đi, Diệp Dương Thành thói quen có Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử hầu hạ. Nếu để các nàng ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, trong phút chốc Diệp Dương Thành rất khó thích ứng.

Cái gọi là nghèo vào giàu dễ, giàu trở lại nghèo khó. Bây giờ Diệp Dương Thành là tiêu chuẩn nhà giàu mới nổi, hưởng thụ lâu như vậy bỗng nhiên kêu hẳn trở về ngày tháng cũ thì sao thói quen ngay được?

Mất thấy sắp bắt đầu thăng cấp thất giai, Diệp Dương Thành cuống lên mới lo ôm chân Phật, vắt óc suy nghĩ. Dương Đằng Phi là thư ký huyện ủy Ôn Nhạc huyện, không thể điều động. Dương Đằng Phi là liên kết duy nhất với quan viên ngoài sáng, chuyển lão đi thì bên Diệp Dương Thành biết dần xếp thế nào?

Huống chi trong thời gian này Diệp Dương Thành thường hay đi huyện chính phủ, quang minh chính đại đi tìm Dương Đằng Phi lấy danh nghĩa là chơi cờ dưỡng tính. Bây giờ trong huyện chính phủ đa số người biết mặt Diệp Dương Thành, biết thanh niên này có quan hệ rất thân với Trầm Vũ Phàm, thư ký huyện ủy.

Vì vậy dứt khoát không thể đụng vào Dương Đằng Phi.

Tiếp theo là Tổng Lâm Lập, Ngô Chấn Cương, Trương Ngọc Thiển. Tổng Lâm Lập, Trương Ngọc Thiển đang ở thị chính phủ Khánh Châu thị, không đụng hai người được. Thế thân Ngô Chấn Cương thì có thể bỏ qua, Diệp Dương Thành định bụng chút nữa sẽ thông báo gã tìm thời gian nào đó làm bộ gặp sự cố ngoài ý muốn 'chết'.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa sờ cằm, suy nghĩ cá sắp xếp sau khi thăng cấp thần cách. Nếu Ngô Chấn Cương biết tính toán của Diệp Dương Thành không biết có kinh ngạc câm nín không?

Khu chính phủ Long Khẩu Khu mới xây tòa nhà hành chính nằm cạnh Tái Chu hồ, phong cảnh thanh nhã, không khí mát mẻ, thiếu nội thành ồn ào, thêm phần thôn quê yên lặng.

Đến giữa trưa tan tầm, thư ký thường ủy Long Khẩu Khu Vương Minh Thành ưỡn bụng to đi vào thang máy. Khuôn mặt tròn trịa của Vương Minh Thành đỏ ửng, phả ra hơi thở nồng nặc mùi rượu. Nách Vương Minh Thành kẹp cặp táp, tay cầm xâu chìa khóa xe.

Nhiều người chào hỏi, Vương Minh Thành nở nụ cười thân thiện, gật đầu chào lại. Vương Minh Thành ra khỏi tòa nhà hành chính khu chính phủ, leo lên chiếc Buick Excelle xám bạc tại bãi đỗ xe.

291. Chương 292: Tuyển Định Thần Chi Quốc Độ.

Vương Minh Thành chuyển xe, quay đầu, đạp ga, gạt cần số. Vương Minh Thành làm hàng loạt động tác theo phép tắc, nhưng không ai ngờ khi chiếc Buick Excelle chậm rãi chạy ra khỏi bãi đỗ xe đến đường cái ven hồ bỗng nổi điên đâm vào trong Tái Chu hồ. Mặt nước nổi mấy bọt bong bóng to, Buick Excelle chìm xuống, chớp mắt không còn bóng dáng.

Một nhân viên khu chính phủ chính mắt thấy Vương Minh Thành lên xe sau đó rơi vào hồ, sốt ruột hét to:

- Nguy rồi! Có chuyện rồi! Vương thư ký rơi xuống hồ!

Mọi người báo linh thể, đứng xem. Hai mươi mấy phút sau, đội phòng cháy chữa cháy dùng cần cẩu gấp Buick Excelle từ dưới hồ lên, Vương Minh Thành ngồi trong xe sớm chết đuối. Trong mắt nhiều người thì Vương Minh Thành ngập nước chết.

Đường đường là thư ký khu ủy của một khu lại té xuống hồ rồi ngạt nước chết đuối, không ai điều tra xác chết của Vương Minh Thành tìm ra điều gì khác lạ.

Ngô Chấn Cương bám xác Vương Minh Thành thì đã thoát xác ngay sau khi xe hơi chìm xuống nước. Ngô Chấn Cương lơ lửng trong không trung chờ khi Buick Excelle được cần cẩu nhấc lên, tận mắt thấy xác Vương Minh Thành. Ngô Chấn Cương xác định không để lại dấu vết nào mới xoay người từ bên trên Tái Chu hồ lao nhanh hướng thị trấn Ôn Nhạc huyện.

Một mình Diệp Dương Thành ngồi trên giường phồng ngủ, hai tay nâng Cửu Tiêu thần cách, nhắm mắt lại. Con số công đức huyền điểm hiện ra trong đầu làm Diệp Dương Thành thở dồn dập.

- Còn thiếu tám trăm điểm . . .

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên Diệp Dương Thành ngồi chờ công đức huyền điểm đạt tới tiêu chuẩn. Trước kia mỗi lần thăng cấp đều là Diệp Dương Thành vội vàng như con quay rồi bỗng đủ tiêu chuẩn thăng cấp, chưa từng xảy ra chuyện như thế này. Diệp Dương Thành ngồi trên giường chờ đợi công đức huyền điểm tăng thêm đến tiêu chuẩn nâng cấp.

Thời gian trôi qua từng phút giây, chênh lệch tám trăm điểm thu nhỏ thành hai trăm ba mươi mốt điểm. Diệp Dương Thành ngồi trên giường chờ bốn tiếng đồng hồ. Một gợi ý hiện ra trong đầu Diệp Dương Thành, tổng số công đức huyền điểm rất cuộc thuận lợi đột phá cửa ải lớn một trăm hai mươi vạn điểm, đủ chuẩn thăng cấp thần cách thất giai.

[Chúc mừng người, thông qua người quản lý nghiêm khắc khu vực của mình, công đức huyền điểm đã đột phá cửa ải lớn một trăm hai mươi vạn điểm điểm. Thần cách của người thành công thăng lên thất giai, người có thể lựa chọn sử dụng thần quyền thất giai thần cách trong khu vực quản lý của mình, có thể lựa chọn mở rộng phạm vi khu vực quản lý. . .]

Ngay khi gợi ý hiện ra, Diệp Dương Thành triệu giở ngay Cửu Tiêu thần cách sớm triệu hoá ra, lật tới trang thứ bảy.

Trang giấy thứ bảy giở ra, một cột sáng màu bạc mờ lung lất từ trang giấy chiếu thẳng lên trần nhà phòng ngủ. Khoảng hai giây sau, cột sáng bạc nhạt dần rồi biến mất.

Diệp Dương Thành nhìn chằm chằm vào mặt sau trang thứ sáu và mặt trước trang thứ bảy, nối liền bằng phẳng như gương. Từng vòng gợn sóng bất quy tắc nhạt hiện ra từ vị trí trung tâm sau đó nhanh chóng khuếch tán.

Diệp Dương Thành cho rằng lần này thăng cấp thần cách, xác định khu vực quản lý sẽ giống như mấy lần trước. Nhưng Diệp Dương Thành đã nghĩ lầm, sóng gợn biến mất, gợi ý không về mở rộng khu vực quản lý mà trực tiếp xuất hiện bản đồ trái đất. Gợi ý hiện ra tiếp theo làm Diệp Dương Thành trợn mắt há hốc mồm.

[Chúc mừng người hoàn thành thăng cấp thần cách đệ thất giai, chính thức bước vào hàng thần tộc. Người đã có được thần quyền tuyển định thần quốc, xin hãy tìm một khối đất một ngàn vạn km vuông trên bản đồ làm trung ương thần quốc nguyên hành tinh. Dân chúng thần quốc sẽ tự động trở thành thần dân của người, nhận được người che chở cùng dạy bảo. Một khi tuyển chọn thần quốc sẽ không thể sửa đổi lại, xin hãy lựa chọn cẩn thận.]

Bên dưới hàng gợi ý là dòng chữ nhỏ hơn nhưng giải thích dài dòng hơn:

- Trung ương thần quốc là con đường phải trải qua ỗi một thần tộc trung giai, thượng giai kiếm được thần nguyên. Giới hạn diện tích thần quốc lớn nhất không hơn một ngàn vạn km vuông, thấp nhất không kém hơn chín trăm vạn km vuông. Sau khi tuyển định thần quốc, Cửu Tiêu thần cách sẽ che chở thần dân của thần quốc, dạy bảo thần dân, trừng trị thần dân, chăm sóc thần dân. Tất cả tiêu chuẩn đặt nặng ích lợi thần quốc, lợi ích khu vực quản lý nhẹ hơn.

Bảo vệ ích lợi thần quốc, người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách sẽ kiếm được số lượng thần nguyên nhất định tăng xác suất kích hoạt thần quyền ẩn. Tổn hại ích lợi thần quốc, người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách sẽ tổn thất số lượng thần nguyên nhất định, giảm bớt xác suất kích hoạt thần quyền ẩn.

Khi tích lũy thần nguyên đến số lượng nhất định, người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách có thể lựa chọn chuyển hóa thần nguyên thành linh lực, nhưng linh lực không thể chuyển thành thần nguyên.

Tuyển định thần quốc không ảnh hưởng khu vực quản lý của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách khuếch trương và quản lý. Nếu khu vực quản lý của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách và lãnh thổ thần quốc trùng nhau, vừa trừng ác dương thiện vừa giữ ích lợi cho thần quốc thì người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách trừ được công đức huyền diệu ra còn tăng trưởng số lượng thần nguyên nhất định.

Thần quốc là căn bản của mỗi thần tộc. Thần quốc phồn hoa hay không, thần dân an nhạc hay không sẽ ảnh hưởng thực lực thần tộc mạnh hoặc yếu. Thần quốc càng phồn hoa, thần dân càng an vui thì thần tộc đó sẽ định kỳ tăng trưởng thần nguyên. Ngược lại thần quốc càng rách nát, thần dân càng khốn khổ thì thần tộc thu được số lượng thần nguyên càng ít, không được hưởng thần nguyên tăng trưởng định kỳ.

Tuyển định thần quốc không xung đột mở rộng khu vực quản lý của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách. Khi khu vực quản lý chưa phủ lên lãnh thổ thần quốc, người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không có quyền lợi sử dụng thần quyền trong khu vực quản lý (trừ thần quyền đã bị kích hoạt cho phép sử dụng ngoài khu vực quản lý).

Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách cẩn thận lựa chọn, một khi tuyển định lãnh thổ thần quốc sẽ không được sửa đổi nữa. Hãy nhớ kỹ.]

Diệp Dương Thành đọc một đoạn giải thích cực dài, hần đầu đầu nhưc óc không biết làm sao. Thần quốc? Thần chi quốc độ? Thần dân? Dân chúng của thần?

Diệp Dương Thành nhìn gợi ý và giải thích tới lui khoảng nửa tiếng rốt cuộc hiểu sơ thần quốc, thần dân có quan hệ gì với hần.

Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Thần quốc cường đại thì Diệp Dương Thành cũng mạnh theo, nếu thần quốc yếu vậy hần cũng sẽ trở nên yếu ớt.

Tuy nói sau khi tuyển định thần quốc Diệp Dương Thành không thể tùy ý thi triển bất cứ thần quyền gì trong thần chi quốc độ. Nhưng khi khu vực quản lý và thần quốc chồng lên nhau, hạn chế này hoàn toàn bị bỏ qua.

Sau khi tuyển định thần quốc thì thần quốc phồn hoa hay không liên quan chặt chẽ đến thực lực cá nhân Diệp Dương Thành mạnh hoặc yếu. Tạm thời Diệp Dương Thành không hiểu thần nguyên là cái gì, nhưng

hắn biết một điều, thần nguyên có thể chuyển hóa thành linh lực. Chỉ cần có thần nguyên đầy đủ là sẽ có linh lực dư dả.

Trước kia Diệp Dương Thành thông qua xóa sổ, tước đoạt dị nhân kiếm số lượng lớn linh lực. Nhưng sau đợt hành động lúc trước kết thúc, số lượng dị nhân toàn cầu giảm mạnh.

292. Chương 293: Thăng Cấp Thần Cách Thất Giai.

Diệp Dương Thành mất con đường quan trọng kiếm linh lực, nhưng linh lực lại vô cùng quan trọng với hắn. Dù là xây dựng Phó Diệt Chi hay thi triển pháp thuật đều cần dùng linh lực.

Lúc này Diệp Dương Thành còn khoảng một trăm vạn điểm linh lực dư sức tiêu dài nhưng miệng ăn núi lở. Không được bổ sung thì linh lực sẽ chậm rãi khô cạn.

Thần nguyên xuất hiện giải khát cho Diệp Dương Thành, nhưng bọn họ tỷ lệ hồi đoán thần nguyên chuyển hóa thành linh lực là bao nhiêu? Một điểm thần nguyên chuyển hóa mười điểm linh lực? Hay một điểm linh lực cần mười điểm thần nguyên chuyển hóa.

Trước khi chuyển hóa thần nguyên thì vấn đề này là dấu chấm hỏi lớn, Diệp Dương Thành không quan tâm nhiều về vấn đề này. Treo danh nghĩa thần chi quốc độ, dân của thần, chắc là đứng đầu các thần hoặc nên nói là Cửu Tiêu thần cách không làm gì quá đáng đi?

Diệp Dương Thành nhìn chằm chằm bản đồ thần tộc trên trang giấy Cửu Tiêu thần cách, trán hắn toát mồ hôi hột.

Vì tấm bản đồ mở ra trống trơn, không có lần ranh phân cách giữa thành thị và thành phố, tỉnh và tỉnh, quốc gia với quốc gia, hay đất liền và đất liền, không một lần ranh nào. Đây là tấm bản đồ bằng phẳng làm Diệp Dương Thành nổi điên.

Diệp Dương Thành chậm rãi bình tĩnh lại. Đối với lão già kia, với Cửu Tiêu thần cách trong cơ thể hắn, trước khi Diệp Dương Thành tuyển định thần quốc có lẽ quốc gia, loài người nào, thân phận hay địa vị gì đều giống nhau trong mắt bọn họ.

Không phân biệt người Trung Quốc, Nhật Bản, nước Mỹ. Tiêu chuẩn phân chia duy nhất là nữ nhân, nam nhân.

Diệp Dương Thành nhìn bản đồ bằng phẳng, hắn gãi tóc.

Diệp Dương Thành ngẩng đầu hét với ra ngoài cửa:

- Dung Dung, tìm tấm bản đồ Trung Quốc giúp ta!

Trên tấm bản đồ trái đất bằng phẳng không có giới hạn biên giới, Diệp Dương Thành dùng bản đồ Trung Quốc làm mẫu tham chiếu vẽ đường nét trên bản đồ bằng phẳng. Công tác như vậy đối với dân chuyên nghiệp không khó khăn gì, nhưng Diệp Dương Thành miễn cưỡng tốt nghiệp cấp ba, đi làm nghiệp vụ hai năm, đối với người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách như hắn không đến mức khó như lên trời nhưng cũng không dễ gặm chút nào.

May mắn Diệp Dương Thành nhận được Đài Loan ở đâu. Diệp Dương Thành bắt đầu từ Đài Loan, khoanh tròn Đài Loan lại. Đối với Diệp Dương Thành thì Đài Loan đòi độc lập gì đó không quan trọng, điều quan trọng là dòng máu trong người Đài Loan chảy huyết mạch Viêm Hoàng.

Chỉ cần cùng huyết mạch tộc Viêm Hoàng, mặc kệ người có độc lập hay không, xác định trước rồi tính. Chờ khi mở rộng khu vực quản lý đến Đài Loan, có lẽ Diệp Dương Thành mới chú ý Đài Loan độc lập gì đó. Ít ra bây giờ Diệp Dương Thành không suy nghĩ nhiều.

Diệp Dương Thành chỉ biết rằng từ xưa đến nay Đài Loan là một phần của đất nước, chỉ điều này đã đủ, cần gì dẫn đo chỉ cho nhiều?

Bắt đầu từ Đài Loan, Diệp Dương Thành đối chiếu bản đồ Trung Quốc chậm rãi vẽ mặt biển nối ven biển Tuyên Châu thị chạy đến phương bắc, vòng qua Yên Đài. Từ Đại Liên vào lục địa, dọc ven biển bay thẳng lên, Diệp Dương Thành chậm rãi vẽ ra hình đất nước đầu gà.

Tổng diện tích thần quốc chỉ được một ngàn vạn km vuông là hạn mức cao nhất. Diệp Dương Thành rất muốn gộp cả vùng biển nhưng ngẫm nghĩ lại thôi. Chỉ cần đại lục cường đại, còn sợ vùng biển gây ra chuyện sao? Lãng phí diện tích trên mặt biển chẳng bằng mở rộng đất đai.

Khi lần ranh chạy đến chỗ giao giới giữa Trung Quốc, nước Nga, Mông Cổ thì Diệp Dương Thành bĩu môi khê hừ. Diệp Dương Thành bài trừ Mông Cổ, đối với hắn xá định vị trí thần quốc là chuyện siêu tốt, xác định Trung Quốc là thần quốc dĩ nhiên không có gì đáng trách. Về Mông Cổ quốc, Diệp Dương Thành không cho rằng hắn sẽ đi thi xá gì đó.

Dọc theo đường nội mông và ngoại mông tới gần hướng đuôi gà. Có lẽ vì bản năng, Diệp Dương Thành đối diện biên giới gấp ghehn hắn phản xạ kéo dài ra ngoài một chút, vượt qua đường gấp khúc thành đường thẳng hướng đuôi gà.

Diệp Dương Thành vẽ đường chạy qua Kazakhstan, Kyrgyzstan, Tajikistan, Afghanistan, Pakistan, Ấn Độ, Nepa lvân vân, các nước giao giới với Trung Quốc, chạy dọc ven biển.

Sự thực chứng minh Diệp Dương Thành không phải loại người chịu thiệt. Trung Quốc chín trăm sáu mươi mấy vạn km vuông bị hắn vạch ra diện tích ngàn vạn km vuông. Đầu lần chỉ từ Đài Loan đi một vòng lại trở về Đài Loan vừa lúc là một ngàn vạn km, không thiếu một dặm.

Diệp Dương Thành cảm phác thảo thần quốc hắn vẽ và bản đồ Trung Quốc, phát hiện so với bản đồ chính quy thì bản đồ thần quốc hắn vẽ ít gấp khúc hơn. Nói đúng hơn đa số xẹt qua dẫn đến xếp nhiều lãnh thổ của các quốc gia xếp vào thần quốc.

- Tía má ơi, có thêm ba mươi mấy vạn diện tích km vuông!

May mắn diện tích lãnh thổ tăng thêm mấy chục vạn km vuông toàn trong vùng núi, không tạo ra rắc rối gì cho thần quốc hình thành.

Nếu người lãnh đạo quốc gia biết Diệp Dương Thành tăng thêm diện tích mấy chục vạn km vuông đất nước cho Trung Quốc thì sẽ khóc hay cười?

Khi hai đường vẽ vùng biển Đài Loan kết nối, Diệp Dương Thành vẽ lãnh thổ thần quốc biến thành màu bạc. Trên trang giấy trắng hiện ra dòng chữ kêu Diệp Dương Thành đặt tên.

- Xác định thần quốc phù hợp tiêu chuẩn, thần quốc chính thức tuyển định. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách đặt tên cho thần quốc, cũng xác định ngôn ngữ thần.

Diệp Dương Thành nhìn Cửu Tiêu thần cách ba giây sau hắn quyết định, nói bốn chữ:

- Hoa Hạ, Hán ngữ.

Cửu Tiêu thần cách đáp lại:

- Đặt tên thần quốc thành công, tên Hoa Hạ. Ngôn ngữ thần xác định thành công, là Hán ngữ.

Khu vực trắng hiện ra hai chữ Hán đỏ sậm: Hoa Hạ.

Diệp Dương Thành nhìn lãnh địa thần quốc tự tay vẽ ra, nhìn hai chữ Hoa Hạ màu đỏ sậm, tâm tình rất kích động. Từ hôm nay, bắt đầu từ bây giờ Trung Quốc có xưng hô khác: Thần chi quốc độ, từ nay Hán ngữ trở thành ngôn ngữ của thần.

Diệp Dương Thành tin tưởng tương lai một ngày nào đó khi hắn mở rộng khu vực quản lý đến toàn cầu, thần quốc sẽ trở thành trung tâm trái đất. Bởi vì Diệp Dương Thành là người Trung Quốc, và Trung Quốc sẽ là thần chi quốc độ.

Diệp Dương Thành hít sâu mấy lần nhìn Cửu Tiêu thần cách, tâm tình kích động dịu bớt chút ít. Bản đồ trên trang giấy Cửu Tiêu thần cách lại thay đổi, lần ranh biên giới hiện ra trên bản đồ. Hai chữ Trung Quốc

viết ngay trung tâm bồng chổ đổi thành Hoa Hạ thần quốc. Biên giới Trung Quốc ban đầu biến thành biên giới lúc trước Diệp Dương Thành vẽ ra.

Bản đồ xuất hiện một gợi ý màu đỏ, sau khi xác định thần quốc, tiếp theo là mở rộng khu vực quản lý. Đầu tiên cho Diệp Dương Thành thấy phạm vi khu vực quản lý, vận động khoanh vùng lần thứ bảy bắt đầu.

[Xin người bắt đầu từ khu vực hiện đang quản lý vẽ ra phạm vi người sắp sửa mở rộng trên bản đồ. Lớn nhất không hơn năm vạn km vuông, ít nhất không kém hơn ba vạn km vuông.]

Thấy gợi ý này Diệp Dương Thành bản năng chửi thề:

- Cha nó!

Năm vạn km vuông, hiện nay tổng diện tích khu vực Diệp Dương Thành quản lý mới có 7500 km vuông.

Từ lúc giai thăng cấp lên thất giai tăng cỡ bốn vạn hai ngàn năm trăm km vuông. Ban đầu Diệp Dương Thành luôn cho rằng mở rộng diện tích khu vực quản lý cỡ ba vạn đã là cực hạn, ai ngờ dư ra đến hai vạn km vuông. Trước đó Diệp Dương Thành chuẩn bị sẵn khu vực phải mở rộng thêm. Diệp Dương Thành trầm ngâm nhìn bản đồ tỉnh Chiết Giang, hần vờ tay phải, ngón trỏ chạm vào trang giấy Cửu Tiêu thần cách. Diệp Dương Thành từ từ khép mắt, bắt đầu khoanh vùng.

Ban đầu Diệp Dương Thành tính toán là xác định nguyên Khánh Châu thị, bao gồm vùng biển, chính thức đặt Khánh Châu thị vào khu vực quản lý của mình. Sau đó thăng hương Lệ Hải thị, gom được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Diệp Dương Thành không ngờ Cửu Tiêu thần cách lần này rộng rãi đến thế, cho hạn mức tổng diện tích khu vực quản lý cao nhất là năm vạn km vuông. Diệp Dương Thành không chỉ thuận lợi thu nguyên Khánh Châu thị vào khu vực quản lý, còn nuốt trọn Đài Châu thị, Lệ Hải thị tiếp giáp với Khánh Châu thị.

Tuy Diệp Dương Thành không thể nuốt toàn bộ vùng biển vạn km vuông của Đài Châu, nhưng hần có thể dùng diện tích còn lại mở đường nối từ Khánh Châu thị đến eo biển Hàng Châu.

Diệp Dương Thành nghĩ đến Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi còn bơi trong Tiền Đường giang, hần mỉm cười, lòng thầm quyết định.

Bắt đầu từ biên giới khu vực Khánh Châu thị dọc theo biên giới Khánh Châu thị đi hướng Lệ Hải thị. Nhờ kinh nghiệm khoanh vùng nhiều lần, Diệp Dương Thành vẽ đường cực kỳ quen tay. Lệ Hải thị với diện tích khoảng một vạn bảy ngàn ba trăm km vuông vào khu vực Diệp Dương Thành quản lý, rồi dọc theo biên giới Khánh Châu thị đi Đài Châu thị, một hơi nuốt diện tích lục địa khoảng chín ngàn bốn trăm km vuông.

Diệp Dương Thành lại dọc đường biển vòng qua Chu Sơn thuận lợi vào eo biển Hàng Châu, dọc đường Tiền Đường giang đến một đoạn Tiền Đường giang lần trước hần thăng cấp thần cách lục giai đã vẽ ra. Sau khi kết nối với vùng nước ban đầu, Diệp Dương Thành quay đầu đi hướng Khánh Châu thị.

Hai phút sau, con đường dài hơn năm trăm km từ vùng biển Khánh Châu thị kéo dài mãi đến Tiền Đường giang thuận lợi thông suốt.

Đến đây thì khu vực Diệp Dương Thành quản lý từ ban đầu bốn ngàn năm trăm km vuông mở rộng đến năm vạn km vuông. Nguyên Khánh Châu thị (đất đai bao gồm hải vực), Lệ Hải thị, Đài Châu thị (tất cả đất liền, một ngàn km vuông gần biển), tất cả khu vực quản lý thuộc khu Hàng Châu vốn có.

Sau khi khoanh vùng khu vực Diệp Dương Thành quản lý xong, hần lơ mơ đoán ra lý do tại sao lần này tăng diện tích nhiều như thế. Thần cách từ nhất đến lục giai có lẽ là thần tộc sơ giai. Thần cách thất đến thập nhị giai là thần tộc trung giai. Thần cách từ thập tam đến đến thập bát giai là thần tộc cao giai.

Hiện giờ Diệp Dương Thành đã chính thức thăng cấp thần cách thất giai, bước vào hàng thần tộc trung giai, nên diện tích khu vực quản lý một hơi khuếch trương lớn như vậy. Diệp Dương Thành trực giác sau khi đột phá thần cách lục giai, sau này mỗi lần thăng cấp thần cách mang đến hạn mức diện tích cao nhất để mở rộng khu vực quản lý sẽ tăng theo cấp số nhân. Hôm nay mới chỉ là mở đầu.

Nghĩ thông điều này, Diệp Dương Thành mới thăng cấp thần cách thất giai mong chờ đến bát giai. Không biết thần cách bát giai thì diện tích khu vực quản lý năm vạn km sẽ biến thành mười lăm vạn hay ba mươi

vạn?

Diệp Dương Thành buồn cười lắc đầu, chậm rãi mở mắt ra, chính thức chấm dứt mở rộng khu vực quản lý.

Diệp Dương Thành vừa mở mắt, giây sau gợi ý của Cửu Tiêu thần cách hiện ra trong đầu hắn.

[Chúc mừng người hoàn thành mở rộng khu vực quản lý, diện tích là năm vạn km vuông. Người có thể chọn thần quyền sử dụng trong khu vực quản lý của mình.]

[Xét thấy đẳng cấp thần cách hiện tại của người quá thấp không thể hoàn toàn khống chế Cửu Tiêu, thần quyền người có thể sử dụng gồm:

Điều khiển các loại côn trùng trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại côn trùng trong khu vực quản lý.

Điều khiển động vật có vú (trừ nhân loại) trong khu vực quản lý.

Cường hóa động vật có vú (trừ nhân loại) trong khu vực quản lý.

Điều khiển các loại phi cầm trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại phi cầm trong khu vực quản lý.

Điều khiển sinh vật bò sát trong khu vực quản lý.

Điều khiển sinh vật nước trong khu vực quản lý.

Sử dụng linh lực hoặc công đức huyền diệu cấu tạo, khống chế, cường hóa ảo cảnh tu di sơ giai (Trong khu vực quản lý không cần tiếp xúc bằng mắt có thể trực tiếp chọn mục tiêu cấu tạo. Ảo cảnh tu di tạo thành thương tổn sẽ thu nhỏ gấp chín mươi lăm lần ảnh hưởng thân thể mục tiêu.)

Sử dụng linh lực hoặc công đức huyền diệu cấu tạo, khống chế, cường hóa ảo cảnh tu di sơ giai (Không nằm trong khu vực quản lý cần tiếp xúc bằng mắt xây dựng giao lưu. Ảo cảnh tu di cùng đẳng cấp tiêu hao linh lực hoặc công đức huyền diệu là gấp ba lần trong khu vực quản lý.)

Kích hoạt công năng chủ động phán định đẳng cấp thiện ác của Cửu Tiêu.

Kích hoạt công năng chủ động gợi ý sự kiện thiện ác quan trọng của Cửu Tiêu.

Kích hoạt công năng gợi ý sự kiện, nhiệm vụ thiện ác bình thường của Cửu Tiêu (số lượng gợi ý một tháng tăng lên chín mươi lần).

Kích hoạt công năng học tập, sử dụng pháp thuật trung giai của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách (Hạn mức cao nhất tiêu hao linh lực một lần dùng pháp thuật tăng đến năm trăm điểm).

Kích hoạt công năng cường hóa thể chất người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách.

Kích hoạt công năng thẩm phán thiện ác cho người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách.

Kích hoạt năng lực người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách trao quyền cho người hầu từ thần sử trở lên xây dựng ảo cảnh tu di, thẩm phán thiện ác trong khu vực quản lý.

Được công đức huyền diệu và linh lực trong khu vực quản lý.

Được công đức huyền diệu và linh lực bên ngoài khu vực quản lý.

Có tư cách được thần nguyên thần quốc.

Kích hoạt công năng thần nguyên chuyển hóa linh lực.

Hiện nay đẳng cấp thần cách của người là: Thất giai.

Hiện nay người có thần nguyên là: 365 điểm.

Hiện nay người có công đức huyền diệu: 1200854 điểm.

Hiện nay người có linh lực: 1123750 điểm.

Tích lũy công đức huyền diệu đến 8000000 nội dung trang thứ tám Cửu Tiêu được thần quyền mới, mở rộng phạm vi khu vực quản lý của người.

Hiện tại người có thể chọn cách lấy công đức huyền diệu: Trừng ác dương thiện, thâm phán thiện ác.

Trước khi đăng cấp thần cách của người có thể khống chế năng lực Cửu Tiêu thì Cửu Tiêu bình phán hành động của người như sau: Trừng ác tăng công đức huyền diệu, khi thiện trừ công đức huyền diệu.

Khi công đức huyền diệu của người thấp đến 1199999 điểm hoặc dưới con số này thì đăng cấp thần cách của người sẽ xuống lục giai. Khi công đức huyền diệu của người thấp đến 499999 điểm hoặc dưới con số này thì đăng cấp thần cách của người sẽ xuống ngũ giai. Khi công đức huyền diệu của người thấp đến 99999 điểm hoặc dưới con số này thì đăng cấp thần cách của người sẽ xuống . . .]

Diệp Dương Thành nhìn gợi ý liệt kê thần quyền mới, thần quyền cường hóa, công năng mới, hắc ngoác mỉm cười, không biết nên làm gì.

- A . . . Ha ha . . .

Thần cách thất giai mang đến niềm vui bất ngờ cho Diệp Dương Thành, một niềm vui quá lớn lao.

Trước tiên là thần quyền mới số một, Diệp Dương Thành cảm giác giống như mở bản sao, trừ có thể điều khiển côn trùng trong khu vực quản lý bây giờ đi ra ngoài cũng dùng được.

293. Chương 294: Chiết Thành Quang Can Tư Lệnh.

Mặc dù chỉ được một phần côn trùng, Diệp Dương Thành chưa rõ một phần là chỉ phần nào. Thắc mắc này không ảnh hưởng tâm tình Diệp Dương Thành, ít nhất coi như bước ra một bước quan trọng.

Thứ hai là thần quyền được cường hóa, nghĩa là tác dụng thương tổn trong ảo cảnh tu di giảm bớt gấp chín mươi lăm lần. Mặc dù chỉ tăng năm phần trăm giá trị thương tổn so với lục giai nhưng cũng coi như tiến bộ.

Tiếp theo có thể xây dựng Phó Diệt Chi ngoài khu vực Diệp Dương Thành quản lý, mặc dù điều này tiêu hao linh lực gấp hai lần nhưng ít nhất cung cấp bảo đảm thực lực cho hắc, thủ đoạn trừng trị ngoại cảnh, ích lợi nhiều hơn hại.

Tiếp theo thần sử tạo dựng ảo cảnh tu di gì đó thì không làm Diệp Dương Thành hưng phấn bao nhiêu. Mục thu được công đức huyền diệu, linh lực ngoài khu vực quản lý khiến lòng Diệp Dương Thành ngọt ngào như ăn mật. Cuối cùng thì Diệp Dương Thành không cần khư khư canh giữ trong khu vực quản lý chờ kẻ thù tìm tới cửa.

Có thần quyền này Diệp Dương Thành có nền móng dẫn quân đội rời khỏi khu vực quản lý. Còn nhiều hạn chế nhưng trong sự kiện Độ Biên Di Sinh, nếu lúc ấy Diệp Dương Thành thăng cấp thần cách thất giai, đứng ở lập trường thần quốc thì xóa sổ Độ Biên Di Sinh coi như bảo vệ ích lợi cho thần quốc?

Ít ra kiếm được thần nguyên gì đó, không đến mức tay trắng trở về.

Còn lại là thần quyền học tập, sử dụng pháp thuật trung giai, không biết trong phần pháp thuật trung giai này ẩn chứa loại pháp thuật gì?

Hạn mức cao nhất là năm trăm điểm linh lực, Diệp Dương Thành tràn trề tự tin phần pháp thuật trung giai này sẽ không làm hắc thất vọng.

Diệp Dương Thành bật dậy khỏi chiếc giường, cất Cửu Tiêu thần cách vào cơ thể.

Diệp Dương Thành thăm hỏi:

- Bây giờ ta có thể học tập, sử dụng mấy loại pháp thuật trung giai?

- Hiện nay người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách có thể sử dụng pháp thuật trung giai có vài loại sau đây: Liệt diễm thuật trung giai, băng sương thuật trung giai, trấn linh thuật trung giai, thần lôi thuật trung giai, cấm cổ thuật trung giai, tiêu trừ thuật trung giai, huyền hóa thuật trung giai.

- A . . .

Diệp Dương Thành nhìn Cửu Tiêu thần cách đáp lại, hấn sờ mũi. Năm loại liệt diễm thuật từ sơ giai thăng lên trung giai, điều này không có gì đáng trách. Nhưng đã thần cách thất giai, Diệp Dương Thành mong chờ ẩn thân thuật bao lâu nay đâu?

Diệp Dương Thành nuốt nước miếng, ngại ngừng hỏi:

- Tại sao vẫn . . . Không có ẩn thân thuật?

- Đẳng cấp người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách quá thấp, không thể sử dụng ẩn thân thuật.

Cho đến nay Cửu Tiêu thần cách luôn thành thần, lần trước đã kích Diệp Dương Thành, lần này lại cực kỳ vô tình đập nát ảo tưởng của hắn.

Nhìn Cửu Tiêu thần cách trả lời thành thật, Diệp Dương Thành thầm than trong lòng. Diệp Dương Thành lắc đầu, tập trung chú ý vào hai pháp thuật trung giai mới tăng.

Diệp Dương Thành mở miệng hỏi:

- Tiêu trừ thuật trung giai, huyền hóa thuật trung giai sử dụng như thế nào? Có hiệu quả gì?

Cửu Tiêu thần cách thành thật trả lời:

- Tiêu trừ thuật trung giai tối đa vĩnh cửu xóa toàn bộ ký ức của mục tiêu trong vòng năm trăm giây. Một giây là hạn mức thấp nhất. Thời gian xóa dài ngắn liên quan đến người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách cung cấp bao nhiêu linh lực.

- Mục tiêu bị thi triển tiêu trừ thuật sẽ rơi vào trạng thái hôn mê trong vòng ba mươi giây. Trong thời gian này mục tiêu không có cảm giác gì với bên ngoài.

- Cực hạn lớn nhất của huyền hóa thuật trung giai là khiến người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách thay đổi thể hình toàn thân và mặt mũi trong vòng năm trăm giây. Diện tích biến thân càng nhỏ thì càng kéo dài lâu. Khi thời gian biến ảo ít hơn mười giây, người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách có thể lựa chọn tiếp tục giữ hình dạng biến ảo hay không.

Nghe Cửu Tiêu thần cách giải thích công năng xong, khoe môi Diệp Dương Thành co giật.

- Hai kỹ năng phụ trợ sao?

Có nên nói Cửu Tiêu thần cách quá hiểu hắn không? Hai kỹ năng phụ trợ này đến rất đúng lúc.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành bình tĩnh cảm xúc, hỏi tiếp:

- Liệt diễm thuật trung giai, băng sương thuật trung giai, trấn linh thuật trung giai, thần lôi thuật trung giai, cấm cố thuật trung giai. Sau khi thăng cấp thành trung giai thì có thay đổi gì không?

- Hạn mức cao nhất của liệt diễm thuật sơ giai, băng sương thuật sơ giai, trấn linh thuật sơ giai, thần lôi thuật sơ giai, cấm cố thuật sơ giai là ba trăm điểm.

- Sau khi thăng cấp pháp thuật trung giai, giới hạn linh lực cao nhất đột phá hạn chế ba trăm điểm. Cùng với thần cách của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách trưởng thành, pháp thuật sẽ thăng cấp theo.

Diệp Dương Thành thăng cấp thần cách khiến Cửu Tiêu thần cách không ngừng biến đổi. Ban đầu Diệp Dương Thành hỏi gì Cửu Tiêu thần cách cũng im lặng, làm gì trả lời nhanh nhẩu như bây giờ?

Diệp Dương Thành đọc Cửu Tiêu thần cách giải thích xong, hắn hiểu rõ hơn. Diệp Dương Thành gật gù, không hỏi gì thêm. Diệp Dương Thành vỗ đùi, bước xuống sàn, đi tới gương tủ quần áo. Diệp Dương Thành quan sát cẩn thận một lúc sau, hắn cười tà ác.

Diệp Dương Thành trầm nghĩ:

- Huyền hóa thuật trung giai, tiêu hao một trăm điểm linh lực đổi khuôn mặt.

Trong đầu Diệp Dương Thành nhanh chóng lắp ráp một khuôn mặt nam nhân trung niên hình chữ điền, hơi đen và tang thương.

Diệp Dương Thành cảm giác khuôn mặt mình hơi nóng, đôi mắt hắn luôn nhìn chăm chăm vào gương. Diệp Dương Thành thấy rõ cơ mặt mấp máy như rau câu. Ba giây sau mặt nam nhân trung niên lấy phụ thân Diệp Hải Trung làm mẫu thêm vào tưởng tượng cá nhân Diệp Dương Thành hiện ra trên cổ hắn.

- Chắc chắc.

Diệp Dương Thành nhìn mình trong gương, không biết nên hình dung như thế nào. Mọi thứ rất thật, bao gồm nếp nhăn trên mặt, đầu chân mày tang thương. Không ai phỏng đoán được khuôn mặt này là ảo thuật do Cửu Tiêu thần cách tạo ra, thuộc hàng tinh phẩm.

Diệp Dương Thành chép miệng ngắm gương, sửa sang cổ áo. Diệp Dương Thành không bỏ huyền hóa thuật, hắn nghênh ngang bước tới cửa phòng, mở cửa ra.

Giờ phút này, Diệp Dương Thành như đứa con nít có đồ chơi mới, lòng dâng lên tâm tình muốn khoe khoang. Mặc dù đối tượng Diệp Dương Thành khoe thật tình không biết nên nói cái gì với hắn.

Thấy Diệp Dương Thành bước ra khỏi phòng ngủ, Triệu Dung Dung đang dọn dẹp bàn trà trong phòng khách kinh ngạc ngẩng đầu lên.

- Chủ nhân, sao biến thành bộ dạng như vậy?

- Xấu quá.

Diệp Dương Thành đang suy ngẫm nên mở miệng thế nào để hù Triệu Dung Dung, chẳng ngờ chính hắn mới là người ngẩn ngơ.

- A?

Diệp Dương Thành chỉ vào khuôn mặt hoàn toàn thay đổi của mình, kinh ngạc hỏi:

Triệu Dung Dung dễ dàng đoán ra suy nghĩ trong lòng Diệp Dương Thành:

- Bộ dạng của chủ nhân thay đổi nhưng mùi vị thì không đổi.

Nhìn bộ dáng ngạc nhiên của Diệp Dương Thành, Triệu Dung Dung ceh miệng cười duyên:

- Chủ nhân lại quên, Dung Dung và nhóm Hình Tuần Phi miễn dịch với pháp thuật của chủ nhân.

- . . .

Diệp Dương Thành vỗ trán, hắn bất đắc dĩ bỏ huyền hóa thuật. Sao hắn lại đăng trí quên mất vấn đề này?

Diệp Dương Thành bước tới ngồi xuống sofa, nhận tách trà xanh Tiểu Thương Ưu Tử mới pha đưa qua. Diệp Dương Thành cầm tách trà, uống một hớp thắm giọng.

294. Chương 295: Trấn Thủ Một Phương

Diệp Dương Thành ngược mặt lên nói với Tiểu Thương Ưu Tử:

- Kêu Hình Tuần Phi đến đây, cả đám Sở Minh Hiên nữa, qua hết đi.

Tiểu Thương Ưu Tử khom người, mỉm cười nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Tiểu Thương Ưu Tử thướt tha bay đi.

Vài giây sau, Hình Tuần Phi, Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên, và Ngô Chấn Cương mới trở về cùng nhau đến trước mặt Diệp Dương Thành.

Bọn họ khom lưng đồng thanh kêu lên:

- Chủ nhân!

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, nói:

- Ủm! Ngồi xuống hết đi.

Diệp Dương Thành phát tay ra hiệu nhóm Hình Tuấn Phi, Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên, Ngô Chấn Cương ngồi xuống hai bên sofa cạnh mình. Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử cũng ngồi xuống sofa, sáu người có mặt đông đủ.

Diệp Dương Thành trầm ngâm giây lát, nói:

- Khu vực quản lý lại mở rộng, chắc các người đều biết?

Khi khu vực Diệp Dương Thành quản lý mở rộng thì đám người Hình Tuấn Phi, Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên, Ngô Chấn Cương Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử cảm nhận được ngay.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, mọi người gật đầu, nói:

- Vâng thưa chủ nhân.

Cả đám chưa biết suy nghĩ trong lòng Diệp Dương Thành là gì.

Khu vực quản lý năm vạn km vuông, nếu không có thuộc hạ giúp đỡ, dựa vào một mình Diệp Dương Thành sẽ bận như con quay. Trong lòng Diệp Dương Thành hơi khó chịu nhưng cuối cùng vẫn nói với đám người Triệu Dung Dung.

- Lần này diện tích khu vực quản lý mở rộng đến năm vạn km vuông, có ba cấp thành thị thuộc quyền quản lý, không bao gồm mấy khu Hàng Châu. Ba chỗ đó là Khánh Châu, Lệ Hải, Đài Châu, cộng với nhân khẩu lưu động, tổng nhân số đã đột phá hai ngàn vạn.

Diệp Dương Thành ngược nhìn Hình Tuấn Phi, hỏi:

- Muốn quản lý khu vực hiện nay thật tốt, người cảm thấy nên chọn dùng cách gì thích hợp hơn?

Hình Tuấn Phi trầm ngâm nói:

- Bẩm chủ nhân, lão bộc cho rằng . . .

Hình Tuấn Phi dứt khoát trả lời:

- Muốn quản lý tốt khu vực hiện nay có cách hiệu quả nhất là trong khu quản lý lấy tiêu chuẩn khu huyện một cấp. Mỗi khu hoặc mỗi huyện sắp xếp một thần sử đóng giữ quản lý, chia khu quản lý có hiệu quả tốt nhất.

Hình Tuấn Phi nói mấy câu này trúng tim Diệp Dương Thành, nhưng mà . . .

- Ta chỉ có thuộc hạ là mấy người các người. Một khu hoặc một huyện đóng giữ một thần sử? Người cảm thấy điều này làm được không?

Cục diện không có người dùng làm Diệp Dương Thành rất bất đắc dĩ.

Nhưng Diệp Dương Thành hiểu cách của Hình Tuấn Phi có hiệu quả tốt nhất hiện nay, chỉ có sắp xếp như vậy mới giải phóng chính hắn. Nếu không mỗi ngày các việc trong khu vực quản lý đủ làm Diệp Dương Thành nhức đầu.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi ngược lại, Hình Tuấn Phi cười khổ nói:

- Cái này . . .

Hình Tuấn Phi chọn cách trung hòa:

- Hay mỗi cấp thị chủ nhân sắp xếp ba thần sử? Vương Minh Kỳ trở về thăng lên thần sử cho đóng giữ Hàng Châu . . .

Diệp Dương Thành có tổng cộng mười thuộc hạ, bù qua đắp lại cuối cùng hắn thành quang can tư lệnh.

Bất đắc dĩ Diệp Dương Thành hoàn toàn không lý do phản đối cách trung hòa này. Một bên là giao công tác trừng ác khu vực quản lý cho thuộc hạ làm, mình thì chỉ cần an tâm phát triển Dương Thành hội quỹ từ thiện, tiếp tục sáng tạo tăng thu nhập công đức huyền điểm cho bản thân. Bây giờ có cơ hội được công đức huyền điểm ngoài khu vực Diệp Dương Thành quản lý, hành động tiếp theo sẽ càng lúc càng lớn chứ không nhỏ đi được.

Bên kia là Diệp Dương Thành thói quen có Triệu Dung Dung Tiểu Thương Ưu Tử hầu hạ. Một khi phái thuộc hạ thân sử, Triệu Dung Dung và Tiểu Thương Ưu Tử chắc chắn sẽ đi ra ngoài đi nhậm chức, trấn thủ một phương cho Diệp Dương Thành.

Huống chi đây là ba mảnh đất cấp thị chứ không phải huyện cấp thị. Nếu quản lý tốt ba thành thị này, Hình Tuấn Phi, Tiểu Thương Ưu Tử sẽ phải chọn lựa quan viên thích hợp nhập xác. Theo Diệp Dương Thành được biết, thư ký thị uy của Lệ Hải thị là một nữ nhân hơn năm mươi tuổi, thị trưởng Đài Châu thị cũng là nữ nhân.

Diệp Dương Thành muốn hưởng thụ Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử phục vụ là vô cùng khó khăn.

Một bên là ý nghĩ cảm luyến, bên kia là sứ mệnh khu vực quản lý. Tuy Diệp Dương Thành rất muốn giữ Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử lại, nhưng trước chuyện như vậy hắn còn tính toán chia rẽ bên nhẹ bên nặng.

Diệp Dương Thành nghĩ thông điều này, biểu tình rối rắm dần giãn ra, hắn đã đặt quyết định.

Diệp Dương Thành đứng lên khỏi sofa, biểu tình nghiêm túc nói:

- Thông báo cho Vương Minh Kỳ, Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập ngay, kêu bọn họ chạy về đây nhanh nhất.

Đẳng cấp thân sử được Diệp Dương Thành cho phép có thể xây dựng ảo cảnh tu di, có năng lực thẩm phán thiện ác. Nghĩa là nếu Diệp Dương Thành sắp xếp mười thuộc hạ đến Khánh Châu thị, Đài Châu thị, Lệ Hải thị làm quan lớn ngành chính phủ ba thành thị này, không chỉ giám thị chặt chẽ quan trường còn có thể sử dụng ảo cảnh tu di thẩm phán thiện ác. Hoặc điều động hai mươi con ong vàng cường hóa chung cực ổi người để thực thi xóa sổ kẻ khốn kiếp tội ác tày trời.

Nghĩa là Diệp Dương Thành phái hết thuộc hạ ra ngoài, đa số sự kiện trừng ác trong khu vực quản lý có thể giao cho nhóm Triệu Dung Dung làm. Diệp Dương Thành chỉ cần ngồi chờ công đức huyền điểm tăng trưởng là xong, bản thân hắn thoát khỏi đồng công việc bụi nhùi.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Diệp Dương Thành rảnh rỗi. Ngược lại bây giờ Diệp Dương Thành đã có thể lấy công đức huyền điểm ngoài khu vực quản lý.

Tuy thăng cấp thần cách bát giai cần có tám trăm vạn công đức huyền điểm nhưng Diệp Dương Thành tự tin đây không phải mục tiêu xa xôi. Chỉ cần đám người Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử, Hình Tuấn Phi, Đường Thái Nguyên, Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập, Sở Minh Hiền nhậm chức, bọn họ sẽ kiếm thêm nhiều công đức huyền điểm cho Diệp Dương Thành. Càng đừng nói Lâm Mạn Nỵ lo bên Dương Thành hội quỹ từ thiện, bản thân Diệp Dương Thành cố gắng, tám trăm vạn chỉ là một chuỗi con số khá nhiều.

Gần hai tiếng sau, trừ Dương Đăng Phi ở Ôn Nhạc huyện ra, chín linh sử, thân sử thuộc hạ của Diệp Dương Thành đều tụ tập đông đủ. Diệp Dương Thành nhìn bốn người xếp hàng ngang trước mặt mình, hắn hít sâu, chấp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn quét mặt từng người.

- Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử bước ra khỏi hàng.

Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Hai nàng bước ra một bước tới trước mặt Diệp Dương Thành, khom lưng nói:

- Xin chủ nhân ra lệnh.

Giờ phút này, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử đã đoán được sắp nhận nhiệm vụ gì. Hai nàng sẽ phải rời xa Diệp Dương Thành, hẳn có thể chia rõ quan hệ lợi hại trong đó thì Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử cũng hiểu rất rõ. Trừ hơi khó thích ứng ra hai nàng không có nhiều cảm xúc phản đối.

Ánh mắt Diệp Dương Thành cực kỳ dịu dàng nhìn Triệu Dung Dung:

- Dung Dung hãy mang máy thông tin này đi Lệ Hải thị nhậm chức, mục tiêu là thư ký thị ủy Nhâm Mỹ Anh.

Diệp Dương Thành xoay người lấy máy thông tin Phó Diệc Chi hiệu kính vốn đặt trên bàn trà, hẳn đưa cho Triệu Dung Dung cầm, mở miệng nói:

Sau khi nhậm chức ta trao quyền cho nàng có thể xây dựng ảo cảnh tu di phẩm phán thiện ác, phân phối hai mươi con ong vàng cường hóa chung cực để xóa sổ kẻ tội ác tày trời. Ngoài ra cố gắng làm tốt chức vụ thư ký thị ủy đi.

Triệu Dung Dung nhận lấy máy thông tin Diệp Dương Thành đưa qua, nàng hiểu rõ khi nhận lấy cái máy này, lần sau bản thể gặp mặt hẳn không biết là khi nào.

Triệu Dung Dung vẫn dứt khoát nhận máy thông tin:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Triệu Dung Dung khom lưng nói:

- Dung Dung tuyệt đối sẽ không khiến chủ nhân thất vọng!

Triệu Dung Dung dứt lời, nàng biến mất.

Diệp Dương Thành giao máy thông tin thứ hai vào tay Tiểu Thương Ưu Tử:

- Ưu Tử, nàng cũng mang theo máy thông tin đi Đài Châu thị nhậm chức, mục tiêu là thị trưởng Liễu Ân Hồng.

Diệp Dương Thành nghiêm túc nói:

- Sau khi nhậm chức ta cũng trao quyền cho nàng có thể xây dựng ảo cảnh tu di phẩm phán thiện ác, phân phối hai mươi con ong vàng cường hóa chung cực để xóa sổ kẻ tội ác tày trời. Cố gắng làm tốt công việc.

Tiểu Thương Ưu Tử cung kính khom lưng:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Tiểu Thương Ưu Tử nhận lấy máy thông tin, biến mất tại chỗ, đi hướng Đài Châu thị.

Dẫn dò Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử xong, biểu tình Diệp Dương Thành giãn ra nhiều. Diệp Dương Thành nhìn hướng Trương Ngọc Thiển bảm xác Lý Đan Hồng, Tổng Lâm Lập bảm xác Ngô Kiến Vinh, hẳn bỗng nhớ đến Dương Đằng Phi.

Diệp Dương Thành đau lòng cơ mặt giật giật, ngoắc tay:

- Há miệng ra.

Trương Ngọc Thiển, Tổng Lâm Lập sớm chuẩn bị tâm lý nghe lời há mồm phát ra tiếng a dài:

- A!

Vù vù vù vù vù!

Một chuỗi linh châu liên tục bắn ra từ tay Diệp Dương Thành bay vào miệng Trương Ngọc Thiển, Tổng Lâm Lập.

Đúng như Diệp Dương Thành dự đoán, Trương Ngọc Thiển, Tổng Lâm Lập bảm xác người hao phí hơn một vạn bốn ngàn điểm linh lực của Diệp Dương Thành mới thăng lên thần sử. Đám người Hình Tuấn Phi thì khoảng một vạn điểm linh lực. Nghĩa là Trương Ngọc Thiển, Tổng Lâm Lập tiêu hao số linh lực đủ cho thêm một linh sử thăng cấp thành thần sử.

May mắn Diệp Dương Thành đã chuẩn bị tâm lý đợt thăng cấp này, hướng chỉ thực lực thuộc hạ càng cao càng giúp ích nhiều cho hắn. Chờ khi cả đám nhậm chức, những linh lực bị tiêu hao sẽ biến thành công đức huyền diệu liên miên bất tận quay về tay Diệp Dương Thành.

Đây xem như đầu tư lâu dài. Diệp Dương Thành nhìn số đếm linh lực tụt dốc vù vù, chỉ có thể thầm an ủi mình như vậy.

Lần này thăng cấp từ buổi chiều kéo dài đến tối. Bảy giờ tối, trứng vịt Hình Tuấn Phi có khe nứt trước, sau đó là phản ứng dây chuyền, trứng vịt của đám người Sở Minh Hiên, Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên cũng nứt ra.

Năm phút sau, bảy người hoàn thành thăng cấp thần sử nhất giai cùng quỳ xuống trước mặt Diệp Dương Thành, cao giọng nói:

- Thần sử nhất giai Hình Tuấn Phi (Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên, Vương Minh Kỳ, Trương Ngọc Thiên, Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cương) khấu kiến chủ nhân, chủ nhân dồi dào sức khỏe.

Diệp Dương Thành nhìn bảy huộc hạ vừa thăng cấp thần sử nhất giai, hắn cười vừa lòng.

Diệp Dương Thành gật đầu, giơ tay ra hiệu mọi người đứng dậy:

- Đứng lên hết đi.

Bắt đầu từ bây giờ mười thuộc hạ của Diệp Dương Thành đều là thần sử nhất giai. Không nói gì khác, chỉ tính thực lực của Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên, Vương Minh Kỳ, Trương Ngọc Thiên, Tống Lâm Lập, Ngô Chấn Cương, Hình Tuấn Phi, Dương Đăng Phi, Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử nếu tính phạm vi quốc tế đủ làm bất cứ thế lực nào theo dõi, kinh hoàng.

Diệp Dương Thành không có ý định tranh bá thiên hạ, cũng không cần tranh giành. Thần cách không ngừng thăng cấp là được, Diệp Dương Thành có cần chơi trò tranh bá không?

Diệp Dương Thành buồn cười thầm nghĩ, đưa mắt nhìn Hình Tuấn Phi, đại âm mưu gia này, hắn trầm ngâm hồi lâu sau.

Diệp Dương Thành mở miệng nói:

- Hình Tuấn Phi đi Đài Châu nhậm chức, giúp đỡ Tiểu Thương Ưu Tử. Chọn mục tiêu nhập xác thì tùy người, thích hợp là được.

Diệp Dương Thành không tin Hình Tuấn Phi sẽ chịu thiệt. Lão già bụng đầy âm mưu quỷ kế không ăn hiếp người đã nên cảm tạ trời đất. Hình Tuấn Phi là người thông minh, một người có trí tuệ thì không cần nói nhiều, đều tự hiểu.

Nghe Diệp Dương Thành chỉ định thành thị, quả nhiên Hình Tuấn Phi không nói gì nhiều, nhận lấy máy thông tin, cung kính khom người hành lễ.

- Tuân lệnh chủ nhân!

Hình Tuấn Phi biến mất, làm người thứ hai đi Đài Châu thị nhậm chức sau Tiểu Thương Ưu Tử.

- Ngô Chấn Cương.

Ngô Chấn Cương mới từ Long Khẩu Khu trở về lên tiếng:

- Có tiểu phó!

Ngô Chấn Cương khom lưng, chờ đợi Diệp Dương Thành ra lệnh.

Diệp Dương Thành đưa một máy thông tin cho Ngô Chấn Cương:

- Người cũng đi Đài Châu làm việc.

Diệp Dương Thành nhìn Ngô Chấn Cương một lúc sau nói:

- Hãy chú ý cục công an Đài Châu, nếu có vấn đề gì thì liên lạc với Tiểu Thương Ưu Tử, Hình Tuấn Phi, cùng nhau bàn bạc.

Ngô Chấn Cương gật đầu cung kính nói:

- Tiểu phó đã hiểu.

Ngô Chấn Cương biến mất.

- Sở Minh Hiên.

Sở Minh Hiên bước ra một bước, khom lưng:

- Có lão bộc!

Diệp Dương Thành sờ cằm:

- Người đi Lệ Hải thị, cũng chú ý chức vụ cục công an.

Diệp Dương Thành do dự giây lát sau nghiêm túc nói:

- Trông chừng Triệu Dung Dung nhiều chút, ừm, chỉ có thế.

Sở Minh Hiên là cáo già thành tinh, biết ngay trong lòng Diệp Dương Thành tính toán điều gì.

Sở Minh Hiên gật đầu:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Trước khi đi Sở Minh Hiên không quên hỏi một câu:

- Chủ nhân, bên Dương Thành công ty điện tử . . .

Diệp Dương Thành chợt nhớ ra vấn đề này, hần nói:

- Người đi tìm mấy chục công ty điện khí, xưởng điện khí dần xếp đơn đặt hàng.

Sở Minh Hiên cười nói:

- Lão bộc đã hiểu.

Sở Minh Hiên biến mất.

- Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập, hai người giữ nguyên như cũ, về đi.

- Tuân lệnh chủ nhân!

Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập lĩnh mệnh rời đi.

Diệp Dương Thành nhìn Đường Thái Nguyên, Vương Minh Kỳ còn đứng trong phòng khách.

Diệp Dương Thành hít sâu, phẩy tay nói:

- Đường Thái Nguyên đi nhậm chức Lệ Giang thị, Vương Minh Kỳ trở lại đóng giữ Hàng Châu đi.

Wương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Hai người lắc mình biến mất.

Diệp Dương Thành nhìn phòng khách trống rỗng, cười khổ nói:

- Thật sự thành bàn tay trắng.

Diệp Dương Thành mơ hồ ngủ trên sofa một đêm, sáng hôm sau tỉnh dậy thói quen mở miệng hỏi:

- Dung Dung . . . Mấy giờ rồi?

Thanh âm mềm nhẹ ngày thường không vang lên, căn phòng tĩnh lặng.

Trong phút chốc Diệp Dương Thành ngây người.

Nhưng Cầu chạy ra khỏi phòng cất tiếng sửa ai oán:

- Gâu gâu!!!

Diệp Dương Thành bị tiếng chó sủa làm tỉnh táo lại, hình như đêm qua hắn phải cả đám đi ra ngoài làm quan, trấn thủ một phương thay hắn. Giờ thì hay rồi, sáng thức dậy không có bữa sáng, phải tự mình giặt đồ, chiếc giường to lớn . . . Buổi tối chỉ một người ngủ.

Diệp Dương Thành nghiêng đầu nhìn Nhung Cầu, gãi mũi, hắn rất bất đắc dĩ. Nếu Diệp Dương Thành nhớ đúng thì toàn Triệu Dung Dung một tay lo thức ăn cho Nhung Cầu.

- Sống an nhàn sung sướng, sống an nhàn sung sướng, ài . . .

Diệp Dương Thành lắc đầu đứng dậy, hắn thở dài thườn thượt:

- Bắt đầu từ bây giờ nên hích ứng sinh hoạt độc thân là vừa.

Diệp Dương Thành nhắc chân bước tới trước mặt Nhung Cầu, xoa đầu chó to.

295. Chương 296: Để Quỷ Đến Mở Máy

Diệp Dương Thành nói:

- Trong tủ lạnh chắc có thịt bò tươi, tự lấy đi.

Diệp Dương Thành nói xong mặc kệ Nhung Cầu xoay tròn tròn mắt đen láy trừng hắn. Diệp Dương Thành chạy vào nhà vệ sinh, chốc lát sau vang tiếng nước chảy.

Gặp chủ nhân vô trách nhiệm, Diệp Dương Thành chán nản buồn rầu nhanh chân chạy hướng tủ lạnh trong nhà bếp. Nhung Cầu đứng thẳng hai chân mở cửa trên tủ lạnh, thò đầu to vào ngậm một khối thịt bò tươi. Nhung Cầu cứ nằm sấp bên cửa tủ lạnh tự ăn sáng.

Bình thường Diệp Dương Thành ngồi trên sofa hay được Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử xoa vai bóp chân cho, đói hay khát kêu một tiếng là có ăn uống dâng tận họng. Lúc này bên cạnh Diệp Dương Thành không có ai, chuyện gì đều phải tự mình làm.

May mắn trên đời này có thứ gọi là nhà hàng, nếu không Diệp Dương Thành nghi ngờ hắn sẽ phải mời bảo mẫu. Với tay nghề của Diệp Dương Thành, tự mình nấu ăn có tạo ra thuốc độc hay không thật là vấn đề cần nghiên cứu.

Diệp Dương Thành dắt Nhung Cầu đi ra cửa, một tay cầm dây xích chó, tay kia bưng cái hộp màu xám bạc. Diệp Dương Thành đến bãi đỗ xe, mở cửa xe cho Nhung Cầu leo lên ghế sau. Diệp Dương Thành ném cái hộp xám bạc vào ghế phụ lái, hắn ngồi xuống ghế tài xế, khởi động xe lái đi tòa nhà văn phòng đường Hoàn Thành Tây.

Cùng lúc đó, phân xưởng số hai của công ty trách nhiệm hữu hạn đồng sáng công nghiệp viên Dương Thành hội quỹ từ thiện, tức là nhà xưởng phía đối diện gần đây mới ký hợp đồng. Lúc này khu vực sản xuất trống trải đang có một đoàn công nhân bận rộn lột bao bọc hộp gỗ chứa các thiết bị máy móc ra, đặt ở vị trí đã định sẵn.

Nhân viên kỹ thuật sẽ đến thử thiết bị, có đồng người nhưng ai làm việc nấy, tiến triển suôn sẻ.

Đỗ Nhuận Sinh đứng trước thiết bị sản xuất dây chuyền mới chỉnh xong đang vận động. Các công nhân bận rộn, tuy đã là mùa đông lạnh nhưng trên trán Đỗ Nhuận Sinh toát mồ hôi hột.

Đã gần một tháng từ lần trước Diệp Dương Thành sắp xếp ra lệnh. Đỗ Nhuận Sinh mượn danh nghĩa thân bằng bạn tốt đặt hàng số lượng nhiều với nhiều công ty sản xuất điện gia dụng, lục tục nhận được sản phẩm hợp cách. Tuy rằng lợi nhuận gần như bằng không nhưng ít ra bảo đảm hợp đồng đơn đặt hàng thuận lợi hoàn thành.

Đỗ Nhuận Sinh cho rằng dễ dàng giải quyết công việc, chỉ chờ đầu xuân sẽ duỗi tay duỗi chân tiếp tục phát triển. Đỗ Nhuận Sinh không bao giờ ngờ ngay lúc mọi chuyện sẵn sàng thì sáng hôm nay, gã mới đi làm không bao lâu liên tục nhận mấy chục cú điện thoại, toàn do giám đốc công ty điện khí tự mình gọi. Tất cả tìm Đỗ Nhuận Sinh chỉ để đặt hàng.

Trời ơi đất hỡi, giờ phải làm sao đây? Đỗ Nhuận Sinh không biết. Nếu là trước khi công xưởng mở rộng chắc chắn Đỗ Nhuận Sinh từ chối ngay. Dù Đỗ Nhuận Sinh biết đây là các khách hàng Diệp Dương Thành, Diệp tổng thông qua các loại thủ đoạn kéo tới thì gã vẫn sẽ từ chối. Bởi vì công xưởng không có quy mô sản xuất lớn như vậy, nhận đơn hàng chẳng khác nào tìm đường chết.

Nhưng bây giờ công xưởng vừa mới mở rộng, mắt thấy năng lực sản xuất gấp hai trăm phần trăm ban đầu, những giám đốc gọi điện thoại tới. Quan trọng hơn bọn họ muốn ký hợp đồng cung ứng, thời gian ngắn nhất là năm năm, cung ứng đơn một nhà.

Đỗ Nhuận Sinh không biết Diệp Dương Thành chuốc thuốc mê gì ấy giám đốc này, gã biết một điều là nếu công ty nhận những đơn đặt hàng, năm sau công xưởng có mở rộng gấp đôi cũng không cần lo cục diện cung lớn hơn cầu, lãng phí tài nguyên.

Vấn đề ở chỗ bây giờ sắp hết năm, thiết bị giữa xe mới chỉ vừa gom đủ, thậm chí không điều chỉnh thử. Có thiết bị, có nguyên liệu nhưng không có công nhân thì phải làm sao?

Bởi vì vấn đề này làm Đỗ Nhuận Sinh rối rắm, nhức óc. Nếu Đỗ Nhuận Sinh nhận đơn hàng, công ty ứng đối qua đợt cung hàng ban đầu, việc tiếp theo chỉ ngồi chờ thu tiền. Nhưng một khi nhận hàng mà không thể cung cấp sản phẩm, điều này chẳng những làm ảnh hưởng lớn đến danh dự công ty, số tiền bồi thường cũng không nhỏ.

Nếu không nhận? Lần này là mấy chục giám đốc liên lạc với Đỗ Nhuận Sinh, nhân vật có uy tín danh dự trong ngành điện khí Ôn Nhạc huyện. Đỗ Nhuận Sinh không biết Diệp Dương Thành làm sao móc nối được với bọn họ, gã chỉ biết một khi từ chối, sau này muốn có cơ hội như vậy sẽ khó hơn lên trời.

Một bên là kế hoạch bước nhảy xa chịu mạo hiểm lấy bánh lớn. Một bên là không phiêu lưu nhưng năm sau không đủ đơn đặt hàng. Lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, đặc biệt trước góc ngoặt, dù là ai đều sẽ trù trừ, rối rắm khi quyết định.

Lúc này Đỗ Nhuận Sinh vừa yêu vừa hận Diệp Dương Thành. Yêu hiệu suất kiếm đơn hàng nhiều kinh khủng của Diệp Dương Thành, hận hấn ở chỗ không biết rõ tình trạng công ty thế nào mà kéo nhiều đơn hàng như thế, làm Đỗ Nhuận Sinh phát điên.

Trong khi Đỗ Nhuận Sinh một mình thần thờ trước thiết bị sản xuất dây chuyền, một kỹ thuật viên trong nhà máy vừa cởi bao tay vừa đến gần gã.

- Đỗ tổng, đêm nay sẽ chỉnh thử xong hết các thiết bị.

Kỹ thuật viên nói:

- Nếu mọi chuyện thuận lợi ngày mai phân xưởng có thể thuận lợi bắt đầu sản xuất.

Đỗ Nhuận Sinh ngẩng người nghe:

- A!

Đỗ Nhuận Sinh cười khỏ nói:

- Bắt đầu sản xuất khi gì? Thiếu công nhân xưởng trăm trọng thì làm sao hoạt động? Kêu quỹ đến mở máy à?

Nghe Đỗ Nhuận Sinh thuận miệng than vãn, kỹ thuật viên kinh ngạc hỏi:

- Thiếu công nhân?

Kỹ thuật viên cười an ủi:

- Gần cuối năm đa số công xưởng đều gặp tình huống này, có thiết bị không công nhân. Nhưng ta nghe nói có một nghề có lẽ sẽ giúp được công ty, mặc dù, ừm, giá tiền sẽ cao.

Mắt Đỗ Nhuận Sinh sáng lên:

- A?

Đỗ Nhuận Sinh vội hỏi:

- Là nghề gì?

Kỹ thuật viên thốt ra danh trừ Đỗ Nhuận Sinh hoàn toàn xa lạ:

- Đội đặc công đơn hàng.

Chú ý đến vẻ mặt Đỗ Nhuận Sinh ngơ ngác, kỹ thuật viên bổ sung thêm:

- Tức là một đám người chuyên môn hợp thành đội vào cuối năm, chỗ nào cần người là bọn họ nhào vào nơi đó, vội vàng hoàn thành đơn hàng cho công xưởng. Nhưng giá không ít, mỗi ngày công tác nhiều nhất mười tiếng, bao cơm trưa và bữa tối. Tiền lương hàng ngày của đội trưởng đội đặc công trên năm trăm khối tiền, đội viên thì viên hai trăm một ngày, tiền lương tính theo ngày, có thể kêu bọn họ tùy thời rời đi.

- À, tức là đội nhận tiền làm hàng?

Nghe giải thích xong Đỗ Nhuận Sinh ngộ ra:

- Đội đặc công, nghe tên làm người ta tưởng tượng. Sao? Người có thể liên lạc với đội nhận tiền làm hàng này sao?

- Vừa lúc một đồng hương của ta tháng này từ chức nhà máy cũ tham gai một đội đặc công.

Nhân viên kỹ thuật cười nói:

- Tối hôm qua lúc uống rượu nhắc đến chuyện này, nếu công ty cần thì ta liên lạc với hắn ngay, để xem có thể mời đội trưởng đến không?

Đỗ Nhuận Sinh trầm ngâm một lát sau gật đầu, nói:

- Cái này . . . Cũng được.

Đỗ Nhuận Sinh kêu nhân viên kỹ thuật đi liên lạc với đội trưởng đội đặc công.

Tuy xem tiêu chuẩn giá tiền lương của đội đặc công cuối cùng kết quả là lợi nhuận thấp nhất nhưng không đến mức bị lỗ vốn.

Chỉ cần giải quyết vấn đề công nhân, cần rằng vượt qua mùa xuân, năm sau có thể mở rộng tìm người, không cần lo vấn đề gì nữa.

Đỗ Nhuận Sinh suy nghĩ đến năm sau nên mới gật đầu tiền lương gần như là trấn lột. Tình huống cụ thể còn phải chờ đội trưởng đội đặc công đến chính thức nói chuyện.

Đỗ Nhuận Sinh nhìn các thiết bị trong phân xưởng lục tục chỉnh thử xong, tâm tình của gã tốt hơn nhiều.

Hiếm khi Đỗ Nhuận Sinh huyết sáo ra khỏi phân xưởng.

Trong văn phòng Dương Thành hội quy từ thiện, Lâm Mạn Ny đặt tờ danh sách xuống mặt bàn.

- Những hoạt động lần này là đợt cuối cùng.

Lâm Mạn Ny ngược lên, cười nói với mấy nhân viên:

- Chờ hết hôm nay làm xong hết bạn rồi buổi tối chúng ta cùng đi ăn cơm không? Mấy ngày nay bạn quá.

Một thiếu nữ tuổi bằng Lâm Mạn Ny nháy mắt:

- Ha ha, hội trưởng đại nhân tự bỏ tiền túi sao?

Thiếu nữ cười khúc khích bảo:

- Nếu mỗi người tự trả tiền thì chúng ta không đi.

- Đề thương tiền!

Lâm Mạn Ny cười mắng:

- Bỏ tiền thì bỏ, tôi nay cho các người no chết!

Mấy ngày trước Lâm Đông Mai được Diệp Dương Thành cho phép giao chức vị hội trưởng Dương Thành hội quỹ từ thiện cho Lâm Mạn Ny. Lâm Đông Mai thì tập trung vào xây dựng lại Quang Minh cô nhi viện, dù gì nàng đã lớn tuổi, quản lý một hội quỹ từ thiện, một hội quỹ như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn khiến nàng bất lực.

Về Lâm Mạn Ny, Diệp Dương Thành kiên trì nâng tiền lương từ ban đầu một tháng hai ngàn đến bốn ngàn cho nàng. Nói đến đây phải nhắc tới chuyện Diệp Dương Thành dốc sức ủng hộ Dương Thành hội quỹ từ thiện thành lập nhanh chóng, nên trên danh nghĩa nó thuộc Dương Thành hội quỹ từ thiện, người đại diện pháp thuật là Diệp Dương Thành. Mặc dù Diệp Dương Thành không có chức vụ gì trong hội quỹ, nhưng thân phận đại diện pháp luật cho hẳn quyền lợi can thiệp Dương Thành hội quỹ từ thiện.

Cuối cùng nếu không phải Diệp Dương Thành kiên trì thì Lâm Mạn Ny kiên quyết không chấp nhận tăng lương. Diệp Dương Thành không có nặng bên này nhẹ bên kia, Lâm Mạn Ny tăng lương, sáu nhân viên khác trong Dương Thành hội quỹ từ thiện cũng được thống nhất lên lương.

Lâm Mạn Ny nhìn mấy thiếu nữ trẻ tuổi vây quanh mình, nàng suy nghĩ nếu bên ngoài biết Dương Thành hội quỹ từ thiện do một đám cô nương hai mươi mấy tuổi quản lý vận chuyển có khi nào ngạc nhiên đến rớt cằm?

Lâm Mạn Ny buồn cười lắc đầu, nói:

- Chờ hoạt động lần này kết thúc chúng ta nên đặt văn phòng ở mấy khu huyện. Còn có các chức vụ bí thư trưởng, lý sự, giám sự, nên nhanh chóng quyết định đi.

- Trong huyện thì chúng ta có thành lập hay không cũng đâu sao?

Một thiếu nữ lấy làm lạ hỏi:

- Như bây giờ cũng tốt, cần gì thiết lập những chức vụ đó?

Trong thời gian này Lâm Mạn Ny tìm hiểu sâu, học hỏi về hội quỹ từ thiện, nên buồn cười nói:

- Bởi vì chúng ta nhận người xã hội quyền tiền, thuộc hội quỹ công, cho dù là hội quỹ tư thì phải có quy phạm thứ tự, một số chức vụ quan trọng.

- Huống chi hội quỹ chúng ta đăng ký tạo sách chỉ có hạng mục cứu trợ thiếu niên nhi đồng, bị hạn định trong một thị trấn Ôn Nhạc huyện. Muốn nhanh chóng thông qua thị lý xét duyệt bao trùm diện tích hội quỹ đến toàn Khánh Châu thị, dù chỉ là công tác mặt ngoài cũng phải làm đầy đủ.

Lâm Mạn Ny dứt lời, cửa văn phòng khép kín mở ra.

- Nói rất đúng.

Giọng Diệp Dương Thành chứa ý cười từ bên ngoài vọng vào phòng làm việc:

- Hội quỹ càng lớn càng tốt, cần có quy trình cần thiết, nếu không khó chặn miệng mọi người.

Mấy thiếu nữ quen thân với Diệp Dương Thành, nghe giọng hắn thì mặt mày hớn hờ kêu lên:

- A! Là Diệp đại ca đến!

Bởi vì theo thường lệ mỗi lần Diệp Dương Thành đến sẽ được mời ăn tối.

Mấy thiếu nữ rất có hảo cảm với Diệp Dương Thành là đại diện pháp lý hội quỹ, là người siêu tốt. Huống chi hội quỹ từ thiện trên danh nghĩa thuộc Dương Thành hội quỹ từ thiện, Diệp Dương Thành là người chịu trách nhiệm Dương Thành hội quỹ từ thiện. Có tiền, mặt mày không xấu, lại có lòng tốt, quan trọng hơn nghe nói Diệp Dương Thành vẫn còn độc thân.

Tuy các thiếu nữ cảm giác hy vọng không lớn nhưng không ai muốn từ bỏ rùa vàng này. Cho nên mỗi khi Diệp Dương Thành đến khó tránh khỏi cười đùa với mấy thiếu nữ, đề tài thường là các nàng chủ động gợi chuyện.

Nghe giọng Diệp Dương Thành, các thiếu nữ hưng phấn lên. Chỉ có Lâm Mạn Ny là cơ mặt căng cứng, trong ngực như có nai con nhảy, làm nàng hít thở dồn dập.

Diệp Dương Thành đẩy mở cửa phòng đi vào văn phòng của Lâm Mạn Ny, hẳn để Nhung Cầu ở bên ngoài.

Diệp Dương Thành bưng cái hộp xám bạc vào văn phòng:

- Trong thời gian này hội quỹ làm việc rất tốt.

Diệp Dương Thành vừa đi vừa cười nói:

- Tần suất lên ti vi cao hơn trước nhiều, tới lúc chính quy cho hội quỹ.

Nói đến đây Diệp Dương Thành nhìn hướng Lâm Mạn Ny, khen ngợi gật đầu, nói:

- Cách nghĩ của Mạn Ny rất chính xác, nhưng bí thư trưởng, lý sự cần phải sàn chọn thật kỹ, đừng qua loa để bất cứ ai làm cũng được.

Lâm Mạn Ny gật đầu ý bảo đã biết. Diệp Dương Thành nói câu đó là ý chỉ những người lấy danh nghĩa từ thiện quyên tiền cho Dương Thành hội quỹ từ thiện, đánh bóng tên tuổi rồi buông tay mặc kệ, thậm chí mượn cơ hội để lừa người. Không chỉ Diệp Dương Thành gai mắt mà Lâm Mạn Ny cũng ghét loại người đó.

Tuy biết rằng trong xã hội này hiện thực nhưng Lâm Mạn Ny không muốn nhận nó. Tựa như ngày hôm qua Lâm Mạn Ny từ chối một chủ xí nghiệp quyên góp ba trăm vạn, bởi vì người đó yêu cầu khi quyên tiền phải có phóng viên đưa tin có mặt, phải nhắc đến công ty của gã trên năm lần.

Lâm Mạn Ny khinh thường làm chuyện bỏ tiền mua tiếng. Lâm Mạn Ny biết từ chối những người này là mất số tiền từ thiện lớn, tạo áp lực rất lớn cho Diệp Dương Thành. Đây là tâm lý rất mâu thuẫn, vì vậy lúc nghe giọng của Diệp Dương Thành làm nàng bất giá căng thẳng, một lý do quan trọng khác thì không cần nói ra.

Giờ phút này, nghe Diệp Dương Thành ủng hộ, Lâm Mạn Ny giật mình phát hiện quan niệm của nàng và hẳn là giống nhau. Nếu đã thống nhất trận tuyến thì Lâm Mạn Ny thả lỏng tinh thần.

Lâm Mạn Ny hỏi Diệp Dương Thành:

- Sao hôm nay Diệp đại ca có rảnh đến đây?

Diệp Dương Thành cười khê:

- Đây, đưa tiền tới.

Diệp Dương Thành đặt cái hộp xám bạc xuống bàn của Lâm Mạn Ny, nói:

- Vẫn làm theo cách cũ đi.

Cách cũ tức là nặc danh quyên số tiền này.

Nghe Diệp Dương Thành nói, mấy thiếu nữ liếc nhau, lòng dâng lên cảm xúc kính nể. Các thiếu nữ lấy làm lạ là Dương Thành hội quỹ từ thiện thuộc Dương Thành công ty điện tử, Diệp Dương Thành làm như vậy có khác gì bật đèn giả bộ bí ẩn?

Nhưng Diệp Dương Thành không giải thích, bọn họ sẽ không tìm hiểu lý do. Chỉ cần hội quỹ có tiền bổ sung, để các nàng không thất nghiệp là tốt rồi, suy nghĩ nhiều chi ết?

Lâm Mạn Ny đã thói quen cách làm của Diệp Dương Thành, nàng cười tủm tỉm gật đầu. Lâm Mạn Ny giao hộp ột thiếu nữ kiểm kê nhập vào kho, cùng mấy thiếu nữ khác trò chuyện.

296. Chương 297: Diệp Dương Thành Nổi Máu Dê.

Như các thiếu nữ đã dự tính, đến chạng vạng tan tầm, Diệp Dương Thành đề nghị mọi người cùng nhau đi ăn bữa cơm đạm bạc. Trừ ba thiếu nữ từ chối, hình như bận hẹn hò ra còn lại ba nàng đều vui vẻ đồng ý. Lâm Mạn Ny cười gật đầu, đám người cùng nhau ra khỏi tầng văn phòng.

Năm người lên xe, chiếc xe chạy ra khỏi tòa nhà văn phòng tháp đông.

Một thiếu nữ ngồi chính giữa ghế sau tò mò hỏi:

- Diệp đại ca, có thể hỏi Diệp đại ca sở hữu bao nhiêu tiền không?

Diệp Dương Thành đang nói chuyện vui vẻ với Lâm Mạn Ny ngồi ở ghế lái, đột nhiên nghe thiếu nữ hỏi làm hấn ngay người.

- A?

Diệp Dương Thành cười hỏi lại:

- Sao đột nhiên muốn hỏi cái này?

Trong ấn tượng của Diệp Dương Thành thì đây là một thiếu nữ rất hoạt bát nhưng không hoàn toàn ham tiền, không là loại ngực to não nhỏ. Thiếu nữ hỏi vấn đề mẫn cảm này chắc có lý do gì, nên Diệp Dương Thành không trả lời mà cười hỏi ngược lại.

Thiếu nữ không cảm thấy có gì khó chịu, bình thản nhìn lướt qua trang trí trong xe.

- Không có gì.

Thiếu nữ trả lời:

- Chi cảm thấy Diệp đại ca hơi tiết kiệm, bỏ ngàn vạn tiền vào sự nghiệp từ thiện nhưng sao lại lái loại xe này?

Không đợi Diệp Dương Thành trả lời, một thiếu nữ ngồi kế nàng đặc ý tiếp lời:

- Cái này thì người không hiểu.

- Diệp đại ca làm vậy là điệu thấp. Cao điệu làm từ thiện, điệu thấp làm người. Không giống mấy kẻ cao điệu khác, nhà giàu mới nổi lợi dụng từ thiện kiếm danh tiếng, biết cái gì gọi là có tố chất không?

Được thiếu nữ khen, da mặt Diệp Dương Thành có dày mấy cũng không chịu nổi.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Cũng không cao thượng như nàng nói, chẳng qua bạn quá nên quên. Ngày mai sẽ rút thời gian rảnh đi tiệm Bạch Hà Trần xem có xe thích hợp không.

Tình nhân của nữ nhân thứ nhất là thời trang, thứ hai là mỹ phẩm. Nam nhân không lãng nhăng như thế, tình nhân là chiếc xe tốt xứng đôi thân phận mình.

Nếu tối hôm nay thiếu nữ không nhắc có lẽ Diệp Dương Thành không nghĩ đến đổi xe. Hèn gì đoạn thời gian trước Diệp Dương Thành đi Dương Thành công ty điện tử một chuyến gặp một vị khách, về mặt kỳ lạ nhìn hấn.

Diệp Dương Thành cứ tưởng là cách ăn mặc của mình có vấn đề, nhưng kiểm tra thì không thấy có gì không ổn. Diệp Dương Thành khó hiểu mấy ngày trời, giờ nghe thiếu nữ nói làm hấn tỉnh táo lại, có lẽ lý do là vì xe.

Dương Thành công ty điện tử nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, theo quy mô chưa mở rộng thì một năm lãi khoảng ba ngàn vạn. Chờ sang năm khuếch trương, tính lãi nhiều gấp hai, ba lần.

Giám đốc một công ty như vậy lại lái xe được người Ôn Nhạc huyện nói giỡn là xe làm công, giá trị thấp hơn hai mươi vạn thì mất mặt thật, hơi không hợp thân phận hiện giờ của Diệp Dương Thành.

Nghĩ đến những chuyện này, Diệp Dương Thành quyết định ngay. Chờ ngày mai rút ra thời gian rảnh mau chiếc xe tốt hơn, không đến mức chọn loại mấy trăm vạn rêu rao nhưng xe mấy chục vạn thì không thành vấn đề, vừa không quá bắt mắt cũng không rẻ giá trị.

Diệp Dương Thành suy nghĩ về xe mới, cười với thiếu nữ kia:

- Cảm ơn nàng đã nhắc, tối nay muốn ăn cái gì cứ chọn, ta sẽ trả tiền.

Thiếu nữ không hề ngại ngần, ừ ngay:

- Ừm ừ!

Thiếu nữ dứt khoát gật đầu đồng ý, tự nhiên ngay thẳng làm người ta liếc nhìn.

Đám người ăn bữa tối phong phú trong một nhà hàng cách tòa nhà văn phòng đông thấp khoảng hai mươi mấy km, ăn đến tám giờ tối.

Ra khỏi nhà hàng, Diệp Dương Thành giơ cổ tay xem đồng hồ, vội vàng đưa ba thiếu nữ về nhà của họ. Đến chín giờ, Diệp Dương Thành đậu xe ven đường, hồi hộp liếc Lâm Mạn Ny ngồi bên cạnh.

Lâm Mạn Ny chú ý đến ánh mắt nóng cháy làm người bứt rứt của Diệp Dương Thành, nàng bản năng di chuyển hướng cửa xe.

- Diệp đại ca . . .

Diệp Dương Thành phản xạ ậm ừ:

- A ừ?

Diệp Dương Thành giật mình cảm thấy biểu hiện của mình hơi quá, hần cười xấu hổ móc hai tấm vé xem phim bị hần cầm trong tay nhăn nhúm ra, há mồm muốn nói chuyện. Nhưng đây là lần đầu tiên Diệp Dương Thành chủ động hẹn một thiếu nữ, cổ họng khô khốc không biết nên nói cái gì.

Phong cách ba hoa lẻo mép ngày thường lúc này mất sạch, không khí trong xe trở nên kỳ lạ.

Lâm Mạn Ny thấy Diệp Dương Thành lấy hai tấm vé xem phim nhăn nhúm từ trong túi ra, đưa tới trước mặt nàng. Lâm Mạn Ny không biết nên cười hay tức giận.

Lâm Mạn Ny nhìn vẻ mặt Diệp Dương Thành cực xúc bất an, lần đầu tiên nàng phát hiện hần cũng có nét đáng yêu.

Lâm Mạn Ny vừa tức vừa buồn cười, nàng biết cứ giằng co thế này càng làm Diệp Dương Thành lúng túng hơn. Lâm Mạn Ny bất chấp bên gái da mặt mỏng, ra vẻ hờn hờ nhận vé xem phim, nhưng nàng không xem chữ trên vé.

Lâm Mạn Ny hỏi:

- Là phim gì vậy?

Diệp Dương Thành không muốn nói chút nào, hần rất muốn bảo Lâm Mạn Ny xem tấm vé là biết tên phim. Nhưng Diệp Dương Thành biết vào lúc này nói câu đó làm hổng không khí sẽ bị sét đánh.

- Cái này . . . Khụ khụ.

Diệp Dương Thành bình tĩnh cảm xúc căng thẳng, nói:

- Hình như gọi là . . . Hồi ức gì đó ban đầu gì đó.

Vai Lâm Mạn Ny run run, nàng muốn cười nhưng không thể, cố gắng nghẹn cười. Lâm Mạn Ny liếc tên phim trên tấm vé.

Lâm Mạn Ny lộ biểu tình mong chờ hỏi:

- Hay tên là hồi ức tình đầu?

- A . . . Hình như là vậy.

Diệp Dương Thành căng thẳng thần kinh, nhưng chú ý thấy biểu tình vui vẻ của Lâm Mạn Ny, hần hoi:

- Nàng từng xem phim này?

Lâm Mạn Ny lắc đầu ngay:

- Không!

Lâm Mạn Ny nói tiếp:

- Nhưng nghe bằng hữu bảo bộ phim này xem rất hay, ta luôn muốn xem mà không có dịp.

Diệp Dương Thành thở phào:

- À à, vậy là tốt rồi.

Diệp Dương Thành vội hỏi:

- Ta có hai vé xem phim, hay . . . Hay chúng ta cùng đi xem?

Lâm Mạn Ny làm bộ không biết mục đích Diệp Dương Thành hẹn nàng xem phim, vui vẻ gật đầu đồng ý:

- Được thôi.

Thế là cuộc hẹn đầu tiên trong đời Diệp Dương Thành nhờ Lâm Mạn Ny chủ động phối hợp đã mở màn.

Lâm Mạn Ny thật sự chưa xem bộ phim này sao? Chỉ có Diệp Dương Thành nổi máu dê lấp đầy não là tin tưởng.

Phải công nhận kỹ thuật chọn phim của Diệp Dương Thành quá kém, hồi ức tình đầu, cái tên thôi đã đủ để người nhìn thấu ý đồ của hắn.

May là Lâm Mạn Ny không định vạch ra, cũng không tự chối. Lâm Mạn Ny giả ngu cùng Diệp Dương Thành, nói cười chạy tới rạp chiếu phim. Hai người đều không biết bọn họ định thông qua cách trò chuyện như vậy giảm bớt cảm xúc căng thẳng trong lòng.

Cùng lúc đó, tại Lệ Hải thị xảy ra chuyện không lớn không nhỏ với vai chính là Triệu Dung Dung.

Triệu Dung Dung một mình ngồi trong nhà mình, hoặc nên nói là trên sofa nhà Nhâm Mỹ Anh, trong đầu nhớ lại kỷ ức của ký chủ.

Triệu Dung Dung bám xác Nhâm Mỹ Anh than thở:

- Từ mẫu dạy hay con, từ mẫu dạy hư.

Nhâm Mỹ Anh là thư ký thị ủy Lệ Hải thị, cán bộ cấp thính, là nhân vật nói một không hai trong khu vực Lệ Hải thị. Tay Nhâm Mỹ Anh cầm quyền lợi dẫn đến kết quả sa đọa, hoàn toàn đốn mạt.

297. Chương 298: Chủ Nhân Có Lệnh, Giết!

Từ bảy năm trước Nhâm Mỹ Anh được điều đến Lệ Hải thị làm thư ký thị ủy cho tới nay, năm thứ nhất còn làm việc dè dặt, không gây nhiều chuyện thất nhân ác đức. Nhâm Mỹ Anh làm vài việc lớn cho Lệ Hải thị, được dân chúng kính yêu.

Nhưng bắt đầu từ năm thứ hai Nhâm Mỹ Anh thay đổi, chẳng những phi pháp chuyển nhượng đất nhà nước kiếm tiền lớn, còn lợi dụng quyền lực mở cửa ấy thương nhân, lấy thù lao khổng lồ mấy vạn thậm chí mấy trăm vạn nguyên. Trong sáu năm ngắn ngủi Nhâm Mỹ Anh tham ô tài sản cỡ một ức. Số tiền hơn tám ngàn vạn đã bị Nhâm Mỹ Anh qua các con đường dối đi nước ngoài, chuẩn bị sẵn sàng tùy thời chạy trốn.

Nếu chỉ có thể thì thôi. Nhâm Mỹ Anh và chồng ly hôn hơn mười năm, có hai nhi tử sống cùng. Con trai cả năm nay ba mươi tuổi, được Nhâm Mỹ Anh sắp xếp ngồi vào ghế cán bộ cấp xử, coi như tương lai tươi sáng. Con trai cả này làm người làm việc chững chạc, rất được Nhâm Mỹ Anh xem trọng.

Nhâm Mỹ Anh còn con út, hai mươi sáu tuổi nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ. Một thanh niên hai mươi mấy tuổi này phạm tội nghiêm trọng sau khi Nhâm Mỹ Anh được điều đến Lệ Hải thị làm thư ký thị ủy có kéo gã ra ngoài bắn chết ba trăm lần cũng chưa hết tội.

Triệu Dung Dung là thiếu nữ dùng cái chết bảo vệ trong trắng, nàng hận nhất loại người nào? Tất nhiên là đám tội phạm cường hiếp đáng bị băm vằm thành nhiều mảnh.

Lần này Triệu Dung Dung bám xác Nhâm Mỹ Anh, con út của Nhâm Mỹ Anh là đồ cặn bã khôn nạn hết thuốc cứu. Mấy năm nay thiếu nữ bị gã phá thân nhiều đến bốn mươi mấy người, đây mới chỉ là con số Nhâm Mỹ Anh biết khi đàn xếp.

Trời biết sau lưng Nhâm Mỹ Anh, Nhâm Hải Hoa còn làm bao nhiêu chuyện không thể gặp người? Cổ tình Nhâm Mỹ Anh cực kỳ cưng chiều Nhâm Hải Hoa, mắng một câu sợ gã buồn, ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ rớt.

Nhâm Mỹ Anh vô thức dung túng, Nhâm Hải Hoa càng hành động không sợ trời sợ đất. Nhâm Hải Hoa chẳng những nhắm vào những thiếu nữ người bình thường, trong nhà không tiền không quyền, mặt mày xinh đẹp đoạn thời gian gần đây gã còn nhìn trúng Lâm Mạn Ny.

Đúng vậy, là Lâm Mạn Ny.

Dương Thành hội quý từ thiện hoạt động ngày càng rầm rộ, Lâm Mạn Ny lộ mặt trước công chúng, truyền thông. Đối với thiếu nữ xinh đẹp được báo chí gọi là đại sứ từ thiện, Nhâm Hải Hoa còn nói thẳng với Nhâm Mỹ Anh là muốn ngủ Lâm Mạn Ny.

Trời, Lâm Mạn Ny là ai? Triệu Dung Dung là cấm luyện bên cạnh Diệp Dương Thành đương nhiên biết địa vị của nàng trong lòng hắn. Nói cách khác Triệu Dung Dung hầu như xem Lâm Mạn Ny là nữ chủ nhân tương lai.

Nhâm Hải Hoa to gan nhắm vào Lâm Mạn Ny, còn muốn thông qua quyền thế của Nhâm Mỹ Anh tạo áp lực cho nàng. Nhâm Hải Hoa xem Lâm Mạn Ny là thiếu nữ mặc cho gã chơi bời, thật là không nhin được nữa!

Triệu Dung Dung mặt xanh mét ngồi trên sofa phòng khách, nhắc đi nhắc lại tên Nhâm Hải Hoa. Triệu Dung Dung nhắm mắt liên lạc với Sở Minh Hiên, nói cho lão nghe tin tức thông qua ký ức của Nhâm Mỹ Anh. Hai người bàn bạc.

Sở Minh Hiên dứt khoát nói:

- Tiến hẳn xuống địa ngục!

Kết quả là Triệu Dung Dung, Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên mới đến Lệ Hải thị đã bắt đầu vạch kế hoạch hành động đầu tiên. Đây là hành động đầu tiên ba người tự ý quyết định.

Mục tiêu hành động của Triệu Dung Dung, Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên là kẻ đồn mạt trong đám con nhà quan. Dọn dẹp đám cặn bã, chó ỷ thế ăn hiếp người, tiếp theo quan trường Lệ Hải thị sẽ động đất.

Trong rạp chiếu phim Ôn Nhạc huyện, Diệp Dương Thành không thèm xem phim, hắn thường ngoái đầu liếc Lâm Mạn Ny không biết đang tập trung xem phim hay giả bộ. Diệp Dương Thành nhàm chán cắn hạt dưa, kiên nhẫn chờ đợi bộ phim kết thúc.

Diệp Dương Thành vắt óc suy nghĩ chờ hết phim nên mang Lâm Mạn Ny đi đâu, hắn phải tìm chỗ nào không làm nàng cảnh giác, một địa điểm vắng vẻ.

Trời thương, Diệp Dương Thành lớn như vậy chưa từng suy nghĩ vấn đề tương tự, lúc này hắn bối rối chỉ tại bình thường không tích lũy đủ kiến thức.

Khi xem phim đến một nửa, trong đầu Diệp Dương Thành bỗng hiện ra một hàng gợi ý, nó làm hắn ngây người vài giây.

- Triệu Dung Dung thần sử nhất giai dưới tay người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách xin xây dựng ảo cảnh tu di cường hóa sơ giai, mục tiêu một người, cần một trăm mười bảy điểm linh lực. Duyệt hoặc không?

Triệu Dung Dung xin xây dựng ảo cảnh tu di? Diệp Dương Thành ngậy người, hần không chọn duyệt hoặc không ma kích hoạt liên lạc tâm linh.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Dung Dung, xảy ra chuyện gì?

Giọng Triệu Dung Dung rõ ràng vang lên trong lòng Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân, Dung Dung muốn giết người.

Triệu Dung Dung nói câu đầu tiên làm Diệp Dương Thành cực kỳ ngạc nhiên.

Diệp Dương Thành phản xạ hỏi:

- Tại sao?

Triệu Dung Dung ngần ngại:

- Bởi vì chuyện này liên lụy đến Lâm . . . Lâm Mạn Ny tiểu thư.

Cuối cùng Triệu Dung Dung chọn xưng hô Lâm Mạn Ny, nàng kể lại tình huống cho Diệp Dương Thành nghe.

Triệu Dung Dung bổ sung thêm:

- Dung Dung nhập xác Nhâm Mỹ Anh, nếu mặc cho Nhâm Hải Hoa tiếp tục gây họa sẽ dẫn lửa đến người Dung Dung. Những con nhà quan được chọn làm mục tiêu đều là cầm thú khoác da người, xin chủ nhân hãy duyệt cầu xin của Dung Dung.

Diệp Dương Thành nghe Triệu Dung Dung kể Nhâm Hải Hoa chưa từng gặp mặt nhưng định nhúng chàm Lâm Mạn Ny thì xụ mặt.

- Đúng là chán sống!

Diệp Dương Thành gật đầu ngay:

- Thoải mái làm đi, nhớ liên lạc với Phó Diệc Chi để hần chuẩn bị sẵn, đừng gây chuyện phạm vi ảnh hưởng quá lớn là được.

Được Diệp Dương Thành cho phép, Triệu Dung Dung lên tiếng:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Triệu Dung Dung cắt đứt liên lạc tâm linh.

Triệu Dung Dung kết nối với Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên.

- Chủ nhân có lệnh.

Triệu Dung Dung khẽ quát:

- Giết!

Lâm Mạn Ny ngồi bên cạnh Diệp Dương Thành, chú ý thấy hần bỗng biến sắc mặt.

- Có chuyện gì?

Lâm Mạn Ny hỏi:

- Phim không hay sao?

Bị Lâm Mạn Ny ngắt ngang, Diệp Dương Thành lấy lại tinh thần.

- A? Không, hay, phim hay.

Diệp Dương Thành cười trả lời:

- Đúng là hay thật.

Lâm Mạn Ny lấy làm lạ nhìn Diệp Dương Thành, nàng không hỏi gì thêm. Tuy rằng trực giác cho Lâm Mạn Ny biết Diệp Dương Thành che giấu cái gì đó, nhưng đôi khi không biết là một loại hạnh phúc. Nếu Diệp Dương Thành không nói thì Lâm Mạn Ny sẽ không gặng hỏi. Như Lâm Đông Mai đã khuyên, nữ nhân quá thông minh sẽ không giữ được tình yêu, chỉ có thiếu nữ ngây thơ mới nắm chặt trái tim của nam nhân.

Hai người tiếp tục ngồi trong rạp xem phim, lòng Diệp Dương Thành thì sớm bay đi xa.

Triệu Dung Dung, Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên sắp quét sạch Lệ Hải thị, hành động lớn như vậy lần đầu tiên Diệp Dương Thành không nhúng tay vào, theo dõi sự việc với thân phận người đứng xem. Diệp Dương Thành rất có lòng tin với Triệu Dung Dung, Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên, hẳn tin ba người sẽ giải quyết ổn thỏa.

Nhưng đây dù sao cũng là lần đầu tiên. Diệp Dương Thành có chút hồi hộp, mong chờ, nhưng nhiều hơn là cảm xúc nhẹ nhàng khó tả. Ngồi trong rạp xem phim với Lâm Mạn Ny, rung đùi chờ tăng công đức huyền điểm, Diệp Dương Thành chưa từng trải qua chuyện như vậy.

298. Chương 299: Cơ' Tình Bắn Ra Bốn Phía

Đây là lần đầu tiên nhưng tuyệt đối sẽ không là lần cuối cùng. Diệp Dương Thành nên thích ứng quá trình ủy quyền, giao việc cho thuộc hạ làm, có như thế hẳn mới rảnh rỗi lo chuyện khác.

Mười giờ rưỡi tối, sau khi Triệu Dung Dung và Diệp Dương Thành cắt đứt liên lạc năm phút sau trong đầu hẳn hiện lên dòng gợi ý của Cửu Tiêu thần cách.

- Triệu Dung Dung thần sử nhất giai dưới tay người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách phẩm phán thành công, cân nhắc mức hình phạt đúng chỗ, được +1000 công đức huyền điểm. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng, phán hết việc thiện ác trong nhân gian, phán hết âm lạnh tình người trên thế gian.

- Thẩm phán?

Nhận được gợi ý của Cửu Tiêu thần cách làm Diệp Dương Thành nổi tò mò. Triệu Dung Dung thẩm phán Nhâm Hải Hoa như thế nào? Tặng một ngàn công đức huyền điểm làm Diệp Dương Thành ngọt như ăn mật, cực kỳ sung sướng.

Thì ra mùi vị ngồi chờ tăng công đức huyền điểm là như thế nào.

Nửa tiếng tiếp theo, Diệp Dương Thành lục tục nhận được gợi ý xin xây dựng ảo cảnh tu di cường hóa sơ giai của Sở Minh Hiên, Đường Thái Nguyên, kèm với mười gợi ý thẩm phán thiện ác tăng công đức huyền điểm.

Trước sau chưa đến một tiếng Diệp Dương Thành đã thu hoạch hai vạn công đức huyền điểm.

Diệp Dương Thành cười tủm tỉm, trầm nghĩ:

- Đến quá dễ dàng.

Bỗng tiếng chuông điện thoại di động kỳ lạ vang lên:

- A a . . . A nội yêu . . .

Diệp Dương Thành vội giấu nụ cười, hẳn nhìn xung quanh tròng mắt trách mình, cười cười tỏ ý xin lỗi. Diệp Dương Thành nhanh chóng lấy di động ra khỏi túi, định ấn nút nghe thì chú ý thấy dãy số trên màn hình.

+0001

- Đây là . . .

Diệp Dương Thành ngậy người nhìn dãy số, mặt treo nụ cười lạnh lẽo. Rốt cuộc, vẫn đến.

Nhâm Hải Hoa có bộ dáng trắng trẻo, cuộc sống an nhàn sung sướng khiến gã thanh mảnh giống con gái. Đặc biệt bị thẩm phán thiện ác trời buộc, trong mùa đông lạnh lẽo Nhâm Hải Hoa bị buộc mặc có một cái quần đùi, lại thay áo trễ ngực dây nịt của bọn họ nào đó ném trong phòng khách, áo khoác ngoài lông nhung trắng. Nhâm Hải Hoa trông như trai giả gái, nếu gã trang điểm thì càng giống.

Nhâm Hải Hoa ra khỏi căn biệt thự Nhâm Mỹ Anh mua cho gã, nét mặt kinh hoàng nhưng cơ thể không kiềm được bước ra ngoài. Nói đúng hơn lúc này quyền khống chế không thuộc về Nhâm Hải Hoa mà là Triệu Dung Dung phán quyền gã.

Lý trí tỉnh táo nhưng không thể nói chuyện, không thể làm theo ý mình muốn. Nhâm Hải Hoa như quỷ hồn bị nhốt trong cơ thể của mình, gã khủng hoảng nhìn con đường trước mặt, đôi chân bước hướng đường phố cầu lạc bộ đêm cách một km.

Nhâm Hải Hoa không biết chờ đợi gã sẽ là chuyện hời hững gì. Nhâm Hải Hoa nhớ lúc bị nữ thần tiên thẩm phán, nàng có nói một câu. Khi đó Nhâm Hải Hoa bị nữ thần tiên giáng sấm sét ngu người, không nghe rõ câu nói. Nhâm Hải Hoa mơ hồ nhớ là lấy rằng gì đó trả rằng?

Người đến người đi trên đường rất náo nhiệt. Ngành nghề giải trí trong Lệ Hải thị không đầy đủ như thanh Sơn huyện của Khánh Châu thị, nhưng coi như muốn gì có nấy. So sánh phong cách quy mô lớn của thanh Sơn huyện, các câu lạc bộ đêm ở Lệ Hải thị có quy mô nhỏ hơn nhiều, có loại chỉ chứa được hai, ba mươi người, cỡ phòng riêng KTV.

Nhâm Hải Hoa chưa từng thử vào mấy câu lạc bộ đêm bình dân này. Thứ nhất, Nhâm Hải Hoa khinh thường câu lạc bộ đêm nhỏ cấp thấp. Thứ hai, câu lạc bộ đêm nhỏ rất loạn. Tuy Nhâm Hải Hoa là nhi tử của Nhâm Mỹ Anh nhưng không nhiều người quen mặt gã.

Vì mạng nhỏ của mình, Nhâm Hải Hoa chưa từng sống về đêm sa đọa trong câu lạc bộ đêm. Dưới tình huống bình thường Nhâm Hải Hoa sẽ ôm mấy nữ học sinh đi chỗ nào lớn bỏ tiền giải trí. Đối với Nhâm Hải Hoa, đi câu lạc bộ đêm là nhục nhã.

Nhâm Hải Hoa chưa từng nghĩ đến có ngày gã sẽ bước chân vào câu lạc bộ đêm nhỏ cỡ năm mươi mấy thước vuông. Nhâm Hải Hoa chưa từng nghĩ có ngày sẽ đặt chân vào câu lạc bộ đêm có mùi kỳ lạ. Nhâm Hải Hoa càng không tin gã sẽ đến câu lạc bộ đêm tụ tập gay sống về đêm.

Nhưng hiện thực thường trái ngược với lý tưởng. Khi tắm biển câu lạc bộ đêm ‘Cơ tình bắn ra bốn phía’ đập vào mắt Nhâm Hải Hoa, gã rất muốn hét to, gào rú, điên cuồng rít gào. Nhưng bị phán quyết trời buộc, Nhâm Hải Hoa chỉ có thể tuân theo phán xử đẩy mở cửa câu lạc bộ đêm.

Trong Lệ Hải thị, câu lạc bộ đêm ‘Cơ tình bắn ra bốn phía’ khá nổi tiếng. Tuy câu lạc bộ đêm này rất nhỏ, rất dơ bẩn, môi trường rất tệ, nhưng vì nhằm vào khách hàng đặc biệt khiến câu lạc bộ đêm ‘Cơ tình bắn ra bốn phía’ rất nổi tiếng trong Lệ Hải thị. Nói đúng hơn câu lạc bộ đêm này thường bị người lấy ra nói đùa, vì nó tồn tại đại biểu hầu hết gay trong Lệ Hải thị. Câu lạc bộ đêm ‘Cơ tình bắn ra bốn phía’ là đại bản doanh đầy gay.

Có lẽ vì nổi tiếng như cồn, tuy câu lạc bộ đêm này đại biểu gay trong Lệ Hải thị nhưng đến chỗ này giải trí vui chơi thường là gay từ vùng ngoài nghe tiếng chạy tới. Những gay từ ngoài đến là khách hàng chủ yếu của câu lạc bộ đêm ‘Cơ tình bắn ra bốn phía’. Bọn họ lưu luyến, triển miên trong câu lạc bộ đêm này.

Nhâm Hải Hoa là cậu ấm lẫn lộn trong chốn trăng hoa, làm sao gã chưa từng nghe tên câu lạc bộ đêm này được?

Chính vì Nhâm Hải Hoa nghe nói về câu lạc bộ đêm ‘Cơ tình bắn ra bốn phía’ nên bây giờ gã rất khủng hoảng, muốn xoay người bỏ trốn. Nhưng Nhâm Hải Hoa không làm được, cơ thể gã tựa con rối bị giật dây đi vào câu lạc bộ đêm, ngửi mùi khiến người buồn nôn trong không khí. Nhâm Hải Hoa mỉm cười quyến rũ.

Nhâm Hải Hoa bước vào câu lạc bộ đêm ‘Cơ tình bắn ra bốn phía’, giây sau có mấy nam nhân râu ria canh trước cửa tiệm đứng lên.

Một nam nhân giọng khá lớn kêu lên:

- Ô, có người mới đến!

Tiếng la của nam nhân hấp dẫn mười mấy gay trong câu lạc bộ đêm chú ý, bọn họ nhìn Nhâm Hải Hoa chằm chằm.

Loại cảm giác này tựa như Nhâm Hải Hoa bị người kéo lên giàn hỏa nướng, gã hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, tiếp đó hô to:

- Thật ra ta không phải là gay!

Nhưng Nhâm Hải Hoa chỉ có thể tưởng tượng, vì cơ thể gã bị hai nam nhân có mùi hôi nách nồng nặc, ột thước tám mươi mấy kẹp vào giữa. Không cần Nhâm Hải Hoa ra hiệu, hai nam nhân ỷ vào vóc dáng cao to sờ soạng người gã.

Cuối cùng Nhâm Hải Hoa khẳng định một điều, lúc nữ thần tiên ra phán quyết cho gã nói câu kia chính là: Lấy răng trả răng.

Nhâm Hải Hoa hiếp nữ nhân, vậy gã sẽ bị nữ nhân đè lại.

Nhâm Hải Hoa rợn tóc gáy, sợ teo tim, hồn phi phách tán.

Tuy Nhâm Hải Hoa mất quyền điều khiển cơ thể nhưng gã cảm nhận rõ ràng tất cả. Hai nam nhân cao to dùng bàn tay thô ráp sờ tới sờ lui da thịt, chậm rãi mò chỗ kín của Nhâm Hải Hoa. Cảm giác này là dày vò địa ngục với Nhâm Hải Hoa.

Cổ tình phán quyết trói buộc cơ thể, Nhâm Hải Hoa lắc người, miệng phát ra tiếng rên rỉ ngọt chết người.

Nhâm Hải Hoa bỗng cảm giác vị trí nào đó ở mông căng ra, rồi đau nhức xộc lên óc. Đau, rất đau, đau đốn làm người ta khó chịu đựng, nhưng Nhâm Hải Hoa không thể phát ra tiếng kêu rên.

Ngược lại Nhâm Hải Hoa càng rên rỉ mất hồn:

- A . . . A . . .

Nam nhân bên trái rút tay ra khỏi đũng quần Nhâm Hải Hoa đặt bên mũi hít ngửi, mặt đen lộ vẻ hưng phấn.

Nam nhân gào thét:

- Hàng này còn trinh!

Tiếng la của nam nhân khiến câu lạc bộ đêm sôi trào. Tuy trong câu lạc bộ đêm, bao giờ m4e bản, nhân viên, khách hạn mới có mười mấy người nhưng tiếng ‘trinh’ làm mặt bọn họ đỏ hồng hăng tiết gà.

- Yo!!!

Rất nhanh Nhâm Hải Hoa bị bốn nam nhân cao to xông lên lột sạch quần áo, nhìn mấy gay trong câu lạc bộ đêm cởi quần, rồi . . .

Cúc hoa nở, tiếng rên rỉ đau đốn cũng sung sướng.

Đám gay cuồng hoan không hay biết khi Nhâm Hải Hoa vào câu lạc bộ đêm thì một con ong vàng khác cũng bay vào theo. Trong lúc Nhâm Hải Hoa bị các gay luân phiên khai hoa nở nhụy, con ong vàng nằm sấp trong góc, yên lặng quan sát.

Triệu Dung Dung thông qua thị giác con ong vàng có thể thấy rõ toàn bộ biểu tình trên mặt Nhâm Hải Hoa, thông qua bản án cảm ứng được trạng thái thật của gã. Nhưng Triệu Dung Dung không mềm lòng, nghĩ đến những thiếu nữ vô tội bị Nhâm Hải Hoa cưỡng ép đè xuống, xé rách quần áo, buộc xảy ra quan hệ tình dục với gã là lòng nàng cứng như bọ thép. Lạnh băng, không chút thương hại, đồng tình.

Triệu Dung Dung không biết rằng vì phán quyết của nàng dẫn đến kết quả là lấy răng trả răng, bốn chữ đó thành chọn lựa hàng đầu của thần sử thuộc hạ Diệp Dương Thành khi thẩm phán tội ác. Người làm gì ai thì người khác sẽ làm lại người. Người tổn thương ai, kẻ khác sẽ tổn thương người lại. Tất cả tội phạm bị đẩy vào góc độ người bị hại, cảm nhận bạo lực mà người đã dùng trên người bọn họ, để những kẻ ác đó biết cái gì gọi là thống khổ hành hạ.

Rất nhanh, Nhâm Hải Hoa bị đám gay cày cấy quên hết đất trời, cục hoa nát, máu chảy trong không thấy rõ ràng trong câu lạc bộ đêm.

Khi mười mấy gay luân phiên sung sướng, lấy lại tinh thần nhìn Nhâm Hải Hoa thì gã đã tắt thở. Trong đau đớn xé rách tim gan, Nhâm Hải Hoa cảm nhận tổn thương của người từng bị gã hại rồi vĩnh viễn nhắm lại lại.

Lúc này Triệu Dung Dung điều khiển con ong vàng chui qua khe cửa chật hẹp rời khỏi câu lạc bộ đêm, về xác Nhâm Hải Hoa bị giải quyết như thế nào thì nàng không quan tâm. Đám gay giết người chưa chắc sẽ chọn cách đốt xác không để lại dấu vết, nhưng nếu bọn họ không ngốc, ít ra xẻ xác Nhâm Hải Hoa thành nhiều mảnh rồi ném vào rừng sâu núi thẳm.

Vài ngày sau trong hồ sơ của cục công an sẽ có một người mất tích, có lẽ mấy ngày hoặc mấy tháng thậm chí vài năm sau, có ai đó phát hiện xác chết của Nhâm Hải Hoa, hoặc mãi mãi không người biết. Ai biết được?

Diệp Dương Thành cầm di động ra khỏi rạp chiếu phim, đứng cạnh cửa dán loa sát lỗ tai.

Đầu dây bên kia là giọng Hùng Chí Thành rất hưng phấn nói:

- Lão bản, đã tìm được phụ thân của ta!

- Bây giờ chúng ta đang ở đường cái Las Vegas, trong khách sạn Metro Gold chọc trời. Phụ thân của ta ở phòng SU425 lầu mười bảy, tầng mười tám ý khách sạn, đã trả tiền một tháng.

- Trời ạ lão bản, gái ở đây nhiệt tình quá, ta . . .

Rất nhanh trong điện thoại có tiếng rên rỉ, sau đó Hùng Chí Thành cúp máy, hoặc có thể là di động bị quét xuống đất.

Tóm lại toàn quá trình Diệp Dương Thành không nói một chữ nào, tâm linh dụ đạo tác dụng lên Hùng Chí Thành, gã khai ra hết vị trí đang ở.

Diệp Dương Thành chậm rãi buông di động xuống, đứng trước cửa rạp phim.

Diệp Dương Thành sờ cằm:

- Khách sạn Metro Gold chọc trời? Chi phí một tháng?

Mặt Diệp Dương Thành nở nụ cười châm biếm:

- Nghe tên thì không tệ, nhưng không biết hiệu quả cách âm thế nào? Trong khách sạn có . . . Con gián hoặc con rệp không?

Không ai trả lời các câu hỏi của Diệp Dương Thành, nói đúng hơn là quanh thân hắn không có ai.

Diệp Dương Thành cầm di động đứng bầy, tám phút ở cửa rạp phim, hút hết nguyên điều thuốc lá. Diệp Dương Thành mau hai bình nước khoáng, hai bịch bắp rang quay vào trong rạp, tiếp tục cuộc hẹn hò.

Lâm Mạn Ny cực kỳ chiều ý Diệp Dương Thành, dù sau khi xem phim xong hắn đề nghị đi Diên Đăng Trấn ngắm cảnh đêm, lý do làm người ta không biết nên khóc hay cười còn Diệp Dương Thành thì cho rằng rất lãng mạn, Lâm Mạn Ny vẫn mỉm cười, gật đầu đồng ý.

Tuy nói trong gần hai tiếng xem phim Diệp Dương Thành và Lâm Mạn Ny không nói được mấy câu, Diệp Dương Thành cực xúc, Lâm Mạn Ny căng thẳng. Hai thanh niên lần đầu hẹn hò, tính ra thì Lâm Mạn Ny biểu hiện thả lỏng hơn Diệp Dương Thành nhiều.

Nói cách khác, nếu đêm nay Diệp Dương Thành không hẹn Lâm Mạn Ny mà là thiếu nữ khác có lẽ người ta sẽ không chịu nổi không khí nặng nề này, phát tay rời đi. Huống chi nhiệt độ âm độ c, đi ngắm cảnh đêm trong Diên Đãng Trấn với Diệp Dương Thành?

Sau khi Diệp Dương Thành cường hóa miễn cưỡng xem như nóng lạnh không xâm, nhưng khi Lâm Mạn Ny đi ra ngoài ăn mặc khá mỏng manh.

Khi Diệp Dương Thành và Lâm Mạn Ny leo lên đài ngắm cảnh cao hai trăm thước, thở ra khỏi xem cảnh đêm. Cuối cùng Diệp Dương Thành có cơ hội ga - Lãng, trong tương lai một thời gian dài lặp đi lặp lại về chuyện xảy ra đêm nay để chứng minh quyết định đi ngắm cảnh đêm lúc đó cực kỳ chính xác.

Diệp Dương Thành chú ý thấy Lâm Mạn Ny đứng cạnh mình run rẩy, đầu óc mịt đặc rõ rệt cuộc sáng ra. Diệp Dương Thành vội cởi áo khoác lộ ra áo thun bên trong.

- Nào, mặc vào đi.

Diệp Dương Thành không để ý Lâm Mạn Ny phản đối ép nàng mặc áo khoác vào.

Trên đài ngắm cảnh trong nhiệt độ âm năm độ c, bộ đồ của Diệp Dương Thành chỉ như muối bỏ biển, không có bất cứ tác dụng trợ giúp nào.

Mặt Lâm Mạn Ny trắng bệch, môi hơi tím.

Diệp Dương Thành không ngờ buổi tối hẹn hò sẽ phát triển đến như bây giờ. Diệp Dương Thành đau lòng nhìn Lâm Mạn Ny.

Diệp Dương Thành hỏi một câu làm mọi người té ngửa:

- Nàng . . . Có lạnh không?

Nếu ông trời thật sự có mắt, chắc bây giờ đã giáng sét xuống đánh chết nam nhân vô tâm này.

Lâm Mạn Ny đã bị đông lạnh không nói nổi, nghe Diệp Dương Thành hỏi câu làm bất cứ thiếu nữ nào đều kiềm lòng không đậu cho ăn tát, nàng bản năng gật đầu, môi tím lịm.

Lâm Mạn Ny cảm nhận ấm áp mà nàng khao khát đã lâu, là Diệp Dương Thành giang hai tay ôm nàng vào lòng.

Diệp Dương Thành ôm chặt Lâm Mạn Ny vào ngực, cảm giác nàng hơi vùng vẫy. Lúc này Diệp Dương Thành đã sáng dạ làm sao không hiểu lòng Lâm Mạn Ny? Nếu Lâm Mạn Ny không có cảm giác với Diệp Dương Thành, dù Lâm Mạn Ny có ngây thơ, lương thiện đến mấy sẽ đồng ý đêm hôm khuya khoắt đi đài ngắm cảnh xem cảnh đêm cao hai trăm thước với Diệp Dương Thành không?

Khúc gỗ nở hoa, Diệp Dương Thành siết chặt đôi tay.

Giây lát sau, Diệp Dương Thành ngửa đầu rống to:

- Lâm Mạn Ny! Ta yêu nàng! Ta - Thật - Sự - Yêu - Nàng!!!

Tiếng la trong trời lớn như còi tàu.

299. Chương 300: Vốn Không Nên Như Vậy

Lâm Mạn Ny bật khóc. Trong gió lạnh, đứng trên đài ngắm cảnh cao hai trăm thước, Lâm Mạn Ny vừa khóc vừa cười.

- Oa!

Nước mắt rơi tí tách kết băng ngực áo Diệp Dương Thành.

Đêm nay, Diệp Dương Thành và Lâm Mạn Ny chính thức xác định quan hệ yêu đương. Cũng đêm nay, Diệp Dương Thành vượt qua một đêm mất ngủ trong bệnh viện.

Khi Diệp Dương Thành ôm Lâm Mạn Ny vội vàng leo xuống đài ngắm cảnh thì nàng nóng hổi, đã phát sốt. Diệp Dương Thành bất đắc dĩ lái xe đưa Lâm Mạn Ny đi bệnh viện, qua đêm dài trong phòng nước biển.

Lúc Diệp Dương Thành đến bệnh viện đã là hai giờ sáng, vô hết chai nước biển khoảng năm giờ rưỡi. Lâm Mạn Ny nằm ngủ trên ghế nằm, Diệp Dương Thành không kêu nàng dậy. Mãi đến tám giờ sáng, Lâm Mạn Ny tự nhiên tỉnh.

Lâm Mạn Ny mở mắt ra, đập vào mắt nàng là nụ cười mỉm của Diệp Dương Thành. Lâm Mạn Ny bị sốt cao đầu còn nhức nhưng nàng không than vãn với Diệp Dương Thành.

Lâm Mạn Ny cắn răng gượng dậy, nói:

- Hôm nay ta nên đi hội quỹ . . .

Không đợi Lâm Mạn Ny nói hết, Diệp Dương Thành cười tủm tỉm:

- Ta đã gọi điện thoại cho Lâm viện trưởng.

Diệp Dương Thành lắc đầu, nói:

- Hai ngày nay Lâm viện trưởng sẽ lo chuyện bên hội quỹ, nhiệm vụ ưu tiên trước mắt của nàng là nghỉ ngơi, khỏe bệnh rồi nói.

- Nhưng mà . . .

- Không nhưng nhị gì hết!

Diệp Dương Thành bá đạo quyết định:

- Thân thể mới là tiền vốn, đi!

Lâm Mạn Ny kinh ngạc hỏi:

- Đi đâu?

- Dĩ nhiên là về nhà.

Diệp Dương Thành đương nhiên trả lời:

- Hừm, về nhà của ta.

Lâm Mạn Ny nhớ chuyện tối hôm qua, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nhưng nàng không từ chối đề nghị của Diệp Dương Thành.

Lâm Mạn Ny gật đầu xem như mặc nhận.

- . . .

Cuối cùng Lâm Mạn Ny không ở lại qua đêm trong nhà Diệp Dương Thành. Nói đúng hơn là buổi chiều Lâm Mạn Ny kêu Diệp Dương Thành lái xe đưa nàng về Quang Minh cô nhi viện, khi xuống xe hẳn không cam lòng kéo nàng lại hôn thắm thiết.

Diệp Dương Thành ngồi trên xe nhìn bóng lưng Lâm Mạn Ny đi xa, bản năng vuốt môi mình. Cảm giác hương thơm quanh quẩn trong miệng, cảm giác rất khó tả, thoang thoảng làm người thoải mái.

- Đây là cảm xúc yêu đương sao?

Diệp Dương Thành lắc đầu ném chuyện không nên nghĩ ra khỏi đầu, đập ga, quay đầu xe rời khỏi Quang Minh cô nhi viện.

Diệp Dương Thành đồng ý đưa Lâm Mạn Ny về Quang Minh cô nhi viện mà không dây dưa, không nhân dịp rên rỉ khi còn nóng giữ nàng trong nhà thân mật, làm sâu sắc quan hệ yêu đương mới xác định, tăng hiểu biết lẫn nhau là vì hẳn bản khoản cuộc điện thoại gọi từ nước Mỹ đêm qua. Diệp Dương Thành hiểu rất rõ đạo lý đêm dài lắm mộng.

Trong nhà có Nhung Cầu ăn thịt, Diệp Dương Thành cũng cần ăn cơm. Để tiện lợi, Diệp Dương Thành đi siêu thị một hơi mau ba mươi ký thịt bò tươi, một ít mì ăn liền, bánh mì này nọ, sau đó lái xe về nhà.

Diệp Dương Thành cắt thịt bò tươi thành bốn mươi mấy khối nhỏ bỏ vào tủ lạnh, hẩn ngoắc Nhung Cầu đến trước mặt mình, sờ đầu chó to.

Diệp Dương Thành chỉ vào tủ lạnh, dặn dò:

- Thức ăn mấy ngày sắp tới của người nằm trong đó, nếu đói thì đến lấy ăn. Đi lớn hay đi nhỏ thì tự vào nhà vệ sinh giải quyết . . .

Sau khi được cường hóa, trí thông minh của Nhung Cầu tăng rõ rệt. Diệp Dương Thành vô trách nhiệm dặn dò, Nhung Cầu trừ dùng ánh mắt ai oán trách thầm ra nó không có phản ứng gì khác. Nhung Cầu đã chết lặng với chủ nhân vô trách nhiệm.

Diệp Dương Thành dặn dò Nhung Cầu xong hẩn xách đồ ăn dự trữ mấy ngày mua trong siêu thị bước vào phòng ngủ, đóng cửa lại. Diệp Dương Thành chuẩn bị sẵn sàng cuộc sống mấy ngày ngắn cách với thế gian.

Trong phòng họp tỉnh chính phủ tỉnh Chiết Giang, Phó Diệc Chi ngồi trên ghế. Phía xéo đối diện Phó Diệc Chi là Diêm La Viễn thư ký tỉnh ủy mặt xanh mét ngồi, tức giận người run run.

Diêm La Viễn giận dữ nói:

- Đầu tiên là Ôn Nhạc huyện, sau đó là Long Khẩu Khu rồi đến toàn cảnh Âu Dương khu, Hàng Châu, Khánh Châu thị. Bây giờ vươn xúc tua đến Lệ Hải thị, đám dị nhân này rốt cuộc muốn làm cái gì?

Nghe Diêm La Viễn cay cú rít qua kẽ răng, Vu Tranh Vành tỉnh trưởng mới kết thúc khảo sát về nước cũng đứng dậy.

Vu Tranh Vành sắc mặt khó xem nói:

- Hiển nhiên đám dị nhân này ỷ vào nắm giữ năng lực siêu tự nhiên không để chính phủ vào mắt. Nếu cứ mặc kệ đám dị nhân kia tự do sẽ khiến lá gan của bọn họ ngày càng to ra.

- Nhưng có một điều không thể phủ nhận là bọn họ không giết sai người, đúng không?

Không đợi Vu Tranh Vành nói hết lời, Phó Diệc Chi lạnh nhạt nói:

- Những người chết trong tay bọn họ có ai không phải kẻ đáng chết? Tuy rằng bọn họ tồn tại tạo thành cảm xúc khủng hoảng rất lớn với quan viên chính phủ, nhưng nghĩ kỹ thì người chết toàn là một ít tham quan ô lại đáng chết. Các người ngồi đây nổi giận chằng bằng suy tính dọn dẹp quan trường tỉnh Chiết Giang như thế nào đi.

Nói đến đây Phó Diệc Chi liếc Diêm La Viễn, cảnh cáo nói:

- Về giữa công và tư . . . Ta hy vọng hai người phân chia rạch ròi.

- . . .

Diêm La Viễn sững sờ, nói đúng hơn là câm nín.

Hôm nay mời Phó Diệc Chi tham gia cuộc họp ba người với mục đích chính là nghiên cứu cách đối phó dị nhân Ôn Nhạc huyện ngày càng to gan. Diêm La Viễn không ngờ Phó Diệc Chi công nhận những gì đám dị nhân Ôn Nhạc huyện đã làm ngay trước mặt Vu Tranh Vành và Diêm La Viễn. Phó Diệc Chi lại còn nhắc nhở Diêm La Viễn nhớ phân chia rạch ròi chuyện công và việc tư.

Cháu trai cả của Diêm La Viễn là Diêm Chí Tường chết trong tay dị nhân Ôn Nhạc huyện. Đứng ở góc độ trưởng bối, tất nhiên Diêm La Viễn hy vọng có thể lôi đám dị nhân Ôn Nhạc huyện ra trước pháp luật, trả lại lẽ phải cho tôn tử Diêm Chí Tường.

Nhưng như Phó Diệc Chi nói, đứng ở góc độ bàng quan xem xét vấn đề, những gì dị nhân Ôn Nhạc huyện làm đáng được người võ tay hoan hô. Nhưng dù là thân phận thư ký tỉnh ủy hoặc gia gia ruột của Diêm Chí Tường, không thể nào bắt Diêm La Viễn bỏ qua tất cả, ánh mắt công chính nhìn đám dị nhân Ôn Nhạc huyện.

Phó Diệc Chi thì khác, gã là chủ nhiệm ngành mới quân đội, nắm giữ quyền to sinh sát. Phó Diệc Chi là quân quan cấp trung tướng, gã không quá quan tâm chuyện xảy ra tại đây. Nếu không phải vì có dấu hiệu dị nhân rục rịch, Phó Diệc Chi thậm chí không hứng thú với mấy chuyện này.

Nếu Phó Diệc Chi có thái độ nghiêng hướng dị nhân Ôn Nhạc huyện rõ rệt, Diêm La Viễn khó thể tưởng tượng chuyện diễn ra tiếp theo như thế nào.

Phó Diệc Chi nói xong chợt phản ứng lại, gã thầm khuyên mình sau này không được xúc động với những chuyện liên quan phụ thần Diệp Dương Thành.

Sắc mặt Phó Diệc Chi nghiêm túc nói:

- Dương nhiên đứng ở lập trường quân nhân, trách nhiệm của ta là bảo vệ ổn định đất nước. Tuy bản thân ta ủng hộ những gì đám dị nhân đã làm, nhưng ta sẽ dốc hết sức càn quét, lùng bắt đám dị nhân này. Xin hai vị hãy yên tâm.

Diêm La Viễn, Vu Tranh Vành liếc nhau, thấy mắt đối phương lóe tia cười khổ bất đắc dĩ. Biểu hiện của Phó Diệc Chi làm hai người buông xuôi, thất vọng.

300. Chương 301-1: Không Có Truyền Thống Đồng Tình Kẻ Yếu (thượng)

Chương 301: Không có truyền thống đồng tình kẻ yếu. (Thượng)

Diêm La Viễn, Vu Tranh Vành không biết rằng những lời Phó Diệc Chi nói trước đó hoàn toàn là phản ứng bản năng. Phó Diệc Chi là thần tử, nghe người ta thảo luận về phụ thần của mình, còn nói lời làm gã khó chịu. Cho nên Phó Diệc Chi bản năng phản đối, may mắn gã phản ứng kịp thêm câu hứa hẹn chứa chấy. Phó Diệc Chi làm hành động khiến Diêm La Viễn, Vu Tranh Vành cho rằng gã là quân nhân thô kệch không biết giấu diếm chuyện gì trong lòng.

Mỗi hiểu lầm trùng hợp này khiến Diêm La Viễn, Vu Tranh Vành sắp xếp một chuỗi hành động khiến người ta không biết nên khóc hay cười. Nói đúng hơn là Phó Diệc Chi cố ý sắp đặt, phá hỏng, khuấy động kế hoạch Diêm La Viễn, Vu Tranh Vành bày ra nát bét. Cuối cùng Diêm La Viễn, Vu Tranh Vành không hề suy nghĩ nhảm sắp đặt cực kỳ cẩn trọng kín kẽ của bọn họ đã bị quân nhân thô kệch trong mắt hai người cố ý phá hoại.

Hôm nay Diêm La Viễn, Vu Tranh Vành, Phó Diệc Chi mở cuộc họp, một cuộc họp trông cực kỳ bình thường. Nhưng hai người vốn không nên bỏ thêm Phó Diệc Chi vào. Bắt đầu từ bây giờ, tất cả sắp đặt bí mật của tỉnh chính phủ đều vô hình đối với Diệp Dương Thành.

Về một chuỗi vụ án khiến người khó hiểu xảy ra đêm qua trong Lệ Hải thị, Phó Diệc Chi dùng lý do dỏm là không thể đánh rắn động cỏ trấn áp xuống. Về công tác nhằm vào dị nhân Ôn Nhạc huyện gây rối, Vu Tranh Vành và Diêm La Viễn lùi một bước rất lớn. Ví dụ trong qua tình điều tra phá án, tỉnh chính phủ sẽ hết sức phối hợp trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên, tương đương với cho Phó Diệc Chi một phần nhỏ quyền lợi nhúng tay vào chính phủ địa phương.

Một phần nhỏ quyền lợi này sẽ là lá chắn tốt nhất cho Diệp Dương Thành. Phó Diệc Chi chỉ cần tìm một lý do thích hợp là có thể buộc Vu Tranh Vành, Diêm La Viễn nhường bước, dùng lý do tránh đánh rắn động cỏ là đến lý do tránh cho dân chúng khủng hoảng, cái có thể dùng lâu dài.

Không ai ngờ Phó Diệc Chi là trung tướng quân đội, chủ nhiệm trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên lại cùng phe thân mật với Diệp Dương Thành.

Ban lãnh đạo thị ủy ba thành thị Lệ Hải thị, Khánh Châu thị, Đài Châu thị đã bị thần tử thuộc hạ của Diệp Dương Thành thẩm thấu hơn. Nội ứng ngoại hợp, Diệp Dương Thành có thể buông tay đi làm việc hần muốn làm, không cần lo hành động quá lớn dẫn đến nhiều rắc rối không cần thiết.

Có câu nói như thế nào? Hình như là có tay trong thì dễ làm việc.

Las Vegas là một trong những thắng cảnh nghỉ phép nổi tiếng thế giới. Tuy nhiên cách nghỉ phép của Las Vegas mới là nguyên nhân chính biến nó từ khu vui chơi lặt vặt thành thị sống sắc sinh hương, đó là đánh bạc.

Bài bạc là động lực thúc đẩy Las Vegas từ một vùng sa mạc trở thành phố thị phồn hoa. Theo thời gian trôi qua, thành thị giàu lên nhờ đánh bạc dần biến thành một tòa thành thị phồn vinh tập hợp du lịch, mua sắm, nghỉ phép với cờ bạc làm trung tâm.

Tại Las Vegas, khu phồn hoa nhất dĩ nhiên là phố lớn Las Vegas. Trong phố lớn Las Vegas tụ tập mười khách sạn nghỉ phép lớn nhất toàn cầu. Khách sạn Metro Gold là khách sạn nổi tiếng nhất toàn Las Vegas. Bởi vì khách sạn Metro Gold chẳng những có năm ngàn ba mươi bốn gian phòng, có sông bạc to nhất Las Vegas. Chỉ tính diện tích sông bạc đã to cỡ bốn sân bóng cộng lại.

Giá phòng khách sạn Metro Gold chập chờn, từ thấp nhất một trăm bốn mươi đô la một ngày đến cao nhất là một vạn năm ngàn đô la. Có thể nói khách sạn Metro Gold thích hợp cho bất cứ đoàn thể nào tiêu tiền, ọi người nhiều cách lựa chọn. Do đó khách sạn Metro Gold trở thành thắng cảnh nghỉ phép của rất nhiều người. Đến Las Vegas nếu không ở trong khách sạn Metro Gold thì tương đương với chưa từng đến đây.

Ngoài ra có một bí mật nữa công khai đó là khách sạn Metro Gold cũng là lựa chọn số một của quan tham Trung Quốc trốn ra nước ngoài đến Las Vegas. Chỉ tính tham quan Trung Quốc lưu luyến quên về ở khách sạn Metro Gold đã có hàng trăm người. Vì giữ lại những quan tham túi tiền căn phòng này, khách sạn Metro Gold cố ý xây một nhà bếp riêng thích hợp khẩu vị của bọn họ.

Đối với đám quan tham hốt hoảng lo âu ôm số tiền kèch xù trốn khỏi nước, khách sạn Metro Gold xa hoa, phục vụ gần như vua chúa đủ để bọn họ tuyển chọn cả đời sống trong này, vung tiền như rác, sung sướng, xa hoa hưởng thụ đi hết cuộc đời còn lại.

Đương nhiên khách sạn Metro Gold có lực lượng võ trang tư nhân, từng công khai thanh minh không ai được vào khách sạn Metro Gold bắt người. Khách sạn Metro Gold là chốn tị nạn của đám tham quan ô lại Trung Quốc, chỉ cần bước vào khách sạn Metro Gold là không ai làm gì được bọn họ.

Đây là điểm inh của khách sạn Metro Gold, cũng khiến cảnh sát, ngành điệp viên Trung Quốc cực kỳ nhức óc. Dù biết mục tiêu bọn họ muốn bắt ở trong khách sạn Metro Gold, cuồn số tiền mồ hôi nước mắt của nhân dân trong nước sung sướng tựa vua chúa nhưng không cách nào bắt về nước đền tội.

Có lần hai điệp viên nước ngoài bị chặn trước cửa, một tham quan Trung Quốc đi tới, nhân nhả đốt xì gà, tràophúng và châm biếm. Cuối cùng trong ánh mắt nóng cháy của mấy chục bảo vệ cầm súng của khách sạn Metro Gold, hai điệp viên ử rử rời đi.

Từ sau chuyện đó khách sạn Metro Gold không chỉ là chốn lánh nạn của tham quan Trung Quốc, cũng trở thành chốn lánh nạn của quan tham các nước trên thế giới. Nhưng về số lượng hay chất lượng thì quan tham Trung Quốc cao hơn một bậc.

Đối với thiên đường, tòa thành cờ bạc thế giới, nhiều người sa đoạ vào. Có người giàu trong một đêm, cũng có người phá sản chỉ một đêm. Có người tìm được vị trí thích hợp cho Las Vegas bày tỏ năng lực, có người sa sút chịu đói trên đường.

Las Vegas không có truyền thống đồng tình kẻ yếu, tuy nó có biệt danh thành phố tự sát nhưng chưa từng có ai ném một ánh mắt đồng tình cho những người tự sát. Nơi này mãi mãi là thiên đường của kẻ có tiền.

Đây là lần thứ hai Diệp Dương Thành bước ra biên giới, hần bay gần năm ươi lăm tiếng rồi cuộc mang theo hai con con ong vàng cường hóa chung cực xuất hiện trên bầu trời Las Vegas. Từ trên cao hơn hai trăm thước nhìn xuống thành phố cờ bạc nổi tiếng thế giới, nhìn thành phố không đêm rực rỡ ánh đèn, tâm tình Diệp Dương Thành lại cực kỳ bức bối.

Diệp Dương Thành xuất phát từ Khánh Châu thị, con ong vàng cường hóa chung cực mỗi tiếng bay 400 km thẳng tiến châu Bắc Mỹ, vượt qua hơn nửa vòng trái đất. Diệp Dương Thành bị ai phát hiện hần đến Uruguay.

Đi lệch đường đến mười vạn tám ngàn dặm, Diệp Dương Thành nghỉ ngơi trên nóc tòa cao ốc ở Uruguay năm tiếng phục hồi thể lực, tìm được bản đồ thế giới trong một văn phòng. Diệp Dương Thành lại xá định

phương hướng, thẳng tiến châu Bắc Mỹ.

Một đường va vấp. Đầu tiên là đến Brazil, tiếp đó là Venezuela, rồi Honduras. Đến Honduras coi như sắp tới nước Mỹ, nhưng Diệp Dương Thành lỡ bay chệch đi Cuba.

Trắc trở mấy bận rồi cuộc bay vào biên giới nước Mỹ, Diệp Dương Thành lại mất mười mấy tiếng đến Las Vegas.

Diệp Dương Thành xoay quanh trên bầu trời Las Vegas, trong lòng hắn vô cùng cảm thán con đường này thật khó khăn mới đến đích.

301. Chương 301-2: Không Có Truyền Thống Đồng Tình Kẻ Yếu (hạ)

Chương 301: Không có truyền thống đồng tình kẻ yếu. (Hạ)

Nhưng tóm lại Diệp Dương Thành đã đến đô thành, nhiệm vụ tiếp theo là mau chóng tìm phố lớn Las Vegas, khách sạn Metro Gold, sau đó kiểm tung tích Hùng Đại Bàng. May mắn Diệp Dương Thành có sổ phòng khách sạn của Hùng Đại Bàng, chỉ cần tìm khách sạn Metro Gold thì hắn tin sẽ dễ dàng kiểm ra gã.

Nghĩ đến Hùng Đại Bàng cầm sổ tiền bán lợi ích quốc gia, cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân đi hưởng thụ cuộc sống người bình thường nghèo khổ cả đời không cách nào hưởng thụ được là Diệp Dương Thành ngứa răng.

Đặc biệt lần này vì tìm ra Hùng Đại Bàng, tiền gã xuống xuôi vàng, báo hại Diệp Dương Thành ở trong phòng ngủ ít nhất sáu ngày. Diệp Dương Thành ăn mì gói, bánh mì sáu ngày trời, lại thêm trắc trở trên đường đi, cục tức bùng cháy trong bụng hắn. Diệp Dương Thành sẽ không để Hùng Đại Bàng chết tốt.

Hướng chỉ Phó Diệc Chi đưa tin thì bảy mươi phần trăm tham quan trong nước vì né tránh pháp luật nghiêm trị tuyển chọn ô mị tiền lần trốn đều tụ tập tại tòa thành thị nhân tạo Las Vegas. Trong số bảy mươi phần trăm tham quan có tám mươi phần trăm ngụ ở khách sạn Metro Gold.

Sau khi biết được tin này, Diệp Dương Thành trực tiếp quyết định. Diệp Dương Thành kêu Phó Diệc Chi thông qua thủ đoạn nào đó sưu tầm tài liệu vụ án tham quan bỏ trốn đưa cho hắn. Lần này nếu đã đến Las Vegas, nếu không gây ra vụ lớn thì Diệp Dương Thành có lỗi với tiêu hao công đức huyền diệu một tiếng mười điểm.

Diệp Dương Thành tiếp tục xoay quanh trên bầu trời hai trăm thước phán đoán khu phố lớn nào đốt đèn nhiều nhất, sáng nhất, dây kiến trúc cao ngất tụ tập nhiều nhất. Diệp Dương Thành mang theo hai con ong vàng cường hóa chung cực xoay vòng trong không trung bay hướng phố lớn đó.

Lúc này là tám giờ tối nước Mỹ, thời gian Las Vegas cuồng nhiệt nhất trong ngày. Las Vegas là thắng cảnh nghỉ phép mỗi năm đón bốn ngàn vạn du khách các nước, trừ cờ bạc ra Las Vegas có các hạng mục giải trí nghỉ dưỡng cực kỳ hoàn thiện khác. Như thức ăn ngon, rượu ngon, người đẹp, nơi giải trí trên nước vân vân, nhiều vô số kể.

Nhưng tất nhiên nghề hấp dẫn người ta nhất là cá độ ở Las Vegas.

Khách sạn Metro Gold có hơn ba ngàn slot machine, đa số dùng phỉnh đặc biệt của sòng bạc. Slot machine chia thành nhiều đẳng cấp, một đô la thấp nhất đến mười vạn đô la cao nhất. Slot machine chia ra rất nhiều đẳng cấp ọi người tuyển chọn.

Nhưng tay cờ bạc chuyên nghiệp khi vào sòng bạc sẽ không lãng phí thời gian kéo máy.

Tụ tập ở khu vực slot machine đa số là khách du lịch nước ngoài, muốn qua slot machine nếm mùi vị cờ bạc. Khách du lịch chơi kéo máy đa số chọn loại slot machine một đô la. Đẳng cấp cao nhất mười vạn đô la ít có ai chơi, đương nhiên chỉ ít chứ không phải hoàn toàn vắng người.

Trước quầy đổi phỉnh khu vực slot machine có bốn người đứng. Một thanh niên da trắng hai mươi mấy tuổi. Một nam nhân Châu Á khoảng năm mươi tuổi, mặc đồ tây màu xám bạc. Một thanh niên Châu Á hai mươi mấy tuổi ôm một cô nàng da trắng vóc dáng bốc lửa, tay kia cầm điều xì gà.

Hùng Đại Bằng móc thẻ ngân hàng của mình ra:

- Nói với hắn đổi đồng xu ba trăm vạn đô la, loại ười vạn.

Hùng Đại Bằng hỏi thanh niên da trắng:

- Nghe hiểu không?

- A, Hùng tiên sinh, ta là du học sinh có giấy chứng nhận Trung Quốc.

Thanh niên da trắng trả lời:

- Hùng tiên sinh không nên nghi ngờ ta.

Thanh niên da trắng nói với Hùng Đại Bằng bằng ngữ điệu lơ lớ, quay đầu dùng giọng Anh chính gốc bảo nhân viên quầy:

- Nhìn đi, lại là quan Trung Quốc trốn đến, hắn muốn đổi ba trăm vạn đô la đô la loại thẻ mười vạn. Chết tiệt, quan Trung Quốc giàu thật.

Hùng Đại Bằng cầm thẻ ngân hàng Thủy Sĩ đổi ba trăm vạn đô la đô la loại thẻ mười vạn nhưng không chơi ngay mà đưa ba mươi phỉnh cho Hùng Chí Thành.

Hùng Đại Bằng nói:

- Người chơi bên ngoài đi, ta vào trong gặp mấy bằng hữu cũ. Nếu không có chuyện gì không được vào tìm ta, biết không?

Hùng Chí Thành sờ soạng nữ nhân da trắng nhận lấy phỉnh.

- Bằng hữu cũ?

Hùng Chí Thành lấy làm lạ hỏi:

- Phụ thân cũng có bằng hữu trong này?

Hùng Đại Bằng cười híp mắt nói:

- À, trong khách sạn này có rất nhiều bằng hữu của chúng ta.

Hùng Đại Bằng không giải thích thêm với Hùng Chí Thành, để lại gã và nữ nhân da trắng tại khu vực slot machine, còn Hùng Đại Bằng cùng thanh niên da trắng vào sâu trong sòng bạc.

Trong đó có người tiếp ứng Hùng Đại Bằng trong chuyến đến Las Vegas lần này, cũng là bằng hữu cũ gã nói với Hùng Chí Thành.

Từ khi bước lên mảnh đất Las Vegas thì Hùng Đại Bằng cảm thấy gã được giải thoát. Không cần khùng hoảng, không cần mờ mịt nữa. Trong mảnh đất Las Vegas này, gã sẽ hưởng thụ cuộc sống như vua chúa. Chỉ cần ngân hàng Thụy Sĩ không đóng cửa là Hùng Đại Bằng có hàng đồng tiền.

Hùng Đại Bằng được bằng hữu cũ sắp xếp vào ở khách sạn Metro Gold ngay đêm đầu tiên, Hùng Đại Bằng hưởng thụ cuộc sống trước kia chưa từng có. Phòng khách sạn hai ngàn đô la một ngày, trang hoàng đẹp tuyệt vời, xa hoa mê người. Khiến tim Hùng Đại Bằng đập nhanh hơn là trong khách sạn Metro Gold hưởng thụ nữ tiếp viên Trung Quốc, Nhật Bản xinh đẹp đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

Giá cả chỉ ba trăm đô la một đêm. Nếu Hùng Đại Bằng lấy ra tám trăm đô la sẽ được hưởng thụ hai nữ tiếp viên Trung Quốc, Nhật Bản cùng nhau hầu hạ.

Hùng Đại Bằng chỉ ở trong khách sạn Metro Gold một ngày đã hoàn toàn vứt bỏ tội ác làm trong Trung Quốc, thả lỏng tinh thần chuẩn bị nghênh đón cuộc sống mới, hoặc nói đúng hơn là sinh hoạt vùng tiền như rác.

Trong đầu Hùng Đại Bằng suy nghĩ tối nay nên kêu nữ tiếp viên nước nào phục vụ, chân bước đến phòng VIP tầng trong sòng bạc. Một tiếp tân hướng dẫn Hùng Đại Bằng đẩy mở căn phòng khoảng một trăm thước vuông.

Hùng Đại Bằng mới bước chân vào phòng thì nghe bên trong vang lên tiếng nam nhân trung niên cười sang sảng:

- Ha ha ha! Hùng lão ca đến rồi!

Hùng Đại Bằng quét nhanh nam nữ hoặc đứng hoặc ngồi rải rác trong phòng, gã cười tủm tỉm.

- Ha ha ha ha! Đâu lão đệ mời sao ta không đến được?

Hùng Đại Bằng vừa ra hiệu tiếp tân rời khỏi phòng vừa nói với nam nhân trung niên cười sang sảng:

- Huống chi là các vị nhiệt tình tổ chức tiệc hoan nghênh Hùng ta. Ta không nói nhiều, Hùng ta xin ghi nhớ tình cảm của mọi người.

Một nữ nhân tóc mai hoa râm đứng lên khỏi sofa, toàn thân đeo vàng đeo bạc nhưng không toát ra khí chất nhà giàu mới nổi mà là sự cao quý.

- Điều tha hương nước khác, lại ở đây tiêu phí thời gian. Người từ trong nước đến đây một năm không được mấy người.

Nữ nhân tóc hoa râm nói:

- Lần này lão Hùng lại đây, chúng ta có thêm một bạn chơi cùng.

Không khí trong phòng nóng lên. Mấy chục nam nữ tuổi từ ba mươi mấy đến hơn năm mươi, bọn họ có chung một thân phận đó là từng làm quan trong Trung Quốc.

Người bị Hùng Đại Bằng gọi là Đâu lão đệ vốn tên Đâu Kiến Đức, trưởng một huyện nào đó ở Sơn Tây, nhậm chức ba năm, dựa vào tài nguyên quặng than phong phú ở địa phương mang đi mấy chục ức từ trong nước trốn tới Las Vegas sống cuộc đời xa xỉ.

302. Chương 302: Bữa Tiệc Chết Chóc

Chương 302: Bữa tiệc chết chóc.

Chớp mắt Đâu Kiến Đức ở trong khách sạn Metro Gold bốn năm, luôn liên lạc với Hùng Đại Bằng qua email. Lần này Hùng Đại Bằng trốn khỏi Trung Quốc đến Las Vegas, thậm chí có thủ tục nhập cảnh hợp pháp toàn do Đâu Kiến Đức ở phía sau làm giúp. Hùng Đại Bằng trả giá có hai trăm vạn USD, không bằng số tiền gã cho Hùng Chí Thành chơi slot machine.

Số tài sản kêch sù mười mấy ức của Đâu Kiến Đức thành lập trên mấy chục quặng, gần ngàn thợ mỏ trả giá đổi lấy. Đâu Kiến Đức là tên khốn kiếp đáng bị băm thây.

Đương nhiên trong khách sạn Metro Gold thì Đâu Kiến Đức là nhà giàu cây đa cây đề. Bốn năm qua Đâu Kiến Đức bỏ vào gần năm ngàn vạn đô la cho khách sạn Metro Gold, trung bình mỗi ngày bỏ ra ba vạn bốn ngàn đô la chi tiêu trong khách sạn Metro Gold. Nhưng khiến người bất ngờ là tài sản của Đâu Kiến Đức chẳng những không giảm bớt mà càng lúc càng nhiều hơn.

Vì trong bốn năm nay hơn ba mươi người quan tham lớn thông qua Đâu Kiến Đức dàn xếp trốn khỏi Trung Quốc, gã nhận thù lao từ một trăm năm mươi vạn đến năm trăm vạn USD. Chỉ tính ba mươi mấy người này đã cho Đâu Kiến Đức thu nhập trên bảy ngàn vạn USD.

Mỗi quan tham lớn được Đâu Kiến Đức dàn xếp trốn khỏi Trung Quốc cảm kích gã muốn khóc, sau khi đến khách sạn Metro Gold hay tụ tập quanh gã, dần dần phát triển thành quy mô như hiện giờ.

Trong khách sạn Metro Gold còn có hai đoàn quan tham Trung Quốc khác, nhưng đẳng cấp hoặc là quá cao, nhóm Đẩu Kiến Đức không trào nổi, hoặc quá thấp không đáng lọt vào mắt. Đoàn thể của Đẩu Kiến Đức xem như giữa chừng.

Từ nghi thức hoan nghênh đêm nay qua đi, Hùng Đại Bằng cũng trở thành một thành viên của đoàn thể quan tham lớn này. Từ nay đám quan tham lớn vất óc suy nghĩ ngày mai sẽ chơi bởi cái gì, vì bọn họ cảm thấy cực kỳ an toàn khi ở trong khách sạn Metro Gold.

Đặc biệt xem Đẩu Kiến Đức cố ý kêu người ghi hình gã ở trước cửa khách sạn Metro Gold nhục mạ hai điệp viên Trung Quốc bị lộ thân phận, đám quan tham lớn càng xem khách sạn Metro Gold là nơi lánh nạn vĩnh viễn. Bọn họ vững tin ngày nào còn ở lì trong khách sạn là điệp viên Trung Quốc bám đuôi bọn họ đến Las Vegas, thường lảng vảng ở khách sạn Metro Gold sẽ không bao giờ bắt được bọn họ.

vì vậy cuộc sống của bọn họ thối nát, vung tiền rộng rãi, tâm tình thả lỏng.

Đẩu Kiến Đức cực kỳ thân thiết quàng tay lên vai Hùng Đại Bằng, chỉ vào nữ nhân tóc hoa râm lúc trước lên tiếng.

- Nào nào, để ta giới thiệu cho người.

Đẩu Kiến Đức nói với Hùng Đại Bằng:

- Vị này là Chung Tú Hoa, trước kia là cục trưởng cục tài nguyên đất nước Thâm Quyển, đến đây từ ba năm trước. Chung Tú Hoa nhỏ hơn người vài tuổi, gọi nàng tiểu Chung được rồi.

Đẩu Kiến Đức giới thiệu từng người nhưng không nhắc gì đến lý do tới Las Vegas, mỗi người đều cố ý né tránh vấn đề này. Mặt ngoài bọn họ nói cười, có vẻ nhẹ nhàng tùy ý nhưng trời biết trong bụng đám quan tham này nghĩ cái gì.

Đám người tụ tập trong phòng VIP hơn nửa tiếng sau, Đẩu Kiến Đức vén tay áo nhìn đồng hồ.

Đẩu Kiến Đức vỗ tay, cười nói:

- Cũng đến giờ rồi, tiệc trên lầu tám sắp bắt đầu.

Hùng Đại Bằng kinh ngạc hỏi:

- Tiệc?

Hùng Đại Bằng hoàn toàn không biết về bữa tiệc gì đó.

Đẩu Kiến Đức thấy Hùng Đại Bằng khó hiểu nhìn mình, cười to bảo:

- Trong khách sạn này trừ đoàn người chúng ta ra còn hai đoàn khác, hôm nay là hội ái hữu mỗi tháng một lần. Tuy bình thường chúng ta không tiếp xúc nhiều với bọn họ nhưng dù gì cùng một đất nước, cần thường liên lạc tình cảm.

Nghe Đẩu Kiến Đức giải thích xong Hùng Đại Bằng ngộ ra, gật gù cười nói:

- Thì ra là vậy, đúng là nên liên lạc với nhau.

Đại sảnh sòng bạc rất lớn, trần nhà rất cao, đặc biệt khói thuốc lá làm trần nhà càng mông lung. Không ai chú ý thấy giữa không trung kẻ sát trần nhà có một con ruồi trâu màu sắc gần giống với trần nhà đang nhanh chóng di chuyển. Hai bên đằng sau ruồi trâu có hai con ong vàng theo sát.

Diệp Dương Thành tìm đến khách sạn Metro Gold, vào trong đại sảnh sòng bạc đã hơn hai mươi phút. Trừ trong khu vực slot machine Diệp Dương Thành trông thấy Hùng Chí Thành ôm một nữ nhân da trắng tán tỉnh làm chuyện bậy bạ ra, hẳn không thấy bóng dáng Hùng Đại Bằng đâu.

Nhưng Hùng Chí Thành có mặt trong khu vực slot machine thì Hùng Đại Bằng sẽ đi xa sao? Từ ngàn dặm xa xôi chạy đến Las Vegas, Diệp Dương Thành có đầy đủ sự kiên nhẫn.

Diệp Dương Thành cùng hai con ong vàng dùng tốc độ 50km, 60km/1h xoay quanh bên trên đại sảnh. Diệp Dương Thành dùng mắt ruồi trâu nhìn xuống bên dưới sự tăm bóng dáng Hùng Đại Bằng.

Trời không phụ người có lòng, khi Diệp Dương Thành mang hai con ong vàng bay qua lối vào khu VIP, rốt cuộc thấy Hùng Đại Bằng. Diệp Dương Thành đã nhớ kỹ bộ dạng của tên khốn bán nước cầu tài này.

Diệp Dương Thành vượt qua mấy vạn km đến đây, bây giờ nhìn thấy Hùng Đại Bằng bước ra từ khu VIP, tâm tình của hắn tựa như một nam nhân to khỏe bị nhốt trong phòng tối chật chội nửa năm sau khi đi ra chợt thấy một cô nàng đẹp như hoa như ngọc.

Phấn khởi, khi Diệp Dương Thành trông thấy Hùng Đại Bằng, phản ứng đầu tiên không phải tức giận mà là hưng phấn gần như vận vẹo. Trên đường đi Diệp Dương Thành dồn nén bức tức trong khoảng khắc tìm thấy chỗ trút ra, hận không thể tuôn trào ngay.

Nhưng Diệp Dương Thành không vội vã ra tay, vì bên cạnh Hùng Đại Bằng có một nam nhân trung niên đang nói cười với gã. Sau lưng hai người là ba mươi mấy nam nữ nối đuôi nhau đi ra.

Tuy Diệp Dương Thành chưa xem hết tài liệu Phó Diệp Chi cung cấp, không nhớ hết tất cả người có trong tài liệu nhưng hắn nhận ra ngay hai người khác trừ Hùng Đại Bằng. Một là nam nhân nói cười với Hùng Đại Bằng, tên là Đậu Kiến Đức.

Theo tài liệu ghi chép, trong năm năm Đậu Kiến Đức làm huyện trưởng vì thỏa mãn dục vọng của bản thân chẳng những không xử lý mấy quặng đen còn mở rộng cửa móc nối. Đậu Kiến Đức thông qua đủ loại danh mục vợ vết của cải, mặc kệ an toàn của thợ mỏ.

Trong năm năm ngắn ngủi tại khu vực đó xảy ra chín mươi ba lần sụp hầm quặng, trong đó hơn ba mươi lần là Đậu Kiến Đức dung túng băng than đen. Tức là trong năm năm đó khoảng chín trăm bốn mươi một thợ mỏ hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp chết vì Đậu Kiến Đức.

Đậu Kiến Đức phải chết.

Khi nhìn thấy Đậu Kiến Đức là Diệp Dương Thành có quyết định xóa sổ ngay.

Sau đó Diệp Dương Thành chú ý đến nữ nhân đi theo sau lưng Hùng Đại Bằng. Nữ nhân này tên là Chung Tú Hoa, ban đầu là cục trưởng cục tài nguyên đất nước Thâm Quyển thị. Giống như Đậu Kiến Đức, Chung Tú Hoa cũng nhậm chức năm năm. Trong thời gian năm năm này Chung Tú Hoa lần lượt cấu kết với buôn bán bất động sản, thế lực hắc ám, yểm trợ cho bọn họ, mở cửa sau trong quan trường. Chung Tú Hoa lấy việc công làm việc tư. Bên kia thì âm thầm tụ tập người cường ép phá nhà xây nhà, trong năm năm Chung Tú Hoa chuyển nhượng phi pháp, chiếm dụng đất nhà nước khoảng ba trăm hecta. Vì mâu thuẫn giải tỏa dẫn đến đánh nhau có vũ khí khoảng trăm vụ, gián tiếp hoặc trực tiếp làm ngàn người chết.

303. Chương 303-1: Tử Thần Đã Giáng Xuống (thượng)

Chương 303: Tử thần đã giáng xuống. (Thượng)

Kết quả sự việc bị lộ, hai ngày trước khi quốc gia định tóm Chung Tú Hoa thì không biết là ai để lộ tin tức, ngay đêm đó nàng bỏ trốn không còn tung tích. Theo ghi chép thì Chung Tú Hoa đi nước nào đó ở Châu Âu, không ngờ nàng cũng trốn trong Las Vegas.

Diệp Dương Thành khê hừ thầm nghĩ:

- Đụng phải mình coi như ả ta may mắn!

Mặc dù Chung Tú Hoa là nữ nhân nhưng đáng bị phân thây.

Diệp Dương Thành nhận ra Hùng Đại Bằng, Chung Tú Hoa, Đậu Kiến Đức, những nam nữ còn lại hắn không cần suy nghĩ nhiều. Bọn họ chắc chắn toàn là quan tham lớn khốn kiếp cuỗm đi tiền của quốc gia, dân chúng, nên xuống mười tám tầng địa ngục.

Diệp Dương Thành rất muốn điều khiển hai con con ong vàng cường hóa chung cực xông lên chích ba mươi mấy đồ khốn này thành đầu heo, nhưng lý trí ngăn cản hắn xúc động.

Diệp Dương Thành nhìn ba mươi mấy quan tham lớn ra khỏi khu VIP, hần nhìn Đậu Kiến Đức nói cười với Hùng Đại Bằng đi đằng trước nhất. Trực giác bảo với Diệp Dương Thành là chờ chút, đợi thêm một lúc nữa, có lẽ lát nữa sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Diệp Dương Thành ôm tâm tình này dẫn dắt hai con ong vàng cường hóa chung cực lặng lẽ bay nhanh nhất chui vào túi xách LV bán số lượng có hạn trong tay Chung Tú Hoa. Diệp Dương Thành rất tò mò, đám quan tham lớn lần trốn khỏi đất nước chẳng lẽ có một tổ chức quan tham lớn sao?

Nếu không thì tại sao đám người này tụ tập lại một chỗ?

Trong đầu Diệp Dương Thành suy nghĩ vấn đề này, tâm tình của hần trở nên kích động. Nếu trong khách sạn Metro Gold tồn tại một tổ chức quan tham lớn, nghĩa là Diệp Dương Thành có thể thông qua ảo cảnh tu di khảo vấn chỗ ở của những người khác.

Chỉ cần biết gian phòn của đám quan tham lớn, đêm nay Diệp Dương Thành sẽ lần lượt tìm từng tên, khiến bọn họ trả giá những gì đã làm trong nước. Ít ra khiến đám quan tham lớn hối hận sai lầm đã làm trước khi bọn họ chết.

Đám người Đậu Kiến Đức chạy lên tầng tám không bao giờ ngờ trong túi xách LV của Chung Tú Hoa ẩn núp một con ruồi trâu rắp tâm hại người. Bọn họ sẽ không đoán được Chung Tú Hoa không chỉ cầm một túi xách LV mà là tử thần chết chóc làm bọn họ hét chói tai, đau khổ, tuyệt vọng.

Đám quan tham lớn sẽ không gỡ túi xách của Chung Tú Hoa ra xem, cho nên . . .

Ba mươi mấy người cùng lên tầng tám, Đậu Kiến Đức gõ cánh cửa to dành để tổ chức tiệc lớn, diện tích khoảng năm trăm thước vuông nằm ở ngoài cùng tầng tám.

Đậu Kiến Đức quay đầu nhìn đại sảnh mở tiệc:

- Nơi này là địa điểm tổ chức tiệc tối nay.

Đậu Kiến Đức mỉm cười giới thiệu cho Hùng Đại Bằng:

- Đây là bữa tiệc tổ chức một trăm sáu mươi lăm lần. Trước kia nhiều người nhất đột phá con số trăm, nhưng đêm nay chắc chỉ khoảng hơn tám mươi người.

Diệp Dương Thành núp trong túi xách nghe Đậu Kiến Đức giới thiệu thì mắt sáng rực.

- Tiệc?

Diệp Dương Thành liên tưởng đến tình huống đám quan tham lớn cùng nhau lên tầng tám.

Trong phòng ngủ một tiểu khu Ôn Nhạc huyện Khánh Châu thị Trung Quốc xa xôi mấy vạn km.

- Nếu đúng là vậy . . .

Diệp Dương Thành nở nụ cười nói:

- Ta không ngại cho các người cùng nhau tham gia . . . Dạ tiệc chết chóc.

Sảnh tiệc đang phát khúc nhạc Diệp Dương Thành nghe không hiểu, hần biết đây là bài piano, khá dễ nghe.

Diệp Dương Thành núp trong túi xách LV của Chung Tú Hoa, hần lắng nghe mọi thanh âm bên ngoài. Đậu Kiến Đức giới thiệu cho Hùng Đại Bằng, nghe những tham quan ô lại xưng hô lão ca, lão đệ này nọ. Cuối cùng Diệp Dương Thành hoàn toàn khẳng định.

Mọi người tụ tập trong đại sảnh bữa tiệc này đều là tham quan ô lại từ Trung Quốc trốn đến Las Vegas.

Nếu không thấy tận mắt, nghe tận tai thì Diệp Dương Thành rất khó tưởng tượng đám tham quan ô lại cụp đuôi trốn khỏi quốc gia lại sống xa hoa, lãng phí như thế ở nước ngoài. Bản thân Diệp Dương Thành cũng không hưởng thụ sinh hoạt xa hoa như vậy.

Nhân lúc mọi người trò chuyện với nhau, Diệp Dương Thành dẫn hai con ong vàng cường hóa chung cực bay ra khỏi túi xách LV của Chung Tú Hoa, lao nhanh như tia chớp bám vào tấm rèm che trong yến tiệc. Diệp Dương Thành không vội vã hành động, hần yên lặng nhìn, nghe.

Diệp Dương Thành không hiểu nhiều về đám tham quan ô lại tụ tập tại khách sạn Metro Gold, không thể khẳng định những tham quan ô lại núp trong Las Vegas có mặt đầy đủ tại bữa tiệc này không? Vì vậy Diệp Dương Thành phải kiên nhẫn chờ, đợi bữa tiệc bắt đầu mới là thời cơ tốt nhất cho hắn ra tay.

Diệp Dương Thành không hy vọng vì nóng nảy một phút mà buông tha một tham quan ô lại không kịp đến tham gia bữa tiệc.

Sự thật chứng minh Diệp Dương Thành chờ đợi là đúng.

Diệp Dương Thành vào bữa tiệc khoảng mười hai phút, lục tục có khoảng mười mấy nam nữ vào đại sảnh. Thấy mười mấy nam nữ kia đẩy cửa bước vào, một nam nhân hơn năm mươi tuổi luôn nói cười với mọi người gật đầu ra hiệu.

Nam nhân hơn năm mươi tuổi nói:

- Được rồi, đã đến đông đủ, đóng cửa đi.

Cánh cửa gỗ dày nặng khép lại phát ra tiếng vang trầm đục.

Rầm!

Một nam nhân trung niên mới vào đại sảnh rất nhanh chú ý thấy Hùng Đại Bằng đứng gần đó.

Nam nhân trung niên mỉm cười hỏi:

- Vị này là . . .

Nghe nam nhân trung niên mở miệng hỏi, Đậu Kiến Đức đang cười nói với mấy nam nữ vội ngẩng đầu lên.

- Ha ha ha ha ha ha! Để ta giới thiệu cho hai người.

Đậu Kiến Đức cười nói:

- Vị này là Hùng Đại Bằng, lúc trước làm phó huyện trưởng thanh Sơn huyện Khánh Châu thị, hôm trước vừa đến khách sạn. Sau này Hùng Đại Bằng sẽ thường ở trong khách sạn . . .

Nghe Đậu Kiến Đức giới thiệu, nam nhân trung niên lộ vẻ hiểu ra, mỉm cười nói một câu khách sáo:

- A? Thanh Sơn huyện là chỗ tốt.

Nam nhân trung niên lễ phép gật đầu cười với Hùng Đại Bằng xem như chào hỏi, sau đó phớt lờ gã nhắc chân đi hướng mấy nam nhân tụ tập với nhau đứng gần đó.

Nhận được ánh mắt ý hỏi của Hùng Đại Bằng, Đậu Kiến Đức bước tới gần hơn một bước.

Đậu Kiến Đức nhỏ giọng giới thiệu:

- Vị này trước kia là phó thị trưởng Ninh Ba thị, quan lớn xếp năm hàng đầu trong khách sạn. Nghe nói còn liên lạc với trong nước, đoạn thời gian trước có về nước một chuyến, nhân vật thông thiên ngút trời. Nếu không có gì ngoài ý muốn, lúc này trong nước chắc có người đang hoạt động thay hắn, rồi . . . Ha ha.

Đậu Kiến Đức vỗ vai Hùng Đại Bằng, gã toát ra biểu tình hâm mộ. Tuy rằng không thể quang minh chính đại trở lại, tuy rằng khách sạn Metro Gold này đủ xa hoa, thoải mái nhưng ở mãi một chỗ lâu sẽ nhớ nhà. Đây là quyền luyện quê hương của người Trung Quốc, mặc kệ là quan tham hay quan tốt.

Nghe Đậu Kiến Đức giới thiệu, Hùng Đại Bằng lộ vẻ mặt hiểu ra, gật gù. Phó thị trưởng Ninh Ba, chẳng lẽ là vị kia bỏ trốn vì vụ án buôn lậu cỡ lớn?

Nghĩ đến đây Hùng Đại Bằng hâm mộ nhìn nam nhân trung niên, gã không hâm mộ nam nhân trung niên có hy vọng quay về nước mà là tài sản. Nghe đồn tay chân phó thị trưởng đại nhân rất dài, khẩu vị siêu to.

304. Chương 303-2: Tử Thần Đã Giáng Xuống (hạ)

Chương 303: Tử thần đã giáng xuống. (Hạ)

Hơn mười năm qua nam nhân trung niên từ phó khu trưởng ngồi vào ghế phó thị trưởng, nghe nói trước khi gã trốn ra Trung Quốc có di chuyển số tài sản mấy chục ức ra nước ngoài. Nam nhân trung niên là quan tham lớn nhất trong các quan viên phạm tội.

Hùng Đại Bằng nghe Đậu Kiến Đức kể xong, hình như trong vòng tròn còn người có khẩu vị lớn hơn nam nhân trung niên. Hùng Đại Bằng quét mắt từng góc buổi tiệc, cảm xúc hồi hận dâng lên trong lòng gã. Tại sao lúc trước gã không tham nhiều hơn?

Bữa tiệc hội hữu ái này chính thức bắt đầu sau khi mười mấy người nguyên phó thị trưởng Ninh Ba đến. Ánh đèn sáng ngời bị cố ý điều chỉnh tối đi, đại sảnh mờ mịt lung.

Khi Hùng Đại Bằng không biết làm sao hòa nhập vào bữa tiệc thì Đậu Kiến Đức vỗ vai gã, nhỏ giọng khuyên:

- Bữa tiệc chưa từng có khiêu vũ hay lớn tiếng ồn ào. Đây là bình đài để mọi người giao lưu với nhau, tùy tiện tìm ai cũng được, miễn có thể bắt chuyện là ổn.

Hùng Đại Bằng lấy lại tinh thần, gật gù:

- À ừ . . .

Hùng Đại Bằng cảm ơn liếc Đậu Kiến Đức, nhắc chân đi hướng sofa nằm trong góc gần đó. Không phải Hùng Đại Bằng không muốn tìm người trò chuyện mà vì đây là lần đầu tiên tham gia, trong khi gã chưa phản ứng lại thì đám người đã tùm năm tùm ba, nhỏ giọng trò chuyện.

Lỡ mãng quấy rầy người ta nói chuyện là cấm kỵ hàng đầu trong buổi tiệc, Hùng Đại Bằng bất đắc dĩ đành chọn sofa tạm thời không có người ngồi, làm quen quy tắc kỳ lạ trong bữa tiệc kỳ lạ này rồi tính.

Cơ hội!

Khi Diệp Dương Thành thấy một mình Hùng Đại Bằng ngồi xuống sofa trong góc tường, hẳn biết cơ hội luôn chờ đợi đã đến. Diệp Dương Thành sẽ không đơn giản cho con ong vàng cường hóa chung cực dùng chất độc kịch liệt đưa đám tham quan ô lại đi châu trời.

Đối với Hùng Đại Bằng, mục tiêu chủ yếu của chuyến đi Diệp Dương Thành càng không để gã chết tốt. Trước tiên cho Hùng Đại Bằng ném mùi làm Hán gian, bán nước cầu vinh là như thế nào, sau đó . . .

Ong ong ong ong ong!

Diệp Dương Thành lên kế hoạch đại khái các khâu dạ tiệc tử vong đêm nay, hẳn điều khiển Đại Ca ruồi trâu bay khỏi rèm che hướng tới Hùng Đại Bằng.

Hùng Đại Bằng không hề hay biết tử thần buông xuống. Lúc này Hùng Đại Bằng ngồi trên sofa, cầm ly rượu tây gã không biết tên. Hùng Đại Bằng lười biếng tựa lưng sofa, mắt quét căn phòng.

Hùng Đại Bằng đang tìm mục tiêu thứ nhất trong hội hữu nghị đêm nay. Chờ Hùng Đại Bằng phát hiện có ai một mình là gã sẽ không chút do dự đứng lên, treo nụ cười giả tạo làm người buồn nôn sải bước nghênh đón.

Ít ra đó là ý định của Hùng Đại Bằng.

Tiếc rằng Hùng Đại Bằng không có cơ hội bắt chuyện làm thân với ai.

Khi ánh mắt Hùng Đại Bằng từ chiếc sofa bên trái chuyển sang chiếc sofa khác nằm bên phải, gã loáng thoáng thấy một đốm đen nhưng chỉ trong khoảnh khắc. Hùng Đại Bằng thấy rõ hình dạng đốm đen đó, một con côn trùng sắc sảo nhiều màu lạ lùng chưa từng thấy.

Trong đầu Hùng Đại Bằng hiện lên nhiều thảm án xảy ra tại Ôn Nhạc huyện, Long Khẩu Khu, Âu Dương khu. Mặt Hùng Đại Bằng trắng bệch, gã há mồm muốn hét to. Nhưng con côn trùng lạ lơ lửng cách đôi mắt Hùng Đại Bằng gần 10cm, gã bản năng nhìn nó một cái sau đó . . .

Thanh âm chói tai như còi tàu vang rõ ràng bên tai Hùng Đại Bằng.

- Rốt cuộc đã tỉnh.

Khi Hùng Đại Bằng mở đôi mắt ra, gã trông thấy khuôn mặt người có thanh âm the thé kia.

Một lão nhân bảy mươi mấy tuổi, cao gầy, da nhăn nhúm thành các khe rãnh trên khuôn mặt. Tóc trắng rối xù làm bộ dạng của lão nhân đáng sợ như cây khô trong phim kinh dị.

Hùng Đại Bằng nghe thanh âm the thé, nhìn lão nhân làm người ta sợ teo tim, gã phản xạ hét lên:

- A!!!!

Hùng Đại Bằng vùng vẫy hết sức.

Giây dựa được một lúc, Hùng Đại Bằng giật mình phát hiện bị sợi xích thô cổ định trên bức tường. Trừ vận vẹo cơ thể, đầu nhúc nhích một chút ra gã không thể vùng thoát khỏi sợi xích.

Nhìn Hùng Đại Bằng vùng vẫy, lão nhân bật cười, tiếng cười sắc nhọn như đồ tể mài dao.

- Ha ha ha ha ha ha! Người nghĩ người có thể chạy thoát sao?

Hùng Đại Bằng sợ hãi nào rống:

- Người . . . Ta . . .

Trong gian phòng đầy mùi hôi mốc mœ, thứ chiếu sáng duy nhất là bóng đèn vàng vọt tối tăm. Lão nhân trước mắt làm Hùng Đại Bằng cảm nhận khí thế đáng sợ.

Người Hùng Đại Bằng run rẩy, gã nhìn lão nhân, khóe môi giật giật hỏi:

- Người . . . Người là ai?

Nghe Hùng Đại Bằng hỏi, lão nhân lẩm bẩm lặp lại:

- Ta là ai?

Giọng lão nhân cực kỳ trầm thấp nói:

- Ta ở đây mười mấy năm, đã giải quyết khoảng ba trăm tên khốn kiếp như thế này . . . Ha ha, ta là ai . . .

Đôi mắt đục ngầu nhìn mặt Hùng Đại Bằng chằm chằm, lão nhân lạnh lùng nói:

- Ta là bộ trưởng ngành điệp viên Trung Hoa nhân dân cộng hòa quốc.

Lão nhân rất nhẹ nhàng nhưng thốt ra lời làm Hùng Đại Bằng sợ hãi hồn vía lên mây:

- Nhưng đó là chuyện mười mấy năm trước, sau khi về hưu ta chuyên môn phụ trách xử lý quân bán nước, chó Hán gian giống như người.

Hùng Đại Bằng run run hỏi:

- Người . . . Người muốn thế nào?

Giờ phút này, trong hoàn cảnh này, Hùng Đại Bằng không thể nghi ngờ gì, lời lão nhân nói không có gì đáng nghi ngờ.

Nghe Hùng Đại Bằng run rẩy hỏi, lão nhân chỉ cười cười.

Lão nhân run run quay người, giọng the thé nói:

- Nâng mấy thứ kia vào đi.

Két két két két két!

Cửa gỗ cũ kỹ bị mở ra, hai thanh niên trẻ mặc quân phục mới tinh nâng một cái hòm lớn vào phòng. Hai thanh niên mặt không biểu tình, không nói không rằng buông hòm xuống sau đó ra khỏi phòng.

Lão nhân lấy một cái lưới đánh cá kích cỡ khe hở nhỏ bóc mùi tanh tươi, một lưỡi dao mỏng như cánh ve loang lỗ vết máu.

Lão nhân cầm hai thứ này, quay đầu lại, mỉm cười xin lỗi Hùng Đại Bằng:

- Hơn ba năm chưa dùng dao, không biết còn cắt được một ngàn miếng thịt không. Người tạm chấp nhận, hưởng thụ đi.

- A!!!

Con người Hùng Đại Bằng co rút, gã không thể kiềm nén nỗi sợ hãi hét to:

- Không, đừng!!!

Hùng Đại Bằng tựa như thiếu nữ bị nam nhân vạm vỡ hung dữ đè trên giường sắp bị lấy trinh, gã khóc sụt sùi gào thét:

- Đừng . . . Đừng cắt ta! Đừng!

Lão nhân mỉm cười nói:

- Đừng sợ, không sao.

Lão nhân thông thả đi tới trước mặt Hùng Đại Bằng, đặt lưới đánh cá xuống mặt bàn bên cạnh.

Lão nhân nói với Hùng Đại Bằng:

- Người càng sợ, càng căng thẳng thì cơ bắp càng cứng, chút nữa cắt càng đau. Thả lỏng, bình tĩnh là tốt nhất.

- Đừng . . . Đừng đừng đừng đừng!!!

Nghe lão nhân nói làm Hùng Đại Bằng càng không thể thả lỏng, gã vùng vẫy điên cuồng. Thế nhưng xiềng xích cố định Hùng Đại Bằng trên tường cực kỳ chắc chắn, gã không giật ra được.

Hùng Đại Bằng muốn đập đầu vào tường tự sát tránh cho đau đớn bị lăng trì, nhưng bức tường sau đầu gã lót bông mềm và dày. Hùng Đại Bằng không cách nào đập đầu vào tường được.

Trong tình huống kinh hoàng tột cùng đó, Hùng Đại Bằng khóc nức nở hét to:

- Ta sai rồi, ta biết sai! Tha ta đi, cho ta chết ngay đi, hu hu . . . Cầu xin người, xin người!

305. Chương 304: Sau Khi Cắt Sống Có Thể Đốt Đèn Trời

Chương 304: Sau khi cắt sống có thể đốt đèn trời.

Lão nhân lấy đầu ra một miếng vải trắng tỉ mỉ lau dao nhỏ.

- Biết sai?

Nghe Hùng Đại Bằng gào khóc, lão nhân cười lắc đầu, nói:

- Muộn.

- Đừng mà!!!

Hùng Đại Bằng bị hù sắp điên, miệng lắp đi lắp lại lời xin tha, trừ điều đó ra gã không biết còn có thể làm được gì. Hùng Đại Bằng lắp đi lắp lại đừng, cầu xin người.

Tiếc rằng lão nhân không dao động trong khi Hùng Đại Bằng van xin thảm thiết.

Lão nhân từ tốn lau dao nhỏ, nói:

- Tính những chuyện người đã làm thì cắt thành ngàn mảnh là còn nhẹ. Không làm cán bộ quốc gia cho tốt, người giỏi, đi làm chó săn Hán gian. Không biết người Nhật Bản lòng muông dạ thú sao? Hay mẫu thân của người không dạy người nên làm người như thế nào? Nên làm người Trung Quốc đường đường chính chính ra sao?

Hùng Đại Bằng bị hỏi á khẩu:

- Ta . . .

Hùng Đại Bằng im lặng vài giây sau gã gào rú càng dữ dội hơn. Vì lão nhân nói mấy câu đó hoàn toàn chặn kín mọi đường lui của Hùng Đại Bằng, hủy diệt tất cả hy vọng.

Lão nhân làm ngơ như không nghe tiếng gào rú của Hùng Đại Bằng, cuối cùng lão lau xong đao nhỏ, cười dịu dàng với gã.

Lão nhân nói:

- Chờ chút nữa nếu thấy đau cũng đừng la, lão già ta ghét nhất nghe nam nhân mà gào khóc.

Lão nhân nói xong câu đó chợt nhớ một điều, vỗ trán, run run quay người lục lọi trong hòm, lấy một bình màu trắng ra.

Lão nhân cầm bình chất lỏng trắng, lẩm bẩm:

- Suýt quên cái này.

Hùng Đại Bằng không biết chất lỏng trắng lão nhân cầm là cái gì, gã chìm đắm trong nỗi kinh hoàng, chỉ có thể thông qua tiếng hét chói tai, tiếng cầu cứu, van xin giảm bớt tâm tình kinh khủng.

Rất nhanh lão nhân làm Hùng Đại Bằng ngừng hét. Vì lão nhân cầm bình chất lỏng trắng đó là keo nhựa, lão bôi keo dán miệng gã lại.

Môi bị keo nhựa gắn dính liền, tiếng gào rú của Hùng Đại Bằng biến thành tiếng rên sợ hãi:

- Ư ư . . .

Hùng Đại Bằng nhìn lão nhân này, lần đầu tiên gã cảm nhận được cái gì gọi là sống không bằng chết.

- Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười của lão nhân xen lẫn tiếng rên rỉ hãi hùng của Hùng Đại Bằng hợp thành khúc nhạc cực kỳ lạ lùng trong căn phòng.

Xoẹt xẹt!

Lưỡi dao rạch vải áo Hùng Đại Bằng, xoẹt một tiếng đồng thịt mỡ trắng nõn lộ ra trong không khí.

Lão nhân nhìn chằm chằm phần ngực Hùng Đại Bằng, giọng the thé nói:

- Dính chút mỡ, sau khi cắt sống có thể đốt đèn trời.

- Ư ư . . .

Hùng Đại Bằng sắp bị hành hạ đứt dây thần kinh, nhưng chờ mãi không thấy lão nhân xung đao. Lão nhân từng chút một cắt rách quần áo Hùng Đại Bằng, mở cửa sổ mặc cho gió lạnh cắt da gã.

Giày vò dày xéo, không cần lão nhân dùng đao, lão nhân đã mất nửa cái mạng.

Mãi khi tiếng rên của Hùng Đại Bằng trở nên khàn khàn, lão nhân cười khê túm tóc gã kéo giật xuống. Những sợi xích trói chặt Hùng Đại Bằng tự động đứt theo.

Hùng Đại Bằng đập mạnh xuống nền đất lạnh, gã chưa kịp phản ứng thì lưới đánh cá mắt nhỏ trùm lên người gã. Lão nhân kéo mạnh lên, lão nhân không có chút năng lực chống cự bị lưới đánh cá trói lại, da thịt bị hằn lồi ra ngoài mắt lưới.

Sau đợt hành hạ đánh nát giới hạn chịu đựng của Hùng Đại Bằng, đặc biệt là lão nhân cầm đao dỏ cắt miếng thịt thứ một ngàn sau lưng dưới nách gã. Đau đớn thấu xương làm Hùng Đại Bằng đứt dây thần kinh.

Nhìn Hùng Đại Bằng nằm bẹp dí dưới sàn lạnh không nhúc nhích, lão nhân ngừng lại.

Lão nhân lắc đầu, nói:

- Mau vậy đã không chịu nổi.

Rất nhanh phần lưng Hùng Đại Bằng bị cắt máu me bầy nhầy, sau lưng gã có một chuỗi chữ, Diệp Dương Thành ném dao nhỏ, đứng dậy.

Tùng xẻo lảng trề, thiên đao vạn quả chỉ là trò bịp, Diệp Dương Thành muốn mượn cái cơ cắt sống để đập nát bức tường trong lòng Hùng Đại Bằng, cho gã hưởng thụ thứ gọi là muốn sống không được muốn chết không xong.

Về lảng trề thật sự, dù biết rõ Hùng Đại Bằng xứng với khổ hình đó nhưng Diệp Dương Thành không làm được. Để lại chữ trên lưng Hùng Đại Bằng là nguyên nhân chủ yếu Diệp Dương Thành muốn dùng trò lảng trề.

Trong ảo cảnh tu di phán quyết Hùng Đại Bằng, tiếp theo Diệp Dương Thành giải trừ ảo cảnh tu di xây dựng trên người gã. Diệp Dương Thành thông qua ruồi trâu nhìn xuống dưới, Hùng Đại Bằng biểu tình bình tĩnh không có gì khác lạ. Diệp Dương Thành ở Trung Quốc phượng xa nhếch môi cười khê, điều khiển ruồi trâu tìm mục tiêu tiếp theo.

Đám quan tham liên hoan, hưởng thụ cùng đồng hương trong đại sảnh buổi tiệc không hay biết khi bọn họ thích thú cười đùa, có một con ruồi trâu mang theo cơn giận Trung Quốc cách xa mấy vạn km lặng lẽ gặm từng mạng sống. Không, nên nói là thẩm phán tội ác của bọn họ.

Mọi hành động diễn ra trong âm thầm, rất thuận lợi. Diệp Dương Thành mang theo hai con ong vàng cường hóa chung cực từ trong nước đến như phong nền, không cần chúng ta nó ra tay.

Trong đại sảnh tụ tập tám mươi chín quan tham trốn từ Trung Quốc. Diệp Dương Thành hết sức cẩn thận thực hiện công tác thẩm phán của mình, không để quan tham khác chưa nhận thẩm phán phát hiện có gì lạ khiến kế hoạch thất bại trong gang tấc. Nếu điều đó xảy ra, Diệp Dương Thành đành dùng con ong vàng tiêu diệt hết.

Tuy cái chết trong kế hoạch và hủy diệt tại chỗ về bản chất là giống nhau, nhưng kết quả của hai thứ khác biệt trên trời dưới đất.

Lần này Diệp Dương Thành không chỉ muốn đưa đám tham quan ô lại xuống địa ngục, hắn muốn thông qua cái chết của bọn họ khuyên bảo những quan tham đang định ôm tài sản bỏ trốn, giống hồi chuông cảnh báo từ nước ngoài cho bọn họ.

Ngoài ra đám tham quan ô lại chết đi là đòn cảnh cáo cực kỳ nặng cho đám tham quan ô lại đã trốn sang nước ngoài, hoặc nên nói đây là tin nhắn truy sát.

Dù ở chân trời hay góc biển, một khi Diệp Dương Thành phát hiện tung tích của bọn họ, dù vì công đức huyền diệu, thần nguyên, hay ích lợi của đất nước và dân chúng, hắn sẽ không tha cho bọn họ. Chết tạ tội là kết cuộc duy nhất của đám tham quan ô lại.

Mọi chuyện diễn ra cực kỳ thuận lợi. Hơn mười một giờ tối giờ nước Mỹ, trước khi buổi tiệc kết thúc lúc mười một giờ, Diệp Dương Thành thực hiện trừng phạt tám mươi bảy tham quan ô lại.

Có thẩm phán trối buộc, đám tham quan ô lại chỉ có thể bất an, kinh khủng nhưng không cách nào điều khiển cơ thể của mình. Bề ngoài bọn họ thoải mái, nhẹ nhàng nhưng nếu có ai nghe kỹ sẽ phát hiện đám tham quan ô lại trò chuyện đầu không nổi đuôi.

Một nam nhân hơn ba mươi tuổi cầm ly rượu đỏ mỉm cười nói chuyện với nữ nhân hơn bốn mươi tuổi:

- Trăng hôm nay thật tròn, không biết ngày mai sẽ thế nào?

Nữ nhân bốn mươi mấy tuổi cũng cười tươi nhìn nam nhân hơn ba mươi tuổi, trả lời lại một nẻo:

- Ngày hôm qua mua một bình rượu tay, vị rất ngon. Hôm nào người qua phòng ta nhắm nháp thử?

Giọng bọn họ rất nhỏ, nếu không ai cố ý nghe lén sẽ không biết hai người nói gì.

Nhìn từ xa hai người nói cười rất vui vẻ.

Trong màn nguyệt trang đỏ, Diệp Dương Thành hoàn thành công tác thẩm phán tám mươi bảy tham quan ô lại nhưng không khiến quan tham nào chưa bị thẩm phán chú ý có điều lạ.

306. Chương 305-1: Trình Diễn Tiết Mục Nghệ Thuật Thân Thể Người Phương Đông Ở Las Vegas (thượng)

Chương 305: Trình diễn tiết mục nghệ thuật thân thể người phương đông ở Las Vegas. (Thượng)

Diệp Dương Thành xoay quanh trong không trung nhìn hai mục tiêu cuối cùng đứng bên dưới, hần điều khiển ruồi trâu lao xuống. Diệp Dương Thành muốn tốc chiến tốc thắng.

Không ai đoán được đằng sau cánh cửa đóng kín, tám mươi chín người tham gia bữa tiệc bị phán quyết trói buộc thành con rối gỗ giạt dây.

Diệp Dương Thành nhìn chằm chằm vào nguyên phó thị trưởng Ninh Ba thị, hần điều khiển ruồi trâu mang theo hai con ong vàng cường hóa chung cực xoay người chui qua khe cửa, bay ra cửa lớn khách sạn Metro Gold. Khi Diệp Dương Thành và hai con ong vàng rời đi năm giây sau, những quan tham lớn Trung Quốc ngồi trên sofa lần lượt đứng dậy, mỉm cười nói đuôi nhau rời khỏi buổi tiệc.

Một bảo vệ đứng gác trước cửa khách sạn Metro Gold bỗng than thở:

- Ôi chúa ơi!

Bảo vệ biểu tình ngạc nhiên nhìn một đám người Trung Quốc xuyên qua đại sảnh đi ra cửa lớn.

Bảo vệ lấy làm lạ hỏi:

- Buổi tối rồi đám khỉ da vàng này đi ra làm gì?

Nghe bảo an tràn ngập ngạc nhiên khê kêu, một nam nhân mặc đồ tây đen đeo tai nghe đứng cạnh gã quay người lại.

- A?

Nam nhân mặc đồ tây đen nhìn đám người Trung Quốc mỉm cười, nhỏ giọng nói chuyện bước ra, vẻ mặt gã thay đổi.

Nam nhân mặc đồ tây đen ấn nút màu đỏ trên tai nghe, nhỏ giọng nói:

- Cửa có tình huống lạ, đám quan Trung Quốc đi ra.

Các bảo vệ đứng ở cửa bắt đầu cảnh giác, bọn họ phải như vậy. Đám tham quan ô lại trốn khỏi Trung Quốc quanh năm suốt tháng chèn chèn trong khách sạn Metro Gold, bình thường hai, ba người đi ra thì không có gì lạ. Khách sạn Metro Gold còn chủ động cung cấp mấy bảo vệ đi theo đám tham quan ô lại này. Nhưng những quan tham Trung Quốc sau khi vào khách sạn Metro Gold chưa từng tập thể ra ngoài như bây giờ.

Đừng nói là tám mươi chín người cùng đi, bình thường có năm, sáu người đi ra đủ làm khách sạn Metro Gold cảnh giác. Bọn họ không lo mấy ông chủ lớn bỏ khách sạn, chỉ lo sau khi nhóm người này đi sáng tạo cơ hội cho điệp viên Trung Quốc chờ sẵn ngoài cửa.

Những điệp viên Trung Quốc không thể thông qua can thiệp dẫn độ đám quan tham cầm thẻ xanh nước Mỹ về nước, không thể đòi lại tài sản quốc gia tổn thất, không chừng bọn họ sẽ bùng nổ bắn lén, giết một tên quan tham lớn đỡ một tên.

Những quan tham này chết cũng không sao, nhưng sau khi bọn họ chết sẽ ảnh hưởng danh tiếng khách sạn Metro Gold, khơi dòng cho điệp viên các nước, sau này các đợt tập kích nổi gót kéo đến.

Dù là vì tài sản kếch sù trong tay đám tham quan ô lại hay vì giữ danh tiếng của khách sạn Metro Gold, hành động của đám quan Trung Quốc khiến khách sạn chú ý cao độ. Đám người Đẩu Kiến Đức chưa bước ra khỏi cửa khách sạn Metro Gold thì bên ngoài đã vây quanh hơn ba mươi bảo vệ cầm súng, chia hai hàng gác cửa, chuẩn bị sẵn sàng ứng đối tập kích.

Không ai ngăn cản đường đi của đám quan tham Trung Quốc. Dù sao bọn họ chỉ bỏ tiền vui chơi trong khách sạn Metro Gold chứ không phải tù phạm của khách sạn. Khách sạn Metro Gold không hề hạn chế thân thể tự do của đám tham quan ô lại Trung Quốc.

Đội trưởng đội bảo vệ vùng ngoài nghe tin chạy tới nơi, đó là một nam nhân da đen vóc dáng to lớn. Đội trưởng bảo an đứng yên đủ kích thích thần kinh người bình thường, không ai nghi ngờ nắm đấm của gã dễ dàng đập bể sọ não người.

- Đám khỉ da vàng Trung Quốc ngu xuẩn!

Đội trưởng bảo vệ da đen đứng ở cửa nhìn đám quan tham Trung Quốc nói cười đi ra, gã tức giận ngứa răng, hận không thể nhào lên đánh xù đám tham quan ô lại này rồi kéo trở vào khách sạn Metro Gold.

Tuy khách sạn Metro Gold đã thanh minh chỉ giới hạn trong khách sạn chứ không phải toàn Las Vegas, ở mặt ngoài đám tham quan ô lại này rời khỏi khách sạn dù có bị ám sát chết cũng không liên quan gì đến khách sạn Metro Gold. Nhưng sự thật không phải thế.

Khách sạn Metro Gold có nhiều đối thủ cạnh tranh trong Las Vegas. Những đối thủ cạnh tranh đỏ mắt nhìn tám mươi hần trăm quan tham các nước trốn đến Las Vegas tụ tập tại khách sạn Metro Gold. Một khi những quan tham Trung Quốc bị điệp viên Trung Quốc bắn chết, mặc kệ là trong hay ngoài khách sạn Metro Gold đều không là vấn đề, bọn họ giới khả năng đảo lộn đối trắng thay đen.

Tương tự, bọn họ không ngại lại châm lửa góp gió thêm, đổ nước bẩn lên khách sạn Metro Gold. Dù thế nào thì đám quan tham Trung Quốc không thể bị điệp viên Trung Quốc ám sát, vì danh tiếng thiên đường quan tham của khách sạn Metro Gold!

Bởi vì tám mươi chín quan tham Trung Quốc xuất hiện nên một phần mười đội viên bảo vệ vùng ngoài của khách sạn Metro Gold nhanh chóng hành động, với tốc độ nhanh nhất chiếm tất cả góc, điểm cao thích hợp ám sát xung quanh khách sạn, để bảo đảm không có điệp viên Trung Quốc ám sát, dù có cũng tuyệt đối không thể cho điệp viên Trung Quốc thành công.

Trong khi đội bảo vệ vòng ngoài hành động, bên khách sạn Metro Gold cũng mau chóng phái năm phó quản lý tăng lầu chạy tới cửa khách sạn can thiệp với đám người Đẩu Kiến Đức, khuyên nhủ bọn họ trở vào ngay. Hy vọng bọn họ đừng đưa mạng sống, danh tiếng khách sạn Metro Gold đến trước họng súng của kẻ địch.

Tuy khách sạn Metro Gold không quan tâm số tiền một, hai ức đô la của một, hai quan tham, nhưng bọn họ quan tâm đám quan tham các nước mỗi năm cung cấp mấy chục ức đô la thu nhập cho khách sạn. Khách sạn Metro Gold quan tâm là tài sản kếch sù mấy trăm ức đô la trên người tám mươi chín quan tham.

Vì vậy khách sạn Metro Gold nhanh chóng hành động, sắp xếp là rất bình thường.

Đội trưởng bảo vệ da đen ra hiệu đội viên hình thành vòng vây bảo vệ tám mươi chín quan tham Trung Quốc chặt chẽ.

Đội trưởng bảo vệ da đen cách vòng vây nhìn quan tham Trung Quốc cười nói vui vẻ, gã siết chặt nắm đấm.

- Con khỉ ngu ngốc, khỉ Trung Quốc ngốc nghếch!

Đội trưởng bảo vệ da đen nhỏ giọng chửi mắng:

- Thật hy vọng lão bản đuổi bọn họ ra khỏi đây, để ta bẻ cổ bọn họ làm banh đầu đá chơi, chết tiệt!

Đội trưởng bảo vệ da đen cứ tưởng tám mươi chín quan tham Trung Quốc ra khỏi khách sạn sẽ tản ra, hoặc tập thể đi hướng nào đó. Nhưng sự việc phát triển làm đội trưởng bảo an người da đen hoang mang. Bởi vì tám mươi chín quan tham Trung Quốc bước xuống bậc thang khách sạn, dừng bước trên quảng trường bên ngoài khách sạn Metro Gold. Đám người xếp thành hai hàng, một hàng bốn mươi lăm người, hàng kia bốn mươi bốn người.

Thấy tình hình này, trong lòng đội trưởng bảo vệ da đen dâng lên cảm giác cực kỳ bất an, nghi ngờ nhìn đám quan tham Trung Quốc.

- Chết tiệt, mấy con khỉ Trung Quốc định làm gì?

Đội trưởng bảo vệ da đen do dự, không biết gã có nên làm cái gì đó?

Tám mươi chín nam nữ da vàng xếp thành hai hàng trên quảng trường khiến nhiều người đứng xem. Khác với trong Trung Quốc ùa lên chen lấn ngó xem, trong Las Vegas đa số người đứng từ xa. Có người móc di động, máy quay, máy chụp hình vân vân, các sản phẩm quay phim tám mươi chín nam nữ da vàng lứa tuổi khác nhau, hành động kỳ lạ. Trực giác nói cho bọn họ biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Các tiếng kêu liên tiếp nổi lên:

- Ôi chúa ơi!

307. Chương 305-2: Trình Diễn Tiết Mục Nghệ Thuật Thân Thể Người Phương Đông Ở Las Vegas (hạ)

Chương 305: Trình diễn tiết mục nghệ thuật thân thể người phương đông ở Las Vegas. (Hạ)

Một nữ nhân da trắng trẻ tuổi che miệng kêu lên:

- Những người phương đông này định trình diễn tiết mục nghệ thuật thân thể người phương đông tại đây sao?

Tám mươi chín người không phân biệt nam nữ, tuổi tác sau khi xếp hàng xong nhanh chóng cởi thứ dơ bẩn ngắn nhỏ áo trên, thứ rũ xuống biến hình trong khoảnh khắc lộ ra trong không khí quảng trường phố lớn Las Vegas nước Mỹ.

Đội trưởng bảo vệ da đen ngậy người nhìn:

- Chết tiệt, chết tiệt!

Trừ chửi thề ra đội trưởng bảo vệ da đen không biết nên làm gì, dù sao thoát trông đám quan tham Trung Quốc tự nguyện làm, không ai có quyền can thiệp tự do khoe thân của bọn họ.

Một thiếu nữ da vàng nước Châu Á nói tiếng Hàn không chuẩn kinh ngạc nói:

- Nhìn kìa, hình như trên lưng bọn họ có gì đó!

- Đó là cái gì?

Mấy người đứng cạnh thiếu nữ Châu Á vội nhìn sau lưng tám mươi chín quan tham Trung Quốc, nhưng vì khoảng cách và ánh sáng này họ nên chỉ thấy mấy đường nét thô như ký hiệu bí ẩn của phù thủy khắc lên. Trong một thoáng khó phán đoán được đường nét thống nhất trên lưng đám quan tham Trung Quốc có ý nghĩa gì.

Hình ảnh xảy ra sau đó làm đa số người có mặt ngẩn ngơ.

Tám mươi chín người cùng quay lại, mặt hướng đông, quỳ xuống nền đá cẩm thạch lạnh lẽo cứng rắn.

Đội trưởng bảo vệ da đen đầu óc chết máy trơ mắt nhìn. Cảm xúc rối rắm có nên ra tay hoặc không chiếm một nửa tư duy của đội trưởng bảo vệ da đen, nhưng hiển nhiên gã không có thời gian băn khoăn. Bởi vì tám mươi chín quan tham Trung Quốc sau khi quỳ xuống nền đá cẩm thạch hướng đông, đồng thanh kêu lên:

- Chúng ta có tội!

Rầm!

Trán va chạm đá cẩm thạch lạnh lẽo, cứng rắn. Tám mươi chín quan tham Trung Quốc đập đầu phát ra tiếng vang kích thích tinh thần mọi người rất lớn. Động tác cùng đập đầu trông như bữa tiệc thị giác.

Đội trưởng bảo vệ da đen nghiêng răng đứng ngậy tại chỗ:

- Khi Trung Quốc chết tiệt!

Đội trưởng bảo vệ da đen vừa lo đám quan tham Trung Quốc xảy ra chuyện, bên kia là lão bản dặn đi dặn lại không thể làm thủ đoạn cưỡng ép hạn chế quan tham trong khách sạn, phải cho bọn họ quyền tự do lớn nhất.

Đội trưởng bảo vệ da đen chỉ lo chửi mắng, gã không có can đảm đi lên ngăn cản. So với sự sống chết của đám quan tham Trung Quốc, đội trưởng bảo vệ da đen càng lo sợ trái ý lão bản sẽ bị trừng phạt.

- Chúng ta có tội!

Tiếng hét thứ hai cao vút hơn lần trước, tám mươi chín quan tham Trung Quốc đập đầu mạnh hơn.

Trong đám người đứng xem trừ khách du lịch đi Las Vegas nghỉ phép ra có hai nam nhân da vàng hơn ba mươi tuổi, một ột thấp đang trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trên quảng trường. Bộ dáng trố mắt lú lẫm của hai nam nhân hơn ba mươi tuổi làm người ta buồn cười.

Hai nam nhân hơn ba mươi tuổi đứng ngậy tại chỗ, mãi khi tám mươi chín quan tham Trung Quốc hét lớn lần thứ ba, đập đầu lần thứ ba.

Nam nhân lùn gầy quay đầu lại lắp bắp nói:

- Đây . . . Đây là . . .

Nam nhân lùn gầy nói với nam nhân cao to:

- Mục . . . Mục tiêu của chúng ta?

Tiếng Trung Quốc chính gốc.

Nghe nam nhân lùn gầy nói, nam nhân cao to ngồi canh trong Las Vegas hơn ba tháng lấy lại tinh thần.

Nam nhân cao to gật mạnh đầu, mặt đầy sát khí nói:

- Đúng là bọn họ.

- Vậy còn đứng đây làm gì?

Nghe nam nhân cao to khẳng định, nam nhân lùn gầy lộ biểu tình hưng phấn nói:

- Giết đám khốn kiếp này là chúng ta hoàn thành nhiệm vụ.

Nam nhân lùn gầy nói xong duỗi tay vào ba lô đen luôn công theo.

Nam nhân cao to bắt chặt cổ tay nam nhân lùn gầy lại:

- Chờ chút.

Nam nhân lùn gầy kinh ngạc hỏi:

- Như thế nào?

- Nhìn xem một lúc nữa đi.

Nam nhân cao to ngần ngừ nói:

- Chuyện này . . . Là lạ.

- Chúng ta có tội!

Lại qua một đợt hét to, tám mươi chín người đập mạnh đầu xuống đá cẩm thạch cứng rắn.

Đập đầu xong mười ba nữ quan tham lớn, bao gồm Chung Tú Hoa lão đảo. Máu chảy đầy mặt tám mươi chín quan tham Trung Quốc. Dưới ánh đèn không quá sáng trên quảng trường, bọn họ khiến người ta sợ.

Nhưng tám mươi chín quan tham Trung Quốc như không cảm giác đau đớn, vừa ngồi thẳng dậy lại đồng thanh kêu lên:

- Chúng ta có tội!

Đập đầu lần thứ sáu qua đi, mười ba nữ quan tham lớn không ngồi thẳng được nữa. Các nàng quỳ dưới đất hướng đông, trán kề sát mặt cẩm thạch, máu chảy lai láng, nằm im không nhúc nhích.

- Chúng ta có tội!

Bảy mươi sáu nam quan tham lớn còn lại như không thấy mười ba nữ quan tham lớn đã chết, bọn họ đập đầu lần thứ sáu, ngồi thẳng dậy lại hét to rồi đập mạnh trán xuống đất lần bảy.

Rầm!

Tiếng đập đầu trầm đục liên tục vang trong quảng trường. Mọi người chứng kiến cảnh tượng này đều bị đánh sâu vào tâm hồn.

Đợt đập đầu thứ bảy qua đi, có tám nam nhân giữ tư thế đập đầu, mắt mãi mãi khép kín.

Giờ phút này, còn lại sáu mươi tám nam nhân lão đảo, máu không chỉ chảy đầy mặt còn thấm ướt quần áo.

Nhưng bọn họ thờ ơ, tiếp tục vòng đập đầu thứ tám.

- Chúng ta có tội!

Thanh âm trầm thấp hơn trước, tiếng la khóc khàn, tiếng va chạm trầm đục đánh thức đội trưởng bảo vệ da đen từ trạng thái ngơ ngẩn.

Đội trưởng bảo vệ da đen nhìn đám quan tham Trung Quốc đập đầu đến chết, trái tim gã hốt hoảng. Đội trưởng bảo vệ da đen không lo nghĩ lão bản có ra lệnh không được hạn chế đám quan tham Trung Quốc tự do, gã ấn nút trên tai nghe.

Đội trưởng bảo vệ da đen rít gào:

- Lên, đi lên mang đám khỉ Trung Quốc chết tiệt này về khách sạn!

Nếu những quan tham này tự ngược chết trước cửa khách sạn, đội trưởng bảo vệ da đen rất khó tưởng tượng lão bản sẽ bùng nổ cơn giận lớn cỡ nào. Gã là đội trưởng đội bảo vệ vùng ngoài sẽ chịu bao nhiêu cơn giận từ lão bản?

Nghĩ đến lão bản giết người không chớp mắt, đội trưởng bảo vệ da đen rùng mình. Đội trưởng bảo vệ da đen vừa gầm rống kêu đội viên xông lên cưỡng ép lôi đám quan tham Trung Quốc còn quỳ trên quảng trường về khách sạn, gã vừa nhanh chân xông lên.

Nhưng phán quyết đã được truyền ra, Diệp Dương Thành muốn những quan tham dùng cách tự tội tự sát sao chịu để đội bảo vệ vòng ngoài khách sạn Metro Gold kéo đám quan tham vào trong?

Lại nghĩ đến bởi vì khách sạn Metro Gold ngăn cản làm điệp viên Trung Quốc lần này đến lần khác tay không mà về, khách sạn còn thanh minh cung cấp chỗ lánh nạn cho đám tham quan ô lại.

Diệp Dương Thành nhìn đội bảo vệ vòng ngoài khách sạn Metro Gold từng bước đến gần đám quan tham Trung Quốc, lòng thâm quyết định:

- Nên cho nó một bài học.

Diệp Dương Thành điều khiển hai con con ong vàng cường hóa chung cực từ trên cao trăm thước sà xuống. Đám quan tham Trung Quốc làm ngơ như không biết chuyện xảy ra trên quảng trường, còn lại năm mươi mấy người lại điên cuồng đồng thanh kêu lên:

- Chúng ta có tội!

Bọn họ đập mạnh đầu xuống đá cẩm thạch phát ra tiếng trầm đục.

Năm mươi mấy người giảm xuống còn hơn hai mươi tham quan ô lại. Tuy hai mươi mấy người sống sót lý trí mơ hồ, máu che mờ đôi mắt bọn họ nhưng phán quyết ảnh hưởng khiến họ không xui hoặc bỏ cuộc.

308. Chương 306: Giương Thần Uy Mệnh Mông Của Thần Quốc Ta To Lớn

Chương 306: Giương thần uy mệnh mông của thần quốc ta to lớn.

Hai mươi mấy quan tham Trung Quốc cố gắng thẳng người, lại hét to:

- Chúng ta có tội!

Hình ảnh đầm máu làm những người trong quảng trường xem náo nhiệt sợ chết khiếp. Một nam nhân Châu Âu cao to không chịu nổi hét lên:

- Đám người Trung Quốc bị điên rồi!

Hai điệp viên Trung Quốc một ột thấp đứng ngay bên cạnh nam nhân Châu Âu.

Nhìn sáu mươi tham quan ô lại giữ tư thế đập đầu mãi mãi không đứng lên được nữa, nam nhân cao to hít sâu:

- Trông như bọn họ bị thôi miên sâu.

Nam nhân cao to trầm giọng nói:

- Thuật thôi miên quá lợi hại.

Nam nhân lùn gầy lắc đầu phủ định suy đoán của nam nhân cao to, nói:

- Không thể nào là thuật thôi miên!

Nam nhân lùn gầy sờ cằm nói:

- Thuật thôi miên lợi hại cách mấy cũng không thể nào khiến người bị thôi miên sau khi chịu tổn thương như thế vẫn không tỉnh táo lại. Nhớ trước kia sếp có nói dân gian Trung Quốc chúng ta có một loại thuốc độc gọi là thất tâm tán, sau khi sử dụng . . . Mau nhìn kia, đó là gì?

Nam nhân lùn gầy mới nói đến một nửa bỗng biến sắc mặt, ngược lên chỉ một hướng. Nam nhân cao to nghe đồng bạn bỗng kêu lên, gã thu về tầm mắt nhìn tám mươi chín quan tham Trung Quốc, đưa mắt nhìn hướng nam nhân lùn gầy chỉ.

Ong ong ong ong ong!

Diệp Dương Thành bám xác Đại Ca ruồi trâu vỗ cánh tốc độ cao dấy lên tiếng vù vù. Tốc độ bay nhanh hơn ruồi trâu bình thường gấp ba mươi lần, tiếng vù vù như mũi tên nhọn xé gió bay ditấn công màng tai mọi người.

Diệp Dương Thành điều khiển Đại Ca ruồi trâu bay siêu nhanh nên những người có mặt không thấy rõ hình dạng của ruồi trâu. Những gì bọn họ nghe, thấy được là tiếng vù vù sắc nhọn qua đi, người da đen cao to chạy hướng đám người Trung Quốc quỳ dưới đất bỗng bay lên như bị sấy chân, gã văng ra ba thước té cái bịch, thanh âm trầm đục.

Rầm!

Đội trưởng bảo vệ da đen đến chết cũng không biết mình chết như thế nào. Trong ba giây từ khi đội trưởng bảo vệ da đen bị đánh lên tới lúc chết gã chỉ cảm giác bên gò má trái chọt nhói thấu óc, sau đó gã hoàn toàn mất ý thức. Cái chết đến quá đột ngột.

Lần đầu tiên thấy nhiều người phương đông làm chuyện tự ngược, sau đó nam nhân cao to da đen văng ra ngoài, té xuống đất rồi nằm im.

Một phụ nữ đứng cách đám tham quan ô lại ba mươi thước nhắm mắt lại, thành kính cầu nguyện:

- Thượng đế ơi!

Chuyện kỳ kỳ không kéo màn theo cái chết của đội trưởng bảo vệ da đen. Giây thứ ba sau khi đội trưởng bảo vệ da đen chết, hai con ong vàng cường hóa chung cực được Diệp Dương Thành phái đi bắt đầu công việc gặt mạng sống.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Tựa như mùa gặt lúa, các đội viên đội bảo vệ vòng ngoài khách sạn Metro Gold lao nhanh tới gần quan tham Trung Quốc liên tục ngã xuống. Con ong vàng cường hóa chung cực không cho đội bảo vệ vòng ngoài có cơ hội nói chuyện, chất độc mãnh liệt dễ dàng đưa cả đám xuống địa ngục.

Trước sau chỉ nửa phút, bốn mươi ba đội viên đội bảo vệ vòng ngoài khách sạn Metro Gold, bao gồm đội trưởng chôn vùi trong chất độc của Đại Ca ruồi trâu, hai con ong vàng cường hóa chung cực.

Thanh âm nhỏ đến hầu như không nghe thấy:

- Chúng ta có tội!

Tiếng kêu khê khàng vang lên, tiếp theo là một chuỗi thanh âm rầm bùm. Tám mươi chín quan tham Trung Quốc cuồn đi nhiều tài sản của đất nước tạ tội chết trong Las Vegas, nơi bọn họ xem như thiên đường lánh nạn.

Tám mươi chín quan tham đến từ Trung Quốc quỳ hai hàng trên quảng trường, mặt hướng đông, chống hông phía tây, đầu kê sát gạch cẩm thạch chảy máu lai láng. Tám mươi chín quan tham Trung Quốc giữ tư thế kỳ lạ làm người sợ hãi không nhúc nhích.

Khi mạng sống đám người cùng chấm dứt, Diệp Dương Thành cách xa mấy vạn km nhận được hai dòng gọi ý hoàn toàn mới của Cửu Tiêu thần cách. Hai gọi ý này khiến Diệp Dương Thành càng kiên quyết truy sát đám quan tham bỏ trốn.

- Trừng phạt, thẩm phán, xóa sổ tám mươi chín tội dân trốn ra ngoài thần quốc thành công, đạt được +400567 công đức huyền diệu. Thành công bảo vệ ích lợi của thần quốc, được +890 thần nguyên.

- Người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách có tổng số thần nguyên đến năm trăm điểm tiêu chuẩn thấp nhất, chính thức kích hoạt công năng thần nguyên chuyển hoá linh lực, mỗi một điểm thần nguyên có thể chuyển đổi năm trăm điểm linh lực. Sau khi chuyển đổi số dư thần nguyên không được thấp hơn năm trăm điểm. Chính thức mở ra công năng thần nguyên chủ động kích hoạt thần quyền ẩn, không cố định số thần nguyên tiêu hao, thu hoạch thần quyền. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng, bảo vệ ích lợi của thần quốc, ton nghiêm thần dân, thanh trừ tội dân thần quốc, trả lại cho thần quốc phần vinh hưng thịnh.

Hai gọi ý xuất hiện khiến Diệp Dương Thành dào dạt tự tin nhiều hơn. Một điểm thần nguyên chuyển hóa năm trăm điểm linh lực. Lần này tám trăm chín mươi điểm thần nguyên nghĩa là thu nhập bốn mươi lăm vạn năm ngàn điểm linh lực vào tuổi, càng không tính đến bốn mươi vạn năm trăm công đức huyền diệu.

Trước khi Diệp Dương Thành đi Las Vegas có suy đoán sơ, nhưng hẳn không bao giờ ngờ đám tham quan ô lại trốn khỏi quốc gia đem lại thù lao phong phú như thế cho hắn.

Tuy Diệp Dương Thành hiểu rằng sau khi quét sạch tám mươi chín quan tham Trung Quốc muốn tìm ra số lượng quan tham lớn như thế rất là khó khăn. Tuy nhiên Diệp Dương Thành chắc chắn một điều, dù tổn

một tuần thời gian lao tới nam cực để truy sát quan tham lẩn trốn ra nước ngoài thì chuyển đi hoàn toàn xứng đáng.

Khi Diệp Dương Thành suy tư vì hai gợi ý mới, Cửu Tiêu thần cách cho thêm hai gợi ý. Hai gợi ý xuất hiện tương đương với tai nạn của khách sạn Metro Gold bùng nổ.

- Thành công tiêu diệt bốn mươi ba người che chở cho tội nhân trốn ra khỏi thần quốc có chỗ ẩn nấp, được +4300 công đức huyền diệu. Thành công bảo vệ ích lợi thần quốc, được +20 thần nguyên. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng, thanh trừ địa điểm che chở tội dân trốn ra thần quốc, trừng trị người che chở tội dân trốn ra thần quốc. Tất cả ưu tiên ích lợi thần quốc, giương thần uy mệnh mông của thần quốc ta to lớn.

- Thành công xóa sổ bốn mươi ba kẻ ác ngoài khu vực quản lý, được +1720 công đức huyền diệu. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng hành uy thay trời, trừng ác dương thiện.

Hai gợi ý xuất hiện hầu như nói cho Diệp Dương Thành biết hai đạo lý cực kỳ rõ ràng và béo bở.

Thứ nhất, khách sạn Metro Gold, hay xa hơn là tất cả chỗ che chở lánh nạn cho quan tham Trung Quốc trong phạm vi toàn thế giới, người hoặc tổ chức che chở quan tham Trung Quốc, đứng ở lập trường ích lợi thần quốc là trên hết của Cửu Tiêu thần cách thì tất cả là đối tượng đáng bị trừng phạt. Như khách sạn Metro Gold được gọi là xoa hoa, lớn nhất thế giới.

Thứ hai, như vừa rồi Diệp Dương Thành tiêu diệt bốn mươi ba đội viên đội bảo vệ vòng ngoài khách sạn Metro Gold được Cửu Tiêu thần cách phán định là kẻ ác cấp một nên xóa sổ. Có lẽ vì bọn họ làm nhiều chuyện thiếu đạo đức, có lẽ vì bọn họ che chở cho đám quan tham Trung Quốc.

309. Chương 307: Thủ Đoạn Sấm Sét (thượng)

Chương 307: Thủ đoạn sấm sét. (Thượng)

Diệp Dương Thành nghiêng về khả năng thứ nhất, tức là bọn họ làm nhiều chuyện ác. Dù sao gợi ý thứ hai phát ra dựa trên lập trường khu vực quản lý người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách.

Nghĩa là . . .

Diệp Dương Thành nhập xác Đại Ca ruồi trâu, ánh mắt cháy bỏng nhìn chăm chăm khách sạn Metro Gold lộng lẫy trong phố lớn. Hiếm khi đi Las Vegas một chuyến, nếu không để lại chút gì thì Diệp Dương Thành thấy có lỗi với mình.

Hướng chỉ mục tiêu hành động là khách sạn Metro Gold, chỗ lánh nạn xa hoa cho quan tham Trung Quốc?

Chướng ngại tâm lý mất sạch, Diệp Dương Thành không thèm nhìn tám mươi chín quan tham Trung Quốc đã chết trong tư thế quỳ mặc người xem. Diệp Dương Thành dẫn hai con ong vàng cường hóa chung cực đập cánh bay hướng đại sảnh khách sạn Metro Gold.

Khi Diệp Dương Thành mang hai con ong vàng cường hóa chung cực rời đi, khoảng một phút sau năm nam nữ mặc đồng phục đồ tây đen biểu tình căng thẳng từ trong đại sảnh khách sạn Metro Gold vọt ra. Bọn họ nhìn cửa cái trống rỗng không ai canh gác, cùng biến sắc mặt.

Xảy ra chuyện.

Năm người liếc nhau, cảm xúc bất an tràn ngập trong lòng.

Nam nhân lùn gầy nuốt nước bọt khan:

- Kết cuộc của Hán gian.

Nam nhân lùn gầy nhỏ giọng nói với nam nhân cao to:

- Người nhìn đi, có người cố ý ghi chữ sau lưng bọn họ.

Không chỉ nam nhân lùn gầy nhận ra, khi nam nhân cao to hết sức cẩn thận đến gần tám mươi chín xác chết cũng thấy ngay. Những đường nét trên lưng tám mươi chín quan tham Trung Quốc nhìn từ xa như bùa chú bí ẩn, nhìn gần hóa ra không phải nét vẽ nghệch ngoạc như bọn họ đã đoán.

Đây là chữ Hán, chữ Hán tiêu chuẩn, mặc dù hơi xấu, méo chút nhưng không ảnh hưởng mọi người đọc được năm chữ: Kết cuộc của Hán gian.

Năm chữ này hiện ra khẳng định một điều. Lý do tám mươi chín quan tham Trung Quốc làm ra hàng loạt hành động kia là có người cố ý bắt buộc. Nghĩ đến tám mươi chín quan tham trốn khỏi đất nước, quỳ trên quảng trường nước ngoài, mặt hướng đông hét to ‘chúng ta có tội’ sau đó dập đầu đến chết là nam nhân cao to rừng mình, lạnh từ đầu đến chân.

Thủ đoạn trừng trị quan tham kiểu này, hành động sấm sét như thế đủ khiến đa số quan viên nghe tin tay chân lạnh lẽo, toàn thân đổ mồ hôi hột. Chạy ra nước ngoài, trốn vào Las Vegas được gọi là an toàn nhất nhưng vẫn bị trừng trị, trên thế giới này còn nơi nào chứa chấp bọn họ?

Nam nhân cao to nhìn mọi thứ trước mắt mình, gã dự đoán được cũng như khẳng định khi chuyện ở quảng trường này truyền về nước, hình bọn họ chụp và quay phim được công khai tuyên truyền, trong nước sẽ dậy lên cơn sóng lớn cỡ nào.

Thậm chí gây ra chấn động trong thế giới.

Khi suy nghĩ vấn đề này nam nhân cao to nhớ ngay khách sạn Metro Gold trước kia phách lối thanh minh, và bóng dáng chính phủ nước Mỹ sau lưng khách sạn.

Nghĩ chuyện tiếp theo gây ra hậu quả thế nào, trán nam nhân cao to toát mồ hôi lạnh.

- Không được, phải mau chóng truyền tin về nước!

Lý do điệp viên được gọi là điệp viên bởi vì bọn họ nắm giữ kỹ năng đặc biệt, thân phận đặc biệt, còn vì bọn họ lo nghĩ mọi mặt, khứu giác nhạy bén là sở trường mỗi điệp viên phải có.

Dù nam nhân cao to phỏng đoán được sau khi chuyện này xảy ra có thể khiến quan hệ ngoại giao giữa Trung Quốc và nước Mỹ đàm phán, nước Mỹ sẽ tăng áp lực và phản đối ra sao, nhưng nam nhân cao to không thấy ghét chút nào. Ngược lại nam nhân cao to cực kỳ khâm phục người Trung Quốc giấu trong bóng tối sử dụng thủ đoạn sấm sét này.

Nam nhân cao to nhìn lần cuối những quan tham lớn vãn quỳ hướng đông, lòng thầm tiếc nuối số tiền ngàn ức nhân dân tệ bị bọn họ ăn cắp. Nam nhân cao to kêu nam nhân lùn gầy nhanh chóng rời khỏi hiện trường, nơi này xảy ra chuyện lớn như vậy nếu không đi. Chờ cảnh sát Mỹ, nhân viên bảo vệ khách sạn Metro Gold đến thì hai người dừng hòng đi.

Hai người chạy nhanh leo lên một chiếc xe hơi màu đen đậu bên đường, khởi động xe từ từ lăn bánh. Nam nhân lùn gầy bỗng ngoái đầu nhìn khách sạn Metro Gold vẫn lộng lẫy rực rỡ.

Nam nhân lùn gầy hỏi nam nhân cao to:

- Người cảm thấy chuyện này sẽ kết thúc như vậy sao?

Đồng bạn hỏi làm nam nhân cao to sửng sốt:

- Cái này . . .

Nam nhân cao to lắc đầu, chắc chắn nói:

- Không, chắc chắn sẽ không.

Nam nhân lùn gầy nhìn nam nhân cao to cùng chung ý tưởng, cười khê, nhanh chóng rời đi.

Năm phó quản lý chạy ra khỏi cửa cái khách sạn, chưa kịp bước xuống mấy bậc thang thì trông thấy người phương đông với tư thế kỳ lạ quỳ trên quảng trường không nhúc nhích, cơ thể trần truồng. Xác chết nằm ngang dọc mặc đồng phục đội bảo vệ vòng ngoài khách sạn.

- Ôi chúa ơi! Không!

Một nữ nhân hơn ba mươi tuổi kinh khủng hét to:

- Lão bản sẽ giết chúng ta!

Năm người vội vàng chạy xuống bậc thang, lao đảo đến quảng trường. Năm người đi càng gần càng thấy rõ ràng. Có hai người sợ chết khiếp ngồi bệch xuống đất, lắc đầu nguây nguậy.

- Chết tiệt, người Trung Quốc chết tiệt, đội bảo vệ vòng ngoài chết tiệt!

Một nam nhân da đen hơn bốn mươi tuổi bản năng thụt lùi một bước sau đó khựng lại, nuốt nước bọt khan:

- Mau, báo cảnh sát, thông báo cho bảo vệ trong và ngoài và . . . Báo cho lão bản.

Nữ nhân lúc trước hãi hùng hét to vội kéo tay nam nhân da đen lại:

- Không!

- Không thể báo cho lão bản. Joseph, không được!

Nam nhân trung niên da đen hít sâu, nói:

- Thông báo lão bản chưa chắc chúng ta chết.

Nam nhân trung niên da đen rần giọng nói:

- Nhưng nếu không báo lên chắc chắn chúng ta sẽ chết, chết giống như những phó quản lý tầng lầu lúc ba năm trước.

Nghe nam nhân trung niên da đen nhắc đến chuyện ba năm trước, nữ nhân bản năng thả lỏng bàn tay kéo crô tay gã, biểu tình hãi hùng.

Khách sạn Metro Gold rất lớn, cực kỳ rộng lớn.

Diệp Dương Thành cảm thấy nơi này là tòa thành nhỏ chứ không phải khách sạn.

Nhà ăn, bể bơi, câu lạc bộ thẩm mỹ, sân tennis, sân golf, sauna thành, sông bạc, vườn hoa. Nơi này thể hiện rõ hai chữ xa hoa.

Diệp Dương Thành không thể tưởng tượng chỉ dựa vào hai con ong vàng cường hóa chung cực và Đại Ca ruồi trâu nên làm sao tấn công khách sạn như vậy, gây ra tổn thương nặng?

Nhưng bảo Diệp Dương Thành từ bỏ chỉ vì khách sạn quá lớn thì hẳn không cam lòng. Diệp Dương Thành xuống tay với khách sạn trừ hưởng ứng Cửu Tiêu thần cách, quét dọn nơi che chở cho đám quan tham Trung Quốc, Diệp Dương Thành càng muốn biết nếu hẳn làm những hành động đó có được thêm thần nguyên, công đức huyền diệu không?

Trực giá nói với Diệp Dương Thành chắc chắn sẽ có, quan trọng là hẳn làm sao tổn thương được khách sạn lớn thế này.

Trong đầu Diệp Dương Thành lặp đi lặp lại một câu triết lý:

- Vĩ nhân từng nói Lô - Cốt cứng chắc thường sẽ bị nổ từ bên trong.

Diệp Dương Thành cùng hai con ong vàng cường hóa chung cực bay lung tung trong khách sạn. Diệp Dương Thành không biết nên làm gì với khách sạn.

Mãi khi Diệp Dương Thành vô tình xuyên qua hậu hoa viên đi vào vật kiến trúc lớn dùng núi giả trang trí thì tình huống chuyển biến.

310. Chương 307-2: Thủ Đoạn Sấm Sét (hạ)

Chương 307: Thủ đoạn sấm sét. (Hạ)

Một nam nhân da trắng khoảng hai mươi bảy, tám tuổi, vóc dáng như vận động viên thể hình cầm điện thoại lao ra khỏi phòng nhỏ một dãy kiến trúc. Nam nhân da trắng la lớn với đám người mặc đồ rằn ri ba màu da trắng, vàng, đen đang huấn luyện đấu vật cách nam nhân da trắng khoảng một trăm thước.

- Charles, mau lên, ngoài cửa có chuyện!

- Lão bản đã lên máy bay, trong vòng ba phút các người phải mau chóng chạy tới cửa!

Người được nam nhân da trắng gọi Charles là một nam nhân đen khoảng hơn ba mươi tuổi, mặt có ba vết sẹo. Tất cả người công tác trong khách sạn Metro Gold đều biết Charles là cánh tay đắc lực của lão bản, quản lý đội bảo vệ tinh nhuệ nhất trong khách sạn Metro Gold: Bảo vệ vòng trong.

Bảo vệ vòng ngoài khách sạn Metro Gold là ngành an ninh từ các nhân viên bảo an bình thường lo bảo vệ khách sạn Metro Gold hoạt động, số người khoảng một ngàn tám trăm. Đội bảo vệ vòng trong tuy chỉ có ba trăm người, thường sẽ trống chỗ nhưng bọn họ cầm tiền lương cao nhất, đãi ngộ tốt nhất, vũ khí tiên tiến nhất, thức ăn theo tiêu chuẩn hạng nhất.

Đội bảo vệ vòng trong là đội chiến đấu tinh nhuệ nhất trong tay lão bản khách sạn Metro Gold. Bọn họ vừa âm bảo tiêu ưu tú nhất, trong chớp mắt biến thành thích khách ưu tú nhất. Bọn họ có thể lặng lẽ từ một quân nhân lột xác thành điệp viên.

Bọn họ là nhân tố chủ yếu để khách sạn Metro Gold chiếm địa vị bá chủ Las Vegas, kẻ thù ngăn đường bọn họ giờ đã thành đồng xương trắng.

Từng có người nói ba trăm thành viên đội bảo vệ vòng trong trừ trong tình huống cầm súng ra, trừ trong đất trống không có chướng ngại vật ra, còn lại ở hoàn cảnh nào bọn họ đều dễ dàng giết ba tổ đội bảo vệ vòng ngoài có biên chế một ngàn tám trăm người.

Mỗi thành viên đội bảo vệ vòng trong là máy xay thịt hình người. Lão bản khách sạn Metro Gold không tiếc tiền bồi dưỡng, các thành viên đội bảo vệ vòng trong là tồn tại khủng bố. Súng trong tay bọn họ từng giết Las Vegas máu chảy thành sông, tay bọn họ cầm dao găm từng là tảng đá đè nặng trái tim lão bản tất cả sòng bạc Las Vegas.

Tất nhiên bọn họ chỉ khủng bố đối với người bình thường.

- Đi!

Charles không nói nhiều, chớp nhanh súng tự động mini đặt trên giá vũ khí, cầm con dao găm vào vỏ dao cột bên chân trái. Charles sải bước đi ra ngoài cửa phòng huấn luyện đội bảo vệ vòng trong.

Sau lưng Charles là hơn một trăm thành viên đội bảo vệ vòng trong mới huấn luyện xong. Bọn họ xếp thành đội hình, bước chân đồng đều, sống lưng thẳng tắp. Nhìn hành động của bọn họ toát ra khí thế hung hãn là biết sức chiến đấu của đội bảo vệ vòng trong như thế nào.

Bên trong phòng huấn luyện đội bảo vệ vòng trong là kho vàng cỡ lớn của khách sạn Metro Gold, bên trong chất đồng tiền bạc thành núi. Rất nhiều người ngoài cho rằng kho vàng khách sạn Metro Gold là đầu bên kia đối diện phòng huấn luyện.

Không ai biết thật ra kho vàng bên đó chỉ là ngục trang, hoặc nên nói là lối vào đi hướng kho vàng thật sự.

Từ kho vàng bên đó đi vào đường hầm như mê cung, trừ một đường chính xác đi hướng kho vàng thật sự, còn lại hàng trăm con đường đầy cạm bẫy, các vũ khí lấy mạng. Đi sai một bước là sẽ tan thành mây khói.

Nhưng Diệp Dương Thành không hứng thú với kho vàng, hắn bám vào trần nhà nhìn đoàn người tới gần mình. Thành viên đội bảo vệ vòng trong võ trang đầy đủ.

Diệp Dương Thành dào dạt hứng thú thầm nghĩ:

- Những người này chắc là vũ lực chỗ dựa cho khách sạn Metro Gold?

- Không biết mất đi chỗ dựa vũ lực thì nó còn ngồi vững ghế bá chủ Las Vegas nữa không?

Ong ong ong ong!

Diệp Dương Thành mang theo hai con ong vàng sà xuống.

Lão bản khách sạn Metro Gold là một nhân vật truyền kỳ. Mọi người đều biết lão già gần tám mươi tuổi này một tay sáng lập khách sạn Metro Gold huy hoàng, tạo dựng địa vị bá chủ khó thể lay động của khách sạn Metro Gold trong Las Vegas.

Nhưng Charles là cánh tay đắc lực của lão bản khách sạn Metro Gold, gã biết lão bản của mình, tức Brook thật ra không phải lão bản thật sự của khách sạn Metro Gold. Tuy Charles làm việc cho Brook lão bản, nhưng Brook lại không phải là lão bản đích thực của khách sạn Metro Gold.

Nếu tin tức này đồn ra ngoài chắc chắn Las Vegas sẽ dậy sóng thần chưa từng có, sẽ không ai tin tưởng đây là sự thật.

Bởi vì một tay Brook sáng lập ra khách sạn Metro Gold, tất cả người Las Vegas đều công nhận điều này. Charles biết rõ đúng là Brook dẫn dắt bọn họ đánh chiếm giang sơn Las Vegas rộng lớn, nhưng không có nghĩa là khách sạn Metro Gold thuộc sản nghiệp của Brook. Đúng vậy, ít nhất tám mươi phần trăm cổ phần không nằm trong tay Brook.

Brook chỉ là một người quản lý bị chính phủ nước Mỹ đẩy ra ngoài, tuy nhìn như lão có tất cả, thật ra những quyết định cần nhà trắng duyệt. Nếu không như vậy, Brook là người làm ăn, nhiều năm trước lão làm sao dám công bố cứng rắn như vậy?

Nhưng đây là bí mật không thể nói ra, Charles chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa. Tuy Charles là thân tín của Brook, nếu lão mất đi tất cả mọi thứ hiện nay thì gã sẽ không chút do dự bán đứng Brook lão bản.

Đương nhiên với điều kiện là Brook mất đi tất cả.

Trước khi Brook trở thành hai bàn tay trắng, Charles sẽ vô cùng trung thành, gã sẽ là một thuộc hạ đáng tin trăm phần trăm. Mặc dù Charles tàn bạo, vô tình, giết người không chớp mắt, nhưng điều này không ảnh hưởng địa vị của gã trong khách sạn Metro Gold.

Bởi vì Brook cần Charles, lão cần gã quản lý đội bảo vệ vòng trong thay lão. Đó là chiến đội tinh anh trên danh nghĩa là đội bảo vệ vòng trong khách sạn Metro Gold.

Vì vậy khi nghe cửa khách sạn xảy ra chuyện, Charles không chút do dự cầm súng tự động mini, dẫn theo một đám đội viên đội bảo vệ vòng trong bình thường tốn hàng trăm vạn đô la bồi dưỡng cùng lao ra phòng huấn luyện, đi giải quyết rắc rối nhỏ trước cửa khách sạn.

Trong mắt Charles dù khách sạn Metro Gold xảy ra chuyện lớn gì cũng chỉ là rắc rối nhỏ. Từ khi Brook mang theo bọn họ đến Las Vegas, liên tục giải quyết lão bản mười mấy sông bạc thì những kẻ yếu đuối cả ngày kêu gào muốn cho Charles biết tay tập thể cầm miệng.

Từ giây phút đó Charles chính thức là ma quỷ trong lòng mọi người Las Vegas, tuy gã chỉ là thuộc hạ thân tín của Brook.

Tuy nhiên Charles có dã tâm. Brook đã già, già đến nỗi không đi nổi. Charles còn trẻ, gã có ba mươi năm dài. Charles chờ được, đợi sau khi Brook chết thì gã là người thích hợp ra mặt quản lý khách sạn Metro Gold nhất.

Charles chỉ cần có được mọi thứ đang nằm trong tay Brook, gã không ngại làm con rối trước mặt công chúng. Đôi khi làm con rối là hạnh phúc nhất.

Ít nhất Charles trông thấy Brook rất hạnh phúc.

Charles rống to:

- Chết tiệt, chạy nhanh lên!

Khuôn mặt đầy vết đao của Charles lộ biểu tình đắc ý, gã ngoái đầu nhìn các đội viên dần tăng tốc độ. Charles cảm thấy chỉ cần gã luôn nắm giữ đội người này thì cuối cùng người quản lý khách sạn Metro Gold trước công chúng chắc chắn thuộc về gã.

Nhưng Charles chưa bao giờ biết rằng gã chỉ là một mãnh tướng, Brook nhìn như yếu đuối mới là bề trên. Trước khi Charles nhận ra vấn đề của mình, gã chỉ là món đồ chơi trong tay Brook. Mỗi lần Brook đều đối xử rất thân thiện với Charles, khiến gã cảm thấy lão già đến sắp xuống lỗ.

311. Chương 308: Như Sói Như Cọp

Chương 308: Như sói như cọp.

Cọp cọp cọp!!!

Thanh âm để giày quân ủng cứng rắn va chạm mặt đất cảm thạch càng lúc càng gần. Diệp Dương Thành đang xoay quanh trên cao cũng chuẩn bị đánh lén bất ngờ. Diệp Dương Thành muốn để đoàn người thoát trông siêu hùng dũng này trở thành vật dẫn cảnh cáo lần này.

Nhìn những người này đàng đàng sát khí, tất nhiên từng giết nhiều người, không có vẻ gì là người tốt. Mặc dù Diệp Dương Thành biết đạo lý không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Khi Charles dẫn hơn một trăm đội bảo vệ vòng trong xuất hiện ở vị trí cách cửa lớn phòng huấn luyện ba mươi thước, Diệp Dương Thành buộc ruồi trâu, con ong vàng lúc trước tiêu hao chất độc lại tụ tập đầy đủ. Cùng với tiếng rít của Diệp Dương Thành, thanh âm vù vù chói tai lại vang vọng hơn phân nửa phòng huấn luyện.

Ong ong ong ong ong!

Thanh âm đinh tai nhức óc khiến Charles chú ý ngay. Charles dựa vào bản năng lẫn lộn ở lần ranh sống và chết nhiều năm bỗng lẫn một vòng, thuận lợi né khỏi đòn tấn công của Đại Ca ruồi trâu.

Diệp Dương Thành đánh lén thất bại thì rất giật mình, điều khiển Đại Ca ruồi trâu xoay vòng vòng giữa không trung. Ruồi trâu lơ lửng trong không trung, lại nhắm vào Charles.

Lúc này Charles đã đứng dậy, trông thấy Đại Ca ruồi trâu lơ lửng trong không trung liền biến sắc mặt. Charles chửi mắng Đại Ca ruồi trâu, giọng điệu trách mắng thật đương nhiên.

- Các ngươi điên rồi sao? Mau lui ra!

Diệp Dương Thành không hiểu tiếng Nhật, không biết tiếng Anh, nhưng hắn biết nam nhân mặt có mấy vết sẹo đang chửi hắn. Diệp Dương Thành lấy làm lạ tại sao trong hoàn cảnh này nam nhân mặt có vết sẹo còn tâm tình mắng chửi, nhưng không ảnh hưởng hắn công kích đợt hai.

Ruồi trâu khép đôi cánh gần như trong suốt sau đó lao xuống, lại vỗ cánh phát ra tiếng vù vù.

Charles không ngờ Đại Ca ruồi trâu sẽ công kích gã đợt hai, không kịp phản ứng. Cộng với tốc độ của ruồi trâu siêu nhanh, không cho Charles cơ hội né lần nữa. Ruồi trâu đâm mạnh vào da trán Charles.

- A!

Charles rú lên:

- Tại sao?

Rầm!

Cơ thể cao to vạm vỡ nặng nề ngã xuống đất, tiếng gầm rống điên cuồng qua đi, Charles đã chết.

Trong một thoáng Diệp Dương Thành khó hiểu vớip hản ứng của nam nhân mặt sẹo kia, hắn lắc đầu quay sang tiêu diệt một trăm thành viên đội bảo vệ vòng trong còn lại.

Hai con ong vàng cường hóa chung cực như sói như cọp xông vào đám đông, trái chích phải cắn. Diệp Dương Thành điều khiển Đại Ca ruồi trâu xoay quanh bên ngoài đám người, một khi phát hiện có ai chạy trốn sẽ lao lên chích một cái, mãi khi nào đối phương mặt đen thui té xuống mới ngừng. Diệp Dương Thành rút xúc giác của Đại Ca ruồi trâu ra khỏi da mục tiêu, lao hướng thành viên đội bảo vệ vòng trong khác.

Diệp Dương Thành không bao giờ ngờ khi hấn xóa sổ tiêu diệt thành viên đội bảo vệ vòng trong thì thanh niên kêu Charles nghe tiếng động bên ngoài nên chạy ra khỏi phòng.

Thanh niên da trắng trông thấy ánh sáng bạc xuyên toa trong đám người chích nạn nhân, biểu tình cực kỳ kinh hoàng.

Thanh niên da trắng bản năng hét to:

- Sâu máy!

Thanh niên da trắng cuồng cuồng chạy vào phòng, đóng cửa phòng nhỏ lại.

Thanh niên da trắng đột nhiên xông ra rồi quay vào trong làm Diệp Dương Thành ngây người ra, hấn do dự một lúc sau giao ba mươi mấy thành viên đội bảo vệ vòng trong cho hai con ong vàng cường hóa chung cực giải quyết, hấn điều khiển Đại Ca ruồi trâu đập cánh bay vào phòng.

Đại Ca ruồi trâu chui vào gian phòng chưa đến mười thước vuông, Diệp Dương Thành cách xa ngoài mấy vạn km kinh ngạc kêu lên:

- Ủa?

Diệp Dương Thành lăm lăm:

- Người đâu?

Trong căn phòng mười thước vuông có một bàn làm việc, một máy tính, một tủ hồ sơ, trừ mấy thứ đó là căn phòng trống rỗng. Đừng nói là người, không thấy một con chuột.

Nhưng Diệp Dương Thành chắc chắn hấn không nhìn lầm, rõ ràng thanh niên da trắng quay vào trong phòng sao đột nhiên biến mất?

Diệp Dương Thành nghi ngờ nhìn quét căn phòng, trong đầu nảy ra một ý nghĩ:

- Chẳng lẽ . . . Hấn cũng biết xuyên tường thuật, thuật di thuật?

Nếu không thì giải thích thế nào về chuyện thanh niên da trắng bốc hơi khỏi trần gian?

Trừ phi . . . Bên trong có đường hầm.

Nghĩ đến khả năng này làm mắt Diệp Dương Thành sáng rực. Đường hầm, nghĩa là con đường dưới lòng đất đi thông phòng bí mật, có thể hiểu là con đường người khác không biết. Tóm lại nếu thanh niên da trắng thông qua đường hầm bỏ chạy nói lên một vấn đề, trong đó có trò hay để chơi.

Thanh âm ồn ào bên ngoài dần lắng xuống, hơn một trăm thành viên đội bảo vệ vòng trong đã bị hai con ong vàng chích mất mạng.

Diệp Dương Thành không rảnh quan tâm gợi ý của Cửu Tiêu thần cách hiện ra trong óc, gợi ý tăng công đức huyền diệu, thần nguyên. Diệp Dương Thành điều khiển ruồi trâu dán sát vách tường, tỉ mỉ tìm kiếm từng tắc trong căn phòng nhỏ chưa đến mười thước vuông.

Diệp Dương Thành tin chắc rằng nếu có đường hầm hoặc nên nói là đường hầm không có bấy, lúc trước thanh niên da trắng đã mở ra, cho nên lần này gã bối rối chạy trốn vào đường hầm nhanh như thế. Nếu không thì tại sao từ lúc Diệp Dương Thành nhìn thấy và đuổi theo vào căn phòng chỉ khoảng hai mươi mấy giây, thanh niên da trắng dùng thời gian đó khởi động và mở ra một đường hầm phức tạp?

Sự thật chứng minh suy đoán của Diệp Dương Thành hoàn toàn chính xác. Khi Diệp Dương Thành dán vách tường đi tới gần tủ hồ sơ, trông thấy một khe hở chưa khép kín. Diệp Dương Thành nghe tiếng hít thở dồn dập của thanh niên da trắng.

Cửa cái khách sạn Metro Gold, bốn chiếc xe cảnh sát lao nhanh đến, đậu ở ven đường. Mười mấy cảnh sát bước xuống xe, khảo sát hiện trường tử vong và kéo dây ngăn cấm vào.

Các cảnh sát chỉ làm được bấy nhiêu đó, nhất là khi trông thấy xác chết mặc đồng phục đội bảo vệ vòng ngoài của slot machine, bọn họ hiểu rằng ngăn cách hiện trường là được, chuyện còn lại họ không thể nhúng tay vào. Bình thường gặp chuyện thế này đội bảo vệ vòng trong khách sạn Metro Gold sẽ ra mặt giải quyết. Bọn họ chỉ là cảnh sát nhỏ nhỏ trong Las Vegas, địa vị không cao hơn một tên du côn bình thường bao nhiêu.

Bọn họ lái xe cảnh sát đến đây chỉ là làm theo lệ cho có. Ai đều biết trong Las Vegas, lời lão bản khách sạn Metro Gold nói còn nặng ký hơn quan viên ngành chính phủ. Đám cảnh sát không biết lão bản khách sạn Metro Gold thật ra là người quản lý công khai bị chính phủ nước Mỹ đẩy ra ngoài công chúng, đám người Nhà Trắng ở sau lưng điều khiển khách sạn Metro Gold.

Đôi khi không biết là một loại hạnh phúc.

Trên bầu trời loáng thoáng có thanh âm.

Xịch xịch vù vù!

Năm phó quản lý tầng lầu hoảng loạn đứng ở mép quảng trường nghe thanh âm này thì dây thần kinh căng thẳng. Đám lái máy bay trực thăng bay qua bầu trời khách sạn Metro Gold, trừ Brook lão bản của bọn họ ra còn ai?

Chắc chắn lão bản của bọn họ đã quay về.

Brook Metro Gold thoát trông là một lão nhân già nua, mặt đầy nếp nhăn, môi luôn treo nụ cười hiền hòa.

Khi một trong năm phó quản lý tầng lầu pháp phòng lo sợ báo cáo sự việc trước cửa khách sạn, Brook vẫn cười thật hiền hòa. Nhưng không ai cho rằng nụ cười của Brook thật sự hiền.

312. Chương 309-1: Khiến Nó Biến Mất Hết Đi (thượng)

Chương 309: Khiến nó biến mất hết đi. (Thượng)

Đặc biệt là ba năm trước bởi vì một chuyện nhỏ, trong hậu hoa viên khách sạn, Brook vừa ăn một phần thịt bò chín ba phần vừa mỉm cười bắt ba quản lý tầng lầu thành đồng thịt. Cho đến nay ấn tượng đó vẫn khắc sâu trong đầu phó quản lý tầng lầu không quên được.

Khi Brook cười tủm tỉm không nói gì làm người ta không đoán ra được ý nghĩ trong lòng lão. Mỗi người nói chuyện với Brook sẽ cố gắng nói tiếp, mỗi một câu dẫn đo từng chữ nhưng không thể nói quá chậm.

Trong ấn tượng nhân viên khách sạn Metro Gold, lão bản của bọn họ là một ác ma mỉm cười đồ sát trăm vạn người, mặc dù Brook rất giàu.

Brook mỉm cười hỏi:

- Năm người cùng nhau chạy tới?

Thanh âm cái gì, giọng điệu không có chút cảm xúc dao động.

Nhưng nghe Brook hỏi, năm phó quản lý tầng lầu chân mềm nhũn quỳ dưới đất, người run bần bật.

Brook không thèm nhìn năm phó quản lý tầng lầu cái nào, cười tủm tỉm quay đầu hỏi một nam nhân trung niên bốn mươi mấy tuổi, da trắng nhợt.

- Jerry, xin người hãy nói cho ta biết với tốc độ bình thường từ lầu hai chạy tới cửa và lầu sáu chạy ra cửa cần bao nhiêu thời gian?

Nam nhân được Brook gọi là Jerry khom lưng, cười trả lời:

- Cách nhau ba phút và năm phút, thưa lão bản của ta.

- Tức là có người lãng phí hai phút quý giá.

Brook cười tủm tỉm nhìn một bảo tiêu da đen, nói:

- Jack, người biết là ta không thích lãng phí thời gian đúng không?

Bảo tiêu da đen gạt mạnh đầu, móc súng ngắn bên hông ra:

- Vâng thưa lão bản!

Bùm bùm bùm bùm!

Phó quản lý tầng lầu thứ hai, ba, bốn, năm té trong vũng máu. Còn lại phó quản lý tầng lầu sáu run cầm cập, kinh hoàng.

Ánh mắt Brook bình tĩnh quét qua xác chết bốn phó quản lý tầng lầu, lão đốt điếu xì gà, hít một hơi sau đó hưởng thụ từ từ phả ra vòng khói.

Brook quay sang nhìn phó quản lý tầng lầu sáu:

- Bây giờ ta nghĩ chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện.

Brook mở miệng nói:

- Peso thân mến, chắc người không ngại nói rõ tình huống kỹ càng cho ta biết?

- Đương . . . Đương nhiên . . .

Peso quỳ dưới đất đánh rùng mình, vội vàng gạt đầu, nói:

- Lão bản, chuyện là vậy . . .

Peso kể ro tất cả những gì mình biết cho Brook, sau đó nơm nớp lo sợ bổ sung thêm:

- Tổ trưởng tổ bảo vệ vùng ngoài số năm nói bọn họ không thấy là cái gì giết đội viên đội bảo vệ vùng ngoài. Đám quan tham Trung Quốc đáng ghét, người Trung Quốc chết tiết kia như bị điên quỳ trên quảng trường dập đầu hướng đông.

- Có một thiếu nữ biết tiếng trung nói cho ta biết sau lưng đám người Trung Quốc đó khắc năm chữ 'kết cuộc của quan tham'. Chúa ơi, đám người Trung Quốc chết tiết, ta . . .

Đoàng!

Tiếng súng nặng nề vang lên. Peso quỳ dưới đất hoảng loạn mất lý trí bỗng trên trán có một lỗ máu. Peso ngơ ngác nhìn Brook cười tủm tỉm ngó gã, tay cầm cây súng lục màu bạc. Vài giây sau Peso nhìn người té trong vũng máu.

Brook cười khê:

- Người Trung Quốc đáng giận thật nhưng những quan tham cũng chọc người ta ghét.

Brook ném súng lục cho bảo tiêu Jack, nói:

- Kéo bọn họ đi sa mạc vui thay, nhớ gây nhỏ tiếng thôi, đừng làm các nhân viên khác trong tiệm sợ.

Bộ dạng cười tủm tỉm của Brook rất khó làm người ta liên tưởng đến mới rồi lão nổ súng giết người. Có lẽ trong tư duy của Brook, người công tác trong khách sạn chẳng qua là người hầu hoặc đồ chơi của lão, đẳng cấp cao hơn chút chỉ là công cụ kiếm tiền cho lão. Mặc dù Brook chỉ có hai mươi lăm phần trăm cổ phần khách sạn Metro Gold.

Brook mang theo nam trợ lý hơn bốn mươi tuổi rời khỏi văn phòng, lão nghiêng đầu nhìn bộ não cố vấn của mình.

Brook hỏi:

- Jerry, người cảm thấy chuyện này là sao?

Nam trợ lý dừng bước:

- Lão bản của ta, chắc chắn một điều là . . .

Nam trợ lý cực kỳ có phong độ quý ông hành lễ với Brook, nói:

- Chuyện này do người Trung Quốc làm nhưng tuyệt đối không phải điệp viên Trung Quốc.

- A?

Nghe Jerry khẳng định, Brook ngạc nhiên nhìn gã:

- Xin hãy cho ta biết là lý do nào thúc đẩy người có phán đoán như vậy?

- Kinh nghiệm, là kinh nghiệm, thừa lão bản của ta.

Jerry mỉm cười nói:

- Điệp viên Trung Quốc không có lá gan lớn như vậy. Nếu thật sự là bọn họ làm chuyện này chứng minh người lãnh đạo của chính phủ Trung Quốc đã điên rồi, bọn họ không thể nào không nghĩ đến phản ứng của chính phủ Mỹ sau khi xảy ra chuyện này.

Brook rất đồng ý phán đoán của Jerry:

- Tức là hung thủ hành hung lần này . . .

Brook chưa kịp nói hết câu thì góc rẽ tận cùng hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập ngắt lời lão.

Brook mỉm cười quay đầu lại, thấy một nam nhân da trắng hơn ba mươi tuổi, mặc đồ tây đen chạy ra từ ngã rẽ, bộ dáng vội vàng, luống cuống.

Brook nhìn thấy thanh niên da trắng này, dĩ nhiên gã cũng trông thấy lão.

Thanh niên da trắng vứt bỏ lễ tiết cơ bản, vừa thấy Brook liền hét to:

- Lão bản, xảy ra chuyện! Charles đã chết!

Nụ cười trên mặt Brook nứt ra, lão hỏi thẳng:

- Ở đâu?

- Trong phòng huấn luyện đội bảo vệ vòng trong.

Thanh niên da trắng nhanh chóng trả lời:

- Tất cả thành viên đội bảo vệ vòng trong đều chết, trạng thái chết giống đội viên ngoài cửa y như đúc.

Nghe thanh niên da trắng trả lời, Brook biến sắc mặt nói:

- Phòng huấn luyện đội bảo vệ vòng trong?

Jerry đứng bên cạnh Brook cũng biến sắc mặt, hai người liếc nhau, vội vàng chạy hướng hậu hoa viên.

Brook mất phong độ, tâm tình bình thường. Phòng huấn luyện đội bảo vệ vòng trong là bảo bối yêu quý của lão.

Ramirez là giám sự đội bảo vệ vòng trong khách sạn Metro Gold. Thật ra Ramirez không có quyền lực quản lý đội bảo vệ vòng trong, bình thường gã chỉ ở trong văn phòng làm chuyện của mình, nhận điện thoại từ Brook lão bản rồi chạy chân truyền tin cho Charles.

Nhưng Ramirez là tồn tại không thể thiếu trong khách sạn Metro Gold. Bởi vì Ramirez là cô nhi được Brook nhận nuôi từ nhỏ, vì biểu thị lòng trung thành gã chủ động yêu cầu phẫu thuật bụng mình nhét vào loại bom mini điều khiển từ xa.

Cho nên Ramirez là người trông coi kho vàng khách sạn Metro Gold, trông chừng tài sản khách sù chất đồng thành núi trong kho vàng thay Brook, chính phủ Mỹ. Ramirez chỉ chịu trách nhiệm với một mình Brook.

Ramirez chưa bao giờ tưởng tượng có ngày nào gã phản bội Brook hoặc làm chuyện gì không tốt cho lão. Ramirez cảm thấy gã có thể trung thành Brook trăm phần trăm, tuyệt đối không có khả năng phản bội.

Nhưng bây giờ Ramirez thay đổi suy nghĩ, thật ra gã có thể phản bội, mặc dù trong điều kiện gã không tình nguyện chút nào.

Ramirez ra khỏi địa ngục dung nham tuôn trào, phát hiện cơ thể mình không theo điều khiển. Ramirez nhìn mình tự tay kéo cầu dao chính hệ thống phòng cháy kho vàng, tự tay tìm hai thùng xăng trong kho vũ khí đội bảo vệ vòng trong, tự tay mở kho vàng, đổ xăng vào đồng USD cao ba thước.

Trời, Ramirez sắp điên, gã không biết tại sao mình sẽ làm chuyện như vậy. Ramirez thề gã chưa từng phản bội Brook, đương nhiên đây là trung thành mặt linh hồn.

Xoẹt!

Ramirez mở hộp quẹt, nhìn đóm lửa nhảy múa. Ramirez từng bước đi tới gần USD tắm xăng, mỗi một bước gã đi như dấn thân vào địa ngục chịu khổ hình. Hành hạ tinh thần làm Ramirez không chịu nổi.

313. Chương 309-2: Khiến Nó Biến Mất Hết Đi (hạ)

Chương 309: Khiến nó biến mất hết đi. (Hạ)

Hiện tại điều Ramirez mong muốn nhất là cha nuôi Brook phát hiện hành động của gã, sau đó lấy điều khiển từ xa ra ấn nút tự nổ, để gã thành đồng thịt nát.

Nhưng hiện thực chính là hiện thực, dù cho Ramirez khó thể chấp nhận.

Bùm!

Một ngọn lửa nhảy lên cao, trong kho vàng trنà ngập mùi giấy USD bị đốt cháy. Trời ơi, đây là mấy trăm ứ USD.

Ramirez ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn ngọn lửa càng cháy càng lớn, nhìn lửa dần lan tràn ra. Ramirez không đi được, gã biết ở lại sẽ bị lửa đốt chết, nhưng đi thì sao? Rồi đi Ramirez vẫn sẽ chết, bị Brook nổi khùng bắn thủng lỗ chỗ.

Ramirez ngồi bịch xuống đất, ngơ ngác nhìn ngọn lửa nuốt hết lợi nhuận nhiều năm của khách sạn Metro Gold. Ramirez không phát hiện từ khi đốt lửa thì gã lấy lại quyền điều khiển cơ thể.

Diệp Dương Thành nhìn lần cuối phòng huấn luyện đội bảo vệ vòng trong khách sạn Metro Gold bốc khói đen, lòng hỗn loạn nhiều bất đắc dĩ và hưng phấn biến thái.

- Nếu không cách nào mang heo vậy khiến nó biến mất hết đi.

Diệp Dương Thành không thể lấy lại số tiền quan tham Trung Quốc bỏ vào ngân hàng các nước, hắn cũng không mang số USD nhiều như núi trong kho vàng về được.

Giữa lấy hay bỏ, Diệp Dương Thành lựa chọn buông tay. Nếu hắn không thể lấy được số tiền kia thì khách sạn Metro Gold dừng hồng dừng nó mở rộng nghiệp kinh doanh.

Diệp Dương Thành không biết trong kho vàng này có bao nhiêu tiền kiếm từ người quan tham Trung Quốc, nhưng hắn biết con số sẽ không ít. Đốt cháy kho vàng coi như lấy lại chút tiền lời.

Hướng chi ngọn lửa lan tràn, số tiền USD bị đốt cháy càng nhiều, gợi ý của Cửu Tiêu thần cách như ngựa chạy chồm liên tục hiện ra trong đầu Diệp Dương Thành. Trung bình cứ ba giây sẽ xuất hiện một gợi ý, ít khoảng ba, bốn trăm công đức huyền diệu, nhiều thì bảy, tám trăm công đức huyền diệu.

Theo chiều hướng này Diệp Dương Thành dùng phản quyền cưỡng ép Ramirez đốt lửa có thể cung cấp số tiền trời cho ít nhất là ba mươi vạn công đức huyền điểm. Tuy không lấy được tiền nhưng đổi thành công đức huyền điểm cũng coi như không lỗ vốn nặng.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành không ở lại lâu hơn, hần đập cánh mang theo hai con ong vàng cường hóa chung cực nhanh chóng bay xa khỏi khách sạn Metro Gold.

Diệp Dương Thành không biết rằng hần đốt lửa không chỉ đốt cháy tất cả tích góp nhiều năm của khách sạn Metro Gold, cũng dồn khách sạn vào đường cùng. Nếu không phải khách sạn Metro Gold còn có giá trị lợi dụng cao, khiến Nhà Trắng nước Mỹ khẩn cấp vận chuyển ba mươi ức USD bồi dưỡng khách sạn thì khách sạn Metro Gold từ nay suy sụp, treo biển phá sản.

Diệp Dương Thành rời khỏi bầu trời khách sạn Metro Gold, hần không về nước ngay mà xuất hiện trước cửa một khách sạn khác trong phố lớn Las Vegas. Diệp Dương Thành lơ lửng trong không trung một lúc sau dẫn hai con ong vàng bay vào.

Theo Đâu Kiến Đức khai trong ảo cảnh tu di thì khách sạn này ẩn giấu số lượng quan tham Trung Quốc, mặc dù không nhiều bằng Khách sạn Metro Gold nhưng cũng là cứ điểm che chở lớn thứ hai trong Las Vegas. Dù vì công đức huyền điểm phong phú hay thần nguyên, Diệp Dương Thành không thấy lý do nào để hần bỏ qua bọn họ.

Hơn nữa sau khi thanh lý khách sạn này, Diệp Dương Thành muốn làm một chuyện lớn đủ khiến thế giới dậy sóng.

Cách xa mấy vạn km, Diệp Dương Thành nằm trên giường nở nụ cười nghiền ngẫm.

Brook không tin mọi thứ trước mắt là sự thật, lão ngơ ngác đứng bên ngoài cửa phòng huấn luyện đội bảo vệ vòng trong bốc khói đặc cuộn cuộn.

Brook nhỏ giọng lầm bầm:

- Nằm mơ . . . Ta đang mơ, ác mộng chết tiệt, đây là ác mộng!

Brook lầm bầm một mình hơn mười giây sau khó khăn quay người, vội erry đứng sau lưng mình:

- Jerry thân mến, xin người hãy nói cho ta biết đây là ác mộng chết tiệt đi!

Tâm tình Jerry cũng rất tệ, nhưng nghe Brook hỏi gã chỉ có thể cười cay đắng.

- E rằng không phải, lão bản của ta.

Jerry lắc đầu, nói:

- Đây là sự thật, ta thậm chí ngửi được mùi USD trong khói đặc.

Brook ngẩn ngơ:

- . . .

- Biểu tình Brook trở nên dữ tợn, lão tức giận quát:

- Ramirez đâu? Ramirez đã đi đâu?

Không đợi người ta trả lời vấn đề, Brook móc điều khiển từ xa kích cỡ bằng bật lửa từ trong túi ra, nhấn nút đỏ.

Brook gầm lên:

- Phản đồ, chết đi! Xuống địa ngục sám hối đi Ramirez, chết tiệt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Giây thứ hai sau khi Brook ấn nút điều khiển từ xa, sâu trong phòng huấn luyện đội bảo vệ vòng trong vọng ra tiếng nổ điếc tai. Thanh âm không quá lớn nhưng đủ để Brook đứng ngoài cửa nghe rõ ràng.

Brook cầm điều khiển từ xa, ngơ ngác đứng:

- Hần . . . Hần không chạy?

Brook nghe tiếng nổ, ý nghĩ đầu tiên là Ramirez không trốn, gã không phản bội.

- Có lẽ, lão bản của ta. Chúng ta nên kiểm tra kỹ người Trung Quốc thời gian gần đây vào ở trong khách sạn.

Jerry đồng tình nhìn Brook sắp điên lên, nói:

- Có lẽ hẳn là một nhà thôi miên cực kỳ ưu tú.

Nghe Jerry đề nghị, Brook lắc đầu nguầy nguậy. Brook tỉnh táo khỏi cơn kích thích kho vàng bị hủy, nhưng lão không còn khí chất tiêu sái tự nhiên như ngày thường.

Giọng Brook khàn khàn nói:

- Bây giờ điều chúng ta nên làm là báo cáo tình huống chỗ này cho đám quỷ hút máu chết tiệt kia.

- Nhưng mà . . . Lão bản của ta.

Jerry nhắc nhở:

- Khi tin kho vàng bị hủy truyền vào tai đám quỷ hút máu chết tiệt kia thì người . . .

- Khách sạn còn có ích với bọn họ.

Brook dứt khoát nói:

- Bọn họ sẽ không nhìn khách sạn phá sản. Đám quỷ hút máu chết tiệt kia, tới lúc để bọn họ ra máu. Có lẽ đây là cơ hội tốt để vơ vét đám quỷ hút máu chết tiệt kia, người thấy đúng không Jerry?

Jerry nhìn Brook trong tình huống này còn nói giọng nhạt nhẽo, gã nhẹ gật đầu, đáy mắt lóe tia phức tạp. Charles chết, kho vàng bị đốt. Mất đi hai bảo đảm vũ lực và tiền tài, tương lai của khách sạn Metro Gold ở đâu? Brook sắp tám mươi tuổi, lão còn có thể sáng tạo kỳ tích giống như trước kia?

Đáp án mơ hồ, nhưng Jerry biết tất cả đều do người Trung Quốc bí ẩn chết tiệt đã làm. Có lẽ đây là cơ hội tốt với đám quỷ hút máu chết tiệt kia.

Jerry suy tư liếc Brook, không biết trong đầu gã suy nghĩ điều gì.

Chín giờ sáng hôm sau kho vàng khách sạn Metro Gold bị nổ, phố lớn Las Vegas một lần nữa đông đúc người đi đường. Các khách du lịch từ các nước trên thế giới tò mò đi trên phố lớn gần như được gọi là trung tâm Las Vegas. Bọn họ nhìn chỗ này ngơ ngác.

Khách sạn Luxor là khách sạn xếp thứ ba trong Las Vegas, trang trí Kim Tự Tháp Ai Cập là chính. Cửa lớn khách sạn có bức tượng đầu người mình sư tử thật to như nhân viên quản cáo mãi mãi không nghỉ ngơi lôi kéo khách du lịch tới lui.

Trong khách sạn Luxor tất nhiên cũng có sông bạc cỡ lớn, nguyên bộ hoàn thiện, điều này giúp khách sạn Luxor có cơ sở cạnh tranh cao thấp với khách sạn Metro Gold. Cho nên khách sạn Luxor cũng là tấm biển bắt mắt trên phố lớn Las Vegas.

Nhưng chi phí cao làm người ta lú lẫm của khách sạn Luxor đủ đánh bật tám mươi, chín mươi phần trăm khách du lịch nghe tiếng nó kéo tới. Có lẽ bọn họ sẽ đứng trước cửa, chụp một tấm hình với bức tượng đầu người mình sư tử đã đủ cho họ về nhà khoe khoang với thân bằng bạn tốt, không nhất định phải vào ở trong khách sạn Luxor mới được.

314. Chương 310: Nhân Đây Thanh Minh Như Sau

Chương 310: Nhân đây thanh minh như sau.

Giá cả đắt đỏ ngăn cản bước chân mọi người tiến vào nhưng không phải tất cả đều trốn tránh khách sạn Luxor. Thật ra đằng trước bức tượng đầu người mình sư tử luôn là địa điểm vàng cho việc chụp hình. Nơi này suốt ngày tụ tập khách du lịch từ các nước khác nhau.

Chín giờ rưỡi sáng, đây là đoạn thời gian đông người lần thứ nhất trong một ngày ở phố lớn Las Vegas. Khoảng bốn trăm khách du lịch đến từ khắp nơi trên thế giới tụ tập trước bức tượng đầu người mình sư tử cửa khách sạn Luxor, bọn họ chen lấn nhau đi lên chụp hình chung với kiến trúc hùng vĩ kia.

Ngày thường bảo vệ khách sạn Luxor mặc kệ bọn họ bỗng nhiên hôm nay xuất hiện chạy ra, hai đội bảo vệ khoảng ba mươi người xếp thành hàng cách ly đất trống đằng trước bức tượng đầu người mình sư tử. Khi mọi người tỏ vẻ khó hiểu, vất óc suy đoán nguyên nhân thì hơn hai mươi nam nữ da vàng tuổi từ ba mươi mấy đến hơn năm mươi kéo nhau ra khỏi đại sảnh khách sạn Luxor.

Dẫn đầu đoàn nam nữ da vàng này là một nam nhân da trắng mập mạp trắng trẻo khoảng hơn năm mươi tuổi. Tay phải nam nhân da trắng cầm vải đỏ cuộn thành quyển trục, mặt treo nụ cười hiền hòa.

Đoàn người kỳ lạ nhanh chóng bước xuống bậc thang khách sạn Luxor, đứng trong đất trống bị các nhân viên an ninh cách ly. Hơn hai mươi người phương đông xếp hàng đằng trước bức tượng đầu người mình sư tử. Nam nhân da trắng mập mạp trắng trẻo cười tủm tỉm bước lên bậc thang, đứng bên cạnh bức tượng đầu người mình sư tử, thả một đầu vải đỏ xuống.

- Những người phương đông này muốn làm cái gì?
- Nam nhân da trắng mập mạp trắng trẻo này định làm gì?

Các khách du lịch đứng chờ chụp hình với bức tượng đầu người mình sư tử lộ vẻ khó hiểu.

Một khách du lịch che miệng, nhỏ giọng kinh kêu:

- Trên quảng trường tối hôm qua . . .
- Chúng ta có tội!

Tiếng rống hàng loạt làm mọi người giật nảy mình. Khi các khách du lịch lấy lại tinh thần, hơn hai mươi nam nữ phương đông ra khỏi khách sạn Luxor quỳ hướng đông, hét to xong đập mạnh xuống đất. Bọn họ đập đầu rất mạnh, thanh âm vang dội.

Khách du lịch đêm hôm qua chính mắt thấy thảm án trên quảng trường khách sạn Metro Gold phát ra tiếng kinh kêu:

- Ôi chúa ơi!
- Chúa toàn năng, xin người hãy cho ta biết những người phương đông này bị gì vậy?

Trong khi khách du lịch nữ cầu nguyện với chúa thì một khách du lịch nữ khác đứng bên cạnh nàng chỉ vào nam nhân da trắng mập mạp đứng cạnh bức tượng đầu người mình sư tử.

- Mau nhìn kia, chữ hình vuông giống tiếng Trung của Trung Quốc!

Mọi người nghe tiếng la phản xạ nhìn hướng nam nhân da trắng mập mạp.

Lúc này nam nhân da trắng mập mạp cầm vải đỏ cố định trên người bức tượng đầu người mình sư tử. Đa số người không xem hiểu chữ Trung, không biết nội dung là gì.

Nhưng trong đám người có một đoàn du lịch Trung Quốc, có mấy người nhỏ giọng nói:

- Tham quan ô lại, người người đứng trù, chân trời góc biển có chỗ nào ẩn núp?
- Đục khoét mồ hôi nước mắt của nhân dân, mượn quyền lấp đầy túi tiền riêng, mặc kệ ích lợi quốc gia, dân chúng kiếm sống. Lấy việc công làm việc tư hủy tương lai của tổ quốc, có chức vụ nhưng không tròn trách nhiệm làm đất nước phồn vinh hưng thịnh. Tuy chúng ta bắt tài nhưng nguyện lấy lại công bằng ười ba vạn vạn nhi nữ Trung Hoa. Nhân đây thanh minh như sau:
- Từ hôm nay trở đi, bất cứ quốc gia, cá nhân, tổ chức nào không được lấy có cung cấp cơm, nơi ở, quần áo, phương tiện đi lại cho quan tham trốn chạy khỏi Trung Quốc.

- Từ hôm nay trở đi, bất cứ quan tham trốn khỏi Trung Quốc, một khi phát hiện dù người có trốn ở chân trời góc biển thì chúng ta sẽ vạn dặm đuổi theo tru.
- Từ hôm nay trở đi, bất cứ quốc gia, cá nhân, tổ chức nào che chở quan tham trốn chạy khỏi Trung Quốc phải lập tức đuổi quan tham Trung Quốc ra khỏi biên cảnh ngay. Thời hạn mười ngày, sau mười ngày ta sẽ tự mình thanh lý.
- Từ hôm nay trở đi, bất cứ quốc gia, cá nhân, tổ chức nào ngang nhiên che chở quan tham trốn chạy khỏi Trung Quốc phải phát biểu xin lỗi công khai trong thời hạn mười ngày. Qua mười ngày quốc gia, cá nhân, tổ chức nào không đáp lại sẽ chịu sự trừng phạt của chúng ta.
- Từ hôm nay trở đi, tất cả tài khoản ngân hàng lớn những quan tham đã gửi, một khi xác nhận lập tức trả lại đủ số cho Trung Quốc. Thời hạn là một tháng, qua kỳ hạn nếu không đáp lại, ngân hàng đó sẽ chịu sự trừng phạt của chúng ta.
- Thông báo này có hiệu lực ngay từ hôm phát ra.
- Ký tên: người Trung Hoa.

Càng xem về mặt các khách du lịch Long Khẩu Khu càng rung động, mãi khi bọn họ đọc xong mọi chữ trên vải đỏ thì hơn hai mươi quan tham Trung Quốc xếp thành hàng ngang đều chết.

Trong đám khách du lịch các nước đứng xem, tuy bọn họ không xem hiểu nội dung chữ viết nhưng lục tục lấy máy công cụ ghi hình như máy quay phim, máy chụp hình ghi lại tình huống hiện trường, đặc biệt phóng to chữ Trung Quốc viết trên vải đỏ.

Trực giác nói ọi người chuyện hôm nay xảy ra trên phố lớn Las Vegas chắc chắn sẽ gây ra sóng lớn trong thế giới.

Các khách du lịch Trung Quốc cũng chụp hình, quay phim nhưng vì cảm xúc quá hưng phấn nên đôi tay run run.

Dường như thấy chuyện đến đây là ổn, nam nhân da trắng mập mập đứng bên cạnh bức tượng đầu người mình sư tử nở nụ cười giải thoát. Nam nhân da trắng mập mập móc súng lục từ trong túi ra, các bảo vệ không kịp phản ứng. Nam nhân da trắng mập mập dí họng súng vào màng tang.

Đoàng!

Tiếng súng trầm đục làm mọi người ngơ ngẩn.

Mãi khi xác chết của nam nhân da trắng mập mập lăn xuống bậc thang, mấy bảo vệ lấy lại tinh thần kinh khủng hét to:

- Lão bản!

Diệp Dương Thành phát ra thông báo này dù có ý cảnh cáo nhưng hẳn biết các nước sẽ không bị trò cảnh cáo nho nhỏ này hù sợ, càng sẽ không làm ra hành động thỏa hiệp gì. Thậm chí khi thông báo lan rộng, Trung Quốc sẽ gặp nhiều rắc rối không cần thiết, tự chuốc lấy khổ.

Dù biết những đạo lý này nhưng Diệp Dương Thành vẫn làm. Diệp Dương Thành không chỉ muốn tuyên bố lập trường cá nhân, càng muốn thông qua thanh minh cứng rắn này chấn nhiếp đám tham quan ô lại trong nước. Nếu không có thông báo này, chuyến đi đến Las Vegas của Diệp Dương Thành chỉ có thể xem như thành công một nửa.

Sau khi tuyên bố này phát ra ra, hiệu quả chủ yếu có ba điều, Diệp Dương Thành biết các ban lãnh đạo Trung Quốc hiểu rõ ràng.

Điều thứ nhất, khi thông báo truyền về đất nước, đám quan viên chưa đạp chân vào vũng bùn sẽ giống hồi chuông cảnh báo thật vang. Từ nay một tảng đá lớn sẽ đè trong ngực bọn họ, bất cứ lúc nào các vị quan sẽ luôn nghĩ đến thông báo mà xét lại bản thân, hiệu quả cực lớn. Đám tham quan ô lại trốn ra nước ngoài còn bị hại, người ở trong nước có thể ung dung ngoài vòng pháp luật sao?

Điều thứ hai. Sau khi thông báo phát ra, những quan tham nhỏ sẽ bị chấn nhiếp không dám hó hé, tạo thành áp lực tâm lý cho bọn họ. Từ nay quan tham nhỏ không dám vượt giới hạn một bước, điều kiện là Diệp Dương Thành tiếp tục thanh lọc quan tham trong nước. Nhiều mặt quản lý mới có hiệu quả như ma chú, thúc giục bọn họ thay đổi làm lại con người, làm vị quan mới.

315. Chương 311-1: Xôn Xao Náo Động (thượng)

Chương 311: Xôn xao náo động. (Thượng)

Thứ ba là nhằm vào những quan tham lớn không còn đường lui hay hồi hận. Khi thông báo này xuất hiện, có thể buộc đám quan tham lớn chó cùng rứt giậu, nhưng bọn họ muốn cuồn tiền bỏ chạy sẽ vô cùng khó khăn. Cơ quan quốc gia không phải đồ chơi, lời đám quan tham lớn nổi lên mặt nước sẽ cứu lại bao nhiêu tổn thất cho quốc gia?

Ba điều trên là nguyên nhân chủ yếu khiến Diệp Dương Thành có quyết định này. Còn về mấy cái tuyên bố khác chắc chắn hắn sẽ làm, nhưng cũng không vì lấy nhỏ mà bỏ lớn. Diệp Dương Thành hành động thẳng thừng ở nước ngoài sẽ đẩy Trung Quốc đối lập với các nước trên thế giới.

Ít ra khi Trung Quốc chưa hoàn toàn cường đại, không sợ bất cứ vũ lực nào uy hiếp thì Diệp Dương Thành sẽ không làm hành động quá khích. Diệp Dương Thành tạo thành tình hình hiện nay trong Las Vegas chỉ xem như sự kiện ngoại giao khá nặng trong đàm phán giữa các nước, sẽ không gây ra chiến tranh lớn.

Đương nhiên trên đời không có tuyệt đối, nếu nước Mỹ lấy cớ muốn động can qua thì Diệp Dương Thành không ngại dẫn theo đám con ong vàng đáng yêu đi dạo Nhà Trắng, đưa tổng thống, tướng quân, đại thần đi gặp thượng đế mà bọn họ tin phụng.

Diệp Dương Thành tràn đầy tin tưởng mình có thể làm được chuyện này.

Sau khi thông báo bị dán ở cửa khách sạn Luxor, Diệp Dương Thành không nhận được gợi ý gì từ Cửu Tiêu thần cách. Diệp Dương Thành vốn ôm hy vọng trở thành thất vọng, hắn trực giác không phải không có mà chẳng qua là chưa đến giờ.

Cuối cùng Diệp Dương Thành nhìn hơn hai mươi tham quan ô lại bị hắn điều khiển y như lần trước, xác lão bản khách sạn Luxor cầm súng tự sát tạ tội. Diệp Dương Thành đập cánh mang theo hai con ong vàng cường hóa chung cực vì tiêu hao quá lớn nên từ ngày hôm qua đến bây giờ chưa có lại chất độc trở về nước.

[Lão bản khách sạn Luxor Las Vegas tự sát trước cửa, tình nghi là nhà thổi miên Trung Quốc làm. Thông báo cứng rắn xuất hiện trong Las Vegas, các nước có thỏa hiệp không?]

Tuyên bố của Diệp Dương Thành trước cửa khách sạn Luxor bị đưa lên mạng, cư dân mạng các nước nhanh chóng phiên dịch bằng tiếng nước mình, tin tức lan nhanh trên internet. Phóng viên các nước nghe tin hành động, trong phút chốc trái đất xôn xao.

Ngay đêm hôm đó tin tức truyền hình chuyên môn chiếu tiết mục Las Vegas. Dân chúng các nước quen mắt nhìn hình ảnh đám tham quan ô lại mặt hướng đông, dập đầu đến chết. Cảnh tượng tạ tội đầm máu bị di động, camera, các công cụ ghi hình lại. Người nhìn hình ảnh, xem tuyên bố của Diệp Dương Thành bị kích thích rất lớn.

Có người đồng ý, cũng có người phản đối. Truyền thông các nước đua nhau đăng tin, cư dân mạng các nước cũng thảo luận dữ dội. Đa số người cho rằng quan tham trốn ra nước ngoài đúng là đáng chết, nhưng nên thông qua pháp luật bình thường dẫn độ ề nước chứ không phải trừng trị kiểu gần như ngược giết thế này.

Có một số người cho rằng chỉ có sự trừng phạt gần như ngược giết này mới có hiệu quả chấn nhiếp quan tham trong các nước. Tuy tuyên bố chỉ nhằm vào quan tham Trung Quốc, nhưng đa số người tin tưởng nhà thổi miên Trung Quốc bí ẩn đã mở ra con đường giải quyết mới cho diệp viên các nước. Âm sát là lựa chọn không tệ.

Khi ánh mắt truyền thông, dân chúng tập trung vào sự kiện quan tham, thì tức kho vàng khách sạn Metro Gold bị cháy không lên báo. Chỉ có một tờ báo sáng Las Vegas đăng tin hậu hoa viên khách sạn Metro Gold bị cháy trong mục tin nhỏ cỡ bao thuốc lá, không nhắc gì đến kho vàng. Tin tức này bị cố ý vô tình che giấu.

Trung Quốc là nhân vật chính của sự kiện lần này. Đối diện truyền thông các nước nhiệt tình suy đoán, Trung Quốc mở cuộc họp bộ ngoại giao chiêu đãi ký giả, tỏ rõ chính phủ Trung Quốc cũng không biết thân phận người hành hung. Chính phủ Trung Quốc đã thành lập tổ chuyên án, điều tra kỹ càng vụ án này.

Sau khi gạt bỏ quan hệ với kẻ hành hung bí ẩn, người phát ngôn tin tức cũng thanh minh, biểu thị tiếc nuối Las Vegas cố ý bao che quan tham trốn khỏi Trung Quốc, chính phủ Mỹ cho quan tham Trung Quốc thể xanh. Ngoài ra chính phủ Trung Quốc đã bắt tay chuẩn bị tài liệu về quan tham trốn khỏi quốc gia, không lâu sau sẽ thông báo với các nước trên thế giới, hy vọng có thể qua đường hợp pháp dẫn độ tham quan ô lại trốn trong nước khác về quốc gia chịu pháp luật xử.

Một hòn đá đẩy lên sóng gió. Bộ ngoại giao Trung Quốc đáp trả hàng loạt, chính phủ các nước hồ hững với tuyên bố của Diệp Dương Thành giờ đây khẩn cấp mở họp thảo luận. Lần này Trung Quốc chiếm chủ lý, dẫn độ quan tham nước mình về chịu pháp luật phán xét, về tình về lý đều hợp.

Thế là cố vấn các nước đưa ra trả lời, một bên lên tiếng ủng hộ quyết định của Trung Quốc dẫn độ tham quan, một bên biểu thị trong quốc gia của mình không có quan tham Trung Quốc lẫn trốn.

Như đá bóng, người chuyền cho ta, ta đá cho hắn. Đối diện phản ứng của chính phủ các nước, nhiều người thông minh đã hiểu. Rất nhanh chuyện này sẽ chìm xuống trong khi chính phủ các nước giả tạo tổ thái độ. Đề tài nóng cuối cùng sẽ bị mọi người lãng quên.

Đương nhiên với điều kiện là nhà thôi miên Trung Quốc phát ra tuyên bố ai chỉ là vui đùa. Nếu nhà thôi miên Trung Quốc thực hiện điều mình tuyên bố thì chuyện này sẽ dậy sóng trong phạm vi toàn cầu. Nhưng đa số người biểu thị lạc quan, trừ phi não đám nhà thôi miên Trung Quốc bị nhũn ra, nếu không bọn họ làm sao dám trực tiếp chống lại nhiều quốc gia?

Trong phòng họp Trung Nam hải, tám nam nhân từ năm mươi mấy đến hơn sáu mươi tuổi ngồi vây quanh bàn họp. Ba nam nhân mặc quân phục, năm người mặc đồ tây đen.

Ngồi ở ghế chủ là một lão nhân mặc đồ tây đen hơn sáu mươi tuổi, lão giữ im lặng.

- Chắc chắn chuyện này do đám dị nhân hoạt động mạnh mẽ tại Chiết Giang đã làm!

Người lên tiếng là một nam nhân mặc quân phục ngồi ở ghế thứ hai bên tay phải lão nhân mặc đồ tây đen.

Nam nhân mặc quân phục nói:

- Trong tin tức điệp viên ở Las Vegas truyền về rõ ràng đội viên đội bảo vệ vòng ngoài khách sạn Metro Gold chết do trúng chất độc mạnh chưa biết. Trong nước, chỉ có đám dị nhân Chiết Giang có năng lực như thế, tựa như Triệu Hợp Đức ở tỉnh Chiết Giang . . .

- Đã điều tra rõ trong thời gian này thành viên đoàn du lịch thông qua đường hợp pháp rời khỏi quốc gia, tất cả không có gì đáng ngờ.

Một nam nhân mặc đồ tây đen nói tiếp:

- Tức là đám dị nhân tỉnh Chiết Giang qua đường vượt biên phi pháp rời khỏi biên giới, muốn qua đường này tìm hiểu về bọn họ thì xác suất rất nhỏ.

- Bây giờ Phó Diệc Chi ở tỉnh Chiết Giang đúng không?

Lão nhân mặc đồ tây đen ngồi trên ghế chính trầm ngâm thật lâu sau bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Bên hắn không hiểu biết gì về việc này sao?

- Mấy hôm trước Phó chủ nhiệm vừa gọi điện cho ta xong.

Lại một nam nhân mặc quân phục mở miệng nói:

- Phó Diệc Chi chịu bó tay việc điều tra đám dị nhân này.

Lão nhân mặc đồ tây đen nhẹ gật đầu:

- . . .

Khoảng mười mấy giây sau, lão nhân mặc đồ tây đen lên tiếng:

- Bây giờ chúng ta không nên chú ý nhiều đến đám dị nhân này mà là bên Mỹ đưa ra phản đối, bọn họ yêu cầu chúng ta giao hung thủ ra. Các người thấy sao?

316. Chương 311-2: Xôn Xao Náo Động (hạ)

Chương 311: Xôn xao náo động. (Hạ)

- Bây giờ dân chúng trong nước xem dị nhân tỉnh Chiết Giang như Batman phiên bản Trung Quốc.

Một nam nhân mặc quân phục dứt khoát nói:

- Sự thực chứng minh bọn họ hành động trong Las Vegas là bảo vệ ích lợi đất nước chúng ta, mặc dù hơi lỗ mãng nhưng điểm xuất hiện tốt. Không nói đến chúng ta căn bản không tìm thấy bọn họ, dù biết thân phận thật của bọn họ thì . . . Nếu không muốn bị dân chúng trong nước châm chích sau lưng, tuyệt đối không thể giao bọn họ ra.

Nghe nam nhân mặc quân phục nói, mọi người im lặng.

- . . .

Bọn họ ngồi vào ghế cao cỡ này đều đặt ích lợi đất nước lên hàng đầu, nhưng phải bọn họ rất tán đồng chuyện đám dị nhân tỉnh Chiết Giang làm ở Las Vegas.

Lão nhân mặc đồ tây đen nhẹ giọng nói:

- Trả lời Nhà Trắng, bảo là nước ta đã bắt đầu điều tra việc này . . .

* * *

Nhìn hình chụp từ camera HD trong khách sạn Metro Gold, nhìn ba con sâu quái dị, một nam nhân da trắng hơn năm mươi tuổi đứng bật dậy.

- Đây tuyệt đối không phải sâu máy của chúng ta, chắc chắn!

Nam nhân da trắng khẳng định:

- Chúng ta không có con sâu như vậy. Chết tiệt, người Trung Quốc nghiên cứu ra sâu máy và đánh trên đầu chúng ta!

Nghe nam nhân da trắng chối, một nam nhân khác mở miệng nói:

- Nếu chuyện xảy ra ở khách sạn Metro Gold do ba con sâu máy này làm chứng minh trình độ nghiên cứu sâu máy của Trung Quốc đã hoàn toàn vượt qua chúng ta.

Biểu tình của nam nhân hơi châm biếm:

- Nhưng điều này có thể không?

- . . . Thông báo ngay cho ngành tình báo, tăng nhanh hành động thẩm thấu viện nghiên cứu khoa học Trung Quốc.

Một nam nhân ngồi trên sofa trầm giọng nói:

- Phải mau chóng xác định Trung Quốc có thật sự nắm giữ kỹ thuật chế tạo sâu máy không, ngoài ra khỏi động kế hoạch B88.

Nghe nam nhân ngồi trên sofa nói, tám người có mặt trong phòng lộ biểu tình kinh ngạc hỏi lại:

- Khởi động kế hoạch B88?

Giây sau bọn họ lộ vẻ hưng phấn gật đầu, nói:

- Đúng là nên khởi động!

Diệp Dương Thành không biết bởi vì tuyên bố của hắn gây ra sóng gió to cỡ nào trong quốc tế, hắn chỉ biết rằng phải đi ra ngoài giải quyết vấn đề bao tử.

Diệp Dương Thành nhìn các thức ăn nhanh rải rác trong phòng, khoe môi co giật. Liên tục sáu ngày sống dựa vào thức ăn nhanh, dù chúng nó có mùi vị ngon cách mấy giờ Diệp Dương Thành nhìn chúng là muốn ói ra.

Diệp Dương Thành gỡ tóc rối, sau ngày qua lần đầu tiên hắn xuống giường. Diệp Dương Thành mang dép lê bước đi mở cánh cửa phòng ngủ đóng sáu ngày, vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Diệp Dương Thành tắm rửa sạch sẽ, tinh thần phơi phới, thay đồ mới. Diệp Dương Thành đứng trước cửa phòng ngủ thoả mái vuốt người.

Diệp Dương Thành lẩm bẩm:

- Lại một thời gian dài. Đi mua xe mới trước rồi về nhà thăm phụ mẫu. Hừm, dẫn Mạn Ny theo.

Diệp Dương Thành thầm quyết định, hắn hành động rất nhanh.

Chín giờ sáng Diệp Dương Thành rời khỏi tiểu khu đi chỗ bán xe trong thị trấn. Về mua xe, Diệp Dương Thành có ý tưởng của mình. Mặc dù Diệp Dương Thành mua được xe sang trọng cỡ mấy trăm vạn nhưng cho đến nay hắn luôn ẩn trong bóng tối, đã quen điều thấp.

Diệp Dương Thành đi dạo một vòng hãng xe, cuối cùng chọn chiếc Audi A4 thường thấy, trả hết một lần ba mươi bảy vạn. Treo giấy phép tạm thời cho xe, Diệp Dương Thành lái xe mới rời hãng xe chạy hướng tòa nhà văn phòng tháp đồng.

Trong khi Diệp Dương Thành chuẩn bị về nhà, lối ra đường cao tốc Dũng Đài Khánh kéo dài có chiếc xe hơi Mazda màu đen lẩn bánh. Bốn nam nhân ngồi trên xe khoảng hơn ba mươi tuổi. Hai nam nhân ngồi ở ghế tài xế và phụ lái mặc đồ thường, hai nam nhân ngồi sau lưng bọn họ thì mặc đồ tây đen, mặt mộc.

Xe chạy đường cao tốc lao nhanh đi Bảo Kinh Trấn.

Trong rừng sâu núi thẳm phía đông bắc Bảo Kinh Trấn, bốn nam nhân hơn ba mươi tuổi đang vượt mọi chông gai đi tới. Hai nam nhân mặc đồ tây đen mặt mộc đi trước mở đường, dù mặc đồ tây nghiêm túc nhưng không thể che lấp khí thế bạo ngược. Về mặt bọn họ ngơ ngác như khúc gỗ.

Hai nam nhân mặc đồ tây đen đi đằng trước mở đường, im lặng không lên tiếng. Hai nam nhân hơn ba mươi tuổi đi sau thì nhỏ giọng giao lưu. Nghe bọn họ trao đổi thì rõ ràng không phải người Trung Quốc, bọn họ là người Nhật vượt biển đến đây.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi đi tay trái nhỏ giọng hỏi Y Đằng thanh Sơn đi bên cạnh mình:

- Y Đằng quân cảm thấy tại sao Tùng Bản đại nhân phái chúng ta đến đây? Còn đi theo hai khúc gỗ này.

Y Đằng thanh Sơn liếc Tá Tá Mộc Tiểu Lâm:

- Tùng Bản đại nhân, là tinh anh cực tình báo quốc tế để quốc Nhật Bản vĩ đại phải luôn giữ đầu óc tỉnh táo.

Y Đằng thanh Sơn khuyên nhủ Tá Tá Mộc Tiểu Lâm:

- Chúng ta không có tư cách suy đoán Tùng Bản đại nhân sắp xếp công việc.

Tá Tá Mộc Tiểu Lâm đứng thẳng người, gật mạnh đầu:

- Vâng!

Tá Tá Mộc Tiểu Lâm không hỏi gì thêm, đè nén khó hiểu, cùng Y Đằng thanh Sơn đi theo hai nam nhân mặc đồ tây đen như khúc gỗ vào sâu trong rừng.

Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm là điệp viên Nhật Bản trú đóng ở Hàng Châu thị. Theo đạo đức nghề nghiệp của hai người khi đã nhận nhiệm vụ thì không được hỏi nhiều thêm, lo làm công việc của mình là được.

Tá Tá Mộc Tiểu Lâm là điệp viên theo nghề nhiều năm nên biết quy tắc trong nghề này, tuy nhiên nhiệm vụ lần này có quá nhiều điều đáng ngờ. Hai nam nhân mặc đồ tây đen đi đằng trước làm Tá Tá Mộc Tiểu Lâm cực kỳ khó hiểu.

Tùng Bản Tú Đầu là người tổng phụ trách cục tình báo quốc tế Nhật Bản Châu Á. Đoạn thời gian trước nhận được tin Độ Biên Di Sinh bị ám sát bỏ mình tại Kobe, nhưng điều này chưa đủ sức nặng để Tùng Bản Tú Đầu trực tiếp liên lạc ra nhiệm vụ cho Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm. Tùng Bản Tú Đầu còn phái hai người như khúc gỗ trợ giúp Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm, đặc biệt dặn dò bọn họ không được chọc giận hai nam nhân mặc đồ tây đen.

Theo quy định của cục tình báo quốc tế Nhật Bản, Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm chỉ là hai điệp viên bình thường, trên đầu còn sáu tầng lãnh đạo. Người phụ trách Hàng Châu thị, chủ người phụ trách, phó người phụ trách tỉnh Chiết Giang, chủ người phụ trách, phó người phụ trách khu Hoa Đông vân vân.

Tùng Bản Tú Đầu là đại nhân vật cục tình báo quốc tế, dù thế nào cũng không nên gặt bỏ trình tự ra lệnh trực tiếp điều động Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm.

Hàng loạt tình huống không bình thường này khiến Tá Tá Mộc Tiểu Lâm nổi lòng cảnh giác, nhưng gã chỉ có thể dần xuống đáy lòng. Tựa như Y Đằng thanh Sơn đã nói, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm phải giữ đầu óc tỉnh táo, không nên suy đoán ý định của Tùng Bản Tú Đầu trong lúc bận rộn chấp hành nhiệm vụ.

Nghĩ đến đây Tá Tá Mộc Tiểu Lâm nhẹ lắc đầu, tạm đè nén các thắc mắc xuống đáy lòng. Tá Tá Mộc Tiểu Lâm không biết rằng không chỉ mình gã thắc mắc, Y Đằng thanh Sơn đi bên cạnh gã thì đầu óc hoang mang.

Điều thứ nhất làm Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm khó hiểu là tại sao điều hai người từ Hàng Châu thị đến Khánh Châu thị?

317. Chương 312: Ăn Sốt Nuột Tươi

Chương 312: Ăn sốt nuột tươi.

Đưa Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm vào rừng sâu núi thẳm, theo hai khúc gỗ đi đằng trước mở đường? Mệnh lệnh không nói gì đến công việc muốn hai người làm, chỉ bảo Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm đi theo rồi chờ lệnh tiếp theo.

Trong khi Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm ôm nhiều thắc mắc đi tới, hai nam nhân mặc đồ tây đen đi trước mở đường bỗng gầm rống như dã thú.

- Grao!

Tá Tá Mộc Tiểu Lâm, Y Đằng thanh Sơn là sĩ quan cao cấp sợ hãi giật nảy mình, bản năng cơ thể ngấn từ trong ngực ra, núp sau cây to, thần kinh căng thẳng.

Nhưng Tá Tá Mộc Tiểu Lâm, Y Đằng thanh Sơn cảnh giác chỉ phí công. Hai nam nhân mặc đồ tây đen rút gào tựa dã thú bị thương xông xông lên trước.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cây cối ngăn trước mặt hai nam nhân mặc đồ tây đen đều bị bọn họ dễ dàng đung ngã, nhẹ nhàng như một nam nhân trưởng thành bẻ gãy nhánh cây.

Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm núp sau thân cây đã mọc sừng lục ra nhìn cảnh tượng khiến người sợ hãi. Hai người liếc nhau, thật lâu khó thể lấy lại tinh thần.

Tiếng hú càng lạnh lốt vang lên trong đất trống bên ngoài rừng rậm.

- Grao grao!

Thanh âm tràn ngập hơi thở bạo ngược cực đoan, tín hiệu siêu nguy hiểm.

Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm buộc lòng cẩn thận đến gần bìa rừng. Hai người cần xác nhận là cái gì kích thích hai nam nhân như khúc gỗ phát ra tiếng gầm rống thê lương đến thế.

Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm dần dần đến gần bìa rừng. Hai người vén bụi cỏ lộn xộn, kinh ngạc phát hiện hai nam nhân mặc đồ tây đen đứng ở đất trống bên ngoài rừng rậm, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh biếc. Hai nam nhân mặc đồ tây đen thở hồng hộc, thanh âm nặng nề làm người rét run.

Nếu Diệp Dương Thành cũng đến đây chắc chắn sẽ nhận ra chỗ này là nơi hãn dùng chiến thuật biến người đề chết quái vật kia.

- Hộc hộc . . .

Tiếng thở ngày càng nặng nề.

Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm trợn mắt há hốc mồm nhìn hai nam nhân mặc đồ tây đen nhanh chóng trưởng to ra, tựa như không khí bơm vào bong bóng.

Xoẹt xoẹt!

Đồ tây, áo sơ mi mặc trên người bị cơ bắp nhanh chóng phình lên rách toét, mảnh vải bay đầy. Làn da trắng trở nên đỏ rực như miếng sắt nung.

Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm nhìn cảnh tượng làm người hãi hùng, hai người lộ biểu tình sợ hãi. Đây là quái vật gì?

Nếu hai quái vật này không phải Tùng Bản Tú Đầu phái đến thì Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm đã chạy trốn ngay lập tức. Hai quái vật phát ra hơi thở nguy hiểm đè ép Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm nghẹt thở.

Tiếng hú khiến người sợ hãi tột cùng vang lên:

- Grao grao!

Hai quái vật biến thân xong gầm lên, vụt xoay người nhìn hướng Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm núp bên bìa rừng.

Hai quái vật gào thét bá đạo:

- Grao grao!

Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm sĩ quan cao cấp sợ hãi hồn vía lên mây. Tùng Bản Tú Đầu gì đó, nhiệm vụ gì gì đều bị hai người ném ra khỏi não, xoay người bỏ chạy.

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Hai bóng người đỏ rực rời khỏi đất trống bay vào rừng rậm.

Tiếng hét thê lương vang lên:

- A!!!

Chưa đến ba giây, Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm vừa xoay người không kịp chạy xa đã bị hai quái vật lôi xềnh xệch ra khỏi rừng. Cảnh tượng xảy ra tiếp theo làm bất cứ ai gặp ác mộng suốt đời.

Răng rắc!

Một quái vật bóp cổ Tá Tá Mộc Tiểu Lâm, há mồm máu to cắn đầu gã.

Sợ hãi Tá Tá Mộc Tiểu Lâm bị cắn thủng một lỗ to, nhưng gã chưa chết, gã còn liều mạng vùng vẫy.

Tá Tá Mộc Tiểu Lâm phát ra tiếng gào cực kỳ thê lương khiến người run sợ:

- A!!!

Răng rắc!

Răng quái vật như làm bằng thép dễ dàng cắn đứt sọ Tá Tá Mộc Tiểu Lâm sĩ cao cao cấp, cắn bể sọ xong quái vật nhai rôm rốp ngon lành, nuốt xuống.

Nửa tiếng sau, thứ Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm để lại duy nhất trên thế giới này là một ít công cụ đập viên và quần áo. Cơ thể hai người đã bị hai quái vật toàn thân đồ rục ăn tươi nuốt sống. Không ai có thể miêu tả quá trình Y Đằng thanh Sơn, Tá Tá Mộc Tiểu Lâm chết phải chịu đau đớn biết bao. Đặc biệt khi cảm nhận sọ não mình bị người cắn bể, cảm xúc cực đoan kinh khủng.

Tá Tá Mộc Tiểu Lâm chết, Y Đằng thanh Sơn cũng đi bán muối, dưới đất chảy vũng máu của hai người nhưng không có xương cốt hay bộ phận cơ thể nào. Thân thể Tá Tá Mộc Tiểu Lâm, Y Đằng thanh Sơn chỉ để lại máu chảy lênh láng.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Tiếng xương cốt kêu, hai quái vật đã trong trạng thái bùng nổ, nửa tiếng sau sẽ nổ banh xá chết thể nhưng chúng đang thay đổi hoàn toàn.

Làn da đồ rục nhanh chóng trở về bình thường, răng anh thò ra khoang miệng rụt về, cuối cùng biến thành hàm răng trắng đều.

Biểu tình ngơ ngác dần trở nên tự nhiên.

Trên đất trống trong rừng sâu vang lên thanh âm khàn khàn, âm trầm:

- Vùng đất . . . Thức tỉnh . . .

* * *

Lâm Mạn Ny ngồi trên ghế phụ lái, tay cầm gương nhỏ. Lâm Mạn Ny cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh nhưng sự căng thẳng, hốt hoảng vẫn lộ rõ ra. Lâm Mạn Ny vén tóc mái trên trán, bứt rứt cựa quậy.

- Diệp. . . A Thành, người thấy ta thế này đã được chưa?

Lâm Mạn Ny không ngờ, nàng chưa bao giờ ngờ ngày thứ sáu sau khi quan hệ với Diệp Dương Thành được xác định là người yêu, hắn đòi đưa nàng về nhà gặp phụ huynh.

Trời, khi Lâm Mạn Ny nghe hiểu ý từ câu nói mập mờ của Diệp Dương Thành, nàng ngây người, không kịp suy nghĩ từ chối. Diệp Dương Thành đạp ga lái xe chạy thẳng đến Bảo Kinh Trấn, mang theo nàng.

Cảm giác nửa muốn nửa không àm Lâm Mạn Ny rất căng thẳng, nhưng nàng cố gắng giữ cho bề ngoài của mình tươi tắn. Tóc mái hơi lệch một chút là Lâm Mạn Ny sẽ soi gương chỉnh lại, rồi hỏi đi hỏi lại Diệp Dương Thành: Người thấy ta thế này đã được chưa?

Nghe Lâm Mạn Ny một lần nữa hỏi câu tương tự, Diệp Dương Thành kiên nhẫn cười cười.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Dương nhiên là đẹp!

- Phù.

Lâm Mạn Ny thở phào nhẹ nhõm, cơ thể thả lỏng.

Đã hơn một tháng từ lần trước Diệp Dương Thành về nhĩ. Khi Diệp Dương Thành rời khỏi Bảo Kinh Trấn hứa hẹn gia đình, nhưng vì đủ loại nguyên nhân nên Diệp Dương Thành thất hứa. Lại lái xe quay về Bảo Kinh Trấn, tâm tình Diệp Dương Thành khá căng thẳng.

Diệp Dương Thành biết phụ mẫu rất phóng khoáng, biết Lâm Mạn Ny phù hợp tiêu chuẩn con dâu, nhưng hắn vẫn lo hai người không chấp nhận thân phận cô nhi. Vì khi Diệp Dương Thành lấy Lâm Mạn Ny làm vợ nghĩa là Diệp gia không có cậu mợ, ông bà sui gì.

Đối với người thế hệ trước như Diệp Hải Trung thì đây là chuyện khó thể chấp nhận, không ai hy vọng thân thích nhà mình ngừng ở bối phận nhi tử. Con người sống trong xã hội, có ai không cần người giúp đỡ vào lúc nào đó?

May mắn Diệp Dương Thành lo lắng dư thừa, khi hắn nắm tay Lâm Mạn Ny bước vào chợ bán quần áo, phụ thân Diệp Hải Trung, mẫu thân Ngô Ngọc Phương đang bận rộn cùng ngừng làm việc.

318. Chương 313: Ông Trời Xuống Cũng Không Bảo Vệ Người Được!

Chương 313: Ông trời xuống cũng không bảo vệ người được!

Hai người cười tươi như hoa kéo dài mãi khi Diệp Dương Thành lái xe đưa Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương về tiểu khu Ái Hà, ngược lại càng cười toe toét.

Diệp Dương Thành đưa Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương vào phòng ngủ, nhỏ giọng nói rõ tình huống Lâm Mạn Ny lớn lên trong cô nhi viện thì Diệp Hải Trung cười gượng.

Một lúc sau Diệp Hải Trung gật gù cười nói:

- Đứa trẻ lớn lên trong cô nhi viện biết quan tâm chăm sóc, cô nương này không tệ, có là cô nhi hay không chẳng quan trọng.

Diệp Dương Thành nhìn ra được phụ thân không mấy thích, nhưng cũng biết Diệp Hải Trung rất vừa lòng Lâm Mạn Ny. Cảm xúc mâu thuẫn xuất hiện ở cùng một người, Diệp Dương Thành cảm nhận được nội tâm Diệp Hải Trung rối rắm.

- Rồi rồi, Dương Thành nhà chúng ta không cần dựa vào nhà vợ mới thành tài được, thiếu thân thích thì kệ đi.

Ngô Ngọc Phương ngừng một lúc sau cười nói:

- Có nhiều họ hàng cũng không phải chuyện tốt.

Nghe mẫu thân nói câu này làm Diệp Dương Thành nhú mày:

- A?

Diệp Dương Thành cố ý đổi đề tài, mở miệng hỏi:

- Mẫu thân, xảy ra chuyện gì?

Diệp Hải Trung oán trách trừng Ngô Ngọc Phương:

- Cái này thì . . .

Nhưng Diệp Hải Trung không giấu diếm Diệp Dương Thành, im lặng một lúc sau nói:

- Cửa hàng của đại cữu con tại Quảng Châu năm nay lỗ nặng, còn một hơi mở ba tiệm, đến bây giờ chưa lấy lại vốn. Mấy ngày trước hắn gọi điện thoại muốn mượn tiền nhà chúng ta xoay vòng, nhưng con số . . .

- Đại cữu cần bao nhiêu?

Nghe nói đại cữu làm ăn thua lỗ, Diệp Dương Thành ngồi thẳng người hỏi:

- Phụ thân, nhà chúng ta nhờ có đại cữu giúp mới khá lên được, giờ đại cữu xảy ra chuyện, không thể khoan tay đứng nhìn.

Nghe Diệp Dương Thành nói câu này Diệp Hải Trung trợn trắng mắt:

- Đứa nhỏ này, mấy đạo lý đó còn cần con dạy sao?

Diệp Hải Trung móc bao thuốc lá ra khỏi túi, đốt điếu thuốc, hít một hơi nói:

- Nhưng đại cữu cần số tiền hơi lớn, một trăm ba mươi vạn.

Không đợi Diệp Dương Thành lên tiếng, mẫu thân Ngô Ngọc Phương nói tiếp:

- Trong nhà chúng ta bây giờ có tổng cộng sáu mươi mấy vạn tiền mặt. Sắp cuối năm, tiền hàng trong tiệm quần áo cần phải thanh toán, con lại đi thị trấn mở xưởng. Nhà chúng ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

- À . . .

Diệp Dương Thành đã hiểu tại sao phụ mẫu buồn rầu. Chỉ trách lúc trước Diệp Dương Thành không thẳng thắn khai thật, hắn nói mở nhà máy kiếm được ít tiền. Tình trạng Diệp gia hiện nay đúng là con số một trăm ba mươi vạn quá lớn, Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương khó thể chấp nhận.

Nhưng lúc mới mở tiệm Diệp Dương Thành toàn nhờ đại cữu giúp đỡ, không nói đến quan hệ thân thích, hắn nhớ kỹ đạo lý đền ơn đáp nghĩa.

Diệp Dương Thành cười khê:

- Mẫu thân, lát nữa xin hãy gọi điện cho đại cữu, kêu đại cữu nhấn số tài khoản ngân hàng với điện thoại di động của con. Ngày mai con sẽ gửi tiền cho đại cữu, mẫu thân nói với đại cữu là đừng nóng, lỗ sốt ruột quá không tốt cho thân thể.

Phụ mẫu Diệp Dương Thành đang lo lắng chợt ngáy ra.

- Con nói cái gì?

Diệp Hải Trung nói:

- Dương Thành, đừng nói mạnh miệng, đại cữu của con không chịu nổi sức ép . . .

Diệp Dương Thành nháy mắt:

- Yên tâm. Phụ thân, mẫu thân, nhi tử của hai người rất giỏi.

Diệp Dương Thành cười nghịch ngợm:

- Phụ mẫu không chú ý thấy con đã đổi xe sao?

Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương kinh ngạc hỏi:

- Kiếm được tiền?

- Bingo! Hoàn toàn chính xác!

Diệp Dương Thành cười ranh mãnh:

- Đơn đặt hàng cho nhà máy nhiều đến có thể sản xuất tận cuối năm sau. Giờ gần hết năm, tiền hàng đầu năm tới giờ lần lượt về tay. Một trăm ba mươi vạn không phải vấn đề lớn.

Ngô Ngọc Phương mừng rỡ, vỗ đùi đứng lên khỏi mép giường:

- Vậy tốt rồi, ta đi gọi điện cho đại cữu của con ngay đây!

Ngô Ngọc Phương vội vàng chạy ra phòng ngủ gọi điện thoại.

Lúc này coi như Diệp gia song hỉ lâm môn. Nhi tử mở công xưởng kiếm tiền, còn mang về nhà nàng dâu như hoa như ngọc.

Tin công xưởng của Diệp Dương Thành kiếm được tiền kích động Diệp Hải Trung buông bỏ thành kiến với cô nhi.

Diệp Hải Trung quyết định:

- Đêm nay đưa nhị cữu, nhị thúc, gia gia đến uống rượu!

Diệp Hải Trung nói xong không cho Diệp Dương Thành thời gian trả lời, hét to với ngoài cửa:

- Ngọc Phương, nàng dẫn Mạn Ny đi chợ mua đồ ăn, tối nay ba người gia gia sẽ qua ăn cơm.

Ngô Ngọc Phương đang gọi điện thoại ở phòng khách sưng sốt, sau đó đồng ý ngay:

- A, biết rồi.

Lâm Mạn Ny đỏ mặt ngồi trên sofa thì càng thấp thỏm hơn. Dù là nam đi nhà nữ hay nữ đến nhà nam sợ nhất là kéo bạn bè đến, nhiều người ồn ào.

Diệp Dương Thành chỉ biết cười ngại ngùng:

- . . .

Diệp Dương Thành biết Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương lại nổi máu muốn khoe khoang.

Làm phụ mẫu người ta có ai không muốn thấy con cái nhà mình có tương lai tươi sáng, ỉnh nở mặt nở mày?

Ôn Nhạc huyện là quan trường đầu tiên Diệp Dương Thành quét sạch, cũng là đại bản doanh chính thức của hắn. Dù là Dương Thành công ty điện tử được tạo ra để Diệp Dương Thành rửa tiền, hay Dương Thành hội quỹ từ thiện làm vui cho người khác, kiếm nhiều công đức huyền diệu về cho hắn, tất cả đều nằm trong khu vực Ôn Nhạc huyện. Quan trọng hơn, gia đình của Diệp Dương Thành nằm trong Ôn Nhạc huyện.

Bởi vậy Diệp Dương Thành dốc sức quản lý Ôn Nhạc huyện, đặc biệt là quan trường được hắn hết sức để ý, không để một hạt cát lọt vào.

Từ khi Dương Đăng Phi chiếm xác Trầm Vũ Phàm làm thư ký huyện ủy Ôn Nhạc huyện đến nay, không khí quan trường trong này càng ngày càng tốt hơn. Trên có Dương Đăng Phi dốc sức bắt tham trừ ác, dưới có Diệp Dương Thành trước kia treo cờ thay trời hành đạo. Hai mặt đốc thúc, tuy quan trong Ôn Nhạc huyện không thanh liêm hết nhưng chắc chắn là nghiêm ngặt giữ chức vụ của mình.

Dương Đăng Phi chính mồm cam đoan điều này.

Diệp Dương Thành không ngại dám quan nhận chút tiền cải thiện cuộc sống trong phạm vi hợp lý. Từ xưa đến nay nước quá trong sẽ không có cá, Diệp Dương Thành hiểu rõ ràng đạo lý này. Chỉ cần hết lòng hết dạ làm việc cho dân chúng, nhận chút tiền hối lộ có sao?

Nhưng nếu nhận tiền mà không làm việc, chiếm hằm cầu không đi, vậy Diệp Dương Thành sẽ nên giết thì giết, nên kéo xuống thì kéo ngay, đến từ đâu thì trở về đó. Diệp Dương Thành tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện gì trong khu vực Ôn Nhạc huyện.

Cho nên theo thời gian trôi qua, người ở quan trường Ôn Nhạc huyện dần nhận ra quy tắc ngầm, không vượt qua giới hạn thì nhận ít tiền hối lộ không thành vấn đề. Với điều kiện suy nghĩ, giải quyết vấn đề đứng ở góc độ ích lợi cho dân.

Không được nhận quá nhiều tiền, nhận quà không được hơn một ngàn nhân dân tệ. Nhận quà một, hai lần không sao, nhưng nhận nhiều lần thì . . . Là ông trời cũng không bảo vệ người được.

Trong tình trạng này, đám quan Ôn Nhạc huyện thu về lòng tham, diễn biến thành các quan Ôn Nhạc huyện tuy không đến mức không nhận hối lộ nhưng tuyệt đối không có chuyện mượn quyền tham ô tài khoản công trình, quỹ dân sinh vân vân. Một khi xảy ra chuyện đó, xuống ngựa bị điều tra là nhẹ, nghiêm trọng hơn chút thậm chí không có mình chết như thế nào.

319. Chương 314-1: Bọn Họ Đang Chơi Với Lửa! (thượng)

Chương 314: Bọn họ đang chơi với lửa! (Thượng)

Trong hoàn cảnh làm người ta phập phồng lo sợ này, Diệp Dương Thành cho phép làm quan nhận ít tiền hối lộ nhưng không công khai xác định tiêu chuẩn nhận hối lộ cao cỡ nào. Điều này dẫn đến kết quả đám quan không dám nhận lễ vật trên năm trăm khối tiền.

Ra khỏi phòng riêng nhà hàng, Diêu Định Thông làm bạn chủ nhiệm huyện ủy lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài thườn thượt:

- Ài . . .

Diêu Định Thông nhớ đến trong phòng nhà hàng, người kia chuẩn bị cho gã một tượng phật nhỏ bằng vàng làm tim gã rung rinh. Đối lại chỉ cần Diêu Định Thông nói một câu trong hội nghị huyện thường ủy, chuyện đó liên quan đến vấn đề dân sinh. Nhận tượng pahạt vàng, nêu một vấn đề liên quan dân sinh trong hội nghị huyện thường ủy . . .

Diêu Định Thông cười tự giễu:

- Có tà tâm nhưng không có lá gan.

Diêu Định Thông thầm nhớ lại chuyện đó nhưng từ chối nhận tượng phật bằng vàng hơn một trăm khối. Trên đầu treo cây kiếm bén vô hình, không chạm vào được nhưng đủ lấy mạng, trừ phi không muốn sống nữa, nếu không Diêu Định Thông thật sự không dám tham.

Diêu Định Thông ra khỏi nhà hàng, leo lên một chiếc xe taxi. Diêu Định Thông thần thờ cảm thán, thậm chí không dám đi xe công vụ.

Diêu Định Thông cứ than thở trên đường đi, gã không phát hiện đằng sau xe taxi có chiếc Mazda màu đen lặng lẽ bám theo. Từ khi Diêu Định Thông rời khỏi nhà hàng thì xe hơi Mazda này luôn đi theo xe taxi, luôn giữ khoảng cách một trăm thước.

Theo tính toán ban đầu Diệp Dương Thành sẽ ở nhà hai ngày cùng phụ mẫu rồi đi thăm người thân, dẫn theo Lâm Mạn Ny giới thiệu các thân thích có quan hệ tốt với gia đình. Diệp Dương Thành lại khuyên Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương giao chuyện trong cửa tiệm chợ quần áo cho người khác quản lý, hai người sống hưởng thụ đi.

Nhưng hiện thực luôn khác với lý tưởng. Sáng ngày thứ hai Diệp Dương Thành mới xuống giường, chưa kịp cười đùa với Lâm Mạn Ny mới yêu đương giảm bớt tâm tình căng thẳng cho nàng, bên trong não hần chột vang giọng Trương Ngọc Thiển.

Trương Ngọc Thiển sốt ruột nói:

- Chủ nhân, xảy ra chuyện!

Mười phút sau, Diệp Dương Thành không muốn chút nào nhưng hần vẫn sắp xếp Lâm Mạn Ny ở trong nhà nghỉ ngơi, hần thì lái xe ra khỏi tiểu khu Ái Hà lao nhanh hướng nội thành Khánh Châu thị.

Bốn mươi ba phút, Diệp Dương Thành từ Bảo Kinh Trấn bão táp lao đến nội thành Khánh Châu thị. Diệp Dương Thành đậu xe trong bãi đỗ xe bên ngoài một nhà hàng tây. Diệp Dương Thành bước nhanh qua cửa nhà hàng, bồi bàn hướng dẫn hần đẩy mở cửa một gian phòng.

Diệp Dương Thành cố gắng kiềm nén tức giận hừng hực trong lòng, trầm giọng hỏi:

- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Thấy Diệp Dương Thành đẩy cửa bước vào, Trương Ngọc Thiển chờ cánh cửa đóng kín, nàng đợi trong này đã lâu vội đứng dậy khỏi sofa. Trương Ngọc Thiển cung kính khom người hành lễ với Diệp Dương Thành, sau đó đứng thẳng dậy.

- Chủ nhân, chuyện là thế này.

Trương Ngọc Thiển mở miệng nói:

- Bắt đầu từ mười một giờ tối hôm qua cho đến bốn giờ sáng hôm nay, bạn chủ nhiệm huyện ủy, thư ký ủy nông công, chủ tịch chính hiệp Ôn Nhạc huyện, thư ký chính pháp ủy, chủ nhiệm nhân đại, chủ tịch chính hiệp Long Khẩu Khu . . .

Trương Ngọc Thiển một hơi báo ra ba mươi mấy chức quan bao trùm tất cả huyện khu trong khu vực Khánh Châu thị, nằng hất sâu một hơi.

Về mặt Trương Ngọc Thiển cực kỳ trầm trọng nói:

- Tất cả bị giết, nhìn vết thương trên người bọn họ ra kết luận là có hai kẻ hành hung.

Diệp Dương Thành biến sắc mặt nói:

- Tại sao?

Một buổi tối có ba mươi mấy thường ủy khu huyện bị giết? Những thường ủy khu huyện này không phải tham quan ô lại, bọn họ trải qua cuộc thanh tẩy còn sót lại, là vị quan đường đường chính chính.

Biểu tình Trương Ngọc Thiển phức tạp trả lời:

- Bởi vì nguyên nhân chết chủ yếu là có hai vết thương trí mạng.

Trương Ngọc Thiển cắn môi báo cáo:

- Vết thương trí mạng thứ nhất xảy ra ở Ôn Nhạc huyện, Long Khẩu Khu, Ung Gia huyện Âu Dương khu, Lộc Thịnh khu. Người chết đều bị bịt đầu, xem tình hình điều tra hiện trường thì hung thủ dùng vũ khí cùn đập bịt đầu nạn nhân. Hung thủ có sức mạnh siêu lớn, không thể phán đoán hung khí là cái gì.

Trương Ngọc Thiển ngược lên nhìn Diệp Dương Thành, thấy mặt hắn âm trầm nhưng không muốn hỏi nhiều.

Trương Ngọc Thiển điều chỉnh tâm tình, tiếp tục báo:

- Vết thương trí mạng thứ hai xảy ra ở Bình Nhật Huyện, Thái Khang huyện, Văn Hoa huyện, Đông Thương huyện, Thụy Minh huyện, Thương Bắc huyện. Ngực nạn nhân đều bị xé ra, trái tim . . . Bị hung thủ bóp nát bấy. Nếu không có gì ngoài ý muốn chắc hung thủ tay không xé ngực người chết.

- . . . Bọn chúng đang đùa với lửa.

Diệp Dương Thành siết chặt hai nắm tay, hần hieủ giờ không phải lúc nổi giận. Diệp Dương Thành kiềm nén ngọn lửa đốt cháy trong người, hần nhìn Trương Ngọc Thiển.

Diệp Dương Thành hít sâu, nói:

- Đã phong tỏa tin tức chưa?

Trương Ngọc Thiển vội gật đầu, nói:

- Đã hoàn toàn phong tỏa, ta cũng có viết một phần báo cáo.

Trương Ngọc Thiển nói tiếp:

- Chủ nhân, mục đích của hai hung thủ rõ ràng, thủ đoạn tàn nhẫn, phó tỳ lo tối nay hung thủ sẽ . . .

Diệp Dương Thành hít sâu, nói:

- Liên lạc với Phó Diệc Chi ngay, kêu hắn mặc kệ thế nào phải bảo đảm bên cạnh mỗi thường ủy huyện khu có một siêu chiến sĩ quân đội bảo vệ.

Bàn tay thả ra lại nắm chặt, Diệp Dương Thành tiếp tục báo:

- Luôn liên lạc thông tin, tùy thời giám sát tình huống mỗi một thường ủy huyện khu, hơi có rục rịch gì phải báo ta biết ngay!

Trương Ngọc Thiển gật mạnh đầu:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Trước kia Diệp Dương Thành luôn núp trong bóng tối đầu vào đó hoạt động thanh tẩy, mang lại áp lực tinh thần khó tả cho những tham quan ô lại, và người nào muốn đối phó với hắn cảm giác như nhìn qua sương mù.

Cục diện lạng lẽ làm giàu đó khiến Diệp Dương Thành đến bây giờ nắm chặt quyền chủ động, đối thủ của hắn mãi mãi trong hoàn cảnh bị động. Khi mọi thứ đảo ngược, Diệp Dương Thành ngộ ra cảm giác bị động chịu đánh siêu khó chịu.

Đặc biệt là không rõ kẻ thù trong bóng tối là ai, cảm giác uất ức đó làm người ta nổi khùng.

May mắn qua thời gian dài rèn luyện, Diệp Dương Thành không còn cái kiểu làm việc không đầu óc. Diệp Dương Thành hiểu rõ càng bị động thì càng phải giữ trạng thái tốt nhất cái đầu tỉnh táo. Nếu bị cơn giận làm mất lý trí thì thua hết cả bàn cờ.

Diệp Dương Thành ra khỏi phòng nhà hàng tây, ngồi trên xe.

Diệp Dương Thành sờ cằm nói:

- Rốt cuộc là ai?

Diệp Dương Thành chìm trong suy tư.

Nhìn vết thương do hai hung thủ tạo ra chắc chắn không phải người bình thường. Chỉ nói hung thủ xé rách ngực, bóp nát trái tim thì suy ra hung thủ đập bể đầu không dùng vũ khí cùn nào đó mà là nắm đấm.

Cần có sức mạnh lớn cỡ nào mới xé mở lồng ngực, đập bể đầu được? Dựa theo tiêu chuẩn của Diệp Dương Thành, sau khi tiến vào trạng thái chiến đấu hắn có thể làm được những điều đó. Tuy nhiên, dù có là dị nhân cũng ít có kiểu biến dị thể chất bản thân, thường toàn là lực lượng khống chế bên ngoài.

320. Chương 314-2: Bọn Họ Đang Chơi Với Lửa! (hạ)

Chương 314: Bọn họ đang chơi với lửa! (Hạ)

Tay không xé ngực, nắm đấm đập bể đầu, Diệp Dương Thành loáng thoáng nghĩ đến một khả năng nhưng rồi hắn phủ định ngay. Những quái vật này khi nổi điên lên chẳng nhận mặt ai, thăm án lần này thì có kế hoạch, sắp xếp kỹ càng, có các bước theo thứ tự.

Những chuyện đó không giống như những quái vật này làm được, nhưng trừ đám quái vật ra còn ai thực lực như vậy?

Diệp Dương Thành ngồi trên ghế lái, chân mày nhíu chặt, có thứ gọi là sát ý chậm rãi tụ tập trên mặt hắn.

Trước nay tính cách của Diệp Dương Thành không phải chịu đựng bị người đánh, sau khi có Cửu Tiêu thần cách, hắn càng là kiểu người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Người cắn ta một miếng, ta bẻ gãy cổ người. Diệp Dương Thành phát huy hai mươi một chữ chân ngôn triệt để.

Sáng sớm, Võ Điền Long Thứ Lang nhận được điện thoại Sơn Kỳ Tường Tử gọi.

- Võ Điền quân, đêm hôm qua đợt hành động đầu tiên đã hoàn thành thuận lợi.

Thanh âm Sơn Kỳ Tường Tử vô cùng bình tĩnh nói:

- Ba mươi bảy thường ủy của mười một huyện khu thuộc Khánh Châu thị Trung Quốc đã uống địa ngục.

Võ Điền Long Thứ Lang lộ nụ cười gần như biến thái:

- A?

Võ Điền Long Thứ Lang dạt dào hưng phấn hỏi:

- Kiểu chết thế nào? Giống như ta yêu cầu không?

- Đúng vậy!

Sơn Kỳ Tường Tử thản nhiên nói:

- Bể nát đầu và xé ngực ra. Ta đã phái người đưa hình chụp hiện trường cho Võ Điền quân, có phải Võ Điền quân nên chuyển kinh phí hành động vào tài khoản của ta như đã hứa?

- Tất nhiên, Tường Tử tiểu thư.

Võ Điền Long Thứ Lang nhếch môi cười nói:

- Trước ba giờ chiều này tất cả kinh phí hành động ta đã hứa sẽ chuyển vào tài khoản của Tường Tử tiểu thư. Cũng xin Tường Tử tiểu thư đừng quên lời hứa giữa chúng ta . . .

- Khánh Châu thị sẽ biến thành địa ngục trần gian.

Giọng điệu Sơn Kỳ Tường Tử cực kỳ bình thản nhưng tràn đầy tự tin không tha nghi ngờ:

- Xin Võ Điền quân yên tâm.

- Tường Tử tiểu thư làm việc tất nhiên ta yên tâm.

Lần này hợp tác vui vẻ khiến chủ nghĩa dân tộc vụn vụn trong lòng Võ Điền Long Thứ Lang hoàn toàn thay đổi, gã mở miệng nói:

- Đợt tập kích thứ hai, ta hy vọng được thấy xác chết bị xé thành mảnh nhỏ.

Sơn Kỳ Tường Tử bình tĩnh đồng ý:

- Theo ý Võ Điền quân.

Sơn Kỳ Tường Tử cúp máy.

Phập!

Một cây phi tiêu cắm ngay vào quốc kỳ Trung Quốc.

Võ Điền Long Thứ Lang cười phá lên:

- Ha ha ha . . . Nhật Bản vạn tuế!!!

* * *

Diệp Dương Thành ngồi trong xe mười phút sau bỗng vỗ trán mình.

- Phải rồi!

Cảm giác đầy mây mù lại thấy bầu trời, mặt Diệp Dương Thành đầy sát khí xen lẫn vẻ vui sướng.

Tuy khi đám quái vật này bùng nổ thì không nhận biết ai, nhưng có đối tượng kiểm chế chúng, đó là tàn hồn.

Nếu một tàn hồn nhập xác người mang theo hai quái vật bị khống chế hoàn toàn có thể tạo thành tình huống thảm liệt như đêm hôm qua.

Diệp Dương Thành nhớ lại những siêu chiến sĩ quân đội bị quái vật xé vụn trong đất trống rừng rậm, hấn cảm thấy đã tìm được chân dung hung thủ. Việc còn lại là ra lệnh Phó Diệc Chi điều tra những người có mặt một, thuận lợi tóm tắt cả ra khỏi phóng tối.

Diệp Dương Thành càng nghĩ càng thấy có lý, hấn lấy máy thông tin ra liên lạc với Phó Diệc Chi. Diệp Dương Thành truyền lệnh cho Phó Diệc Chi.

Phó Diệc Chi đang chịu bó tay, sau khi nhận được điện thoại của Diệp Dương Thành thì không dám chậm trễ. Diệp Dương Thành ra lệnh siêu chiến sĩ chi nhánh ở tỉnh Chiết Giang đi vào Khánh Châu thị, lại triệu tập tám mươi siêu chiến sĩ ở tỉnh Giang Tô gần tỉnh Chiết Giang ngồi máy bay chạy tới Khánh Châu thị.

Lúc này Diệp Dương Thành không biết hấn sắp đối mặt không phải quái vật mất lý trí mà là hai quái vật trải qua hiện trường đồng loại chết kích thích, nuốt sống hai điệp viên có trí tuệ cao, hoàn thành thức tỉnh linh trí.

Diệp Dương Thành lái xe rời khỏi nội thành Khánh Châu thị hấn không trở về Bảo Kinh Trấn mà đi thị trấn Ôn Nhạc huyện, vào căn hộ của mình. Diệp Dương Thành cảm di động liên lạc với Lâm Mạn Ny, ngọt ngào tâm sự.

Diệp Dương Thành dặn dò:

- Mạn Ny, nàng hãy ở trong nhà nghỉ ngơi, bên công ty ta có chút vấn đề cần giải quyết, e rằng đêm nay không thể về . . .

Nghe Diệp Dương Thành nói bạn việc không thể về, tuy Lâm Mạn Ny rất thất vọng nhưng cố nâng tinh thần.

- Không sao, bá . . . Bá phụ và bá mẫu rất tốt với ta.

Lâm Mạn Ny cố giữ giọng điệu vui vẻ nói:

- Người cứ lo chuyện công ty đi, ta có thể chăm sóc bản thân.

Cứ nghĩ đến những quái vật có lẽ vào Khánh Châu thị, dù Diệp Dương Thành biết bọn chúng có mục tiêu chính xác nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng.

Diệp Dương Thành không thể nói ra tâm tình lo âu này.

- Ủm! Nếu không bận gì thì nàng đừng đi lung tung.

Diệp Dương Thành dùng giọng đùa cợt nói:

- Trong trấn có nhiều lưu manh.

- Ủm! Biết rồi.

Lâm Mạn Ny cười ngọt ngào trả lời:

- Sẽ không đi lung tung.

- Vậy được rồi, ta đi làm việc, nàng hãy nghỉ ngơi thật tốt.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Ta sẽ cố gắng ngày mai trở về.

Lâm Mạn Ny khẽ ừ:

- Ủm!

Lâm Mạn Ny lưu luyến cúp máy, dù sao mới biết yêu, lúc này Diệp Dương Thành quan trọng với nàng còn nhiều hơn là Lâm Đông Mai. Lâm Mạn Ny rất hiểu thảo nhưng khó tránh khỏi bệnh người yêu hơn.

Gần tám tiếng tiếp theo Diệp Dương Thành luôn ngồi trên sofa trong phòng khách, thường lấy máy thông tin ra xem. Thời gian càng trôi về mặt Diệp Dương Thành càng sốt ruột.

Đến chín giờ tối Diệp Dương Thành vẫn không nhận được tin báo từ Phó Diệc Chi.

- Chẳng lẽ là ta đoán sai?

Dựa theo quyền lực của Phó Diệc Chi, lấy danh nghĩa kiểm tra giấy tạm trú điều động cảnh sát đi lùng sục dễ như chơi. Qua lâu như vậy trừ phi hai quái vật trốn vào hang chuột, nếu không thì nên có manh mối.

Diệp Dương Thành nhìn máy thông tin không chút phản ứng, lòng hấn dao động. Diệp Dương Thành nghi ngờ phải chăng mình đã đoán sai, hai hung thủ không phải loại quái vật hấn đã gặp ở Bảo Kinh Trấn?

Dương Đăng Phi trừ bỏ mỗi ngày ra ngoài công tác, còn lại tan tầm, đi làm rất đúng giờ. Bảy giờ rưỡi sáng đến tòa nhà văn phòng huyện chính phủ, tối mười giờ ra khỏi tòa nhà, Dương Đăng Phi bận rộn như thể mỗi ngày đều có công tác.

Hôm nay cũng giống nhau, buổi tối chín giờ năm mươi lăm phút Dương Đăng Phi bắt đầu dọn dẹp văn kiện, các báo cáo, đơn xin trên bàn. Dương Đăng Phi quen tay phân loại các thứ bỏ vào giá hồ sơ, chờ làm xong tất cả đã là mười giờ tối, không nhiều không ít hơn một phút.

Nghĩ đến mấy thường ủy huyện ủy đêm qua chết thảm, biểu tình Dương Đăng Phi trầm trọng nhỏ giọng nói:

- Không biết bên chủ nhân sắp xếp sao rồi . . .

Dương Đăng Phi lắc đầu, lẩm bẩm:

- Chắc mọi chuyện ổn thỏa.

Tâm tình Dương Đăng Phi nặng nề mặc áo khoác vào, tùy tay tắt đèn văn phòng, cầm cặp táp đi trên hành lang yên tĩnh bước hướng bãi đỗ xe lầu một tòa nhà.

Dương Đăng Phi là thư ký huyện ủy của Ôn Nhạc huyện nên dĩ nhiên bản thân làm gương, lái xe đi làm và tan tầm là hàng second hand giá năm mươi vạn khối tiền. Dương Đăng Phi như mọi ngày mở cửa xe, ném cặp táp vào ghế phụ lái. Khi Dương Đăng Phi ngồi xuống ghế tài xế, một chiếc xe hơi Mazda màu đen bên kia đường cách lão tám mươi thước khởi động máy, bật đèn xe lên.

321. Chương 315: Gia Gia Của Người Ở Đây

Chương 315: Gia gia của người ở đây.

Cùng lúc đó, tại cửa một trà lâu Long Khẩu Khu, một nam nhân vóc dáng trung bình leo lên một chiếc xe taxi. Chiếc xe hơi Mazda màu đen đậu sẵn ở cửa trà lâu khởi động máy bám theo.

Giọng Dương Đăng Phi cực kỳ đột ngột vang lên trong lòng Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân, lão bộc nghĩ lão bộc đã phát hiện ra hung thủ.

Thanh âm trầm thấp khiến người khó đoán:

- Hung thủ đang theo sau lão bộc.

Diệp Dương Thành chờ đợi nguyên ngày nghe vậy mắt sáng lên:

- A?

Diệp Dương Thành vội hỏi:

- Bây giờ người đang ở đâu? Có thấy rõ mặt mũi của hung thủ không?

- Chỉ mơ hồ thấy là nam nhân.

Dương Đăng Phi trả lời ngay:

- Lão bộc mới ra khỏi tòa nhà văn phòng huyện chính phủ, bây giờ đang trên đường Hoàn Thành Tây đi hướng Nam Giao. Ngoài ra một siêu chiến sĩ quân đội đang trên chiếc xe taxi khác theo sau lão bộc.

Diệp Dương Thành trầm ngâm giây lát:

- Xem ra hung thủ này định quang minh chính đại xuống tay.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Người dẫn hấn đi Nam Giao, thông báo với Phó Diệc Chi ngay, kêu hấn phái thêm người, cố gắng bám giữ hung thủ, ta tới ngay.

Dương Đằng Phi vâng dạ:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Dương đằng phi ngần ngừ hỏi:

- Lão bộc có thể ra tay không?

Diệp Dương Thành nhẹ nhàng nói:

- Phó Diệc Chi là người của chúng ta nhưng những siêu chiến sĩ này thì không.

Dương Đằng Phi hiểu ý gật gù, dứt khoát cắt đứt liên lạc tâm linh.

Diệp Dương Thành kết thúc liên lạc tâm linh với Dương Đằng Phi, hấn đứng bật dậy, biểu tình phức tạp.

- Rốt cuộc cũng đến!

Diệp Dương Thành siết chặt nắm tay định ra khỏi căn hộ chạy hướng Nam Giao.

Nhưng Diệp Dương Thành chưa đi được ba bước thì máy thông tin lại vang lên. Diệp Dương Thành lấy máy thông tin hình dạng di động ra, hấn nhướn mày ẩn nút nghe.

- A lô.

Giọng Phó Diệc Chi cung kính phát ra từ đầu dây máy thông tin bên kia:

- Phụ thần, Long Khẩu Khu, Ôn Nhạc huyện cùng xuất hiện mục tiêu.

Thanh âm truyền vào tai Diệp Dương Thành:

- Diệc Chi đã tăng thêm mười siêu chiến sĩ cho Ôn Nhạc huyện, xin phụ thần ra tay tiêu diệt hung thủ ở Bảo Kinh Trấn. Còn hung thủ bên Long Khẩu Khu thì Diệc Chi đang truy kích.

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, khẽ ừ, cúp máy. Diệp Dương Thành vội vàng ra khỏi cửa.

Đám người Trương Ngọc Thiển, Triệu Dung Dung, Hình Tuấn Phi không có cách nào chạy đến Ôn Nhạc huyện tham gai bao vây tiêu trừ. Chỉ có thần sử Dương Đằng Phi ở lại Ôn Nhạc huyện thì ngại có mặt siêu chiến sĩ nên không thể hành động, để tránh lộ thân phận. Tức là tối hôm nay trừ những siêu chiến sĩ ra, Diệp Dương Thành chỉ có thể phấn đấu một mình.

Bởi vì trong lòng Diệp Dương Thành biết rõ mặc dù đám siêu chiến sĩ quân đội mạnh thật lại không phải đối thủ của quái vật kia. Giá trị tồn tại duy nhất của bọn họ là tranh thủ đủ thời gian cho Diệp Dương Thành, chờ sau khi hấn chạy tới quái vật, gánh nặng này sẽ đè lên vai hấn.

Diệp Dương Thành đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng trận ác chiến khó thể tránh khỏi.

Diệp Dương Thành lái xe đến gần một ngọn núi tỉnh Nam Giao, Dương Đằng Phi đạp thắng xe.

Két két két két két!

Dương Đằng Phi đẩy bật cửa xe nhảy ra ngoài, co giò chạy vào rừng rậm. Dương Đằng Phi chạy không ngoái đầu lại, nhanh còn hơn con thỏ.

Xe hơi Mazda màu đen cũng ngừng, một nam nhân hơn ba mươi tuổi ngồi trong xe găm gù:

- Grao! Thú vị!

Nam nhân hơn ba mươi tuổi mỉm cười dữ tợn xuống xe rượt theo Dương Đằng Phi.

Khi nam nhân hơn ba mươi tuổi xuống xe hơi Mazda màu đen rượt theo Dương Đằng Phi, khoảng một phút sau sáu chiếc xe máy, hai xe taxi nối đuôi nhau ngừng ở ven đường. Mười một nam nhân mặc thường phục nhảy xuống xe, nhìn hai chiếc xe chưa tắt lửa trước mặt, bọn họ vội vàng xông vào núi.

Trước khi đám siêu chiến sĩ chạy đến, Dương Đằng Phi không che đậy năng lực của mình. Mặc dù Dương Đằng Phi cố ý áp chế một nửa năng lực nhưng tốc độ chạy không chậm, một hơi từ dưới chân núi lên đến đỉnh. Khi nam nhân hơn ba mươi tuổi đuổi tới nơi, Dương Đằng Phi chui vào rừng rậm chạy nhanh trở về đường cũ.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi giận điên lên gào thét:

- Grao!!!!

Nam nhân hơn ba mươi tuổi hét to một tiếng:

- Khốn kiếp, muốn chết!

Nam nhân hơn ba mươi tuổi tăng tốc độ, khoảng cách hơn bốn mươi thước chỉ trong vài giây đã rút ngắn lại còn ba mươi thước. Nhìn Dương Đằng Phi rất chật vật, nam nhân hơn ba mươi tuổi cười nanh tranh lại tăng tốc độ đuổi theo.

Bỗng có tiếng kêu cứu cao vút hấp dẫn siêu chiến sĩ đã lên núi chú ý.

- Cứu mạng!!!

Mười một bóng người lao hướng phát ra thanh âm.

Dương Đằng Phi hét to chộc giận nam nhân hơn ba mươi tuổi.

- Grao!

Nam nhân hơn ba mươi tuổi không còn tâm tình vui đùa, gã khựng lại, đầu gối gấp khúc, gã như pháo bắn lên cao.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi đáp xuống đất, khoảng cách với Dương Đằng Phi lại rút ngắn chưa đến ba thước. Dương Đằng Phi loáng thoáng nghe tiếng thở dốc nề sau lưng mình.

- Nếu còn không đến thì ta đành ra tay!

Tuy Diệp Dương Thành dặn Dương Đằng Phi đừng đánh nhau, nhưng vào phút nguy cấp này nếu các siêu chiến sĩ chưa tới cứu, lão buộc lòng phải tự cứu.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi hươ nắm đấm xen lẫn quyền cương xé rách không khí phát ra tiếng rít sắc nhọn nổ vang trên đầu Dương Đằng Phi.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi nhe răng, biểu tình khát máu:

- Grao! Chết đi!

Dương Đằng Phi cố gắng chịu đựng, khi lão không nhận được nữa sắp quay lại đánh anhu thì gần đó chợt vang tiếng súng trầm đục.

Đoàng!

Sau đó là giọng nam nhân tức giận quát:

- Nhãi ranh, gia gia của ngươi ở đây!

Dương Đằng Phi thuận thế lăn một vòng, né khỏi nắm đấm to như cái nồi của nam nhân hơn ba mươi tuổi trong gang tấc. Trái tim Dương Đằng Phi rút xuống bụng, lão thả lỏng thần kinh. Chắc bây giờ chủ nhân đang trên đường tới nơi?

Nắm tay bị một viên đạn đánh bật sang bên không gây ra tổn thương thực chất cho nam nhân hơn ba mươi tuổi, nhưng đau đớn kích thích gã lần nữa găm rú như dã thú.

- Grao!

Đôi mắt nam nhân hơn ba mươi tuổi đỏ rực trừng siêu chiến sĩ quân đội bắn súng.

- Hộc hộc . . .

Tiếng thở dốc nặng nề vang trong rừng rậm. Nam nhân hơn ba mươi tuổi nhìn mười một siêu chiến sĩ quân đội chạy tới nơi, gã thè lưỡi liếm môi như nhìn món ngon trần gian khó thể kiềm lòng. Nam nhân hơn ba mươi tuổi gầm rống vọt thẳng tới một siêu chiến sĩ quân đội.

- Đánh!

Mười một người xếp thành ba hàng, mỗi người cầm một cây súng lục hình dạng kỳ lạ. Thấy nam nhân hơn ba mươi tuổi xông tới, các siêu chiến sĩ bóp cò súng.

Đoàng đoàng đoàng đoàng!

Tiếng súng dày đặc vang trong rừng, thanh âm trầm đục đình tai nhức óc.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi nhảy lên cao bị mười một siêu chiến sĩ quân đội bắn đạn liên tục té cái bịch xuống đất.

Rầm!

Tuy viên đạn không thể xé rách làn da nhưng vẫn cực kỳ đau đớn, nam nhân hơn ba mươi tuổi đứng dậy, lại hú to:

- Grao!!!

Đôi mắt nam nhân hơn ba mươi tuổi đỏ máu, cơ thể kêu răng rắc trướng lên.

Hai giây sau một quái vật cao hai thước rưỡi, làn da đỏ rực, đuôi thô cỡ eo người bình thường xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

322. Chương 316-1: Chết Cha Nhà Người (thượng)

Chương 316: Chết cha nhà người. (Thượng)

Nhìn bộ dạng biến thân của quái vật, Dương Đằng Phi sớm trốn ra đằng sau biến sắc mặt nói:

- Là nó!

Dương Đằng Phi nhớ đến những quái vật bị giết ở Bảo Kinh Trấn, tuy hơi khác với quái vật này nhưng bộ dạng đại khái giống nhau.

Quái vật biến thân xong không mất lý trí, nói tiến người:

- Các người . . . Phải . . . Chết . . . Grao!!!

Mặt Dương Đằng Phi trầm trọng chưa từng có, lão hiểu rằng quái vật có lý trí đem lại ý nghĩa gì.

Gầm rống xong nam nhân, không, là quái vật, quái vật toàn thân đỏ rực lắc người xuất hiện trước mặt các siêu chiến sĩ quân đội. Quái vật không cho các siêu chiến sĩ thời gian bắn súng lần hai, một đám đập mạnh vào siêu chiến sĩ xếp ngay hàng thứ nhất.

Rầm!

Không chút bị ngăn cản hay dừng lại, siêu chiến sĩ quân đội không kịp phản ứng bị đám bể sọ.

Quái vật há mồm máu nuốt tủy não siêu chiến sĩ bay giữa không trung.

Thấy cảnh tượng kinh dị đó, mười siêu chiến sĩ quân đội còn lại phát ra tiếng gầm giận dữ:

- A!!!

Các siêu chiến sĩ quân đội bóp cò súng nhắm bắn quái vật gần trong gang tấc.

Viên đạn bay ra như suối phu đập vào người quái vật, đáng tiếc . . .

Quái vật lông tóc không bị tổn thương gầm rống vang vọng cả ngọn núi.

- Grao!!!

Quái vật nhảy lên cao, vung đùi phải.

Bùm bùm bùm!

Ba cái đầu thành ba đoàn máu.

- Grao!!!

Lại giết ba siêu chiến sĩ quân đội, quái vật rất hưng phấn, thanh âm kỳ lạ khiến người run rẩy âm ỉ như sấm vang bên tai bảy siêu chiến sĩ còn sống.

- Chết! Chết hết đi! Grao!

- Học học . . .

Ba đoàn máu giữa không trung bị quái vật hút vào miệng, nó càng hưng phấn và bạo ngược hơn.

Lúc này bảy siêu chiến sĩ quân đội còn sống lấy lại tinh thần, bất chấp xác chết không đầu của chiến hữu, bọn họ hét to:

- Tản ra!

Các siêu chiến sĩ tản ra tứ phía.

Dương Đằng Phi đứng một bên hút ngậm khí lạnh:

- Lớn chuyện rồi.

Dương Đằng Phi nhìn ra được thế cục bây giờ hoàn toàn là đồ sát nghiêng về một phía.

Những siêu chiến sĩ quân đội căn bản không phải đối thủ của quái vật này.

Có nên ra tay hay không?

Dương Đằng Phi do dự.

Trong khi Dương Đằng Phi do dự thì Diệp Dương Thành đã chạy tới nơi cũng vô cùng kinh ngạc. Vì Diệp Dương Thành trông thấy quái vật biến thân liên tục giết bốn người, không nhìn viên đạn công kích. Diệp Dương Thành vốn định kéo quái vật vào ảo cảnh tu di sau đó tiêu diệt cơ thể của nó.

Nhưng khi Diệp Dương Thành nhớ bộ dạng quái vật kết hợp đôi mắt chuẩn bị xây dựng ảo cảnh tu di cường hóa sơ giai thì Cửu Tiêu thần cách gợi ý là không có mục tiêu.

Lần đầu tiên Diệp Dương Thành gặp tình huống như vậy. Rõ ràng quái vật gầm rống cách hơn ba mươi thước nhưng tại sao Cửu Tiêu thần cách gợi ý là mục tiêu không tồn tại? Hiển nhiên bây giờ không phải lúc để Diệp Dương Thành rối rắm vấn đề này.

Dương Đằng Phi không thể ra tay, bảy siêu chiến sĩ quân đội còn lại không đánh gục quái vật kia nổi. Bên Diệp Dương Thành không thể dùng ảo cảnh tu di, tức là . . .

Diệp Dương Thành hít sâu, nói:

- Phải đấu đơn.

Diệp Dương Thành lộ biểu tình mong chờ, nhưng hẳn hiểu rằng từ sức chiến đấu của quái vật có lẽ bên Phó Diệc Chi cũng chiến đấu rất vất vả. Diệp Dương Thành giải quyết quái vật xong hẳn phải chạy đi giúp đỡ Phó Diệc Chi.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành rùng mình, khẽ quát:

- Biến thân, hình dạng chiến đấu!

Keng!

Khi Diệp Dương Thành ra lệnh, Cửu Tiêu thần cách nằm ở vị trí trái tim bỗng biến thành dòng nước lũ tuôn ra từ lỗ chân lông. Chất lỏng đỏ nhạt trong phút chốc phủ lên toàn thân Diệp Dương Thành, biến thành bộ áo giáp ửng đỏ nhưng sắc màu chính vẫn là bạc. Áo giáp bao bọc Diệp Dương Thành từ cổ xuống dưới, toàn thân kín kẽ.

Da đầu Diệp Dương Thành lại ngứa ngáy, hai giây sau tóc dài màu bạc tay thế tóc đen ngắn ban đầu. Ánh trắng chiếu trên sợi tóc lấp lánh ánh bạc.

Lòng Diệp Dương Thành máy động, mặt nạ màu bạc che nửa bên mặt, giấu đi nửa khuôn mặt thật. Diệp Dương Thành giơ tay phải lên, bàn long ngân thương dài một thước tám hiện ra trong lòng bàn tay của hắn. Diệp Dương Thành siết chặt bàn long ngân thương, đôi mắt cháy bỏng nhìn quái vật gào thét lao hướng siêu chiến sĩ quân đội tiếp theo.

Trong thời gian Diệp Dương Thành biến thân gần năm giây, quái vật lại tàn sát một siêu chiến sĩ quân đội.

Những siêu chiến sĩ quân đội này là thuộc hạ của Phó Diệp Chi, mà Phó Diệp Chi tôn xưng Diệp Dương Thành là phụ thân. Nói cách khác những siêu chiến sĩ quân đội xem như thuộc hạ . . . Gián tiếp của Diệp Dương Thành?

Quái vật liên tục giết năm siêu chiến sĩ cộng với thảm kịch xảy ra đêm qua, Diệp Dương Thành không nhin được nữa.

Diệp Dương Thành siết chặt bàn long ngân thương, cắn răng thầm nghĩ:

- Tổ cha nó, tối nay chúng ta thanh toán nợ mới nợ cũ một lượt đi!

Sáu siêu chiến sĩ quân đội bị quái vật dồn đến đường cùng đang liều mạng chống cự không chú ý đến Diệp Dương Thành ở bên cạnh đã biến thân xong. Giờ phút này, bọn họ tập trung chú ý vào quái vật, liên tục kéo cò súng.

Đoàng đoàng đoàng!

Các siêu chiến sĩ quân đội định dùng viên đạn dày đặc kéo dài thời gian.

Quái vật càng nóng nảy hơn khi bị viên đạn công kích, xé xác một siêu chiến sĩ quân đội ra.

Quái vật phát ra tiếng gầm tàn bạo:

- Grao!!!

Mất thấy quái vật đến càng lúc càng gần, một siêu chiến sĩ hai mươi mấy tuổi hét to:

- Các huynh đệ, ngày mai chúng ta xuống địa phủ uống rượu! Bà nội nó!

Siêu chiến sĩ hai mươi mấy tuổi ném súng ngắn hết đạn, rút dao găm xanh đen bên hông ra, biểu tình tràn ngập bi tráng.

- Bà nội cha nó!

Năm siêu chiến sĩ còn lại cảm ứng cái chết đến gần, vào phút tuyệt vọng này bọn họ vứt bỏ súng ngắn, rút dao găm bày ra tư thế liều mạng.

Quái vật đã vào trạng thái cực kỳ hưng phấn, thấy viên đạn làm nó đau đã bắn hết, khuôn mặt dữ tợn lộ vẻ tàn bạo.

Quái vật giừa đầu rồng to:

- Grao! Các ngươi . . . Chết đi!

Quái vật dứt khoát xông hướng sáu siêu chiến sĩ quân đội còn lại.

Rầm!

Một tiếng trầm đục vang lên làm sáu siêu chiến sĩ quân đội sẵn sàng liều mạng giết lấy mình.

Một bóng đen từ trên trời giáng xuống đầu quái vật. Chợt vang tiếng nổ, quái vật ở giữa không trung cười nhe răng định lao hướng sáu siêu chiến sĩ quân đội bỗng chốc té cái bịch xuống đất. Thân hình to lớn va chạm mặt đất làm đất đai nhẹ rung rinh.

Lúc này sáu siêu chiến sĩ quân đội thấy rõ ràng bóng đen từ trên trời giáng xuống là một cây thương bạc dài, thần long xoay quanh thân thương.

Lúc trước tốc độ bay áo nhanh nên cây thương tạo thành bóng râm trông như có thác nước bạc từ chín tầng trời đổ xuống, sẽ không làm người ta liên tưởng đây là cây gậy bình thường.

Tiếp theo sáu siêu chiến sĩ quân đội dọc theo thương bạc nhìn thấy Diệp Dương Thành đáp xuống đất đứng thẳng. Áo giáp bạc phong cách làm sáu siêu chiến sĩ tập thể ngây người. Người ngoài hành tinh tấn công trái đất sao? Nào sáu sáu siêu chiến sĩ quân đội chết máy.

Diệp Dương Thành biết hẳn chỉ có một phút miễn phí, vừa rồi lãng phí gần mười giây. Vì khoe mẽ mà lãng phí linh lực là chuyện cực kỳ đáng xấu hổ.

323. Chương 316-2: Chết Cha Nhà Người (hạ)

Chương 316: Chết cha nhà người. (Hạ)

Vì vậy Diệp Dương Thành cầm thương bạc làm gậy đập té quái vật, sau đó hất phóng lên cao, hai tay cầm đuôi bàn long ngân thương kèm tiếng rít chói tai đập mạnh xuống.

Rầm!

Quái vật té dưới đất chưa lấy lại tinh thần từ đòn tấn công đột ngột thì cú đập thứ hai của Diệp Dương Thành giáng ngay xuống đầu nó. Thanh âm cực kỳ trầm đục vang lên.

Bị trúng cây gậy thứ hai làm quái vật tỉnh táo lại, tiếng rống chất chứa nhục nhã, giận dữ, bạo ngược vang lên:

- Grao!!!!

Nhưng mà . . .

Diệp Dương Thành tức giận quát:

- Tưởng sủa to là giỏi sao?

Diệp Dương Thành hươ bàn long ngân thương vù vù quét hướng quái vật đã đứng thẳng dậy.

Rầm!

Gáy quái vật bị đập một phát.

- Grao!

Quái vật mới đứng lên bị đập quỵ xuống đất. Diệp Dương Thành không dừng lại.

Rầm!

Lại một tiếng trầm đục vang lên, quái vật té sấp xuống.

Quái vật nổi khùng, nó nhảy căng lên bay ra xa hơn mười thước. Tuy nhiên . . .

Diệp Dương Thành rống to:

- Bây giờ tốc độ của lão tử là một ngàn một trăm bốn mươi km!

Bàn long ngân thương quét qua.

Rầm!

Một gậy đập ngay sống mũi của quái vật.

Lỗ mũi phun máu tung tóe, năm gậy đập liên tục làm quái vật ngậy người, bản năng gào thét:

- Grao!!!!

Quái vật gầm rống:

- Khốn kiếp, ta giết!

Rầm!

Nhâm Mỹ Anh lại ăn đòn, Diệp Dương Thành tức giận quát:

- Khốn kiếp, tổ cha nó, giết giết giết, giết cái đầu ngươi!

- Ta . . . !

Quái vật ăn đòn đau đầu nhức óc, tuy hàng loạt cây gậy của Diệp Dương Thành không tạo thành tổn thương thực chất nhưng cũng kích thích nó nổi máu hung dữ. Xương cốt quái vật kêu răng rắc, chiều cao từ hai thước rưỡi tăng vọt lên ba thước.

Quái vật biến thân lần thứ hai phát ra tiếng hú lãnh lút:

- Grao!

Quái vật ngửa đầu gầm rống hướng vàng trắng sáng.

Nhưng mà . . .

- Hừ!! Thần lôi thuật, đốt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thần lôi thuật sáu trăm điểm linh lực cộng với tăng phúc lực công kích hai trăm phần trăm trong hình dạng chiến đấu, một tia chớp tím vàng thô cỡ năm cái thau cộng lại từ trên trời giáng xuống ngay đỉnh đầu quái vật. Chợt vang tiếng nổ, trong không khí tràn ngập mùi thịt nướng.

Quái vật bị đánh ngu người, nó gào rú thảm thiết:

- Grao grao!!!

Lúc này quái vật không giống mấy quái vật lúc trước bị Diệp Dương Thành giết trong Bảo Kinh Trấn, nó đã mở linh trí.

Trong tình huống biết rõ không đấu lại, quái vật hiểu hai chữ bỏ chạy.

Quái vật gầm rống mấy tiếng xong co giò cắm cổ chạy.

Tình huống đột ngột làm Diệp Dương Thành sững sờ nhưng sau đó lửa giận bùng lên. Muốn tới thì tới muốn đi thì đi, ngươi xem lão tử là gì?

Tiếng rống tràn ngập tức giận quát:

- Cầm cố thuật, đốt!

Một năng lượng vô hình bắn hướng quái vật đã chạy ra ngoài hơn năm mươi thước. Diệp Dương Thành mặc kệ cầm cố thuật có phát huy tác dụng hay chưa, hấn vác bàn long ngân thương đuổi theo.

Rầm!

Thân hình cao ba thước nặng nề té xuống đất. Diệp Dương Thành không đợi cầm cố thuật mất hiệu lực, không cho quái vật cơ hội đứng dậy, hấn nhảy lên cao vung bàn long ngân thương đập mạnh xuống.

Rầm!

Thanh âm trầm đục như tiên thi.

Diệp Dương Thành chửi tục không chút phong độ:

- Chạy bà nội người!

Diệp Dương Thành múa bàn long ngân thương kêu vù vù biến thành cái bóng đầy trời như giọt mưa rơi xuống.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Diệp Dương Thành đánh cục tình báo quốc tế tơi tả.

- Không còn nhiều thời gian.

Diệp Dương Thành nhận được Cửu Tiêu thần cách nhắc nhở, hắn biết một phút miễn phí sắp hết. Diệp Dương Thành không rảnh đánh quái vật hạ gục, hai đầu gối co lại, hắn bay lên cao.

Diệp Dương Thành tiêu sái quay một vòng trong không trung, đầu thương lấp lánh tia sáng lạnh đậm xuống.

Phập xoẹt!

Mũi thương bị cản một chút nhưng tiếp tục đâm vào cơ thể quái vật.

- Grao!!!

Tiếng gào rống tuyệt vọng đau đớn vang vọng thật lâu trong rừng cây.

Một siêu chiến sĩ quân đội tròn mắt nhìn vị trí lúc trước Diệp Dương Thành đứng, thè lưỡi liếm môi khô:

- Mới . . . Mới rồi đó . . .

Siêu chiến sĩ do dự hỏi:

- Đó là thần tiên sao?

- Ta không biết có phải là thần tiên hay không.

Một siêu chiến sĩ khác đứng bên tay trái gã mắt sáng rực nói:

- Nhưng đẹp trai quá, oách kinh hồn.

Siêu chiến sĩ thứ ba biểu tình trầm trọng nhìn quái vật nằm ngay đơ cách mấy chục thước:

- Quá mạnh.

Siêu chiến sĩ nói tiếp:

- Sợ là sếp cũng không đấu lại hắn.

- Ta nghĩ ta biết hắn là ai . . .

Siêu chiến sĩ thứ bốn nhú mày nói:

- Chỗ này là Ôn Nhạc huyện.

Mấy siêu chiến sĩ tập thể ngậy ra sau đó lộ vẻ mừng rỡ.

- Ý người nói . . .

Một siêu chiến sĩ vỗ tay nói:

- Chúng ta đã thấy hắn!

- Có lẽ . . . Không thấy.

Một siêu chiến sĩ ngập ngừng nói:

- Hình như hắn đội mặt nạ, mặc áo giáp.

- Nhưng mái tóc của hắn là màu bạc.

Siêu chiến sĩ lúc trước suy đoán lại bảo:

- Chỉ cần tìm được người có tóc bạc thì chắc chắn là hắc!
- Các người cảm thấy hắc sẽ đi khắp nơi với mái tóc bạc sao?

Siêu chiến sĩ cuối cùng khề thở dài:

- Là hắc ngốc hay chúng ta ngu?

Tập thể không biết nên nói cái gì:

- . . .

Hồi lâu sau một siêu chiến sĩ chỉ vào Dương Đằng Phi giả bộ xấu nằm cách xa hơn chục thước, nói:

- Đưa vị kia về trước đi.

Diệp Dương Thành dùng bàn long ngân thương tiễn quái vật kia lên đường xong hắc vội vàng lao nhanh hướng Long Khẩu Khu. Tuy Diệp Dương Thành đã sớm chuẩn bị tâm lý, hắc biết có lẽ Phó Diệc Chi sẽ rơi vào trận ác chiến, nhưng hắc không bao giờ ngờ hiện trường lại thảm liệt, làm người ta ghê sợ hơn bên Ôn Nhạc huyện.

Vùng ngoại ô tiếp giáp Long Khẩu Khu và Ôn Nhạc huyện, giữa một mảnh đồng ruộng, khi Diệp Dương Thành chạy tới thì Phó Diệc Chi đã bị thương nặng. Hai mươi mấy siêu chiến sĩ quân đội được Phó Diệc Chi điều động chỉ có ba người kéo dài hơi tàn.

Mảnh nhỏ cơ thể rơi đầy đất, máu chảy lai láng, hiện trường tràn ngập mùi máu gay mũi.

- Grao!!!

Lại là tiếng gầm rống đầy bạo ngược vang lên trong bờ ruộng. Quái vật cao ba thước nhắm ngay mục tiêu vào Phó Diệc Chi biểu tình tràn đầy cảnh giác nhìn nó.

Khuôn mặt hoàn toàn vặn vẹo nhe răng cười nói:

- Chết đi!
- Chết bà nội người!

Diệp Dương Thành chạy tới hiện trường, lửa giận ngút trời, lại nghe quái vật rít gào. Diệp Dương Thành vào trạng thái biến thân, tay cầm bàn long ngân thương giơ tay tung ra một đòn cấm cố thuật.

Xoẹt phập!

Quái vật bị cấm cố thuật cố định cơ thể, Diệp Dương Thành đâm bàn long ngân thương từ sau lưng xuyên thủng cơ thể nó.

Toàn quá trình chỉ mất ba giây, mới rồi quái vật còn gầm rú trong phút chốc tắt thở. Quá trình dứt khoát nhanh lẹ làm người ta trở mắt lú lười.

Phó Diệc Chi ngẩn ngơ, ba siêu chiến sĩ quân đội may mắn sống sót cũng ngây người. Mãi khi Diệp Dương Thành rút bàn long ngân thương rời đi mấy chục giây sau, Phó Diệc Chi hít sâu, né tránh vấn đề hắc đột nhiên xuất hiện.

Phó Diệc Chi trầm giọng nói:

- Dọn dẹp hiện trường.

Hơn một tiếng sau, Diệp Dương Thành quay về phòng khách căn hộ, ngồi trên sofa, mặc bộ đồ rộng thùng thình.

Giải trừ biến thân, cả người không một mảnh vải đến nay còn ký ức mới mẻ với Diệp Dương Thành. Bộ đồ mặc trên người hắc là mượn gió bẻ măng trộm từ ban công nhà người ta.

324. Chương 317: Tiêu Diệt Từ Trong Trứng Nước

Chương 317: Tiêu diệt từ trong trứng nước.

Diệp Dương Thành cúi đầu nhìn bộ đồ kích cỡ mập mạp mặc, tâm tình rất bực mình.

- Chẳng lẽ sau này mỗi lần biến thân phải chuẩn bị mấy bộ đồ mang theo bên người sao?

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa thở ngắn than dài một phút sau đứng dậy vào phòng ngủ, thay đồ, ném bộ đồ cũ vào thùng rác.

Đình đơng!

Diệp Dương Thành mới ra khỏi phòng ngủ thì chuông cửa reo vang. Diệp Dương Thành biết ai đến, hần hít sâu đi qua mở cửa phòng.

Nhìn Phó Diệc Chi đứng ngoài cửa, nhẹ gật đầu, nói:

- Vào đi.

Phó Diệc Chi cung kính gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Vâng thưa phụ thân.

Phó Diệc Chi sửa sang cổ áo bước vào phòng khách, mặt gã trắng không chút máu, hiển nhiên vết thương chưa lành.

Diệp Dương Thành và Phó Diệc Chi lần lượt ngồi xuống sofa.

Mặt Diệp Dương Thành tràn ngập sát ý:

- Có manh mối chưa?

Diệp Dương Thành trầm giọng hỏi:

- Rất cuộc là ai làm?

Diệp Dương Thành liên tục giết hai quái vật nhưng không thấy tàn hồn nào trong người chúng nó. Hai quái vật trong trạng thái biến thân nhưng vẫn nói tiếng người rành rọt, có linh trí nhất định, rất khác với hai quái vật bị Diệp Dương Thành giết trong Bảo Kinh Trấn.

Đây không phải chuyện tốt đối với Diệp Dương Thành, đặc biệt sau khi giết hai quái vật nhưng hắn không được ích lợi gì, không có công đức huyền diệu, linh lực, thần nguyên vân vân. Cứu Tiêu thần cách không có phản ứng gì với sự tồn tại của hai quái vật, Diệp Dương Thành tiêu hao gần mười vạn điểm linh lực, cuối cùng kết quả là trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Loại tình huống này làm Diệp Dương Thành rất thất vọng, càng nổi sát ý sau lưng hai quái vật. Diệp Dương Thành hiểu rằng nếu để mặc đối phương xua từng đám quái vật đến, chỉ giết chúng nó đủ làm Diệp Dương Thành phá sản.

Huống chi trong cục diện hoàn toàn bị động, Diệp Dương Thành trừ binh tới phản kích hoặc chịu đòn ra không còn cách nào khác, điều này khiến hắn khó thể chấp nhận.

Vì vậy hy vọng duy nhất bây giờ là tìm ra manh mối hữu dụng, lôi tên khốn núp trong bóng tối ra băm vằm. Chỉ có như thế Diệp Dương Thành mới tránh cho cục diện chịu đòn bị động, bóp nát rắc rối có lẽ sẽ xuất hiện từ trong trứng nước.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Phó Diệc Chi vội gật đầu, nói:

- Diệc Chi đã ra lệnh người điều tra.

Biểu tình Phó Diệc Chi kỳ lạ nói:

- Hai quái vật đến từ Yokohama.

Diệp Dương Thành không phản ứng lại, phản xạ hỏi:

- Yokohama? Là ở đâu?

Sau đó cơ mặt Diệp Dương Thành căng cứng:

- Yokohama của Nhật Bản?

- Đúng vậy!

Phó Diệp Chi gật mạnh đầu:

- Từ miêu tả mặt mũi hai quái vật, chúng ta điều tra được tin tức qua cục kiểm dịch kiểm nghiệm xuất nhập cảnh Hàng Châu, phân biệt và xác định hai quái vật lấy danh nghĩa thị thực du lịch từ Yokohama Nhật Bản đến đây. Vấn đề cụ thể thế nào thì vẫn còn đang điều tra, tuy nhiên . . .

- Tuy nhiên sao?

Biểu tình Diệp Dương Thành tối tăm. Nhật Bản, lại là Nhật Bản.

- Nhưng . . . Những điều này chỉ là suy đoán cá nhân Diệp Chi.

Phó Diệp Chi do dự giây lát sau nói:

- Có lẽ những quái vật này liên quan rất lớn đến thần tù giả.

Điều này không cần Phó Diệp Chi nhắc nhở Diệp Dương Thành đã sớm xác định. Diệp Dương Thành thầm là thần tù giả tại sao lại có liên quan đến Nhật Bản? Nếu chuyện lần này cũng do bên Nhật Bản sắp đặt thì phải chăng tập kích khủng bố lần trước có liên quan đến hai thần tù giả?

Nhưng tại sao thần tù giả làm điều đó? Diệp Dương Thành không tin thần tù giả tốn công tốn sức làm chuyện không có ích lợi gì. Một khi có thần tù giả tham gia thì phá hoại tương đương với đem lại ích lợi cho bọn họ.

Diệp Dương Thành không đoán được làm chuyện này có ích lợi gì cho hai thần tù giả bị giam cầm?

- Diệp Chi đã thông báo với điệp viên của chúng ta bên Nhật Bản nhanh chóng điều tra rõ việc này từ đầu đến đuôi.

Phó Diệp Chi ngần ngừ nói:

- Nhưng thưa phụ thần, nếu chuyện này có thần tù giả tham gia thì vấn đề lớn . . .

Diệp Dương Thành xoa trán, đương nhiên hẳn biết có chuyện lớn. Hai thần tù giả, hai tên khốn không biết sống bao nhiêu năm lại bắt đầu không yên phận nhảy ra làm mưa làm gió. Bây giờ hai thần tù giả có thể sắp đặt Nhật Bản tập kích khủng bố Trung Quốc, trời biết hôm khác có ném nguyên trái bom nguyên tử xuống Trung Quốc không?

Có người e sợ việc gì chưa biết, lại có người muốn tìm hiểu cho rõ ràng đầu đuôi. Diệp Dương Thành thuộc loại người sau.

Diệp Dương Thành hít sâu:

- Người lập tức sắp xếp người điều tra kỹ chuyện này, trong vòng ba ngày nếu không có tin tức thì ta đích thân đi Nhật Bản một chuyến.

Diệp Dương Thành trầm giọng nói:

- Mấy ngày nay người hãy sửa sang tài liệu người phụ trách Dương tổng Nhật Bản, ba ngày sau nếu không có tin tức thì đưa tài liệu đến chỗ ta.

Phó Diệp Chi gật mạnh đầu:

- Tuân lệnh phụ thần!

Sáng sớm hôm sau Diệp Dương Thành lái xe đi Bảo Kinh Trấn, cùng phụ mẫu dẫn Lâm Mạn Ný đi thăm viếng thân bằng bạn tốt. Diệp Dương Thành kiên nhẫn chờ tin Phó Diệc Chi, tuy trong lòng hẳn biết rõ chuyện này nếu đúng là có thần tù giả nhúng tay vào thì mấy điệp viên rất khó điều tra rõ, cơ hội không lớn.

Nhưng Diệp Dương Thành phải kiên nhẫn chờ đợi, nếu có thể thông qua điệp viên tìm ra kẻ đứng sau, hẳn không muốn tự mình điều tra. Diệp Dương Thành rất rành đạo lý đánh rắn động cỏ, biết hậu quả của nó.

Nếu để thần tù giả nhận ra có gì không thích hợp, bọn họ mà ả núp thì muốn túm ra còn khó hơn lên trời.

Trong đầu Diệp Dương Thành suy tư vấn đề thần tù giả, ăn cơm không ngon.

Ngô Ngọc Phương chú ý bộ dáng mất hồn mất vía của Diệp Dương Thành, nàng gấp miếng thịt kho bỏ vào chén hẳn.

- Dương Thành, có phải con bị bệnh không?

Ngô Ngọc Phương hỏi:

- Giữa trưa sao trông thần thừ vậy?

Nghe mẫu thân đột nhiên hỏi, Diệp Dương Thành ngây người:

- A?

Diệp Dương Thành cười lắc đầu, nói:

- Không có, con chỉ đang nghĩ gia đình chúng ta có nên chuyển sang tiểu khu Ái Hà để phòng ở bên này trống không?

Diệp Hải Trung nghe Diệp Dương Thành nói xong kinh ngạc nói:

- Con . . . !

Diệp Hải Trung ngần ngại bảo:

- Con nghe được hết?

Diệp Dương Thành thuận lợi đánh trống lảng:

- Tối hôm qua phụ thân và nhị thúc nói chuyện không đóng cửa lại.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Lúc trước gia gia cho chúng ta căn hộ này là vì con và Cảnh Long đã lớn, bây giờ bên nhị thúc có hai đường đệ cũng mười bảy, tám tuổi, nếu nhị thúc thích thì cứ cho đi.

- Còn con và Cảnh Long thì làm sao?

Ngô Ngọc Phương nhắc nhở:

- Chưa trả hết tiền căn hộ tiểu khu Ái Hà.

- Buổi chiều con và Mạn Ný sẽ thanh toán hết.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Phía đối diện còn căn hộ trống, đợi con hỏi xem có bán không. Nếu chưa ai mau thì con sẽ mua luôn, khi đó hai huynh đệ ở cửa đối diện nhau chẳng phải càng tiện?

- Cái này . . .

Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương nhìn nhau.

Một lúc sau Diệp Hải Trung vẫn còn phân vân, đột điều thuốc nói:

- Đợi lát nữa ta và mẫu thân của con bàn bạc lại.

Ăn cơm trưa xong Diệp Dương Thành và Lâm Mạn Ný đi dạo bên dòng suối.

- A Thành, ta rất ngưỡng mộ người.

Lâm Mạn Ny bỗng nhiên nói câu không đầu không đuôi làm Diệp Dương Thành sửng sốt.

325. Chương 318: Hai Người Quá To Gan!

Diệp Dương Thành thâm quyết định ngay:

- Phải nhanh chóng tìm hiểu rõ lai lịch mấy hạt châu và tình hình hai cô hồn dị biến.

Diệp Dương Thành tùy tay nhét hai hạt châu đen vào túi quần, điều chỉnh vẻ mặt. Diệp Dương Thành làm bộ kéo quần, xoay người đi hướng Lâm Mạn Ny đứng trên bờ đê.

- Không đi sao?

Lâm Mạn Ny ngạc nhiên nhìn Diệp Dương Thành, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Không.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Cảm thấy hơi mệt, giữa trưa muốn trở về ngủ một giấc. Chút nữa hai giờ chúng ta đi xem phòng được không?

Lâm Mạn Ny thông cảm gật đầu, nói:

- Vậy xế chiều ta đi cửa hàng giúp bá phụ, bá mẫu. A Thành nghỉ ngơi đi, chừng nào dậy hãy tới cửa hàng tìm ta.

Diệp Dương Thành đang lo không biết sắp xếp Lâm Mạn Ny như thế nào, có một số việc phải giấu nàng. Nếu Lâm Mạn Ny có mặt thì Diệp Dương Thành không làm được chuyện gì.

Nghe Lâm Mạn Ny nói vậy Diệp Dương Thành đồng ý ngay:

- Được!

Diệp Dương Thành hỏi:

- Nàng còn nhớ đường đến tiệm không?

Lâm Mạn Ny cười tủm tỉm gật đầu, nói:

- Ừm! Biết!

Lâm Mạn Ny chỉ chỗ vào đường Hướng Dương gần đó:

- Dọc theo con phố cứ đi thẳng tới trước, quẹo một cái là đến.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Ha ha, nàng mang Nhung Cầu theo đi.

Diệp Dương Thành vượt đầu Nhung Cầu, nói với Lâm Mạn Ny:

- Nếu có ai dám ăn hiếp nàng thì thả chó cắn hần!

Diệp Dương Thành dứt lời, không biết Nhung Cầu phối hợp hay phản đối, tóm lại nó gâu gâu sủa mấy tiếng:

- Gâu gâu!!!

Lâm Mạn Ny cười khúc khích.

Lâm Mạn Ny cầm dây xích chó dắt Nhung Cầu đi đường Hường Dương. Mãi khi bóng dáng Lâm Mạn Ny biến mất, nụ cười dần đông trên mặt Diệp Dương Thành, hắn xoay người đi về nhà mình.

Ba phút sau, Diệp Dương Thành đẩy cửa phòng ngủ ra, vào trong khóa chốt cửa lại. Diệp Dương Thành kéo rèm che cửa sổ, xác nhận căn phòng che kín mít sau đó hít sâu, hắn đứng bên giường chậm rãi giờ tay trái.

Diệp Dương Thành khẽ nói:

- Ra đi.

Diệp Dương Thành triệu hoán Cửu Tiêu thần cách ra khỏi cơ thể, hắn nhìn Cửu Tiêu thần cách ửng đỏ trong lòng bàn tay mình.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Thả hai cô hồn dị biến ra.

Diệp Dương Thành không lo hai cô hồn dị biến sẽ tổn thương hắn, có Cửu Tiêu thần cách trong tay, có trấn linh thuật, hai cô hồn dị biến bình thường có thể gây sóng gió bao lớn?

Huống chi Diệp Dương Thành muốn moi tin về thần tù giả từ miệng hai cô hồn dị biến, ngày nào không tìm hiểu rõ chuyện này là ngày đó hắn không yên lòng. Cảm giác bức rứt này rất khó chịu.

Diệp Dương Thành dứt lời, bề ngoài Cửu Tiêu thần cách nổi lên đóm đen to cỡ hạt đậu, đóm đen nhanh chóng khuếch tán cỡ đồng tiền. Ánh sáng trắng chợt lóe, tạm mù qua đi, dưới mũi chân Diệp Dương Thành là hai cô hồn dị biến như ẩn như hiện đang run cầm cập quỳ dưới đất, có vẻ chúng nó rất sợ hắn.

Diệp Dương Thành liếc hai cô hồn dị biến, liên tưởng đến hai tên khốn này mấy ngày nay giết chóc trong Khánh Châu thị, hắn sẽ không đối xử tốt đẹp với chúng.

Mặt Diệp Dương Thành lạnh băng, hừ lạnh một tiếng:

- Hai người quá to gan.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Hai cô hồn dị biến dập đầu như giả tởm:

- Thần tôn tha mạng!!!

Đặc biệt nghe tiếng hừ chứa sát khí của Diệp Dương Thành làm hai cô hồn dị biến sợ suýt hồn phi phách tán, vừa dập đầu vừa liếc trộm Cửu Tiêu thần cách nằm trong tay hắn. Cảm xúc kinh hoàng tột độ lộ rõ trên mặt hai cô hồn dị biến.

Hai cô hồn dị biến vội vàng cầu xin:

- Thần tôn tha mạng!!!

Diệp Dương Thành không biết hai cô hồn dị biến bị đối xử thế nào trong khi Cửu Tiêu thần cách giam cầm, nhưng nhìn phản ứng kinh hoàng của chúng thì chắc chắn không phải chiêu đãi ăn no uống đã. Diệp Dương Thành tưởng tượng là loại thủ đoạn gì khiến hai cô hồn dị biến bạo ngược sợ co vùi như thế? Sợ đến nỗi vùi quéo lại.

Diệp Dương Thành nhìn hai cô hồn dị biến quỳ trước mặt mình liên tục dập đầu hắn nghiền ngẫm suy đoán, mặt ngoài thì lạnh băng.

Thanh âm lạnh lùng ngăn cách người ngoài ngàn dặm:

- Là ai phái các ngươi đến?

Cô hồn dị biến quỳ bên tay phải Diệp Dương Thành phản ứng nhanh hơn đồng bạn bên trái.

- Bẩm . . . Bẩm thần tôn, là thánh nữ đại nhân phái chúng ta đến.

Diệp Dương Thành vừa cất tiếng hỏi cô hồn dị biến bên phải đã cuống quýt khai:

- Đến từ Nhật Bản.

Vù vù vù vù vù!

Một sợi tơ bạc mỏng như cây kim bắn ra từ Cửu Tiêu thần cách trong tay Diệp Dương Thành cắm vào cô hồn dị biến tay trái. Phụt một tiếng, toàn thân cô hồn dị biến tay trái run lên, mặt vụn vụn, ha mồm muốn gào rú nhưng không thốt nên lời.

Diệp Dương Thành thấy đáy mắt cô hồn dị biến tay phải lộ vẻ vui mừng, hần cúi đầu nhìn Cửu Tiêu thần cách. Chuyện gì đây?

Năm giây sau, đau đớn biến mất, cô hồn dị biến tay trái căng thẳng nhìn Diệp Dương Thành, chuẩn bị sẵn sàng giành đánh.

Diệp Dương Thành không hiểu Cửu Tiêu thần cách làm gì hai cô hồn dị biến, hần tạm bỏ qua, mắt liếc chúng nó.

- Thánh nữ là ai?

Diệp Dương Thành hỏi tiếp:

- Hiện tại ở đâu?

- Thánh nữ là Sơn Kỳ Tường Tử, cũng là nữ phân thân của thánh phụ, thánh mẫu.

Cô hồn dị biến bên phải đáp nhanh:

- Hiện đang ở tòa nhà văn phòng bộ tình báo A Thành thuộc cục tình báo quốc tế khu trung ương Tokyo Nhật Bản.

Vù vù vù vù vù!

- . . .!

Cô hồn dị biến bên trái lại co giật, biểu tình tức tối.

Diệp Dương Thành sờ cằm:

- Sơn Kỳ Tường Tử . . .

Diệp Dương Thành trầm ngâm một lát sau tiếp tục hỏi:

- Sao nàng ta đến Nhật Bản? Làm sao dính dáng đến cục tình báo Nhật Bản? Lần này tập kích Khánh Châu thị có mục đích gì?

- Bẩm thần tôn, thánh nữ đến Nhật Bản vì ý chỉ của thánh phụ. Năng lực của thánh nữ là dụ dỗ tâm linh nên lấy được niềm tin của người phụ trách cục tình báo Nhật Bản không khó khăn gì.

Cô hồn dị biến bên trái khai một tràng:

- Lần này tập kích Khánh Châu thị vì liên quan nhiệm vụ của thánh nữ, chúng ta không có quyền lực biết cụ thể là gì. Tiểu nhân chỉ biết Võ Điền Long Thứ Lang, con trai cả của Võ Điền gia tộc Xuyên Khẩu thị Nhật Bản có liên hệ thân thiết cùng thánh nữ. Kinh phí tập kích Khánh Châu thị toàn do Võ Điền Long Thứ Lang cung cấp.

Vù vù vù vù vù!

- . . .!

Cô hồn dị biến bên phải co giật dữ dội, lúc trước vui mừng và đắc ý đều biến mất.

- Võ Điền gia tộc.

Lại được một manh mối có vẻ quan trọng, Diệp Dương Thành gật gù.

Diệp Dương Thành hỏi vấn đề hần quan tâm nhất:

- Các người nói thánh phụ, thánh mẫu có phải là tù phạm trong không gian thần cấm không? Ngoài ra . . .

Diệp Dương Thành móc hai hạt châu màu đen ra khỏi túi, hỏi tiếp:

- Đây là thứ gì?

- Bẩm thần tôn, chúng ta không biết thánh phụ, thánh mẫu có phải là tù phạm trong không gian thần cấm không. Tuy chúng ta có thể cảm nhận thánh phụ, thánh mẫu tồn tại, có thể giao lưu với thánh phụ, thánh mẫu nhưng chúng ta chưa từng gặp thánh phụ, thánh mẫu.

Lần này là cô hồn dị biến bên trái trả lời:

- Hạt châu trong tay thần tôn là thánh khí thánh phụ, thánh mẫu ban cho, trợ giúp chúng ta che giấu hơi thở, bảo vệ linh hồn chúng ta bất diệt. Miễn linh hồn của chúng ta còn tồn tại là có thể dễ dàng nhập vào cái xác khác.

Diệp Dương Thành thầm quyết định ngay:

- Phải nhanh chóng tìm hiểu rõ lai lịch mấy hạt châu và tình hình hai cô hồn dị biến.

Diệp Dương Thành tùy tay nhét hai hạt châu đen vào túi quần, điều chỉnh vẻ mặt. Diệp Dương Thành làm bộ kéo quần, xoay người đi hướng Lâm Mạn Ny đứng trên bờ đê.

- Không đi sao?

Lâm Mạn Ny ngạc nhiên nhìn Diệp Dương Thành, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Không.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Cảm thấy hơi mệt, giữa trưa muốn trở về ngủ một giấc. Chút nữa hai giờ chúng ta đi xem phòng được không?

Lâm Mạn Ny thông cảm gật đầu, nói:

- Vậy xế chiều ta đi cửa hàng giúp bá phụ, bá mẫu. A Thành nghỉ ngơi đi, chừng nào dậy hãy tới cửa hàng tìm ta.

Diệp Dương Thành đang lo không biết sắp xếp Lâm Mạn Ny như thế nào, có một số việc phải giấu nàng. Nếu Lâm Mạn Ny có mặt thì Diệp Dương Thành không làm được chuyện gì.

Nghe Lâm Mạn Ny nói vậy Diệp Dương Thành đồng ý ngay:

- Được!

Diệp Dương Thành hỏi:

- Nàng còn nhớ đường đến tiệm không?

Lâm Mạn Ny cười tủm tỉm gật đầu, nói:

- Ừm! Biết!

Lâm Mạn Ny chỉ chỗ vào đường Hướng Dương gần đó:

- Dọc theo con phố cứ đi thẳng tới trước, quẹo một cái là đến.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Ha ha, nàng mang Nhung Cầu theo đi.

Diệp Dương Thành vượt đầu Nhung Cầu, nói với Lâm Mạn Ny:

- Nếu có ai dám ăn hiếp nàng thì thả chó cắn hắn!

Diệp Dương Thành dứt lời, không biết Nhung Cầu phối hợp hay phản đối, tóm lại nó gâu gâu sủa mấy tiếng:

- Gâu gâu!!!

Lâm Mạn Ny cười khúc khích.

Lâm Mạn Ny cầm dây xích chó dắt Nhung Cầu đi đường Hướng Dương. Mãi khi bóng dáng Lâm Mạn Ny biến mất, nụ cười dần đông trên mặt Diệp Dương Thành, hắn xoay người đi về nhà mình.

Ba phút sau, Diệp Dương Thành đẩy cửa phòng ngủ ra, vào trong khóa chốt cửa lại. Diệp Dương Thành kéo rèm che cửa sổ, xác nhận căn phòng che kín mít sau đó hít sâu, hắn đứng bên giường chậm rãi giờ tay trái.

Diệp Dương Thành khẽ nói:

- Ra đi.

Diệp Dương Thành triệu hoán Cửu Tiêu thần cách ra khỏi cơ thể, hắn nhìn Cửu Tiêu thần cách ửng đỏ trong lòng bàn tay mình.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Thả hai cô hồn dị biến ra.

Diệp Dương Thành không lo hai cô hồn dị biến sẽ tổn thương hắn, có Cửu Tiêu thần cách trong tay, có trấn linh thuật, hai cô hồn dị biến bình thường có thể gây sóng gió bao lớn?

Huống chi Diệp Dương Thành muốn moi tin về thần tù giả từ miệng hai cô hồn dị biến, ngày nào không tìm hiểu rõ chuyện này là ngày đó hắn không yên lòng. Cảm giác bức rút này rất khó chịu.

Diệp Dương Thành dứt lời, bề ngoài Cửu Tiêu thần cách nổi lên đốm đen to cỡ hạt đậu, đốm đen nhanh chóng khuếch tán cỡ đồng tiền. Ánh sáng trắng chói lóa, tạm mù qua đi, dưới mũi chân Diệp Dương Thành là hai cô hồn dị biến như ẩn như hiện đang run cầm cập quỳ dưới đất, có vẻ chúng nó rất sợ hắn.

Diệp Dương Thành liếc hai cô hồn dị biến, liên tưởng đến hai tên khốn này mấy ngày nay giết chóc trong Khánh Châu thị, hắn sẽ không đối xử tốt đẹp với chúng.

Mặt Diệp Dương Thành lạnh băng, hừ lạnh một tiếng:

- Hai người quá to gan.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Hai cô hồn dị biến dập đầu như giả tởm:

- Thần tôn tha mạng!!!

Đặc biệt nghe tiếng hừ chứa sát khí của Diệp Dương Thành làm hai cô hồn dị biến sợ suýt hồn phi phách tán, vừa dập đầu vừa liếc trộm Cửu Tiêu thần cách nằm trong tay hắn. Cảm xúc kinh hoàng tột độ lộ rõ trên mặt hai cô hồn dị biến.

Hai cô hồn dị biến vội vàng cầu xin:

- Thần tôn tha mạng!!!

Diệp Dương Thành không biết hai cô hồn dị biến bị đối xử thế nào trong khi Cửu Tiêu thần cách giam cầm, nhưng nhìn phản ứng kinh hoàng của chúng thì chắc chắn không phải chiêu đãi ăn no uống đã. Diệp Dương Thành tưởng tượng là loại thủ đoạn gì khiến hai cô hồn dị biến bạo ngược sợ co vùi như thế? Sợ đến nỗi vùi quếu lại.

Diệp Dương Thành nhìn hai cô hồn dị biến quỳ trước mặt mình liên tục dập đầu hắn nghiền ngẫm suy đoán, mặt ngoài thì lạnh băng.

Thanh âm lạnh lùng ngăn cách người ngoài ngàn dặm:

- Là ai phái các người đến?

Cô hồn dị biến quỳ bên tay phải Diệp Dương Thành phản ứng nhanh hơn đồng bạn bên trái.

- Bẩm . . . Bẩm thần tôn, là thánh nữ đại nhân phái chúng ta đến.

Diệp Dương Thành vừa cất tiếng hỏi cô hồn dị biến bên phải đã cuống quýt khai:

- Đến từ Nhật Bản.

Vù vù vù vù vù!

Một sợi tơ bạc mỏng như cây kim bắn ra từ Cửu Tiêu thần cách trong tay Diệp Dương Thành cắm vào cô hồn dị biến tay trái. Phụt một tiếng, toàn thân cô hồn dị biến tay trái run lên, mặt vụn vụn, ha mồm muốn gào rú nhưng không thốt nên lời.

Diệp Dương Thành thấy đáy mắt cô hồn dị biến tay phải lộ vẻ vui mừng, hẩn cúi đầu nhìn Cửu Tiêu thần cách. Chuyện gì đây?

Năm giây sau, đau đớn biến mất, cô hồn dị biến tay trái căng thẳng nhìn Diệp Dương Thành, chuẩn bị sẵn sàng giành đáp lời.

Diệp Dương Thành không hiểu Cửu Tiêu thần cách làm gì hai cô hồn dị biến, hẩn tạm bỏ qua, mắt liếc chúng nó.

- Thánh nữ là ai?

Diệp Dương Thành hỏi tiếp:

- Hiện tại ở đâu?

- Thánh nữ là Sơn Kỳ Tường Tử, cũng là nữ phân thân của thánh phụ, thánh mẫu.

Cô hồn dị biến bên phải đáp nhanh:

- Hiện đang ở tòa nhà văn phòng bộ tình báo A Thành thuộc cục tình báo quốc tế khu trung ương Tokyo Nhật Bản.

Vù vù vù vù vù!

- . . . !

Cô hồn dị biến bên trái lại co giật, biểu tình tức tối.

Diệp Dương Thành sờ cằm:

- Sơn Kỳ Tường Tử . . .

Diệp Dương Thành trầm ngâm một lát sau tiếp tục hỏi:

- Sao nàng ta đến Nhật Bản? Làm sao dính dáng đến cục tình báo Nhật Bản? Lần này tập kích Khánh Châu thị có mục đích gì?

- Bẩm thần tôn, thánh nữ đến Nhật Bản vì ý chỉ của thánh phụ. Năng lực của thánh nữ là dụ dỗ tâm linh nên lấy được niềm tin của người phụ trách cục tình báo Nhật Bản không khó khăn gì.

Cô hồn dị biến bên trái khai một tràng:

- Lần này tập kích Khánh Châu thị vì liên quan nhiệm vụ của thánh nữ, chúng ta không có quyền lực biết cụ thể là gì. Tiểu nhân chỉ biết Võ Điền Long Thứ Lang, con trai cả của Võ Điền gia tộc Xuyên Khẩu thị Nhật Bản có liên hệ thân thiết cùng thánh nữ. Kinh phí tập kích Khánh Châu thị toàn do Võ Điền Long Thứ Lang cung cấp.

Vù vù vù vù vù!

- . . . !

Cô hồn dị biến bên phải co giật dữ dội, lúc trước vui mừng và đắc ý đều biến mất.

- Võ Điền gia tộc.

Lại được một manh mối có vẻ quan trọng, Diệp Dương Thành gật gù.

Diệp Dương Thành hỏi vấn đề hẩn quan tâm nhất:

- Các người nói thánh phụ, thánh mẫu có phải là tù phạm trong không gian thần cấm không? Ngoài ra . . .

Diệp Dương Thành móc hai hạt châu màu đen ra khỏi túi, hỏi tiếp:

- Đây là thứ gì?

- Bẩm thần tôn, chúng ta không biết thánh phụ, thánh mẫu có phải là tù phạm trong không gian thần cấm không. Tuy chúng ta có thể cảm nhận thánh phụ, thánh mẫu tồn tại, có thể giao lưu với thánh phụ, thánh mẫu nhưng chúng ta chưa từng gặp thánh phụ, thánh mẫu.

Lần này là cô hồn dị biến bên trái trả lời:

- Hạt châu trong tay thần tôn là thánh khí thánh phụ, thánh mẫu ban cho, trợ giúp chúng ta che giấu hơi thở, bảo vệ linh hồn chúng ta bất diệt. Miễn linh hồn của chúng ta còn tồn tại là có thể dễ dàng nhập vào cái xác khác.

326. Chương 319: Chó Chết Sẽ Không Cắn Người

Diệp Dương Thành nhướng mày:

- A?

Diệp Dương Thành nhớ đến mấy con quái vật bị hấn xử trong Bảo Kinh Trấn, đôi mắt nóng cháy nhìn cô hồn dị biến bên trái.

- Tại sao mấy tên trước bị ta giải quyết không có hạt châu này?

- Thần tôn có điều không biết.

Cô hồn dị biến bên phải chú ý đến ánh mắt sắc bén của Diệp Dương Thành, run lấy bầy trả lời:

- Cần phải kích hoạt thánh khí mới có thể thuận lợi khống chế thân xác bị bám vào. Trước khi kích hoạt thánh khí hoặc không đặt thánh khí vào thì những thân thể đó chỉ là xác sống, không có ý thức. Bọn họ là chiến sĩ được thánh phụ dùng bí pháp luyện chế.

Diệp Dương Thành rất ghét hai cô hồn dị biến khốn kiếp hờ chút là nhắc chữ ‘thánh’, nhưng trước khi tìm hiểu rõ ngọn nguồn hẳn đành cố nhẫn nhịn.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Vậy hai người làm sao kích hoạt nó?

- Kích hoạt tức là thức tỉnh, có hai điều kiện cần thiết.

Cô hồn dị biến bên trái thành thật trả lời:

- Thứ nhất, phải cảm nhận hơi thở sau khi đồng loại chết, buộc chiến sĩ vào trạng thái nóng nảy. Chúng ta ở trong thánh khí sáng tạo điều kiện cướp thể xác.

- Thứ hai, cần dùng nhiều máu thịt mới mẻ, ăn sống nuốt tươi một hồn phách. Sử dụng máu thịt tươi mới, lực lượng hồn phách phá tan bình chương giữa thánh khí và thể xác mới thuận lợi hoàn thành thức tỉnh. Hơi thở đồng loại đã chết phải là người ngoài làm.

Diệp Dương Thành kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì chiến sĩ bị thánh phụ luyện chế rất trung thành. Nếu thánh phụ ra lệnh oanh giết thì bọn họ sẽ nhắm mắt chờ chết, không sinh ra oán khí khiến đồng loại khác rơi vào trạng thái nóng nảy.

- Sau khi chiến sĩ chết, đồng loại sẽ có cảm ứng nhất định. Dù cách xa ngàn dặm, chiến sĩ có thể lần theo cảm ứng tìm ra hiện trường đồng loại chết để hoàn thành thức tỉnh. Vùng đất tử vong đó bị chúng ta gọi là vùng đất thức tỉnh.

- Hạt châu này có bao nhiêu cái?

- Hai cái.

Cô hồn dị biến bên trái đau lòng trả lời:

- Thánh phụ hao phí mấy chục năm tế luyện mới hoàn thành hai cái này.

Nghe cô hồn dị biến bên trái trả lời, Diệp Dương Thành nở nụ cười nhẹ nhõm:

- Hai cái . . .

Chỉ có hai hạt châu màu đen và chúng nó đang nằm trong tay Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành gồng tay bóp nát hai hạt châu màu đen thành bột phấn trôi qua kẽ tay hắt rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, trong không gian mông lung.

Một nam nhân cao to toàn thân bao phủ trong vải đen bóng phun ra búng máu.

- Phụt!

Búng máu có màu xanh đen.

Nam nhân ngồi xếp bằng trong không trung thẫn thờ nhỏ giọng nói:

- Trấn hồn châu bị hủy . . .

Nam nhân gầm rống như người điên:

- Ra tay! Ra tay! Ra tay!

Thanh âm sắc nhọn cuộn cuộn như sấm sét trong không gian hư vô.

Trên bầu trời một hòn đảo nhỏ ở Bermuda bỗng vang tiếng sấm, là lời rít gào của nam nhân trong không gian.

- Ra tay! Ra tay! Ra tay!

Thanh âm sắc nhọn trong không gian khi truyền đến đảo nhỏ biến thành uy nghiêm dày nặng.

Thanh âm trong trẻo như chuông vang lên trên bầu trời đảo nhỏ đáp lại lời nam nhân:

- Cẩn tuân thánh dụ của thánh phụ!

Trong phòng ngủ của Diệp Dương Thành đường Khê Tân Bảo Kinh Trấn.

- Tức là Sơn Kỳ Tường Tử phát triển mấy chục thuộc hạ trong Nhật Bản, toàn là quan viên có chức vụ quan trọng trong chính phủ Nhật Bản?

Diệp Dương Thành trợn mắt to hơn ốc bươu:

- Rốt cuộc Sơn Kỳ Tường Tử muốn làm cái gì?

Hai cô hồn dị biến lắc đầu nguầy nguậy:

- Bẩm thần tôn, chúng ta không biết.

Hai cô hồn dị biến thật sự không biết trả lời lại câu hỏi của Diệp Dương Thành như thế nào, đành liên tục dập đầu.

Diệp Dương Thành mặc kệ hai hai cô hồn dị biến liên tục dập đầu, hắt lẩm bẩm:

- Nhật Bản, Sơn Kỳ Tường Tử, Võ Điền Long Thứ Lang, Tùng Bản Tú Đầu . . .

Diệp dương thành quyết định, ngồi chờ bị đánh không phải cá tính của hắn.

Nếu cứ tiếp tục chờ đợi thế này, khi lực lượng chính phủ của Sơn Kỳ Tường Tử ở Nhật Bản phát triển đến mức khống chế được chính trị Nhật, Diệp Dương Thành không chút nghi ngờ những quan viên Nhật Bản bị Sơn Kỳ Tường Tử dụ dỗ sẽ không tiếc mọi cái giá tuyên chiến cùng Trung Quốc.

Đây là suy đoán không có lý do, căn cứ nhưng Diệp Dương Thành tin chắc như vậy.

- Không được, không thể chờ thêm nữa.

Nghĩ đến đây lưng Diệp Dương Thành toát mồ hôi lạnh. Đối với người thể hệ trẻ cỡ Diệp Dương Thành thì chiến tranh là danh từ xa xôi biết bao, nhưng bây giờ đã gần gũi trong gang tấc.

Nếu Diệp Dương Thành không ngăn cản thần tù giả phát triển tại Nhật Bản, mặc cho Sơn Kỳ Tường Tử tiếp tục hoạt động thì hậu quả nghiêm trọng vượt qua khả năng tưởng tượng của hắn.

Đây là một đám người điên, đặc biệt là hai thần tù giả.

- Lão hổ không phát uy thì nghĩ ta là mèo bệnh sao?

Diệp Dương Thành nghĩ đến Sơn Kỳ Tường Tử ở Nhật Bản lần lượt lên kế hoạch tập kích khủng bố nhằm vào Trung Quốc là tâm tình của hắn cực kỳ tệ. Nếu Sơn Kỳ Tường Tử cứ gây phiền cho hắn, nếu không đáp trả lại nằng thì Diệp Dương Thành không là Diệp Dương Thành.

Hơn nữa hai thần tù giả chỉ có hai viên thánh khí đồ bỏ này chứng minh nó rất quý giá. Giờ hai hạt châu màu đen bị Diệp Dương Thành bóp nát bấy, nếu thần tù giả biết tin chắc chắn sẽ nổi khùng lên.

So với chờ bọn họ chó cùng rứt giậu, chẳng bằng đánh gục thần tù giả trước tiên. Chó chết rồi sẽ không cắn người.

nghĩ đến đây Diệp Dương Thành liếc hai cô hồn dị biến lộ ra nhiều tin tức, búng tay giữa không trung.

Diệp Dương Thành thản nhiên nói:

- Thu chúng nó.

Vù vù vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Cửu Tiêu thần cách bắn ra hai luồng sáng bạc, ánh sáng chột lóe, hai cô hồn dị biến bị thu vào trong.

- A?

Mắt Diệp Dương Thành sáng rực là lạ nhìn Cửu Tiêu thần cách.

Mới rồi Diệp Dương Thành loáng thoáng thấy một cái hố đen, xuyên qua hố đen hắn thấy ánh sáng trắng rực rỡ.

- Có khi nào . . . Có thể nào . . . Được hay không . . . Có lẽ . . . Ta nên thử xem . . .

Nghĩ đến đây mắt Diệp Dương Thành sáng rực.

Diệp Dương Thành chỉ vào chén trà đặt trên tủ đầu giường, gơ Cửu Tiêu thần cách lên, khẽ quát:

- Thu nó!

Tiếc rằng Cửu Tiêu thần cách lơ lửng ra đó, chén trà yên ổn đặt trên đầu giường.

Diệp Dương Thành lấy làm lạ nhìn vị trí đốm đen nhỏ lúc trước xuất hiện trên đầu Cửu Tiêu thần cách, hắn do dự sờ pahnà đầu Cửu Tiêu thần cách. Cảm xúc lạnh lẽo, đừng nói đốm đen nhỏ gì đó, thậm chí không có lỗ hổng nhỏ như hạt mè.

Diệp Dương Thành cảm Cửu Tiêu thần cách, chìm trong suy tư:

- Chẳng lẽ ta đoán sai? Hay nó chỉ thu được linh thể?

Nếu Cửu Tiêu thần cách có công năng chứa vật thể sẽ là trợ giúp cực lớn cho Diệp Dương Thành, ít nhất khi lỡ thể hắn có thể lấy quần áo ra mặc, chứ không phải trần truồng lén vào nhà người ta trộm đồ không hợp kích cỡ.

Diệp Dương Thành sờ cảm nhìn Cửu Tiêu thần cách, hắn cảm thấy khẩu lệnh của mình có vấn đề.

Diệp Dương Thành chỉ vào tách trà, gào to:

- Thu cho ta!

- . . .

Tách trà như đang trào phúng Diệp Dương Thành ngu ngốc, nó vẫn ở yên đó, đừng nói là bị thu, nó thậm chí không nhúc nhích.

327. Chương 320: Phòng Thủ Tốt Nhất Là Tấn Công

Diệp Dương Thành như đang nóng trong người rồi bị bồn nước đá tạt, xèo một tiếng tâm tình kích động bình tĩnh lại.

Diệp Dương Thành cười tự giễu:

- Tưởng tượng hảo huyền . . .

Tay Diệp Dương Thành lướt qua vỏ ngoài Cửu Tiêu thần cách, khe thở dài:

- Cửu Tiêu ơi Cửu Tiêu, ngươi chỉ có thể cầm tù linh thể sao?

Diệp Dương Thành đang lăm bầm bống nhiên trong đầu hiện lên gợi ý của Cửu Tiêu thần cách.

- Thần cách thất giai, người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách có năng lực chủ động kích hoạt thần quyền ẩn, điều kiện phù hợp tiêu chuẩn, xin hỏi có kích hoạt thần quyền ẩn không?

Mắt Diệp Dương Thành sáng lên:

- Thần quyền ẩn?

Diệp Dương Thành bản năng hỏi:

- Là thần quyền mặt nào?

Cửu Tiêu thần cách không nề mặt trả lời:

- Không biết thần quyền ẩn có gì, không thể trả lời.

Bộ dạng công chính nghiêm minh như thể quên Cửu Tiêu thần cách là khách trọ ký túc trong cơ thể Diệp Dương Thành.

- Không biết . . .

Diệp Dương Thành nhớ kích hoạt thần quyền ẩn phải tiêu hao thần nguyên, một điểm thần nguyên tương đương năm trăm điểm linh lực. Tiêu hao thần nguyên vì thần quyền, có đáng giá không?

Diệp Dương Thành ngồi bên mép giường, do dự nửa phút sau tròn mắt xoay tròn, cắn răng quyết tâm hỏi:

- Theo số lượng thần nguyên hiện nay của ta có thể kích hoạt bao nhiêu thần quyền ẩn?

Cửu Tiêu thần cách không ngốc, Diệp Dương Thành hỏi dò bị nó không nương tình bác bỏ:

- Vấn đề vượt qua phạm vi quyền hạn, không thể trả lời.

Diệp Dương Thành nhìn Cửu Tiêu thần cách cứng mềm không ăn, hắn thở dài thườn thượt gật đầu, nói:

- Kích hoạt đi.

Thêm một thần quyền là có một phần thực lực. Dựa theo kinh nghiệm trước kia, mặc kệ là thăng cấp có thần quyền mới hay kích hoạt thần quyền ẩn đa số đều cực kỳ hữu dụng. Nhưng bây giờ trong đầu Diệp Dương Thành toàn là Cửu Tiêu thần cách có năng lực trừ vật, hoặc bản thân nó vốn có chẳng qua chưa bị kích hoạt.

Ánh mắt Diệp Dương Thành nóng bỏng nhìn Cửu Tiêu thần cách, ôm ảo tưởng.

- Kích hoạt thần quyền ẩn tàn khuyết vượt cấp hạn chế: Nhiếp thủ, tiêu hao mười điểm thần nguyên. Tác dụng thần quyền là tiêu hao công đức huyền diệu, linh lực với số lượng nhất định có thể lựa chọn nhiếp thủ một loại ngôn ngữ của mục tiêu.

- Người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách có cơ hội thi triển nhiếp thủ hai lần. Sau khi sử dụng hai lần thì thần quyền sẽ ẩn giấu. Khi người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách thăng cấp thần cách đến đẳng cấp nhất định sẽ mãi mãi có được thần quyền hoàn chỉnh ày.

Diệp Dương Thành nhìn rõ ràng giới thiệu về thần quyền ẩn này, hắc cười toe toét:

- Năm ngàn điểm linh lực đổi lại một bàn tay vàng!

Tiêu hao mười điểm thần nguyên hoàn toàn đáng giá. Nhiếp thủ một loại ngôn ngữ của mục tiêu, hai cơ hội.

- Tiếng Nhật và tiếng Anh chết tiệt.

Diệp Dương Thành hằm hừ:

- Sau này nếu bị phá sản có thể đi làm phiên dịch viên.

Hao phí mười điểm thần nguyên đổi lại hai cơ hội học ngoại ngữ nhanh. Diệp Dương Thành nhìn còn lại hơn một ngàn hai trăm điểm thần nguyên, lòng máu động.

Diệp Dương Thành nuốt nước miếng, hỏi:

- Còn có thể kích hoạt thần quyền ẩn nữa không?

Cửu Tiêu thần cách lại đưa ra gợi ý:

- Người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách thần cách thất giai có năng lực chủ động kích hoạt thần quyền ẩn, điều kiện phù hợp tiêu chuẩn, xin hỏi có kích hoạt thần quyền ẩn không?

Lòng Diệp Dương Thành ngứa ngáy.

Có kinh nghiệm trước đó, Diệp Dương Thành không hỏi nhiều, hắc đồng ý ngay:

- Xác nhận kích hoạt.

- Kích hoạt thần quyền ẩn vĩnh cửu: Tự nhiên chi đạo. Tiêu hao năm trăm điểm thần nguyên. Tác dụng thần quyền: Tiêu hao công đức huyền diệu, linh lực nhất định cho người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách năng lực hòa vào môi trường tự nhiên. Trong trạng thái tự nhiên chi đạo có năng lực hoàn toàn ẩn nấp, biến mất, có hiệu quả không thể nghe, thấy, nhìn.

Diệp Dương Thành tròn to mắt nói:

- Hoàn toàn ẩn nấp, biến mất? Hai mươi lăm vạn điểm linh lực?

Diệp Dương Thành cảm giác lòng nhỏ máu dâng trào, thần quyền này nghe sao giống ẩn thân thuật.

Diệp Dương Thành xấu hổ thầm nghĩ:

- Chờ chút nữa tìm cơ hội thử nghiệm.

Hai mươi lăm vạn điểm linh lực, không phải hai vạn rưỡi!

Diệp Dương Thành nhìn chỉ còn lại hơn bảy trăm điểm thần nguyên, tim hắc co rút. Nhưng nghĩ đến Cửu Tiêu thần cách lộ ra hố đen nhỏ khi thu linh thể, Diệp Dương Thành rất khó cưỡng lại hấp dẫn.

Diệp Dương Thành căn răng làm liều, nghiêm túc hỏi:

- Còn có thể kích hoạt thần quyền ẩn nữa không?

Cửu Tiêu thần cách thờ ơ bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi của Diệp Dương Thành, lại đưa ra gợi ý:

- Người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách thần cách thất giai có năng lực chủ động kích hoạt thần quyền ẩn, điều kiện phù hợp tiêu chuẩn, xin hỏi có kích hoạt thần quyền ẩn không?

Diệp Dương Thành nhắm mắt, gật đầu, nói:

- Xác nhận kích hoạt.

Lòng Diệp Dương Thành thăm cầu nguyên:

- Lão già, a không, đứng đầu các thần, làm ơn nhớ phù hộ! Gia khó khăn lắm mới tiết kiệm được bấy nhiêu điểm thần nguyên.

- Kích hoạt thần quyền ẩn vĩnh cửu: Tu di. Tiêu hao hai trăm ba mươi điểm thần nguyên. Tác dụng thần quyền: Tiêu hao công đức huyền điểm, linh lực nhất định cho người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách thi triển thần quyền tu di, mở ra không gian tu di chứa vật phẩm. Cực hạn khoảng cách lớn nhất để người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách chứa vật phẩm là đường kính ba thước. Tổng diện tích không gian tu di Cửu Tiêu thần cách mang kèm theo là một ngàn thước vuông. Người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách thăng cấp thần cách thì dung lượng không gian sẽ mở rộng hơn.

Diệp Dương Thành nở nụ cười cực kỳ thành kính:

- Phù, lão già, cuối cùng cũng linh.

Diệp Dương Thành chấp hai tay hướng trần nhà nói:

- Hôm nay ta lập bài vị cho lão, ngày đêm thắp nhang.

Trên bầu trời, một áng mây có hình khuôn mặt cười bỗng trở nên dày âm u như sắp đổ mưa.

Diệp Dương Thành thu Cửu Tiêu thần cách vào người, chỉ ào tách trà đặt trên tủ đầu giường.

- Ta thu!

Thanh âm dứt, tách trà biến mất ngay.

- Khoảng cách hữu hiệu là bán kính ba thước, tức là sáu thước đường kính thẳng.

Diệp Dương Thành lấy tách trà đã thu ra, tay cầm ly trà loay hoay.

Diệp Dương Thành lộ vẻ mặt đắm chiêu:

- Thu một tách trà tiêu hao một điểm linh lực, khi lấy ra thì không hao linh lực gì. Nghĩa là chỉ khi thu vật phẩm mới tốn linh lực còn lấy ra thì miễn phí.

Hơn chục phút tiếp theo Diệp Dương Thành được thần quyền mở ra không gian tu di chơi vui vẻ trong phòng ngủ. Lúc thì thu chặn lại, lúc thì thu tủ đầu giường. Chơi mười mấy phút sau Diệp Dương Thành hiểu địa khái tiêu chuẩn tiêu hao của thần quyền này.

Căn cứ kích cỡ vật phẩm lớn nhỏ trừ linh lực, một tách trà hao một điểm linh lực, một tấm chăn hao ba mươi điểm linh lực. Nghĩa là thể tích vật phẩm bị thu càng lớn thì càng hao nhiều linh lực hơn.

Đối với Diệp Dương Thành bây giờ thì tiêu hao chút xíu này không anh hùng nhò gì. Đặc biệt tốn năm trăm điểm thần nguyên tương đương hai mươi lăm vạn điểm linh lực kích hoạt thần quyền tự nhiên chi đạo gì đó, Diệp Dương Thành đã hiểu ra kiếm tiền là dễ xài. Linh lực, thần nguyên là vật phẩm tiêu hao, xài rồi kiếm về tiếp là được. Diệp Dương Thành mở tủ áo một hơi lấy ra hơn mười bộ đồ, đặt trên giường xếp lại, thu vào trong Cửu Tiêu thần cách. Diệp Dương Thành lục lọi trong phòng bỏ nhiều món như tua vít, kiếm đa năng này nọ vào Cửu Tiêu thần cách với cái cố là để phòng trước vẫn hơn.

Dọn dẹp trong phòng xong Diệp Dương Thành xuống dưới lầu tìm mây thứ như búa, lưỡi liềm, ống nước bỏ vào Cửu Tiêu thần cách.

Diệp Dương Thành làm xong tất cả đến hai giờ chiều. Nhớ Lâm Mạn Ny còn ở trong chợ chờ mình, Diệp Dương Thành vừa ra khỏi nhà vừa suy nghĩ.

Thần tù giả là mối họa lớn trong lòng Diệp Dương Thành, nhưng không gian thần cấm là chỗ nhốt bọn họ cũng là mai rùa cực kỳ dày. Diệp Dương Thành không thể nào cách bình chướng không gian xử hai thần tù giả được, giống như hai người kia không thể dùng bản thể rời khỏi không gian thần cấm.

Nghĩa là Diệp Dương Thành muốn giải quyết rắc rối thần tù giả mang đến phải tranh thủ trước khi bọn họ thành công trốn khỏi không gian thần cấm. Diệp Dương Thành cần xóa sổ mấy quái vật được thần tù giả bồi dưỡng mấy trăm năm qua, thanh lý tay sai chấp cánh cho hai người đó tương đương cắt đứt liên kết của thần tù giả với bên ngoài.

Đang lúc Diệp Dương Thành đắm chiêu đi hướng chợ quần áo thì máy thông tin trong túi quần chợt reo tiếng chuông làm người đi đường liếc nhìn.

- A a . . . A nội yêu . . .

Với những cặp mắt kỳ dị nhìn mình, Diệp Dương Thành ho khan, vội vàng móc máy thông tin ra, chạy nhanh vào một con hẻm nhỏ.

Diệp Dương Thành ấn nút nghe:

- A lô?

- Phụ thần, điệp viên chúng ta trú đóng ở Nhật Bản bị tổn thất trầm trọng.

Đầu dây bên kia, giọng Phó Diệc Chi trầm trọng truyền vào tai Diệp Dương Thành:

- Bắt đầu từ ba ngày trước điều tra vụ tập kích khủng bố Khánh Châu thị đến nay, Tokyo, Kobe, Ōsaka, Yokohama, vân vân, mười bốn thành thị, bốn mươi chín điệp viên bị tập kích, trước mắt đã mất liên lạc . . .

Diệp Dương Thành ngây người hỏi:

- Những điệp viên này bị lộ thân phận?

Ba ngày, mất liên lạc với bốn mươi chín điệp viên?

- Sợ là như vậy.

Phó Diệc Chi gật đầu, nói:

- Đối phương hành động siêu nhanh, mục tiêu rõ ràng. Điều này nói lên tin tức thân phận của các điệp viên bị người lộ ra, nếu không bên Nhật Bản không thể nào chờ tới bây giờ mới ra tay, e rằng sớm hành động từ lâu.

Diệp Dương Thành hít sâu, nói:

- Có mục tiêu nào đáng nghi không?

Khi Diệp Dương Thành hỏi câu này chợt nhớ năng lực của Sơn Kỳ Tường Tử, ngầm hiểu.

Không đợi Phó Diệc Chi trả lời, Diệp Dương Thành nói thẳng:

- Không cần nghi ngờ ai nữa. Có một cô nàng Nhật Bản giỏi về dụ dỗ tâm linh, rất nhiều quan lớn của Nhật bị trúng chiêu. Hỏi ra tung tích của các điệp viên khác từ miệng một, hai điệp viên bị bắt rồi lần tìm đến gốc rễ không phải việc khó.

- A?

Nghe Diệp Dương Thành nói làm Phó Diệc Chi kinh ngạc vài giây.

Phó Diệc Chi vội nói:

- Diệc Chi thông báo cho người phụ trách cục tình báo ngay, để bọn họ nhanh chóng rút khỏi Nhật Bản quay về nước.

Phó Diệc Chi không hề nghi ngờ lời Diệp Dương Thành nói có đúng sự thật không, vừa nghe nói nữ nhân Nhật Bản nắm giữ năng lực coi như thiên địch của điệp viên gã liền quyết định, lập tức rút hết điệp viên trong Nhật Bản.

Nếu Nhật Bản chỉ bắt điệp viên, lấy đó làm con tin đàm phán, bên Trung Quốc cũng nhốt điệp viên Nhật Bản, dễ đàm phán hơn.

Nhưng vấn đề bây giờ là những điệp viên này không bị bắt mà là trực tiếp giết chết. Mỗi điệp viên cần huấn luyện thời gian dài, đặc biệt là điệp viên ưu tú tiêu hao nhiều nhân lực, vật lực mới bồi dưỡng được.

Để điệp viên ở lại Nhật Bản chẳng khác nào tìm chết, Phó Diệc Chi rất tiếc.

Chẳng ngờ Diệp Dương Thành khê thở dài:

- Sợ rằng đã không kịp. Nữ nhân kia là người điên, bây giờ khống chế nhiều quan lớn Nhật Bản, nàng sẽ không mặc cho các điệp viên an toàn rút lui.

Phó Diệc Chi ngơ ngẩn hỏi:

- Vậy phải làm sao?

Phó Diệc Chi cắn răng:

- Diệc Chi đi giết nữ nhân Nhật Bản ngay!

Diệp Dương Thành nheo mắt nói:

- Có hai chuyện cần người làm bây giờ. Thứ nhất, thông báo cho điệp viên chưa xảy ra ngoài ý muốn hãy rời khỏi địa điểm công tác ban đầu, tìm nơi nào hỗn loạn mà ẩn núp đi.

- Thứ hai, chuẩn bị một chiếc thuyền vượt biên sang Nhật Bản cho ta, tám giờ tối hôm nay đậu tại bến cảng Ôn Lĩnh Đài Châu.

Phó Diệc Chi rung động:

- Phụ thân định . . .

Diệp Dương Thành thản nhiên nói:

- Phòng thủ tốt nhất là tấn công.

Diệp Dương Thành cắt đứt liên lạc với Phó Diệc Chi.

- Lại phải ra ngoài sao?

Đi cùng Diệp Dương Thành vào đại sảnh tiêu thụ thanh toán xong số tiền còn lại, mua xuống ngôi nhà đối diện, từ trong đại sảnh đi ra Lâm Mạn Ny nghe được lời của Diệp Dương Thành, có chút kinh ngạc lại có chút thất vọng hỏi:

- Cần đi bao lâu?

- Lần này bên nguyên liệu thương xảy ra vấn đề.

Diệp Dương Thành nói dối:

- Anh phải đi Sơn Đông, thời gian cụ thể còn chưa có biện pháp xác định, nhưng có lẽ phải hơn một tuần, hôm nay ăn xong cơm chiều anh đưa em về huyện thành, ngày hôm qua Lâm viện trưởng đã gọi cho anh, chạy hai bên có chút không chịu nổi.

- Mẹ Lâm mệt mỏi?

Lúc này Lâm Mạn Ny mới giật mình khấn trương, gật gật đầu:

- Tự anh đi ra ngoài phải cẩn thận một chút, bên Sơn Đông lạnh hơn ở Khánh Châu, lúc ra cửa phải mặc thêm áo, đừng để mình bị cảm!

- Ha ha, yên tâm đi, người bao nhiêu tuổi rồi, anh có thể tự chiếu cố mình.

Diệp Dương Thành đưa tay vuốt nhẹ chóp mũi Lâm Mạn Ny, cười a a nói:

- Nhưng em cũng đừng luôn quan tâm anh, chuyện bên quỹ hội còn cần em bận tâm đâu, chú ý nghỉ ngơi, đừng mệt chính mình.

- Dạ.

Lâm Mạn Ny gật mạnh đầu, theo bản năng đưa tay kéo cánh tay Diệp Dương Thành, hướng thụ mấy giờ ấm áp trước khi chia lìa...

Đối với chuyện Diệp Dương Thành sắp đi công việc, cha mẹ hắn cũng thông suốt, hoặc là nói đã thành thói quen, lúc ở trên bàn ăn nghe nói con mình cần rời đi, cha hắn chỉ nói một câu:

- Còn hơn tháng nữa đã đến Tết, lúc đó cho dù con bận bao nhiêu cũng phải quay về nhà ăn Tết cho cha!

Nghe yêu cầu của cha, Diệp Dương Thành liên tục gật đầu đáp ứng, suốt nửa giờ dùng cơm chỉ nói chuyện trong nhà, không ăn bao nhiêu thức ăn nhưng uống canh không ít, bởi vì nói chuyện thật quá nhiều!

- Trên đường cẩn thận một chút...

Mẹ hắn nhìn theo con trai ngồi lên xe, dặn dò:

- Đừng lái xe nhanh quá.

- Dạ biết, mẹ!

Diệp Dương Thành nhìn ra ngoài xe, cười hì hì đáp, nói:

- Mẹ cũng đi nghỉ ngơi sớm một chút, đừng quên lời con dặn, đem chuyện trong tiệm giao cho Lan tỷ xử lý là tốt rồi, con đã nói với nàng, mẹ đưa chìa khóa cho nàng là được!

- Đứa nhỏ này...

Ngô Ngọc Phương có chút dở khóc dở cười lắc đầu, nhưng cũng hiểu được con trai hiểu tâm, không cự tuyệt, gật đầu đáp ứng.

Nhìn thấy mẹ đã gật đầu, lúc này Diệp Dương Thành mới yên lòng, quay đầu nhìn Lâm Mạn Ny khẽ cười, ngay sau đó giảm ga chạy thẳng về hướng huyện thành Ôn Nhạc...

Khi Diệp Dương Thành đưa Lâm Mạn Ny đến cổng cô nhi viện, đã là 6h40 phút, còn hơn một giờ mới đến giờ hẹn, Diệp Dương Thành đưa tay ôm khuôn mặt của Lâm Mạn Ny hôn nhẹ lên đó:

- Ba...

328. Chương 321: Rất Có Khí Phách

- Lại phải ra ngoài sao ?

Đi cùng Diệp Dương Thành vào đại sảnh tiêu thụ thanh toán xong số tiền còn lại, mua xuống ngôi nhà đối diện, từ trong đại sảnh đi ra Lâm Mạn Ny nghe được lời của Diệp Dương Thành, có chút kinh ngạc lại có chút thất vọng hỏi:

- Cần đi bao lâu?

- Lần này bên nguyên liệu thương xảy ra vấn đề.

Diệp Dương Thành nói dối:

- Anh phải đi Sơn Đông, thời gian cụ thể còn chưa có biện pháp xác định, nhưng có lẽ phải hơn một tuần, hôm nay ăn xong cơm chiều anh đưa em về huyện thành, ngày hôm qua Lâm viện trưởng đã gọi cho anh, chạy hai bên có chút không chịu nổi.

- Mẹ Lâm mệt mỏi?

Lúc này Lâm Mạn Ny mới giật mình khấn trương, gật gật đầu:

- Tự anh đi ra ngoài phải cẩn thận một chút, bên Sơn Đông lạnh hơn ở Khánh Châu, lúc ra cửa phải mặc thêm áo, đừng để mình bị cảm!

- Ha ha, yên tâm đi, người bao nhiêu tuổi rồi, anh có thể tự chiếu cố mình.

Diệp Dương Thành đưa tay vuốt nhẹ chóp mũi Lâm Mạn Ny, cười a a nói:

- Nhưng em cũng đừng luôn quan tâm anh, chuyện bên quỹ hội còn cần em bận tâm đâu, chú ý nghỉ ngơi, đừng mệt chính mình.

- Dạ.

Lâm Mạn Ny gật mạnh đầu, theo bản năng đưa tay kéo cánh tay Diệp Dương Thành, hưởng thụ mấy giờ ấm áp trước khi chia lìa...

Đối với chuyện Diệp Dương Thành sắp đi công việc, cha mẹ hắn cũng thông suốt, hoặc là nói đã thành thói quen, lúc ở trên bàn ăn nghe nói con mình cần rời đi, cha hắn chỉ nói một câu:

- Còn hơn tháng nữa đã đến Tết, lúc đó cho dù con bận bao nhiêu cũng phải quay về nhà ăn Tết cho cha!

Nghe yêu cầu của cha, Diệp Dương Thành liên tục gật đầu đáp ứng, suốt nửa giờ dùng cơm chỉ nói chuyện trong nhà, không ăn bao nhiêu thức ăn nhưng uống canh không ít, bởi vì nói chuyện thật quá nhiều!

- Trên đường cẩn thận một chút...

Mẹ hắn nhìn theo con trai ngồi lên xe, dặn dò:

- Đừng lái xe nhanh quá.

- Dạ biết, mẹ!

Diệp Dương Thành nhìn ra ngoài xe, cười hì hì đáp, nói:

- Mẹ cũng đi nghỉ ngơi sớm một chút, đừng quên lời con dặn, đem chuyện trong tiệm giao cho Lan tỷ xử lý là tốt rồi, con đã nói với nàng, mẹ đưa chìa khóa cho nàng là được!

- Đứa nhỏ này...

Ngô Ngọc Phương có chút đỏ khốc đỏ cười lắc đầu, nhưng cũng hiểu được con trai hiểu tâm, không cự tuyệt, gật đầu đáp ứng.

Nhìn thấy mẹ đã gật đầu, lúc này Diệp Dương Thành mới yên lòng, quay đầu nhìn Lâm Mạn Ny khẽ cười, ngay sau đó giảm ga chạy thẳng về hướng huyện thành Ôn Nhạc...

Khi Diệp Dương Thành đưa Lâm Mạn Ny đến cổng cô nhi viện, đã là 6h40 phút, còn hơn một giờ mới đến giờ hẹn, Diệp Dương Thành đưa tay ôm khuôn mặt của Lâm Mạn Ny hôn nhẹ một ngụm:

- Ba...

Lâm Mạn Ny ngơ ngác đứng ngây người, đưa tay ôm lên má trái, nhìn xe của Diệp Dương Thành dần dần đi xa, trên mặt đỏ bừng rức.

Lâm Đông Mai mang theo một nhóm nhi đồng đứng chờ Lâm Mạn Ny trở về...

- Ha ha, đi, đi xem ti vi thôi!

Lâm Đông Mai sững sốt hồi lâu, trên mặt lộ ra dáng tươi cười tự đáy lòng, cũng không nhắc tới quan hệ giữa Diệp Dương Thành cùng Lâm Mạn Ny, cười đi tới bên cạnh nàng, nói:

- Mạn Ny, hoàn hồn!

- A...

Lâm Mạn Ny không nghĩ tới Diệp Dương Thành làm ra động tác lớn gan như vậy ngay trước mặt Lâm Đông Mai, giờ phút này nghe được thanh âm của bà liền hoảng sợ, đỏ mặt cúi đầu lúng túng nói:

- Mẹ Lâm, con...

- Mạn Ny nhà ta trưởng thành.

Lâm Đông Mai làm sao không đoán được ý nghĩ bây giờ của Lâm Mạn Ny? Bà hòa ái cười cười, đưa tay sờ sờ đầu nàng, hơi có chút cảm khái nói:

- Chỉ chớp mắt hơn mười năm trôi qua rồi...Diệp tiên...tiểu Diệp là người tốt, con ở chung một chỗ với cậu ấy mẹ Lâm cao hứng thay con còn chưa kịp, sao có thể trách con đâu.

- Mẹ Lâm...ô...

Lâm Mạn Ny rốt cục không áp chế được cảm xúc trong lòng, nước mắt khóc lên, nhào vào trong lòng Lâm Đông Mai, như một con chim nhỏ sắp rời tổ, mang theo nồng đậm quyến luyến...

Diệp Dương Thành không biết chuyện xảy ra ở cô nhi viện sau khi mình rời đi, dù sao hắn cảm thấy hành động của mình thật đương nhiên mà thôi.

- Rất có khí phách!

Vỗ mạnh tay lái, Diệp Dương Thành nhẹ giọng ậm ừ ca khúc, chiếc xe hướng đến Thai Châu phóng nhanh như chớp...

Thai Châu có thật nhiều bến cảng thiên nhiên, từ khi Trung Quốc bắt đầu thành lập, nhiều năm phát triển, Thai Châu đã dần dần trở thành một thành thị bến cảng không thể thiếu, thật nhiên bến tàu lớn lớn nhỏ nhỏ, minh minh ám ám xuất hiện, lại được mang ra sử dụng...

Trên thực tế Thai Châu cũng là thành phố buôn lậu lớn, hàng năm sinh ý buôn lậu tại Thai Châu có tổng giá trị thường thường lên đến hơn hai trăm tỷ nhân dân tệ, hơn nữa theo thời gian trôi qua, con số này còn không ngừng kéo lên.

Ở cạnh một bến cảng bí mật nằm tại thành phố Ôn Lĩnh huyện cấp thị thuộc Thai Châu, khi bóng đêm buông xuống, một chiếc du thuyền xuất hiện trên mặt biển, trên thuyền tối đen, chỉ nhờ vào ánh trăng mờ mờ có thể chứng kiến hình dáng của nó, đây là một chiếc du thuyền màu lam, rõ ràng là đã được ngụy trang.

Thường thường ở thời điểm này xuất hiện gần cảng, nếu không phải thuyền buôn lậu chính là nhập cư trái phép!

- Lần này chúng ta phải đưa người đến biên giới Hạ Quan thị.

Trên du thuyền màu lam, một gã nam tử trung niên làn da ngăm đen, dáng vóc cao lớn giảm thấp thanh âm nhìn hai nam tử còn lại giao phó:

- Trước ba giờ sáng đến biên giới Hạ Quan thị, lập tức trở về địa điểm xuất phát, nhất định tranh thủ trước năm giờ rời khỏi hải vực, nếu không nhiệm vụ lần này gặp phiền toái lớn!

- Thán đầu nhi, mấy ngày gần đây hạm đội tuần phòng hải vực rõ ràng tăng nhiều, ba chiến thuyền khác đều ngừng, vì sao phải gọi chúng ta làm nhiệm vụ đây?

Bên trong phòng điều khiển có một thanh niên trẻ tuổi có chút không vui mở miệng nói:

- Đây là nhiệm vụ liều mạng, còn phải đưa một người không rõ nội tình...

- Đây là nhiệm vụ mà mặt trên hạ lệnh xuống, nếu cậu có ý kiến thì trực tiếp tìm tổng trưởng nói đi!

Nam tử tên Thán đầu trừng mắt, thấp giọng nói:

- Hoặc là hiện tại nhảy xuống, tôi cùng Âu tử cũng có thể đưa người đến mục đích!

- Ha ha...đừng nóng giận nha, tôi chỉ đùa một chút, vui đùa mà thôi...

Vừa nghe hai chữ tổng trưởng, thanh niên rụt cổ, ngượng ngùng nói:

- Tới tới lui lui cũng ba mươi mấy chuyến, tôi cũng không tin lần này sẽ bị bại lộ!

- Nhưng mà Thán đầu nhi...

Nam nhân gọi là Âu tử xen miệng nói:

- Lần này cần chúng ta đưa ai đi ah? Mặt trên không hề lộ chút tin tức, chẳng phải làm chúng ta tò mò sao?

- Nghe tổng trưởng nói, là đặc công cần đi chấp hành nhiệm vụ đặc thù.

Thán đầu cau mày nói một câu, tiếp theo bổ sung:

- Hình như đi ra từ ngành mới thành lập trong bộ đội, ngoại trừ điều này tôi cũng không biết rõ ràng.

- Chính là trung tâm xử lý sự kiện siêu nhiên?

Nghe được câu nói của Thán đầu, hai mắt Âu tử tỏa sáng:

- Lần trước tôi có nghe người của tổ ba đã nói qua, nói người của trung tâm xử lý sự kiện siêu nhiên đều là đại biến thái, có thể lên trời xuống đất, nuốt mây phun sương, hô mưa gọi gió, dời non lấp biển...

- Xem, người đến!

Ngay khi Âu tử còn đang thao thao bất tuyệt muốn khoe khoang kiến thức của mình, thanh niên trẻ tuổi chợt đưa tay chỉ lên đạo ánh sáng chớp nháy trên bên tàu, nhìn qua hẳn là ánh sáng màn hình di động, mà cũng là ám hiệu tiếp đầu của nhiệm vụ lần này.

- Lái qua đi, đón hẳn lên thuyền.

Thán đầu đưa mắt nhìn ánh sáng trên bên tàu khoảng cách chừng 200m, quay đầu dặn hai người còn lại:

- Mở ra hình thức u linh, khống chế tốc độ 15 tiết, gần nhất trên bên tàu vốn không xuất hàng, đoán chừng là bị công an tiếp cận, tuy rằng bị phát hiện cũng không có việc gì, nhưng giảm bớt phiền toái vẫn tốt hơn, chậm trễ thời gian không ai gánh nổi hậu quả.

- Đã biết, Thán đầu nhi!

Âu tử gật đầu đáp, đứng trong phòng điều khiển bắt đầu tuần thực xử lý...

Diệp Dương Thành cho xe dừng lại trong bãi đỗ xe công cộng gần bên tàu, vì bảo hiểm hẳn còn trả xong nửa tháng phí tổn đỗ xe, sau đó chạy tới bên tàu.

Đứng trên bên tàu dựa theo ước định lấy ra di động vươn lên cao chớp nháy, ngay sau đó hẳn nhìn thấy một chiếc du thuyền màu lam lặng yên đến gần...

Đúng vậy, hoàn toàn không có thanh âm, thẳng đến khi du thuyền đến gần sát người hẳn mới nghe được tiếng vang cực nhỏ, hoàn toàn khác với tiếng gầm rú trong tưởng tượng của hẳn, chiếc du thuyền này hẳn cũng là kết quả mới nhất của quân đội đi?

Diệp Dương Thành khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng nhảy lên boong thuyền.

- Lái thuyền.

Thán đầu nhi nhìn nhìn nam nhân đứng trên boong, cũng không hỏi gì, chỉ trực tiếp xua tay hạ lệnh lái thuyền.

Làm một lão đại chuyên nhập cư trái phép cho phía chính phủ, Thán đầu biết rõ chuyện gì có thể hỏi, nhất là đặc công như nam nhân này, thiếu tiếp xúc mới tuyệt vời! Nếu chạm một chút, sẽ là phiền phức cực lớn!

Ba người Thán đầu đều vào khoang thuyền, chỉ lưu một mình Diệp Dương Thành đứng ở trên boong, nhìn biển khơi mệnh mông vô bờ trước mặt, tùy ý cho gió biển lãnh liệt thổi lên người mình...

- Sẽ không bị người nhận ra đi...

Đưa tay sờ sờ khuôn mặt đã hoàn toàn biến dạng của mình, Diệp Dương Thành âm thầm nghĩ đến.

329. Chương 322: Không Hảo Tâm

Bầu trời đêm đầy sao, tầng mây đen che hơn phân nửa vầng trăng sáng, trên mặt biển gió lạnh gào thét, tăng thêm cảm giác thê lương.

- Cao Kiêu quân, phía trước là hải vực của bên kia, thật xin lỗi, chúng tôi chỉ có thể đưa các vị đến nơi đây.

Một khu trục hạm đạn đạo kim cương cấp dài 160.9 thước chậm rãi ngừng lại trên mặt biển sóng nước mãnh liệt, trên boong mũi tàu một gã nam tử quân trang hơn năm mươi tuổi hướng nam tử hơn ba mươi mặc thường phục đứng bên cạnh nói:

- Chờ mong ngày Cao Kiêu quân trở về!

- Thật cảm ơn Bắc Nguyên quân!

Nam tử được gọi Cao Kiêu quân thoáng khom người xuống, trang trọng nói:

- Cao Kiêu nhất định không phụ trọng vọng của đế quốc, thỉnh Bắc Nguyên quân yên tâm!

- Nếu tôi trẻ hơn năm tuổi, tôi nhất định sẽ lựa chọn cùng Cao Kiêu quân đi tới vùng đất kia!

Bắc Nguyên quân vỗ vỗ vai Cao Kiêu quân, trầm giọng nói:

- Thỉnh Cao Kiêu quân nhớ kỹ giao phó của đế quốc cùng sứ mạng của anh!

- Hải!

Cao Kiêu quân khép thẳng chân, đáp:

- Cao Kiêu nhất định ghi nhớ!

- Phóng thuyền!

Hài lòng nhìn thần tình nghiêm túc của Cao Kiêu, Bắc Nguyên quân quay người lại vung tay truyền mệnh lệnh.

- Sưu sưu sưu...

Chỉ nghe thanh âm xích sắt trượt dài chói tai, trên mặt biển truyền ra tiếng vang, Bắc Nguyên quân sửa lại cổ áo của mình, trịnh trọng khom người với Cao Kiêu:

- Vậy, hết thủy nhờ!

- Hải!

Cao Kiêu xoay người đáp lễ, mạnh mẽ rút một thanh đồng dương đao trôi nổi hàn mang u lãnh, mũi đao chỉ ra chân trời phía xa, quát một tiếng:

- Xuất phát!

- Hải!

Trên boong còn có chín nam nữ cùng hô to một tiếng, lập tức xếp thành hàng chạy tới một bên khu trục hạm, ở bên kia đã có một chiếc du thuyền dài bảy thước đang chờ bọn họ.

Nhìn nhóm người Cao Kiêu lái du thuyền dần dần đi xa, Bắc Nguyên quân mới thu hồi ánh mắt của mình, nhìn một thân binh bên cạnh nói:

- Hạ lệnh quay về căn cứ!

- Hải!

Thân binh chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi lớn tiếng đáp lại, xoay người đi nhận mệnh lệnh của Bắc Nguyên quân.

- Còn bao nhiêu thời gian đến biên giới Hạ Quan thị?

Diệp Dương Thành đứng trên boong chừng hai giờ, xoay người vào phòng điều khiển, dùng thanh âm trầm thấp hỏi.

- Ba giờ sau đến hải vực bên kia, muốn đến biên giới Hạ Quan thị khoảng một giờ sáng, nếu như hết thấy thuận lợi.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Thán đầu đang xem xét bản đồ vệ tinh ngẩng đầu lên, nói:

- Nhưng chúng tôi chỉ đưa anh tới hải vực biên giới Hạ Quan thị, xa hơn rất nguy hiểm, còn lại chừng hai hải lý khoảng cách anh phải tự mình đi qua.

- Không thành vấn đề.

Diệp Dương Thành không có ý kiến khác, gạt đầu rời khỏi khoang thuyền.

Nghe được câu trả lời gọn gàng linh hoạt của Diệp Dương Thành, thanh niên đang kiểm tra hệ thống ra đa không khỏi bĩu môi, hừ nhẹ nói:

- Làm như giỏi lắm...

- Mao tử!

Thán đầu trừng mắt, thanh niên lập tức cười khan một tiếng im lặng không nói.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đảo mắt đã hơn mười giờ tối, Diệp Dương Thành lại đi vào hỏi thăm thời gian, nghe được câu trả lời khoảng mười một giờ sẽ vào hải vực bên kia.

Một người lẳng lặng đứng đầu thuyền, mở to mắt nhìn lên bầu trời đầy sao, Diệp Dương Thành cũng không biết mình đang suy nghĩ chuyện gì.

- Thán đầu, có biến!

Mười giờ mười ba phút, Mao tử đột nhiên biến sắc, chỉ vào một điểm đỏ trên màn ảnh nói:

- Phương hướng đông bắc mười ba hải lý xuất hiện một con thuyền bất minh!

- Mười ba hải lý?

Vừa nghe lời của Mao tử, Thán đầu hoảng sợ, trợn mắt nói:

- Vì sao đến bây giờ mới phát hiện?

Tuy du thuyền bị cực hạn do thể tích, vì thế hệ thống ra đa chỉ dò xét trong phạm vi sáu mươi hải lý, nhưng loại hệ thống ra đa này cũng không phải hàng thông thường, mà ngưng kết kết quả tâm huyết của thật nhiều nhân viên nghiên cứu!

Nhưng bây giờ lại có một con thuyền không rõ thân phận tiếp cận phạm vi mười ba hải lý, điều này ý vị như thế nào?

- Là thuyền nhập cư trái phép từ bên kia! Hơn nữa nhất định là thuyền của quân đội!

Thán đầu làm ra phán đoán khẳng định, chỉ vào điểm đỏ nói:

- Đổi đường đi tránh né nó, lập tức thông tri tổng trưởng tình huống của nó, đem nó giao cho tổng trưởng xử lý đi, hiện tại chúng ta không thể gây thêm phiền toái.

- Đã biết.

Mao tử gạt đầu đáp, nhưng ngay khi hắn chuẩn bị liên lạc tổng trưởng, lại phát hiện...

- Thán đầu nhi, đối phương phát hiện chúng ta!

Mao tử ngẩng đầu nhìn Thán đầu, biến sắc:

- Làm sao bây giờ? Trên thuyền chúng ta chỉ có vài cây súng ah!

- Con mẹ nó!

Thán đầu tròn tròn mắt, nhưng vẫn theo bản năng đưa mắt nhìn Diệp Dương Thành đang đứng trên mũi thuyền, có lẽ hẳn có thể hỗ trợ...

- Cao Kiêu quân, hướng tây nam phát hiện một con thuyền, nó đã phát hiện chúng ta!

Trên một chiếc du thuyền cách mười hải lý, cũng có người chỉ lên hệ thống ra đa, nhưng đó là một nữ nhân hơn ba mươi tuổi:

- Nổ nó không?

- Ngu xuẩn!

Nghe câu hỏi của nữ nhân, Cao Kiêu nhướn mày nói:

- Trên thuyền có trang bị máy xác định vị trí, nổ rớt nó hủy diệt máy xác định vị trí kia, chẳng phải làm bại lộ sự hiện hữu của chúng ta? Lập tức tới gần nó, có lẽ chúng ta có thể giết chết người trên thuyền...

Ánh mắt Cao Kiêu dừng lại trên chiếc va ly màu đen, bên trong chứa đựng một trong những trang bị chủ yếu trong chuyến đi này của bọn hắn...một loại mới được nghiên cứu chế tạo – độc khí đạn!

- Cái gì?

Diệp Dương Thành có chút kinh ngạc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Thán đầu, nói:

- Anh xác định?

- Xác định!

Thán đầu gật đầu nói:

- Hiện tại chiếc thuyền kia đang lao nhanh tới gần chúng ta, trên thuyền chúng ta không có mang theo vũ khí cỡ lớn, chỉ có ba khẩu súng...

- Đối phương lao tới gần chúng ta, mà không lựa chọn nã pháo oanh rộ chúng ta, anh nghĩ đối phương có vũ khí cỡ lớn sao?

Diệp Dương Thành nghĩ nghĩ nói:

- Khách nhập cư trái phép từ bên kia, ngô...khoan đã.

Tạm dừng chốc lát, Diệp Dương Thành nhìn Thán đầu:

- Vừa rồi anh nói đó có thể là con thuyền nhập cư trái phép của quân đội bên kia?

- Phải.

Thán đầu gật gù đầu:

- Thuyền buôn lậu bình thường không đi con đường này, mà mười chiếc thuyền đi đường này có chín thuyền là nhập cư trái phép, mà bình thường nhập cư trái phép đừng nói là có hệ thống phản ra đa, dù là hệ thống ra đa bình thường cũng không có!

- Như vậy sao...

Diệp Dương Thành đưa tay sờ sờ cằm của mình, đột nhiên cười nhẹ một tiếng, nói:

- Lái thuyền nghênh đón, cấp cho bạn bè nhập cư trái phép lưu lại một chút ấn tượng hữu hảo của chúng ta!

- A...?

Thán đầu ngậy ra, nghênh...nghênh đón?

- Còn ngậy ngốc ở đó làm gì?

Diệp Dương Thành thúc giục nói:

- Nhanh chóng làm đi!

- Nga nga, được...được...

Nhớ lại lời Âu tử khoắc lác về thực lực của tân ngành quân đội mới thành lập, chuyện cho tới bây giờ Thán đầu chỉ có thể đem hi vọng ký thác vào người Diệp Dương Thành, vội vàng gật đầu đáp ứng, xoay người vọt vào phòng điều khiển:

- Thay đổi phương hướng, chúng ta nghênh đón!

- Cao Kiêu quân, chiếc thuyền kia chào đón!

Nữ nhân ngồi trước hệ thống ra đa biến sắc:

- Trước mắt khoảng cách năm hải lý hướng tám giờ!

- Khoảng cách bảy hải lý...

- Năm hải lý...

- Ba hải lý...

- Một hải lý...

- Tôi nhìn thấy bọn hắn!

Một nam tử hơn bốn mươi hô to:

- Cao Kiêu quân, là chiếc thuyền kia!

- Ra vẻ chiếc thuyền kia cũng không mang theo vũ khí đường xa.

Đi ra khoang thuyền, lơ mơ thấy được ánh sáng trên mặt biển, trên mặt Cao Kiêu hiện lên tia cười lạnh, quay đầu ra lệnh:

- Tiếp tục đến gần, Viễn Sơn quân chuẩn bị, khoảng cách gần 200m lập tức tặng quà cho chiếc thuyền kia!

- Hải!

Một thanh niên đứng phía sau lớn tiếng đáp, sau đó xoay người đi vào phòng điều khiển lấy một món vũ khí tương tự như khẩu pháo bắt đầu điều chỉnh...

- Khoảng cách hữu hiệu 230m...

Nhìn thần quyền nêu lên, Diệp Dương Thành híp mắt nhìn xa xa, thầm nói:

- Sau khi nhiếp thủ Nhật ngữ, sẽ đưa các người đi gặp Thiên Chiếu đại thần!

Lúc này thần sắc ba người Thán đầu khấn trương, trong tay cầm súng trường tự động đứng sau lưng Diệp Dương Thành.

Nhìn ánh sáng ngày càng rõ ràng, thần sắc Diệp Dương Thành dần dần nghiêm túc, không ngừng thúc giục thần quyền, chờ đối phương tiến vào khoảng cách hữu hiệu sẽ nhiếp thủ năng lực Nhật ngữ của bọn họ.

- Chuẩn bị phóng ra!

Cao Kiêu Thiên Dã giơ cao tay phải, nhìn chiếc thuyền đã dần dần hiện rõ hình dáng, vẻ mặt tràn đầy dữ tợn...

330. Chương 323: Chiến Tranh?

- Đã tuyển xong mục tiêu nhiếp thủ, thỉnh lựa chọn ngôn ngữ: Nhật, Hán, Hàn, Anh.

Hai chiếc du thuyền thả chậm tốc độ, vừa tiến vào phạm vi 230m Diệp Dương Thành rút cục thành công thúc giục thần quyền nhiếp thủ ngôn ngữ, mà thần cách cũng lập tức nêu lên.

- Còn là một ngôn ngữ thiên tài!

Chứng kiến thần cách nêu lên, Diệp Dương Thành có chút kinh ngạc nhủ thầm, lập tức tuyển chọn:

- Nhật ngữ!

- Nhíp thủ thành công, cần 30 phút dung hợp, xin hỏi có lập tức dung hợp hay không?

Thần cách lại nêu lên.

- Đợi lát nữa dung hợp!

Diệp Dương Thành hoảng sợ, cần nửa giờ dung hợp chỉ sợ hết thủy đã xong! Hắn lựa chọn lát nữa dung hợp, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về hướng chiếc thuyền nhập cư trái phép kia...

Sau khi cường hóa thị lực của hắn đã tăng lên rõ ràng, giờ phút này 200m khoảng cách cũng không có bao nhiêu chướng ngại, nhất là trên thuyền đối phương còn mở đèn, trên vai một nam nhân khiêng một vũ khí giống như hỏa tiễn làm hắn ngần ngại, lập tức nổi giận:

- Con mẹ nó, còn dám chơi vũ khí!

- Thần Lôi thuật, đốt!

Tuyển chọn Thần Lôi thuật 600 điểm linh lực, vung tay quát lớn.

Một tiếng quát lớn đem ba người Thán đầu đứng sau lưng hắn hoảng hồn, theo bản năng chĩa mũi súng bóp cò...

- Phanh phanh...

Hai tiếng súng vang, rõ ràng vang xa trên mặt biển.

- Oanh long long...

Tiếng súng còn chưa dứt, trên bầu trời trống rỗng xuất hiện một đạo thiểm điện tử kim sắc lớn như chậu giặt quần áo, nương theo thanh âm tiếng sấm nổ vang liên tục, chuẩn xác bổ lên trên boong thuyền, trong phút chốc trên mặt biển bộc phát ra tử quang chói mắt...

- Hoa lạp lạp...

Nước biển phóng lên cao, thậm chí không đợi ba người Thán đầu phục hồi lại tinh thần, sóng biển cuộn cuộn đổ tới làm bọn họ ướt sũng.

Trên mặt biển sóng gió mãnh liệt, ngoại trừ trôi nổi vài mảnh nhỏ vỡ nát, làm sao còn bóng dáng của con thuyền nhập cư trái phép kia?

- Đây...đây đây đây...

Ba người Thán đầu ở trong phòng điều khiển tròn mắt, nghẹn họng nhìn trân trối cảnh tượng trước mắt, lắp bắp không nói được một câu.

- Đây cái gì đây?

Trong lòng Diệp Dương Thành buồn cười, nhưng vẫn nghiêm mặt nói:

- Chuyện đã xảy ra hôm nay ba người các anh phải nuốt trong bụng cả đời...

- Quy tắc giữ bí mật, chúng tôi đều biết!

Tốc độ phản ứng của Thán đầu nhanh không ít, vừa nghe lời cảnh cáo của Diệp Dương Thành, theo bản năng kính lễ, nói:

- Chúng tôi thật sự không nhìn thấy được gì, không nghe được gì, dọc theo đường đi sóng êm gió lặng, không hề nhìn thấy dù một con cá mập!

- Tốt lắm.

Nghe được Thán đầu trả lời, trong lòng Diệp Dương Thành thầm khen một tiếng, quả nhiên từng nhận được huấn luyện chính quy ah! Tổ chất cùng phản ứng, giác ngộ...chắc chắc!

- Đi lái thuyền đi.

Diệp Dương Thành đưa mắt nhìn mảnh nhỏ trôi nổi trên biển, nói:

- Đừng chậm trễ lộ trình.

- Dạ!

Mao tử mang theo ánh mắt kính sợ nhìn Diệp Dương Thành, lớn tiếng đáp lời, thái độ châm chọc ban đầu hoàn toàn chuyển biến, thủ đoạn của Diệp Dương Thành khi này ở trong mắt bọn họ chẳng khác gì thủ đoạn của thần tiên.

Đối với vị thần tiên sống như Diệp Dương Thành, ba người Thán đầu cực kỳ kính sợ, khó trách khi người ta nghe được có thuyền nhập cư trái phép lại biểu hiện thần sắc tự nhiên, cái gì gọi là định liệu trước? Cái gì gọi là phong độ cao thủ? Đây là!

Tốc độ du thuyền khôi phục lại, tiếp tục tiến tới.

Chút tiểu nhạc đệm trong mắt Diệp Dương Thành lại gián tiếp cứu lại hơn vạn sinh mạng vô tội, mục đích chuyến đi này của Cao Kiêu chính là vì mang theo độc khí đạn đưa tới địa phương nhiều người nhất thả xuống, nếu làm cho bọn hắn thực hiện được, nhân số người chết ít nhất vượt qua tám vạn!

Hơn nữa còn có thể tạo thành chấn động quốc gia cùng dân chúng khủng hoảng, cho nên...

- Gạt bỏ mười tên phản tử khủng bố thành công, đạt được công đức huyền điểm +40000. Thành công giữ gìn ích lợi thần quốc, đạt được thần nguyên +800.

Ngay khi du thuyền lướt qua những mảnh vỡ, trong đầu Diệp Dương Thành chợt nộ lên.

- Phản tử khủng bố?

Chứng kiến nộ lên, Diệp Dương Thành ngẩn ngơ, lập tức hiện ra nụ cười sáng lạn, nỉ non nói:

- Có đôi khi bắn chim cũng có thể bắn rơi được siêu nhân...

Bốn vạn công đức huyền điểm cùng 800 điểm thần nguyên tương đương bốn mươi vạn điểm linh lực, khởi đầu tốt đẹp làm cho hai mắt hắn tỏa sáng, đối với hành trình trước mắt tràn ngập chờ mong, có khả năng để dành đủ công đức huyền điểm thăng thần cách lên cấp tám hay không?

Diệp Dương Thành nheo mắt, nhìn lên vàng trắng sáng trên bầu trời...

- Bắc Nguyên hạm trưởng, không xong!

Trên mặt biển mênh mông vô bờ, trên một khu trục hạm đạn đạo kim cương cấp đang rẽ sóng lướt tới trước, một thanh niên mặc quân phục hải quân thần sắc kích động xông vào phòng chỉ huy tác chiến, nhìn Bắc Nguyên Cát Hoảng đang xem báo kêu lên:

- Du thuyền NDK48 của nhóm người Cao Kiêu quân đã mất đi liên hệ với tổng đài, vệ tinh xác định vị trí mất hiệu lực...

- Cái gì?

Buông tờ báo xuống, sắc mặt Bắc Nguyên đại biến:

- Hồn đản!

- Hải!

Thanh niên không biết vì sao mình bị mắng, nhưng vẫn ưỡn ngực đáp.

- Cao Kiêu quân có truyền lại tin tức?

Bắc Nguyên đứng dậy, sắc mặt âm trầm đáng sợ, nhưng vẫn bình tĩnh có chút dọa người.

- Bên tổng đài nói mười phút trước Cao Kiều quân có nhả tin tức, phát hiện một chiếc thuyền nhập cư trái phép, nhưng Cao Kiều quân nói, hẳn hoàn toàn có thể giải quyết chiếc thuyền kia...

Thanh niên hồi đáp:

- Trên du thuyền DNK48 có trang bị pháo đường xa cùng đủ loại vũ khí, bên tổng đài cảm thấy sẽ không gặp nguy hiểm, cho nên...

- Hồn dân, đáng chết!

Bắc Nguyên quát mắng, ngay sau đó phát tay:

- Truyền lệnh, thay đổi phương hướng!

Sát khí trên mặt hắn tràn ngập:

- Bắt sống chiếc thuyền nhập cư trái phép kia, tôi muốn báo thù cho Cao Kiều quân!

- Hải!

Thanh niên hồi đáp, xoay người rời đi...

- Bắc Nguyên hạm trưởng, phía trước là hải vực giao giới, sẽ tiến vào hải vực của đối phương, nếu còn đi tới sẽ gây ra chiến tranh...

- Phan...

Một tiếng súng vang nặng nề, Bắc Nguyên đã trực tiếp bắn nổ đầu binh lính lên tiếng:

- Tôi, mới là hạm trưởng!

- Tiếp tục đi tới!

Nương theo tiếng ra lệnh của hắn, Xuyên Đảo hào xuyên qua giao giới tuyến, chính thức tiến vào hải vực Hoa Hạ.

Vào lúc này Diệp Dương Thành đang ngồi trên mũi thuyền nghe Thán đầu giải thích:

- Hiện tại chúng ta đã tiến vào hải vực đối phương, đi thêm hai giờ sẽ thuận lợi đến hải vực biên giới Hạ Quan thị, mấy ngày gần đây đội tuần tra biển tăng nhiều, vì cam đoan bí mật, chúng tôi sẽ dừng lại bên ngoài hải vực Hạ Quan thị, sau đó...

- Thán đầu nhi! Thán đầu nhi! Không tốt!

Lúc này sắc mặt Mao tử trắng bệch vọt ra khỏi phòng điều khiển, mặt không chút máu kêu lên:

- Khu trục hạm đối phương phát hiện chúng ta!

- ...

Huyết sắc trên mặt Thán đầu nhanh chóng biến mất...

Nỗi sợ hãi cùng cực lan tràn khắp lồng ngực hắn, theo bản năng rùng mình, hồn hển hởi:

- Đối phương nói gì? Hiện tại còn cách chúng ta bao nhiêu hải lý?

- Đối phương cho chúng ta dừng thuyền nhận kiểm tra, hiện tại còn cách chúng ta chừng bảy mươi lăm hải lý!

Mao tử nuốt nước bọt, gian nan nói:

- Cờ hiệu của bọn hắn là khu trục hạm đạn đạo Xuyên Đảo hào...

- Khu trục hạm đạn đạo kim cương cấp?

Sắc mặt Thán đầu như màu đất.

Hắn ngậy người chừng ba giây, chợt rít gào:

- Còn đứng ngây đó làm gì? Mau lái thuyền, gia tốc! Gia tốc!

- Lái đi đâu?

Âu tử cố gắng bình tĩnh hỏi.

Nghe câu hỏi, Thán đầu rất muốn nói quay về nước, nhưng sự thật lại phũ phàng, hắn cắn răng nói:

- Đi xuống biên giới Hạ Quan thị, chỉ cần kịp đổ bộ, chúng ta sẽ có hi vọng!

- Dạ!

Dưới nguy cơ thật lớn, Âu tử cùng Mao tử cũng không còn bộ dáng cột nhà, chỉ còn lại khí chất quyết đoán của một binh lính hải quân!

331. Chương 324

Truyện không có chương 324

332. Chương 325: Nhân Từ Với Kẻ Địch Là Tàn Nhẫn Với Bản Thân

- Phan!

Thanh âm tiếng đánh nặng nề dưới tiếng cánh quạt máy bay trực thăng đình tai nhức óc bao phủ cũng không truyền được bao xa, thậm chí ba người Thán đầu ngồi xổm bên cạnh Diệp Dương Thành cũng chưa thể nghe được tiếng vang kia.

Thế nhưng đầu của binh lính kia nứt toác lại thêm máu tươi vẩy ra, lại bị họ thấy rõ, cảm nhận được hoàn toàn...

- Đi chết đi!

Một quyền của Diệp Dương Thành trực tiếp nói cho ba người Thán đầu biết quyết định của hắn, ba người không hề do dự, thừa dịp nhóm binh lính đang ngây người, cùng phát ra tiếng rít gào, giật lấy súng trường dùng báng súng đập vào cằm ba binh lính còn lại!

- Răng rắc...

Thanh âm tiếng xương gãy vang lên thanh thúy, còn chưa đợi phi công lái trực thăng phục hồi lại tinh thần, tiếng súng đã đi theo vang lên...

- Thần Lôi thuật, đốt! Đốt! Đốt!

Nhìn ba binh lính còn lại bị ba người Thán đầu thoải mái giải quyết, Diệp Dương Thành không chút chần chờ, vung cao tay phải, một hơi phát ra ba đạo Thần Lôi thuật!

- Oanh long long...

Ba đạo thiểm điện lướt qua bầu trời đêm, chuẩn xác bổ lên phi cơ trực thăng lơ lửng trên bầu trời du thuyền, cường quang chói mắt lóe lên giữa đêm tối thật rõ ràng chói sáng, sau ba tiếng nổ mạnh phi cơ trực thăng rơi xuống, khơi dậy bọt sóng cát cao!

- Hỗn đản, đó là vật gì?

Bắc Nguyên đang đứng tại mũi tàu Xuyên Đảo hào bị ba đoàn thiểm điện đột nhiên xuất hiện trên bầu trời làm hoảng sợ, khi tiếng nổ mạnh truyền vào trong tai hắn, sắc mặt hắn đại biến rít gào:

- Đồ đáng chết! Chết đi chết đi! Nã pháo! Nã pháo!

- Thần Lôi thuật, đốt!

Giải quyết ba phi cơ trực thăng, Diệp Dương Thành giành giật từng giây từng phút thời gian, không quan tâm mảnh vỡ trực thăng rơi xuống trên đầu, lập tức quay người nhìn qua Xuyên Đảo hào, vung tay giáng xuống Thần Lôi thuật!

- Oanh long long...

Thần Lôi thuật đánh xuống một đạo thiểm điện tử kim sắc, xé rách đêm đen, mang theo uy thế khiến người ngạt thở, hung hăng bổ lên boong Xuyên Đảo hào!

Thiểm điện oanh ra một lỗ hổng lớn trên boong tàu, nhưng boong tàu bằng kim loại lập tức đem đại bộ phận luồng điện truyền khắp thân tàu...

- A...a...

Cả khu trục hạm Xuyên Đảo hào giống như bị bao phủ trong chiếc lưới lớn tử kim sắc, đám binh lính liên tiếp phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, đối mặt với công kích giống như quỷ thần kia, bọn hắn thậm chí không nhớ tới chống cự!

Trên boong tàu, Bắc Nguyên đứng thẳng tắp ở chỗ cũ, trên người đã sớm biến thành một mảnh cháy đen, khói đen bay lên từ đỉnh đầu của hắn, sắc mặt tối tăm, hiển nhiên là người đầu tiên tử vong trong đợt công kích thứ nhất này...

- Thần Lôi thuật, đốt!

Diệp Dương Thành vẫn chưa dừng lại công kích, mà ở khoảng cách 200m có thể tạo thành phá hư cũng chỉ có Thần Lôi thuật mà thôi, cho nên hắn không ngại phiền toái, lại tiếp tục phát động...

- Oanh long long...

Thiểm điện tử kim sắc lại lướt qua không trung, trong tia chớp phát tán ra tử quang chói mắt, Diệp Dương Thành thậm chí có thể chứng kiến bọn lính may mắn tránh thoát lần công kích đầu tiên đều lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng cùng hoảng sợ!

- Nhân từ đối với địch nhân, chính là tàn nhẫn với bản thân mình!

Vừa nghĩ tới điều này, chút cảm giác không đành lòng lại bị hắn dập tắt tại chỗ, cũng không nhìn đạo Thần Lôi thuật thứ hai tạo ra bao nhiêu phá hư, nâng tay kích hoạt đạo thứ ba:

- Thần Lôi thuật, đốt!

Tiếng sấm cuộn cuộn không ngừng nổ vang, khu trục hạm Xuyên Đảo hào hoàn toàn không chút sức chống cự...

Ba người Thán đầu đã có lần kinh nghiệm trước đó, có lẽ hiểu được nguyên nhân chính mà Diệp Dương Thành lựa chọn trầm mặc khi bị đám binh lính áp giải chính là vì khoảng cách không đủ gần gũi, ba người chui vào phòng điều khiển, vài giây sau du thuyền liền chuyển động.

Thán đầu điều khiển du thuyền kéo gần khoảng cách giữa đôi bên, làm cho Diệp Dương Thành có thể thống khoái công kích Xuyên Đảo hào, nhưng khi du thuyền vừa chuyển động chưa đầy mười giây thời gian, một thanh âm tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên từ khu trục hạm, ánh lửa tận trời!

- Oanh long long...

Nương theo tiếng nổ mạnh, Xuyên Đảo hào bị nổ tung thành mảnh nhỏ!

- Ngài đã dẫn bạo kho đạn trên tàu.

Ngay khi Diệp Dương Thành nhìn thấy ánh lửa ngậy người, Thán đầu nhìn ra hô:

- Mau vào phòng điều khiển, sóng thần sắp đến!

- Oanh long long...

Thán đầu nhấc nhổ không chậm, nhưng thanh âm của hắn vừa rơi xuống thì sóng biển cuộn cuộn xen lẫn tiếng gầm rú đỉnh tai nhức óc đánh úp về phía du thuyền!

Bị sóng lớn hất cao, đợi khi sóng biển tán đi, Diệp Dương Thành đang nắm chặt rào chắn không khỏi thở ra một hơi thật dài, thân thể biến thành ướt sũng.

- Đã đi tới hải vực biên giới Hạ Quan thị, đi thêm năm hải lý phía trước có thể nhìn thấy lục địa.

Thán đầu mở cửa phòng điều khiển, có chút áy náy nhìn thoáng qua Diệp Dương Thành, mở miệng nói:

- Khu trục hạm Xuyên Đảo hào bị...bị tiên sinh đánh chìm, bên chính phủ đối phương chỉ sợ đã phát hiện, chúng tôi nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, cho nên...

- Trên đường trở về cẩn thận một chút.

Không đợi Thán đầu nói hết lời, Diệp Dương Thành đã gật gật đầu, lưu lại một câu nói liền nhảy vào trong biển...

- Về nước!

Mang theo thần sắc kính sợ, liếc mắt nhìn Diệp Dương Thành bơi nhanh, Thán đầu quay lại quát to một tiếng:

- Tốc độ nhanh nhất, nhanh!

Diệp Dương Thành cũng không biết ba người Thán đầu có gặp được hải quân của đối phương trên đường quay về hay không, nhưng hắn cũng không còn cách nào, đối với ba người kia hắn vẫn thập phần thưởng thức.

Hi vọng bọn họ có thể bình an trở về.

Trong đầu âm thầm tự nhủ một câu, liếc mắt nhìn biển rộng vô biên, sau khi phân biệt rõ phương hướng Diệp Dương Thành bơi nhanh về hướng biên giới Hạ Quan thị.

Cùng lúc đó bên trong một căn cứ quân sự hải quân vùng duyên hải Phúc Cương thị, một nữ nhân quân hàm trung sĩ hơn ba mươi tuổi đang ngơ ngác ngồi trước máy tính, nhìn lên màn hình thật lâu không thể hồi phục lại tinh thần.

- Xuyên Đảo hào...đi đâu vậy?

Nữ nhân lẩm bẩm một câu, theo sau lắc đầu:

- Xuyên Đảo hào làm sao sẽ biến mất đây?

Ở trong mắt của nàng, khu trục hạm đạn đạo kim cương cấp là kiêu ngạo, lại mất đi liên lạc trong nhiệm vụ tuần tra hàng ngày, căn bản không có khả năng gặp phải tập kích thậm chí ngay cả thời gian truyền về tin tức cũng không có đã bị địch nhân đánh chìm.

Điều này vốn không khả năng xảy ra!

Nhưng xuất phát từ bản năng chuyên nghiệp, nữ nhân đem nguyên nhân bị mất liên lạc cho rằng hệ thống xác định vị trí bị trục trặc, nhưng nàng vẫn cầm lên điện thoại, bắt đầu liên lạc cấp trên của nàng...

- Xuyên Đảo hào mất đi liên lạc với tổng bộ?

Bên kia điện thoại là một nam nhân, nghe nữ nhân báo cáo xong, hắn xuy cười một tiếng, nói:

- Lập tức liên hệ Bắc Nguyên Cát Hoàng, để cho hắn nhanh chóng sửa lại máy xác định vị trí, nha...

Sau một trận ồn ào, điện thoại bị dập máy.

Nhưng khoảng chừng ba phút sau, một trận tiếng cảnh báo nặng nề lại dồn dập vang vọng cả căn cứ hải quân.

- Ô ...ô...

- Oanh...

Tám chiếc phi cơ trinh sát từ trên đất trống căn cứ phóng lên cao, hướng biển khơi mờ mịt bay nhanh tới!

Nửa giờ sau, phi cơ trinh sát đem ảnh chụp hiện trường truyền về tổng bộ, các quan quân đang chờ đợi trong phòng chỉ huy đều trợn tròn mắt...

Mặt biển trong tấm ảnh trôi nổi thật nhiều mảnh vụn cùng thật nhiều đồ vật gì đó, làm thành viên căn cứ hải quân nên bọn hắn có thể nhìn ra, những tạp vật kia là đồ dùng hàng ngày trên Xuyên Đảo hào, chẳng hạn như hộp sắt bánh bích quy, đồ hộp bị biến dạng...

Sự thật đã hiện ra trước mặt bọn họ, nhưng trong thoáng chốc bọn họ không cách nào tiếp thụ được!

Đó là Xuyên Đảo hào!

Là niềm kiêu ngạo!

Cứ...như vậy bị hủy rồi sao?

Một quan quân gọi một sĩ binh nói:

- Lập tức liên tuyến bộ tư lệnh quân khu, đem tình huống Xuyên Đảo hào thông báo bộ tư lệnh!

333. Chương 326: Ma Thần Bùng Tỉnh

- Vì toàn bộ binh sĩ Xuyên Đảo hào, báo thù!

Một thanh âm rít gào như tiếng kêu khóc thảm thiết, nương theo thanh âm rít gió vang lên.

- Sưu...

- Phốc xuy!

Máu tươi phóng lên cao, đầu của thuyền trưởng tàu đánh cá Trung Quốc bay lên.

Bị huyết quang kích thích, toàn bộ binh lính trong căn cứ hô to, thanh âm tiếng súng dày đặc vang vọng.

- Đát đát đát...

Hai mươi sáu ngư dân còn lại căn bản không có cơ hội kêu to, đã bị mưa đạn bắn nát như, bọn lính lại không ngừng hoan hô, tiếng vang truyền thật xa.

Đứng trên đất trống chảy đầy máu tươi, Linh Mộc Đằng Điền nhẹ răng cười đầy biến thái, chỉ nghe hắn nói:

- Đem thi thể ném cho chó ăn!

- Hải!

Hơn trăm binh lính chính tề đáp vọng không trung.

Nhưng ngay lúc này một thanh âm cực độ không hài hòa vang lên bên tai bọn họ:

- Các người, hắn nên xuống địa ngục.

Thanh âm có vẻ thật bình tĩnh, nhưng dưới mặt ngoài bình tĩnh là lửa giận bốc lên mãnh liệt!

- Ai?

Linh Mộc sắc mặt căng thẳng, cầm đồng dương đao đề phòng, ánh mắt quét nhìn khắp xung quanh.

Nhưng ngoại trừ binh lính trong căn cứ, căn bản không có người khác tồn tại! Nhưng bọn lính đều lộ vẻ cảnh giác, hiển nhiên chính bọn hắn cũng nghe được thanh âm kia!

Trên trán Linh Mộc đỏ mồ hôi, cầm chặt đông dương đao trong tay, trầm thấp quát:

- Đi ra!

- Toàn bộ tội ác đều nên xuống địa ngục!

Thanh âm tiếp tục vang lên.

- Toàn thể nghe lệnh, bắn!

Linh Mộc thật sự bị hù sợ, bởi vì giọng nói kia dùng là Hán ngữ!

- Phanh phanh phanh...

Hơn trăm binh lính thần kinh căng thẳng làm sao còn chút do dự, lập tức chĩa súng điên cuồng bắn phá khắp bốn phương tám hướng.

Nhưng thanh âm làm người không rét mà run lại vang lên lần nữa:

- Biến thân, hình thái chiến đấu!

Đúng ngay lúc này toàn bộ binh lính vừa bắn hết đạn, sau đó bọn hắn nhìn thấy được một màn làm cho họ đến chết cũng không cách nào quên...

Trên bãi cỏ cạnh mảnh đất trống, một thân ảnh trống rỗng xuất hiện, là một nam nhân trung niên toàn thân ướt sũng!

Nhưng rất nhanh trên thân nam nhân trống rỗng xuất hiện một bộ ngân sắc khải giáp điểm xuyên hồng sắc, cũng giống như khải giáp chiến thần trong truyền thuyết, bao trùm toàn bộ thân thể hắn.

Ngay sau đó trên mặt hắn xuất hiện ngân sắc mặt nạ, mái tóc ngắn nhanh chóng biến hóa thành màu bạc dài đến 30-40cm, mái tóc bạc bay tung phần phật trong gió đêm...

- Các người, đều nên xuống địa ngục!

Hai mắt Diệp Dương Thành như sung huyết, khi hắn lên vào căn cứ quân sự này, chứng kiến hành vi độc ác của những binh lính kia, hai mắt hắn đã biến thành đỏ rực.

Trong tay cầm bàn long ngân thương dài 1m80, tùy ý cho gió đêm thổi tung mái tóc bạc của mình, Diệp Dương Thành đi từng bước một thẳng tới đám binh lính phía trước!

- Nổ súng, nổ súng ah!

Linh Mộc Đẳng Địa bị hình dáng của Diệp Dương Thành hù dọa muốn vỡ mật, giờ phút này thấy người kia đi tới hắn chợt tỉnh táo lại, găm hết lên như bệnh tâm thần:

- Địch tập kích! Địch tập kích!

Thanh âm cao vút xé rách không trung yên tĩnh, thanh âm tiếng cảnh báo dồn dập nặng nề lại vang vọng cả căn cứ quân sự!

- Phanh phanh phanh...

Binh lính chung quanh luống cuống tay chân đổ bể đạn, lại nhắm thẳng Diệp Dương Thành điên cuồng bắn phá!

- Phanh phanh phanh phanh...

Hoa lửa văng khắp nơi.

- ...

Nhìn Diệp Dương Thành vẫn hoàn hảo không chút hao tổn, chậm rãi đi thẳng tới chỗ bọn họ, cả đám binh sĩ ngây ngẩn cả người.

- Bắn đầu của hắn!

Không biết là ai hô to:

- Đầu của hắn không có bảo hộ! Bắn!

Nghe được tiếng hô to của người kia, đám binh lính lại đem họng súng nhắm vào đầu Diệp Dương Thành!

Nhưng trước khi bọn hắn kịp nổ súng, Diệp Dương Thành lại vô ảnh vô tung biến mất!

Cảm xúc sợ hãi bắt đầu lan tràn...

- Phốc...

Thanh âm vang lên cao ngất, một binh lính tròng lớn đôi mắt đánh rơi cây súng trong tay, nâng tay bưng kín cổ của mình, máu tươi tràn ra từ kẽ tay của hắn.

- Phanh.

Hắn ngã xuống đất, đã tử vong.

- Người thứ nhất.

Dùng Nhật ngữ nói chuyện, mang theo khẩu âm của Linh Mộc Đằng Điền, nếu không phải từng nghe được Diệp Dương Thành nói Hán ngữ, cơ hồ không ai nghĩ rằng hắn là người Hoa Hạ!

- Phốc...

Lại một tiếng vang nhỏ, trên cổ binh lính thứ hai đột nhiên xuất hiện lỗ thủng lớn, xỏ xuyên qua cổ của hắn!

Hắn muốn kêu nhưng cổ họng đã bị đâm xuyên qua, hắn muốn giãy dụa nhưng máu tươi đã bùng lên không thể ức chế...

- Phanh!

Lại một người ngã xuống đất tử vong.

- Người thứ hai...

Giống như đang đếm, thanh âm rất nhẹ, làm người ta không rét mà run.

...

- Ba mươi ba.

Thanh âm lại vang lên, lại một người ôm cổ họng té xuống.

- A...

Một tên binh lính bức điên, giơ súng rít gào đặt vào thái dương của chính mình!

Nhưng trước khi hắn kịp bóp cò...

- Phốc...

Cổ họng lại bị xuyên thủng, thanh âm Diệp Dương Thành bình tĩnh lại sâu kín vang lên:

- Các ngươi thậm chí không có tư cách tự sát.

- Nha ha!

Linh Mộc Đằng Điền quát to một tiếng, vung đông dương đao chém thẳng vào vị trí của Diệp Dương Thành đang đứng!

Nhưng một đao này hắn lại chém vào khoảng không.

- Phanh!

Bàn long ngân thương vẽ ra tàn ảnh, nặng nề đập lên đầu Linh Mộc Đằng Điền, chỉ nghe một tiếng vang, đầu hắn nhảy mất hóa thành một đoàn huyết vụ nổ tung!

- Thập thập thập...

Thanh âm tiếng bước chân vang lên dày đặc, biết viện binh đã đến nhóm binh lính cũng không còn chịu nổi áp lực, quay người bỏ chạy, phát ra tiếng rống to phát tiết cảm xúc khủng hoảng trong lòng.

- Đêm nay, nơi này chính là địa ngục.

Một tiếng nhẹ nhàng nỉ non vang lên.

- Xảy ra chuyện gì?

Người phụ trách còn lại của căn cứ Ứng Kiều mang theo vài trăm tên lính vội vàng chạy tới, vừa nhìn thấy nhóm binh sĩ đang nhào về phía mình, sắc mặt trầm xuống:

- Hồn dân, trấn định!

- Hải!

Mấy chục tên lính run lên, nhưng chỉ có thể dừng chân đứng thẳng người đáp.

- Hạ sĩ, nói cho tôi biết nơi này xảy ra chuyện gì!

Trúc Cương Đông Dã trầm giọng hỏi:

- Linh Mộc quân ở đâu?

- Giết...giết người...

Tên hạ sĩ gian nan nuốt nước bọt, nói lắp:

- Linh...Linh Mộc đại tá bị giết...

- Cái gì?

Sắc mặt Trúc Cương Đông Dã đại biến, đang định mở miệng hỏi nguyên do...

- Các người, đều phải chết.

Một thanh âm vang lên bên tai Trúc Cương Đông Dã.

- Sư...

- Phốc...

Bàn long ngân thương trống rỗng xuất hiện, đầu thương hung hăng đâm thẳng vào trái tim Trúc Cương Đông Dã!

Diệp Dương Thành hiện thân, tóc bạc bay múa, ma thần bùng tỉnh...

334. Chương 327: Chỉ Cầu Một Kích Giết Chết (1)

- Đây chỉ là một phần lợi tức mà thôi...

Chỉ sau vài lần lắc mình đã rời khỏi căn cứ hải quân Ứng Kiều, đứng trên một gò núi nhỏ bên ngoài trụ sở, nhìn căn cứ còn đang bốc cháy hừng hực, Diệp Dương Thành nhẹ giọng nhủ thầm một câu, theo sau thân hình nhoáng lên đã biến mất giữa màn đêm.

- Đây...đây là trụ sở của chúng ta?

Tám chiếc phi cơ trinh sát bay ra ngoài tuần tra may mắn tránh thoát một kiếp, đợi khi bọn hắn quay trở lại, biển lửa bên dưới làm họ cả kinh tròn mắt, thần tình không cách nào tin tưởng.

Căn cứ hải quân Ứng Kiều đã thành lập hơn hai mươi năm thời gian, cho tới nay đều là một trong những sức chiến đấu chủ yếu của đệ tứ hạm đội, nhận tuần tra giao giới tuyến hải vực giữa Hạ Quan thị cùng Hoa Hạ, có chức trách bảo vệ biên giới.

Nhưng hiện tại còn chưa qua nửa giờ ngắn ngủi, nơi này đã biến thành biển lửa, hóa thành mảnh địa ngục! Trong không khí tràn ngập mùi thi thể bị đốt cháy khét, từ trên không nhìn xuống, nơi nơi đều là thi thể hay tứ chi đứt đoạn, cả căn cứ tràn ngập chân khí tử vong!

Thậm chí còn nhìn thấy mảnh vụn của chiến hạm bị đánh đắm, hoàn toàn bị phá hủy, nơi nơi đều là vỡ nát!

- Thiên hoàng ở trên, ai có thể nói cho tôi biết là chuyện gì xảy ra?

Một phi công thống khổ nhắm mắt lại, thì thầm tự nhủ...

Tin tức căn cứ hải quân Ứng Kiều bị người thần bí phá hủy như một quả bom nặng cân rơi vào trong hồ nước dậy sóng xưa nay, nhất thời càng thêm nổ tung oa!

Người thứ nhất nhận được tin tức tự nhiên là thủ trưởng trực thuộc của căn cứ hải quân Ứng Kiều, thuộc bộ tư lệnh Nghiêm Đảo đệ tứ hộ vệ đội hải quân...

- Chuẩn bị phi cơ, đi căn cứ Ứng Kiều!

Nhận được tin tức, sắc mặt Phong Thần Cổ Thôn xanh mét, hung hăng vỗ bàn, truyền mệnh lệnh:

- Lập tức phong tỏa phạm vi 30km chung quanh căn cứ Ứng Kiều, nghiêm tra toàn bộ kẻ tình nghi!

- Hải!

Thân binh tiến đến hội báo đáp lời, cúi người hành lễ, sau đó quay người rất nhanh rời khỏi phòng, đi truyền đạt mệnh lệnh.

Thân binh rời đi không lâu, Phong Thần Cổ Thôn cầm một thanh đồng dương đao thật cũ đi ra khỏi phòng, tay phải nắm chặt thanh đao, toàn thân đằng đằng sát khí, tràn đầy vẻ âm trầm khiến người không rét mà run.

Phong Thần Cổ Thôn là tư lệnh viên của đệ tứ hộ vệ đội, cũng là một thiếu tướng, năm nay gần bảy mươi tuổi, tính tình cực độ cố chấp.

Phong Thần Cổ Thôn là một thiếu tướng theo phái chủ chiến, vì vậy thủ hạ dưới tay hắn đều là phần tử hiếu chiến.

Phong Thần Cổ Thôn là một thiếu tướng chủ chiến cuồng nhiệt, mà không ít quan chức trong nội các cho tới nay đều mâu thuẫn, không cùng một đường với hắn, nếu không phải hắn nắm giữ quân đội, hơn nữa uy vọng cực cao trong quân giới, phiền phức của hắn thật sự là không ít.

Cho nên Phong Thần Cổ Thôn cực kỳ bất mãn quan chức trong nội các, đối với những chính khách chỉ biết võ mồm vô cùng miệt thị, hắn chỉ thờ một chân lý, chính là cá lớn nuốt cá bé!

Cái gì là hòa bình, cái gì là cùng nhau phát triển, ở trong mắt hắn đều là chó má, chỉ có chiến tranh mới có thể mang đến kỳ ngộ phát triển cho đất nước!

- Có lẽ lần này chính là một cơ hội thích hợp...

Ngồi trên phi cơ trực thăng bay về hướng căn cứ hải quân Ứng Kiều, Phong Thần Cổ Thôn hiện ra một tia cười lạnh, lại giống như một kẻ biến thái...

Hơn mười ngày trước người kia đến tìm hắn, gây cho hắn một kỳ ngộ hoàn toàn mới, mặc kệ chuyện này là ai làm, nếu như có thể đem chuyện căn cứ Ứng Kiều bị tập kích đổ lên đầu Hoa Hạ...

Nghĩ đến lời hứa của người kia, cùng tín nhiệm của hắn đối với người nọ, trên mặt Phong Thần Cổ Thôn hiện lên vẻ nanh cười.

- Thánh nữ ở trên, chiến tranh, không xa!

Híp mắt, Phong Thần Cổ Thôn nở non lả lầm bầm.

...

Đệ tứ hộ vệ đội nhanh chóng cài đặt các trạm kiểm soát chung quanh căn cứ Ứng Kiều trong phạm vi 30km, nghiêm tra xe cộ cùng người đi đường lui tới, bày ra tư thế nếu không bắt được hung thủ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Mà Phong Thần Cổ Thôn cũng đã đem tin tức báo về nội các, tuy rằng hần thật khinh thường dám chính khách kia, nhưng hội báo theo hình thức vẫn phải nhất định tiến hành.

Trong hội báo, Phong Thần Cổ Thôn còn thêm một câu: hiện trường bắn chết một tội phạm, từ trên thân kẻ bị tình nghi tìm được con dao khắc chữ Hoa Hạ cùng một văn kiện căn cứ hải quân Hoa Hạ...

Về phần những vật này từ nơi nào tới đã không trọng yếu, quan trọng là Phong Thần Cổ Thôn báo ra nội dung như thế, lời của hần được nhiều người thừa nhận, mà sau khi tin tức truyền ra, tội phạm hiềm nghi sẽ trực tiếp biến thành hung thủ!

Hoàn toàn sa vào điên cuồng chính Phong Thần Cổ Thôn cũng không ý thức được tâm tình của hần đã không còn kiểm soát, hoặc là nói từng cử động lời nói của hần đều nhận lấy một cổ cảm xúc không chế, hần thậm chí không biết vì sao mình phải làm như vậy!

Bởi vì chuyện xảy ra ở căn cứ hải quân Ứng Kiều, cả Phúc Cương thị tràn ngập cổ chân khí làm người ta hết hơi, cảnh sát liên thủ cùng quân đội, chặt đứt toàn bộ con đường đi thông ngoại giới của Phúc Cương thị, giống trống khua chiêng điều tra những người lui tới trên đường.

Không ai hay biết, dưới tình huống như vậy bên trong dãy núi non từ Phúc Cương thị đi thông Đông Kinh, một nam tử nhìn qua chừng ba mươi bốn ba mươi lăm, làn da trắng trẻo đang xuyên qua thật nhanh trong rừng rậm.

Giải quyết căn cứ Ứng Kiều, đối với Diệp Dương Thành mà nói chỉ là một tiểu nhạc đệm trong hành trình lần này mà thôi, thậm chí xem như phát tiết, tuy rằng lần này lại cho hần gần trăm vạn công đức huyền điểm cùng ngàn điểm thần nguyên hồi báo, nhưng điều này cũng không phải lý do để hần dừng bước lại.

Dựa theo hai dị biến cô hồn bị câu áp trong Cửu Tiêu Thần Cách đã nói, thị nữ bên thần tù giả hoặc là nói tàn hồn, cũng chính là thánh nữ Sơn Khi Tường Tử, trong hai tháng thời gian ngắn ngủi đã thu thập hai giới quân chính không ít, đại thể đang chậm rãi nghiêng theo nòng!

Theo hành động quét sạch đặc công Hoa Hạ lần này mà xem, chỉ sợ nàng đang có đại hành động, một khi bởi vì nhất thời sơ sẩy làm cho nàng thành công hành động, đối với Diệp Dương Thành mà nói đây là điều khó bù đắp lại, thậm chí là sai lầm khó thể ăn năn!

Cho nên sau khi tiêu diệt căn cứ Ứng Kiều, Diệp Dương Thành lấy máy truyền tin mà Phó Diệc Chi hiểu kính, mở ra bản đồ điện tử, sau khi tiến hành xác định vị trí liên lạc vào trong núi sâu, đi thẳng về hướng Đông Kinh.

Diệp Dương Thành nhất định phải giết cho được Sơn Khi Tường Tử trước khi nàng thực hiện kế hoạch! Nếu không mà nói hậu quả thật khó lường!

Lao nhanh trong rừng rậm với tốc độ 300km/h, dựa theo tốc độ hiện tại mà xem, Diệp Dương Thành hoàn toàn nắm chắc có thể đến cảnh nội Đông Kinh trước bảy giờ sáng!

Chỉ cần nghĩ đến Sơn Khi Tường Tử đang có mưu đồ khủng bố nhắm vào Hoa Hạ tại Đông Kinh, một loại cảm giác gấp gáp làm Diệp Dương Thành không dám dừng lại nghỉ ngơi chút nào, đang cấp tốc lao thẳng đến Đông Kinh!

Mỗi cách mười phút thời gian Diệp Dương Thành lại thay đổi dung mạo một lần, từ thiếu niên mười bảy mười tám đến người già bảy tám mươi, phàm là dung mạo mà hần có thể tưởng tượng ra được hần đều thay đổi một lần, hần cần phải luyện tập Huyền Hóa thuật tới mức lô hỏa thuần thanh trước khi đến Đông Kinh, chẳng những thay đổi khuôn mặt, thậm chí còn phi hành thật nhanh, vừa cần nhắc biến thành những người bất đồng, những thân phận bất đồng cùng khí chất của từng nhân vật mà hần biểu lộ.

Suốt hai năm chạy nghiệp vụ làm cho hần có nhiều kinh nghiệm, thiếu niên thanh xuân sức sống, trung niên trầm ổn tự tin, người già tang thương thông hiểu, hoặc là tiêu thụ viên lõi đời, ma men suy sút, tình anh thông dong...

335. Chương 328: Chỉ Cầu Một Kích Giết Chết (2)

Diệp Dương Thành liên tục thay đổi, tâm thần cũng sa vào cảm giác biến ảo như thế, nếu lúc này có người nhìn thấy, tuyệt đối là rớt cả nhãn cầu!

Hoàn toàn đắm chìm trong Huyền Hóa thuật, hần căn bản không biết mình đã biến thành tình báo của các quốc gia, tuy rằng mơ hồ có tin tức truyền ra, nói chuyện này do người Hoa Hạ làm, nhưng trước khi có được chứng cứ xác thực, cũng không có ai dám vọng động kết luận.

Biển lửa hùng hực đã được hơn mười cỗ xe cứu hỏa dập tắt, căn cứ hải quân Ứng Kiêu hiện ra trước mắt mọi người, đây là một mảnh hoang tàn rách nát không chịu nổi, thi thể tứ chi vương vãi xen lẫn mùi cháy khét cơ hồ làm người buồn nôn!

- Ca sát...

Một cây gậy gỗ đã cháy thành than bị một chiếc quân giày giẫm nát, phát ra thanh âm răng rắc thật khê, Phong Thần Cổ Thôn đứng cách kho đạn chừng mười thước, sắc mặt xanh mét tối đen.

Hần mang theo một đội binh lính quay chung quanh căn cứ Ứng Kiêu hơn một giờ, ngoại trừ thi thể bị đốt cháy khét cùng những kiến trúc hoang tàn, căn bản không tìm được chút manh mối nào hữu dụng.

Ngoại trừ trên cổ các binh lính có lỗ thủng nói rõ bọn hắn bị người đâm thủng cổ họng mà chết, căn bản không hề có manh mối nào khác, hoặc là nói hung thủ không hề lưu lại chút chứng cứ.

Đứng lẳng lặng giữa đồng hoang tàn đổ nát, không biết trong lòng Phong Thần Cổ Thôn đang nghĩ chuyện gì.

Khoảng bốn phút sau có hai gã quan quân chạy tới cạnh hắn, một quan quân hội báo:

- Báo cáo Phong Thần tướng quân, đã lục soát cả căn cứ, không phát hiện một nhân chứng sống!

- Báo cáo Phong Thần tướng quân, ngoại trừ một tàu ngầm cùng tám phi cơ trinh sát, toàn bộ trang bị trong căn cứ đều bị hủy diệt, nhìn dấu vết mà xem, tựa hồ...

Quan quân thoáng chần chờ, nói:

- Tựa hồ không giống như bị tạc đạn nổ tung, mà là giống như bị sét đánh...

- Bị sét đánh?

Sắc mặt Phong Thần Cổ Thôn khê biến, theo bản năng nắm chặt đồng dương đao:

- Xác định sao?

- Tạm thời còn không có biện pháp xác định.

Quan quân nhanh chóng lắc đầu nói:

- Nhưng tôi đã liên hệ chuyên gia khí tượng, tình huống cụ thể phải chờ chuyên gia đến điều tra mới có thể đưa ra kết quả chính xác...

- Phế vật!

Phong Thần Cổ Thôn nhắc chân đá ngã gã quan quân xuống đất, cả giận nói:

- Cút!

- Hải!

Quan quân đập đầu chảy máu, nhưng hắn cũng không dám chọc giận Phong Thần Cổ Thôn, chỉ thảm than xui xẻo, xoay người rời đi.

Quan quân kia không dám khẳng định suy đoán của mình, chẳng phải vì sợ hãi nếu xảy ra vấn đề phải do hắn đến gánh trách nhiệm, thủ đoạn đơn giản như vậy, Phong Thần Cổ Thôn làm sao không biết?

Liếc mắt nhìn kho đạn cháy đen, Phong Thần Cổ Thôn dùng thanh âm chỉ có riêng hắn nghe được lầm bầm:

- Dị nhân chết tiệt...

- Phong Thần tướng quân, tìm được rồi!

Ngay khi tâm tình Phong Thần Cổ Thôn càng thêm tồi tệ, từ một đồng hoang tàn cách đó không xa truyền ra tiếng hô của một người trung niên:

- Bị áp biến dạng, nhưng hắn là còn chưa phá hỏng trang bị bên trong...

Nghe được tiếng hô của người kia, sắc mặt Phong Thần Cổ Thôn thoáng dịu xuống, đi thẳng tới trước.

Rất nhanh, một hộp sắt được mấy người lính mang ra khỏi đồng cỏ nát đặt tới trước mặt hắn.

Một nam tử hơn bốn mươi thở hổn hển đi tới nói:

- Nếu lúc ấy cameras còn làm việc bình thường, trang bị bên trong không bị phá hỏng, như vậy máy giám thị cả căn cứ đều sẽ ghi chép lại...

- Ân.

Phong Thần Cổ Thôn gạt đầu, ánh mắt nhìn hộp sắt, hồi lâu nói:

- Mở ra.

- Hải!

Ba binh lính gạt đầu, liền sờ soạn hộp sắt.

Một phút sau hộp sắt mở ra, bên trong có một bộ dụng cụ, nam tử trung niên bước tới ngồi xổm xuống mân mê gì đó.

Rất nhanh hắn lấy ra một phần cứng, nung đèn pha phi cơ trực thăng xem xét chốc lát, ngẩng đầu nói:

- Mặt ngoài phần cứng hoàn hảo...

- Còn mười ba cây số.

Xuất phát suốt bốn giờ, Diệp Dương Thành đã biến hóa thành một trung niên dáng vẻ thô lỗ, cầm máy truyền tin xem xét bản đồ điện tử, trong lòng mặc niệm một tiếng, càng tăng nhanh bước chân, sừ một tiếng biến mất sau một bụi cỏ...

336. Chương 329: Tôi Chờ Anh Đã Lâu

Ánh nắng sáng sớm chiếu sáng đại địa, chiếu lên thân người có cảm giác ấm áp, tuy nói lúc này vẫn là mùa đông khắc nghiệt, nhưng cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng, thậm chí bởi vì thời tiết rét lạnh nên càng cảm thấy dễ chịu khi có ánh mặt trời.

Thế Điền Cốc Khu là khu nhà giàu tại Đông Kinh, nơi này là nơi ở của nhân vật nổi tiếng chính giới, tinh anh thương giới, con đường phồn hoa cùng cảnh tượng rộn ràng của người đi lại trên đường nói rõ đây là một đô thị có nhịp sống thật nhanh, đồng thời cũng là một đấu trường khôn sống mòng chết.

Là khu hành chính đặc biệt có số dân cư nhiều nhất Đông Kinh, tiết tấu ở nơi đây rõ nhất thành phố, cũng là nơi có trật tự nhất, giờ cao điểm thậm chí không nhìn thấy tình huống kẹt xe phát sinh, mạng lưới đường xe điện ngầm cùng mạng lưới giao thông công cộng đầy người, đa số người thường thường chọn lựa xuất hành bằng xe điện ngầm hoặc giao thông công cộng khác, xe tư gia vẫn có nhưng không đến nỗi gây bế tắc giao thông.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Diệp Dương Thành đối với khu Thế Điền Cốc, chứng kiến mọi người mang theo cặp công văn hoặc là đeo túi xách xếp hàng chờ xe công cộng, Diệp Dương Thành theo bản năng đem một màn này so sánh với tình huống trong quốc nội, cuối cùng cho ra một kết luận chính là, trong phương diện giao thông, quốc nội thật sự quá “kích tiến”.

Lúc này Diệp Dương Thành đã thay một bộ âu phục đen chính quy, bề ngoài là một nam tử trắng niên hơn ba mươi tuổi, làn da trắng trẻo cùng kính mắt phối hợp, cho dù là ai cũng không nhìn ra được hắn chỉ là một thanh niên hơn hai mươi mà thôi.

Nhất là hắn còn dùng khẩu âm của Đông Kinh nói chuyện...

Đêm qua chuyện phát sinh tại căn cứ hải quân Ứng Kiều cách hơn ngàn cây số tựa hồ cũng không làm ảnh hưởng đến Đông Kinh, ngoài đường lớn tràn ngập người đi lại hoặc chờ xe công vụ.

Ngồi trên xe taxi nhìn qua hai bên đường, Diệp Dương Thành lần đầu cảm nhận được cái gì gọi là tha hương nước khác!

- Tiên sinh, đi đâu?

Tài xế taxi là một nữ nhân hơn bốn mươi tuổi, bộ dạng bình thường, trên mặt lộ nụ cười chức nghiệp hóa.

- Đi Tùng Ẩn thần xã.

Bị câu hỏi của nữ tài xế làm giật mình, Diệp Dương Thành mỉm cười nói ra địa chỉ, sau đó nhắm mắt lại dưỡng thần.

Xe taxi chạy thật ổn, nửa giờ sau đã đi tới mục đích, đây là một tòa thần xã nhìn qua thật bình thường, tọa lạc bên cạnh một công viên, theo tình huống hai dị biến cô hồn giải thích, thần xã này phụng dưỡng một nam nhân xấu xí, được xưng là Bát Thiên Qua Thần, vốn là vị thần kinh doanh của bản địa, về sau chuyên trách u giới địa phủ, là một trong những chủ thần của Thần Đạo giáo.

Đối với lời tuyên truyền của Thần Đạo giáo, còn có tám trăm vạn chư thần gì đó, Diệp Dương Thành hoàn toàn không tin, ít nhất cho đến bây giờ hắn chỉ biết trên địa cầu chỉ có một mình thần minh như hắn, hơn nữa còn có một Thần tộc mới ra đời.

Tám trăm vạn chư thần? Diệp Dương Thành thậm chí hoài nghi trong toàn bộ vũ trụ cũng không biết có nhiều thần minh như vậy hay không!

Lấy ra tiền Yên chuẩn bị sẵn trả tiền xe, mặc dù hắn không chút tin tưởng thần xã, nhưng vì muốn thuận lợi thực hiện kế hoạch, Diệp Dương Thành vẫn lộ ra thái độ sùng kính, đi tới lối vào thần xã liếc mắt nhìn thấy nước suối, lại lấy ra một bầu nước nhỏ trong túi xách, múc ra một muống nước suối rửa tay, sau đó lại buông bầu nước dùng tay hứng chút nước ngậm vào miệng...

Sau khi hoàn thành lễ nghi nhập xã, lúc này Diệp Dương Thành cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, nhẹ chân nhẹ tay đi qua đại môn, tiến vào trong chủ điện.

Chủ trì Tùng Ẩn thần xã là một lão đầu râu bạc, mang đôi guốc gỗ, dáng người khô gầy làm người ta phải hoài nghi chỉ một trận gió thổi qua sẽ thổi bay cả người hắn!

Trước khi đi tới Tùng Ẩn thần xã, Diệp Dương Thành vẫn luôn hoài nghi chủ trì nơi này là một dị nhân, hoặc là trong người mang tuyệt kỹ, có thể khai thông với thần linh trong truyền thuyết, là cao thủ ẩn sĩ trong tay nắm giữ năng lực kinh thiên động địa...

Nhưng sau khi đến đây, nhìn thấy chủ trì này hắn chợt cảm thấy buồn cười với suy đoán của mình, đây là một ông già đã có một chân bước vào trong quan tài!

Mỉm cười gật đầu chào ông già kia, Diệp Dương Thành xoay người lấy ra đồng xu bỏ vào hộp quyên tặng, sau đó cúi sâu hai lần, tiếp theo nhắm mắt cầu nguyện, khi hắn cầu nguyện ông già kia lại gõ vào chuông đồng:

- Dương...

Diệp Dương Thành đã làm xong toàn bộ lễ nghi, tiếp theo là đi chiêm ngưỡng Bát Thiên Qua Thần, sau đó kiên nhẫn chờ đợi mục tiêu xuất hiện...

Hùng Bản Mao Vũ Lang là một gã khoa trưởng khoa phản đặc công cơ quan tình báo quốc tế bản địa, dưới tay có một đội ngũ đặc biệt chuyên tiến hành phản đặc công trong quốc nội Nhật Bản, tuy cấp bậc không lớn, nhưng quyền lợi trong tay đủ làm cho đa số quan chức phải giữ vẻ mặt ôn hòa với hắn, chỉ sợ trêu chọc vị “khâm sai đại thần” trong quốc nội, do đó rước họa vào thân!

Cho nên Hùng Bản Mao Vũ Lang là người luôn được nịnh bợ, cuộc sống trôi qua thập phần sướng khoái, có chút có vị.

Nhưng mà đêm qua hắn nhận được một nhiệm vụ, làm tâm tình của hắn cực độ tồi tệ, căn cứ hải quân Ứng Kiêu tại Phúc Cương thị bị địch nhân bắt minh tập kích, hoàn toàn bị hủy diệt chỉ trong nửa giờ, toàn bộ binh sĩ trong căn cứ bị ngộ hại!

Mà nhiệm vụ của hắn chính là dùng thời gian ngắn nhất truy tìm hung thủ tập kích căn cứ...Bát Thiên Qua Thần ở trên, thủ hạ của hắn đang toàn lực đuổi giết đặc công Hoa Hạ, làm sao còn nhân thủ đi điều tra chuyện kia?

Tâm tình bất ổn, hắn chỉ muốn lớn tiếng chửi ầm lên...

- Căn cứ Ứng Kiêu chết tiệt, nội các chết tiệt!

Lái xe đi trên đường lớn, trong miệng Hùng Bản Mao Vũ Lang chửi ầm lên, phát tiết nỗi bất mãn trong lòng mình.

Hắn là tín đồ sùng đạo của Thần Đạo giáo, mỗi cách một ngày đều cố định đi thần xã chiêm ngưỡng thần linh, trừ phi rời khỏi Đông Kinh ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, nếu không mà nói mặc gió mặc mưa hắn đều sẽ đến thần xã.

Tuy rằng hiện tại tâm tình của hắn cực độ tồi tệ, nhưng hắn càng muốn đến bái thần, theo hắn xem ra làm như vậy có thể xua đuổi xúc động trong lòng hắn, giúp hắn tĩnh tâm đi làm việc của mình.

Hành tung của hắn cũng không phải bí mật, rất nhiều người đều biết thói quen này của hắn, cũng có người từng nhắc nhở hắn thói quen này thật không tốt, dễ dàng làm địch thủ nắm được hành tung của hắn.

Nhưng hắn chưa từng để vào trong lòng, thứ nhất hắn tin tưởng thân thủ của mình, thứ hai lại tự tin với thân phận địa vị của bản thân, hắn không tin có người dám đắc tội hắn, càng không tin có người đến đến thờ chờ hắn đến cửa chịu chết!

Xe của hắn dừng lại trước cổng Tùng Ân thần xã, trên người mặc bộ âu phục đen bước xuống xe, sửa sang lại quần áo, điều chỉnh lại chút dáng vẻ, sau đó hắn nhắc chân đi tới chỗ nước suối, thành thật làm xong toàn bộ lễ nghi, dùng hành động này bày tỏ lòng cung kính của mình đối với thần minh.

Khi hắn tiến vào trong chủ điện, kinh ngạc phát hiện có một nam nhân đang đứng trước thần tượng của Bát Thiên Qua Thần trò chuyện với chủ trì thần điện...

Dù sao cũng là đầu lĩnh của phản đặc công, trong lòng hắn nhất thời sinh ra tâm tư cảnh giác, nhưng đứng ngoài cửa chốc lát lại thấy nam nhân kia không hề có hành động gì bất thường, thậm chí cũng chưa từng liếc nhìn qua hắn lần nào!

Chậm rãi thả lỏng cảnh giác, Hùng Bản Mao Vũ Lang nhìn chủ trì cúi người nói:

- Chủ trì...

- Đây là một tín đồ sùng đạo.

Sau nửa giờ nói chuyện cùng nhau, vị chủ trì đã có hảo cảm đối với Diệp Dương Thành, nghe được Hùng Bản Mao Vũ Lang lên tiếng, liền cười nhìn Diệp Dương Thành nói:

- Tôi phải đi qua chủ trì lễ nghi giúp hắn.

- Mời ngài tự nhiên.

Diệp Dương Thành mỉm cười gật đầu, thản nhiên cười.

Sau nửa giờ trò chuyện, Diệp Dương Thành cũng có hảo cảm với vị chủ trì này, bác học, hòa ái, hiền lành, đây là cảm giác của Diệp Dương Thành đối với hắn.

Thông qua việc phân biệt thiện ác của Cửu Tiêu Thần Cách, đây là một người tốt, dù hắn là người Nhật Bản nhưng cũng không làm ảnh hưởng hảo cảm của Diệp Dương Thành đối với hắn.

Mà trên thực tế Diệp Dương Thành không chán ghét người Nhật Bản, hắn chỉ chán ghét phần tử phái cực hữu hiếu chiến mà thôi!

Chủ trì xoay người đi tới chỗ Hùng Bản Mao Vũ Lang, mà Diệp Dương Thành vẫn thản nhiên chuyển động trước thần tượng, nhìn qua giống như đang quan sát uy nghiêm...

- Dương...

Tiếng chuông gõ lên, Hùng Bản Mao Vũ Lang đã làm xong toàn bộ lễ nghi.

Diệp Dương Thành đột nhiên nghe được tiếng bước chân truyền đến từ sau lưng...

- Nhìn chăm chú vào thần tượng là một chuyện phi thường không tôn kính!

Hùng Bản Mao Vũ Lang trầm giọng nói:

- Có lẽ anh nên quỳ xuống mà sùng kính giải thích.

- Nga, phải không?

Nghe lời của hắn, Diệp Dương Thành cười nhẹ, quay đầu lộ nụ cười:

- Nhưng mà...tôi cũng không có thói quen thờ thần minh đạo quốc quỷ tử ah.

- Người...người nói cái gì?

Nghe được lời của Diệp Dương Thành, Hùng Bản Mao Vũ Lang kinh ngạc, ngay cả lão nhân chủ trì cũng tái người...

- Ta chờ người đã lâu.

Diệp Dương Thành không cho Hùng Bản Mao Vũ Lang cơ hội nói chuyện, mạnh mẽ tiến lên một bước, giật chìa khóa của hắn, ngay sau đó cười nhẹ vung tay:

- Liệt Diễm thuật, đốt!

- Oanh...

Hùng Bản Mao Vũ Lang còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, ngọn lửa nóng cháy đã bao vây hắn, chưa đầy ba giây thời gian ngay cả cơ hội kêu thảm cũng không có, hắn đã bị Liệt Diễm thuật thiêu thành tro tàn, triệt để tiêu thất trên thế giới này!

- Ma...ma quỷ...

Nhìn thấy một màn này, chủ trì sợ ngây người.

- Thật xin lỗi.

Diệp Dương Thành nghiêm túc cúi người giải thích:

- Đã khai sát giới ở chỗ của ngài.

- Tôi...

Chủ trì run rẩy, không biết nên làm thế nào mới phải.

- Tiêu Trừ thuật, đốt!

Diệp Dương Thành vung tay, một luồng ngân quang lóe lên, chủ trì trực tiếp ngã xuống hôn mê.

Hơn ba phút sau chủ trì đã bị xóa bỏ trí nhớ chuyện xảy ra vừa rồi, chậm rãi tỉnh lại, có chút nghi hoặc ngẩng đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt, hỏi:

- Hùng Bản tiên sinh, tôi bị làm sao vậy?

- Ngài đã quên? Vừa rồi ngài đang đánh chuông lại đột nhiên hôn mê.

Diệp Dương Thành dịu chủ trì, nói:

- Tôi đề nghị ngài nên đến bệnh viện kiểm tra.

- Nga? Vậy sao?

Chủ trì nhíu mày, tận lực hồi ức nhưng không nhớ nổi, đành nói:

- Vậy nên đến bệnh viện kiểm tra một chút.

Nói tới đây, hắn quay đầu nhìn lướt qua chủ điện, hỏi:

- Hùng Bản tiên sinh, vị An Tĩnh tiên sinh đã đi rồi sao?

- Hắn đã rời khỏi.

Diệp Dương Thành thản nhiên nói:

- Sau khi ngài hôn mê không bao lâu, tôi nghĩ hắn có việc gấp gù đi.

- Nha.

Chủ trì có chút thất vọng đáp một tiếng, sau đó nói:

- Hùng Bản tiên sinh, thật cảm ơn ngài.

- Đây là việc tôi phải làm.

Diệp Dương Thành đáp lễ, nói:

- Tôi còn việc cần làm, hôm nay quay lại thăm chủ trì, thỉnh chủ trì bảo trọng thân thể.

- Cảm ơn Hùng Bản tiên sinh.

Chủ trì mỉm cười gật đầu.

- Như vậy, bảo trọng!

Diệp Dương Thành lui ra sau một bước cúi đầu chào.

Nói thế nào hắn đã thuận lợi trở thành một gã khoa trưởng cơ quan tình báo quốc tế Nhật Bản, ân, tay nắm thực quyền!

Rời khỏi thần điện, ngồi vào trong xe, ở trong hộc tủ trước ghế lái phụ đặt toàn bộ giấy chứng nhận của Hùng Bản Mao Vũ Lang, đây là bảo đảm lớn nhất của Diệp Dương Thành, giúp hắn dễ dàng tiến vào tòa lâu của cơ quan tình báo, sau đó...

- Sơn Khi Tường Tử...thánh nữ...ha ha...

Ngồi trên ghế lái tự nhủ một câu, Diệp Dương Thành cười lạnh, phát động xe sừ một tiếng hướng tòa lâu cơ quan tình báo chạy tới...

337. Chương 330: Nữ Nhân Thật Âm Độc

Chương 330: Nữ nhân thật âm độc

- Hùng Bản quân, Hắc Diên cục trưởng đợi ngài đã lâu.

Diệp Dương Thành đi theo bản đồ chỉ dẫn tìm được tòa lầu cơ quan tình báo quốc tế, vừa cho xe dừng trong bãi, mới bước vào cửa sau lưng đã vang lên thanh âm ôn nhu xen lẫn vẻ dồn dập của một nữ nhân:

- Mời.

- Nga, được.

Diệp Dương Thành thoáng kinh ngạc, lập tức thu liễm tâm thần, bình tĩnh gật gật đầu, đây là một nữ nhân trẻ tuổi mặc bộ trang phục công sở, chỉ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám, trang điểm trang nhã, nhìn qua phi thường động lòng người.

Đi theo sau lưng nữ nhân, Diệp Dương Thành tiến vào bên trong tòa lầu cơ quan tình báo quốc tế, thậm chí không cần dùng giấy chứng nhận đã đi thẳng vào thang máy đi xuống dưới tầng ba.

Nơi này là phòng hồ sơ cơ quan tình báo quốc tế, cũng là địa phương mà đầu lĩnh các ngành mời dự họp hàng ngày, mà Hắc Điền cục trưởng chính là cục trưởng cơ quan tình báo quốc tế Hắc Điền Chính Hùng, dựa theo tình huống mà Diệp Dương Thành hiểu biết mà xem, vị Hắc Điền cục trưởng kia tựa hồ đã sớm trở thành thần tử dưới váy Sơn Khi Tường Tử...

Tận lực duy trì thần sắc bình tĩnh trên mặt mình, trong đầu lại nhanh chóng vận chuyển suy nghĩ, Hắc Điền Chính Hùng tìm hấn làm gì? Hùng Bản Mao Vũ Lang vốn là khoa trưởng phản đặc công, lúc này tìm hấn...chẳng lẽ có quan hệ đến chuyện xảy ra ở Phúc Cương thị đêm qua? Diệp Dương Thành có chút chần chờ bất định.

Nhưng có một điều có thể khẳng định chính là nếu Hắc Điền Chính Hùng đang ở dưới tầng ba, Sơn Khi Tường Tử cũng có khả năng đang ở đó!

Nghĩ đến đây, tâm tình vừa bình tĩnh của Diệp Dương Thành không khỏi nổi lên sát ý, nữ nhân kia cả ngày không nghĩ được chuyện gì tốt, đây chính là mục tiêu chủ yếu của hấn lần này thôi!

- A...Hùng Bản quân.

Ngay khi Diệp Dương Thành còn đang suy nghĩ, nữ nhân kia chợt dừng bước, nếu không phải Diệp Dương Thành phản ứng đúng lúc, chỉ sợ đã va chạm vào người nàng.

Nhìn thấy thần sắc tức giận của Diệp Dương Thành, nữ nhân hoảng sợ cúi đầu, nhanh chóng nhỏ giọng nói:

- Tùng Bản quân, Thái Điền quân, Tá Trúc quân, Cung Khi quân, Thượng Sam quân, Hắc Sơn quân, Cát Điền quân đều đang ở trong phòng họp, tôi...tôi nhớ được Hùng Bản quân cùng Tùng Bản quân, Cung Khi quân...có...có chút hiểu lầm, hiện tại Hắc Điền cục trưởng rất tức giận, mời Hùng Bản quân dừng...cùng Tùng Bản quân, Cung Khi quân...

- Cảm ơn.

Diệp Dương Thành nghe tới đó, làm sao còn không biết vì sao nữ nhân này dừng bước lại, khẽ gật đầu nói tiếng cảm ơn, khẽ nhếch miệng như đang cười.

Tùng Bản quân – Tùng Bản Tú Đầu, chính là tổng phụ trách khu Châu Á, còn lại vài người đều có mặt trong hội nghị lần này...

Diệp Dương Thành biết lần này chỉ sợ mình kiếm lớn!

Không gõ cửa, nữ nhân nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng khép hờ, nghiêng người tránh sang bên, Diệp Dương Thành phát hiện bên trong phòng hội nghị có vài người đang ngồi vây quanh, cũng không quay đầu nhìn hấn, có chút cân nhắc Diệp Dương Thành xem như suy đoán được đại khái.

Cũng không lên tiếng, hấn nhẹ chân nhẹ tay đi vào phòng họp, trở tay đóng cửa lại, lập tức đi tới chiếc ghế trống chậm rãi ngồi xuống...

Căn phòng chỉ khoảng 20m2, ở giữa đặt bàn hội nghị hình trứng, phòng không mở đèn, nơi phát ra ánh sáng duy nhất chính là hình ảnh trên màn hình trên vách tường sau lưng ghế chủ vị.

Kể cả Diệp Dương Thành, trong phòng tổng cộng có mười người đang ngồi, chín nam nhân, một nữ nhân...

Mà nữ nhân kia toàn thân bao phủ trong áo choàng đen!

Nhìn thấy một màn này, nhịp tim Diệp Dương Thành thiếu chút nữa ngừng lại, hẳn thập phần rõ ràng nữ nhân kia xuất hiện tại nơi này, còn ngồi trên chủ vị, chỉ có thể là...cao tăng cơ quan tình báo quốc tế Nhật Bản đã bị nòng một lưới bắt sạch!

Ngồi gần trong gang tấc, Diệp Dương Thành cũng biết nhược điểm của tàn hồn sau khi ám ảnh, nói cách khác, hiện tại Diệp Dương Thành có thể tùy thời bạo lên, trực tiếp giết chết Sơn Khi Tường Tử!

Nhưng hắn vẫn chưa hành động, bởi vì hình ảnh trên vách hấp dẫn chú ý của hắn...

Hình ảnh trên màn hình là một tấm bản đồ, nói đúng ra là một tấm bản đồ Hoa Hạ thập phần tinh chuẩn lại chi tiết! Trên bản đồ đã bị vây ra thật nhiều vòng tròn nhỏ màu đỏ, mà Sơn Khi Tường Tử ngồi ở chủ vị đang chậm rãi nói chuyện, Diệp Dương Thành nín thở tĩnh khí, hai mắt nhìn chăm chăm tấm bản đồ, nghe lời nói của Sơn Khi Tường Tử, hai tay đặt dưới bàn hội nghị đã siết chặt nổi cả gân xanh!

- Những địa phương bị vây vòng màu đỏ chính là mục tiêu hành động lần này.

Thanh âm Sơn Khi Tường Tử thật ôn nhu, thuộc loại mềm mại đến tận trong lòng:

- Hải Khẩu thị tỉnh Hải Nam, Nam Trữ thị Quảng Tây, Quảng Châu thị Quảng Đông, Phúc Châu thị Phúc Kiến, Hàng Châu thị Chiết Giang...

Một hơi nêu ra những thành thị vùng duyên hải Hoa Hạ, Sơn Khi Tường Tử tạm dừng chốc lát mới nói tiếp:

- Những thành thị này là kiến trúc tiêu điểm, là nơi dân cư dày đặc, tràn ngập cơ quan chính phủ, là mục tiêu hành động chủ yếu lần này, chư vị đang ngồi nhất định đồng tâm hiệp lực dùng toàn bộ các con đường vận chuyển chất nổ vào Hoa Hạ, đặc công tinh anh các khu toàn bộ điều hướng Hoa Hạ chấp hành nhiệm vụ, đợi sau khi nhiệm vụ viên mãn hoàn thành, tiếp tục quay về khu vực mình phụ trách, có vấn đề sao?

Tuy nói còn cách một lớp khăn đen không thấy rõ khuôn mặt của nàng, nhưng khi nàng hỏi ra câu hỏi này, tinh thần Diệp Dương Thành không kịp đề phòng chợt hốt hoảng, theo bản năng mở miệng đáp:

- Không thành vấn đề!

Vừa mở miệng, từ bộ vị trái tim của hắn truyền ra một đạo khí thể thanh lương, nháy mắt thổi quét toàn thân của hắn.

Bị đạo khí thể lạnh lẽo kích thích, Diệp Dương Thành giật mình tỉnh lại, sau lưng không khỏi tuôn mồ hôi lạnh, nữ nhân này...cũng quá kinh khủng đi?

Liếc mắt nhìn khuôn mặt cuồng nhiệt của tám nam nhân còn lại, sát khí trong lòng Diệp Dương Thành càng thêm nồng đậm, nhưng hắn vẫn chưa động thủ.

- Tốt lắm.

Nghe được mọi người trả lời, Sơn Khi Tường Tử cười dài gật đầu, bộ dáng như vô cùng hài lòng, nhìn một lão nhân hơn sáu mươi ngồi bên tay phải hỏi:

- Chính Hùng, chuyện tôi dặn ông an bài thế nào?

- Thánh nữ.

Hắc Điền Chính Hùng được sủng ái mà lo sợ đứng lên, cúi thấp đầu nói:

- Chuyện ngài căn dặn đã an bài xong xuôi, tổng cộng chia ra mười một phần chất nổ, trước mắt đặt tại Hạ Quan thị, chỉ cần ngài gật đầu chỉ cần một ngày là có thể vận chuyển vào biên giới Hoa Hạ, bên kia đã có đặc công của chúng ta chờ đợi tiếp ứng, một khi kế hoạch xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tỷ như bị tập kích, trong vòng một giờ các nhân viên đặc công không liên lạc được với nhau...bọn hắn sẽ lập tức triển khai hành động, phát động tập kích kiểu tự sát, vì thánh nữ tận trung.

- Tê...

Trong lòng Diệp Dương Thành hít sâu một hơi khí lạnh, mẹ nó, nữ nhân này cũng quá độc ác đi?

- Tốt lắm.

Sơn Khi Tường Tử hết sức hài lòng, gật đầu ý bảo hần ngồi xuống, đưa mắt nhìn trên người Diệp Dương Thành, thần nhiên nói:

- Mao Vũ Lang, nhiệm vụ của ông rất đơn giản.

Còn đang âm thầm nghiên cứu nghiên lợi, do dự có nên lập tức triển khai hành động xử lý những người này hay không, cũng may hần phản ứng đúng lúc nên không lộ sơ hở gì quá lớn:

- Thỉnh thánh nữ chỉ dẫn.

- Ở chỗ của ông hần có không ít vật phẩm đặc công Hoa Hạ đi?

Sơn Khi Tường Tử bình tĩnh nói:

- Sau khi hội nghị chấm dứt, lập tức an bài nhân thủ trình diễn một vở kịch vây bắt tại Đông Kinh, trong tin tức tối nay tôi muốn nhìn thấy cảnh đặc công Hoa Hạ tập kích căn cứ hải quân Ứng Kiều, trong quá trình trốn bị cảnh sát Đông Kinh bắt được, cùng tin tức đã tịch thu được thật nhiều vũ khí, ông, hiểu chưa?

- Tôi...

- Tiếp theo, chúng ta hãy nhìn xem một đoạn phim ghi hình từ Phúc Cương thị mới gửi đến.

Sơn Khi Tường Tử không cho Diệp Dương Thành cơ hội nói chuyện, cũng không quản phản ứng của hần, lại nói tiếp...

- Nữ nhân thật âm độc!

Diệp Dương Thành há hốc mồm, trong đầu chấn động mạnh.

Một khi đài truyền hình Đông Kinh đưa ra tin tức này, chẳng phải nói cho toàn thế giới, căn cứ hải quân Ứng Kiều bị hủy là do đặc công Hoa Hạ đã làm!

Đây cũng không có gì, chỉ cần lãnh đạo hai nước ngồi xuống bàn đàm phán nói chuyện thì có thể giải quyết. Nhưng mà...

Trong một tuần tới nữ nhân này đã an bài khủng bố tập kích tại Hoa Hạ, đây mới là điểm chính!

Đến lúc đó chờ đợi hai quốc gia chính là chiến tranh!

Sự tình phát triển đến một bước này, Diệp Dương Thành đã có thể xác thực đưa ra kết luận, thần tù giả đang muốn nhắc lên thế chiến lần thứ ba trên toàn thế giới!

Mà mục đích của Sơn Khi Tường Tử chính là khơi mào chiến tranh giữa hai quốc gia!

- Nữ nhân này, tuyệt đối không thể lưu!

Nghĩ tới điều này, nhất thời trên mặt Diệp Dương Thành tràn ngập sát khí, bật dậy khỏi ghế...

338. Chương 331: Giết

Chương 331: Giết

- Thông qua đoạn ghi hình này, chúng ta có thể khẳng định tập kích căn cứ hải quân Ứng Kiều chính là người Hoa Hạ, cũng chỉ có Hoa Hạ mới sử dụng loại trường thương như vậy, đặc biệt trên trường thương còn có đồ đằng thần long của Hoa Hạ.

Trong màn hình chính là hình ảnh Diệp Dương Thành tay cầm ngân thương, thân mặc ngân giáp, đằng đằng sát khí.

Từ hình ảnh mà xem, Diệp Dương Thành cũng không ảm thân, nhưng những binh lính giống như không nhìn thấy hắn, tùy ý hắn di chuyển giữa đám người, không ngừng dùng thương đâm xuyên cổ họng mỗi binh sĩ, hình ảnh quỷ dị làm đám người Tùng Bản có chút kinh hãi đảm chiến.

Lấy lực lượng một người tiêu diệt cả một căn cứ hải quân! Đây là nhân vật thể nào? Có lẽ, không thể tính là nhân loại đi?

Hoàn toàn đắm chìm trong đoạn ghi hình, cả nhóm người đều không có ai chú ý tới Diệp Dương Thành vừa đứng bật dậy! Ánh mắt của bọn hắn gắt gao tập trung trên màn hình, hô hấp dần dần có chút dồn dập...

Sơn Khi Tường Tử nhìn màn hình phân tích:

- Đó là dấu hiệu của Hoa Hạ, bọn hắn thậm chí đem loại quái vật này cho rằng là tổ tiên! Cho nên chúng ta chỉ cần có đoạn ghi hình này, sẽ đứng ở vị trí đạo lý, chiến tranh, không cách nào tránh khỏi!

- Chiến tranh! Chiến tranh! Chiến tranh!

Bên trong phòng họp bắt đầu hưng phấn lên, như phát điên vùng tay hô to, chiến tranh, hai chữ này tràn ngập trong đầu của bọn hắn!

- Một đám đồ điên!

Một thanh âm phi thường không hài hòa đánh vỡ tiếng hô chửi tề, mà thanh âm kia dùng tiếng Trung văn.

- ...

Không khí sôi trào trong phòng họp bỗng nhiên yên tĩnh lại, không khí nháy mắt hoàn toàn cứng ngắt xuống...

Chín người đang nhìn lên hình ảnh trên tường giống như cỗ máy móc, chậm chạp quay đầu lại...

- A...

Nam nhân ngồi cách Diệp Dương Thành còn chưa đầy một thước kinh hô một tiếng, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ!

Trong phòng hội nghị làm gì còn thân ảnh Hùng Bản Mao Vũ Lang? Đứng ở nơi đó là một người thân mặc ngân giáp, tay cầm ngân thương, là người Hoa Hạ đã tiêu diệt căn cứ hải quân Ứng Kiều!

Nhìn thấy hình dáng của Diệp Dương Thành, Sơn Khi Tường Tử vỗ bàn quát một tiếng:

- Mao Vũ Lang! Nguyên lai là người làm!

- Mao Vũ Lang?

Diệp Dương Thành trầm thấp hừ một tiếng:

- Tên ngu xuẩn kia đã đi xuống địa ngục chờ các người...

- Hùng Bản quân, người buông ngân thương được không?

Thanh âm khiển trách biến thành mềm mại, thanh âm quyến rũ, đầy vẻ mỉa mai hoặc tinh tế thì triển đi ra...

- Nữ nhân ngu xuẩn!

Có Cửu Tiêu Thần Cách hộ thể, mỉa mai của Sơn Khi Tường Tử căn bản không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với Diệp Dương Thành, ngay khi nữ nhân kia đứng dậy đi tới gần Diệp Dương Thành, Cửu Tiêu Thần Cách truyền ra đạo khí thể lạnh lẽo làm hắn bừng tỉnh, chợt quát lớn một tiếng mạnh mẽ vùng thương đâm tới:

- Sưu...

Mũi thương phát ra tiếng xé gió bên trong căn phòng nhỏ hẹp nghe càng thêm chói tai!

- Bảo hộ thánh nữ!

Nhưng vượt ngoài dự đoán của Diệp Dương Thành chính là, ngay khi hắn đâm thương thẳng vào người Sơn Khi Tường Tử, nam nhân kinh hô hoảng sợ khi nãy lại liều lĩnh hô to một tiếng, nhảy tới ngăn chặn trước mặt nữ nhân kia!

- Phốc xuy...

Ngân thương đâm thẳng qua ngực nam nhân kia, máu tươi văng lên mặt Diệp Dương Thành.

Bởi vì có nam nhân ngăn cản, chỉ trong ba giây thời gian Sơn Khi Tường Tử đã rút ra một thanh chủ thủ thủy tinh lóe ra u quang, mà Tùng Bản đã nhún xuống nút báo động...

- Ô...

Tiếng cảnh báo vang lên ầm ĩ trong tòa lầu, đèn đỏ không ngừng chớp sáng!

- Con mẹ nó!

Bị nam nhân ngăn chặn làm đứt đoạn công kích, trong lòng Diệp Dương Thành ghen lên một cỗ tà hỏa, hung hăng một cước đem thi thể nam tử đã tắt thở đạp bay ra ngoài, phịch một tiếng đánh vào trên tường, huyết nhục mơ hồ!

- Phan phan phan phan...

Tiếng súng vang lên dày đặc trong phòng họp, đám người Tùng Bản bắt đầu hướng Diệp Dương Thành nổ súng, bọn hắn cố gắng dùng phương thức này kéo dài thời gian cho Sơn Khi Tường Tử gọi tới người giúp đỡ...

- Phan phan phan phan...

Nhưng ảo tưởng luôn tốt đẹp, sự thật lại tàn khốc, những viên đạn không tạo thành chút thương tổn cho Diệp Dương Thành, ngược lại đã triệt để chọc giận hắn...

- Đều đi chết đi!

Vung tay lên, ngân thương hư không tiêu thất, Diệp Dương Thành lạnh lùng liếc qua Sơn Khi Tường Tử, phi thân nhảy lên, nắm tay ngân quang lóng lánh oanh thẳng vào đầu một nam nhân gần đó!

- Phan!

Một đoàn huyết vụ diễm lệ thành hình giữa không trung.

- Sưu...

Ngân thương đột nhiên xuất hiện, sau đó sưu một tiếng đâm thẳng về hướng Sơn Khi Tường Tử đang muốn thoát khỏi căn phòng.

Lúc này không có ai nhào lên ngăn cản ngân thương đâm tới, nhưng ngay khi Diệp Dương Thành cho rằng mình sắp đắc thủ...

Ngân thương đâm hệt vào khoảng không, Sơn Khi Tường Tử hư không biến mất.

- Mẹ nó!

Thanh âm rít gào giận dữ vang vọng cả tầng ba, thẳng đến khi ngân thương đâm hệt vào khoảng không, Diệp Dương Thành mới quay phắt người lại, tàn hồn vốn có năng lực thuần gian di động!

Tức giận mắng to, Diệp Dương Thành không tiếp tục chú ý hành tung của Sơn Khi Tường Tử, ngân thương vũ vũ sinh uy, hóa thành tàn ảnh đầy trời quét về hướng đám người phụ trách tình báo quốc tế!

- Phốc phốc phốc phốc...

Đám đầu lĩnh đặc công ngày thường vô cùng uy phong, lúc này chẳng khác gì gà con yếu ớt, thậm chí còn chưa kịp nổ súng ngân thương đã lướt qua cổ bọn hắn, sáu cái đầu cùng bay lên trời...

Sơn Khi Tường Tử cũng không rời khỏi quá xa, trên thực tế chỉ rời khỏi phòng họp, đứng ngay cửa cầm thanh chủ thủ thủy tinh lóe u quang, thân hình trôi nổi giữa không trung.

- Thấp thấp thấp...

Thanh âm tiếng bước chân từ một phòng hồ sơ truyền ra, rất nhanh mười hai nam nhân mặc bộ quần áo rằn ri, cao hơn 1m90, thân hình vạm vỡ cơ bắp cuộn cuộn, sắc mặt ngầy dại xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

Chứng kiến mười hai nam nhân kia, Sơn Khi Tường Tử phát ra một trận âm điệu cổ quái, làn điệu ôn nhu, khi như nước suối, khi thì biến thành luồng cuồng cuồng bạo!

Theo thanh âm lẩm bẩm của nàng, hai mắt mười hai nam nhân hiện lên hồng quang, đợi đến khi bọn hắn xuất hiện ở cửa phòng hội nghị, đôi mắt đã sáng như bóng đèn, lóe lên màu đỏ dữ tợn, làm cho người thấy khiếp sợ.

- Dát chi...

Cửa phòng bị đẩy ra, Sơn Khi Tường Tử vung chủy thủ, mười hai nam nhân bị nàng khống chế lập tức vây quanh đi lên, trong miệng thét ra thanh âm gào thét:

- Tê ngang...

Tình huống dự liệu lại không phát sinh, tuy cửa bị đẩy ra, nhưng Diệp Dương Thành cũng vô ảnh vô tung biến mất.

Bên trong phòng họp ngoại trừ tám thi thể quan chức cao tầng cơ quan tình báo, căn bản không có bóng dáng Diệp Dương Thành!

Giờ khắc này, Sơn Khi Tường Tử sức nhớ lại tình hình nhìn thấy trong đoạn hình ảnh khi nãy, sắc mặt biến đổi, không đợi nàng kịp lúc thi triển thuật di, sau lưng đã vang tiếng rít gió:

- Sưu...

- Phốc xuy...

Mũi thương đâm xuyên qua thân thể Sơn Khi Tường Tử, máu tươi phun mạnh ra ngoài!

- Người quá cuồng vọng!

Thanh âm bình thản của Diệp Dương Thành vang lên ngay sau lưng Sơn Khi Tường Tử...nếu nàng lựa chọn bỏ chạy, dù Diệp Dương Thành có bao nhiêu bốn sự cũng rất khó tìm được nàng, nhưng nàng lại lựa chọn ở lại, muốn khống chế đám quái vật kia xử lý Diệp Dương Thành!

Cho nên, nàng đã chết, bởi vì, cuồng vọng!

- Phát hiện tàn hồn, xin hỏi có gạt bỏ hay không?

Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên.

- Gạt bỏ.

Rút ngân thương, Diệp Dương Thành gạt đầu xác nhận.

- Gạt bỏ tàn hồn thành công, đạt được công đức huyền điểm +1000, linh lực +8000...

- Phốc xuy...

Trên một hòn đảo nhỏ tại Bách Mộ Đại, một nữ nhân toàn thân bao phủ trong hắc sa đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá, hai bên người nàng có hai đạo thân ảnh mờ mờ đang chậm rãi thành hình, hai thân ảnh chậm rãi biến thành ngưng thật, ngay khi sắp hoàn thành nàng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, đầu vừa lệch liền ngã đi.

Mà hai đạo ảnh tử mờ mờ bắt đầu chậm rãi tán đi, cuối cùng vô ảnh vô tung biến mất...

- Tê ngang...

Mất đi Sơn Khi Tường Tử chế ước, chủy thủ thủy tinh rơi xuống đất vỡ thành mảnh nhỏ, mười hai quái vật phát ra tiếng gào thét, làn da biến thành đỏ bừng...

- Phốc xuy...

Diệp Dương Thành cảm ngân thương xông tới, nhẹ nhàng đâm xuyên trái tim của bọn hắn!

Ngay khi mười hai quái vật gào thét ngã xuống, ngay cửa thang máy cách đó không xa đột nhiên mở ra...

339. Chương 332: Một Cái Tát Vang Dội

Chương 332: Một cái tát vang dội

Bên dưới tầng ba thật im ắng, Một Thôn Hữu Cát chỉ nghe được tiếng tim đập của mình, không phát hiện chút động tĩnh nào khác, nhưng vị trí báo động rõ ràng là trong phòng hồ sơ này ah!

Hai tay cầm súng lục, đeo kính mắt hồng ngoại nhìn ban đêm, đem hòng súng nhắm ngay cửa thang máy, về mặt Mộc Thôn Hữu Cát thật cảnh giác, thậm chí hắn có thể nghe được nhịp tim của chính mình!

Thông đạo duy nhất của tầng ba chính là thang máy này, khi mỗi tầng đều vang lên thanh âm tiếng báo động của tầng ba, tất cả mọi người trong cơ quan tình báo đều khẩn trương, mà Mộc Thôn Hữu Cát là kẻ xui xẻo bị người đẩy đi ra tìm hiểu nguyên nhân.

Hắn phải đi xuống tầng ba xem xét tình huống, xác nhận nguyên nhân báo động, nếu hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, máy thông tấn mang theo bên mình hắn sẽ đem toàn bộ động tĩnh tầng ba truyền lên trên, mà người ở trên sẽ lập tức chặt đứt nguồn điện thang máy, nói cách khác hắn tùy thời sẽ biến thành quân cờ bị ném bỏ.

Cho nên vào lúc này hắn trừ bỏ cầu nguyện báo động kia chỉ là hiểu lầm, chỉ có thể buộc chặt thần kinh thật cẩn thận bước ra cửa thang máy...

Diện tích phòng hồ sơ tầng ba thật lớn, khoảng chừng gần 900m², bên trong được phân chia thật nhiều phòng nhỏ, dùng chứa đựng các loại hồ sơ tư liệu, Diệp Dương Thành đứng cách cửa thang máy chưa đầy hai thước, nhìn về mặt Mộc Thôn Hữu Cát thật cảnh giác đi ra cửa thang máy.

- Có nên hủy diệt nơi này hay không đây?

Diệp Dương Thành đang do dự vấn đề này.

Rất rõ ràng phòng hồ sơ tầng ba hắn là đủ loại tư liệu của cơ quan tình báo, bên trong thậm chí có văn kiện tư liệu tuyệt mật, nếu hủy diệt nơi này, tạo thành ảnh hưởng cho cơ quan tình báo thậm chí chẳng khác gì một hồi động đất!

Nhưng nếu Diệp Dương Thành lựa chọn hủy diệt nơi này, sẽ khiến đặc công từ trên đi xuống chú ý, hoặc là nói giết chết đặc công kia, lấy đi thân phận của hắn, sau khi hủy diệt phòng hồ sơ sẽ thông qua thang máy rời khỏi tầng ngầm sâu hơn hai mươi mấy thước nơi đây?

Sau mười mấy giây thời gian, Diệp Dương Thành quyết đoán bỏ qua ý tưởng mê người này, nhắc chân đi về phía Mộc Thôn Hữu Cát...

Nơi này có trang bị hệ thống phòng cháy, nếu hắn muốn phá hỏng nơi này mà không bị người khác phát hiện, trừ phi thật sự có thần tiên ở trên mặt đất giúp hắn yểm trợ, nếu không căn bản là không thể nào!

Tuy rằng hủy diệt nơi này có lực hấp dẫn rất lớn đối với hắn, nhưng hắn càng thêm hiểu được lợi hại bên trong, có đôi khi chính là bất đắc dĩ như thế!

Mộc Thôn Hữu Cát bị Diệp Dương Thành dễ dàng dùng Tiêu Trừ thuật xóa bỏ trí nhớ, ngay sau đó liền hôn mê, Diệp Dương Thành nhanh chóng đỡ lấy hắn, nhẹ nhàng đặt hắn xuống đất.

Tuy Diệp Dương Thành chưa từng nhận qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng hắn có thể nghĩ ra trên người đặc công này mang theo trang bị gì đó gây ra động tĩnh, cho nên hắn tận khả năng không phát ra chút âm thanh nào.

Lặng yên lột sạch đồ vật trên người đặc công kia, Diệp Dương Thành lấy ra một thái đao sắc bén, không chút do dự cắt cổ Mộc Thôn Hữu Cát!

Theo sau hần sờ soạng tìm ra một vật nhỏ như tiền xu, giống như là máy nghe trộm.

- A...

Thanh âm tiếng thét chói tai thậm chí thay đổi cả khẩu âm từ trong máy nghe trộm truyền ra, ngay lập tức lại có tiếng súng thật dày đặc vang lên:

- Phanh phanh phanh...

- Tầng hầm có hai quái vật!

- Phanh phanh phanh...

Tiếng súng cùng tiếng hô to đồng thời vang lên.

- A...

Giống như bị kinh hách cực độ, thanh âm Mộc Thôn Hữu Cát khác hẳn với thanh âm ngày thường của hần, nhưng lúc này không có ai đi chú ý điểm dị thường này, bởi vì sau một loạt tiếng súng, lại truyền ra thanh âm tiếng than dài sống sót sau tai nạn:

- Cũng may đã làm chướng ngại vật ngay cửa thang máy...cửa thang máy mở ra...

Những lời này chẳng khác nào nói cho người bên trên hần đã đi vào thang máy, hơn nữa đang quay trở lại mặt đất.

Không ai đi cúp cầu dao điện thang máy, bởi vì biểu diễn của Diệp Dương Thành đã thành công gạt bỏ hoài nghi của mọi người, dưới tình huống nguy cấp này, căn bản không ai đi suy đoán Mộc Thôn Hữu Cát đúng là bản nhân sao?

Bọn hần đang lo lắng chờ đợi, chờ Mộc Thôn Hữu Cát đem tình huống dưới tầng hầm quay trở lại mặt đất, sau đó đem hết thủy chuyện phát sinh bên dưới báo cáo lại cho họ hiểu rõ ràng!

Thông qua máy giám thị trong thang máy, mọi người đều nhìn thấy “Mộc Thôn Hữu Cát” đang không ngừng lau mồ hôi, bộ dáng vẫn còn sợ hãi.

Chứng kiến hành động của Diệp Dương Thành, mọi người khản trương, động tác của hần chẳng phải muốn nói tình huống bên dưới tầng ba thật sự không xong sao?

Rất nhanh thang máy đã đi lên tới tầng một, đúng lúc này một gã nam tử đang nhìn chằm chằm màn hình thất thanh hô:

- Hần không phải...

- Oanh long long...

Không đợi hần kịp nói hết lời, cửa thang máy thậm chí còn chưa kịp mở ra, chỉ nghe một trận tiếng vang đinh tai nhức óc, cửa thang máy bị cứng rần oanh mở!

Bụi đất tung bay, đám đặc công lưu thủ kinh ngạc thất thần, nhất là khi bọn hần chứng kiến người đứng trong thang máy mặc ngân giáp ngân thương, làm bọn hần thoáng chốc không cách nào tỉnh táo lại!

- Sưu...

Diệp Dương Thành không dự tính lưu lại nơi này quá lâu, thừa cơ hội đám đặc công đang thất thần, hần cầm theo ngân thương dùng tốc độ siêu cấp hóa thành một đạo tàn ảnh, lướt qua khoảng cách năm mươi thước đến cửa lớn, thậm chí mọi người còn chưa kịp nháy mắt, thân hình hần đã vô ảnh vô tung biến mất...

- Phanh...phanh...phanh...

Đầu của nhóm đặc công đứng hai bên thang máy lúc này chợt bay lên, máu tươi văng khắp nơi!

Từ đầu tới cuối chưa từng có người nào nhìn thấy rõ được khuôn mặt thật của Diệp Dương Thành! Mà bên cơ quan tình báo chẳng những tổn thất tám quan chức cao tầng, hơn nữa còn bị người dễ dàng thủ tiêu hơn bốn mươi đặc công tinh nhuệ ngay trong đại bản doanh!

Đây là một cái tát vang dội khiến chính phủ bản địa choáng váng, nhưng đây là loại chuyện xấu trong nhà, bởi vì có vài đặc công may mắn còn sống sót nói, hung thủ kia dùng Nhật ngữ đúng khẩu âm Đông Kinh, tuyệt đối không phải người Hoa Hạ! Tuy rằng hắc mặc trang phục rất giống trang phục truyền thống cổ đại của Hoa Hạ ngày trước...

Nhưng chính phủ bản địa thà rằng xem hung thủ kia chính là người của nước mình, cũng không muốn thừa nhận người kia là người Hoa Hạ, có thể một mình đi vào căn cứ quân sự, sau đó là cơ quan tình báo như chỗ không người!

Chẳng qua ý tưởng lừa mình dối người này cũng không thể liên tục trong thời gian quá dài.

Ngay sau cuộc thẩm sát tại cơ quan tình báo ở Đông Kinh diễn ra chừng bảy giờ, ở tại Hạ Quan thị lại xảy ra một cuộc thẩm sát khác.

Ba bến tàu tại Hạ Quan thị chỉ trong thời gian nửa giờ ngắn ngủi đã xảy ra mười lần nổ lớn kịch liệt, lực phá hoại chẳng những phá hủy ba bến tàu giá trị sáu ngàn bốn trăm triệu Yên, ngay tiếp theo số hàng hóa trị giá hơn bốn ngàn triệu Yên cũng hoàn toàn bị hủy hoại.

Hơn nữa bị trận nổ lớn làm ảnh hưởng, mấy trăm tàu hàng dừng trên bến tàu trực tiếp bị chìm đắm hơn tám mươi chiếc, những tàu hàng còn lại đều bị lan đến, hao tổn không ít.

Mười lần nổ lớn trực tiếp tạo thành tổn thất kinh tế lên tới một vạn năm ngàn triệu Yên, tương đương hai trăm tỷ nhân dân tệ.

- Đây là cuộc tập kích khủng bố nhằm vào chính phủ bản địa!

Vài tên nghị sĩ nội các lại bắt đầu tụ tập cùng nhau, bên trong có một nam tử hơn năm mươi, mập mạp hói đầu huy đôi tay, tức giận nói:

- Bên Hoa Hạ hẳn phải phụ trách chuyện này!

- Trên thực tế chúng ta không có bất cứ chứng cứ gì chứng minh ba chuyện này là do Hoa Hạ làm.

Một nghị sĩ khác về mặt giận dữ, nhưng thật lý trí mở miệng nói:

- Thậm chí chúng ta cũng không biết mặt mũi của hung thủ như thế nào, là ai!

Bốn nghị sĩ còn lại đều ngây ngẩn cả người, nhìn nhau trầm mặc...

- Tùng Bản quân, ông...

Nửa phút sau, một nghị sĩ chần chờ hỏi:

- Ông làm sao vậy?

- Làm sao cái gì?

Tùng Bản Kinh Thứ Lang kỳ quái nhìn hắn, cười nói:

- Tôi rất khỏe ah.

- ...

Bốn nghị sĩ chợt trầm mặc xuống.

Nếu như bọn họ còn nhớ rõ, đêm qua sau khi tin tức căn cứ hải quân Ung Kiều bị tập kích hủy diệt, Tùng Bản Kinh Thứ Lang đã cực lực chủ trương nói đây là Hoa Hạ khủng bố, thậm chí ngay tại đêm qua, hắn còn rầm rĩ khoa trương nói không tiếc hết thảy đại giới bức bách Hoa Hạ giao ra hung thủ, nếu không phải phải binh tấn công đại lực.

Vì sao chỉ mới qua một buổi tối, hắn đã xảy ra biến hóa kinh người như thế? Thậm chí...từ một phần tử phái cực hữu chuyển biến, càng làm cho người kinh ngạc chính là, trong ngôn ngữ còn có vẻ giải vây cho Hoa Hạ!

Bốn nghị sĩ nhìn nhau trầm mặc, sau đó yên lặng rời đi.

Hơn mười phút sau trong hội nghị nội các, càng làm cho người ta cảm thấy khó hiểu, những nghị sĩ vốn luôn kêu gào phải trả thù Hoa Hạ, hơn phân nửa đều thay đổi thái độ, thay vì muốn dùng vũ lực, hiện tại biến thành đàm phán, thậm chí còn có người đề nghị không làm phiền chính phủ Hoa Hạ...

Không ai biết, những quan chức này từng bị Sơn Khi Tường Tử mê hoặc, sau khi nàng tử vong liền lộ ra tác dụng phụ, hiện tại bọn hắn lại hoàn toàn hành động ngược lại với hành động lúc ban đầu họ đã làm.

Chỉ cần thời gian càng lâu hơn nữa, họ sẽ biến thành thần kinh thất thường, hoàn toàn nổi điên, thậm chí là có người muốn tự sát.

- Thành công giữ gìn ích lợi thần quốc, tiêu trừ nguy cơ, cứu vớt thần dân thoát khỏi chiến tranh, đạt được công đức huyền diệu +4000000, thần nguyên + 10000.

- Trừng giới, gạt bỏ 137 ác nhân, đạt được công đức huyền diệu +28400...

- Ngộ sát, ngộ thương vượt qua trừng giới cực hạn 1038 người, khấu trừ công đức huyền diệu -35850...

Lúc này Diệp Dương Thành đã rời khỏi Hạ Quan thị, liền nghe được Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên.

Đối với việc bị khấu trừ công đức huyền diệu vì ngộ sát người vô tội, hắn chỉ đành chịu phạt bất hạnh.

Lúc ấy trên bến tàu nhiều người hỗn tạp, hắn lại có thể phân biệt được ai tốt ai xấu đây?

Nghĩ đến đây hắn chỉ khẽ thở dài, lập tức điều tra tư liệu của mình, bỗng nhiên sợ ngây người.

Hiện tại hắn có được 7965322 công đức huyền diệu...

- Còn thiếu chưa đầy bốn vạn.

Vốn định đi thưởng thức chút món ăn bản địa, sau đó quay về nước, lúc này hắn lại sờ cằm, lẩm bẩm:

- Nên tìm ai đây?

Hơn ba vạn công đức huyền diệu không nhiều không ít, nếu về nước chỉ cần rửa sạch một tổ chức tội ác lớn có thể dễ dàng đạt được.

Nhưng nếu có thể ở lại nơi này tìm đủ công đức huyền diệu, không phải tốt hơn?

- Đúng rồi, vì sao lại quên tên hỗn đản kia đi!

Vỗ trán một cái, Diệp Dương Thành tỉnh ngộ...

340. Chương 333: Túc Chết

Chương 333: Túc chết

Xuyên Khẩu thị nằm tại huyện Kỳ Ngọc đông nam bộ Hoang Xuyên bắc ngạn, bởi vì ở gần Đông Kinh, hơn nữa giao thông thập phần tiện lợi, khiến cho Xuyên Khẩu thị trở thành điểm dừng chân của thật nhiều viên chức cùng sinh viên học sinh, bởi vì đa số là người trẻ tuổi, hơn nữa không thiếu du học sinh nước ngoài, điều này cũng khiến cho Xuyên Khẩu thị trở thành một tòa thành thị phi thường có sức sống.

Đối với Võ Điền gia tộc nhiều thế hệ định cư tại Xuyên Khẩu thị mà nói, một tòa thành thị tràn ngập sức sống là điều mà bọn họ hi vọng được nhìn thấy, nhất là rất nhiều du học sinh lựa chọn đến những sản nghiệp của Võ Điền gia tộc thực tập hoặc làm việc ngoài giờ, chờ sau khi bọn họ tốt nghiệp, rất nhiều người đều

lựa chọn lưu lại công ty chính thức đi làm, xem như tăng thêm nguồn máu mới cho sản nghiệp Võ Điền gia tộc.

Nói tới đây không thể không nhắc một chút tình huống của Võ Điền gia tộc tại Xuyên Khẩu thị, nói tóm lại, Võ Điền gia tộc được thượng nhậm tộc trưởng dẫn dắt chính thức phát triển, hai mươi năm trước Võ Điền gia tộc chỉ là một tiểu gia tộc, chỉ có thể xem là gia tộc thương nhân tam lưu mà thôi.

Nhưng ở hai mươi năm trước, thượng nhậm tộc trưởng cực lực chủ trương rút ra đúc nghiệp đang thịnh vượng, sau đó đầu tư phát triển thao phương hướng công nghiệp nặng không hưng thịnh thời bấy giờ.

Trải qua hơn mười năm phát triển cùng đủ loại va chạm kỳ ngộ, Võ Điền gia tộc chậm rãi trở thành đại gia tộc số một Xuyên Khẩu thị, xí nghiệp công nghiệp nặng Võ Điền trở thành xí nghiệp tiến vào hàng ngũ năm mươi xí nghiệp cường đại, lại trải qua thêm mười năm kiên cố cùng mở rộng, mới có được Võ Điền gia tộc phong quang vô hạn như hiện tại, Võ Điền trọng công cũng chính thức được xếp vào trước hai mươi xí nghiệp mạnh, đặt xuống địa vị không thể thay thế trong ngành công nghiệp nặng.

Mà đúc nghiệp vốn vô cùng hưng thịnh trong Xuyên Khẩu thị, chỉ vài năm ngắn ngủi đã nhanh chóng suy bại, năm đó những công ty đúc có thể tùy ý thấy được trong thành phố hiện tại đã bị xây dựng thành ký túc xá hoặc là căn hộ, dưới tình huống như vậy Võ Điền gia tộc đã trở thành đệ nhất đại gia tộc trong Xuyên Khẩu thị, hơn nữa nhờ Võ Điền gia tộc lôi kéo, trọng tâm kinh tế Xuyên Khẩu thị dần dần từ đúc nghiệp chuyển hình thành xí nghiệp công nghiệp nặng.

Đối với Xuyên Khẩu thị thậm chí là với những thành thị chung quanh kể cả Đông Kinh mà nói, họ có thể không biết thị trưởng Xuyên Khẩu thị là ai, nhưng bọn hắn tuyệt đối phải biết Võ Điền gia tộc đang làm gì!

Làm đầu lĩnh ngành sản xuất mới của Xuyên Khẩu thị, địa vị Võ Điền gia tộc ở trong thành phố cực kỳ cao thượng, thậm chí ngay cả thị trưởng mới nhậm chức cũng phải trước tiên đi bái phỏng Võ Điền gia tộc, muốn thu được sự ủng hộ của bọn họ.

Đây là Võ Điền gia tộc, một gia tộc thương nhân có tập đoàn tài chính quy mô khổng lồ, tài chính sung túc, địa vị cao thượng.

Nhưng mà hôm nay bên trong trạch viện Võ Điền gia tộc tràn ngập lo lắng, ngoài cửa treo lên tang trắng, đúng vậy, vị tộc trưởng dẫn dắt Võ Điền gia tộc đi hướng huy hoàng, vào mười giờ tối đêm qua đã buông tay rời khỏi nhân gian, lúc hấp hối hắn còn lớn tiếng mắng chửi con trai kế Võ Điền Long Thứ Lang của mình, nói cách khác, vị tộc trưởng này là bị con trai mình chọc tức mà chết.

Đời này của hắn tổng cộng cưới tám lão bà, sinh sáu con gái cùng hai con trai, nhưng con trai lớn nhất mới sinh ra không bao lâu đã chết yểu, lưu lại con trai duy nhất là Võ Điền Long Thứ Lang.

Cho nên Võ Điền Long Thứ Lang cũng trở thành người thừa kế đệ nhất của Võ Điền gia tộc, từ thuở nhỏ Võ Điền Cát Dã đã bồi dưỡng con trai thành người thừa kế, mãi cho tới khi hắn mười tám tuổi, Võ Điền Cát Dã an bài con trai trở thành tổng giám đốc công ty chi nhánh của gia tộc.

Trên thực tế mãi cho tới nay Võ Điền Long Thứ Lang biểu hiện rất tốt, tới hai mươi một tuổi hắn rời khỏi công ty con, trở thành trợ lý quan tổng tài Võ Điền trọng công, hai mươi lăm tuổi trở thành phó tổng tài, tuy mang theo danh hiệu phó tổng tài nhưng trên thực tế hắn lại có quyền lợi của một quan tổng tài.

Nhiều năm tôi luyện, Võ Điền Long Thứ Lang đã trở thành một quan tổng tài đủ tư cách, trong lúc hấp hối Võ Điền Cát Dã cũng cảm thấy vui mừng.

Cũng không biết có phải vì cảm thấy đã có người kế tục, hay do tâm tình khoan khoái, bệnh của Võ Điền Cát Dã chợt chuyển biến tốt đẹp, tinh thần ngày càng tốt hơn, thẳng đến hơn nửa tháng trước, hắn đột nhiên xuống giường, còn có thể đi dạo trong hoa viên.

Nhiều năm không nhìn qua báo cáo văn kiện của công ty, hắn đột nhiên hứng khởi muốn nhúng tay vào, hơn nữa còn dặn dò mấy quản lý cao tầng công ty đem báo cáo đưa riêng cho hắn, mà không phải đưa tới chỗ Võ Điền Long Thứ Lang!

Hơn nữa hứng trí tăng vọt hắn còn gọi con trai đem những văn kiện đã xét duyệt đưa tới chỗ của mình xem qua một lần, sau đó phần văn kiện hay bản báo cáo kia mới xem như có hiệu lực chính thức!

Ba ngày thời gian hần đã bác bỏ hơn mười phần văn kiện xét duyệt của con trai, hoàn toàn không lưu chút mặt mũi cho con mình.

Chưa đầy một tuần thời gian, Võ Điền Long Thứ Lang lại bị cha mình làm mất quyền lực, cố gắng kinh doanh nhiều năm như vậy, hần thậm chí còn không bằng vài câu nói của cha hần!

Ngày đêm qua Võ Điền Long Thứ Lang đi tìm cha mình nói chuyện, hai cha con trò chuyện hơn nửa giờ, người hầu ngoài cửa chỉ nghe Võ Điền Cát Dã mắng con mình bất hiếu, nói hần không có tư cách kế thừa Võ Điền gia tộc.

Trong đó mơ hồ nhắc tới một việc, hình như là con trai hần gạt mọi người, một mình dùng tài chính vào việc khác, hơn nữa kim ngạch lên tới gần ngàn triệu Yên!

Khoảng mười phút sau Võ Điền Long Thứ Lang rời khỏi phòng sách của cha mình, mà trước khi hần rời đi cha hần đã tắt thở trên ghế ngồi, sau khi chết đôi mắt còn trợn tròn, bởi vậy không cần suy đoán cũng biết hần bị con trai mình chọc tức đến mức độ nào!

- Trước kia cha đã nói với con, làm người cầm lái một gia tộc, đầu tiên hần phải có quyết đoán, gặp chuyện cần trầm ổn, xử sự cần dứt khoát, những điều này là cha dạy cho con.

Ngày trước linh cữu của Võ Điền Cát Dã, Võ Điền Long Thứ Lang đứng yên, đưa tay cách lớp thủy tinh như đang vuốt ve khuôn mặt của cha mình, trên mặt lộ tia đắc ý:

- Hiện tại, con chính thức xuất sư...

Ngày lúc Võ Điền Cát Dã hấp hối, chỉ sợ chính mình không còn bao nhiêu thời gian, đã sớm viết xong di chúc, đem vị trí tộc trưởng truyền cho con trai, đồng thời còn giao 70% cổ phần công ty cho hần.

Hơn nữa phần di chúc kia đã sớm rơi vào trong tay Võ Điền Long Thứ Lang, nói cách khác sau khi hần mất quyền lực của con mình, nhưng chỉ cần hần đã chết, Võ Điền Long Thứ Lang vẫn dễ dàng cầm lại quyền quản lý công ty, đó là nguyên nhân hần ẩn nhẫn lâu như vậy vẫn không có động tác.

Hần đem những vị lão nhân trong công ty kéo xuống, tiến hành rửa sạch công ty, thay đổi vào nhân viên quản lý trẻ tuổi trung thành với mình, dùng tốc độ nhanh như chớp hoàn toàn nắm giữ công ty vào trong tay mình!

Hôm nay ở linh đường, miệng nói tế điện cha hần, nhưng thực tế chính là muốn khoe khoang mà thôi.

Nghĩ đến đây, trên mặt Võ Điền Long Thứ Lang hiện lên vẻ hưng phấn khó thể ức chế, đối với hần mà nói, có điều gì càng làm cho hần cảm thấy kích động hơn nữa đây?

Đưa tay lướt qua nắp linh cữu, lúc này hần mới lui ra sau một bước, theo lễ tiết khom người, khinh thường xuy cười một tiếng, xoay người sải bước rời đi...

Về mặt hưng phấn rời khỏi linh đường, hần hoàn toàn không hề phát hiện khi hần đắc ý khoe khoang trước linh cữu, ở trên trần nhà cách linh cữu chừng một thước, có một đạo thân ảnh mờ mờ lơ lửng, nếu hần có thể nhìn thấy, nhất định sẽ phát hiện...

Đạo thân ảnh mờ mờ kia chính là cha của hần, Võ Điền Cát Dã!

Linh đường đã bị Võ Điền Long Thứ Lang hạ lệnh phong tỏa, ngoại trừ hần không ai được bước vào bên trong, nên không ai dám làm trái mệnh lệnh của hần.

Thậm chí hương nến trong linh đường đã tắt cũng không ai dám đi vào châm hương khói lần nữa.

Sau khi chết, Võ Điền Cát Dã tựa hồ đã bị người lãng quên, có quần gia đã theo hần vài chục năm, có những bà vợ theo hần hơn nửa đời người, có những nữ nhân cùng giường chung gối!

Linh đường trở nên có chút quỷ dị, yên tĩnh tới mức làm người không rét mà run.

Ngẫu nhiên có trận gió thổi vào, thanh âm vu vu mang theo cảm giác thêm âm trầm.

Oan hồn trôi nổi giữa không trung, khuyết thiếu hương khói duy trì, chậm rãi biến thành trong suốt, thật hiển nhiên thời gian hần lưu lại thế gian không còn nhiều lắm.

Không khí nôn nóng quanh quẩn giữa không trung, lặng yên không tiếng động, quanh quẩn chung quanh...

- Người, hình như thật không cam lòng...

Trong linh đường yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên thanh âm thản nhiên của một nam tử trẻ tuổi...

341. Chương 334: Ký Kết Thần Quỷ Khế Ước

Chương 334: Ký kết thần quỷ khế ước

- Hoa Hạ có một câu nói chính là bảo dưỡng tuổi thọ.

Võ Điền Long Thứ Lang mặc bộ âu phục đen, đứng trong phòng khách, chấp tay sau lưng nhìn nhóm nam nữ từ mười mấy đến hơn sáu mươi tuổi, nói:

- Các vị chú bác thẩm tẩu cũng đã vì Võ Điền gia tộc cực khổ cả đời, Thứ Lang nhìn thấy thật sự không yên tâm, đã giúp chư vị mua một mảnh trang viên tại Kobe, hôm nay mời mọi người lại đây chính là muốn hỏi thăm một chút chư vị chuẩn bị khi nào thì khởi hành đây?

- ...

Võ Điền Long Thứ Lang vừa mở miệng đã trực tiếp vào chính đề, nghe lời nói này, nhóm người kia nhất thời ngây ngấn cả người, mọi người nhìn nhau, sắc mặt giận dữ nhất thời hiện ra.

- Nhờ ơn Thứ Lang để tâm, thân thể của tam thúc vẫn còn mạnh khỏe cường tráng, tạm thời còn chưa có ý định trải qua ngày tháng nhân rồi.

Trên mặt châm chọc, một nam tử hơn năm mươi châm biếm:

- Nếu Thứ Lang cảm thấy được đảm đương vị trí tộc trưởng quá mệt mỏi, không ngại đem trang viên kia lưu cho chính cháu đi bảo dưỡng tuổi thọ đi!

- Hoa Hạ còn có một câu nói, gọi là tá ma giết lừa.

Nữ nhân đứng cạnh nam tử chừng hơn ba mươi tuổi, không chút lưu tình nói:

- Hay là Thứ Lang muốn làm như vậy sao?

- Ha ha, tứ thẩm.

Nghe lời của nữ nhân, Võ Điền Long Thứ Lang bật cười lớn, lại không hề có chút che giấu gật đầu nói:

- Xem ra mấy năm nay ở trong công ty thím cũng thành thực hơn không ít, không còn là nữ nhân ngược lớn lại không đầu óc như trước kia.

Nói đến đây, sắc mặt hần sầm xuống, lãnh đạm nói:

- Không sai, hôm nay mời chư vị lại đây, chính là nghĩ muốn thông suốt một chút, các vị đã bị Võ Điền trọng công đuổi việc, nếu còn muốn lưu lại Võ Điền gia tộc hưởng thụ ngày tháng xa hoa phú quý, thì thành thật đưa lên đơn từ chức...

- Thứ Lang, quá làm càn!

Một lão nhân hơn sáu mươi tuổi tức giận quát một tiếng, khuôn mặt hồng nhuận bắt đầu sung huyết, run rẩy thân mình chỉ vào hắn:

- Chỉ cần tôi còn chưa chết, Võ Điền gia tộc còn chưa tới phiên cậu làm chủ!

- Vậy sao?

Võ Điền Long Thứ Lang mở miệng cười, trong đôi mắt lướt qua sát khí dày đặc:

- Như vậy, nhị thúc, chú cũng đừng trách làm cháu lại không lưu mặt mũi cho chú...Điền Thôn, dẫn người vào, tiễn lão bắt tử này ra đi!

- Hải!

Ngoài cửa vang lên thanh âm mạnh mẽ của một nam tử tráng niên, ngay sau đó cửa phòng vốn đóng chặt lại bị mạnh mẽ đẩy ra, mười mấy nam tử cầm súng đi theo sự dẫn dắt của một nam tử hơn ba mươi tuổi nhanh chóng đem toàn bộ mọi người trong phòng vây quanh, hòng súng đen nhánh nhắm ngay những người từng dốc sức cho Võ Điền gia tộc.

Sắc mặt đầy sát khí, làm cho người ta sẽ không chút hoài nghi chỉ cần một câu ra lệnh của Võ Điền Long Thứ Lang, nhóm người kia sẽ nổ súng đem mọi người bắn chết tại chỗ!

- Cậu...

Một màn tình hình xảy ra đem vị nhị thúc giận dữ run rẩy cả người, chỉ vào Võ Điền Long Thứ Lang run run nói không ra lời, bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch, đưa tay ôm ngực mình, chậm rãi té xuống đất:

- Thuốc...thuốc...

Thanh âm suy yếu vang lên bên tai mọi người, Võ Điền Long Thứ Lang đột nhiên nhếch miệng cười:

- Nhị thúc, chú giấu diếm thật kín, có bệnh tim vì sao không nói đây?

Mọi người trợn mắt nhìn hắn, nhưng Võ Điền Long Thứ Lang lại giống như không nhìn thấy, vẻ mặt còn mang ý cười.

Một nữ nhân hơn bốn mươi không nhẫn nhịn được, bước lên muốn lấy ra thuốc trợ tim trong túi áo vị nhị thúc, nhưng mà...

- Phanh!

Một tiếng súng vang nặng nề làm mọi người hoảng sợ.

Võ Điền Long Thứ Lang chỉ súng lên trần nhà, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua mọi người, hừ lạnh nói:

- Ai dám giúp đỡ hắn, viên đạn kế tiếp sẽ bắn vào đầu lâu người đó! Nếu như không tin, các người có thể thử xem.

Không có ai không tin, cho nên tất cả mọi người trầm mặc xuống.

Đối với Võ Điền Long Thứ Lang hoàn toàn thay đổi hẳn so với ngày xưa, bọn hắn không dám dùng tính mạng mình đi trao đổi, dò xét xem hắn thật sự ra tay hay không.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của nhiều người, vị nhị thúc vẻ mặt xám trắng, trong thống khổ cùng tuyệt vọng vì bệnh tim phát tác, chậm rãi tử vong...

- Hiện tại, ân, các người tính toán khi nào thì khởi hành?

Không hề nhìn tới nhị thúc bị bệnh tim hành hạ mà chết, Võ Điền Long Thứ Lang có vẻ thập phần tùy ý vuốt vuốt khẩu súng trong tay, ý cười hời:

- Xế chiều hôm nay thế nào?

Căn bản không hề trưng cầu ý kiến của mọi người, hắn tự hỏi tự đáp, nói xong khoát tay:

- Điền Thôn, dẫn người tiễn chú bác về thu thập hành lý, ngô, nhớ rõ cần lễ phép một chút.

- Dạ, chủ nhân.

Điền Thôn cúi người mỉm cười, theo sau xoay người lại, đem hòng súng chỉ vào mọi người, lãnh đạm nói:

- Đi thôi.

- Ai...

Sau một tiếng thở dài, nhóm tộc nhân thân ở chức vị quan trọng của Võ Điền trọng công đành khuất phục trước sự điên cuồng của Võ Điền Long Thứ Lang, cả đám người thất thần, bị áp bách rời khỏi phòng khách, đi thu thập hành lý rời khỏi trạch viện Võ Điền gia tộc, đến Thần Hộ thị cách ngàn dặm an cư lạc nghiệp.

- Tộc trưởng, ngài thật sự mua trang viện cho bọn hần sao?

Đợi mọi người rời khỏi, từ sau tấm bình phong một tiểu lão đầu hơn năm mươi đi ra, mang vẻ mặt tươi cười nói:

- Kỳ thật tộc trưởng hoàn toàn không cần thiết...

- Trang viện?

Về mặt Võ Điền Long Thứ Lang cổ quái, âm trầm nở nụ cười:

- Đúng là mua trang viện, nhưng cho họ đi qua cũng không phải hưởng thanh phúc, trang viện lớn như vậy dù sao phải có người hầu dọn dẹp, làm việc đi?

- Ách...

Tiểu lão đầu vốn định khuyên Võ Điền Long Thứ Lang mua vài căn nhà nhỏ ổn định nhóm người kia là được, nhưng không nghĩ tới hần có an bài như vậy!

Người này còn tàn nhẫn hơn lão tử của hần.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt tiểu lão đầu còn thêm phục tùng, cúi đầu khom lưng nói:

- Tộc trưởng anh minh...

- Chuyện ta dặn người làm được thế nào?

Võ Điền Long Thứ Lang cười một tiếng, thần nhiên hỏi.

- Cũng đã làm tốt, làm tốt.

Tiểu lão đầu cúi đầu nói:

- Tam tiểu thư, tứ tiểu thư, lục tiểu thư đều ở trong phòng ngủ của ngài đầu, dựa theo lời dặn của người tôi đã trói các nàng, đã chuẩn bị xong ngọn nến, kéo, roi...

- Nha...

Võ Điền Long Thứ Lang hài lòng gật đầu:

- Sau này người chính là quản gia Võ Điền gia tộc.

- Cảm ơn tộc trưởng, cảm ơn tộc trưởng đề bạt!

Tiểu lão đầu mặt mày hớn hở, liên tục cúi người.

Rất nhanh cửa phòng đóng lại...

- Đã có quyết định chưa?

Diệp Dương Thành đứng ở một góc phòng khách, tận mắt nhìn thấy Võ Điền Long Thứ Lang thấy chết mà không cứu nhị thúc của hần, biểu hiện không khác gì cầm thú.

Còn nghe được tiểu lão đầu nói tên kia muốn đi hưởng thụ trò chơi tình thú với nữ nhân.

Đợi sau khi mọi người đều rời khỏi, Diệp Dương Thành quay đầu lại nhìn Võ Điền Cát Dã đã gần như ngưng thật hoàn toàn, thần nhiên nói:

- Thời gian chậm trễ, mấy đứa con gái của người cũng bị tai ương.

- Tôi...

Sắc mặt Võ Điền Cát Dã liên tục biến ảo, cuối cùng thở dài, quỳ gối trước mặt Diệp Dương Thành dập đầu ba lần:

- Tôi, nguyện ý...

Diệp Dương Thành liền đưa ra tay phải áp vào trán Võ Điền Cát Dã, trong nháy mắt như thay đổi thành người khác, sắc mặt vô cùng trang trọng lại nghiêm túc.

Toàn thân hần tản ra khí tức uy nghiêm, thanh âm nặng nề như tiếng sấm:

- Lấy danh nghĩa của ta, cùng ngươi ký kết thần quỹ khế ước, từ nay về sau ngươi không đọa luân hồi, không vào ngũ hành, nhận ta bao che, được hưởng trường tồn chi nhạc.

Một đoàn ngân quang thoáng hiện, sáng lên ngay giữa lòng bàn tay Diệp Dương Thành, khi đạo ngân quang khuếch tán đến đầu Võ Điền Cát Dã, bỗng nhiên thoáng dừng lại, ngay sau đó Võ Điền Cát Dã cắn chặt răng nhắm mắt lại.

Ngay lập tức ngân quang không còn bị ngăn trở bao trùm toàn thân Võ Điền Cát Dã, dưới ngân quang tác dụng, thân hình hần chậm rãi ngưng thật, đây là ngưng thật vĩnh cửu mà không phải như khi nãy chỉ có thể dựa vào linh châu của Diệp Dương Thành mới có thể ngưng thật linh thể ngắn ngủi, tránh được năng lượng hao hết mà tan thành mây khói.

Cả quá trình kéo dài hơn ba phút thời gian, ngân quang bắt đầu như nước thủy triều tràn về hướng trán của hần...

Lúc này Diệp Dương Thành rút tay lại, nhìn trên trán Võ Điền Cát Dã chậm rãi thành hình một chữ “Quỹ”, trên mặt lộ ra ý cười cổ quái.

Võ Điền Cát Dã không phải lệ quỹ, cũng không phải linh hồn dị nhân mang theo linh lực, hần chỉ là một oan quỷ bình thường, bởi vì oán khí quá nặng nên lưu trong linh đường vẫn chưa tiêu tán, không bị luân hồi thông đạo kéo vào luân hồi.

Oan quỷ như hần vốn không thể bị Diệp Dương Thành thu làm linh bộc, bởi vì hồn thể của hần không đủ khả năng cất chứa linh lực, một khi bị mạnh mẽ thu làm linh bộc kết cục cuối cùng chính là hồn phi phách tán!

Nhưng khi Diệp Dương Thành tiến vào trạch viện Võ Điền gia tộc chứng kiến được hần, Cửu Tiêu Thần Cách lại nêu ra một dòng văn tự khiến Diệp Dương Thành dở khóc dở cười, mà hần rốt cục đã phát hiện một con đường có thể đầu cơ trục lợi...

342. Chương 335: Quỹ Bộc Chính Là Súc Dưỡng

Chương 335: Quỹ bộc chính là súc dưỡng

Con đường này chính là dùng thần nguyên thay thế năng lượng âm linh trên thân quỷ vật, ngăn cản quỷ vật tan thành mây khói, lại thông qua ký kết thần quỹ khế ước tránh thoát bị luân hồi thông đạo hấp thu, trở thành chân chính...quỷ bộc!

Bất đồng với linh bộc chính là, điều kiện tiên thiên của quỷ bộc tương đối rộng rãi, nhưng quá trình lại phiền toái hơn linh bộc rất nhiều.

Đây giống như việc Diệp Dương Thành thu Võ Điền Cát Dã làm quỷ bộc, đầu tiên phải do Võ Điền Cát Dã tự nguyện, nếu trong lòng hần còn kháng cự, Diệp Dương Thành cũng không thể dùng thần nguyên thay thế âm lực trên người hần, một khi mạnh mẽ thay thế sẽ bị hần kháng cự, kết quả cuối cùng chính là âm lực phát sinh xung đột cùng thần nguyên, cuối cùng đánh hần hồn phi phách tán, nếu không thể thay thế âm lực, sẽ không khả năng thuận lợi ký kết thần quỹ khế ước.

Quỷ bộc, danh như ý nghĩa, chính là dùng hình thái linh hồn phục vụ cho Diệp Dương Thành, sau khi bị chuyển hóa thành quỷ bộc, mặc dù không còn sợ ánh mặt trời, không vào luân hồi thoát khỏi ngũ hành,

nhìn qua giống như lấy được tư cách trường tồn muôn đời, nhưng hắn cũng sẽ mất đi quyền lực luân hồi, từ nay về sau lấy hình thái linh thể siêu việt ngũ hành, trở thành một loại tồn tại như ngoại tộc.

Khác với linh tộc cùng thần sử chính là, ngoại tộc như vậy tồn tại là có trả giá, năm mươi năm một lần tai họa, tám mươi năm một lần trời phạt, bất kỳ loại nào cũng dễ dàng tiêu hủy hắn khỏi thế gian này, so sánh với việc bị hồn phi phách tán, tin tưởng đa số quỷ vật có linh trí đều lựa chọn rơi vào luân hồi.

Diệp Dương Thành cũng không giấu diếm Võ Điền Cát Dã về chuyện sau khi trở thành quỷ tộc sẽ có nguy hiểm gì, nhất là tám mươi năm một lần trời phạt, đây là một lần mãnh liệt, cuối cùng sẽ có một ngày hắn hóa thành tro tàn, từ nay về sau hoàn toàn biến mất.

Sau khi nói ra nguy hiểm lợi hại khi làm quỷ tộc, Diệp Dương Thành mang theo Võ Điền Cát Dã đi tới phòng họp, mà hành vi của Võ Điền Long Thứ Lang chính là nguyên nhân chủ yếu Võ Điền Cát Dã lựa chọn trở thành quỷ tộc, Võ Điền gia tộc là tâm huyết của hắn, cho dù thành quỷ hắn cũng không cho phép gia sản lớn như vậy bị suy bại trong tay Võ Điền Long Thứ Lang!

Cho dù vì vậy mà hắn phải hồn phi phách tán! Đây là một loại chấp niệm, cũng chính vì chấp niệm này thành toàn tiểu tâm tư của Diệp Dương Thành.

Địa vị Võ Điền gia tộc ở bản địa hết sức quan trọng, nếu thu nhận Võ Điền Cát Dã làm quỷ tộc, sau đó nắm giữ Võ Điền gia tộc trong tay, đối với Diệp Dương Thành mà nói nhiều thêm một phần trợ lực thật lớn, về phần Võ Điền Cát Dã có bị hồn phi phách tán hay không, vậy phải xem vận khí của hắn.

Tuy quỷ tộc phụ thuộc Diệp Dương Thành, nhưng hắn cũng không biện pháp giúp quỷ tộc ngăn chặn tai họa hoặc trời phạt, theo Diệp Dương Thành xem ra đây là một sự giao dịch công bình.

Hắn hao phí thần nguyên chuyển hóa Võ Điền Cát Dã thành quỷ tộc, để cho người kia có thời gian hoàn thành chấp niệm trong lòng mình, trong quá trình Võ Điền Cát Dã giải quyết xong chấp niệm, Võ Điền gia tộc cũng sa vào trong tay Diệp Dương Thành, tuy nói trả giá cùng thu hoạch không ngang hàng, nhưng trên thế giới này làm gì có nhiều chuyện công bình như thế?

Diệp Dương Thành chỉ biết hắn chiếm ích lợi lớn trong chuyện này, không bị thiệt thòi thì đã đủ, ngoài ra quản nhiều như thế để làm gì?

Chính vì như thế Võ Điền Cát Dã mới do dự lâu như vậy trước khi tuyển chọn, nếu không phải tận mắt chứng kiến hành vi của Võ Điền Long Thứ Lang, chỉ sợ hắn đã không lựa chọn ký kết thần quỹ khế ước.

Hơn nữa quỷ tộc không giống như linh tộc thần sử, bởi vì được bảo lưu trí nhớ cảm xúc hoàn toàn, dù là thù hận hay bất mãn đối với Diệp Dương Thành vẫn còn nguyên vẹn, chính là hành động Diệp Dương Thành đã lợi dụng khi người gặp phải khó khăn kia...

Chữ Quỷ trên trán Võ Điền Cát Dã biến thành rõ ràng, ngân quang chợt lóe, chữ Quỷ chậm rãi biến mất, chỉ lưu lại chút dấu vết như ẩn như hiện, nếu không cẩn thận quan sát rất khó nhìn ra được manh mối.

- Đi thôi.

Thần nhiên nhìn lướt qua hắn, Diệp Dương Thành hiểu được hắn đang suy nghĩ điều gì, dù là nguyên rửa hay chữ mắng cũng vậy, chỉ cần bị thần quyền ước thúc là không cách nào làm bậy, vậy cần gì đi quản nhiều như thế?

- Trình Tử, Phương Tử, Huệ Tử, hiện tại chúng ta bắt đầu, được không?

Trong một căn phòng góc tây bắc trạch viện Võ Điền gia tộc, Võ Điền Long Thứ Lang tay cầm cây kéo, ánh mắt đầy ý xấu lướt trên thân ba cô gái bị trói chặt không thể nhúc nhích, thanh âm rất ôn nhu nhưng làm ba cô gái hoảng sợ không ngừng ô ô kêu lên.

Khi ba cô gái hoàn toàn trần truồng nằm giãy dụa trên giường, Võ Điền Long Thứ Lang vươn tay vuốt ve làn da trơn mượt của Huệ Tử, bỗng nhiên bộc phát một tiếng gầm nhẹ, đứng dậy cởi sạch quần áo của mình, ánh mắt nhìn chăm chăm lên người Huệ Tử, dâm quang dần dần hiện rõ...

- Người còn đang chờ cái gì?

Lúc này Diệp Dương Thành mang theo Võ Điền Cát Dã đứng cạnh Võ Điền Long Thứ Lang, ánh mắt bình tĩnh đảo qua Huệ Tử đang cực lực giãy dụa, nói:

- Cô gái thật xinh đẹp, xem, hân đã nhào đi lên...

- Ô ô...

Bị Võ Điền Long Thứ Lang đè ép dưới thân, cảm nhận được tiểu đệ buồn nôn của hân chạm vào đùi của mình, Huệ Tử không còn chịu được sự thật tàn khốc bị anh trai cùng cha khác mẹ cưỡng hiếp, trước khi hân đem vật kia nhét vào nơi tư mật của nàng, nàng vươn đầu đập mạnh gáy vào vách tường cứng rắn, nhất thời máu tươi văng khắp nơi...

Giống như một thanh sắt đốt cháy bị dội lên nước lạnh, Võ Điền Huệ Tử đập đầu tự sát làm Võ Điền Long Thứ Lang hoảng sợ, đồ vật kia nháy mắt mềm đi xuống...

- Hồn dân!

Võ Điền Long Thứ Lang giận dữ vung tay phải tát lên mặt Huệ Tử, tiếng vang thanh thúy vọng lên trong phòng:

- Ba!

- Nàng còn chưa chết.

Thấy cảnh tượng này, Diệp Dương Thành thần nhiên nói:

- Nhưng nếu còn do dự thì sẽ không kịp rồi.

- Tôi...

Nội tâm Võ Điền Cát Dã giãy dụa kịch liệt, thần sắc trên mặt liên tục biến ảo.

Diệp Dương Thành không mệnh lệnh cho hân, càng không bức bách hân, nhưng con hân, từng được hân xem là người thừa kế duy nhất, lại đang không ngừng khiêu chiến cực hạn dung nhẫn của hân!

Còn đang lâm vào giãy dụa hân cũng không biết, sợ dĩ Diệp Dương Thành không lợi dụng thần quyền đi bức bách hân, nguyên nhân chủ yếu là vì chút tiểu tâm tư không thuần khiết, hơn nữa hân muốn nhìn xem Võ Điền Cát Dã sẽ làm như thế nào, cuối cùng có ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ hay không...

- Mà cho rằng tự sát là có thể tránh thoát hay sao?

Võ Điền Long Thứ Lang giận dữ, nắm hai cổ chân Huệ Tử mạnh mẽ tách ra, trên mặt hiện lên nụ cười biến thái:

- Làm xong sau, tao sẽ an bài bác sĩ cứu chữa ày, sau đó đưa mày tới công ty bảo an, cho đám thô bỉ kia đùa giỡn! Tao muốn ày biết hậu quả khi nào như vậy, tao muốn mày biết kết cục khi chọc giận tao! Ha ha ha...

- Ai...

Võ Điền Cát Dã thở dài, khẽ khom người với Diệp Dương Thành, hóa thành một đạo lưu quang đánh về phía Võ Điền Long Thứ Lang.

Mà chứng kiến phản ứng của hân, Diệp Dương Thành nhếch miệng, một nét ý cười nghiền ngẫm chợt thoáng hiện...

Ngân quang hiện lên, ngay khi Võ Điền Cát Dã tiến vào thân thể Võ Điền Long Thứ Lang, một thanh âm trầm thấp vang lên:

- Tiêu Trừ thuật, đốt!

Trí nhớ bị bôi xóa, ba người Võ Điền Huệ Tử lâm vào hôn mê.

Mà Diệp Dương Thành đưa mắt nhìn Võ Điền Cát Dã đang tranh đoạt quyền khống chế thân thể với Võ Điền Long Thứ Lang, thần nhiên nói:

- Xây dựng sơ cấp cường hóa tu di huyền cảnh...

343. Chương 337: Đập Vào Nhật Bản Một Cây Đinh

*Số chương bị nhảy, nội dung vẫn liền mạch nhé

Theo Diệp Dương Thành khổng chế, thương tổn trong tu di huyền cảnh cũng không trực tiếp tác dụng vào sự thật, sau khi triệt tiêu huyền cảnh, bị Diệp Dương Thành cưỡng chế hạ lệnh, Võ Điền Cát Dã nuốt lấy linh hồn Võ Điền Long Thứ Lang, chính thức tiếp quản thân thể hắc, từ nay về sau hắc chính là con hắc.

Quan hệ sẽ có chút rối loạn, nhưng điều này không làm ảnh hưởng việc Võ Điền Cát Dã chiêu quản Võ Điền gia tộc, mà đối với Diệp Dương Thành mà nói, từ giờ trở đi Võ Điền gia tộc là tài sản riêng của hắc, tạm thời vẫn chưa thể công khai.

- Tĩnh lại.

Võ Điền Cát Dã đứng cạnh giường, mang theo ánh mắt hòa ái nhìn ba cô con gái của mình đang chậm rãi tĩnh lại, ôn nhu nói:

- Vừa rồi trong nhà có đại sự xảy ra, không kịp giải thích cho nên gọi người đem ba đứa đến đây bảo hộ trước...

Võ Điền Cát Dã tự nhiên có bốn sự của chính mình, tự tay đem tiểu gia tộc phát triển thành tập đoàn tài chính như hôm nay, thủ đoạn của hắc đương nhiên vô cùng lợi hại.

Cho nên Diệp Dương Thành chỉ lưu lại vài giây thời gian liền trực tiếp xoay người rời đi, chuyển đi này đạt được thu hoạch vượt xa tưởng tượng của hắc, tuy rằng còn chưa thể tìm đủ mấy vạn công đức huyền điểm, nhưng nhận được trợ lực lớn như vậy, Võ Điền gia tộc từ nay về sau là một cây đinh của hắc tại Nhật Bản!

Có chút buồn cười lắc đầu, sau khi rời khỏi trạch viện Võ Điền gia tộc hắc đi vào một ngõ nhỏ, giải trừ tự nhiên chi đạo sau đó lại biến thành một thanh niên chừng hai mươi tuổi, tràn đầy sức sống thanh xuân như mặt trời.

Suốt ba ngày thời gian còn lại, hắc dùng khuôn mặt này xuất phát từ Xuyên Khẩu thị, một đường đi qua Hoành Tân thị, Tiểu Điền Nguyên thị, Thiệu Tân thị, Tân Tùng thị, Cương Khi thị, Đông Đại Phấn... vui chơi giải trí, đợi khi hắc quay lại Hạ Quan thị, trăm vạn Yên mà Phó Diệc Chi chuẩn bị cũng đã tiêu xài không còn...

Diệp Dương Thành cũng không quên công việc, trong ba ngày này hắc trước sau nhận được thật nhiều tư liệu kỹ thuật mà Võ Điền Cát Dã sai người mang đến, nhất là kỹ thuật cỗ máy tinh vi, cơ hồ chính là bản lĩnh xuất chúng của Võ Điền trọng công, giá trị phỏng chừng vượt qua bốn ngàn triệu Yên, hơn nữa còn là loại có tiền cũng không mua được!

Về phần Diệp Dương Thành cần tư liệu làm gì, hắc chỉ muốn thông qua tư liệu thử nghiệm một chút suy đoán của mình có chính xác hay không. Nếu kết quả cuối cùng tỏ rõ suy đoán là đúng, như vậy cũng có ý nghĩa, trong một thời gian dài hắc không cần đau đầu vì linh lực.

Hành trình lần này đối với hắc mà nói đã hoàn thành viên mãn, giải quyết phiền toái, ưu đãi tới tay, tiếp theo nên lo lắng làm sao quay về nước.

Không khí khẩn trương vẫn ngưng kết tại Phúc Cương thị do căn cứ hải quân Ứng Kiêu bị phá hủy, thật hiển nhiên muốn đi qua Phúc Cương thị lặng lẽ rời khỏi là chuyện không thể nào, một khi gây ra động tĩnh khiến hải quân bao vây tiểu trừ, hắc thật không muốn gây náo động mọi người đều biết!

Ngoại trừ Phúc Cương thị, chỉ có Hạ Quan thị, nhưng mấy ngày trước hắc tạc nỏ ba bên tàu của người ta, đoạn thời gian này Hạ Quan thị toàn thành giới nghiêm, muốn thông qua Hạ Quan thị rời đi tựa hồ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Diệp Dương Thành không có thị thực, ngay cả bộ dáng cũng là giả!

Muốn rời khỏi Nhật chỉ phải dùng phương thức nhập cư trái phép, nhưng cả hai tòa thành thị đều giới nghiêm, thuyền nhập cư trái phép căn bản không thể rời bến!

- Mẹ nó, đúng là vấn đề đau đầu!

Ngồi trong một quán rượu nhỏ tại Hạ Quan thị, Diệp Dương Thành nhu nhu huyết thái dương, lẩm bẩm:

- Nếu như mình có thể bay, cần gì phải lên lút...

Đột nhiên ngừng lại, Diệp Dương Thành ngậy ra.

Chậm rãi, sắc mặt rồi rầm dần thả lỏng, đổi lại là vẻ hưng phấn khác thường:

- Sao không nghĩ tới đâu!

Vỗ trán, Diệp Dương Thành đứng dậy đến quầy tính tiền, sau đó thật hứng thú rời khỏi quán, đi thẳng vào dãy núi non ngoại thành Hạ Quan thị!

Tỉnh Quý Châu, số 242 Trung Hoa Bắc Lộ thành phố Quý Dương, đại viện ủy ban tỉnh Quý Châu.

Hơn 12h trưa, Chu Văn Hải vừa từ dưới cơ sở kéo theo thân hình mỏi mệt quay về đại viện, bộ quần áo đơn giản, sắc mặt tràn đầy ủ rũ, mặc cho ai cũng không nghĩ hắn là một phó chủ tịch tỉnh, ánh mắt đầu tiên cho người ta cảm giác thật giống như nhân viên vệ sinh của đại viện, thật lôi thôi vô cùng.

- Chào Chu chủ tịch.

Vừa đi vào đại sảnh lầu một, hai nữ thư ký hơn ba mươi tuổi vừa lúc nhìn thấy Chu Văn Hải đi vào, một người phản ứng nhanh chóng lập tức gạt đầu chào hỏi, cười vô cùng tự nhiên.

Toàn bộ những người tiếp xúc qua Chu Văn Hải đều biết tuy vị phó chủ tịch tỉnh này chỉ hơn năm mươi tuổi, ở trong những quan lớn một tỉnh được xem như trẻ trung, nhưng hắn lại chưa bao giờ có thái độ tự cao tự đại, càng không lấy sắc mặt đi gặp người.

Trong ấn tượng của rất nhiều người, Chu Văn Hải là một người phi thường hòa ái, còn có thể mở miệng vui đùa không ảnh hưởng toàn cục, cho nên khi đối mặt với hắn, mỗi người đều lộ ra dáng tươi cười tự nhiên, không cần quá kiêng kỵ hay làm gì khác thường.

Chu Văn Hải là một người hiền hòa, hơn nữa còn có năng lực.

- Ha ha, chào mọi người.

Nghe nữ thư ký chào hỏi mình, tuy rằng muốn nhanh chóng trở về văn phòng tìm hiểu rõ tình huống, sau đó tìm một nơi nghỉ ngơi một lát, nhưng Chu Văn Hải vẫn mỉm cười gạt đầu, nỗ lực thay đổi dáng vẻ ủ rũ, lưu cho hai nữ thư ký khuôn mặt tươi cười.

Ba người rất nhanh đi lướt qua nhau, ngay khi Chu Văn Hải đi về hướng thang máy, một nữ thư ký như nhớ ra việc gì đó, dừng chân quay người nói:

- Nga, đúng rồi, Chu chủ tịch, trong văn phòng của ngài có một phong thư, gửi tới từ Hải Nam, tôi đặt trên bàn làm việc của ngài.

- Phong thư của tôi? Hải Nam gửi tới?

Chu Văn Hải ngậy ra, lập tức lộ dáng tươi cười, nói:

- Đã biết, hai cô đi nhanh lên.

Chu Văn Hải còn nhớ tuần trước mình có nhờ một người bạn học cũ giúp mình tìm một phần văn tập rất ít thấy, vừa khéo chính là người bạn kia cũng ở Hải Nam.

- Động tác rất nhanh ah.

Nghĩ đến đây, trên mặt Chu Văn Hải lộ ra chút ý cười, sắc mặt mệt mỏi tựa hồ hòa tan không ít.

Nghĩ đến đồ vật mình chờ đợi thật lâu đang nằm trên bàn trong phòng làm việc, bước chân Chu Văn Hải nhanh hơn một ít, đi thẳng vào thang máy sau đó lên phòng làm việc của mình.

Rất nhanh Chu Vân Hải ra khỏi thang máy, đẩy ra cửa văn phòng, vừa đem cặp công văn đặt lên sô pha, quay người liền nhìn thấy phong thư màu trắng đặt trên bàn làm việc, chẳng qua...

- Di.

Chu Vân Hải có chút kinh ngạc lại càng thêm thất vọng ồ lên một tiếng, vẻ mặt xen lẫn tia kỳ quái.

Phong thư quá nhỏ, không thể nào là văn tập, nhưng hắn cũng không nhớ mình còn có người bạn nào ở Hải Nam, làm trong lòng hắn vô cùng nghi hoặc.

Rót ly nước lọc uống một chút, Chu Vân Hải đi tới cầm phong thư, rất mỏng lại rất nhẹ, tựa hồ không có gì bên trong, nhẹ như lông mao!

Trong lòng thật nghi hoặc, Chu Vân Hải mở phong thư, bên trong chỉ có một tờ giấy, có thể loáng thoáng chứng kiến một hàng chữ cực nhỏ, sau đó phản ứng đầu tiên của hắn là có người đùa giỡn với mình!

Nhưng làm người luôn hiếu kỳ, dù là hắn cũng như vậy.

Dù muốn ném bỏ phong thư, nhưng hắn cũng rút ra tờ giấy, vừa nhìn thấy dòng chữ, sắc mặt hắn chợt đại biến!

- Khi mở ra phong thư, người cũng đã mở ra cửa lớn đi thông thiên đường...

Không đợi hắn kịp phát ra tiếng cầu cứu hay hô to, chỉ cảm thấy trên đầu mình truyền ra cảm giác đau nhức mãnh liệt, sau đó là một tiếng kêu đau đớn, hắn trực tiếp ngã xuống hôn mê ngay trước bàn làm việc...

344. Chương 338: Hoàn Toàn Phá Hủy

Chương 338: Hoàn toàn phá hủy

Hơn hai giờ chiều, mặt trời chiếu sáng ngời, ánh sáng lan tràn dưới mặt biển có cảm giác như nhuộm thành màu vàng.

Gió biển không lớn lắm, nhưng thổi lên mặt lại như dao cắt, ngay trên hải vực giao giới Nhật Trung, nếu lúc này có con thuyền đi qua nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện trên mặt biển sóng nước quay cuồng lại có người đang đập sóng mà đi.

Hai tay người kia đặt sau lưng, hơi ngẩng cằm, gió biển thổi phần phật vào tóc hắn, vẻ mặt hắn thật bình tĩnh, vô cùng tiêu sái!

Đến gần hơn một ít, có thể phát hiện hắn không phải đập sóng mà đi, mà đang đứng trên thân một con cá lớn màu xám nhạt, con cá chở theo hắn vượt sóng đi tới, ở bên tay phải thường thường còn có một thân ảnh trắng như tuyết đang lập lờ, tựa hồ như đang hộ tống hắn.

Người này chính là Diệp Dương Thành đang trên đường trở về quốc nội, mà con cá lớn chở hắn chính là tiểu Hôi từ sông Tiền Đường chuyển nhà đến hải vực Khánh Châu thị, thân ảnh màu trắng chính là tiểu Tuyết.

Giày cùng quần đều ướt đẫm, cho dù tiểu Hôi bơi thật vững, nhưng sóng biển vẫn đập lên chân hắn, mà đối với hắn mà nói, tâm tình hiện tại phi thường thoải mái.

Hơn ba giờ trước hắn đi tới một ngọn núi sâu nằm ngoại thành Hạ Quan thị, bắt đầu dùng thần nguyên chủ động hoạt hóa thần quyền che giấu, chính là xác định vị trí, tuy rằng không chuẩn xác như lúc ở trong khu vực quản hạt của mình, cũng không biện pháp dựa vào dung mạo mà tìm được vị trí của đối phương, nhưng đối với hắn mà nói thần quyền này xem như giải quyết được khẩn cấp của hắn.

Ngay sau đó hắn lại kích hoạt thần quyền che giấu thứ hai, chính là tăng lên hình thái biến thân chiến đấu! Tuy rằng vì vậy bị tiêu hao ba ngàn điểm thần nguyên, nhưng hắn vẫn vui, bởi vì sau khi tăng lên mỗi 24h một lần thay đổi hình thái chiến đấu giảm xuống chỉ còn 12h, thời gian một phút lại gia tăng thành ba phút!

Phải biết rằng nếu vượt qua thời gian quy định, muốn duy trì hình thái chiến đấu mỗi giây cần tiêu hao 100 điểm linh lực, mà lưu một phút cần sáu vạn điểm linh lực!

Cho nên Diệp Dương Thành cảm giác mình lãi ròng, hơn nữa kiếm lớn! Vì vậy hắn lại vui vẻ kích hoạt thần quyền che giấu thứ ba.

Diệp Dương Thành thật chờ mong có thể kích hoạt ra thần quyền phi thiên động địa, nhưng sự thật chứng minh nhân phẩm của hắn tựa hồ còn chưa đủ, thần quyền thứ ba lại làm cho hắn há to miệng, không ngừng cười to...

Bảy ngàn điểm thần nguyên, tương đương ba trăm năm mươi vạn điểm linh lực! Dựa theo lệ thường của Cửu Tiêu Thần Cách, tiêu hao thật lớn như thế đương nhiên không phải thần quyền bình thường, mà là một loại thần quyền phi thường hữu dụng!

Đó chính là cường hóa thủy sinh sinh vật cấp cao, có thể tự do hoạt động trong biển khơi! Khi Diệp Dương Thành chứng kiến là thần quyền này, thiếu chút nữa nhảy dựng lên ười thót!

Hải dương trên địa cầu chiếm bao nhiêu tỉ lệ? Diện tích lục địa trên địa cầu lại chiếm tỉ lệ bao nhiêu? Diệp Dương Thành biết sau khi thần quyền này bị hoạt hóa, biển khơi thần bí khó lường đã mở ra với hắn...

Thậm chí Diệp Dương Thành đã tính toán xong, vừa quay về Khánh Châu thị lập tức đi tìm tư liệu về sinh vật biển, sau đó bắt tay xây dựng một đội quân khổng lồ, hơn nữa là đội hải quân cường hãn! Diệp Dương Thành thập phần rõ ràng thần quyền này đối với hắn mà nói có ý vị như thế nào, cũng thập phần hiểu được chính mình tiếp theo nên làm những thứ gì!

Diệp Dương Thành còn có thể tìm ra một lý do phi thường hợp lý: phòng hoạn cho tương lai!

Đúng vậy, có trời mới biết hai tên thần tù giả hỗn đản có thể tiếp tục phá ra tàn hồn triển khai hành động tại Mỹ hay không, sau đó lợi dụng lực lượng quân sự của họ khơi mào chiến tranh?

Sau khi kích hoạt xong thần quyền thứ ba, chỉ còn lưu lại bảy trăm điểm, Diệp Dương Thành lại từ phú ông biến thành người nghèo khó, lúc này trong lòng hắn còn đang vui sướng nhưng vẫn không quên cân nhắc thần tù giả rốt cục lại là hạng người gì?

Dựa theo hiểu biết hiện tại của hắn mà xem, thần tù giả là một nam một nữ, hơn nữa đã tồn tại từ thời Minh triều, đây là hai lão bất tử!

Tiếp theo sau dựa theo lời của Phó Diệc Chi, hai thần tù giả dùng một loại ngôn ngữ phi thường cổ quái, hơn nữa tính cách hay thay đổi, tàn bạo, thích hành hạ người khác tìm niềm vui cho chính mình...

Nhưng khi nghĩ đến hồi báo thật lớn trong hành trình lần này, Diệp Dương Thành vung mạnh tay, hô to:

- Làm cho bão táp tới mãnh liệt hơn nữa đi!

- Ân...

Chu Vân Hải chậm rãi tỉnh lại, ánh mắt có chút mê mang nhìn quanh phòng bệnh, hỏi:

- Tôi...sao vậy?

- Đang trong bệnh viện.

Một lão giả hơn sáu mươi nhìn thấy Chu Vân Hải tỉnh lại, lập tức tiến lên dùng giọng điệu quở trách nói:

- Đã sớm dặn anh từ lâu, một ít chuyện nhỏ giao cho thư ký đi làm thì tốt hơn, vì sao phải tự mình xóc nảy đường núi dài như vậy để đi giải thích tình huống! Tốt lắm, sự tình còn chưa xong xuôi, bản thân đã mệt ngã đi?

- Ha ha...

Chu Vân Hải tựa hồ có chút gượng ép, nhìn lão giả cười cười, nhưng không tiếp lời hắn mà chỉ nói:

- Tôi có thể nghỉ ngơi một mình một lát không?

- Anh...Ai, vẫn tính tình thối như vậy!

Lão giả có chút bất đắc dĩ nhìn Chu Vân Hải, chỉ đành gật đầu nói:

- Vậy anh nghỉ ngơi đi, tối tôi trở lại thăm anh.

Nói xong lời này lão giả quay người dặn bác sĩ:

- Hẳn muốn lấy gì thì mang tới, nhưng liên quan tới chuyện công tác đều ngăn cản ngoài cửa, gọi người trực tiếp đem tới chỗ của tôi!

- Đã biết, lão gia tử!

Bác sĩ cười gật đầu đáp.

Hơn hai phút sau, bên trong phòng bệnh hoàn toàn yên lặng xuống, cửa sổ đóng lại, chỉ lưu một mình Chu Vân Hải nằm trên giường bệnh.

- A...a...

Tiếng cười khô khan khác hẳn tiếng cười nhu hòa ngày thường của Chu Vân Hải, thanh âm lại làm cho người ta có cảm giác như máy móc vận chuyển.

Chậm rãi, sắc mặt bình tĩnh của Chu Vân Hải biến thành mỉm cười, là cười gượng ép.

Tiếp theo nụ cười gượng ép biến thành tự nhiên, một mình cười ngây ngô vài phút sắc mặt hẳn lại thay đổi, biến thành cười to, thương tâm, thống khổ, tuyệt vọng, tức giận, nổi giận...

Sau một lúc liên tục thay đổi sắc mặt, Chu Vân Hải chậm rãi khép mắt lại, rung môi nỉ non:

- Thuận lợi tiếp quản mục tiêu, hành động hết thấy bình thường...

Tốc độ của tiểu Hôi cùng tiểu Tuyết phi thường kinh người, nhưng vì cam đoan vững vàng, tiểu Hôi chỉ dùng tốc độ hơn mười hải lý mỗi giờ bơi về hướng Thai Châu thị, khi Diệp Dương Thành lại bước chân lên lục địa, đã hơn 10h tối, trên bờ cát vô cùng yên lặng, không một bóng người.

- Rất cục...đã trở lại!

Đứng trên bờ cát vươn vai, thở ra một hơi dài, Diệp Dương Thành quay người lại sờ sờ đầu tiểu Hôi cùng tiểu Tuyết, nó:

- Được rồi, tự do hoạt động đi!

- Chi chi chi...

Một trận thanh âm xèo xèo phát ra, tuy không nghe hiểu chúng nói gì, nhưng Diệp Dương Thành hiểu được chúng thật lưu luyến không muốn xa rời.

Lại đưa tay vuốt vuốt đầu cả hai, lại vỗ vỗ, hẳn nói:

- Đi thôi, đợi lát nữa nếu bị người thấy được phiền toái lớn!

- Chi chi chi...

Trí lực đã tương đương với trẻ con nhân loại sáu bảy tuổi, cả hai lập tức vỗ đuôi, sau đó nhảy ra mặt biển cuối cùng rơi trở vào trong nước biển mất.

Diệp Dương Thành biết hai tiểu tử kia đang tạm biệt hẳn đâu!

Có chút buồn cười lắc lắc đầu, đứng thêm vài phút thời gian, thu thập lại quần áo lẫn mái tóc, hẳn quay người rời khỏi bờ cát, sau khi phân biệt phương hướng liền thi triển tự nhiên chi đạo, dùng tốc độ 300km/h hướng bãi đỗ xe chạy tới.

Hắn đã đặt xe ở nơi này một tuần, khi lấy xe đi ra phòng đăng ký, bảo an cũng phúc hậu, trả lại số tiền dư cho hắn, sau đó lại vạch trong sổ sách đăng ký, cuối cùng mở lan can mỉm cười:

- Đi thôi.

Diệp Dương Thành lập tức giảm ga, sừ một tiếng chạy về hướng Khánh Châu thị.

Từ Ôn Lĩnh quay về huyện thành huyện Ôn Nhạc, phải đi qua trấn Bảo Kinh, nhưng trong lòng hấn đang nhớ công việc nên khi lái qua ngã ba cũng không về nhà, mà trực tiếp chạy thẳng đến huyện thành.

Nửa giờ sau hấn chạy về tới tiểu khu, vừa cho xe dừng lại, xuống xe liền nhìn thấy Phó Diệc Chi đi tới, gật đầu, trực tiếp quay người đi vào cửa, đến cửa thang máy ấn nút.

Phó Diệc Chi cũng không nói gì, tuy rằng thần thái cung kính còn khẽ cúi đầu, quay người sang nơi khác giả như không quan biết, Phó Diệc Chi hiểu được Diệp Dương Thành hi vọng hấn làm như vậy, tuy rằng nhìn thái độ thật ngậy ngốc.

- Đạo thời gian gần đây không xảy ra chuyện gì đi?

Đi lên lầu mở cửa, tiến vào phòng khách Diệp Dương Thành mới mở miệng hỏi:

- Đem tình huống đại khái nói với tôi một chút.

- Chuyện lớn không có, nhưng chuyện nhỏ có vài sự tình.

Phó Diệc Chi thoáng trầm ngâm đáp:

- Bốn ngày trước Thai Châu, Lệ Hải, Khánh Châu đều xảy ra một chuyện, nhưng không phải đại sự gì, cũng đã áp đi xuống.

Diệp Dương Thành hiểu được đây là ám chỉ hành động của Triệu Dung Dung bọn họ, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, làm cho hấn cảm thấy lạ chính là Phó Diệc Chi lại nói không có chuyện gì lớn!

- Bên Nhật không tìm phiền phức quốc nội?

Diệp Dương Thành nhướng mày, kỳ quái hỏi.

- Không có.

Phó Diệc Chi lắc đầu nói:

- Thậm chí không có chút động tĩnh nào, nhưng theo tin tức bên quân đội mà xem, bên Nhật thường xuyên điều động hải quân, chủ lực hộ vệ đội thứ ba cùng thứ tư đều tụ tập ở hải vực Phúc Cương thị, chỉ sợ là muốn diễn tập làm kinh sợ, sau đó lại trình chứng có tương quan đi.

- Thường xuyên điều động hải quân?

Nhưng câu nói này khiến Diệp Dương Thành chú ý, sờ sờ cằm, như đang tự hỏi:

- Họ muốn làm gì đây?

Theo bản năng, Diệp Dương Thành cũng không cho rằng làm vậy chỉ đơn giản là vì uy hiếp mà thôi!

345. Chương 339: Nam Nhân Trung Niên Thấp Thỏm

Chương 339: Nam nhân trung niên thấp thỏm

Phó Diệc Chi tiếp tục báo cáo một ít chuyện xảy ra trong thời gian gần đây, trong đó có một việc làm Diệp Dương Thành cảm thấy buồn cười chính là hành động của Ưu Tử, nha đầu kia lại đem hơn bốn mươi người trong sông bạc toàn bộ thẩm phán trần truồng!

Nói đúng ra, nằng cho họ mang theo một tấm biển gỗ dài nửa thước rộng ba mươi phân, bên trên viết “đánh bạc là nguồn gốc tội ác” sau lưng cũng mang theo tấm biển gỗ tương tự, viết “mỗi người đều có trách nhiệm cự tuyệt đánh bạc”, nghe Phó Diệc Chi nói những kẻ đeo biển là nhân viên của sông bạc tại Thai Châu, khi họ đi điều hành trên phố, tạo ra hiệu quả cực kỳ náo động, người vây xem cơ hồ chật như nêm cối!

Cuối cùng lại có công an chạy tới đem những người kia mạnh mẽ mang đi mới xem như ổn định lại, nhưng cũng có người chụp được hình ảnh lúc đó, lại truyền lên mạng, khiến cho các võng hữu bàn tán xôn xao.

Mọi người có thật nhiều suy đoán, nhưng cuối cùng chỉ thảo luận dưới dân gian mà thôi, Phó Diệc Chi vận dụng quyền lực phong tỏa tin tức truyền bá, vì vậy chuyện này không xuất hiện trên truyền thông, chỉ ảnh hưởng như tin bát quái.

Mà đối với hành động trừng giới của Ưu Tử, hiện tại Triệu Dung Dung đang đảm nhiệm chức bí thư thành ủy tại Lệ Hải, liên thủ cùng phó chủ tịch kiêm cục trưởng công an Sở Minh Hiên cùng phó chủ tịch Đường Thái Nguyên lại triển khai một hồi thanh tẩy quan trường Lệ Hải thị, chỉ trong bốn ngày ngắn ngủi đã kéo xuống ba mươi mấy quan chức từ phó khoa cấp đến phó xứ cấp, nhưng trở ngại áp lực trong tỉnh nên trận thanh tẩy này kết thúc như đầu voi đuôi chuột.

Đối với việc ba người Triệu Dung Dung lựa chọn lợi dụng quyền lực trong tay thanh tẩy quan trường, Diệp Dương Thành nhú mày, nhưng rất nhanh lại nghe được Phó Diệc Chi giải thích đây chỉ là một trận diễn xuất.

Nói đúng ra đây là một vở diễn tự biên tự diễn cùng tự phản kích! Đầu tiên là đem nội tình quan chức tội không đáng chết, hoặc giữ chức lại không làm việc, cần bị rửa sạch, tiếp theo phân chia rõ ràng phe cánh, do Sở Minh Hiên ra tay chà rớt quan chức thuộc phái hệ của Triệu Dung Dung, sau đó Triệu Dung Dung phản kích lại chà rớt một ít quan chức thuộc quyền Sở Minh Hiên, cuối cùng cửa thành bốc cháy, một ít quan chức thuộc hệ phái của Đường Thái Nguyên cũng bị lan đến, vì thế hẳn lại tham dự tiến vào...

Một phen sống mái tràn đầy mùi thuốc súng mười phần, ba mươi mấy quan chức đều bị đá ra khỏi quan trường Lệ Hải thị, mặc cho ai cũng không nghĩ tới trận sống mái kia thật ra là một kế hoạch, có tổ chức lại có dự mưu!

Phó Diệc Chi ở lại trong phòng đến hơn một giờ sáng, sau khi báo cáo lại một ít tình huống chi tiết cùng thảo luận một vài phương thức xử lý công việc với Diệp Dương Thành, trước khi hẳn rời đi, Diệp Dương Thành lại lấy ra một túi hồ sơ thật dày giao cho Phó Diệc Chi, sau khi dặn dò lúc này Phó Diệc Chi mới rời khỏi tiểu khu quay về nội thành Khánh Châu thị.

- Rốt cục có thể ngủ yên ổn...

Đưa đi Phó Diệc Chi, Diệp Dương Thành gấp dài đuôi lưng, thay dép lê đi thẳng vào phòng ngủ, cũng không tắm rửa, vừa nằm xuống giường lập tức ngủ say.

Hơn tám giờ sáng hôm sau, Diệp Dương Thành tỉnh lại, nhu nhu hai mắt đi xuống giường, kéo bức màn phòng ngủ hép mắt nhìn mặt trời mọc chưa bao lâu, lẩm bẩm:

- Lại là một ngày mới ah!

Đứng cạnh cửa sổ vươn vai một lát, hẳn cầm khăn tắm, lại đi tới cầm di động trên đầu giường gọi cho Lâm Mạn Ny.

- A Thành, hiện tại anh ở đâu?

Đã hơn một tuần không liên lạc, Lâm Mạn Ny có vẻ thập phần vui sướng, ngữ khí cao hứng truyền ra:

- Có phải đã về rồi không?

- Ha ha, tối hôm qua vừa xuống máy bay.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Nhưng khi anh về tới đã hơn 12h khuya, nhìn thấy đã quá muộn nên không gọi cho em, hiện tại em đang ở quỹ hội sao?

- Anh đã về tới nhà rồi?

Lâm Mạn Ny thoáng ngần ra, lại nói:

- Không phải, em đang ở bệnh viện, bảy giờ tối đêm qua nhận được điện thoại xin giúp đỡ, đến bây giờ còn chưa chợ măt đâu!

- Điện thoại xin giúp đỡ?

Diệp Dương Thành kỳ quái hỏi:

- Là điện thoại gì vậy? Em đang ở bệnh viện nào, anh đi qua.

- Hi hi, bây giờ đang ở bệnh viện huyện thôi, anh đến ngay bây giờ à?

Lâm Mạn Ny cũng không giải thích, có lẽ nói qua điện thoại thật phiền toái, nàng cũng nôn nóng muốn gặp hẳn.

- Được, anh đến ngay.

Diệp Dương Thành gãi gãi đầu cúp điện thoại, cân nhắc có phải lại có nhi đồng gia đình nào bị bệnh? Nhưng ở trong bệnh viện cả buổi tối, đến hiện tại còn chưa ngủ, thật làm cho hắn đau lòng.

Nhưng đêm qua Cửu Tiêu Thần Cách có nêu lên công đức huyền diệu gia tăng, ban đầu còn tưởng rằng bên quý tử thiện Dương Thành tạo kết quả, hiện tại xem ra hẳn là có quan hệ tới người đang ở bệnh viện huyện.

Nghĩ tới đây hắn cũng không dây dưa, đi vào tắm rửa, thay đổi quần áo liền trực tiếp mang theo chìa khóa xe rời khỏi nhà.

Trước khi Diệp Dương Thành rời đi có đưa Nhung Cầu nhờ Lâm Mạn Ny chiếu cố, bây giờ nàng đến bệnh viện, phỏng chừng nó đang ở cô nhi viện đi?

- Hi vọng tiểu gia hỏa đừng gây ra phiền toái cho Lâm viện trưởng...

Cười cười sờ mũi, Diệp Dương Thành giẫm ga chạy thẳng đến bệnh viện huyện thành.

- Thế nào, khá hơn chút nào không?

Trong một phòng bệnh, Lâm Mạn Ny đang cùng nhân viên quý tử thiện đứng trước ba giường bệnh, mang theo ánh mắt ân cần thăm hỏi một nam tử trung niên nằm trên giường.

- Tốt...tốt hơn nhiều...

Nam tử trung niên có chút lúng túng nhìn nàng, dưới bộ dáng to cường tựa hồ lại có trái tim không yên, nói chuyện lắp bắp, có vẻ như thật thấp thỏm.

Trên đầu hắn quần băng, chân trái bị treo lên cố định giữa không trung, còn phủ thạch cao.

Hai bên giường bệnh có hai nam giới khác đang nằm, một là thiếu niên mười mấy tuổi, người kia lớn hơn một chút, cũng khoảng gần hai mươi lăm!

Sắc mặt ba người xám trắng, nguyên nhân là do mất máu quá nhiều.

- Nếu các vị còn có điều gì khó khăn, có thể nói cho tôi biết.

Chứng kiến vẻ mặt nam nhân, Lâm Mạn Ny thử hỏi:

- Là bởi vì vấn đề tiền lương sao?

- A...không, không phải...

Nam tử trung niên lắc mạnh đầu, kéo tới vết thương khiến hắn nhe răng trợn mắt.

Trung niên nam tử nuốt nước bọt, thấp thỏm nói:

- Lâm tiểu thư...

- Ân?

Lâm Mạn Ny ngắt ra, lập tức cười nói:

- Có sự tình gì cứ nói đi, không sao cả.

- Là vậy...

Trung niên nam tử ấp úng nói:

- Tôi...chúng tôi...phí trị liệu...

- Nha...

Lúc này Lâm Mạn Ny chợt hiểu, cười an ủi:

- Khoản phí tổn này là do quỹ từ thiện Dương Thành chi ra, trước khi các vị khỏi phục xuất viện toàn bộ phí trị liệu đều do chúng tôi gánh vác, đợi lát nữa tôi sẽ đi liên hệ ngành bảo hiểm lao động, sau đó liên hệ với luật sư, chờ sau khi yêu cầu người đánh các vị phải gánh lấy trách nhiệm, chúng tôi sẽ buộc bọn hăn trả lại số tiền này! Yên tâm, phí tổn trị liệu bất kể thế nào cũng sẽ không để các vị gánh vác!

- Nga...

Lúc này sắc mặt trung niên nam tử hòa hoãn rất nhiều, xấu hổ cười nói:

- Tôi...tôi...

- Ân?

Lâm Mạn Ny nhẩn nại mỉm cười:

- Có chuyện gì?

- Tôi...

Trung niên nam tử đỏ bừng mặt, còn thiếu chôn đầu vào trong mền.

Dưới ánh mắt dò hỏi của Lâm Mạn Ny, trung niên nam tử ấp úng thật lâu mới nói ra:

- Tôi...tôi đói bụng...

Sắc mặt hăn đỏ bừng, ánh mắt bất an, nhưng Lâm Mạn Ny nghe được lời hăn lại không hề có chút ý buồn cười, trên thực tế nàng chưa bao giờ đem khoái hoạt của mình xây dựng trên nỗi thống khổ của người khác.

Nhìn ba nam nhân trên giường bệnh, ánh mắt của nàng phức tạp cười cười, quay đầu nói với cô gái bên cạnh:

- A Trân, cô đi mua ba phần điểm tâm cho họ, ân, nhớ rõ mua nhiều một chút.

- Được.

A Trân đồng tình nhìn lướt qua ba nam nhân, gật đầu đáp ứng, sau đó xoay người rời khỏi phòng bệnh.

- Vì cái gì trên thế giới này luôn có nhiều người xấu thấy lợi quên nghĩa như vậy đây?

A Trân ra khỏi phòng bệnh, cảm khái thở dài, lẩm bẩm:

- Nếu mỗi người đều như Diệp đại ca hăn là quá tốt...

- Cô đang nói tôi sao?

Ngay khi a Trân còn đang lẩm bẩm, Diệp Dương Thành đi tới nghe được lời của nàng, cười híp mắt hỏi một câu, sau đó trêu ghẹo nói:

- Hay là đang nghĩ tới tôi đây?

- Nha...

A Trân giật mình hoảng sợ, lập tức sắc mặt ửng đỏ liếc Diệp Dương Thành, giậm chân nói:

- Người ta có bạn trai rồi đó!

- Ha ha...

Diệp Dương Thành cười ha ha:

- Được rồi được rồi, không đùa cô, Mạn Ny đang ở đâu?

- Trong phòng bệnh kia kia.

A Trần xoay người chỉ vị trí cửa phòng...

346. Chương 340: Không Đáng Đem Mình Bồi Đi Vào

Chương 340: Không đáng đem mình bồi đi vào

- Bọn họ là công nhân làm việc tại công trường.

Cùng Diệp Dương Thành rời khỏi phòng bệnh, đóng lại cửa phòng, Lâm Mạn Ny khẽ thở dài nói:

- Mỗi tháng thầu khoán đều cho họ năm trăm đồng sinh hoạt phí, lại hứa cuối năm sẽ kết toán tiền lương...

- Sau đó tới lúc tính tiền lương, bọn họ lại phát hiện thầu khoán biến mất sao?

Diệp Dương Thành nhướng mày, không đợi Lâm Mạn Ny nói hết lời đã suy đoán, dù sao chuyện khát nợ tiền lương đã sớm nhìn mãi quen mắt trong quốc nội, trong tin tức truyền thông cũng thường xuyên nhìn thấy.

Diệp Dương Thành thật tỏ vẻ đồng ý với hành vi truyền bá tin tức này của truyền thông, nhưng đối với cách xưng hô nông dân công của họ lại không chấp nhận, theo Diệp Dương Thành xem ra, ba chữ “nông dân công” đã mang theo ý tứ kỳ thị thật lớn, xưng hô họ là công nhân, thật sự khó như vậy sao?

Chẳng lẽ gọi người khác là nông dân công có thể mang đến lòng hư vinh thật lớn cho người đó? Đối với hành vi này Diệp Dương Thành thập phần khó hiểu.

- Không phải, bọn họ tìm được người kia.

Lâm Mạn Ny lắc đầu phủ định suy đoán của hắn, nói tiếp:

- Nhưng thầu khoán tìm một đại đội lý do muốn đem tiền lương của họ giảm xuống hai phần ba, những công nhân này đương nhiên không đồng ý, khi tranh chấp thầu khoán lại gọi điện tìm một đám xã hội đen quyền đám cướp đá bọn họ, kết quả...bọn họ nhập viện, lại không liên lạc được với thầu khoán kia.

- Bọn họ vì sao lại nghĩ gọi điện thoại cho quỹ từ thiện?

Diệp Dương Thành xoa cằm, có chút kỳ quái nói:

- Theo đạo lý mà nói, bọn họ hẳn phải báo công an, sau đó đi tìm ngành bảo hiểm lao động khiếu nại đi?

- Ba người nằm trong phòng bệnh này bị thương khá nghiêm trọng.

Lâm Mạn Ny cười khổ nói:

- Trong đó có một người bị chấn thương đầu nặng, lúc ấy nếu không tranh thủ đưa tới bệnh viện chỉ sợ không giữ được tính mạng, nhưng họ không có tiền, một tháng năm trăm đồng sinh hoạt phí lại có thể làm được gì? Hơn nữa tiền công một năm bị nuốt mất, chờ khi ba người bị đưa tới bệnh viện, họ mới phát hiện mình còn không đóng nổi tiền thế chấp.

Nói tới đây Lâm Mạn Ny thoáng dừng lại, tổ chức chút ngôn ngữ, tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh tiếp tục nói:

- Quỹ từ thiện của chúng ta không phải thường xuyên cứu chữa cho nhi đồng sao? Ngay khi họ không biết nên làm sao, có một bác sĩ cho họ số điện thoại của em, hành vi thấy chết mà không cứu quỹ từ thiện sao có thể làm, phải không?

Nàng thoáng ngẩng đầu, hai mắt có chút phiếm hồng.

Chứng kiến bộ dạng hiện giờ của nàng, Diệp Dương Thành biết nàng lại đa sầu đa cảm, nhìn khéo mắt long lanh của Lâm Mạn Ny, Diệp Dương Thành mỉm cười ôm nàng vào lòng, sau đó ôm mặt nàng, nhẹ nhàng hôn lên, nói:

- Nha đầu ngốc, chỉ cần có người cần trợ giúp, quỹ hội của chúng ta đều...

- Anh...hai người...

Ngay khi Diệp Dương Thành đang trấn an Lâm Mạn Ny, a Trân đã cầm theo bánh bao sữa đậu nành quay trở lại, nhìn thấy Diệp Dương Thành đang ôm Lâm Mạn Ny, lại thấy hân hân nằng...a Trân vốn chưa hay biết gì, không khỏi ngây ngẩn cả người.

- Chúng tôi?

Diệp Dương Thành giả vờ hồ đồ, quay đầu lại nhìn a Trân, hiếu kỳ hỏi:

- Chúng tôi làm sao vậy?

- Anh...

Lúc này a Trân đã phục hồi lại tinh thần, chú ý đôi mắt Diệp Dương Thành mang theo vẻ trêu đùa, nhất thời chán nản, hừ nói:

- Được lắm, nguyên lai hai người đã sớm cấu kết lại...

- Nè nè nè, cô cũng là cô gái đã có bạn trai, nói chuyện đừng bậy bạ như vậy được không?

Diệp Dương Thành ra vẻ nghiêm túc nhìn a Trân, đưa tay kéo Lâm Mạn Ny vào trong lòng, mang theo giọng điệu giáo huấn nói:

- Chúng tôi là thuần khiết...Ân, quan hệ yêu đương! Như thế nào gọi là thông đồng đây?

- Hì hì...

Lâm Mạn Ny cùng a Trân đồng thời bật cười, a Trân lườm hân, nói:

- Tôi không thêm quần anh có phải là quan hệ yêu đương thuần khiết hay không, tóm lại...ân, khuya nay phải mời khách!

- Đêm nay?

Lúc này đến lượt Diệp Dương Thành ngậy đại, cân nhắc việc mình cần làm đêm nay, thành khẩn nói:

- Mời khách ăn cơm không thành vấn đề, nhưng đêm nay tôi còn một số việc phải xử lý, như vậy đi, tối mai tôi mời mọi người cùng đi KTV được chứ?

- KTV trong huyện cũng không đủ cấp bậc...

A Trân nhân cơ hội dọa dẫm:

- Để ăn mừng anh cùng Mạn Ny đầu bạc răng long, muốn đi cũng phải đi nội thành đi?

- Ha ha, không thành vấn đề.

Diệp Dương Thành thuận miệng đáp ứng, vừa lúc nhân cơ hội này tuyên bố với đám nha đầu trong quỹ hội, từ hôm nay trở đi hân đã là danh thảo có chủ.

Quay về phòng bệnh, lại hỏi thăm bệnh nhân tình huống lúc đó, cùng số tiền bị nuốt, sau một lát trầm ngâm Diệp Dương Thành hỏi:

- Báo công an chưa?

- Vẫn chưa...

Thanh niên nằm giường bên phải khẩn trương nhìn Diệp Dương Thành, mở miệng nói:

- Tên khốn kia nói...nếu chúng tôi dám báo công an, sẽ không trả một phần ba số tiền còn lại, còn tìm người đánh gãy chân của chúng tôi...

- Một phần ba? Đánh gãy chân?

Diệp Dương Thành nheo mắt, ha ha cười:

- Ngoan độc ah, tên kia!

- A Thành...

Lâm Mạn Ny từng nhìn thấy thân thủ của Diệp Dương Thành, vừa thấy dáng cười cười của hắn, nàng chợt căng thẳng, đưa tay kéo cánh tay hắn...

- Yên tâm đi, anh sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.

Cảm nhận được Lâm Mạn Ny lo lắng, Diệp Dương Thành mỉm cười, vỗ nhẹ lên bàn tay nàng, trấn an nói:

- Vì cặn bã như vậy cũng không đáng đem mình bồi đi vào, nhưng mà...

Quay đầu lại nhìn người bệnh, hắn lại nói:

- Đợi lát nữa nếu có công an đến giải thích tình huống, các anh phải buông ra lá gan đem những chuyện mình gặp được hoàn toàn kể rõ, nếu không mà nói chuyện này tôi cũng không giúp được các anh.

- A...

Trung niên nam nhân hoảng sợ, nói thật, sau khi bị đánh một trận hắn thật không dám báo công an, hắn chỉ muốn lấy tiền lương mà thôi, căn bản không muốn đem cả tính mạng của mình bồi đi vào!

- Xuất ra chút khí độ nam nhân.

Diệp Dương Thành liếc mắt nhìn hắn, quay đầu nhìn Lâm Mạn Ny nói:

- Em làm công tác tư tưởng cho ba người bọn họ, ngô, anh đến ủy ban huyện.

- Đi ủy ban huyện?

Lâm Mạn Ny kỳ quái hỏi:

- Đi tới đó làm chi?

- Ha ha, đi vào trong đó tìm vũ khí pháp luật.

Diệp Dương Thành cười nhẹ một tiếng, sau đó xoay người rời khỏi phòng bệnh, cũng không giải thích quá nhiều.

Đối với sự tình khát nợ tiền lương công nhân, chuyện này Diệp Dương Thành vô cùng phản cảm, hắn cũng muốn hăm dọa cho tên đầu khoán thử cảm giác bị người đánh gãy hai chân, nhưng hiện tại vấn đề là quỹ từ thiện đã tham dự vào chuyện này.

Nếu ở trong loại chuyện này hắn còn làm ra động tác mờ ám gì khác, không thể nghi ngờ sẽ mang tới những phiền toái không cần thiết, cho nên sau thoáng trầm ngâm hắn cũng không có ý định tự mình xuất thủ, Dương Đăng Phi không phải đang ở trong ủy ban huyện sao? Vừa lúc tìm ít chuyện cho hắn đi làm...

Phải biết rằng quan hệ ngoài sáng của hắn cùng Dương Đăng Phi chính là bạn vong niên thôi!

- Lâm tiểu thư...

Khi Diệp Dương Thành rời khỏi phòng bệnh, biểu hiện bình tĩnh của hắn làm nam tử trung niên chần chờ, dù sao là tiền mồ hôi nước mắt khổ cực một năm, hắn thật không muốn vì mình nhát gan mà trôi mất.

Cho nên không đợi Lâm Mạn Ny khuyên bảo, hắn đã chủ động hỏi:

- Vừa rồi...vị đồng chí vừa rồi là...?

- Nga, anh ấy sao?

Lâm Mạn Ny còn chưa kịp trả lời, a Trần đã tiếp lời:

- Anh ấy là người đại biểu pháp lý của quỹ từ thiện chúng tôi...ngô, anh biết người đại biểu pháp lý là gì không?

- Việc này...

Nam tử trung niên đỏ mặt, hắn cũng không biết bao nhiêu chữ, làm sao hiểu được hàm ý, dù rằng hắn từng nghe được trong ti vi thật thường xuyên.

- Vậy nói đơn giản một chút.

A Trần cũng không trêu ghẹo hắn, cười cười nói:

- Anh ấy là đại tài chủ của quỹ từ thiện chúng tôi, bình thường chúng tôi giúp đỡ người nghèo, chẳng hạn như phí trị liệu của các anh hôm nay đại bộ phận là nhờ tài chính của anh ấy quyên cho quỹ từ thiện...

Nói tới đây, a Trần thoáng dừng lại mới nói tiếp:

- Mặt khác, anh ấy cũng là ông chủ một công ty, là người rất có tiền có nhiều tiền! Càng trọng yếu hơn là anh ấy rất nhiệt tình, thật thiện lương, thật rộng rãi, thật hiền hòa, thật suất khí, rất nhiều tiền, thật nhiều...

Trung niên nam tử đã nghe không được nữa, nằm thêm chốc lát cắn chặt răng nói:

- Nếu đại lão bản đã giúp chúng tôi như vậy, chúng tôi còn làm ra vẻ đáng thương thật không đáng làm nam nhân. Mời Lâm tiểu thư yên tâm, đợi lát nữa khi công an đến chúng tôi nhất định trình bày rõ với họ!

Quả nhiên chừng một giờ sau hai công an hơn ba mươi tuổi đã chạy tới bệnh viện đi vào phòng bệnh.

Không đợi hai công an hỏi rõ vấn đề, cửa phòng lại mở ra, một nam nhân cao gầy hơn bốn mươi đi vào, nghe hắn giới thiệu chính là người phụ trách ngành bảo hiểm lão động huyện Ôn Nhạc, muốn đến tìm hiểu rõ tình huống.

Ngay sau đó lại là luật sư chạy tới, nói rằng có thể giúp họ viện trợ pháp luật, không thu phí tổn...

Cuối cùng cửa bị đẩy ra, một nam nhân mặt chữ điền đi vào, lấy ra văn kiện, nói:

- Tôi là đội phó đội công an hình sự phân cục công an, đây là giấy chứng nhận của tôi...

Lâm Mạn Ny, a Trần cùng ba nam nhân nhìn nhau, hồi lâu sau...

Trung niên nam tử mắt rưng rưng nói:

- Đại lão bản, thật là người tốt ah...

347. Chương 341: Trù Bị Đại Quân Sinh Vật Biển

Chương 341: Trù bị đại quân sinh vật biển

Diệp Dương Thành lần đầu tiên nghe nói về loại sinh vật Limulus (cua móng ngựa), nhưng có thể khẳng định khi hắn tìm được tư liệu trên mạng, hơn nữa chứng kiến hình ảnh của nó thì lập tức bị hấp dẫn, ngồi trước máy tính, nhìn ảnh chụp trên màn hình, lẩm bẩm:

- Hoàn mỹ...rất hoàn mỹ! Ân...chính là nó!

Từ phần đầu đến ngực nhìn thẳng lại như nửa vòng cây xẻng, nếu nhìn kỹ lại có cảm giác rất giống vó ngựa, cho nên nó còn được gọi là cua móng ngựa, bởi vì từ thời tổ tiên của chúng cho đến hiện đại, hơn bốn trăm triệu năm thời gian vẫn duy trì được vẻ bề ngoài cổ xưa, Limulus còn có danh tiếng sinh vật hóa thạch.

Mà chân chính hấp dẫn lực chú ý của Diệp Dương Thành là kiếm vĩ thoát nhìn thập phần mạnh mẽ, mũi nhọn có vẻ thật cứng rắn kia thật không biết sau khi được cường hóa có thể phát huy ra lực sát thương thật lớn hay không?

Duy nhất làm cho hắn cảm thấy thật tiếc nuối chính là đầu của Limulus thật nhỏ, từ thật nhiều tư liệu thu thập được trên mạng mà xem, Limulus tựa hồ dài không quá 70-80 cm, nhưng có một chút hình ảnh lại dài đến 3-4m!

Nhưng những hình ảnh như vậy cũng không biết giả hay thật, khiến cho thật nhiều người nghi ngờ, Diệp Dương Thành nhất thời cũng không thể khẳng định thật giả, dù sao nếu nói giả thì nhân loại hiểu về hải dương vô cùng có hạn, ai cũng không dám đảm bảo tận sâu trong biển khơi có Limulus lớn như vậy hay không!

Nhưng nếu nói là thật sự, một vài nhân sĩ chuyên nghiệp lại vô cùng khẳng định những ảnh chụp kia đều là PS, trên thế giới căn bản không có Limulus lớn như vậy...

- Mặc kệ, đi ra bờ biển tìm một chỗ kín đáo triệu tập, nếu như có thể vượt hơn 1m, chi đại quân hải dương đầu tiên chính là Limulus!

Ngồi trước máy tính rối rắm một lát, Diệp Dương Thành bật người đứng dậy làm ra quyết định.

Rời khỏi nhà lái xe ra tiểu khu, trên đường hắn gọi điện cho Lâm Mạn Ny, nói tối nay có việc, không thể đến bồi nàng.

Lâm Mạn Ny cũng thập phần hiểu biết, đồng thời nàng thông báo thầu khoán đã bị đội công an hình sự bắt giữ, tội danh mua hung giết người chưa đạt, theo tin tức bên đội công an hình sự truyền đến, hình như lúc công an tìm được thầu khoán kia, hắn đang ước hẹn tình nhân trong một khách sạn.

Nói tới đây Lâm Mạn Ny còn khen ngợi hiệu suất làm việc của đội công an hình sự thật cao, Diệp Dương Thành cũng chỉ có thể phụ họa theo nàng, nhưng trên thực tế đội công an hình sự sở dĩ tìm được người nhanh như vậy, là bởi vì Diệp Dương Thành dùng thần quyền xác định vị trí.

Nói thêm vài câu với Lâm Mạn Ny, Diệp Dương Thành cúp điện thoại, nhìn thoáng qua thời gian, chỉ mới hơn bốn giờ chiều.

Dựa theo tư liệu trước mắt mà xem, bình thường Limulus sinh hoạt ở khu biển cạn, lại phân bố thập phần phổ biến trong hải vực Hoa Hạ, nhưng Diệp Dương Thành rất rõ ràng, nếu tìm đúng địa phương, thời gian Limulus tập trung sẽ rất nhanh, nhưng nếu tìm lầm địa phương, chờ đợi chúng xuất hiện cũng là thời gian dài đằng đẳng!

Cho nên hắn lựa chọn đi sớm một chút, dù sao hắn cũng không xác định địa phương mình lựa chọn có Limulus lớn tồn tại hay không, nếu như không có, chỉ riêng chờ chúng xuất hiện cũng phải hao phí thật nhiều thời gian của hắn!

Huyện Động Thương là huyện thành duy nhất bốn phía có biển vây quanh của Khánh Châu thị, đối với Diệp Dương Thành mà nói huyện Động Thương chính là mục tiêu đầu tiên mà hắn lựa chọn.

Từ huyện Ôn Nhạc xuất phát, đi qua cầu lớn vượt biển của huyện Động Thương, đợi khi hắn chạy tới huyện thành Động Thương đã hơn năm giờ chiều, đây là nhờ một đường lao nhanh của hắn.

Đây là lần đầu tiên hắn đi vào huyện Động Thương, cũng may còn có bản đồ điện tử, còn có hướng dẫn, nói cách khác chỉ riêng muốn tìm một bờ biển bí mật thích hợp cho Limulus lên bờ đủ làm cho hắn sầu trắng đầu!

Sau khi tiến vào phạm vi huyện Động Thương, hắn liền chiếu theo hướng dẫn nêu lên, một đường chạy tới thôn Lũng Đầu, ở đối diện hơi chệch với thôn Lũng Đầu, chính là mục tiêu cuối cùng của hắn lần này: Pháo đài cổ!

Nơi đó là địa phương Thích Kế Quang kháng Uy trong truyền thuyết, còn có pho tượng của Thích Kế Quang, giữa ban ngày sẽ có thật nhiều du khách đến chiêm ngưỡng phong thái của Kháng Uy đại tướng, nhưng đến buổi tối nơi đó dừng nói là người, dù là quỷ cũng không nhìn thấy! Dù sao vị trí của nó quá xa xôi, còn không thích hợp thưởng thức mặt trời mọc hay mặt trời lặn.

Hắn cho xe ngừng lại ở bãi đỗ bên ngoài cảnh khu, tránh gặp phiền toái không cần thiết, hắn trực tiếp tìm cơ hội nhảy qua tường vây cao, lén lút đi vào trong cảnh khu, lấy ra máy thông tấn phân biệt phương hướng, liền đi nhanh tới mục đích của hắn.

Đây là một bãi cát nhỏ thật bình thường, tồn tại giữa hai vách núi thẳng đứng, rộng chừng 5m, dài còn chưa đủ 2m!

Trên vách đá hai bên còn có không ít cỏ dại rêu xanh, nếu người bình thường không chú ý chủ yếu rất khó phát hiện nơi này có một bờ cát, mà đây là điều kiện bí mật hần cần có.

Nếu không phải cảm thông tấn khí của quân đội, không có bản đồ chính xác, chỉ sợ hần cũng không tìm được địa phương này.

Đứng ở vách đá có chút buồn cười lắc lắc đầu, hần nhẹ nhàng nhảy xuống, trực tiếp từ vách núi cao 8m nhảy xuống dưới, cũng may hiện tại không có người nhìn thấy, nếu không nhất định sẽ cảm khái, vì sao có chàng trai trẻ lại luẩn quẩn trong lòng rồi đây?

Sau ba lần nhảy, Diệp Dương Thành vững vàng rơi xuống bờ cát, tuy nói dưới chân bị lún dưới bùn cát đến đầu gối hơi khó chịu, nhưng hần cũng không chú ý tới.

Tìm được một bãi đá vụn khá cứng rắn, hần lấy ra lều trại dã ngoại, ghế nằm, bàn máy tính, laptop, coca, đùi gà, bánh mì...

- Đây mới gọi là cuộc sống ah!

Bố trí xong hết thảy, Diệp Dương Thành vỗ tay cười hắc hắc, xoay người chui vào trong lều, nằm xuống ghế dựa lúc này mới nâng tay giữa không trung vỗ thành tiếng, nói:

- Limulus thể tích hơn 1m trong hải vực trực thuộc lập tức đến chỗ của ta trình diện!

Nói xong câu đó hần lại rót một ly coca, mở máy tính cầm đùi gà bắt đầu ăn, hình như cũng đã đến bữa tối.

Đông Kinh...

- Sức chiến đấu chủ yếu của đệ tam, đệ tứ hộ vệ đội đã tập kết xong tại hải vực giao giới cùng Hoa Hạ.

Bên trong một phòng họp rộng mở sáng ngời, một nam tử mặc quân trang đứng dậy nói:

- Tùy thời có thể tiến vào hải vực Hoa Hạ!

- Được, tốt lắm!

Nghe nam tử nói, tiểu lão đầu nheo mắt lại, gật gật đầu:

- Lập tức hướng bên Hoa Hạ trình chứng cứ, đồng thời Bộ ngoại giao lập tức mời dự họp báo đem “chứng cứ” thu thập được từ căn cứ hải quân Ung Kiêu tiến hành công khai với truyền thông, yêu cầu chính phủ Hoa Hạ thừa nhận việc ác của đặc công Hoa Hạ, đồng thời gánh vác hết thảy bồi thường tổn thất tổng cộng bảy vạn triệu Yên!

Nói tới đây, tiểu lão đầu tạm dừng chốc lát, nói tiếp:

- Mặt khác tuyên bố ra bên ngoài, trong bảy ngày tới chúng ta tiến hành diễn tập quân sự trong hải vực Đông Hải, đệ tam, đệ tứ hộ vệ đội tham dự diễn tập, không bài trừ sẽ có đệ nhị hộ vệ đệ tam gia, danh hiệu hành động xưng là “Rửa Nhục”!

Đây là muốn bắt đầu khúc nhạc dạo chiến tranh sao? Sau khi tin tức truyền ra quốc tế, Châu Á bình tĩnh nhiều năm bắt đầu nổi lên mưa gió...

Diệp Dương Thành cũng không biết bởi vì mình lâm thời can thiệp tiêu diệt căn cứ hải quân Ung Kiêu mà làm cho người lãnh đạo Hoa Hạ phải đối diện lời yêu cầu bồi thường của chính phủ Nhật Bản, lúc này hần đang nằm trên ghế hút thuốc, kiên nhẫn chờ đợi đàn Limulus xuất hiện.

Hần đã ở đây suốt năm giờ, hiện tại đã là 11h khuya, lòng kiên nhẫn của hần dần dần tiêu hao, nếu không phải còn có laptop giết thời gian, chỉ sợ lúc này hần đã bắt đắc dĩ rời khỏi nơi đây.

- Di...

Ngay khi hần đang tìm kiếm thêm tư liệu về Limulus, bên dưới trang web trôi lên một cửa sổ quảng cáo, mà nội dung khiến cho hần kinh ngạc ô lên một tiếng, lập tức trượt chuột mở ra cửa sổ kia.

“Đặc công thần bí tập kích căn cứ hải quân Ung Kiêu Phúc Cường thị, chính phủ Nhật Bản xác nhận do Hoa Hạ gây nên”.

Tiêu đề sáng rõ thật hấp dẫn tầm mắt, mà khi chứng kiến tiêu đề này, khóe môi Diệp Dương Thành nhếch lên, cười nhẹ một tiếng.

Nhưng khi hắn đọc xuống đoạn bên dưới, sắc mặt dần dần biến thành âm trầm...

- Hừ, không biết sống chết!

Nheo mắt lại, Diệp Dương Thành hừ lạnh một tiếng.

- Hoa lạ...

Đúng lúc này trên mặt biển ngoài lều truyền ra thanh âm, không giống như tiếng sóng vỗ bờ cát, vang lên ngay bên tai Diệp Dương Thành thật rõ ràng!

Limulus khổng lồ rốt cục đã xuất hiện sao?

348. Chương 342: Viễn Cổ Limulus, Mãnh Thú Hải Dương

Chương 342: Viễn cổ Limulus, mãnh thú hải dương

Nhanh chóng buông ra ly coca đang cầm trong tay, khép lại laptop hắn khom lưng nhảy ra khỏi lều trại, vừa đứng vững thân hình trên bờ cát, ngay sau đó liền hóa đá...

Trong ánh trăng朦胧 lung, Diệp Dương Thành rõ ràng nhìn thấy được trên mặt biển giống như mở vũ hội, tụ tập rậm rạp Limulus thật lớn!

Trên bờ cát có một con Limulus tuyệt đối lớn hơn năm thước đang nằm úp sấp, chỉ lộ nửa người, nửa thân dưới còn ngâm trong nước biển, xác ngoài cứng rắn lờ lờ tỏa sáng dưới ánh trăng, hình thể của nó làm cho tâm linh Diệp Dương Thành rung động nói không nên lời!

Con Limulus cự vô bá tựa hồ là mang cả nhà cùng đi tới, trên mặt biển còn dừng lại rậm rạp Limulus, dựa theo Diệp Dương Thành phán đoán, số lượng tuyệt đối hơn ba trăm con, hơn nữa đa số ngoài hai thước, hoàn toàn khác biệt với tư liệu lưu trên mạng!

- Biển khơi ah, thế giới thần bí mà nhân loại không biết rõ!

Đối mặt tình cảnh này, Diệp Dương Thành ngoại trừ cảm khái thật không biết mình còn có thể làm được gì, Limulus khổng lồ trước mắt rõ ràng là đến từ biển sâu, duy nhất làm cho hắn cảm thấy tò mò chính là, những con Limulus khổng lồ này chẳng lẽ không hề đẻ trứng? Nếu không mà nói vì sao đến tận bây giờ không có người phát hiện qua con Limulus lớn như thế?

Tư liệu trên mạng đã nói, Limulus sinh hoạt ở hải vực biển cạn từ 20m đến 60m, nhưng dựa theo hình thể kênh càng trước mắt, chúng nó hiển nhiên không sinh hoạt tại biển cạn, chỉ có biển sâu có lẽ mới có thân ảnh của chúng xuất hiện.

Nghĩ đến đây, Diệp Dương Thành chậm rãi ngồi xổm xuống, giống như dụ dỗ chó con, nhìn thủ lĩnh Limulus ngoắc ngón tay:

- Ngoan, đi lên cho ta xem một chút.

- Sa sa...hoa lạ lạ...

Chiếc cào mạnh mẽ tráng kiện đâm vào trong bùn cát mềm mại thật sâu, thân thể cao lớn được chống đỡ lên, thanh âm phát ra khỏi rời khỏi mặt nước tăng thêm vài phần cảm giác uy vũ hùng tráng cho nó.

Thẳng đến khi nó lộ ra khỏi mặt biển, Diệp Dương Thành rốt cục nhìn thấy rõ ràng thể tích của nó, thân dài khoảng 6m, rộng chừng hơn 4m, xác ngoài cứng rắn màu xám nâu mờ mờ tỏa sáng dưới ánh trăng, kiểm

vĩ rậm rạp gai nhọn cơ hồ khiến cho người không chút nghi ngờ nói có thể dễ dàng đâm thủng đáy một thuyền ca nô!

Đây làm sao gọi là hóa thạch, quả thật là một đầu mãnh thú! Ân, sẽ lập tức trở thành một thành viên của đại quân hải dương, mãnh thú biển khơi!

- Trời ah, rất uy vũ!

Nhìn chằm chằm thủ lĩnh Limulus hơn một phút thời gian, Diệp Dương Thành tấm tắc khen ngợi, giẫm lên bùn cát mềm mại đi qua, đưa tay gõ gõ xác ngoài của nó, phát ra thanh âm bang bang, xác ngoài cực kỳ cứng rắn!

- Sau này danh hiệu của toàn gia của người gọi là trung đội Limulus trong đại quân sinh vật biển thần quốc!

Diệp Dương Thành phi thường hài lòng, hướng chỉ nó còn mang theo cả một đoàn Limulus khổng lồ đến nhờ vả chính mình, Diệp Dương Thành đặc ý vỗ đầu thủ lĩnh Limulus, nói:

- Mà người, chính là đội trưởng!

Tuy hình thể của Limulus khổng lồ, nhưng trí lực tựa hồ chẳng ra gì, nó hoàn toàn thờ ơ trước lời nói của Diệp Dương Thành.

Cũng may tính tình Diệp Dương Thành rộng rãi, không ngại nó nghe không hiểu lời mình, theo bản năng nhìn thoáng qua kiểm vĩ của nó, như có suy nghĩ gì sờ sờ cảm, lẩm bẩm:

- Không biết sau khi cường hóa sẽ biến thành hình dạng gì...

Nghĩ đến liền làm, hần đã ở nơi này suốt sáu giờ, cũng nên làm việc cho xong.

Nhẹ nhàng hít sâu một hơi, Diệp Dương Thành nhìn chăm chú vào thủ lĩnh Limulus, thầm nhủ:

- Cường hóa!

Ngay sau đó Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên tư liệu của Limulus trước mặt trong đầu hần.

- Viển cổ Limulus khổng lồ: viển cổ hung thú di tộc, trời sinh tính nóng nảy, thân dài 5m70, rộng 4m30, nặng hai tấn. Xác suất cường hóa thành công cao, sơ cấp cường hóa cần 3000 công đức huyền điểm hoặc linh lực, trung cấp cường hóa cần 9000 công đức huyền điểm hoặc linh lực, cao cấp cường hóa cần 27000 công đức huyền điểm hoặc linh lực, chung cực cường hóa cần 81000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Hiện tại ngài có được 7986120 công đức huyền điểm, 1073750 linh lực, thỉnh lựa chọn cấp bậc cường hóa.

- Mẹ nó, tám vạn thì tám vạn đi!

Vừa nghĩ tới hải quân bên kia đang tập kết diễu võ giương oai, Diệp Dương Thành chỉ hận không thể lập tức đem toàn bộ tàu tuần dương cùng khu trục hạm ném đi!

Cắn chặt răng, Diệp Dương Thành quyết định:

- Chung cực cường hóa, dùng linh lực!

- Sưu...

Một đạo ngân quang lớn chùng bấp dùi của nam tử trưởng thành từ lòng bàn tay hần bắn ra, chuẩn xác rơi xuống trên người thủ lĩnh Limulus, mà nó tựa hồ cũng biết mình không thể hoàn thành cường hóa trên bờ, vì vậy lui về sau mấy bước, nhanh chóng chìm xuống biển bắt đầu tiến hành cường hóa.

Mơ hồ chờ mong số liệu sau khi thủ lĩnh Limulus cường hóa, Diệp Dương Thành cũng không nhàn rỗi, hướng đàn Limulus vẫy vẫy tay, nói:

- Xếp thành hàng, hai hai!

...

- Đã sắp bị người đánh lên đầu, còn nhẫn nhịn, các ông còn muốn nhẫn tới khi nào?

Một lão nhân mái tóc thưa thớt, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ vỗ bàn lớn tiếng chất vấn:

- Đợi đến khi bọn hán bắn đạn đạo vào quốc nội mới đi phân rõ phải trái với bọn hán sao?

- Lão La, chuyện này không thể hành động theo cảm tính.

Nghe lão nhân mặc quân trang kích động chất vấn, Hàn Thừa Bình cười khỏ một tiếng, nói:

- Hơn nữa theo căn cứ bị công bố, tuy rằng không thể xác nhận người tập kích căn cứ hải quân Ứng Kiều là nhân viên đặc công của chúng ta, nhưng nội các của họ là kẻ ngu sao? Nếu không phải trong tay cầm bằng chứng chính xác, bọn hán dám mở cuộc họp báo tuyên bố sao?

- Vậy...

La Quang Kỳ đương nhiên không phải già hồ đồ, nghe được lời của Hàn Thừa Bình thoáng chần chờ, hỏi:

- Vậy ông cảm thấy đây là có chuyện gì?

- Đầu tiên có thể khẳng định, bên kia tuyệt đối nắm đủ bằng chứng về thân phận kẻ tập kích.

Hàn Thừa Bình phân tích:

- Mặc kệ là thật hay giả, nhưng bọn hán không công bố ra, hơn nữa trực tiếp diễn tập quân sự, từ điểm này không khó phát hiện, bọn hán muốn thông qua thủ đoạn như thế bức bách chúng ta, hoặc là nói bức chúng ta chó cùng rứt giậu, thậm chí còn chờ mong chúng ta trực tiếp phủ định kẻ tập kích là đặc công Hoa Hạ...

- Sau đó bọn hán sẽ đem chứng cứ toàn bộ công bố?

Sắc mặt La Quang Kỳ khê biến:

- Bọn hán rốt cục muốn làm gì?

- Bọn hán muốn chiếm cứ đạo lý.

Mặc dù Hàn Thừa Bình không có bằng chứng chứng minh phỏng đoán của mình, nhưng hán vẫn rất tin không nghi ngờ, quyết đoán nói:

- Chỉ cần chúng ta làm ra sự tình gì, bọn hán tuyệt đối sẽ lập tức công bố chứng cứ, hoàn toàn đẩy chúng ta vào hoàn cảnh giả dối, cho đến lúc đó chúng ta sẽ hoàn toàn bị động!

- Tê...

La Quang Kỳ hít sâu một hơi lạnh, tuy rằng sắc mặt đỏ bừng, nhưng lại trầm mặc xuống.

Mấy phút sau vang lên tiếng gõ cửa phòng, một trung niên nam tử hơn bốn mươi đẩy cửa tiến vào, nhìn hai người nói:

- Hai vị lão gia tử, hội nghị cần bắt đầu rồi.

- Đi thôi.

Hàn Thừa Bình vỗ vai La Quang Kỳ, thở dài nói...

Trên thực tế Hàn Thừa Bình thập phần bất đắc dĩ, bởi vì khi hán biết tin tức liền lập tức đi điều tra tình huống hoạt động của đặc công, hán có thể xác định chắc chắn kẻ tập kích căn cứ hải quân Ứng Kiều tuyệt đối không phải đặc công Hoa Hạ!

Nhưng bên kia lại phơi bày chứng cứ biến dạng gì đó, muốn giả tạo cũng không có gì khó khăn, lừa gạt dân chúng bình thường còn được, nhưng tuyệt đối không lừa được nhân sĩ chuyên nghiệp!

Hàn Thừa Bình có thể hiểu được điểm này, nội các bên kia cũng tuyệt đối biết được, nhưng bọn hán vẫn công bố cái gọi là chứng cứ, bên trong tiềm ẩn gì đó mới khiến cho hán cảm thấy thật sự kiên kỵ!

- Thật không biết là ai tập kích căn cứ Ứng Kiều.

Trên đường đi tới phòng họp, trong lòng Hàn Thừa Bình nói thầm.

- Sưu sưu sưu...

Từng đạo ngân quang từ trong lòng bàn tay Diệp Dương Thành bắn ra, những con Limulus bị ngân quang bắn trúng đều tự chìm xuống biển, sau đó tiến hành cường hóa.

Nhưng dù là như thế, hơn ba trăm con Limulus khổng lồ chỉ có hai mươi hai con đủ tư cách cường hóa, nếu tính cả con thủ lĩnh là hai ba mươi con.

- ...

Diệp Dương Thành đứng trên bờ cát, ánh mắt nhìn đàn Limulus còn lại, xen lẫn vẻ bất đắc dĩ, thống khổ, khó chịu cùng thất vọng...

- Đã bắt đầu cường hóa thì lưu lại, còn lại...đều đi về trước đi.

Khoát tay, hần chợt nhắm mắt nói.

Hậu quả đi con đường tinh anh, thường thường phải buông tha ưu thế số lượng.

Giờ phút này hần phải đối mặt với tình trạng hơn trăm vạn linh lực chỉ còn lại hơn hai vạn mà thôi!

- Hi vọng, các người sẽ không để cho ta thất vọng...

Mang theo thần sắc khẩn trương, Diệp Dương Thành nhìn xuống hải vực mà nhóm Limulus đang cường hóa, có chút nôn nóng chờ đợi kết quả cuối cùng...

349. Chương 343: Bá Chủ Hải Dương

Thông qua kinh nghiệm cường hóa của tiểu Hôi cùng tiểu Tuyết không khó nhìn ra, sinh vật thủy sinh sau khi được cường hóa hình thể thường thường sẽ trưởng lớn, nhưng dù sao chỉ có một lần kinh nghiệm cường hóa sinh vật thủy sinh, đối với quy tắc này có thể áp đặt trên thân đàn Limoulus hay không, trong lòng Diệp Dương Thành cũng không nắm chắc.

Nhưng có thể khẳng định một việc, chung cực cường hóa tuyệt đối sẽ không tạo ra kẻ yếu! Ngay cả con ruồi trâu nhỏ cũng trở thành tồn tại nghịch thiên, mà Limoulus vô luận là hình thể hay ưu thế tiên thiên đều mạnh hơn ruồi trâu không ít hơn ngàn vạn lần làm sao có thể yếu ớt đây?

Đứng trên bùn cát mềm mại, Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ, dù sao trước khi có kết quả hần cũng không cách nào đoán được rốt cục sẽ phát sinh biến hóa như thế nào, có thể đạt tới được mong muốn trong lòng của hần hay không?

Tuy rằng không lạnh nhưng Diệp Dương Thành vẫn ôm cánh tay của mình, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt biển sóng gió quay cuồng, nơi đó cất chứa hơn trăm vạn điểm linh lực của hần ah!

Nói thật, lúc trước sau khi cường hóa hơn một nửa, chợt phát hiện linh lực của mình sắp hết sạch, Diệp Dương Thành có chút ngầy dại, thẳng đến lúc đó hần mới nhận ra nguyên lai một trăm vạn linh lực căn bản cũng không phải con số lớn!

Trước kia cường hóa ruồi trâu, ong vàng, đó cũng chỉ là tiểu côn trùng, tiêu hao linh lực cực nhỏ, nhưng mà hiện tại? Cường hóa cá tầm trắng, cường hóa Limoulus thậm chí là bản thân mình, lần nào không tiêu hao hàng vạn linh lực?

- Lần sau còn nhiều thần nguyên như vậy, kiên quyết chuyển hóa thành linh lực trước tiên!

Vừa nghĩ tới lúc mình tiêu hao hơn vạn thần nguyên khi kích hoạt thần quyền che giấu, tương đương bảy trăm vạn linh lực, Diệp Dương Thành nhất có chút đáng tiếc.

- Cường hóa thành công!

- Viễn cổ Limoulus khổng lồ (thủ lĩnh): chung cực cường hóa hải sinh động vật chân đốt, viễn cổ hung thú di tộc, trời sinh tính nóng nảy. Tốc độ trong biển: 110 hải lý/ h; tốc độ trong lục địa: 60km/h; hạn độ lớn

nhất trong biển: 52h; hạn độ lớn nhất trên lục địa: 5h; chiều cao: 45m; chiều rộng: 34m; tuổi thọ: 800 năm; cực hạn lặn: 8400m; độ phù hợp với người nắm giữ Cừu Tiêu Thần Cách: chung cực; có kích hoạt gien viển cổ; có; năng lực đặc thù nắm giữ: thân thể kim cương.

- ...

Nhìn thấy văn tự nêu lên, Diệp Dương Thành chỉ còn trầm mặc.

Tốc độ 110 hải lý/h, cơ hồ nhanh hơn thuyền nhanh nhất thế giới gấp ba! Diệp Dương Thành nhớ rõ, loài cá bơi nhanh nhất trong biển là cá cờ, nhưng tốc độ của cá cờ 120km/h, nếu đem tốc độ 110 hải lý đổi thành km, chính là 222km, còn nhanh hơn cá cờ một mảng lớn!

Không nói đến tốc độ biến thái trong biển, không ngờ nó còn có thể di chuyển trên lục địa với tốc độ 60km/h! Trời ạ...nó thậm chí có thể đi lên Thai Châu, sau đó một đường chạy tới Trữ Ba cuối cùng quay lại biển cả! Biến thái, thật không từ ngữ nào đủ hình dung năng lực này của nó.

Làm cho Diệp Dương Thành càng kinh ngạc đến ngậy người chính là thân thể nó dài tới 5m70, rộng tới 4m30, sau khi chung cực cường hóa lại đạt tới 45m x 34m! Nói cách khác thân thể nó trưởng lớn gấp tám lần!

Những con số này tổng hợp lại có ý vị như thế nào?

Ý nghĩa là chỉ cần Diệp Dương Thành nguyện ý, hẳn có thể tùy thời cho nó ném đi cả một khu vực hạm đạn đạo kim cương cấp! Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối đả kích, khu vực hạm đạn đạo kim cương cấp vô cùng kiêu ngạo chỉ rơi vào địa vị hoàn toàn bị ngược!

Hơn nữa nếu Diệp Dương Thành hứng khởi, có thể cho nó đi lên lục địa, trình diễn một lần cảnh tượng Godzilla tập kích thành thị duyên hải tất cả các quốc gia trên thế giới!

Ngoài ra nó còn có tám trăm năm tuổi thọ, cực hạn lặn 8400m cùng năng lực kim cương thân thể đặc thù...

- Không hề nghi ngờ, đây mới chính là hải dương bá chủ!

Diệp Dương Thành cười lớn, nâng tay vỗ mạnh, nói:

- Nổi lên cho ta xem!

- Cô lỗ lỗ...

Nước biển bắt đầu nổi bọt sóng, thanh âm bọt khí khởi động làm cho Diệp Dương Thành càng thêm chờ mong thủ lĩnh Limoulus cường thế xuất hiện!

- Hoa lạp lạp...

Bọt khí vẫn tiếp tục nổi lên, thủ lĩnh Limoulus đã toát khỏi mặt biển, vùng lưng như một tòa đảo nhỏ trùng trùng kích thị giác Diệp Dương Thành mãnh liệt!

Nhưng đây chỉ là bắt đầu.

Thủ lĩnh Limoulus chậm rãi tới gần bờ cát, có lẽ bởi nguyên nhân nước biển quá cạn, khi đến gần bờ cát chừng bảy thước, nó bỗng nhiên đứng dậy, thân thể to lớn rời khỏi mặt biển.

Xác ngoài màu nâu đã biến thành màu đen, như một đầu cự thú tiền sử, đứng sừng trong biển lẳng lẳng chờ Diệp Dương Thành chiêm ngưỡng.

Từ góc độ của Diệp Dương Thành nhìn lại, trên đỉnh đầu bóng loáng của nó mọc dài một cây gai xương chừng 20 phân, lớn như chân của một người trưởng thành, lại giống như con nhím, làm người ta nhìn thấy khiếp sợ.

Chung quanh thân thể của nó cũng thay đổi, biến thành như răng cưa, hình tam giác, phàm là người nào nhìn thấy nó sẽ không hoài nghi nó đủ khả năng xé rách bất kỳ thân tàu nào, kể cả...hàng không mẫu hạm!

Làm cho Diệp Dương Thành cảm thấy hoảng sợ là kiếm vĩ của nó, giờ phút này lại giống như từng thanh cương đao thật lớn cùng ghép vào, tuy rằng so sánh với thân thể hiện tại của nó kiếm vĩ có vẻ hơi mỏng hơn một ít, nhưng biến mỏng...lại càng thêm sắc bén!

Diệp Dương Thành thậm chí suy nghĩ, nếu một người đứng nơi đó tùy ý cho nó vấy động kiếm vĩ, kết quả chính là người kia không phải bị kiếm vĩ đánh bay ra ngoài, mà là...bị trực tiếp cắt thành hai nửa!

Không đợi hắn đánh giá xong thủ lĩnh Limoulus, hai mươi hai con Limoulus còn lại cũng đã thành công cường hóa.

So sánh với thủ lĩnh, đàn Limoulus còn lại hình thể nhỏ hơn nhiều, thân dài 27m, nếu ngắn cũng là 24m, hơn nữa chiều sâu khi lặn cùng tốc độ du động đều có chênh lệch.

Nhưng hai mươi hai con Limoulus lại có bề ngoài giống con thủ lĩnh như đúc, chỉ khác nhau ở thể tích, hơn nữa đều được kích hoạt gien viễn cổ, còn nắm giữ kỹ năng đặc thù, thân thể kim cương!

Hai mươi ba con Limoulus khổng lồ nổi lên mặt biển, cảnh tượng này trùng kích lớn bậc nào?

Diệp Dương Thành không biết nên làm sao biểu đạt tâm tình của mình giờ phút này, cũng không biết nên dùng từ ngữ nào miêu tả lực trùng kích của viễn cổ Limulus đối với mình, hắn chỉ biết trong tay có hai mươi ba con Limulus viễn cổ hung thú, biển khơi, đã biến thành sân chơi của hắn!

Lòng tự tin tăng lớn cực độ, nhưng lý trí đúng lúc ngăn trở hắn tiếp tục mù quáng, hắn biết nếu bị ngư lôi bắn trúng, chỉ sợ đàn Limoulus cũng nguy hiểm tính mạng, dù sao bọn chúng không phải thân thể...

- Ân?

Ý nghĩ trong đầu đột nhiên ngừng lại, hai mắt hắn chợt sáng ngời, chần chờ chốc lát hạ lệnh:

- Toàn bộ thi triển kỹ năng đặc thù – kim cương chi thể!

- Khách khách khách...

Một trận thanh âm như bánh răng rỉ sắt gian nan vận chuyển rõ ràng vang lên bên tai Diệp Dương Thành, ngay sau đó hắn liền chú ý tới thủ lĩnh Limulus đầu tiên biến hóa!

Từ phần trung ương của lưng bắt đầu, ngân quang thoáng hiện dưới ánh trăng có vẻ thật chói mắt, chưa đầy ba giây sau ngân quang lan tràn khắp toàn thân của nó, ngay sau đó thân hình khổng lồ rút lại còn 18m, nhưng mà...

Toàn thân của nó ngân quang lóng lánh, biến thành màu bạc tinh thuần, giống như được chế tạo từ kim loại máy móc!

Chỉ đứng yên nơi đó đã đủ làm người khiếp sợ, càng không nói tới sau khi biến thân kim cương dù chỉ còn lại 18m, nhưng đó chính là tinh hoa, cũng không phải bình thường có thể so sánh!

Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, mạnh mẽ dằn nén tâm tình kích động của mình, vung tay nói:

- Đi sang hải vực bên kia kiếm ăn đi, không có mệnh lệnh của ta, không cho phép thương tổn tàu thuyền hoặc nhân loại!

- Tê...

Thanh âm khàn khàn vang lên, tựa hồ đáp lại mệnh lệnh của Diệp Dương Thành.

Rất nhanh hai mươi ba con Limulus khôi phục thân hình ban đầu, lặng yên không một tiếng động tiềm nhập trong biển, nhanh chóng bơi về hướng hải vực Phúc Cương thị.

- Từ hôm nay trở đi, ta chính phục hải dương!

Đứng trên bờ cát, Diệp Dương Thành hứng khởi nhìn lên sao trời, lớn tiếng tuyên bố thành tựu của mình.

Ngay sau đó hắn thu thập lều trại chuẩn bị rời đi.

Diệp Dương Thành còn đang bận rộn, căn bản không đi chú ý biến hóa trên bầu trời, nếu giờ phút này hắn ngừng đầu, nhất định chứng kiến có một đám mây đang dần dần biến thành hình dạng như nắm tay của nhân loại, ngay sau đó lại dựng lên một ngón giữa...

350. Chương 344: Rửa Nhục Cái Rắm

Thu thập xong hành lý, toàn bộ bỏ vào Cửu Tiêu không gian, liếc mắt nhìn chung quanh, Diệp Dương Thành phỉ phỉ quăn, nhẹ nhàng nhảy lên rời khỏi bãi cát.

Âm thầm rời khỏi cảnh khu, lái xe về nhà, Diệp Dương Thành cảm giác mình giống như người chăn nuôi, mà người chăn nuôi có lương tâm tối đen, đem một nhóm hung thú kèn càng như vậy ném vào hải vực bên kia kiếm ăn, dựa theo hình thể của chúng nó...không biết có thể làm thịt bao nhiêu loài cá của hải vực bên kia?

Tốt nhất là cho long trời lở đất, sau đó buộc sinh vật biển đều chạy qua hải vực bên này...buồn bực chết bọn hắn!

Khóe miệng thoáng cười, hắn cho xe chậm rãi tiến vào địa giới huyện Ôn Nhạc.

Chốc lát sau hắn gọi điện cho Lâm Mạn Ny, ho khan một tiếng, nói:

- Đêm nay hình như có chút lạnh...

- Phải, dự báo thời tiết đã nói dưới 0 độ đâu.

Thanh âm Lâm Mạn Ny hơi có chút mỗi một truyền ra:

- Anh còn đang bận sao?

- Không, công việc đã giải quyết xong rồi.

Thấy Lâm Mạn Ny thờ ơ với ám hiệu của mình, hắn chỉ đành cười khan một tiếng, lộ ra giấu đầu lòi đuôi:

- Anh đang chạy về nhà đâu, đợi lát nữa đi qua cô nhi viện, thế này...hiện tại em còn chưa ngủ sao?

- A...

Lâm Mạn Ny tựa hồ bị giật mình, a một tiếng lại trầm mặc một thoáng, mới ngáp ngừng nói:

- Vậy...ân...mới vừa tắm xong đâu...

- Vậy, đi ra ngoài cùng ăn khuya?

Diệp Dương Thành giảm tốc độ xe, nói nhanh:

- Em thay quần áo, mười phút sau anh tới.

Tuy lời nói như có vẻ hỏi ý của Lâm Mạn Ny, nhưng còn chưa đợi nàng tỏ thái độ, hắn đã trực tiếp cúp máy, trên mặt hiện nụ cười gian như thực hiện được âm mưu...

Trong cô nhi viện quá nhiều nhi đồng, mà Lâm Đông Mai còn ở cạnh phòng Lâm Mạn Ny, muốn trộm tình là hành vi không lý trí, nên quay về phòng cho thuê trong tiểu khu tốt hơn, hiệu quả cách âm thật tốt, giường còn lớn...

Mười phút sau Diệp Dương Thành đúng hẹn xuất hiện ở cổng lớn cô nhi viện, vừa lúc này Lâm Mạn Ny đã thay quần bò màu trắng cùng áo lông màu da cam, cầm theo túi xách có chút cũ của nàng lên lút đi ra khỏi cô nhi viện, nhẹ chân nhẹ tay, tựa hồ lo lắng gây ra động tĩnh khiến người chú ý.

Không biết vì sao nhìn thấy hành động này của nàng, Diệp Dương Thành có cảm giác kích thích...tuy rằng quan hệ giữa hai người đã được xác định, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng chưa mở miệng yêu cầu ở chung.

Dù sao Lâm Mạn Ny là một cô gái khá truyền thống, không nhất định phản cảm việc ở chung, nhưng nếu hiện tại nói ra cũng có chút quá nhanh.

- Đợi thêm một thời gian đi.

Nghĩ đến mình còn thật nhiều công việc, còn có vấn đề tính cách của Lâm Mạn Ny, tuy trong lòng rục rịch nhưng hắn vẫn dần nén ý nghĩ này, tự nhủ một tiếng quay người mở cửa xe:

- Mau lên đây đi!
- Nhỏ giọng một chút.

Thanh âm của hắn có chút lớn, Lâm Mạn Ny lên xe lập tức ra hiệu cho hắn dừng lớn tiếng, khuôn mặt đỏ bừng:

- Đền trong phòng mẹ Lâm vẫn còn sáng đâu, đừng để mẹ Lâm nghe được.
- Được, hiểu được!

Diệp Dương Thành làm nghi thức kính lễ, khiến Lâm Mạn Ny cười khanh khách.

Khi hai người rời đi cũng không chú ý tới, cửa sắt bị đẩy ra một khe hở, Lâm Đông Mai lẳng lặng đứng sau cửa, vẻ mặt vui mừng nhìn chiếc xe rời đi, thấp giọng lẩm bẩm:

- Các người không cần con bé, kỳ thật con bé cũng có thể được hạnh phúc...
- Dương...

Cửa sắt bị đóng lại, Lâm Đông Mai tựa vào trên cửa, thần sắc như vui mừng lại như đang trào phúng, phức tạp tới cực điểm.

Mang theo Lâm Mạn Ny ghé vào một quán ăn bên đường, gọi một ít thức ăn, Diệp Dương Thành cười nói:

- Ân, thời gian đã không còn sớm, phỏng chừng Lâm viện trưởng đã ngủ, ha...em cũng biết Lâm viện trưởng trước khi ngủ luôn thích kiểm tra cổng lớn có đóng hay không...

Sắc mặt Lâm Mạn Ny ửng đỏ lườm hắn, mấp máy môi muốn nói gì đó, lại không biết nên nói gì, cuối cùng trong trạng thái ồm ờ hai người lên xe quay về tiểu khu...

Hơn tám giờ sáng hôm sau, di động của Lâm Mạn Ny truyền ra tiếng chuông thanh thúy, nàng mơ màng mở mắt, đưa tay cầm qua di động đột nhiên tỉnh táo lại, thất thanh nói:

- Nha, phá hủy!
- Làm sao vậy?

Diệp Dương Thành cũng tỉnh lại, nghe tiếng kêu kinh hãi của nàng không khỏi quay đầu kỳ quái hỏi:

- Chuyện gì phá hủy?
- Tám giờ rưỡi sáng nay có một hoạt động quyên tiền từ thiện ở khách sạn Kim Bông.

Lâm Mạn Ny buồn rười rượi nói:

- Khách tới tham gia đều là một ít ông chủ xí nghiệp, hiện tại đã tám giờ...
- Vậy còn thất thần làm gì?

Diệp Dương Thành vỗ trán:

- Mau rời giường ah!
- Nga nha...

Lúc này Lâm Mạn Ny mới giật mình, nhanh chóng xốc mền, cũng không quên mình không mặc quần áo, vội vàng xuống giường mặc lại quần áo.

Mà Diệp Dương Thành lại chậm rãi rời giường, đôi mắt không ngừng lướt trên thân thể mê người của nàng, khóe môi nhếch lên, nụ cười thật vô sỉ.

Sau năm phút thời gian vội vàng thu thập, hai người vội vàng ra cửa lái xe chạy nhanh, Lâm Mạn Ny sửa sang mái tóc của mình, nói:

- Lần này mời một ít ông chủ xí nghiệp tham gia, chủ yếu là sau khi quyền tiền sẽ lựa chọn người tham dự quỹ hội...

Nói tới đây, Lâm Mạn Ny lườm hắc, khuôn mặt ửng đỏ nói:

- Đêm qua anh thật quá mức...

- Uy, sao nói anh quá mức đây?

Diệp Dương Thành vừa lái xe vừa kêu oan:

- Dục vọng chỉ là chuyện thường tình của con người thôi, anh xem em tối hôm qua chẳng phải...

- Không cho phép nói!

Lâm Mạn Ny hoảng sợ:

- Thật xấu hổ được không...

- Được, được...

Diệp Dương Thành cười hắc hắc:

- Không nói thì thôi, nhưng tối nay...anh sẽ báo với Lâm viện trưởng một tiếng, nói tối nay em không quay về sao?

- ...

Lâm Mạn Ny im lặng gật đầu, tỏ vẻ cam chịu, vừa nghĩ tới đêm qua điên cuồng, không nhận được quay đầu lườm Diệp Dương Thành, nhưng rơi vào trong mắt hắc thật sự là phong tình vạn chủng!

Đợi cho xe dừng lại trước khách sạn Kim Bằng, lúc này là 8strong7 phút, trước khi xuống xe Lâm Mạn Ny hỏi:

- A Thành, anh không vào xem sao?

- Anh?

Diệp Dương Thành vuốt vuốt mũi mình, cười nói:

- Anh không đi, anh còn việc cần làm, hướng hồ anh cũng không quen trường hợp như vậy, chiều nay anh qua Đông Tháp đón em?

- Vậy sao...

Lâm Mạn Ny hơi có chút thất vọng, nhưng lập tức nở nụ cười, gật đầu nói:

- Được, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là ở quỹ hội đi, hơn năm giờ em gọi cho anh?

- Được.

Diệp Dương Thành gật đầu, có chút buồn cười nói:

- Không qua đón em, anh còn phải đặt phòng KTV trong nội thành đâu.

Lâm Mạn Ny bật cười khanh khách, Diệp Dương Thành nhìn nàng đi vào khách sạn lại quay đầu xe chạy đi xa.

Đêm qua hẳn xem tin tức, nửa đoạn trước là người phát ngôn Bộ ngoại giao Cát Xuyên Đằng Nhất của chính phủ bên kia công bố nội dung tương quan, nói vũ khí công kích căn cứ hải quân Ứng Kiều là của đặc công Hoa Hạ, ngoài ra cũng không còn chứng cứ nào khác.

Cho dù đoạn ghi hình bị công bố, có người tin hay không? Nga, một người mặc khải giáp Hoa Hạ cổ đại tay cầm ngân thương thông dong giết chết binh sĩ cầm súng ống vây quanh sao?

Nói tóm lại nửa đoạn ghi hình đó cũng không có địa phương nào đáng cho hắc chú ý.

Nhưng ở phía sau, hô hào cần rửa nhục gì đó, rửa nhục cái rắm!

- Tiêu diệt đệ tam, đệ tứ hộ vệ đội của các người, ta xem các người còn nhảy nhót vui vẻ như vậy hay không?
Quay về phòng ngủ trong nhà, Diệp Dương Thành ngồi trước máy tính lẩm bẩm nói...

351. Chương 345: Người Được Khí Tức Tử Vong

- Ai...

Liếc mắt nhìn màn hình laptop, thở dài, Diệp Dương Thành đứng dậy mang theo chìa khóa xe rời khỏi nhà.

- Phụ thân, thái độ chính phủ bên kia phi thường cứng rắn, chỉ cấp cho quốc gia bảy ngày thời gian suy nghĩ nên giao ra hung thủ cùng bồi thường toàn bộ tổn thất, nếu không bảy ngày sau sẽ tiến hành diễn tập uy hiếp vũ lực tại hải vực Phúc Cương thị, hơn nữa còn nói sẽ đem bằng chứng chính xác còn chưa công bố truyền bá...

Ngay khi Diệp Dương Thành đang lái xe chạy tới bờ biển, Phó Diệt Chi gọi điện, chỉ nghe hắn có chút khẩn trương hỏi:

- Hiện tại Diệt Chi cần làm gì?

Làm một gã thần quyền giả, Phó Diệt Chi đương nhiên biết được chuyện tập kích căn cứ hải quân Ung Kiều là do phụ thân Diệp Dương Thành đã làm, nhưng tình huống hiện tại ngày càng nghiêm trọng, thậm chí vượt qua khả năng hắn nắm giữ trong tay, vì vậy không nhận được gọi điện cho Diệp Dương Thành, hi vọng có được mệnh lệnh minh xác việc hắn cần phải làm, rốt cục nên làm như thế nào!

Chỉ khi nào có mục tiêu rõ ràng hắn mới có thể tận khả năng vận dụng toàn bộ lực lượng trong tay mình đi hoàn thành nhiệm vụ mà Diệp Dương Thành giao phó.

- Người cần làm cái gì?

Một tay giữ tay lái, một tay cầm điện thoại, nghe được câu hỏi của Phó Diệt Chi, Diệp Dương Thành cười cười nói:

- Không, hiện tại người không cần làm gì cả, an tâm nghỉ ngơi đi.

- A?

Phó Diệt Chi ngẩn ngơ:

- Vậy bên kia...

- Bọn hắn muốn mạnh mẽ cứng rắn thì cứ cho bọn hắn làm đi.

Diệp Dương Thành thoáng nheo mắt lại, ý cười nghiền ngẫm hiện lên trong mắt hắn:

- Có lẽ bọn hắn rất nhanh sẽ thay đổi chủ ý...

Phó Diệt Chi không phải kẻ dần, từ trong lời nói của Diệp Dương Thành, hắn nghĩ được khí tức tử vong...

- Dạ, phụ thân!

Khom người, Phó Diệt Chi kính cẩn nói:

- Diệt Chi hiểu được rồi.

Sóng biển trên Đông Hải bắt đầu khởi động, mấy chiếc thuyền đánh cá đang cùng nhau kéo lưới, tiếng hô, tiếng quát mắng, tiếng hoan hô kéo thành một mảnh, cảnh tượng thu hoạch phi thường náo nhiệt.

Thật nhiều hải sản bị họ dùng lưới lớn kéo lên, tiến hành phân chia trên thuyền, sau đó cất vào giỏ, mồ hôi rơi như mưa, nhưng trên mặt mỗi người tràn đầy tươi cười, thật hiển nhiên thu hoạch ngày hôm nay làm cho họ hết sức hài lòng.

- A Ngốc, cậu nhìn gì đó?

Trên một con thuyền đánh cá, một nam tử hơn bốn mươi tuổi làn da ngăm đen phun ngum khói thuốc, cau mày đi tới bên cạnh một thanh niên đang đứng trên boong, hai tay đặt lên rào chắn nhìn xuống biển, hỏi:

- Đây là lượt cuối cùng hôm nay, bên kia đang làm quân diễn, kéo xong đợt này thì trở về, nhanh chóng đi qua hỗ trợ, đứng ngây ngốc đứng ở đây!

- Hải thúc...

Nghे lời của nam tử trung niên, thanh niên đang nhìn chăm chăm xuống mặt biển ngây người mới phục hồi lại tinh thần, xoay người nhìn Hải thúc nói:

- Vừa rồi...vừa rồi hình như cháu thấy được hai con cá lớn...

- Chúng ta đuổi theo bầy cá sẽ đưa tới cá mập, không có gì kỳ quái.

Nam tử trung niên rút sâu một hơi thuốc lá, chậm rãi phun khói đồng thời đưa tay vỗ vai thanh niên, cười nói:

- Cậu lần đầu tiên rời bến, sau này sẽ thói quen, được rồi, đi qua hỗ trợ.

- Cháu...

Thanh niên gãi gãi đầu, cuối cùng cũng không đem hình ảnh mình nhìn thấy nói ra, dù sao hai con cá kia thật quá kỳ lạ, mũi dài như vậy cũng không giống cá mập lại không giống cá heo, thật có chút giống cá tầm Hoa Hạ, nhưng nơi này là biển khơi! Hơn nữa cá tầm Hoa Hạ cũng không thể lớn như hai con cá vừa rồi đi?

Mang theo nỗi nghi hoặc, thanh niên đi theo nam tử trung niên rời khỏi trên boong.

Bên dưới mặt biển chừng hai thước, một con cá tầm màu xám trắng dài đến 9m cùng một con cá tầm màu trắng dài hơn 8m đang nhanh chóng bơi về hướng hải vực Phúc Cương thị, thường thường lại nhảy lên mặt biển, sau đó lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Diệp Dương Thành ám ảnh trên người tiểu Hôi, cảm giác lần đầu tiên vui chơi thỏa thích trong đại dương làm cho hắn vô cùng sáng khoái, lúc này nhìn thấy thuyền đánh cá hắn còn nhìn không được trôi lên, tựa hồ có một thanh niên nhìn thấy hắn, nhưng mà...

Lại có quan hệ gì đây? Bản thể Diệp Dương Thành còn nằm trong một khách sạn tại bờ biển cách vài trăm cây số lộ ra nụ cười thần nhiên, ngay tiếp theo tiểu Hôi cũng theo sát nhảy lên mặt biển, thân hình thon dài rạn rở dưới ánh mặt trời.

- Hoa lặp lại...

Thân hình khổng lồ rơi xuống mặt biển, dù sao là lần đầu tiên ám ảnh lên người tiểu Hôi, không chế không tốt lại vấy ra bọt sóng.

Không biết có tâm hay vô tình, tiểu Tuyết cũng nhảy lên mặt biển, thân hình trắng tuyết vể lên đường cong tuyệt mỹ sau đó phù một tiếng lại rơi vào trong biển, toàn bộ thân thể lại rơi vào trong ngực biển khơi.

Động tác tiểu Tuyết thập phần lưu loát uyển chuyển, khiến Diệp Dương Thành liên tục thở dài, dù sao người ta mới là chuyên nghiệp ah...

Dọc theo đường đi vui đùa hân hoan, thân mật ma sát, chơi đùa nhón nháo từ hải vực Khánh Châu thị xuất phát mãi đến 1h37 phút sau thuận lợi tiến vào hải vực Phúc Cương thị.

Dừng lại cách mặt biển chừng 10m, Diệp Dương Thành bắt đầu xác định vị trí trung đội Limulus, sau khi xác định xong hắn lại vẫy đuôi cá, bám theo một trận bọt khí...

Mà tiểu Tuyết lại gắt gao theo sau hắn, một khối yên hồng đỏ tươi trên trán càng thêm kiều diễm ướt át...

352. Chương 346: Có...có Quái Vật!

Trên mặt biển hải vực Tể Châu đảo cùng Ngũ Đảo thị, ba chiến thuyền dài 197m đến 220m, trên thực tế chính là chuẩn mẫu hạm, chung quanh ba chiến thuyền này có bảy chiến thuyền dài chừng 160m, rộng khoảng 21m vây quanh.

Ngoại trừ mười chiến hạm có lực rung động lớn nhất này, đồng thời còn có mười hai thuyền thủy dục đạn đạo, tám chiến thuyền khu trục hạm ba cấp, mười hai tàu ngầm cùng các loại tàu hộ vệ.

Tổng số chiến thuyền đã là một phần ba hải quân chính phủ bên kia, mà tàu chiến tại nơi này lại chiếm cứ một phần hai sức chiến đấu của hải quân chính phủ!

Hơn nữa tuy tuyên bố triển khai diễn tập quân sự, trên thực tế toàn bộ tàu chiến cùng máy bay trực thăng đều lắng lặng đậu ở đó, đừng nói là quân diễn, dù là tiếng súng cũng không nghe được chút nào!

Mặt trời đang hạ xuống, trên boong mũi tàu hộ vệ lúc này có ba nam tử từ bốn mươi đến năm mươi tuổi đang đứng hút thuốc trò chuyện...

- Điền Trung quân, Trung Dã quân, chính phủ Hoa Hạ đã cự tuyệt yêu cầu mà nội các đưa ra.

Nam nhân đứng bên trái tựa người vào rào chắn trên tàu, cau chặt mày nói:

- Tôi vừa nhận được thông tri của Phong Thần tướng quân...

- Nga?

Nam tử tên Điền Trung quân đứng bên phải nhướn mày, hỏi:

- Phong Thần tướng quân nói như thế nào?

- Phong Thần tướng quân yêu cầu chúng ta tiến thêm năm hải lý vào hải vực Hoa Hạ.

Nam tử mở miệng nói chuyện đầu tiên rít sâu hơi thuốc, nói:

- Đồng thời mượn danh nghĩa quân diễn, phóng ra mười đạn pháo vào hải vực Hoa Hạ...

- Khiêu khích?

Không đợi nam tử kia nói hết lời, trên mặt Trung Dã Tịch Thụ hiện ý cười, thâm ý nói:

- Chỉ phóng ra mười đạn pháo sao?

- Nếu trên hộ vệ hạm của Trung Dã quân có đủ số lượng đạn pháo, tăng thêm một chút cũng không thành vấn đề.

Điền Trung Tề Đẳng ha ha cười nói:

- Nếu Phong Thần tướng quân đã có ý như thế, chúng ta cũng không nên tiếp tục ở đây chờ nữa, lập tức truyền lệnh toàn quân, quân diễn...hiện tại bắt đầu!

- Ha ha ha...

Ba người đưa mắt nhìn nhau, vài giây sau đồng loạt cười to, ngay lập tức liền tách ra quay về tàu của mình, hạm đội đàn đã dừng lại trên mặt biển gần hai mươi giờ bắt đầu chậm rãi chuyển động...

Cùng lúc đó tại bộ tư lệnh đệ tứ hộ vệ đội Nghiễm Đảo, trong phòng sách của Phong Thần Cổ Thôn, hai gã phụ tá tâm phúc đang cùng hẩn vầy quanh bản đồ thế giới, Phong Thần Cổ Thôn cầm bút bi màu đỏ phi thường thuần thục vẽ vòng vây trên khu vực Châu Á, ngẩng đầu nhìn hai phụ tá tâm phúc:

- Phục Bộ quân, Triều Thương quân cảm thấy như vậy thế nào?

- Việc này...

Chứng kiến hành động của Phong Thần Cổ Thôn, Phục Bộ cùng Triều Thương liếc mắt nhìn nhau, sau thoáng chần chờ Phục Bộ hồi đáp:

- Tướng quân, hiện tại thời cơ chưa chín...

- Tôi chỉ là hỏi các anh.

Phong Thần Cổ Thôn cũng không đợi Phục Bộ nói hết lời, híp mắt viết dòng chữ lên chỗ vòng vây kia, tiếp tục nói:

- Nếu có một ngày dấu hiệu bản đồ thế giới là như vậy, các anh cảm thấy được đẹp không?

- Đẹp...đẹp...

Phục Bộ cùng Triều Thương thoáng khom người, chần chờ trả lời một tiếng, Triều Thương hít sâu một hơi, nói:

- Nhưng mà tướng quân, nếu ngài muốn mượn cơ hội quân diễn lần này khơi mào chiến tranh hai nước, chỉ sợ sẽ làm nộ các bất mãn! Thỉnh tướng quân nghĩ lại!

- Đám phé vật nội các chỉ biết đánh võ mồm, có thể làm cái gì?

Phong Thần Cổ Thôn cười khinh thường, nói:

- Một khi chiến tranh chính thức phát hỏa, chẳng lẽ bọn hần còn dám đụng đến tôi sao? Hôm nay tôi gọi hai anh tới nơi này, không phải đến ngăn cản, tôi chỉ muốn nghe cách nhìn của các anh, tỷ như làm sao mới có thể nhanh chóng khơi mào chiến tranh với Hoa Hạ, ngoài ra tôi không muốn nghe được những lời khác, hiểu chưa?

- Hải!

Phục Bộ cùng Triều Thương nghiêm mặt, gật mạnh đầu...

Trên mặt biển cách hải vực giao giới giữa hai quốc gia chừng hai hải lý, hạm đội diễn tập quân sự đang lẳng lặng đậu ở nơi đó, nhưng nếu có người nhìn thấy, cẩn thận quan sát, nhất định sẽ phát hiện trên một khu trục hạm đạn đạo kim cương cấp, họng pháo đen nhánh đang chỉ về hướng hải vực Hoa Hạ...

- Xong bữa tối nghỉ ngơi thêm mười phút.

Đứng trên Điện Cương hào của mình, Trung Dã Tịch Thụ híp mắt, đưa mắt nhìn hải vực Hoa Hạ cách hai hải lý, nói với thân binh bên người:

- Mười phút sau bắt đầu chính thức diễn tập quân sự, lần này chúng ta cần thí nghiệm...tính năng chống tàu ngầm đạn đạo, thông tri Lưu Xuyên hào chuẩn bị đạn đạo!

- Hải!

Thân binh lớn tiếng đáp ứng, theo sau rời đi.

Trung Dã Tịch Thụ neho mắt lăm lăm:

- Ta sẽ cho các người tuyệt vọng trong lửa đạn...tựa như tổ tiên của các người...

- Mặt trên chính là hạm đội bên kia đi? Đội hình rất cường đại sao...

Giống như u linh vô thanh vô tức xuyên qua dưới biển sâu hơn 30m, Diệp Dương Thành thường thường ngẩng đầu lên nhìn đáy thuyền đông nghìn nghịt bên trên, thầm nghĩ nói.

Muốn tìm được hạm đội này cũng không phải việc khó, trên thực tế hần đã dừng ở đây hơn nửa giờ, đã có nhiều lần trôi lên mặt nước quan sát tình huống các chiến hạm, dù sao đây là mấy chục con tàu chiến hạm, tàu ngầm, có thể hoàn thành hành động hay không trong lòng hần cũng không nắm chắc.

Nhưng bất kể thế nào hần cũng phải kết thúc kế hoạch tập kích lần này, nhưng trước khi chính thức tập kích, hần phải để cho nhóm Limoulus tiềm phục dưới đáy biển hơn 4000m sâu hiểu rõ tình huống các chiến hạm, tranh thủ một lần tập kích bất ngờ, sau khi xong xuôi lập tức chui xuống biển sâu trốn chạy...

Sau khi Diệp Dương Thành nhìn thấy rõ tình huống, hần cũng đã tiến hành đánh giá thực lực đôi bên, dù sao đây là sức chiến đấu tương đương một phần hai binh lực hải quân bên kia, hần không cuồng vọng tới mức chỉ cho rằng đây là hổ giấy.

Nhất là khi hắn chứng kiến máy bay trực thăng, càng khẳng định điểm này, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, một khi đám người kia kịp phản ứng, lợi dụng trực thăng phóng ra đạn đạo, cho dù hắn có bao nhiêu lợi hại, trung đội Limulus ngư bứt thế nào, chỉ sợ cũng gặp phải tổn thất lớn.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn đã làm ra quyết định, vung đuôi cá bơi thẳng xuống đáy biển...

- Trời ạ, đó là cái gì?

Trong biển sâu hơn 200m, trên một tàu ngầm truyền ra tiếng kinh hô, một binh lính phụ trách quan sát tình huống chung quanh sợ hãi than:

- Con có thật ưu mỹ ah!

- Lạp Nguyên quân, mời anh nghiêm túc một chút được không?

Nghे tiếng than của binh lính kia, một nam tử hơn ba mươi sắc mặt lạnh lùng đi tới, nói:

- Điều 37 trong quy tắc là gì? Mời lặp lại một lần!

- Hải!

Sắc mặt binh lính kia khấn trương, đứng dậy nói:

- Điều 37 trong quy tắc chính là khi thi hành nhiệm vụ không được kêu to quấy nhiễu trật tự...

- Tiếp tục quan sát.

Nam tử liếc mắt nhìn hắn, thần nhiên nói:

- Tái phạm, ghi tội một lần.

- Hải!

Binh lính đứng thẳng người, đáp:

- Thị Cốc thuyền trưởng!

Vài giây sau tên lính quay lại tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình, vẫn không nhúc nhích.

Lúc này không ai chú ý tới sắc mặt binh lính kia chậm rãi thay đổi, mồ hôi tuôn đầy trên trán hắn...

- Thị...Thị Cốc thuyền...thuyền trưởng...

Ánh mắt hắn kinh hãi nhìn chăm chăm màn hình, lắp bắp kêu lên:

- Có...có...có quái vật...

353. Chương 347: Toàn Thể Đột Kích!

- Binh sĩ!

Thị Cốc Trường Cương sắc mặt tối sầm, mạnh mẽ quay đầu lại rút gào:

- Anh quên tôi vừa mới nói gì sao?

- Nhưng...nhưng mà...

Binh lính run rẩy lắp bắp định giải thích, nhưng Thị Cốc Trường Cương không cho hắn cơ hội này, trầm giọng nói:

- Ghi tội một lần, sau khi quân diễn chấm dứt trở về quân doanh, anh phải nhận huấn luyện quân quy kỳ hạn mười ngày, không thông qua cuộc thi sau này anh không cần trở lên tàu ngầm!

- Nhưng mà...nhưng mà thật sự là quái vật!

Binh lính không nhận được hô:

- Thật nhiều...quái vật thật lớn...

- Oanh long long...

Còn chưa đợi binh lính nói hết lời, bên ngoài tàu ngầm liền bị một trận trùng kích mãnh liệt, ngay lập tức toàn bộ phương tiện chiếu sáng trong tàu ngầm chớp lóe lên, chưa đầy ba giây thời gian cả tàu ngầm lâm vào bóng tối khôn cùng...

- Thiên hoàng ở trên, xảy ra chuyện gì?

Tàu ngầm lay động kịch liệt, khiến Thị Cốc Trường Cương không cách nào đứng vững, không kịp đề phòng đánh vào trên đài chỉ huy, sau lưng truyền ra đau đớn, sắc mặt hần đột ngột thay đổi:

- Lính thông tin! Lập tức thông báo...

- Oanh long long...

Đợi trùng kích thứ hai đâm thẳng tàu ngầm, thanh âm nổ vang đinh tai nhức óc!

- Cắt lớp bên ngoài của nó!

Diệp Dương Thành ám ảnh trên người tiểu Hôi, dừng lại cách tàu ngầm chừng 13m, thấy hai con Limulus đánh lên tàu ngầm, nhưng sau hai đợt đập vào vẫn không thể giải quyết, trong lòng đã có phán đoán, hần cũng không tiếp tục lưu thủ, thản nhiên truyền ra mệnh lệnh hủy diệt.

Dưới thần quyền tác dụng, mười tám Limoulus tiếp tục phóng lên mặt biển, năm con còn lại điều chỉnh thân thể to lớn, kiếm vĩ cứng rắn hung hăng sục về hướng tàu ngầm kia!

- Oanh...

Tiếng đánh vang lên, truyền ra thanh âm kim loại ma sát:

- Két két...

Tàu ngầm bị năm con Limoulus cắt xé lớp bọc bên ngoài, mất đi phòng hộ cứng rắn nước biển mãnh liệt tràn vào bên trong, thủy áp sâu hơn 200m nháy mắt cắn nuốt toàn bộ thuyền viên trong tàu, chỉ qua năm giây tàu ngầm bắt đầu chao đảo, rơi thẳng xuống đáy biển sâu.

Nhìn tàu ngầm rơi nhanh trầm xuống, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Toàn thể, đột kích!

- Báo cáo hạm trưởng, đạn đạo đã chuyên chở xong, tùy thời có thể phóng ra!

- Mục tiêu hải vực Hoa Hạ, công kích!

Nghe được thanh âm truyền ra, Trung Dã Tịch Thụ lộ ra ý cười nghiền ngẫm nói.

Hần ngược mắt nhìn hải vực phía trước, bình tĩnh hạ lệnh:

- Phóng ra ba mươi đạn đạo!

- Hải!

Quan quân phụ trách phóng đạn đạo vừa đáp, mục tiêu nhắm ngay hải vực Hoa Hạ, cũng đúng lúc này...

- Trung Dã hạm trưởng, cách vùng nước sâu 500m phát hiện thật nhiều sinh vật bất minh, đang nhanh chóng đến gần hạm đội chúng ta! Thiên hoàng ở trên, đã tới 300m...200m...100m...nga, không!

Trong máy bộ đàm truyền ra thanh âm tiếng thét bén nhọn của người phụ trách ra đa, trong lúc nhất thời Trung Dã Tịch Thụ không kịp phản ứng, mà chờ khi hần có phản ứng...

- Oanh long long...

Đáy tàu truyền ra tiếng đánh như sấm rền, ngay lập tức cả hộ vệ hạm Lưu Xuyên hào lại chao đảo mãnh liệt!

- Phác thông...phác thông...

Ba mươi mấy binh lính đứng ngay bên cạnh lan can hộ vệ hạm liền bị quăng vào trong biển, khơi dậy từng đợt sóng nước!

- Oanh long long...

Ngay lúc hộ vệ hạm Lưu Xuyên hào bị tập kích, hai chiếc hộ vệ hạm cùng bảy chiếc khu trục hạm kim cương cấp còn lại đều bị tập kích, làm cho Trung Dã Tịch Thụ hoảng sợ chính là trong tầm mắt của hắn, lại có một khu trục hạm kim cương cấp...bị trực tiếp ném đi!

- Hoa lập...

Cột nước phóng lên cao nương theo tiếng thét chói tai của thủy thủ đoàn khu trục hạm bị ném lên cao, rồi cục làm Trung Dã Tịch Thụ sức tỉnh, vừa đưa tay nắm chặt rào chắn vừa hướng bộ đàm rít gào:

- Phản kích! Phản kích!

- Thập thập thập...

Máy bay trực thăng trên hộ vệ hạm bắt đầu nhanh chóng hành động, lập tức lên không, thời gian chưa đầy bốn mươi giây! Khi trực thăng lên không, ba hạm trưởng lập tức chế định sách lược phản kích, tuy rằng bọn hắn không biết rõ cục hạm đội của mình bị vật gì tập kích, nhưng cũng không ảnh hưởng bọn hắn phóng ngư lôi cùng đạn đạo xuống đáy biển!

Phải biết rằng lúc này đàn Limoulus chỉ cách mặt biển chưa đầy 10m, đạn đạo có thể hoàn toàn nổ tung bọn chúng!

Nhưng vấn đề là bởi vì ở quá gần, hơn nữa khoảng cách giữa các chiến thuyền quá ngắn, một khi vận dụng ngư lôi hạng nặng nếu không cẩn thận sẽ làm nổ tung chính mình!

Cho nên sau khi ba hạm trưởng trao đổi, lập tức truyền xuống mệnh lệnh:

- Tập trung mục tiêu, phóng ra ngư lôi 97 thức, trực thăng phóng ra ngư lôi động lực hỏa tiễn tự động!

Trong quá trình mệnh lệnh truyền xuống, lại có một khu trục hạm bị thủ lĩnh Limoulus cùng một con Limoulus dài 26m hiệp trợ lưu loát ném đi, trên mặt biển truyền ra tiếng thét chói tai không ngừng, thanh âm va đập vào mặt nước như ma âm không ngừng vang lên bên tai binh lính hải quân...

- Tiểu Tuyết, nên làm việc.

Nhìn thấy chưa đầy một phút thời gian trung đội Limoulus đã ném đi hai chiếc khu trục hạm kim cương cấp cùng ba tàu ngầm nổi trên mặt biển, năm chiếc hộ vệ hạm loại nhỏ, lúc này Diệp Dương Thành nhìn thấy binh lính rơi xuống biển đang chờ cứu viện, sau thoáng do dự hắn liền truyền ra mệnh lệnh.

Vài giây sau hai thân ảnh một xám một trắng giống như u linh hướng những binh lính rơi trên mặt biển nhanh chóng đến gần...

- A...

Nguyên bản mặt biển vốn đã ồn ào bỗng nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết, một nam tử hơn ba mươi đang đứng ngay trên chiến hạm định ném phao cấp cứu xuống biển chợt dừng động tác, nhìn tới phương hướng truyền ra tiếng hô, ngây người.

Hai đạo thân ảnh một xám một trắng có thể nhìn thấy thật rõ ràng, hắn thậm chí nhận ra đó là hai con cá thật lớn!

Mà hai con cá kia đang lần lượt giết chết những binh lính rơi xuống biển! Máu tươi...nhanh chóng lan tràn trên mặt nước, làm một binh sĩ hải quân, hắn biết, mùi máu tươi nồng đậm như thế tuyệt đối sẽ hấp dẫn thật nhiều đàn cá mập tràn đến!

- Tập kích chúng ta...chính...là quái vật hải dương...

Sắc mặt nam tử vô cùng trắng bệch, sững sờ ngây người, thậm chí không biết mình nên làm gì.

Khoảng chừng 74 giây sau khi bị tập kích, hơn ba mươi máy bay trực thăng rất cực hoàn thành tập trung mục tiêu, nghe một trận thanh âm sủu sủu, hơn ba mươi máy ngư lôi được bắn ra ngoài, rơi vào trong biển nhanh chóng bay tới chỗ mục tiêu bị trực thăng tập trung!

Mà lúc này Diệp Dương Thành cũng đã nhận ra trực thăng phóng ngư lôi, còn có một ngư lôi đang bay về phía hắn!

- Mẹ nó, tránh né!

Tranh thủ thời cơ, Diệp Dương Thành lập tức làm ra quyết định, đồng thời hắn cũng hiểu được dù tránh né đợt ngư lôi công kích này, chỉ sợ rất nhanh cũng sẽ bị ngư lôi cùng đạn đạo dày đặc của đối phương liên tục công kích lâm vào cục diện bị động, sau thoáng do dự, hắn uốn éo đuôi cá tránh né ngư lôi công kích, lại truyền ra mệnh lệnh mới:

- Sau khi tránh khỏi công kích, toàn bộ Limulus chia thành ba đội, tập trung lực lượng xử lý ba chiếc hộ vệ hạm lớn kia!

- Oanh long long...

Ngay trong quá trình hắn truyền ra mệnh lệnh, ngư lôi đầu tiên nổ tung, cột nước phóng lên cao cùng thanh âm tiếng nổ đinh tai nhức óc khiến hắn choáng váng, nhưng sau đó ngư lôi đã tới gần hắn, hắn chỉ có thể uốn người tránh né, hướng một khu vực hạm không xa bơi đi...

- Đám quái vật chết tiệt này từ nơi nào tới?

Triều Thương Chính Tắc nhìn hơn mấy chục điểm đỏ trên màn hình ra đa, siết chặt nắm tay, sắc mặt xanh mét rít gào nói:

- Xử lý chúng nó, lập tức dùng ngư lôi xử lý chúng nó!

- Ngư lôi trên tàu đã hoàn thành chuyên chở, lập tức có thể triển khai phản kích.

Phó hạm trưởng đứng bên cạnh hắn, nghe được tiếng rít gào đáp lại:

- Trực thăng đã phóng ngư lôi bức chúng lựa chọn tránh né, chỉ cần ba mươi giây, sau ba mươi giây chúng sẽ không còn lực ục hiếp!

- Thông tri toàn bộ tàu ngầm, sau khi xử lý chúng nó nghĩ biện pháp vớt lên thi thể đàn quái vật kia.

Triều Thương Chính Tắc hít sâu một hơi, vung nắm tay nói:

- Tôi muốn dùng máu thịt của chúng rửa sạch sỉ nhục, đây là sỉ nhục!

- Dạ, Triều Thương tướng quân.

Sắc mặt phó hạm trưởng không chút thay đổi gật đầu, đưa tay chỉ vào màn hình ra đa nói:

- Nhưng trước khi chúng ta vớt thi thể của chúng, tôi nghĩ chúng ta hẳn nên chuẩn bị phao cấp cứu...

- Ân?

Triều Thương Chính Tắc biến sắc, ngẩng đầu nhìn lên màn hình, vừa nhìn thấy điểm đỏ trên mặt biển ngưng tụ thành ba đoàn lăm lăm cỡ lớn, thất thanh:

- Trí lực đám quái vật chết tiệt này...tránh né! Tránh né!

Quan quân kia rõ ràng đã quên một điểm trí mạng, đó là...tốc độ di động của Limulus!

Tuy rằng còn kém hơn tốc độ của ngư lôi, thậm chí chỉ đạt tới hai phần ba, nhưng nếu đã tồn tại khoảng cách, lại có Diệp Dương Thành chỉ huy, chúng có thể tìm ra phương thức tránh né tốt nhất, thậm chí còn có thể khởi xướng tiến công!

Mà bây giờ hai mươi ba con Limulus khổng lồ đang không tiếc hết thủy triều giá, nhanh chóng tiến gần ba hộ vệ hạm chỉ huy, sau lưng chúng còn đi theo hơn mấy chục ngư lôi, đang không ngừng tiến tới gần...

- Oanh long long...

Trước khi ngư lôi đánh lên thân thể của chúng, hai mươi ba con Limulus đã đánh vào đáy tàu hộ vệ hạm to lớn trước mặt!

Bị bảy tám con hung thú biển sâu đánh thẳng vào, cho dù thân tàu cực lớn cũng khó tránh bị chao đảo kịch liệt, tuy còn chưa bị ném đi nhưng vẫn không kém bao nhiêu.

Trận công kích vượt ngoài dự đoán trực tiếp làm cho nhóm ngư lôi phải ngừng lại...

- Oanh long long...

Cùng lúc đó với tốc độ hơn hai trăm hải lý một giờ, Diệp Dương Thành tránh được ngư lôi truy tung, mà khi hấn bơi qua đáy tàu khu trục hạm, ngư lôi lập tức đâm vào chiếc tàu xui xẻo kia, phát ra tiếng nổ mạnh như sấm rền.

Tình hình trên chiến trường luôn thay đổi trong nháy mắt, kế hoạch vĩnh viễn không cần nổi biến hóa, đây là câu danh ngôn kinh điển, trong một khắc này Diệp Dương Thành cảm nhận được điểm tinh túy thật sâu sắc.

Ngay khi hấn tránh né ngư lôi truy tung, cũng thuận lợi đem ngư lôi bắn vào khu trục hạm gây nổ mạnh, lại thêm một trận tiếng nổ mạnh vang lên:

- Oanh long long...

- Chung cực cường hóa viễn cổ Limulus tử vong...

- Chung cực cường hóa viễn cổ Limulus tử vong...

- Chung cực cường hóa viễn cổ Limulus tử vong...

- Chung cực cường hóa...

Nương theo tiếng nổ mạnh, trong đầu Diệp Dương Thành lập tức hiện ra Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên.

Không còn thời gian phản nộ, cũng không quan tâm xem xét số lượng thương vong, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi hạ lệnh:

- Mục tiêu hộ vệ hạm chỉ huy, sau đợt tập kích thứ hai vô luận thành công hay không phải lập tức lặn xuống biển sâu, quay về hải vực Khánh Châu thị!

- Chúng ta bắn trúng chúng nó...

Sắc mặt Triều Thương Chính Tắc trắng bệch, lộ ra vài phần tươi cười còn khó xem hơn khóc, nói:

- Thật sự, bắn trúng.

- Dạ.

Phó hạm trưởng sắc mặt tối tăm, nắm chặt tay vịn không để mình ngã xuống, lẩm bẩm:

- Đồng thời chúng ta cũng bắn trúng chính chúng ta...

- Oanh long long...

Đợt tập kích thứ hai lại đụng vào đáy tàu đã vỡ của hộ vệ hạm chỉ huy, sau một trận tiếng vang âm ỉ, đáy tàu bị xé lỗ hổng lớn, nước biển mãnh liệt tràn lên...

- Triệt.

Không tâm tư xem xét thành quả chiến đấu, sau khi hoàn thành đợt công kích thứ hai, Diệp Dương Thành lập tức truyền xuống mệnh lệnh rút lui...

354. Chương 348: Tiếp Tục Cường Hóa

Chương 348: Tiếp tục cường hóa

Trong đầu hiện ra Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên, nhưng ngay thời điểm này hắn không có lòng thanh thản đi xem xét, cùng tiểu Tuyết nhanh chóng lặn xuống biển sâu.

Trong quá trình này hắn nhìn thấy được thi thể Limulus chậm rãi chìm xuống, hơn nữa...

- Xử lý tàu ngầm!

Vừa nhìn thấy ba tàu ngầm đang không ngừng đến gần, không cần suy nghĩ hắn cũng biết bọn hắn muốn làm gì, không chút do dự liền phát ra mệnh lệnh công kích.

Hơn mười Limulus cũng nhận được kích thích trước tử vong của đồng bạn, ngay sau khi Diệp Dương Thành mệnh lệnh, chúng liền vũ động kim sắt hung tợn đánh về phía tàu ngầm đang muốn trực vớt thi thể đồng bạn của chúng!

Đối với Diệp Dương Thành mà nói sau khi Limulus cường hóa đã đứng đầu thực vật liên tại địa cầu, một khi để thi thể của chúng rơi vào trong tay người khác, có trời mới biết bọn hắn sẽ phát hiện ra vật chất gì hữu dụng hay không?

Mà cả ba chiếc tàu ngầm đều đã thấy rõ bộ dáng của Limulus, tuy Diệp Dương Thành còn chưa xác định bộ dáng của Limulus có bị thấy rõ ràng hay chưa, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, hoặc là nói theo bản năng nên che giấu thực lực của mình, hắn không có lý do buông tha ba chiến thuyền tàu ngầm này.

Bọn hắn, phải chết!

Nghĩ đến đây, Diệp Dương Thành dừng lại, trôi nổi ở chỗ cũ, đưa mắt nhìn về hướng tàu ngầm, cùng nhóm Limulus còn lại đang xông thẳng tới...

- Không, không xong!

Đang chuẩn bị kéo lưới, muốn đem thi thể kền cang thu đi, một binh sĩ hét lên:

- Triệt! Mau lui! Quái vật đến đây! Đám quái vật đang xông thẳng về phía chúng ta!

- Oanh long long...

Thậm chí còn chưa kịp chuẩn bị thoát đi, hoặc là nói cơ hội công kích, thanh âm tiếng thét của hắn vừa ra khỏi miệng, cả chiếc tàu ngầm đã chao đảo kịch liệt, ngay sau đó truyền ra thanh âm tiếng kim loại ma sát:

- Két két...

- Không!!!!

Thanh âm tiếng thét hoảng sợ lẫn tiếng rít gào cơ hồ ngay lúc tàu ngầm bị đứt đoạn ở giữa truyền ra, ngay sau đó nước biển dâng mãnh tràn vào, hết thấy chấm dứt trong vòng mười giây ngắn ngủi, cuối cùng lại bình tĩnh trở lại.

Toàn bộ thuyền viên ba chiếc tàu ngầm bị nhóm Limulus phát tiết vung đuôi, bị xé thành mảnh nhỏ, mà tàu ngầm đã chìm nghiêng không thấy bóng dáng.

- Hô...

Thấy một màn này, Diệp Dương Thành thở ra một hơi, xem ra nhóm Limulus trải qua trận đánh khi này, đã nắm giữ kỹ xảo tập kích tàu chiến, chỉ theo điểm này có thể nhìn ra, sau khi được cường hóa chúng ta đã có linh trí nhất định!

Ngay lúc Diệp Dương Thành định hạ lệnh tiếp tục lặn xuống, nhóm Limulus đột nhiên lặn xuống cực nhanh, tựa hồ đang truy đuổi gì đó.

Diệp Dương Thành có chút kỳ quái hành động của chúng, chỉ có thể gọi tiểu Tuyết gắt gao theo sát phía sau, tiếp tục lặn sâu xuống biển.

Chậm rãi, nhóm Limulus đuổi theo xuống đáy biển, ngay khi Diệp Dương Thành tưởng chúng muốn đem xác tàu ngầm phát tiết, lại phát hiện chúng bơi vượt qua khỏi mảnh vụn tàu ngầm, không ngừng gia tốc, lại gia tốc...

Rất nhanh, khi thi thể một Limulus đang chìm xuống rơi vào tầm mắt Diệp Dương Thành, lúc này thủ lĩnh Limulus đột nhiên lao tới, đứng vậy, nó lao thẳng tới cỗ thi thể đồng bạn kia!

Mười một con Limulus còn lại thấy thủ lĩnh đã nhào về hướng thi thể kia, vẫn duy trì tốc độ ban đầu, tiếp tục lặn xuống.

Tiếp theo là cỗ thi thể thứ hai bị phát hiện...ngay sau đó là thứ ba, thứ tư...

- Đây là...

Đại não Diệp Dương Thành có chút không kịp phản ứng, bởi vì hắn trở mắt nhìn thấy thủ lĩnh Limulus xé rách cỗ thi thể đồng bạn, sau đó cỗ thi thể kia rất nhanh đã bị nó cắn nuốt hơn phân nửa!

Hành động cắn nuốt thi thể đồng loại vẫn đang tiếp tục...

Diệp Dương Thành trải qua thoáng kinh ngạc ngẩn ngui, chậm rãi bình tĩnh lại, lẳng lặng duy trì khoảng cách chừng ba thước, trở mắt nhìn thấy thủ lĩnh Limulus trầm xuống, đem toàn bộ thi thể đồng bạn nuốt chửng.

Lại thêm vài thanh âm răng rắc truyền tới, tỏ rõ mười một con Limulus còn lại cũng đang cắn nuốt thi thể đồng bạn, hơn nữa khẩu vị thật kinh người!

Đại khái qua thêm chừng năm phút thời gian, thủ lĩnh Limulus đã hoàn toàn cắn nuốt xong thi thể kia, ngay sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Diệp Dương Thành, xác ngoài của nó chợt sáng lên ngân quang, tiếp theo sau nhanh chóng xuyên thấu qua xác ngoài cứng rắn, cuối cùng lan tràn khắp toàn thân.

Giáp xác của nó bắt đầu xuất hiện rậm rạp khe nứt, lập tức vỡ vụn, giáp xác bóc ra, nguyên bản giáp xác màu đen nhanh chóng bị màu đen nhạt thay thế, mà bản thân nó lại tự nuốt lấy giáp xác của mình, lúc này nhìn nó như dài hơn thêm vài thước so với lúc ban đầu.

Nhưng thật hiển nhiên quá trình biến hóa của nó vẫn chưa dừng lại, giáp xác mới vừa xuất hiện lại xuất hiện khe nứt dày đặc...

Trong suốt mười phút thời gian, màu sắc giáp xác thủ lĩnh Limulus từ màu đen nhạt biến thành xám nhạt, lại thành thuần trắng, sau đó là màu bạc tinh thuần, cuối cùng...dừng lại ở màu xám bạc.

Đến lúc này thể tích của nó từ dài 45m, rộng 34m biến thành dài 65m, rộng 52m, giáp xác màu xám bạc, nhìn qua thật giống như một đầu hung thú máy móc!

- Nguyên lai là như vậy...

Từ ban đầu chứng kiến đến cuối cùng, khi kết quả hiện ra trước mắt, Diệp Dương Thành rốt cục hiểu rõ, chợt nói:

- Khó trách...

Khó trách nhóm Limulus còn sống lại truy theo thi thể của đồng bạn, chỉ sợ là do lúc hắn cường hóa cho chúng nó, sử dụng linh thể, tuy nói hoàn thành cường hóa nhưng linh lực cũng tiến vào trong máu thịt của chúng, nói cách khác thi thể của chúng đã biến thành một loại thuốc bổ thật mạnh!

Hiện tại chúng nó cắn nuốt thi thể đồng loại, cũng là một cách tiến hóa!

Nói cách khác, nếu Diệp Dương Thành tàn nhẫn, có thể để cho thủ lĩnh Limulus cắn nuốt đồng loại, đến lúc đó nó tuyệt đối có thể ném đi bất kỳ chiến thuyền nào, thậm chí là hàng không mẫu hạm chính quy!

Đương nhiên loại chuyện hung tàn này hắn không làm được, nhưng nếu là thi thể thì hắn lại thật tán thành.

Bởi vì nếu suy đoán của hắn là đúng, thi thể Limulus rơi vào miệng loài sinh vật biển khác, rất có thể tạo ra chủng tộc càng quái dị, hơn nữa quái vật như vậy hắn hoàn toàn không thể khống chế!

Cho nên vô luận là vì cường hóa hay vì tiêu trừ tai họa ngầm, nhất định phải xử lý sạch sẽ thi thể của đàn Limulus sau khi tử vong, mà cách cắn nuốt đồng loại cũng là biện pháp hữu hiệu nhất.

Nhìn thấy thương thế thủ lĩnh Limulus đã hoàn toàn khỏi hẳn, hơn nữa càng thêm khổng lồ, càng thêm uy vũ, Diệp Dương Thành lại truyền ra mệnh lệnh, đem mười một con còn lại đều triệu tập tới.

Đàn Limulus cũng đã thuê biển, màu sắc giáp xác trở thành xám bạc, dài 40m, rộng 29m, mỗi con biến thành bộ dáng ban đầu của thủ lĩnh Limulus.

Nói cách khác, hi sinh mười một con Limulus, thực lực của Diệp Dương Thành cũng không hao tổn, ngược lại càng thêm tăng cường!

- Có lẽ...ta hẳn nên làm như vậy...

Trên mặt Diệp Dương Thành lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

- Chết tiệt, mau giúp tôi lên ah!

Trên mặt biển ồn ào ầm ĩ, những binh lính rơi xuống biển thật vất vả tránh được tai họa ngập đầu khi cự hạm chìm vào đáy biển tạo ra lốc xoáy, nhờ vậy cũng tránh thoát bị kéo nhập vào biển sâu.

Nhưng thật vất vả thoát khỏi nguy hiểm như thế, bọn hắn lại gặp phải đàn cá mập ngừ được mùi máu tươi mà đến, đàn cá mập chẳng những cắn xé thi thể trôi nổi, thậm chí còn uy hiếp những binh lính đang chờ đợi cứu viện...

Trong đợt tập kích thứ hai của đàn Limulus, ba chiếc hộ vệ hạm chỉ huy đều chìm nghỉm, nhưng bởi tàu quá lớn nên không đến nỗi lập tức bị kéo vào đáy biển, bởi vì kịp thời phản ứng, đại bộ phận binh lính trên tàu dùng thuyền cứu hộ kịp thời tránh thoát vùng biển lốc xoáy, may mắn nhất lại mạng nhỏ.

Chỉ còn lại một phần binh sĩ xui xẻo không tránh thoát, cùng chiến hạm cùng nhau trầm xuống đáy biển...

355. Chương 349: Kết Cục Điều Võ Giương Oai

Chương 349: Kết cục điều võ giương oai

Mà xui xẻo nhất là ba chiến thuyền bị trực tiếp ném đi, một thuyền bị ngư lôi nổ tung một lỗ hổng lớn, ngay sau đó lại là một khu trục hạm bị ném bay, bốn chiếc khu trục hạm chìm nghỉm, tạo nên vòng xoáy thật khổng lồ cuốn theo gần hai ngàn binh lính lẫn quan quân, tử vong đã là kết cục.

Nhìn binh lính đang gặp cảnh tượng bị cá mập uy hiếp, nhìn bọn họ hoảng sợ giãy dụa trong biển, nghe thanh âm tiếng kêu thảm thiết, Trung Dã Tịch Thụ đứng trên một con tàu hộ vệ ba cấp sắc mặt xanh mét, trên trán mồ hôi đổ mồ hôi...

Nơi này có sáu chiếc hộ vệ hạm lớn, hôm nay hao tổn ba chiếc, tạo thành tổn thất kinh tế tạm thời không tính, quan trọng là trải qua chiến dịch này, lực lượng hải quân quốc gia giảm mạnh, tuy không có mẫu hạm, nhưng cũng có được chuẩn mẫu hạm, nhưng hiện tại...

Chuẩn mẫu hạm được xem là bá chủ cực mạnh hải vực Châu Á, nhưng bị một đàn quái vật tập kích lại dễ dàng bị...đánh chìm!

Trung Dã Tịch Thụ đã có thể nghĩ đến, một khi tin tức truyền về quốc nội, chờ đợi hẳn chính là tòa án quân sự cùng...bêu danh vô năng.

Nghĩ đến đây, hắn ngẩng đầu nhìn Triều Thương Chính Tắc cùng Điền Trung Tề Đẳng đang đứng trên boong, thần sắc đầy phức tạp.

Triều Thương Chính Tắc cùng Điền Trung Tề Đẳng đều là hạm trưởng cự hình hộ vệ hạm, Trung Dã Tịch Thụ biết rõ trong bộ tư lệnh đệ tứ hộ vệ đội, trong những phụ tá của Phong Thần Cổ Thôn, có một phụ tá

cùng họ với người này, nhưng khi so sánh Triều Thương Chính Tắc lại cường ngạnh hơn rất nhiều, hơn nữa hắn còn thuộc phái cấp tiến điển hình.

Phụ tá bên cạnh Phong Thần Cổ Thôn chủ trương dùng văn hóa xâm lấn là chủ yếu, mà Triều Thương Chính Tắc chủ trương dùng thủ đoạn lôi đình nhanh chóng triển khai chiến tranh giữa hai nước.

Khác với Triều Thương Chính Tắc, tuy Trung Dã Tịch Thụ chủ trương chiến tranh, nhưng hắn tuyệt đối là một người nhất gan sợ chết, tuy nhìn bề ngoài của hắn thập phần cứng rắn, nhưng trong lòng hắn tràn ngập kiêng kỵ cùng do dự, tuyệt đối thật đáng xấu hổ!

Cho nên chuyện xảy ra hôm nay, phản ứng đầu tiên của hắn không phải lập tức thông báo quốc nội, cũng không phải chấm dứt diễn tập quay về nước chờ ra tòa án quân sự, mà phản ứng đầu tiên của hắn là...

- Thay vì trở về bị bắn chết, còn không bằng đi cạy nhờ tướng quân Khải Ân bên Somalia, mang theo quân hạm cùng binh lính, tướng quân Khải Ân nhất định sẽ trọng dụng mình!

Nghĩ đến vị đầu lĩnh hải tặc quyền thế ngập trời từng nhận thức nhiều năm trước, tâm tư Trung Dã Tịch Thụ bắt đầu thay đổi...

Thật hiển nhiên hắn cũng không có được tinh thần võ sĩ đạo trong truyền thuyết, hay lòng kiên quyết mổ bụng tạ tội gì đó!

Ánh mắt đảo qua ba khu trục hạm kim cương cấp còn lại, cùng với ba hộ vệ hạm hoàn hảo chưa tổn hao gì, ngoài ra còn có các loại tàu chiến, bàn tay Trung Dã Tịch Thụ chậm rãi vươn về phía hông của mình, nơi đó có một khẩu súng.

Hắn thập phần rõ ràng, ý tưởng đi cạy nhờ hải tặc tuyệt đối sẽ bị Điện Trung Tề Đằng cùng Triều Thương Chính Tắc mãnh liệt phản đối, hắn không phải người có gan mạo hiểm, đồng dạng hắn cũng không nắm chắc thuyết phục được hai người bọn họ.

Thay vì khuyên nhủ bọn họ, chẳng thà...

- Điện...Điện Trung hạm trưởng! Không...không tốt...

Ngay khi Trung Dã Tịch Thụ tính toán hạ độc thủ, hoàn toàn tiếp quản quân đội này, trên một khu trục hạm cách đó không xa truyền ra tiếng hô thất kinh:

- Tàu ngầm...vớt thi thể quái vật...đã mất liên lạc với chúng ta!

- Cái gì?

Đầu ngón tay đã chạm vào khẩu súng, hơn nữa còn cảm giác được lạnh lẽo, Trung Dã Tịch Thụ biến sắc, thu hồi tay phải, trừng mắt quát:

- Đó là chuyện khi nào?

- Không...không biết...

Từ trong khu trục hạm lao ra một binh sĩ, kích động hồi đáp:

- Vừa...vừa rồi mọi người đi cứu người...không thấy được, không thấy được mất đi liên lạc lúc nào! Trung Dã hạm trưởng...

- Phanh...

Một tiếng súng vang, trên trán binh sĩ hội báo tình huống hiện ra một lỗ máu, người nổ súng chính là Triều Thương Chính Tắc đứng cách Trung Dã Tịch Thụ chừng mười thước!

- Lập tức phân hình tình huống đáy biển!

Tiếng rít gào như bệnh tâm thần, rơi vào tai nhóm binh lính đã tụ cùng một chỗ, sắc mặt Triều Thương Chính Tắc xanh mét tới cực hạn, nhưng cảm xúc nhìn như đang nổi giận kia lại che giấu – sợ hãi!

Trong nháy mắt này Trung Dã Tịch Thụ lại muốn cười to!

Nhưng hắn không chế cảm xúc, mãnh liệt xoay người nhìn thân binh tâm phúc sau lưng nói:

- Thông tri đi xuống, chuẩn bị ngư lôi, đạn đạo chống tàu ngầm, đám quái vật chết tiệt kia tuyệt đối đã trở lại! Mau!

- Hải!

Thân binh kia đứng thẳng người, gật mạnh đầu.

Nhưng cùng lúc đó, Triều Thương Chính Tắc đột nhiên hô lên một câu làm mọi người vô cùng kinh ngạc:

- Toàn bộ tàu chiến chuẩn bị vũ khí, cùng hướng Tế Châu đảo xuất phát!

Tế Châu đảo, thắng cảnh du lịch nổi tiếng Hàn quốc!

- Thiên...Triều Thương quân, anh điên rồi?

Điền Trung Tề Đẳng đại biến:

- Nơi đó là Hàn quốc!

- Không, tôi không điên.

Triều Thương Chính Tắc lớn tiếng đáp lại:

- Phương hướng đi Tế Châu đảo có một mảnh đất ngầm, đám quái vật sẽ bị giới hạn công kích, sau khi xử lý đám quái vật tại đó, không tiếc hết thủy sản, công kích Tế Châu đảo!

- Cái gì?

Điền Trung Tề Đẳng sửng sốt, lập tức nhớ lại vừa rồi Triều Thương Chính Tắc nhận được điện thoại, liền tái người, hỏi:

- Là ý tứ của Phong Thần tướng quân sao?

- Tôi không cần phải giải thích với anh, từ giờ trở đi, tôi là trưởng quan cao nhất!

Triều Thương Chính Tắc nheo mắt, âm lãnh nói:

- Điền Trung quân, thỉnh đừng nghi ngờ bất kỳ mệnh lệnh gì của tôi!

- Hải!

Điền Trung Tề Đẳng đã xác định, Triều Thương Chính Tắc đã nhận được mệnh lệnh của Phong Thần Cổ Thôn, nhưng dưới ánh mắt âm lãnh của hắn, không thể không lớn tiếng đáp ứng, trong phút chốc từ địa vị ngang hàng lại biến thành trợ thủ.

Vừa ngừng đầu, Điền Trung Tề Đẳng chợt thấy được tia điện cuồng thị huyết trong mắt Triều Thương Chính Tắc...

- Hắn điên rồi.

Trong lòng Điền Trung Tề Đẳng nhủ thầm:

- Phong Thần Cổ Thôn đã bắt đầu nổi điên...

Rốt cục là tình huống gì mới khiến cho Phong Thần Cổ Thôn cuồng nhiệt như vậy, muốn khơi mào chiến tranh đây? Điền Trung Tề Đẳng lâm vào mê mang...

Nếu hắn biết là do phụ tá bên cạnh Phong Thần Cổ Thôn đưa ra chủ ý ngu ngốc như vậy, mượn dùng việc phát sinh xung đột với Hàn quốc, sau đó lại kéo cả Triều Tiên vào chiến tranh, lợi dụng liên hệ với Hoa Hạ mà kéo luôn Hoa Hạ xuống nước, phỏng chừng hắn sẽ lập tức suất lĩnh quân đội quay về đi? Đương nhiên, hắn phải có cơ hội này mới được!

Không đợi các tàu chiến chuẩn bị xong, một người phụ trách hệ thống ra đa sắc mặt trắng bệch đi ra, trong ánh mắt kinh ngạc của ba chỉ huy, đi tới bên cạnh rào chắn tung người nhảy luôn vào trong khu vực biển mà cá mập đang hoành hành...

- Oanh long long...

Một giây sau, dưới đáy tàu truyền ra thanh âm va chạm thật lớn, ngay sau đó mọi người trên thuyền chợt có cảm giác như đang vùn giá vũ...

Chiếc cự hình hộ vệ hạm, bị ném đi!

Đồng thời còn có một chiếc trực thăng phách lên không trong kỳ tích!

Triều Thương Chính Tắc từ trên cao rơi xuống biển, ánh mắt vừa lúc nhìn thấy người trên trực thăng, nâng tay chỉ tới, giận dữ:

- Người...

- Phác thông...

Còn chưa kịp nói ra, hắn đã rơi vào trong biển, vừa lúc uống một ngụm nước biển khiến lời nói bị nghẹn trở về.

- Không...

Hộ vệ hạm trầm xuống, lốc xoáy cuộn cuộn nổi lên khơi dậy tiếng thét chói tai, nhưng rất nhanh lốc xoáy biến mất, trên mặt biển nổi lên thật nhiều tạp vật, còn có, thân ảnh cá mập.

- Oanh long long...

Chưa đầy ba mươi giây, hơn mười tàu chiến bị tập kích, Diệp Dương Thành tận mắt chứng kiến từng chiếc tàu chiến bị nhóm Limulus lần lượt ném đi, hoặc là chặn ngang xé rách!

- Kết cục điều vô gương oai, chính là như vậy.

Diệp Dương Thành thở mạnh một hơi, súp đuôi cá lặn xuống, rất nhanh dẫn theo mười hai con Limulus khổng lồ xuyên vào trong biển sâu...

356. Chương 350: Rửa Nhục, Kỳ Thật Thêm Nhục

Chương 350: Rửa nhục, kỳ thật thêm nhục

Toàn bộ thế giới đều trầm mặc.

Khi tin tức truyền lưu trên internet được chính phủ Đông Kinh chính miệng thừa nhận, hơn nữa còn công bố ảnh chụp tương quan, toàn bộ thế giới đều trầm mặc.

Hạm đội đàn lớn như vậy, toàn quân bị diệt.

Ngoại trừ trực thăng lơ lửng trên không trung may mắn tránh thoát một kiếp, trong số hai vạn ba ngàn bốn trăm hai mươi bảy binh sĩ tham gia diễn tập, có một vạn sáu ngàn bốn trăm người táng thân trong lốc xoáy, có hơn bốn ngàn người bị một chết, hoặc trở thành con mồi của sinh vật biển, tỷ như – cá mập.

Dựa theo người phụ trách tổ cứu viện theo chủ nghĩa nhân đạo quốc tế của Hàn quốc đã nói, biển khơi bị nhuộm thành màu đỏ, đàn cá mập vui hoan du động, nơi đó thật giống như một lò sát sinh, nhân loại từ đỉnh cao của thực vật liên rơi xuống biển thành thực vật cho sinh vật biển no bụng!

Hình ảnh tư liệu lưu lại cũng không rõ ràng, chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy hình dáng đại khái của đối phương, ngoài ra cũng không còn manh mối nào khác, sau khi tin tức này bị truyền bá, ngay lập tức có người nói đùa, đây là đại quái thú đột kích, đáng tiếc không có Ultraman xuất hiện...

Xưng là rửa nhục, kỳ thật thêm nhục mà thôi!

Theo hình ảnh tư liệu mà xem, quái vật tập kích hạm đội đàn đều là sinh vật biển sâu hình thể khổng lồ, tuyệt đối không thể liên quan đến nhân loại, cho dù có người hiểu biết, cũng tỏ vẻ tuyệt không có bàn tay của nhân loại xen lẫn vào!

Mọi người đều suy đoán nguyên nhân vì sao quái vật biển tập kích hạm đội, lại không ai đặt nghi vấn có bàn tay con người tham gia vào sự kiện này hay không...

Trích dẫn lời nói của chuyên gia, đại khái chính là thế này:

Bởi vì máy móc tàu thuyền phát ra tạp âm, thậm chí là sóng điện từ mà chúng ta còn chưa phát hiện, đã làm quái thú biển sâu bất mãn, do đó đã trêu chọc tới quái thú sinh hoạt dưới biển sâu, vì thế chúng triển khai công kích hạm đội, dùng hành động này phát tiết bất mãn của chúng nó, biểu đạt lòng phẫn nộ của chúng, từ hình thể của đàn quái vật mà xem, bọn chúng hẳn có trí lực nhất định, có thể phán đoán đơn giản, thậm chí còn có thể dùng một loại phương thức mà chúng ta không biết tiến hành khai thông cùng trao đổi.

Người chủ trì: Như vậy theo ngài xem, quái vật biển sâu rốt cục là thuộc chủng loại nào?

Chuyên gia: Chính phủ cung cấp ảnh chụp mặc dù không rõ ràng, hơn nữa hình ảnh có chút vắn vẹo, nhưng từ hình ảnh không khó phát hiện, đây là một đàn sinh vật toàn thân bao bọc giáp xác, tương tự loài rùa biển, rất có thể còn sống sót từ thời viễn cổ, dù sao chúng ta hiểu biết về hải dương thật sự là quá ít.

Khách quý đặc biệt: Nhưng nếu loài quái vật là sinh vật thuộc loài rùa, chẳng lẽ chúng không cần đẻ trứng sao? Nếu không vì sao chúng ta hoàn toàn không biết gì về chúng?

Chuyên gia: Loài sinh vật còn sót lại từ thời kỳ viễn cổ, đã trải qua thời kỳ băng hà dài đằng đẳng, chỉ sợ đã sớm tiến hóa ra phương thức sinh sản không giống loài rùa bình thường, cho nên tôi suy đoán, sản bãi chúng sinh sản hẳn là biển cạn, mà không cần leo lên bờ để trứng sinh sản, cho nên chúng ta hoàn toàn không biết gì về chúng nó.

Khán giả: Mỗi ngày trên biển khơi có nhiều tàu thuyền qua lại, vì sao chúng lại lựa chọn tập kích hạm đội đàn?

Chuyên gia: Việc này đề cập đến vấn đề thời gian, tuyệt đại đa số tàu thuyền rất ít dừng lại giữa biển thời gian quá dài, luôn vẫn duy trì trạng thái di chuyển, cho nên tạo thành ảnh hưởng rất ít với quái vật biển sâu, không đến mức chọc giận chúng nó, nhưng hạm đội đàn lại dừng tại một hải vực qua hai mươi giờ thời gian, còn nằm tại vị trí biển sâu, cho nên đã kích thích quái vật bất mãn, vì vậy bị chúng trả thù.

Chuyên gia tạm dừng một lát, nâng chén trà lên uống, sau đó nói tiếp: Hơn nữa trên phạm vi toàn thế giới, hàng năm phát sinh tai nạn trên biển ngàn vạn, thật nhiều tai nạn phi thường ly kỳ, cho nên không bài trừ là do nhóm quái vật biển tập kích, chẳng qua lần này trùng hợp có hình ảnh tư liệu làm chứng cứ, nếu không mà nói chúng ta cũng không đoán được nguyên nhân vì sao hạm đội đàn bị tập kích...

Vị đồng chí chuyên gia ở trên ti vi nói bốc nói phét, nhưng câu trả lời cùng giải thích của hắn lại được tuyệt đại đa số người đồng ý, dù sao ngoài lý do này, bọn họ cũng không cách nào đoán được chân tướng sự tình, lời giải thích nhìn qua như hợp lý như vậy, trở thành nhiều người cùng tán thành.

Trải qua sự kiện này, hải quân bên kia muốn khôi phục thời kỳ cường thịnh ban đầu ít nhất cần năm năm thời gian, nói cách khác cuộc chiến này đã cấp cho Hoa Hạ năm năm cơ hội, chỉ cần Hoa Hạ phấn khởi tiến lên, vô cùng có khả năng bước lên vị trí thứ hai, hơn nữa còn có hi vọng nhìn vào vị trí thứ nhất.

...

- Sáng sớm mai anh sẽ đi qua quỹ hội một chuyến.

Đứng ngay đường dành cho người đi bộ tại cửa tiểu khu, Diệp Dương Thành cười nói:

- Đem từng khâu nhỏ trong hoạt động “tặng ẩm áp tết âm lịch” chắc chắn xuống, ân, hiện tại em quay về gọi a Trân bọn họ đem tài liệu đối tượng cần trợ giúp sửa sang lại, ngày mai anh đi qua cùng nhau nhìn xem?

- Dạ được!

Lẳng lặng nghe xong lời của hắn, Lâm Mạn Ny cười ngọt ngào, gật đầu nói:

- Vậy anh về nghỉ ngơi trước đi, sáng mai nhớ qua sớm!

- Không thành vấn đề.

Diệp Dương Thành gật đầu cười, hôn nhanh lên má nàng sau đó xoay người rời đi.

Lâm Mạn Ny ôm má vừa tức giận lại buồn cười nhìn theo hắn, bắt đắ dĩ giậm chân, sau đó xoay người vẫy xe taxi đi thẳng tới Đông Tháp.

Sự kiện quân diễn đã qua được năm ngày, hắn không ngừng dần nén hấp dẫn thăng cấp, bởi Lâm Mạn Ny cùng đi Trữ Ba Phổ Đà sơn cùng Ô trấn Giang Tô, bởi vì luôn ở chung với nàng nên hắn chưa vội thăng cấp thần cách, vì vậy nhiều lần áp chế thần cách nhắc nhở.

Hoàn toàn thả lỏng vài ngày, mang về thật nhiều ảnh chụp lưu niệm cùng vật kỷ niệm, đối với hắn mà nói năm ngày này là thời gian vui vẻ nhất.

Sau sự kiện quân diễn, hắn lại đạt được một phần điểm thưởng, tám trăm vạn công đức huyền điểm cùng hai vạn điểm thần nguyên.

Ngoài ra còn đạt được 5000 điểm thần nguyên giữ gìn tôn nghiêm thần quốc, 3000 điểm thần nguyên giữ gìn ích lợi thần quốc, gạt bỏ cùng trùng giới ác nhân vân vân, còn đạt tới hơn tám vạn công đức huyền điểm.

Nói cách khác lần này hắn đạt được hai vạn tám ngàn điểm thần nguyên, cùng tám trăm lẻ tám vạn công đức huyền điểm!

Chỉ riêng một chuyến này hắn đã đủ thăng lên thần cách cấp tám!

Đưa tiễn Lâm Mạn Ny, mang theo nỗi chờ mong với việc thăng cấp thần cách, hắn chậm rãi quay về tiểu khu, đi vào nhà của mình.

Hiện tại Nhung Cầu đã ở lại cô nhi viện, mấy hôm trước nó còn bắt được một tên ăn trộm treo tường, Lâm Mạn Ny yêu cầu đặt nó ở lại cô nhi viện xem như đảm đương làm vú em cùng bảo tiêu cho bọn trẻ...cho nên hiện tại Diệp Dương Thành chân chính một mình.

Trên mặt lộ ra ý cười, trong lòng đang cân nhắc có nên tìm cơ hội đi vợ vét linh bộc mang về, dù sao bên cạnh không có người sai sử thật không thói quen, mãi cho tới bây giờ hắn vẫn chưa hoàn toàn thích ứng.

Nhưng điều kiện thu nhận linh bộc thật sự quá hà khắc, linh hồn dị nhân hoặc lệ quỷ mới đạt đủ tiêu chuẩn trở thành linh bộc, nhưng kể từ sau khi hắn tiêu diệt mấy ngàn dị nhân trong huyện, số lượng dị nhân trên thế giới giảm mạnh, thậm chí huyện Ôn Nhạc kể cả Chiết Giang đều là cấm địa tử vong trong mắt dị nhân, làm sao bọn hắn dễ dàng đưa mình vào miệng cọp?

- Ai...

Nghĩ mãi làm đầu óc có chút mơ hồ, hắn đành thở dài đi vào phòng ngủ.

Khóa cửa phòng ngồi xuống giường, trước khi thăng cấp hắn còn một việc cần hoàn thành, chính là đổi linh lực!

Đội chuyển hóa linh lực, sau đó đi mở rộng số lượng trung đội Limulus, gia tăng hai loại sinh vật biển, chuyện lần này làm cho hắn phát hiện ưu điểm của sinh vật biển lớn vô cùng, ném cả chiến hạm như chơi trò chơi.

Nhưng khuyết điểm của Limulus rất rõ ràng, đối phó với mục tiêu nhỏ chúng có vẻ thập phần vụng về, thân thể to lớn là ưu thế của chúng, nhưng đồng dạng cũng là chỗ thiếu hụt.

Nghĩ tới đây hắn hít sâu một hơi, triệu hoán ra Cửu Tiêu Thần Cách, mở ra tay trái, vuốt nhẹ lên thần cách lần bấm:

- Dùng thần nguyên thay đổi linh lực...

357. Chương 351: Thần Cách Thăng Cấp Phân Thân Một Mỗi

Chương 351: Thần cách thăng cấp phân thân một mỗi

- Tiêu chuẩn thấp nhất phù hợp thần nguyên chuyển hóa, người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách hiện tại có được hai vạn tám ngàn sáu trăm sáu mươi bốn điểm thần nguyên, có thể chuyển hóa cao nhất là hai vạn tám ngàn một trăm sáu mươi bốn điểm, thỉnh người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách lựa chọn số lượng thần nguyên chuyển hóa.

Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên.

- Chuyển hóa hai vạn điểm thần nguyên.

Diệp Dương Thành hít một hơi, nhanh chóng làm ra quyết định.

Hai vạn điểm thần nguyên cũng chính là một ngàn vạn linh lực, trước kia Diệp Dương Thành chỉ nghĩ có được hơn trăm vạn đã thật khả quan, nhưng kể từ sau khi cường hóa Limulus, hắn xem như đã hiểu được một trăm vạn chẳng khác gì là người nghèo!

Một ngàn vạn điểm linh lực còn không biết chống đỡ được bao lâu! Mặt khác tạm thời chỉ có thể dùng thần nguyên chuyển hóa linh lực, thần quyền che giấu hiện tại hắn còn chưa nghĩ tới, đối linh lực có thể tùy thời vận dụng mới là thực lực thật sự!

- Lựa chọn thành công, tiến hành chuyển hóa...

Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên, ngay sau đó Cửu Tiêu Thần Cách rung động, cả thần cách bao phủ trong ngân sắc quang mang, không cách nào nhìn thấy rõ biến hóa phát sinh bên trong.

Ngân sắc quang mang sáng ngời chừng ba mươi giây thời gian, Diệp Dương Thành lập tức nhận được nêu lên.

- Chuyển hóa thành công, tiêu hao 20000 điểm thần nguyên, đạt được 10 triệu điểm linh lực, hiện tại người nắm giữ thần cách có được 10020375 điểm linh lực, 8665 điểm thần nguyên, xin hỏi có tiếp tục chuyển hóa hay không?

- Không chuyển hóa.

Diệp Dương Thành phủ định, tuy nói tạm thời không có ý tưởng hoạt hóa thần quyền che giấu, nhưng linh lực đủ tiêu hao một đoạn thời gian, lưu hơn 8665 điểm thần nguyên chuẩn bị vẫn cần thiết.

Cũng như lần trước khi còn ở Hạ Quan thị, hắn kích hoạt ba loại thần quyền, cuối cùng có thể quay về quốc nội, hơn nữa còn xây dựng trụ cột hoành hành hải dương, cho nên lưu lại thần nguyên là điều phi thường cần thiết.

Hoàn thành xong việc chuyển hóa linh lực, hắn lại bắt đầu chuyển qua việc thăng cấp thần cách.

- Chúc mừng ngài, thông qua việc quản lý nghiêm khắc của ngài đối với khu vực quản hạt đồng thời cực lực giữ gìn thần quốc, công đức huyền diệu của ngài đã đột phá tám trăm vạn, thần cách thành công tấn thăng thành cấp tám, ngài có thể lựa chọn hành sử thần quyền cấp tám trong khu vực quản hạt, đồng thời có thể lựa chọn mở rộng phạm vi khu vực quản hạt...

Lần này thần cách có chút thay đổi, nhưng từ tổng thể mà xem ý tứ cũng không biến hóa lớn, hàm ý biểu đạt cũng không khác dĩ vãng bao nhiêu.

Mở mắt ra, hắn nhìn lên thần cách, hít sâu một hơi, vươn tay lật trang sách mỏng như cánh ve, trang thứ nhất...thứ hai...thứ ba...thật dễ dàng lật đến trang thứ tám.

Một đạo ngân quang phóng lên cao, ước chừng hai giây liền biến mất, như phù dung sớm nở tối tàn.

Sau khi ngân quang tán đi, trang thứ tám nhập vào mắt Diệp Dương Thành, có kinh nghiệm những lần trước, hắn không còn tâm tình kích động, nhưng nói thể nào gia tăng thần cách, gia tăng thần quyền, mở rộng phạm vi quản hạt vẫn là hấp dẫn không thể cự tuyệt!

Trang thứ bảy cùng thứ tám hoàn toàn hòa tan vào nhau, không còn phân biệt được.

Từng vàng sóng gợn bất quy tắc hiện ra, khuếch tán bốn phương tám hướng, trên trang hiện dòng chữ: chúc mừng ngài thăng lên thần cách cấp tám, xin ngài lựa chọn mở rộng phạm vi quản hạt của mình.

Trang sách biến hóa thật nhanh, ngay sau đó bản đồ phạm vi quản hạt của hắn hiện ra, so sánh với toàn bản đồ thần quốc có vẻ vô cùng nổi bật.

Ngay khi hắn cân nhắc có thể gia tăng bao nhiêu diện tích khu vực quản hạt, trên bản đồ hiện ra nêu lên.

Mời ngài lấy khu vực quản hạt của mình làm trung tâm, vẽ phạm vi khu vực quản hạt kế tiếp, cao nhất ba mươi lăm vạn km vuông, thấp nhất ba mươi vạn km vuông.

Vừa nhìn bản đồ, trong lòng hắn tự nhủ phạm vi quản hạt của mình đã bao gồm cả tỉnh Chiết Giang, phần ứng thứ hai chính là...hắn làm gì có nhiều thủ hạ đi trông giữ một mảnh phạm vi quản hạt lớn như vậy đây?

Diện tích khu vực quản hạt gia tăng gấp sáu lần, đạt tới 35 vạn km vuông, ngoại trừ hơn 20 vạn km vuông hải vực, còn thừa lại hơn 10 vạn km vuông lục địa, bao hàm mười một thành phố địa cấp, hai thành thị phó tỉnh cấp, đây là khái niệm gì?

Hiện tại diện tích trực thuộc của hắn chỉ có ba thành thị địa cấp, chính là Lệ Hải thị, Khánh Châu thị cùng Thái Châu thị, nhưng chỉ như vậy đã biến hắn thành vị chủ nhân không có người hầu bên cạnh, toàn bộ mười thần sử thủ hạ đã phân công ra ngoài nhậm chức!

Nếu sau này khu vực quản hạt mở rộng, linh bộc thần sử không đạt tới số lượng nhất định, ý nghĩa những chuyện tiếp theo hắn cũng không cần đi làm, chỉ riêng đi quản lý khu vực của mình cũng đủ làm hắn mệt chết người!

Phải biết rằng hiện tại sở dĩ hắn được nhàn rỗi như vậy, là nhờ có nhóm người Triệu Dung Dung, Dương Đằng Phi đi làm việc cho hắn, chính đồn quan trường chướng khí mù mịt, lợi dụng chức quyền trong tay tiến hành ngăn cấm bằng pháp luật đối với ác nhân, mà không cần trực tiếp vận dụng thần quyền trừng phạt bọn hắn.

Từ khi nhóm người Triệu Dung Dung đi nhậm chức, Diệp Dương Thành mở ra quyền thẩm phán cho bọn họ, quyền sử dụng tu di huyền cảnh, tìm kiếm xác định vị trí, chỉ riêng thông qua bọn họ tụ tập công đức huyền điểm cho hắn đã lên tới hơn mười vạn điểm.

Vấn đề làm cho hắn đau đầu chính là, trước khi thăng cấp hắn đã thông qua Vương Minh Khi cùng Phó Diệc Chi ở Hàng Châu điều tra vị phó chủ tịch tỉnh mới nhậm chức cùng mấy nhân vật đầu não tỉnh, tuy rằng có chút hành vi lấy việc công làm việc tư, nhưng tình tiết rất nhẹ, thậm chí không cấu thành phạm tội!

Nói cách khác, hiện tại trong ban lãnh đạo tỉnh ủy Chiết Giang, Diệp Dương Thành có thể đúng lý hợp tình xuống tay chỉ có ba vị ủy viên thường ủy không sạch sẽ, ngoài ra hắn thật không còn biện pháp nào.

Dù sao cũng là đại tướng biên cương, hơn nữa Cửu Tiêu Thần Cách lấy lợi ích thần quốc làm đầu, có trời mới biết nếu hắn xuống tay với quan tốt, sẽ phải nhận xử phạt gì? Phải biết rằng hiện tại hắn chưa đạt tới cấp mười tám, rất nhiều hành vi còn bị chế ước!

Lấy đi ba vị trí ủy viên tỉnh ủy, tuy có thêm chút quyền nói chuyện trong tỉnh ủy, nhưng không tuyệt đối, thậm chí cũng không thể thông qua, điều này đối với thói quen độc tài như hắn mà nói là một tình huống phi thường không thích ứng.

Tóm lại khu vực quản hạt lên tới 35 vạn km vuông ngoại trừ làm cho hắn cảm thấy vui sướng, thật sự làm hắn đau đầu phiền não.

Dựa theo lời nói của ba người Triệu Dung Dung, chỉ xử lý chuyện tại Lệ Hải thị đã đủ chân không chạm đất, nếu còn tiếp tục đem ba người tách ra, một người xử lý một thành phố địa cấp, vậy thì...

Diệp Dương Thành thật sự khó thể tưởng tượng lúc đó tình huống sẽ rối loạn đến thế nào!

Hắn cũng nghĩ qua để Sở Minh Hiền dùng dẫn dụ tâm linh đối với quan tốt, kéo họ về dưới trướng của mình, xem như bù đắp vấn đề nhân thủ thiếu thốn.

Nhưng sự thật lại không được, dù hắn kéo được họ về dưới trướng, nhưng họ là người thường, lại có thể làm được gì đây? Ngoại trừ phát ra chút tác dụng trong quan trường, muốn sử dụng siêu năng lực cũng không làm được! Hơn nữa sẽ gia tăng khả năng hắn bị hấp thụ ánh sáng, đây là được không bù nổi mất.

- Không được, phải nghĩ biện pháp tìm thêm nhân thủ.

Nghĩ đến đây hắn có cảm giác thật vội vàng, thậm chí còn tự oán mình ra tay quá độc, ánh mắt nông cạn, nếu lúc ấy hắn lưu lại hai trăm linh hồn dị nhân, cũng không cần rơi vào cục diện bây giờ.

Cắn chặt răng, hắn khép lại Cửu Tiêu Thần Cách, đứng lên hít sâu một hơi, nhắm mắt lại liên hệ với Dương Đằng Phi...

358. Chương 352: Một Hơi Nuốt Cả Tỉnh

Chương 352: Một hơi nuốt cả tỉnh

- Ý của chủ nhân là muốn tìm lệ quỷ hoặc là dị nhân?

Dương Đằng Phi đang ngồi trên xe chạy tới trấn Hồng Liễu, đột nhiên nhận được câu hỏi của Diệp Dương Thành, thoáng ngẩn ngơ, theo sau nói:

- Điều này thật dễ dàng ah!

- Ách...

Nghe được câu trả lời tùy ý của Dương Đằng Phi, Diệp Dương Thành thoáng ngây người, theo bản năng hỏi:

- Thật dễ dàng sao?

- Dạ, chủ nhân.

Dương Đằng Phi xem chừng đoán được mục đích của Diệp Dương Thành, vẫn duy trì ý cười cung kính, nói:

- Sau sự kiện Duyên Đãng sơn, tuy số lượng dị nhân trên thế giới giảm mạnh, hiện tại chính phủ các nước đang dốc sức đuổi giết dị nhân, muốn tìm dị nhân còn sống thật không dễ dàng, nhưng linh hồn dị nhân hoặc lệ quỷ nếu không có gì bất ngờ xảy ra thật dễ dàng tìm được.

- Nga?

Tâm tình Diệp Dương Thành thả lỏng không ít, gật đầu, mở miệng hỏi:

- Người muốn nói Ngũ Sắc Thần Châu của hai thần tù giả?

- Dạ, chủ nhân.

Dương Đằng Phi cung kính nói:

- Chủ lực tổ chức dị sát bị ngài tiêu diệt, trước đó không ai nghĩ tới mình gặp phải tai họa ngập đầu tại Duyên Đãng sơn, cho nên nếu như lão bộc không đoán sai, phân bộ tổ chức Dị Sát thu thập linh hồn dị nhân hoặc lệ quỷ cho thần tù giả vẫn còn bảo tồn ở địa phương nào đó, còn chưa bị người lấy đi...

- Đợi một chút.

Không đợi Dương Đằng Phi nói cho hết lời, Diệp Dương Thành nhượng mảy:

- Người nói...ở một địa phương nào đó?

- Dạ, chủ nhân.

Ngữ khí vốn đang lưu loát tự tin của Dương Đằng Phi nhất thời biến thành ngượng ngùng, nói:

- Khi lão bộc còn sống chỉ là đồng bài sát thủ của tổ chức Dị Sát, không tiếp xúc quyền lợi cao tầng, cho nên đối với việc cao tầng làm sao cất giữ Ngũ Sắc Thần Châu hay gởi ở địa phương nào lão bộc cũng không biết rõ tình hình...

Giải thích xong, cũng không chờ Diệp Dương Thành nổi giận, liền lập tức bổ sung:

- Tuy lão bộc không biết địa điểm ở đâu, nhưng khi Đường Thái Nguyên còn sống là ngân bài sát thủ tổ chức Dị Sát, hẳn nhất định sẽ biết!

- Được, đã biết.

Diệp Dương Thành vừa tức giận vừa buồn cười lắc đầu, chặt đứt tâm linh liên lạc với Dương Đằng Phi, xây dựng liên hệ với Đường Thái Nguyên:

- Thái Nguyên, người có biết phân bộ tổ chức Dị Sát Châu Á đặt Ngũ Sắc Thần Châu đã sử dụng tại đâu không? Tỷ như ở quốc gia nào tại Châu Á, trong thành thị nào, tòa nhà nào, căn nhà nào?

- A?

Đường Thái Nguyên đang dự họp chợt ngăn người, liền đáp:

- Chủ nhân, phân bộ Châu Á không có địa phương đặc biệt gởi Ngũ Sắc Thần Châu, đều bị cao tầng mang theo trên người, ân, tùy thời mang theo.

- ...

Hi vọng vừa dấy lên lại bị tiêu diệt, nụ cười trên mặt Diệp Dương Thành chậm rãi biến mất.

Ngay khi hẳn định chặt đứt liên hệ, chợt nghe Đường Thái Nguyên bổ sung:

- Nhưng mà căn cứ theo quy định của Giới, nếu có hành động tập thể, như vậy vô luận là kim bài sát thủ hay ngân bài sát thủ đều phải đem Ngũ Sắc Thần Châu đã dùng qua bảo tồn chung một chỗ, tránh vì chuyện phát sinh ngoài ý muốn mà bị hư hao, ân, chủ nhân ngài cũng biết Ngũ Sắc Thần Châu thật dễ dàng bị vỡ nát...

Diệp Dương Thành nghiêng rằng, nhưng hẳn biết hai người cũng không có lá gan trêu đùa hẳn, chỉ hít sâu một hơi, biểu hiện khí độ khoan hồng độ lượng, cười cười hỏi:

- Như vậy Ngũ Sắc Thần Châu của phân bộ Châu Á đặt tại địa phương nào?

- Nếu như sau khi tiểu bộc trở thành thần sử của chủ nhân, bọn hẳn vẫn chưa thay đổi địa điểm...

Đường Thái Nguyên châm chước nói:

- Hiện tại hẳn là đặt trong hốc tối tầng hầm giáo hội trấn Tường Chi thành phố Thạch Sư tỉnh Phúc Kiến.

- Giáo hội?

Diệp Dương Thành nhướng mày:

- Vì sao lại chọn địa phương như vậy đặt đồ vật?

- Hồi chủ nhân, giáo hội kia trên thực tế là một cứ điểm của phân bộ tổ chức Dị Sát tại Châu Á, người phụ trách trên danh nghĩa là linh mục giáo hội địa phương, trên thực tế là một gã sát thủ trung cấp, thực lực không cao nhưng phụ trách hoạt động hàng ngày tại cứ điểm kia.

Đường Thái Nguyên đáp:

- Từ giáo hội đi thêm một đoạn là biển khơi, giao thông trên biển thập phần tiện lợi, phương tiện cho các sát thủ thông qua nhập cư trái phép đi vào Hoa Hạ, mà sát thủ dị nhân thường đổ bộ ở đó, sẽ đến giáo hội dùng chân một lát, lấy đủ vật tư cần thiết, còn có vũ khí cùng tư liệu, sau đó mới rời khỏi giáo hội đi chấp hành nhiệm vụ.

Đến bây giờ Đường Thái Nguyên vẫn rõ tình huống của tổ chức Dị Sát như lòng bàn tay.

Tâm tình Diệp Dương Thành nhất thời bình phục không ít, gật gật đầu:

- Được, đã biết.

Trực tiếp chặt đứt liên lạc với Đường Thái Nguyên, Diệp Dương Thành thoảng trầm ngâm một lát liền quyết định chủ ý, trước tiên hoàn thành thắng cấp thần cách, sau đó tranh thủ thời gian nhanh chóng đến giáo hội tại Phúc Kiến thu hồi Ngũ Sắc Thần Châu, thả hồn phách bị cầm tù, mở rộng nhân thủ dưới trướng của mình!

Nghĩ đến đây tâm tình của hắn nhất thời phóng khoáng hơn không ít, đưa tay mở ra Cửu Tiêu Thần Cách.

Rất nhanh, bản đồ Hoa Hạ lại xuất hiện, ánh mắt của Diệp Dương Thành rơi lên bản đồ tỉnh Chiết Giang, hít nhẹ một hơi, hắn thoảng khép mắt lại...

Dưới tình huống phi thường chính xác, Diệp Dương Thành dùng ý niệm khống chế đường nét lấy biên giới hải vực Khánh Châu thị làm trung tâm, một đường xuôi nam thẳng đến giao giới hải vực tỉnh Phúc Kiến, mạnh mẽ quay đầu đi hướng tây lên bờ, dọc theo biên giới Lệ Hải thị đi tới Cù Hạng thị, sau đó trải qua biên giới Hàng Châu, Hồ Châu, đâm vào trong hải vực, một đường vẽ vòng vây trực tiếp đem cả tỉnh Chiết Giang bao gồm diện tích lục địa cùng diện tích hải vực vẽ đi vào!

Khi đường vẽ trùng hợp cùng biên giới tuyến hải vực Khánh Châu ban đầu, trong đầu Diệp Dương Thành cũng hiện ra tình huống khu vực trực thuộc cùng giới thiệu chi tiết về thần cách cấp tám.

Chúc mừng ngài hoàn thành xong mở rộng khu vực quản hạt, diện tích 35 vạn km vuông, ngài có thể lựa chọn hành sử thần quyền của ngài trong khu vực trực thuộc.

Xét thấy cấp bậc thần cách hiện tại của ngài không thể hoàn toàn khống chế Cửu Tiêu, ngài có thể hành sử thần quyền theo những điều sau đây:

(Thần quyền che giấu đã bị hoạt hóa không tính trong này).

Sử dụng các loại côn trùng trong khu vực trực thuộc.

Cường hóa các loại côn trùng trong khu vực trực thuộc.

Sử dụng một bộ phận côn trùng ngoài khu vực quản hạt.

Sử dụng côn trùng vượt ngoài trung cấp cường hóa trong khu vực quản hạt ra vào khu vực trực thuộc, không cần hao tổn linh lực hoặc công đức huyền diệu.

Sử dụng động vật có vú trong khu vực trực thuộc (ngoại trừ nhân loại).

Cường hóa động vật có vú trong khu vực trực thuộc (ngoại trừ nhân loại).

Sử dụng một bộ phận động vật có vú ngoài khu vực trực thuộc (ngoại trừ nhân loại).

Sử dụng các loài chim bay trong khu vực trực thuộc.

Cường hóa các loài chim bay...

Sử dụng sinh vật bò sát trong khu vực trực thuộc.

Cường hóa sinh vật bò sát...

Sử dụng sinh vật thủy sinh trong khu vực trực thuộc.

Cường hóa sinh vật thủy sinh...

Sử dụng linh lực hoặc công đức huyền diệu cấu tạo cùng truy tung sơ cấp cường hóa tu di huyền cảnh (ở trong khu vực trực thuộc không cần dùng ánh mắt tiếp xúc là có thể trực tiếp tuyển định mục tiêu tiến hành cấu tạo, tạo thành thương tổn trong tu di huyền cảnh có thể lựa chọn lớn nhỏ, cực hạn thương tổn lớn nhất có thể thu nhỏ lại gấp 90 lần tác dụng ục tiêu (thân thể).

Sử dụng linh lực hoặc công đức huyền diệu cấu tạo cùng truy tung sơ cấp cường hóa tu di huyền cảnh (không thuộc khu vực quản hạt trong vòng 300m đối với mục tiêu, không cần dùng ánh mắt tiếp xúc có thể xây dựng cơ cấp cường hóa tu di huyền cảnh, tiêu hao linh lực hoặc công đức huyền diệu gấp ba trong khu

quản hạt, tác dụng thương tổn có thể lựa chọn, thương tổn lớn nhất cực hạn thu nhỏ lại 90 lần tác dụng cho thân thể mục tiêu)

Hoạt hóa công năng phán định chủ động cho thiện ác trong Cửu Tiêu.

Hoạt hóa công năng chủ động nêu lên sự kiện thiện ác trọng đại trong Cửu Tiêu.

Hoạt hóa công năng nêu lên nhiệm vụ sự kiện thiện ác bình thường trong Cửu Tiêu (một tháng số lượng nêu lên tăng 360 lần).

Hoạt hóa công năng bị động nêu lên trong sự kiện thiện ác trọng đại trong Cửu Tiêu Thần Cách, quan hệ đến ích lợi thần quốc, số lần nêu lên vô hạn, hoàn thành nhiệm vụ đạt được ban thưởng ngoài định mức công đức huyền diệu cùng thần nguyên.

Hoạt hóa công năng chủ động nêu lên trong nhiệm vụ hành thiện trọng đại Cửu Tiêu Thần Cách, số lần nêu lên vô hạn, nhiều nhiệm vụ không thể tiến hành, hoàn thành nhiệm vụ đạt được ban thưởng ngoài định mức công đức huyền diệu cùng thần nguyên.

Hoạt hóa công năng học tập sử dụng sơ cấp pháp thuật cùng một bộ phận vốn có, tân tăng trung cấp pháp thuật cho người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách (mỗi pháp thuật tiêu hao linh lực hạn mức cao nhất 900 điểm).

Hoạt hóa công năng tăng cường thể chất người nắm giữ thần cách.

Hoạt hóa công năng thẩm phán thiện ác của người nắm giữ thần cách.

Hoạt hóa cho thần sử cùng người hầu do người nắm giữ thần cách trao quyền, có thể xây dựng tu di huyền cảnh tiến hành thẩm phán thiện ác trong khu quản hạt.

Đạt được công đức huyền diệu cùng linh lực trong khu quản hạt.

Đạt được công đức huyền diệu cùng linh lực ngoài khu quản hạt.

Đạt được tư cách thần nguyên thần quốc.

Hoạt hóa công năng thần nguyên chuyển hóa linh lực.

Cấp bậc thần cách trước mắt của ngài là: 8 cấp.

Thần nguyên ngài có được hiện tại: 8665 điểm.

Công đức huyền diệu ngài có được: 16078733.

Linh lực ngài có được: 10020375.

Công đức huyền diệu tích lũy đến 42000000 thăng thành cấp chín, có thể mở ra nội dung trang thứ chín Cửu Tiêu, đạt được thần quyền mới, mở rộng phạm vi quản hạt của ngài.

Hiện tại ngài có thể lựa chọn phương thức thu được công đức huyền diệu: trừng ác dương thiện, thẩm phán thiện ác, ban thưởng ngoài định mức.

Trước khi cấp bậc thần cách của ngài còn chưa hoàn toàn khống chế Cửu Tiêu, Cửu Tiêu tiến hành bình phán hành vi của ngài: Trừng ác gia tăng công đức huyền diệu, lần thiện khấu trừ công đức huyền diệu.

Khi công đức huyền diệu của ngài thấp hơn 7999999 điểm, cấp bậc thần cách của ngài rơi xuống cấp bảy, khi công đức huyền diệu thấp tới...

- Ân...

Xem xong nêu lên, Diệp Dương Thành kỳ quái đưa tay vuốt vuốt đầu mình, thần sắc trên mặt có chút cổ quái...

359. Chương 353: Chiến Thuật Không Gian Thần Tộc

Gia tăng trung cấp cường hóa côn trùng tự do ra vào khu quần hạt, thần quyền này đối với Diệp Dương Thành mà nói hấp dẫn không lớn, dù sao trước đó hắn đã kích hoạt thần quyền che giấu tương tự, chẳng qua hiện tại đem tiêu chuẩn xuất nhập cảnh hạ thấp hơn một ít, dựa theo điểm linh lực hiện tại của hắn, chỉ sợ vừa ra tay là chung cực cường hóa, trung cấp cường hóa hiển nhiên không còn thích hợp.

Thần quyền thứ hai là sử dụng một bộ phận động vật có vú ngoài khu quần hạt, cũng không có bao nhiêu lực hấp dẫn, nhưng mỗi khi thần cách thăng cấp đều theo thứ tự gia tăng thần quyền mà xem, Diệp Dương Thành mơ hồ cảm giác được gia tăng thần quyền có bề ngoài như gân gà này, chỉ sợ tới hậu kỳ sẽ phát huy ra tác dụng vượt qua tưởng tượng, tuy rằng trước mắt hắn còn chưa nhìn ra có điểm ưu thế nào.

Bỏ qua hai thần quyền gân gà không nhắc tới, thần quyền thứ ba khiến hai mắt hắn tỏa sáng, trong tu di huyền cảnh có thể tự do điều tiết tác dụng thương tổn trong huyền cảnh, kể từ đó sau này nếu dùng tu di huyền cảnh, không cần như ngày trước hoặc là trực tiếp hủy bỏ công năng thương tổn, hoặc là không thể hạ tử thủ, tránh thủ tiêu thân thể ngoài đời thật ngoài ý muốn, cho nên tóm lại, thần quyền này được mở ra làm cho hắn hết sức hài lòng.

Ngoài ra còn có thể không cần dùng ánh mắt tiếp xúc xây dựng tu di huyền cảnh ngoài khu quần hạt, tuy khoảng cách bị hạn chế trong 300m, nhưng vẫn phương tiện hơn phải tiếp xúc ánh mắt.

Về phần công năng chủ động nêu lên sự kiện thiện ác bình thường, mỗi tháng có 360 lần, đây chỉ là nhỏ nhặt, bởi vì hắn đã đem công năng này chuyển dời lên người Triệu Dung Dung bọn họ, đối với hắn mà nói ảnh hưởng không lớn.

Bỏ qua những thần quyền này, lần này thăng cấp hấp dẫn nhất thật hiển nhiên chính là công năng nêu lên nhiệm vụ, một là bị động, một chủ động, quan trọng nhất là sau khi hoàn thành những nhiệm vụ này, còn có ban thưởng ngoài định mức!

Đã hưởng thụ hai lần chỗ tốt thật lớn khi được ban thưởng ngoài định mức, Diệp Dương Thành cực kỳ xem trọng điều này, sự kiện thiện ác trọng đại, sự kiện quan hệ tới ích lợi căn bản của thần quốc, từ những dòng chữ này không khó nhìn ra công năng mới này chủ yếu nhắm vào lợi ích của Hoa Hạ.

Tiếp theo là chủ động nêu lên nhiệm vụ dương thiện trọng đại, hắn hoàn toàn có thể lý giải Cửu Tiêu Thần Cách đã phát hiện hoạt động dương thiện cần hắn ra tay, sau đó nêu lên với hắn, mà hắn chỉ cần dựa theo yêu cầu thần cách nêu ra hoàn thành, ngoại trừ thu nhập công đức huyền điểm, sẽ có thêm ban thưởng ngoài định mức nhập trường!

Đây là bàn tay vàng! Diệp Dương Thành nghĩ như vậy.

Cần nhắc chi tiết tình huống thăng cấp lần này, xác nhận mình đã hiểu biết rõ ràng, hắn đứng dậy vỗ tay thành tiếng, hỏi:

- Lần này pháp thuật gia tăng có vài loại?

Đây cũng là điều mà Diệp Dương Thành hết sức quan tâm, tuy rằng hắn đã kích hoạt thần quyền tự nhiên chỉ đạo ẩn thân, nhưng dù sao không phải chân chính ẩn thân, vẫn sẽ bị cameras quay chụp xuống, hiển nhiên có tồn tại tai hại nhất định.

- Trước mắt người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách có thể dùng vài loại pháp thuật: trung cấp Liệt Diễm thuật, trung cấp Băng Sương thuật, trung cấp Trấn Linh thuật, trung cấp Thần Lôi thuật, trung cấp Cầm Cổ thuật, trung cấp Tiêu Trừ thuật, trung cấp Huyền Hóa thuật, trung cấp Phân Giải thuật (tân tăng), trung cấp Trọng Lực thuật (tân tăng), trung cấp Hành Không thuật (tân tăng), trung cấp Thần Chiến thuật (tân tăng).

Cửu Tiêu Thần Cách trả lời chi tiết, thật hiển nhiên thuật ẩn thân mà Diệp Dương Thành chờ mong không có.

Cũng may sau nhiều lần bị thất vọng, hắn đã thói quen, điều chỉnh lại tâm tình liền nói:

- Giới thiệu một chút tác dụng của vài loại pháp thuật mới tăng.

- Trung cấp Phân Giải thuật, tiêu hao số lượng linh lực nhất định, tiến hành phân chia vật thể mục tiêu, biến thành vật chất hình thái ban đầu, số lượng linh lực tùy vật phẩm, cực hạn lớn nhất là 900 điểm linh lực.

- Đợi một chút...

Diệp Dương Thành nhíu mày, buột miệng hỏi:

- Nếu phân chia là thân thể, tỷ như là thân thể nhân loại đây?

- Thân thể nhân loại do mấy chục loại nguyên tố bất đồng hình thành, nhiều nhất là hàm lượng nước, tiếp theo là anbumin, nếu dùng Phân Giải thuật với nhân loại, bộ vị bị phân giải sẽ phân chia thành nguyên tố nhẹ, nguyên tố dưỡng...

- Tê...

Nhìn thấy Cửu Tiêu Thần Cách trả lời, Diệp Dương Thành không nhịn được hít sâu một hơi lạnh, đây quả thật là thủ đoạn hủy thi diệt tích tốt nhất! Hơn nữa nếu như đối phương đã tử vong còn không có gì, nhưng nếu đối phương vẫn còn sống lại bị phân giải...

Hắn thật không tưởng tượng được cảm giác đó thế nào, nhưng hắn biết trung cấp Phân Giải thuật đã trở thành đòn sát thủ trong tay hắn, có thể nghĩ, một khi viên đạn bắn tới, hắn sử dụng pháp thuật này, viên đạn lập tức bị phân giải thành nguyên tử kim loại...

Lắc mạnh đầu, hắn thở sâu nói:

- Tiếp tục đi...

- Trung cấp Trọng Lực thuật, tiêu hao số lượng linh lực nhất định, có thể trong thời gian ngắn gia tăng phân lực dẫn lực của mục tiêu, cũng chính là lực hấp dẫn của Trái Đất, bội số trọng lực lớn nhỏ tùy lượng linh lực tiêu hao, cực hạn lớn nhất 900 điểm linh lực.

Diệp Dương Thành cũng không hỏi về Trọng Lực thuật, dù sao nghe tên thật dễ lý giải, loại pháp thuật này giống như đem đồ vật đè ép lên thân thể người, nhẹ thì hành động gian nan, nặng thì trực tiếp tan xương nát thịt, ân, so sánh với sự quý giá của Phân Giải thuật, Trọng Lực thuật huyết tinh hơn không ít.

- Trung cấp Hành Không thuật, tiêu hao số lượng linh lực nhất định có thể phi hành từ 200m-300m trời cao, tốc độ 500km/h, có thể phối hợp sử dụng cùng thần quyền tự nhiên chi đạo ẩn tàng, mỗi phút tiêu hao 5 điểm linh lực, hạn mức lớn nhất 900 điểm, sau khi pháp thuật mất hiệu lực có thể thi triển lần kế tiếp, không hạn chế số lần.

Diệp Dương Thành gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

- Trung cấp Thần Chiến thuật, tiêu hao linh lực thấp nhất 900 điểm, sau khi sử dụng hai lần tạm thời phong ấn, đợi sau khi người nắm giữ thần cách thăng lên cấp chín sẽ tiếp tục hoạt hóa, mỗi lần sử dụng có thể lựa chọn cảm ứng một loại chiến thuật của Thần tộc tùy ý, sau khi lựa chọn xong có thể tự động học được chiến thuật Thần tộc.

- Thần tộc chiến thuật?

Lần đầu tiên nghe danh từ này, Diệp Dương Thành cau mày, có chút kỳ quái hỏi:

- Đây là cái gì?

- Thần tộc chiến thuật, chính là kết tinh tâm huyết của Thần tộc, là thủ đoạn tác chiến chủ yếu của Thần tộc.

- Tương tự võ thuật trên địa cầu?

Hai mắt Diệp Dương Thành tỏa sáng, xoa tay muốn nhảy lên hoan hô!

- ...

Có lẽ xem thường phản ứng của hắn, Cửu Tiêu Thần Cách cũng không đáp lại.

Diệp Dương Thành cười hắc hắc, vung tay thu hồi thần cách vào cơ thể, đồng thời khê quát một tiếng:

- Thần Chiến thuật, đốt!

Linh lực phun tràn, Diệp Dương Thành chợt nhìn thấy được một đạo ngân quang bắn ra, phút chốc bao phủ cả người hắn!

- Hoan nghênh đi vào không gian Thần tộc chiến thuật.

Một thanh âm già nua lại có vẻ phi thường đông cứng vang lên bên tai Diệp Dương Thành:

- Ở trong này, ngươi sẽ học tập kết tinh tâm huyết của thành viên Thần tộc cống hiến, thỉnh lựa chọn chiến thuật ngươi muốn học tập.

Đây là một không gian sương trắng mịn mờ, những nơi ánh mắt nhìn tới đều là khí thể như sương khói, nhưng hắn chợt cảm giác mình giống như quay về trong bụng mẹ, cảm giác ấm áp tràn ngập trong lòng của hắn.

Theo bản năng nhìn lướt qua mảnh không gian nơi này, trong sương trắng mịn mờ mơ hồ hiện ra từng đạo ngân quang, lấp lóe, nhưng những ngôi sao trên bầu trời.

Đưa tay gần đầu, sau thoáng chần chờ Diệp Dương Thành do dự bước tới, sương mù đột nhiên biến mất, chỉ còn lại một hàng văn tự ngân quang long lánh giữa không trung, khiến người hoa cả mắt.

Thể Thuật thiên, Thương Thuật thiên, Thân Thuật thiên, Dao Thuật thiên, Kiếm Thuật thiên, Phủ Thuật thiên, Côn Thuật thiên...

Văn tự màu bạc lấp lánh giữa không trung, đại biểu phân loại Thần tộc chiến thuật, chần chờ hồi lâu, hắn chỉ vào Thể Thuật thiên, nói:

- Là nó.

Nhất thời ngân quang Thể Thuật thiên trướng lên, Diệp Dương Thành hoa mắt, ngay lập tức rơi vào phân loại: Quyền Thuật thiên, Thối Thuật thiên, Tổng Hợp thiên.

- Phân loại thật nhiều...

Nhìn tới đây hắn lẩm bầm một câu, chỉ vào Tổng Hợp thiên:

- Là nó.

Ngân quang tăng vọt, lác Diệp Dương Thành hoa cả mắt, tiếp theo lại đi vào lựa chọn cụ thể: Lôi Đình chiến thuật, Thanh Phong chiến thuật, Lạc Sa chiến thuật, Miên Thủy chiến thuật, Kim Cương chiến thuật, Nhận Mộc chiến thuật...

Thật sự mà nói lúc này Diệp Dương Thành hoàn toàn hoa mắt.

Tuy rằng hắn được Cửu Tiêu Thần Cách đã hơn nửa năm thời gian, nhưng hắn vẫn còn là người phàm, cũng không phải vị thần xem vạn vật như con kiến, cho nên vẫn còn hỷ nộ ái ố, cũng có yêu thích chán ghét, trong lòng luôn hướng tới võ thuật Hoa Hạ không thôi.

Hiện tại hắn chính là như vậy, nhìn gì cũng muốn, nhưng chỉ có thể lựa chọn một lần!

Trên mặt nở nụ cười khổ, lác mạnh đầu, đem những ý tưởng hắt ra ngoài, cắn chặt răng nhắm mắt nói:

- Vậy tuyển Lôi Đình chiến thuật đi!

Bốn chữ Lôi Đình chiến thuật lóe ra hào quang vạn trượng, chiếu lên trên người Diệp Dương Thành, hắn đột nhiên hoảng hốt lại tiến vào một không gian khác, trong không gian hư vô này ở hư không chừng 30m một Thần tộc mặc giáp giáp màu bạc, thân cao hơn hai thước đang lẳng lặng trôi nổi, như chưa từng thay đổi vị trí, cứ đơn giản mà đứng đã gây ra cho Diệp Dương Thành áp lực nói không nên lời.

Diệp Dương Thành cũng không biết loại áp lực này là thần uy của Thần tộc, như vậy có thể thấy được vị Thần tộc mặc chiến giáp cấp bậc hơn xa Thần tộc tân sinh như Diệp Dương Thành.

Chỉ bất quá hắn chỉ là một hình chiếu, dùng ánh mắt trống rỗng liếc qua Diệp Dương Thành, bắt đầu nhẹ nhàng vụn vụn, phát ra thanh âm bùm bùm cách cách, ngay sau đó hắn chợt hét to một tiếng, chấn Diệp Dương Thành văng đầu hoa mắt:

- Nha ha!

- Oanh long long...

Thanh âm tiếng xé gió truyền vào trong tai Diệp Dương Thành, trong tầm mắt của hắn vị Thần tộc như hóa thành một đạo thiểm điện, mang theo uy thế vô cùng sắc bén huy vũ giữa không trung, động tác nhìn qua thập phần bình thường, nhưng do hắn suy diễn quả thật phát huy ra uy lực khiến người muốn phục lại!

Trong quá trình này toàn bộ động tác của vị Thần tộc như khắc vào trí nhớ của Diệp Dương Thành, rõ ràng khắc sâu trong linh hồn của hắn!

Theo vị Thần tộc bắt đầu suy diễn Lôi Đình chiến thuật lần thứ hai, Diệp Dương Thành cũng bắt đầu vụn vụn, sau đó động tác càng lúc càng lớn, giờ tay nhắc chân lại mang theo khí chất như một chiến thuật tông sư...

360. Chương 354: Vương Minh Khi Khóc Không Ra Nước Mắt

Lúc này Diệp Dương Thành đã có phát hiện, khi hắn dần dần nắm giữ Lôi Đình chiến thuật, Cửu Tiêu Thần Cách chấn động theo tần suất cực cao, một tia linh lực chuyển vận đi ra, dần dần hình thành tuần hoàn trong cơ thể hắn, trong quá trình tuần hoàn, linh lực bị chuyển biến thành một loại năng lượng hình thái khác.

Dần dần trong đầu Diệp Dương Thành hiện lên một tầng nghi hoặc mờ lung, không đúng, không đúng!

Động tác mạnh mẽ tạm dừng, Diệp Dương Thành cau mày, nghi hoặc nồng đậm bao phủ trong lòng của hắn.

Vị Thần tộc kia suy diễn Lôi Đình chiến thuật, có một loại uy thế đủ bức bách vạn vật thần phục, hơn nữa trên nắm tay bao phủ một tầng ánh sáng mờ lung, chính là nhờ tầng ánh sáng kia, khiến uy thế của Lôi Đình chiến thuật gia tăng hơn mấy lần.

Mà Diệp Dương Thành tuy đã hoàn toàn hiểu rõ Lôi Đình chiến thuật, hơn nữa cam đoan không chút sai lầm, nhưng hắn không phát huy ra được uy thế tuyệt luân kia, giống như là...giống như là thiếu một điều gì đó.

- Ánh sáng...được rồi, nhất định là tầng ánh sáng kia!

Vỗ trán, Diệp Dương Thành giật mình nhìn vị Thần tộc đã dừng lại toàn bộ động tác, đang định mở miệng hỏi gì đó, không gian đột nhiên sụp đổ...

Vừa nháong thần, Diệp Dương Thành đã quay về sự thật, hắn vẫn đang đứng trong phòng ngủ của mình, không gian hư vô, thành viên Thần tộc đều đã vô ảnh vô tung biến mất.

Nếu không cảm nhận được bản năng chiến thuật sâu tận xương tủy, Diệp Dương Thành thậm chí hoài nghi mình gặp phải ảo giác, mà không chân thật tồn tại!

Đưa tay lên nhìn bàn tay của mình, lại nhìn lưng bàn tay, sau thoáng chần chờ Diệp Dương Thành khẽ quát một tiếng, siết chặt nắm tay đánh ra, đồng thời dùng một loại tư thế không thể nào phát sinh trên thân người thường hung hăng quét đi phải ra ngoài, sau tiếng rít gió, hắn đã vững vàng dựng thẳng lên, thậm chí chân trái chưa từng thay đổi chút nào!

- Cảnh giới trong linh hồn không biện pháp đồng bộ cùng thân thể ah.

Công kích sắc bén thật yếu dị trong mắt người thường, lại làm Diệp Dương Thành không khỏi cau mày, tựa hồ vô cùng bất mãn.

Diễn luyện trong không gian Thần tộc chiến thuật gần như hoàn mỹ, đi tới sự thật lại không đạt được trình tự như thế, loại chênh lệch này làm Diệp Dương Thành có chút khó chịu.

Nhưng ngay khi hắn còn đang nhíu mày, vị trí ở bụng truyền ra cảm giác ấm áp khiến hắn chú ý, theo bản năng hắn siết chặt hai tay, vừa phát lực, cảm giác ấm áp càng thêm mãnh liệt, rục rịch, giống như tùy thời sẽ phát tiết ra ngoài thân thể!

Giờ khắc này Diệp Dương Thành giống như hiểu được điều gì, ngay trong phòng ngủ của mình liền sa vào cảm giác như mộng ảo, sau đó hắn bắt đầu bắt chước theo chiêu thức Lôi Đình chiến thuật, diễn luyện ngay trong phòng...

- Đúng vậy, chính là như thế!

Sau một lần diễn luyện xong Lôi Đình chiến thuật, Diệp Dương Thành mở mắt, hai đạo tinh quang bắn ra, cảm giác phấn khởi hiện lên khuôn mặt của hắn!

Vừa rồi khi hắn diễn luyện Lôi Đình chiến thuật, một loại cảm ngộ phi thường huyền diệu tràn vào đầu óc của hắn, Cửu Tiêu Thần Cách chậm rãi vận chuyển từng tia khí thể thanh lương vào cơ thể hắn, cuối cùng hình thành một vòng đại tuần hoàn, sau đó quay trở về ở bụng!

Mà cỗ khí thể chuyển hóa thành cảm giác ấm áp có thể tùy thời gia nhập vào trong nắm tay của hắn, mà cỗ khí thể kia chính ánh sáng bao phủ trên tay vị Thần tộc!

Trải qua một lần diễn luyện thăm dò, Diệp Dương Thành đã nhớ kỹ phương thức vận động đại tuần hoàn, lập tức xoay người ngồi xuống giường, nhắm mắt lại, bắt đầu tinh tế cảm ứng cỗ khí thể ấm áp trong người mình.

Sau đó hắn chậm rãi đem khí thể ấm áp di chuyển khỏi bụng, khi cỗ khí thể chảy qua gần ngực, Cửu Tiêu Thần Cách quả nhiên có phản ứng, lại chuyển vận một cỗ khí thể lạnh lẽo!

Cỗ khí thể lạnh lẽo nhanh chóng bị đồng hóa, sau khi chuyển hóa xong lại theo đường tuần hoàn huyền diệu, quay về giữa bụng...

Trải qua nhiều lần thực nghiệm, Diệp Dương Thành rốt cục nắm giữ nhân tố mấu chốt, thứ nhất cỗ khí thể nếu dừng lại ở bất kỳ bộ vị nào trên người, sẽ gia tăng công kích phá hư hoặc là cường độ phòng ngự đón đỡ. Thứ hai cỗ khí thể ấm áp có thể thông qua đại tuần hoàn gia tăng thêm số lượng thậm chí là chất lượng. Thứ ba cỗ khí thể có lẽ chính là một loại năng lượng hình thái khác!

Nghĩ rõ ràng việc này, Diệp Dương Thành lập tức điều tra số liệu tương quan của mình, quả nhiên, khi hắn chứng kiến linh lực của mình đã tiêu hao hơn 800 điểm, hắn hoàn toàn khẳng định cỗ khí thể ấm áp kia là do linh lực chuyển hóa mà đến!

Mặt khác hắn còn phát hiện, ở trong không gian Thần tộc chiến thuật, ánh sáng bao phủ nắm tay của vị Thần tộc ngưng thật vô cùng, mà khí thể của hắn lại mờ mịt mênh mông, vô luận theo uy thế hay số lượng, chất lượng, hoàn toàn kém hơn người ta thật nhiều...

- Nhưng có trời mới biết người kia đã sống bao nhiêu năm, mình còn trẻ, còn có rất nhiều khả năng...

Lắm bảm an ủi mình, Diệp Dương Thành cười hắc hắc, ngay sau đó khẽ quát một tiếng:

- Thần Chiến thuật, đốt!

Lần này tiến vào không gian Thần Chiến thuật, Diệp Dương Thành đã quen thuộc, lựa chọn Thân Thuật thiên, sau đó lại lựa chọn Lược Ảnh thân thuật, cuối cùng đi vào không gian học tập.

Thân pháp lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, bộ pháp khiến người hoa cả mắt, đợi sau khi hắn hoàn thành diễn luyện rời khỏi, đã sáu giờ sáng hôm sau!

Nhưng vào lúc này tinh thần của hắn thật tốt, thông qua diễn luyện, hắn phát hiện khí thể ấm áp kia đều hữu dụng đối với toàn bộ Thần Chiến thuật, có thể biến thành bất kỳ năng lượng thuộc tính nào, tỷ như năng lượng cuồng táo của Lôi Đình chiến thuật hoặc năng lượng nhẹ nhàng của Lược Ảnh thân thuật.

Cho nên tổng hợp đặc tính của nó, hắn đặt tên là Linh Hư lực, ý là năng lượng linh hoạt đa dạng.

Xem như từ giờ trở đi, sinh hoạt hàng ngày của Diệp Dương Thành tăng thêm một công việc trọng yếu, chính là vận hành Linh Hư lực, khiến cho nó không ngừng lớn mạnh!

Một người đứng trong phòng ngủ trầm ngâm hồi lâu, mãi đến khi suy nghĩ được rõ ràng, đến lúc này hần mới kinh ngạc phát hiện phòng ngủ biến thành một phòng rác rưởi!

Nhìn cảnh tượng này, hần vừa cảm khái vừa cười khổ, nhúu mày sầu não, nên mua chiếc giường khác hay nên đi đền tiền cho chủ nhà, sau đó đi tìm nơi ở khác?

Hay là...

- Mua một căn nhà đi.

Nghĩ nghĩ, rốt cục hít sâu một hơi, hần quyết định mua nhà.

Thu thập sơ phòng ngủ, nhớ tới lời hẹn với Lâm Mạn Ny chiều qua, đi vào rửa mặt, cũng không thay quần áo, hần rời khỏi nhà lái xe đến Đông Tháp.

Vào lúc này Vương Minh Khi lại thật muốn khóc một trận.

Bắt đầu từ hơn sáu giờ chiều hôm qua, Cửu Tiêu Thần Cách không ngừng tràn ngập ra nêu lên về những sự kiện thiện ác bình thường, bức hần muốn phát điên, nhóm người Triệu Dung Dung đều có khu quần hạt của mình, chỉ riêng hần là dân cư lưu động, nơi nào cần thì đi tới đó, hay lắm, nhóm người Triệu Dung Dung chỉ cần phụ trách khu vực của mình là được, mà hần cần chạy ngược chạy xuôi, giải quyết xong nơi này lại phải lập tức đi giải quyết nơi khác.

Bận rộn suốt cả đêm, khi hần bước lên địa giới Hàng Châu, có một loại cảm giác hạnh phúc, còn có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Ẩn thân đứng cạnh bờ Tiền Đường, ánh mắt nhìn về huyện Ôn Nhạc, khuôn mặt hần khóc tang, lẩm bẩm:

- Chủ nhân...ngài ngàn vạn lần nhanh chóng đi tìm người ah...tiểu bặc sắp chịu không nổi...

361. Chương 355: Trong Bụng Mang Theo Một Vật Nhỏ

- Có thể mở rộng diện tích thêm một chút, ngoại trừ cô nhi viện trong Chiết Giang, còn có thể bao gồm cả phúc lợi viện công lập tính vào.

Diệp Dương Thành tay cầm chén trà đen ngồi trong phòng làm việc của Lâm Mạn Ny, trầm ngâm nói:

- Hoặc là có thể tiếp tục liên hệ vài cơ cấu từ thiện, đem cả viện dưỡng lão cũng tính một lúc luôn đi.

- Kể cả viện dưỡng lão cũng tính sao?

Lâm Mạn Ny đang ghi chép nghe vậy không khỏi ngẩn ngơ, dừng động tác ngạc nhiên hỏi:

- Nhưng bên nhi đồng có thể tặng đồ chơi cùng văn phòng phẩm, còn có thể trợ giúp nhi đồng có điều kiện thích hợp đến trường, nhưng bên người già thì làm gì? A Thành, anh định an bài như thế nào?

- Chúng ta có thể ra tiền an bài các cụ già tiến hành kiểm tra sức khỏe, đồng thời mua một ít sản phẩm dinh dưỡng tặng qua, còn có thể trợ giúp viện dưỡng lão tài chính eo hẹp xây dựng thêm phần cứng trong viện.

Trong lòng Diệp Dương Thành đã có phương án, nghe Lâm Mạn Ny hỏi cười đáp.

- Đây chính là hoạt động từ thiện Tết âm lịch lớn nhất năm nay của Dương Thành quỹ hội chúng ta đâu, muốn làm làm lớn một chút, nửa vời thì nói làm gì?

- Vậy...cũng tốt.

Lâm Mạn Ny nghĩ nghĩ, tính toán tài chính trong hoạt động từ thiện lần này, cười gật đầu đáp ứng, sau khi xác định xong kế hoạch an bài, nàng lại hỏi:

- Qua thêm hai mươi ngày là tới Tết, bình thường tới cuối năm công ty không phải đều thật bận rộn sao? A Thành, anh thật nhàn rồi nha!

- Ha ha, trong công ty có người chiếu cố, nếu vội thì bề bộn sút đầu mẻ trán, rảnh rồi cũng rảnh đến khùng.

Diệp Dương Thành cười dài đáp, sau đó đứng dậy vươn vai, nói:

- Thế nào, đã suy nghĩ Tết này làm sao ăn Tết không?

- Đương nhiên ở cô nhi viện thôi.

Lâm Mạn Ny nhìn hắn, cười nói:

- Tết âm lịch hàng năm đều có thật nhiều huynh đệ tỷ muội trở về đâu, hơn nữa bọn nhỏ trong viện dù sao phải có người chăm sóc, Tết năm trước còn có ba đứa nhỏ chơi pháo bị thương tay đó.

- Ở lại trong viện sao...

Diệp Dương Thành thoáng có chút thất vọng, nhưng hắn cũng biết hiện tại nếu đưa nàng về nhà cũng có vẻ hơi quá nhanh, huống chi khoảng cách giữa trấn Bảo Kinh cùng huyện thành chỉ mười mấy cây số, lái xe hơn một giờ là tới, ở đâu cũng như nhau.

Nghĩ thông suốt chuyện này, hắn lộ ra ý cười, gật đầu nói:

- Đến lúc đó trong viện cần mua hàng tết chẳng hạn, trực tiếp dùng tiền trong quỹ hội đi, nga, đúng rồi.

- Cái gì?

Lâm Mạn Ny ngẩng đầu hỏi.

- Từ trấn Bảo Kinh đi tới, phía phương hướng Long Tây hương có con đường suốt bốn mươi năm không ai sửa qua, nếu như có thời gian, em đi tìm công ty kiến trúc, cho họ phái người qua đó nhìn xem một chút, sau đó báo giá cả.

Nghĩ tới con đường xóc nảy, cùng lời nói như vui đùa của mình lúc đó, Diệp Dương Thành xoa cằm, nói:

- Nếu như thích hợp anh gửi tiền qua cho em, em dùng danh nghĩa quỹ từ thiện đi sửa con đường kia...Àn, mỗi ngày đều có nhi đồng tới lui đi học trên con đường đó, xem như sửa đường giúp bọn nhỏ đi.

- Dạ.

Ánh mắt Lâm Mạn Ny nhìn Diệp Dương Thành tràn đầy vẻ nhu tình, tựa hồ còn mang theo một ít kiêu ngạo, có lẽ ở trong mắt của nàng, Diệp Dương Thành chính là đại thiện nhân luôn quên mình vì người đi.

Tới mười giờ, Lâm Mạn Ny khép lại bút ký bốn, đứng lên nói:

- Vậy em đi liên hệ những cơ cấu từ thiện một chút, buổi chiều nếu có thời gian còn phải đi mấy cô nhi viện, viện dưỡng lão cùng phúc lợi viện nhi đồng nhìn xem, đem chuyện hoạt động lần này xác định chắc chắn xuống.

- Cũng tốt.

Diệp Dương Thành thoáng trầm ngâm chốc lát, cười gật đầu nói:

- Nhưng cũng đừng tới tới lui lui chờ xe bus, bao một chiếc taxi đi thôi, chờ qua năm em đi học lái xe thì lấy bằng đi, bằng không mỗi lần đều phải hồi hả ngược xuôi, đón xe mãi cũng thật phiền toái.

- Được, em đã biết.

Lâm Mạn Ny hiểu được lời của Diệp Dương Thành là thực tế, huống hồ quan hệ giữa hai người đã minh xác, cũng không có gì mất tự nhiên, sau thoáng do dự liền đáp ứng.

Hơn mười phút sau cả hai sóng vai rời khỏi Đông Tháp, đưa Lâm Mạn Ny lên một chiếc taxi, Diệp Dương Thành xoay người đi tới bãi đỗ xe, lên xe trực tiếp lái đi thành phố Thạch Sư bên Phúc Kiến, ngay khi hân phát động xe chuẩn bị đi lên đường cao tốc, di động chợt vang lên.

Nhìn thoảng qua dây số trên điện thoại, Diệp Dương Thành nhếch môi cười, nhấn nút:

- Sao hôm nay đột nhiên nhớ gọi điện cho tôi đây?

- Nè, lời này của anh nghe sao không đúng đây?

Bên kia điện thoại truyền ra thanh âm oán giận của một cô gái:

- Đã lâu như vậy cũng không ghé tiệm xem một chút, còn không gọi điện cho tôi, anh không sợ đem toàn bộ tiền của anh tham ô hay sao?

- Ha ha, mỗi ngày đều nhận được tin nhắn của ngân hàng đâu.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Vừa chuẩn bị gọi điện cho cô đây, không nghĩ tới chúng ta tâm linh tương thông, tôi còn chưa kịp gọi thì cô đã gọi tới!

- Giả vờ đi, cứ tiếp tục.

Vương Tuệ Tuệ hừ nói:

- Chiêu này của anh dùng trên người mấy cô nhóc còn hữu dụng, dùng trên người tôi không có hiệu quả.

- Hừ, không phải chỉ là đem áo mưa chọc thủng lỗ, trong bụng mang một tiểu tử sao.

Diệp Dương Thành không chút yếu thế bĩu môi, nói đùa một câu mới cười nhẹ hỏi:

- Tìm tôi có chuyện gì không?

- Chủ yếu có ba việc.

Vương Tuệ Tuệ ngừng cười, tùy tiện nói:

- Chuyện thứ nhất, đoạn thời gian trước tôi đem quần áo mùa đông tăng giá 30%, đem qua tính lại đại khái kiếm thêm cho anh chừng mười bảy vạn, sắp tết rồi, lão Diệp anh tính toán cho tôi bao nhiêu tiền lì xì đây?

Ngữ khí nghe như vui đùa, lại như tùy ý, nhưng Diệp Dương Thành đã quen với tính cách của nàng nên không khỏi nhú mày, nhưng hân cũng không hỏi nguyên nhân, chỉ cười nói:

- Cô đã kiếm thêm cho tôi mười bảy vạn, vậy thì cho cô bao lì xì năm vạn, miễn cho cô nói tôi thấy lợi quên...

- A? Thật sao?

Diệp Dương Thành còn chưa nói xong, Vương Tuệ Tuệ đã kinh hô, ngay sau đó hung hăng hôn mạnh vào điện thoại:

- Lão Diệp, anh thật là cứu tinh của tôi ah!

- Làm sao vậy?

Diệp Dương Thành rốt cục không ngăn chặn được lòng hiếu kỳ, hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra sao?

- Vốn là có việc, nhưng hiện tại, ân, không thành vấn đề.

Vương Tuệ Tuệ vui sướng hài lòng nói:

- Chuyện thứ hai, chị họ của tôi đi làm trong tiệm hơn một tháng, xử lý tốt lắm, ngày mai tôi xin phép về nhà, anh có phê chuẩn hay không?

- Không phải đâu chị cả!

Diệp Dương Thành trợn mắt:

- Đã là cuối năm, thời điểm mua sắm hoàng kim, lúc này cô đòi nghỉ sao?

- Hì hì, anh nghe tôi nói xong chuyện thứ ba trước thôi.

Tâm tình Vương Tuệ Tuệ phi thường phấn khởi, nói:

- Âm lịch 24 tháng 12, tôi sẽ kết hôn, ăn, đến lúc đó anh có đi tham gia hôn lễ hay không?

- ...

Diệp Dương Thành choáng đầu, lại trợn mắt:

- Tôi không quen chồng cô, huống hồ tôi lấy thân phận gì đi tham gia hôn lễ của hai người? Làm ơn đi, cô là nữ giới, tôi là nam giới được không!

- Việc này có quan hệ gì chứ, ai quy định nhà gái không thể có bạn nam giới tham gia hôn lễ sao?

Wang Tuệ Tuệ nói:

- ăn, đợi lát nữa tôi đem tài khoản ngân hàng nhấn qua di động của anh, anh đem tiền gửi qua cho tôi trước đi, ăn, trưa nay tôi sẽ gửi thiệp mời qua nhà anh, đến lúc đó anh phải đến!

- ...

Wang Tuệ Tuệ tựa hồ thật để ý số tiền lì xì năm vạn này, nếu không mà nói dựa theo tính cách của nàng, căn bản không có khả năng liên tục nhắc nhở chuyện này, thậm chí lúc này hẳn có thể khẳng định nàng đang đỏ mặt ra vẻ đùa giỡn nói những lời này với hẳn!

Nhưng Vương Tuệ Tuệ không muốn nhiều lời, Diệp Dương Thành cũng không truy hỏi, sau thoáng trầm mặc ngẩn ngui, hẳn gật gật đầu:

- Được, tôi sẽ gửi qua cho cô, ngân hàng nào?

- Ngân hàng nông nghiệp đi.

Wang Tuệ Tuệ tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, thanh âm vui đùa đã không còn, miễn cưỡng cười liền cúp điện thoại.

Đặt di động lên quầy, hai mắt nàng có chút ngầy dại nhìn ra đường, lẩm bẩm:

- Vương Tuệ Tuệ a Vương Tuệ Tuệ, người làm như vậy rốt cục có đáng giá hay không?

Dùng tay nâng cằm, hồi lâu sau Vương Tuệ Tuệ thở dài, cười tự giễu:

- Bất kể nói như thế nào, xem như có một gia đình...không phải sao?

- Kỳ quái.

Diệp Dương Thành đem di động đặt xuống ghế lái phụ, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc.

Với tính cách đầy trách nhiệm của Vương Tuệ Tuệ, vì sao nàng phải vội vã lấy được số tiền này?

Hắn gãi gãi đầu, chỉ có thể tạm thời đè nén nghi hoặc trong lòng, giẫm ga chạy thẳng lên đường cao tốc đi thông tỉnh Phúc Kiến...

362. Chương 356: Diệt Sạch

Tổ chức Dị Sát bị diệt làm các cứ điểm thành lập trên thế giới bị bỏ trống, người phụ trách các cứ điểm cũng tham gia hành động đoạt bảo tại Duyên Đãng sơn, kết quả không lấy được bảo bối ngược lại còn bỏ cả tính mạng của mình, có người lại mất đi liên lạc cùng phân bộ tổ chức Dị Sát, hoặc biết được tin tức tình nguyện tổ chức Dị Sát toàn quân bị diệt tại huyện Ôn Nhạc liền mai danh ẩn tích, sống trong nơm nớp lo sợ.

Thật hiển nhiên tòa giáo hội ba tầng lầu nằm tại trấn Tường Chi thành phố Thạch Sư tỉnh Phúc Kiến ở trước mắt này, cũng rơi vào tình huống như thế, cửa lớn khóa chặt, người đi nhà trống.

- Hi vọng đồ vật vẫn còn đi...

Chứng kiến tòa nhà trống rỗng không bóng người nằm tại ngoại thành, tâm tình Diệp Dương Thành khê động, nếu người phụ trách cứ điểm này không phải đã chết tại Duyên Đăng sơn, mà sau khi chuyện phát sinh đã thoát khỏi nơi đây, hơn nữa trước khi rời đi còn mang theo Ngũ Sắc Thần Châu, biến người mệnh mỏng, hẳn đi đâu mà tìm?

Mang theo tâm tình khẩn trương, thừa dịp bóng đêm nhẹ nhàng nhảy lên, tường vây cao hơn ba thước cũng không thể ngăn cản được hắn, thuận lợi tiến vào trong sân giáo đường, đứng trên mảnh đất trống mọc đầy cỏ dại, Diệp Dương Thành tạm dừng chốc lát sau đó đi lên bậc thang, đứng ngay cửa lớn giáo đường...

- Ca sát...

Thanh âm khê vang lên, Diệp Dương Thành đã kéo vỡ ổ khóa ngay cửa, nhẹ nhàng nâng tay đẩy cánh cửa gỗ thật nặng, sau một tiếng cọt kẹt vang lên, một mùi vị ẩm mốc vì thật lâu không mở cửa chợt xông vào trong mũi.

Nhìn lướt qua bài trí trong phòng, Diệp Dương Thành dựa theo lời nói của Đường Thái Nguyên đi tới bục giảng, dọc theo đường đi hắn nhìn thấy được năm sáu quyển thánh kinh bị nhét vào hai bên chỗ ngồi, từ điểm này có thể đoán được người trong giáo đường rời đi có vẻ thật vội vàng.

- Đoán chừng là bị hù phá mật đi.

Nhẹ nhàng giậm chân lên bục gỗ, nghe thanh âm truyền ra bên dưới, Diệp Dương Thành buồn cười sờ sờ mũi, âm thầm lẩm bẩm:

- Xem như người chạy trốn mau...

- Bang bang...

Dưới lòng bàn chân truyền ra tiếng hồi âm, hơi chút chú ý liền có thể phát hiện bục gỗ là rỗng, vừa lúc xác minh lời nói của Đường Thái Nguyên, công tác mở lối vào tầng hầm nằm bên dưới bục gỗ này!

Lui ra sau một bước, ngồi xổm người, cũng không thấy hắn có động tác gì, trên tay hiện ra vụn vít, tay phải cầm lấy, tay trái vươn ra sờ soạng dưới bục gỗ một lúc, sau đó hắn cầm vụn vít hung hăng đâm xuống, dễ dàng xuyên qua ván gỗ, chợt nâng lên, bên dưới ván gỗ là công tắc hơi cũ hiện ra!

Đưa tay đẩy công tắc, không đến ba giây sau trên vách tường cách bục gỗ chừng năm thước, bên dưới giá chữ thập vang lên một trận sần sật, một lối vào ước chừng năm mươi phân hiện ra trong tầm mắt Diệp Dương Thành.

Dù sao cũng không phải tới ngắm cảnh, hắn đứng dậy xoay người chui vào trong lỗ hổng kia...

Hơn một phút sau hắn xuất hiện trong mật thất ngằm cách mặt đất tám thước bên dưới giáo đường, dựa theo ánh mắt của hắn, mật thất này rộng chừng 6m², lại chỉ cao 1m⁵⁰!

- Người phụ trách cứ điểm này tuyệt đối là một chú lùn!

Diệp Dương Thành khom người, bực mình nghĩ đến.

Giữa mật thất có một bàn gỗ cùng vài chiếc ghế cũ, hắn nhắc chân đi tới cạnh bàn, đẩy nó sang bên, sau đó ngồi xổm người sờ soạng dưới đất.

Rất nhanh hắn sờ ra một khe hở, nếu là người khác tuyệt đối không nhận ra điểm này.

Ai có thể nghĩ đến trong mật thất còn có hốc tối đây? Hơn nữa còn nằm dưới bàn!

- Người thiết kế mật thất này, tính tình cẩn thận chặt chẽ đến cực hạn.

Ngón tay lướt quanh khe hở một vòng, xác định vị trí, hắn cười nhẹ một tiếng, quát khẽ:

- Phân Giải thuật, đốt!

Một đạo ngân quang mông lung phát sáng lên, trong ánh mắt chăm chú của hắn, khối xi măng như băng tuyết gặp phải mặt trời chói chang, nhanh chóng tan rã, không đầy hai giây cả khối xi măng đã bị phân giải thành bột phần, hoàn toàn bị phân giải sạch sẽ.

Lúc này ánh mắt Diệp Dương Thành bị ánh sáng phát ra hấp dẫn, chứng kiến ánh sáng đủ màu kia, hắn liền biết chuyện đi này không uống công!

Khóe môi hắn chợt hiện lên ý cười.

Cũng không đếm qua số lượng thần châu, hắn đem Ngũ Sắc Thần Châu toàn bộ thu vào Cửu Tiêu không gian, sau đó đứng lên nhanh chóng rời khỏi mật thất, dùng tốc độ cực nhanh biến mất trong màn đêm...

Mãi đến khi quay về chỗ dừng xe Diệp Dương Thành cũng không biết ngay lúc hắn phóng qua tường vây biến mất nhanh như chớp, bên trong một ngôi nhà cách giáo đường chừng một cây số đang có một nam hai nữ ngây người nhìn trần trời vào máy vi tính trước mặt, khuôn mặt hiện lên vẻ hoảng sợ.

- Quả nhiên...đã tìm tới.

Nam tử hơn ba mươi tuổi theo bản năng nâng tay lau mồ hôi lạnh trên trán, môi run run, sau đó cảm thấy may mắn vô vô cực, lẩm bẩm:

- Cũng may...cũng may...

- Chính là người này sao?

Đứng bên phải nam tử là một nữ nhân hơn bốn mươi tuổi, quần áo vô cùng bình thường, khuôn mặt cũng không nổi bật, quay người trượt chuột đem hình ảnh theo dõi điều chỉnh mấy phút, làm àn ảnh dừng lại lúc Diệp Dương Thành còn đứng trên bãi cỏ giáo đường, hình ảnh trước mắt là một nam nhân hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt chữ điền, làm cho người ta có cảm giác không giận mà uy.

- Nhất định là hắn.

Người mở miệng là một nữ nhân hơn ba mươi tuổi, khe cắn môi, nói:

- Hắn muốn diệt cỏ tận gốc sao?

- ...

Hai người còn lại cùng trầm mặc, đại khái qua hơn ba mươi giây, nam nhân siết nắm tay, chần chờ nói:

- Người của huyện Ôn Nhạc cuối cùng vẫn tìm tới, chúng ta làm sao bây giờ? Rời khỏi trấn Tường Chi sao?

- Trốn trốn trốn, chúng ta còn có thể trốn đi nơi nào?

Sắc mặt nữ nhân hơn bốn mươi tuổi trầm xuống, giọng nói khẽ run:

- Chó ăn trung tâm xử lý sự kiện siêu nhiên của quân đội mỗi đoạn thời gian lại đến một lần, hiện tại người của huyện Ôn Nhạc cũng tìm tới cửa, bọn hắn rõ ràng là muốn diệt sạch...thế giới to lớn, chúng ta còn có thể trốn đi nơi nào?

Không chỉ có quân đội đang bài tra đuổi giết dị nhân còn sống sót, các quốc gia cùng tổ chức nước ngoài cũng đang cực lực bao vây tiêu trừ dị nhân còn sót lại, cuộc sống thoải mái của dị nhân đã một đi không trở lại, bọn hắn từng là cao thủ mà các quốc gia kiêng kỵ đã biến thành chuột chạy qua đường!

Trốn? Bọn hắn còn có thể trốn đi nơi nào?

Nguyên bản ba người này là người phụ trách cứ điểm giáo đường, từ sau khi tình nhuệ tổ chức Dị Sát toàn quân bị diệt tại huyện Ôn Nhạc, bọn hắn trực tiếp bỏ rơi giáo đường trốn vào trong nhà dân trên trấn, hơn một lần thông qua máy giám sát bí mật phát hiện chiến sĩ siêu cấp của quân đội tìm tới cửa, trong lòng bọn họ đã vô cùng run sợ không biết nên làm gì, trong trấn có thật nhiều người đều biết bọn họ, nếu những siêu cấp chiến sĩ kia đi tìm dân bản địa hỏi thăm, muốn tìm được ba người bọn họ không phải là việc khó.

Nhưng từ xưa tới nay chỗ nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, đạo lý này biến thành lý do ba người vẫn ẩn nấp trong trấn, nhưng bây giờ thì sao? Không chỉ có người của quân đội tìm tới, ngay cả huyện Ôn Nhạc...

- Chẳng lẽ chúng ta cả đời chỉ có thể trốn đông trốn tây sao?

Nữ nhân hơn ba mươi sâu kín nói:

- Sau đó chờ khi tai họa bùng xuống, ở trong tuyệt vọng cùng khuất nhục giãy dụa mà chết?

- ...

Một nam một nữ còn lại toàn thân chấn động, lời nói của nữ nhân kia rõ ràng đã va chạm tận đáy lòng bọn họ.

Ba người nhìn nhau, qua hơn ba phút thời gian nam tử cắn chặt răng, chỉ lên hình ảnh trong máy vi tính, trầm giọng nói:

- Nếu hắn đã lộ diện...

- Không, chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ.

Không đợi nam tử nói hết lời, nữ nhân hơn bốn mươi tuổi đã lắc đầu, phủ định đề nghị của hắn, nhưng ngay sau đó nàng lại nói:

- Nhưng chúng ta có thể đem hình của hắn giao cho người khác, lúc chạng vạng tôi nhận được một tin nhắn đến từ Hàn quốc...

- Nga? Ý tứ gì vậy?

Hai người còn lại quay phắt đầu nhìn nàng.

- Vốn tôi đã xem như không nhận được tin nhắn kia, chúng ta trải qua cuộc sống của mình, từ nay về sau không liên hệ với người khác...

Nữ nhân cắn chặt răng nói:

- Nhưng mà...bọn hắn thật sự khinh người quá đáng!

Giống như tự cổ vũ ỳnh, sau khi nói xong lời này nàng tạm dừng vậy giây, tiếp theo thấp giọng nói:

- Người của tổng bộ đến, ở tại Hàn quốc...

Dùng một ngày từ Khánh Châu đến Thạch Sư Phúc Kiến rồi quay trở về, Diệp Dương Thành cũng không cảm giác mệt mỏi, trên thực tế sau khi hắn trở lại huyện Ôn Nhạc hơn nửa cho xe dừng lại trước nhà, tinh thần phấn khởi, trên mặt còn mang theo mỉm cười.

Hành trình đi Phúc Kiến tuy vội vàng, nhưng ít ra chuyện hắn cần làm đã viên mãn hoàn thành, vừa nghĩ tới thần châu đặt trong không gian, trong lòng hắn mát rượi, toàn thân đều sáng khoái.

Trên mặt lộ ra nụ cười, dạo một vòng trong nhà sau đó đóng lại cửa sổ, kéo màn, cũng không quan tâm hiện tại là bốn giờ sáng, vươn tay phải lấy ra một viên thần châu.

Cầm hạt châu trong tay thưởng thức chốc lát, sau đó nhẹ nhàng ném hạt châu lên không trung, nhìn nó tự do rơi xuống, rầm một tiếng vỡ thành mảnh nhỏ...

- Chết tiệt, rốt cục chịu thả ta ra rồi sao? Ta muốn đem mộng của người thống thành chậu rửa mặt!

Hạt châu vừa vỡ vụn, một tiếng rít gào cuồng bạo nóng nảy đã rơi vào trong tai Diệp Dương Thành, một cổ chân khí bạo ngược như dã thú đập thẳng vào mặt hắn!

Trong tầm mắt của hắn, một hình người quái thú thân cao hơn 2m20, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn như đá tảng xuất hiện, đó là một người da đen cao lớn khôi ngô!

Trên khuôn mặt hắn có vết sẹo, có lẽ khoe khoang chiến công của hắn, đã trở thành linh thể còn lưu lại vết sẹo kia, ánh mắt đầu tiên chứng kiến đã biết hắn tính tình nóng nảy, nóng nảy phi thường!

- Chết tiệt, chính là ngươi...

- Trần Linh thuật, đốt!

Không đợi tên kia mắng thêm lần nữa, Diệp Dương Thành đã cười nhẹ một tiếng, nâng tay đánh ra một đạo Trấn Linh thuật...

Mấy phút sau linh thể kia đã ngoan ngoãn phủ phục trước mặt Diệp Dương Thành, mở miệng trút trặc một tràng Trung văn, hô:

- Linh bộc Marc.....Baabllo gặp qua chủ nhân...

- ...

Nghe một chuỗi xưng tên dài dằng dặc, vẻ mặt Diệp Dương Thành cứng lại chốc lát, chần chờ nói:

- Người...gọi là gì?

- Marc.....Baabllo.

Người da đen cung kính phủ phục nói:

- Chủ nhân có thể gọi tiểu bộc là Ba Bố Lỗ.

- Tên thật cổ quái.

Diệp Dương Thành trợn mắt, nói:

- Đứng lên đi.

- Dạ, chủ nhân.

Ba Bố Lỗ cung kính đáp, đứng sang bên.

Liếc mắt nhìn Ba Bố Lỗ với ánh mắt kỳ quái, Diệp Dương Thành lại đưa tay phải lấy ra một hạt châu, lần này là màu đen...

363. Chương 357: Mười Hai Tín Đồ Thiên Thần Binh Đoàn

Diệp Dương Thành chưa từng hoài nghi qua trí nhớ của mình, nhưng sau Ba Bố Lỗ, lại thêm một linh hồn dị nhân được thả ra, vẫn là người da đen tên Grasso...Takona!

Một chuỗi xưng hô trức trặc khó nhớ nổi làm khó miệng Diệp Dương Thành run rẩy, nhìn nhìn nam tử gầy gò thấp bé trái ngược Ba Bố Lỗ, Diệp Dương Thành định thần hỏi:

- Tác Khoa Nạp, năng lực dị hóa của ngươi là gì?

- Hồi chủ nhân.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Tác Khoa Nạp dùng tiếng Hán cực kỳ quái dị quỳ dưới đất cung kính đáp:

- Năng lực dị hóa của Tác Khoa Nạp là quang nhận, quang nhận chức nhiệt chẳng những xé rách mục tiêu, còn có thể tạo thành tổn thương.

Nói tới đây, Tác Khoa Nạp khẽ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Ba Bố Lỗ nói tiếp:

- Ba Bố Lỗ cùng Tác Khoa Nạp đến từ một bộ lạc.

- Bộ lạc Châu Phi?

Diệp Dương Thành đánh giá hai người, khóe môi mỉm cười:

- Vì sao các ngươi lại bị cầm tù trong Ngũ Sát Thần Châu?

- Hai năm trước, Tác Khoa Nạp cùng Ba Bố Lỗ mang theo mệnh lệnh của tướng quân Thiên Thần binh đoàn đi Châu Âu, tổ chức Dị Sát tuyên bố nhiệm vụ ám sát tướng quân, mà chúng tôi chỉ có thể liên hệ với phân bộ tổ chức Dị Sát Châu Á, cho nên tôi cùng Ba Bố Lỗ cùng mười vị tín đồ còn lại đi qua Châu Á,

nhưng chúng tôi bị hai ngân bài sắt thủ cùng một kim bài sắt thủ của phân bộ Dị Sát Châu Á liên thủ tập kích, cuối cùng chúng tôi đánh không lại bọn hắc, bị bọn hắc dùng hạt châu cầm tù linh hồn.

Tác Khoa Nạp cung kính đáp.

- Mười hai tín đồ?

Trái tim Diệp Dương Thành giật nảy, liền trút ra toàn bộ Ngũ Sát Thần Châu, tính cả Ba Bó Lỗ cùng Tác Khoa Nạp, số lượng còn lại...không nhiều không ít, vừa đủ mười viên!

- Mười hai người da đen...

Thậm chí không cần đập vỡ mười viên thần châu còn lại, hắc cũng biết mình phải gặp ai, mười hai người đến từ Châu Phi, là mười hai tín đồ của Thiên Thần binh đoàn!

Diệp Dương Thành cũng không kỳ thị chủng tộc, nhưng một hơi nhận lấy mười hai linh bọc da đen...làm cho hắc có loại cảm giác là lạ.

Nếu không phải trước mắt thật thiếu nhân thủ, phỏng chừng hắc sẽ ngừng lại, không tiếp tục phóng thích mười người da đen còn lại, nhưng sự thật lại không cho phép hắc làm như thế.

Cho nên Diệp Dương Thành khê thở dài, cũng không ném từng viên mà tiện tay ném hết xuống đất, sau tiếng vỡ nát, mười người da đen cao thấp mập ốm mỗi người mỗi vẻ hiện ra trước mặt Diệp Dương Thành.

Cũng không hứng thú nói chuyện với họ, họ vừa xuất hiện được một giây hắc đã quát:

- Trấn Linh thuật, đốt! Đốt! Đốt! Đốt...

Mười người thậm chí còn chưa có cơ hội mở miệng, vừa rời khỏi không gian cầm tù một giây sau đã rơi vào không gian cầm tù của Cửu Tiêu Thần Cách, mãi tới khi mười người hiện ra trước mặt Diệp Dương Thành đã hoàn toàn ngoan ngoãn như mèo nhà.

- Không cần thông báo đầy đủ cả tên họ, chỉ cần nói thẳng các người gọi là gì là được!

Lần này Diệp Dương Thành đã có kinh nghiệm, không đợi họ mở miệng đã đưa ra chỉ thị, hắc thật sự không muốn nghe một chuỗi tên trúc trắc đến mười lần!

- Tiểu bọc A Khố Lạp Mã, Lỗ Cách Ba Lạp, Tát Mục Ai Nhĩ, Ốc Nhĩ Đặc, Bỉ Lạp Ngũ Đức, Lỗ Bản Ba Khắc, Á Lịch Khắc Tư, Bó Lạp Đức, Tô Tạp Đạt, Ai Tác Tát Tạp gặp qua chủ nhân!

Mười người chỉnh tề quỳ rạp xuống, cung kính dập đầu, nửa thân trên cơ hồ dán sát dưới sàn nhà!

Đối mặt với một đại đội những cái tên thật khó nhớ, Diệp Dương Thành chỉ đành nỗ lực ghi nhớ một chút, sau đó khoát tay, nói:

- Tất cả đứng lên đi.

- Dạ, chủ nhân.

Mười người cùng kêu lên, sau đó nối đuôi nhau đứng dậy, xếp thành hai hàng trước mặt Diệp Dương Thành.

Nhìn nhóm linh bọc người da đen trước mặt, Diệp Dương Thành hơi có chút đau đầu nhu nhu huyết thái dương, làm sao an bài đây?

Mười hai người da đen này mặc dù có Cửu Tiêu Thần Cách nên tự động học được Hán ngữ, nhưng dù sao họ không phải người Hoa Hạ, thậm chí còn không phải người Châu Á, nói cách khác một khi xếp họ đi vào quan trường, đủ loại tập tục cùng thói quen khi họ còn sống đều biến thành sơ hở lớn nhất, cho dù bọn họ chiếm đoạt thân thể của mục tiêu!

Nói cách khác, thu nhận mười hai linh bọc này, lại không thể xếp họ đi vào quan trường trong khu vực quản hạt, ít nhất trước khi đợi họ học hiểu được tập quán của Hoa Hạ, họ không thể đi ra ngoài.

Đánh giá mười hai người, Diệp Dương Thành cảm thấy đau đầu, nhưng nếu lưu họ ở lại lại không có gì dùng, thật quá lãng phí!

Nghĩ đến đây, Diệp Dương Thành nói:

- Mở miệng ra.

- A...

Mười hai người đứng thẳng cùng há to miệng.

Mỗi người thường hơn ba trăm linh châu, tương đương hơn 3000 điểm linh lực, nhìn họ đã tiến vào trạng thái thăng cấp, cuối cùng Diệp Dương Thành đành liên hệ tâm linh với Hình Tuấn Phi, đem tình huống nói cho hắn biết, hỏi:

- Người cảm thấy được nên an bài những người này đến vị trí nào mới có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất của bọn hắn?

- Mười hai tín đồ của Thiên Thần binh đoàn?

Vượt ngoài ý liệu của Diệp Dương Thành, Hình Tuấn Phi lại không trả lời câu hỏi của hắn, mà lú lờ nói:

- Chủ nhân, đây là mười hai đại sát khí ah!

- Nga?

Vốn thâm nghĩ không biết nên làm sao an bài, không nghĩ tới nghe Hình Tuấn Phi nói như vậy, Diệp Dương Thành bị gọi lên hứng thú, có chút hăng hái hỏi:

- Vì sao nói như vậy?

- Thiên Thần binh đoàn là đoàn thể dị nhân tung hoành tại đại lục Châu Phi hơn hai mươi năm, tổng nhân số đại khái chừng ba mươi người, tôn thờ một người tên là A Mỗ Ba, làm người cảm thấy quỷ dị chính là A Mỗ Ba cũng không phải dị nhân.

Hình Tuấn Phi ngừng một chút lại nói:

- Nhưng A Mỗ Ba lại tự xưng mình là tướng quân đến từ Thiên giới, cho nên thành viên Thiên Thần đều tôn hắn làm tướng quân, mười hai tín đồ là mười hai người có sức chiến đấu lớn nhất trong binh đoàn, thấp nhất đều là thượng úy, cao nhất là thượng tá, đương nhiên quân hàm đều do A Mỗ Ba trao tặng, không được chính phủ các nước thừa nhận.

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

- Hành tung của Thiên Thần binh đoàn ở Châu Phi thật quỷ bí, là đoàn thể lính đánh thuê có nhân số ít nhất, nhưng thực lực mạnh nhất, lần hành động nổi danh nhất là ở bốn năm trước, trong công kích cuồng bạo của mười hai tín đồ, đem hoàng thất của một quốc gia trung đẳng Châu Phi oanh thành đồng hoang tàn, nghe nói quân nhân thủ vệ hoàng thất hơn một vạn ba ngàn người!

- Nhưng hai năm trước mười hai tín đồ đột nhiên vô ảnh vô tung biến mất, A Mỗ Ba tướng quân sau đó không lâu đã bị ám sát, Thiên Thần binh đoàn vì vậy mai danh ẩn tích, không nghĩ tới qua hai năm bọn hắn trở thành linh bộc của chủ nhân.

Hình Tuấn Phi có chút thốt thức nói:

- Thế sự vô thường ah!

- Được rồi, đừng cảm khái.

Diệp Dương Thành cũng không để ý tới, thản nhiên nói.

- Đối với việc an bài bọn họ, ngươi có ý nghĩ gì không?

- Kỳ thật...chủ nhân có chút để tâm vào chuyện nhỏ quá nhiều.

Hình Tuấn Phi ngưng ngừng nói:

- Dù họ chưa từng giao thiệp với quan trường, nhưng vẫn phát huy được tác dụng, mấu chốt làm sao sử dụng họ mà thôi.

- Nga?

Hai mắt Diệp Dương Thành tỏa sáng:

- Người nói xem, làm sao an bài tốt bọn hần?
- Theo tình huống hiện tại xem ra, lực lượng trên quan trường không cần nhiều lắm.

Hình Tuấn Phi chậm chước nói:

- Chỉ cần điều trợ thủ chức vị thần sử đi tới tỉnh ủy đảm nhiệm chức vụ, sau khi có được quyền nói chuyện trong tỉnh ủy, như vậy có thể hình thành ảnh hưởng nhất định trong quan trường các thành thị, trên cơ sở này, chủ nhân cần gì phải xếp nhân công vào toàn bộ thành thị đây?
- Ân, nói tiếp đi.

Diệp Dương Thành như có suy nghĩ gật đầu.

- Tiếp theo, nguyên nhân thiếu thốn nhân thủ trước mắt không phải trong quan trường, mà là đủ loại sự tình cần xử lý trong khu quản hạt.

Hình Tuấn Phi một câu bình tĩnh người trong mộng:

- Chủ nhân có thể an bài mười hai người đến bên cạnh nhóm người lão bộc, tùy thời đợi lệnh giải quyết một ít vấn đề đột phát, về phương diện khác bọn họ có thể đi theo nhóm người lão bộc học tập cùng học thói quen ứng xử trong quốc nội Hoa Hạ, đợi sau khi bọn họ điều chỉnh tốt trạng thái, không còn lộ ra sơ hở, chủ nhân có thể điều nhiệm họ đi tới bất cứ nơi nào...
- Không sai!

Nghe xong lời của Hình Tuấn Phi, Diệp Dương Thành chợt hiểu, gật đầu nói:

- Chuyện này giao cho người tới an bài, ta sẽ phái bọn hần đi qua chỗ của người, người xem rồi sắp xếp đi!
- Dạ, chủ nhân

Hình Tuấn Phi cung kính đáp ứng, mà vấn đề thiếu nhân thủ của Diệp Dương Thành xem như đã được giải quyết.

Vấn đề đã được giải quyết, khi Diệp Dương Thành nhìn mười hai linh bộc da đen, ánh mắt tự nhiên hơn rất nhiều, thậm chí còn mang theo ý cười...

364. Chương 358: Có Tính Là Quyền Thế Ngập Trời

Hơn tám giờ sáng hôm sau, phó chủ tịch thường vụ Lê Hải thị Thái Anh Hoa vì say rượu quá độ lâm vào hôn mê, bị người nhà phát hiện trong phòng sách liền đưa tới bệnh viện, nhưng trên đường tới bệnh viện đã đột tử, hưởng thọ bốn mươi chín tuổi.

Mười giờ hai mươi bảy phút cùng buổi sáng, phó chủ tịch Thai Châu thị kiêm cục trưởng cục công an Thai Châu thị Lô Hồng Quân khi đi xuống lầu vô ý trượt chân, ngã nhào ngay cửa thang lầu tầng ba, tạo thành nhiều vết thương gãy xương khắp thân thể, nội tạng xuất huyết, bệnh viện cứu chữa không hiệu quả bị tuyên cáo tử vong, hưởng thọ bốn mươi bảy tuổi.

Đến buổi trưa mười hai giờ bốn mươi sáu phút, phó chủ tịch Lê Hải thị kiêm cục trưởng công an Lê Hải thị Tề Đức Thủ, bởi vì tham gia một buổi tiệc của trường bố người bạn thân, uống hết một cân Cổ Tỉnh Cống Tửu, trên đường lái xe về nhà phát sinh tai nạn giao thông, chết ngay đường trường, là bên gây lỗi, hưởng thọ bốn mươi bốn tuổi.

Buổi chiều ba giờ bốn mươi chín phút cùng ngày, chủ tịch thành phố Thai Châu Liễu Ân Hồng đang đi thị sát công trường, bởi vì không đội nón bảo hộ, từ tầng mười bảy công trường sẩy chân rơi xuống tử vong tại chỗ, hưởng thọ bốn mươi bảy tuổi...

Buổi tối tám giờ lẻ chín phút, ủy viên tỉnh ủy Chiết Giang, bí thư chính pháp ủy Chiết Giang Hồng An Quốc đột nhiên ngắt trong một tiệc rượu, hai phút sau khôi phục bình thường, cười nói như trước.

Tám giờ mười bảy phút, ủy viên tỉnh ủy Chiết Giang, chủ nhiệm văn phòng tỉnh ủy kiêm thư ký trưởng tỉnh ủy Chiết Giang Diêu Đức Nguyên, đột nhiên ngắt xỉu trong một câu lạc bộ tư nhân xa hoa trong khu Thượng Thành Hàng Châu, hơn một phút sau khôi phục bình thường, khi nói chuyện thần trí thanh tỉnh.

Tám giờ hai mươi ba phút, ủy viên tỉnh ủy Chiết Giang, bí thư thành ủy Hàng Châu Khương Hồng Nghĩa đột nhiên ngắt xỉu trong một tiểu khu xa hoa, hơn hai phút sau khôi phục bình thường, không có chuyện gì xảy ra.

Chín giờ lẻ ba phút, bí thư thành ủy Cù Hằng thị Quý Đồng khi rời khỏi một nhà hàng đột nhiên lại ngắt, hơn một phút sau khôi phục thanh tỉnh, cười nói bị tái phát bệnh cũ, khuyên mọi người không cần lo lắng.

Chín giờ hai mươi sáu phút, chủ tịch thành phố Hồ Châu tỉnh Chiết Giang Hạ Phương Tuệ cùng chủ tịch công ty bất động sản đang gặp mặt đột nhiên ngắt xỉu, hơn hai phút sau khôi phục bình thường, lại tiếp tục xâm nhập nghiên cứu thảo luận đề tài vừa rồi, không biểu hiện ra chút khác thường.

Chín giờ ba mươi một phút, phó chủ tịch thành phố Trữ Ba tỉnh Chiết Giang Trịnh Lệ Tư đang ở trong nhà tiếp khách đột nhiên lại ngắt, hơn hai phút sau khôi phục bình thường, mỉm cười nói mấy ngày nay mình quá mệt mỏi, lại ngủ gà ngủ gật...

- Chủ nhân, đã sắp xếp xong xuôi.

Hơn mười giờ tối, Hình Tuấn Phi liên lạc với Diệp Dương Thành, thanh âm cung kính:

- Ngoại trừ lão bộc, Tống Lâm Lập, Triệu Dung Dung vẫn ở nguyên tại chỗ, Vương Minh Khi thay thế bí thư chính pháp ủy tỉnh Chiết Giang, Đường Thái Nguyên thay thế thư ký trưởng tỉnh ủy Chiết Giang, Ngô Chấn Cương thay thế bí thư thành ủy Hàng Châu, Sở Minh Hiên thay thế bí thư thành ủy Cù Hằng, Trương Ngọc Thiển thay thế chủ tịch thành phố Hồ Châu, Tiểu Thương Ưu Tử thay thế phó chủ tịch thành phố Trữ Ba.

Nói tới đây, hần dừng một lát mới nói tiếp:

- Cho tới bây giờ bởi vì nhân thủ không đủ, bên Hoa Kim thị, Gia Thiệu thị, Thiệu Hoa thị còn chưa có người của chúng ta, đồng thời lão bộc đã chia đám người A Khố Lạp Mã thành sáu tổ, mỗi tổ hai người, ngoại trừ Dương Đăng Phi, Vương Minh Khi, Đường Thái Nguyên, Ngô Chấn Cương, bên cạnh mỗi người đều có một tổ...

Đến tận đây, rốt cục đã an bài xong khu quân hạt mở rộng, tuy rằng về nhân thủ vẫn còn khẩn trương, nhưng chỉ cần không xảy ra vấn đề lớn, dưới sự duy trì của nhóm người Triệu Dung Dung, mọi chuyện trong khu quân hạt cũng không cần Diệp Dương Thành phải quan tâm.

Lặng lặng nghe xong Hình Tuấn Phi hội báo, Diệp Dương Thành khẽ gật đầu, ừ một tiếng rồi nói ra:

- Hiệu suất không tệ, nhưng giống trống khua chiêng thay người như vậy, bên phương diện truyền thông không có phản ứng gì sao?

- Lão bộc đã thông tri thần tử đại nhân, đã tiến hành toàn diện phong tỏa tin tức, đồng thời ba người Đường Thái Nguyên đã đi vào tỉnh ủy, muốn phong tỏa tin tức phi thường dễ dàng.

Hình Tuấn Phi tràn đầy tự tin hồi đáp:

- Hơn nữa “tử vong” của bọn họ thoát nhìn thập phần bình thường, không ai tìm được dấu vết nào tại hiện trường, chỉ cần không tìm được chứng cứ, sớm hay muộn đều giống nhau.

- Được.

Diệp Dương Thành gật đầu, ngẩng lên nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, ngáp một tiếng nói:

- Được rồi, thời gian đã không còn sớm, hãy mau điều động nhân thủ, nhất là cục trưởng cục công thương mà tin tức ti vi nói mấy hôm trước, hi vọng ngày mai ta có thể chứng kiến tin tức hần bị song quy trong ti vi.

- Như ngài mong muốn, chủ nhân.

Hình Tuấn Phi cười gật đầu, muốn đối phó một cục trưởng cục công thương bị nghi ngờ tham ô, còn nhẹ nhàng hơn cả uống nước!

Chặt đứt liên lạc với Hình Tuấn Phi, khi đứng dậy, Diệp Dương Thành chợt ngậy ra, sau đó sờ mũi lẩm bẩm:

- Như vậy mình có tính là quyền thế ngập trời hay không?

Diệp Dương Thành chưa bao giờ nghĩ tới muốn đi vào quan trường, càng không nghĩ làm quan, nhưng theo tình huống hiện tại hẳn thật dễ dàng gây sóng gió động trời trong quan trường, mặc dù bản thân không làm quan, nhưng lại dễ dàng bãi miễn những quan chức mà hẳn chương mắt...

Hắn đi vào phòng ngủ, dựa theo lộ tuyến tuần hoàn trong trí nhớ bắt đầu khống chế Linh Hư lực không ngừng trải qua bộ vị trái tim, rút lấy linh lực từ Cửu Tiêu Thần Cách.

- Đây tuyệt đối có người có ý định mưu sát!

Tuy rằng đã hơn mười một giờ đêm, nhưng trong một văn phòng đại viện tỉnh ủy Chiết Giang, truyền ra tiếng rít gào trầm thấp dù đã kiệt lực áp chế:

- Trên thế gian làm sao có chuyện trùng hợp như thế?

- Lão Diêm, ông bình tĩnh một chút đừng nóng nảy, chờ Phó chủ nhiệm...

Thanh âm an ủi của một lão giả vang lên, nhưng còn chưa nói xong đã bị Diêm La Viễn trực tiếp cắt đứt:

- Đừng nhắc tới tên hỗn đản kia với tôi!

Nhìn Diêm La Viễn giận dữ, Vu Tranh Vành chỉ có thể cười khổ, nhưng không biết làm sao tiếp lời.

Cũng không biết đầu óc của Phó Diệc Chi có vấn đề gì hay không, từ sau khi ba người xác lập quan hệ hợp tác, hẳn cùng Diêm La Viễn đã xuất ra ba kế hoạch nhắm vào dị nhân huyện Ôn Nhạc, mỗi kế hoạch đều trải qua cân nhắc cẩn thận mới chính thức xác định xuống dưới.

Nhưng Phó Diệc Chi thì sao? Mỗi khi kế hoạch thực hiện, luôn sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, tỷ như lần trước đem hình ảnh theo dõi đã bài tra cẩn thận tiến hành sắp xếp điều tra, ban đầu hết thấy thuận lợi, cũng bài trừ mười mấy người hiểm nghi, không biết có phải nguyên nhân xác suất biến rộng tìm kim quá thấp hay không, kế hoạch tiến hành được một nửa Phó Diệc Chi lại bỏ mặc.

Nhưng vấn đề là vì nhằm vào dị nhân, công an bình thường chỉ vô dụng, ngay cả trung tâm xử lý sự kiện siêu nhân đều buông tay bỏ mặc, công an địa phương làm sao tiếp tục điều tra? Cho dù là mèo mù gặp phải chuột chết, cũng không nhận ra được người ta!

Bởi vậy làm Diêm La Viễn vô cùng tức giận.

Vì chuyện này đến bây giờ hẳn vẫn còn cảm tức, nhưng hẳn hiểu rõ tính cách Phó Diệc Chi, chỉ có thể ngẫu nhiên phát hỏa nhưng cũng không đem quan hệ nhiệt náo quá cương, như vậy sẽ làm mọi người không thể xuống đài.

Nhìn thoáng qua Vu Tranh Vành đang cười khổ không nói gì, Diêm La Viễn thoáng do dự lại nói ra:

- Tóm lại chuyện này thấy thế nào cũng không giống như trùng hợp...

- Nhưng cố tình lại là trùng hợp.

Diêm La Viễn còn chưa nói xong, cửa phòng đã bị đẩy ra, Phó Diệc Chi trong một thân quân trang cầm một phần túi hồ sơ đi vào, vừa đi vừa nói:

- Đã điều tra xong tình huống tại hiện trường, vô luận là hình ảnh theo dõi hay hiện trường tử vong, hoặc di thể người chết, đều không phát hiện chút dấu vết, sự tình đều phát sinh đột nhiên, thông qua máy giám thị còn chứng kiến được bộ dáng kinh hoàng của người chết khi chuyện phát sinh ngoài ý muốn, cho nên từ điểm đó có thể bài trừ khả năng bọn hắn bị người thôi miên.

Vừa nói chuyện, Phó Diệp Chi đã đi tới trước mặt Diêm La Viễn cùng Vu Tranh Vành, đưa qua túi hồ sơ, nói:

- Toàn bộ tình huống đều ở nơi này, quả thật chỉ là trùng hợp mà thôi...

365. Chương 359: Phản Bội

- A Thành, em đi thích hợp không?

Ngồi cạnh ghế tài xế, cũng như lần đầu tiên theo Diệp Dương Thành về nhà gặp cha mẹ, Lâm Mạn Ny có chút câu nệ không ngừng chỉnh sửa hình tượng của mình, trên mặt lộ dáng tươi cười, không ngừng hỏi mãi một vấn đề, nàng đi qua có thích hợp không?

- Dương nhiên thích hợp.

Lại một lần nghe Lâm Mạn Ny hỏi chuyện này, Diệp Dương Thành nhún vai, quay đầu nhìn nàng, nói:

- Huống chi anh lấy thân phận bạn của nhà gái tham dự hôn lễ, nếu không đưa em theo, để cho chú rể nghĩ như thế nào?

- Phải nha...

Lâm Mạn Ny giật mình gật đầu, nhìn thấy xe sắp chạy vào phạm vi trấn Bảo Kinh, nàng lại hỏi:

- Vậy em có cần đi làm cô dâu phụ cho nàng không?

- Hẳn là không cần đi.

Diệp Dương Thành không xác định nói:

- Dù sao em chưa gặp nàng bao giờ, chẳng lẽ nàng kết hôn lại không tìm được dâu phụ sao...

Lâm Mạn Ny có chút khấn trương gật gật đầu, cũng như Diệp Dương Thành, đây là lần đầu tiên nàng dùng thân phận bạn bè đi tham gia hôn lễ người khác, hơn nữa còn lấy thân phận bạn gái của Diệp Dương Thành, gặp mặt một đám người không quen biết có chút khấn trương cũng không tránh được.

Nhìn qua cô gái ngồi bên cạnh mình, giờ phút này tâm tình Diệp Dương Thành vô cùng bình tĩnh.

Từ sau khi thu mười hai người da đen làm linh bộc, hơn nữa tiến hành điều động đám người Ngô Chấn Cương, Diệp Dương Thành triệt để thoát thân khỏi công việc quản lý khu quản hạt, những chuyện này đều có nhóm người Triệu Dung Dung tự mình giải quyết, nếu như gặp phải chuyện lớn bọn họ mới liên lạc với hắn, cũng không phải cần hắn định ra quyết định, mà nói ra ý nghĩ của chính mình, chờ đợi Diệp Dương Thành gật đầu hoặc lắc đầu.

Theo lời hồi báo của nhóm người Hình Tuấn Phi, biểu hiện của nhóm người A Khố Lạp Mã rất tốt, ít nhất thật nghe lời.

Ngoại trừ vấn đề quản lý khu quản hạt, hơn mười ngày thời gian Diệp Dương Thành cũng khó được an ổn, mỗi ngày đúng giờ xuất hiện tại công ty Dương Thành, sau đó lại tan sở về nhà.

Xế chiều hôm qua, xe bus đã hẹn trước chạy tới cửa lớn công ty, đón toàn bộ công nhân lên xe về nhà đón tết, trong hơn hai trăm công nhân còn có một bộ phận là công nhân mới vừa vào làm việc trong nhà máy chưa đầy một tháng, vốn dựa theo ý tứ của Đỗ Nhuận Sinh, hắn nên phân biệt đối đãi với nhóm công nhân kia, ít nhất không cần phát tiền lì xì như công nhân cũ, còn được đãi ngộ có xe đưa về tận nhà.

Nhưng Diệp Dương Thành lại cười phủ định, hơn nữa không cần giải thích, chỉ đợi sau khi các công nhân rời đi hắn mới dặn dò Đỗ Nhuận Sinh sang năm phải thêm vài chiếc xe bus đi đón công nhân quay về làm việc, đối với việc này Đỗ Nhuận Sinh cũng khó lý giải, dù sao hắn chỉ giới trong công việc sản xuất, bằng không lúc trước không đến nỗi rơi vào hoàn cảnh phải đóng cửa nhà máy...

Công ty Dương Thành tổng kết thu nhập chi tiêu cuối năm đưa ra kết quả tài chính làm Diệp Dương Thành hoảng sợ, bởi vì có Sổ Minh Hiên ra tay, khách hàng công ty không ai ghi nợ tiền hàng, dựa theo cách nói của Đỗ Nhuận Sinh, chỉ vừa gọi điện thoại đi qua người ta đã lập tức ngoan ngoãn trả tiền vào trương mục của công ty...

Xây dựng thêm nhà xưởng, tăng thêm trang bị mới, tiếp tục khấu trừ đủ loại thuế thu nhập cùng tiền lương công nhân, phúc lợi, tiền thưởng vân vân, từ khi thành lập đến bây giờ chỉ mới qua vài tháng thời gian công ty Dương Thành đã thu hồi toàn bộ phí tổn đầu tư, còn kinh doanh lãi hơn một ngàn ba trăm vạn!

Một ngàn ba trăm vạn này là thật sự kiếm được trở về, tuy có chút đầu cơ trục lợi nhưng dù sao vẫn là kiếm tiền không phải sao?

Vì thế lúc ban đêm, Diệp Dương Thành còn hưng trí bừng bừng kéo Lâm Mạn Ny đi một chuyến nhà hàng xoay tròn nổi danh huyện Thanh Sơn, đùa giỡn một phen vùng tiền như rác của nhà giàu mới nổi...

- Qua khỏi đường hầm này chính là trấn Bảo Kinh.

Lái lên đường dốc, Diệp Dương Thành thở một hơi thật dài, nói:

- Đã có một thời gian dài không trở lại, Mạn Ny.

- Ân?

Lâm Mạn Ny đang ngắm cảnh ngoài cửa sổ có chút xuất thần, Lâm Mạn Ny thoáng ngây ra quay đầu lại nhìn hần hỏi:

- Làm sao vậy?

- Hôm nay đã hai mươi bốn, đêm nay không quay về được, ngày mai là hai mươi lăm.

Diệp Dương Thành chần chờ nói:

- Qua thêm vài ngày đã tới giao thừa, hay là em ở lại đây đi, bên cô nhi viện có Lâm viện trưởng chiếu cố...

- A?

Lâm Mạn Ny thoáng kinh ngạc, lập tức mỉm cười lắc lắc đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Bọn nhỏ sẽ không thói quen.

Nghe được lời này của nàng, Diệp Dương Thành trầm mặc, nhưng trong ánh mắt nhìn nàng lại tăng thêm vẻ yêu thích, nha đầu này, a...

Ngay khi Diệp Dương Thành mang theo Lâm Mạn Ny lái xe chạy về trấn Bảo Kinh tham dự hôn lễ Vương Tuệ Tuệ, bên trong một tòa lầu năm tầng nằm ở khu Tiêu Sơn tại thành phố Hàng Châu, Phó Diệc Chi đang cau mày nhìn một phần tư liệu tình báo do cấp dưới báo cáo, miệng lẩm bẩm:

- Làm sao có thể...

Đem phần tư liệu tình báo xem kỹ từ đầu tới đuôi, còn xem không dưới ba lần, Phó Diệc Chi ngẩng đầu nhìn một thanh niên đứng trước mặt, nhú mày hỏi:

- Xác định đúng vậy sao?

- Việc này...

Nhận thấy được ánh mắt dò hỏi của Phó Diệc Chi, thanh niên thoáng chần chờ một lát, mang theo ánh mắt kính sợ lập tức ba một tiếng kính lễ, cất cao giọng nói:

- Báo cáo thủ trưởng, tôi xác định!

Nhìn sắc mặt khẳng định của thanh niên trước mắt, Phó Diệc Chi chột thổ dài:

- Ngày trước hẳn không phải rất tốt sao...vì sao bây giờ lại làm ra loại chuyện này?

- Ba!

Nặng nề đem phần tư liệu vỗ mạnh lên bàn, Phó Diệc Chi nói:

- Phân phó đi xuống, tiếp tục gia tăng thêm hai người theo dõi hẩn chặt chẽ suốt 24 giờ, một khi có phát hiện gì lập tức hội báo cho tôi!

- Dạ, thủ trưởng!

Thanh niên lại kính lễ, sau đó xoay người khỏi khỏi văn phòng.

Đợi khi thân ảnh thanh niên biến mất sau cửa, cửa phòng đóng lại, Phó Diệc Chi xoay người cầm lên phần tư liệu tình báo, bên trên viết một hàng chữ: Báo cáo điều tra về phó chủ tịch thường vụ tỉnh Quý Châu Chu Vân Hải bị hiềm nghi tiết lộ cơ mật quốc gia!

Phó Diệc Chi từng hiểu biết về Chu Vân Hải, nhưng cho tới bây giờ chỉ nghe nói hẩn là người hiền lành, làm việc thực tế, cẩn thận công tác, thái độ làm người thanh liêm, có thể nói trong nhận tri của Phó Diệc Chi, Chu Vân Hải tuyệt đối là một vị quan viên phó bộ cấp tài đức vẹn toàn!

Nhưng một người như thế hiện tại có quan hệ đến một vụ án tiết lộ cơ mật quốc gia, hơn nữa trong quá trình này còn liên lụy đến tổ chức xã hội đen có dính líu đến chủ nghĩa khủng bố...

Nhìn nội dung cuộc điều tra, Phó Diệc Chi nhẹ nhàng đặt văn kiện lên bàn, nâng tay nhu nhu huyết thái dương, lẩm bẩm:

- Đột nhiên hôn mê...

Ý nghĩ trong đầu có chút lộn xộn, cuối cùng Phó Diệc Chi khê thở dài, khép lại văn kiện, đẩy cửa rời khỏi văn phòng, từ đầu đến cuối hẩn cũng không nghĩ đến báo cáo với Diệp Dương Thành chuyện này, thứ nhất chuyện này phát sinh ở Quý Châu cách xa ngàn dặm, thứ hai đã sắp đến tết, xuất phát từ lòng lo lắng, hẩn theo bản năng né tránh vấn đề này, muốn Diệp Dương Thành vui vẻ trải qua một ngày tết thoải mái.

Huống hồ Chu Vân Hải đã bị theo dõi, cho dù thật sự làm phản, làm ra chuyện có lỗi với quốc gia với dân chúng, Phó Diệc Chi cũng không tin hẩn có thể nhắc lên sóng gió dưới mắt của mình!

- Mẹ, Cảnh Long không phải đã nghỉ rồi sao?

Xe về đến cửa nhà, tiếp nhận thiệp mời trong tay Ngô Ngọc Phương, nhìn lướt qua hẩn lại có chút kỳ quái hỏi:

- Tiểu tử kia lại chạy đi đâu?

- Sáng sớm đã ra ngoài.

Ngô Ngọc Phương cũng không để ý, cười cười nói:

- Nói là vào huyện thành cùng bạn học đi mau gì đó, còn con, không vào nhà ngồi một chút?

- Thôi đi.

Diệp Dương Thành cười cất thiệp mời, khê lắc đầu nói:

- Đi qua sớm một chút cũng tốt.

- Được, vậy con đi đi.

Ngô Ngọc Phương cười cười, đưa mắt nhìn Lâm Mạn Ny, nói:

- Năm nay Mạn Ny ở lại ăn tết không?

- Con sao?

Lâm Mạn Ny thè lưỡi, có chút đỏ mặt đáp:

- Con còn phải về trong viện chiếu cổ bọn nhỏ đâu...

- Ha ha, không có việc gì.

Ngô Ngọc Phương phóng khoáng khoát tay, cười nói:

- Dù sao huyện thành không xa, bình thường có thời gian về nhà vài lần là được rồi.

- Dạ...

Lâm Mạn Ny nhanh chóng gạt đầu cười đáp.

- Nha đầu Tuệ Tuệ cũng phải lập gia đình rồi...

Diệp Dương Thành xoay người lên xe, sau lưng truyền ra tiếng cảm khái đầy thâm ý của mẹ hắn, nhất thời cứng mình, làm như không nghe thấy lên xe rời đi.

Mà mẹ hắn cũng nhìn theo, chỉ cười một tiếng quay người vào nhà.

Căn nhà trên đường Khê Tân đã thương lượng xong, đợi khi con lớn nhất hoặc con thứ hai của nhị thúc cần kết hôn, nếu còn chưa có nhà sẽ đưa căn nhà này cho nhị thúc.

Nếu nhà nhị thúc may mắn có đủ tiền, có thể xây nhà trước khi lập gia đình, vậy hai căn nhà ở tiểu khu thuộc về hai anh em Diệp Dương Thành, hai vợ chồng bà thì tiếp tục ở lại nơi này, dù sao đã ở vài chục năm, muốn sửa thói quen thật khó thích ứng, huống chi đường Khê Tân cách tiểu khu Ái Hà không xa, ở đâu không giống nhau?

Đối với quyết định của cha mẹ, Diệp Dương Thành gơ hai tay tán thành, nhưng lòng nghĩ thế nào chỉ có hắn hiểu được.

Dựa theo địa chỉ ghi trên thiệp mời, Diệp Dương Thành đi quanh một vòng phía đông, sau đó đi tới thôn Kinh Nam, xe vừa chạy vào đường xi măng trong thôn, rất xa đã thấy được một gia đình đang bận rộn mâm cỗ, Diệp Dương Thành biết đó là nhà của Vương Tuệ Tuệ.

Một ngôi nhà thật bình thường, tráng gạch men sứ, hai bên dùng đất gạch tráng một chút, có chút cũ kỹ, còn có chút rêu xanh, đây là một ngôi nhà dân thật bình thường.

Nhìn thấy một chiếc xe dừng trên đất trống trước nhà, một người phụ nữ trung niên đang ngồi cạnh giếng nước làm cá ngẩng đầu lên, thấy Diệp Dương Thành bước xuống xe, trong tay cầm thiệp mời, liền cười đứng dậy hai tay tùy ý lau lên tạp dề, nghênh đón:

- Hai vị là bạn của Tuệ Tuệ phải không?

- A a, chào dì.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Cháu là bạn học trung học với Tuệ Tuệ...

- Là tiểu lão bản của Tuệ Tuệ phải không?

Không đợi Diệp Dương Thành giới thiệu Lâm Mạn Ny, mẹ của Vương Tuệ Tuệ đã cười nói:

- Thường nghe Tuệ Tuệ nhắc tới cháu, hôm nay mới gặp mặt, lần này nàng kết hôn xin nghỉ phép, không gây phiền phức gì cho cháu chứ?

- Không có.

Diệp Dương Thành cười lắc đầu:

- Đúng rồi dì, Tuệ Tuệ đâu?

- Đang ở trên lầu với mấy tỷ muội.

Mẹ Vương Tuệ Tuệ đáp lời, quay người lại hô:

- Tuệ Tuệ, bạn học của con đã tới...

Diệp Dương Thành cùng Lâm Mạn Ny đưa mắt nhìn nhau, nhận ra ý cười trong mắt đối phương, mẹ của Vương Tuệ Tuệ, cũng thật thú vị ah...

366. Chương 360: Có Phải Từng Gặp Qua Ở Đâu Hay Không

- Dạ, con nghe rồi.

Trên lầu ba truyền ra thanh âm tiếng trả lời của Vương Tuệ Tuệ, không bao lâu cửa sổ mở ra, Vương Tuệ Tuệ vươn đầu ra ngoài nhìn thấy Diệp Dương Thành cùng Lâm Mạn Ny, trên mặt lộ ý cười nồng đậm:

- Lão Diệp, hai người lên đây đi!

- À, được.

Diệp Dương Thành cũng không có gì kiêng dè, gật gật đầu, nhìn mẹ của Vương Tuệ Tuệ hỏi:

- Dì, chúng cháu có thể...?

- Đi, đi thôi.

Mẹ Vương Tuệ Tuệ đương nhiên không có ý kiến, cười gật đầu, đánh giá Lâm Mạn Ny, đợi khi hai người vào nhà, bà chợt lăm bắm:

- Cô gái kia thật xinh đẹp...

- Mẹ, hai người kia là ai vậy?

Ngay khi bà còn đang lăm bắm, một thanh niên chừng hai mươi tuổi, dáng người có chút mập mạp lái chiếc xe điện ngừng lại ở cửa, một bên lấy xuống giá vị trong giỏ xe vừa tò mò nhìn theo bóng dáng hai người Diệp Dương Thành, hỏi thăm mẹ mình.

- Là bạn học của chị con cùng bạn gái của cậu ấy.

Mẹ Vương Tuệ Tuệ hất hất đầu về phía xe Audi đỗ tại cửa, nói:

- À, còn là ông chủ của chị con đâu...

- A, chính là Diệp Dương Thành sao?

Thanh niên giật mình gật đầu:

- Con có nghe chị nói qua, nhưng hần không phải chỉ mở vài tiệm bán thời trang sao.

Ánh mắt hần dừng tại xe Audi, chần chờ, lại hỏi:

- Chiếc xe này thuê tới đi?

- Đứa nhỏ này, con quản chuyện của người ta làm gì?

Mẹ hần bật cười nói:

- Nghe chị con nói chuyện trong tiệm cậu đã sớm giao cho chị con xử lý, bản thân cậu ấy mở nhà máy ở trong huyện thành, nghe nói kiếm không ít tiền, nhìn xem người ta, lại nhìn lại chính con đi...

- Con làm sao vậy?

Em trai Vương Tuệ Tuệ bĩu môi:

- Hần mở cửa tiệm mở nhà máy còn không phải nhờ tiền trong nhà sao, cũng không phải bản thân hần kiếm được.

- Chị con nói thu nhập trong tiệm một tháng mấy chục vạn, tiền mở tiệm là do cậu ấy để dành cùng gom góp của bạn bè mượn tới.

Mẹ hần bất đắc dĩ cười, nâng tay chỉ chỉ vào trán con mình, nói:

- Nếu con có bản lĩnh có bản sự, con đó...

- Chị con nói chị con nói...

Thanh niên bĩu môi:

- Nàng nói nhiều như vậy, có kỹ năng như thế, vì sao lại...

- Câm miệng!

Sắc mặt mẹ hằn trâm xuống:

- Không cho phép nói nữa!

- Hừ, không nói thì không nói.

Hờn dỗi bỏ lại một câu, thanh niên lái xe rời đi.

Nhìn theo bóng lưng con trai, khuôn mặt tươi cười của mẹ Vương Tuệ Tuệ cũng chậm chậm biến mất, cúi đầu nhìn con cá trên thớt, thở dài:

- Ai...

- Tân hôn khoái hoạt, chúc cô cùng chồng cô mỹ mãn, hạnh phúc cả đời.

Vừa đẩy ra cửa phòng, Diệp Dương Thành cầm tiền lì xì trong tay Lâm Mạn Ny, nhét vào tay Vương Tuệ Tuệ:

- Một chút tâm ý, ha ha!

- Hì hì, vậy thì tôi thu nhận, đến lúc đó anh kết hôn, tôi trả lại anh.

Vương Tuệ Tuệ vẫn như trước kia, hì hì cười, đưa mắt nhìn qua Lâm Mạn Ny, hào phóng vươn tay:

- Cô chính là bạn gái của lão Diệp đi, chào cô, tôi tên Vương Tuệ Tuệ, cảm ơn cô đến tham gia hôn lễ của tôi.

- Chào cô, tôi gọi là Lâm Mạn Ny.

Lâm Mạn Ny tươi cười, vươn tay nắm chặt tay Vương Tuệ Tuệ:

- Chúc cô hôn nhân mỹ mãn!

- Cảm ơn, nhất định.

Vương Tuệ Tuệ cũng không lộ ra vẻ khác thường, tươi cười hi ha, nhìn không ra có chỗ nào không ổn.

Diệp Dương Thành đưa mắt nhìn qua ba cô gái còn lại trong phòng, vừa nhìn thấy một cô gái ngồi trên sofa cười dài nhìn mình, Diệp Dương Thành thoáng ngẩng người, sau đó mỉm cười, nhìn cô gái gật đầu:

- Trần An Thiển, đã lâu không gặp!

Lại gặp được bạn học thời trung học.

- Phải đó, sau khi tốt nghiệp trung học vẫn chưa gặp lại đi.

Trần An Thiển là một cô gái thật nhỏ xinh, hôm nay mặc váy áo màu hồng, nhìn qua là đến làm dâu phụ cho Vương Tuệ Tuệ, thấy Diệp Dương Thành gật đầu chào hỏi mình, cười cười nói:

- Không nghĩ tới mụn đậu ca trong lớp trong nháy mắt đã biến thành đại suất ca.

Câu nói này của Trần An Thiển làm mọi người bật cười, Vương Tuệ Tuệ kéo tay Lâm Mạn Ny cười vang, nói:

- Cô còn không biết đi? Đừng nhìn lão Diệp hiện tại phong nhã, lúc trước khi còn đi học, bạn trai của cô mặt đầy mụn, nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn ăn cơm ở căn tin còn đòi ăn thật cay, hôm đó còn vác cái mặt đầy mụn đến trường, thật làm náo động nhé...ha ha...không được, tôi đau bụng...

Biểu hiện cực độ khoa trương làm Lâm Mạn Ny bật cười.

- Uy, các vị mỹ nữ, chuyện ngày trước không cần nhắc lại nữa đi...

Diệp Dương Thành cực kỳ bất đắc dĩ nhún vai:

- Trước kia tôi còn dãi dầm đâu, chuyện này tại sao không nói?

- ...

Năm cô gái nhất thời ngây ngẩn cả người, sau đó tiếng cười càng lúc càng lớn, càng lúc càng vang xa...

- Ha ha ha...

Tiếng cười tràn ngập thanh xuân rơi vào trong tai người nhà Vương Tuệ Tuệ đang bận rộn bên dưới lầu.

Mẹ của Vương Tuệ Tuệ đang làm cá cạnh giếng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa sổ lầu ba, cảm khái nói:

- Tuổi trẻ thật tốt ah.

- Nha đầu kia sắp lập gia đình, còn nói chuyện tràng giang đại hải.

Nghe thanh âm tiếng cười khoa trương nhất, mẹ của Vương Tuệ Tuệ dở khóc dở cười lắc đầu:

- Sau này sinh nhi đồng thì làm sao đây!

- Con cháu đều có phúc con cháu.

Một người phụ nữ cười nói:

- Nha đầu Tuệ Tuệ kỳ thật rất dễ làm người yêu thích, có thể cấp thêm trai tráng cho bên nhà trai...

- A, hi vọng đi.

Hình như nhớ ra chuyện gì đó, mẹ Vương Tuệ Tuệ thoáng cứng người, lập tức lắc đầu cười nhẹ một tiếng, tiếp tục cúi đầu làm việc...

- Mấy cô...

Nhìn năm cô gái cười lăn lộn, Diệp Dương Thành hết lời để nói.

Hắn đưa ra ra hiệu, lại hỏi:

- Tuệ Tuệ, lấy chồng sinh con rồi, còn ra ngoài làm việc tôi không?

- Oa, anh không phải cho rằng tôi là điển hình bà nội trợ đi?

Vương Tuệ Tuệ mở to mắt, khẳng định:

- Chờ sau khi sinh nhi đồng được trăng tròn, quay về trấn Hồng Hải tiếp tục đi làm, còn anh?

- Là sao?

Diệp Dương Thành khó hiểu hỏi.

- Anh cùng Mạn Ny đó.

Vương Tuệ Tuệ nói:

- Hai người dự định khi nào thì kết hôn đây?

- Chúng tôi còn sớm lắm...

Không đợi Diệp Dương Thành trả lời, Lâm Mạn Ny đỏ mặt nói:

- Tuổi của tôi cùng a Thành còn chưa đủ tiêu chuẩn pháp định kết hôn đâu.

- Nha...a Thành cùng tuổi với tôi ah.

Vương Tuệ Tuệ gật đầu chợt hiểu, sau đó nhìn chằm chằm Lâm Mạn Ny.

Nàng có chút không xác định hỏi:

- Mạn Ny, trước kia chúng ta có gặp qua không vậy? Sao tôi có cảm giác quen mắt đây?

- Không có đi?

Lâm Mạn Ny có chút kinh ngạc nói:

- Chúng ta mới gặp lần đầu tiên đâu.

- Không đúng không đúng.

Lại một cô gái nhích lại gần, đánh giá Lâm Mạn Ny, chần chờ nói:

- Hình như tôi cũng đã gặp cô ở nơi nào...

- Các cô vừa nói tôi cũng cảm thấy gặp qua ở đâu.

Cô gái thứ ba đứng dậy nói:

- Nhưng nghĩ không ra.

Diệp Dương Thành cùng Lâm Mạn Ny liếc nhau, đều nhìn ra vẻ cười khổ trong mắt đối phương, chẳng lẽ là...

- Nha, tôi nhớ ra rồi!

Trần An Thiển vỗ tay lớn tiếng nói:

- Tôi thấy cô trong ti vi! Cô là là...

- Lâm hội trưởng quỹ từ thiện Dương Thành!

Mấy cô gái liền sực tỉnh, cô gái thứ hai hưng phấn nói:

- Mấy ngày trước tôi còn xem ti vi chứng kiến hoạt động từ thiện lớn trong toàn bộ Chiết Giang, đúng vậy, người đứng nhận phỏng vấn của phóng viên trong hiện trường chính là cô! Đúng rồi!

367. Chương 361: Anh Giấu Diễm Thật Kỹ Ah!

Quỹ từ thiện Dương Thành thành lập chỉ mới vài tháng thời gian, nhưng động tác thật lớn, thường thường tổ chức hoạt động từ thiện khá lớn, tỷ như giúp gia đình nghèo khó chữa trị bệnh tật miễn phí, mà phóng viên truyền thông cũng thật quan tâm vấn đề này, thường thường đều có tin tức quan hệ đến quỹ từ thiện Dương Thành được truyền trong ti vi.

Đương nhiên, Diệp Dương Thành từng nhiều lần nhắc nhở Tống Lâm Lập, để cho hắn quan tâm chuyện của quỹ từ thiện nhiều hơn, nhấn nhủ một tiếng với đài truyền hình, cam đoan khả năng hấp thụ ánh sáng của quỹ từ thiện ngày càng tăng lớn.

Chủ yếu làm như vậy là có hai nguyên nhân, thứ nhất tự nhiên muốn mượn cơ hội này mở rộng lực ảnh hưởng của quỹ hội, hấp thu nhân sĩ ái tâm trên xã hội cùng quyền tiền, phải biết rằng có thêm một người giúp đỡ quyền tiền, Diệp Dương Thành sẽ được gia tăng thu được công đức huyền diệu.

Mà nguyên nhân thứ hai cũng chính vì muốn dương danh quỹ từ thiện Dương Thành, đánh tốt trụ cột cho bước phát triển tiếp theo của quỹ hội, đến lúc đó đạt được thêm danh khí, lại có quan trường hỗ trợ, quỹ từ thiện từ quy mô một huyện thành có thể chuyển biến thành quy mô địa cấp thị thậm chí là tỉnh cấp!

Chỉ có đem quỹ hội không ngừng phát triển, từ nay về sau hành động dương thiện của hắn mới có thể không ngừng triển khai, hơn nữa không ngừng mở rộng diện tích hành thiện, đạt được càng nhiều công đức huyền diệu!

Cho nên trong vấn đề tuyên truyền cho quỹ hội, Diệp Dương Thành vẫn luôn dốc hết sức, sự thật chứng minh hắn làm không sai, lúc này đã khiến Trần An Thiển các nàng đều nhớ kỹ Lâm Mạn Ny...

- Quỹ từ thiện Dương Thành...Diệp Dương Thành!

Vương Tuệ Tuệ lẩm bẩm vài câu, hai mắt tỏa sáng gương mặt biến đổi, the thé nói:

- Oa kháo, lão Diệp! Quý tử thiện Dương Thành, không phải do anh thành lập đi?

Ba người Trần An Thiện vốn đang cảm giác có chút tên gọi quen thuộc, vừa nghe tiếng thét của Vương Tuệ Tuệ, lập tức phục hồi lại tinh thần, lại nhìn nhìn Diệp Dương Thành cùng Lâm Mạn Ny đang cười khở không nói chuyện, Trần An Thiện liền nói:

- Không cần đoán, đáp án này không phải hiện rõ trên mặt hai người họ sao?

- Phát tài nha!

Vương Tuệ Tuệ cười cười đánh giá Diệp Dương Thành:

- Khó trách lúc ấy nói mở một cửa hàng mới lại nhẹ nhàng như vậy, được nha lão Diệp, anh giấu diếm thật kỹ đó!

- Được được được, lỗi của tôi, lỗi của tôi được rồi chứ?

Tình cảnh này Diệp Dương Thành chỉ có thể cười gượng nói:

- Trong tay có chút tiền nhân rồi, làm chuyện tốt tôi có trêu chọc ai đâu...

Tiếp theo hắn lại giải thích, mình cùng làm từ thiện với mấy vị đại lão bản xí nghiệp, chỉ là đặt tên để dễ dàng hoạt động mà thôi.

Lời giải thích cũng làm cho người ta có cảm giác hợp tình hợp lý, ngược lại nếu Diệp Dương Thành tự dắc nói ra tình hình thực tế, có lẽ chỉ riêng Vương Tuệ Tuệ chịu tin, riêng ba người Trần An Thiện cũng chỉ nghĩ Diệp Dương Thành bất quá là một tiểu lão bản có chút điểm tiền trình thế thôi.

Quyên ra hơn sáu ngàn vạn làm từ thiện? Đây chẳng phải nói đầu óc bị lừa đá? Huống chi hắn nói mình chỉ quyên chín mươi vạn cũng đủ làm mấy cô gái than thở hồi lâu.

Nghe Lâm Mạn Ny trò chuyện với mấy cô gái, Diệp Dương Thành nhàn rồi lấy ra di động vuốt vuốt trong tay.

Hơn mười giờ, ngay lúc Diệp Dương Thành định đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, chợt nghe Trần An Thiện hỏi một câu:

- Mạn Ny, quý tử thiện còn thiếu nhân viên không?

Vừa nghe Trần An Thiện hỏi lời này, Diệp Dương Thành tạm thời chưa muốn rời đi, thản nhiên ngồi yên chỗ cũ, bộ dáng tựa hồ có chút không để ý nhưng lời của Lâm Mạn Ny hoàn toàn rơi vào trong tai của hắn...

- Thiếu a.

Lâm Mạn Ny tựa hồ cũng nghe ra được chút ý tứ, nhìn Trần An Thiện thoáng gật đầu, chần chờ nói:

- Nhưng bây giờ chỉ thiếu nhân tài chuyên nghiệp, hơn nữa quỹ hội mới cất bước chưa lâu, bên phương diện tiền lương có chút không như ý...

- Thiếu quản lý hành chính không?

Trần An Thiện ngồi thẳng người, cười nói:

- Qua tết tôi phải tham gia thực tập, tôi học quản lý hành chính, tiền lương nhiều ít không sao cả, mấu chốt là quý tử thiện Dương Thành mới cất bước, với tôi mà nói là cơ hội mài luyện không sai!

- Việc này...

Vừa nghe Trần An Thiện nói là đi ra thực tập, tâm tình Lâm Mạn Ny chậm rãi ổn định xuống, không khỏi đưa mắt nhìn Diệp Dương Thành, như trưng cầu ý kiến của hắn.

Trần An Thiện ngày trước từng là ủy viên học tập của lớp thời trung học, nhưng tính tình cũng không quá cứng nhắc, ngược lại ở chung thật hòa hợp với đại đa số bạn học, nếu là mấy năm trước Diệp Dương Thành

có lẽ không hiểu nguyên do, nhưng hiện tại hẳn lại biết nàng biểu hiện là lướt, dối đãi mọi người đều đúng mực chuẩn xác.

Nàng có thể cùng mọi người cười nói đùa giỡn, lại có thể dịu dàng hiền thực nói năng lễ độ...

Hồi tưởng lại biểu hiện của Trần An Thiển lúc còn đi học, sau thoáng chần chờ Diệp Dương Thành nhìn Lâm Mạn Ny khẽ gật đầu, cũng không mở miệng nói gì, hẳn không lo lắng sau khi Trần An Thiển đi làm ở quỹ từ thiện sẽ phát hiện bí mật của hắn, cũng không lo lắng lời nói dối thiện ý khi này sẽ khiến cho nàng bất mãn.

Dù sao nàng cũng không phải kẻ ngu ngốc, tuyệt đối hiểu được ý tứ của Diệp Dương Thành, hơn nữa trong quỹ từ thiện ngoại trừ một ít tiền lạc quyền đăng ký tên nặc danh, cũng không có bí mật gì không thể gặp người, mà chính hắn cũng không có ý tưởng giấu diếm thân phận của mình.

Bởi vì hắn duy trì thái độ hoan nghênh đối với sự gia nhập của Trần An Thiển, dù sao Lâm Mạn Ny chưa từng học tập tri thức chuyên nghiệp, có người đi theo cạnh nàng giúp đỡ cũng là chuyện tốt.

Nhìn thấy Diệp Dương Thành đồng ý, Lâm Mạn Ny lộ nụ cười sáng lạn, vươn tay phải với Trần An Thiển:

- Như vậy hoan nghênh cô gia nhập đoàn thể của chúng tôi...

Tới mười một giờ rưỡi, tiệc rượu nhà gái bắt đầu, gia đình cùng thân thích bạn bè của Vương Tuệ Tuệ tiếp đãi Diệp Dương Thành thập phần nhiệt tình, thỉnh thoảng còn trò chuyện với hắn.

Nhưng không biết có phải do nhạy cảm, Diệp Dương Thành luôn có cảm giác phản ứng của cha mẹ Vương Tuệ Tuệ không được thoải mái vui vẻ thực sự trong ngày cưới của con mình.

Buổi tiệc trôi qua hơn hai giờ, Vương Tuệ Tuệ đi cùng Trần An Thiển các nàng đến gần, vui vẻ nói:

- Lão Diệp, mượn Mạn Ny nhà anh dùng một chút, được chứ?

- A?

Diệp Dương Thành ngẩn người hỏi:

- Có chuyện gì?

- Hiện tại chúng tôi muốn đi đến tiệm áo cưới trang điểm chuẩn bị một chút.

Vương Tuệ Tuệ kéo tay Lâm Mạn Ny, nói:

- Lá cây như tôi cũng cần có hoa hồng phối hợp đúng không? Mạn Ny của anh xem như làm dâu phụ đi, vừa lúc anh cũng đến tiệm hoa trang trí xe của anh một chút, chiều nay vất vả, làm xe đưa dâu được không?

- ...

Diệp Dương Thành cười khổ, nhìn thần sắc cứng nhắc của Vương Tuệ Tuệ, lại nhìn Lâm Mạn Ny có chút khấn trương, gật đầu:

- Được rồi, các cô đi thôi...

...

- Đã tới giờ rồi.

Ngay lúc Diệp Dương Thành trang trí xong xe quay trở lại, mẹ của Vương Tuệ Tuệ chạy ra cười nói:

- Mọi người đều lên lầu đi, đợi lát nữa xe chú rể sẽ tới.

Diệp Dương Thành thoáng ngậy người, chần chờ vài giây bất đắc dĩ xoay người ngồi lên xe trở lại...

Hai giờ hai mươi ba phút, Diệp Dương Thành chợt phát hiện một chiếc xe mới tinh màu cà phê ngừng lại sau xe của mình, thông qua cửa xe hắn nhìn thấy chiếc xe kia trang trí đồ vật, không khỏi nhú mày...

368. Chương 362: Tội Gì Như Vậy Đây!

Gia cảnh của Vương Tuệ Tuệ thật bình thường, điểm này có thể nhìn ra được từ ngôi nhà của gia đình nàng, Vương gia tuyệt đối không phải gia đình giàu có, thậm chí...còn chưa đạt tới tiêu chuẩn trung lưu.

Nếu đổi lại là một gia đình có gia cảnh khá, nhìn thấy chiếc xe được trang trí hoa cưới Diệp Dương Thành có lẽ không cảm thấy có gì không ổn, nhưng vấn đề là điều kiện của Vương gia không tốt, lại xuất hiện một chiếc xe cưới như thế, tình huống như vậy thật có điểm cổ quái.

Dựa theo tập tục, đồ cưới của nhà gái đều trang trí hoa đỏ lớn, giờ phút này xe rước dâu lại chính là đồ cưới của Vương Tuệ Tuệ đưa qua, dựa theo tình huống mà Diệp Dương Thành hiểu biết, chồng của Vương Tuệ Tuệ chỉ đưa qua lễ hỏi một vạn đồng, ngoài ra không còn vật gì khác!

Lễ hỏi chỉ có một vạn, nhưng đổi lại đồ cưới bảy tám vạn...tình huống này lập tức khiến Diệp Dương Thành chú ý, không chờ hắn suy nghĩ rõ ràng, tiếng pháo nổ đã cắt đứt suy tư của hắn, xe rước dâu đã đến trước cửa.

Trong lúc xe rước dâu chạy tới trước cửa Vương gia, Diệp Dương Thành đã nghĩ tới nguồn gốc của chiếc xe kia liên quan tới năm vạn đồng tiền lì xì của mình cho Vương Tuệ Tuệ...

- Đáng chết!

Vỗ mạnh vào tay lái, từ khi chiếc xe kia xuất hiện Diệp Dương Thành đã đại khái hiểu được đầy đủ sự tình, lập tức sản sinh tâm lý mâu thuẫn đối với chú rể chưa từng gặp mặt kia.

Từ khi hắn bắt đầu mở cửa tiệm, Vương Tuệ Tuệ đã đến làm việc cho hắn, về sau nàng toàn quyền quản lý cửa hàng, bỏ qua tình bạn học không nhắc tới, ở trong mắt hắn nàng như người một nhà, dựa theo tính cách bao che khuyết điểm của hắn, làm sao trở mặt nhìn người của mình có hại?

Nhưng nhìn tình huống hiện tại, Vương Tuệ Tuệ làm hết thấy chuyện này là tự nguyện, hoặc là vì đối phương đưa ra yêu cầu như thế, mà nàng, có lẽ vì nhi đồng trong bụng, cũng có thể là vì muốn có một gia đình, cho nên đã đáp ứng...

Một kẻ nguyện đánh, một người nguyện chịu đựng, hắn làm sao có thể xen tay vào quan tâm?

Nghĩ đến đây hắn không khỏi thở dài, quan thanh liêm còn khó xử được việc nhà, ít nhất Vương Tuệ Tuệ nhìn qua thật hạnh phúc, không phải sao?

Suy nghĩ một lát, Diệp Dương Thành lập tức đẩy cửa ra xuống xe, vừa lúc này chú rể cũng đi xuống, từ gần bên nhìn lại, đây là một nam nhân có khuôn mặt hết sức bình thường, hơn hai mươi tuổi, làn da có chút ngăm đen, nhìn không ra có chỗ nào xuất sắc.

Mà lúc này hắn đang cầm một bó hoa hồng, trong tiếng cười đùa của người nhà cô dâu nhắc chân đi vào bên trong nhà.

Diệp Dương Thành cũng không đi vào, hắn chỉ lẳng lặng đứng cạnh xe của mình, từ phía sau đánh giá chú rể hồi lâu, trong lòng có đủ loại cảm giác, cũng không nói rõ là chuyện gì, chỉ là hắn cảm thấy mình thật sự không thoải mái.

Nhưng hắn rất nhanh bỏ qua thần sắc khác thường của mình, nở nụ cười ôn hòa, bởi vì chú rể đã đi trở ra, Vương Tuệ Tuệ mặc áo cưới lại đi sau lưng hắn, hai người thậm chí không có hành động thân mật, cũng không nhìn thấy có...nhắm tay nhau!

Một loại cảm giác cực kỳ cổ quái hiện lên trong lòng, Diệp Dương Thành mạnh mẽ đè nén xuống, mỉm cười xoay người mở cửa xe, trong nháy mắt đó hắn chợt lăm bầm:

- Người tốt nhất đừng cô phụ Tuệ Tuệ...

Quả thật Vương Tuệ Tuệ cũng không xinh đẹp, nhưng nàng có ý nghĩ có năng lực! Tuy bình thường nhìn nàng tùy tiện, vui cười như không hề có tâm sự, nhưng nàng làm việc cho hắn thời gian dài, hắn cũng nhìn thấy được ưu điểm của nàng, cô gái này thập phần tài giỏi, thậm chí có được sự quyết đoán mà thật nhiều nam nhân cũng không có!

Tỷ như tình huống kinh doanh trong tiệm, nếu đổi lại là người khác, ai nghĩ tới nâng cao giá cách hàng hóa lên 30% đây?

Cha mẹ cùng em trai Vương Tuệ Tuệ được an bài lên xe của Diệp Dương Thành, Lâm Mạn Ny dùng thân phận phù dâu cùng ba người Trần An Thiển lên xe khác, hết thấy chuẩn bị ổn thỏa, đoàn xe đón dâu chỉ bốn chiếc trong tiếng pháo nổ chậm rãi chuyển động, rời khỏi Vương gia...

Tiệc cưới phi thường đơn giản, tổ chức ngay trong nhà chồng Vương Tuệ Tuệ, tổng cộng tính ra đại khái nhà trai chỉ có khoảng sáu mươi người, cộng thêm khách mời bên nhà gái, tám mâm cỗ được đặt ngay trong rạp che bày ngoài trời.

Tiệc cưới chẳng những đơn giản, hơn nữa so sánh mà nói lại vô cùng lạnh lẽo đơn điệu, năm giờ rưỡi bắt đầu tiệc cưới, nhưng hơn bảy giờ tối đã xong, mà Diệp Dương Thành rõ ràng nhìn thấy chú rể...hiện tại là chồng của Vương Tuệ Tuệ lộ ra vẻ mặt mất kiên nhẫn!

Phát hiện này làm trong lòng Diệp Dương Thành thật lo lắng cho hôn nhân của Vương Tuệ Tuệ, nhưng hắn nên làm gì bây giờ, lại có năng lực làm được gì đây?

Vui vẻ đi tham gia hôn lễ, nhưng khi về nhà lại vô cùng bức mình, có lẽ nhìn thấy được biểu hiện của Diệp Dương Thành, đợi sau khi hai người về tiểu khu Ái Hà, Lâm Mạn Ny đi vào rót cho hắn ly nước ấm, đưa tới cho hắn, nàng ngồi xuống bên cạnh, chờ một thoáng, hỏi:

- A Thành, anh...làm sao vậy?

- Không có việc gì.

Diệp Dương Thành uống hớp nước, lắc lắc đầu khẽ thở dài:

- Chỉ là cảm giác có chút không thoải mái.

- Là bởi vì chồng của Tuệ Tuệ sao?

Lời nói nhẹ nhàng của Lâm Mạn Ny làm Diệp Dương Thành kinh ngạc:

- Em cũng đã phát hiện?

- Kỳ thật Tuệ Tuệ cũng đã phát hiện.

Lâm Mạn Ny hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Lúc buổi chiều khi trang điểm ở tiệm áo cưới, nàng đã khóc nức nở một trận...

- Ân?

Diệp Dương Thành bật dậy:

- Vậy vì sao nàng còn muốn gả cho hắn?

- Tuệ Tuệ nói, nàng cũng không có cách nào.

Thanh âm Lâm Mạn Ny có vẻ rất nhẹ, đứng dậy rúc vào trong lòng Diệp Dương Thành, sâu kín nói:

- Nàng mang thai con của hắn, hơn nữa điều kiện bản thân nàng...nếu nam nhân kia không cưới nàng, trong địa phương này còn ai cần nàng? Cha mẹ nàng lại không muốn nàng đi xa nơi khác...nàng nói...nàng muốn thử một lần...

- Ai...

Diệp Dương Thành ngậy người hồi lâu, thở dài, lẩm bẩm:

- Tội gì vậy chứ...

...

Đình đông...đình đông...

Sáng hôm sau mới hơn bảy giờ, Diệp Dương Thành còn đang ôm Lâm Mạn Ny ngủ say, đã bị tiếng chuông cửa bên ngoài đánh thức.

Đêm hôm qua Lâm Mạn Ny uống nhiều rượu, hơn nữa về nhà cùng Diệp Dương Thành nằm trên giường trò chuyện với nàng, mãi đến hơn một giờ sáng mới ngủ say, hiện tại nàng còn đang ngủ thật ngon lành.

Nghe tiếng chuông cửa không ngừng vang lên, Diệp Dương Thành đành nhẹ chân nhẹ tay xuống giường, mang dép lê, cố gắng không gây ra động tĩnh rời khỏi phòng ngủ.

- Ca...

Cửa phòng mở ra, Diệp Dương Thành nhìn thấy Diệp Cảnh Long, mà hắn vừa thấy anh trai mặc đồ ngủ đang đứng sau cửa, ngượng ngùng cười:

- Không quấy rầy anh chứ...anh cùng chị dâu...

- Hồn tiểu tử, nói gì đó?

Diệp Dương Thành đỏ khóc đỏ cười đưa tay vỗ lên đầu em trai, nói:

- Vào đi.

Ngồi xuống sofa trong phòng khách, đưa mắt nhìn em trai có chút thấp thỏm, Diệp Dương Thành thoáng nhíu mày, hỏi:

- Sáng sớm qua đây có chuyện gì sao?

- Ca, hai anh em chúng ta đã có mấy tháng không gặp, em đến nhà chẳng lẽ phải có việc sao?

Diệp Cảnh Long cảm giận đáp lại một câu, tiếp theo nhìn thấy ánh mắt cười cười của anh trai, thè lưỡi cười khan:

- Đương nhiên, em...em thật có chút việc nhỏ...

- Nói đi.

Diệp Dương Thành lắc đầu, bật cười:

- Chuyện gì?

- Cũng không phải chuyện gì lớn...

Diệp Cảnh Long nhăn nhó, ngập ngừng ấp úng nói:

- Em...em có kết giao một người bạn gái trong trường học...

- Ha?

Diệp Dương Thành bật dậy, sau thoáng kinh ngạc lại hást cảm, nhìn không ra là vui hay tức giận:

- Được a Cảnh Long, mấy tháng không gặp, bỗng sự lại trưởng!

- Ca! Anh cũng đừng châm chọc em...

Diệp Cảnh Long gãi đầu, rụt cổ nói:

- Mau giúp em nghĩ biện pháp đi!

- Đi học kết giao bạn bè không phải là chuyện bình thường sao?

Diệp Dương Thành mơ hồ cảm thấy sự tình không đơn giản như mình nghĩ, chỉ là có bạn gái mà thôi, chẳng lẽ còn xảy ra chuyện gì? Nghĩ đến đây, hắn thu liễm tâm tư vui đùa, ngồi xuống ghế, hỏi:

- Thành thật nói cho anh biết, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

- Lúc ấy em vừa vào học...

Trong ánh mắt truy vấn của anh trai, Diệp Cảnh Long ấp úng nói ra tình hình thực tế.

Nguyên lai, tháng tám tiểu tử này đến Cù Châu học viện tại Cù Hằng thị báo danh, vừa vào cửa trường lại gặp một nữ sinh, dựa theo cách nói của hắn, nữ sinh mặc bộ quần áo ở niên đại 80, đeo một túi jeans bạc màu, nhưng khuôn mặt cũng xinh đẹp.

Căn cứ thái độ giúp người làm niềm vui, hơn nữa hắn vừa đụng vào người ta, Diệp Cảnh Long liền chủ động khiêng hành lý cho nữ sinh đến chỗ báo danh, sau khi hoàn thành đăng ký nhập học, lại giúp nàng đưa hành lý đến ký túc xá.

Vốn hai người cũng chỉ thoáng quen biết, nhưng sau nửa tháng huấn luyện quân sự, Diệp Cảnh Long gặp lại nàng trong căn tin, hơn nữa lúc ấy có hai nữ sinh ăn mặc xinh đẹp đang chằm chọc nàng.

Diệp Cảnh Long cảm thấy chướng mắt, đi lên khắc khẩu vài câu với hai nữ sinh kia, nhưng hắn là nam sinh, sao có thể là đối thủ của nữ sinh? Giao phong một vòng còn bị đối phương mắng tối tăm mặt mày, cuối cùng chỉ có thể cứng rắn dắt lấy nữ sinh đang cúi đầu đỏ mắt rời khỏi căn tin.

Bốn ngày sau, Diệp Cảnh Long bị mấy nam sinh năm thứ tư ngăn cản trong một khu lâm viên trường học, tuy tướng tá của Diệp Cảnh Long vạm vỡ, nhưng làm sao đánh lại nhiều người! Bị mấy nam sinh đá vài cước, hung tợn cảnh cáo một phen, hắn giật mình nhìn ra, trong mấy nam sinh có một người là bạn trai của một trong hai nữ sinh gây chuyện tại căn tin hôm trước...

Chật vật rời khỏi lâm viên, không khéo hắn lại gặp nữ sinh kia, sau đó trong suốt cả học kỳ quan hệ giữa hai người ngày càng tốt, mãi đến trước khi nghỉ đông, hai người xác định quan hệ yêu đương.

Nói xong quá trình quen biết đến yêu mến nhau, Diệp Cảnh Long mỉm cười nói:

- Là vậy...hiện tại nàng còn đang ở trong huyện thành đâu...

- Phức xuy...

Diệp Dương Thành đang cầm ly trà xanh lên uống, nghe được lời này phun ra, kinh ngạc hỏi:

- Em nói gì?

- Nhà nàng xa lắm...

Nhìn thấy anh trai phản ứng, Diệp Cảnh Long nín vạt áo ngượng ngùng cười nói:

- Vốn...vốn nàng dự định ngày tết ở lại Cù Hằng làm công, nhưng mà ca, hiện tại em là bạn trai của nàng sao, sao có thể bỏ mặc nàng một mình ở lại Cù Hằng đây? Cho nên...

- Cho nên em đưa nàng về nhà?

Diệp Dương Thành vỗ trán, cười khổ:

- Em có biết nếu để cha mẹ hay chuyện này, sẽ có phản ứng gì không?

- Cha sẽ đánh chết em...

Diệp Cảnh Long theo bản năng rụt cổ, sau đó đáng thương nhìn Diệp Dương Thành:

- Ca, anh sẽ giúp em phải hay không...

- Tiểu tử, em không để cho anh được yên tâm hay sao đây?

Diệp Dương Thành nhu nhu huyết thái dương, hung hăng trợn mắt:

- Cô bé kia đâu, hiện tại đang ở địa phương nào...

- Nàng đang ở trong một nhà khách tại huyện thành...

Diệp Cảnh Long gãi đầu, thần thái có chút khấn trương, không biết vì sao vừa nhìn thấy Diệp Dương Thành có chút buồn bực, hắn cảm giác có chút sợ hãi...

- Ở trong huyện thành...

Diệp Dương Thành trầm ngâm một lát, nói:

- Dù sao nàng không thể về đây, một khi để cho cha mẹ biết em vừa đến trường đã có bạn gái, ngày tết còn đem người về nhà...đánh em là còn nhẹ, chuyện giữa em cùng cô bé kia khẳng định không cơ hội nữa!

- A...

Diệp Cảnh Long há to miệng, lúng túng nói không ra lời.

- A cái gì a?

Diệp Dương Thành trợn mắt nói:

- Sang năm tiếp tục tìm cơ hội nói cho cha mẹ chuẩn bị tâm lý trước, sau đó hãy đưa cô bé về, năm nay để nàng ở lại huyện thành ăn tết đi, ngô...lát nữa anh sẽ đưa chị dâu quay về huyện thành, em đi cùng anh, để cho cô bé ở chung với chị dâu em vài ngày đỡ đi!

- Vậy...được rồi...

Diệp Cảnh Long gật gật đầu, hữu khí vô lực đáp ứng, nhưng hắn cũng biết đây là biện pháp duy nhất trước mắt...

369. Chương 363: Nhiệm Vụ Dương Thiện Đầu Tiên

Xác định xong phương thức dàn xếp cho bạn gái Diệp Cảnh Long, Diệp Dương Thành lại lao thao dọn dò một phen, tỷ như ở trong trường học tận lực dùng khoe khoang, phải học thật giỏi không được trốn học, phải làm thể nào thể nào...

Nếu những lời này do mẹ hai người nói ra, khẳng định Diệp Cảnh Long đã chạy trốn, nhưng đổi lại là anh trai...hắn cũng biết lời của anh mình có bao nhiêu sức nặng trong gia đình, hơn nữa còn chuyện giữa mình cùng bạn gái, cuối cùng còn phải nhờ anh trai giúp đỡ.

Cho nên dù hắn không tập trung, bộ dáng không yên lòng nhưng vẫn cố gắng ngồi yên lắng nghe.

Diệp Dương Thành làm sao không nhìn ra ý tưởng của em trai? Lúc trước hắn cũng từng bị cha mẹ lao thao, nhìn em trai bây giờ làm cho hắn chợt nhớ lại chính mình ngày trước.

Nghĩ đến đây, hắn sầm mặt, trầm giọng quát:

- Ngồi thẳng cho anh!

- A?

Diệp Cảnh Long đột nhiên hoảng sợ, theo bản năng ngồi thẳng người, thân hình căng thẳng, không biết mình làm gì khiến anh trai tức giận đây?

- Cảnh Long, cha mẹ đã vì hai anh em chúng ta hao tổn tâm lực cả đời, hiện tại em đã trưởng thành, còn có bạn gái phải không?

Nhìn thấy bộ dáng khấn trương của em trai, Diệp Dương Thành dần nén lửa giận, tận lực dùng giọng nói bình tĩnh nói:

- Mấy năm nữa em tốt nghiệp rồi, nếu em vẫn còn quen cô bạn gái này, cũng đã đến tuổi kết hôn lập gia đình.

- Ca...

- Hãy nghe anh nói xong.

Dùng ánh mắt ngăn cấm em trai định nói chuyện, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, nói tiếp:

- Tính tình của em anh biết, từ nhỏ đến lớn không ít gây chuyện, nhưng đây đều là quá khứ, từ khi em bước vào cửa trường đại học, có người bạn gái đầu tiên, em không còn là một đứa trẻ.

Nói tới đây hấn vỗ vai em trai, uống hớp trà, lời nói thăm thía:

- Ca thật hi vọng em có thể sửa đổi tính xấu, tương lai em cần chăm sóc không chỉ riêng một mình em, còn có lão bà của em, con của em, cùng cha mẹ chúng ta, nếu em còn không tự chủ được bản thân mình...

- Ca.

Diệp Cảnh Long thoáng cúi đầu, thanh âm có chút nặng nề:

- Em đã biết...

- Ca cũng không phải muốn bức em chuyện gì.

Diệp Dương Thành trầm ngâm một lát, nói:

- Mẹ hấn có nói cho em biết, ca ở trong huyện thành mở một công ty, ca cũng không gạt em, quy mô của công ty không nhỏ như em tưởng tượng...Ca không học đại học, cũng không học được tri thức chuyên nghiệp gì, biết vì sao ca muốn em lựa chọn chuyên nghiệp quản lý hành chính sao?

- Ca...

Diệp Cảnh Long chấn động toàn thân, mang theo thần sắc không thể tưởng tượng nổi nhìn anh trai.

- Giữa anh em ruột thịt không cần nói thêm cái gì.

Diệp Dương Thành mỉm cười:

- Học tập cho giỏi, đem tri thức chuyên nghiệp học thật tốt, đến lúc đó trở về đem công ty của Diệp gia chúng ta nâng ột bước, thế nào, có lòng tin hay không?

- Có!

Giờ phút này tâm tình Diệp Cảnh Long mênh mông, lời của anh trai đã thẳng thắn nói rõ cho hấn biết, hấn làm sao còn không rõ?

Hấn lập tức gạt mạnh đầu, trong đôi mắt hiện ra tín niệm cùng tự tin chưa từng có!

Chứng kiến phản ứng của em trai, trong lòng Diệp Dương Thành thở ra một hơi, xem ra em trai hấn không phải hư hỏng không thể dạy dỗ, mà là khuyết thiếu mục tiêu tiến lên mà thôi! Đương nhiên, Diệp Dương Thành hiểu được tính cách của hấn, tuy kích phát động lực hăng hái của hấn, nhưng nếu không thường xuyên gõ gõ, rất có thể lại quay về tính cách như trước.

Suốt một giờ sau hai anh em ngồi trong phòng khách nói chuyện trên trời dưới đất, mãi đến hơn chín giờ sáng Lâm Mạn Ny mặc bộ đồ ngủ màu xanh nhạt đi ra khỏi phòng.

Vừa nhìn thấy hai anh em họ Diệp đang ngồi trên sofa, nàng đỏ mặt né trở vào.

Qua năm phút sau, Lâm Mạn Ny đỏ mặt đi ra, vẻ mặt như không có việc gì, Diệp Dương Thành cũng không nhắc tới, thấy nàng rửa mặt thay xong quần áo chỉnh tề, mới đứng dậy cười nói:

- Đi thôi, thời gian không còn sớm, tới huyện thành vừa lúc ăn cơm trưa.

...

- Nhà nàng thuộc vùng núi Quý Châu, trong nhà thật nghèo.

Ngồi ở băng sau, Diệp Cảnh Long kể lại thân phận bối cảnh bạn gái của mình:

- Nhưng nàng thật thông minh, thành tích học tập rất tốt, sau khi thi vào trường cao đẳng vốn đã được Thanh Hoa tuyển chọn, nhưng nhà nàng không có tiền không thể cho nàng đi học đại học như vậy, về sau một vị phó hiệu trưởng trường trung học của nàng không đành lòng nàng bỏ qua thành tích như vậy, liền chủ động liên hệ phòng chiêu sinh của Cù Châu học viện Cù Hằng thị.

- Sau đó Cù Châu học viện quyết định giảm phân nửa học phí cho nàng, còn giúp nàng xin quỹ học tập, học kỳ đầu tiên của nàng toàn bộ được miễn, nhưng trên đường nàng đến trường ngoại trừ tiền xe, trên người chỉ có hai trăm đồng.

Thần sắc của Diệp Cảnh Long có chút phức tạp, thanh âm trầm thấp vọng lên trong xe.

- Ở trong trường học, cuộc sống của nàng rất có quy luật, học tập cũng thập phần cố gắng, nhưng mỗi khi đến cuối tuần hay ngày nghỉ, nàng không đi làm gia giáo thì lại làm việc vặt trong tiệm cơm nhỏ, có một buổi tối em đi đón nàng tan việc, nàng có nói qua đợt sau khi nàng tốt nghiệp, nàng nhất định cố gắng công tác, sửa một con đường đến trường cho bọn nhỏ tại quê nhà, ca, anh biết không, bởi vì trường học ở quê nàng không có ký túc xá, mỗi ngày đến trường tan học phải đi một đoạn đường dài đến mười ba cây số đường núi, buổi sáng chưa đầy năm giờ đã bắt đầu đi, buổi tối tới bảy tám giờ mới về tới nhà...

- Nếu gặp phải trời mưa hoặc tuyết rơi, đường núi sẽ biến thành cực kỳ lầy lội, thật trơn, nếu không cẩn thận sẽ vấp ngã, em trai của nàng lúc sáu năm trước một lần đến trường bởi vì trời mưa đường trơn, không cẩn thận ngã xuống vách núi, mặc dù may mắn gặp một nhánh cây cản lại nên không nguy hiểm tính mạng, nhưng bất hạnh bị tàn tật chân trái cả đời, còn chưa học xong tiểu học đã phải bỏ học...

- Nghe nàng nói tại quê hương của nàng hàng năm đều có thật nhiều nhi đồng phát sinh chuyện ngoài ý muốn trên đường đi học, nhất là gặp thời tiết xấu như có mưa hoặc tuyết rơi, nếu chỉ trượt chân còn may, một khi gặp phải đất đá trôi gì đó...

- Mà chính nàng, vì tiết kiệm phí tổn, năm nay luyện tiếu tiêu tiền mua vé xe về nhà sum họp cùng gia đình, sở dĩ nàng đến đây là vì bị em quán quýt yêu cầu nên nàng mới miễn cưỡng đáp ứng, nàng không đẹp lắm, nhưng em thật yêu nàng.

Diệp Cảnh Long ngẩng đầu nhìn anh trai, câu nói cuối cùng như đinh đóng cột!

Lặng lặng nghe xong Diệp Cảnh Long tâm sự về cô bạn gái, đáy lòng Diệp Dương Thành mơ hồ cũng rung động, chớp mũi có chút lên men, đúng ngay lúc này...

- Nhiệm vụ dương thiện trọng đại giai đoạn thứ nhất Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên: hành thiện tại Hoa Hạ thần quốc tỉnh Quý Châu thành phố An Thuận Tử Vân Miêu tộc Bồ Y tộc huyện tự trị; mục tiêu nhiệm vụ: hoàn thành hành động dương thiện tại địa phương này, tạo phúc cho hơn vạn người; thời hạn nhiệm vụ: vô thời hạn; nhiệm vụ ban thưởng: công đức huyền điểm hai trăm vạn, thần nguyên 4000 điểm.

Dòng văn tự nêu lên của Cửu Tiêu Thần Cách hiện rõ trong đầu Diệp Dương Thành.

Chứng kiến nêu lên, Diệp Dương Thành thoáng kinh ngạc chốc lát, sau đó hít sâu một hơi...trên thực tế, cho dù Cửu Tiêu Thần Cách không nêu lên nhiệm vụ, hắn cũng lựa chọn làm như vậy!

Chẳng qua dòng chữ nhiệm vụ giai đoạn thứ nhất là có ý tứ gì? Chẳng lẽ nhiệm vụ dương thiện lần này được chia làm vài giai đoạn? Đúng rồi! Nhất định là như vậy! Hoàn thành xong nhiệm vụ giai đoạn đầu tiên này, tiếp theo lại có giai đoạn thứ hai, thứ ba, thứ tư thậm chí là thứ chín thứ mười!

Công đức huyền điểm giai đoạn thứ nhất đã có tới hai trăm vạn điểm, như vậy tiếp theo sau thì sao? Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Dương Thành khó tránh có chút chờ mong, có lẽ hắn muốn thăng lên cấp chín, mấu chốt nằm tại nhiệm vụ dương thiện này!

Nhưng vì sao nhiệm vụ dương thiện lại đặt ở Quý Châu Tử Vân Miêu tộc Bồ Y tộc tự trị huyện đây?

Hơi có chút kỳ quái trầm ngâm chốc lát, Diệp Dương Thành quay đầu liếc mắt nhìn em trai, hỏi:

- Cảnh Long, quê nhà của bạn gái em ở đâu?

- Quê nhà sao?

Diệp Cảnh Long gãi gãi đầu, hồi đáp:

- Quý Châu thành phố An Thuận ah, hình như gọi là huyện Tử Vân đi, nàng rất ít nhắc chuyện ở quê với em...

- Thì ra là thế...

Nghe câu trả lời, trong lòng Diệp Dương Thành hiểu ra, trên mặt lộ nụ cười, nghiêng đầu nói với Lâm Mạn Ny:

- Mạn Ny, qua năm chúng ta đi Quý Châu một chuyến đi?

- A?

Lâm Mạn Ny ngẩn người, sau đó như hiểu được điều gì, trên mặt toát ra ý cười vui sướng, gật gật đầu:

- Tốt, mấy ngày nay em sẽ chuẩn bị một chút!

- Đi Quý Châu?

Diệp Cảnh Long khó hiểu, kỳ quái hỏi:

- Hai anh chị không có việc gì chạy tới Quý Châu làm chi?

- Đi...ah.

Diệp Dương Thành vừa định giải thích, nhưng vừa nói ra một chữ lại bỏ qua ý tưởng muốn giải thích, khẽ cười một tiếng, trong ánh mắt nghi hoặc của em trai, giã ga sừ một tiếng chạy thẳng đến huyện thành...

370. Chương 364: Cố Ý Bồi Dưỡng

Tuy nhà của Mạnh Văn Tuệ nằm ở huyện tự trị Bồ Y tộc, nhưng nàng là cô gái Hán tộc, có lẽ do Diệp Cảnh Long cứng rắn kéo nàng đi mua quần áo, lúc này nhìn nàng không giống như miêu tả của hần, bộ dạng quê mùa, mà nàng mặc một chiếc quần thường màu cà phê cùng chiếc áo len dạ màu cà phê.

Ấn tượng đầu tiên nàng cấp cho Diệp Dương Thành chính là nhỏ xinh, nàng cao chừng 1m56, tóc đuôi ngựa, làn da ngăm đen cùng dáng người gầy yếu, nhìn thấy Diệp Dương Thành đang đánh giá mình nàng cũng thoải mái nhìn hần, không hề toát ra vẻ khấn trương hay câu nệ.

Nói tóm lại cảm giác của Diệp Dương Thành đối với nàng không tệ, đương nhiên, điều này cũng có quan hệ đến việc Diệp Cảnh Long từng giới thiệu về thân phận của nàng.

- Chào em, tôi là anh trai của Diệp Cảnh Long.

Ở ngay cửa một khách sạn nhỏ bình thường, Diệp Dương Thành mỉm cười vươn tay phải, theo lễ tiết nắm nhẹ tay Mạnh Văn Tuệ sau đó nói với em trai:

- Em cùng Văn Tuệ đi lên thu thập hành lý, tụi anh ở dưới lầu chờ hai đứa.

- Dạ được!

Diệp Cảnh Long đã biết anh trai muốn an bài Mạnh Văn Tuệ ở cùng Lâm Mạn Ny, không nói thêm gì nữa, gật đầu đáp ứng.

Nhìn hai người đi vào khách sạn, Diệp Dương Thành mang theo ý cười quay đầu nhìn Lâm Mạn Ny:

- Mạn Ny, em cảm thấy được cô bé này thế nào?

- Có một loại cảm giác nhu nhược, nhưng em ở trên người nàng nhìn thấy được tự tin.

Lâm Mạn Ny nghiêng đầu nghĩ nghĩ, mỉm cười nói:

- Đây là một cô gái thành thật can đảm, anh không phát hiện vừa rồi khi anh bắt tay nàng, nàng thậm chí không hề có chút khấn trương sao?

- Phải đó...

Diệp Dương Thành ha ha cười, trêu ghẹo nói:

- Anh nhớ được lúc em theo anh về nhà gặp cha mẹ anh em thật khấn trương không biết nên làm gì đâu.

- Bởi vì chúng ta là bạn cùng lứa tuổi thôi.

Lâm Mạn Ny nghiêm trang nói:

- Nếu hiện tại nàng theo em trai anh về nhà, nhất định sẽ khấn trương.

- A...

Diệp Dương Thành cười nhẹ một tiếng, không nói thêm lời nào, bởi vì hắn biết lời của nàng là chính xác, nhi đồng nhà nghèo sớm đương gia, nhưng vẫn phải có cực hạn đi? Nếu Mạnh Văn Tuệ về gặp trưởng bối của bạn trai mà không cảm thấy khấn trương, cũng có thể nói nàng quá thành thực, nhưng mà...điều này có thể sao? Dù sao chỉ là một cô gái mười chín tuổi!

Chờ thêm hai phút thời gian, Mạnh Văn Tuệ cùng Diệp Cảnh Long cầm theo túi du lịch đi xuống, Diệp Cảnh Long cầm túi du lịch lớn, mà ở sau lưng hắn, Mạnh Văn Tuệ cầm túi vải Jeans trắng bệch mà Diệp Cảnh Long đã từng nói!

Nhìn thấy một màn này, Diệp Dương Thành không khỏi đánh giá cao Mạnh Văn Tuệ, không hư vinh, không tự ti, cầm theo túi vải Jeans như vậy nhưng thần sắc nàng vẫn thong dong bình tĩnh làm người ghé mắt!

Nhìn Mạnh Văn Tuệ với ánh mắt ngưỡng mộ, Diệp Dương Thành mỉm cười đi tới tiếp nhận túi vải Jeans của nàng, quay người mở cốp xe đem túi du lịch cùng túi vải Jeans bỏ vào, sau đó quay người nói:

- Lên xe, trước tiên đi tìm một chỗ ăn cơm, sau đó...

Ánh mắt hắn dừng trên người Diệp Cảnh Long, tạm dừng một thoáng mới cười nói:

- Sau đó đưa em đến công ty nhìn xem một chút.

Thật hiển nhiên, Diệp Dương Thành không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào kích thích em trai, hoặc là nói muốn gõ hắn.

Đối với việc an bài của Diệp Dương Thành, ba người Diệp Cảnh Long đương nhiên không có ý kiến. Sau khi lên xe cùng nhau đến một nhà hàng, gọi vài món thức ăn đơn giản, dùng xong trực tiếp lái xe đi tới công ty, trong quá trình này Diệp Dương Thành một mực quan sát Mạnh Văn Tuệ, thẳng đến sau khi xe chạy vào công nghiệp viên cũng không hề nghe nàng hỏi qua vấn đề gia cảnh của Diệp gia lời nào.

Đối với cô bạn gái của em trai mình, Diệp Dương Thành càng lúc càng hài lòng, không hư vinh không tự ti, khí chất bình tĩnh thong dong, thập phần tự tin, so sánh với nàng nhìn Diệp Cảnh Long có vẻ nóng nảy hơn rất nhiều.

Nhìn rõ vấn đề này, một ý tưởng loáng thoáng hiện lên trong lòng Diệp Dương Thành...

- Oa, ca, cả một công ty lớn như vậy đều là của anh sao?

Lấy ra chìa khóa mở cổng lớn của phân xưởng số một, mở đèn, toàn bộ trang bị trong phân xưởng đập vào trong tầm mắt Diệp Cảnh Long, nhìn thấy phân xưởng lớn chừng ngàn bình phương, lại nhìn thấy thật nhiều trang bị sản xuất mà hắn chưa từng gặp qua, Diệp Cảnh Long khó tránh khỏi hít sâu một hơi lạnh, những trang bị này giá trị bao nhiêu tiền ah?

- Ha ha, bên này là phân xưởng số một, nhà xưởng đối diện là phân xưởng số hai.

Nghe em trai tán thưởng, Diệp Dương Thành nhẹ giọng cười, chỉ vào trang bị sản xuất, nói:

- Hiện tại ngày tết nên các công nhân đã về nhà nghỉ tết, chờ khi nào em nghỉ hè có thời gian, cứ tới nơi này thực tập một lát.

- Dạ.

Diệp Cảnh Long biết anh trai muốn bồi dưỡng hắn, tuy tính cách hắn nóng nảy, nhưng không đến nỗi hết thuốc chữa, hôm nay tận mắt chứng kiến những điều này, chẳng những giúp hắn tìm được mục tiêu, cũng làm cho hắn cảm nhận được sự quan tâm của anh trai, vô luận là điểm nào cũng đủ làm cho hắn sửa đổi tính tình!

Mang theo ba người chuyển một vòng trong phân xưởng số một, giải thích một chút về tác dụng của trang bị trong nhà máy, làm cho Diệp Dương Thành cảm thấy kinh ngạc chính là, Mạnh Văn Tuệ thập phần hiểu biết về những trang thiết bị này, khi giảng giải còn chi tiết hơn cả một ông chủ như hắn!

Vừa hỏi thăm, mới biết nàng đang học tập tri thức về phương diện này trong đại học...nhất thời làm hấn đỏ mặt.

Chuyển quanh một vòng, Diệp Cảnh Long đã đại khái hiểu được tình huống công ty của anh trai, nếu kinh doanh tốt, một năm muốn kiếm mấy ngàn vạn tuyệt đối không thành vấn đề! Hơn nữa nghe ý tứ của anh trai, sang năm còn phải xây dựng thêm quy mô sản xuất...

Sau khi xem xong nhà máy, Diệp Dương Thành tìm lý do tránh Diệp Cảnh Long, đứng ngay cửa nhà xưởng nói với Mạnh Văn Tuệ:

- Văn Tuệ, tính nết em trai anh thế nào anh rất hiểu rõ, tuy hiện tại anh tìm được mục tiêu cho hấn hướng tới, nhưng dù sao hấn đang đi học ở Cù Hằng thị, rất nhiều chuyện anh không nhìn thấy, càng không biện pháp đi quản hấn, em là bạn gái của hấn anh cũng nhìn ra được em thành thực hơn hấn, nếu như có thể anh hi vọng em giúp anh ước thúc hấn trong trường học, em cũng biết anh chỉ có đứa em trai duy nhất.

- Dạ.

Mạnh Văn Tuệ không chút chần chờ, gật gật đầu, nhẹ giọng đáp:

- Em biết.

Diệp Cảnh Long có thể cảm nhận được anh trai quan tâm mình, Mạnh Văn Tuệ sao không nhìn ra được? Là bạn gái của Diệp Cảnh Long, nàng cũng hi vọng bạn trai trở thành rồng trong loài người, mà không phải dựa vào anh trai che chở mới có thể sinh tồn!

Nàng đáp ứng vô cùng rõ ràng.

Diệp Dương Thành hài lòng cười cười, cũng không nói thêm lời nào.

Đợi khi Diệp Cảnh Long mua nước khoáng trở về, Diệp Dương Thành liền lái xe đưa Lâm Mạn Ny cùng Mạnh Văn Tuệ đi tới cô nhi viện, trải qua thời gian dài chỉnh đốn tu sửa, hiện tại điều kiện dừng chân của cô nhi viện cũng không kém hơn khách sạn bình thường.

Làm cho Diệp Dương Thành cảm thấy buồn cười chính là Nhung Cầu, lại trở thành tọa kỵ của bọn trẻ trong cô nhi viện, nó đang cõng một đứa bé trai chạy loạn trong sân, thẳng đến khi nhìn thấy hấn mới khom người cho đứa bé leo xuống, sau đó thật vui vẻ chạy tới trước mặt hấn, dùng đầu cọ xát chân hấn tỏ vẻ thân mật.

Lưu lại trong cô nhi viện hơn ba giờ, tới hơn bốn giờ rưỡi hấn mới mang theo Diệp Cảnh Long rời khỏi cô nhi viện quay về trấn Bảo Kinh, khi xe đi qua trấn Vinh Phù, Diệp Cảnh Long luôn ngồi trên xe im lặng đột nhiên mở miệng hỏi:

- Ca, học phí sang năm của Văn Tuệ...

Diệp Dương Thành thoáng ngáy ra, cười nói:

- Nàng sẽ không nhận đâu.

- Vì sao?

Nghe ngữ khí khẳng định của anh trai, Diệp Cảnh Long có chút kỳ quái hỏi.

- Em cẩn thận suy nghĩ lại, kể từ khi hai em xác định quan hệ người yêu cho tới nay, nàng có hỏi qua em cần vật gì sao?

Diệp Dương Thành mỉm cười hỏi.

- Hỏi em cần gì?

Diệp Cảnh Long nghĩ nghĩ, lắc đầu:

- Vậy thì không có, ngay cả mua quần áo cùng túi du lịch đều là em lên đi mua, khi mua về nàng mới chịu nhận...

- Nàng là một cô gái rất tự trọng, em lấy tiền đóng học phí cho nàng, nàng sẽ nghĩ như thế nào?

Diệp Dương Thành chỉ điểm:

- Nhất là khi nàng biết số tiền này là của anh, mà không phải của em, nàng càng khó tiếp nhận, cho nên, nếu em thật sự muốn chiều cố nàng, không ngại bắt tay từ phương diện khác, tỷ như chú ý trong sinh hoạt, ăn uống quần áo, những thứ này em có thể dùng danh nghĩa bạn trai đi làm, đừng cho nàng cảm giác bị em xem nhẹ...

Dọc theo đường đi Diệp Dương Thành nói rất nhiều, mà Diệp Cảnh Long cũng không ngừng gật đầu, ghi tạc lời của hắn vào trong lòng...

Đợi khi hai anh em lái xe về đến nhà, lại kinh ngạc không biết cha mẹ đã đi đâu, trong nhà không có người.

Từ phòng bếp đi ra, Diệp Dương Thành kỳ quái hỏi:

- Quái, cha mẹ đi đâu vậy?

- Có thể là đi qua nhà Vương thẩm cách vách?

Diệp Cảnh Long mơ hồ suy đoán, sau đó nói:

- Em đi xem.

- Được.

Diệp Dương Thành cũng không nghĩ nhiều, cười gật đầu.

Nhưng đúng lúc này di động truyền ra tiếng chuông, tiếng chuông này Diệp Dương Thành cố ý đặt ra, là tiếng chuông điện thoại của cha hắn – Diệp Hải Trung!

Nghe tiếng chuông, Diệp Dương Thành thoáng lặng người, lấy ra di động:

- Alo, cha...

371. Chương 365: Đến Một Lần Cao Diệu Xuất Hiện

- A Thành, có phải con có một người bạn học làm quan?

Bên kia điện thoại, câu nói đầu tiên của Diệp Hải Trung làm cho Diệp Dương Thành có chút mộng, thanh âm có vẻ thật dồn dập, tựa hồ xảy ra chuyện gì lớn.

Thoáng định thần, Diệp Dương Thành vội hỏi:

- Cha, xảy ra chuyện gì?

- Cậu của con bị người ta đánh!

Tính nết Diệp Hải Trung luôn thận trọng trung hậu, nhưng lúc này lại nổi giận dùng dằng nói:

- Đám du côn kia đánh vỡ đầu cậu của con, con...con nhanh chóng đi qua xem đi, đang nằm trong bệnh viện trần.

- Được, con lập tức tới!

Vừa nghe là cậu xảy ra chuyện, Diệp Dương Thành không chút do dự lập tức đáp, cúp điện thoại đồng thời cầm theo chìa khóa xe đi nhanh ra cửa.

- Ca, xảy ra chuyện gì?

Diệp Cảnh Long nhìn thấy sắc mặt anh trai sầm xuống, khó hiểu bước nhanh đi theo, vừa đi vừa hỏi:

- Cha mẹ đi đâu?

- Hiện tại cha mẹ đang ở trong bệnh viện trần.

Diệp Dương Thành vừa mở cửa xe vừa quay đầu lại nói:

- Cậu bị người ta đánh, đừng nói nhiều, mau lên xe!

- Nga, được!

Diệp Cảnh Long hoảng sợ, không hỏi nhiều lời vội vàng lên xe, đối với người cậu này hẳn vô cùng tôn kính! Ở trong mắt hẳn, Diệp gia có được quang cảnh hôm nay, ban đầu còn không phải nhờ cậu giúp đỡ?

Lần này cậu bị người ta đánh...không quan tâm ai đúng ai sai, đánh người là không đúng! Trên đường đến bệnh viện, Diệp Cảnh Long nghĩ thầm.

Diệp Dương Thành đang lái xe, tuy cau mày nhưng trong lòng thật nghi hoặc, theo trí nhớ của hẳn, cậu hẳn Ngô Ngọc Kiến là một trưởng bối vô cùng hiền lành, mà quan hệ với hương thân đều rất hòa hợp, vì sao lại xảy ra chuyện như vậy đây?

Mắt thấy sắp đến tết, nhà nhà đều đang chuẩn bị mừng tết, cuối năm còn gặp phải huyết quang tai ương, dựa theo phong tục trấn Bảo Kinh mà nói, từ hai mươi lăm âm lịch đến mừng hai tết, trong khoảng thời gian này ai bị chảy máu bị thương, sẽ xui xẻo ít nhất ba năm!

Đồng dạng ai đánh bị thương người, cơ bản sẽ biến thành cừu gia cả đời không qua lại với nhau...nhưng dựa theo tính khí của cậu, ai lại xuống tay với hẳn đây?

Mang theo đầy bụng nghi hoặc, Diệp Dương Thành chậm rãi bình tĩnh lại, mang theo em trai đi thẳng vào bệnh viện, không đợi hẳn gọi điện hỏi thăm số phòng, đã thấy mẹ hẳn đang cầm giấy tờ vội vàng đi ở trước mặt...

- Mẹ, rốt cục cậu xảy ra chuyện gì vậy?

Về mặt Diệp Dương Thành tràn đầy nghi hoặc, bởi vì xế chiều hôm qua cậu mới từ Quảng Châu trở về, chỉ một ngày lại trêu chọc tới ai? Hơn nữa đối phương còn động thủ ngay trong lúc sắp tết?

Thật hiển nhiên hẳn không để ý tới lời của cha hẳn nói là đám lưu manh đánh người!

Nhưng sau đó theo lời kể của mẹ hẳn, hẳn hiểu được nguyên nhân từ đầu đến cuối.

Cậu hẳn Ngô Ngọc Kiến có hai đứa con, con gái lớn Ngô Lan Lan luôn đi theo ra ngoài buôn bán, giúp hẳn xử lý cửa hàng, mà con trai Ngô Anh Quân vì học tập nên ở lại Hàng Châu, mẹ của Diệp Dương Thành cũng ở lại Hàng Châu chăm sóc, hai mẹ con thuê một phòng nhỏ gần trường, do mẹ chiều cổ cuộc sống của em họ Ngô Anh Quân hàng ngày.

Mấy hôm trước trường cho nghỉ đông, về đến nhà hai ngày trước Ngô Anh Quân cùng vài người bạn trung học đến Tứ Trung của trấn Bảo Kinh chơi bóng rổ, kết quả gặp phải một đám côn đồ đang chơi bài bạc cạnh sân bóng, cũng không biết vì sao nhóm người Ngô Anh Quân cãi nhau với đối phương, người trẻ tuổi khí huyết phương cương, sau khi mắng nhau vài câu Ngô Anh Quân có xô đẩy đối phương.

Ngay lập tức liền thống ra rắc rối, tên côn đồ bị hẳn xô đẩy cũng không đánh trả, nhưng lại bắt trói Ngô Anh Quân cùng mấy bạn học, trực tiếp đem tới nhà của cậu, tên côn đồ bị Ngô Anh Quân xô đẩy yêu cầu trả năm trăm đồng phí trị liệu mới chịu thả người, nếu không “không chết không ngừng”, hơn nữa đối phương còn nói mình có người trong đồn công an, kêu gào thật lớn tiếng.

Mẹ là một người tính tình ôn hòa, có chút kiêng kỵ với đám lưu manh ngoài xã hội, nghe được đối phương nói trong đồn công an có người, hơn nữa con mình nằm trong tay đối phương, bà lập tức lấy ra năm trăm chuộc lại con trai.

Vốn chuyện này đến đây đã xong, khi cậu về nhà mẹ có nói qua chuyện này, tuy cậu là người rộng rãi, nhưng tính cách cũng không phải tùy ý cho người khác khi dễ, lúc này có mẹ khuyên bảo nên cậu vẫn lựa chọn bỏ tiền tiêu tai họa, dù sao sắp tết, vì năm trăm đồng cũng không đáng trở mặt.

Nhưng không nghĩ tới chính là mấy tên côn đồ cầm tiền đi một ngày, hôm sau lại tìm tới cửa, lấy lý do cũng là đòi phí trị liệu, nhưng lần này mở miệng là ba ngàn đồng!

Cậu vốn đang ôm một bụng tức giận, làm sao tiếp tục đáp ứng cho đám côn đồ vợ vét tài sản lần nữa? Cậu liền cự tuyệt yêu cầu của đối phương, còn xảy ra xung đột vô mồm, ngay sau đó sự tình diễn biến thành đánh nhau, xô đẩy vài cái, có hai tên côn đồ cầm theo ống nước bằng sắt đập vào vài cái vào đầu của cậu.

Cậu bị đánh vỡ đầu chảy máu, đám côn đồ thấy thế cũng lập tức thoát khỏi hiện trường.

Mợ rất nhanh đưa cậu đến bệnh viện cấp cứu, đồng thời gọi điện báo công an, nhưng làm người không nghĩ tới chính là chỉ có một công an cùng hai hiệp cảnh đi qua hỏi vài câu, sau đó rời đi, nói là cần đi điều tra.

Điều tra cái rắm! Mợ liền tỏ vẻ mình biết mấy tên côn đồ kia ở nơi nào, có thể dẫn công an đi bắt người, nhưng gã công an cùng hai hiệp cảnh kia lại không nói lời nào trực tiếp rời khỏi bệnh viện.

Đây chẳng phải là muốn thiên vị đám côn đồ sao? Mợ vô cùng tức giận gọi điện cho vài thân thích, muốn đến đồn công an đòi công đạo, mà cha mẹ Diệp Dương Thành cũng được liệt vào hàng ngũ thỉnh mời...

Diệp Hải Trung vừa đến bệnh viện nghe được tin tức liền nhớ tới Trần Thiệu Thanh, vì vậy mới gọi điện cho con trai, hi vọng có thể tìm người trấn trường hợp, cũng có thể đòi lại công đạo cho Ngô Ngọc Kiến.

Nghe xong lời kể của mẹ mình, sắc mặt Diệp Dương Thành sầm xuống, hẳn là người thật bao che khuyết điểm, hơn nữa...là khi người nhà của mình chiếm đạo lý!

Nhưng khi nghe mẹ nhắc tới Trần Thiệu Thanh, Diệp Dương Thành thoáng trầm ngâm, trực tiếp lắc đầu:

- Mẹ, hiện tại Thiệu Thanh đang ở Thiệu Hoa thị công tác...Hơn nữa chuyện này cũng không cần hấn ra mặt giải quyết.

- Vậy cậu của con...

- Yên tâm đi, con sẽ xử lý tốt.

Diệp Dương Thành đưa tay đặt lên vai mẹ mình, hít sâu một hơi:

- Có con ở đây, không có ai khi dễ lên đầu Diệp gia chúng ta!

Thích hợp cao điệu, không những có thể làm cho Diệp gia ở tại trấn Bảo Kinh không còn bị khi dễ, trọng yếu hơn là còn có thể tạo nên tác dụng cho thân phận của Diệp Dương Thành, sẽ không ai tin tưởng dị nhân huyện Ôn Nhạc luôn giữ bí mật thân phận lại cao điệu đem mình bộc lộ ra ngoài như thế!

Hơn nữa có một thân phận nhìn qua cứng rắn mạnh mẽ, hoặc là nói có được chỗ dựa vững chắc cường đại, đối với Diệp Dương Thành mà nói có thật nhiều chỗ tốt, là thời điểm vận dụng sức mạnh của Dương Đăng Phi, đã che giấu lâu như vậy, nên ra tay cũng không cần tiếp tục chờ làm gì.

Chuyện lần này xem như lời dẫn, cho dù không có chuyện này hẳn cũng sẽ tìm cơ hội xuất hiện một lần, đem quan hệ giữa hắn cùng Dương Đăng Phi hoàn toàn trong sáng, chỉ có thể nói đám côn đồ lần này tự mình đụng lên, đương nhiên, còn có kẻ bại hoại làm chỗ dựa cho bọn hắn trong đồn công an!

Sau khi quyết định chủ ý, Diệp Dương Thành cũng không chú ý tới Diệp Cảnh Long vì câu nói của hắn làm nghẹn họng trân trối, trực tiếp đi qua người mẹ mình thẳng đến phòng bệnh cách đó không xa.

Mãi đến khi Diệp Dương Thành đã đi vào phòng bệnh, Diệp Cảnh Long mới phục hồi lại tinh thần, theo bản năng nhìn qua Ngô Ngọc Phương, lúng túng hỏi:

- Mẹ...đây...đây là anh của con sao?

- Tiểu tử này, con nói chuyện kiểu gì đây?

Ngô Ngọc Phương hiển nhiên cũng bị vẻ cường thế của con trai lớn làm hoảng sợ, nhưng vì câu nói của con trai nhỏ làm bật cười, thuận tay vỗ đầu hắn, nói:

- Đi, đi đóng tiền viện phí với mẹ.

- Dạ...

Diệp Cảnh Long sờ sờ đầu, tuy quay người đi cùng mẹ đến cửa thang lầu, nhưng hắn vẫn tò mò nhìn lại chỗ phòng bệnh, hắn bị đáng về tự tin cường thế của anh trai làm rung động chưa từng có, hắn biết, anh của mình đã thay đổi.

- Mợ, mợ có biết hai tên côn đồ động thủ đánh cậu là ai không?

Diệp Dương Thành đi vào phòng bệnh của Ngô Ngọc Kiến, hỏi thăm vết thương, sau đó lại hỏi mợ:

- Kể cả công an vừa rồi đến lấy khẩu cung, mợ còn nhận ra được hấn sao?

- Biết, có thể.

Mợ cũng hiểu được một ít tình huống về Trần Thiếu Thanh từ miệng của Diệp Hải Trung, đương nhiên cho rằng ý của Diệp Dương Thành là muốn nhờ bạn bè ra mặt giải quyết chuyện này, nghe được cháu trai hỏi liền gật mạnh đầu.

- Vậy là tốt rồi.

Trong lòng Diệp Dương Thành đã sớm có suy tính, nhìn thấy mợ gật đầu, liền nói:

- Mợ, Anh Quần, cùng đi với cháu một chút, cha!

- Con nói đi.

Diệp Hải Trung cũng cho rằng Trần Thiếu Thanh sẽ nhúng tay, cũng không có nhiều lo lắng, bởi vì hấn nhớ được con trai từng nói qua, hiện tại Trần Thiếu Thanh đã là cục trưởng cục công an, theo hấn xem ra, một vị cục trưởng muốn ra mặt giải quyết chuyện này, không phải thoải mái như trở bàn tay hay sao?

- Cha cùng cậu hai ở lại chiếu cố cậu cả đi.

Diệp Dương Thành thoáng trầm ngâm rồi nói ra:

- Con đi với mợ cùng Anh Quần xử lý chuyện này.

- Được, mọi người đi đi.

Diệp Hải Trung không hề phản đối, rõ ràng gật đầu đáp ứng.

Một phút sau Diệp Dương Thành đi cùng mợ với em họ Ngô Anh Quần lên xe chạy tới thôn Thượng Thản, dựa theo lời nói của mợ, một trong hai tên côn đồ kia có một người nhà ở thôn Thượng Thản, mà nơi đó có một tiệm chơi games, nơi đó thường tụ tập không ít kẻ lưu manh lêu lổng chơi bời.

Diệp Dương Thành cảm thấy hai tên côn đồ kia phỏng chừng đang ở nơi này, cho nên cũng không đến nhà bọn hấn, trực tiếp lái xe đi tới cửa tiệm chơi games, dặn dò mợ ngồi trên xe, sau đó kéo em họ Ngô Anh Quần đi xuống bước vào trong tiệm.

- Lão tiểu tử kia còn dám theo tao hoành, biết không? Tao đánh xuống một gậy, lão tiểu tử chảy cả nước mắt...

Trong tiệm games thật ồn ào, nhưng thanh âm kêu gào của một tên thanh niên cơ hồ lấn át cả tiếng chơi game, khiến không ít thanh thiếu niên trong tiệm đều đưa mắt nhìn qua.

Nghe được tiếng kêu gào của thanh niên kia, hai mắt Ngô Anh Quần đỏ lên, siết chặt nắm tay muốn xông tới lại bị Diệp Dương Thành kéo lại, khẽ lắc đầu thấp giọng nói:

- Đừng nóng nảy, chuyện này để anh giải quyết.

Nghe được lời nói của anh họ, Ngô Anh Quần gật gật đầu, thật tự giác lui ra sau lưng Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành đẩy Ngô Anh Quần ngồi xuống một máy chơi game, cao giọng hỏi:

- Đánh người mà đồn công an không quản sao?

Tên côn đồ ngồi ở một máy game khoảng cách xa năm thước nghe lời này quay đầu liếc Diệp Dương Thành, trên mặt hiện lên vẻ đắc ý, khinh thường cười nhạo:

- Phó đồn trưởng công an là anh rể của tao, hấn dựa vào cái gì đấu với tao?

- Nha...

Diệp Dương Thành giật mình, nga một tiếng thật dài, như có thâm ý nở nụ cười:

- Chỗ dựa vững chắc thật lớn, khó trách dám kiêu ngạo như vậy...

372. Chương 366: Làm Người Phải Có Ánh Mắt

Tiểu tử!

Vừa nghe lời nói này của Diệp Dương Thành, sắc mặt tên côn đồ có chút thay đổi, bật dậy xắn tay áo:

- Mày hỗn thế nào?

- Tao? Tao hỗn ở địa cầu.

Diệp Dương Thành cười nhẹ một tiếng, thông dong bước lên một bước:

- Như vậy mày lại hỗn thế nào?

- Thế nào? Muốn luyện với tui tao?

Tư thế khiêu khích của Diệp Dương Thành, tên côn đồ làm sao không biết? Hơn nữa bị lời khoác lác kích thích, cảm giác Diệp Dương Thành muốn rơi mặt mũi của hắn, vẻ mặt tức giận:

- Có biết tao vừa đem một tên đưa vào bệnh viện?

- Biết.

Diệp Dương Thành nhẹ nhàng gạt đầu, bình tĩnh nói:

- Cho nên, tao tới.

- Mày muốn chết có phải hay không?

Tên côn đồ không chịu được kích động, nhất là trước mặt người khác, nếu không tìm về mặt mũi, từ nay về sau hắn làm sao lẫn lộn? Nghĩ tới đây hắn chợt quát, thuận tay quơ lấy ống tuýp trên bàn, sải bước đi tới:

- Xem hôm nay tao phế mày!

Tay hắn nắm ống sắt, gọn gàng bỏ lên vai trái Diệp Dương Thành, đồng thời vung chân phải hung hăng đạp tới...

- Ba!

Ngay khi tên côn đồ nghĩ hôm nay phải nhìn thấy huyết quang, một thanh âm tát tai vang lên cao ngất, tên côn đồ lão đảo bị Diệp Dương Thành đánh bật tai xoay vòng tại chỗ, sau đó phù phù một tiếng té xuống đất.

Chuyển biến bất thành linh làm những thanh niên vây xem đều kinh ngạc, Diệp Dương Thành ngồi xổm xuống, đưa tay nhéo cổ áo tên côn đồ, cười nhạt nói:

- Đi tới đồn công an với tao một chuyến.

- Đi...đồn công an?

Tên côn đồ bị ném bật tai theo bản năng sờ lên gò má đã sưng phù của mình, trên mặt lộ dáng tươi cười âm trầm:

- Tốt, đi, đi đồn công an!

Chứng kiến thần sắc của tên côn đồ, Diệp Dương Thành làm sao không biết trong lòng hắn đang đánh chủ ý gì? Nhưng đối với việc tên côn đồ có thể nhanh chóng tìm được biện pháp xử lý thích hợp nhất, hơn nữa liền làm ra quyết định, điểm này thật làm Diệp Dương Thành cảm thấy ngoài ý muốn, ai nói toàn bộ côn đồ đều là kẻ thiếu não đây?

Khi Diệp Dương Thành nín áo tên côn đồ lôi ra khỏi tiệm chơi game đi ra xe, có vài thanh niên nở nụ cười, vui sướng khi thấy người gặp họa nói:

- Tiểu tử này cần xui xẻo...

Anh rẽ tên côn đồ kia ban đầu từng làm việc ở đồn công an trấn Vinh Phú, mới được điều nhiệm làm phó đồn trưởng đồn công an trấn Bảo Kinh hơn một tháng trước, từ sau khi đến nhậm chức, tên lưu manh kia bắt đầu hung hăng càn rỡ, trên hắn có người thôi, những tên lưu manh còn lại cũng không dám trêu chọc hắn, chỉ có thể trở mặt nhìn hắn tác oai tác phúc, nghe hắn thối phồng khoác lác.

- Tiểu tử, biết điều đưa ra tiền thuốc men, bằng không tao cam đoan mày vào đồn công an rồi đừng hòng đi ra!

Ngồi cạnh ghế tài xế tên lưu manh xoay tròn ánh mắt nói, Diệp Dương Thành lái xe Audi, cho hắn nhìn thấy tiền bạc sáng lờ lờ, bãi phải tìm về, tiền, cũng phải hung hăng gõ một số!

Quyết định này xem ra là chủ ý vẹn toàn đôi bên, hắn quay đầu nhìn Diệp Dương Thành hừ nói:

- Nhìn xe của mày, trong nhà có chút tiền trình đi, một khi bị tạm giữ...hừ, còn muốn hoàn hảo không tổn hao gì đi ra?

- Ha ha...làm người đừng không có ánh mắt.

Nghe tên côn đồ uy hiếp, Diệp Dương Thành thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, trào phúng cười nói:

- Mày cảm thấy mày có thể một tay che trời trong trấn Bảo Kinh?

Tình huống bên trong xe có chút cổ quái, Diệp Dương Thành tát tên lưu manh bạt tai, mà tên lưu manh nhắc nhở Diệp Dương Thành đừng chọc tới mình, lấy tiền đi ra giải quyết, làm ợ của Ngô Anh Quân ngồi sau xe đều có chút nghẹn họng nhìn trân trối.

Trên đoạn đường này tên lưu manh không ngừng lao thao uy hiếp Diệp Dương Thành, muốn bức bách hắn đền tiền, nhưng làm cho hắn thất vọng chính là vô luận hắn đưa ra danh nghĩa anh rể hay là vết thương trên mặt đòi tố cáo Diệp Dương Thành, những người kia vẫn xem thường, làm như không nhìn thấy hành động của hắn!

Nhìn thấy xe sắp đến đồn công an, tên lưu manh có chút nóng nảy, thấp giọng quát:

- Tiểu tử, mày đừng cấp mặt không biết xấu hổ, đánh người là mày mà không phải tao!

- Ha ha, nóng nảy rồi?

Diệp Dương Thành rốt cục quay đầu nhìn hắn, ý cười trên mặt biến mất, chỉ còn lại thần sắc lạnh băng:

- Đã muộn!

- Mày...

Tên lưu manh nhất thời chán nản, nghiêng răng quay đầu nhìn vợ cùng Ngô Anh Quân, nói:

- Tội mày nhớ kỹ cho tao, xem tao làm sao thu thập...

- Ba!

Lời còn chưa dứt Diệp Dương Thành lại vung tay tát tới, thanh âm lạnh lùng nói:

- Ngậm lại miệng chó của mày, nói thêm một câu nữa, hừ!

Gò má rát bỏng, nhưng tên côn đồ vẫn nhẫn nhịn không đánh trả, ánh mắt âm tàn nhìn Diệp Dương Thành, nói:

- Hai bạt tai này, đợi lát nữa tao trả mày gấp mười!

- Chỉ sợ mày không có cơ hội này.

Xe đã chạy tới cửa đồn công an, Diệp Dương Thành giảm phanh, khước môi hiện lên vẻ châm biếm trào phúng:

- Đi xuống đi, dẫn tao đi gặp anh rể phó đồn trưởng của mày, tao thật sự muốn nhìn, hắn làm sao dạy dỗ cậu em vợ của mình!

- Đợi lát nữa mày phải hối hận!

Ánh mắt tàn nhẫn của tên lưu manh đảo qua mặt Diệp Dương Thành, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Nghe lời cảnh cáo của tên lưu manh, Diệp Dương Thành chỉ nhún vai, trong đầu đã tính toán với Dương Đăng Phi, chỉ chờ nhìn xem phó đồn trưởng kia là mặt hàng gì, nếu cũng là kẻ vợ dứa cả năm...vậy chúc phó đồn trưởng của hắn cũng đã nên chấm dứt.

- Mợ, Anh Quần, theo cháu vào đi thôi.

Nhìn thoáng qua tên lưu manh đã đi vào đồn công an, Diệp Dương Thành gọi một tiếng liền đi theo.

- Anh rể, anh xem mặt của em!

Vừa đi vào văn phòng phó đồn trưởng, Diệp Dương Thành liền nghe được tên lưu manh đang nói:

- Tiểu tử đó xuống tay thật quá độc ác, hắn đang ở bên ngoài, anh phải giúp em làm chủ ah...

- Ai đánh cậu thành như vậy?

Chi Trạch Xán biến sắc, nhìn gò má sưng phù của em vợ, cả giận nói:

- Quả thật vô pháp vô thiên!

- Phải đó anh rể.

Vừa thấy anh rể nổi giận, tên lưu manh thêm mắm thêm muối nói:

- Em đã nói anh là anh rể của em, nhưng tiểu tử kia hoàn toàn không xem anh vào trong mắt, đánh em không nói, còn đem em đưa tới đây, nói muốn giáp mặt anh tiếp tục đánh em một trận đau!

- Người đâu?

Sắc mặt Chi Trạch Xán tối đen, trầm giọng hỏi.

- Ở đó, chính là hắn!

Lúc này Diệp Dương Thành đã đi vào, tên lưu manh cười lạnh, lập tức lộ ra bộ dáng oan ức chỉ vào người Diệp Dương Thành...

373. Chương 367: Hấn Gọi Anh Nghe Điện Thoại

Chương 367: Hấn gọi anh nghe điện thoại

- Anh chính là anh rể của hắn?

Còn chưa đợi Chi Trạch Xán lên tiếng chất vấn, Diệp Dương Thành đã cười nhẹ một tiếng, thần nhiên liếc mắt nhìn tên lưu manh, lại đưa mắt nhìn qua Chi Trạch Xán, nhìn quân hàm công an trên vai của hắn, nói:

- Cậu em vợ của anh đã làm chuyện gì, anh biết không?

- Mặc kệ hắn làm chuyện gì, hình như còn chưa tới phiên anh nhúng tay đi?

Chi Trạch Xán chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, tuy ngồi lên chức vị phó đồn trưởng chưa đầy hai tháng, nhưng đã liên tục phá vỡ hơn hai mươi án kiện, giờ phút này lòng tin đang bành trướng cực độ, nhìn thấy bộ dáng thông dong bình tĩnh của Diệp Dương Thành, trong lòng nín một cỗ khí, lạnh lùng đáp:

- Anh tính là cái thứ gì?

- Vậy anh là cái thứ gì?

Diệp Dương Thành hỏi.

- Tôi không phải là thứ...

Chi Trạch Xán theo bản năng trả lời một câu, lập tức sắc mặt xanh mét, ba một tiếng vỗ mạnh lên bàn cả giận nói:

- Anh đừng ở chỗ này theo tôi xả mồm mép, người bị anh đánh thành như vậy, nếu đã đến, hừ, cũng đừng tiếp tục đi ra ngoài!

- Anh không muốn biết tôi vì sao đánh hấn?

Diệp Dương Thành có chút kinh ngạc nhìn Chi Trạch Xán, dùng giọng điệu có vẻ không tưởng tượng nổi nói:

- Hay là anh không biết cậu em vợ của anh đã làm chuyện gì?

- Hấn làm cái gì, đến phiên anh tới quản sao?

Chi Trạch Xán hừ một tiếng, xoay người lấy xuống bộ còng tay, quay đầu nhìn Diệp Dương Thành nói:

- Anh đã tự mình đến tự thú...

- Buồn cười.

Không đợi Chi Trạch Xán nói hết lời, sắc mặt Diệp Dương Thành đã tối sầm, nhìn hấn trầm giọng nói:

- Nếu bắt lại cậu em vợ này của anh, chuyện đánh hấn tôi sẽ phụ trách, nhưng chuyện hấn đánh người cùng đường hồng che lấp qua, anh tốt nhất nên nghĩ thông suốt!

- Ha ha ha...cuồng vọng!

Chi Trạch Xán ha ha cười to, chỉ vào Diệp Dương Thành nói:

- Anh cho rằng nơi này là địa phương nào? Đến phiên anh tới làm chủ sao? Đánh người, hấn đánh người khi nào, tôi không biết!

Nói xong lời này hấn liền mở ra còng tay nhấc chân đi tới chỗ Diệp Dương Thành, lúc này tên côn đồ nhìn thấy vợ cùng Ngô Anh Quân đi vào phòng, liền chỉ vào họ nói:

- Anh rể, hai người kia cũng đánh em!

- ...

Ngô Anh Quân cùng vợ mới vào cửa đều ngây ngẩn cả người, họ đánh người khi nào vậy?

Vừa nghe thanh âm kêu la của tên lưu manh, ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Dương Thành đã rơi lên người hấn, làm hấn sợ run cả người, mà Chi Trạch Xán lại hừ lạnh một tiếng, quả quyết nói:

- Được, đánh người còn muốn tới chỗ của tôi tác oai tác phúc sao? Tiểu Trương!

- Chi đồn trưởng!

Thanh âm hạ xuống, từ bên ngoài có một hiệp cảnh trẻ tuổi đi vào.

- Dem ba người bọn hấn đưa tới phòng thẩm vấn đi, tách ra ba gian phòng.

Chi Trạch Xán khoát tay, thật không kiên nhẫn nói:

- Mang đi mang đi!

- Chi phó đồn trưởng!

Sự tình phát triển tới bước này, Diệp Dương Thành đã cấp xong cơ hội cho hấn, nếu bản thân Chi Trạch Xán không cảm thấy được, Diệp Dương Thành cũng không muốn tiếp tục dây dưa, lập tức hừ lạnh một tiếng, bước tới một bước:

- Quan uy thật lớn!

- Anh muốn làm gì?

Vừa thấy được Diệp Dương Thành đột nhiên bước tới gần mình, Chi Trạch Xán biến sắc, chỉ vào hấn nói:

- Tiểu Trương, còng hắt lại!

- Ha ha...thật hiểu kỳ làm sao anh lại có thể điều tới trấn Bảo Kinh làm phó đồn trưởng này.

Diệp Dương Thành như thật thất vọng lắc đầu cười nhẹ một tiếng, quay đầu lại nói với tiểu Trương:

- Anh không để ý tôi gọi điện thoại một chút đi?

- Nha, là anh...

Vừa nhìn thấy khuôn mặt Diệp Dương Thành, hiệp cảnh tiểu Trương biến sắc, cơ hồ buột miệng nói ra:

- Làm sao anh tới nơi này?

Lúc trước khi Trần Thiệu Thanh còn ở trấn Bảo Kinh, Diệp Dương Thành từng có giao tiếp với những hiệp cảnh nơi này, đại đa số hiệp cảnh trong đồn công an đều nhận ra hắn, còn biết quan hệ giữa hắn cùng Trần Thiệu Thanh rất tốt.

Tiểu Trương đã sớm nghe nói cha mẹ của Trần Thiệu Thanh đã thăng chức, bản thân Trần Thiệu Thanh đã thăng nhiệm làm cục trưởng, giờ phút này nhìn thấy Diệp Dương Thành, đương nhiên liền phản ứng, ánh mắt hơi có chút bi ai liếc nhìn qua Chi Trạch Xán, cười gượng một tiếng, trực tiếp xoay người rời đi:

- Đương nhiên, anh tùy ý...

- Tiểu Trương! Cậu...

Chứng kiến biểu hiện của hiệp cảnh tiểu Trương, Chi Trạch Xán vốn đang phẫn nộ, nhưng sắc mặt lại đột nhiên thay đổi, ánh mắt kinh nghi bất định nhìn Diệp Dương Thành.

Hắn đương nhiên không phải đồ đần, nếu tiểu Trương dám rõ ràng cùng hắn phân rõ giới hạn như vậy, phân rõ giới hạn với một phó đồn trưởng như hắn...như vậy ý tứ ẩn hàm bên trong thật sự khiến trong lòng hắn run sợ.

Nhưng Diệp Dương Thành không nhìn tới hắn, chỉ liếc mắt nhìn qua tên lưu manh đang lộ vẻ tự mãn, quay đầu lại đưa ánh mắt trấn an cho em họ cùng mợ, sau đó lấy ra di động quang minh chính đại bấm dãy số văn phòng của Dương Đằng Phi...

- Trầm lão ca, đang bận sao?

Khóe môi Diệp Dương Thành mỉm cười, ánh mắt lướt qua trên người Chi Trạch Xán, cười dài hỏi.

- A? Nha...sắp tết rồi, còn một đại đội sự tình chờ xử lý đâu.

Dương Đằng Phi vừa nghe được cách xưng hô của Diệp Dương Thành, suýt nữa đặt mông ngã ngồi dưới đất, cũng may phản ứng đúng lúc, ha ha trả lời một tiếng, trong lòng lại liên lạc với Diệp Dương Thành, nơm nớp lo sợ nói:

- Chủ nhân...ngài đừng làm sợ lão bộc...

- Diễn tốt tuồng vui này, không trách người.

Trong lòng Diệp Dương Thành đáp lại một câu, sau đó giả vờ cười nói:

- Đang bận sao? Đang dự định nhờ lão ca một việc đâu, nếu bận thì tôi cúp máy trước vậy?

- Nga? Chuyện gì?

Dương Đằng Phi vừa lau mồ hôi lạnh vừa khô cần đáp:

- Nói nghe một chút, lão...lão đệ thật đúng là vô sự không lên điện tam bảo ah!

- Sự tình là như vậy.

Diệp Dương Thành hiểu được tâm trạng của Dương Đằng Phi, nói thẳng:

- Tôi có một đứa em họ bị một tên nhàn rỗi dọa dẫm vợ vét tài sản, lần đầu tiên từ nhà cậu tôi cầm đi năm trăm đồng tiền phí trị liệu, lần thứ hai lại muốn dọa dẫm ba ngàn đồng, cậu tôi không đáp ứng...Hiện tại

cậu tôi đang nằm trong bệnh viện, nhưng kẻ đánh người lại có một anh rể làm phó đồn trưởng công an trấn Bảo Kinh, tôi đã đem lời nói thật rõ ràng, người ta lại không lĩnh tình, đòi đưa tôi ra tòa án. Trầm lão ca, ông cũng biết tôi chỉ là một tiểu thương nhân thành thật giữ khuôn phép, làm sao là đối thủ của phó đồn trưởng người ta đây...

- Còn có chuyện như vậy?

Dương Đăng Phi nhất thời “phấn nộ” nói:

- Cậu đừng tắt máy, tôi lập tức gọi điện cho lão Hoàng bên cục công an...

Diệp Dương Thành dập máy với Dương Đăng Phi, liếc mắt nhìn sắc mặt trắng bệch của Chi Trạch Xán, nói:

- Chi phó đồn trưởng, tôi đã gọi điện thoại xong, anh...còn muốn cùng tôi sao?

- Anh...anh...tôi...tôi...

Chi Trạch Xán tuôn mồ hôi lạnh, Diệp Dương Thành gọi cuộc điện thoại này, làm cho hắn hiểu được, chỉ sợ mình đã đá trúng tấm sắt, khó trách...khó trách tiểu Trương kia chạy nhanh như vậy...

Sắc mặt hắn âm tình bất định nhìn Diệp Dương Thành, môi run nhè nhẹ nói không ra lời.

Hắn làm sao không biết tình huống cậu em vợ mình đánh người vào bệnh viện? Nếu không có hắn can thiệp, công an đi qua điều tra lại dễ dàng bỏ đi như vậy sao?

Nhưng mà...đối phương lại báo công an ah!

Báo công an có ý vị thế nào? Ý nghĩa đối phương ngoại trừ nhờ vào công an, đã không còn biện pháp nào khác, nói cách khác, người bị thương không có chỗ dựa vững chắc!

Chính vì nghĩ như vậy, hắn mới dặn công an đi qua lấy khẩu cung đem chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, thậm chí là không cần để trong lòng!

Nhưng bây giờ lại...

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng hắn thật muốn chết!

Lúc này tên lưu manh lại có chút chột dạ sợ hãi, lên tiếng:

- Anh rể, anh đừng sợ hắn, chỉ cần điện thoại giả bộ gọi người hăm dọa mà thôi...

- Ba!

Một cái tát quất thẳng lên mặt tên lưu manh, Chi Trạch Xán rút gào:

- Con mẹ nó, mày cầm miệng cho tao!

Vào lúc này vợ cùng Ngô Anh Quân đưa mắt nhìn nhau, không biết nên nói gì mới tốt.

Khoảng một phút sau, di động của Diệp Dương Thành truyền ra tiếng chuông thật buồn cười.

Nghe tiếng chuông, vốn còn ôm tâm lý may mắn, lúc này thân hình Chi Trạch Xán nhoáng lên lão đảo, suýt ngã sấp xuống:

- Đùng...

- Alo.

Không đợi Chi Trạch Xán cắn răng chịu thua, Diệp Dương Thành đã nghe máy, mỉm cười nói:

- Là Hoàng cục trưởng sao?

- Là Diệp lão đệ đi?

Hoàng cục trưởng cười dài, có vẻ thật thân thiết:

- Vừa rồi Trầm bí thư mới nói với tôi, cậu đem điện thoại đưa cho vị phó đồn trưởng kia, tôi nói với hắn.

- Điện thoại cục trưởng của anh.

Diệp Dương Thành cười cười, đưa di động qua cho Chi Trạch Xán:

- Ông ấy gọi anh nghe điện thoại.

- Tôi...

Chi Trạch Xán siết chặt hai tay, cắn chặt răng, cuối cùng lộ nụ cười còn khó xem hơn khóc, cầm điện thoại run run nói:

- Cục...cục trưởng...

374. Chương 368: Chúc Anh Bị Tù Khoái Trá

Chương 368: Chúc anh bị tù khoái trá

- Được đó, Chi Trạch Xán, bốn sự không nhờ ah!

Trước khi Diệp Dương Thành đưa di động cho Chi Trạch Xán đã cố ý mở công năng khuếch đại âm thanh, lời nói của Hoàng cục trưởng đều rơi vào trong tai mọi người, chỉ nghe hắn nói:

- Chỉ mới được điều nhiệm lên làm phó đồn trưởng đã biết dùng quyền lợi chèn ép dân chúng, tòa miếu đồn công an trấn Bảo Kinh quá nhỏ chỉ sợ cung không được anh, anh lập tức đem công tác chuyển giao xuống, về nhà nghỉ ngơi vài ngày trước, để tôi xem còn có địa phương khác thích hợp cho anh đi phát huy hay không...

- Hoàng cục, tôi...

- Mặt khác, cậu em vợ của anh không tệ, đem người đánh cho vỡ đầu chảy máu, còn biết đi tìm anh hỗ trợ, như vậy đợi lát nữa anh đem vụ án chuyển giao cho đội công an hình sự đi, cứ như vậy, tôi bận rộn, không nhiều lời với anh.

Hoàng cục trưởng làm việc lời lẽ phong hành, cười dài tuyên án vận mệnh của Chi Trạch Xán cùng cậu em vợ của hắn, không đợi Chi Trạch Xán nói thêm lời nào đã trực tiếp cúp điện thoại.

Đưa ra di động của Diệp Dương Thành, hai vai Chi Trạch Xán run lên nhè nhẹ, có phần nộ, có không cam, nhưng càng nhiều là, sợ hãi.

Nói là chuyển giao công tác về nhà nghỉ ngơi hai ngày, nhưng cho dù là kẻ ngốc cũng biết vừa chuyển giao công tác đời này hắn khỏi cần nghỉ tiếp tục quay lại hệ thống công an, không đến mức gặp hình phạt song quy, nhưng xem như hạ xuống chỗ bần, còn muốn xuất đầu căn bản là chuyện không thể nào.

Mà vụ án của cậu em vợ giao cho đội công an hình sự lại có ý vị thế nào? Ý nghĩa vụ án này đã bị xem là án kiện hình sự, một khi đội công an thu thập xong chứng cứ, dọa dẫm vợ vết tài sản, cố ý đả thương người, hai tội cộng lại phần năm sáu năm dễ như uống hớp nước!

Càng nghĩ càng cảm thấy được sợ hãi, Chi Trạch Xán ngẩng phắt đầu nhìn Diệp Dương Thành, sắc mặt liên tục biến ảo, phác thông một tiếng liền quỳ xuống:

- Thật xin lỗi...

Chi Trạch Xán biết người trước mắt có thể cứu hắn, chỉ có người này, tuy trong lòng hắn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt lại không lộ ra chút bất mãn, thành khẩn giải thích:

- Là tôi lơ là cương vị công tác, không điều tra rõ ràng góc ngách sự tình đã bảo thủ...

- Vừa rồi tôi đã cho anh cơ hội.

Diệp Dương Thành hít nhẹ một hơi, tiến lên một bước lấy lại di động, thản nhiên nói:

- Là chính anh không biết quý trọng, trên thế giới này không có bán thuốc hối hận, ngay khi anh quyết định phạm pháp rồi loạn kỷ cương, kết cục của anh đã sớm chú định rồi.

Nói xong câu đó hắn lại như giỡn trò đùa dai nhìn qua tên lưu manh đang nơm nớp lo sợ liếc mắt, cười lạnh:

- Chúc anh ở tù khoái trá.

- Phác thông...

Tên lưu manh nhất thời sợ hãi đến hồn phi phách tán, ngã ngồi lên mặt đất, thần sắc ngây dại.

- Ai...

Nhìn thấy biểu hiện của hai người, Diệp Dương Thành không hề có chút ý nghĩ đồng tình, chỉ thở dài, thông qua chuyện này hắn đã biết muốn hoàn toàn quét sạch vấn đề dơ bẩn trong quan trường căn bản là một nhiệm vụ không thể hoàn thành, trừ phi...hắn có thể phân ra thật nhiều tinh lực, tùy thời nắm giữ hết thấy động tác của toàn bộ quan chức!

Mà điều này tựa hồ là một nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành.

Nghĩ đến đây, Diệp Dương Thành không khỏi có chút buồn bực, không nhìn hai người kia, quay đầu lại nói:

- Đi thôi, trở về cho cậu nghiệm tổn thương, có đội công an hình sự tham dự vào, nhất định sẽ đưa ra pháp viện...

- Nha...nha...

Mợ cùng Ngô Anh Quần lúc này mới khôi phục lại tinh thần, liên tục gật đầu lên tiếng, sau đó cùng Diệp Dương Thành rời khỏi văn phòng của Chi Trạch Xán, Ngô Anh Quần ưỡn cao ngực, như một đầu gà trống thắng lợi trở về.

Ba mươi giây sau, hiệp cảnh tiểu Trương chợt thò đầu nhìn vào phòng, thấy được tên lưu manh đang ngã ngồi dưới đất cùng Chi Trạch Xán đang quỳ ngậy người, không chút kiêng nể phát ra thanh âm giễu cợt khi thấy người gặp họa.

- Hắc hắc...

Tin tức Chi Trạch Xán sợ hãi Diệp Dương Thành đến mức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ rất nhanh truyền khắp cả quan trường trấn Bảo Kinh, mà người thứ nhất nhận được tin tức chính là đồn trưởng đồn công an trấn Bảo Kinh, Lâm Phong!

Đúng vậy, đồn trưởng vẫn là Lâm Phong, từ sau sự kiện tham công bị triệt hạ chức đồn trưởng, điều đến một đồn công an trực thuộc Thái Châu đảm nhiệm phó đồn trưởng cho tới nay, Lâm Phong tựa hồ đã hiểu được, làm công việc chẳng những phải tích cực, đồng thời còn phải thận trọng quyết đoán.

Hoàn toàn trái ngược với tính cách âm tàn gầy yếu trước kia, có cảm giác như bộc lộ tài năng vì chính nghĩa, vì thế hắn đảm nhiệm chức phó đồn trưởng chưa bao lâu, Trần Thiếu Thanh đã điều nhiệm chức phó cục trưởng cục công an huyện, Lâm Phong vì đã hoàn toàn sửa sai, hơn nữa liên tục phá được vài vụ án, vì vậy lại nhận được điều lệnh quay về trấn Bảo Kinh, tiếp tục nhậm chức đồn trưởng của hắn.

Điều này đối với Lâm Phong mà nói lại có thêm một tia hi vọng, sau khi quay về trấn Bảo Kinh, hắn không còn bảo thủ như trước kia, ôm đồm việc lớn nhỏ, biểu hiện nhiệt tình công tác vượt ngoài tưởng tượng, thậm chí còn được lãnh đạo cục công an huyện tán dương.

Dùng lời nói của Lâm Phong, đây chính là niết bàn sống lại!

- Cái gì?

Vừa nghe tiểu Trương chạy vào báo cáo, Lâm Phong kinh ngạc ngẩng đầu lên, còn tưởng rằng mình nghe lầm:

- Cậu lặp lại lần nữa?

- Lâm đồn trưởng, Chi phó đồn trưởng bị hoảng sợ tới mức quỳ xuống đất.

Tiểu Trương cũng không ưa vị phó đồn trưởng kia, trong lòng tuy đã cười lật trời nhưng trên mặt lộ ra thần sắc khó chịu nổi, nói quanh co:

- Ngài...ngài đi qua xem một chút đi...

- Hộ lập...

Lúc này Lâm Phong nghe được thật rõ ràng, bật dậy khỏi ghế, ánh mắt phức tạp hỏi:

- Là...là ai đem hấn dọa quỳ xuống?

Tuy Chi Trạch Xán mới điều qua gần hai tháng, nhưng mơ hồ đã có dấu hiệu trở thành tâm tinh của đồn công an Bảo Kinh, ngoại trừ ở phương diện cá nhân có tỳ vết, năng lực chứng thật là rõ như ban ngày.

Lâm Phong đã mơ hồ nghe được một ít tin tức, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, không bao lâu hấn sẽ được điều nhiệm chức vị chỉ đạo viên đồn công an trấn Hồng Hải, sau đó có thể vào phân cục huyện đảm nhiệm phó cục trưởng, cho nên sau khi phát hiện năng lực của Chi Trạch Xán, hấn còn có ý tưởng bồi dưỡng người này thành thân tín của mình, vì vậy giao đại đa số công tác cho Chi Trạch Xán xử lý.

Ở trong mắt Lâm Phong, ngoại trừ một chút sinh hoạt cá nhân không biết tự kiềm chế, Chi Trạch Xán thật sự có năng lực, mà sinh hoạt cá nhân sao...không cần quản tới.

Thậm chí vừa rồi hấn đã nghĩ, nên tìm cơ hội gọi Chi Trạch Xán ra ngoài dùng cơm, ám chỉ nếu hấn chịu dựa vào mình, chờ sau khi mình lên chức sẽ nghĩ biện pháp giúp hấn làm đồn trưởng, nguyên nhân rất đơn giản, đồn công an trấn Hồng Hải là một nơi phi thường trọng yếu, người đi vào trong đó đảm nhiệm chỉ đạo viên đều có ý tứ mạ vàng để thăng chức.

Làm đồn trưởng mười mấy năm, Lâm Phong tin tưởng điều này không chút nghi ngờ.

Nhưng hấn hoàn toàn không nghĩ tới, vào lúc mấu chốt này Chi Trạch Xán lại bị người dọa quỳ xuống đất!

Điều này ý vị thế nào? Ý nghĩa hấn đắc tội với người, mà người này kể cả Lâm Phong cũng không thể trêu chọc!

- Người dọa quỳ Chi phó đồn trưởng chính là...chính là bạn của Trần đồn trưởng...

Tiểu Trương thoáng chần chờ, cuối cùng không gọi thẳng tên của Trần Thiếu Thanh, hấn cũng không biết vì sao, rõ ràng bản thân ghen tỵ đến đỏ mắt, vì sao vẫn xưng hô chức vị của hấn đây?

- Trần đồn trưởng? Trần đồn trưởng nào?

Lâm Phong có chút không kịp phản ứng.

- Chính là Trần Thiếu Thanh ah.

Tiểu Trương cẩn thận quan sát phản ứng của Lâm Phong, nói.

- Là hấn?

Quả nhiên nghe được tên người kia, Lâm Phong nhướng mày, vẻ chán ghét hiện lên trên mặt, nhưng bây giờ Trần gia đã xưa đâu bằng nay, Trần Thiếu Thanh điều nhiệm làm cục trưởng phân cục Thiệu Hoa thị, cha mẹ hấn hiện tại lại là quan phụ mẫu trấn Bảo Kinh, Lâm Phong làm sao trêu chọc nổi.

Sau thoáng thất thần ngắn ngủi, Lâm Phong hỏi:

- Là hấn gọi điện uy hiếp Chi Trạch Xán?

Ngay khi Lâm Phong tự mình nghĩ đúng, tiểu Trương lại lắc đầu phủ định:

- Không phải.

- Ân?

Lâm Phong sửng sốt:

- Vậy chuyện gì xảy ra?

- Là bạn của Trần đồn trưởng gọi điện ột người.

Tiểu Trương không dám xác định nói:

- Sau đó Hoàng cục trưởng của cục công an huyện đã gọi cho hắn, sau đó hắn lại đưa điện thoại cho Chi phó đồn trưởng, Hoàng cục trưởng nói cho Chi phó đồn trưởng chuyển giao công tác, về...về nhà nghỉ ngơi...sau đó Chi phó đồn trưởng quỳ xuống trước mặt người kia, nhưng người kia không phản ứng đến hắn, mang người trực tiếp rời đi...

- Hoàng cục tự mình gọi điện thoại tới?

Lâm Phong biến sắc, vội hỏi:

- Cậu nghe được bạn của Trần Thiếu Thanh gọi cho ai sao?

- Không nghe rõ lắm.

Tiểu Trương gãi gãi đầu, lại đáp:

- Nhưng nghe hắn gọi người bên kia điện thoại là Trầm lão ca...

- Trầm lão ca...họ Trầm...

Lâm Phong lẩm bẩm, sắc mặt đột nhiên đại biến, thất thanh hô lên:

- Là Trầm Vũ Phàm, Trầm bí thư!

- A...

Tiểu Trương cũng ngây người, vài giây sau lúng túng nói:

- Trời ạ, nguy ah...

Ba chữ Diệp Dương Thành lần đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt quan trường trấn Bảo Kinh, sự kiện của Chi Trạch Xán đã rõ ràng nói với bọn họ, từ giờ trở đi, trấn Bảo Kinh lại có thêm người mà bọn họ trên chợ không nổi...

Lúc này Trần Viễn Đông đã trở thành trưởng trấn Bảo Kinh, sau khi nghe được tin tức kinh ngạc hồi lâu, tìm vợ của mình nói:

- Ái Bình, em nhanh chóng đi mua chút lễ vật, đêm nay cùng anh đi cảm ơn tiểu Diệp!

- A?

Lý Ái Bình đang mải miết làm việc nhất thời không hiểu, ngẩng đầu hỏi:

- Tiểu Diệp nào vậy?

- Còn tiểu Diệp nào nữa?

Trần Viễn Đông bật cười nói:

- Là bạn tốt của con trai bảo bối chúng ta, Diệp Dương Thành!

- Cảm tạ hắn?

Lý Ái Bình kinh ngạc nói:

- Lần trước không phải anh đã đem mặt tiền cửa hàng ở chợ...

- Đây là hai chuyện khác nhau.

Trần Viễn Đông thoáng do dự, quay người đóng cửa văn phòng, giám thấp thanh âm nói:

- Em không phải luôn suy đoán vì sao Thiếu Thanh làm việc luôn được suôn sẻ, vì sao anh lại được Trầm bí thư xem trọng sao?

- Có quan hệ đến tiểu Diệp?

Lý Ái Bình kinh ngạc:

- Điều này sao có thể!
- Phỏng chừng là không sai đâu.

Trần Viễn Đông thấp giọng đem chuyện về Chi Trạch Xán nói với vợ, cuối cùng nhận định:

- Hắn đã sớm kết giao với Trầm bí thư, nếu không Trầm bí thư sao tự nhiên đề bạt anh làm trưởng trấn? Còn nữa, em nghĩ xem, trong quá trình Thiếu Thanh thăng chức, trong huyện truyền ra tin tức, lúc đó chẳng phải nói Trầm bí thư thật chăm sóc nó lắm sao? Nếu không có người đứng sau lưng làm chỗ dựa cho Thiếu Thanh, Thiếu Thanh nhà mình dựa vào cái gì thăng chức nhanh như vậy, hiện tại đã là cục trưởng phân cục!

- Cũng phải...em sẽ lập tức đi mua chút lễ vật ngay bây giờ.

Lý Ái Bình chậm rãi gật đầu, đứng dậy, đột nhiên cười nói:

- Anh bạn nhỏ của Thiếu Thanh nhà mình che giấu thật đủ sâu, nếu lần này không phải Chi Trạch Xán khinh suất, hắn hẳn còn tiếp tục điệu thấp nữa đi?
- Có năng lực, có quyết đoán, đủ trầm ổn, thanh niên này thật không đơn giản.

Nhớ tới lúc trước mình tặng tiền khiến Diệp Dương Thành không vui, Trần Viễn Đông hít sâu một hơi, thúc giục:

- Nhanh chóng đi thôi, đêm nay mặc kệ hắn có thừa nhận hay không tiếp nhận, nên tạ chúng ta phải tạ!
- Được, em đi ngay.

Lý Ái Bình gật đầu đáp, cầm theo túi xách rời khỏi tòa lầu của chính phủ trấn, đi thẳng đến phố Nam Môn.

Đứng trên ban công văn phòng nhìn vợ rời đi, Trần Viễn Đông nghĩ nghĩ, lấy di động gọi cho Trần Thiếu Thanh, đợi khi điện thoại kết nối, liền lên tiếng:

- Thiếu Thanh, cha nói con nghe chuyện này...

375. Chương 369: Quan Rất Lớn Sao

Chương 369: Quan rất lớn sao

- Là Dương Thành làm chỗ dựa cho con?

Nhấn nài nghe xong lời kể của cha mình, Trần Thiếu Thanh sững sờ, lẩm bẩm:

- Nguyên lai là a Thành...khó trách lần trước con nói cần điều nhiệm làm cục trưởng phân cục công an, hắn lại có vẻ cổ quái, nguyên lai... hắn đã sớm biết ah!
- Thiếu Thanh, người bạn này của con thật không đơn giản.

Nghe thanh âm lẩm bẩm của con mình, Trần Viễn Đông lộ nụ cười tận đáy lòng, nói:

- Cha gọi mẹ con đi mua lễ vật, định đêm nay đi qua tạ...
- ĐỪNG, ngàn vạn lần đừng!

Không đợi cha nói hết lời, Trần Thiếu Thanh đã vội vàng kêu lên:

- Cha, cha đã quên lần trước Dương Thành đến nhà chúng ta, cuối cùng bị cha làm giận rồi đi sao?
- Việc này...có liên hệ gì sao?

Trần Viễn Đông chỉ theo thói quen muốn tặng quà cảm tạ, nhưng vừa nghe con mình nói vậy lại chần chờ, lần trước tặng tiền chộc giận người bỏ về, lần này nếu đem lễ vật tặng qua, có phải sẽ làm cương quan hệ không?

- Có liên quan, đương nhiên có quan hệ.

Trần Thiệu Thanh cười khổ nói:

- Nếu chuyện nhà chúng ta đều do Dương Thành nhờ Trần bí thư giúp đỡ, vậy vì sao hấn không nói với con? Cha, quan hệ giữa con cùng Dương Thành cha không phải không biết, hấn giúp con thuần túy là vì tình hữu nghị, giúp ngài phỏng chừng là vì xem ở tình bạn của con, đêm nay nếu cha cầm lễ vật đi qua, hấn sẽ đem cha oanh ra cửa!

- Không thể nào...

Nghe được lời của Trần Thiệu Thanh, Trần Viễn Đông có chút không quá tin tưởng:

- Đưa tay còn không đánh khuôn mặt người cười đầu, cha mẹ đi qua tặng quà, hấn lại còn đuổi chúng ta đi ra?

- Cha, cha không hiểu con người của Dương Thành.

Trần Thiệu Thanh cười khổ khuyên:

- Càng không hiểu được quan hệ giữa con và hấn, từ thời trung học hấn chưa bao giờ xem con là người ngoài, tử đảng, cha biết cái gì gọi là tử đảng sao?

- Là cái gì?

Trần Viễn Đông ngậy ra, lắc đầu:

- Không biết.

- Để con nói cho cha, cái gì gọi là tử đảng.

Trần Thiệu Thanh hít sâu một hơi, nói:

- Cùng nhau trốn học, cùng đánh nhau, cùng lên mạng, từ thời trung học con cùng hấn đã luôn như vậy, bạn bè nặng cảm tình, đã là bạn thân thiết thì không nghĩ tới hồi báo, bạn bè chú trọng tình nghĩa, không xen lẫn ích lợi, của con là của hấn, của hấn là của con, thời trung học tụi con có tiền cùng nhau xài, có nữ nhân cùng nhau xem, cùng nhau chơi đùa...tóm lại, nếu hôm nay cha mẹ cầm lễ vật qua nhà, chờ qua vài ngày con về nhà, hấn nhất định đánh cho con một trận!

- Ác...

Nghe con trai giải thích, Trần Viễn Đông có chút khó thể lý giải, nhưng cũng hiểu được đại khái, hỏi:

- Vậy con cảm thấy chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Không cần làm gì cả.

Trần Thiệu Thanh quả quyết nói:

- Xem như chưa từng phát sinh qua việc này, nếu cha cảm thấy cần hồi báo, không ngại sau này chú ý việc của gia đình Dương Thành nhiều một chút, vạn nhất gặp phải chuyện hư hỏng gì, ra tay giúp đỡ, ngoài ra không cần làm gì cả!

- Vậy...cũng tốt.

Trần Viễn Đông thoáng do dự gật đầu đáp:

- Cha gọi điện ẹ con, nói bà ấy không cần mua lễ vật, đúng rồi, chừng nào con về nhà?

- Hấn là chiều 30 đi.

Trần Thiệu Thanh không xác định nói:

- Còn phải xem tình huống trong cục, nhưng năm nay không phải con trực ban, con sẽ tranh thủ trở về.

...

- Oa, anh họ, vừa rồi anh thật sự rất soái!

Trên đường lái xe quay về bệnh viện trấn, Ngô Anh Quân vui vẻ, mang theo ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn Diệp Dương Thành, tấm tắc nói:

- Một cuộc điện thoại đã làm bọn hắc đạo quỳ xuống, vừa rồi hắc đạo thật hung hăng càn quấy ah, không nghĩ tới cũng là mềm chân tôm!

- Bởi vì chuyện này chúng ta chiếm đạo lý.

Chứng kiến vẻ phấn khởi của Ngô Anh Quân, Diệp Dương Thành cười nhẹ một tiếng, cũng không quên gõ một câu:

- Nếu như chúng ta làm sai, anh gọi điện cho ai cũng vô dụng, cho nên Anh Quân, đừng tưởng rằng một cuộc điện thoại của anh dọa nằm một pho đồn trưởng, chân chính dọa gục hắc đạo là vị Hoàng cực trường cục công an huyện, hiểu chưa?

- Hiểu được, lý giải!

Ngô Anh Quân lập tức gật gật đầu, chột hỏi:

- Nhưng mà...anh họ, cuộc điện thoại đầu tiên anh gọi cho ai vậy? Vị Trầm lão ca kia, quan lớn lắm sao?

Câu hỏi của Ngô Anh Quân cũng làm mợ tò mò nhìn Diệp Dương Thành, biểu hiện của cháu chồng làm cho bà sợ ngây người, bà làm sao cũng không nghĩ tới, mới bao lâu không gặp mặt hắc đạo? Diệp Dương Thành lại nhắc lên quan hệ với đại nhân vật trong quan trường, còn có thể mời được người ta hỗ trợ ngay thời điểm mấu chốt!

Ngô Anh Quân còn trẻ tuổi, tự nhiên chưa hiểu được hàm ý bên trong, nhưng mợ bao nhiêu tuổi rồi? Dương nhiên có thể biết quan hệ giữa cháu chồng cùng vị Trầm lão ca kia tốt đến bậc nào, ở trong quan trường lại có thể rõ ràng lưu loát ra tay trợ giúp như vậy, làm sao là quan hệ bạn bè bình thường?

Hơn nữa từ lúc kinh ngạc đến ngây người, mợ còn phát hiện khi Diệp Dương Thành gọi điện cho vị Trầm lão ca kia cũng không phải nhất thời mà làm, từ vẻ cường thế của hắc đạo, hắc đạo nhất định đã biết vị Trầm lão ca kia sẽ ra tay giúp hắc đạo việc này!

Nghĩ thông suốt việc này, trong lúc nhất thời mợ cũng không biết mình nên nói gì mới tốt, duy nhất chỉ còn lưu lại một ý niệm, cháu trai này thật sự lợi hại...

- Ha ha, anh mở nhà xưởng trong huyện thành, đương nhiên cần đi lại với người trong quan trường, thường xuyên qua lại nên có chút quan hệ.

Diệp Dương Thành chỉ đơn giản nói một câu.

Có câu nói hiện quan không bằng hiện quán, Dương Đăng Phi là bí thư huyện ủy huyện Ôn Nhạc, đối với Diệp Dương Thành mà nói có ý nghĩa trọng đại, sự tình hôm nay chính là ví dụ tốt nhất.

Theo quỹ từ thiện không ngừng mở rộng quy mô, hạng mục càng ngày càng lớn, nếu chỉ dựa vào quyên tiền trong xã hội cũng không đủ thỏa mãn nhu cầu làm từ thiện của hắc đạo, chờ qua tết hắc đạo hoàn thành xong hành trình Quý Châu, khi trở lại Ôn Nhạc phải nghĩ thêm biện pháp kiếm tiền, nếu không dù hắc đạo là thần minh, không tiền cũng không thể thực hiện nguyện vọng.

Cho nên lần này chuyển biến thân phận, đối với hắc đạo lợi nhiều hơn hại, cho nên thái độ của hắc đạo mới cao điệu, không thể nghi ngờ Chi Trạch Xán chỉ là vật hi sinh cho hắc đạo cao điệu trước mặt mọi người.

Diện tích Hoa Hạ thật lớn, đương nhiên không thể hoàn toàn giải quyết được mỗi tình huống phát sinh, nhưng huyện Ôn Nhạc là đại bản doanh của hắc đạo, ở địa vực này, trong mắt hắc đạo không thể dung thứ cho dù chỉ là một hạt cát!

Đây cũng là lý do vì sao hắc lưu Dương Đằng Phi trong huyện Ôn Nhạc mà không phải đi những thành thị khác, bởi vì nơi nào cũng có thể loạn, chỉ riêng Ôn Nhạc thì không được!

Trong đầu liên tục tự hỏi nhiều vấn đề, xe đã quay về bệnh viện, cùng nhau xuống xe, Diệp Dương Thành vừa đi vừa cười nói với mẹ cùng Ngô Anh Quần.

Diệp Dương Thành biết hiện tại quan trường trấn Bảo Kinh đã nổi lên một trận động đất, nhưng hắc lưu không quản chuyện này, hiện tại việc hắc lưu cần làm là giúp cậu thương lượng thủ tục bồi thường!

Nhưng trong chuyện bồi thường, mẹ hắc lưu lại nảy sinh ý nghĩ khác với mẹ của hắc lưu!

- Anh của tôi bị đám lưu manh kia đánh thành như vậy, trong ti vi không phải đã nói có việc bồi thường tinh thần tổn thất sao? Bị dọa dẫm năm trăm đồng, đền năm ngàn tiền thuốc men, hai vạn rưỡi tinh thần tổn thất, thiếu một đồng cũng không được!

Ngô Ngọc Phương nói như đinh chém sắt.

- Dù sao cũng là người trong trấn, làm cương quan hệ thật không tốt lắm.

Mẹ cũng có lo lắng của mình, nói:

- Hay là...đừng lấy phí tổn tinh thần tổn thất đi?

- Không được!

Ngô Ngọc Phương lắc đầu:

- Có bốn tiểu lưu manh tham dự dọa dẫm, chia hai vạn rưỡi mỗi tên chỉ hơn sáu ngàn, không cho bọn hắc lưu chút giáo huấn, bọn hắc lưu thật nghĩ nhà chúng ta dễ khi dễ sao?

Thấy mẹ mình lần đầu tiên giữ vững lập trường, Diệp Dương Thành liền bước ra nhắc nhở:

- Mẹ, đợi khi tòa án phán quyết, quan hệ còn hòa dịu được nữa sao?

- Vây...

Mẹ ngậy ngấn cả người.

- Mẹ, nghe lời cô đi.

Ngô Anh Quần mở miệng nói:

- Nhưng không cần gia đình mấy tên lưu manh kia trả, chúng ta để pháp viện phán quyết, buộc đám lưu manh kia tự trả tiền!

Diệp Dương Thành kinh ngạc một thoáng, gật đầu khen:

- Ý tưởng không sai, khả năng không cao...

376. Chương 370: Hắc Lưu Đây Là Đang Chơi Lửa!

Chương 370: Hắc lưu đây là đang chơi lửa!

Mãi đến hơn chín giờ tối, các thân thích tụ tập trong phòng bệnh đều lần lượt rời đi, dù sao lúc bấy giờ có công an điều tra tình huống, mọi người đều biết chuyện này xem như được giải quyết, cho nên chỉ ngồi lại thêm chốc lát đã ra về.

Đợi khi toàn bộ gia đình Diệp Dương Thành đều rời khỏi, cậu đang nằm trên giường không nhin được hỏi mẹ:

- Mỹ Trân, em cùng Anh Quần đi theo Dương Thành rốt cục đã đi đâu?

Bởi vì trên đường quay về phòng bệnh Diệp Dương Thành đã dặn dò qua, mợ cùng Ngô Anh Quân đều không nhắc lại chuyện xảy ra ở đồn công an, chỉ hàm hồ nói sự tình đã giải quyết, nói ọi người không cần tiếp tục lo lắng.

Bởi vì ở ngay trước mặt các thân thích, Ngô Ngọc Kiến cũng khó thể hỏi thêm điều gì, nhưng lúc này mọi người đã rời đi, hắn đã không nhẫn nhịn được lên tiếng hỏi.

- A Thành dẫn em cùng con đi tìm một tiểu lưu manh đã đánh anh.

Mợ chần chờ một thoáng, cũng không giấu diếm chồng mình, ngồi cạnh giường kể lại:

- Sau đó mang theo tiểu lưu manh đến đồn công an, phó đồn trưởng công an thật sự là anh rể của tiểu lưu manh kia, ban đầu hắn...ân...dù sao là hắn muốn thiên vị cậu em vợ của hắn, sau đó...

Mợ đem những chuyện đã xảy ra kể lại cho cậu nghe qua, lúc này mợ cảm khái nói:

- A Thành thật giỏi, anh không thấy được lúc đó a Thành thật uy phong...

- Đúng đó cha.

Ngô Anh Quân còn lưu trong phòng bệnh liên tục gật đầu:

- Vừa rồi anh họ thật ngu bực! Phó đồn trưởng họ Chi kia còn quỳ trước mặt anh họ, cha đoán anh họ nói thế nào?

- Nói thế nào?

Bị lời kể của mợ làm đầu óc có chút mông, cậu theo bản năng hỏi một câu.

- Hắc hắc...

Tâm tư khoe khoang chiếm được thỏa mãn, Ngô Anh Quân cười hắc hắc quét mắt nhìn trong phòng bệnh, tiến lên cầm lấy một hộp thuốc rỗng, lại nhìn chị của mình là Ngô Lan Lan vẩy tay:

- Chị, chị lại đây phối hợp em một chút được không?

Ngô Lan Lan kỳ quái nhìn thoáng qua em trai của mình, cũng không cự tuyệt, đi tới, nghe theo lời Ngô Anh Quân giờ hộp thuốc ngồi xồm xuống...

- Khụ khụ!

Ngô Anh Quân ho khan một tiếng, đem lực chú ý của cha mẹ hấp dẫn qua, hắn điều chỉnh một chút diễn cảm trên mặt, học đủ bộ dáng của Diệp Dương Thành, chậm rãi tiến lên một bước, cầm lấy hộp thuốc trong tay Ngô Lan Lan, sau đó làm ra thần sắc thản nhiên, nói:

- Vừa rồi tôi đã cho anh cơ hội, là chính anh không biết quý trọng, trên thế giới này không có bán thuốc hối hận, khi anh quyết định phạm pháp rồi loạn kỷ cương, kết cục của anh đã sớm chú định rồi...

Ngô Anh Quân nỗ lực học theo, nhưng chỉ học được một phần bộ dáng mà thôi, mà hành động này của hắn cũng không chọc cười Ngô Ngọc Kiến, ngược lại khi nghe con trai thuật lại câu nói của Diệp Dương Thành, hắn ngơ ngác nói:

- Lời này nghe thế nào...

- Rất khí phách có phải hay không?

Không đợi cha nói hết lời, Ngô Anh Quân cười hắc hắc nói:

- Con còn chưa học được toàn bộ đâu, vừa rồi anh họ còn ngu bực hơn! Mẹ, con nói đúng hay không?

- Đúng.

Hà Mỹ Trân bật cười gật đầu, vuốt vuốt đầu con trai:

- Đúng!

- Lời này nghe thế nào giống như người làm quan nói đây?

Không chú ý lời của vợ mình, Ngô Ngọc Kiến kỳ quái trừng mắt nhìn, thấp giọng tự nhủ...

...

- A Thành, bạn của con giúp cậu con giải quyết chuyện này, sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì đối với hấn đi?

Rời khỏi bệnh viện, vừa lên xe Diệp Hải Trung liền hỏi con trai:

- Vạn nhất...

- Cha, ai nói với cha con tìm bạn học đây?

Không đợi cha nói hết lời, Diệp Dương Thành vốn không tính toán giấu diếm nên hỏi lại một câu, thừa dịp cha mẹ đang ngây người liền mở miệng giải thích:

- Con tìm một người bạn trong ủy ban huyện, không quan hệ gì tới bạn học kia nga!

- Con có bạn bè trong ủy ban huyện?

Diệp Hải Trung cùng Ngô Ngọc Phương nghe vậy liếc nhau, Ngô Ngọc Phương kinh ngạc nói:

- A Thành, con không phải cấu kết với kẻ làm quan trong huyện thành đi?

Không đợi con trai kịp giải thích, Diệp Hải Trung giật mình chấn kinh, lú lẫm nói:

- A Thành, chuyện phạm pháp ngàn vạn lần đừng làm ah! Con đã quên đoạn thời gian trước trong huyện chúng ta có bao nhiêu tham quan bị giết sao? Vũng nước đục kia con không nên chạm vào!

- Cha...mẹ...

Diệp Dương Thành kinh ngạc, thật lâu sau mới cười khỏ nói:

- Cha mẹ nghĩ đi đâu vậy? Gần đây trong huyện mới nghiêm đánh, chuyện của cậu sở dĩ được giải quyết nhanh chóng là vì có liên hệ với chính sách trong huyện mà thôi, huống hồ làm con của cha mẹ, con làm ra được loại chuyện phạm pháp hay sao?

- Không làm là tốt rồi...không làm là tốt rồi...

Cha mẹ hần nhẹ nhàng thở ra, Ngô Ngọc Phương vỗ ngực cười nói:

- Mẹ tin tưởng con!

Diệp Dương Thành bất đắc dĩ cười, cũng không nói thêm gì nữa, quay về trong nhà ở đường Khê Tân liền đi vào phòng, ngồi xếp bằng trên giường vận hành Linh Hư lực, dùng tu luyện thay thế giấc ngủ.

Hơn tám giờ sáng hôm sau, trong tiếng thúc giục của mẹ, gia đình cùng nhau đi chợ, mua thật nhiều đồ ăn tết chỗ về nhà, tiền trong túi cũng tiêu xài như nước.

Mặc kệ mua đồ vật gì, mãi đến hơn mười một giờ trưa trong phòng khách đã chất đầy đồ vật, khi cha mẹ hần quay về nhà đã giật mình sợ ngây người...

- Đồ vật nơi này đại bộ phận là đưa tới cô nhi viện.

Thấy thần sắc kinh ngạc của cha mẹ, Diệp Dương Thành cười nói:

- Đợi lát nữa lưu lại một ít trong nhà, còn lại con chở qua cho Mạn Ny.

- Tiểu thủ thú!

Diệp Hải Trung chợt hiểu ra, vỗ lên đầu con trai, cười mắng:

- Ngay ban đầu đã đánh chủ ý này phải không? Hèn chi cha không thấy bóng dáng của Cảnh Long, thì ra con gọi nó chở đồ về trước?

- Hắc hắc...

Diệp Dương Thành vuốt đầu cười hắc hắc, xem như thừa nhận.

Mãi đến hơn một giờ thu thập xong hàng tết, tới một giờ bốn mươi Diệp Dương Thành mang đồ ra xe, chạy thẳng về huyện thành.

Sự xuất hiện của hắn làm bọn nhỏ trong cô nhi viện hoan nghênh nhiệt liệt đầy vui mừng.

Ở lại cô nhi viện đến hơn năm giờ chiều, Diệp Dương Thành mới mang theo Nhung Cầu cùng nhau quay về nhà.

Trong bốn ngày kế tiếp, hắn thật sự nhàn nhã, mãi đến hơn hai giờ chiều ngày 30 Tết...

- Mẹ, bánh chưng xong chưa?

Dẫn Nhung Cầu canh giữ ở phòng bếp, ngửi được mùi bánh chưng bay ra, Diệp Dương Thành xoa tay chờ mong hỏi.

- Thằng nhóc này, đã nói với con còn chờ thêm hai giờ đâu, nếu con không có chuyện làm thì đi dán câu đối tết đi!

Ngô Ngọc Phương bật cười nói.

- A...ha ha...

Gãi gãi đầu, Diệp Dương Thành cười ngượng ngùng.

Ngay khi hắn định đi dán câu đối tết, ngoài cửa truyền vào thanh âm quen thuộc:

- Dương Thành, cậu có ở nhà không?

- Ách...

Nghe thanh âm kia, Diệp Dương Thành thoáng ngẩn người, sau đó lộ ra ý cười, lớn tiếng đáp:

- Ở nhà! Cậu đợi một chút!

- Là ai vậy?

Mẹ hắn tò mò hỏi.

- Là Thiếu Thanh đã về.

Diệp Dương Thành trả lời, liền bổ sung:

- Mẹ, con ra ngoài một lát nha?

- Đi thôi.

Vừa nghe là Trần Thiếu Thanh, mẹ hắn cũng không nói thêm lời gì, chỉ gật đầu cười:

- Tối nay là cơm tất niên, nhớ rõ sớm về ăn cơm!

- Dạ, đã biết.

Diệp Dương Thành nhanh chóng gật đầu, vỗ vỗ đầu Nhung Cầu, cười hắc hắc:

- Đi, đi giết đại cục trưởng của chúng ta một chút...

Cùng lúc đó, trong một ngôi nhà tại Hàng Châu, Phó Diệc Chi đang cầm một phần báo cáo mới nhất đứng trước bàn làm việc, cau chặt mày, trên mặt chất đầy vẻ âm mai.

- Ba!

Nặng nề đem báo cáo ném lên bàn, tiếng rít gào trầm thấp vang vọng tòa lầu:

- Đáng chết, hắn đây là đang chơi lửa!

377. Chương 371-1: Ác Ma Chi Thủ (thượng)

Chương 371: Ác Ma chi thủ. (Thượng)

Chu Vân Hải bị Phó Diệc Chi phái người theo dõi mấy ngày nay. Trong thời gian này Chu Vân Hải như trở nguyên điểm, mỗi ngày chỉ có công tác, không lộ ra điều gì khác lạ. Nếu ai không biết chuyện nhìn Chu Vân Hải vẫn chỉ là một Chu Vân Hải hiền hòa với người, có năng lực siêu phàm.

Chu Vân Hải biểu hiện mấy ngày đầu tuần này hầu như lờ hết bốn chiến sĩ phụ trách giám sát. Mỗi ngày bọn họ báo cáo tình huống cho Phó Diệc Chi đều bảo hôm nay Chu Vân Hải ở trong văn phòng bao lâu, ở trong cơ sở nào đó bao lâu. Phó Diệc Chi nhìn báo cáo mà tim đập liên hồi.

Cũng ngay lúc này, hai siêu chiến sĩ quân đội phụ trách giám thị Chu Vân Hải vào buổi sáng chợt thấy gã lén lút ra khỏi nhà. Vì phòng ngừa trùng kế diệu hồ ly sơn, hai siêu chiến sĩ quân đội chia làm hai đường, một đi theo Chu Vân Hải, người kia ở lại chỗ cũ tiếp tục giám thị.

Sự thật chứng minh bọn họ phán đoán không sai, Chu Vân Hải nhìn qua hành động kỳ lạ, lén lút ra khỏi nhà nhưng gã không làm gì, chỉ lái xe đi hóng gió trong nội thành.

Chu Vân Hải ra khỏi nhà khoảng ba phút sau có một nam nhân hơn hai mươi tuổi đi vào tầm mắt siêu chiến sĩ quân đội ở lại canh giữ, nam nhân này nhanh chóng đi vào cửa phòng nhà Chu Vân Hải khép hờ.

Phát hiện này làm siêu chiến sĩ quân đội ở lại canh giữ rất hưng phấn, cứ tưởng đầu đã thấy được manh mối quan trọng, vội ghi lại trong máy thông tin luôn mang theo bên người. Siêu chiến sĩ truyền tình báo cho tổng bộ trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên, sau đó rời khỏi góc giám thị lén vào nhà Chu Vân Hải.

Siêu chiến sĩ đi theo Chu Vân Hải dạo một vòng trong thành phố chợt nhận ra sự việc khác lạ, khi quay về nhà gã thì thấy xác siêu chiến sĩ quân đội chết thảm trước cửa nhà.

May mắn trước đó siêu chiến sĩ đã để lại tất cả tình báo cho người biết trước khi chết gã phát hiện được điều gì.

Siêu chiến sĩ còn lại không tiếp tục canh giữ tại chỗ cũ, gã bế xác đồng bạn lên. Siêu chiến sĩ định rời khỏi nhà Chu Vân Hải, báo cáo tình huống bên này cho cấp trên. Không ngờ siêu chiến sĩ đi chưa được ba bước thì bị nam nhân đội mũ đen truy sát.

Siêu chiến sĩ quân đội bất đắc dĩ đành cắn răng bỏ lại xác đồng bạn, co giò chạy nhanh vào rừng sâu. Mãi đến một giờ chiều siêu chiến sĩ miễn cưỡng cắt đuôi nam nhân đội mũ đen, may mắn nhặt về một mạng.

Siêu chiến sĩ rời khỏi rừng sâu quay về chi nhánh trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên, ghi lại kỹ càng chuyện xảy ra vào rạng sáng, tập hợp thành một phần báo cáo đưa tới tay Phó Diệc Chi.

Sự việc phát triển đến bước này, hoàn toàn khẳng định Chu Vân Hải làm phản. Điều duy nhất làm Phó Diệc Chi khó hiểu là nam nhân giết siêu chiến sĩ ở lại giám thị và nam nhân đội mũ đen truy sát siêu chiến sĩ rốt cuộc là ai? Phải chăng hai nam nhân này là một người?

Trước khi nam nhân này xuất hiện Phó Diệc Chi có thể suy đoán là Chu Vân Hải vì không cam lòng nghèo khó, dùng tình báo bí mật quốc gia mơ hồ lộ ra trước mặt thế lực xã hội đen quốc tế đổi lấy tiền tài. Phó Diệc Chi suy đoán tình báo bí mật đã bị lộ là một tay Chu Vân Hải làm ra, công việc chủ yếu của gã là che chở cho tổ chức xã hội đen quốc tế trong tỉnh Quý Châu.

Nhưng siêu chiến sĩ quân đội này chết thảm, nam nhân bí ẩn lộ mặt, tất cả suy đoán ban đầu của Phó Diệc Chi bị đẩy ngã.

Phó Diệc Chi siết chặt nắm tay, hai cánh tay nổi gân xanh:

- Chắc chắn bên trong có bí mật gì không thể cho ai biết!

Tuy bây giờ có quá ít manh mối nổi lên mặt nước nhưng Phó Diệc Chi biết rõ ràng gã đã đánh rần động cỏ. Siêu chiến sĩ quân đội kia bị giết nói lên hành động phe Phó Diệc Chi từ tối thành sáng, đối phương đã biết trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên rục rịch.

Nghĩ đến đây lòng Phó Diệc Chi thút chặt. Hoàn toàn không biết rõ đối thủ lại quấy nhiễu nhiều kẻ địch, Phó Diệc Chi rất rõ ràng điều này có ý nghĩa gì.

Phó Diệc Chi không cam lòng chút nào, nhưng hiện thực không cho phép gã chờ đợi thêm.

Hai tay chống mép bàn, Phó Diệc Chi hít sâu, nói:

- Không thể đợi thêm được!

Phó Diệc Chi đứng bật dậy, hét to với ngoài cửa:

- Người đâu!

Một siêu chiến sĩ trẻ mặc đồng phục xanh bó sát bước vào:

- Thủ trưởng!

Siêu chiến sĩ trẻ kính quân lễ với Phó Diệc Chi:

- Xin ra lệnh!

- Lập tức thông báo cho phân bộ Quý Châu.

Phó Diệc Chi trầm giọng nói:

- Bí mật bắt Chu Vân Hải lại. Nhớ kỹ, phải hành động thật bí ẩn, sau khi thành công đưa Chu Vân Hải tới chỗ ta ngay, tốc độ nhanh lên!

Siêu chiến sĩ trẻ lại hành lễ, thanh âm vang dội quanh quẩn trong văn phòng:

- Vâng thưa thủ trưởng!

Không hiểu sao sau khi ra lệnh, trong lòng Phó Diệc Chi nảy ra cảm giác là lạ. Phó Diệc Chi trực giác sắp xảy ra chuyện không may.

Phó Diệc Chi cố đè nén cảm giác lạ trong ngực, trong phút chốc rất là phân vân:

- Có nên thông báo cho phụ thần không?

Nửa tiếng sau, siêu chiến sĩ trẻ lúc trước nhận lệnh rời đi bỗng chốc quay về trước mặt Phó Diệc Chi, mang theo tin tức khiến gã cực kỳ ngạc nhiên.

- Thủ trưởng, Chu Vân Hải . . . Đã chết.

Nghe siêu chiến sĩ trẻ báo cáo, Phó Diệc Chi biến sắc mặt nói:

- Đã chết?

Phó Diệc Chi tức giận quát:

- Chẳng phải ta đã bảo là hành động bí mật sao? Tại sao còn để đối phương thành công?

- Thủ trưởng . . .

Siêu chiến sĩ trẻ chưa xót giải thích rằng:

- Chu Vân Hải không phải bị người ám sát chết. Bên Quý Châu truyền tin về, nói là . . . Là lúc bọn họ bắt Chu Vân Hải thì có một con . . . Con bọ cánh cứng bò ra từ trong mắt Chu Vân Hải.

Người Phó Diệc Chi run lên:

- Bọ cánh cứng?

Phó Diệc Chi bỗng chốc nhớ đến một việc.

Phó Diệc Chi phát tay:

- Người đi xuống đi.

Phó Diệc Chi xua siêu chiến sĩ trẻ ra khỏi văn phòng của mình. Chờ cánh cửa khép lại, Phó Diệc Chi cẩn thận đi tới trước bàn làm việc, cầm một cái máy thông tin lên.

Trong một phòng khách sạn Quý Dương thị, một nam nhân da trắng cao khoảng một thước tám mươi sắc mặt âm trầm rít gào:

- Ta đã sớm nói không nên như vậy, chết tiệt, tại sao vẫn làm?

- Cái đám chính khách ngu ngốc đáng chết!

Một nam nhân da trắng khác lớn hơn một chút giọng điệu bình tĩnh nhưng thanh âm lạnh băng:

- Chuyện đã xảy ra, la lối có ích gì?

- Nếu người có gan thì đi giết đám chính khách kia đi.

Nam nhân da trắng đang la ó vụt ngoái đầu trông Alvis:

- Alvis, người nghĩ rằng ta không dám sao?

Nam nhân da trắng tức giận nói:

- Người nghĩ rằng ta không dám bẻ gãy cổ bọn họ?

Alvis lạnh lùng liếc Asa:

- Sự thật là . . . Người không dám.

Alvis nhẹ nhàng đặt ly cà phê xuống, nói:

- Phá hủy kế hoạch của lão bản, người sẽ chết rất thảm.

Mặt Asa lộ vẻ tức giận:

- Người . . . !

Giây sau Asa gục đầu xuống, giơ cao hai tay:

- Rồi rồi, người đứng. Vậy thì Alvis, người nên cho ta biết tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?

378. Chương 371-2: Ác Ma Chi Thủ (hạ)

Chương 371: Ác Ma chi thủ. (Hạ)

Giọng Alvis trong trẻo lạnh lùng nhẹ nhàng vang trong phòng:

- Kế hoạch ban đầu đã xuất hiện sai sót, ý của lão bản là tìm mục tiêu khác bắt đầu lại. Nhưng ý của đám chính khách ngu ngốc là vòng qua quan trường Trung Quốc trực tiếp thực hiện kế hoạch.

- Đám chính khách ngu ngốc chết tiệt chỉ cung cấp ba sâu máy đã kích hoạt chương trình. Được rồi, mấy ngày nữa lão bản sẽ đưa thêm vài sâu máy tới, nhưng người nên biết chúng ta là thuộc hạ của lão bản chứ không phải búp bê trong tay đám chính khách kia.

Asa phát tay:

- Vậy chúng ta chỉ nghe lời lão bản.

Mặt mày Asa âm trầm nói:

- Cái chết của Chu làm rối loạn kế hoạch. Ài, chết tiệt, đám chính khách ngu ngốc chỉ nhìn thấy ích lợi trước mắt, có ngày lão bản sẽ đồng ý để ta bẻ gãy cổ bọn họ.

- Vậy chúng ta hãy kiên nhẫn chờ đợi ngày nào đó đến đi.

Alvis cười khê:

- Lão bản chưa từng khiến chúng ta thất vọng, đúng không?
- Dĩ nhiên!

Asa gật đầu, nói:

- Lão bản là người mạnh nhất thế giới này. A, trừ đám biến thái chết tiệt kia ra.

Alvis cười khê:

- À . . .

Căn phòng chìm trong yên lặng.

* * *

Diệp Dương Thành bước ra khỏi nhà bếp thấy Trần Thiếu Thanh đứng bên chiếc xe cảnh sát chờ hẵn.

- Chà, Thiếu Thanh, biết học dùng xe công vào việc tư rồi?

Diệp Dương Thành vỗ Trần Thiếu Thanh đã gây đi nhiều, tăng khí chất trầm ổn già dặn, cười hỏi:

- Người không sợ người ta tố cáo sao?

Trần Thiếu Thanh ôm một bụng bực tức muốn cãi cọ với Diệp Dương Thành, nghe hẵn nói vậy thì sững sốt:

- Tố cáo?

Trần Thiếu Thanh bật cười nói:

- Ai thích tố cáo thì tùy, dù sao trong cục thành phố có rất nhiều xe!

Trần Thiếu Thanh xoay người vỗ chiếc xe kế bên mình, cười nhảu nhở:

- Huống chi ta bỏ ra một trăm năm mươi khối tiền thuê nó một ngày, không dùng cũng uống.

Diệp Dương Thành kinh ngạc hỏi:

- Thuê xe cảnh sát?

Diệp Dương Thành buồn cười giơ ngón cái hướng Trần Thiếu Thanh:

- Tài, người tài quá!
- Ài, trong cục đang khủng hoảng tài chính, ta làm cục trưởng cần có trách nhiệm tăng thu giảm chi cho cục!

Trần Thiếu Thanh tràn đầy chính khí nói:

- Đây là cá nhân ta đi đầu làm gương trước!
- Ta cứ nghĩ sau khi làm cục trưởng phân cục Thiệu Hoa thị người sẽ đổi tính cách vô sỉ đi, ai dè . . .

Diệp Dương Thành thở hắt ra:

- Tiểu tử nhà người chẳng những không sửa mà càng lúc càng vô sỉ.
- Cảm ơn đã khen, quá khen quá khen . . .

Trần Thiếu Thanh không hề giác ngộ, đẳng cấp vô sỉ làm Diệp Dương Thành giơ ngón giữa, hoàn toàn phục.

Diệp Dương Thành không lái xe của mình mà dắt Nhung Cầu leo lên chiếc xe cảnh sát của Diệp Dương Thành. Hai người vừa đi vừa cười nói đến một nhà ăn. Nhân dịp chưa tới cơm tất niên, phòng còn trống, hai người thuận lợi vào một gian phòng riêng.

Trần Thiếu Thanh kể đại khái chuyện ở Thiệu Hoa thị cho Diệp Dương Thành nghe:

- . . . Sau khi ta phá vài vụ án thì người trong cục dần phục tùng, đợi sang năm mới trở về có thể vào khu thường ủy.

Trần Thiếu Thanh cười nói:

- Ta nhớ lúc trước có nói chờ người thành phú ông gia tài ngàn vạn thì ta sẽ là cục trưởng, không ngờ câu nói đùa đó có ngày thành sự thật.

- Thế sự vô thường, ai biết chắc sau này mình sẽ ra sao?

Diệp Dương Thành nhớ lại lời nói đùa khởi đầu là hắn mang giày bán số lượng có hạn của Trần Thiếu Thanh, cảm thán bưng ly bia lên uống.

Diệp Dương Thành cười chép miệng nói:

- Tóm lại nói sao thì hai chúng ta có chút thành tựu cứng rồi đúng không?

Trần Thiếu Thanh đồng ý gật gù:

- Đúng vậy!

Trần Thiếu Thanh cười ra tiếng:

- Có lẽ qua vài năm nữa người thành phú ông ức vạn, ta thì thuận lợi làm phó thính chẳng? Nhưng dù có chuyện gì, huynh đệ thiết vẫn mãi mãi là huynh đệ, đồng ý không?

Diệp Dương Thành mỉm cười chân thành:

- A hah.

Diệp Dương Thành nhẹ gạt đầu, bưng ly rượu lên lắc lư:

- Nào, vì huynh đệ thiết, cạn ly!

- Cạn!

Trần Thiếu Thanh cũng cười nâng ly rượu lên, ngửa đầu uống cạn ly vào bụng.

Thời gian tiếp theo hai người không nhắc gì đến Trần Vũ Phàm. Diệp Dương Thành cảm thấy không cần thiết, Trần Thiếu Thanh thì cố ý né tránh vấn đề.

Mãi đến bốn giờ ba mươi mấy phút chiều, hai người một chó rời khỏi nhà ăn. Trần Thiếu Thanh lái xe quay về nhà. Diệp Dương Thành dắt Nhung Cầu chậm rãi về nhà.

Khi Diệp Dương Thành xuyên qua đường Nam Môn chui vào một con hẻm nhỏ, bất ngờ nhận được điện thoại của Phó Diệp Chi. Cú điện thoại làm tâm tình vui vẻ, thoải mái của Diệp Dương Thành trở nên tệ hại.

- Ác Ma chi thủ?

Diệp Dương Thành dừng bước, nhíu mày hỏi:

- Sao Chu Vân Hải đó có dính dáng đến Ác Ma chi thủ? Và Ác Ma chi thủ là gì?

Phó Diệp Chi đắn đo một lúc sau, mở miệng nói:

- Phụ thân, vấn đề về Chu Vân Hải dính dáng với Ác Ma chi thủ như thế nào thì tới bây giờ Diệp Chi cũng không rõ ràng.

- Nhưng từ điệp viên của chúng ta chấp hành nhiệm vụ ở nước ngoài truyền tin tức về thì Chu Vân Hải đúng là cung cấp một phần tình báo mật cho Ác Ma chi thủ, là bí mật quan trọng về chiến lược tây nam sắp tới của nước ta.

Phó Diệp Chi ngừng giây lát tìm từ ngữ, nhẹ nhàng kể lại tình huống liên quan Ác Ma chi thủ:

- Ác Ma chi thủ là tổ chức hắc ám tầm cỡ quốc tế thành lập vào những năm ba mươi thế kỷ trước, là thế lực võ trang số một vùng tam giác vàng. Bọn họ buôn lậu vũ khí súng ống, buôn bán người, buôn lậu hàng xa

xỉ, buồn ma túy vân vân. Ác Ma chi thủ làm các nghề nào kiếm lời nhiều, phạm vi thế lực cơ hồ trải rộng toàn cầu. Quan trọng nhất là . . .

Diệp Dương Thành nhướn mày nói:

- Cái gì?

- Xem manh mối chúng ta hiện có thì Ác Ma chi thủ là bên cung ứng vũ khí súng ống lớn nhất cho phần tử khủng bố ETLO.

Phó Diệc Chi hít sâu, nói:

- Ác Ma chi thủ còn cung cấp huấn luyện viên dạy kỹ năng quân sự cho đám phần tử khủng bố ETLO.

Nghe Phó Diệc Chi nói, Diệp Dương Thành bản năng nghĩ ngay đến phương Tây:

- Hậu trường của Ác Ma chi thủ là nước Mỹ?

Mọi người đều biết phần tử khủng bố ETLO chủ yếu nhằm vào ích lợi quốc gia Trung Quốc. Dân chúng bình thường, nơi công cộng, cơ sở phương tiện, kiến trúc miễn cảm, sân hoạt động cỡ lớn, thậm chí là hình tượng quốc gia đều nằm trong tầm ngắm của ETLO.

Lý niệm tập kích khủng bố chủ yếu là làm tổn hại ích lợi quốc gia, gây ra cảm xúc bất mãn trong dân chúng bình thường, mượn đó tạo áp lực với chính phủ quốc gia để đạt thành mục đích lòng muôn dạ thú của ETLO. Mục đích chính yếu của ETLO là lợi dụng phá hư chia rẽ độc lập, nhờ điều này buộc Trung Quốc phải nhượng bước.

Tổ chức khủng bố ETLO chủ yếu rải khắp Trung Á Thổ Nhĩ Kỳ, Châu Âu nước Đức, Munich, nước Mỹ. Cho đến nay ETLO không từ thủ đoạn tập kích khủng bố Trung Quốc, bao gồm lãnh sứ quán của Trung Quốc ở nước ngoài, quan viên bộ ngoại giao, công nhân Trung Quốc đi nước ngoài đều là đối tượng ETLO công kích.

Tóm lại từ thuở tổ chức khủng bố ETLO thành lập đã đặt mục tiêu vào con rồng phương đông Trung Quốc.

379. Chương 372: Diệp Dương Thành Rất Khó Chịu

Chương 372: Diệp Dương Thành rất khó chịu.

Tháng năm, năm một ngàn chín trăm chín mươi tám, tổ chức khủng bố ETLO tạo vụ án phóng hỏa hàng loạt tại Ô Lỗ Mộc Tề. Tháng năm, năm hai ngàn, tổ chức khủng bố ETLO công kích nhân dân chính phủ Tân Cương.

Một tổ chức khủng bố như vậy nếu bảo sau lưng nó không có thế lực các quốc gia khác ủng hộ thì Diệp Dương Thành tuyệt đối không tin. Tựa như nước Mỹ nâng đỡ Nhật Bản kiềm chế Trung Quốc, tổ chức khủng bố ETLO tồn tại ảnh hưởng rất lớn đến ích lợi của Trung Quốc.

Trung Quốc chịu thiệt thì ai được lợi? Đây là lý luận rất đơn giản. Diệp Dương Thành nghe Phó Diệc Chi nói xong hần bản năng có phản ứng như vậy.

Phó Diệc Chi hít sâu:

- Trước kia Diệc Chi cũng có suy đoán như vậy nhưng mãi mà không tìm được manh mối rõ ràng, tuy nhiên bây giờ . . .

Phó Diệc Chi chém đinh chặt sắt nói:

- Diệc Chi chắc chắn trăm phần trăm Ác Ma chi thủ có nước Mỹ chống lưng, thậm chí là nước Mỹ thành lập Ác Ma chi thủ.

Diệp Dương Thành sửng sốt:

- Tại sao?

Diệp Dương Thành mở miệng hỏi:

- Người phát hiện cái gì sao?

- Đúng vậy!

Phó Diệc Chi gật đầu trả lời ngay:

- Tuy Chu Vân Hải đã chết nhưng lúc hắn chết, mấy siêu chiến sĩ phụ trách bắt hắn phát hiện lý do Chu Vân Hải chết là do một con robot bọ cánh cứng ẩn sâu trong đầu hắn.

- Robot bọ cánh cứng?

Sự việc càng lúc càng ly kỳ, chân mày Diệp Dương Thành nhíu chặt:

- Đó là thứ gì?

- Robot bọ cánh cứng hay gọi chung là sâu máy, bọ cánh cứng là một thành viên trong gia tộc sâu máy.

Phó Diệc Chi giải thích rằng:

- Sâu máy là một loại vũ khí tác chiến đặc chủng được chính phủ nước Mỹ bắt đầu nghiên cứu từ năm một ngàn chín trăm chín mươi tám. Sau hai năm nghiên cứu, vào năm hai ngàn chính thức sản xuất dây chuyền. Nhưng hình như giữa đường có điều gì ngoài ý muốn khiến kế hoạch sâu máy mắc cạn.

- Mãi đến hai năm trước sâu máy đột nhiên xuất hiện trên chiến trường Iraq, điệp viên các nước mới biết đến nó, dò hỏi tình báo sâu hơn về sâu máy.

- Tuy nhiên nước Mỹ niêm phong chặt chẽ tất cả tài liệu nghiên cứu về sâu máy, xếp vào bí mật cao nhất. Điệp viên các nước chỉ có thể thí triển thủ đoạn, miễn cưỡng biết chút ít năng lực tác chiến của sâu máy.

- Ví dụ như bay trên cao thời gian dài, có camera mini, trang bị khổng chế vệ tinh, túi độc giấu trong cơ thể. Những đặc tính này khiến sâu máy có thể thần không biết quỷ không hay len vào trong quân địch, thực hành kế hoạch giết chết mục tiêu.

- Nhưng cho đến bây giờ nước Mỹ thử nghiệm mấy lần trên chiến trường Iraq ra không dùng vào ứng dụng thực tế. Khiến ngành tình báo các nước thấy lạ la sâu máy nhỏ như thế, nguồn năng lượng của nó là gì?

- Theo tìm hiểu thì lúc trước kế hoạch sâu máy tạm ngưng do không đủ nguồn năng lượng cung cấp. Sản xuất ra sâu máy chỉ bay khoảng 12 km là sẽ hết năng lượng. Trong vài năm ngắn ngủi, trừ phi nước Mỹ có nguồn năng lượng kiểu mới, nếu không rất khó hiểu tại sao kế hoạch sâu máy lại trong không trung, và nguồn năng lượng có đột phá lớn đến thế.

- Xem tình huống chết của Chu Vân Hải thì biết nước Mỹ điều khiển sâu máy không tổn thương cấu tạo trong cơ thể người ẩn vào bên trong được. Sâu máy từ ứng dụng 'sâu giết người' khuếch trương thành 'sâu uy hiếp', ẩn núp trong cơ thể tùy thời tàn sát mục tiêu. Chu Vân Hải làm phản là đương nhiên.

Phó Diệc Chi kể một tràng dài giúp Diệp Dương Thành hiểu đại khái sâu máy là thứ gì. Sâu máy tựa như côn trùng cường hóa nhân tạo. Diệp Dương Thành có thể điều khiển côn trùng cường hóa đánh bất ngờ mục tiêu, loại sâu máy này cũng làm được.

So sánh với côn trùng cường hóa thì sâu máy có thêm một năng lực ẩn núp, uy hiếp. Sâu máy ký sinh trong cơ thể mục tiêu, tùy thời uy hiếp mạng sống của mục tiêu, giám sát mọi hành động. Chu Vân Hải chết vì bị sâu máy ngược giết, mà sâu máy là hàng độc quyền của nước Mỹ.

Lại tổng hợp Ác Ma chi thủ cung cấp vũ khí súng ống cho tổ chức khủng bố ETLO, Chu Vân Hải cung cấp tình báo quân sự bộ tây nam Trung Quốc cho Ác Ma chi thủ.

Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ, tim thít chặt, mắt trợn to mắt nói:

- Lớn chuyện rồi.

Ác Ma chi thủ thuộc phía chính phủ nước Mỹ, tổ chức khủng bố ETLO lại chuyên môn nhằm vào ích lợi quốc gia của Trung Quốc. Chu Vân Hải sắp xếp tình báo quân sự tây nam bộ Trung Quốc đưa cho Ác Ma chi thủ. Tất cả chỉ vào cùng một hướng, ETLO sắp xuống tay với tây nam.

Mục tiêu đám người điên này công kích có lẽ nhằm vào căn cứ quân sự tây nam quân đội Trung Quốc?.

Hiểu được những điều này, Diệp Dương Thành nói ngay suy đoán của mình cho Phó Diệc Chi nghe.

Diệp Dương Thành giật mình kêu lên:

- Tại sao Diệc Chi không nghĩ ra?

Ngạc nhiên giây lát sau Phó Diệc Chi nhú mày, do dự nói:

- Sắp xếp chiến lược tập kích lực lượng quân sự tây nam bộ cần nhiều vũ khí, nhân viên. Quanh căn cứ quân sự có trạm gác trong tối lẫn ngoài sáng, muốn tập kích căn cứ quân sự đầu tiên phải có vũ khí lớn, trả giá thương vong nhân viên siêu cao. Điều này hơi không hợp với lẽ thường.

Nghe Phó Diệc Chi phân tích, nỗi lòng kích động của Diệp Dương Thành dần bình tĩnh lại:

- Cái này thì . . .

Phó Diệc Chi nói đúng, Ác Ma chi thủ tốn nhiều công sức lên vào Quý Châu, thành công khổng lồ Chu Vân Hải là phó tỉnh trưởng Quý Châu. Chẳng lẽ mục tiêu của Ác Ma chi thủ chỉ là một phần tình báo sắp xếp chiến lược lực lượng quân sự tây nam bộ sao?

Tuy tổ chức khủng bố ETLO điên cuồng nhưng một khi vào trong lãnh thổ Trung Quốc lại muốn đánh lên căn cứ quân sự, đây là nhiệm vụ không thể nào hoàn thành. Dù có vũ khí Ác Ma chi thủ giúp sức, tổ chức khủng bố ETLO tuyệt đối không hoàn thành được tập kích khủng bố như vậy.

Trừ phi ban lãnh đạo ETLO bị điên hết, nếu không suy đoán của Diệp Dương Thành không thành lập.

Nhưng trừ khả năng này ra còn điều gì khác sao?

Diệp Dương Thành, Phó Diệc Chi chìm trong suy tư.

Khoảng hai phút sau, óc Phó Diệc Chi lóe tia sáng, mở miệng nói:

- Phụ thần thấy . . . Có khi nào Ác Ma chi thủ lên vào Quý Châu không chỉ vì lấy phần tình báo sắp xếp chiến lược mà chấp hành vài nhiệm vụ khác? Tình báo sắp xếp chiến lược chỉ là bọn họ mượn gió bẻ măng yêu cầu Chu Vân Hải cung cấp?

- Ý người là . . .

Mắt Diệp Dương Thành sáng rực:

- Chu Vân Hải bị lộ chỉ là trùng hợp, Ác Ma chi thủ chưa từng nghĩ tập kích lực lượng quân sự ở tây nam bộ quân đội Trung Quốc?

- Đúng vậy!

Phó Diệc Chi gật mạnh đầu:

- Có như vậy mới phù hợp lẽ thường, chỉ bằng một ETLO muốn tập kích căn cứ quân sự trong lòng quốc gia đúng là mơ giữa ban ngày. Sau khi trừ khả năng này, còn lại khả năng lớn nhất là Ác Ma chi thủ lên vào Quý Châu có mục đích chính không phải hỗ trợ ETLO tập kích khủng bố, Ác Ma chi thủ còn có nhiệm vụ khác.

- Vậy . . . Nhiệm vụ chính của Ác Ma chi thủ là cái gì?

Vui vẻ giây lát sau Diệp Dương Thành lại nhú mày hỏi:

- Bọn họ khổng lồ Chu Vân Hải là muốn làm gì?

Phó Diệc Chi há mồm:

- Cái này . . .

Phó Diệc Chi lắc đầu, nói:

- Diệc Chi cũng không rõ.s

380. Chương 373-1: Cái Giá Khiêu Khích Là Hủy Diệt (thượng)

Chương 373: Cái giá khiêu khích là hủy diệt. (Thượng)

Mới phỏng đoán có chút manh mối giờ lại chìm vào vũng bùn. Phó Diệc Chi hay Diệp Dương Thành có quá ít manh mối, hai người làm sao lần mò đoán ra Ác Ma chi thủ đến Quý Châu là có mưu ma chước quỷ gì?

Nhưng chắc chắn một điều rằng Ác Ma chi thủ không có ý tốt gì, dù không phải tập kích căn cứ quân sự tây nam thì chắc chắn lại làm một số hoạt động tối tăm.

Có một điều rõ ràng là Ác Ma chi thủ trợ giúp tổ chức khủng bố ETLO đã chọc giận Diệp Dương Thành.

Chính phủ nước Mỹ nâng đỡ tổ chức hắc ám đẳng cấp quốc tế, lại qua tay Ác Ma chi thủ chiếm được mục đích không thể cho ai biết càng làm Diệp Dương Thành rất khó chịu.

Diệp Dương Thành nghĩ đến ý định sang năm mới đi Quý Châu hoàn thành nhiệm vụ dương thiện Cửu Tiêu thần cách đưa ra . . .

Diệp Dương Thành hít một hơi, dặn dò Phó Diệc Chi:

- Mặc kệ Ác Ma chi thủ muốn làm gì thì chắc chắn không phải việc tốt, người phái người vào Quý Châu ngay. Một khi phát hiện manh mối gì nhớ báo cho ta biết ngay.

- Tuân lệnh phụ thần!

Phó Diệc Chi đồng ý:

- Diệc Chi đã hiểu!

- Ngoài ra thà tin có còn hơn không.

Diệp Dương Thành tiếp tục bảo:

- Trước khi xác định nhiệm vụ của Ác Ma chi thủ, phải chuẩn bị sẵn sàng có lẽ sẽ xảy ra tập kích khủng bố. Ta không hy vọng sau khi ta đến Quý Châu nghe tin nơi nào bị nổ bom.

Phó Diệc Chi lên tiếng:

- Vâng thưa phụ thần.

Phó Diệc Chi chợt nhận ra ẩn ý trong câu nói của Diệp Dương Thành, kinh ngạc hỏi:

- Ý phụ thần là . . .

Diệp Dương Thành hờ hững ném ra bốn chữ:

- Mồng hai năm mới.

Diệp Dương Thành cắt điện thoại.

Về nhà ăn Tết, đây là ý nghĩ cấm rỗi trong đầu tất cả người Trung Quốc. Mùa xuân nghĩa là đoàn viên, người nhà quây quần bên nhau là phần chấp niệm khó thể dứt bỏ. Bởi vậy mùa xuân đối với đa số người là mấy ngày tụ họp gia đình, nghỉ ngơi.

Trái ngược với con nít mong ngóng xuân về, người lớn bình tĩnh đón xuân hơn. Nhiều người trẻ tuổi sẽ nhận ra từng mùa xuân càng chán hơn, vì lớn lên, xấu hổ không làm nhiều hành động đón mừng năm mới ấu trĩ nữa.

Đối với Diệp Dương Thành, đêm ba mươi ăn cơm tất niên êm ả hòa thuận, mừng một dãy sớm bắt đầu một năm mới. Sự thật thì mừng một trôi qua rất bình tĩnh. Lúc còn nhỏ có thể lấy mấy mao tiền đi mua hộp pháo nhỏ đốt chơi khắp nơi, lớn lên vì mặt mũi nên nhiều trò chơi xuân cũng không còn.

Kết quả là ngày mừng một, Diệp Dương Thành và Trần Thiệu Thanh đi cafe internet chơi thể giới ma thú suốt ngày.

Khi hai người ra khỏi cafe internet thì sắc trời đã nhá nhem.

- Ngày mai đi?

Nghe Diệp Dương Thành thông báo ngày mai rời đi, Trần Thiệu Thanh kinh ngạc hỏi:

- Sao gấp vậy?

Diệp Dương Thành không giải thích nhiều:

- Công ty có chút việc nhỏ.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Mừng tám là khai trương, phải giải quyết xong mấy vấn đề này trước. Còn người? Định đi khi nào?

Trần Thiệu Thanh ngửa đầu nhìn màn đêm dần buông mình:

- Ta thăm hơn người, tối nay ăn cơm xong là đi.

Trần Thiệu Thanh thở dài bất đắc dĩ nói:

- Khoảng tám giờ là xuất phát.

Diệp Dương Thành nhếch môi cười:

- Ha ha, đều là thân bất do kỷ.

Diệp Dương Thành đuổi người nói:

- Cũng không còn sớm, ngừng tại đây?

Trần Thiệu Thanh gật đầu cười nói:

- Lần sau có rảnh nhớ đi Thiệu Hoa thị chơi.

Diệp Dương Thành đồng ý ngay:

- Chắc chắn!

Về khi nào có rảnh, khi nào đi Thiệu Hoa thị thì phải xem tình huống.

Diệp Dương Thành đứng trước cửa cafe internet nhìn Trần Thiệu Thanh lái xe cảnh sát biến mất trong tầm mắt. Diệp Dương Thành chậm rãi cất bước đi về nhà, vừa lấy máy thông tin bấm số điện thoại di động của Lâm Mạn Ny.

- Mạn Ny, bên nàng thu dọn đồ xong chưa?

- Ừm! Đã xong rồi.

Giọng Lâm Mạn Ny trong trẻo vọng ra từ ống nghe:

- A Thành, sao đột nhiên muốn đi ngay ngày mai?

- Qua bên đó ta bận một số việc, sợ không kịp thời gian lúc đó lại kéo dài.

Diệp Dương Thành cười nói dối:

- Sáng mai bây giờ ta sẽ đến cửa cô nhi viện, nàng thu dọn đồ xong xách tới cửa đi, chúng ta xuất phát ngay.

Lâm Mạn Ny không hỏi Diệp Dương Thành muốn đi Quý Châu làm chuyện gì, nghe hẩn dạn dò thì gật gù đồng ý:

- Ừm!

Lâm Mạn Ny, Diệp Dương Thành tâm sự cười giỡn chừng năm, sáu phút sau mới cúp điện thoại.

Về nhà Diệp Dương Thành thông báo cho phụ mẫu ngày mai mình đi. Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương không phản đối Diệp Dương Thành đi xa, hai người kéo hần ngồi dưới lầu trò chuyện đến mười một giờ khuya mới tha cho hần lên lầu ngủ.

Hơn sáu giờ sáng hôm sau, Diệp Dương Thành rón rén bước xuống lầu. Diệp Dương Thành không gõ cửa phòng phụ mẫu chào tạm biệt. Một là khi ly biệt rất đau lòng, thứ hai hần không muốn quấy rầy giấc ngủ của mẫu thân, phụ thân.

Diệp Dương Thành tự cho là thần không biết quỷ không hay ra khỏi nhà, lên xe. Mãi khi Diệp Dương Thành lái xe rời khỏi đường Khê Tân, cửa sổ tầng hai bỗng chốc mở ra. Diệp Hải Trung, Ngô Ngọc Phương lặng lẽ đứng nhìn hướng chiếc xe Diệp Dương Thành chạy mất thật lâu.

Diệp Hải Trung vỗ vai thê tử:

- Đi, về ngủ.

Diệp Hải Trung hít sâu, nói:

- A Thành không phải con nít, đừng quá lo.

Lời Diệp Hải Trung nói xúc động thần kinh Ngô Ngọc Phương, làm hốc mắt nàng đỏ ửng.

- Đúng vậy . . .

Ngô Ngọc Phương lau khóe mắt, nói:

- Bất giác . . . Đã trưởng thành người lớn.

- Lúc A Thành còn nhỏ chẳng phải nàng luôn mong nó sớm lớn lên sao?

Diệp Hải Trung cố gượng cười nói:

- Bây giờ khó khăn lắm A Thành trưởng thành thế mà nàng khóc? Đi đi, bốn giờ sáng bị nàng dựng đầu dậy đứng canh ở đây, ta mệt và buồn ngủ quá. Trước mười hai giờ nhớ đừng đánh thức ta.

Ngô Ngọc Phương buồn cười:

- Người thật là . . . Xì.

Ngô Ngọc Phương trợn trắng mắt đẩy Diệp Hải Trung:

- Đi ngủ đi ngủ, lớn đầu rồi mà . . .

Rất nhanh rèm lại bị kéo sang một bên che lại. Diệp Dương Thành cách xa mấy km không hay biết chuyện xảy ra trên tầng hai nhà mình.

Giờ phút này, trong đầu Diệp Dương Thành toàn suy nghĩ về Ác Ma chi thủ.

Theo manh mối Diệp Dương Thành hiện đang có, hần không thể phân tích được Ác Ma chi thủ muốn làm gì trong Quý Châu. Tương tự, đêm hôm qua Diệp Dương Thành liên lạc với Hình Tuấn Phi gần như vai trò quân sự, nhưng sau khi lão hiểu biết toàn bộ vụ việc thì cũng không biết nên nói cái gì.

Đối với Diệp Dương Thành đã vi phạm vi thần quốc, đối với Cửu Tiêu thần cách lấy tiêu chuẩn ích lợi của thần quốc là cơ bản mọi thứ, điều không muốn thấy nhất là có tên khốn lòng muông dạ thú nào phá hoại trong phạm vi thần quốc. Một khi gây lớn chuyện, Diệp Dương Thành sẽ bị tổn thất rất lớn.

Lần trước là Nhật Bản, lần này dính dáng nước Mỹ, không biết có phải vì thần kinh quá căng thẳng mà Diệp Dương Thành cứ cảm giác đứng sau tất cả là thần tù giả. Đây là suy đoán bản năng, Diệp Dương Thành cho rằng tám, chín phần mười đúng sự thật.

Mấy lần trước Diệp Dương Thành tiếp xúc chiến trường nguy hiểm cho thần quốc toàn là ngoài biên giới, chiến tranh lần này là trong nước. Nói Diệp Dương Thành không cảm thấy chút áp lực thì đúng là gạt

người, nhưng áp lực càng lớn hẳn càng bình tĩnh hơn.

381. Chương 373-2: Cái Giá Khiêu Khích Là Hủy Diệt (hạ)

Chương 373: Cái giá khiêu khích là hủy diệt. (Hạ)

Diệp Dương Thành biết rằng hoảng loạn không giải quyết được bất cứ vấn đề gì.

Thêm nữa Diệp Dương Thành đã dặn Phó Diệc Chi sắp đặt nhiều điều, một khi có chuyện xảy ra sẽ giảm bớt phá hoại, ảnh hưởng ở mức thấp nhất. Tuy làm như vậy rất bị động nhưng đây là cách duy nhất Diệp Dương Thành hiện đang có.

Trước khi tìm hiểu mục đích cuối cùng của Ác Ma chi thủ đến Trung Quốc, Diệp Dương Thành chỉ có thể tuyển chọn bị động phòng ngự, ít nhất trước khi hẳn đến Quý Châu.

Trong đầu Diệp Dương Thành suy nghĩ lung tung hành tình đi Quý Châu, sau khi tới nơi sẽ gặp các loại khó khăn. Trong lòng Diệp Dương Thành rất khó chịu, phe địch tỏ rõ không có ý tốt, hẳn buộc lòng phải ra tay giải quyết mấy vấn đề này.

Diệp Dương Thành đập mạnh tay lái:

- Thần tù giả . . . Nước Mỹ.

Diệp Dương Thành nghiêng rằng hàm hừ:

- Còn có Ác Ma chi thủ chó chết kia, sớm muộn gì ta sẽ cho các ngươi chảy giọt nước mắt hối hận vì chuyện đã làm hôm nay!

Mùi vị chịu đòn rất khó khăn, bây giờ Diệp Dương Thành siêu khó chịu, hẳn rất muốn triệu tập đại quân biển cả cho nước Mỹ chống lưng Ác Ma chi thủ một bài học nhớ đời. Nhưng việc gấp bây giờ không phải nước Mỹ có âm mưu với Trung Quốc mà phải nhanh chóng giải quyết Ác Ma chi thủ tại Quý Châu. Sau khi giải quyết vấn đề trước mắt xong . . .

Diệp Dương Thành không ngại bị kịch từng xảy ra trên người hải quân Nhật Bản sẽ trình diễn trên người hải quân nước Mỹ.

Từ khi Diệp Dương Thành có được Cửu Tiêu thần cách đến bây giờ đã hơn nửa năm, hẳn không còn tính cách như xưa. Quyền lợi làm người ta đánh mất chính mình, làm người ta chìm đắm vào đó. Diệp Dương Thành không chìm trong thần quyền nhưng tâm tính dần thay đổi.

Bất cứ hành động nào dám can đảm khiêu khích thần uy đều trở thành tín hiệu khai chiến trong mắt Diệp Dương Thành. Bảo vệ ích lợi thần quốc, giương oai thần uy mệnh mông của Hoa Hạ ta bao la.

Tâm tính này ảnh hưởng Diệp Dương Thành tuyệt đối không đứng yên chịu đòn. Nếu nước Mỹ định thông qua Ác Ma chi thủ hỗ trợ tổ chức khủng bố ETLO dẫn đến phân liệt Trung Quốc, Diệp Dương Thành không ngại hủy diệt nguyên Ác Ma chi thủ.

Nếu nước Mỹ định thông qua tay Ác Ma chi thủ làm âm mưu phá hoại Quý Châu, Diệp Dương Thành sẽ không ngồi yên ngó. Giải quyết Ác Ma chi thủ, mục tiêu tiếp theo sẽ là nước Mỹ được gọi là nước mạnh nhất thế giới. Diệp Dương Thành muốn cho nước Mỹ, thậm chí là toàn thế giới biết thâm án xảy ra trên người hải quân Nhật Bản trên vùng biển tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Khi cần thiết Diệp Dương Thành không ngại bày ra thực lực ở mức độ thích hợp. Có một số người rất là hèn, người càng điệu thấp thì kẻ đó càng cao điệu, người càng nhẫn nhịn càng bị xem thường.

Đáy mắt Diệp Dương Thành lóe tia sáng lạnh, khóe môi cong lên:

- Nước Mỹ . . .

Diệp Dương Thành đạp chân ga chạy nhanh hướng thị trấn Ôn Nhạc huyện.

Cùng lúc đó, trong Quang Minh cô nhi viện, Lâm Mạn Ny đã thu dọn hành lý xong, đang kéo một chiếc va li ra khỏi phòng.

Mái tóc dài đen nhánh mềm mượt cột thành đuôi ngựa sau đầu, Diệp Dương Thành mặc một chiếc áo lông màu trắng, quần bò xanh sẫm. Trang phục rất đơn giản nhưng càng nhìn Lâm Mạn Ny càng thấy xinh.

Một thiếu nữ khoảng hai mươi ba tuổi cũng cột tóc đuôi ngựa thấy Lâm Mạn Ny kéo va li ra khỏi phòng, nàng bước tới gần.

Thiếu nữ hai mươi ba tuổi mỉm cười hỏi:

- Mạn Ny, đi xa nhà cùng vị kia của người, không chào từ biệt Lâm mụ mụ sao?

Lâm Mạn Ny mới đóng cửa phòng lại, kinh ngạc nói:

- A?

Lâm Mạn Ny đỏ mặt chối:

- Lan tỷ cũng chọc ta.

- Ha ha, được rồi được rồi, biết da mặt người mỏng.

Thiếu nữ được Lâm Mạn Ny gọi là Lan tỷ nhếch môi cười nói:

- Không đùa nữa, ta đi chỗ Lâm mụ mụ, người có đi theo chào không?

- Thôi đi.

Lâm Mạn Ny do dự nói:

- Lát nữa A Thành sẽ đến.

Lan tỷ cười nói:

- Vậy ta sẽ nói với Lâm mụ mụ giùm cho.

Lan tỷ tránh sang một bên:

- Đi đi.

Lâm Mạn Ny gật đầu, nói:

- Ừm! Đa tạ Lan tỷ.

Lâm Mạn Ny xách va li đi hướng cửa cổng Quang Minh cô nhi viện. Lan tỷ mỉm cười nhìn theo, xoay người đi hướng phòng ngủ của Lâm Đông Mai.

- Lâm . . . Lâm mụ mụ!

Lâm Mạn Ny đi đến cửa cổng, chưa mở cửa chợt nghe sau lưng có tiếng hét kinh hoàng cao vút của Lan tỷ:

- Mạn . . . Mạn Ny, quay lại!

Diệp Dương Thành mới lái xe vào thị trấn Ôn Nhạc huyện thì nhận được điện thoại Lâm Mạn Ny gọi đến.

- Cái gì?

Lòng Diệp Dương Thành thít chặt, vội hỏi:

- Đã kêu xe cấp cứu chưa?

- Xe cứu thương đã đến.

Giọng Lâm Mạn Ny nghẹn ngào truyền ra từ ống nghe điện thoại chui vào tai Diệp Dương Thành:

- Bác sĩ nói . . . Nói Lâm mụ mụ đột phá tắc nghẽn cơ tim. A Thành, ta phải làm sao đây?

Nghe đến tắc nghẽn cơ tim Diệp Dương Thành cũng sốt ruột, nhưng vào lúc này hắn không thể lộ ra trước Lâm Mạn Ny đã hoảng loạn mất bình tĩnh.

- Nàng hãy bình tĩnh, đừng hoảng!

Diệp Dương Thành an ủi Lâm Mạn Ny:

- Xác xuất chữa khỏi tắc nghẽn cơ tim rất lớn, bác sĩ không nói cho nàng biết sao?

- Không, không có.

Lý trí nói với Lâm Mạn Ny là Diệp Dương Thành đang an ủi nàng, nhưng Lâm Mạn Ny bản năng tin tưởng hắn, cũng tin Lâm Đông Mai sẽ nhanh chóng khỏe mạnh, đây gần như là tự thôi miên mình.

Lâm Mạn Ny nói:

- A Thành, ta . . .

Diệp Dương Thành đã đậu xe ở ven đường.

- Có chuyện gì?

Nghe Lâm Mạn Ny ấp úng quanh co, Diệp Dương Thành suy nghĩ một chút liền hiểu ngay.

Không đợi Lâm Mạn Ny nói ra khỏi miệng, Diệp Dương Thành giành nói trước:

- Lần này một mình ta đi Quý Châu, vừa lúc qua đó trước nhìn xem, chờ hiểu biết tình huống Quý Châu chắc Lâm viện trưởng cũng hết bệnh, rồi chúng ta đi cùng nhau.

Diệp Dương Thành biết Lâm Mạn Ny không thể nào bỏ lại Lâm Đông Mai được, dù gì nàng từ nhỏ lớn lên bên cạnh Lâm Đông Mai. Nếu lúc này Lâm Mạn Ny còn kiên quyết đi theo Diệp Dương Thành đến Quý Châu mới là lạ.

Quả nhiên nghe Diệp Dương Thành nói xong Lâm Mạn Ny không nói gì thêm, nàng đồng ý ngay. Diệp Dương Thành an ủi Lâm Mạn Ny thêm mấy phút, mãi khi Lâm Đông Mai bị đưa vào phòng cấp cứu, Lâm Mạn Ny phải đi quầy giao tiền nên đành cúp máy.

Diệp Dương Thành chậm rãi buông máy thông tin, lòng nửa mừng nửa buồn.

- Không đi được cũng tốt.

Cái gọi là nam nữ phối hợp làm việc không, dĩ nhiên Diệp Dương Thành hy vọng Lâm Mạn Ny sẽ cùng hắn đi Quý Châu. Nhưng lần này đến Quý Châu có một mục đích khác mà không tiện có Lâm Mạn Ny đi cùng. Đắn đo một phen, Diệp Dương Thành thà để Lâm Mạn Ny lại Quang Minh cô nhi viện, đợi hắn giải quyết chuyện Ác Ma chi thủ xong đón nàng qua cũng không muộn.

Dù sao nhiệm vụ dương thiện không hạn chế thời gian, Diệp Dương Thành chờ được.

Nếu mang theo Lâm Mạn Ny, ban đầu Diệp Dương Thành định lái xe đi, vì đến Quý Châu khó tránh khỏi phải hối hả ngược xuôi. Tự mình lái xe mệt thật, nhưng sau khi đến mục đích sẽ nhẹ nhàng hơn.

Hiện giờ Lâm Mạn Ny không đi, một mình Diệp Dương Thành không cần lái xe nữa, hắn từ Ôn Nhạc huyện thẳng hướng sân bay Khánh Châu. Diệp Dương Thành ngừng xe trong bãi đỗ xe của sân bay, Diệp Dương Thành chạy tới quầy bán vé.

382. Chương 374: Siêu May Mắn

Chương 374: Siêu may mắn.

Sự thật chứng minh nhân phẩm của Diệp Dương Thành không tệ, tám giờ bốn mươi lăm phút có chuyến bay đi Quý Châu. Mới ra Tết nên dư nhiều vé máy bay, Diệp Dương Thành không tốn chút công sức mau

được vé bay đi Quý Châu. Diệp Dương Thành cầm thẻ đăng ký đổi vé máy bay, đi qua kiểm tra hành lý, năm phút sau Diệp Dương Thành đã lên máy bay.

Trong phòng khách sạn ở Quý Châu.

- Binh sĩ Trung Quốc chết tiết!

Asa tức giận gầm rống:

- Đám con hoang không mẹ dạy, rốt cuộc bọn chúng muốn làm cái gì?

- Asa, có lẽ ngươi cần uống một ly cà phê.

Alvis ngồi trên sofa mỉm cười nói:

- Đã nhiều năm nhưng cái tính nóng nảy vẫn còn đó, ngươi nên biết lão bản không thích loại người nào rống.

Asa xoay người lại:

- Vậy thì . . . Thượng tá Alvis có não, xin hãy nói cho ta biết bây giờ chúng ta phải làm sao?

Thanh âm trầm thấp vang bên tai Alvis:

- Những binh sĩ Trung Quốc chết tiết bảo vệ mục tiêu của chúng ta, hay thượng tá định nói với ta là từ bỏ những mục tiêu này?

Alvis cầm tách cà phê đứng lên:

- A!

Alvis cười tủm tỉm giống như con hồ ly:

- Thượng tá Asa thân mến, cái chết của Chu khiến bọn họ cảnh giác, bọn họ phái binh sĩ bảo vệ an toàn cho những người đó là cực kỳ bình thường. Có lẽ chúng ta không nên làm theo kế hoạch cũ nữa.

- A?

Asa nhướn mày nói:

- Nhưng ý của lão bản là . . .

- Lão bản có nói chúng ta ta có thể tùy cơ ứng biến.

Không đợi Asa nói hết câu, Alvis cười híp mắt:

- Nếu những binh sĩ Trung Quốc này bảo vệ mục tiêu hàng đầu của chúng ta nói lên bọn họ đã đi vào một ngõ cụt, cho rằng mục tiêu của chúng ta chỉ có đám quan lớn này.

Alvis lắc nhẹ cà phê trong ly, nhếch môi cười giễu cợt:

- Nếu, ta nói là nếu, lúc này đột nhiên xảy ra một ít, ừm, một ít chuyện người ta không muốn thấy, đám lính Trung Quốc nóng nảy sẽ làm sao?

Mắt Asa sáng rực:

- Ý ngươi là . . . ?

Asa nhe răng cười:

- Alvis, đúng là đầu óc của ngươi tốt hơn ta nhiều. Ta nhớ Trung Quốc có hai câu nói, câu gì quên rồi.

- Có lẽ ngươi muốn nói đến dương đông kích tây, điệu hổ ly sơn?

Alvis đặt ly cà phê dưới mũi ngửi mùi, biểu tình say sưa:

- Cà phê thêm bột anh túc ngon hơn cà phê thường nhiều, ngươi thấy đúng không Asa?

- Lão bản nói anh túc là thực vật làm người ta say mê nhất.

Asa cười kỳ dị:

- Nhưng ta thích nhỏ chút máu kẻ địch vào cà phê hơn, có lẽ người nên thử một chút, Alvis.

- A! Làm như vậy rất bạo lực.

Alvis nhú mồm nói:

- Như thế thì không tốt.

* * *

Lúc Diệp Dương Thành đến sân bay Quý Châu là mười hai giờ hai mươi bốn phút buổi trưa. Mưa phùn bay lất phất, khi ra khỏi sân bay trong tay Diệp Dương Thành cầm có một chiếc va li nhỏ làm cảnh.

Diệp Dương Thành đứng trước cửa sân bay giấy lát, ngoắc kêu một chiếc xe taxi:

- Bác tài, đi khách sạn nội thành mất bao nhiêu tiền?

Tài xế lái xe là một nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt chân chất, môi vương nụ cười.

Tài xế lái xe nói với Diệp Dương Thành:

- Có rất nhiều chỗ trọ, giá xa gần khác nhau. Hơi gần chút là làng du lịch Ngự Lương Hà, thường khách du lịch bay đến Quý Châu sẽ chọn ở đó.

- Làng du lịch Ngự Lương Hà?

Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ, hỏi:

- Cách nội thành xa không?

- Không xa, làng du lịch có cho thuê xe, nếu tự lái thì nửa tiếng là vào trong thành phố.

Tài xế lái xe mỉm cười nói:

- Tin ta đi, sẽ không sai. Hình như lần đầu tiên người đến Quý Châu? Làng du lịch Ngự Lương Hà tuyệt đối sẽ khiến người vừa lòng.

Diệp Dương Thành nghe tài xế lái xe hết sức quảng cáo làng du lịch Ngự Lương Hà, hần nghĩ sơ là hiểu ngay sau khi gã đưa hắn qua đó sẽ được chia hoa hồng. Nhưng làng du lịch Ngự Lương Hà đúng là phù hợp tiêu chuẩn của Diệp Dương Thành, cách nội thành không xa, cho thuê xe, điều kiện gần như đầy đủ.

Nghĩ vậy Diệp Dương Thành cười gật đầu, kéo cửa xe ra:

- Thế thì đi làng du lịch, hoàn cảnh chỗ đó thế nào?

- Miễn chê.

Tài xế lái xe vừa gơ bộ ly hợp vừa cười nói với Diệp Dương Thành:

- Có núi có sông, đầu bếp chỗ đó nấu ăn ngon, khách sạn có đẳng cấp, có Tây ba lô ở . . .

Tài xế lái xe một đường ba hoa lái xe chở Diệp Dương Thành đến làng du lịch Ngự Lương Hà mất mười phút đi đường. Như tài xế lái xe đã nói, vị trí địa lý của làng du lịch Ngự Lương Hà không tệ, dựa núi cạnh sông, trông rất thanh vắng.

Gần làng du lịch Ngự Lương Hà có ao cá cho khách du lịch thả cần câu.

Diệp Dương Thành không quan tâm tài xế lái xe có được làng du lịch Ngự Lương Hà chia hoa hồng không, quan trọng là chỗ này rất hợp ý hắn.

Diệp Dương Thành làm thủ tục vào ở trước quầy, một hơi trả tiền phòng một tuần. Tiếp tân hướng dẫn Diệp Dương Thành lên lầu ba vào gian phòng trang trí thanh nhã.

Diệp Dương Thành đặt hành lý lên tủ ti vi, hắn quay người nói với tiếp tân:

- Có cung cấp cơm trưa không?

Nữ tiếp tân đang định rời đi chợt khựng lại:

- A?

Nữ tiếp tân cười trả lời:

- Có, trong ngăn kéo tủ đầu giường có thực đơn, sau khi chọn xong người gọi tổng đài 8888 đặt món ăn, mười lăm phút sau sẽ có nhân viên đưa thức ăn đến phòng. Đương nhiên quý khách có thể đi phòng ăn.

- À . . .

Diệp Dương Thành gật gù:

- Biết rồi, ha ha, nàng đi làm việc đi.

Nữ tiếp tân khẽ ừ:

- Vâng.

Nữ tiếp tân xoay người ra khỏi phòng Diệp Dương Thành, chưa kịp đóng cửa thì trong gian phòng khác cách sáu thước bỗng vọng ra giọng nam nhân tráng niên lơ lơ:

- Tiếp tân tiểu thư, ta muốn thịt bò tái bảy phần chứ không phải năm phần, xin hãy qua đây.

Nữ tiếp tân vội trả lời:

- Vâng, ta qua ngay!

Nữ tiếp tân đóng cửa phòng Diệp Dương Thành lại, chạy chậm tới nơi.

- Asa, sao người không trực tiếp ăn thịt bò sống luôn đi?

Tiếng Hán lơ lơ mơ hồ lọt vào tai Diệp Dương Thành đang xem thực đơn.

Diệp Dương Thành nghe tiếng Hán lơ lơ biết ngay là Tây ba lô.

Khóe môi cong lên, Diệp Dương Thành buồn cười thầm nghĩ:

- Làng du lịch này thật là nội ngoại gì đều có.

Diệp Dương Thành tùy ý chọn một phần ăn có cá, ăn cơm trưa xong trong năm tiếng hẩn toàn tựa vào đầu giường, ôm lap top xem lướt qua báo chí, các bài viết liên quan khu nghèo Quý Châu. Đặc biệt khi tìm đến Tử Vân huyện, Diệp Dương Thành xem rất kỹ.

Bất giác đến sáu giờ mấy buổi tối, Diệp Dương Thành xem tư liệu suốt một buổi chiều lúc này đặt laptop xuống, bước xuống giường, đuổi người, mang giày vào ra khỏi phòng.

Diệp Dương Thành ra khỏi phòng đi hướng cầu thang, chưa được ba bước thì sau lưng vang tiếng đóng cửa nặng nề.

Rầm!

Hai kiếm quang người nước ngoài giữa trưa nghe được lại lọt vào tai Diệp Dương Thành, nhưng lần này bọn họ nói tiếng Anh.

- Alvis, người nên ở trong phòng chứ không phải đi theo ta.

Asa bất mãn phản đối:

- Người nên biết mỗi lần có người đi theo là sẽ xảy ra một số chuyện làm ta bực mình.

- Asa, ta cũng không muốn đi theo người.

Alvis bất đắc dĩ nhún vai, nói:

- Cá tính gấu điên của người mỗi lần đều gây rắc rối cho ta. Chết tiệt, người không thể phun thứ trong miệng ra được sao?

383. Chương 375: Người Là Ác Ma

Chương 375: Người là ác ma.

Asa nghi hoặc hỏi:

- Ý người là thịt bò?
- Đồ người man rợ!

Alvis rít gào:

- Có lẽ ta nên để người lại đây chứ không phải cho người đi cùng ta!
- Nếu không có ta thì người không làm được gì.

Asa cười đắc ý nói:

- Người không thể khổng . . .

Không đợi Asa nói hết câu, ánh mắt Alvis cảnh giác liếc hướng Diệp Dương Thành đưa lưng về phía bọn họ.

- Đồ ngu ngốc, câm miệng lại!

Alvis quay đầu gắt giọng với Asa:

- Ta nên xé nát miệng của người ra!
- Có lẽ người càng nên xử lý người Trung Quốc này thì hơn.

Asa bĩu môi hất cằm hướng Diệp Dương Thành đã đi đến cửa cầu thang.

- Hắn đã nghe được chúng ta giao lưu.

Alvis vỗ trán, dậm mạnh vào bức tường:

- . . . Đồ ngu ngốc!

Alvis hét tiếng Anh với Diệp Dương Thành:

- Người nên đứng lại sau đó nói cho ta biết vừa rồi người nghe được cái gì?

Nhưng Diệp Dương Thành không dừng bước, giữ tốc độ vốn có không nhanh không chậm đi xuống cầu thang.

- Người Trung Quốc này không biết nghe tiếng Anh.

Alvis hung tợn trừng Asa, nói:

- Người tốt nhất là đừng gây rắc rối cho ta, đừng quên chúng ta đến đây làm gì.
- Sự thật là người đã tức giận.

Asa nuốt trộng thịt bò sống trong miệng, trêu chọc nhìn Alvis, nói:

- Ta thắng.

Alvis suýt hộc máu:

- Đồ . . . Đồ khốn!

Alvis, Asa một trước một sau xuống lầu, bọn họ không chú ý đến có một nam nhân trung niên mặt mũi bình thường từ hàng lang lầu hai đi theo hai người. Diệp Dương Thành lúc trước xuống lầu thì không thấy bóng dáng đâu.

Alvis, Asa ra khỏi làng du lịch Ngư Lương Hà, đi nội thành Quý Châu thị. Nam nhân trung niên đi theo hai người xuống lầu thì đứng trước cửa làng du lịch Ngư Lương Hà nhìn hướng Alvis, Asa biến mất, nở nụ cười đùa cợt.

Diệp Dương Thành nghe hiểu và nói tiếng Anh trôi chảy, hẳn nghe Alvis, Asa đối thoại hoàn toàn không trở ngại gì. Điều duy nhất Diệp Dương Thành cảm thán bây giờ là hắn siêu may mắn.

Mới đến Quý Châu đã gặp hai người này . . .

Diệp Dương Thành híp mắt nhỏ giọng nói:

- Vận mệnh luôn thật kỳ diệu.

Diệp Dương Thành, hoặc nên nói là sau khi hắn thay đổi khuôn mặt, bước xuống bậc thang đi theo Alvis, Asa.

Tổ chức Ác Ma chi thủ là thế lực hắc ám đẳng cấp quốc tế có nước Mỹ chống lưng, tức là người cầm quyền tổ chức này rất có thể là nhân viên chính phủ nước Mỹ bí mật bồi dưỡng. Trong cục diện đột nhiên phát hiện hai nam nhân da trắng nói năng kỳ lạ, hành động quái dị, dù Diệp Dương Thành không hiểu đối thoại của bọn họ chắc chắn hắn vẫn sẽ theo dõi, sau đó . . .

- Xây dựng, ảo cảnh tu di cường hóa sơ giai.

Diệp Dương Thành đi theo Alvis, Asa vào một cánh rừng nhỏ. Nhìn bọn họ lấy ra khẩu súng lục loay hoay bên cây Tùng, Diệp Dương Thành lập tức ra lệnh xây dựng ảo cảnh tu di.

Vài giây trước khi Diệp Dương Thành xây dựng ảo cảnh tu di, Alvis tưởng tượng sự kiện tập kích khủng bố xảy ra tối nay trong Quý Châu sẽ gây ra ảnh hưởng lớn cỡ nào, hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt tập trung vào vụ việc, gã có thể kéo mấy quan lớn xuống nước như trong kế hoạch không? Có thuận lợi thực hành kế hoạch ban đầu?

Tiếc rằng, không đợi Alvis tính toán xác suất thành công lớn bao nhiêu chợt cảm giác đầu óc vù vang, trước mắt tối sầm. Alvis bỗng chốc đến chỗ khác.

Thanh âm lạnh lùng quanh quẩn bên tai Alvis, Asa:

- Các người không nên tới Trung Quốc.

Hai người không dám nhúc nhích.

Bởi vì Alvis, Asa phát hiện chỗ mình đứng không phải rừng cây nhỏ mà là sa mạc hoang vu, mặt trời nóng cháy nướng cát vàng, nướng làn da hai người.

Alvis, Asa trần truồng, không một mảnh vải, giống như nguyên liệu nấu ăn sắp bỏ vào nồi nước sôi.

Người nói chuyện là một nam nhân khoảng hai mươi tuổi, bộ dạng yếu đuối giờ đứng thẳng tắp tựa cột hóp cách hai người năm thước. Thanh niên mặc nhung trang tăng phần tức sát.

Khiến Alvis, Asa không dám rục rịch vì hàng trăm quân đội Trung Quốc vũ trang đầy đủ đang cầm vũ khí hai người chưa từng thấy, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng họ. Alvis không chút nghi ngờ nếu hai người nhúc nhích là vũ khí trong tay đám quân đội sẽ vô tình nổ súng.

Tuy Alvis chưa từng thấy loại vũ khí nhìn như tên lửa bắn khí nhưng không thấy đạn pháo đâu, gã sẽ không nghi ngờ lực công kích của vũ khí này. Vì chưa từng gặp nên Alvis càng kiêng dè.

Diệp Dương Thành không thay đổi khuôn mặt vì hoàn toàn không cần thiết. Chờ hắn hỏi xong tất cả vấn đề thì hai nam nhân da trắng sẽ xuống địa ngục, trước mặt người chết cần gì che giấu?

- Nói tất cả những gì các người biết cho ta.

- Chúng ta biết?

Mặt ngoài Alvis bình tĩnh nhưng trong đầu suy tư nhanh. Hai người đã lộ sơ hở ở điểm nào? Tại sao bỗng nhiên bị mấy quân nhân Trung Quốc này bắt vào . . . Sa mạc hoang vu?

Alvis không nghi ngờ chỗ mình đứng không phải thế giới thực, trong đầu gã toàn nghĩ chuyện làm sao đối phương bắt được bọn họ? Còn trong tình huống Alvis không hề phát hiện?

Tròng mắt Alvis xoay tròn, gã quyết định yên lặng theo dõi kỳ biến.

Alvis lạ lùng nhìn Diệp Dương Thành, nói:

- Ta còn đang định hỏi ngươi đây. Vị binh sĩ tôn kính này, chúng ta chỉ là khách du lịch bình tĩnh, có đầy đủ . . .

Nữ nhân

Ánh sáng vàng chói mắt bắn ra từ vũ khí của một binh sĩ, tựa như ánh nắng bị áp súc gấp mấy lần. Cột sáng vàng nóng bỏng bắn vào lưng Alvis. Xoẹt một tiếng, lưng Alvis bị ánh sáng mãnh liệt chiếu cháy bỏng.

Với ý chí như Alvis bị ánh sáng vàng bắn trúng cũng không chịu nổi khổ rên:

- Ủ . . .

Cảm giác đau đớn làm cơ mặt Alvis vặn vẹo.

Alvis không ngờ quân nhân trẻ nhìn nho nhã mảnh khảnh thể mà trực tiếp tra tấn gã, không cho gã cơ hội giả ngu.

Ánh mắt Diệp Dương Thành lạnh băng liếc khuôn mặt tức giận của Alvis, nhìn chăm chăm vào cơ thể gã:

- Ta lặp lại một lần nữa.

Thanh âm bình tĩnh khiến người sợ hãi vang lên:

- Nói hết tất cả những gì các ngươi biết cho ta, nếu không, ta không ngại biến hai ngươi thành lợn sữa nướng.

Địch cường ta yếu, hơn nữa thủ lĩnh đối phương là kẻ độc ác sát phạt dứt khoát. Trong cục diện này Alvis bối rối không biết nên làm gì, nhưng bảo gã lộ ra bí mật của tổ chức thì . . . Gã cũng không có cái gan đó.

Alvis chỉ do dự hai giây liền có quyết định. Alvis mỉm cười, mặc dù lưng đau đớn từng cơn nhưng gã cố gắng giữ sự bình tĩnh.

Cường hóa nói với Diệp Dương Thành:

- Binh sĩ các hạ, chúng ta thật sự chỉ là khách du lịch nhập cảnh, trong khách sạn chúng ta ở còn có Visa . . .

Diệp Dương Thành cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Diệp Dương Thành phất tay chỉ vào Alvis, nói:

- Các binh sĩ, vị đồng chí này thật không nể mặt.

Vù vù vù vù vù!

Không có nhiều lời nói hay động tác dư thừa, mười binh sĩ bóp cò, mười cột sáng nóng cháy, rực rỡ hơn luồng sáng vàng trước bắn ra từ miệng pháo vào người Alvis.

Trong khoảnh khắc này Diệp Dương Thành thấy rõ Alvis lộ biểu tình giải thoát, hẩn cười giễu cợt.

- A!!!

Lúc trước Alvis chỉ kêu rên biểu đạt đau đớn giờ gã hét như heo bị thiến. Sự thực chứng minh Alvis không phải con người cứng rắn, khi vượt qua cực hạn chịu đựng đau đớn thì gã cũng sẽ la hét, run rẩy.

384. Chương 376-1: Máu Chốt Là Các Người Cắn Đến Ta (thượng)

Chương 376: Máu chốt là các người cắn đến ta. (Thượng)

Ánh sáng vàng chói mắt chậm rãi biến mất, toàn thân Alvis như bị người đổ xăng đốt cháy, bốc mùi khét, làn da rách toét. Alvis như bị người lột da tại chỗ, ghê tởm làm người buồn nôn.

Nhưng điều này chưa khiến Alvis đau khổ, làm gã khó chấp nhận nhất là gã không chết.

Trong tình huống đau nhức từng cơn, gã cảm giác mình khỏe mạnh đến mức có thể một đấm đập chết con trâu đực. Cảm giác rất lạ lùng nhưng chân thực, thật đến nỗi Alvis sợ hãi tột cùng.

Alvis gào thét, thấy sĩ quan trẻ vẽ mặt châm biếm nhìn mình. Alvis đã hiểu rằng mưu đồ của mình sớm bị đối phương nhìn thấu, nhưng hắn vẫn không dự định phát động công kích, nghĩa là . . .

Alvis không cảm giác sai, gã chẳng những không chết mà còn có sức sống hơn ban đầu.

Trong tình huống da toàn thân bị thương, sống là thứ khiến người run sợ hơn cái chết. Bây giờ Alvis rất đau đớn, gã hét chói tai tông cao vút. Alvis muốn nhúc nhích, muốn nường trạng thái bây giờ xông lên xé xác sĩ quan Trung Quốc trẻ ra thành mảnh vụn.

Nhưng Alvis không thể nhúc nhích, gã như bị khí thể vô hình chặt chẽ áp chế. Trừ cái đầu có thể lắc lư ra, thân hình từ phần cổ trở xuống không nhúc nhích được.

Diệp Dương Thành khoanh tay trước ngực, ánh mắt đăm chiêu nhìn Alvis đau đớn gào thét, Asa tức giận trừng hắn.

- Lặp lại lần thứ ba.

Diệp Dương Thành thản nhiên nói:

- Nói hết tất cả những gì các người biết cho ta.

Asa cũng không thể nhúc nhích giống như Alvis, nhưng gã nhe răng trợn mắt với Diệp Dương Thành.

Asa lớn tiếng rít gào:

- Đồ khốn kiếp, sẽ có ngày ta giết ngươi! Chắc chắn!

Nghe Asa chửi mắng, Diệp Dương Thành cười khê:

- Ha ha . . .

Diệp Dương Thành cất bước đi tới gần Asa, ngừng lại cách gã một thước. Diệp Dương Thành giơ tay phải lên, trong ánh mắt rực lửa của Asa, bàn tay tát mạnh mặt gã.

- Ta không thích bị người uy hiếp.

Bốp!

Tiếng tát tai rõ to vang lên trong ngày nắng ráo.

Diệp Dương Thành quay đầu nhìn Alvis, hỏi:

- Như thế nào? Đã quyết định xong chưa?

Asa phun đàm xen lẫn máu:

- Phi!

Asa gầm hướng Alvis:

- Alvis, người đừng quên người . . .

Bốp!

Lại một cái tát mạnh, ánh mắt Diệp Dương Thành lạnh băng âm trầm nhìn Asa.

Diệp Dương Thành trầm giọng nói:

- Câm miệng, đừng ép ta xé nát miệng của ngươi ra.

Giờ phút này, Asa chợt nhớ một việc, trợn tròn đôi mắt:

- Người là . . .

- Lính đâu!

Diệp Dương Thành chỉ vào Asa, tức giận quát:

- Xé nát miệng hắn ngay, lập tức!

Hai binh sĩ cao to trên một thước chín mươi lăm lớn tiếng đáp:

- Tuân lệnh!

Hai binh sĩ như sói như cọp xông lên, dễ dàng đè Asa xuống đất. Một binh sĩ đập trán Asa, binh sĩ khác ngồi xổm xuống, hai tay dút vào miệng gã.

Môi bị banh ra, gồng sức.

Asa đau đớn gầm rống liên hồi:

- A!!!

Diệp Dương Thành thu về tầm mắt quay sang nhìn Alvis, mỉm cười nói:

- Người là người thông minh. Ta nói thẳng với người, hai người sẽ chết, nhưng khác biệt ở chỗ chết trong đau khổ hoặc chết nhẹ nhàng. Ta rất có trách nhiệm nói cho người biết, nếu người lựa chọn chống đối thì ta sẽ khiến người đau đớn mấy tháng, càng ngày càng đau đớn hơn. Thật sự, ta chưa từng nói dối.

Diệp Dương Thành nhe hàm răng trắng, Alvis nhìn hắn cười híp mắt, cảm thấy còn đáng sợ hơn ác ma.

Alvis khó khăn nghiêng đầu nhìn Asa bị xé miệng, máu chảy ồ ạt.

Alvis khổ sở khép mắt lại, nhỏ giọng nói:

- Người là ác ma.

Alvis, Asa đều là thành viên cấp cao của tổ chức Ác Ma chi thủ, hai người là thuộc hạ thân tín của Albert, người cầm lái Ác Ma chi thủ. Khiến Diệp Dương Thành bất ngờ là Asa, Alvis là dị nhân, còn là B giai đẳng cấp khá cao.

Diệp Dương Thành từ đó biết được sau khi ra khỏi khu vực mình quản lý, gặp dị nhân thì Cửu Tiêu thần cách sẽ không gợi ý, cho dù hai bên gần nhau trong gang tấc.

Nhưng dù Asa, Alvis đều là dị nhân B giai nhưng Diệp Dương Thành không định thu bọn họ làm linh phó, hắn trực tiếp xóa sổ.

Alvis, Asa là thuộc hạ thân tín của Albert, hai người cầm đầu lực lượng võ trang của tổ chức Ác Ma chi thủ ở khu tam giác vàng. Alvis, Asa không trực tiếp tham gia sản xuất, tiêu thụ ma túy, nhiệm vụ của bọn họ là bảo vệ ích lợi của Ác Ma chi thủ tại khu tam giác vàng, và . . . Buôn bán người.

Theo Alvis khai, từ lúc gã tham gia tổ chức Ác Ma chi thủ đến bây giờ, phụ nữ nhi đồng Châu Á qua tay gã và Asa bán nhiều cỡ năm vạn người, trong đó đa số nguồn hàng đến từ Trung Quốc. Chỉ một điều này đủ để Alvis, Asa phải chết.

Diệp Dương Thành nghe Alvis khai, hiểu biết rõ ràng cấu tạo thế lực của tổ chức Ác Ma chi thủ trong toàn thế giới, mục đích đến Quý Châu của bọn họ. Ác Ma chi thủ muốn xây dựng tổ chức khủng bố trong vùng núi Quý Châu lãnh thổ Trung Quốc, dùng tổ chức khủng bố dưới tay Ác Ma chi thủ tập kích khủng bố các nước trên thế giới. Tổ chức Ác Ma chi thủ lấy cờ hiệu phân tử khủng bố Trung Quốc kéo Trung Quốc xuống nước.

Kế hoạch này nghe thoáng qua thấy rất ảo, xác suất thành công thấp cơ hồ bằng không. Nhưng nghe kỹ thì Diệp Dương Thành hút ngụm khí lạnh.

Ác Ma chi thủ là tổ chức thế lực hắc ám đẳng cấp quốc tế được chính phủ nước Mỹ âm thầm nâng đỡ. Albert, người cầm lái tổ chức Ác Ma chi thủ nhận tiền trợ cấp đặc biệt của ngành điệp viên nước Mỹ, nghĩa là Albert có thân phận điệp viên nước Mỹ.

Khởi nguồn sự việc là do kế hoạch B88 chính phủ nước Mỹ đặt ra nhiều năm, trung tâm kế hoạch là bồi xâu Trung Quốc thành đất nước có tổ chức khủng bố bàn cứ. Lợi dụng dư luận và vũ lực uy hiếp, thúc đẩy Trung Quốc đứng ở vị trí đối lập các nước, từ nay Trung Quốc sẽ bị cô lập.

Chu Vân Hải là mắc xích khá quan trọng trong kế hoạch. Khiến Diệp Dương Thành bất ngờ là tác dụng sâu máy nước Mỹ không chỉ là núp trong cơ thể vô hình uy hiếp, sâu máy có thể khống chế não người.

Vậy là Chu Vân Hải hoàn toàn trở thành quan lớn Trung Quốc chịu nước Mỹ khống chế. Không ai ngờ đến tình huống tốt nổi tiếng xa gần có dính dáng đến tổ chức khủng bố. Đây là lý do chính nước Mỹ chọn xuống tay với Chu Vân Hải.

Bước đi đại khái của kế hoạch B88 là lợi dụng sâu máy khống chế Chu Vân Hải hoàn toàn, lại qua sâu máy xuống tay với một số thủ lĩnh cầm đầu thế lực hắc ám Quý Châu, thống nhất các thế lực lại để chung một tên.

Hoàn thành ba bước trên, cái gọi là tổ chức khủng bố do Bạch Hà Trần tập hợp lại sẽ hoa lệ lên sân khấu. Tổ chức Ác Ma chi thủ sẽ tay sắp xếp nhân viên tập kích khủng bố mục tiêu ở vài đất nước, rồi cầm đầu thế lực hắc ám Quý Châu bị sâu máy hoàn toàn khống chế sẽ đứng ra gánh vác trách nhiệm tập kích khủng bố nào đó.

Có sâu máy khống chế, dù chính phủ Trung Quốc tiêu diệt nguy tổ chức khủng bố này thì Ác Ma chi thủ có thể thành lập tổ chức khủng bố khác trong thời gian ngắn nhất, tiếp tục bồi xâu hình tượng Trung Quốc trên diễn đàn quốc tế. Địa vị của Trung Quốc trên thế giới sẽ bị ảnh hưởng.

Chu Vân Hải truyền tin trong cao tầng Quý Châu, ngày nào gã còn sống, muốn nhờ đám lưu manh bản xứ được tổ chức Ác Ma chi thủ thống nhất mà không kinh động bọn họ sẽ là nhiệm vụ khó khăn không thể hoàn thành.

385. Chương 376-2: Máu Chốt Là Các Người Cắn Đến Ta (hạ)

Chương 376: Máu chốt là các người cắn đến ta. (Hạ)

Từ đó thấy được trong kế hoạch B88, sâu máy quyết định nguyên kế hoạch thành công hay thất bại. Cơ bản toàn do sâu máy hoàn thiện các bước đi trong kế hoạch B88.

Đây đúng là kế hoạch điên cuồng, nhưng vì có sâu máy nên Diệp Dương Thành phải công nhận xác xuất thành công cao kinh khủng.

Sáng sớm hôm đó, nam nhân vào nhà Chu Vân Hải thật ra là một đại ca thế lực hắc ám bình thường bị sâu máy điều khiển. Còn người tập kích và giết một siêu chiến sĩ quân đội canh gác tại đó là Asa làm.

Đại ca thế lực hắc ám vào nhà Chu Vân Hải là đưa nguồn năng lượng cho sâu máy trong đầu gã, tức là một viên tinh thể màu đen to cỡ hạt đậu xanh. Loại tinh thể màu đen này là nguồn năng lượng của tất cả sâu máy.

Theo Alvis khai, tinh thể màu đen này sản xuất ở một khu mỏ Myanmar, số lượng cực kỳ thưa thớt, thường một tháng chỉ khai thác được hai mươi viên. Mỗi sâu máy khống chế não nhân loại mỗi ngày tiêu hao một viên tinh thể màu đen. Tuy chính phủ nước Mỹ chuẩn bị kế hoạch B88 nhiều năm nhưng tích góp số lượng tinh thể màu đen không quá nhiều.

Trong quặng sản xuất tinh thể màu đen còn sản xuất tinh thể màu xanh cỡ nhỏ, loại này cũng cung cấp nguồn năng lượng cho sâu máy nhưng một tiếng là cạn kiệt. Đến bây giờ trong sâu máy nước Mỹ trang bị có chín mươi chín phần trăm sâu máy dùng tinh thể nhỏ màu xanh. Loại sâu máy này chỉ có thể chấp hành nhiệm vụ trong thời gian ngắn nên được gọi là ấu trùng.

Sâu máy trang bị tinh thể màu đen thuần vì có đủ nguồn năng lượng nên thành đủ loại nhiệm vụ độ khó cao, được gọi là sâu trưởng thành.

Nhiệm vụ B88 lần này dùng ba con sâu trưởng thành, nhưng rất nhanh sẽ có thêm bốn sâu trưởng thành đến Quý Châu làm nhiệm vụ, tổng cộng là bảy sâu trưởng thành.

Có sâu trưởng thành, kế hoạch B88 tiến triển xuôi chèo mát mái. Nhưng không ai ngờ vì chính phủ nước Mỹ nổi lòng tham lợi dụng Chu Văn Hải đánh cắp tình báo sắp xếp chiến lược quân sự khu nam bộ Trung Quốc dẫn đến gã bị lộ, kế hoạch B88 mắc cạn.

Bọn họ muốn tiếp tục khống chế một quan lớn khác, nhưng siêu chiến sĩ của trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên Trung Quốc được xếp vào bên các quan viên chức vụ quan trọng, chính phủ nước Mỹ bắt đầu tạm dừng hành động.

Đêm nay Alvis, Asa rời khỏi làng du lịch Ngư Lương Hà là muốn đi nội thành Quý Dương trình diễn tập kích khủng bố vài lần. Hai người muốn nhờ chuyện này dời sự chú ý của trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên, do đó lần nữa khống chế một quan lớn chính phủ, tiếp tục kế hoạch B88. Không ngờ Alvis, Asa xui xẻo đụng phải Diệp Dương Thành mới đến Quý Châu.

Tình cờ trùng hợp khiến kế hoạch B88 hoàn toàn lộ ra trong tầm mắt Diệp Dương Thành, khiến hắn tăng ác cảm với nước Mỹ. Không ai thích kẻ núp sau lưng ám toán mình, Diệp Dương Thành cũng vậy.

Diệp Dương Thành hiểu biết tình hình về tổ chức Ác Ma chi thủ, hiểu cụ thể và tỉ mỉ về kế hoạch B88, vốn nên chấm dứt mọi chuyện. Diệp Dương Thành nên bỏ thời gian ra dạy dỗ Ác Ma chi thủ, thậm chí là nước Mỹ đứng sau màn. Nhưng Alvis vô tình nói hai câu làm Diệp Dương Thành chú ý.

Cường hóa nói câu đầu tiên là Albert cầm đầu tổ chức Ác Ma chi thủ quản lý khu mỏ kia, trừ gã và thợ mỏ làm việc như nô lệ, không ai được phép bước vào trong đó.

Dù tinh thể màu đen và xanh đen cực kỳ quý giá nhưng không đến nỗi nghiêm ngặt như vậy đi? Albert là người cầm đầu tổ chức Ác Ma chi thủ, chẳng lẽ gã hết lòng hết dạ với nước Mỹ như thế sao? Diệp Dương Thành không tin.

Câu thứ hai càng khẳng định nghi ngờ của Diệp Dương Thành. Tổ chức Ác Ma chi thủ không đơn giản như mặt ngoài.

Theo Alvis khai, Asa đặc biệt phái bốn bins thái cho hai người thuận lợi thực hành kế hoạch B88. Nói biến thái là vì thực lực của bốn người đó cường đại làm người ta lú lẩn, Albert khẳng định gã cũng không đấu lại bốn người này.

Diệp Dương Thành loay hoay dao găm lóe tia sáng âm u lục tìm từ xác Asa, mặt treo nụ cười bí hiểm.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Các người vẫn chưa chết tâm.

Dao găm pha lê là đạo cụ quan trọng để tàn hồn khống chế đám quái vật, nhưng bây giờ nó nằm trong tay Asa thành viên cấp cao của tổ chức Ác Ma chi thủ.

Điều này có nghĩa là gì?

Nghĩa là nguyên sự kiện có bóng dáng thần tù giả, nghĩa là Albert cầm đầu tổ chức Ác Ma chi thủ không đơn giản là thủ lĩnh tổ chức thế lực hắc ám được nước Mỹ nâng đỡ, gã còn là chó săn dưới tay thần tù giả.

Ngẫm lại cũng đúng, theo tính cách thích gây náo động của thần tù giả làm sao không hiểu đạo lý không đặt trứng gà cùng một rổ? Tổ chức Dị Sát bị hủy diệt, bây giờ thần tù giả sử dụng tổ chức Ác Ma chi thủ luôn giấu trong bóng tối tiếp tục phá hoại.

Sau khi Diệp Dương Thành hiểu rõ chuyện này, mọi nghi vấn đều giải quyết dễ dàng. Tinh thể màu đen, màu xanh gì đó chắc chắn là thần tù giả cố ý cung cấp cho chính phủ nước Mỹ, Albert canh chừng mỏ vì che lấp chuyện này.

Nghĩa là nước Mỹ muốn mượn tinh thể màu đen, màu xanh thực hành kế hoạch B88, cô lập Trung Quốc để thỏa mãn lòng muông dạ thú. Thần tù giả lại thông qua kế hoạch B88 của nước Mỹ hoàn thành mục đích không thể cho ai biết.

Diệp Dương Thành còn nghi ngờ thần tù giả cung cấp nguồn năng lượng cho sâu máy của nước Mỹ là vì âm mưu.

- Giao tiếp với thần tù giả đúng là kêu hổ lột da.

Diệp Dương Thành phân giải xác chết Alvis, Asa, gãi cầm lẩm bầm:

- Nhưng mặc kệ là các người chó cắn chó hay gì, quan trọng là các người cắn ta.

Bị chó điên cắn một cái, phải làm thế nào?

Đánh chết chứ sao.

Nghĩ đến đây, Diệp Dương Thành bóp nát dao găm pha lê trong tay, lao nhanh hướng nội thành Quý Dương thị.

Bạo lực không có thể giải quyết mọi vấn đề, nhưng trong tình huống không thể giải quyết vấn đề qua các con đường khác thì bạo lực chính là cách giải quyết tốt nhất.

Diệp Dương Thành không cho rằng hắn là phần tử bạo lực, nhưng phải công nhận hắn là kẻ bạo lực. Từ lúc Diệp Dương Thành có được Cửu Tiêu thần cách đến hiện tại, chín mươi chín phần trăm hệ gặp chuyện là hắn dùng bạo lực giải quyết. Chẳng qua những lần bạo lực trước và sự kiện bạo lực ở Quý Châu có điều khác nhau.

Lúc trước dù Diệp Dương Thành dùng bạo lực thì thập thò lén lút thực hiện, ít khi nào bộc lộ sự kiện trước mắt người bình thường. Bởi vì Diệp Dương Thành không cần thông qua dân chúng bình thường uy hiếp ai.

Nhưng lần này khác hẳn, Diệp Dương Thành không chỉ bạo lực mà còn công bố ra ngoài.

Sáng sớm mùng ba, không khí Tết lười biếng vẫn tồn đọng. Một trái bom tấn rơi vào mặt hồ Quý Dương yên ả, trong phút chốc nguyên Quý Dương thị nổ tung.

Kiểm Linh công viên là một công viên lớn dưới chân núi Kiểm Linh Quý Dương. Bình thường hay có người già tập thể dục trong Kiểm Linh công viên, nhưng hôm nay từ bảy giờ sáng cục công an Quý Dương thị hoàn toàn phong tỏa công viên. Nguyên nhân là hơn sáu giờ sáng có mấy lão nhân theo thường lệ đi Kiểm Linh công viên tập thể dục, thấy bốn xác chết trong đền thờ bên ngoài công viên.

386. Chương 377: Không Ngại Lại Bạo Lực Lần Nữa (thượng)

Chương 377: Không ngại lại bạo lực lần nữa. (Thượng)

Nói đúng hơn là bốn xác nam. Làn da bốn xác chết có màu đỏ kỳ lạ, bị người lột sạch quần áo, dây thừng thô trói mắt cá chân, đầu chĩa xuống đền thờ Kiểm Linh công viên.

Mấy lão nhân tập thể dục buổi sáng thấy cảnh tượng này thì sợ chết khiếp. Một lão nhân run cầm cập bấm số điện thoại cục công an Quý Dương thị báo cảnh sát.

Rất nhanh, mười mấy dân cảnh trực ban thuộc cục công an Quý Dương thị chạy tới hiện trường. Trong nửa tiếng có hơn một trăm lực lượng cảnh sát ra vào vào phong tỏa Kiểm Linh công viên. Mấy lão nhân chẳng qua xác chết bị mang đi cục công an điều tra.

Gần Kiểm Linh công viên có mấy khu phố, sáng sớm nghe tiếng còi hú làm các cư dân tò mò chạy ra nhìn theo. Tin tức của Kiểm Linh công viên treo ngược bốn cái xác nam như được chấp cánh tuyên hơn nửa Quý Dương.

Một tin đồn nói bốn nam nhân chiều cao trung bình trên hai thước, làn da như nhuộm màu ửng đỏ bị người giết treo ngược trên đèn thờ, lưng bọn họ khắc hai chữ Anh và hai con số ả rập. Là tổ hợp 88BS hay SB88 thì đa số người chứng kiến không dám chắc.

Có thanh niên đầu óc nhạy bén nghe tổng số chữ cái pahrn ứng lại ngay, nói:

- Tất nhiên là SB88. Bác không lướt mạng bao giờ sao? A a, hèn chi, để ta giải thích cho. SB88, giải thích theo ngôn ngữ trên mạng là 'ngốc bức bái bai'. Gì? Hỏi ý nghĩa ngốc bức là gì? Bác biết Vương nhị ngốc ở đường kẻ bên không? Đó, Vương nhị ngốc đó là ngốc bức.

Tổ hợp đó trở thành trào lưu, một số người trẻ tuổi đưa lên mạng. Tổ hợp SB88 và ba chữ vụ giết người tạo chấn động lớn trên mạng. Tuy nhiên không ai ngờ nguồn gốc bốn con số đó thật ra là kế hoạch B88 nước Mỹ nhằm vào Trung Quốc.

Bốn nam nhân chết là người được Albert cầm quyền tổ chức Ác Ma chi thủ phái đến trợ giúp Alvis, Asa hành động, hoặc nên nói là bốn quái vật được thần tù giả tạo ra. Theo lời Alvis khai, Diệp Dương Thành thuận lợi tìm ra bốn quái vật núp trong rừng ngoại ô Quý Dương. Đúng như Diệp Dương Thành dự đoán, bốn quái vật không phải loại có linh trí như lần trước đã gặp, chúng chỉ là rối gỗ không chút chỉ số thông minh.

Sau khi biến thân hình dạng chiến đấu, Diệp Dương Thành không tốn chút sức nào dùng bàn long ngân thương xử lý bốn quái vật kia. Bởi vì bốn quái vật không trong trạng thái bùng nổ, sau khi chết xác của chúng giữ lại hoàn chỉnh. Diệp Dương Thành trầm ngâm một lúc sau quyết định treo bốn cái xác ở chỗ dễ thấy, dùng cách này nói cho chính phủ nước Mỹ rằng ta đã biết hết kế hoạch của các người.

Có rất nhiều lý do Diệp Dương Thành làm như vậy, quan trọng nhất là vì một khả năng Diệp Dương Thành không quá chắc chắn, hy vọng có thể qua đó uy hiếp tất cả người có mưu đồ gây rối. Diệp Dương Thành muốn nói với bọn họ đừng khi dễ Trung Quốc ta không có ai, đừng chọc ta nóng nảy, kết cục của bốn quái vật này chính là kết quả cuối cùng của các người.

Diệp Dương Thành không chắc hẳn làm như vậy có tạo tác dụng chấn nhiếp được không, thật ra hẳn cũng không trông chờ vào bốn cái xác này sẽ chấn nhiếp được nước Mỹ lòng muông dạ thú, thần tù giả e ngại thiên hạ không loạn.

Nói cách khác, bốn quái vật chết, treo ngược xác bọn chúng lên bảo là chấn nhiếp chẳng bằng nói Diệp Dương Thành đang phát ra tín hiệu với bên ngoài, một tín hiệu mở màn cho trận phản kích sắp tới.

Trước giờ Diệp Dương Thành không phải loại người đứng im mặc người đánh.

Huống chi hôm qua lúc xóa sổ Alvis, Asa, Diệp Dương Thành kích phát một tin nhắn đầu tiên bị động có nhiệm vụ liên quan ích lợi Hoa Hạ thần quốc. Tức là sau khi cường hóa, Asa chết, những gì Diệp Dương Thành làm là đang thực hiện nhiệm vụ.

Nhiệm vụ bị động thứ nhất được kích phát không có yêu cầu cụ thể, chỉ có mấy dòng gợi ý: Phần thưởng nhiệm vụ bảo vệ lợi ích thần quốc là sáu trăm vạn công đức huyền điểm, ba vạn điểm thần nguyên. Dựa theo tiêu chuẩn trước giờ của Cửu Tiêu thần cách, Diệp Dương Thành biết phần thưởng lớn như vậy nghĩa là hẳn cần đạo diễn đợt phản kích khổng lồ hơn là bữa tiệc chết chóc xảy ra tại vùng biển Nhật Bản.

Cái gì gọi là bảo vệ lợi ích thần quốc? Đó là đả kích tất cả cá nhân, tổ chức nào ý đồ gây rối Hoa Hạ thần quốc, tức là Trung Quốc, cắt giảm thực lực của thế lực đối lập vân vân, tất cả xem như bảo vệ lợi ích Hoa Hạ thần quốc.

Nghĩa là dù lúc này nước Mỹ công khai phát biểu thanh minh xin lỗi, tổ chức Ác Ma chi thủ giải tán ngay, tổ chức khủng bố ETLO tập thể chuyển đi nam cực không bóng người cũng không thể ngăn cản Diệp Dương Thành ngừng trả thù phản kích bọn họ. Đây không chỉ là trút giận cá nhân mà đã leo thang đến ích lợi thần quốc, tôn nghiêm thần tộc.

Ích lợi thần quốc không tha xâm phạm, tôn nghiêm 67 không chấp nhận khinh nhờn. Bởi vậy có nhiều lúc bạo lực mới là tốt nhất. Trong tình huống không có lựa chọn giải quyết nào khác, Diệp Dương Thành không ngại lại bạo lực lần nữa.

Kiểm Linh công viên, hiện trường phát hiện vụ án.

Một nữ pháp y ba mươi tuổi biểu tình kinh hoàng đứng dậy, biểu tình tràn ngập khó tin.

- Bốn người này . . . Còn tính là phạm trù nhân loại không?

Nữ pháp y lẩm bẩm:

- Bọn họ là . . . Bốn quái vật.

Thấy nữ pháp y đứng dậy, một nam nhân trung niên đứng bên cạnh biểu tình sốt ruột.

- Kim Phi, đã điều tra ra vấn đề gì?

Nam nhân trung niên thúc giục:

- Rốt cuộc là vũ khí gì đâm thủng tim bọn họ?

Nữ pháp y tên Kim Phi ngần ngại:

- Cái này . . .

Kim Phi tháo bao cao su trên tay phải xuống, xòe tay hướng nam nhân trung niên:

- Trì cục trưởng, ta mượn súng ngắn dùng một lúc đi.

Trì Xương Cầm kinh ngạc hỏi:

- Mượn súng ngắn?

Trì Xương Cầm nghi ngờ nhìn Kim Phi, rút súng lục dành cho cảnh sát đeo bên hông ra, đặt vào tay Kim Phi.

Trì Xương Cầm hỏi:

- Nàng muốn làm . . .

Đoàng đoàng đoàng!

Trì Xương Cầm chưa hỏi hết câu thì Kim Phi cầm súng lục, chĩa họng súng vào một trong bốn xác chết liên tục nổ ba phát súng.

Trì Xương Cầm ngơ ngác nhìn hành động của Kim Phi, gã không nhìn xác chết bị súng bắn, vọt tới giật lấy súng cảnh sát từ tay nàng.

- Kim Phi, nàng bị điên sao?

Trì Xương Cầm gào thét:

- Nàng đang phá hoại chứng cứ, nàng bị gì vậy?

Đối diện Trì Xương Cầm rít gào chất vấn, Kim Phi ngậy ngốc chỉ hướng cái xác bị bắn ba phát đạn.

- Trì cục trưởng . . .

Kim Phi nuốt nước miếng:

- Trì cục trưởng . . . Nhìn xem . . .

Trì Xương Cầm dần phát hiện không thích hợp:

- Cái gì?

Kim Phi là pháp y trong thị cục, đừng thấy nàng mới hơn ba mươi tuổi nhưng đã có kinh nghiệm mười hai năm trong nghề. Mười hai năm qua trên ba trăm xác chết qua tay Kim Phi kiểm tra, cho đến nay nàng được các lãnh đạo ngành trong cục khen là bình tĩnh, cẩn thận.

Tức là Kim Phi tuyệt đối sẽ không vì chuyện nhỏ bắn đạn vào xác chết.

Nghĩ đến đây tâm tình nóng nảy của Trì Xương Cầm dịu lại, gã quay đầu nhìn hướng Kim Phi chỉ.

Trì Xương Cầm trợn to mắt như ốc bươu:

- Sao có thể như vậy?

Trì Xương Cầm đứng ngây như phỗng.

387. Chương 377-2: Không Ngại Lại Bạo Lực Lần Nữa (hạ)

Chương 377: Không ngại lại bạo lực lần nữa. (Hạ)

Cái xác bị Kim Phi bắn ra phát đạn không sút mẻ chút nào, nếu không phải nhìn thấy ba vết trắng biểu thị ba chỗ đó mới va chạm viên đạn thì Trì Xương Căng suýt cho rằng Kim Phi bắn trật.

Sự thật bày ra trước mắt, mãi thật lâu Trì Xương Căng vẫn không tin nổi điều mình trông thấy. Trì Xương Căng ngậy người hơn mười giây sau giờ tay phải, hòng súng lục nhắm vào xác chết lúc trước bị Kim Phi bắn ba phát súng.

Trì Xương Căng liên tục bóp cò.

Đoàng đoàng đoàng đoàng!

Bốn viên đạn bắn trúng đuôi xác chết nhưng viên đạn bật ra, rơi cách xác chết gần ba thước.

Cảnh tượng không hợp với lẽ thường làm Trì Xương Căng ngậy người.

Trì Xương Căng ngồi xổm xuống ấn mạnh da xác chết, mềm, có co giãn, không giống thân hình có thể chặn được viên đạn, nhưng sự thật rành rành ra đó.

Trì Xương Căng im lặng nhìn xác chết thật lâu sau quay đầu nhìn Kim Phi, hỏi:

- Bọn họ . . . Là bị cái gì giết chết?
- Nhìn từ vết thương chắc là vũ khí cùng loại với trường thương cổ đại.

Kim Phi nhỏ giọng nói:

- Trì cục trưởng, chuyện này . . . Tốt nhất là thông báo cho ngành mới thành lập bên quân đội đi, vụ án này chúng ta không can thiệp vào được.
- Ủm!

Trì Xương Căng đồng ý gật gù:

- Ta thông báo lên tỉnh thính ngay, để cấp trên liên lạc . . .
- Xin chào.

Trì Xương Căng chưa nói hết chợt một nam nhân trẻ tuổi khoảng hai mươi mấy mặc đồng phục xanh bó sát xuất hiện bên cạnh gã và Kim Phi. Nam nhân mặc đồng phục cầm giấy chứng nhận phát qua mặt Trì Xương Căng.

Nam nhân trẻ kính quân lễ với Trì Xương Căng, nói:

- Bắt đầu từ bây giờ chúng ta sẽ nhận vụ án này, các người ở bên cạnh hỗ trợ.

* * *

Trên internet Trung Quốc nhanh chóng lan rộng tin tức, một vài hình chụp vội hơi mờ bị điệp viên nước Mỹ ở Trung Quốc truyền về tổng bộ CIA, tốc độ siêu nhanh đặt trước các thành viên nội các Nhà Trắng.

- Khiêu khích, đây rõ ràng là khiêu khích chúng ta!

Phó tổng thống Gu Siding nhìn nội dung được phiên dịch thành tiếng Anh, nhìn dấu hiệu SB88 khá rõ trong hình chụp, tức giận nói:

- Chúng ta nên cho bọn họ biết cái giá của việc làm này!

Tổng thống Armstrong mặt âm trầm đứng lên từ sofa:

- Nhưng sự thật là chúng ta không biết ai đã làm, đúng không?

Tổng thống Armstrong chấp hai tay sau lưng, nói:

- Hắn treo mấy cái xác lên là muốn thông qua đó cảnh cáo chúng ta đừng làm bậy, nhưng . . .

Nói đến đây tổng thống Armstrong tạm dừng giây lát, mỉm cười quay người hỏi quốc vụ, Fischer:

- Fischer, nước Mỹ chúng ta có cần sợ ai không?

- đương nhiên không cần, thưa ngài tổng thống của ta.

Ngoại trưởng Fischer mỉm cười đứng dậy, trả lời:

- Người nên sợ là kẻ thù của chúng ta chứ không phải chính chúng ta.

- Thủ đoạn con nít thế này ta nghĩ hắn nên lấy đi hù dọa người Nhật Bản.

Armstrong chỉ vào đồng văn kiện báo cáo chất trên bàn, nheo mắt nói:

- Chứ không phải hù chúng ta.

- Vậy tiếp theo chúng ta . . .

- Thông báo cho Albert ngay.

Armstrong cười hiền hòa nói:

- Kế hoạch B88 thất bại, lập tức khởi động kế hoạch dự bị. Các quý ông quý bà, có lẽ tiếp theo chúng ta sẽ được xem vở kịch hay.

Tiếng cười phá vỡ không khí nặng nề, các thành viên nội các Nhà Trắng nở nụ cười giễu cợt.

Cùng lúc đó, trong phòng khách sạn lâu ba làng du lịch Ngư Lương Hà, Quý Dương thị, tỉnh Quý Châu.

Diệp Dương Thành ngồi trước máy tính không ngừng tìm kiếm tư liệu các loại sinh vật biển, trên tờ giấy trắng bên cạnh hắn viết hai chữ cá kiếm.

Cua móng ngựa to có uy lực rất lớn, nhưng với mục tiêu nhỏ thì cá kiếm được gọi là tốc độ bơi nhanh nhất thế giới sẽ là lựa chọn tuyệt vời. Cá kiếm không cần cường hóa đã có tốc độ là 100km/1h, sau khi cường hóa sẽ như thế nào đây?

Cái đầu nhọn của chúng nó trải qua cường hóa có khi nào thành loại vũ khí công kích trí mạng? Ví dụ tốc độ 1000km/1h đâm thủng ngực mục tiêu?

Diệp Dương Thành cảm thấy ý nghĩ của mình khả thi.

Trong lúc Diệp Dương Thành dụi mắt ngừng tìm tòi, chuẩn bị đêm nay hành động thì vô tình mở một bài viết hấp dẫn hắn chú ý. Diệp Dương Thành nhấn chuột mở bài viết nhìn xem, hắn cảm giác mở mắt hắn ra.

Cua móng ngựa có thể dùng thân hình to lớn dễ dàng lật tung một chiếc chiến hạm tính bằng tấn, cá kiếm thì dùng tốc độ gần như biến thái ám sát kẻ địch vùng vẫy trong nước biển. Hai loại sinh vật kết hợp với nhau có thể dễ dàng xử lý nhiều chiến hạm hải quân và thủy thủ trên tàu.

Nhưng thể hình khổng lồ của cua móng ngựa đã định trước nó hành động vụng về, chỉ có thể dùng sức mạnh lật tung mục tiêu. Cá kiếm mặc dù có tốc độ siêu mau, nhanh nhẹn nhưng quá yếu, chỉ có thể công kích mục tiêu nhỏ.

Vậy có thể nào tìm một loại sinh vật vừa vận động nhanh nhẹn vừa có sức mạnh rất lớn không? Trước khi xem bài viết này, Diệp Dương Thành chưa từng nghĩ đến có loại sinh vật đó. Nhưng sau khi Diệp Dương Thành đọc bài viết này thì hắn bừng tỉnh.

Hình chụp trong bài viết, đọc dòng chữ tác giả viết miêu tả, trong đầu Diệp Dương Thành chỉ còn lại bốn chữ: Mực đại vương.

Đúng vậy, là mực đại vương trong truyền thuyết sinh hoạt dưới biển sâu, có thể đầu người chết ta sống với cá voi.

Mực đại vương là một trong các động vật nhuyễn thể và động vật không xương sống to nhất toàn thế giới. Mực đại vương bình thường dài khoảng sáu đến mười bốn thước. Mực đại vương to nhất dài bao nhiêu thì không ai dám nói chắc.

Tức là nếu Diệp Dương Thành tìm được một con mực đại vương dài hai mươi thước hoặc to lớn nữa, cường hóa nó rồi . . .

- Đây là một con quái vật biển sâu khiến người sợ hãi hơn cả cua móng ngựa.

Diệp Dương Thành nhìn bài viết dán hình chụp xác mực đại vương, nhìn các loại truyền thuyết liên quan mực đại vương. Diệp Dương Thành càng nhìn càng khó thể kiềm nén nổi lòng kích động. Nếu hắn có thể kiếm được mấy con mực đại vương rồi cường hóa chung cực, hàng không mẫu hạm nước Mỹ, hạm đội Nhật Bản đều bị đánh chìm.

Thử nghĩ xem, nếu một con mực đại vương dài trăm thước vươn xúc tu thô quét qua sàn tàu hạm đội . . . Lần trước đánh nhau ở vùng biển Nhật Bản làm Diệp Dương Thành chịu thiệt mấy bay trực thăng. Vì cua móng ngựa không có năng lực trước tiên giải quyết mấy bay trực thăng đậu ở sàn tàu.

Nếu Diệp Dương Thành có mực đại vương, hắn đột nhiên đánh lên thì những lực lượng không trung sẽ bị tiêu diệt ngay. Mặc kệ là hàng không mẫu hạm hay hạm tàu to vạn tấn, mực đại vương và cua móng ngựa hợp sức công kích thì trừ kết quả bị hủy diệt còn có lựa chọn nào khác?

Huống chi khả năng hành động của mực đại vương mạnh như tên lửa. Mực đại vương bình thường từ dưới đáy biển nhảy lên mặt nước cao gần mười thước, nếu được cường hóa chung cực thì mực đại vương nhảy lên cao bao nhiêu? Hai mươi thước? Năm mươi thước? Tám mươi thước?

Diệp Dương Thành càng nghĩ càng hưng phấn, hắn đóng nắp laptop, nhảy xuống giường. Nhưng năm giây sau Diệp Dương Thành biến sắc mặt.

Mực đại vương sống dưới đáy biển, còn khu vực biển khu vực Diệp Dương Thành quản lý hiện giờ chỉ có thể xem như gần biển.

388. Chương 378: Đại Quân Sinh Vật Biển Đánh Đâu Thắng Đó

Chương 378: Đại quân sinh vật biển đánh đâu thắng đó.

Trong vùng biển tỉnh Chiết Giang có tồn tại mực đại vương khổng lồ như thế không? Theo bài viết miêu tả thì nơi mực đại vương sinh sống chủ yếu là bắc Đại Tây Dương, bắc Thái Bình Dương, nơi sống là đáy biển sâu mấy ngàn thước.

Gần biển Trung Quốc, hoặc nên nói là vùng biển tỉnh Chiết Giang sẽ tồn tại mực đại vương trong lý tưởng của Diệp Dương Thành không?

Tâm tình kích động, hưng phấn chậm rãi bình tĩnh lại. Nhưng Diệp Dương Thành đã quyết định, dù vùng biển tỉnh Chiết Giang không có mực đại vương hắn muốn thì hắn quyết nghĩ cách tìm mực đại vương cho bằng được, thông qua cua móng ngựa hoặc Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi dẫn nó vào khu vực Diệp Dương Thành quản lý.

Chỉ cần tìm được mực đại vương, dụ nó vào khu vực Diệp Dương Thành quản lý thì nó cơ bản thành thịt nằm trên thớt của hắn. Trong vùng biển khu vực Diệp Dương Thành quản lý, hắn có quyền sử dụng thần quyền điều khiển bất cứ sinh vật biển nào, dù nó có là mực đại vương.

Nghĩ đến đại quân sinh vật biển sắp thành lập, từ mực đại vương làm tiên phong, cua móng ngựa viễn cổ làm trung quân, cá kiếm làm trinh sát hộ vệ, tâm tình Diệp Dương Thành siêu kích động.

Nhưng Diệp Dương Thành biết rõ bây giờ điều hắn cần làm không phải quay về tỉnh Chiết Giang ngay mà là tìm ra hai đại ca xã hội đen bị sâu máy khổng chế, giải quyết hai người đó. Tạm thời lo xong mối uy hiếp

kế hoạch B88 rồi Diệp Dương Thành mới rảnh rang trở về tỉnh Chiết Giang, thành lập đại quân sinh vật biển đánh đầu thắng đó trong lý tưởng của hắn.

Chờ chế tạo xong đại quân sinh vật biển hoàn toàn ới, Diệp Dương Thành bắt tay vào nhiệm vụ bảo vệ ích lợi thần quốc.

Đấy Diệp Dương Thành mắt lóe tia sáng lạnh, hắn xoay người khép laptop lại đặt trong ngăn kéo tủ đầu giường. Diệp Dương Thành sửa sang lại tóc tai quần áo, ra khỏi phòng.

Đối với Diệp Dương Thành thì Quý Dương thị là một thành phố xa lạ, tìm hai người chưa từng gặp mặt trong môi trường lạ lẫm là cực kỳ khó khăn.

May mắn Diệp Dương Thành nhớ đến Phó Diệc Chi, gọi điện thoại lợi dụng quyền lực của gã điều động chân rết cảnh sát. Khoảng hai tiếng sau địa chỉ tử mĩ của hai kẻ xui xẻo được báo cáo vào tai Diệp Dương Thành.

Nhưng Diệp Dương Thành đã chậm một bước, khi mấy tay trong tìm đến hai kẻ xui xẻo thì sâu máy ắn núp trong não bọn họ đã vả vỏ rồi đi, để lại xác chết lạnh lẽo.

Diệp Dương Thành không quá bất ngờ với kết quả này. Sâu máy là vũ khí điệp viên lá bài vua của nước Mỹ, sau khi kế hoạch B88 bị lộ, nếu đám chính khách không ngốc chắc chắn sẽ kêu sâu máy về ngay để phòng ngừa bí mật bị lộ.

Diệp Dương Thành rảnh rồi đi dạo trong nội thành Quý Dương một vòng, hắn quay lại làng du lịch Ngư Lương Hà. Diệp Dương Thành vừa vào trong phòng, chưa kịp kêu đồ ăn thì máy thông tin trong túi reo vang tiếng chuông êm tai.

Diệp Dương Thành lấy máy thông tin ra, ấn nút nghe.

- Mạn Ny, bệnh của Lâm viện trưởng sao rồi?

Diệp Dương Thành hơi lo lắng hỏi:

- Có khỏe hơn không?

- Bây giờ đang nằm ngủ trên giường.

Giọng Lâm Mạn Ny mệt mỏi nhưng cố nâng tinh thần trả lời:

- Bác sĩ bảo hai ngày nữa phải giải phẫu nối tim, có lẽ Lâm mục mục sẽ nằm viện hơn một tháng, ta . . .

Diệp Dương Thành biết ngay Lâm Mạn Ny gọi điện thoại cho hắn vì chuyện gì.

- Nàng cứ yên tâm chăm sóc cho Lâm viện trưởng đi.

Diệp Dương Thành không cho Lâm Mạn Ny nói hết, cười bảo:

- Bên ta còn đang bận, chắc cũng hơn một tháng. Trong thời gian này nàng vừa phải chăm sóc cho Lâm viện trưởng, lại lo bên hội quý. Nàng nhớ nghỉ ngơi, đừng để mình mệt quá.

- Ừm! Biết rồi.

Lâm Mạn Ny hít sâu mấy lần, từ sau khi Lâm Đông Mai nhập viện lần đầu tiên nàng nở nụ cười nói:

- Bác sĩ bảo Lâm mục mục đã qua cơn nguy hiểm. Lâm mục mục, Lan tỷ . . . A, Lan tỷ giống như ta, cũng là nữ được Lâm mục mục nuôi lớn. Ta nói với hai người là chờ bệnh của Lâm mục mục lành rồi sẽ giao cô nhi viện cho Lan tỷ quản lý, A Thành . . .

- A?

Diệp Dương Thành cười nói:

- Nàng cứ nói, ta nghe.

Mới rồi thanh âm còn chứa ý cười giờ bỗng trở nên trầm thấp:

- Đêm hôm qua Lâm . . . Lâm mục mục đã nói về lai lịch của ta.

Lâm Mạn Ny nhỏ giọng nói:

- Lâm mụ mụ nói . . . Nói là có thể liên lạc với phụ thân ruột của ta. Ta có nên liên lạc với phụ thân không?
Khác với Lâm Mạn Ny hoang mang, Diệp Dương Thành nghe tin này bỗng nhảy cẫng lên.

- Phụ thân của nàng?

Diệp Dương Thành đang định kêu Lâm Mạn Ny liên lạc với phụ thân nhận tổ quy tông thì bỗng nhường cao đuôi chân mày, do dự hỏi:

- Phụ thân . . . Ruột của nàng có biết nàng ở Quang Minh cô nhi viện? Lâm viện trưởng có thể liên lạc với hẳn?

Lâm Mạn Ny khẽ ừ:

- Ừm!

Không cần Diệp Dương Thành hỏi tới, Lâm Mạn Ny nhỏ nhẹ nói hết:

- Lâm mụ mụ nghĩ rằng sắp không qua khỏi nên đêm hôm qua nói chuyện rất nhiều với ta.

Nửa tiếng sau Diệp Dương Thành đã biết hết quan hệ phức tạp của Lâm Mạn Ny, giận dữ nói:

- Còn liên lạc làm gì!?

Thì ra lúc Lâm Đông Mai còn trẻ là tình phụ của phụ thân ruột của Lâm Mạn Ny, sau này không hiểu sao bị phụ thân Lâm Mạn Ny bỏ rơi mà chuyển sang đàn dúi với bằng hữu Lâm Đông Mai.

Lâm Mạn Ny là do phụ thân nàng cùng bằng hữu Lâm Đông Mai sinh ra, tuy nhiên bằng hữu Lâm Đông Mai chỉ là tình phụ, không phải thê tử của phụ thân Lâm Mạn Ny.

Sau khi Lâm Mạn Ny sinh ra, phụ thân ruột Lâm Mạn Ny ấu thân nàng một số tiền, kêu ôm con cao chạy xa bay, mãi mãi đừng xuất hiện trong tầm mắt của gã nữa.

Tuy nhiên mẫu thân Lâm Mạn Ny từ chối món tiền đó, đặt Lâm Mạn Ny mới sinh hai tháng trước cửa nhà nhỏ giọng nói: Ruột, kèm theo phong thư nói rõ lai lịch của nàng. Mẫu thân Lâm Mạn Ny định dùng cách này buộc phụ thân ruột nuôi Lâm Mạn Ny.

Nhưng nàng không bao giờ ngờ người đầu tiên phát hiện Lâm Mạn Ny không phải phụ thân ruột mà là thê tử của gã.

Sau khi gây lớn chuyện, vì bình ổn mâu thuẫn gia đình, phụ thân ruột đưa Lâm Mạn Ny ột bà lão nhặt rác. Mấy năm sau bà lão chết bệnh, Lâm Mạn Ny chuyển vào Quang Minh cô nhi viện của Lâm Đông Mai. Khi ấy Lâm Đông Mai vừa nhìn đã nhận ra lai lịch Lâm Mạn Ny, vì nàng từng gặp Lâm Mạn Ny khi mới sinh, nhớ sau eo Lâm Mạn Ny có một nốt ruồi son.

Sau khi nhận nuôi Lâm Mạn Ny, Lâm Đông Mai nhiều lần liên lạc với phụ thân ruột của nàng, hy vọng gã sẽ đón nàng về nhà nuôi nấng. Nhưng phụ thân ruột Lâm Mạn Ny liên tục từ chối, sau này lánh mặt không gặp.

Thoáng chốc Lâm Mạn Ny đã trưởng thành.

Lâm Mạn Ny nói một hồi đã khóc sụt sùi.

Diệp Dương Thành hít sâu, nghiêm túc nói:

- Có ta ở đây, nàng không cần xem súc sinh đó là phụ thân. Ta . . . Tuyệt đối không có loại nhạc phụ này!
Nghe Diệp Dương Thành chắc chắn nói, Lâm Mạn Ny không kiềm được nữa bật khóc:

- Oa hu hu!

389. Chương 379: Ưu Thế Áp Đảo Tuyệt Đối

Chương 379: Ưu thế áp đảo tuyệt đối.

Diệp Dương Thành an ủi qua điện thoại thật lâu, khó khăn lắm Lâm Mạn Ny mới bình tĩnh lại. Diệp Dương Thành cố ý né đề tài phụ mẫu ruột, chọn vài câu chuyện dí dỏm, chọc cười Lâm Mạn Ny trong một tiếng đồng hồ.

Hai người tỉ tê tâm sự mùi mẫn một lúc sau mới cúp máy. Diệp Dương Thành giờ máy thông tin, lắc đầu, đứng dậy gom hành lý. Đêm nay Diệp Dương Thành sẽ quay về tỉnh Chiết Giang.

Về vấn đề phụ thân ruột của Lâm Mạn Ny, Diệp Dương Thành không lừa nàg, hẳn thật sự khinh thường loại nam nhân này. Nếu năm xưa chọn phong lưu thì nên chịu trách nhiệm món nợ đa tình. Tuy chỉ là quan hệ tình nhân nhưng đã sinh con, dù không coi đối phương ít ra phải mua nhà ở gì đó nuôi hai mẫu tử mới đúng.

Có năng lực kiếm tiền nhân, Diệp Dương Thành không tin gã không có tiền mau nhà. Có thể là giám đốc công ty nào đó trong Ôn Nhạc huyện, nuôi hai mẫu tử suốt đời không có gì khó khăn.

Tất nhiên đây chỉ là cảm giác chủ quan của Diệp Dương Thành, hẳn không có cách nào xen vào chuyện cũ thể hệ Lâm Đông Mai. Nói đi phải nói lại, quá khứ của Lâm Đông Mai làm Diệp Dương Thành rất ngạc nhiên. Trong ấn tượng của Diệp Dương Thành thì Lâm Đông Mai là viện trưởng Quang Minh cô nhi viện lương thiện, ý chí kiên cường, người mở đường sự nghiệp từ thiện trong Ôn Nhạc huyện.

Không ngờ Lâm Đông Mai có quá khứ không dám quay đầu như vậy.

Trong đầu Diệp Dương Thành suy nghĩ lung tung, tay thì nhanh nhẹn nhét laptop, dao cạo râu vân vân vào Cốp xe không gian. Diệp Dương Thành nhấc va li rồi dùng để ngực trang bước ra khỏi phòng.

Diệp Dương Thành làm thủ tục trả phòng tại quầy, hẳn nhận vé máy bay nhờ tiếp tân đăng ký giúp. Diệp Dương Thành lên chiếc xe taxi đậu trước cửa chạy hướng sân bay Quý Dương.

Bốn giờ rưỡi chiều, Diệp Dương Thành lên máy bay. Tám giờ tối, Diệp Dương Thành đến sân bay Khánh Châu thị. Diệp Dương Thành không báo cho Lâm Mạn Ny biết hẳn đã về, hẳn ra bãi đỗ xe lấy xe. Diệp Dương Thành ghé vào một tiệm bán mì qua loa ăn bữa tối, lại vội vã chạy đi Động Thương huyện.

Tính tình của Diệp Dương Thành là nghĩ gì làm nấy, bây giờ chưa thể xác định trong vùng biển khu vực mình quản lý có mực đại vương hay không, dù có thì tiêu chuẩn của hẳn là dài mười lăm thước trở lên, tăng mức độ khó cho việc tìm kiếm.

Bởi vậy Diệp Dương Thành đã chuẩn bị tinh thần cho cuộc chiến anh dũng lâu dài. Nếu chờ năm tiếng ở chỗ cũ mà không có mực đại vương phù hợp điều kiện xuất hiện, Diệp Dương Thành sẽ trình diễn trò biển rộng tìm kiếm một lần nữa.

Diệp Dương Thành đậu xe ven đường bên ngoài cảnh khu di tích pháo đài, tựa như lần trước, hẳn lén lút trèo tường vào phạm vi cảnh khu. Diệp Dương Thành nhìn phương hướng, chạy tới bãi cát nhỏ lần trước hẳn cường hóa của móng ngựa.

Lần này Diệp Dương Thành học khôn, máy bay vừa vào phạm vi tỉnh Chiết Giang là hẳn đã ra lệnh mực đại vương dài hơn mười lăm thước trong hải vực tỉnh Chiết Giang tập hợp gần bờ cát. Chờ Diệp Dương Thành đến bãi cát nhỏ đã qua hơn hai tiếng từ khi ra lệnh.

Rào rào rào!

Sóng biển vỗ bờ cát, Diệp Dương Thành nhảy xuống vách núi đập trên cát mềm. Diệp Dương Thành giương mắt nhìn, mặt biển trước mắt vô cùng bình tĩnh. Trên bờ cát đừng nói là mực đại vương, thậm chí không có một con cá nhỏ. Có mấy bình nước suối rộng bị sóng đẩy vào bờ.

Diệp Dương Thành nhìn lướt qua mặt biển, hẳn khẽ thở dài:

- Xem ra hy vọng xa vời.

Diệp Dương Thành xoay người lấy lều cắm trại ra khỏi Cửu Tiêu không gian, dựng chỗ nghỉ đơn sơ xong xuôi hẳn khom lưng chui ra khỏi lều.

Diệp Dương Thành giơ tay giữa không trung, búng cái chóc.

- Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi, trung đội của móng ngựa, tất cả tập hợp!

Nửa tiếng sau, mặt biển vang tiếng rào rào. Mười một con của móng ngựa vỡ ngoài nâu sẫm và thủ lĩnh màu xám bạc xuất hiện trong tầm mắt Diệp Dương Thành. Mười hai con của móng ngựa chen chúc nhau, nhìn thoáng qua sẽ làm người ta nhìn lầm là thêm một hòn đảo.

Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi phóng lên cao khỏi mặt biển, thân hình thon dài xinh đẹp dưới ánh trăng lấp lánh thật mộng ảo.

Bùm bùm!

Hai tiếng vang khê, Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi nhảy lên cao lại quay về vòng tay biển ca. Vài giây sau, cái đầu dài của Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi lộ lên mặt biển cách Diệp Dương Thành gần ba thước. Hai cái đầu gật lắc như đang làm nũng.

Diệp Dương Thành liếc mười hai con của móng ngựa, lại nhìn Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi nghịch ngợm làm nũng, hẳn mỉm cười. Diệp Dương Thành xoay người vào lều, chọn nhập xác Tiểu Hôi.

Rất nhanh thị giác của Diệp Dương Thành chuyển thành Tiểu Hôi. Dường như Tiểu Tuyết cảm nhận được Diệp Dương Thành bám sát Tiểu Hôi, toàn thân trắng tinh của Tiểu Tuyết thân thiết bơi lại gần, ma sát cơ thể Tiểu Hôi. Tiểu Tuyết phát ra tiếng kêu chít chít rất vui vẻ.

Diệp Dương Thành ngồi xếp bằng trong lều, vừa thúc giục lực lượng linh hư tiếp tục hấp thu linh thể trong Cửu Tiêu thần cách, vừa sử dụng thần quyền tọa định vị trí bắc Thái Bình Dương.

- Mục tiêu bắc Thái Bình Dương, toàn thể xuất phát!

Diệp Dương Thành nhắm mắt ra lệnh:

- Tiến tới thành hàng ngang, giữa mỗi của móng ngựa cách nhau năm mươi thước. Tiểu Tuyết theo bên ta, chú ý chặt chẽ tung tích mục đại vương. Một khi phát hiện mục đại vương lập tức phát tín hiệu ngay!

Tiểu Tuyết phát hiện tiếng kêu chít chít nhẹ nhàng:

- Chít chít chít . . .

Mười hai con của móng ngựa chậm rãi chìm xuống, điều chỉnh đội hình theo lệnh Diệp Dương Thành.

Mười hai con của móng ngựa viển vông xếp hàng ngang dài gần 1 km, nghe có vẻ rất dài nhưng thật ra đối với biển cả thì chiều dài 1 km hầu như bằng không. Tựa như bản đồ thế giới rộng năm thước bày dưới đất, có người cầm một cây kim, kim di chuyển trên bản đồ.

Tuy biết làm như vậy rất tốn thời gian, tốn công sức nhưng bây giờ Diệp Dương Thành chỉ có năng lực định vị phương hướng, không có năng lực định vị sinh vật bên ngoài khu vực quản lý. Biết làm như vậy rất tốt sức nhưng Diệp Dương Thành không còn lựa chọn nào khác.

Xếp hàng dài 1 km cộng với tốc độ trên trăm hải lý một giờ, rất nhanh Diệp Dương Thành bám sát Tiểu Hôi dẫn đội rời khỏi khu vực mình quản lý. Hơn hai tiếng sau, Diệp Dương Thành rời khỏi hải vực Trung Quốc đi vào vùng biển Nhật Bản.

Sự thật chứng minh từ sau khi của móng ngựa ảo cảnh tu di chung cực rồi lại cường hóa lần hai, chúng nó cực kỳ nhẹ nhàng lặn sâu xuống đáy biển mấy ngàn thước. Trong môi trường tối đen cả đoàn qua đảo cung cổ Nhật Bản, khi đến phạm vi biển Philippines, xảy ra chuyện làm Diệp Dương Thành ngạc nhiên.

Tiểu Tuyết toàn thân trắng tinh bỗng lóe ánh sáng trắng, nhìn như ngoài người nó có vầng huỳnh quang. Ánh sáng trắng không chói mắt nhưng dưới đáy biển xòe tay không thấy năm ngón này chút ánh sáng đó đủ khiến nhiều kẻ ăn mỗi đáy biển chú ý.

Nhìn thấy ánh sáng trắng trên người Tiểu Tuyết, Diệp Dương Thành biết hành động đột ngột này nâng cao xác suất gặp mực đại vương lên nhiều, song song đó có lẽ sẽ hấp dẫn đến . . .

Diệp Dương Thành ngồi trong lều trên bờ cát Động Thương huyện xa xôi, hần cười khổ nói:

- . . . Thật lạ nghĩ gì có vậy.

Một con cá mập trắng to dài hơn bảy thước đập vào mắt Diệp Dương Thành.

390. Chương 380: Lá Bải Vua Mới Của Diệp Dương Thành (thượng)

Chương 380: Lá bải vua mới của Diệp Dương Thành. (Thượng)

Diệp Dương Thành cười khổ xong lại nở nụ cười bí hiểm, ra lệnh toàn đội ngừng tiến tới. Diệp Dương Thành đưa cột nhìn con cá mập trắng to bị ánh sáng trắng từ người Tiểu Tuyết hấp dẫn đến.

Con cá mập trắng to này chỉ dài hơn bảy thước nhưng hàm răng sắc bén, tuy nhiên phe Diệp Dương Thành có ưu thế áp đảo tuyệt đối về thực lực.

Diệp Dương Thành ra lệnh toàn đội ngừng tiến tới, qua ánh sáng trắng mờ lung phát ra từ người Tiểu Tuyết mơ hồ thấy đường nét con cá mập trắng to. Đường như con cá mập trắng to cũng nhận ra không thích hợp, nó không tới gần mà ở ngoài quan sát.

Trong tình huống bên mình chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, Diệp Dương Thành nổi hứng trêu đùa.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Con của móng ngựa ngoài rìa hai bên tới gần chính giữa, bọc đánh con cá mập trắng to này!

Hai của móng ngựa dài bốn mươi thước, rộng hai mươi chín thước nghe lệnh Diệp Dương Thành bơi gần trung tâm, chậm rãi tách khỏi đội.

Đường như cảm giác nguy hiểm đến gần, con cá mập trắng to không có can đảm tiến tới. Con cá mập trắng to quay đuôi, quay đầu bỏ chạy.

Diệp Dương Thành ngồi trong lều cười lớn, hào khí vùng tay lên ra lệnh truy kích:

- Tiệc lớn ngay trước mặt, đuổi theo!

Khổ cho con cá mập trắng to, tuy tốc độ của nó không chậm nhưng cùng lắm là 60km, 70km/1h, làm gì đầu lại bầy của móng ngựa tốc độ hơn một trăm hải lý một giờ, tương đương 1Cửu Tiêu thiênkm/1h?

Diệp Dương Thành dào dạt hứng thú đùa giỡn, không chế tốc độ không nhanh không chậm, vừa không lao lên ngay cũng không để con cá mập trắng to chạy mất, xa xa đuổi theo. Con cá mập trắng to bị rượt cực kỳ chật vật.

Trò đùa mèo bắt chuột bắt giắc kéo dài ba tiếng, con cá mập trắng to lộ vẻ mệt mỏi không còn sự nhanh nhẹn. Lúc này bầy của móng ngựa đã tới mép biển Philippines, bơi thêm một khoảng cách chính là Thái Bình Dương.

Diệp Dương Thành tràn trề hứng thú truy kích dần cạn nhiệt tình, hần ngồi trong lều tùy ý phát tay định ra lệnh giải quyết con cá mập trắng to, cho bầy của móng ngựa, Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi no bụng.

Ngoài ý muốn đột ngột xảy ra.

Con cá mập trắng to mới bơi vào trên một bụi san hô rậm rạp, Diệp Dương Thành chưa kịp ra lệnh kết thúc trò chơi đưa nó lên đường thì bỗng một cái bóng khổng lồ màu nâu đỏ vọt lên từ trong bụi san hô. Chỉ chớp mắt con cá mập trắng to mệt mỏi đã bị trói lại.

Đường như con cá mập trắng to nhận ra tử thần đến, bắt đầu dùng hết sức lực cuối cùng vùng vẫy cố gắng thoát khỏi trời buộc. Nhưng con cá mập trắng to giãy dụa vô dụng, lực lượng của đối phương đủ làm nó gục ngã.

Diệp Dương Thành trơ mắt nhìn mực đại vương đột nhiên chui ra, dùng xúc tu thô to mạnh khỏe quấn con cá mập trắng to, dùng răng cứng bằng kim loại cắn đầu cằm phá thủng một lỗ lớn. Máu nhuộm đỏ nước biển xung quanh.

Chiến đấu kéo dài nửa phút, con cá mập trắng to mệt rũ rời bị mực đại vương công kích trí mạng, chết không kịp ngáp.

Diệp Dương Thành chứng kiến nguyên cuộc chiến từ đầu đến cuối, hẳn sẽ sợ mấy chục giây sau lấy lại tinh thần, ánh mắt nóng bỏng nhìn mực đại vương dài mười lăm thước. Nương ánh sáng trắng phát ra từ người Tiểu Tuyết, Diệp Dương Thành quan sát kỹ mực đại vương.

Màu sắc chính của mực đại vương là nâu đỏ, đốm trắng lấm tấm bất quy tắc rải rác khắp người. Đặc biệt hấp dẫn người chú ý là đôi mắt to giống nhân loại, tròn mắt cỡ thau rửa mặt.

Thân hình thon dài, mười xúc tu thô to, nhìn thoáng qua giống như quái vật biển sâu.

- Là người!

Khó khăn lắm mới phát hiện một con mực đại vương phù hợp tiêu chuẩn, Diệp Dương Thành sẽ không để nó rời đi. Huống chi mực đại vương được ăn món ngon con cá mập trắng to có một nửa công lao của Diệp Dương Thành, nếu bọn họ không trêu đùa cá mập một chút thì dù mực đại vương có đánh lên cũng sẽ không dễ dàng thành công.

Diệp Dương Thành cảm thấy mực đại vương có thể giải quyết con cá mập trắng to tính đúng ra là nhờ bên hắn. Trên thế giới này không có bữa cơm miễn phí, nếu mực đại vương không khách sáo táp con cá mập trắng to, bây giờ đang hưởng dụng thức ăn ngon thì Diệp Dương Thành cũng không ngại gì nữa.

Trong đầu suy nghĩ lung tung, Diệp Dương Thành dứt khoát ra lệnh:

- Tập thể áp sát, bao vây mực đại vương lại!

Mực đại vương rất thông minh, Diệp Dương Thành hiểu rõ điều này, cộng với tốc độ hơn 100 km, biết phun mực, biến sắc, biến hình vân vân khiến hắn tập trung tinh thần hết sức để đối phó với mực đại vương đang ăn ngon lành.

Vì cẩn thận, Diệp Dương Thành không để bày của móng ngựa trực tiếp vây quanh mà lấy mực đại vương làm trung tâm từ bốn phương tám hướng bọc lại. Mỗi khi xác định mỗi hướng đều chặn đường chạy trốn của mực đại vương, mười hai con của móng ngựa viên cổ bắt đầu thu nhỏ vòng vây.

Mực đại vương đã nuốt hơn nửa xác cái con cá mập trắng to, tỉnh táo khỏi món ăn hấp dẫn. Mực đại vương không lưu luyến nhả ra cái xác nửa đầu còn lại, phun mực đen ra. Nước biển xung quanh biến tối đen, mực đại vương như đạn pháo vọt ra xa ba mươi mấy thước, nó nhanh chóng chạy một hướng.

Nhưng mực đại vương xem thường lúc trước Diệp Dương Thành sắp xếp hàng loạt. Mực đại vương chưa kịp dùng phản lực đẩy mình tới trước lần thứ hai, một con của móng ngựa viên cổ bọc đánh tiếp xúc thân mật với nó.

Mực đại vương dài mười lăm thước đụng vào của móng ngựa dài hơn bốn mươi thước sẽ là tình huống gì?

Nhiều người suốt đời cũng không có đáp án chính xác, nhưng Diệp Dương Thành nhập xác Tiểu Hôi thì thấy rõ ràng. Mực đại vương thông minh nằm sấp trên vỏ ngoài cứng rắn của của móng ngựa, rất nhanh có tiếng sột soạt.

Bầy của móng ngựa là siêu mãnh thú trải qua cường hóa chung cực một lần, lại cường hóa thêm lần nữa. Mặc dù răng của mực đại vương sắc bén đến độ cắt kim loại sắt thép, nhưng đối với con của móng ngựa này thì cố gắng của nó là uống phí. Trong quá trình mực đại vương ý định cắn bể vỏ của móng ngựa để giết đối thủ, bầy của móng ngựa đã rậm rạp bao vây nó, chạy trốn là ước mơ xa xôi.

Nhìn mực đại vương bám sau lưng của móng ngựa, Diệp Dương Thành nhếch môi cười khế.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Cũng được, cho người miễn phí ngồi tàu chở khách đầy biển số hiệu của móng ngựa đi. Tập thể quay đầu, trở về vùng biển khu vực quản lý!

Phải công nhận mực đại vương có tính cách cứng cỏi như cỏ dại, một đường từ biển Philippines gần Thái Bình Dương trở về đường cũ, vì có thêm một khách du lịch ăn cơm trắng, để phòng ngừa mực đại vương đột nhiên chạy trốn nên tốc độ cả đội chậm rất nhiều. Tổng cộng hơn mười tiếng đồng hồ mới về gần biển Trung Quốc, trong quá trình mực đại vương không có một hành động trốn chạy nào.

Mực đại vương kiên cường bám vỏ ngoài của cua móng ngựa tội nghiệp, dùng răng thép ma sát cái vỏ. Có lẽ vì mực đại vương tập trung chú ý vào cua móng ngựa nên nó đi tàu chở khách miễn phí đến Trung Quốc mà không làm ra hành động quá khích nào. Mực đại vương mặc bầy của móng ngựa áp giải nó xuyên qua vùng biển Nhật Bản trở về gần biển Trung Quốc.

Khi Diệp Dương Thành đám Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi, trung đội của móng ngựa nối đuôi nhau vào vùng biển khu vực quản lý của mình.

391. Chương 380-2: Lá Bải Vua Mới Của Diệp Dương Thành (hạ)

Chương 380: Lá bải vua mới của Diệp Dương Thành. (Hạ)

Để phòng ngừa xảy ra ngoài ý muốn, Diệp Dương Thành ra lệnh ngay:

- Mực đại vương rời khỏi lưng của móng ngựa, đến đây báo danh với ta ngay!

Trong khu vực quản lý, mệnh lệnh của hắn là thần quyền tối cao. Thần quyền ảnh hưởng mực đại vương lưu luyến thoát khỏi lưng của móng ngựa, với tốc độ 200km/1h bơi hướng bãi cát nhỏ Động Thương huyện Khánh Châu thị.

Dường như bầy của móng ngựa cả ứng được mực đại vương đã thành 'Người mình', chúng nó nhanh chóng tránh ra một con đường, mở vòng vây kéo dài mười mấy tiếng đồng hồ.

Vào khu vực quản lý của mình, mực đại vương như cá chấu chim lồng. Trái tim Diệp Dương Thành luôn treo cao rồi cuộc rơi xuống, hắn bám xác Tiểu Tuyết quay đầu bơi tới gần con cua móng ngựa đã chở mực đại vương trở về Trung Quốc, cúi đầu nhìn.

Diệp Dương Thành trông thấy một đốm trắng hình tròn trên lưng của móng ngựa đó, hắn kiểm không được tán thán:

- Má ơi, bẽn lòn đúng là thứ đáng sợ!

Vỏ ngoài xanh đen cứng rắn bị mực đại vương chăm chỉ ma sát ra một đốm trắng to hình chữ 0. Diệp Dương Thành nhìn vòng tròn trắng, hắn đoán nếu ực đại vương thêm hai, ba mươi tiếng có lẽ nó sẽ cắn bể vỏ của móng ngựa thật.

Nhớ đến cảnh tượng mực đại vương công kích con cá mập trắng to, Diệp Dương Thành tăng thêm phần mong đợi. Cua móng ngựa dài bốn, lăm thước bị cường hóa thành xe tăng biển cả dài mấy chục thước, mực đại vương vốn dài mười lăm thước trải qua cường hóa chung cực sẽ có biến đổi nhiều cỡ nào đây?

Diệp Dương Thành giải trừ bám trên người Tiểu Hôi, cơ thể hắn ngồi trong lều bên dưới vách núi hai mươi mấy tiếng chợt mở mắt ra. Diệp Dương Thành nhìn trời đêm bên ngoài, đứng dậy ra khỏi lều.

Mực đại vương là một mực tiêu trong kế hoạch mở rộng của Diệp Dương Thành, ngoài mực đại vương ra hắn còn chọn cá kiếm là đội quân cơ động.

Trong quá trình chờ mực đại vương đến Diệp Dương Thành đã ra lệnh ba mươi cá kiếm dài năm thước tập hợp lại.

Khác với mực đại vương sống dưới đáy biển, cá kiếm thuộc loại cá nhiệt đới, trong vùng biển tỉnh Chiết Giang có khá nhiều cá cá kiếm.

Cá kiếm dài năm thước trở lên mặc dù hơi hiếm gặp nhưng gom ba mươi cá kiếm dài năm thước trong toàn vùng biển tỉnh Chiết Giang thì không quá khó khăn.

Diệp Dương Thành ra lệnh khoảng ba phút sau, cá kiếm dài năm thước đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Vây lưng khoe khoang trên mặt nước, cá kiếm bơi tới bơi lui cách Diệp Dương Thành ba thước.

Diệp Dương Thành nhìn cá kiếm, lòng thầm nhủ:

- Cường hóa.

- Cá kiếm: Sinh vật biển nhiệt đới. Thân thể dài: Năm thước hai. Cân nặng: 663kg. Trạng thái: Cực kỳ hưng phấn. Xác xuất cường hóa thành công: Cao. Cường hóa cao giai cần 3000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa trung giai cần 9000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa cao giai cần 27000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa chung cực cần 81000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Hiện tại bây giờ có 8163412 công đức huyền điểm, 9846521 linh lực. Có thể cường hóa mục tiêu sinh vật biển đẳng cấp cao nhất là cường hóa chung cực. Xin lựa chọn đẳng cấp cường hóa: Sơ giai, trung giai, cao giai, chung cực.

Từ khi trong tay có đầy đủ linh lực thì cường hóa sơ giai, cao giai không còn lọt vào mắt Diệp Dương Thành. Tám vạn một ngàn điểm linh lực nói nhiều không nhiều nói ít không ít, nhưng còn trong khả năng chi trả của Diệp Dương Thành.

Huống chi cường hóa đại quân sinh vật biển của mình sẽ giành về công đức huyền điểm phong phú, huống chi đạo lý muốn có thần nguyên thật nhiều thì phải đầu tư nhiều đã được thời gian chứng thật.

Diệp Dương Thành không chút do dự nâng tay bắn ra cột sáng bạc:

- Linh lực, cường hóa chung cực.

Cột sáng bạc bắn vào người cá kiếm, Diệp Dương Thành không kịp quan sát quá trình nó cường hóa, hai mươi chín con cá kiếm khác lục tục xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Diệp Dương Thành chọn cường hóa chung cực hết, hai trăm bốn mươi ba vạn linh lực mau chóng hao hết.

Khi Diệp Dương Thành chọn cường hóa con cá kiếm cuối cùng, bắn ra cột sáng bạc thứ ba mươi thì con cá kiếm đầu tiên nhận cường hóa chung cực đã xong. Các số liệu liên quan hiện ra trong đầu Diệp Dương Thành.

- Cường hóa thành công.

- Cá kiếm: Sinh vật biển cường hóa chung cực. Tốc độ trong biển: Năm trăm sáu mươi hải lý mỗi giờ. Hạn chế thời gian bơi lâu nhất: Ba mươi sáu tiếng. Chiều dài: Ba mươi sáu thước. Cân nặng: Bốn ngàn sáu trăm hai mươi hai kg. Tuổi thọ: Sáu trăm năm. Cực hạn lặn: Bảy ngàn ba trăm thước. Độ phù hợp người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách: Chung cực. Nắm giữ năng lực đặc biệt: Phúc giáp trùng kích.

Số liệu đại khái hiện ra, cá kiếm thứ nhất cường hóa xong cũng nổi lên mặt nước. Vây lưng hơi khoa trương càng trở nên to lớn, khi ló lên mặt nước như hàng chục ống trúc dài cột lại, kích thích thị giác rất lớn.

Cá kiếm dài ba mươi sáu thước. Diệp Dương Thành tin chắc cá kiếm cường hóa chung cực đã vượt qua dự tính ban đầu của hắn.

Diệp Dương Thành vốn dự tính là để cá kiếm làm đội đột kích, dùng cái mũi sắc bén giải quyết những thuyền viên rút xuống biển. Nhưng xem tình hình bấy cá kiếm bây giờ thì ý tưởng này không thực tế. Bấy cá kiếm có thể trực tiếp tập kích tàu ngầm, quân hàm, dùng cái mũi đâm thủng vỏ tàu chiến, vậy cần gì chúng nó thanh lý thuyền viên rút xuống nước?

Diệp Dương Thành buồn cười gãi mũi, phát tay nói:

- Sau khi cường hóa tất cả cá kiếm hoạt động tự do, tùy thời chờ lệnh.

Rào rào rào!

Nước biển bị những cái đuôi khổng lồ vỗ dập như nước sôi, toàn quá trình kéo dài năm giây. Trung đội cá kiếm cường hóa xong nhanh chóng biến mất.

Cường hóa chung cực biến thân hình cá kiếm siêu khổng lồ, cũng đem lại cảm giác đói mãnh liệt. Có lẽ điều bây giờ chúng nó muốn nhất là ăn no bụng.

Ba mươi cá kiếm sau khi cường hóa chung cực dài ba mươi sáu thước sẽ mang đến ảnh hưởng như thế nào cho sinh vật biển vùng tỉnh Chiết Giang? Điều này không nằm trong lo lắng của Diệp Dương Thành, hẳn cũng không phát hiện đại quân sinh vật biển liên tục mở rộng, vùng biển tỉnh Chiết Giang thành đại bản doanh mãnh thú trong nước. Mười hai con cua móng ngựa viền cổ dài mấy thước, rộng mấy chục thước. Ba mươi cá kiếm cường hóa dài ba mươi mấy thước, cộng với . . .

Rào rào rào!

Mười xúc tu nâu đỏ thô dài đột nhiên lộ ra khỏi mặt nước, múa may trước mắt Diệp Dương Thành. Mực đại vương đã đến.

Nhìn mười xúc tu múa trên mặt nước, Diệp Dương Thành hít sâu.

Mực đại vương sẽ là lá bài vua mới trong tay Diệp Dương Thành, hẳn tin chắc như thế.

Xúc tu múa may một phút sau, Diệp Dương Thành bình ổn tâm tình hơi hưng phấn, giơ tay phải hướng mười xúc tu.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Cường hóa!

- Mực đại vương: Sinh vật biển sâu. Chiều dài: Mười lăm thước bảy. Cân nặng: 2132 kg. Trạng thái: Cực kỳ hưng phấn. Xác suất cường hóa thành công: Cao. Cường hóa cao giai cần 12000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa trung giai cần 36000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa cao giai cần 108000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa chung cực cần 324000 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Hiện tại bây giờ có 8163412 công đức huyền điểm, 7416521 linh lực. Có thể cường hóa mực tiêu sinh vật biển đẳng cấp cao nhất là cường hóa chung cực. Xin lựa chọn đẳng cấp cường hóa: Sơ giai, trung giai, cao giai, chung cực.

392. Chương 381: Thế Giới Này Thật Điên Cuồng

Chương 381: Thế giới này thật điên cuồng.

Dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn nhưng khi nhìn gợi ý trước khi cường hóa vẫn làm Diệp Dương Thành hít ngụm khí lạnh:

- Ui!

Ba mươi hai vạn bốn ngàn điểm, nên biết cua móng ngựa, cá kiếm cường hóa chung cực mới có tám vạn một ngàn điểm.

Theo thường lệ của Cửu Tiêu thần cách thì tiêu hao càng nhiều, trạng thái sau khi cường hóa càng cường đại. Linh lực tám vạn một ngàn điểm cường hóa cua móng ngựa, cá kiếm đã có thực lực đơn độc xử lý tàu ngầm chiến hạm. Vậy còn mực đại vương sau khi cường hóa chung cực sẽ là trạng thái gì?

Giật mình ngẩn ngủ qua đi, đáy mắt Diệp Dương Thành nhìn mực đại vương sáng hơn đèn pha.

Trong ánh mắt Diệp Dương Thành chất chứa mong chờ, hưng phấn.

Diệp Dương Thành giơ cao lòng bàn tay phải:

- Dùng linh lực, cường hóa chung cực.

Diệp Dương Thành mở miệng quyết định, ánh sáng bạc nhanh chóng lóe lên, cột sáng bắn thẳng hướng mực đại vương đang múa xúc tu.

Cột sáng bạc bao trùm mực đại vương, nhanh chóng hình thành màn sáng.

Ánh sáng bạc lấp lánh cực kỳ bắt mắt trong đêm tối, tuy mực đại vương đã lặn xuống biển nhưng ánh sáng vẫn xuyên thấu mặt biển chiếu toàn bộ vùng biển sáng như ban ngày.

Thấy tình huống này, Diệp Dương Thành ngậy ra giây lát liền tỉnh táo lại.

Diệp Dương Thành nhanh chóng ra lệnh:

- Tất cả loài chim biết bay trong phạm vi năm trăm km tập hợp lại!

Động Thương huyện là thị trấn đảo biển, tuy lúc trước là đầu năm, thời tiết hơi lạnh nhưng không thiếu chim bay. Diệp Dương Thành ra lệnh một tiếng, chim sẽ phô thiên cái địa tựa mây che trời bay đến vùng biển trước mắt hắn. Theo thời gian trôi qua, chim bay tụ tập lại càng lúc càng nhiều.

Khoảng ba phút sau, màn đen từ chim bay hợp thành che đầy vùng biển nhỏ này. Đàn chim rậm rạp dùng cơ thể ngăn không cho ánh sáng bạc khuếch tán.

Chờ hơn một tiếng sau, ánh sáng bạc ngày càng rực rỡ rồi dần tắt. Màn sáng bạc lúc ẩn lúc hiện.

Lại qua một phút, mặt biển tĩnh lặng chợt sôi trào.

Rào rào rào!

Thân hình như ngọn núi nhỏ từ dưới đáy biển trôi lên mặt nước. Đàn chim xoay quanh trên bầu trời bị thân hình khổng lồ đột nhiên chui lên hù sợ, lú lú bay tứ tán. Diệp Dương Thành nhận được số liệu liên quan mực đại vương cường hóa từ Cửu Tiêu thần cách.

- Cường hóa thành công.

- Mực đại vương: Sinh vật đáy biển cường hóa chung cực. Chiều dài: Một trăm lẻ tám. Cân nặng: 16855 kg. Trạng thái: Cực kỳ đói khát. Tốc độ trong biển: Sáu trăm ba mươi hải lý mỗi giờ. Hạn chế thời gian bơi lâu nhất: Tám mươi tiếng. Tuổi thọ: Hai ngàn năm trăm năm. Cực hạn lặn: Hai vạn sáu ngàn bốn trăm thước. Độ phù hợp người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách: Chung cực. Nắm giữ năng lực đặc biệt: Liên kết tinh thần, u linh tiềm kích.

Diệp Dương Thành nhìn số liệu đại khái, không biết nên nói cái gì, ngơ ngác nhìn nửa người mực đại vương lộ ra mặt biển. Diệp Dương Thành nhìn thân hình khổng lồ cao hơn năm mươi thước, đầu óc chết máy.

Chiều dài một trăm lẻ tám thước, cân nặng một vạn sáu ngàn tám trăm năm mươi lăm ký. Nghĩa là mực đại vương có thể dễ dàng lật tung một chiếc hàng không mẫu hạm tiêu chuẩn, tức là xúc tu của nó quét hết tàu chiến như vào chỗ không người.

Lặn sâu xuống hai vạn sáu ngàn bốn trăm thước giúp mực đại vương né tránh bất cứ vũ khí gây tổn thương từ kẻ thù, nghĩa là nó đã thành chúa tể biển cả mới.

Khi Diệp Dương Thành ngây ngốc nhìn thân hình khổng lồ của mực đại vương lộ ra mặt biển, trong đầu hắn đột nhiên vang lên thanh âm trung tính non nớt:

- Chủ nhân, ta đói . . .

Diệp Dương Thành bản năng trả lời:

- Đói thì ăn . . .

Bỗng vẻ mặt Diệp Dương Thành liên tục thay đổi, hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn mực đại vương làm người ta run sợ.

Diệp Dương Thành ngây ngốc lẩm bẩm:

- Là . . . Là người đang nói chuyện với ta?

Bạch tuộc rất thông minh, mực cũng vậy. Trước kia có nhà khoa học thực nghiệm bạch tuộc, bọn họ phát hiện bạch tuộc dễ dàng ra khỏi mê cung nhà khoa họ nhân loại chế tạo cho nó để ăn được món thịt cua ngon lành.

Nhưng không ai khẳng định được trí tuệ của bạch tuộc tương đương với nhân loại bao nhiêu tuổi, càng không chắc bạch tuộc có phải chỉ hơi thông minh chứ không có trí tuệ hoàn chỉnh.

Nhưng tất cả bày ra trước mặt Diệp Dương Thành nói lên mực đại vương không chỉ rất thông minh, sau khi cường hóa nó nắm giữ năng lực liên lạc tinh thần với hắc.

Diệp Dương Thành thầm than thở trong lòng:

- Trời, rốt cuộc ta đã chế tạo ra quái vật gì vậy?

Diệp Dương Thành miễn cưỡng bình tĩnh cảm xúc.

Diệp Dương Thành thử thăm dò hỏi trong đầu:

- Có thể nghe được ta nói cái gì, hơn nữa hiểu ý ta nói không?

- Chủ nhân, Tiểu Ô không ngốc!

Giọng trung tính non nớt của mực đại vương quanh quẩn trong đầu Diệp Dương Thành:

- Thật ra Tiểu Ô rất thông minh.

Diệp Dương Thành vỗ trán, cảm giác trời đất quay cuồng:

- Tía má ơi!

Mực, con mực biết nói chuyện, thế giới này . . . Thật là điên cuồng.

Vật khổng lồ dài một trăm lẻ tám thước, cân nặng một vạn sáu ngàn tám trăm năm mươi lăm ký dùng thanh âm siêu đáng yêu tự xưng là Tiểu Ô. Phải nói thần kinh của Diệp Dương Thành đã bị rèn luyện cực thô, giao lưu đơn giản vài phút sau hắc thần nhiên chấp nhận sự thật.

Mực đại vương rất thông minh, nó thông minh đến nỗi biết nói chuyện.

Diệp Dương Thành đứng trên bờ cát trần mấy phút, hiểu đại khái tình trạng Tiểu Ô, tình huống liên quan đến liên lạc tinh thần. Chỉ cần Tiểu Ô ở trong khu vực quản lý là có thể tùy thời liên lạc với hắc. Khi rời khỏi khu vực quản lý, trừ phi Diệp Dương Thành hoặc sinh vật hắc bám vào ở trong bán kính 1 km gần Tiểu Ô, nếu không mực đại vương không thể liên kết cùng hắc.

Năng lực câu thông tinh thần này không chỉ có tác dụng với Diệp Dương Thành, Tiểu Ô có thể liên lạc với tất cả sinh vật biển có chút trí tuệ.

Sau khi Diệp Dương Thành hiểu biết năng lực của Tiểu Ô, hắc thử thách nó nhỏ nhỏ. Ví dụ một cộng một bằng mấy, hai cộng hai bằng mấy, loại bài toán số. Diệp Dương Thành chợt nảy một sáng ý.

Diệp Dương Thành kêu lên:

- Tiểu Ô!

Tiểu Ô nhanh chóng trả lời:

- Chủ nhân, có Tiểu Ô đây!

- Bắt đầu từ bây giờ người chính là tổng tư lệnh đại quân sinh vật biển, tất cả sinh vật biển được cường hóa đều là thuộc hạ của người.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Đã hiểu chưa?

- Tiểu Ô hiểu!

Thanh âm hưng phấn vang lên trong đầu Diệp Dương Thành:

- Sau này Tiểu Ô là tư lệnh hải quân của chủ nhân!

Diệp Dương Thành rất vừa lòng Tiểu Ô thông minh, gật đầu, nói:

- Ngoan trẻ nhỏ dễ dạy.

Diệp Dương Thành dụ dỗ hỏi:

- Vậy người có biết tư lệnh hải quân là làm cái gì không?

- Tiểu Ô biết!

Tiểu Ô lớn tiếng trả lời:

- Mệnh lệnh của chủ nhân chính là biển cả, là nước. Chủ nhân kêu Tiểu Ô đấu đơn thì Tiểu Ô tuyệt đối không đánh hội đồng. Chủ nhân kêu Tiểu Ô đánh hội đồng thì Tiểu Ô tuyệt đối không đấu đơn. Chủ nhân kêu Tiểu Ô đi tây thì Tiểu Ô không đi đông. Chủ nhân kêu Tiểu Ô đi đông thì Tiểu Ô tuyệt đối không đi tây!

Nghe Tiểu Ô trả lời chính xác, Diệp Dương Thành vô cùng vừa ý:

- Bingo, trúng hết!

Còn gì thoải mái hơn là có một thuộc hạ như vậy?

393. Chương 382-1: Không Cam Lòng, Tuyệt Vọng Xen Lẫn Tiếng Gầm (thượng)

Chương 382: Không cam lòng, tuyệt vọng xen lẫn tiếng gầm. (Thượng)

Diệp Dương Thành nhìn thân hình khổng lồ như núi của Tiểu Ô, hấn hỏi tiếp:

- Trừ liên lạc tinh thần ra u linh tiềm kích là năng lực gì?

Giọng Tiểu Ô hơi khoe khoang vang lên trong đầu Diệp Dương Thành:

- Để Tiểu Ô biểu diễn là chủ nhân biết ngay!

Ngay sau đó Diệp Dương Thành trợn tròn mắt, ngây như phỗng.

Thân hình to như ngọn núi lộ ra khỏi mặt nước cao hơn năm mươi thước nhạt dần sau đó biến mất.

Trời, đây là thuật ẩn thân mà Diệp Dương Thành luôn khao khát sao?

Diệp Dương Thành bình ổn cảm xúc, sốt ruột hỏi:

- Tiểu Ô, thuật ẩn thân của người có thể kéo dài bao lâu?

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Tiểu Ô sửng sốt:

- Thuật ẩn thân?

Tiểu Ô trả lời ngay:

- Chủ nhân, cái này không phải thuật ẩn thân, đây là năng lực tiến hóa từ mực đổi màu của Tiểu Ô.

- Không phải thuật ẩn thân thì cũng gần như vậy.

Cho đến nay chấp niệm thuật ẩn thân vẫn đọng trong lòng Diệp Dương Thành, hấn hơi ghen tỵ nói:

- Hãy mau cho ta biết người có thể giữ được bao lâu?

- Chủ nhân . . .

Tiểu Ô cười khúc khích nói:

- Năng lực đổi màu là thiên phú của mực, chỉ cần Tiểu Ô thích là có thể luôn luôn giữ trạng thái này. Nhưng khi Tiểu Ô tấn công hoặc bị công kích thì sẽ bị động giải trừ năng lực đổi màu.

Nghe Tiểu Ô giải thích, Diệp Dương Thành lặng im:

- . . .

Được rồi, thử nghĩ đi, mực đại vương dài một trăm lẻ tám thước, cân nặng một vạn sáu ngàn tám trăm năm mươi lăm ký, lại có năng lực đổi màu tương đương với thuật ẩn thân lặng yên bơi trong biển cả tựa như u linh vô hình đến gần chiến hạm mực tiêu rồi đột nhiên công kích . . .

Thế giới này còn có loại thuyền nào an toàn thoát khỏi Tiểu Ô công kích không?

Dù người né thoát Tiểu Ô công kích, bây giờ Diệp Dương Thành nắm giữ mười hai cưa móng ngựa viễn cổ, ba mươi cá kiếm dài ba mươi sáu thước làm đàn em cho Tiểu Ô. Người né được Tiểu Ô nhưng nhắm thoát khỏi cưa móng ngựa, cá kiếm không?

Tức là Tiểu Ô cường hóa xong đại quân sinh vật biển đánh đâu thắng đó trong lý tưởng của Diệp Dương Thành thành công xây dựng.

Nghĩa là việc tiếp theo Diệp Dương Thành sẽ làm chuyện hần nên làm.

Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi là nhóm sinh vật biển đầu tiên được Diệp Dương Thành cường hóa. Đối với lần đầu tiên thì Diệp Dương Thành luôn đặc biệt ưu ái, vì vậy hắn kêu Tiểu Ô rời khỏi vùng biển gần bờ cát tự do đi kiếm ăn, lại kêu Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi đến trước mặt mình. Diệp Dương Thành thống nhất cường hóa chung cực cho hai con cá.

Cường hóa xong, Tiểu Tuyết dài ba mươi hai thước, Tiểu Hôi dài đến ba mươi bảy thước. Nói cách khác, bắt đầu từ bây giờ tất cả thành viên đại quân sinh vật biển của Diệp Dương Thành trung bình dài hơn ba mươi thước. Chắc chắn đây là sinh vật cường hóa có thể hoành hành ngang ngược ở bất cứ vùng biển nào trong trái đất này.

Diệp Dương Thành xua Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi đi tự do kiếm ăn, hắn xoay người dọn dẹp hành lý. Sau khi Diệp Dương Thành đến bãi cát nhỏ này ba mươi một tiếng đồng hồ thì cất bước ra đi.

Diệp Dương Thành nhảy lên vách đá, trèo tường cảnh khu. Diệp Dương Thành không lái xe về Ôn Nhạc huyện mà đi thẳng đến một khách sạn Động Thương huyện, ở lại qua đêm. Diệp Dương Thành định nghỉ ngơi từ tối đến sáng hôm sau, rồi bắt đầu từ đêm mai . . .

Diệp Dương Thành mỉm cười, đi vào phòng khách sạn, nằm trên giường, với tay tắt đèn. Căn phòng chìm trong bóng tối đen ngòm, rất nhanh Diệp Dương Thành tiến vào trạng thái lòng không tạp niệm, tiếp tục vận hành lực lượng linh hư ở bụng.

Qua một đoạn thời gian tu luyện trưởng to, lực lượng linh hư ở phần bụng vốn chỉ to cỡ trái nhãn đã chậm rãi lớn thành thành trái vải. Hai ngày trước lúc Diệp Dương Thành giải quyết bốn quái vật ở Quý Dương thị đã sử dụng lực lượng linh hư thi triển lực ảnh thân thuật, hơn nữa dẫn lực lượng linh hư vào bàn long ngân thương.

Hai ngày nay mỗi khi Diệp Dương Thành nhớ đến đêm hôm đó điều động lực lượng linh hư, khi lực lượng linh hư dán vào bàn long ngân thương bắn ra ánh sáng bạc chói mắt, phá vỡ phòng ngự của bốn quái vật dễ như đâm vào đậu hũ, đâm thủng trái tim quái vật. Diệp Dương Thành khó thể kiềm nén nỗi lòng kích động.

Có thể sử dụng lực lượng linh hư ở nhiều mặt, là thi triển thần chiến thuật hay ứng dụng tay chân đơn giản nó đều nâng sức sáng thương lên gấp mấy lần, mấy chục lần.

Không ai ghét bỏ thực lực của mình quá mạnh, Diệp Dương Thành cũng không ngoại lệ. Diệp Dương Thành phát hiện khi vào hình dạng chiến đấu có thể sử dụng lực lượng linh hư chồng sức sát thương thì hắn đặt mục tiêu tăng trưởng lực lượng linh hư vào việc làm hàng đầu mỗi ngày, đây là việc lớn ưu tiên nhất, không thể qua loa.

Diệp Dương Thành lần lượt lôi kéo lực lượng linh hư tới gần trái tim Cửu Tiêu thần cách, hấp thu và đồng hóa Cửu Tiêu thần cách chủ động thả linh lực ra, quay một vòng lại trở về đường cũ.

Quá trình tu luyện nghe thì rất khô khan nhợt nhèo này thật ra mỗi một lần vận hành lực lượng linh hư là Diệp Dương Thành sẽ cảm thấy thoải mái, ấm áp. Cảm giác này rất nhẹ nhưng như nghiện ma túy, dính phải là mê ngay.

Quá trình tu luyện nghe thì rất khô khan nhợt nhèo nhưng lại là hưởng thụ vô cùng đối với Diệp Dương Thành. Huống chi lực lượng linh hư là sản phẩm tiêu hao, có rảnh không tranh thủ tu luyện nhiều chẳng lẽ chờ nước tới chân rồi lại oán trách mình không học bơi trước?

Diệp Dương Thành hoàn toàn chìm đắm trong tu luyện không cảm giác thời gian trôi qua. Cách xa vạn dặm, khu tự trị Tân Cương Duy Ngô Nhĩ biên giới gần Tajikistan và Trung Quốc, trong Sơ Lặc huyện ở vùng Kashgar, nơi nuôi thủy sản lúc này ồn ào tiếng người. Gia đình nuôi thủy sản, các thương nhân bán sỉ đang thảo luận giá cả dữ dội. Đám người vận chuyển hàng trong khu nuôi sản thì bưng từng thùng thủy sản đưa lên xe hàng, cảnh tượng ầm ĩ nhộn nhịp.

Khu thủy sản Sơ Lặc huyện là chợ giao dịch thủy sản lớn nhất vùng Kashgar, mỗi ngày số thủy sản vận chuyển từ Sơ Lặc huyện đi mỗi khu huyện trong vùng Kashgar tính bằng vạn tấn. Thời gian chợ thủy sản náo nhiệt nhất là một giờ đến bốn giờ sáng. Khi qua bốn giờ sáng thì hộ nuôi, thương nhân bán sỉ, lẻ sẽ tự động giải tán. Đến năm, sáu giờ, chợ giao dịch thủy sản trừ đồng rác chất đống ra chỉ còn lại lao công dọn dẹp.

Mục Lạp Dịch Lực là lao công dọn dẹp. Buổi sáng mỗi ngày ba giờ đến chợ giao dịch thủy sản, chờ hộ nuôi, thương nhân bán sỉ, lẻ rời đi là đến công tác của người vệ sinh.

Công việc chủ yếu mỗi ngày của lao công là dọn dẹp hết rác rưởi trong chợ giao dịch thủy sản, mở vòi nước chà rửa mặt đất tanh hôi. Mỗi ngày công tác ba tiếng, tiền lương mỗi tháng là sáu trăm nguyên nhân dân tệ.

Hôm nay cũng như mọi ngày, ba giờ sáng Mục Lạp Dịch Lực đạp xe vào chợ giao dịch thủy sản, thay đồ lao công, lấy hai dụng cụ quét dọn là chổi và xẻng ra. Mục Lạp Dịch Lực như mọi khi ngồi bên cạnh xe đạp của mình, hút điều thuốc ba khối tiền một bao. Mục Lạp Dịch Lực đưa mắt nhìn hộ nuôi hoặc thương nhân vì mấy đồng tiền mà cãi lộn mặt đỏ hồng, gã nở nụ cười trào phúng.

394. Chương 382-2: Không Cam Lòng, Tuyệt Vọng Xen Lẫn Tiếng Gầm (hạ)

Chương 382: Không cam lòng, tuyệt vọng xen lẫn tiếng gầm. (Hạ)

Mục Lạp Dịch Lực là người khuyết tật, vì gã không nghe được bất cứ thanh âm nào. Sở thích mỗi ngày của Mục Lạp Dịch Lực là nhìn người ta khắc khẩu đỏ mặt tía tai, trong đầu tưởng tượng nội dung cãi lộn. Đây là trò chơi Mục Lạp Dịch Lực tự chơi một mình.

Trong khi Mục Lạp Dịch Lực ngồi bên xe đạp hút thuốc, bỗng một người hơn năm mươi tuổi vỗ vai gã gây chú ý. Lão già gầy guộc móc bóp ra, rút một tấm nhân dân tệ giá một nguyên chỉ vào thùng đầy cá và nước gần đó, lại chỉ vào một chiếc xe hàng nhỏ cách thùng nhựa hai mươi thước. Lão già cười nhìn Mục Lạp Dịch Lực.

Mục Lạp Dịch Lực chú ý đến hành động của lão già, gã cắn một nửa điều thuốc cháy dở, nhận lấy tờ tiền một nguyên. Diệp Dương Thành nhắc chân đi hướng thùng nhựa, tuy gã mất đi thính giác nhưng ông trời cho gã cơ thể to lớn. Mỗi buổi sáng Mục Lạp Dịch Lực đến chợ giao dịch thủy sản trước một tiếng chỉ vì thu nhập thêm một khối, năm mao như thế nào.

Mục Lạp Dịch Lực không biết rằng thói quen kéo dài hai năm nay sắp đưa gã đi con đường xuống địa ngục.

Mục Lạp Dịch Lực khom lưng bưng thùng thủy sản lên, chưa kịp bước ra một bước thì ngoài cổng chợ giao dịch thủy sản vang tiếng ồn ào chộn rộn. Mục Lạp Dịch Lực không thể nghe thấy thanh âm, nên gã cứ bê thùng đi hướng xe hàng nhỏ.

Mục Lạp Dịch Lực bước ra ba bước, ngoài cổng chợ giao dịch thủy sản vang tiếng súng đi đùng. Bỗng chốc chợ giao dịch thủy sản yên lặng lại, nhưng Mục Lạp Dịch Lực vẫn cứ đi, thanh âm là ước mơ xa vời với gã.

Một bước . . . Hai bước . . . Ba bước . . . Bảy bước . . .

Khi Mục Lạp Dịch Lực định nhấc chân đạp bước thứ tám thì gã phát hiện có điều lạ. Bởi vì mới rồi các hộ nuôi và thương nhân tranh chấp giá cả bỗng lộ ra biểu tình hoảng loạn. Chợ giao dịch thủy sản rối loạn, mọi người hét chói tai, gào rống, gào thét. Có người chạy trốn chết, có người sải bước chạy ra cổng.

Mục Lạp Dịch Lực rất muốn biết ngoài cổng xảy ra chuyện gì, gã ngần ngừ rồi bước đi nhanh hơn. Mục Lạp Dịch Lực muốn bưng thùng thủy sản đặt lên xe hàng, sau đó gã sẽ như người bình thường lao ra ngoài xem náo nhiệt hoặc hét chói tai chạy trốn. Mục Lạp Dịch Lực rất thích trò chơi kiểu này.

Mục Lạp Dịch Lực chìm trong thế giới không thanh âm, gã không nghe thấy tiếng súng ngoài cổng càng lúc càng dày đặc, nhưng gã trông thấy viên đạn đập vào lan can sắt quanh chợ giao dịch thủy sản bắn ra hỏa hoa.

Lúc này Mục Lạp Dịch Lực không kiểm được lòng tò mò dừng bước, xoay người nhìn ra cổng.

Rầm bịch!

Rào rào!

Thùng nhựa trên vai Mục Lạp Dịch Lực rơi xuống đất, nước tanh mùi cá thấm ướt quần gã.

Một nam nhân râu ria quần vải trắng, đầu quần khăn trùm đầu màu trắng đứng ở cổng nhìn Mục Lạp Dịch Lực sợ hãi đứng sững sờ. Nam nhân râu ria nhe hàm răng vàng khè, giấy sau chĩa họng súng đen ngòm vào Mục Lạp Dịch Lực, bóp cò súng.

Đoàng đoàng đoàng!

Mười phát đạn bay ra, Mục Lạp Dịch Lực cảm giác cơ thể như bị cái gì đập mạnh mười cái, đau nhức thấu xương lan tràn toàn thân gã.

Mục Lạp Dịch Lực không té ngay, gã thụt lùi vài bước miễn cưỡng đứng vững. Mục Lạp Dịch Lực sờ ngực mình, máu ầm ập, nóng, dính đặc đầy tay gã. Mục Lạp Dịch Lực nhìn máu đỏ, con người tan rã. Cuối cùng Mục Lạp Dịch Lực đã biết tại sao đám hộ nuôi, thương nhân hoảng loạn như vậy.

- A!

Tiếng gào rống không cam lòng, tuyệt vọng xen lẫn vào nhau là thanh âm cuối cùng Mục Lạp Dịch Lực để lại cho thế giới này.

Rầm!

Mục Lạp Dịch Lực mới hai mươi bảy tuổi trọn to mắt tròng bầu trời, nặng nề té xuống.

Nam nhân râu ria đội khăn trùm đầu chằm biếm nhìn Mục Lạp Dịch Lực té trong vũng máu:

- Giết!

Nam nhân râu ria chĩa họng súng lên trời bắn chỉ thiên một chuỗi dài, gã nhe răng vào trong chợ giao dịch thủy sản. Nam nhân râu ria chĩa họng súng máy vào đám hộ nuôi, thương nhân bán sỉ bất lực.

Giống như lúc nam nhân râu ria đã giết Mục Lạp Dịch Lực, gã không chút do dự kéo cò súng.

Đoàng đoàng đoàng!

Tiếng súng vang vọng trong chợ giao dịch thủy sản, tiếng nổ ầm ĩ và cột lửa bốc lên cao liên tục bên ngoài chợ giao dịch thủy sản.

Nam nhân đầu đội khăn trắng hoặc đen cầm súng chạy vào mười mấy huyện thị vùng Kashgar, tiếng súng và tiếng nổ, u ám tập kích khủng bố bao phủ toàn bộ vùng Kashgar.

Trong một đêm trên mạng xuất hiện nhiều bài viết liên quan vùng Kashgar gặp tập kích khủng bố. Những bài viết này đều đăng nhiều hình hiện trường tập kích khủng bố. Tòa nhà văn phòng chính phủ bị tên lửa, lựu đạn nổ tan hoang, bí phần tử tổ chức khủng bố ETLO kéo ra khỏi nhà bắn chết bên đường để lại cái xác đầm máu. Cửa hàng bốc cháy lửa ngút trời, xe hơi bị nổ tan tành, cây cầu cũng không thoát khỏi.

Những hình ảnh kỹ càng đủ để ai nhìn cũng giận điên lên. Những kẻ đăng bài viết thì không cần mọi người suy đoán, xác định gì, bởi vì bên dưới hình là lời tuyên bố rêu rao của thành viên tổ chức khủng bố ETLO.

- Mặt trận giải phóng dân tộc Đông Turkistan đã có năng lực thực hành tấn công quân sự với bất cứ thành thị, mục tiêu nào của Trung Quốc. Vùng Kashgar chỉ là một bài học cho chính phủ Trung Quốc. Đừng mưu toan phản kích chúng ta, vì làm như vậy là hành động cực kỳ ngu ngốc.

- Cho thời hạn một tháng, chính phủ Trung Quốc phải công khai thừa nhận địa vị thống trị hợp pháp của mặt trận giải phóng dân tộc Đông Turkistan tại Tân Cương. Qua thời hạn mà không công khai đáp trả thì mặt trận giải phóng Đông Turkistan sẽ lựa chọn vũ lực giải quyết vấn đề, khi đó toàn Trung Quốc bao phủ trong chiến tranh u ám. Nhớ kỹ, chúng ta không nói đùa.

Đối diện hình ảnh tập kích khủng bố làm người ta giận sôi, lời kêu gào ngông cuồng bá đạo, người bình thường chỉ biết ETLO lại bắt đầu phá hoại. Người nhanh nhạy hơn khi thấy các hình chụp thì một suy đoán hiện lên trong đầu bọn họ.

Tổ chức khủng bố ETLO chỉ là là một tổ chức khủng bố ‘nghèo’, bọn họ lấy đâu ra nhiều người cùng lúc tấn công mười mấy huyện thị vùng Kashgar? Tổ chức khủng bố ETLO lấy đâu ra nhiều trang bị vũ khí tập kích khủng bố? Thậm chí dùng súng đạn dày đặc áp chế mấy huyện thị tổ chức vũ lực phản kích?

Nếu tổ chức khủng bố ETLO ngay từ đầu đã có thực lực đó thì tại sao nhiều năm qua tạo ra sự kiện bạo lực tập kích khủng bố đều tệ hại như thế?

Khó hiểu thoáng qua, nhiều người cùng liên tưởng một khả năng. Sau lưng sự kiện tập kích khủng bố nhằm vào vùng Kashgar còn có ‘ông chủ lớn’ cung cấp vũ khí, thậm chí nhân viên cho tổ chức khủng bố ETLO.

Rất ít người suy đoán ra thân phận thật của ‘ông chủ lớn’ này. Có người suy đoán là tổ chức căn cứ, có người đoán là vài quốc gia nhỏ hoặc tổ chức khủng bố khác. Có người đoán là Nhật Bản, nhưng không bao nhiêu người tin tưởng là nước Mỹ giở trò.

Dù có người đoán ra, trong tình huống không có chứng cứ chỉ có thể lên thảo luận. Không ai quang minh chính đại đứng ra nói suy đoán của mình ọi người, vì khi làm như vậy, dù đó là sự thật cũng sẽ bị ngành quốc an nghe tin chạy tới mời đi uống cà phê.

395. Chương 383-1: Cười Cười Thoải Mái, Cười Xong Thì Khóc (thượng)

Chương 383: Cười cười thoải mái, cười xong thì khóc. (Thượng)

Mười giờ sáng, người phát ngôn bộ quốc phòng Trung Quốc xuất hiện trước mặt các phóng viên truyền thông sốt ruột chờ đợi, tuyên bố năm chuyện.

Thứ nhất, chính phủ Trung quốc tuyệt đối không bao giờ thỏa hiệp với tổ chức khủng bố ETLO. Trong thời gian gần sẽ tổ chức hành động càn quét tổ chức khủng bố ETLO, phạm vi hành động có lẽ là toàn khu vực Trung Á. Người phát ngôn bộ quốc phòng biểu thị Trung Quốc đã gấp rút bàn bạc với đất nước có liên quan.

Thứ hai, phần tử tổ chức khủng bố ETLO ở vùng Kashgar bị một bộ binh đoàn quân khu Tân Cương xua đuổi tới thành phố đông người, trước mắt đang thanh lý và điều tra. Cùng lúc đó truy kích phần tử tổ chức khủng bố ETLO chạy trốn, một khi phát hiện sẽ xử bắn tại chỗ.

Việc thứ ba, thông báo bắt đầu từ ba giờ hai mươi ba phút sáng hôm nay, số người bị nạn, chết trong sự kiện khủng bố mười mấy khu huyện vùng Kashgar là hai ngàn ba trăm hai mươi một người, ba trăm chín mươi bốn người bị thương nặng, ba ngàn sáu trăm tám mươi chín người bị thương nhẹ.

Thứ bốn, thông báo đại khái số phần tử khủng bố tham gia sự kiện tập kích khủng bố và vũ khí sử dụng.

Khiến người giết mình là phần tử khủng bố tham gia tập kích khủng bố vùng Kashgar nhiều cỡ một ngàn tám trăm người, được trang bị nhiều vũ khí quốc tế trên trời dưới đất ra biển hạn hai. Người phát ngôn chỉ ra trong thời gian ngắn tổ chức khủng bố ETLO có thể tổ chức được số lượng vũ khí khổng lồ như thế rất có thể được người ngoài giúp đỡ.

Thứ năm, chính phủ Trung quốc nghiêm khắc lên án tổ chức khủng bố ETLO tập kích khủng bố không chịu trách nhiệm như vậy, cũng biểu thị tức giận, thất vọng với cá nhân, tổ chức đã giúp đỡ tổ chức khủng bố ETLO.

Tiếp theo là một số lên án, thanh minh không quan trọng. Các phóng viên tại hiện trường đang trong cảm xúc cực kỳ kích động, liên tục đặt câu hỏi và ghi chép. Mỗi khi nhắc đến đề tài nhạy cảm là người phát ngôn bộ quốc phòng mặc quân phục sẽ lấy cơ bí mật quốc gia nhẹ nhàng trả lại.

Khi Diệp Dương Thành biết chuyện đã là giữa trưa hôm sau. Diệp Dương Thành kết thúc tu luyện mở mắt ra định kêu thức ăn nhanh lấp đầy bụng chợt nhận được điện thoại của Phó Diệc Chi. Nhờ Phó Diệc Chi mà Diệp Dương Thành hiểu biết tình huống kỹ càng, trực quan hơn các cư dân mạng.

Ngành điệp viên Trung Quốc không phải ngàn bắt tài, từ hai ngày trước Phó Diệc Chi đã nhận được tin tổ chức Ác Ma chi thủ buôn lậu vũ khí thông qua Lào, Myanmar đi biên giới Trung Quốc. Nhưng vì kế hoạch SB88 mới lộ ra, trong phút chốc Phó Diệc Chi lo là tình hình tổ chức khủng bố ETLO.

Khi Phó Diệc Chi nhận được tin, phản ứng đầu tiên là tập trung lực lượng nghiêm ngặt kiểm soát đường chính tuyến giao thông quan trọng khu vực tây nam bộ, vận động người tăng mạnh điều tra ừng biên giới. Phó Diệc Chi cho rằng mục tiêu của Ác Ma chi thủ là tây nam bộ, rất có thể là Quý Châu. Vô hình trung Phó Diệc Chi lo là với tổ chức khủng bố ETLO.

Không ngờ một phút lo là bị Ác Ma chi thủ chọc kẻ hở, lặng lẽ đưa nhiều vũ khí lục chiến vào tay phần tử tổ chức khủng bố ETLO, rất có thể đi kèm theo nhiều nhân viên chiến đấu.

Phó Diệc Chi sơ sẩy dẫn đến tập kích khủng bố tại vùng Kashgar. Theo lời Phó Diệc Chi nói, nếu gã không điều siêu chiến sĩ canh giữ tại khu vực Tân Cương đi nơi khác rất có thể đã phát hiện được ý đồ của đối phương trước khi có hành động gì, giảm bớt ảnh hưởng và phá hoại của sự kiện khủng bố, hay bóp nát từ trong trứng nước.

Nhưng trên đời không bán thuốc hồi hận, sau khi chuyện xảy ra chỉ có thể mất bò mới lo làm chuồng.

- Diệc Chi đã phái sáu siêu chiến sĩ đi Tajikistan, Pakista điều tra tung tích thủ lĩnh tổ chức khủng bố ETLO, một khi phát hiện lập tức giết chết.

Phó Diệc Chi trầm giọng nói:

- Tổ chức khủng bố ETLO không được trang bị vũ khí thì không đáng sợ. Xem tình huống trước kia, tổ chức khủng bố ETLO chỉ có thể phá rối chút ít ở vùng biên giới. Phụ thân, điều Diệc Chi không phải ETLO mà là . . .

Diệp Dương Thành siết chặt hai nắm tay, khuôn mặt lạnh băng.

Không đợi Phó Diệc Chi nói hết câu Diệp Dương Thành đã tiếp lời:

- Nước Mỹ và Ác Ma chi thủ.

Diệp Dương Thành hỏi lại:

- Trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên có tổng cộng bao nhiêu siêu chiến sĩ?

Phó Diệc Chi kinh ngạc nói:

- Cái này . . .

Phó Diệc Chi vội trả lời:

- Bây giờ có tổng cộng một trăm hai mươi ba siêu chiến sĩ, năm mươi hai người ra ngoài làm nhiệm vụ, chỉ có bảy mươi một người trong nước.

- Để lại một siêu chiến sĩ ở mỗi tỉnh.

Diệp Dương Thành hít sâu, nói:

- Siêu chiến sĩ còn lại tất cả vào khu vực ETLO hoạt động. Hễ ai có liên quan với tổ chức khủng bố ETLO thì . . . Giết hết.

- A?

Phó Diệc Chi kinh ngạc nói:

- Phụ thần, làm như vậy . . .

Mắt Diệp Dương Thành lóe tia sáng bí hiểm:

- Cứ yên tâm làm đi.

Diệp Dương Thành dùng giọng điệu bình tĩnh đến đáng sợ nói với Phó Diệc Chi:

- Có ta ở đây, không cần xem sắc mặt của ai. Kẻ phá rối nên trả giá đắt.

Diệp Dương Thành biết Phó Diệc Chi đang lo cái gì. Tổ chức khủng bố ETLO được nước Mỹ âm thầm nâng đỡ, là tổ chức khủng bố chuyên môn nhằm vào Trung Quốc. Tức là một khi tổ chức khủng bố ETLO xảy ra tình huống gì, mặc kệ Trung Quốc có những tay vào hay không sẽ thật tự nhiên bị gắn liền với nhau.

Tổ chức khủng bố ETLO núp trong Trung Á Pakistan, Tajikistan, Turkey, Châu Âu nước Đức, Munich, nước Mỹ. Nếu xử quyết những phần tử tổ chức khủng bố ETLO sẽ phải vào phạm vi mấy quốc gia này, không báo cho người ta lại rầm rộ tiêu diệt tổ chức khủng bố ETLO trong đất của người ta . . .

Dẫn đến tranh chấp ngoại giao là nhẹ, nếu ai cố ý thúc đẩy thì khi đó chính phủ Trung Quốc sẽ giải quyết như thế nào?

Nhưng tổ chức khủng bố ETLO tồn tại là một mối hiểm họa, đặc biệt sau sự kiện khủng bố xảy ra tại vùng Kashgar khiến Diệp Dương Thành càng phản cảm với nó.

Lần này tổ chức khủng bố ETLO được Ác Ma chi thủ giúp đỡ tập kích khủng bố làm người trời giận dữ, dù Diệp Dương Thành tiêu diệt khối u Ác Ma chi thủ thì ai bảo đảm tổ chức khủng bố ETLO sẽ không tái hiện? Chỉ cần tổ chức khủng bố ETLO có vũ khí, trang bị là sẽ lại làm ra tập kích khủng bố khiến người tức giận sao?

Huống chi tổ chức Ác Ma chi thủ rải rác khắp thế giới, muốn thanh lý nó không thể làm trong một sớm một chiều. Sau khi rời khỏi khu vực quản lý thì hẳn không có năng lực định vị nhân vật trong địa bàn, cho dù hẳn có khả năng đó, một khi đối phương tản ra trốn thì Diệp Dương Thành lấy đâu ra thời gian xử lý từng tên một?

Điều duy nhất Diệp Dương Thành có thể làm bây giờ là cho tổ chức Ác Ma chi thủ một bài học, hoặc là tiêu diệt đại bản doanh của nó ở Châu Á. Còn lại Diệp Dương Thành đành bó tay.

Tiêu diệt mọi nguy hiểm từ trong trứng nước là nguyên tắc Diệp Dương Thành luôn thực hiện. Dù tạm thời không thể hủy diệt Ác Ma chi thủ nhưng tổ chức khủng bố ETLO phải biến mất.

396. Chương 383-2: Cứ Cười Thoải Mái, Cười Xong Thì Khóc (hạ)

Chương 383: Cứ cười thoải mái, cười xong thì khóc. (Hạ)

Có lẽ cảm giác thái độ dứt khoát của Diệp Dương Thành từ trong lời hăn nói, Phó Diệc Chi không khuyên thêm, gã cung kính đồng ý.

Diệp Dương Thành ra lệnh cho Phó Diệc Chi chỉ cần kết quả, còn quá trình xử quyết đám tổ chức khủng bố ETLO, nếu gã có thể điều hòa, lựa chọn một số thủ đoạn hợp lý thì có lẽ vừa hoàn thành tiêu chuẩn Diệp Dương Thành muốn vừa tránh cho rắc rối không cần thiết.

Trong lòng Phó Diệc Chi suy tư nhiều điều, gã im lặng chờ Diệp Dương Thành cúp máy. Phó Diệc Chi suy nghĩ sâu xa chưa lấy lại tinh thần, dù gì Diệp Dương Thành cho nhiệm vụ quá khó khăn.

Phó Diệc Chi vắt óc nghĩ cách giải quyết, gã bỏ qua đoạn quan trọng nhất trong câu Diệp Dương Thành nói: Người phá rối nên trả giá đắt.

Phó Diệc Chi hiểu câu nói này nói theo nội dung câu trước, cho rằng Diệp Dương Thành bảo kẻ phá rối là tổ chức khủng bố ETLO. Nhưng thật ra Diệp Dương Thành nói người phá rối là thần tù giả, nước Mỹ.

Tổ chức Ác Ma chi thủ có ba thân phận, mặt ngoài là tổ chức thể lực hắc ám đẳng cấp quốc tế, ngầm thì được nước Mỹ nâng đỡ, con rối chuyên môn làm hoạt động âm u mà mặt ngoài không thể hoàn thành. Quần đảo Okinawa còn là con chó săn thứ hai của thần tù giả trên trái đất trừ tổ chức Dị Sát ra, nó là nanh vuốt thứ hai của thần tù giả.

Tuy tạm thời Diệp Dương Thành không thể tiêu diệt tổ chức Ác Ma chi thủ rải rác quá rộng nhưng Albert cầm quyền Ác Ma chi thủ luôn ở lại Myanmar, yểm trợ cho vài âm mưu của thần tù giả thì sao?

Albert là chó săn của thần tù giả, lại có thân phận nhân viên điệp viên nước Mỹ. Albert kẹp giữa hai bên, nhìn ngang nhìn dọc đều không giống người tốt, Diệp Dương Thành cảm thấy có lẽ địa ngục là nơi gã nên đi nhất. Nếu Albert không phải là dị nhân hoặc biến dị phản thần giả thì còn cơ hội xuống địa ngục. Nếu Albert là dị nhân hay biến dị phản thần giả, thế thì Diệp Dương Thành nghiền xương gã thành tro cộng với phồn phi phách tán cũng không sao.

Diệp Dương Thành cất máy thông tin, khước môi cong lên lạnh lùng nói:

- Bây giờ các người cứ cười thoải mái, cười nhiều vào, cười xong sẽ khóc ngay.

* * *

Lời người phát ngôn bộ quốc phòng Trung Quốc rất nhanh xuất hiện trước mặt các thành viên nội các Nhà Trắng. Khi Gu Siding nghe người phát ngôn đại biểu chính phủ Trung quốc biểu thị kiên quyết không thỏa hiệp với tổ chức khủng bố ETLO, còn muốn mở đợt hành động chống khủng bố vân vân thì gã cười phá lên.

- Ha ha ha ha ha ha! Người Trung Quốc ngu ngốc quả nhiên mắc bẫy.

- Thưa các quý ông quý bà, có lẽ chúng ta nên khai bình champagne chúc mừng trước.

Trong phòng họp cực kỳ nghiêm túc tràn ngập tiếng cười.

- Ha ha ha ha ha ha!

Đám người có mặt đều hiểu ý câu nói của phó tổng thống Gu Siding.

Trung Quốc biểu thị không thỏa hiệp, biểu thị kiên quyết phản kích. Trong lúc này lãnh tohỏ Trung Quốc xảy ra một số chuyện Khiến người ta khó chấp nhận, cộng với tuyên bố trên mạng cố ý kích động hướng dẫn, gây ra cảm xúc bất mãn của dân chúng Trung Quốc.

Có lẽ chính phủ Trung quốc sẽ rất nhức đầu.

Tổng thống Armstrong ngồi trên ghế chính luôn yên lặng nghe cũng cười toe toét.

Armstrong là người lên kế hoạch dự bị, gã cười lớn:

- Ha ha ha ha ha ha!

Armstrong cảm thấy mình là tổng thống thiên tài.

Tam giác vàng là khu vực tam giác giữa biên giới ba nước Myanmar, Thái Lan, Lào. Khu vực này chuyên sản xuất thuốc phiện, lại là nơi chủ yếu sinh ra ma túy trên thế giới nên ba chữ tam giác vàng nổi tiếng khắp nơi.

Khu tam giác vàng chỉ là một cách gọi, nếu phân chia kỹ thì có Đạn bang, Khắc Khâm bang của Myanmar, Thanh Lai phủ, Thanh Mại phủ bắc bộ của Thái Lan, Lang Nam Tháp Tỉnh, Phong Sa Lý, Ô Đa Mỗ Tắc Tỉnh, Lang Bọt Lạp Bang tỉnh tây bộ của Lào vân vân. Tổng cộng có hơn ba ngàn thôn trấn lớn nhỏ, tổng diện tích lên đến mười chín điểm bốn vạn km vuông, nơi đây là thiên đường của tội phạm.

Các thế lực lớn nhỏ sinh ra tại đây, mỗi năm có mấy ngàn vạn tấn thuốc phiện tinh luyện từ vùng tam giác vàng sau đó rải rác khắp thế giới. Bình dân trong vùng tam giác vàng đa số gieo trồng anh túc, thuốc phiện lời to khiến người ta đổ xô lao vào.

Qua thời gian dài diễn biến và phân tranh, trước mắt tổ chức Ác Ma chi thủ khổng chế hai mươi sáu phần trăm diện tích vùng tam giác vàng là nổi bật nhất. Đứng dưới quần đảo Okinawa là tập đoàn Khôn Tát. Thế lực uy tín lâu năm trong vùng tam giác vàng.

Năm bảy mươi, tám mươi thế kỷ trước, quân đội Myanmar, Thái Lan tăng mạnh triệt phá tập đoàn Khôn Tát làm nó sút đầu mẻ trán ứng đối, sơ sẩy bị Ác Ma chi thủ chọc được kẽ hở thế là mất hơn một nửa phạm vi thế lực. Từ lúc đó Ác Ma chi thủ ngồi vững trên ngai vàng số một thế lực võ trang vùng tam giác vàng.

Một điều chắc chắn rằng tập đoàn Khôn Tát, Ác Ma chi thủ như nước với lửa trong vùng tam giác vàng. Trừ hai nhà này ra trong vùng tam giác vàng còn có gần trăm thế lực võ trang lớn nhỏ khác. Trong tình huống ném chuột sợ vỡ đồ, Ác Ma chi thủ, tập đoàn Khôn Tát lựa chọn chia lãnh thổ cai trị.

Đạn bang, Khắc Khâm bang của Myanmar, Thanh Mại phủ bắc bộ của Thái Lan thuộc về Ác Ma chi thủ. Còn Lang Nam Tháp Tỉnh, Phong Sa Lý, Ô Đa Mỗ Tắc tỉnh tây bộ của Lào thuộc về tập đoàn Khôn Tát. Trừ hai thế lực lớn này ra các tổ chức nhỏ khác chỉ có thể sinh tồn trong kẽ hở, một Thanh Lai Phủ có tới ba mươi mấy người trú đóng, là thế lực võ trang từ hai, ba chục người đến tám, chín mươi người.

Thanh Lai Phủ thành khu vực giằng xóc giữa hai thế lực lớn tập đoàn Khôn Tát, Ác Ma chi thủ. Nên với toàn bộ vùng tam giác vàng thì Thanh Lai Phủ là khu vực hỗn loạn nhất. Mỗi ngày chỗ này sẽ vang tiếng súng, có người chết oan.

Nhưng phải công nhận là sản nghiệp trụ cột của Thanh Lai Phủ từ nơi chuyên sản xuất thuốc phiện dần biến thành phố du lịch. Người đi qua Thanh Lai Phủ đều biết cảnh tượng hắc ám chỉ xảy ra vào buổi tối, còn ban ngày Thanh Lai Phủ trông thật xinh đẹp và an toàn.

Sáng sớm mờng sáu năm mới, khoảng chín giờ, trước cửa chủ điện Linh Quang Tự thắng cảnh du lịch nổi tiếng của Thanh Lai Phủ có một nam nhân mặt chữ điền đứng. Nam nhân khoảng ba mươi mấy tuổi, mặc quần đùi, áo thun trắng. Lúc này nam nhân hơn ba mươi tuổi đang cầm máy chụp hình liên tục bấm máy quanh pho tượng thần thủ hộ của linh Quang Tự.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi chụp mỗi góc độ đủ các mặt pho tượng thần thủ hộ, lẩm bẩm thanh âm chỉ mình nghe thấy:

- Không ngờ chỗ này có tượng điêu khắc đẹp như thế . . .

- Sau này có rảnh phải đưa phụ mẫu, Mạn Ny cùng đi xem. Chắc chắc, đẹp quá.

Diệp Dương Thành liên tục chụp ba mươi mấy tấm hình mới nhắm ống kính vào chủ điện Linh Quang Tự, đã đến đây nếu không chụp nhiều hình trở về lưu kỷ niệm thì uống công đi.

Đương nhiên trước khi vào chủ điện Diệp Dương Thành bản năng liếc một cảnh sát Thái Lan đứng gần đó.

Diệp Dương Thành từ biên cảnh Vân Nam nhập cư trái phép đến Thanh Lai Phủ. Trên người Diệp Dương Thành đừng nói là thị thực, ngay cả giấy căn cước cũng không đâu vào đâu.

397. Chương 384: Cùng Hung Cực Ác

Chương 384: Cùng hung cực ác.

Nhưng ích lợi duy nhất của thuật biến thân là chạy trốn không bị áp lực tâm lý. Dù bây giờ Diệp Dương Thành giết người giữa đường, chỉ cần hắn tìm một chỗ kín đổi khuôn mặt mới là có thể cười toe chạy vào đám đông vậy xem người bị hắn giết.

Diệp Dương Thành khá may mắn, từ sáu giờ sáng hắn đến Thanh Lai Phủ đi dạo mấy tiếng nhưng không bị ai bắt lại kiểm tra thị thực, có lẽ vì hắn biến ra khuôn mặt chữ điền này có dáng vẻ hiền lành chân chất?

Diệp Dương Thành cởi giày trước cửa chủ điện Linh Quang Tự, bắt chước mấy khách du lịch làm ra vẻ mặt thành kính đi vào trong.

Diệp Dương Thành đến Thanh Lai Phủ đi dạo hơn mười tiếng, mãi chín giờ tối hắn đổi quần áo đứng trên cầu Mi Tái cách biên cảnh Thanh Lai Phủ 60 km, phía đối diện là Kỳ Lặc trấn của Myanmar.

Vì màn đêm buông xuống, nội thành Thanh Lai Phủ vẫn xa hoa trụy lạc, nhưng ra khỏi thành thì đừng nói khách du lịch, không có một bóng cảnh sát. Trừ hai loại người này ra chỉ còn lại . . .

Diệp Dương Thành đứng trên đầu cầu, biểu tình bất đắc dĩ.

Năm cây súng tự động AK47, họng súng đen ngòm chĩa vào Diệp Dương Thành. Năm nam nhân da ngăm đen lộ cánh tay trần bao vây Diệp Dương Thành. Một nam nhân xì xô xì xào nói gì đó với Diệp Dương Thành, tiếc rằng hắn không nghe hiểu tiếng Myanmar, không biết tiếng Thái Lan, không hiểu nổi nam nhân kia muốn biểu đạt cái gì.

Có một điều chắc chắn rằng tuyệt đối không phải câu hỏi thân thiện.

Bởi vì nam nhân đó nói xì xô xì xào một hồi phát hiện Diệp Dương Thành chỉ ngơ ngác nhìn mình chứ không nhúc nhích, vẻ mặt gã rất tức giận. Nam nhân nói lớn tiếng nạt vào mặt Diệp Dương Thành.

Nam nhân tháo sợi dây thừng bên hông xuống đưa cho nam nhân khác đứng bên cạnh, còn gã tiếp tục chĩa súng vào Diệp Dương Thành để uy hiếp.

Nam nhân kia cầm dây thừng, giắt súng ra sau lưng. Nam nhân nhắc chân đi hướng Diệp Dương Thành, xem bộ dáng dường như định trói hắn lại rồi mang đi.

Có trời làm chứng, lần này Diệp Dương Thành đến vùng tam giác vàng không chỉ để đi chơi, có hàng tá việc cần làm đang chờ hắn. Hình dung Diệp Dương Thành giành giật từng giây hoàn toàn không phóng đại, hắn không rảnh cãi cộ với năm nam nhân chẳng biết là người Myanmar, Thái Lan hay Lào.

Diệp Dương Thành cứ nghĩ ông trời có đức hảo sinh, nếu năm nam nhân biết điều tự động rời đi thì hắn sẽ tha cho bọn họ, giờ . . .

Diệp Dương Thành cúi đầu, khê thở dài:

- Thế giới này thật khó làm người tốt.

Diệp Dương Thành mạnh lắc người mấy cái. Nam nhân lúc trước nói chuyện với Diệp Dương Thành đột nhiên cảm thấy mắt hoa lên, hắn biến mất. Nam nhân không dám nhúc nhích.

Diệp Dương Thành cầm AK47 dí vào mông tang nam nhân, hắn nhàm chán ngáp dài, tay phải cốc mạnh đầu gã.

Diệp Dương Thành nói:

- Thứ vô dụng dám đi học người ta chơi trò ăn cướp, bị nhũn não sao?

Năm nam nhân lộ biểu tình khó hiểu, bọn họ nghe không hiểu tiếng Hán. Khiến Diệp Dương Thành bất ngờ là bốn nam nhân thấy hắn cầm súng dí vào trán nam nhân lúc đầu lên tiếng nói chuyện, bọn họ không hề tỏ vẻ ném chuột sợ vỡ đồ, ngược lại . . .

Đoàng đoàng đoàng!

Bốn cây AK47 cơ hồ đồng thời phát ra tiếng súng, viên đạn bay vèo vèo hướng Diệp Dương Thành và nam nhân kia. May mắn Diệp Dương Thành phản ứng mau lẹ người né sang một bên, nam nhân lúc trước lên tiếng thì người thủng lỗ chỗ, chẳng mấy chốc té ngã trong vũng máu.

Bọn họ tàn nhẫn, dứt khoát làm da đầu Diệp Dương Thành tê dại, hèn gì mọi người đều nói tay buôn ma túy toàn là đồ điên. Xuống tay không khoan nhượng với đồng bọn, chẳng lẽ giữa bọn họ không có chút tình cảm nào sao?

Diệp Dương Thành cầm nín lặc đầu, tuy hắn chưa từng học bắn súng nhưng có khả năng nhìn thấu nhạy bén, lực cánh tay mạnh mẽ. Diệp Dương Thành giờ AK47 lúc trước cướp từ tay nam nhân, nã súng bắn liên hồi vào bốn nam nhân.

Năm giây sau trên cầu Mi Tái Hà lại thêm năm mạng người.

- Thành công xóa sổ phần tử cùng hung cực ác ngoài khu vực quản lý, được +6000, xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng, thay trời hành uy, trừng ác dương thiện.

- Thành công xóa sổ phần tử cùng hung cực ác ngoài khu vực quản lý, được +6000 . . .

- Thành công xóa sổ phần tử cùng hung cực ác ngoài khu vực quản lý . . .

Năm gợi ý tăng công đức huyền điểm liên tục hiện ra trong não Diệp Dương Thành, hắn thấy gợi ý trước kia chưa từng gặp thì sững sờ. Phần tử cùng hung cực ác? Đó là cái gì?

Rất nhanh Cửu Tiêu thần cách đưa ra định nghĩa liên quan phần tử cùng hung cực ác cho Diệp Dương Thành biết.

- Định nghĩa phần tử cùng hung cực ác: Tự nguyện làm nghề có khả năng nguy hại cao, trực tiếp, gián tiếp tạo làm hại người vô tội lên đến con số hơn một ngàn đều là phần tử cùng hung cực ác. Vì nơi phần tử cùng hung cực ác ở không nằm trong phạm vi quản lý của cá kiểm, xóa sổ một phần tử cùng hung cực ác có định tăng 6000 công đức huyền điểm.

Nhìn thấy dòng giải thích, hắn ngộ ra.

Vùng tam giác vàng là nơi chuyên môn chế tạo thuốc phiện lớn nhất thế giới, ai nhúng tay vào nghề này, ma túy bị vận chuyển đến khắp nơi trên thế giới, một người hút một khắc trong thuốc phiện thì người đó tương đương gián tiếp thành bên cung ứng thuốc phiện cho kẻ nghiện.

Nghĩ thông điều này, mắt Diệp Dương Thành bắn ra tia sáng chói lòa:

- Nói vậy là . . .

- Chẳng phải nguyên vùng tam giác vàng này . . . Tương đương với bản đồ chuyên xử quái thẳng cấp trong game?

Nguyên vùng tam giác vàng có bao nhiêu người sản xuất thuốc công pháp hiện? Không nói những cá thể khác, chỉ tính trong Ác Ma chi thủ, tập đoàn Khôn Tất có bao nhiêu thành viên làm nghề thuốc phiện? Trong đó có bao nhiêu kẻ vì tiền lời lớn mà tự nguyện, chủ động làm việc chế tạo ma túy?

Một phần tử cùng hung cực ác là sáu ngàn công đức huyền điểm, mười tên là sáu vạn, một trăm tên là sáu mươi vạn. Nếu là một ngàn, một vạn phần tử cùng hung cực ác thì sao? Tổng nhân khẩu vùng tam giác vàng là trên ngàn vạn, trong đó có bao nhiêu người theo nghề sản xuất thuốc phiện?

Tuy năm chín mươi thế kỷ trước Khôn Tất được gọi là bá chủ thuốc phiện đã giơ tay đầu hàng với quân chính phủ, bị nhốt trong biệt thự Ngưỡng Quang, nhưng tại sao linh phó không bị xử tử? Bởi vì Khôn Tất đầu hàng thật nhưng tập đoàn Khôn Tất vẫn còn đó, cả danh lẫn quyền. Một khi Khôn Tất bị gì thì thuộc hạ cũ trong tập đoàn Khôn Tất sẽ không đứng xem.

Khôn Tất đầu hàng nên vùng tam giác vàng vốn là không ai quản lý nghênh đến kiểm soát võ trang nhưng chỉ được vài tháng. Tướng quân phụ trách quản lý khu vực Myanmar vùng tam giác vàng đã ăn rở với tay buôn ma túy.

Cho nên đến bây giờ vùng tam giác vàng giữ ngai vàng số một vùng đất sản xuất thuốc phiện trong toàn thế giới, sừng sững không bị khu vực nào lay động. Từ đó không khó đoán ra có bao nhiêu người sản xuất thuốc phiện. Một khi dính đến thuốc phiện, mặc kệ người là thành viên võ trang hay nhân viên công tác chuyên môn sản xuất thuốc phiện chỉ có hai điều phân biệt, là tự nguyện hoặc không.

398. Chương 385: Địa Ngục Mới Là Ngôi Nhà Vĩnh Viễn Của Các Người

Chương 385: Địa ngục mới là ngôi nhà vĩnh viễn của các người.

Suy nghĩ của Diệp Dương Thành bay xa, hấn vội vàng hỏi:

- Ta có cách phân biệt ai chủ động và ai bị ép buộc không?

Còn về Albert, hiện Diệp Dương Thành đang đứng cách khu mỏ Albert bảo vệ gần 5, 10 km. Nghĩa là Diệp Dương Thành dư sức đến khu mỏ trong vòng mấy phút, tiền con rồi đại ca cầm quyền Ác Ma chỉ thủ xuống địa ngục.

Đường như Cửu Tiêu thần cách bị vấn đề ngu ngốc của Diệp Dương Thành làm ngơ ngẩn:

- . . .

Cửu Tiêu thần cách yên lặng nửa phút sau hiện ra dòng chữ. Thấy dòng chữ đó, Diệp Dương Thành cười khan.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Công năng chủ động phán định đẳng cấp thiện ác của Cửu Tiêu thần cách, suýt quên cái này.

Có cách phân biệt rõ tự nguyện hoặc không, Diệp Dương Thành không tiếp tục đứng trên cầu hóng mát. Diệp Dương Thành đá năm xác kẻ cướp xuống sông Mi Tái. Diệp Dương Thành dùng thần quyền ẩn xác nhận khu mỏ ở đâu, hấn điều động lực lượng linh hư thi triển lược ảnh thần thuật. Vèo một tiếng, Diệp Dương Thành biến mất trong bóng tối mênh mông.

Mạnh Đông Trấn là một quân trấn quan trọng trong biên giới Myanmar. Có ba lực chiến đoàn Myanmar trú đóng gần Mạnh Đông Trấn, đương nhiên đây chỉ là con số chính phủ Myanmar tuyên bố, có đúng thật hay không thì mỗi người một ý.

Theo lý thuyết Mạnh Đông Trấn vừa là quân trấn quan trọng ở biên cảnh lại có ba lực chiến đoàn trú đóng, vậy trong phạm vi thế lực đó vốn không nên tồn tại thế lực võ trang khác. Nhưng sự thật là trong vùng núi gần Mạnh Đông Trấn chẳng những có quân chính phủ Myanmar mà còn có căn cứ quân sự của Ác Ma chi thủ.

Đoàn trưởng ba lực chiến đoàn chính phủ Myanmar cứ cách dăm hôm là lại đến căn cứ quân sự Ác Ma chi thủ chơi, bộ dáng huynh đệ tốt. Ác Ma chi thủ nhờ đó càng có tiếng nói nặng ký trong địa bàn Myanmar.

Trong một khe núi sâu 30 km cách Mạnh Đông Trấn có một căn cứ quân sự rất đơn sơ, nhưng dù là tập đoàn Khôn Tắt hay quân chính phủ Thái Lan, Myanmar, Lào đều không dám xem thường nó. Vì trong căn cứ quân sự đơn giản kia quanh năm huấn luyện, đó là đội tinh nhuệ nhất trong tổ chức võ trang của Ác Ma chi thủ tại Myanmar.

Năm xưa là đội quân này cần mất ba mươi phần trăm địa bàn của tập đoàn Khôn Tắt, giúp Ác Ma chi thủ từ ay trở thành một trong những thế lực võ trang mạnh nhất vùng tam giác vàng. Thành viên đội này nhận huấn luyện quân sự nghiêm khắc nhất, ăn đồ có dinh dưỡng đầy đủ nhất, trang bị vũ khí thiết bị hạng nhất dù tính bản đẳng cấp thế giới.

Mọi người đều biết đội quân này sẽ không tùy tiện rời khỏi căn cứ quân sự đơn sơ, vì một khi bọn họ rời đi tức trong vòng hai mươi bốn giờ xảy ra sự kiện thảm tuyệt nhân hoàn. Bọn họ như mũi dao nhọn dễ dàng đâm thủng tim kẻ địch, cũng là đội lực lượng võ trang tinh nhuệ nhất của Ác Ma chi thủ tại Châu Á.

Nhưng rất ít ai biết đội quân này chỉ có khoảng tám mươi người, bọn họ ở trong căn cứ quân sự khe núi không chỉ huấn luyện mà quan trọng là bảo vệ bí mật của ngọn núi này.

Đêm nay khác với mọi ngày. Chín giờ bốn mươi phút buổi tối, một đội do sáu mươi nhân viên võ trang tập hợp nhanh chóng xuyên qua trong rừng rậm. Mấy phút sau, bọn họ đến mục tiêu của chuyến đi, căn cứ quân sự sâu trong khe núi.

Két két két két két!

Cánh cửa dày nặng bị người đẩy mở từ bên trong vang lên tiếng ma sát chói tai. Cánh cửa mở ra, người đứng bên trong lộ ra trước mắt đội nhân viên võ trang.

Đó là một nam nhân da trắng khoảng hơn năm mươi tuổi, mặt mũi hiền lành.

Hơn sáu mươi nhân viên võ trang cùng gập người cúi chào nam nhân trung niên da trắng, hét to:

- Lão bản!

Nam nhân trung niên da trắng giơ cổ tay, nheo mắt nhìn đồng hồ, mỉm cười ngó hướng nam nhân cao to đứng đằng trước nhất đội võ trang.

- Tập Tác, các người trở về chậm hơn ta dự tính khoảng hai mươi phút.

Khuôn mặt cười tủm tỉm chẳng có vẻ gì là trách móc.

Nhưng nghe nam nhân trung niên da trắng nói, nam nhân vạm vỡ tên Tập Tác biến sắc mặt, lại khom lưng nói:

- Là lỗi của ta, lão bản!

Tập Tác không giải thích câu nào, cũng không cần.

Nghe Tập Tác nói, nam nhân trung niên da trắng cười phất tay.

- Tập Tác đi theo ta, những người khác trở lại nghỉ ngơi đi.

Lòng Tập Tác thít chặt nhưng vẫn khom lưng, lớn tiếng nói:

- Tuân lệnh lão bản!

Tập Tác thẳng người dậy, bước nhanh đi hướng nam nhân da trắng đã quay đi. Tập Tác nghiêm trang đi theo sau lưng nam nhân trung niên, thậm chí không dám cởi trang bị vũ khí xuống.

Nam nhân da trắng nhìn khá gầy gò, dường như một cơn gió nhẹ phất qua có thể thổi bay gã. Nhưng Tập Tác làm tâm phúc của nam nhân da trắng, biết lão bản khủng bố cỡ nào. Tập Tác nghĩ đến lửa rắn bay đầy trời là gã đánh rùng mình, bản năng khom lưng hướng nam nhân da trắng.

Tòa căn cứ quân sự đơn sơ này cực kỳ đơn giản, trong khe núi chỉ có một gian nhà gỗ cũ nát. Trong khoảnh đất trống gập ghềnh dựng một mái nhà tranh rách nát còn hơn căn nhà gỗ.

Nhà gỗ là nơi đám người Tập Tác cứ trú, nhà lá là chỗ các thợ mỏ nghỉ ngơi. Tuy không ai xem các thợ mỏ như con người, nhưng mỗi ngày bọn họ vào quặng khai thác mỏ lấy quặng. Theo thống kê không chính thức của Tập Tác, mỗi tháng có gần trăm thợ mỏ chết trong căn cứ quân sự, con số quá cao.

Trong gần một trăm người chết có tám mươi phần trăm chết vào tay lão bản, mười lăm phần trăm bị đám người Tập Tác kéo ra ngoài làm bia sống, bị đùa giỡn đến chết. Còn lại năm phần trăm có hai phần ba chết trong quặng mỏ, số còn lại hoặc bị chết đói, chết bệnh.

Tóm lại trong căn cứ quân sự này thợ mỏ tương đương với gia súc, ai cũng có quyền giết bọn họ, dù chết người báo hại không ai đào quặng. Đám thợ mỏ chỉ là Albert tung hỏa mù với bên ngoài, bọn họ chết hay sống chẳng đáng được gã để bụng.

Ít có thợ mỏ nào an toàn sống hơn ba tháng trong căn cứ quân sự.

Những thợ mỏ toàn là nam giới bình thường của ba nước Myanmar, Thái Lan, Lào bị Ác Ma chỉ thủ bắt cóc, hoặc mua tù binh từ tổ chức võ trang khác, hoặc người vượt biên. Trong đó tỷ lệ lớn nhất là mấy kẻ

đánh bài vượt biên vào Việt Nam, Myanmar, Lào, thua đỏ mắt mượn tiền cho vay nặng lãi, kết quả không trả nổi.

Phí tổn rẻ, tùy thời có thể bổ sung con số dư dả dẫn đến địa vị thợ mỏ trong căn cứ quân sự này thấp không bằng chó, mèo. Nghe lời còn cho người sống thêm mấy ngày, hơn ăn nói đụng chạm hoặc phản ứng kịch liệt thì . . . Quặng mỏ bỏ không gần căn cứ quân sự chính là mộ tập thể của bọn họ.

Người chưa từng tiếp xúc với chuyện này rất khó tưởng tượng cảnh tượng này hình dung Ác Ma chi thủ là cầm thú đó là khen bọn họ.

Tạp Tác đi theo Albert vào gian nhà gỗ nhỏ nằm tận cùng bên trong khe núi. Khác với bề ngoài rách nát, bên trong gian nhà gỗ rực rỡ dát vàng.

Albert ngồi xuống sofa, ngược mắt nhìn Tạp Tác võ trang đầy đủ.

Albert mỉm cười hỏi:

- Có lẽ người nên giải thích với ta tại sao tám mươi người đi nhưng chỉ còn sáu mươi một người trở về. Mười chín người kia đã đi lạc sao?

399. Chương 386-1: Trong Một Đêm Máu Chảy Thành Sông (thượng)

Chương 386: Trong một đêm máu chảy thành sông. (Thượng)

Tim Tạp Tác đập nhanh:

- Lão bản . . .

Tạp Tác quỳ xuống trước mặt Albert, run giọng nói:

- Trong lúc chúng ta rút lui bị nhiều quân đội Trung Quốc truy sát, đám Beane bị . . . Bị binh sĩ Trung Quốc . . .

Hai tay Albert chống đầu gối đứng dậy:

- Tạp Tác, ta không có ý trách người, đừng sợ.

Tạp Tác ngậm ngâm một lúc sau nói với Tạp Tác:

- Nghỉ ngơi một đêm đi, sáng mai các người còn cần đi Trung Quốc một chuyến. Lần này không phải Tân Cương mà là Thượng Hải, Trung Quốc.

Lưng Tạp Tác ướt đầm mồ hôi, nghe Albert khẳng định mình không bị mất mạng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tạp Tác lên tiếng:

- Tuân lệnh lão bản!

Albert chưa kịp dặn dò cụ thể tình hình thì cánh cửa đóng kín bỗng bị người đập mở cái rầm. Một giọng nam rất có từ tính vang bên tai Albert, Tạp Tác.

- Đừng đi đâu hết, đại ngục mới là căn nhà vĩnh hằng của các người!

Albert, Tạp Tác đều là kẻ hung ác lẫn lộn ra sống vào chết. Đặc biệt là Albert, trừ có danh nghĩa lão bản tổ chức Ác Ma chi thủ ra, lão còn là biến dị phản thần giả AA giai.

Sau khi cửa phòng bị đá mở, giây sau Albert giơ cao tay phải. Một đóm lửa vàng nhảy múa trên đầu năm ngón tay già. Ngọn lửa rất nhỏ, nhưng không ai có thể bỏ qua sức uy hiếp từ ngọn lửa này.

Khi Albert bày ra tư thế cảnh giác thì Tạp Tác lặn một vòng vừa tháo súng tự động mini công trên vai xuống. Chưa đến hai giây Tạp Tác đã chia hòng súng hướng cửa nhà gỗ, bóp cò.

Trong tình huống đột nhiên xảy ra, bất cứ quân nhân nào đều sẽ không cầm súng uy hiếp mà nhanh chóng quyết định bóp cò ngay, bắn chết kẻ xâm nhập.

Vào lúc này còn muốn xem rõ mặt mũi đối phương, lải nhải nói vài câu thì không phải quân nhân hợp cách mà là kẻ ngoài nghề.

Đoàng đoàng đoàng!

Họng súng tự động mini phun ra ánh lửa, viên đạn như mưa bắn ngoài cửa. Nhưng tiếng súng kéo dài được hai giây bỗng ngừng bật, Tạt Tạt nửa quỳ dưới đất, gờ súng lên cao bỗng chốc ngẩn ngơ.

Một người đứng ngoài cửa, nói đúng hơn là một nam nhân toàn thân bao phủ trong áo giáp bạc, đeo mặt nạ màu bạc che nửa bên mặt, mái tóc dài màu bạc rũ xuống. Nam nhân tay cầm một cây trường thương bạc, viên đạn súng máy đập vào áo giáp bạc không tóe lửa đã bị đánh bay đi, không tảo chút vết thương nào.

Thần kinh Tạt Tạt cứng hơn đa số người, nhưng dù là vậy khi gã thấy nam nhân toàn thân một màu bạc vẫn rơi vào ngạc nhiên. Ba giây kinh ngạc khiến Tạt Tạt không còn cơ hội nổ súng một lần nữa.

Xoẹt xoẹt!

Mũi bàn long ngân thương sắc bén dễ dàng cửa súng tự động mini trong tay Tạt Tạt thành hai khúc. Tạt Tạt không kịp có hành động gì, đầu thương toát ra hơi thở lạnh lẽo đã gác trên cổ gã. Tạt Tạt cứng người lại, không dám nhúc nhích.

Tạt Tạt chỉ là một con tôm tép đối với Diệp Dương Thành, tuy nghe đoạn đối thoại vừa rồi của gã với Albert thì biết gã có tham gia hành động khủng bố vùng Kashgar của ETLO. Nhưng đối với Diệp Dương Thành thì Tạt Tạt chỉ là một tiểu nhân vật đáng chết.

Cho nên Diệp Dương Thành dời sự chú ý vào người Albert biểu tình trầm trọng.

Diệp Dương Thành cười với Albert:

- Là Albert đúng không?

Diệp Dương Thành nói bằng tiếng Anh trôi chảy:

- Trước khi đến đây ta luôn có một vấn đề muốn hỏi người.

Albert tập trung chú ý vào Diệp Dương Thành, mỗi tiếng nói cử động của hắn đều khắc trong mắt gã.

Nghe Diệp Dương Thành nói chuyện, Albert phản xạ hỏi lại:

- Cái gì?

- Làm một cảm thú . . .

Diệp Dương Thành nhe hàm răng trắng hỏi:

- Người có cảm giác áp lực lớn không?

Mặt Albert sa sầm:

- Khốn kiếp!

Albert mặc kệ sự sống chết của Tạt Tạt, gã vung tay lên. Một đúm lửa bùng cháy trên đầu ngón tay Albert đón gió trường lớn lên, trong phút chốc biến thành năm con rắn lửa to lớn màu vàng.

Albert hét to:

- Chết đi!

Năm con rắn lửa to màu vàng có nhiệt độ cao, hai con quấn lấy nhau trong không trung, còn lại ba con phong kín tất cả đường lui của Diệp Dương Thành. Hơi nóng xen lẫn uy thế hùng hổ tiến tới nhanh chóng đập vào mặt Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành cười khẩy nói:

- Muốn chơi lửa trước mặt ta? Người xứng sao?

Diệp Dương Thành không thèm nhìn Tập Tác nửa quỳ dưới đất, hất vung tay lên, bàn long ngân thương cắt đứt cổ gã. Diệp Dương Thành mặc áo dính vào người mình, hất gơ tay trái lên.

- Liệt diễm thuật, đốt!

Liệt diễm thuật trung giai tiêu hao năm trăm điểm linh lực nhiệt độ càng cao hơn. Bây giờ Diệp Dương Thành thi triển liệt diễm thuật trung giai chín trăm điểm linh lực, còn là liệt diễm thuật trong trạng thái chiến đấu được tăng phúc hai trăm phần.

Ngọn lửa màu lam với nhiệt độ lên đến mấy vạn độ đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Dương Thành. Ngọn lửa màu lam hiện ra, không khí trong nhà gỗ bị hút hết sạch. Nhiệt độ cao làm người sợ hãi, nhà gỗ bị bắt lửa.

Albert thi triển ra năm con rắn lửa màu vàng không có cơ hội vùng vẫy đã bị liệt diễm thuật của Diệp Dương Thành nuốt trọn. Ngọn lửa màu lam xen lẫn năng lượng từ rắn lửa màu vàng ập hướng Albert mất tròn xoe.

Vù vù vù vù vù!

Ngọn lửa lam nóng rực tựa như lửa diệt thế có thể cắn nuốt vạn vật, nơi nó đi qua là một mảnh tro tàn. Albert chột ý thể hiệp người, tác oai tác quái trên thế giới này mấy chục năm, là người cầm quyền Ác Ma chi thủ, gã không kịp phát ra tiếng hét đã bị đốt thành tro.

Nhưng Diệp Dương Thành đã bảo sẽ nghiền xương Albert thành tro hồn phi phách tán thì sao nuốt lời được?

Diệp Dương Thành mặc kệ nhà gỗ bén lửa đang cháy hừng hực đốt nóng cơ thể mình, ánh mắt hắt nhìn Albert chằm chằm. Khoảng mười giây sau, trước mắt Diệp Dương Thành có một đốm sáng nhỏ lấp lánh ánh sáng trắng tụ lại giữa không trung, hình thành bộ dạng lúc Albert còn sống.

Có lẽ cho rằng Diệp Dương Thành không thể thấy bộ dạng linh hồn của mình nên Albert cơ thể bị đốt thành tro cười độc ác với hắn. Ngay khi linh hồn thành hình, Albert lao hướng tình báo sắp xếp chiến lược.

Diệp Dương Thành nhìn thấy Albert cười khẩy, chờ gã lao tới gần nửa thước thì hắn chửi mắng:

- Cười cái con khỉ!

Trong vẻ mặt hãi hùng khủng khiếp của Albert, Diệp Dương Thành giơ tay phải, khẽ quát:

- Trấn linh thuật, đốt!

Đối với lệ quy hoặc linh hồn dị nhân bị cưỡng ép hút ra thì trấn linh thuật có hiệu quả giam cầm, trấn áp chúng nó để Diệp Dương Thành thu làm linh phó.

Đối với quỷ vật bình thường, hay linh hồn dị nhân tàn khuyết linh lực bị ngọn lửa cuốn mất một nửa thì trấn linh thuật là khắc tinh, thứ lấy mạng chúng nó.

Một cái đĩa màu bạc xuất hiện trên đầu Albert, ánh sáng bạc chiếu xuống, gã như tuyết gặp nắng nóng, linh hồn nhanh chóng tan rã. Từng luồng khói đen bay ra linh hồn Albert, khi còn sống gã không hét lên được nhưng chết rồi được hoàn thành tâm nguyện.

- A!!!

Tiếng hét cực kỳ thê lương tràn ngập bên tai Diệp Dương Thành, nhưng hắn không hề dao động. Diệp Dương Thành yên lặng đứng trong lửa cháy nhìn linh hồn Albert bị trấn linh thuật công kích nhanh chóng tan rã, càng lúc càng nhỏ cho đến khi hoàn toàn tan biến trong thiên địa.

Mười phút sau, một đám nam nhân quần áo rách rưới như ăn mày gào rú lật đật lao ra khỏi căn cứ quân sự, sau lưng bọn họ là xác chết mặc quân phục la liệt đầy đất, ánh lửa bốc lên cao.

400. Chương 386-2: Trong Một Đêm Máu Chảy Thành Sông (hạ)

Chương 386: Trong một đêm máu chảy thành sông. (Hạ)

Trong rừng sâu, căn cứ quân sự tràn ngập bí ẩn, mối nguy hiểm vùng tam giác vàng bắt đầu từ bây giờ bị người xóa khỏi bản đồ quân sự.

Ác Ma chi thủ xứng đáng là tổ chức võ trang số một vùng tam giác vàng, cũng xứng là tổ chức buôn bán ma túy, thuốc phiện số một thế giới. Không người nào tính nổi bán ma túy đem lại bao nhiêu lợi nhuận cho Ác Ma chi thủ mỗi năm, Ác Ma chi thủ đưa bao nhiêu thu nhập riêng cho chính phủ nước Mỹ.

Có một điều chắc chắn rằng Ác Ma chi thủ có hơn ba mươi điểm căn cứ quân sự lớn nhỏ trong vùng tam giác vàng, nhân viên võ trang nhiều cỡ năm ngàn người. Ác Ma chi thủ khống chế mảng lớn đồng anh túc tây nam bộ và tây bộ vùng tam giác vàng. Tổ chức Ác Ma chi thủ có hơn sáu mươi xưởng thuốc phiện, mười tám công xưởng tinh luyện ma túy quy mô lớn nhỏ khác nhau.

Nếu tính luôn bình dân gieo trồng anh túc thì hơn mười vạn người phục vụ cho Ác Ma chi thủ trong vùng tam giác vàng. Không ai suy đoán có ngày thế lực Ác Ma chi thủ sẽ bị hủy diệt trong vùng tam giác vàng, vì không ai tin có người cần được cục xương cứng này, tập đoàn Khôn Tắt cũng không có thực lực đó.

Vì vậy mông bầy, sáng sớm tinh mơ, khi tin tức chui vào tai mọi người thì không ai tin nổi. Mãi đến giữa trưa, ngày càng nhiều chứng cứ cứng đưa tới trước mặt bọn họ, tập thể ngây người.

Vật khổng lồ trong vùng tam giác vàng, tổ chức Ác Ma chi thủ, thế lực hắc ám đẳng cấp thế giới, thế lực trong vùng tam giác vàng một đêm bị người hoàn toàn phá hủy, máu chảy thành sông không đủ để hình dung hiện trường.

Hơn ba mươi căn cứ quân sự trong ba tiếng ngắn ngủi liên tục bị công kích. Trong một đêm toàn bộ căn cứ quân sự Ác Ma chi thủ thành phế tích khét đen. Năm ngàn nhân viên võ trang được gọi là tổ chức võ trang mạnh nhất vùng tam giác vàng chỉ một đêm bị người huết tủy. Trừ những người không có mặt trong căn cứ quân sự là may mắn tránh thoát một kiếp, số còn lại lần lượt mất mạng trong ngọn lửa bùng cháy.

Trừ bỏ ba mươi mấy tòa căn cứ quân sự, xưởng thuốc phiện, công xưởng tinh luyện ma túy vân vân của Ác Ma chi thủ ngay từ hai giờ sáng đã bị tập kích hủy diệt. Giống như căn cứ quân sự, những nhà xưởng, công xưởng biến thành đồng hoang tàn. Trừ hiện trường tràn ngập mùi khét, ngọn lửa còn rực cháy nói ọi người biết đêm hôm qua xảy ra chuyện gì, còn lại khó thể tìm ra manh mối từ trong phế tích.

Thật ra không ai truy cứu rõ ràng, tổ chức Ác Ma chi thủ bị hủy diệt là chuyện tốt với đa số tay buôn ma túy. Tuy rằng bọn họ kinh khủng thực lực của tổ chức nào hủy diệt Ác Ma chi thủ trong một đêm nhưng bọn họ không ngại xông lên giành giật địa bàn trống sau khi Ác Ma chi thủ chết.

Ai đều thấy được tổ chức Ác Ma chi thủ trên chộc địch thủ không nên trên vào dẫn đến tai họa ngập đầu, vì hiểu điều đó nên mấy tay buôn ma túy yên tâm. Mục tiêu của người ta chỉ là Ác Ma chi thủ chứ không nhằm vào tất cả người tạo thuốc phiện trong vùng tam giác vàng.

Đám buôn ma túy hơn ha hơn hở không hay biết bọn họ còn sống là vì Diệp Dương Thành không muốn đuổi tận giết tuyệt, dù sao từ sau khi năm tên cướp chết đi, vùng tam giác vàng trở thành khu vực hàng đầu hẳn chọn làm nơi giết quái luyện level. Được rồi, Diệp Dương Thành vì lòng ích kỷ nên tạm thời tha cho đám buôn ma túy làm nhiều việc ác.

Sẽ có ngày Diệp Dương Thành quay về vùng tam giác vàng, vì công đức huyền diệu phong phú. Nếu Diệp Dương Thành quét sạch vùng tam giác vàng, sau này còn ai dám chế tạo ma túy tại đây? Vùng tam giác vàng gần Trung Quốc, Diệp Dương Thành tới lui cũng tiện lợi.

Một khi Diệp Dương Thành huyết tẩy tam giác vàng, ai bảo đảm sẽ không xuất hiện tam giác vàng thứ hai, thứ ba? Nghề thuốc phiện lời to hấp dẫn một số người chọn kiểu liều mạng. Nếu vùng tam giác vàng biến mất, không có mấy ngàn tấn thuốc phiện mỗi năm vùng tam giác vàng cung cấp, giá thuốc phiện toàn thế giới sẽ tăng vọt. Gái cao sẽ hấp dẫn nhiều người tham gia vào nghề chế tạo thuốc phiện.

Khi đó khắp thế giới là tam giá vàng, tại sao Diệp Dương Thành phải ăn hết một lần mà không ăn từ từ?

Con người đều rất thực tế, đúng không?

Diệp Dương Thành biết rõ trước khi hắn có đủ thực lực, muốn quét sạch thuốc phiện toàn thế giới là mơ mộng viễn vông. Còn kẻ nghiện thuốc, còn thị trường một vốn nhiều lời thì thế giới này mãi mãi không thiếu kẻ tham lam.

Cho nên Diệp Dương Thành giải quyết thế lực của Ác Ma chi thủ trong vùng tam giác vàng sau đó xuyên qua biên giới Myanmar và Vân Nam quay về Trung Quốc.

Sau khi thế lực của Ác Ma chi thủ trong vùng tam giác vàng bị hủy diệt sẽ mang đến ảnh hưởng thế nào cho vùng tam giác vàng, sẽ tạo thành biến đổi gì thì Diệp Dương Thành không cần quan tâm. Người trong vùng tam giác vàng vì ích lợi còn chế tạo thuốc phiện thì vùng tam giác vàng mãi mãi là khu sản xuất tăng leve của riêng Diệp Dương Thành.

Làm như vậy rất gian xảo nhưng Diệp Dương Thành không cho rằng mình làm sao, như câu nói kia, súng không giết người, kẻ giết người chính là người cầm súng.

Nói cách khác, anh tức sẽ không chu động hại ai, kẻ hại người là lòng tham của nhân loại.

Quét sạch tam giác vàng có lẽ sẽ đem lại cái lợi phong phú cho Diệp Dương Thành trong thời gian ngắn, nhưng nhìn xa thì đó là mua bán lỗ vốn. Biết rõ bị lỗ vẫn làm, không ngốc thì là gì?

Diệp Dương Thành chưa bao giờ là đồ ngốc, cho nên hắn không làm.

Lần này tiêu diệt thế lực của Ác Ma chi thủ trong Myanmar đem lại thu nhập hơn một ngàn bảy trăm vạn công đức huyền diệu cho Diệp Dương Thành, đa số đến từ xóa sổ phần tử cùng hung cực ác. Hiện nay tổng số công đức huyền diệu của Diệp Dương Thành đã đến hai ngàn năm trăm bảy mươi chín vạn điểm, cách thần cách cứu giai bốn ngàn hai trăm vạn điểm gần thêm một bước.

Nhưng mà . . .

Trên đường đi sân bay, Diệp Dương Thành lộ vẻ khó hiểu xoa cằm:

- Không có phần thưởng riêng?

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Chẳng lẽ mức độ trừng trị này chưa đến tiêu chuẩn bảo vệ ích lợi thần quốc sao?

Thế lực của Ác Ma chi thủ trong vùng tam giác vàng đã bị Diệp Dương Thành nhổ tận gốc, hủy diệt sạch sẽ. Thực lực tổng thể của tổ chức Ác Ma chi thủ bị đả kích rất lớn, thế lực tại khu vực Châu Á đã chao đảo bên bờ tan vỡ.

Tổ chức Ác Ma chi thủ làm nhiều nghề lời to như chế tạo và buôn bán thuốc phiện, buôn lậu vũ khí súng ống vân vân, trong đó gần một nửa thu nhập đến từ ma túy ở vùng tam giác vàng. Mất đi miếng bánh ngọt to vùng tam giác vàng, mất lão bản Albert kiểm chế, các chi nhánh Ác Ma chi thủ trên thế giới lòng người dao động, có xu hướng gió mưa sắp đến.

Diệp Dương Thành cho rằng hắn chỉ có thể tiêu diệt thế lực võ trang, xưởng thuốc phiện của Ác Ma chi thủ trong vùng tam giác vàng, hắn không biết bởi vì thế lực của Ác Ma chi thủ trong vùng tam giác vàng bị hủy diệt, Albert lão bản Ác Ma chi thủ phẫn nộ phách tán nên thế lực hắc ám to lớn đẳng cấp quốc tế trong phút chốc sắp tan vỡ.

401. Chương 387: Cái Này Quá Đáng Sợ

Chương 387: Cái này quá đáng sợ.

Cửa hàng lớn, kiểm chặt thực lực các khâu thành một sợi dây sẽ phát huy ra tác dụng rất lớn. Tương tự, vì cửa hàng quá lớn, một khi mất đi khổng chế, trong thời gian ngắn sẽ rơi vào hoàn cảnh hỗn loạn.

Ai đều muốn làm lão bản. Trước kia có Albert tồn tại, lão phụ trách các chi nhánh còn e ngại, thúc đẩy tổ chức Ác Ma chi thủ thành một chính thể. Dù sao quyền lợi tập trung vào tay Albert, không ai dám cãi lệnh của gã.

Nhưng hiện tại Albert đã chết, thế lực Ác Ma chi thủ ở Châu Á chỉ còn cái vỏ. Mất đi Albert uy hiếp, quản lý, Ác Ma chi thủ như tòa nhà sắp nghiêng, một khi nó ngã xuống sẽ vỡ thành nhiều mảnh ngay.

Lần này sự kiện xảy ra ở vùng tam giác vàng đối với những người phụ trách chi nhánh Ác Ma chi thủ sớm muốn tách lẻ xem như việc siêu tốt. Bởi vì bắt đầu từ bây giờ bọn họ không cần kiêng dè linh hồn, tất cả thu nhập bọn họ phụ trách đều thuộc quyền sở hữu của riêng họ chứ không như lúc trước trên tám mươi phần trăm giao cho Albert.

Khác với suy nghĩ của những người phụ trách ích kỷ muốn xé lẻ, Ác Ma chi thủ bị đả kích hủy ích lợi trong vùng tam giác vàng, người đau lòng nhất chính là chính khách nước Mỹ suốt ngày la hét muốn chống khủng bố.

Khi điệp viên CIA truyền tin sự kiện ở vùng tam giác vàng về tổng bộ, từ người phụ trách CIA khu vực Châu Á đưa báo cáo đến Nhà Trắng. Phó tổng thống Gu Siding, ngoại trưởng Fischer đều ngây người, đầu óc trống rỗng.

Gu Siding trợn to mắt nói:

- Đang đùa sao? Đúng không?

Gu Siding nhìn người phụ trách CIA khu vực Châu Á, nuốt nước bọt khan.

Gu Siding cười gượng:

- Thưa ngài, hôm nay không phải ngày cá tháng tư.

Thân phận của Albert thuộc loại bí mật cao, ngay cả người phụ trách CIA khu vực Châu Á cũng không có quyền lợi biết. Nhưng làm thủ lĩnh điệp viên, người phụ trách CIA khu vực Châu Á mơ hồ biết tổ chức Ác Ma chi thủ và nước Mỹ có liên quan nhau, cho nên gã không thấy ngạc nhiên khi Gu Siding phản ứng mãnh liệt.

- Ngài phó tổng thống, ta biết hôm nay không phải ngày cá tháng tư.

Người phụ trách CIA khu vực Châu Á hít sâu, nhấn mạnh:

- Chưa đến ngày cá tháng tư.

- . . .

Chuyện đã rất rõ ràng, mặc dù Gu Siding khó thể chấp nhận sự thật nhưng gã buộc lòng phải nhận. Gu Siding nhìn tài liệu tình báo trong tay, gã cảm thấy nên liên lạc với tổng thống Armstrong ngay, sau đó tập trung toàn bộ thành viên nội các lại để thảo luận.

Mỗi năm tổ chức Ác Ma chi thủ cung cấp hơn ngàn ức đô la thu nhập riêng cho nước Mỹ, nếu không có số thu nhập này nhiều căn cứ nghiên cứu không công bố với bên ngoài sẽ bị tê liệt.

Gu Siding là một chính khách ưu tú, khứu giác của gã siêu nhạy. Gu Siding xem tình huống được báo cáo trong tài liệu tình báo, gã ngửi được mùi không tốt chút nào. Cảm giác này khiến Gu Siding rất khó chịu.

Vì tăng mạnh quyền khống chế Ác Ma chi thủ, tuy sau Albert nước Mỹ có sắp xếp mấy nhân viên binh sĩ vào tổ chức đó, nhưng Gu Siding hiểu rằng Albert chết, võ trang vùng tam giác vàng hủy diệt, nguyên tổ chức Ác Ma chi thủ sắp chia năm xẻ bảy. Dựa vào mấy điệp viên không cách nào tiếp tục điều khiển Ác Ma chi thủ vận chuyển bình thường.

Sau khi Albert chết tạo thành rắc rối, ảnh hưởng dính líu đến các mặt đủ làm những thành viên nội các nhúc nhích. Trực tiếp nhất là không còn số tiền ngàn ức đô la mỗi năm thu nhập riêng, rất rắc rối.

Làm Gu Siding cảm thấy bất an hơn là ma túy vùng tam giác vàng là nguồn thu nhập chủ yếu của tổ chức Ác Ma chi thủ. Nhà Trắng cực kỳ ủng hộ lực lượng võ trang vùng tam giác vàng, Ác Ma chi thủ có năm

ngàn nhân viên võ trang, được cung cấp vũ khí hạng nhất quốc tế, cộng thêm chinh chiến khắp nơi thời gian dài, đội nhân viên năm ngàn người đó là quân nhân cực kỳ ưu tú.

Thế nhưng trong một đêm, lực lượng võ trang đủ đến cần nhiếp quân chính phủ ba nước Myanmar, Thái Lan, Lào bị người huyết tẩy.

Hiện trường không để lại manh mối gì về kẻ công kích, nhưng có một điều chắc chắn rằng người tấn công tổ chức Ác Ma chi thủ trong vùng tam giác vàng là một dị nhân hoặc tổ chức dị nhân cường đại, đây là điều chắc như ăn bắp.

Gu Siding nhớ lại hành động của tổ chức Dị Sát trong Nhà Trắng năm xưa, gã rùng mình. Gu Siding đương nhiên cho rằng chuyện tổ chức Ác Ma chi thủ vùng tam giác vàng là tổ chức dị nhân nào đó mới lên thực hiện, như lúc trước tổ chức Dị Sát đã làm.

Gu Siding không thể chắc chắn mục tiêu của đội dị nhân này là gì. Nếu chỉ nhằm vào tổ chức Ác Ma chi thủ thì dễ xử, dựa vào điệp viên xếp trong nội bộ Ác Ma chi thủ, Gu Siding tin chắc có thể phục hồi Ác Ma chi thủ lên lại ba phần so với thời kỳ đỉnh cao trong thời gian ngắn nhất. Nhưng nếu mục tiêu của đối phương không phải tổ chức Ác Ma chi thủ mà là nước Mỹ thì sao?

Cái này quá đáng sợ. Nước Mỹ và tổ chức Ác Ma chi thủ liên lạc với nhau là bí mật lớn nhất. Nếu đối phương nhằm vào nước Mỹ, thông qua Ác Ma chi thủ bị hủy diệt cảnh cáo nước Mỹ thì . . .

Gu Siding không dám suy nghĩ nhiều thêm, nhưng bản năng thúc giục gã thấp thỏm suy ngẫm. Gu Siding càng nghĩ trán càng toát mồ hôi hột, bởi vì gã cảm thấy chuyện này quá trùng hợp.

Mới gần đây nước Mỹ ra hiệu Thiệu Hoa thị tăng vốn giúp đỡ tổ chức khủng bố ETLO, rót vào nhiều trang bị vũ khí. Mấy ngày hôm trước xảy ra vụ tập kích khủng bố vùng Kashgar Tân Cương Trung Quốc có thành viên tinh nhuệ của tổ chức Ác Ma chi thủ tham gia.

Gu Siding lần mò suy nghĩ dọc theo chiều hướng này, trán gã toát mồ hôi lạnh.

Nếu tổ chức dị nhân tấn công Ác Ma chi thủ vùng tam giác vàng đến từ Trung Quốc, thậm chí có bối cảnh chính phủ Trung Quốc thì . . .

Chỉ một phần tình báo, người phụ trách truyền tin không nói gì nhiều, chỉ dựa vào suy đoán là ngẫm nghĩ đã làm Gu Siding cảm giác nguy hiểm tụ tập càng lúc càng nhiều. Gu Siding cảm thấy những suy đoán của gã dù không đúng hết thì cũng được tám, chín phần.

Nếu không thì tại sao tổ chức Ác Ma chi thủ đột nhiên bị trả thù nặng nề như thế? Tại sao xảy ra tập kích khủng bố vùng Kashgar chưa được mấy ngày đã xuất hiện chuyện như vậy? Tính thời gian thì đêm hôm qua là lúc Ác Ma chi thủ phái đội tham gia vào tổ chức khủng bố ETLO thực hiện tập kích khủng bố thành công rồi trở về vùng tam giác vàng.

Gu Siding xâu chuỗi tất cả lại, bỗng nhiên con người co rút, người run bần bật.

- Thông báo cho ngài tổng tohóng ngay, mở họp nội các, nhanh!

Ác Ma chi thủ bị hủy diệt vùng tam giác vàng, Albert không rõ sống chết.

Khi các thành viên nội các Nhà Trắng ngồi trong phòng họp, biết mây tin tức từ miệng Gu Siding thì bọn họ không dám tin vào lỗ tai của mình.

Bộ trưởng bộ quốc phòng Vilsack trợn to mắt nói:

- Ngài khẳng định không phải đang nói đùa với chúng ta sao?

Gu Siding hít sâu:

- Ta nghĩ mình không hề đùa.

Gu Siding trầm giọng nói:

- Đã có gián điệp của chúng ta đến hiện trường xem xét. Toàn bộ thế lực của Ác Ma chi thủ trong tam giác vàng bị người nhổ tận gốc. Các quý ông, quý bà, bây giờ điều chúng ta cần làm không phải nghi ngờ

chuyện thật giả mà nhanh chóng lập kế hoạch ứng đối.

402. Chương 388-1: Ta Còn Có Chút Việc . . . (thượng)

Chương 388: Ta còn có chút việc . . . (Thượng)

Nghe Gu Siding nói, bộ trưởng bộ tài chính Suo Lisi sắc mặt âm trầm nói:

- Ngày hôm qua có ba người phụ trách căn cứ nghiên cứu đưa thư xin cấp tiền, ta đã phê duyệt. Ác Ma chỉ thủ chưa giao số tiền một ngàn năm trăm ức USD năm ngoái . . .

Tổng thống Armstrong luôn im lặng nghe chửi tục:

- A, khôn nạn!

Khi Diệp Dương Thành quay về Khánh Châu thị thì bầu trời đổ mưa phùn. Diệp Dương Thành đứng ở cửa sân bay, giơ cổ tay xem đồng hồ, môi điểm nụ cười.

Hơn một tiếng sau xuất hiện có mặt trong một nhà hàng cao cấp tại Thanh Sơn huyện Khánh Châu thị. Diệp Dương Thành kêu vài món ăn, hẩn ngồi bên khung cửa sổ tầng hai thông thả ăn xong bữa tối. Sau khi qua loa ăn bữa tối, Diệp Dương Thành cầm túi xách vi tính lấy laptop ra, ngồi trên bàn ăn khởi động máy, không biết hẩn đang làm gì.

Lúc Diệp Dương Thành đến nhà hàng là năm giờ chiều. Đến sáu giờ tối, Phó Diệc Chi mặc áo khoác da màu cà phê đến trước cửa nhà hàng, nhanh chóng lên lầu, đứng trước mặt Diệp Dương Thành.

Chờ tiếp tân rời đi, Phó Diệc Chi khom người hướng Diệp Dương Thành, nhỏ giọng nói:

- Phụ thân.

Thấy Phó Diệc Chi đến, Diệp Dương Thành tùy tay đóng nắp vi tính lại, ra hiệu kêu gã ngồi xuống ghế đối diện.

- Ngồi đi.

Diệp Dương Thành nhẹ giọng hỏi:

- Kêu người chuẩn bị thứ kia đã có chưa?

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Phó Diệc Chi vội gật đầu, nói:

- Diệc Chi đã chuẩn bị xong.

Phó Diệc Chi cầm túi hồ sơ, hai tay giơ cao đưa tới trước mặt Diệp Dương Thành.

- Thứ phụ thân đều nằm trong này.

Hơn sáu giờ sáng mồng tám, ngoại ô Ôn Nhạc huyện, trong công viên công nghiệp Đồng Sang yên tĩnh hơn mười ngày lại vang lên tiếng máy móc vận chuyển, tiếng công nhân ồn ào. Kỳ nghỉ dài mùa xuân đã kết thúc, đa số công xưởng chọn khai trương sản xuất lại vào mồng tám.

Người hơi sốt ruột thì từ mồng sáu đã kêu công nhân về làm việc.

Đỗ Nhuận Sinh mặc đồ tây nghiêm trang, biểu tình hơi hưng phấn đi tới đi lui trên đường cái giữa phân xưởng số một và số hai. Đỗ Nhuận Sinh thường giờ cổ tay xem đồng hồ, sau đó tiếp tục chờ đợi.

Hôm nay cũng là ngày Dương Thành công ty điện tử mở cửa trở lại. Theo ý của Diệp Dương Thành thì quyết định thời gian khởi công là ba giờ chiều, cho các công nhân hai tiếng thích ứng công tác. Sáng mồng chín mới là chính thức làm việc.

Qua một đợt khước trương, bây giờ tiểu phó cần số lượng công nhân khoảng bốn trăm năm mươi người. Đỗ Nhuận Sinh vốn cho rằng năm nay vừa khởi công là sẽ đăng tin tuyển dụng ngay, ai ngờ mười chiếc xe bus công tác công ty đưa rước công nhân về lại ngồi chật người.

Mười chiếc xe có năm mươi chỗ ngồi, tức là chuyến này kéo trở lại hơn năm trăm người. Trong tình huống đầu năm việc gì cũng hiếm người, Dương Thành công ty điện tử ngược lại không cần lo vấn đề thiếu công nhân.

Nghĩ đến tài xế xe bus ngày hôm qua gọi điện thoại là Đỗ Nhuận Sinh phục sát đất quyết định năm ngoài của Diệp Dương Thành. Có năm trăm công nhân làm việc, năm nay Dương Thành công ty điện tử sẽ phát triển tiến bộ thêm một nấc thang.

Theo lời Diệp Dương Thành dặn dò, cố chống đỡ đến tháng sau, Dương Thành công ty điện tử sẽ lại có vòng khước trương mới, khi đó năm trăm công nhân không đủ dùng. Đỗ Nhuận Sinh lại nghĩ đến Diệp Dương Thành ột mệnh lệnh kỳ lạ.

Các công nhân đa số đến từ Giang Tây, Tứ Xuyên, cũng có người từ Quý Châu, nghĩa là mười chiếc xe bus xa hoa không đi cùng một đường. Vốn ở gần thì về sớm, ở xa thì về muộn, không thể nào trở về Ôn Nhạc huyện cùng một lúc được.

Nhưng Diệp Dương Thành kêu Đỗ Nhuận Sinh sắp xếp cho công ty phục trách ăn ở, xếp đám công nhân lên xe đầu tiên ở lại một nhà trọ trên đường đi, chờ xe bus khác đến. Sau khi tập hợp đủ mười chiếc xe mới quay về Ôn Nhạc huyện.

Trên xe bus treo biểu ngữ, quảng cáo thì Đỗ Nhuận Sinh còn hiểu được, nhưng tại sao phải bỏ tiền ra chờ mười chiếc xe đến đông đủ mới trở về Ôn Nhạc huyện? Thời gian lại là buổi sáng trước hôm công xưởng mở cửa một ngày?

Đỗ Nhuận Sinh ôm đầy thắc mắc với mệnh lệnh kỳ lạ này, nhưng gã ngoan ngoãn nghe theo lời Diệp Dương Thành. Đỗ Nhuận Sinh không thể hiểu đạo lý số lượng trên hết.

Ngẫu nhiên có một chiếc xe bus xuất hiện trước mặt mọi người chưa chắc gây phản ứng lớn, nhưng nếu mười chiếc xe bus xa hoa cùng xuất hiện thì sao? Rung động thị giác và xúc động tâm lý hơn hẳn một chiếc xe.

Sáng sớm sáu giờ rưỡi là lúc đa số công xưởng mở cửa, các công nhân ra khỏi nhà thuê, hoặc đi bộ hoặc lái xe đi công xưởng mình công tác.

Tây Giao Ôn Nhạc huyện có bốn khu công nghiệp, hai bên đường giữa các khu công nghiệp rải rác nhiều nhà xưởng nhỏ. Đến thời gian đi làm hoặc tan tầm, con đường giữa khu công nghiệp và thị trấn sẽ xuất hiện rầm rộ đại quân công nhân, hấp dẫn nhiều người bán hàng rong tụ tập ở vỉa hè trước không thôn sau không điểm, thành phong cảnh kỳ quặc trên đường tan tầm.

Lúc này trùng hợp là thời gian đi làm đông nhất, sóng người đường nhị giai dâng lên, tiếng cười nói vang vọng chân trời.

Khi các công nhân dần chiếm một nửa con đường đi tới chỗ làm thì tiếng kèn vội vã kêu rõ to hấp dẫn các công nhân chú ý. Bọn họ bản năng ngoái đầu lại nhìn sau đó trợn tròn mắt.

Mười chiếc xe bus xa hoa màu đỏ chạy nhanh trên đường cái xếp thành hàng dài phía xa. Tài xế xe bus đi đầu đang nhấn kèn inh ỏi, đoàn xe chậm rãi chạy hướng khu công nghiệp Đồng Sang cách mấy km.

Hai bên thân xe mười chiếc xe bus treo đầy biểu ngữ giống nhau, từ đầu xe kéo dài tới đuôi xe. Biểu ngữ viết một hàng chữ vàng cam to: Xe chuyên đưa rước công nhân viên chức Dương Thành công ty điện tử về quê trở lên làm việc.

Không cần ngôn ngữ ca ngợi, khoác lác, giả tạo, mười tám chữ đơn giản đó đủ khiến công nhân của công xưởng khác hướng ứng mãnh liệt.

Một nam nhân hơn bốn mươi tuổi mặc đồng phục công tác nửa cũ nửa mới đứng bên đường cái nhìn mười chiếc xe bus xa hoa chậm rãi chạy qua trước mặt mình.

- Tía má ơi, lão bản công ty này bị khủng sao?

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi chưa xót nhỏ giọng nói:

- Lại còn xe chuyên đưa rước.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi mới nói xong nữ nhân đứng bên cạnh gã, hình như là thê tử của gã liếc xéo nói:

- Người thì biết gì? Lão bản người ta chăm sóc công nhân.

- Đâu như Khu Đông Qua (vừa keo kiệt vừa lùn vừa mập) trong nhà máy chúng ta? Gia làm việc ba năm cho hắn, thế mà cuối năm ngoái hắn làm gì? Cho một người lì xì năm mươi khối tiền, còn làm bộ dằng dụa lòng nhỏ máu, so sánh với lão bản này thì Khu Đông Qua nhà máy chúng ta chẳng là gì.

Nghe nữ nhân nói, một thiếu nữ trẻ đứng đằng trước nàng ngoái đầu lại:

- Nhưng không biết tiền lương của công ty này thế nào?

Thiếu nữ do dự nói:

- Lần này trở về ta đang định đổi công tác.

Mắt nữ nhân sáng lên:

- A?

Nữ nhân tiến lên trước một bước nói với thiếu nữ:

- Tiểu Mã, hay giữa trưa chúng ta đi hỏi xem? Đại tỷ và đại ca của người cũng đang định đổi chỗ.

Thiếu nữ cười đồng ý:

- Được, cùng nhau đi xem.

403. Chương 388-2: Ta Còn Có Chút Việc . . . (hạ)

Chương 388: Ta còn có chút việc . . . (Hạ)

Thiếu nữ lấy di động ra xem giờ giấc, nói:

- Nhưng bây giờ phải mau đi nhà xưởng, nếu chút đến muộn không chừng Khu Đông Qua lại trừ một mớ tiền.

Nhắc đến Khu Đông Qua là nụ cười đông trên mặt nữ nhân, nàng cực kỳ bất đắc dĩ thở dài.

- Ài . . . Đi đi đi đi.”

Nữ nhân thúc giục nam nhân nhàn ỳnh đi nhanh hơn.

Mười chiếc xe bus đơn giản không thể gây ra tác dụng lớn, nhưng cộng thêm hai mươi biểu ngữ mười tám chữ đơn giản, tổng hợp lại nâng cao tác dụng rất nhiều.

Đơn giản nhất là dấy lên lòng bất mãn của cá công nhân đối với hoàn cảnh công tác hiện tại, đặc biệt là so sánh hai bên, tăng thêm cảm xúc bất mãn của bọn họ. Mười chiếc xe bus đi xa, trên đường tràn ngập tiếng thảo luận.

Trong các đoạn đối thoại, nổi bật nhất là đám công nhân bất mãn lão bản, bất mãn tiền lương, nhiều hơn là bất mãn đãi ngộ chung.

Con người luôn không biết đủ, trước kia không có tiêu chuẩn đối chiếu thì ráng nhận. Bây giờ lại khác, nhìn xem Dương Thành công ty diện tử người ta đãi ngộ thế nào? Lại nhìn bản thân người.

Dựa vào cái gì lão tử (lão nương) phải bán sức cho người? Công tác ngàn tám trăm khối một tháng ở đâu không có?

Một khi cảm xúc bất mãn dấy lên thì tựa như bão vỡ đê.

Từ khi Diệp Dương Thành ra lệnh thì đã đoán biết được kết quả, e không để bụng. Dù làm như vậy tình nghi đảo góc tường người, nhưng công nhân cũng là con người, bọn họ có quyền lựa chọn chỗ công tác đúng không?

Tổng kết đơn giản là lần này Diệp Dương Thành không chỉ dùng mười chiếc xe bus lôi kéo công nhân có lòng trung thành với công ty, càng dùng mười chiếc xe bus tuyên truyền miễn phí. Tin tưởng không lâu sau tin tức Dương Thành công ty điện tử đưa mười chiếc xe bus đón công nhân về đi làm sẽ truyền khắp bốn khu công nghiệp Tây Giao, rải rác trong mấy nhà xưởng nhỏ giữa bốn khu công nghiệp.

Một hòn đá ném hai chim, đây mới là kết quả Diệp Dương Thành muốn thấy. Chờ bận xong chuyện trước mắt, Diệp Dương Thành phỏng chừng hẳn phải tìm ra con đường kiếm tiền khác. Khi đó dù là mở công ty hay làm xí nghiệp, công nhân vĩnh viễn sức sản xuất cần thiết nhất.

Lần này tuyên truyền không chỉ giải quyết vấn đề đột kích trưng tiếp theo cho Dương Thành công ty điện tử, càng ảnh hưởng đến vấn đề thông báo tuyển dụng cho công ty hoặc xí nghiệp mới.

Làm từ thiện không khó, quan trọng là người lấy tiền ở đâu ra? Có tiền thì chuyện gì cũng dễ làm, không tiền nói nhiều cũng như không.

Đỗ Nhuận Sinh đứng trước cửa công ty nghênh đón công nhân về làm lại, mang theo công nhân mới vào phân xưởng quen thuộc hoàn cảnh công tác sau này. Chín giờ sáng Đỗ Nhuận Sinh gọi điện thoại cho Diệp Dương Thành đã đến Động Thương huyện.

- . . . Diệp tổng, bây giờ ta rất muốn ôm hôn người thật chặt!

Đỗ Nhuận Sinh hưng phấn nói:

- Lần này quá tuyệt, ngày mai tất cả máy móc có thể thuận lợi vận chuyển. Đơn đặt hàng vốn định chờ một thời gian bây giờ có thể bắt tay vào sản xuất.

Trong phòng khách sạn ven biển Động Thương huyện.

Diệp Dương Thành đứng ở ban công nhìn xuống mặt biển sóng vỗ.

- Ha ha, tóm lại vấn đề sản xuất do người phụ trách, tùy người làm gì thì làm.

Diệp Dương Thành hỏi Đỗ Nhuận Sinh:

- Kêu người chuẩn bị công chuyện đã làm xong chưa?

- Xong hết rồi.

Đỗ Nhuận Sinh gật đầu, nói:

- Ở nhà hàng lớn Đầu Kim xéo qua khu công nghiệp Đồng Sang đặt năm mươi lăm bàn, Diệp tổng . . .

- Đêm nay ta không rảnh đi qua.

Diệp Dương Thành cầm tài liệu văn kiện Phó Diệc Chi giao cho, hẳn vừa xem lướt qua vừa nói với Đỗ Nhuận Sinh:

- Người cùng các công nhân ăn uống đi, ngày mai chính thức làm việc.

- A?

Đỗ Nhuận Sinh kinh ngạc hỏi:

- Diệp tổng không đi sao?

Diệp Dương Thành lật xem văn kiện, mặt nở nụ cười bí hiểm:

- Ta? Ha ha . . .

Diệp Dương Thành lắc đầu, nói:

- Ta còn có chút việc, các người ăn đi.

Hoành Tu Hạ thị là một tòa thành thị ở bán đảo Độ Tam Phổ nam đông bộ huyện Thần Nại Xuyên, Nhật Bản, lối vào eo Tokyo. Vì bắc gần Yokohama, chặn ngay eo Tokyo nên trở thành một thành phố cửa ngõ Tokyo thủ đô Nhật Bản, khiến Hoành Tu Hạ thị trở thành đô thị quân cảng phồn hoa. Bộ tư lệnh đội tự vệ trên biển Nhật Bản và bộ tư lệnh hạm đội thứ bảy hải quân nước Mỹ đều đặt ở đây. Hoành Tu Hạ thị là một trong mấy thành phố trụ cột Nhật Bản, có giá trị chiến lược rất cao.

Đầu thế kỷ trước Hoành Tu Hạ thị có hình dạng sơ bộ căn cứ hải quân, thử ấy gọi là công xưởng hải quân Hoành Tu Hạ, không phải căn cứ hải quân đúng nghĩa.

Đến năm một ngàn chín lẻ bốn chiến tranh Nga Nhật và đại chiến lần thứ nhất, năng lực sản xuất của công xưởng hải quân Hoành Tu Hạ nhanh chóng nâng cao, có khả năng đóng hạm thuyền chiến đấu thời bấy giờ như tuần dương hạm, tàu chiến đấu. Sau này nó trở thành đại bản doanh binh lực hải quân, từ một tòa công xưởng chuyển biến thành căn cứ hải quân đúng tiêu chuẩn.

Nhưng đến năm một ngàn chín trăm bốn mươi lăm, bắt đầu từ Nhật Bản đầu hàng, vào ngày hai mươi sáu tháng tám cùng năm, nước Mỹ đổ bộ lên Hoành Tu Hạ thị, trước tiên nhận căn cứ hải quân. Năm một ngàn chín trăm bốn mươi bảy, nước Mỹ lục tục thành lập bộ sửa hạm thuyền, trạm tiếp tế và bộ cảng vụ, chính thức trở thành một trong những căn cứ hải quân của nước Mỹ tại Châu Á.

Qua nhiều năm xây dựng và phát triển, trú quốc nước Mỹ đã hoàn toàn hòa nhập vào Hoành Tu Hạ thị. Người Nhật Bản ở Hoành Tu Hạ thị thích nhạc và văn hóa nước Mỹ, có thể nói là đến độ tôn sùng. Dù thường hay có tiếng xấu như lính Mỹ say rượu đua xe vân vân vẫn không thể ngăn những người Nhật này tôn sùng nước Mỹ.

Nếu phải chọn thành phố nào thân Mỹ nhất của Nhật Bản thì Hoành Tu Hạ thị hoàn toàn xứng là số một. Nếu phải chọn thành phố nào bị lính Mỹ chà đạp nhiều nhất thì Hoành Tu Hạ thị cũng xếp số một.

Qua thời gian phát triển, xây dựng nhiều năm, Hoành Tu Hạ thị thành căn cứ hải quân lớn nhất, công năng đầy đủ nhất của nước Mỹ tại vùng Viễn Đông. Hoành Tu Hạ thị được đánh giá là ‘căn cứ hải quân có quy mô lớn nhất, điều kiện tốt nhất ở nước ngoài của nước Mỹ’, từ đó thấy được căn cứ hải quân tại Hoành Tu Hạ thị có tầm quan trọng thế nào với nước Mỹ.

Nguyên căn cứ hải quân Mỹ tại Hoành Tu Hạ thị chiếm hai trăm ba mươi vạn thước vuông, có toàn bộ sức chiến đấu hạm đội thứ bảy, bộ đội tàu ngầm hạm đội thứ năm, liên đội máy bay chiến đấu hàng không mẫu hạm thứ năm. Trừ căn cứ hải quân lớn nhất là Hoành Tu Hạ thị còn là căn cứ hàng không to nhất của nước Mỹ tại vùng tây Thái Bình Dương.

Tòa căn cứ hải quân hầu như tập hợp hải quân, không quân thành một thể, có mười tám bến cảng, tổng chiều dài hai ngàn rưỡi km chia thành mười chín nơi cập bến. Mười chiếc tàu chiến đấu hạm chỉ huy số hiệu Lam Linh kỳ hạm của hạm đội thứ bảy, đội bộ thông tin hải quân, đội lực chiến hải quân, đội cảnh vệ hải quân vân vân.

Trừ căn cứ hải quân ở Hoành Tu Hạ thị ra, lính Mỹ trú Nhật có bảy mươi lăm phần trăm công trình quân sự, các loại căn cứ hải quân tập trung tại Okinawa Nhật Bản.

404. Chương 389: Tiến Vào Trạng Thái Cảnh Giới

Chương 389: Tiến vào trạng thái cảnh giới.

Phó Diệp Chi cung cấp tài liệu gồm bảy mươi sáu trang giấy A4 xen kẽ chữ và hình. Diệp Dương Thành đọc từ tám giờ vào khách sạn ở cho đến trước khi nhận điện thoại Đỗ Nhuận Sinh gọi, hần đọc đi đọc lại sáu lần, cuối cùng xác định một việc: Hoành Tu Hạ thị.

Mặc dù bảy mươi lăm phần trăm lực lượng tác chiến của quân Mỹ tập trung tại quần đảo Okinawa, cùng lúc đó căn cứ quân sự lính Mỹ rải rác quần đảo Okinawa, trập kích bất cứ căn cứ nào đều dẫn đến phản ứng dây chuyền, khi đó mất nhiều hơn được.

Huống chi tính về tầm quan trọng là căn cứ quân Mỹ ở Hoàng Tu Hạ thị hơn xa nhiều căn cứ quân sự của nước Mỹ tại quần đảo Okinawa. Một khi thành công tập kích Hoàng Tu Hạ thị thì Diệp Dương Thành có thể trên đường quay về ghé Okinawa một chuyến. Dù không thể hoàn toàn nhờ lực lượng quân sự lính Mỹ sắp xếp tại vùng Đông Á, nhưng ít ra khiến nó què quặt.

Diệp Dương Thành ngoài muốn dùng chuyện lần này tuyên bố với bên ngoài. Bá chủ biển cả không phải nước Mỹ, không là Nhật Bản, càng không phải nước Anh hay Nga mà là hắc, đại quân sinh vật biển thuộc hạ của Diệp Dương Thành.

Nước Mỹ chỉ thị Ác Ma chi thủ cung cấp viện trợ cho tổ chức khủng bố ETLO đúng không? Nước Mỹ còn kêu Ác Ma chi thủ phái người vào Thượng Hải Trung Quốc phá hoại đúng không? Nước Mỹ muốn lợi dụng quần đảo Okinawa bóp cổ Trung Quốc đúng không?

Tốt, con chó săn tổ chức Ác Ma chi thủ đã trả cái giá tương ứng, bây giờ đến nước Mỹ chủ nhân con chó. Diệp Dương Thành cảm thấy hắc rất cần cho nước Mỹ biết một tiếng, hắc rất tức giận, hậu quả tương đương nghiêm trọng.

Vù vù vù vù vù!

Diệp Dương Thành phẩy tay, một xấp tài liệu tình báo cất vào Cửu Tiêu không gian. Diệp Dương Thành xoay người vào phòng, cầm thẻ miễn quấy rầy, mở cửa treo thẻ ngay tay nắm cửa, lại đóng cửa, khóa chốt. Diệp Dương Thành hít sâu.

Lý do Diệp Dương Thành chọn ở trong khách sạn này vì nó xây trên vách đá ven biển, khi mở cửa sổ nhìn xuống dưới là biển cả sóng vỗ. Bắt đầu từ sáu giờ mấy, Tiểu Hôi bạch tằm Trung Hoa dài ba mươi bảy thước đã ẩn núp trong biển bên dưới gian phòng Diệp Dương Thành ở.

Diệp Dương Thành xoay người leo lên giường, cởi giày, ngồi xếp bằng. Diệp Dương Thành chậm rãi khép mắt điều động lực lượng linh hư, hắc chuyển giác quan thứ sáu vào người Tiểu Hôi trong biển bên ngoài khung cửa sổ. Đập vào mắt Diệp Dương Thành là nước biển đục ngầu.

Tiểu Hôi dài ba mươi bảy thước đã đến tiêu chuẩn cường hóa chung cực, tốc độ bốn trăm hai mươi hải lý một giờ. Diệp Dương Thành điều khiển cơ thể to lớn của Tiểu Hôi nhẹ vẩy đuôi cá, hắc cảm giác phần đuôi Tiểu Hôi chảy ra dòng nước ấm lạ, sau đó lực cản nước biển như mất lực cản, chớp mắt hắc đã vọt xa ra mấy trăm thước.

Rời khỏi vách vực đục ngầu, Diệp Dương Thành điều khiển Tiểu Hôi vào vùng biển sâu trăm thước. Diệp Dương Thành ngồi xếp bằng trên giường trong khách sạn, hắc hít sâu một hơi.

Diệp Dương Thành ra lệnh với mực đại vương Tiểu Ô:

- Mực tiêu Hoàng Tu Hạ thị Nhật Bản, xuất phát!

Mười hai cua móng ngựa viễn cổ như xe tăng bọc thép, ba mươi cá kiếm như xe công thành, cộng với mực đại vương khổng lồ vô địch, bạch tằm Tiểu Tuyết vui vẻ bơi lội. Sau khi Diệp Dương Thành trập hợp đại quân sinh vật biển, lần đầu tiên tập thể hành động.

Diệp Dương Thành điều khiển Tiểu Hôi đi tới với tốc độ hơn bốn trăm hải lý mỗi giờ, chẳng mấy chốc đã đuổi theo đại quân sinh vật biển cố ý đi chậm chờ hắc. Tiểu Ô rất thông minh, nhưng nó chưa đi Hoàng Tu Hạ thị lần nào, đành nhờ Tiểu Hôi bị Diệp Dương Thành nhập xác đi đằng trước dẫn đường, Tiểu Ô lĩnh bày của móng ngựa, cá kiếm theo sau. Còn về Tiểu Tuyết . . .

Mỗi lần cảm ứng hơi thở của Diệp Dương Thành trên người Tiểu Hôi là Tiểu Tuyết luôn rất thân thiết dựa sát, bơi song song với hắc. Tiểu Tuyết thường dùng thân hình trắng tinh đụng vào Tiểu Hôi như đang làm nũng.

Từ Động Thương huyện xuất phát đi Hoàng Tu Hạ thị Nhật Bản, vì có Cửu Tiêu thần cách định vị chỉ dẫn nên Diệp Dương Thành không lo sẽ đi đường vòng. Mỗi khi Tiểu Tuyết làm nũng, Diệp Dương Thành điều

khiến Tiểu Hôi lăn vòng đùa giỡn. Diệp Dương Thành cho rằng Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi vốn nên là một đôi, có khi hẳn mong chờ hai con này sinh sản hạ đại sẽ có bộ dạng gì?

Tổng chiều dài đại quân sinh vật biển cỡ ba km, mấy con cá toàn là vật khổng lồ đẳng cấp bá vương. Tuy cơ thể to lớn nhưng không hạn chế tốc độ của chúng, nhờ cường hóa chung cực nên ngoài thân chúng nó phủ lên tầng khí thể vô hình. Những khí thể này giảm bớt lực cản nước biển đối với thân hình khổng lồ của chúng nó.

Khiến Diệp Dương Thành trợn mắt há hốc mồm là cách Tiểu Ô đi tới tuy vẫn giống loài mực, nhưng chẳng phải bình thường phun mực lúc ngừng lúc nghỉ sao? Tiểu Ô mà phun trào thì không ngừng, đừng nói lúc ngừng lúc nghỉ, nó không tạm dừng một giây.

Bộ dạng Tiểu Ô không hợp với lễ thường thần kinh Diệp Dương Thành đã siêu to, hẳn không cảm thấy có gì lạ. Từ khi Diệp Dương Thành có được Cửu Tiêu thần cách đến bây giờ chứng kiến sự việc không hợp với lễ thường có ít ỏi gì?

Bên ngoài một gian hàng tạp hóa xéo đối diện cửa nam tiểu học lập Giáp Dương Hoàn Tu Hạ thị, một nam nhân da trắng ột thước chín hét với vào một bình sĩ da trắng khác trong tiệm.

- Angus, sắp bảo chúng ta trở về căn cứ ngay!

- Lập tức, mau!

Nghe bình sĩ ở ngoài cửa hàng kêu, Angus ở trong tiệm bận rộn nói chuyện với lão bản cửa tiệm lộ biểu tình bất mãn đi ra ngoài.

- Á Lực Tư, xảy ra chuyện gì?

Angus thuận miệng hỏi:

- Người không thấy ta đang bận sao?

Á Lực Tư trờng Angus:

- Chết tiệt, cất thứ phía dưới của người đi.

Á Lực Tư liếc hướng nữ nhi lão bản tiệm tạp hóa, tuy lòng gã cũng ngứa ngáy nhưng cố nén xúc động.

Á Lực Tư nói với Angus:

- Nếu người không muốn bị cấp trên phạt thì bây giờ tốt nhất là đi theo ta quay về.

- Tên khốn kia lại nổi điên!

Angus lưu luyến ngoái đầu nhìn nữ nhi lão bản tiệm tạp hóa yêu kiều đứng, tùy tay nhét một tờ đô la trở vào túi, hùng hổ theo Á Lực Tư bước hướng chiếc xe việt dã đậu gần đó. Trên vai hai người có quân hàm trung úy.

Cảnh tượng tự lực tự diễn ra trong các góc Hoàn Tu Hạ thị. Đám lính và quân quan khó khăn lắm đi ra ngoài tìm vui đều hùng hổ bước ra khỏi quán nhậu, nhà dân, các nơi ăn chơi. Nhiều người vừa đi vừa nịt lại đai lưng.

Cùng lúc đó, trong căn cứ hải quân Mỹ, một nam nhân mặc quân phục hai sao biểu tình trầm trọng đứng trong phòng chỉ huy, hai tay chắp sau lưng, mím môi im lặng.

Trước mặt quân quan thiếu tướng có bốn sĩ quan cao cấp thượng tá trên vai có ưng hàm. Thấy Wood tướng quân tụ tập cả đám lại nhưng im lặng không nói, một vị thượng tá hỏi:

- Wood tướng quân, có lẽ người nên nói cho chúng ta biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Rốt cuộc Wood tướng quân mở miệng:

- Bắt đầu từ đêm nay toàn căn cứ tiến vào trạng thái cảnh giới.

Bốn quan quân thượng tá giật nảy mình.

- Bỏ hết giờ nghỉ ngơi, tăng mạnh tuần tra khu vực xung quanh căn cứ. Không có mệnh lệnh của ta không cho phép ai rời khỏi căn cứ, bao gồm các người.

405. Chương 390-1: Lật Đồ Hàng Không Mẫu Hạm (thượng)

Trong lời nói của Wood tướng quân có gì đó không bình thường, một hượng tá bước ra một bước.

- Wood tướng quân.

Thượng tá do dự hỏi:

- Người đang làm . . .

Wood tướng quân liếc thượng tá:

- Nhận được thông báo từ tổng bộ tư lệnh, tất cả căn cứ khu vực Châu Á tiến vào trạng thái cảnh giới.

Wood tướng quân lạnh nhạt nói:

- Trước khi giải trừ lệnh cảnh giới, tất cả binh sĩ, quân quan phải đóng giữ chờ lệnh, bao gồm cả ta.

- . . .

Bốn thượng tá liếc nhau, mệnh lệnh cảnh giới đột nhiên làm bọn họ ngửi được mùi bão tố sắp đến, nhưng . . .

Có chuyện gì dẫn đến tất cả căn cứ hải quân Châu Á cùng vào trạng thái cảnh giới? Nhật Bản muốn tạo phản sao?

Bốn thượng tá cũng nảy ý tưởng này sau đó phủ định ngay. Không, chính phủ Nhật Bản tuyệt đối không có lá gan lớn như vậy.

Nếu không phải Nhật Bản thì chẳng lẽ là nước Nga Châu Âu? Không, nước Nga cũng không có động cơ khiêu khích nước Mỹ. Mặc dù công nghiệp, kinh tế của nước Nga đặt nặng ở Châu Á nhưng nước Mỹ chưa từng đụng chạm ích lợi gốc của nước Nga tại Châu Á. Tức là bài trừ nước Nga ra ngoài.

Không phải Nhật Bản cũng không là nước Nga, ứng cử viên tiếp theo có mâu thuẫn với nước Mỹ là . . .

Mắt bốn sĩ quan thượng tá sáng lên.

Một thượng tá thốt ra:

- Là khi Trung Quốc?

Wood tướng quân liếc thượng tá đó, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu. Wood tướng quân cười cười, đẩy xe như mặc nhận lời suy đoán.

Bản thân Wood tướng quân cũng ù ù cạc cạc, gã đột nhiên nhận mệnh lệnh từ tổng bộ tư lệnh yêu cầu căn cứ hải quân Mỹ trong Hoàn Tu Hạ thị lập tức tiến vào trạng thái cảnh giới, tăng mạnh công tác tuần tra ngoài vòng căn cứ. Bất cứ ai nếu chưa được cho phép bước vào phạm vi cảnh giới thì mặc kệ quốc tịch, người chủng loại nào đều giết tại chỗ.

Khi Wood tướng quân nhận được mệnh lệnh này gã hoàn toàn không hiểu ra sao, nhưng nhanh chóng ra một chuỗi mệnh lệnh thúc đẩy nguyên tòa căn cứ vào trạng thái cảnh giới.

Trước đó Wood tướng quân im lặng suy nghĩ đã hiểu được vài chuyện, nhưng có một vấn đề làm gã cực kỳ khó hiểu. Dù nước Mỹ và Trung Quốc có xung đột, Trung Quốc dám gây chiến trước không? Rồi, cứ cho rằng bọn họ dám làm, Trung Quốc có thể vòng qua hải quân Nhật Bản xuất hiện ở Hoàn Tu Hạ thị không? Xuất hiện ở thành phố cửa ngõ thủ đô Nhật Bản?

Wood tướng quân khinh thường người Nhật Bản nhưng gã công nhận thực lực hải quân Nhật. Trung Quốc có năng lực đó sao?

Wood tướng quân rất nghi ngờ, nhưng làm quân nhân, gã chọn phục tùng mệnh lệnh.

Vì vậy Wood tướng quân ra lệnh ấy quan quân thượng tá:

- Tất cả chiến hạm, tàu ngầm xuống nước hết, đám lính lên tàu, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Bốn thượng tá hành quân lễ, lớn giọng đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh!

Tàu ngầm xuống nước không có nghĩa là lặn vào đáy biển. Trước khi nhận được lệnh hành động, tất cả tàu ngầm đều nổi trên mặt biển. Chỉ khi hành động tàu ngầm mới lặn xuống công kích mục tiêu.

Wood tướng quân quan chỉ huy cao nhất ra lệnh một tiếng, trong căn cứ hải quân Mỹ tại Hoàn Tu Hạ thị, trên từ sĩ quan thượng tá, dưới đến binh lính bình thường đều hành động. Bọn họ mặc vào trang bị, đi vào trận doanh của mình, có thứ tự leo lên chiến hạm hoặc vào tàu ngầm. Căn cứ hải quân tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Đây vốn là chuyện không có gì lớn lao, nhưng không ai ngờ vì quyết định cảnh giới của các thành viên nội các Gu Siding nước Mỹ đưa trú quân nguyên căn cứ hải quân tại Hoàn Tu Hạ thị lên con đường không lối về.

Diệp Dương Thành ẩn núp ở bến cảng căn cứ hải quân Mỹ số sáu Hoàn Tu Hạ thị, hẩn điều khiển Tiểu Hôi nằm yên không nhúc nhích. Diệp Dương Thành quan sát tình hình hạm tàu Mỹ trên đỉnh đầu.

Diệp Dương Thành kéo theo đại quân sinh vật biển đến Hoàn Tu Hạ thị đã là tám giờ tối, trên mặt biển từ mấy chiếc hạm tuần tra chạy qua lại, tất cả quân hạm, tàu ngầm đều cập bến. Đây không phải tin tức tốt cho Diệp Dương Thành. Dù sao tàu chiến cập bến, binh sĩ chiến hạm, tàu ngầm lên bờ, tập kích chiến hạm, tàu ngầm trống rỗng thì có ý nghĩa gì?

Diệp Dương Thành phát hiện tình huống này định ẩn nấp một buổi tối, chờ hôm sau đám lính hải quân lên thuyền mới công kích bất ngờ. Diệp Dương Thành để bảy cưa móng ngựa viễn cổ, Tiểu Ô lại vịnh ngoài cảng. Diệp Dương Thành bơi đến gần bến tàu, quan sát từng hoạt động tàu ngầm quân hạm trên mặt biển.

Bna đầu Diệp Dương Thành cứ nghĩ sẽ chờ cho hết đêm nay, không ngờ mặt biển bỗng vang lên tiếng động ầm ỉ, nghe kỹ thì . . .

Không biết binh sĩ căn cứ hải quân Mỹ bị điên hay gì mà tập thể lên thuyền. Điều này có ý nghĩa gì? Nghĩa là Diệp Dương Thành không cần chờ đợi mòn mỏi cả buổi tối tại đây, nếu mọi chuyện thuận lợi, hẩn giải quyết quân Mỹ ở Hoàn Tu Hạ thị xong sáng mai có thể dẫn đại quân quay về Khánh Châu thị.

Phát hiện này làm Diệp Dương Thành cười trộm, tiếp tục quan sát tàu chiến trên mặt biển, xác định tập thể lính hải quân lên thuyền.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Tiểu Ô, sắp xếp một cưa móng ngựa viễn cổ ở mỗi nơi cập bến từ số một đến số mười hai bến cảng. Xếp ba con cá kiếm ở mỗi nơi cập bến từ số mười ba đến mười chín bến cảng. Cá kiếm còn lại do người dẫn dắt, gặp khó gặm thì . . . Nuốt luôn xương!

Giọng Tiểu Ô non nớt chất chứa hưng phấn vang lên rõ ràng trong đầu Diệp Dương Thành:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Diệp Dương Thành ra lệnh xong quấy đuôi cá rời khỏi nơi cập bến số sáu. Diệp Dương Thành cần quan sát hai chiếc hàng không mẫu hạm neo đậu ở Hoàn Tu Hạ thị trong truyền thuyết có còn đậu tại bến cảng không?

Mười con con cưa móng ngựa viễn cổ, ba mươi con cá kiếm cường hóa theo Tiểu Ô chỉ huy chậm rãi áp sát mục đích, cố gắng hành động thật nhẹ nhàng tránh cho tập kích bất ngờ thất bại. Diệp Dương Thành yêu

cầu là công kích mười chín nơi cập bến cùng lúc, trong thời gian ngắn nhất lật tung hoặc kéo các tàu chiến của quân Mỹ xuống đáy biển.

Diệp Dương Thành không biết qua đêm nay sự kiện quái vật biển tập kích lại xảy ra ở vùng biển Nhật Bản dẫn đến chấn động lớn cỡ nào trong thế giới, hắn chỉ biết đả kích thực lực của kẻ địch là đang biến tướng nâng cao thực lực của mình.

Nếu không có cách nào nâng thực lực hải quân Trung Quốc lên cao trong thời gian ngắn, vậy đành thông qua thủ đoạn bạo lực này cắt giảm thực lực của đối thủ.

Huống chi nước Mỹ cứ lên kế hoạch trù dập Trung Quốc, nghĩ đến huyết án xảy ra tại vùng Kashgar là trái tim Diệp Dương Thành trở nên cứng rắn.

Một quan quân thượng tá chạy chậm đến trước mặt Wood tướng quân đang đứng thị sát trên bệ cảng.

Sĩ quan thượng tá lớn tiếng báo cáo:

- Báo cáo Wood tướng quân, đã tập kết bộ đội chiến đấu mặt nước hạm đội thứ bảy xong, tất cả quan quân, binh sĩ thuận lợi lên hạm, tùy thời tấn công kẻ địch thật dữ dội. Báo cáo hết!

Sĩ quan thượng tá thứ hai cao giọng báo cáo:

- Báo cáo Wood tướng quân, đã tập kết bộ đội công kích hàng không mẫu hạm hạm đội thứ bảy xong, tất cả quan quân, binh sĩ thuận lợi lên hạm, tùy thời tấn công kẻ địch thật dữ dội. Báo cáo hết!

406. Chương 390-2: Lật Đổ Hàng Không Mẫu Hạm (hạ)

Sĩ quan thượng tá ba đi tới trước mặt Wood tướng quân, kính quân lễ rồi lớn tiếng báo cáo:

- Báo cáo Wood tướng quân, đã tập kết bộ đội tàu ngầm hạm đội thứ bảy xong, tất cả quan quân, binh sĩ thuận lợi lên hạm, tùy thời tấn công kẻ địch thật dữ dội. Báo cáo hết!

- Báo cáo Wood tướng quân, đã tập kết bộ đội tàu ngầm hạm đội thứ năm xong, tất cả quan quân, binh sĩ thuận lợi lên hạm, tùy thời tấn công kẻ địch thật dữ dội. Báo cáo hết!

Sĩ quan thượng tá thứ bốn xuất hiện, tất cả hải quân căn cứ hải quân của nước Mỹ tại Hoàn Tu Hạ thị xem như tập kết xong.

Wood tướng quân nghe bốn sĩ quan thượng tá báo cáo, giữ biểu tình nghiêm túc. Mặc dù Wood tướng quân rất khó hiểu với mệnh lệnh của tổng bộ, cảm giác bộ tư lệnh hơi chuyện bé xé ra to nhưng gã là tư lệnh viên hạm đội thứ bảy, gã gật đầu với các sĩ quan thượng tá.

Wood tướng quân quay đầu hỏi thân binh bên cạnh mình:

- Ặc, người đi hỏi tình hình chuẩn bị bên căn cứ Thượng Lại Cốc Thị, Okinawa, Tam Trạch thị, Singapore thế nào rồi, sau khi hỏi rõ hãy báo cho ta biết ngay.

Thân binh kính quân lễ:

- Tuân lệnh Wood tướng quân!

Thân binh xoay người đi.

Wood tướng quân không nhìn thân binh, ngoắc bốn sĩ quan thượng tá lại:

- Đi đi, chúng ta cũng nên lên hạm.

Bốn sĩ quan thượng tá kính ngạc hỏi:

- Cái gì?

Chỉ là cảnh giới, sĩ quan cao cấp như bọn họ mà cũng phải lên hạm?

Wood tướng quân hiểu bốn sĩ quan thượng tá thắc mắc, vẻ mặt khắc khổ giãn ra.

- Đi xem số hiệu Tiểu Ưng của chúng ta chuẩn bị võ trang.

Wood tướng quân cười nhẹ nhàng nói:

- Sau đó lái số hiệu Đại Ưng đi một vòng.

Đây là công việc qua loa cho có lệ. Nghe Wood tướng quân nói mấy câu đó, bốn sĩ quan thượng tá bật cười gật đầu. Bốn sĩ quan thượng tá vẻ mặt nhẹ nhàng cùng Wood tướng quân đi hướng hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng.

Giống như Wood tướng quân, bốn sĩ quan thượng tá không cho rằng căn cứ hải quân Mỹ sẽ bị tập kích. Nơi này dù gì là cửa ngõ thủ đô Nhật Bản, nếu thật sự có quân địch tiến vào vùng biển thì bên Nhật Bản sẽ hoàn toàn không biết gì sao?

Tuy lần trước quái vật biển tập kích làm hải quân Nhật Bản bị hao tổn hơn một nửa nhưng năng lực tuần tra vẫn còn đó.

Wood tướng quân, bốn sĩ quan thượng tá hoàn toàn bình tĩnh, vừa đi vừa nói cười rất là nhẹ nhàng. Người không biết còn tưởng đâu Wood tướng quân, sĩ quan thượng tá đi dạo chơi ngoại ô.

Diệp Dương Thành trông thấy bóng đen to phủ đầu mình, hấn mừng rỡ vô cùng.

- Đã tìm ra!

Trong tài liệu tình báo Phó Diệp Chi cung cấp, Hoàn Tu Hạ thị tuyên bố với bên ngoài chỉ sắp xếp một chiếc hàng không mẫu hạm động lực theo lệ thường, nhưng thật ra Hoàn Tu Hạ thị có hai chiếc hàng không mẫu hạm.

Tin tức một chiếc hàng không mẫu hạm là với công chúng, còn sĩ quan cao tầng các phương thì quân Mỹ đặt hai chiếc hàng không mẫu hạm trong Hoàn Tu Hạ thị là bí mật công khai.

Hàng không mẫu hạm là một chiếc hàng không mẫu hạm động lực theo lệ thường, đến bây giờ nó đã đến tuổi về hưu.

Hạm trưởng số hiệu Tiểu Ưng dài ba trăm hai mươi tám ngàn tám thước, rộng bảy mươi sáu ngàn tám thước. Tổng diện tích sàn tàu là bốn ngàn một thước Anh, to cỡ ba sân bóng chính quy.

Trọng tải tiêu chuẩn là sáu vạn tấn, nếu chứa đầy thì cỡ tám vạn sáu ngàn tấn, có thể chở hơn bảy mươi hạm các loại, chở máy bay. Từ tầng dưới lên đến đỉnh hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng, có tổng cộng mười một tầng, cao cỡ tòa nhà cao tốc mười tám tầng.

Đối với số hiệu Đại Ưng mấy năm trước được bí mật đưa vào thì hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng chỉ là con kiến với con voi. Chỉ tính động lực, hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng là động cơ bốn ống khói nước luân lưu, số hiệu Đại Ưng sử dụng động lực là lò phản ứng hạt nhân.

Về tốc độ, lực kéo dài, trọng tải, độ cao, diện tích sàn tàu thì số hiệu Đại Ưng đều vượt trội hơn hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng.

Mỗi năm chính phủ nước Mỹ dùng chi phí duy tu hàng không mẫu hạm số hiệu Đại Ưng cao cỡ ba mươi ức USD, số tiền kia là lấy từ thu nhập riêng, không tính vào chi phí quân sự bình thường.

Có thể nói lần này Diệp Dương Thành chọn xuống tay với căn cứ hải quân Mỹ Hoàn Tu Hạ thị, hai chiếc hàng không mẫu hạm chiếm cứ cực kỳ địa vị cực kỳ quan trọng. Nếu không có hai chiếc hàng không mẫu hạm tồn tại, có lẽ Diệp Dương Thành đã không bỏ gần lấy xa tha cho quân Mỹ quân đảo Okinawa mà chạy sang Hoàn Tu Hạ thị gây sự với quân Mỹ nơi đây.

Diệp Dương Thành nhận rõ hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng, chưa kịp tiếp tục lên đi tìm tung tích số hiệu Đại Ưng thì Tiểu Ô bỗng liên lạc với hắn.

Thanh âm non nớt trung tính làm người ta khó đoán Tiểu Ô là đực hay cái:

- Chủ nhân, Tiểu Ô trông thấy một chiếc thuyền siêu to.

Diệp Dương Thành khựng lại:

- A? Lớn cỡ nào?

Diệp Dương Thành vội hỏi:

- Đại khái chiều dài cỡ bao nhiêu?

Tiểu Ô do dự một lúc sau dứt khoát nói:

- Dù sai thì . . . Dài hơn ba Tiểu Ô cộng lại!

Diệp Dương Thành mừng rỡ:

- Một trăm lẻ tám nhân ba . . . Chính là nó!

Diệp Dương Thành hỏi Tiểu Ô:

- Nhóm của móng ngựa, cá kiếm đã vào vị trí chưa?

- Rồi thưa chủ nhân.

Tiểu Ô trả lời:

- Đã ẩn núp ở bên cảng, chỉ chờ chủ nhân gật đầu một cái là Tiểu Ô sẽ kêu chúng nó làm mấy thuyền này chìm hết.

Diệp Dương Thành khẳng định:

- Đương nhiên đánh chìm hết, cả hai chiếc đều phải chìm!

Diệp Dương Thành nói với Tiểu Ô:

- Nhưng trước đó người hãy đến chỗ ta lật úp số hiệu Tiểu Ứng này đi, mục tiêu tiếp theo là số hiệu Đại Ứng.

Tiểu Ô không hiểu Diệp Dương Thành nói cái gì mà số hiệu Tiểu Ứng, Đại Ứng, nó chỉ biết hần kêu nó làm gì là nó làm cái đó.

- Vâng thưa chủ nhân, Tiểu Ô qua ngay đây!

- Báo cáo Wood tướng quân, trang bị bắn đạn pháo không khí ba tòa tá liên trang hạm đội Hải Ma Tước hàng không mẫu hạm đều bình thường. Ba tòa hệ thốn vũ khí cận chiến dày đặc trận đều bình thường. Bốn tòa điện tử SR đối kháng mỗi bắn ra phát xạ đều bình thường. Trang bị dụ mồi đều bình thường.

- Wood tướng quân, máy bay chiến đấu F14D hạm số hiệu Tiểu Ứng chở đều bình thường. Máy bay chiến đấu FA18D đều bình thường. Máy dự cảnh E2C đều lăm lăm. Máy quấy nhiễu E điện tử đều bình thường. Máy bay chống tàu ngầm S2B hết thấy bình thường. Máy bay trực thăng hết thấy bình thường. Máy bay trinh sát điện tử ES3A đều bình thường. Soleda sư tầm đối không lưu 49 . . .

Tiếng báo cáo kiểm tra liên tục vang bên tai Wood tướng quân. Tất cả thiết bị hoàn toàn bình thường, Wood tướng quân nở nụ cười. Lúc trước Wood tướng quân là hạm trưởng hàng không mẫu hạm, tuy rằng cho đến bây giờ số hiệu Tiểu Ứng đã đến tuổi về hưu nhưng không ảnh hưởng tình cảm của gã dành cho nó.

Mỗi lần nhìn chiếc hàng không mẫu hạm chở quá khứ này là Wood tướng quân sẽ nhớ đến cảnh tượng năm xưa gã chỉ huy hơn hai ngàn quan binh số hiệu Tiểu Ứng vượt sóng theo gió biển. Wood tướng quân nhớ đến năm xưa chinh chiến, kẻ thù nhìn hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ứng lộ biểu tình sợ hãi, tuyệt vọng.

407. Chương 391: Đây Là Tận Thế Sao?

Chương 391: Đây là tận thế sao?

Có thể nói số hiệu Tiểu Ứng chở niềm kiêu ngạo của Wood tướng quân, chở công huân của gã. Wood tướng quân dựa vào công tích hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ứng mới từng bước một đi tới thiếu tướng, thành tổng tư lệnh hạm đội thứ bảy.

Báo cáo kiểm tra theo lệ thường chấm dứt, Wood tướng quân đứng trên sàn tàu rộng lớn giờ cao tay phải, biểu tình cuồng nhiệt.

- Đây chính là số hiệu Tiểu Ứng của chúng ta!

Wood tướng quân hét to:

- Là số hiệu Tiểu Ứng vô địch của chúng ta!

Các binh sĩ trên hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ứng vùng tay hét to:

- Vô địch vô địch vô địch!!!

Tiếng hò reo lãnh lút vang đi rất xa.

- Số hiệu Tiểu Ứng là tượng trưng vinh dự của hạm đội thứ bảy chúng ta, là chứng kiến lịch sử hạm đội thứ bảy.

Nói đến chỗ kích động Wood tướng quân cảm động bảo:

- Nó từng làm vô số kẻ thù sợ hãi, run rẩy, tuyệt vọng, nó từng chở máy bay chiến đấu phá hủy từng chiếc chiến hạm nước địch, đã từng . . . Ta . . .

Lời diễn thuyết hào hùng chợt ngừng lại. Đám quan binh đối diện Wood tướng quân thấy rõ ràng tướng quân mà bọn họ tôn sùng, Wood thiếu tướng run rẩy.

Không khí nóng bỏng bỗng chốc rơi xuống đáy cốc, hơn hai ngàn quan binh nhìn chằm chằm Wood tướng quân khẽ run rẩy. Bọn họ không biết gã bị gì, chẳng lẽ vì dào dạt tình cảm qua, vui mừng bật khóc sao?

Không, rất nhanh mọi người lật đổ phỏng đoán của mình. Đám người thấy rõ ràng đầu tiên là đôi vai Wood tướng quân run run, rồi từ từ đến hai chân run cập cập. Trời, đây là thiếu tướng hai sao của nước Mỹ, tư lệnh viên hạm đội thứ bảy?

Trong lúc đám quân Mỹ khó hiểu thì bốn sĩ quan thượng tá đứng trước mặt Wood chú ý đến đôi mắt ngó trân trân của gã. Bốn sĩ quan thượng tá ngần ngừ chậm rãi quay người, nhìn theo ánh mắt Wood tướng quân.

Một sĩ quan thượng tá hét chói tai:

- Quái . . . Quái vật!

Thanh âm như tiếng chuông cảnh báo đánh thức đám người kích động. Toàn bộ quan binh trên số hiệu Tiểu Ứng cùng quay người lại, bọn họ trông thấy cảnh tượng đến chết cũng không quên được.

Một cái đầu to cỡ đầu nhỏ, đôi mắt to gần hai thước phản chiếu ánh sáng nhạt nhòa trong ngọn đèn sáng tỏa. Màu da xám nhạt lúc này tựa như tín hiệu của tử thần, đang truyền tin chết chóc cho quan lính quân Mỹ trên hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ứng.

Chỉ cái đầu lộ ra mặt biển đã cao gần ba mươi thước, ai đều nhận ra đó là một con mực, nên bọn họ rõ ràng ẩn dưới nước là xúc tu kinh khủng nhất của con mực.

Giọt mồ hôi lạnh chảy trên trán đám quan binh hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ứng. Không cho bọn họ thời gian cầu cứu hay tổ chức phản kích, Tiểu Ô vừa ra lệnh tổng tấn công với bầy cua móng ngựa, cá kiếm vừa công kích số hiệu Tiểu Ứng.

Rào rào rào!

Xúc tu màu nâu xám dài hơn năm mươi thước bắn ra khỏi mặt biển, tựa như năm cây cột quét ngang ngàn quân kèm theo tiếng xé gió quét hướng sàn tàu hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng.

Đối mặt cái chết đe dọa, đám quan binh nước Mỹ liên tiếp hét chói tai:

- A!!!

Như lúc trước Wood tướng quân của bọn họ đã nói, kẻ địch sợ hãi, run rẩy, tuyệt vọng.

Rầm!

Cúc tu thứ nhất xuất hiện trên sàn tàu, từ tây quét đến đông siêu nhanh. Chớp mắt binh sĩ, kiến trúc, máy bay che trước mặt Tiểu Ô đều thành hồ giấy. Tiểu Ô dễ dàng quét sạch hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng chở đầy máy bay và người.

Không đợi đám binh sĩ quân Mỹ lấy lại tinh thần từ đợt tập kích, tổ chức phản kích có hiệu quả thì bốn xúc tu khác đã bám chặt sàn tàu hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng.

Thấy cảnh tượng này, Wood tướng quân may mắn tránh thoát một kiếp trong phút chốc mặt trắng bệch.

Wood tướng quân hét thất thanh:

- Ngăn nó lại! Nó muốn kéo chìm Tiểu Ưng của chúng ta!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Wood tướng quân chưa kịp nói hết câu thì đáy thuyền bên kia hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng có tiếng va chạm kịch liệt. Nguyên số hiệu Tiểu Ưng rung lắc bần bật, máy bay, nhân viên đứng trên sàn tàu không thể nào lái máy bay hoặc chạy trốn được. Cùng với đợt rung lắc, máy bay trượt hướng Tiểu Ô. Tám mươi máy bay trên số hiệu Tiểu Ưng tựa như đồ chơi trượt dọc mép sàn tàu.

Tám mươi máy bay cùng di chuyển, có lẽ không ai tận mắt chứng kiến cảnh tượng hiếm có này bao giờ. Đám binh sĩ trên hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng không có tâm tình ngắm kỳ quan đó, bởi vì máy bay trượt đi, bọn họ cũng mất trọng tâm, không thể đứng vững trên sàn tàu. Cho dù bọn họ may mắn đứng vững, máy bay trượt xuống dễ dàng đẩy cả đám xuống biển.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Thủ lĩnh của móng ngựa cuồng bạo từng kích, từng đợt va chạm như tiếng sấm rền chấn trời. Tất cả vật thể trên sàn tàu hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng liên tục rớt xuống nước biển.

Đám binh sĩ rơi vào biển vùng vẫy muốn chạy trốn, bọn họ cho rằng đã thoát khỏi lưỡi hái của tử thần, nhặt về một mạng. Đám người không hay biết khi bọn họ dốc sức bơi đến bờ, của móng ngựa núp dưới đáy thuyền lại va chạm một lần nữa, cú đập quyết định tất cả.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cua móng ngựa va chạm và Tiểu Ô dốc sức kéo lật úp lại hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng vốn đã chao đảo.

Hàng không mẫu hạm dài ba trăm thước bị lật úp, đắm chìm, đó là cảnh tượng như thế nào?

Sóng thần vọt lên cao làm người ta tuyệt vọng, đám quan binh số hiệu Tiểu Ưng giãy dụa trên mặt biển định tìm đường trốn bị hàng không mẫu hạm khổng lồ đè chết tươi một đồng người, sau đó lại là sóng lớn bắn lên cao.

Cua móng ngựa ấy chục thước ập xuống, chỉ riêng lực xung kích đủ tiễn đa số người đi địa ngục.

Dù có vài người may mắn trong số siêu may mắn được nữ thần may mắn che chở còn sống, tiếp theo chờ đợi bọn họ . . . Vòng xoáy càng khủng bố hơn.

Vòng xoáy với đường kính hơn sáu trăm thước từng giây từng phút hiện hình xoắn ốc. Hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng tiếp tục chìm xuống, tốc độ vòng xoáy xoay tròn càng lúc càng nhanh, diện tích bao phủ ngày càng rộng ra.

Tiếng rú thê lương kinh thiên động địa vang lên:

- Không!!!

Nhưng vòng xoáy vô tình sẽ không dừng lại vì tiếng hét chói tai của bọn họ. Đám binh sĩ khó khăn bơi đến bờ, trông thấy hy vọng sống sót giờ hoàn toàn tuyệt vọng.

Sức kéo lớn của vòng xoáy kéo quân Mỹ rời xa bờ biển. Bọn họ như tạp vật lênh đênh trên mặt biển trôi theo dòng nước tới gần trung tâm vòng xoáy xoay tít. Sức kéo to lớn đủ xé rách tất cả bọn họ.

Bỏ qua đám quan binh hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng không có hy vọng chạy trốn, từ khi vòng xoáy xuất hiện thì nơi cập bến các bến cảng tan vỡ. Các loại thiết bị vũ khí, chữa bệnh, đồ dùng sinh hoạt, ăn uống trên bến cảng lục tục rớt xuống biển, đi theo dòng nước xoay tròn hướng tới trung tâm vòng xoáy.

Nếu chỉ nhìn cảnh tượng ở vùng biển này chắc chắn mọi người sẽ nghĩ tận thế đến.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thủ lĩnh của móng ngựa, Tiểu Ô phối hợp thành công lật tung hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ưng. Mười tám cá kiếm, của móng ngựa viễn cổ sớm ẩn nấp ở nơi cập bến cùng nhau tập kích. Thanh âm va chạm đinh tai nhức óc thành giai điệu chính ở bến cảng ven bờ căn cứ hải quân Mỹ.

408. Chương 392-1: Lại Là Đám Quái Vật Biển Chết Tiệt (thượng)

Chương 392: Lại là đám quái vật biển chết tiệt. (Thượng)

Đám của móng ngựa viễn cổ dùng vỏ ngoài cứng rắn, cơ thể to lớn va chạm vào bất cứ chiến hạm, tàu ngầm nào trong tầm ngắm. Có lẽ phải va chạm chiến hạm hai lần mới hoàn thành công việc lật thuyền. Tàu ngầm thì mặc cho của móng ngựa đùa giỡn, có một chiếc tàu ngầm thường quy bị một con của móng ngựa viễn cổ đụng bay lên mặt biển, bay cao hơn chục thước rớt xuống đập vào một chiếc chiến hạm gần đó.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tàu ngầm rơi vào sàn tàu chiến hạm, chợt vang tiếng nổ điếc tai. Vị trí chính giữa chiến hạm bị hồm xuống một lỗ to, ngay sau đó đám nhân viên chiến hạm gằm rống tuyệt vọng mặc cho chiến hạm chậm rãi chìm xuống.

- A!!!

Tiếng la hét chói tai, gầm rú đinh tai nhức óc hòa vào nhau trong không trung, biểu thị căn cứ hải quân nước Mỹ trú quân tại Nhật tồn tại từ giữa thế kỷ trước đêm nay đã đến đường cùng.

Cái bóng chết chóc ngưng tụ trên không trung.

Trên bầu trời căn cứ hải quân Mỹ Hoàn Tu Hạ thị trấn ngập hơi thở chết chóc. Từng chiếc tàu ngầm, chiến hạm bị của móng ngựa viễn cổ, cá kiếm cường hóa chung cực trùng kích mãnh liệt chẳng những bị lật ngược đáy, nước biển tràn vào đáy thuyền, nhanh chóng chìm xuống trong tiếng hát đệm chói tai của đám quân Mỹ tuyệt vọng. Vòng xoáy lớn hiện ra cắn nuốt tất cả xung quanh.

Trong toàn quá trình tập kích, quân Mỹ thậm chí không thể tổ chức phản kích hay tự vệ hữu hiệu. Không phải các binh sĩ chính phủ nước Mỹ bất tài mà do sự việc xảy ra quá đột nhiên, cộng với kẻ tập kích không phải quân hạm hay tàu ngầm mà là quái vật đáy biển to lớn chưa từng gặp.

Đối với chuyện gì không biết sẽ khiến nhân loại kính sợ, thậm chí là hãi hùng. Binh sĩ quân Mỹ là con người, đối diện tình huống đột ngột xảy ra, bọn họ không có kinh nghiệm. Thứ hai, kẻ tập kích ngẫu nhiên lộ thân hình khổng lồ làm binh sĩ quân Mỹ liên tưởng đến quái vật biển trong truyền thuyết. Cộng với bài học đắt giá của đội tự vệ trên biển Nhật Bản trước đó, vì vậy binh sĩ quân Mỹ hoảng hốt, không có sức chống trả của móng ngựa viễn cổ, cá kiếm tập kích.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thanh âm va chạm đỉnh tai nhức óc vẫn còn tiếp tục. Từng chiếc chiến hạm, tàu ngầm bị cua móng ngựa, cá kiếm trùng kích mãnh liệt bị lật tung, thủng lỗ.

Cùng lúc đó, Diệp Dương Thành mang theo thủ lĩnh của móng ngựa, mực đại vương Tiểu Ô xuất hiện dưới nơi cập bến số mười ba căn cứ hải quân. Ngẩng đầu lên nhìn, một con cua móng ngựa, năm con cá kiếm đang liên tục trùng kích đáy thuyền số hiệu Đại Ứng. Tuy số hiệu Đại Ứng khổng lồ hơn hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ứng nhưng vẫn bị vây của móng ngựa, mực đại vương trùng kích lắc lư, mặt biển đầy binh sĩ từ sàn tàu té xuống biển đang liều mạng vùng vẫy muốn bơi elên bờ tìm đường sống.

Diệp Dương Thành điều khiển Tiểu Hôi bơi đến mặt biển, nhìn thấy binh sĩ quân Mỹ vùng vẫy định bơi vào bờ, nhìn tiến triển của một con cua móng ngựa, năm con cá kiếm, muốn lật tung số hiệu Đại Ứng trong thời gian ngắn là nhiệm vụ bất khả thi.

Nếu vậy Diệp Dương Thành sẽ kêu Tiểu Ô hành động:

- Tiểu Ô, ra tay đi.

Giọng non nớt của Tiểu Ô vang lên trong đầu Diệp Dương Thành:

- Rõ, chủ nhân!

Sau đó xảy ra cảnh tượng làm Diệp Dương Thành trợn mắt há hốc mồm.

Rào rào rào!

Tựa như có đạn pháo từ dưới đáy biển bắn lên, thân hình khổng lồ dài một trăm lẻ tám thước của Tiểu Ô nhờ vào lực đẩy vọt ra khỏi mặt biển. Tiểu Ô nhảy lên không trung, nhìn từ xa như có một ngọn núi nhỏ phóng lên cao, bề ngoài xám nhạt, xúc tu thô to múa may đầy trời.

- A!!!!

Đám lính quân Mỹ ở trên sàn tàu số hiệu Đại Ứng vùng vẫy tìm đường sống nhìn thấy Tiểu Ô nhảy ra khỏi mặt biển như núi đè xuống, bọn họ hét chói tai tê lương đâm thủng bầu trời che kín mây đen. Giấy dựa trước khi chết hiện ra rõ ràng trong khoảnh khắc này.

Răng rắc!

Tiểu Ô dài một trăm lẻ tám thước, nặng hơn mười tấn chớp mắt đè sập vật kiến trúc trên sàn tàu gỗ số hiệu Đại Ứng, đáp xuống đỉnh tầng mười sáu. Tiểu Ô không công kích binh sĩ đứng ở sàn tàu mà dùng xúc tu hút chặt một bên, cả người ngã sang bên kia.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiểu Ô gồng sức kéo số hiệu Đại Ứng, thủ lĩnh của móng ngựa ở dưới đáy thuyền cũng mang theo một con cua móng ngựa, năm con cá kiếm thô bạo trùng kích. Vị trí chúng nó va chạm là đối diện bên Tiểu Ô đang kéo. Một bên va chạm một bên thì kéo, kết cuộc của hàng không mẫu hạm số hiệu Tiểu Ứng sao chép vào số hiệu Đại Ứng.

Tiếng gào thét thất thanh vang vọng trời đêm:

- Không!!!

Nhưng mực cho đám lính quân Mỹ gào thét chói tai cỡ nào đều không thể ngăn cản số hiệu Đại Ứng bị hủy diệt. Cua móng ngựa, cá kiếm, Tiểu Ô phối hợp gần như hoàn mỹ, số hiệu Đại Ứng dài ba trăm sáu mươi mấy thước dần nghiêng một bên. Khi độ nghiêng đến trình độ nhất định thì số phận của số hiệu Đại Ứng là đắm tàu.

Vòng xoáy to cắn nuốt tất cả lại xuất hiện trên mặt nước gần bờ biển. Đám binh sĩ may mắn sống sót trong quái vật biển tấn công, hàng không mẫu hạm bị hủy diệt dùng tiếng gào rú tê lương để biểu đạt nỗi sợ của mình vào lúc này, đây là phản ứng bản năng khi đối diện chết chóc của nhân loại.

Tập từ lúc bắt đầu đến kết thúc chỉ khoảng tám phút. Bến cảng vốn phồn hoa gọn gàng sạch sẽ đã bị tàn phá thành phế tích. Biểu tượng ven đường trưng bày chiến hạm, tàu ngầm cho người rung động tâm hồn giờ không còn một chiếc thuyền nhỏ nào. Vòng xoáy đã dừng lại, đám binh sĩ bị kéo vào đáy biển đã nổi lên, là xác chết nổi.

Diệp Dương Thành điều khiển Tiểu Hôi quẫy đuôi cá bơi một đoạn trên mặt biển, hít một hơi.

Diệp Dương Thành ra lệnh rút lui:

- Rời khỏi Hoàng Tu Hạ thị, mục tiêu tiếp theo . . . Quần đảo Okinawa!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Ngay khi Diệp Dương Thành ra lệnh chuyển chiến, định dẫn dắt đại quân sinh vật biển không bị chút tổn thương rời khỏi Hoàng Tu Hạ thị đến quần đảo Okinawa, nơi tập trung bảy mươi lăm phần trăm lực lượng tác chiến của hạm đội thứ bảy quân Mỹ. Trên bầu trời bỗng có tiếng ầm ầm, mấy cột sáng từ giữa không trung bắn xuống, quét tới quét lui trên mặt biển.

Nhìn thấy những cột sáng này Diệp Dương Thành biết ngay có máy bay trực thăng đến. Diệp Dương Thành vốn định rời khỏi Hoàng Tu Hạ thị, nhưng trông thấy mấy cột sáng đó thì đổi ý ngay.

Diệp Dương Thành mở miệng ra lệnh:

- Ấn nút!

- Lặn xuống đáy biển ngay!

Hoàng Tu Hạ thị là căn cứ hải quân lớn nhất, đầy đủ nhất của nước Mỹ ở nước ngoài, không chỉ chặn vinh Tokyo thủ đô Nhật Bản, cũng thành con dao sắc bén lộ ra trong không khí, hoặc nên nói là dí vào ngực Trung Quốc.

Ngoài ra Hoàng Tu Hạ thị là nơi hơn bốn mươi phần trăm tàu chiến đội tự vệ trên biển toàn Nhật Bản trú đóng. Bởi vì Hoàng Tu Hạ thị có rất nhiều bến cảng thiên nhiên, vị trí địa lý miễn cưỡng, Nhật Bản không thể nào chấp tay nhường Hoàng Tu Hạ thị cho nước Mỹ. Nhiều thực lực hải quân tập trung tại Hoàng Tu Hạ thị là để phòng ngừa quân Mỹ trú đóng ở Nhật, chẳng qua không ai nói thẳng ra mặt.

409. Chương 392-2: Lại Là Đám Quái Vật Biển Chết Tiệt (hạ)

Chương 392: Lại là đám quái vật biển chết tiệt. (Hạ)

Trong căn cứ hải quân Nhật Bản tại Hoàng Tu Hạ thị trú đóng hạm đội bộ tư lệnh, hạm đội hộ vệ, hạm đội tàu ngầm, đội hộ vệ thứ bốn số một, đội quét mìn thứ mười hai số bốn, hạm vận chuyển, một vạn một ngàn bảy trăm tàu phá băng tính bằng tấn.

Diệp Dương Thành đọc tài liệu tình báo Phó Diệc Chi cung cấp đã hiểu đại khái lực lượng quân sự của Nhật Bản trong Hoàng Tu Hạ thị, nhưng mục tiêu chủ yếu của hần lần này tập trung vào nước Mỹ chứ không phải Nhật Bản.

Tuy nhiên lúc này vừa nhìn thấy bốn máy bay trực thăng chiếu đèn pha rà tới rà lui trên mặt biển, Diệp Dương Thành không kiềm được nảy ý định. Chỗ này cách căn cứ quân sự Nhật Bản chỉ cỡ mười mấy hải lý, bơi qua vài giây là tới.

Nếu bốn chiếc máy bay trực thăng không xuất hiện thì chắc chắn Diệp Dương Thành sẽ dẫn đội rời đi, nhưng chúng nó đến nhắc nhở hần ngoài mười mấy hải lý trú đóng hơn một nửa thực lực đội tự vệ trên biển Nhật Bản còn sót lại trong lần trước bị Diệp Dương Thành tập kích.

Lần trước Diệp Dương Thành thúc đẩy bảy cưa móng ngựa tập kích làm thực lực hải quân Nhật Bản giảm mạnh, nếu bây giờ tấn công lần nữa sẽ là giọt nước tràn ly, với Diệp Dương Thành là tiêu chuẩn dẹt hoa trên gấm.

Chuyện tốt đẹp như vậy nếu chủ động đến sao có thể từ bỏ?

Trên bầu trời cách mặt biển hơn ba mươi thước, người lái một chiếc máy bay trực thăng đi đầu trở mắt lú lười nhìn mặt biển.

- Trời . . . Trời ơi, ta nhìn thấy gì vậy?

Người lái máy bay trực thăng kinh kêu:

- Hạm đội của người Mỹ đâu? Đã đi đâu?

Xác chết, tạp vật, có cả sàn tàu chiến hạm vỡ vụn trôi nổi trên mặt biển. Chiến hạm, tàu ngầm nước Mỹ đậu ngay ngắn ở bến cảng trong phút chốc biến mất, kiến trúc bến cảng thành đồng đổ nát.

cảnh tượng này làm người lái Nhật Bản suýt quên điều khiển máy bay trực thăng từ trên cao rút xuống biển. May mắn người lái Nhật Bản phản ứng kịp lúc điều khiển máy bay trực thăng tránh cho tai nạn máy bay sơ đẳng nhất xảy ra.

Người lái máy bay trực thăng bay dọc theo ven bờ căn cứ hải quân Mỹ tới phía trước, cảnh tượng như tận thế kích thích thần kinh bốn phi công Nhật Bản lái máy bay trực thăng.

Phi công bay đằng trước nhất mở máy thông tin báo cáo tin tức điều tra về tổng bộ:

- Ổ Ứng ổ ứng, ta là Ngốc Ứng, ta là Ngốc Ứng, nghe rõ trả lời, nghe rõ trả lời.

- Ngốc Ứng Ngốc Ứng, ta là ổ ứng, ta là ổ ứng, đã nghe, nói đi.

Phi công danh hiệu Ngốc Ứng nuốt nước bọt khan, vừa giữ tốc độ bay chậm tầm thấp vừa khó khăn báo cáo:

- Căn cứ hải quân Mỹ gặp kẻ địch không rõ tập kích, trước mắt đã hoàn toàn thành phế tích, tạm thời không phát hiện người sống sót hay bóng dáng kẻ tập kích.

- Lặp lại lần nữa, căn cứ hải quân Mỹ gặp kẻ địch không rõ tập kích . . .

* * *

Trong căn cứ hải quân Nhật Bản Hoàn Tu Hạ thị cách căn cứ hải quân Mỹ mười ba hải lý, một nam nhân mặc quân phục hơn ba mươi tuổi lão đảo chạy vào phòng ngủ của người phụ trách căn cứ là Đại Trùng Hằng Nhất.

- . . . Đại Trùng quân . . . Nguy . . . Nguy rồi!

Nam nhân mặc quân phục đập mở cửa phòng ngủ, lắp bắp hét lên:

- Xảy . . . Xảy ra chuyện . . . Xảy ra chuyện lớn . . .

- Cái gì?

Đại Trùng Hằng Nhất dang ôm một Geisha mây mưa trên giường trong phút chốc nụ cười đông lại, ánh mắt lạnh lùng liếc hướng quân quan chạy vào báo tin. Đại Trùng Hằng Nhất nhắc chân đá Geisha sang một bên, mặt bình tĩnh ngồi bật dậy, cơ thể trần trụi nhìn sĩ quan đột nhiên xâm nhập phòng ngủ.

Đại Trùng Hằng Nhất nhếch mép cười nói:

- Tùng Vi thiếu tá, có lẽ ngươi sẽ cho ta một giải thích hợp lý đúng không?

Đại Trùng Hằng Nhất cầm cây súng lục, ánh mắt đăm chiêu nhìn sĩ quan tên là Tùng Vi thiếu tá.

Tùng Vi thiếu tá rất hiểu tính tình của Đại Trùng quân, biết nếu gã không cho giải thích hợp lý là sẽ bị làm thịt ngay. Tùng Vi thiếu tá sẽ cực kỳ siêu xẻo, vô cùng xui.

Nghĩ đến đây Tùng Vi thiếu tá ưỡn ngực hét lớn:

- Vâng!

Tùng Vi thiếu tá vội vàng báo cáo:

- Mười lăm phút trước, binh sĩ phụ trách giám thị căn cứ quân Mỹ truyền tin về nói là bên hải quân nước Mỹ có thanh âm kỳ lạ. Tổng bộ phái bốn máy bay trực thăng trinh sát vừa phát tín hiệu cho căn cứ hải quân Mỹ vừa tới gần . . .

Tùng Vi thiếu tá nuốt nước bọt khan, giọng run run:

- Hai phút trước, máy bay trực thăng đi căn cứ quân Mỹ điều tra đã truyền tin về, nói . . . Nói là căn cứ quân Mỹ xảy ra chuyện . . . Xảy ra chuyện lớn.

Đại Trùng Hằng Nhất không liên tưởng đến tình huống nghiêm trọng:

- Đám tây lại bắn nữ nhi nhà ai hiếp trong thao trường?

Đại Trùng Hằng Nhất trầm ngâm một lát sau mở miệng hỏi:

- Hay say rượu đua xe, đụng ai bị thương?

- Đại Trùng quân . . .

- Hoặc đám lính Mỹ chết tiết bắt binh sĩ của căn cứ chúng ta?

Đại Trùng Hằng Nhất nhú mày mãi mê suy đoán:

- Hay là . . .

Tùng Vi thiếu tá lắc mạnh đầu phủ định tất cả suy đoán:

- Không phải, Đại Trùng quân, không phải!

Trong ánh mắt dò hỏi của Đại Trùng Hằng Nhất, Tùng Vi thiếu tá nhỏ giọng nói:

- Là căn cứ quân Mỹ . . . Bị tập kích.

Đại Trùng Hằng Nhất biến sắc mặt nói:

- Cái gì?

Đại Trùng Hằng Nhất tiến lên một bước bấu hai vai Tùng Vi thiếu tá, trầm giọng nói:

- Tùng Vi thiếu tá, ta hy vọng người biết rõ hậu quả của việc truyền tình báo giả.

- Vâng thưa Đại Trùng quân!

Biểu tình Tùng Vi thiếu tá nghiêm túc gật đầu, nói:

- Ta hiểu hậu quả tuyền tình báo giả về!

- . . .

Đại Trùng Hằng Nhất nhìn chăm chú vào biểu tình của Tùng Vi thiếu tá, tâm tình của gã từ lúc ban đầu không kiên nhẫn thậm chí tức giận chuyển thành trầm trọng.

Đại Trùng Hằng Nhất nhìn thẳng mắt Tùng Vi thiếu tá, hỏi:

- Vậy thì . . . Tùng Vi thiếu tá!

Tùng Vi thiếu tá đứng thẳng người, lớn tiếng trả lời:

- Vâng!!!

Giọng Đại Trùng Hằng Nhất cực kỳ trầm thấp:

- Xin người hãy nói cho ta biết rốt cuộc căn cứ quân Mỹ xảy ra chuyện gì? Ta cần tình báo kỹ càng.

- Báo cáo Đại Trùng quân, căn cứ hải quân Mỹ gặp tập kích không rõ, trước mắt cảng đã hoàn toàn biến thành đồng phế tích.

Tùng Vi thiếu tá tìm từ ngữ biểu đạt, nhanh chóng trả lời:

- Tất cả chiến hạm, tàu ngầm của nước Mỹ bị hủy, đánh chìm. Nghe miêu tả của mấy binh sĩ quân Mỹ may mắn sống sót lên bờ thì kẻ tập kích bọn họ là . . .

Trong lòng Đại Trùng Hằng Nhất có dự cảm cực kỳ tệ:

- Là cái gì?

- Là . . . Là một con . . . Mực siêu . . . To.

Tùng Vi thiếu tá nhỏ giọng nói bên tai Đại Trùng Hằng Nhất:

- Còn có nhiều . . . Nhiều quái vật biển to lớn đám lính Mỹ chưa từng thấy . . .

Rầm!

Nghe Tùng Vi thiếu tá trả lời, khẩu súng trong tay Đại Trùng Hằng Nhất rớt xuống sàn gỗ phát ra thanh âm trầm đục. Trán Đại Trùng Hằng Nhất ướt đầm mồ hôi, tay chân lạnh lẽo.

- Mực . . . Mực to . . .

Mắt Đại Trùng Hằng Nhất trợn trừng lăm lăm:

- Quái vật biển, lại là đám quái vật biển chết tiệt . . .

410. Chương 393-1: Đại Trùng Quân, Lại Có Quái Vật Biển! (thượng)

Chương 393: Đại Trùng quân, lại có quái vật biển! (Thượng)

Từ sau thảm kịch lần trước thì ba chữ quái vật biển đã thành ác mộng chung của đội tự vệ trên biển Nhật Bản, trên từ tướng quân tự lệnh, dưới đến binh lính bình thường.

Hiện giờ . . . Mộng ma lại xuất hiện.

Lần trước sự kiện quái vật biển tập kích ở chỗ giao giới Nhật Bản và Trung Quốc khiến tổng binh lực đội tự vệ trên biển Nhật Bản giảm mạnh năm mươi phần trăm, thực lực tác chiến tổng thể bị cắt giảm thấp hơn ban đầu bốn mươi phần trăm.

Quái vật biển chỉ có thể xem như sự kiện ngẫu nhiên, nên dù Nhật Bản bị tổn thất tất cả tàu chiến lại không thể trách móc bất cứ quốc gia nào. Trừ phi Nhật Bản lấy ra chứng cứ chắc chắn để chứng minh sự kiện quái vật biển tập kích là do người làm, có dự mưu, là hành động quân sự có tổ chức.

Một điều rõ ràng là Nhật Bản không thể lấy ra chứng cứ như thế, cho dù lấy ra cũng sẽ chỉ bị người cười chế. Không ai tin tưởng có quốc gia nào trên Trầm Vũ Phàm có thực lực, kỹ thuật điều khiển đám Albert này. Vì nếu có đất nước, quốc gia nào nắm giữ kỹ thuật đỉnh cao như thế thì tại sao đột nhiên làm khó Nhật Bản rồi chìm nghỉm mất tăm?

Những quái vật biển này nếu bị người khống chế thì sẽ là đại sát khí chấn nhiếp hồn người hơn hẳn hàng không mẫu hạm. Không chút khoa trương khi nói ai có một đám quái vật biển thì chủ quyền biển cả nằm gọn trong tay kẻ đó.

Người ngoài suy đoán như thế, quốc dân Nhật Bản càng không muốn tin vụ tai nạn biển lần đó là do có người điều khiển quái vật biển. Bọn họ thà tin rằng đây là sự kiện ngẫu nhiên, đột nhiên chứ không phải bị người tỉ mỉ lên kế hoạch hành động, đả kích quân sự nhằm vào đội tự vệ trên biển Nhật Bản.

Theo mấy chuyên gia bình luận nguyên nhân tai nạn biển, quân đội Nhật Bản nghiên cứu, thảo luận nhiều lần, từ sau tai nạn biển lần đó đội tự vệ trên biển Nhật Bản thêm một nội quy như sau: Bất cứ chiến hạm, tàu ngầm nào cũng không được giữ yên trên bất cứ khu vực biển nào lâu hơn mười hai tiếng.

Không ai kiểm chứng được làm như vậy có thoát khỏi tai nạn biển lại xảy ra không, nhưng phải nói đây là cách làm người ta rất tin tưởng. Đại Trùng Hằng Nhất là người phụ trách căn cứ quân sự Nhật Bản tại Hoàn Tu Hạ thị, gã cho rằng nội quy như thế có hiệu quả tránh cho sự kiện quái vật biển tập kích xảy ra lần hai.

Đại Trùng Hằng Nhất không ngờ là mới đặt nội quy được một tuần thì căn cứ hải quân của nước Mỹ tại Hoàn Tu Hạ thị bị quái vật biển rầm rộ tấn công. Từ lúc tai nạn biển xảy ra cho đến lúc kết thúc chỉ khoảng tám phút.

Điều này có ý nghĩa gì? Nghĩa là bảy quái vật biển chỉ dùng tám phút ngắn ngủi phá hủy một chiếc hạm chỉ huy, một chiếc hàng không mẫu hạm động lực thường quy, một chiếc hàng không mẫu hạm động lực hạch, hai chiếc hạm tuần dương Ticonderoga trang bị đạn pháo, một chiếc tàu khu trục đạn pháo, bảy chiếc tàu ngầm động lực thường quy, mười chiếc Nhật Bản động lực hạch, máy bay trinh sát, máy bay chiến đấu, máy bay dự cảnh . . . Của căn cứ hải quân nước Mỹ tại Hoàn Tu Hạ thị.

Hiểu rõ mấy vấn đề này làm mặt Đại Trùng Hằng Nhất mướt mồ hôi, đừng nói đến tai nạn biển lần trước làm thực lực căn cứ giảm mạnh, dù không có tai nạn biển đó, thực lực căn cứ trong thời kỳ đỉnh cao thì Đại Trùng Hằng Nhất không dám bảo đảm căn cứ quân sự Nhật Bản là đối thủ của bảy quái vật biển chẳng biết là sinh vật gì.

Nhưng nếu nước Mỹ bị tổn thất nặng nề trong sự kiện quái vật biển tập kích lần này, nguyên căn cứ chắc còn sót lại một ít đại binh may mắn trốn thoát, vậy tại sao không nhân dịp căn cứ hải quân Mỹ phòng ngự lỏng lẻo, mượn cơ bảo vệ tiến vào căn cứ rồi giấu chuyên gia vũ khí vào đó? Dù không thể có được tài liệu kỹ thuật tỉ mỉ nhưng có thể tháo thiết bị vũ khí trong căn cứ hải quân nước Mỹ ra nghiên cứu!

Khi đó dù nước Mỹ hỏi thì lý do chối có một đồng, chết không đối chứng, nước Mỹ làm gì được?

Tìm kỳ ngộ trong nguy hiểm, đầu óc Đại Trùng Hằng Nhất xoay chuyển nhanh kinh hồn. Mới rồi về mặt Đại Trùng Hằng Nhất lo lắng hãi hùng, chớp mắt gã đã lộ nụ cười hưng phấn. Tùng Vi thiếu tá khó hiểu nhìn Đại Trùng Hằng Nhất.

Đại Trùng Hằng Nhất ra lệnh cho Tùng Vi thiếu tá:

- Tùng Vi thiếu tá, người lập tức liên lạc với phi công đang điều tra, kêu bọn họ lập tức xác định quái vật biển có đi chưa.

Nếu nhân danh bảo vệ căn cứ hải quân thì tất nhiên phải bảo vệ hoàn toàn. Đại Trùng Hằng Nhất biết nước Mỹ sớm muộn gì hàng không mẫu hạm số hiệu Đại Ứng động lực hạch trong căn cứ. Xem tình huống hiện giờ chắc hàng không mẫu hạm số hiệu Đại Ứng động lực hạch đã chìm, nhưng chỉ dựa vào một đám quái vật biển mặc dù có thể lật tung hàng không mẫu hạm số hiệu Đại Ứng thì làm sao phá hư lò phản ứng hạt nhân được? Đại Trùng Hằng Nhất cực kỳ tự tin vào điều này.

Chỉ cần lò phản ứng hạt nhân không bị phá hỏng thì bên Nhật Bản lấy danh nghĩa vớt nhiên liệu hạt nhân bảo vệ đất nước để vớt số hiệu Đại Ứng số hiệu Đại Ứng lên, về tình về lý đều đầy đủ đúng không?

Đại Trùng Hằng Nhất hoàn toàn bị hàng không mẫu hạm số hiệu Đại Ứng hấp dẫn, gã không nhận ra ra số hiệu Đại Ứng có hình thể khổng lồ, trang bị bảo vệ lò phản ứng hạt nhân tất nhiên là cực kỳ nghiêm ngặt. Bây giờ lò phản ứng hạt nhân của hàng không mẫu hạm số hiệu Đại Ứng đúng như Đại Trùng Hằng Nhất đã đoán, không bị phá hỏng, vô cùng an toàn.

Nhưng . . . Mười chiếc tàu ngầm động lực hạch bị đụng biển hình thì sao?

Mấy phút sau, Tùng Vi thiếu tá lĩnh mệnh rời đi lại trở về trước mặt Đại Trùng Hằng Nhất đã mặc quần áo tràng hoàng.

Tùng Vi thiếu tá cao giọng báo cáo:

- Báo cáo Đại Trùng quân, máy bay trực thăng trinh sát báo tin về đã khảo sát, hiện trường không có quái vật biển nào.

Đại Trùng Hằng Nhất cười to gật gù:

- Tuyệt!

Đại Trùng Hằng Nhất giơ tay nói:

- Truyền lệnh xuống, lập tức tiếp quản căn cứ hải quân Mỹ, danh nghĩa là . . . Bảo vệ người sống sót, báo cáo với nội các quân bộ kêu bọn họ nhanh chóng dẫn chuyên gia vũ khí lấy danh nghĩa binh sĩ vào căn cứ hải quân Mỹ.

Tùng Vi thiếu tá đã hiểu tại sao Đại Trùng Hằng Nhất đột nhiên biến sắc mặt cười to, gã chỉ dám nói thầm trong bụng, mặt ngoài không lộ vẻ gì.

Tùng Vi thiếu tá lớn tiếng kêu lên:

- Vâng!

Tùng Vi thiếu tá xoay người, sải bước rời đi.

Rất nhanh, nguyên tòa căn cứ quân sự Nhật Bản bận rộn. Đợt thứ nhất phát ra liên đội máy bay trực thăng tiếp nhận căn cứ, sau đó là máy bay trinh sát, chiến hạm, tàu ngầm . . . Vì có thể thuận lợi tiếp nhận nguyên tòa căn cứ hải quân Mỹ, Đại Trùng Hằng Nhất hầu như một hơi rút cạn tất cả lực lượng căn cứ quân sự Nhật Bản.

Từ căn cứ quân sự Nhật Bản đến căn cứ hải quân Mỹ tuy chỉ có hơn mười hải lý nhưng phải qua một eo biển hẹp. Sau khi liên đội máy bay trực thăng, máy bay trinh sát lần lượt cất cánh, Đại Trùng Hằng Nhất mặc nhung trang cũng leo lên một trong hai chiếc hạm khu trục tên lửa cấp kim cương, lướt hướng căn cứ hải quân Mỹ cách mười mấy hải lý.

411. Chương 393-2: Đại Trùng Quân, Lại Có Quái Vật Biển! (hạ)

Chương 393: Đại Trùng quân, lại có quái vật biển! (Hạ)

Trừ một chiếc hạm khu trục tên lửa cấp kim cương ra đồng hành còn có bốn hạm hộ vệ cấp trúc hậu, hạm vận chuyển chở đầy binh sĩ, tàu phá băng.

Khi hạm đội chậm rãi tới eo biển hẹp trước kia bị quân Mỹ cấm vào, Đại Trùng Hằng Nhất đứng trên chiếc hạm khu trục tên lửa cấp kim cương bỗng cảm thấy bất an. Đại Trùng Hằng Nhất bản năng liếc mắt quan sát mặt biển trước mặt, trừ sóng biển cuộn cuộn ra gã không thấy bóng dáng bất cứ sinh vật nào.

- Phù.

Đại Trùng Hằng Nhất hít sâu mấy lần kiềm nén cảm xúc bất an.

Đại Trùng Hằng Nhất thầm lẩm bẩm:

- Bầy quái vật biển chết tiệt, sớm muộn gì có ngày ta, Đại Trùng Hằng Nhất, thiếu tướng đế quốc Đại Nhật Bản sẽ bắt các người từ trong biển ra rồi đưa cho các binh sĩ nấu canh hải sản!

Đại Trùng Hằng Nhất nghiêng rằng thề độc, gã muốn thông qua cách này giảm bớt cảm xúc căng thẳng trong lòng. Eo biển hẹp làm tim Đại Trùng Hằng Nhất đập nhanh.

Đại Trùng Hằng Nhất vụt ngoái đầu, thanh âm cao vút vang thật xa:

- Tăng tốc độ!

Từ phòng điều khiển truyền ra tiếng hô:

- Vâng!

Chiếc hạm khu trục tên lửa cấp kim cương có tốc độ mười tám tiết bỗng chốc tăng lên hai mươi tám tiết và sắp lên mốc ba mươi lăm tiết.

Diệp Dương Thành điều khiển Tiểu Hôi chậm rãi bơi theo chiếc hạm khu trục tên lửa cấp kim cương, nghe giọng Đại Trung Hằng Nhất phát ra trên sàn tàu.

Diệp Dương Thành buồn cười thầm đoán:

- Đây chính là giác quan thứ sáu trong truyền thuyết sao?

Diệp Dương Thành không lo điều khiển Tiểu Hôi đến gần chiếc hạm khu trục tên lửa cấp kim cương sẽ bị người Nhật Bản trên tàu phát hiện. Vì tất cả sinh vật cường hóa chung cực đều có năng lực miễn dịch ong dò xét. Miễn là chúng nó không nổi lên mặt nước bị sonar nhận ra, chỉ cần chúng nó không bơi lên quá gần mặt biển bị người dùng mắt thường trông thấy thì chúng nó như tàng hình với thuyền, tàu ngầm.

Diệp Dương Thành đi theo chiếc hạm khu trục tên lửa cấp kim cương từ đầu bên này eo biển bơi qua đầu bên kia. Diệp Dương Thành nhìn hạm đội Nhật Bản cách địa điểm phục kích ngày càng gần, hân cười khê, vẫy đuôi cá nhanh chóng lặn xuống.

Rốt cuộc rời khỏi eo biển hẹp, tâm tình Đại Trung Hằng Nhất thả lỏng.

Đại Trung Hằng Nhất đứng trên sàn tàu thở hắt ra:

- Phù.

Đã không còn cảm giác nặng nề, Đại Trung Hằng Nhất làm động tác huơ tay ưỡn ngực mấy lần với một hòn đảo biển trước mặt.

Đại Trung Hằng Nhất xoay người nói với thân binh đứng sau lưng mình:

- Sâm Bản, liên lạc Thạch Nguyên thiếu tá liên đội máy bay trực thăng, kêu hân đến căn cứ quân Mỹ lập tức dò xét vật chất phóng xạ trong không khí và nước, xác định xem có rò rỉ hạch không? Sau khi xác định thì kêu hân báo về cho ta ngay.

Binh sĩ gọi là Sâm Bản gật đầu, nói:

- Vâng!

Binh sĩ chuẩn bị lấy máy thông tin ra liên lạc với Thạch Nguyên thiếu tá, khỏe mắt vô tình liếc mặt biển sau lưng Đại Trung Hằng Nhất. Sâm Bản ngậy người.

Sâm Bản dụi mắt, trợn tròn con ngươi nhìn đằng trước.

Hai chân Sâm Bản run cầm cập, khỏe môi co giật, tay chỉ ra sau lưng Đại Trung Hằng Nhất:

- Đại . . . Đại Trung . . . Quân . . .

Đôi mắt Sâm Bản trợn càng lcs càng to:

- Lại . . . Lại có . . . Quái . . . Quái . . . Vật biển . . . Lại có quái vật biển!

Sâm Bản run rẩy hét chói tai, sợ quá xỉu.

Tiểu Ô như ngọn núi nhỏ không cố ý che giấu tung tích của mình. Khi hạm đội Nhật Bản vào phạm vi phục kích Diệp Dương Thành đặt ra ban đầu, Tiểu Ô từ đáy biển trồi lên lộ nửa cái đầu ra khỏi mặt biển. Tiểu Ô như máy bay di chuyển nhanh trên mặt biển, mau chóng tới gần chiếc hạm khu trục tên lửa cấp kim cương.

Cái đầu khổng lồ như ngọn núi kích thích thị giác cực kỳ rung động, đặc biệt là ngọn núi nhỏ đó lao nhanh hướng mình. Áp lực nặng nề đó rất khó dùng ngôn ngữ miêu tả.

Tiểu Ô mới rồi còn cách xa mấy trăm thước trong phút chốc đã xuất hiện gần chiếc hạm khu trục tên lửa cấp kim cương ba mươi thước. Trong ánh mắt kinh hoàng, tuyệt vọng của Đại Trung Hằng Nhất, Tiểu Ô giơ cao ba xúc tu của mình, khí thể sấm sét quét qua chiếc hạm khu trục tên lửa cấp kim cương.

Rào rào rào!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Máy bay trực thăng, người đứng trên sàn tàu, bao gồm Đại Trùng Hằng Nhất người phụ trách căn cứ đội tự vệ trên biển Nhật Bản tựa như em bé mới sinh yếu ớt không có sức chống cự, bị xúc tu càn quét thiên quân của Tiểu Ô dễ dàng quét bay ra chiếc hạm khu trục tên lửa cấp kim cương. Tất cả bay bổng lên cao rồi thi nhau rớt xuống biển.

Đám binh sĩ cách đầu thuyền xa một chút may mắn thoát khỏi đợt càn quét thứ nhất của Tiểu Ô. Bọn họ trở mắt nhìn quan chỉ huy tối cao nhất, thiếu tướng quân bộ Nhật Bản, Đại Trùng Hằng Nhất bị xúc tu thô to của Tiểu Ô quét bay lên cao như điều đứt dây rồi rớt xuống biển.

- Đại Trùng tướng quân!

Đám lính loáng thoáng nghe tiếng Đại Trùng Hằng Nhất hét chói tai trước khi rơi xuống nước.

Hình như là . . .

- Đại Trùng Cương Trí Hoành!!!

Vào phút nguy cấp này, đám lính không chú ý Đại Trùng Hằng Nhất muốn biểu đạt điều gì. Đám người gầm rống, mặc kệ Đại Trùng Hằng Nhất sống chết.

Tùng Vi thiếu tá cũng may mắn tránh thoát một kiếp, gã bước ra trước một bước, rống to:

- Phản kích phản kích!!!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thanh âm trầm đục như sấm vang lên, nhưng không phải thanh âm đạn pháo bắn ra từ chiến hạm Nhật Bản mà là bầy cua móng ngựa viễn cổ, cá kiếm núp dưới hạm đội bắt đầu va chạm đáy chiến hạm.

Chiến hạm dưới lòng bàn chân bị bầy chiến hạm viễn cổ va chạm mạnh bắt đầu lắc lư. Tùng Vi thiếu tá không đứng vững té xuống sàn tàu, kéo chặt dây xích giữ lại.

- A, lan can, bắt chặt lan can!

Tùng Vi thiếu tá đỏ mặt tía tai gào lên:

- Tên lửa đâu? Tên lửa của chúng ta đâu?

Một thanh âm yếu ớt vang lên gần đó:

- Tùng Vi thiếu tá, chúng ta không cách nào đến gần bệ bắn . . .

Tùng Vi thiếu tá vụt ngoái đầu thấy một binh sĩ khoảng hai mươi hai, ba tuổi đang ôm chặt một máy bay trực thăng.

Tùng Vi thiếu tá thấy binh sĩ chọn điểm tựa là máy bay trực thăng thì gã biến sắc mặt nói:

- Thả ra, mau thả ra!

Tùng Vi thiếu tá rít gào:

- Người . . .!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Dư uy đợt va chạm thứ nhất chưa tan, Tùng Vi thiếu tá không kịp hét hết câu thì cú va chạm thứ hai nổi gót đến. Đợt va chạm này mạnh mẽ, dữ dội hơn đợt thứ nhất.

Nguyên chiếc hạm khu trục tên lửa cấp kim cương lắc lư kịch liệt, sàn tàu nghiêng đến độ nhất định, binh sĩ lúc trước mở miệng nói chuyện ôm máy bay trực thăng trượt dần xuống biển.

Bùm!

Không có kỳ tích xảy ra. Binh sĩ ôm máy bay trực thăng làm điểm tựa ổn định cơ thể, vào phút máy bay trực thăng trượt dần thì gã thả cái giá tận cùng máy bay ra. Nhưng máy bay trực thăng lại đựng cả người binh sĩ xuống biển.

Tùng Vi thiếu tá nhìn mười máy bay trực thăng trên sàn tàu liên tục rớt xuống biển, nhìn các binh sĩ đứng nghiêng ngả sơ sẩy một cái té xuống là rơi vào biển cả.

412. Chương 394: Tên Lửa Của Chúng Ta Đâu?

Chương 394: Tên lửa của chúng ta đâu?

Tùng Vi thiếu tá lộ biểu tình tuyệt vọng, gã biết ngay từ khi con mực to kia xuất hiện, tất cả binh sĩ trên các chiến hạm đều không còn cơ may sống sót.

Tùng Vi thiếu tá chậm rãi khép mắt, từng ngón tay thả lỏng khỏi xích sắt.

Bùm!

Tùng Vi thiếu tá cũng bị ném xuống biển, dây xích ban đầu gã bắt giữ cũng bay lên đập mạnh vào trán gã. Trước khi rơi xuống biển Tùng Vi thiếu tá đã tắt thở.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Dợt trùng kích thứ ba là cú va chạm quyết định tất cả. Một chuỗi tiếng va chạm trầm đục dày đặc vang lên lồi ra bên eo biển hẹp. Một trong hai chiếc hạm khu trục tên lửa cấp kim cương còn lại của đội tự vệ trên biển Nhật Bản hoàn toàn trở thành lịch sử.

Chìm tàu, tổng cộng ba phút, từ khi hạm đội ra khỏi căn cứ quân sự Nhật Bản đã bị đại quân sinh vật biển của Diệp Dương Thành phục kích hoàn toàn chìm đắm. Những tạp vật nổi lềnh bềnh trên mặt biển nói ọi người biết chuyện gì xảy ra nơi đây, nhưng không ai tưởng tượng nổi lúc tai nạn biển các sĩ quan binh sĩ trên hạm đội gặp phải kinh khủng, tuyệt vọng cỡ nào.

Hạm đội chìm xuống, thực lực tổng thể của đội tự vệ trên biển Nhật Bản đại khái khoảng hai mươi phần trăm thời kỳ đỉnh cao. Nói cách khác, hải quân Nhật Bản bây giờ dễ dàng bị Hàn Quốc hủy diệt.

Một tháng ngắn ngủi, Diệp Dương Thành liên tục hai lần xua đại quân sinh vật biển tập kích, thực lực hải quân Nhật Bản từ số một Châu Á rơi xuống hạng năm, thậm chí là hạng sáu. Nhật Bản từ cường quốc biển thành nước yếu trên biển.

Diệp Dương Thành điều khiển Tiểu Hôi nổi lên mặt biển, nhìn những tạp vật, xác chết lênh đênh trên mặt biển.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Trạm tiếp theo, quần đảo Okinawa Nhật Bản.

Diệp Dương Thành dẫn theo đại quân sinh vật biển mới đại náo Hoàn Tu Hạ thị rơi khỏi vùng biển hiện tại hướng tới quần đảo Okinawa, nơi bảy mươi lăm phần trăm lực lượng hải quân hạm đội thứ bảy nước Mỹ trú đóng. Trong đầu Diệp Dương Thành chỉ toàn suy nghĩ đến nhổ quân Mỹ trú đóng ở Châu Á, hẳn chưa từng chú ý đến khi điều khiển đại quân sinh vật biển liên tục thanh tẩy căn cứ hải quân Mỹ, căn cứ quân sự Nhật Bản có một cái bóng mơ hồ lơ lửng trên ấy trăm thước.

Bóng người màu đen, tay cầm cái bình hồ lô cũng màu đen. Mỗi khi có binh sĩ bị chiến hạm lật tung đè chết hay bay lên cao té chết, hay bị vòng xoáy xoay tròn kéo xuống đáy biển chết chìm, hoặc bị xé thành nhiều mảnh sẽ có một luồng khói xám mông lung bay ra khỏi xác chết hướng tới bình hồ lô màu đen trên cao, chui vào trong.

Cùng lúc đó, trong căn cứ hải quân Mỹ bị hủy hoại, mấy nam nhân mặc đồ chống hóa học đứng bên bờ biển, cầm dụng cụ trắc lượng vật chất phóng xạ trong không khí. Bọn họ nhìn thấy trị số biểu hiện trong dụng cụ thì biến sắc mặt, nhưng mấy người này không bỏ đi ngay mà tiếp tục giám sát bên bờ biển.

Giám sát mấy phút sau bọn họ thở phào, xem tình huống trước mắt thì chỗ này bị lộ hạt nhân nhưng là ở dưới biển, không phải lò phản ứng hạt nhân từ hàng không mẫu hạm số hiệu Đại Ứng mà là chiến hạm động lực hạch rơ rí.

Xác nhận điều này xong mấy nam nhân liếc nhau, lộ biểu tình nhẹ nhõm. Bức xạ hạt nhật tại đây là trí mạng với người bình thường, nhưng bọn họ mặc đồ chống hóa học thì khá an toàn.

Đã xác định chỗ này xảy ra rò rỉ hạch nhân, chính phủ Nhật Bản có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản căn cứ hải quân bị quân Mỹ chiếm cứ vài chục năm, đây mới là điều làm bọn họ vui vẻ.

Mấy nam nhân đứng bên bờ biển giám sát không hay biết bây giờ tàu ngầm quân Mỹ chìm dưới đáy biển không hề an toàn.

Thật ra trước khi những tàu ngầm bị phá hủy, vì phòng ngừa tài liệu bị lộ nên một sĩ quan trung tá quân Mỹ đã khởi động hệ thống tự hủy của tàu ngầm, hàng không mẫu hạm. Đám người đứng trên bờ không thấy thanh âm gì, nếu bọn họ thò đầu vào nước biển sẽ loáng thoáng nghe giọng nữ máy móc đếm ngược số Ả Rập.

- 3 . . . 2 0 . . . 9 . . .

- Trung Đẳng quân, ta nghĩ chúng ta nên báo về tình báo chỗ này.

Một nam nhân mặc trang phục chống óa học chỉ vào dụng cụ kiểm tra đo lường, cười nói:

- Hy vọng chuyện lần này sẽ giúp Thiên Hoàng bệ hạ lấy lại căn cứ quân sự bị nước Mỹ chiếm. Mỗi lần nghĩ đến người Mỹ đặt con dao sắc bén vào cổ chúng ta là ta không ngủ yên được. Hy vọng lần này có thể thành công, nguyện Thiên Hoàng bệ hạ thành công.

- 8 . . . 7 . . .

Nam nhân tên Trung Đẳng gật đầu, nói:

- Đương nhiên, ta nghĩ cấp trên sẽ sắp xếp mọi thứ ổn thỏa.

Nam nhân tên Trung Đẳng vỗ tay hấp dẫn mấy nam nhân khác chú ý, nói:

- Chúng ta mang mấy tên Tây còn sống đi đi, khiến binh sĩ vào đây trú đóng nhanh chóng rời khỏi căn cứ. Tuy phát xạ trên đất liền không lớn nhưng bọn họ không có phòng hộ sẽ tạo thành tổn thương rất lớn cho cơ thể.

- 5 . . . 4 . . . 3 . . . 2 . . .

- Sau khi làm xong những chuyện này là chúng ta có thể kết thúc công tác.

Trung Đẳng quân mỉm cười nói:

- Tối hôm nay ta mời khách . . .

- . . . Hệ thống tự hủy khởi động . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai truyền khắp căn cứ quân sự, cột nước bắn lên cao, ánh lửa chói mắt trong phút chốc chiếu bầu trời đêm sáng rực.

Diệp Dương Thành không biết sau khi dẫn đại quân sinh vật biển rời đi thì Hoành Tu Hạ thị xảy ra chuyện gì. Nhưng Diệp Dương Thành vừa dẫn đại quân sinh vật biển ra khỏi khu vực biển Hoành Tu Hạ thị chợt nghe một chuỗi tiếng nổ dày đặc, hẳn không qua quan tâm.

Quần đảo Okinawa có hơn ba vạn quân Mỹ trú Nhật, tập trung bảy mươi lăm phần trăm phương tiện quân sự, hơn sáu mươi phần trăm nhân viên quân sự, xa xa đối diện căn cứ quân sự quan trọng ở Hoành Tu Hạ thị, Tá Thế Bảo vân vân, tạo thành dây căn cứ quân sự hải ngoại hoàn chỉnh nhất của nước Mỹ.

Có một điều chắc chắn rằng Trung Quốc luôn là kẻ thù giả tưởng của quốc gia Âu Mỹ. Quần đảo Okinawa nằm giữa Đài Loan và Cửu Châu Trung Quốc, từ các đảo Okinawa như Cung Cổ quần đảo, Bát Trọng Sơn

quần đảo, Đại Đông quần đảo vân vân, sáu mươi mấy đảo biển hợp thành. Đông gần Thái Bình Dương, tây gần Đông Hải. Dám chắc không chế quần đảo Okinawa, xây dựng nhiều căn cứ quân sự tương đương bóp cổ Trung Quốc, thật sự là lưỡi dao nhọn treo trên đầu Trung Quốc.

Theo thời gian trôi qua, các phương tiện căn cứ quân Mỹ trên quần đảo Okinawa không ngừng hoàn thiện. Nói cách khác quần đảo Okinawa mang tiếng là đất Nhật Bản nhưng thật ra nó đã là nửa thuộc địa của nước Mỹ. Bốn mươi một căn cứ quân sự trên quần đảo Okinawa gián tiếp miêu tả quyền không chế tuyệt đối của nước Mỹ đối với Okinawa.

Okinawa còn có một xưng hô khác, đó là đầu mối then chốt Thái Bình Dương của nước Mỹ. Dựa vào vị trí địa lý tuyệt vời của Okinawa, nước Mỹ có thể thông qua Okinawa dễ dàng vận chuyển lượng binh lực lớn hướng các nước Hàn Quốc, Triều Tiên, Trung Quốc, Việt Nam.

413. Chương 395-1: Lại Cường Công Một Lần Nữa Thì Sao? (thượng)

Chương 395: Lại cường công một lần nữa thì sao? (Thượng)

Sau thế chiến thứ hai, quân Mỹ xuất động bốn mươi lăm vạn đại quân kịch chiến với quân đội Nhật Bản hơn ba tháng, trả giá nặng nề đất đỏ là bảy ngàn năm vạn người thương vong, bảy trăm sáu mươi ba máy bay, bốn trăm lẻ bốn tàu chiến các kiểu thuận lợi chiếm cứ quần đảo Okinawa. Từ đó thấy được Okinawa là mảnh đất cực kỳ quan trọng với người Mỹ.

Sau khi thế chiến thứ hai chấm dứt, quân Mỹ càng chú trọng xây dựng quần đảo Okinawa hơn, binh lực và vũ khí liên tục chuyển vận đến Okinawa. Sau này trong chiến tranh với Triều Tiên, quân Mỹ đổ bộ lên đất liền chủ yếu xuất phát từ Okinawa. Số lượng lớn trang bị vũ khí chuyển từ đất mỹ cũng từ bốn mươi một căn cứ hải quân Okinawa từng đợt chuyển giao lên bán đảo triều Tiên.

Nói cách khác, nếu nước Mỹ mất đi quần đảo Okinawa thì ích lợi trong vùng Viễn Đông bị dao động. Nếu nước Mỹ mất quần đảo Okinawa thì Trung Quốc thời gian dài bị Okinawa uy hiếp được nhiều thời gian thử dốc hơn.

Quan trọng hơn, một khi hạm đội hải quân nước Mỹ sắp đặt trên quần đảo Okinawa gặp tổn thất lớn, cộng với hai chiếc hàng không mẫu hạm căn cứ hải quân tại Hoàn Tu Hạ thị bị đánh chìm, gần vạn binh sĩ quân Mỹ chết, nước Mỹ đã thiếu tài chính sẽ càng nhưc đầu vấn đề trấn an binh sĩ chết, bảo đảm ích lợi vùng Viễn Đông vân vân. Từ đó khiến xã hội nước Mỹ dao động mạnh.

Diệp Dương Thành không suy nghĩ xa xôi như thế, hắn chỉ biết rằng nếu hôm nay đã lựa chọn hành động, chỉ nhờ căn cứ hải quân Hoàn Tu Hạ thị thì chưa đủ mạnh. Huống chi Diệp Dương Thành quay về Khánh Châu thị, trên đường sẽ trải qua quần đảo Okinawa, đã thuận đường thì . . . Không để lại chút gì sẽ rất có lỗi với mình.

Diệp Dương Thành vừa dẫn đại quân sinh vật biển lao nhanh dưới đáy biển ba ngàn thước vừa lôi ra các số liệu hiện nay của mình. Diệp Dương Thành thấy con số công đức huyền diệu thì nhếch môi cười, càng kiên quyết tập kích căn cứ hải quân Mỹ tại quần đảo Okinawa.

Trung Quốc là kẻ địch giả tưởng số một của nước Mỹ, thế chẳng lẽ Mỹ không phải là kẻ thù của Trung Quốc sao? Sau thế chiến thứ hai Nhật Bản đã mất tư cách xây dựng quân đội, trừ số ít phần thành không rành tri thức quân sự vẫn xem Nhật Bản là kẻ thù giả tưởng số một ra, đa số người Trung Quốc coi nước Mỹ mới là kẻ địch chính.

Quốc gia được gọi là mạnh nhất thế giới mới là kẻ thù giả tưởng số một của Trung Quốc, từ đây không khó xem ra người Trung Quốc rất có dã tâm. Nước Mỹ là nước mạnh số một, sau khi đánh gục nước Mỹ thì chẳng phải Trung Quốc là nước mạnh số một thế giới mới sao?

Tuy rằng con đường này nhìn qua rất xa xôi và khó khăn nhưng Diệp Dương Thành hoàn toàn có lý do tin tưởng một ngày nào đó sẽ chờ hắn trong giai đoạn nào đó. Điều Diệp Dương Thành cần làm là đẩy thời gian đó nhanh đến, tăng tốc độ phát triển.

Dù là vì số lớn công đức huyền điểm hay vì thần nguyên kích hoạt thần quyền ẩn chuyển hóa linh lực, hoặc đơn giản là tranh thủ nhiều thời gian truy kích cho Trung Quốc hơn, căn cứ hải quân Mỹ trên quần đảo Okinawa phải bị hủy diệt. Cho dù . . . Diệp Dương Thành sẽ vì điều này trả giá cực đắt.

Sự kiện quái vật biển tập kích căn cứ hải quân Mỹ Hoàn Tu Hạ thị xảy ra gần nửa tiếng sau, tài liệu tình báo kỹ càng đa truyền về Nhà Trắng nước Mỹ. Sau một hồi tranh chấp, một quyết định nhanh được đặt ra, lập tức truyền cho bộ tư lệnh quân Mỹ Thái Bình Dương, lại từ bộ tư lệnh chuyển cho người phụ trách căn cứ hải quân các nơi trên Thái Bình Dương.

Quyết định kia vô cùng đơn giản, muốn người phụ trách mỗi căn cứ hải quân tiến vào trạng thái cảnh giới cấp một, không quân tùy thời chuẩn bị bay lên, vũ khí đất liền trong trạng thái sẵn sàng tùy thời công kích. Nhân viên chủ chiến trên tàu chiến hải quân lập tức lên hạm, mở ra hệ thống vũ khí.

Tất cả chiến hạm rời khỏi nơi cập bến rải rác gần căn cứ tập hợp thành chiến trận. Toàn bộ tàu ngầm lặn xuống ngay, rải rác mỗi tầng nước gần căn cứ quân sự, nghiêm ngặt giám thị tất cả động tĩnh dưới mặt biển, chuẩn bị sẵn sàng các vũ khí như ngư lôi tên lửa vùn vùn để tấn công hủy diệt nguy hiểm tùy thời xuất hiện.

Một trong những nguyên nhân làm như vậy là vì quan viên Nhà Trắng không tin sự kiện quái vật biển tập kích lại là ngoài ý muốn, lại tưởng tượng đến điều tổ chức Ác Ma chi thủ gặp phải khiến người ta bất an hơn.

Hiện giờ điều động tất cả căn cứ quân sự, bất cứ căn cứ nào lại xảy ra sự kiện quái vật biển tập kích thì bọn họ có nắm chắc chín mươi chín phần trăm quái vật biển bị con người điều khiển.

Tuy khẳng định kết quả thế này không đem lại nhiều ích lợi, nhưng nếu xâu chuỗi tình cảnh tổ chức Ác Ma chi thủ gặp phải đủ cho bọn họ kiểm được nhiều tin tức, nghiên cứu cách ứng đối. Nếu những quái vật biển lại công kích, bọn họ ra mệnh lệnh thứ hai là cố gắng bắt sống một con, không bắt sống được thì lấy xác cũng tốt, càng nhiều càng tốt.

Trong vùng biển giao giới Nhật Bản và Trung Quốc, sự kiện quái vật biển tập kích đội tự vệ trên biển tham gia diễn tập, khiến thực lực đội tự vệ trên biển Nhật Bản bị tổn thất gần tới sáu mươi phần trăm. Diệp Dương Thành lại dẫn đại quân sinh vật biển thành công đánh lén căn cứ hải quân Mỹ, hạm đội căn cứ quân sự Nhật Bản Hoàn Tu Hạ thị.

Hai lần công kích quy mô lớn xét đến cùng là đối phương lơ là sơ sẩy nên Diệp Dương Thành thành công tập kích. Nói cách khác, hai lần tập kích bất ngờ có thể thành công, được thành tích siêu cao lý do chính là vì hai chữ đánh lén.

Nếu mất ưu thế tự nhiên là đánh lén sửa sang mạnh mẽ tấn công chính diện . . .

Cách An Điền Tập lạc Okinawa gần 5 km là căn cứ hải quân số hai mươi bảy quân Mỹ trú đóng tại Nhật. Diện tích căn cứ khoảng hai vạn tám ngàn thước vuông, bốn ngàn bốn trăm quân Mỹ trú đóng. Trang bị chủ yếu có mười chiếc tàu ngầm, bốn chiếc hạm tuần dương tên lửa, mười một chiếc hạm khu trục tên lửa, bốn chiếc tàu bảo vệ tên lửa, tám mươi máy bay tác chiến, sáu mươi máy bay trực thăng võ trang, các máy bay trực thăng đủ kiểu khác.

Căn cứ hải quân số hai mươi bảy là một căn cứ hải quân quy mô lớn xếp năm hàng đầu trong nhiều căn cứ quân sự của quân Mỹ trú tại Nhật trên quần đảo Okinawa, thực lực mạnh mẽ tuyệt đối không thể coi thường.

Quan trọng hơn, cách căn cứ hải quân số hai mươi bảy chỉ khoảng mười mấy km là căn cứ không quân số hai mươi ba, nơi đó có hàng trăm chiếc máy bay tác chiến, hơn hai trăm máy bay trực thăng võ trang. Căn cứ không quân số hai mươi ba cũng là căn cứ không quân quy mô lớn xếp hàng đầu trong căn cứ không quân ỹ trú tại Nhật.

Ngoài ra cách căn cứ hải quân số hai mươi bảy ước chừng hơn ba mươi km là căn cứ quân sự số mười sáu, nơi đó có đầy hàng không mẫu hạm tác chiến.

Hai mươi phần trăm diện tích quần đảo Okinawa toàn là căn cứ hải quân Mỹ, mỗi thiết kế, xếp hàng căn cứ quân sự đều trải qua nghiên cứu lặp đi lặp lại nhiều lần mới quyết định.

414. Chương 395-2: Lại Cường Công Một Lần Nữa Thì Sao? (hạ)

Chương 395: Lại cường công một lần nữa thì sao? (Hạ)

Tức là bốn mươi mốt căn cứ quân sự của 07w trên quần đảo Okinawa tương ứng với nhau, bất cứ căn cứ quân sự nào bị tập kích là quân Mỹ sẽ tổ chức phòng ngự hữu hiệu và phản kích lại trong thời gian ngắn nhất.

Trong tài liệu Phó Diệt Chi cung cấp đã miêu tả, giải thích kỹ càng những tình huống này, Diệt Dương Thành sớm ghi nhớ kỹ tất cả.

Dù Diệt Dương Thành biết rõ chơi trò tập kích quần đảo Okinawa gần như là chuyện không thể nhưng vẫn tiến tới không lùi. Nếu không thể đánh lên vậy cố gắng phát huy ưu thế tốc độ của bản thân, mạnh mẽ công kích thì sao?

Không rút cái gai nước Mỹ đâm cổ Trung Quốc thì sao Diệt Dương Thành cười nổi? Nên biết đó cũng là địa bàn của Diệt Dương Thành.

Càng đến gần căn cứ hải quân số hai mươi bảy thì chiều sâu nước biển càng cạn. Diệt Dương Thành điều khiển Tiểu Hôi núp san hô cách mặt biển hai mươi lăm thước, yên lặng nhìn chăm chăm tàu ngầm ở phía trước liên tục rọi đèn pha.

Đếm kỹ thì trong vùng biển bên ngoài căn cứ quân sự nước Mỹ bày tận năm chiếc tàu ngầm làm tai mắt trên dưới trái phải liền thành một dãy. Muốn xâm nhập căn cứ hải quân số hai mươi bảy mà không kinh động năm chiếc căn cứ hải quân số hai mươi bảy này là nhiệm vụ bất khả thi.

Trừ phi . . . Diệt Dương Thành khiến Tiểu Ô sử dụng u linh tiềm kích, dùng năng lực tiến hóa mực đổi màu gần như thuật ẩn thân vào căn cứ hải quân số hai mươi bảy, không thì cách duy nhất hẳn hiện có là hai chữ: Tấn công chính diện.

Thân hình khổng lồ của Tiểu Ô nếu đi tới khó tránh khỏi lộ ra mặt nước. inh vật cường hóa chung cực dù có năng lực miễn dịch với sonar nhưng không thể miễn dịch radar. Một khi Tiểu Ô lộ ra khỏi mặt biển sẽ bị radar quân Mỹ dò xét được.

Thể hình khổng lồ cho Tiểu Ô sức mạnh vô cùng nhưng nó cũng trở thành bia sống. Cơ thể to lớn như thế sao tồn khỏi tên lửa ngư lôi của đối phương? Tiểu Ô có thể liên lạc tinh thần với Diệt Dương Thành, là sinh vật biển duy nhất có thể giao lưu trong đám sinh vật biển hẳn đang có.

Vì vậy Diệt Dương Thành phủ định ý định để Tiểu Ô lên vào bến cảng căn cứ quân sự. Diệt Dương Thành ngần ngại nhìn năm chiếc tàu ngầm không ngừng rọi đèn pha, hẳn quyết định tấn công chính diện.

Hiện giờ là bốn giờ sáng, bầu trời còn tối, đây cũng là hắc ám cuối cùng trước bình minh. Nếu bây giờ không nắm chắc thời gian hành động, khi trời sáng, mặt trời dâng lên thì khu vực biển cạn sẽ sáng trưng. Trong tình huống đó trừ phi Diệt Dương Thành ôm thái độ liều lĩnh không còn gì để mất tập kích, nếu không hẳn chỉ còn một lựa chọn là dẫn đội lặn xuống đáy biển ẩn núp chờ màn đêm lại buông xuống.

Nghĩ đến đây Diệt Dương Thành hít sâu, liên lạc tinh thần với Tiểu Ô:

- Tiểu Ô, dùng u linh tiềm kích đến gần năm chiếc tàu ngầm, vào phạm vi công kích chắc chắn rồi xử lý hết năm chiếc.

Giọng non nớt của Tiểu Ô vang lên trong đầu Diệt Dương Thành:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Thanh âm chẳng hề căng thẳng hay lo âu, vẫn nhẹ nhàng như trước kia:

- Tiểu Ô hiểu rồi.

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, nói:

- Đi đi.

Diệp Dương Thành phát hiện sau lưng có dòng nước dao động, hấn ra lệnh cho trung đội của móng ngựa:

- Chờ Tiểu Ô thành công giải quyết năm chiếc tàu ngầm thì tất cả của móng ngựa trung đội xông vào căn cứ hải quân kia với tốc độ nhanh nhất, giải quyết tất cả chiến hạm mà các người phát hiện.

Bầy của móng ngựa không có trí tuệ như Tiểu Ô, không có năng lực liên lạc tinh thần với Diệp Dương Thành như Tiểu Ô. Điều bầy của móng ngựa có thể làm là thần quyền trói chúng nó buộc trung thành chấp hành nhiệm vụ Diệp Dương Thành giao cho, dù nhiệm vụ đó làm chúng nó mất mạng.

Sắp xếp nhiệm vụ cho trung đội của móng ngựa xong Diệp Dương Thành vội vàng nhìn lướt qua năm chiếc tàu ngầm đang trước vẫn bình yên.

Diệp Dương Thành ra lệnh cho ba mươi con cá kiếm:

- Toàn bộ cá kiếm xuất phát cùng trung đội của móng ngựa, nhưng mục tiêu hàng đầu của các người là giải quyết tàu ngầm trong biển. Sau khi làm xong nhiệm vụ lại trợ giúp trung đội của móng ngựa công kích tất cả con thuyền các người trông thấy.

Đám cá kiếm sẽ không trả lời mệnh lệnh của Diệp Dương Thành, nhưng sau khi hấn ra lệnh thì ba mươi con cá kiếm bầy ra tư thế gấp khúc tùy thời tăng tốc. Chờ trung đội của móng ngựa hành động là bầy cá kiếm sẽ vượt qua chúng nó xông vào tàu ngầm rải rác trong cảng.

Diệp Dương Thành xếp nhiệm vụ cho cá kiếm xong, có thể nói khi hấn nói câu cuối cùng thì Tiểu Ô đã lén vào bên trái trong cùng năm chiếc tàu ngầm, Tiểu Ô đột nhiên công kích chiếc tàu ngầm thứ nhất bên trái.

Cơ thể to lớn hiện ra, nguyên chiếc tàu ngầm bị xúc tu của Tiểu Ô quấn chặt, hành động tiếp theo làm Diệp Dương Thành trở mắt lú lú.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng va chạm mạnh và ánh lửa bắn lên cao trong khoảnh khắc tạo thành hình ảnh vừa lộng lẫy vừa kỳ dị. Diệp Dương Thành vốn nghĩ Tiểu Ô sẽ dùng hàm răng sắt cắn vỡ vỏ tàu ngầm, để nước biển tràn vào trong. Thế nhưng Tiểu Ô không làm như vậy, nó vươn xúc tu cuốn lấy tàu ngầm, tốc độ siêu nhanh đập hướng chiếc tàu ngầm như hươ búa to.

Trong chớp mắt Tiểu Ô đã nhẹ nhàng giải quyết hai chiếc tàu ngầm. Tàu ngầm bị va chạm mãnh liệt hoàn toàn biến hình, vết nứt bị nước biển tràn vào, Diệp Dương Thành mơ hồ nghe tiếng hét hãi hùng của binh sĩ quân Mỹ.

Tiểu Ô không buông tàu ngầm đã biến hình ra, trước khi ba chiếc tàu ngầm còn lại kịp phản ứng thì nó nâng chiếc tàu ngầm biến hình lao hướng tàu ngầm thứ ba gần đó. Tiểu Ô rất mạnh, tốc độ siêu nhanh, dù nó kéo theo một chiếc tàu ngầm vẫn nhanh kinh khủng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lại là tiếng va chạm mãnh liệt, chiếc tàu ngầm thứ ba không tránh khỏi kết cục tàu hủy người chết. Tiểu Ô hùng hực đầu chí định lôi tàu ngầm tiếp tục lao hướng chiếc tàu ngầm thứ tư. Binh sĩ quân Mỹ trong hai chiếc tàu ngầm còn lại phục hồi tinh thần, một chiếc phát ra cảnh báo hướng căn cứ hải quân, chiếc khác bắn hai ngư lôi vào Tiểu Ô.

Tình huống trên chiến trường thường thay đổi trong một giây. Tiểu Ô phản ứng khá nhanh, khi phát hiện không ổn liền ném mảnh vụn tàu ngầm ra ngoài, nó nhanh chóng thụt lùi gần trăm thước. Tàu ngầm biến hình đụng ngư lôi, vang tiếng nổ điếc tai khắp vùng biển.

Tốc độ của Tiểu Ô quá nhanh, chỉ mấy giây đã hoàn thành động tác ngăn cản ngư lôi.

Nghe tiếng nổ bên ngoài, từ chiếc tàu ngầm bắn ngư lôi truyền ra tiếng hò reo.

- Phù, đám quái vật biển chết tiệt các ngươi hãy ném thử mùi vị ngư lôi đi!

Một binh sĩ quân Mỹ khoảng hai mươi chín tuổi đập mạnh đồng hồ đo, gã hú hét trút ra nỗi sợ hãi. Bởi vì ngư lôi nổ làm bùn đất tung tóe, đằng trước hỗn độn không thể thấy rõ ngư lôi đánh trúng tàu ngầm biển hình hay Tiểu Ô.

Binh sĩ quân Mỹ hét to trút ra nỗi lòng:

- A! Bây giờ ta nên gọi ngươi là quái vật biển hay cá mực nướng?

Tiếng cười không kéo dài bao lâu, binh sĩ quân Mỹ trên tàu ngầm chưa kịp xem xét tình trạng điểm nổ thế nào thì bỗng cảm giác đất rung núi chuyển, mất trọng tâm. Bên trong tàu ngầm như cái bình xích xắc bị người lắc lư, binh sĩ quân Mỹ té độn vách tường.

415. Chương 396: Mệnh Lệnh Của Tiểu Ô

Chương 396: Mệnh lệnh của Tiểu Ô.

Tiểu Ô nhân dịp tầm mắt binh sĩ quân Mỹ mơ hồ, xúc tu quần lấy chiếc tàu ngầm bắn ngư lôi bên cạnh, nó lại dùng cách cũ cuốn tàu ngầm đó đập vào chiếc tàu ngầm cuối cùng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng và chạm sau đó là vang tiếng nổ điếc tai. Năm chiếc tàu ngầm phụ trách giám thị vòng ngoài chỉ có một chiếc kịp bắn hai ngư lôi, không tạo thành tổn thương thực chất cho Tiểu Ô đã bị đập vụn vẹo không thành hình.

Diệp Dương Thành đứng phía xa luôn chú ý năm chiếc tàu ngầm, thấy Tiểu Ô hoàn thành nhiệm vụ liền ra lệnh:

- Xuất kích!

Mười hai con cua móng ngựa viên cổ sau lưng Diệp Dương Thành tựa như mười hai chiếc máy ủi đất to lớn lao hướng bên cảng căn cứ hải quân số hai mươi bảy. Ngay khi bầy cua móng ngựa hành động, ba mươi con cá kiếm đã sẵn sàng hành động cũng như mũi tên nhọn bay khỏi dây cung, xuyên qua khe hở đám cua móng ngựa, tới sau mà đến trước bên cảng căn cứ hải quân số hai mươi bảy.

- U u u!!!

Khi năm chiếc tàu ngầm lần lượt bị hủy diệt, tiếng còi cảnh báo trầm thấp chói tai quanh quần căn cứ hải quân số hai mươi bảy, khí tức sát ngưng tụ trên bầu trời căn cứ.

Xình xịch xình xịch!

Máy bay trực thăng võ trang đã chuẩn bị sẵn sàng lập tức bay lên cao. Sau đó là máy bay trực thăng hỏa tiễn tiềm đối không. Đội máy bay trực thăng rậm rạp bay lên trên căn cứ hải quân số hai mươi bảy lao nhanh hướng vùng biển tàu ngầm bị hủy.

Một quan quan thượng tá hàm ưng tức giận sải bước ra khỏi phòng chỉ huy.

- Chết tiệt, quái vật biển thật sự đến!

Quan quan thượng tá vừa đội mũ lính vừa ra lệnh ột sĩ quan thiếu úy theo sau mình:

- Thông báo cho bộ tư lệnh ngay, xin điều dây hàng không mẫu hạm tác chiến chặn đường lui của đám quái vật biển này, nhanh lên!

Sĩ quan thiếu úy dừng lại, gật mạnh đầu:

- Tuân lệnh Gershon thượng tá!

Sĩ quan thiếu úy kính quân lễ xong xoay người quay trở về phòng chỉ huy.

Gershon ra lệnh cho sĩ quan thiếu úy xong không tạm dừng phút nào, tháo máy thông tin bên hông xuống, ấn nút gọi.

Gershon hét to:

- Chuẩn bị một chiếc máy bay trực thăng võ trang, ta muốn tự mình xử bầy quái vật biển này!

Gershon là người phụ trách căn cứ hải quân số hai mươi bảy. Theo lý thuyết Gershon làm trưởng quan cao nhất căn cứ hải quân số hai mươi bảy, gã nên ở trong phòng chỉ huy mà không phải xông lên tuyến đầu.

Nhưng kẻ địch lần này không phải chiến hạm trang bị vũ khí, đó là một đám quái vật biển đầy biến tụy khổng lồ nhưng không có năng lực công kích đối không trung. Trong khái niệm của đám binh sĩ quân Mỹ, lái máy bay trực thăng là đã đứng ở phía nhất bại.

Người hiểu tính tình Gershon nóng nảy sẽ không khuyên nhủ gã từ bỏ suy nghĩ này. Thậm chí có hai thiếu tá đầu óc nhanh nhạy xin mỗi người một chiếc máy bay trực thăng bay hướng vùng biển có quái vật biển xuất hiện.

Gershon cứ tưởng đây là cơ hội cho gã bày tỏ khả năng, dùng pháo nã quái vật biển thành tương hải sản. Nhưng hiện thực bày ra trước mặt Gershon là . . .

Trong tai nghe Gershon truyền ra giọng báo cáo hoảng loạn của một quan quân trung niên:

- Gershon thượng tá, chúng ta không thể tảo định bầy quái vật biển chết tiệt. Sonar không cách nào phát hiện vị trí của chúng nó, không . . .!

Sĩ quan trung niên chưa nói hết câu, Gershon nghe tiếng gã hét chói tai, tiếng nổ ầm ĩ, sau đó là tạp âm không quy luật. Hiển nhiên sĩ quan trung niên bị quái vật biển công kích.

Trí nhớ của Gershon rất tốt, gã nghe thanh âm phân biệt được thân phận của đối phương. Sĩ quan trung niên là trưởng tàu ngầm 'viễn chinh số hai mươi hai'.

Gershon dứt khoát ra lệnh công kích tàu ngầm viễn chinh số hai mươi hai:

- Tất cả chiến hạm, máy bay trực thăng, máy bay chiến đấu chú ý, ta là Gershon thượng tá, ta ra lệnh cho các người lập tức tảo định tàu ngầm viễn chinh số hai mươi hai! Bắn ra tên lửa trong nước (tức ngư lôi), phạm vi bao phủ là . . . Ba trăm thước vuông, tấn công!

Gershon biết tàu ngầm viễn chinh số hai mươi hai đã gặp nạn, nếu không thể tảo định những quái vật biển sâu vậy đành dùng tàu ngầm viễn chinh số hai mươi hai làm mục tiêu.

Trong trạng thái tác chiến sẽ không ai chất vấn mệnh lệnh của Gershon. Dù đám binh sĩ quân Mỹ biết trên tàu ngầm viễn chinh số hai mươi hai còn bằng hữu mình quen biết thì vẫn chấp hành mệnh lệnh của Gershon.

Vù vù vù vù vù!

Mấy chục tên lửa trong nước từ bầu trời thả xuống biển, có chiến hạm bắn ra mấy chục phát tên lửa trong nước, chui vào biển bao vây tàu ngầm viễn chinh số hai mươi hai lại, tụ tập từ bốn phương tám hướng.

Đây là lần đầu tiên Diệp Dương Thành dẫn đại quân sinh vật biển của mình ngay mặt đón đánh vũ khí hiện đại hóa của nhân loại. Tuy trước khi quyết định tấn công mạnh thì Diệp Dương Thành đã dự cảm sẽ có thương vong, nhưng hẳn không ngờ mới vào vùng biển cách bến cảng còn hơn bốn trăm thước đã có thương vong.

Tổng cộng hơn tám mươi tên lửa trong nước từ mỗi góc độ bay hướng tàu ngầm vừa mới bị bốn con cá kiếm đâm thủng bốn lỗ hổng lớn. Thân hình khổng lồ hạn chế khe hở che chạy trốn của bầy cá kiếm. Hơn tám mươi tên lửa trong nước châu như phong tỏa mọi đường lui của cá kiếm.

Diệp Dương Thành không vào khu vực tập kích, nhưng hần nường thị lực sắc bén của Tiểu Hôi sau khi cường hóa chung cực thấy rõ bốn con cá kiếm cường hóa chung cực khi nguy hiểm ập đến thì bất an chen lẫn nhau bơi quanh quần chỗ cũ.

Tiểu Ô đang tới gần một chiếc hạm khu trục tên lửa, nó chú ý thấy bốn con cá kiếm gặp nguy hiểm. Diệp Dương Thành không biết Tiểu Ô làm sao ra lệnh với bốn con cá kiếm, hần chỉ biết là Tiểu Ô tạm dừng chốc lát rồi một trong bốn con cá kiếm quẫy mạnh đuôi cá nghênh đón hơn mười ngư lôi bay từ hướng tây bắc.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai kinh thiên động địa, một cột nước bắn lên mặt biển. Con cá kiếm trả giá bằng mạng sống chặn lại hơn chục ngư lôi, tranh thủ cơ hội chạy trốn cho ba con cá kiếm khác.

Cuối cùng thân thể to lớn của cá kiếm bị nổ máu thịt bầy nhầy chết tại chỗ.

Ba con cá kiếm được con cá kiếm kia đánh đổi bằng mạng sống cứu ra làm theo lệnh Tiểu Ô lao hướng xác cá kiếm đã chết, cắn xé điên cuồng.

Diệp Dương Thành biết đây là kết quả cần thiết. Một khi xác con cá kiếm rơi vào tay người Mỹ, hần không biết nước Mỹ sẽ phát hiện được gì từ cái xác cá kiếm. Chính vì không biết nên Diệp Dương Thành thà để bầy cá kiếm tàn sát đồng loại cũng không chừa lại một miếng thịt cho nước Mỹ.

ba con cá kiếm cắn xé một con cá kiếm nhanh không thể tả, chỉ một phút cơ thể rách nát của con cá kiếm dài ba mươi sáu thước cả da lẫn xương đều bị ba con cá kiếm nuốt sạch.

Nước biển xung quanh bị nhuộm đỏ chứng minh con cá kiếm từng tồn tại trên thế giới này, ngoài ra không chừa lại bằng chứng gì nữa.

Diệp Dương Thành không thể trách Tiểu Ô tự quyết định, bởi vì đây là chuyện phải làm. Cho dù Tiểu Ô không ra mệnh lệnh này thì Diệp Dương Thành cũng sẽ làm.

Diệp Dương Thành không thể trách tội ba con cá kiếm, bởi vì là Tiểu Ô ra lệnh, chúng nó chỉ xem như kẻ chấp hành mệnh lệnh.

416. Chương 397: Ngày Quay Lại Sẽ Là Lúc Người Bị Hủy Diệt

Chương 397: Ngày quay lại sẽ là lúc người bị hủy diệt.

Không thể trách tội phe mình, lửa giận nung nấu trong lòng Diệp Dương Thành, hần khó chịu đương nhiên là trút lên người quân Mỹ trên mặt biển.

Diệp Dương Thành nghĩ đến năng lực đẩy khủng khiếp của Tiểu Ô và những gì thấy trong tài liệu, tin tức mực đại vương có thể nhảy ra mặt nước.

Diệp Dương Thành trầm giọng quát:

- Tiểu Ô, quét hết mấy con chim sắt bay lung tung xuống.

Gershon là một sĩ quan xuất sắc, từ hai lần vang tiếng nổ dưới đáy biển là gã biết ngay ngư lôi bắn trúng mục tiêu.

- Đánh trúng quái vật biển!

Nhưng ngay lúc đó, mặt biển dưới máy bay trực thăng Gershon lái khoảng sáu mươi thước có một chiếc hạm tuần dương tên lửa lác lư dữ dội.

Đám binh sĩ quân Mỹ trên sân hạm tuần dương la hét. Gershon chưa kịp lấy lại tinh thần từ cuộc tập kích thì nghe tiếng va chạm trầm đục, nguyên hạm tuần dương tên lửa bị đụng bay bổng lên mặt nước.

Bùm!

Xúc tu bắn lên cao đập vào máy bay trực thăng cách mặt biển hai mươi thước, có hai chiếc máy bay trực thăng bị xúc tu kéo xuống biển.

Mọi người ngơ ngác trước tình huống kinh hoàng này. Khi hai chiếc máy bay trực thăng bị xúc tu đánh bay hạm tuần dương tên lửa rồi kéo xuống, chợt có tiếng rào rào, thân hình khổng lồ như ngọn đồi nhỏ của Tiểu Ô nhảy ra mặt biển.

Tiếng gào rú thê lương đột nhiên vang lên:

- Không!!!

Tiểu Ô không áy bay trực thăng khác cơ hội công kích, nó vung xúc tu thô to dễ dàng đập hơn mười máy bay trực thăng xung quanh rồi xuống nước. Khi những máy bay trực thăng rơi xuống nước, bầy cá kiếm chờ sẵn lập tức ủa lên xé xác chúng.

Rầm bịch!

Tiểu Ô nhảy lên xử lý hơn mười chiếc máy bay trực thăng, nhưng cánh quạt xoay tròn của máy bay trực thăng cũng tổn thương cơ thể nó. Khi Tiểu Ô rơi xuống nước, nó vội vã lặn xuống đáy biển rồi khỏi chỗ cũ ngay.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiểu Ô quay về dưới nước mười ba giây sau mấy chục phát ngư lôi tự đã chen chúc nổ tung ở vị trí ó đáp xuống.

Diệp Dương Thành thấy cảnh tượng biết rằng hần không thể tiếp tục chờ đợi, nếu còn chột đông thọc tây, đối phương bắn ra tên lửa oanh tạc toàn bộ vùng biển này là xong đời. Diệp Dương Thành khó khăn lắm mới xây dựng đại quân sinh vật biển sẽ bị tổn thất hết sạch tại đây.

- Phát động tổng công kích!

Diệp Dương Thành tin chắc viện quân Mỹ đang tới gần, để đối phương hình thành trận thế khép lại thì hần hoàn toàn rơi vào thế yếu.

Tuy Diệp Dương Thành đã chuẩn bị ứng đối lực lượng không trung quân Mỹ, nhưng thời gian không cho hần chờ đợi tiếp.

Diệp Dương Thành nghĩ thông điều này, hần không do dự nữa. Diệp Dương Thành quyết định nhanh, ra lệnh tổng tấn công. Dù làm như vậy sẽ có thương vong nhất định nhưng chắc chắn quân Mỹ sẽ bị tổn thất lớn hơn phe Diệp Dương Thành nhiều.

Tiểu Ô bị thương nhẹ cất tiếng nói non nớt, nhẹ nhàng như cũ.

Nhận được mệnh lệnh tổng tấn công của Diệp Dương Thành, Tiểu Ô lên tiếng:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Tiểu Ô làm theo chỉ thị của Diệp Dương Thành ra lệnh tổng tấn công cho trung đội cua móng ngựa, cá kiếm.

Gershon may mắn thoát nạn mặt mày xanh mét, trên trán ướt đầm mồ hôi lạnh. Tiểu Ô nhảy lên mặt nước công kích máy bay trực thăng làm Gershon sợ chết khiếp.

- Tùy thời chú ý tình hình bên dưới mặt biển, có gì khác lạ liền bắn ngư lôi.

Trước khi xác định tình huống dưới mặt biển thì Gershon không dám thả lỏng một giây nào.

Gershon ra lệnh công kích tự do xong bắn năng lái máy bay trực thăng xoay quanh cao hơn ban đầu, từ hơn hai mươi thước kéo lên bốn mươi lăm thước.

Lần này Tiểu Ô không hé răng, không chỉ mình Diệp Dương Thành cảm nhận được không khí nặng nề, nó cũng có thể.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Còn lại tám con của móng ngựa viễn cổ trùng kích mấy chiếc quân hạm cuối cùng. Gershon xoay quanh trên bầu trời ra lệnh công kích tự do đợt hai.

417. Chương 398-1: Tạo Ra Một Đại Đội Ong Vàng Cường Hóa Chung Cực (thượng)

Đây là cuộc chiến thảm liệt nhất từ khi Diệp Dương Thành thành lập đại quân sinh vật biển đến nay. Khi máy bay trực thăng căn cứ hải quân số hai mươi bảy oanh tạc trải thảm đợt hai, từ mười hai con của móng ngựa viễn cổ chỉ còn lại năm, thủ lĩnh của móng ngựa sử dụng thân kim cương cũng bị thương nặng.

Đuôi Tiểu Tuyết bị vụ nổ lan trùng, ngoài thân trắng tuyết đầy miệng vết thương sâu cạn khác nhau. Máu đỏ ào ào, may mắn Tiểu Tuyết không bị nguy hiểm mạng sống.

Tổng thất nặng nề nhất là ba mươi con cá kiếm. Sau khi kết thúc tổng tấn công, lật úp mọi quân hạm, tàu ngầm của phe địch, Diệp Dương Thành ra lệnh chúng nó mang theo xác đồng bạn nhanh chóng rút về. Ba mươi con cá kiếm giờ chỉ còn lại mười sáu con, mười bốn cá kiếm bị ngư lôi nổ chết.

Tiểu Ô kéo ba xác chết cá kiếm bơi dưới đáy biển với tốc độ hơn hai trăm hải lý một giờ. Diệp Dương Thành điều khiển Tiểu Hôi cắn xác một của móng ngựa viễn cổ bơi theo Tiểu Ô.

Tiểu Tuyết theo bên cạnh Tiểu Hôi, phía sau là của móng ngựa, cá kiếm mang theo xác đồng bạn.

Thương vong nặng nề vượt xa dự tính ban đầu của Diệp Dương Thành, hẳn cho rằng dù có thương vong cùng lắm là mấy con cá kiếm hoặc một của móng ngựa viễn cổ là cùng.

Nhưng hiện thực bày ra trước mặt nói cho Diệp Dương Thành mạnh mẽ tấn công chính diện, nếu hẳn không có cách nào đầu lại lực lượng phe địch thì dù thuận lợi đánh đắm mọi tàu ngầm, quân hạm kẻ địch cũng sẽ trở thành bia ngắm lực lượng không trung.

Đối mặt ngư lôi từ từ trên trời thả xuống, đại quân sinh vật biển của Diệp Dương Thành không có sức đánh lại, mặc cho đối phương tấn công dày đặc, chặt vật trốn chạy.

Diệp Dương Thành quen xuôi chèo mát mái hiện giờ tâm tình của hẳn cực kỳ tệ, nhưng hẳn cũng nhận ra khuyết điểm phe mình.

Tìm ra vấn đề và giải quyết, đây là quá trình tích lũy kinh nghiệm. Có bài học đau đớn lần này, trong đầu Diệp Dương Thành hình thành cách đối phó lực lượng không trung phe địch.

Tiểu Hôi nhả xác của móng ngựa ngậm trong miệng ra, mặc ấy con của móng ngựa viễn cổ sống sót cắn nuốt đồng bạn.

Diệp Dương Thành vẫy đuôi quay người đi, hẳn nhìn hướng căn cứ hải quân số hai mươi bảy quân Mỹ đóng tại Nhật gây cho hẳn tổn thất nặng nề, hướng đó có tên là . . . Okinawa.

Trong khách sạn Động Thương huyện, Diệp Dương Thành ngồi khoanh chân trên giường chậm rãi mở mắt ra, hít sâu.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Ngày quay lại chính là lúc hủy diệt các người.

Giờ phút này, tâm tình của Gershon rất phức tạp. Gershon muốn cười, nhưng tất cả tàu ngầm, quân hạm căn cứ hải quân số hai mươi bảy bị chìm làm gã cười không thành tiếng. Gershon muốn khóc, nhưng sự thật

là gã đã đánh lùi bảy quái vật biển khiến người kinh hoàng, rửa nhục cho diễn quân Nhật Bản gặp quái vật biển tập kích toàn quân bị diệt, căn cứ hải quân Mỹ Hoàn Tu Hạ thị toàn quân bị diệt. Gã, Gershon thượng tá dẫn dắt biên đội máy bay trực thăng đánh lùi bảy quái vật biển này.

Tâm tình lo được lo mất lại về mặt Gershon liên tục thay đổi. Gershon bước xuống từ máy bay trực thăng võ trang, gã hít sâu, xoay người đi vào phòng chỉ huy gần đó. Gershon cần báo cáo về chuyện xảy ra ở căn cứ hải quân số hai mươi bảy cho bộ tư lệnh, tiếp đó chờ đợi nghị quyết cuối cùng.

Là trường nghị Gershon nghiêm khắc vì tàu ngầm, quân hạm chìm? Hay khen ngợi Gershon bởi vì lần đầu đánh lui bảy quái vật biển kéo đến tấn công? Trước khi có kết quả, Gershon không biết vận mệnh sau này của mình thế nào.

Gershon chắc chắn một điều rằng mặc dù căn cứ hải quân số hai mươi bảy bị tổn thất nặng nề nhưng bảy quái vật biển cũng bị thương không nhỏ. Nước biển bị máu nhuộm thành màu tím là chứng minh tốt nhất.

Gershon quay về phòng chỉ huy, báo cáo về chuyện xảy ra ở căn cứ hải quân số hai mươi bảy cho bộ tư lệnh. Căn cứ hải quân số mười sáu cách hơn ba mươi km khẩn cấp điều khiển bốn chiếc tàu ngầm lúc này cập vịnh căn cứ hải quân số hai mươi bảy, nhiệm vụ của bọn họ là vớt xác quái vật biển.

Gershon vừa báo cáo với bộ tư lệnh Thái Bình Dương xong, chưa kịp buông điện thoại thì một quan quân thượng úy hơn ba mươi tuổi lao vào phòng chỉ huy.

- Gershon thượng tá, nguy . . . Nguy rồi!

Sĩ quan thượng úy biểu tình hốt hoảng hét lên:

- Xảy ra chuyện!

Gershon mới thả lỏng thần kinh lại kéo căng, sắc mặt cực kỳ khó xem nói:

- Lại xảy ra chuyện gì?

Gershon trầm giọng rít gào:

- Nói!

Sĩ quan thượng úy nuốt nước miếng:

- Tàu ngầm vớt . . . Vớt xác quái vật biển truyền tin về.

Sĩ quan thượng úy ấp úng:

- Bọn họ . . . Bọn họ đã lục soát toàn bộ hải vực . . . Trừ . . . Trừ phát hiện dấu vết quái vật biển di chuyển trong san hô ra không thấy bất cứ xác quái vật biển nào . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lời quan quân thượng úy nói chẳng khác nào tiếng sét giữa trời xanh với Gershon, mặt gã không còn chút máu, lão đảo sắp té.

Bởi vì mới rồi bộ tư lệnh biểu đạt thẳng là nếu Gershon có thể vớt xác quái vật biển trong vịnh lên, gã chẳng những không bị tội mà còn có công lao. Nhưng nếu không vớt xác quái vật biển, thế thì Gershon tự xưng là chiến tích sẽ không được công nhận, chỉ một điều báo sai quân tình đủ làm gã tàn đời.

Gershon nhỏ giọng nói:

- Không . . . Không có xác quái vật biển . . .

Gershon siết chặt nắm tay lại thả ra, vỗ mạnh vào trán mình:

- Chết tiệt!

Sâu trong đáy biển cách quần đảo Okinawa hai trăm hải lý, Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi, Tiểu Ô, năm con của móng ngựa viễn cổ, mười sáu con cá kiếm sống sót phân chia xác chết mất mạng vì bị ngư lôi oanh tạc. Vết thương trên người Tiểu Tuyết, Tiểu Ô nhanh chóng lành lại. Thủ lĩnh của móng ngựa bị thương nặng sau khi nuốt xác một con của móng ngựa viễn cổ thì lại tiến vào trạng thái cường hóa lần ba.

Toàn quá trình kéo dài ba tiếng, Tiểu Tuyết dài ba mươi hai thước sau khi nuốt nửa cái xác cá kiếm thì dài đến bốn mươi ba thước. Tiểu Hôi dài ba mươi chín thước một hơi đột phá cửa ải lớn năm mươi thước, được chiều dài năm mươi sáu thước.

Thủ lĩnh của móng ngựa hoàn thành cường hóa lần thứ ba, màu da từ ban đầu xám bạc biến thành đồng thau sẫm máu. Sau khi thay đổi thủ lĩnh của móng ngựa càng trở nên trầm ổn hơn, như khoác giáp hoàng kim, tràn đầy khí thế. Chiều dài cơ thể nó từ ban đầu sáu mươi lăm thước tăng đến bảy mươi tám thước, thủ lĩnh của móng ngựa tiếp tục giữ địa vị đại ca số hai trong đại quân sinh vật biển.

Bốn con của móng ngựa không bị thương thì từ maunâu sẫm biến thành xám bạc, chiều dài bốn mươi thước tăng lên sáu mươi ba thước, hình thể giống với thủ lĩnh của móng ngựa trước khi cường hóa.

Sinh vật duy nhất sau khi nuốt xác đồng bạn nhưng không thay đổi về hình thể là mười sáu con cá kiếm. Ban đầu chúng nó dài ba mươi sáu tuổi, sau khi nuốt xác đồng bạn thì vẫn chỉ dài bấy nhiêu. Tuy nhiên bề ngoài của cá kiếm . . .

Vây lưng dày cỡ trang giấy A4, màu xám bạc trông như đao gặt sắc bén, mỏng nhưng siêu mềm dẻo.

418. Chương 398-2: Tạo Ra Một Đại Đội Ong Vàng Cường Hóa Chung Cực (hạ)

Trừ vây lưng thay đổi ra, mũi nhọn dài bây giờ biến thành hình nón, sau khi thay đổi không còn sắc bén như trước nhưng nếu va chạm, mũi kiếm hình nón có sức phá hoại hơn xa lúc nhọn.

Trừ mũi kiếm và vây lưng ra, vây như kim toàn thân cá kiếm lóe ánh bạc, cảm xúc như kim loại. Vây cá, vây đuôi đều thay đổi. Rõ ràng nhất là vây đuôi cá kiếm, đuôi phân nhánh trở nên vừa mỏng vừa to, hình dạng cong cong tựa lưỡi hái trong tay tử thần.

Tóm lại toàn thân mười sáu con cá kiếm cường hóa ra trang bị có tính công kích, vây kim màu bạc bọc ngoài người chúng nó chắc dùng để phòng ngự.

Tiểu Tuyết, Tiểu Hôi, của móng ngựa, cá kiếm hoặc nhiều hoặc ít có thay đổi, chỉ mình Tiểu Ô là y như cũ. Bộ dạng của Tiểu Ô không thay đổi, chẳng biến to ra, vì thứ thay đổi là năng lực liên kết tinh thần của nó.

Ban đầu Tiểu Ô rời khỏi khu vực Diệp Dương Thành quản lý chỉ có thể kết nối tinh thần với sinh vật quanh mình trong phạm vi 1 km, lần này cường hóa, nó tăng phạm vi liên lạc đến 50 km. Chỉ cần đối phương xuất hiện trong phạm vi cách Tiểu Ô 50 km là nó có thể trao đổi cùng đối phương.

Diệp Dương Thành đã giải trừ bảm xác Tiểu Hôi, Tiểu Ô trở thành người quản lý duy nhất của đại quân sinh vật biển.

Tiểu Ô không dẫn đại quân sinh vật biển quay về gần biển Trung Quốc mà ẩn núp dưới đáy biển cách quần đảo Okinawa hơn hai trăm hải lý. Trước khi Diệp Dương Thành đi đã dặn dò Tiểu Ô kỹ càng, hẩn kềm nó quản lý bầy của móng ngựa, cá kiếm, ở yên đây chờ hẩn trở về.

Diệp Dương Thành không phải loại phé vật gặp thất bại một lần liền nản lòng ủ rũ. Trái ngược lại, qua thời gian dài bị Cửu Tiêu thần cách thăm thấu, tính cách của Diệp Dương Thành thuộc loại càng gặp trắc trở càng cứng đầu. Diệp Dương Thành dẫn dắt đại quân sinh vật biển tấn công căn cứ hải quân số hai mươi bảy quân Mỹ trú đóng tại Nhật gặp thất bại, điều này không hề đả kích hẩn ngược lại kích thích hẩn nổi máu hơn.

Quân Mỹ trú đóng trên quần đảo Okinawa uy hiếp Trung Quốc nhiều hơn là Nhật Bản, ngày nào không nhỏ cái gai trong họng này ra là Diệp Dương Thành sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Lúc trước Diệp Dương Thành gặp thất bại nguyên nhân chủ yếu là vì không chuẩn bị đầy đủ ứng đối lực lượng không trung, nếu đã phát hiện vấn đề dĩ nhiên hẩn sẽ tìm cách giải quyết nó, sau đó quay về giết hời mã thương.

Diệp Dương Thành muốn khiến toàn quần đảo Okinawa trở thành vùng cấm quân sự, bất cứ quốc gia nào, dù là nước Mỹ hay Nhật Bản, dám can đảm bày lực lượng quân sự trên quần đảo Okinawa là . . .

Diệp Dương Thành không ngại huyết tẩy toàn Okinawa. Vị trí địa lý quần đảo Okinawa quá đặc biệt, quốc gia nào bày lực lượng quân sự tương đương bóp cổ Trung Quốc. Vì hiểu rõ đạo lý này nên Diệp Dương Thành làm sao chịu để cây đinh kia tồn tại?

Huống chi . . .

Trước kia Okinawa là Lưu Cầu, từ thời kỳ tam quốc đã có quân đội Trung Quốc lên bờ Lưu Cầu. Sau này Tùy Đường để Dương Quảng hai lần phái người từ Quảng Châu nhổ neo lên bờ Lưu Cầu, tổng binh lực nhiều cỡ vạn người.

Đến thời Minh triều, Minh thái tổ Chu Nguyên Chương tuyên bố chiếu dụ Trung Sơn Vương Sát Độ. Ba vương sơn bắc, trung sơn, sơn nam tiến công Minh triều, chính thức trở thành chư hầu của Trung Quốc.

Nói cách khác, quyền lực Lưu Cầu mẫu quốc thuộc về Trung Quốc.

Quan hệ chư hầu kéo dài năm trăm cho đến năm một ngàn tám trăm bảy mươi hai, Nhật Bản tuyên bố Lưu Cầu trở thành lãnh thổ của mình. Quần đảo Lưu Cầu là đất của Nhật Bản, nói thẳng không thừa nhận Trung Quốc từ năm một ngàn ba trăm bảy mươi hai là mẫu quốc của Lưu Cầu, chính thức chiếm cứ quần đảo Lưu Cầu.

Khi đó vương quốc Lưu Cầu từng phái sứ thần đến Bắc Kinh xin triều Thanh bảo vệ cứu trợ Lưu Cầu. Khi đó triều Thanh vô năng, không nhận ra tầm quan trọng của Lưu Cầu nên không giúp đỡ gì chư hầu này. Sứ thần Lưu Cầu buồn bã rời Bắc Kinh.

Năm thứ hai Nhật Bản chiếm Lưu Cầu, tức là năm một ngàn tám trăm bảy mươi ba, Nhật Bản lại dẫn binh tấn công Lưu Cầu, phế bỏ quốc vương Thượng Thái lập con rồi khác. Đến năm một ngàn tám trăm bảy mươi chín, Nhật Bản đày Thượng Thái đi Tokyo, đổi tên Lưu Cầu thành huyện Okinawa. Từ nay vương quốc Lưu Cầu chính thức diệt vong.

Sau này nước Mỹ chiếm Lưu Cầu, nguyên quần đảo Okinawa trở thành một nửa thộc địa của Mỹ. Tiếng nói của Nhật Bản không nặng ký bằng nước Mỹ, bởi vì Mỹ bày nhiều căn cứ quân sự, đồn trú nhiều quân đội trên quần đảo Okinawa.

Nhưng nói sao thì Lưu Cầu trước kia, Okinawa bây giờ đều là Nhật Bản cướp từ tay Thanh triều vô năng.

Tuy đến thời đại này khiến Nhật Bản bỏ Okinawa thì rất khó khăn, dù Trung Quốc không thể lấy lại nó trở về nhưng uyết đối không để quân đội nước khác xây dựng rầm rộ trên đó đi. Không chỉ liên quan uy hiếp quân sự hải ngoại, càng liên quan đến mặt mũi của thần quốc, thần tôn Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành suy tư cách đối phó quân Mỹ trú đóng tại Nhật.

- Từ sau đêm nay Okinawa sẽ không còn quân đội.

Diệp Dương Thành hí hóp mắt lắm lắm:

- Trừ Trung Quốc ra còn ai có tư cách trú đóng trên Okinawa?

Từ khi Diệp Dương Thành tạo đại quân sinh vật biển, thành công phá hủy sáu mươi phần trăm lực lượng hải quân Nhật Bản thì hẳn hẳn năng quên mất trong tay mình còn lá bài vua khác, sinh vật biển khổng lồ làm hẳn tự tin gấp trăm lần.

Nhưng chuyện này gặp thất bại ở căn cứ hải quân số hai mươi bảy tựa cây gậy sắt thô to đánh tính Diệp Dương Thành. Sao hẳn quên mất nó? Nếu phối hợp thứ đó, đừng nói là Okinawa, dù đến căn cứ hải quân trên đất nước Mỹ thì Diệp Dương Thành tự tin đại quân biển cả của mình chà đạp dầy sóng kêu rên.

Ngay từ khi Diệp Dương Thành có Cửu Tiêu thần cách thì lá bài tẩy kia luôn nằm trong tay hẳn, tên của lá bài vua đó là . . . Côn trùng.

Mặc dù đại quân sinh vật biển cường đại, thực lực trong biển xứng đáng là đánh đâu thắng đó, nhưng một khi lực lượng không quân thì đại quân sinh vật biển trừ chịu đòn ra không cách nào đánh trả.

Diệp Dương Thành kỳ thác kỳ vọng cao vào Tiểu Ô, sự thật chứng minh nó miễn cưỡng tập kích lực lượng không quân kẻ địch, nhưng chỉ trong tình huống đối phương hoàn toàn không đề phòng. Một khi phe địch cảnh giác, cơ thể to lớn của Tiểu Ô là bia ngắm tốt nhất.

Hiện giờ uy hiếp lớn nhất với đại quân sinh vật biển do Diệp Dương Thành tạo ra chính là lực lượng không trung. Không cần phá hủy máy bay trực thăng, máy bay chiến đấu của đối phương, chỉ cần giải quyết phi công thì dù có là siêu máy bay trang bị đầu đạn hạt nhân cũng chỉ là con cọp giấy. Máy bay không người lái làm sao uy hiếp được đại quân sinh vật biển không thể lên trên trời?

Nghĩ đến lá bài vua còn trùng là Diệp Dương Thành thông não hần ra. Nếu có thể điều khiển còn trùng giải quyết phi công địch, vậy phải chăng hần điều khiển còn trùng xử lý những pháo thủ chiến hạm dễ như chơi?

Nếu vũ khí trang bị trên chiến hạm không thể sử dụng bình thường thì . . .

419. Chương 399: Máy Bay Ném Bom Ẩn Của Diệp Dương Thành

Mặc cho chiến hạm của người nhiều cỡ nào, hàng không mẫu hạm mạnh cách mấy chỉ là một bia di động vụng về, mặc cho Diệp Dương Thành thích loay hoay thế nào cũng được.

Không điều khiển còn trùng thì Diệp Dương Thành cần kiêng dè nhiều chỗ, nhưng một khi hần thúc giục còn trùng hành động chém đầu, chiến hạm mất đi vũ lực trừ nổi trên mặt biển bị động chịu đánh ra còn đường nào khác để đi?

Trước khi Tiểu Ô xuất hiện Diệp Dương Thành không thể chia hai đầu, vừa không chế đại quân sinh vật biển lại còn điều khiển còn trùng, đây là nhiệm vụ bất khả thi.

Nhưng giờ thì khác rồi, Tiểu Ô có lực không chế tuyệt đối với đại quân sinh vật biển, Diệp Dương Thành hoàn toàn có thể bám vào người còn trùng cần quét lực lượng không trung, thậm chí hệ thống vũ khí công kích trên chiến hạm phe địch. Sau đó Tiểu Ô chỉ huy đại quân sinh vật biển trùng kích thả cửa đối với chiến hạm đã rối loạn.

Diệp Dương Thành tin chắc còn trung và đại quân sinh vật biển kết hợp sẽ là ác mộng của tất cả thế lực võ trang phe địch, là bóng đè không đuổi đi được.

Nghĩ thông ưu khuyết điểm, dẫn đo cách kết hợp và thứ tự trước sau, Diệp Dương Thành hoàn toàn thông suốt tiếp theo hần nên làm gì.

Bóc!

Diệp Dương Thành búng ngón tay, híp mắt cười tủm tỉm.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Năm trăm con ong vàng đến báo danh!

Diệp Dương Thành muốn xây dựng đại đội . . . Ong vàng cường hóa chung cực thứ nhất của mình.

Trước kia cường hóa con ong vàng bị Diệp Dương Thành sắp xếp quản lý hằng ngày khu vực quản lý của đám người Triệu Dung Dung, tức là nếu bây giờ hần muốn xây dựng đại đội ong vàng thì phải cường hóa năm trăm con ong vàng mới đúng tiêu chuẩn đại đội.

Theo ý nghĩ của Diệp Dương Thành về đại đội ong vàng, cần hai mươi con ong vàng cường hóa chung cực thành một tiểu đội, năm tiểu đội gộp thành một trung đội, năm trung đội thành một đại đội. Chờ khi hoàn thành cường hóa chung cực đại đội ong vàng, Diệp Dương Thành sẽ dẫn chúng nó đi tiêu diệt tất cả lực lượng của quân Mỹ trên quần đảo Okinawa. Sau đó Diệp Dương Thành sẽ đặt đại đội ong vàng tại Okinawa, thực hành chế độ quân nhân.

Có một điều rõ ràng là Diệp Dương Thành muốn xếp quần đảo Okinawa vào khu cấm quân sự, từ sau đêm nay quần đảo Okinawa sẽ là căn cứ trú đóng của đại quân sinh vật của Diệp Dương Thành. Từ nay Okinawa là vườn hao của riêng Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành ngồi một mình trên giường suy tư vấn đề, bên ngoài khung cửa sổ, các con ong vàng bay vào theo lệnh triệu tập. Đám ong vàng vào phòng Diệp Dương Thành, thật tự nhiên đáp xuống bên phải giường, xếp thành hàng ngang chờ hần ra lệnh.

Các con ong vàng như máy bay ném bom bay vào phòng, khoảng mười lăm phút sau năm trăm con ong vàng rậm rạp nằm sấp bên phải Diệp Dương Thành. Một hàng năm mươi con ong vàng, tổng cộng mười hàng.

Lúc này Diệp Dương Thành lắc lư cái đầu, ném hết suy nghĩ lung tung ra ngoài. Diệp Dương Thành nhìn năm trăm con ong vàng sấp trú đóng quần đảo Okinawa, khoe môi cong lên.

Năm trăm con ong vàng yên lặng nằm, không phát ra chút tiếng vang nào. Diệp Dương Thành quay đầu nhìn giữa trưa nắng cháy, thầm ghi nhớ đêm nay hành động.

Diệp Dương Thành quay đầu quát hướng năm trăm con ong vàng:

- Cường hóa!

- Ong vàng: Côn trùng bình thường, trời ính tính nóng nẩy. Xác xuất cường hóa thành công: Cao. Cường hóa sơ giai cần 15 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa trung giai cần 45 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa cao giai cần 135 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa chung cực cần 405 công đức huyền điểm hoặc linh lực. Hiện tại người có 40832145 công đức huyền điểm, 7032521 điểm linh lực, có thể cường hóa mục tiêu côn trùng với đẳng cấp cường hóa chung cực cao nhất. Xin hãy chọn đẳng cấp cường hóa: Sơ giai / trung giai / cao giai / chung cực.

Diệp Dương Thành không thèm nhìn gợi ý liên quan cường hóa con ong vàng.

- Cường hóa chung cực, tiêu hao linh lực.

Diệp Dương Thành mở miệng quyết định:

- Mục tiêu là tất cả ong vàng trước mắt.

Hai mươi vạn hai ngàn năm trăm điểm linh lực vào một tiếng bị Cửu Tiêu thần cách rút khỏi cơ thể Diệp Dương Thành, hóa thành năm trăm luồng sáng trắng li ti, nhìn tổng thể tựa như cục gạch màu bạc cỡ to vèo một tiếng chụp xuống năm trăm con ong vàng.

Rất nhanh năm trăm con ong vàng tắm trong ánh sáng bạc, lấp lánh ánh bạc trước mắt Diệp Dương Thành, hần không thấy rõ năm trăm con ong vàng trong ánh sáng bạc. Tuy nhiên Diệp Dương Thành có kinh nghiệm nhiều lần cường hóa chung cực nên không quá chú ý chuyện này, bây giờ hần tập trung chú ý vào não mình.

Lần trước Diệp Dương Thành cường hóa hai con ong vàng theo thứ tự, kết quả con ong vàng thứ nhất được cường hóa chung cực sau khi hoàn thành được năng lực đặc biệt là bạo tốc. Con ong vàng thứ hai có năng lực đặc biệt là điều khiển kim bay. Tức là mỗi lần cường hóa chung cực, sinh vật mục tiêu có được năng lực đặc biệt toàn là tình cờ, không chỉ có một loại duy nhất.

Diệp Dương Thành rất muốn biết hần triệu tập năm trăm con ong vàng sau khi cường hóa chung cực sẽ có năng lực đặc biệt gì? Nếu tăng gấp đôi, gấp hai lần tốc độ vốn có thì . . . Diệp Dương Thành rất khó tưởng tượng trên thế giới này còn thứ vũ khí gì có thể uy hiếp được con ong vàng?

- Cường hóa thành công!

- Ong vàng: Côn trùng cường hóa chung cực, bẩm sinh tính nóng nẩy. Tốc độ bay: 600km/1h. Thời gian bay dài nhất: Hai mươi bốn tiếng. Tuổi thọ: Hai trăm năm. Cực hạn cơ thể chịu áp lực lớn nhất: 530kg. Súc bật kim độc phần đuôi: 690g. Độ phù hợp với người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách: Chung cực. Nắm giữ năng lực đặc biệt: Công kích ẩn.

Diệp Dương Thành vừa thấy số liệu sau khi năm trăm con ong vàng cường hóa, dù hần thô thần kinh cũng không chịu nổi chửi tục:

- Tía nó!

Diệp Dương Thành nhảy xuống giường, biểu tình giận dữ nói:

- Công kích ả, xem chúng nó là máy bay ném bom ả hình sao?

Ản thân thuật luôn là nỗi đau trong lòng Diệp Dương Thành, mỗi lần hắn thắng cấp thần cách là lại mong chờ thuật ản thân xuất hiện nhưng kết quả là hết lần này đến lần khác thất vọng tràn trề. Bản thân Diệp Dương Thành thất vọng đành thôi, dù gì không có so sánh.

Nhưng bây giờ lại khác, u linh tiềm kích của Tiểu Ô có thể thông cảm là phiên bản cường hóa năng lực đổi màu của mực, nhưng còn đám con ong vàng này là sao? Công kích ả, còn công lý không?

Diệp Dương Thành đứng bên mép giường hít thở sâu mấy lần mới miễn cưỡng đè nén tâm tình xao động, hắn tự an ủi mình rằng:

- Không sao không sao, chúng nó là sinh vật ta cường hóa, ả hình thì kệ đi. Con ong vàng có thể tàng hình thì ngày ta vô hình còn xa sao?

Diệp Dương Thành lải nhải lắm lắm tự an ủi một lúc sau đưa mắt nhìn bầy ong vàng cường hóa chung cực toàn thân tám mươi phần trăm phủ sắc bạc.

Diệp Dương Thành búng tay nói:

- Điều tiến vào trạng thái ả hình cho ta xem.

Năm trăm con ong vàng và Diệp Dương Thành có độ phù hợp cao nhất là chung cực, cộng với ảnh hưởng thần quyền vô hình, bởi vậy chúng nó sẽ không chống lại bất cứ mệnh lệnh gì hắn đưa ra. Dù Diệp Dương Thành kêu năm trăm con ong vàng lao vào hố lửa thì chúng nó cũng làm.

420. Chương 400-1: Kẻ Cuồng Nhiệt Chủ Nghĩa Dân Tộc (thượng)

Khi Diệp Dương Thành ra lệnh, năm trăm con ong vàng cường hóa chung cực nhanh chóng kích phát năng lực đặc biệt, biến mất trước mắt hắn trọn trường muốn lòi tròng mắt.

Chút may mắn cuối cùng tan vỡ, Diệp Dương Thành không muốn thừa nhận nhưng sự thật bày ra trước mặt hắn.

- Tía nó, thật sự tàng hình!

Diệp Dương Thành nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, không ghen tỵ năm trăm con ong vàng may mắn nữa. Diệp Dương Thành suy tư vấn đề khác.

Có một điều chắc chắn rằng năm trăm con ong vàng hoàn toàn có năng lực tàng hình, cộng với chất độc trí mạng, 600km/1h của chúng nó, Diệp Dương Thành khẳng định bầy ong vàng này sẽ là sát thủ trí mạng đến vô ảnh đi vô tung.

Diệp Dương Thành không tin ai có thể thoát khỏi năm trăm con ong vàng cường hóa chung cực tàng hình công kích, càng không tin có ai phản kích lại khi bị chúng nó tập kích.

Nếu vận dụng năm trăm con ong vàng tốt sẽ phát huy ra sức sát thương cao hơn cả bộ đội cấp đoàn trang bị hiện đại hóa vũ khí trung bình là hạng nhất quốc tế.

Diệp Dương Thành nhìn năm trăm con ong vàng cường hóa chung cực tiến vào trạng thái ả, hắn hít sâu, xoay người ngồi bên mép giường.

Diệp Dương Thành búng tay kêu lên:

- Đại Ca, không có xuống đây.

Đại Ca ruồi trâu cường hóa chung cực rực rỡ nhiều màu luân xoay quanh đội lệnh bên trên đầu Diệp Dương Thành. Qua thời gian dài phát triển, Diệp Dương Thành có ngày càng nhiều công đức huyền diệu, linh lực, đám con ong vàng cường hóa chung cực biểu hiện ra thực lực hơn hẳn Đại Ca ruồi trâu nhưng hắn không hề có ý định từ bỏ nó. Từ đó thấy được Diệp Dương Thành là loại người nghĩ tình cũ.

Đại Ca ruồi trâu từ độ cao hai trăm thước vèo một tiếng chui vào phòng Diệp Dương Thành, đáp xuống lòng bàn tay trái của hắn.

Không hiểu sau khi Đại Ca ruồi trâu đáp xuống lòng bàn tay Diệp Dương Thành, một loại cảm giác huyền diệu đột nhiên dâng lên trong lòng hắn. Bản năng làm Diệp Dương Thành rút ra một phần linh lực trong Cửu Tiêu thần cách hình thành viên khu vực quản lý trong lòng bàn tay.

Cảnh tượng tiếp theo làm Diệp Dương Thành bất ngờ không kịp trở tay.

Đại Ca ruồi trâu bò tới gần khu vực quản lý vừa hình thành, nó như bộ hung phát hiện cực phân hăng hái nhào lên. Trong ánh mắt câm nín của Diệp Dương Thành, Đại Ca vươn ra xúc giác đâm vào trong linh châu, như kẻ nghiện thuốc nhanh chóng hút.

Diệp Dương Thành không cản trở Đại Ca ruồi trâu hấp thu linh lực trong linh châu, hắn yên lặng nhìn. Diệp Dương Thành lấy làm lạ suy nghĩ, tại sao Đại Ca ruồi trâu đột nhiên hút linh lực, hơn nữa vừa phản ứng bản năng đó là sao?

Trực giác nói cho Diệp Dương Thành biết Đại Ca ruồi trâu sẽ đem lại niềm vui bất ngờ cho hắn, còn là loại niềm vui gì thì hắn không đoán ra được.

Trong ánh mắt chăm chú của Diệp Dương Thành, cơ thể Đại Ca ruồi trâu như bong bóng nhanh chóng trương to ra. Khi Đại Ca ruồi trâu hút hết linh lực chứa trong linh châu, ngoài người nó lóe ánh sáng trắng mờ mờ, cơ thể trương to nhanh chóng xẹp xuống.

Diệp Dương Thành cứ nghĩ một viên linh châu đã đủ cho Đại Ca ruồi trâu, ai dè nó chút linh lực xong hết thì xao động vây quanh Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành cực kỳ khó hiểu:

- Việc lạ.

Diệp Dương Thành nhìn Đại Ca ruồi trâu nóng nảy, hắn ngần ngừ sau đó lại sinh ra một viên linh châu hiện trong lòng bàn tay.

Đại Ca ruồi trâu mới hút xong linh lực ẩn chứa trong linh châu nhìn thấy viên linh lực mới thì như kẻ nghiện nhìn thấy ma túy, nó vội vàng lao lên. Xúc giác cắm vào linh châu, Đại Ca ruồi trâu hút từng ngụm.

Hơn mười phút sau, thân hình Đại Ca ruồi trâu lúc thì biến to khi lại thu nhỏ, hút xong một viên linh châu nó lại xin thêm viên khác. Diệp Dương Thành không chút do dự trước thái độ xin xỏ của Đại Ca ruồi trâu, hắn ngừng tụ ra từng viên linh châu trong lòng bàn tay, mặc cho ruồi trâu hút sạch.

Diệp Dương Thành không hiểu nổi tại sao cơ thể nhỏ xíu của Đại Ca ruồi trâu chứa được số lượng linh lực lớn như thế. Khi Diệp Dương Thành ngừng tụ viên linh châu thứ ba mươi bảy, chờ xem cực hạn của Đại Ca ruồi trâu là lúc nào, chợt phát hiện ruồi trâu liên tục hút ba mươi sáu viên linh châu ngừng xông lên.

Đại Ca ruồi trâu như trúng độc té xuống bên viên linh châu thứ ba mươi bảy, cứng đờ như xác chết.

Diệp Dương Thành giật mình kêu lên:

- Tía nó, chắc không phải nó nứt bụng đi?

Diệp Dương Thành đang định đứng lên xem xét ruồi trâu té ngã, người nó bốc lên sương mù màu trắng như tơ tằm từng vòng quấn quanh Đại Ca ruồi trâu, bao bọc nó trong cái kén ánh sáng trắng.

Diệp Dương Thành nhìn linh châu trong lòng bàn tay mình, lại nhìn Đại Ca ruồi trâu bị cái kén ánh sáng trắng bao bọc.

Diệp Dương Thành ngần ngừ giây lát, vẫy tay với đại đội ong vàng ở dưới đất:

- Một con ong vàng đến đây.

Ong ong ong ong ong!

Con ong vàng xếp hàng thứ nhất giải trừ trạng thái tàng hình vũ cánh bay lên, đáp xuống lòng bàn tay phải xòe ra của Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành đổi linh châu từ tay trái sang tay phải đặt trước mặt con ong vàng.

Diệp Dương Thành nói với con ong vàng:

- Hút sạch nó.

Vài giây sau, con ong vàng vòng quanh linh châu hai vòng nhưng không xông lên hút linh lực. Diệp Dương Thành thấy vậy ánh mắt nghi ngờ quan sát kén ánh sáng trắng bao bọc Đại Ca ruồi trâu. Diệp Dương Thành phất tay, viên linh châu tan biến trong không khí, gian phòng trở nên tươi mát nhẹ nhàng.

Đợt thí nghiệm này cho Diệp Dương Thành biết Đại Ca ruồi trâu có biến đổi nào đó mà hắn chưa hiểu hết, vì vậy nó hút linh khí trong linh châu. Côn trùng cường hóa chung cực bình thường, ví dụ như con ong vàng mới cường hóa chung cực xong không có năng lực hoặc nhu cầu đó.

Diệp Dương Thành lại nhìn cái kén ánh sáng trắng, hắn phỏng đoán sẽ mất một thời gian dài chờ Đại Ca ruồi trâu đi ra. Diệp Dương Thành không định ngồi yên chờ, hắn nhẹ nhàng đặt kén ánh sáng trắng xuống giường cạnh bên mình.

Diệp Dương Thành đưa mắt nhìn con ong vàng còn trong lòng bàn tay trái, trầm nghĩ:

- Bám người.

Giác quan thứ sáu chuyển sang con ong vàng cường hóa chung cực, Diệp Dương Thành bò mấy vòng trên lòng bàn tay mình, thích ứng cơ thể ong vàng.

Diệp Dương Thành ra lệnh:

- Tất cả ong vàng cùng đi, mục tiêu . . . Quần đảo Okinawa!

Ong ong ong ong ong!

Năm trăm con ong vàng cường hóa chung cực bao gồm ong vàng bị Diệp Dương Thành bam xác tiến vào trạng thái tàng hình, xếp một hàng dài bày ra khỏi phòng. Diệp Dương Thành dẫn đại đội ong vàng cường hóa chung cực bay đi quần đảo Okinawa.

Căn cứ hải quân số hai mươi bảy quân Mỹ đóng tại Nhật gặp phải quái vật biển tập kích, thành công đẩy lùi quái vật biển, tin tức này được đặt ở trước mặt các quan viên Nhà Trắng. Trong phòng họp chỉ có tổng thống Armstrong, phó tổng thống Gu Siding, ngoại trưởng Fischer tham gia cuộc thảo luận nghiên cứu.

Ba người nhìn bộ tư lệnh Thái Bình Dương truyền về tình báo và nhiều hình chụp hiện trường, nhìn nước biển bị máu quái vật biển nhuộm thành màu tím yêu diễm.

Tổng thống Armstrong xoa trán, hít sâu, nói:

- Bây giờ ta nghĩ chúng ta chúng ta có thể khẳng định lý do bảy quái vật biển tập kích hạm đội Nhật Bản, tập ích căn cứ quân sự của chúng ta.

421. Chương 400-2: Kẻ Cuồng Nhiệt Chủ Nghĩa Dân Tộc (hạ)

Ngoại trưởng Fischer cầm một tấm hình lên:

- Đám quái vật biển chết tiệt là con rối bị người khổng chế giệt dậy!

Ngoại trưởng Fischer trầm giọng nói:

- Phải tiêu diệt kẻ khổng chế quái vật biển.

- Vấn đề là căn cứ hải quân số hai mươi bảy không bắt được quái vật biển, thậm chí không giữ được một cái xác quái vật biển!

Phó tổng thống Gu Siding cực kỳ bất mãn đứng dậy nói:

- Không chút nghi ngờ, Gershon thượng tá là sĩ quan vô dụng.

- Gu Siding.

Armstrong lắc đầu, nói:

- Bây giờ không phải lúc thảo luận mấy chuyện này, điều chúng ta nên làm là nhanh chóng tìm ra kẻ đối địch với chúng ta, kẻ điều khiển quái vật biển, tìm cách giải quyết hẳn.

Gu Siding thở dài thườn thượt:

- Nhưng sự thật là người này chưa từng lộ mặt ra.

Biểu tình Gu Siding trầm trọng ngồi xuống ghế, nói:

- Còn chúng ta thì hoàn toàn không biết gì về hắn.

Nghe Gu Siding than thở, Armstrong cười khê đứng dậy:

- Không không không, Gu Siding, không phải chúng ta hoàn toàn không biết gì về hắn.

Armstrong xoay người lấy ba phần hồ sơ trên giá sách sau lưng gã xuống, đặt hai phần hồ sơ xuống trước mặt Gu Siding, Fischer.

Armstrong nói:

- Các người nên biết, mấy tháng trước, tại Las Vegas . . .

Gu Siding, Fischer cùng sửng sốt:

- A?

Armstrong đứng dậy, biểu tình kinh ngạc nói:

- Ý tổng thống nói đây là cùng một người làm?

Armstrong giơ tay ra hiệu Gu Siding, Fischer ngồi xuống sofa:

- Có lẽ các người nên nghe ta phỏng đoán đã.

Chờ hai người ngồi xuống ghế, Armstrong giở hồ sơ ra, nói:

- Chuyện xảy ra ở Las Vegas là một người Trung Quốc nắm giữ năng lực chỉ huy côn trùng muốn làm siêu nhân anh hùng phiên bản phương đông. Nhìn hành động của hắn, lời nhấn để lại trước pho tượng đầu người mình sư tử thì đây tuyệt đối là một kẻ cuồng nhiệt chủ nghĩa dân tộc, còn là người Trung Quốc.

Armstrong ngược lên nhìn Gu Siding, Fischer, thấy hai người gật gù.

Armstrong tiếp tục bảo:

- Vậy chúng ta hãy phỏng đoán to gan là người Trung Quốc này không chỉ nắm giữ năng lực điều khiển côn trùng mà có cả khả năng chỉ huy quái thú đáy biển. Đợt tập kích căn cứ quân sự nhằm vào nước ta tại hải ngoại thật ra là trả thù chúng ta âm thầm nâng đỡ tổ chức khủng bố ETLO. Các người cũng biết là quần đảo Okinawa gặp nạn trong tam giác vàng, và . . .

Armstrong phân tích sâu, vài manh mối thoát trông nhỏ bé dần bị xâu chuỗi lại, kết quả hiện ra trước mặt bọn họ là . . .

Armstrong nheo mắt nói:

- Ở phương đông Trung Quốc có một thành thị tên là Ôn Nhạc huyện.

Armstrong lẩm bẩm:

- Nơi đó từng xảy ra sự kiện côn trùng tấn công con người.

Nghe đánh gáo cuối cùng của Armstrong, Gu Siding và Fischer liếc nhau, thấy rõ mặt tức giận ngút trời.

Gu Siding nói:

- Có lẽ chúng ta nên mở quốc hội . . .

Armstrong lắc đầu nguầy nguậy:

- Không không không.

Armstrong cười nói:

- Hẳn điều khiển quái vật biển đã bị Gershon thượng tá anh dũng của chúng ta giải quyết. Quái vật biển to như vậy, dù là dưới đáy biển, ta tin tưởng không có bao nhiêu con. Không có quái vật biển uy hiếp thì căn cứ quân sự của chúng ta vô cùng an toàn.

- Cái này . . .

Gu Siding, Fischer kinh ngạc hỏi:

- Ý của ngài tổng thống là . . .

- Chúng ta nên báo tin này cho Nhật Bản.

Armstrong bưng ly cà phê đặt trên bàn lên, lắc nhẹ cà phê trong ly.

Armstrong cười nói:

- Có lẽ điều này sẽ rất thú vị, đúng không?

Gu Siding ngậy ra giây lát sau cũng cười, gật đầu nói:

- Người Nhật Bản toàn là kẻ điên, điều bây giờ chúng ta nên làm là chuẩn bị một ly cà phê rồi nhìn con chó điên hành động. A, đây là chuyện thoải mái biết mấy.

Không khí nặng nề trong phút chốc mất sạch, phòng họp vang vọng tiếng cười.

Diệp Dương Thành nhập xác con ong vàng cường hóa chung cực, dẫn theo đại đội ong vàng mới tọa xông thẳng đến quần đảo Okinawa Na Bá thị, lên bờ đã là hai giờ chiều. Trên bầu trời mây đen che kín, cảnh tượng gió mưa sắp đến.

Diệp Dương Thành ngừng lại ở Na Bá thị một lúc, hẳn không dẫn đại đội ong vàng thẳng tới căn cứ hải quân số hai mươi bảy quân Mỹ trú đóng tại Nhật đã làm hắn chịu thiệt. Diệp Dương Thành mang đại đội ong vàng chờ trong rừng rậm Y kế đảo tại quần đảo Okinawa chờ lệnh. Diệp Dương Thành điều khiển con ong vàng chạy hướng An Điền Tập Lạc, tức vùng biển cách căn cứ hải quân số hai mươi bảy hai trăm hải lý. Trước khi hành động Diệp Dương Thành còn cần sắp xếp thật kỹ càng.

Diệp Dương Thành xoay quanh trong không trung cách mặt biển ba thước, liên lạc với Tiểu Ô ở bên dưới.

- Tiểu Ô.

Giọng Tiểu Ô non nớt trung tính lập tức vang lên:

- Chủ nhân, có Tiểu Ô.

Khiến Diệp Dương Thành bất ngờ là trong thanh âm của Tiểu Ô chất chứa tức giận.

Tiểu Ô nói:

- Tiểu Ô đã chuẩn bị sẵn sàng, chủ nhân kêu Tiểu Ô xử lý ai là Tiểu Ô làm thiệt kẻ đó!

Giọng điệu hùng hổ khiến Diệp Dương Thành ngạc nhiên, hẳn suy nghĩ một lúc liền hiểu ngay. Có lẽ Tiểu Ô tức giận vì chịu thiệt ở căn cứ hải quân số hai mươi bảy.

Diệp Dương Thành buồn cười thầm đoán, nói với Tiểu Ô:

- Nếu trời không đổ mưa thì tám giờ tối người hãy mang nhóm Tiểu Tuyết đến vùng biển gần Sơn Nguyên, tức là vòng ngoài căn cứ hải quân số mười sáu của đối phương. Sau khi đến nơi nhớ giữ liên lạc với ta, chuẩn bị sẵn sàng tập kích. Nếu trời mưa thì . . .

Diệp Dương Thành trầm ngâm một lát sau nói:

- Dẫn đội xuất phát ngay, mục tiêu vẫn là căn cứ hải quân số mười sáu gần Sơn Nguyên . . .

Diệp Dương Thành chưa nói hết câu trên bầu trời rơi lác đác giọt mưa, cốc lát sau mưa đổ ập xuống như trút nước.

Rào rào rào!

* * *

- Chết tiệt, tiếp tục huấn luyện!

Trong căn cứ hải quân số mười sáu gần Sơn Nguyên, một sĩ quan thượng úy thúc giục binh sĩ huấn luyện về mặt xui xẻo vẩy tay, ra hiệu các binh sĩ lăn lông lốc trên bờ cát tiếp tục huấn luyện. Sĩ quan thượng úy chạy hướng mái che gần đó, đứng dưới mái che gã tiếp tục trông chừng binh sĩ huấn luyện, vừa móc bao thuốc lá ra. Sĩ quan thượng úy đốt cháy một điếu thuốc, phun ra khói.

Cơn mưa tích lũy thật lâu rơi rất lớn, bầu trời tối đen. Trong khi sĩ quan thượng úy đứng dưới mái hiên che mưa, một sĩ quan quân hàm thượng úy phủ nước mưa dính trên người đi tới bên cạnh gã.

Sĩ quan thượng úy nói:

- Mưa lớn qua . . .

Nghe bên cạnh có thanh âm, sĩ quan thượng úy luôn tập trung nhìn đám binh sĩ quay đầu nhìn người đứng cạnh mình.

- Ủa? Beane?

Sĩ quan thượng úy kinh ngạc hỏi:

- Kết thúc nhiệm vụ rồi?

Sĩ quan thượng úy tên Beane về mặt xui xẻo phẩy tay:

- Thôi, đừng nhắc đến.

Nhưng trong giọng nói của Beane chất chứa đắc ý:

- Đám quái vật biển đã chạy trốn trước khi chúng ta đến nơi.

- Chẳng phải các người đi vớt xác quái vật biển sao?

Sĩ quan thượng úy đặt câu hỏi biết nhiệm vụ của Beane, lấy làm lạ hỏi:

- Chẳng phải quái vật biển đã bị căn cứ số hai mươi bảy đánh lùi?

Beane muốn mượn dịp này khoe khoang nghe sĩ quan thượng úy kia nói thì cơ mặt cứng ngắt:

- Cái này . . . Ha ha, cứ cho là vậy đi.

Beane làm vẻ mặt thản nhiên cười nói:

- Nhưng chúng ta không phát hiện xác quái vật biển gì ở căn cứ số hai mươi bảy, tất cả quân hạm, tàu ngầm của căn cứ số hai mươi bảy bị quái vật biển đánh chìm.

422. Chương 401-1: Nhìn Thấy Ghê Người (thượng)

Chương 401: Nhìn thấy ghê người. (Thượng)

Sĩ quan thượng úy nghe Beane nói liền biến sắc mặt:

- Cái gì?

Sĩ quan thượng úy ấn hai vai Beane, biểu tình kích động hỏi:

- Vậy thì Beane, người có trông thấy Walker, đệ đệ của ta không?

- Đây, thả lỏng, bình tĩnh đi!

Beane bị sĩ quan thượng úy bóp chặt hai vai đau đớn hét lên:

- Walker đệ đệ của người là phi công, hẳn không bị gì, bây giờ rất an toàn. Thả ra, mau buông ra!

Sĩ quan thượng úy chợt nhận ra mình dùng sức hơi mạnh, vội cười xoa thả vai Beane ra:

- À . . .

Sĩ quan thượng úy xin lỗi nói:

- Xin lỗi, ta không cố ý.

Beane nhe răng với sĩ quan thượng úy:

- Nếu người cố ý thì bây giờ ta đã đánh người!

Beane nhúc nhích bả vai, nói với sĩ quan thượng úy:

- Quái vật biển đã chạy trốn, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không dám quay về. Ta nghe nói đêm qua có một đám nữ nhân Châu Á mới đến, người có cùng đi doanh địa xem không?

Cung cấp nữ nhân cho sĩ quan mang hàm thiếu úy trở lên là điều lệ thống nhất quân Mỹ trú đóng tại Nhật. Trong bốn mươi căn cứ quân sự trên quần đảo Okinawa có hơn ba mươi ‘doanh địa hồng’, trong doanh địa hồng có ít nhất một nữ nhân, lúc nhiều cung sẽ không hơn năm người.

Những nữ nhân đến quân đội cho đám lính chữa cháy hầu như không phải tự nguyện đến căn cứ. Bởi vì các sĩ quan sẽ không cho các nàng tiền boa, càng không dụ dỗ với bọn họ. Mỗi tháng doanh địa hồng sẽ đổi người, vì những nữ nhân tiền bối hoặc là bị hành hạ nổi điên, hoặc không chịu nổi nhục nhã chọn tự sát.

Nghe Beane nói, mắt sĩ quan thượng úy sáng rực, hiển nhiên gã là khách quen của doanh địa hồng.

Sĩ quan thượng úy hỏi:

- Là nữ nhân nước ngoài chia đến chỗ căn cứ chúng ta?

Beane nhú mày ngẫm nghĩ:

- Là Nhật Bản đưa tới.

Beane không quá chắc chắn trả lời:

- Hình như là bốn nữ nhân Trung Quốc vượt biên bị bắt.

Beane nở nụ cười kỳ lạ:

- Nghe nói có hai nữ nhân là mẹ con.

Mắt sĩ quan thượng úy sáng như đèn pha:

- A?

Sĩ quan thượng úy xoay người nhìn binh sĩ đang huấn luyện, gã xoa hai tay, nói với Beane:

- Vậy thì . . . Chúng ta còn chờ ở đây làm gì?

Trong tiếng cười to, sĩ quan thượng úy, Beane cùng lên chiếc xe jeep chạy hướng doanh địa phía đông nam căn cứ hải quân số mười sáu. Hai người ngồi trên xe thảo luận chờ chút nữa chơi đùa hai mẹ con Trung Quốc như thế nào. Sĩ quan thượng úy, Beane không hay biết nóc xe như có một tấm màn mỏng vô hình, nước mưa rơi vào tấm màn mỏng này sẽ tự động vắng ra.

Doanh địa hồng tại căn cứ hải quân số mười sáu ở dưới một vách vực cách bờ biển gần ba trăm thước, bốn phía dựng lưới sắc cao bốn thước. Cả tòa doanh địa chỉ có một lối ra, có mấy binh sĩ đổi ca canh gác trước cửa để phòng ngừa nữ nhân trong doanh địa chạy trốn.

Sĩ quan thượng úy, Beane lái xe đến doanh địa, trước cửa chính nhà gỗ nhỏ đơn có ba chiếc xe jeep đậu từ lâu. Beane nhìn thấy một trong ba chiếc xe jeep thì biến sắc mặt, bực bội vỗ trán.

Beane đạp thắng xe:

- Là nhóm Roberts trung tá và Torres thiếu tá, ta nghĩ chúng ta nên đi là hơn.

Nghe Beane nói, sĩ quan thượng úy ngồi ở ghế phụ lái biến sắc mặt nói:

- Là bọn họ sao?

Sĩ quan thượng úy cười khổ gật đầu, nói:

- Nếu là bọn họ thì đúng là chúng ta nên đi.

Roberts trung tá, Torres thiếu tá nổi tiếng kẻ cuồng ngược đãi trong căn cứ hải quân số mười sáu. Hai người sẽ nghĩ ra đủ chiêu trò hành hạ nữ nhân trong doanh địa hồng. Thường khi Roberts trung tá, Torres thiếu tá vào nhà gỗ, chờ hai người trở ra thì nữ nhân đã biến thành người chết.

Nhưng doanh địa hồng đã trống nửa tháng, Beane không được dập lửa nên ôm tâm lý may mắn do dự nói:

- Hay chúng ta đi qua xem thử?

Sĩ quan thượng úy đồng ý đề nghị của Beane. Thế là chiếc xe jeep chạy vào doanh địa hồng, giây sau Diệp Dương Thành nằm trên mui chiếc xe jeep dẫn theo mười một con Torres thiếu tá bay lên cao hướng tới nhà gỗ đơn.

Diệp Dương Thành định đến căn cứ hải quân số mười sáu tìm phi công căn cứ hải quân, giải quyết đám phi công đó rồi quay về bến cảng đồ hàng không mẫu hạm, các quân hạm đủ kiểu, yểm hộ đám Tiểu Ô, Tiểu Tuyết công kích hủy diệt chiến hạm.

Nhưng Diệp Dương Thành mới mang theo đám con ong vàng đến căn cứ hải quân số mười sáu bỗng nghe Beane và sĩ quan thượng úy khác đối thoại. Diệp Dương Thành nghe lén nhắc đến trong căn cứ hải quân số mười sáu có nữ nhân Trung Quốc thì hẳn biết mình nên làm cái gì.

Diệp Dương Thành đi nhờ chiếc xe jeep của Beane nhanh chóng đến doanh địa hồng, nhưng hắn vẫn chậm một bước. Khi Diệp Dương Thành rời khỏi mui xe bay lên cao thì cánh cửa nhà gỗ nhỏ mở ra. Bốn nam nhân da trắng cao to cỡ một thước tám mươi lăm trở lên ủa ra, thoải mái nâng dây nịt.

Nam nhân da trắng đi đằng trước nhất hờ hững liếc xe jeep của sĩ quan thượng úy, Beane đậu trước cửa.

- Torres, mấy nữ nhân Trung Quốc ngon hơn đúng không?

Nam nhân da trắng đó quay đầu cười nói giỡn với một nam nhân da trắng khác đi sau lưng mình:

- Có lẽ chúng ta nên bàn bạc với người Nhật Bản chết tiệt, kêu bọn họ sau này đưa nữ nhân Trung Quốc cho chúng ta, người thấy sao, Torres?

Torres thiếu tá gật đầu, mỉm cười nói:

- Nghe lời trung tá.

Torres thiếu tá chỉ hướng Beane, cười to bảo:

- Hai kẻ xui xẻo tiếp theo chỉ có thể tự sướng một mình.

Torres thiếu tá, Roberts trung tá đứng trước cửa cười to không phát hiện Diệp Dương Thành điều khiển con ong vàng cường hóa chung cực tăng hình bay vào nhà gỗ sau lưng bọn họ.

Trong nhà gỗ trang trí sơ sài, vật dụng duy nhất đáng giá là chiếc giường gỗ ghép lung tung đặt ở tay trái từ cửa vào. Giường gỗ bị máu nhuộm đỏ, bốn nữ nhân toàn thân trần truồng nằm trên giường, người trần đầy vết roi ghê rợn.

Trong bốn nữ nhân có ba người từ ba mươi đến bốn mươi tuổi, chăm sóc sắc đẹp rất tốt. Khiến mắt Diệp Dương Thành nóng rực là bên cạnh ba phụ nữ có một thiếu nữ chỉ mười sáu, bảy tuổi mặt mày thanh tú, vóc dáng yêu kiều.

Bốn nữ nhân này mà là vượt biên gì? Diệp Dương Thành không ngốc, nhìn cách ăn mặc, chăm sóc sắc đẹp của bốn nữ nhân là đoán ra manh mối. Nếu Diệp Dương Thành không đoán sai, bốn nữ nhân này không phải vượt biên mà bị người bắt cóc.

Vết roi không phải nguyên nhân dẫn đến cái chết, bọn họ chết vì . . . Bốn khúc gỗ đâm vào âm hộ.

- . . .

Diệp Dương Thành điều khiển đại đội ong vàng cường hóa chung cực xoay quanh bên trên xác bốn nữ nhân, cảm xúc sát ý căm rễ trong lòng hắn, nhanh chóng đâm chồi nảy lộc.

Diệp Dương Thành mặc kệ có hiệu quả hay không, hắn ngồi xếp bằng trong phòng khách sạn Động Thương huyện, nhỏ giọng nói:

- Các người hãy yên tâm, ta sẽ không tha cho đám cầm thú không bằng kia, không tha một tên. Hãy yên tâm đầu thai đi, ta sẽ bao thù cho các người.

Bỗng có thanh âm cực kỳ đột nhiên vang bên tai Diệp Dương Thành:

- Thật không?

Thanh âm trong trẻo làm tinh thần Diệp Dương Thành hoảng hốt.

Diệp Dương Thành điều khiển lại con ong vàng cường hóa chung cực suýt bị hấn lỗ tay làm rớt xuống. Diệp Dương Thành bình ổn cảm xúc, tưởng đầu gặp oan hồn giống như Vô Điền Cát Dã.

423. Chương 401-2: Nhìn Thấy Ghê Người (hạ)

Chương 401: Nhìn thấy ghê người. (Hạ)

Diệp Dương Thành điều khiển con ong vàng nhảy lên nhảy xuống biểu thị gật đầu, nói tiếp:

- Đương nhiên là thật, các người đừng ở lại trên thế gian nữa, hãy đầu thai đi, ngoài ra . . .

Giọng nữ trong trẻo trở nên hoang mang:

- Mẫu thân của ta đã đi.

Thanh âm nhẹ nhàng truyền vào tai Diệp Dương Thành:

- Phụ thân của ta bị người Nhật Bản đánh chết rồi . . . Mới rồi ta . . . Ta muốn đi cùng mẫu thân nhưng ta không chui vào được, không chui vào được, hu hu . . .

Tiếng nức nở thê lương quanh quẩn bên tai Diệp Dương Thành.

Nghe nữ quỷ nói, lòng Diệp Dương Thành máy động hỏi:

- Nàng là dị nhân?

Nữ quỷ nức nở hỏi:

- Dị nhân là cái gì?

Diệp Dương Thành ngần ngừ:

- Tức là . . .

Một lát sau Diệp Dương Thành giải thích rằng:

- Là người nắm giữ năng lực người bình thường không nên có.

Nữ quý tiếp tục khóc:

- Hu hu . . .

Nữ quý ghen ngào nói:

- Vậy có . . . Có thể thấy . . . Thấy ánh sáng trắng trong không khí người khác không thấy có tính không?

Diệp Dương Thành ngây người:

- Ánh sáng trắng người khác không thấy?

Diệp Dương Thành không quá chắc chắn nói:

- Có lẽ tính.

- Người . . . Người nói sẽ trả thù cho ta và mẫu thân . . .

Nữ quý khóc một lúc sau ấp úng nói:

- Ta . . . Ta không thể nhúc nhích . . .

- Tại sao?

Diệp Dương Thành khó hiểu hỏi:

- Tại sao không thể nhúc nhích?

Nữ quý khóc nói:

- Bởi vì . . . Bởi vì ta trông thấy nhiều ánh sáng trắng . . . Bay . . . Bay hướng kia . . . Ta . . . Hu hu . . .
. Ta mà nhúc nhích là nó kéo ta qua . . . Hu hu . . .

Trong phút chốc Diệp Dương Thành không hiểu ra sao. Thiếu nữ này giống dị nhân nhưng chỉ có thể thấy ánh sáng trắng làm đầu óc Diệp Dương Thành lơ mơ, nhưng nếu đã phát hiện ra nàng thì hẳn quyết cứu. Xem tình huống bây giờ của thiếu nữ thì Diệp Dương Thành rất có cơ may thu nàng làm linh phó được.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành mở miệng hỏi:

- Nàng có dự định gì tiếp theo? Ở lại đây sao?

Nữ quý rất sợ hãi, vội lắc đầu phủ định:

- Không . . . Đừng!

Nữ quý bổ sung thêm:

- Nhưng ta . . . Ta không thể nhúc nhích . . .

Diệp Dương Thành trầm ngâm nói:

- Muốn kéo nàng qua . . .

Bỗng mắt Diệp Dương Thành sáng lên:

- Mảnh đất cửu âm!

Nữ quý khó hiểu hỏi:

- Cái gì là mảnh đất cửu âm?

Diệp Dương Thành không biết nên giải thích mảnh đất cửu âm như thế nào cho nữ quý:

- Đó là . . . Là nơi kỳ lạ có thể lôi kéo âm lực trong phạm vi mấy vạn km lại gần.

Bản thân Diệp Dương Thành cũng hiểu biết rất ít về mảnh đất cửu âm, hẳn chỉ nghe Triệu Dung Dung từng nói một lần.

Nếu mảnh đất cửu âm trông thấy âm lực bị mảnh đất cửu âm lôi kéo thì phải chăng nàng có thể đi theo những âm lực này tìm đến mảnh đất cửu âm?

Vừa nghĩ đến khả năng này là tâm tình Diệp Dương Thành rất kích động, nếu xác định có thể làm thì hẳn sẽ ném linh hồn vài người bình thường vào mảnh đất cửu âm, chờ bọn họ hoàn thành chuyển hóa lệ quý sau đó ra tay thu làm linh phó.

Diệp Dương Thành đã sớm nghĩ ra cách này, có hỏi Triệu Dung Dung. Theo Triệu Dung Dung nói thì mảnh đất cửu âm giúp nàng chuyển hóa thành lệ quý trước khi Triệu Dung Dung tiến vào chuyển hóa thì âm lực bị tiêu hao hơn phân nửa. Sau khi Triệu Dung Dung hoàn thành chuyển hóa, bên trong còn sót lại một ít âm lực bị nàng hao hết sạch, muốn chuyển hóa thành lệ quý nữa cần tích lũy thêm mấy năm.

Diệp Dương Thành vốn cho rằng cách này tạm ngừng tại đây, ai ngờ có bước ngoặt mới.

Mảnh đất cửu âm là gì? Đó là chỗ cho oan hồn bình thường huyền hóa hàng loạt thành lệ quý.

Diệp Dương Thành thâm hét trong lòng:

- Má ơi, nhật được của quý!

Mặt ngoài Diệp Dương Thành nghiêm trang nói với nữ quý:

- Bây giờ ta có cách cho nàng rời khỏi đây, sau này có thể hoạt động tự do, thậm chí nhập xác người khác, được sống lại.

- Ta . . .

Trong bụng Diệp Dương Thành có nhiều mưu mô không đợi nữ quý nói hết câu đã ngắt lời:

- Nhưng bây giờ còn chưa được.

Diệp Dương Thành cố ý gợi lòng tò mò của mảnh đất cửu âm:

- Ta giải quyết đám súc sinh kia trước, khi trở về sẽ tìm cách mang nàng đi. Nhớ ở lại đây đừng nhúc nhích lung tung.

- A . . .

Bất giác nữ quý bị Diệp Dương Thành nắm mũi dẫn đi, trong đầu ngơ ngác ậm ừ, tâm tình nàng cực kỳ phức tạp.

Nhập xác người khác sống lại? Có thể được không?

Nữ quý ngơ ngác suy nghĩ.

Nữ quý không nhận ra Diệp Dương Thành cố ý ngắt lời nàng là muốn để nàng suy nghĩ lung tung. Đặc biệt trước đó Diệp Dương Thành cho nữ quý một hy vọng rời khỏi chỗ quý quái này, thậm chí sống lại. Dưới tình huống đó con người còn suy nghĩ lan man chứ nói gì đến quý?

Diệp Dương Thành điều khiển con ong vàng cường hóa chung cực bay một vòng trong phòng, xác nhận trừ nữ quý ra không có quý hồn nào khác. Diệp Dương Thành hít một hơi, ý định đùa giỡn với nữ quý chớp mắt bị ném ra khỏi đầu óc, sát khí lạnh lẽo thay thế ý cười.

Beane, sĩ quan thượng úy thấy Torres thiếu tá chỉ hướng mình, hai người bắt đầu đi đành xuống xe. Sĩ quan thượng úy, Beane đứng giữa mưa to kính quân lễ với Roberts trung tá, Torres thiếu tá.

Hai người lớn tiếng chào:

- Chào Roberts trung tá, Torres thiếu tá buổi trưa!

Thấy sĩ quan thượng úy, Beane xuống xe, hiếm khi tâm tình Roberts trung tá vui vẻ nên đùa với hai người:

- Nếu các người có hứng thú với xác chết thì vào thử xem?

Mặc dù câu đùa không vui chút nào.

Sĩ quan thượng úy, Beane rùng mình nghe Roberts trung tá nói.

Beane cười gượng:

- Có lẽ . . . Chúng ta thích hợp một mình giải quyết vấn đề sinh lý hơn . . .

Roberts trung tá, Torres thiếu tá, hai nam nhân da trắng khác cũng sốt nghe Beane nói, sau đó cười phá lên.

Torres thiếu tá gật đầu, nói:

- Vậy các người còn đứng đây làm gì?

Sĩ quan thượng úy, Beane bắt đắ dĩ nhìn nhau một, hai người hành lễ với bốn người Torres thiếu tá rồi lên xe đi.

Cổ tình lúc này Roberts trung tá ra về bắt đắ dĩ nói sau lưng sĩ quan thượng úy, Beane:

- Bốn người chúng ta chỉ có ba chiếc xe, có phải hơi thiếu chỗ?

Beane, sĩ quan thượng úy đang mở cửa xe bỗng chốc cứng người, vô cùng bắt đắ dĩ hít sâu sau đó mỉm cười.

Beane ngoái đầu nói:

- Nếu Roberts trung tá không ngại thì hãy lái chiếc xe này . . .

Roberts trung tá bí hiểm nhìn Beane:

- A? Vậy còn các người thì sao?

Roberts trung tá hí mắt nhìn trời đổ mưa ngày càng lớn, tỏ vẻ lấy làm lạ nhìn sĩ quan thượng úy, Beane.

Roberts trung tá hỏi:

- Chẳng lẽ các người muốn rèn luyện trong thời tiết quái quỷ này?

Beane không biết gã đã làm gì đắ tội Roberts trung tá, nhưng gã hiểu rõ rằng điều duy nhất gã có thể làm đó là nhún nhường, hết sức nhẫn nại.

Beane gượng ép nặn ra nụ cười, gật đầu, nói:

- Vâng thưa Roberts trung tá, ta nghĩ chúng ta nên rèn luyện một phen, có lẽ chạy việt dã trong thời tiết thế này cũng là kiểu rèn luyện không tệ.

424. Chương 402: Giết Hấn Không Còn Mạnh Giáp

Chương 402: Giết hấn không còn mạnh giáp.

Roberts trung tá giơ tay phải chỉ vào Beane:

- Người . . . !

Ngay lúc này.

Diệp Dương Thành bay ra khỏi nhà gỗ lạnh lùng ra lệnh:

- Xử lý mấy tên cặn bã này.

Đối với Diệp Dương Thành thì mâu thuẫn giữa các sĩ quan quân Mỹ không hấp dẫn chút nào, hắn chỉ biết mấy người trước mắt hắn phải chết.

Ong ong ong ong ong!

Cùng với Diệp Dương Thành ra lệnh, sáu con con ong vàng cường hóa chung cực theo sau lưng hắn tựa như máy bay ném bom xoay tròn rời khỏi đội lao hướng mục tiêu của mình. Con ong vàng cường hóa chung cực trong trạng thái tàng hình, kim độc trí mạng chích cần cổ lộ ra ngoài không khí của đám người Roberts trung tá.

Roberts trung tá đang trên đà sĩ quan thượng úy, Beane, gã định lấy cớ gì ép hai người Beane đẩy xe đưa gã đi thì bỗng cảm giác phần cổ nhúc nhúc thâu óc. Đau đớn chớp mắt lan khắp cơ thể làm Roberts trung tá tê lương gào rú.

- A!!!

Torres thiếu tá đứng bên cạnh Roberts trung tá nghe gã hét lên, tiếng hét hết sức thê thảm thì phản xạ quay đầu lại nhìn Roberts.

Torres thiếu tá định hỏi tình huống:

- Roberts trung . . . A!

Trên cổ Torres thiếu tá cũng đau thấu xương, thế là gã hét lên nối tiếp Roberts trung tá.

Sáu người, nói đúng hơn là sáu nam nhân cao to hơn một thước tám, nặng khoảng 120kg trở lên trong vòng ba giây thi nhau gào thét, té xuống đất bùn. Toàn quá trình trừ tiếng rú đau đớn đơn giản ra bọn họ không có thời gian nói thêm câu nào.

Sáu con con ong vàng cường hóa chung cực chích kim đâm vào, ngay khi đám người ngã xuống thì trên cổ bọn họ nổi lên bọc mủ xanh tím, khuôn mặt đen thui, môi trắng, người không biết còn tưởng là sáu người da đen.

Chất độc mãnh liệt chớp mắt lấy mạng. Tiếng hét thi nhau vang lên của đám người Roberts trung tá hấp dẫn binh sĩ canh gác lối ra vào doanh địa hồng chú ý. Bốn binh sĩ quân Mỹ liếc nhau, cùng mở bảo hiểm súng trường, nhắm họng súng hướng cửa gỗ bị xe jeep che khuất. Bọn họ cẩn thận tiến lên hai bước, đi tới hết sức cẩn thận.

- A!!!!

Bốn binh sĩ quân Mỹ chưa đi được mấy bước thì Diệp Dương Thành mang theo bốn trăm chín mươi chín con ong vàng cường hóa chung cực phóng lên cao, hắn phái ra bốn con ong vàng cường hóa chung cực chớp mắt giải quyết bốn binh sĩ định đến xem xét tình huống.

Diệp Dương Thành làm ngơ như không nghe thấy tiếng gào rú của bốn binh sĩ quân Mỹ, hắn thậm chí không nhìn xác chết của bọn họ cái nào. Diệp Dương Thành bay nhanh trong không trung, sắp xếp hành động.

- Tiểu đội số một trung đội một, mục tiêu hướng đông bắc, tìm phòng chỉ huy căn cứ, xử lý tất cả người trong phòng chỉ huy.

Hai mươi con ong vàng cường hóa chung cực chớp mắt rời khỏi đại đội, xếp hàng hàng bay nhanh hướng đông bắc chấp hành nhiệm vụ Diệp Dương Thành đặt ra. Nhiệm vụ của chúng nó là giải quyết tất cả người trong phòng chỉ huy, làm căn cứ quân sự chìm vào cục diện hỗn loạn.

Diệp Dương Thành nhanh chóng ra lệnh lần hai:

- Tiểu đội thứ hai, ba, bốn trung đội một, mục tiêu là cả tòa căn cứ hải quân, giải quyết mọi chốt ngầm và sáng.

Ba tiểu đội, sáu mươi con ong vàng cường hóa chung cực nhanh chóng thoát khỏi đại đội, tứ tán bốn phương tám hướng. Nhiệm vụ của chúng nó là giải quyết tất cả binh sĩ tuần tra, canh gác, cố gắng kéo dài thời gian reo chuông cảnh báo con ong vàng tập kích, tranh thủ nhiều thời gian hơn cho đồng bạn, giải quyết nhiều binh sĩ quân Mỹ không đề phòng.

Diệp Dương Thành bình tĩnh ra lệnh lần ba:

- Tiểu đội thứ năm trung đội một, toàn trung đội hai, mục tiêu là tây bắc căn cứ không quân. Giải quyết toàn bộ binh sĩ căn cứ không quân đóng tại đó, ai dám tới gần phạm vi căn cứ không quân thì giết hết.

Sáu tiểu đội, một trăm hai mươi con ong vàng cường hóa chung cực rời khỏi đội bay hướng căn cứ không quân phía tây bắc. Nhiệm vụ của chúng nó là khiến nguyên tòa căn cứ không quân rơi vào trạng thái tê liệt, để những máy bay chưa bay lên trở thành mô hình không chút nguy hiểm.

Diệp Dương Thành ra mệnh lệnh thứ bốn:

- Toàn trung đội ba, tiểu đội một, hai trung đội bốn, mục tiêu đông nam, tây nam, bên cảng ven bờ. Xử lý tất cả sinh vật có thể nhúc nhích trong tầm mắt trên quân hạm. Bất cứ người nào dám can đảm thì giết không tha.

Diệp Dương Thành biết rõ ưu thế của đại đội ong vàng là đánh lén bất ngờ, nếu không thể tẩy trừ diện tích lớn vậy phải tranh thủ thời gian nhanh nhất. Nếu để đối phương phản ứng lại, vũ trang đầy đủ thì mặc dù con ong vàng cường hóa chung cực có chất độc rất cao nhưng không thể đảm thủng trang bị phòng hộ dày trên người đối phương. Diệp Dương Thành biết khả năng này rất nhỏ, cực kỳ nhỏ bằng không.

Nhưng vấn đề gặp ở căn cứ hải quân số hai mươi bảy khiến Diệp Dương Thành hiểu rõ tầm quan trọng của việc chuẩn bị đầy đủ, dù chỉ có một chút xíu khả năng cũng phải bóp nát nó từ trong trứng nước.

Một trăm bốn mươi con ong vàng cường hóa chung cực rời khỏi đại đội lao tới bên cảng ven bờ của căn cứ hải quân số mười sáu quân Mỹ trú đóng tại đây. Nhiệm vụ của chúng nó giống với trung đội hai, tiểu đội thứ năm trung đội một, cũng là khống chế binh sĩ đối phương, tan rã lực lượng vũ trang quân địch.

Chỉ cần thuận lợi khống chế nhân viên trang bị vũ khí thì nguyên căn cứ hải quân số mười sáu trở thành vỏ rỗng, đại quân sinh vật biển đã đến vùng biển ngoài căn cứ sẽ thế không thể đỡ hủy đi dây hàng không mẫu hạm tác chiến của căn cứ hải quân số mười sáu.

Nếu tình huống thích hợp, thế cục cho phép, có lẽ Diệp Dương Thành sẽ càng làm ra quyết định điên cuồng hơn nữa.

Diệp Dương Thành một hơi phía ra ba trăm bốn mươi con ong vàng cường hóa chung cực, hẩn hít sâu.

Diệp Dương Thành ra lệnh ột trăm năm mươi chín con ong vàng còn lại:

- Số còn lại theo ta, tự do công kích bất cứ binh sĩ quân Mỹ nào trông thấy trong căn cứ.

Đại đội bay cao hơn một trăm thước lao nhanh xuống, bay hướng đội binh sĩ quân Mỹ khoảng hơn bốn trăm người đang huấn luyện gần đó.

Diệp Dương Thành dẫn đầu xung phong lao xuống, ra lệnh với Tiểu Ô:

- Mang theo tất cả thành viên đại quân sinh vật biển lật tung mọi quân hạm các người trông thấy. Nếu cuối cùng có một thuyền cứu nạn nào của tàu ngầm nổi trên mặt biển . . .

- Chủ nhân yên tâm!

Tiểu Ô tràn đầy tự tin bảo đảm:

- Chắc chắn Tiểu Ô sẽ giết hẩn không còn manh giáp!

Đội binh sĩ đang luyện tập trên thao trường thuộc sĩ quan thượng úy lúc trước đi cùng Beane, bây giờ bọn họ còn đang đội mưa luyện tập, không hay biết trên bầu trời có một đội tử thần huơ gai độc trí mạng lao hướng bọn họ. Huấn luyện vẫn đang tiếp tục.

Tuy nhiên đám lính phát hiện sĩ quan thượng úy phụ trách giám thị bọn họ đã rời đi, huấn luyện lỏng lẻo hơn. Các trò cười, nội dung sến làm người ta cảm nín liên tục vang lên trên thao trường.

Một binh sĩ da trắng hai mươi lăm, sáu tuổi cười to bảo:

- Ramirez, có lẽ người nên xin Mitchel lthượng úy cho giấy thông hành tạm thời, nữ nhân trong doanh địa hồng sẽ giúp người giải quyết vấn đề mỗi buổi tối người cần.

425. Chương 403: Huyết Tẩy Căn Cứ Hải Quân Số Mười Sáu

Chương 403: Huyết tẩy căn cứ hải quân số mười sáu.

Binh sĩ da trắng hét với một binh sĩ đang nằm sắp đi tới:

- Người biết không? Mỗi tối người thở hồng hộc như chó động dục.

- Ha ha ha ha ha ha!

Trên thao trường rộ lên tiếng cười. Một binh sĩ da đen hai mươi lăm, sáu tuổi nhe hàm răng trắng, la ó:

- Có lẽ chúng ta nên cùng đến doanh địa kéo mấy nữ nhân này ra ngoài, ta sẽ cho các nàng biết chim nhỏ của đám trưởng quan không thoải mái bằng chim to của ta!

Ramirez đang bò dưới vũng bùn tiến tới trước bỗng ngừng lại, quay đầu la lên:

- Harris, nếu người dám thì chúng ta không ngại . . . A!

Bỗng cơ mặt Ramirez cứng ngắc phát ra tiếng gào kinh thiên động địa.

Nghe Ramirez gào, Harris cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Ramirez, có phải chim nhỏ của người đựng trứng tảng đá nào không?

Nhưng ngay sau đó Harris thấy mặt Ramirez vùi trong bùn đất, người co giật.

Harris nhận ra tình huống không đúng, gã biến sắc mặt hét kêu Ramirez:

- Ramirez, người đang đùa đúng không?

Harris nhấc chân chạy tới gần Ramirez, gã đang định cứu đồng bạn thì . . .

Một chuỗi tiếng hét thảm thiết vang lên:

- A . . . A . . .

Harris bản năng dừng bước, ngoái đầu lại, kinh hoàng phát hiện đám binh sĩ mới rồi còn cười giỡn bỗng ngã xuống như lúa bị gặt.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Nước bùn bắn lên cao. Sau khi Ramirez hét thảm gần mười giây thì hơn bốn trăm binh sĩ quân Mỹ té ngã, tiếng gào thét làm Harris ớn lạnh. Harris đứng ngậy tại chỗ giây lát sau từ bỏ ý định cứu Ramirez, gã xoay người chạy khỏi hiện trường đồ sát làm gã sợ chết khiếp. Nhưng mà . . .

Harris mới quay người đi, chưa kịp nhấc chân lên chợt cảm giác cần cổ đau nhức.

Harris bản năng hét lên:

- A!!!

Harris không may mắn thoát nạn, đôi mắt mãi mãi khép lại, nặng nề té xuống thao trường bùn lầy.

Trong vòng mười lăm giây gặt mạng sống hơn bốn trăm binh sĩ, Diệp Dương Thành dẫn đội bay đi địa điểm tiếp theo.

Trong phòng chỉ huy căn cứ hải quân số mười sáu, người phụ trách căn cứ, Wilson thượng tá lẳng lặng đứng trước bản đồ quân sự khu Đông Á, nghe Thomson thiếu tá báo cáo, chân mày nhíu chặt.

- Ngài thượng tá, bây giờ lực lượng quân sự chủ yếu của chúng ta tập trung tại khu Na Bá, Vũ Lưu Ma, Kim Võ Đình, Y Giang Thôn, Quốc Đầu Quận. Tuy căn cứ hải quân số hai mươi bảy đã đánh lui quái vật biển tập kích nhưng nó đã mất đi năng lực tác chiến.

Thomson thiếu tá cực kỳ bất đắc dĩ nói:

- Tức là ưu thế liên kết số hai mươi bảy và số mười sáu chúng ta đã biến mất. Nếu lúc này quái vật biển tấn công bến cảng của chúng ta . . . Ngài thượng tá cũng biết là chúng ta không có can thiệp như cần cứ số hai mươi bảy. Chỗ chúng ta mức biển sâu và khu vực biển rộng hơn cần cứ hải quân số hai mươi bảy rất nhiều.

Nghe Thomson thiếu tá phân tích, Wilson thượng tá xem bản đồ thật lâu sau mới quay sang nói với gã:

- Chắc trong thời gian ngắn quái vật biển sẽ không tấn công cần cứ của chúng ta.

- Tuy rằng cần cứ hải quân số hai mươi bảy tổn thất nặng nề nhưng bảy quái vật biển cũng bị tổn thất không nhẹ. Tàu ngầm từ chỗ chúng ta đi cần cứ hải quân số hai mươi bảy không bị quái vật biển tập kích chính là chứng minh tốt nhất.

Thomson thiếu tá nhún vai nói:

- Chỉ mong thượng tá nói đúng.

Thomson thiếu tá chỉ vào khu vực An Điền Lập Lạc trên bản đồ, nói:

- Nhưng vì phòng ngừa, ta cho rằng chúng ta nên điều khiển một hạm đội qua đó túng đóng tại cần cứ hải quân số hai mươi bảy. Ít ra trước khi bộ tư lệnh không phái thêm quân hạm, tàu ngầm thì cần cứ hải quân số hai mươi bảy phải có quân hạm, tàu ngầm của chúng ta. Ngài thượng tá thấy sao?

Wilson thượng tá hiểu rõ đạo lý một cây cột không chống vững nhà, ngưng tụ lực lượng vào một điểm là tăng mức độ mạo hiểm cực lớn. Điều hạm đội trú đóng ở cần cứ hải quân số hai mươi bảy, một khi cần cứ hải quân số mười sáu xảy ra vấn đề thì hạm đội được phái qua bên kia sẽ nhanh chóng rút về, nội ứng ngoại hợp đầu lại thế giáp công của quái vật biển có lẽ sẽ xuất hiện.

- Chúng ta nên phái bốn chiếc tàu ngầm, hai chiếc hạm khu trục, bốn chiếc tàu bảo vệ đi trú đóng cần cứ hải quân số hai mươi bảy.

Nên biết vị trí bến cảng cần cứ hải quân số hai mươi bảy là cảng thiên nhiên, giữ được lối ra cảng là sẽ nhốt quái vật biển xâm phạm trong lồng giam. Cần cứ cần cứ hải quân số mười sáu thì khác, không có cảng, từ cần cứ nhìn ra ngoài là biển cả mênh mông vô bờ.

Rất nhanh xác định xong kế hoạch. Đang lúc Wilson thượng tá định điều quân hạm, tàu ngầm tạm thời trú đóng ở cần cứ hải quân số hai mươi bảy thì loáng thoáng có tiếng hét kinh hoàng từ đất trống bên ngoài phòng chỉ huy.

- A!!!!

Nghe tiếng la, chân mày Wilson thượng tá mới giãn ra lại nhú chặt.

Wilson thượng tá quay đầu héch cằm với một binh sĩ:

- Đi ra ngoài nhìn xem có chuyện gì.

Binh sĩ quân Mỹ kính quân lễ với Wilson thượng tá:

- Tuân lệnh trưởng quan!

Binh sĩ quân Mỹ chạy chậm rời khỏi phòng chỉ huy, nhưng chân trước mới bước ra khỏi ngưỡng cửa, gã chưa kịp đặt chân xuống chợt cảm giác gò má trái đau thấu óc. Binh sĩ quân Mỹ không kiềm được rú lên, rầm một tiếng, gã vướng ngưỡng cửa bay ra đập mạnh vào bùn đất cách cửa phòng chỉ huy ba thước, bể đầu chảy máu.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, toàn quá trình chỉ trong chớp mắt. Wilson thượng tá, Thomson thiếu tá cho rằng binh sĩ kia vấp ngưỡng cửa rồi té ngã.

Wilson thượng tá cực kỳ bất mãn chỉ đất trống ngoài cửa:

- Đây chính là binh sĩ của chúng ta?

Wilson thượng tá định nói gì thì bầy ong vàng phụ trách thanh lý phòng chỉ huy ủa vào.

- A!!!!

Tiếng hét thảm liên tục vang trong phòng chỉ huy. Wilson thượng tá, Thomson thiếu tá bị công kích trước tiên, tiếng kêu của bọn họ cũng lãnh lút nhất.

Trong phòng chỉ huy còn có hai mươi mấy nam nữ bận rộn công tác. Gần mười giây sau, phòng chỉ huy chìm trong tĩnh lặng kỳ lạ, hai mươi mấy xác chết tăng không khí rùng rợn.

Tiếng mưa rơi tầm tã là vách ngăn cách âm hoàn mỹ nhất. Ở chung một chỗ không nhìn ra được gì, nếu có ai đứng trên cao nhìn xuống căn cứ hải quân số mười sáu sẽ kinh ngạc suýt rớt tròng mắt.

Mười mấy thao trường dùng để huấn luyện, trời đang mưa như trút nước nhưng trên thao trường vẫn đang huấn luyện. Từ trên cao nhìn xuống, đám binh sĩ bận huấn luyện bỗng thi nhau té xuống như tập thể bị bệnh nan y, bóng ma chết chóc hoàn toàn bao phủ căn cứ hải quân số mười sáu.

Năm trăm con ong vàng cường hóa chung cực tựa như cọp xuống núi xông vào bầy dê, không gặp bất chống cự nào mãnh liệt một chút đã thế như chẻ tre xử lý từng đoàn binh sĩ quân Mỹ.

Cùng lúc đó, một trăm hai mươi chín con ong vàng cường hóa chung cực tiểu đội thứ năm trung đội một, trung đội hai phụ trách thanh lý căn cứ không quân cũng thuận lợi giành quyền khống chế căn cứ. Tòa căn cứ không quân chiếm một phần tư diện tích căn cứ hải quân số mười sáu liên tục vang tiếng gào rú. Trong màn mưa dày đặc, có mười mấy phi công tuyệt vọng kêu rên, mất mạng.

426. Chương 404: Phá Hủy Căn Cứ Quân Sự Okinawa (thượng)

Chương 404: Phá hủy căn cứ quân sự Okinawa. (Thượng)

Một trăm hai mươi con ong vàng cường hóa chung cực xâm nhập căn cứ không quân một phút sau nguyên tòa căn cứ đã hoàn toàn bị chúng nó khống chế. Không ai vào được căn cứ không quân mà không kinh động chúng nó, càng không có máy bay nào cất cánh tại đây được.

căn cứ hải quân số mười sáu, căn cứ không quân hoàn toàn tê liệt.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bầy con ong vàng sau khi nhận nhiệm vụ của mình sau đó giải quyết mục tiêu với tốc độ iêu nhanh. Diệp Dương Thành ở trên bờ giải quyết lực lượng không quân căn cứ hải quân số mười sáu, khống chế quân hạm, tàu ngầm đậu ở bến cảng. Tiểu Ô sớm núp trong san hô ra lệnh đại quân sinh vật biển tập kích dây hàng không mẫu hạm tác chiến trú đóng ở căn cứ hải quân số mười sáu.

Một chiếc hàng không mẫu hạm, hai chiếc hạm tuần dương Ticonderoga cấp Aegis, ba chiếc hạm khu trục cấp Arleigh Burke, ba chiếc tàu bảo vệ cấp Perry, thuyền tiếp tế súng ống.

Sau khi mất đi lực lượng không trung và mất cả năng lực công kích trên biển, dây hàng không mẫu hạm tác chiến yếu đuối như trẻ sơ sinh trước đại quân sinh vật biển của Diệp Dương Thành, không có chút sức đánh lại.

Vang tiếng nổ đéng tai tuyên bố dây hàng không mẫu hạm tác chiến rơi vào tay giặc và hủy diệt.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng va chạm kinh thiên động địa vẫn còn tiếp tục. Mới có năm giây, dây hàng không mẫu hạm tác chiến trú đóng trong căn cứ hải quân số mười sáu đã bị hủy diệt hoàn toàn. Không có máy bay trực thăng ngư lôi uy hiếp, không có uy hiếp từ quân hạm, tàu ngầm, đại quân sinh vật biển do Tiểu Ô dẫn dắt chiếm ưu thế tuyệt đối. Hàng không mẫu hạm khổng lồ bị chúng nó chà đạp không thể phản kích.

Trên mặt biển trôi nổi miếng gỗ vụn và các loại tạp vật rớt từ quân hạm. Thủ lĩnh của móng ngựa bạo lực đụng tan hoang. Diệp Dương Thành dẫn một trăm năm mươi chín cường hóa chung cực bay lên cao cách mặt đất hơn chục thước liên tục tìm kiếm người sống, mưa từ bầu trời rơi xuống này càng dày đặc hơn.

Từ lúc chính thức phát động tập kích đến huyết tẩy cả tòa căn cứ hải quân số mười sáu tổng cộng chỉ mất gần bảy phút. Trong thời gian hơn sáu phút, mọi người trong căn cứ hải quân số mười sáu, người phụ trách, quân quan, binh sĩ vẫn vâng vâng đều bị đại đội ong vàng Diệp Dương Thành dẫn đầu đưa xuống địa ngục.

Diệp Dương Thành chỉ huy bốn trăm năm mươi chín cường hóa chung cực lục sùng căn cứ hải quân số mười sáu ba lần, xác nhận không có bất cứ người sống nào, Diệp Dương Thành ở trong phòng khách sạn Động Thương huyện xa xôi nở nụ cười kỳ dị.

Rào rào rào!

Trên bờ cát ven biển hướng tây nam căn cứ hải quân số mười sáu đột nhiên xuất hiện năm vật khổng lồ như hàng không mẫu hạm. Lưng chúng nó bọc thép dày nặng, toàn thân tựa như có kim loại bao phủ, cho người kích thích thị giác mãnh liệt.

Năm con của móng ngựa viễn cổ theo Diệp Dương Thành chỉ huy rời khỏi mặt biển, xuất hiện trên bờ cát căn cứ hải quân số mười sáu quân Mỹ trú đóng ở Nhật. Nhìn từ xa năm con của móng ngựa viễn cổ như từng hòn đảo nhỏ di động, thân hình cao lớn liếc sơ đã làm người rét run.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Năm con của móng ngựa viễn cổ nghênh ngang va đụng trong căn cứ hải quân số mười sáu, trên đường đi xe jeep, xe tải, hay trạm gác che trước mặt chúng nó đều bị của móng ngựa dùng sức mạnh lật tung, bị phá hủy.

Dãy quân doanh này là kiến trúc xi - Măng cao hai tầng lầu, chia ra sáu hàng, mỗi hàng có mấy chục căn phòng. Nơi này vừa là chỗ ở của các sĩ quan, binh sĩ quân Mỹ căn cứ hải quân số mười sáu, vừa là nhà ăn, kho đạn vãn vãn.

Có một điều hiển nhiên là Diệp Dương Thành không cần biết nó được dùng làm gì, hắn chỉ biết rằng căn cứ hải quân số mười sáu không chỉ bị phá hủy lực lượng trên biển, những thứ trong tòa căn cứ hải quân này sẽ bị hắn phá hoại hoàn toàn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Năm con của móng ngựa viễn cổ thể như chẻ tre lật tung mọi thứ ở dọc đường, sau khi xông vào doanh địa chúng nó phá hoại lung tung. Cơ thể to lớn, dày nặng như xe tăng thành vũ khí công kích và phòng ngự tốt nhất.

Trong từng đợt va chạm, các kiến trúc quân doanh tựa thiếu nữ bị lột sạch quần áo bất lực mặc cho của móng ngựa chà đạp. Rất nhanh, kiến trúc doanh địa xếp hàng ngay ngắn biến thành một mảnh phế tích. Đám của móng ngựa viễn cổ trùng kích dã man không bị hao tổn gì nhiều.

Diệp Dương Thành không thèm nhìn doanh địa đã ta hoang, hắn điều khiển con ong vàng cường hóa chung cực bay trước dẫn đường năm con của móng ngựa viễn cổ xông hướng địa điểm khác.

Nửa tiếng tiếp theo, trung tâm hậu cần, sửa chữa tàu chiến, sân bay, các phương tiện trong căn cứ hải quân số mười sáu đều bị đám của móng ngựa chà đạp thành bãi phế tích. Đặc biệt là những chiếc máy bay không có phi công lái trong sân bay căn cứ quân sự, chúng nó bị đám của móng ngựa bạo ngược thành đồng nát.

Nguyên căn cứ hải quân số mười sáu bị Diệp Dương Thành phá hoại, từ lực lượng không trung, lực lượng đất liền đến lực lượng trên biển. Từ nay căn cứ hải quân số mười sáu bị xóa sổ.

Gần như hoàn mỹ hoàn thành kế hoạch phá hủy căn cứ hải quân số mười sáu, Diệp Dương Thành không quay lại doanh địa hồng tìm nữ quỷ kia tâm sự ngay mà ra lệnh bày của móng ngựa viễn cổ trở về biển, lao hướng căn cứ hải quân tiếp theo.

Diệp Dương Thành hiểu rằng thời gian quan trọng với hắn cỡ nào. Phá hủy một tòa căn cứ hải quân số mười sáu mất năm, mười phút, trên quần đảo Okinawa có tổng cộng bốn mươi một căn cứ quân sự quân

Mỹ trú đóng tại Nhật.

Diệp Dương Thành hiểu rõ căn cứ hải quân số hai mươi bảy, căn cứ hải quân số mười sáu mới bị hấn phá hoại là căn cứ quân sự khá lớn trong căn cứ quân Mỹ tại quần đảo Okinawa, phá hủy mấy căn cứ nhỏ khác không mất nhiều thời gian như vậy. Tuy nhiên Diệp Dương Thành đặt mục tiêu là trước mặt trời mọc ngày mai nhỏ hết căn cứ quân Mỹ trên quần đảo Okinawa.

Tạm không nói đến mức độ khó khăn, thời gian rất là chặt chẽ.

Bởi vậy Diệp Dương Thành tạm gác nữ quỷ sang một bên, chờ hấn hoàn thành hết hành động mới quay về tìm cách dẫn nàng đi sau. Trước khi hành động thành công, nữ quỷ chỉ có thể phập phồng lo sợ núp trong nhà gỗ.

Có thêm năm trăm con ong vàng cường hóa chung cực tham gia, Diệp Dương Thành chiếm quyền chủ động tuyệt đối với căn cứ quân Mỹ. Cách căn cứ hải quân số mười sáu gần 40 km là một căn cứ không quân quy mô cỡ trung, vì nó cách xa bờ biển, Diệp Dương Thành có lòng muốn phá hủy hết máy bay cũng khó nên đành bỏ qua.

Diệp Dương Thành rời khỏi căn cứ hải quân số mười sáu phút thứ hai mươi, nguyên tòa căn cứ không quân bị hấn dẫn dắt bầy con ong vàng cường hóa chung cực huyết tẩy sạch sẽ. Trừ xác chết la liệt đầy đất ra chỉ còn lại máy bay mất người lái.

Trên thế giới không có chuyện không lọt gió, dù Diệp Dương Thành hành động nhanh và ẩn khuất, nhưng từ lúc hấn giải quyết căn cứ hải quân thứ ba chợt nhận ra đối phương có điều cảnh giác. Khi tập kích căn cứ hải quân thứ bốn, có thể nói nguyên tòa căn cứ đã vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Tất cả binh sĩ tập kết xong, súng đạn lên nòng chuẩn bị liều mạng.

427. Chương 404-2: Phá Hủy Căn Cứ Quân Sự Okinawa (hạ)

Chương 404: Phá hủy căn cứ quân sự Okinawa. (Hạ)

- Báo cáo Hernandez tướng quân, căn cứ hải quân số ba mươi chín quần đảo Okinawa đã mất liên lạc vào ba phút trước, gọi không trả lời, xin hãy điều động máy bay trinh sát điều tra nguyên nhân!
- Báo cáo Hernandez tướng quân, căn cứ hải quân số mười ba quần đảo Okinawa đã mất liên lạc vào bốn phút trước, gọi không trả lời, xin hãy điều động máy bay trinh sát điều tra nguyên nhân!
- Báo cáo Hernandez tướng quân, căn cứ không quân số hai mươi hai quần đảo Okinawa đã mất liên lạc vào hai phút trước, gọi không trả lời, xin hãy điều động máy bay trinh sát điều tra nguyên nhân!
- Báo cáo . . .

Hernandez nghe bên tai không ngừng truyền đến báo cáo căn cứ quân sự mất liên lạc với tổng bộ. Hernande, thượng tướng bốn sao nước Mỹ, tổng tư lệnh bộ tư lệnh Thái Bình Dương nhú mày. Thuốc lá kẹp giữa hai tay bị dập tắt Hernandez tướng quân cũng không để ý, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Từ ba tiếng trước căn cứ hải quân số mười sáu mất liên lạc bình thường, chỉ huy, khống chế, thông tin, hệ thống máy tính bộ không ngừng truyền đến tin xấu có căn cứ quân sự mất liên lạc. Mãi tới bây giờ đã có mười một căn cứ quân sự mất liên lạc với tổng bộ trên quần đảo Okinawa.

Hernandez là tổng tư lệnh bộ tư lệnh Thái Bình Dương nên biết sự thật đằng sau sự kiện quái vật biển tập kích, vì biết nên bây giờ gã rất tức giận rồi lại không biết làm sao.

Đặc biệt khi Hernandez tướng quân nhận được tin tức từ máy bay trinh sát truyền về thì càng câm nín. Mười một tòa căn cứ quân sự không phải mười một miếng đậu hủ non, té nhưng trong ba tiếng gần ngủ mười một tòa căn cứ quân sự thây ngã khắp nơi. Trong đó có tám căn cứ hải quân gần ven biển bị người hủy thành đồng đổ nát.

Hernandez tướng quân biết muốn phá hủy mười một tòa căn cứ quân sự trong thời gian ngắn, có tám căn cứ hải quân bị phá hoại hoàn toàn cần thực lực mạnh cỡ nào mới làm được.

Bộ tư lệnh Thái Bình Dương đặt ở Hawaii, nước xa không cứu được lửa gần, Hernandez tướng quân hiểu rõ đạo lý đó. Hernandez không nắm chắc tung tích của đối phương, không thể xác định thực lực thật sự của phe địch. Một khi Hernandez tùy tiện điều động quân đội tập kết hoặc bao vây tiêu trừ, lỡ bị đối phương một hơi nuốt hết thì gã khó trốn khỏi trách nhiệm.

Vì vậy Hernandez tướng quân sắp xếp phòng ngự tập kích đột nhiên này, yêu cầu tất cả căn cứ quân sự trên quần đảo Okinawa lập tức sẵn sàng chiến đấu. Mọi người căng thẳng thần kinh, chú ý từng giây từng phút trập kích lỵ kỳ sẽ xảy ra.

Nhưng dù Hernandez tướng quân sắp xếp phòng ngự, người phụ trách những căn cứ quân sự đã điều động binh sĩ cảnh giác nhưng tin tức xấu vẫn liên tục bay vào tai Hernandez.

- Báo cáo Hernandez tướng quân, căn cứ không quân số sáu quần đảo Okinawa đã mất liên lạc vào sáu phút trước, gọi không trả lời, xin hãy điều động máy bay trinh sát điều tra nguyên nhân!

Lại một tin xấu đánh gãy Hernandez tướng quân suy tư, gã bỗng ngẩng đầu nhìn binh sĩ trẻ báo cáo tình trạng.

Giọng Hernandez trầm thấp khiến người không rét mà run:

- Người . . . Nói cái gì?

Binh sĩ trẻ sợ hãi giật mình kêu lên:

- Hernandez tướng quân, ta . . . Ta nói . . . Nói là sáu phút trước căn cứ không quân số sáu quần đảo Okinawa mất liên lạc với tổng bộ, giống . . . Giống như những căn cứ trước.

Binh sĩ trẻ nuốt nước miếng nói:

- Không hề trả lời lại tổng bộ kêu gọi.

Hiện giờ Hernandez tướng quân rất muốn giết người, nhưng gã biết đây không phải lúc nên tức giận.

Hernandez cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh gật đầu, nói:

- Điều máy bay trinh sát đến căn cứ không quân Gia Thủ Nạp . . .

Hernandez chưa kịp nói hết câu thì một binh sĩ trẻ vội vàng xông vào văn phòng.

- Báo . . . Báo cáo Hernandez!

Binh sĩ trẻ vội vã đến nỗi quên kính lễ:

- Căn cứ không quân số một (Gia Thủ Nạp) quần đảo Okinawa bị tập kích vào hai phút trước. Hoắc Lôi Đức thượng tá căn cứ không quân số một ngừng ngang báo cáo, khi liên lạc lại thì không thể kết nối, xin phái máy bay trinh sát đi điều tra nguyên nhân ngay . . .

Vốn những binh sĩ này không nên trực tiếp báo cáo với Hernandez tướng quân, nhưng vì chú trọng chuyện này, gã yêu cầu có biến động gì là báo ngay. Ý của Hernandez là ẩn giữ tình huống mới nhất rồi có sắp xếp thỏa đáng nhất. Thế nhưng mỗi tin tức truyền về lại là tin xấu làm Hernandez sắp nổi điên.

căn cứ không quân số một quần đảo Okinawa là căn cứ không quân lớn nhất của quân Mỹ trong vùng Viễn Đông. Căn cứ không quân Gia Thủ Nam quan trọng nhất đối với Hernandez tướng quân, không cho phép nó bị sút mẻ gì, nhưng bây giờ . . .

Rốt cuộc là ai? Là kẻ nào thông qua thủ đoạn như thế tập kích nhiều căn cứ quân sự trên quần đảo Okinawa trong thời gian ngắn ngủi? Thậm chí . . . Căn cứ không quân Gia Thủ Nam cũng không thoát được kiếp nạn này.

Hernandez tướng quân không thể tưởng tượng một đội như thế nào, lực lượng đáng sợ biết bao. Ban đầu Hernandez tướng quân cho rằng các căn cứ quân sự bị tấn công là do sự kiện quái vật biển tập kích, nhưng

theo thời gian trôi qua, ngày càng nhiều tin xấu đồn về, gã giật mình phát hiện đây không đơn giản là quái vật biển tập kích nữa mà là . . .

Hernandez tướng quân bỗng nhớ tin từ Nhà Trắng truyền về, trong não gã nhảy ra hai chữ: Côn trùng.

Vừa nghĩ đến khả năng kia, Hernandez tướng quân biến sắc mặt, bật dậy từ chiếc ghế. Hernandez liên tục thay đổi sắc mặt mấy lần, ngay sau đó gã nhìn hướng hai binh sĩ đến báo tin. Hernandez mở miệng định ra lệnh thì ngoài văn phòng vang lên tiếng bước chân vội vã, một binh sĩ chạy nhanh vào.

Binh sĩ lo sợ nhìn Hernandez:

- Báo cáo Hernandez tướng quân, bảy chỗ căn cứ quay quanh căn cứ không quân Gia Thủ Nam trên quần đảo Okinawa đều mất liên lạc với tổng bộ . . .

Binh sĩ nuốt nước bọt khan, nói:

- Máy bay của Baker thiếu tá . . . Mất liên lạc với tổng bộ.

Hernandez tướng quân hộc máu:

- Phụt!

căn cứ không quân Gia Thủ Nam là căn cứ tiền tuyến quan trọng của nước Mỹ dòm ngó tình báo nước khác, căn cứ không quân Gia Thủ Nam bị tập kích cũng không khiến Hernandez hộc máu, nhưng tin tức về Baker thiếu tá làm gã hộc máu.

Lý do rất đơn giản, vì Baker thiếu tá là con một của Hernandez tướng quân. Nửa tiếng trước Hernandez tự mình gọi điện thoại cho Baker thiếu tá, kêu gã lái máy bay rời khỏi Okinawa ngay, không ngờ . . .

Căn cứ bị phá hủy, con một có lẽ đã mất mạng, các tin tức dồn dập làm trước mắt Hernandez tối sầm, ngất xỉu.

Đám binh sĩ quân Mỹ luống cuống tay chân hét chói tai:

- Hernandez tướng quân có sao không!?

Hành động thuận lợi hơn Diệp Dương Thành dự đoán rất nhiều. Co đại đội ong vàng cường hóa chung cực tham gia, toàn hành động hoàn thành trong vòng mười một tiếng đồng hồ, hoàn mỹ không có chỗ chê.

Bốn mươi một tòa, tròn bốn mươi một tòa căn cứ quân sự, hơn ba mươi vạn binh sĩ quân Mỹ bị Diệp Dương Thành điều khiển đại đội ong vàng cường hóa chung cực huyết tẩy sạch sẽ trong vòng mười một tiếng đồng hồ, bị đại quân sinh vật biển của hắn phá hủy hoàn toàn.

428. Chương 405: La Quang Kỳ Ta Chỉ Có Một Chữ: Phục!

Chương 405: La Quang Kỳ ta chỉ có một chữ: Phục!

Diệp Dương Thành bám xác con ong vàng cường hóa chung cực bay với tốc độ gần 600km/1h trên cao hai trăm thước quần đảo Okinawa, nhìn xuống mọi thứ dưới chân. Diệp Dương Thành có ảo giác cao cao tại thượng nhìn xuống thương sinh.

Vốn bốn mươi tòa căn cứ quân sự trên quần đảo Okinawa trừ sáu căn cứ hải quân nằm trong đất liền, Diệp Dương Thành không thể điều của móng ngựa lên bờ thẳng tiến ra, còn lại ba mươi tòa căn cứ quân sự đã hoàn toàn biến thành ba mươi ba phế tích. Xem những tình huống trước mắt, dù là ai đều sẽ không liên tưởng chúng nó với bốn chữ căn cứ quân sự.

Diệp Dương Thành nhìn căn cứ quân sự bốc khói đặc, hắn biết bắt đầu từ bây giờ quần đảo Okinawa trở thành vùng cấm quân sự của hắn. Cả tòa quần đảo Okinawa không còn bao nhiêu binh sĩ quân Mỹ sống sót, cũng không có lực lượng quân sự nào uy hiếp được Trung Quốc.

Cây đình nước Mỹ đâm cổ họng Trung Quốc mấy chục năm đã bị Diệp Dương Thành nhổ tận gốc.

Điều bây giờ Diệp Dương Thành có thể tưởng tượng là khi mọi thứ trên quần đảo Okinawa lộ ra trước mặt thế nhân, chuyện xảy ra tại Okinawa bị báo đài lập đi lập lại lên sóng thì thế giới sẽ dậy sóng thần như thế nào.

Diệp Dương Thành có thể tưởng tượng được người Nhật Bản nghe tin này sẽ hoan hô reo hò, người Trung Quốc càng hưng phấn hơn. Người nước Mỹ thì từ mặt ủ mảy chau chưa đủ để hình dung hoàn cảnh khó khăn bọn họ sắp gặp.

Căn cứ hải quân Hoàn Tu Hạ thị cộng với bốn mươi một căn cứ hải quân trên quần đảo Okinawa, tổng số người chết hơn bốn vạn người. Chỉ tính tiền trợ cấp cho binh sĩ đủ làm nước Mỹ vốn đã kinh phí eo hẹp càng khốn khó hơn. Cộng thêm căn cứ hải quân Hoàn Tu Hạ thị và địa vị đặc biệt của quần đảo Okinawa, mất hai nửa thuộc địa hải ngoại này ích lợi vùng Viễn Đông của nước Mỹ không thể được bảo đảm. Một khi dân chúng khủng hoảng thì sẽ không còn lý trí.

Dù chính phủ nước Mỹ đổ hết chuyện này lên người quái vật biển nhưng bọn họ vẫn phải giải quyết tiền trợ cấp bồi thường khổng lồ, tổn thất lớn trong sự kiện này. Không nói gì khác, chỉ tính chiếc hàng không mẫu hạm, các loại quân hạm bị chìm đủ làm nước Mỹ rối loạn.

Dù cuối cùng nước Mỹ vượt qua được, gom góp quân phí lại sắp xếp quân sự ở Hoàn Tu Hạ thị, quần đảo Okinawa, chẳng lẽ Diệp Dương Thành là người vô hình sao? Tạm không nhắc đến Hoàn Tu Hạ thị, chỉ nói quần đảo Okinawa, dù nước Mỹ nhà người không cam lòng muốn tới nơi này tiếp tục sắp xếp lực lượng quân sự cũng phải hỏi xem Diệp Dương Thành có đồng ý không.

Ban đầu Diệp Dương Thành định để lại lời cảnh cáo tại hiện trường, ví dụ như bắt đầu từ hôm nay quần đảo Okinawa chính là địa bàn của ta, bất cứ người nào không được sắp xếp lực lượng quân sự trong này, nếu không sẽ như thế như vậy. Nhưng Diệp Dương Thành nghĩ lại quyết định từ bỏ ý tưởng, vì nếu hấn làm như vậy chẳng phải nói ọi người sự kiện quái vật biển tập kích là do ai đó đã làm sao?

Lỡ như hù sợ mấy nhà dã tâm thì Diệp Dương Thành lấy đâu ra công đức huyền diệu để thăng cấp? Vị trí địa lý quần đảo Okinawa rất đặc biệt, đã định trước các đảo không có tương lai bình tĩnh. Điều Diệp Dương Thành phải làm là điểm đánh viện binh, không ra tiếng cảnh cáo, không có tin tức uy hiếp gì. Chỉ chờ đối phương chuẩn bị xong, tràn đầy niềm tin quay về tiếp tục gây rối thì Diệp Dương Thành sẽ lại ra cú đấm mạnh, không chỉ lấy được đền đáp phong phú còn có tác dụng uy hiếp hơn là bằng lời.

Diệp Dương Thành tuần tra quần đảo Okinawa một vòng sau đó đập cánh đi tới ven biển, liên lạc với Tiểu Ô:

- Tiểu Ô!

- Chủ nhân, có Tiểu Ô!

Thanh âm non nớt chứa vui sướng sau khi trả thù rõ ràng vang lên trong đầu Diệp Dương Thành:

- Xin Tiểu Ô ra lệnh.

- Bắt đầu từ hôm nay trở đi, ngay lúc này, vùng biển quanh 90 là nơi đóng quân của đại quân sinh vật biển. Trừ thuyền dân dụng ra, bất cứ thuyền, tàu ngầm nào có mang vũ khí đều không được đến gần Okinawa ba mươi hải lý. Một khi phát hiện thuyền võ trang vào vùng cấm thì người trực tiếp . . .

Trông mắt Diệp Dương Thành xoay tròn, sửa lệnh:

- Người báo cho ta biết ngay, sau đó chờ chỉ thị.

- Tuân lệnh chủ nhân!

Tiểu Ô đồng ý ngay không chút do dự:

- Tiểu Ô đã hiểu!

Diệp Dương Thành cười khê:

- Được rồi, người dẫn chúng nó kiếm ăn đi.

Diệp Dương Thành cắt đứt liên lạc tinh thần với Tiểu Ô.

Trong phòng học Bắc Kinh, La Quang Kỳ mặt đỏ rực hươu mạnh hai tay trong không trung.

- . . . Chắc chắn đây là người Trung Quốc chúng ta làm, có tám mươi phần trăm khả năng là đám dị nhân hoạt động ở tỉnh Chiết Giang đã làm!

Tuy đầu La Quang Kỳ đầy tóc bạc nhưng kích động hưng phấn như thanh niên trai tráng:

- Hết giận, rất hả giận!

Thấy phản ứng của La Quang Kỳ sau khi xem tài liệu tình báo, Hàn Thái Bình ngồi xéo đối diện cười tùm tùm khuyến khích:

- Lão La, người bị bệnh tim, đừng quá kích động.

- Tiếp theo còn cần bàn một số vấn đề quan trọng hơn.

Hàn Thái Bình chưa nói hết câu đã bị La Quang Kỳ xua tay ngắt ngang:

- Không sao!

La Quang Kỳ mặt mày hồng hào nói:

- Nắm xương già của ta còn rất cứng, đã bao nhiêu năm không hả giận như vậy. Người đừng cản ta, nếu không ta sẽ không tha cho người!

Nghe La Quang Kỳ trả lời, Hàn Thái Bình buồn cười:

- Người . . . Lão già gân!

Hàn Thái Bình cầm nín nhìn một lão nhân khác ngồi trên ghế chính bên tay phải mình, bất đắc dĩ nói:

- Đường thư ký, nói tiếp đi.

Đường Quốc Nghiệp mỉm cười, gật đầu, nói:

- Lão La, ngồi xuống đã.

Đường Quốc Nghiệp giơ tay đề không khí, nói với La Quang Kỳ:

- Chờ xong chuyện người muốn cười thế nào thì tùy, nhưng bây giờ còn chưa được.

La Quang Kỳ cười gượng:

- Ha ha . . .

La Quang Kỳ ngồi xuống chỗ của mình, nhanh chóng điều chỉnh biểu tình, bộ dạng nghiêm túc khiến Hàn Thái Bình bật cười.

Thấy La Quang Kỳ ngồi uống, Đường Quốc Nghiệp ngẩng đầu liếc cửa phòng họp đóng kín, ý cười biến mất trên môi.

- Hôm nay chỉ ba chúng ta mở họp.

Biểu tình Đường Quốc Nghiệp nghiêm túc nói:

- Ta tạm thời giấu tài liệu này, tìm hai người đến đây là bàn bạc về chuyện đám dị nhân tỉnh Chiết Giang. Hai người có ý kiến gì không? Bây giờ chỗ này không có người ngoài, có gì nói đó đi.

Không đợi Hàn Thái Bình lên tiếng, La Quang Kỳ giành trước:

- Để ta nói trước vậy.

La Quang Kỳ trầm ngâm một lúc sau, mở miệng nói:

- Chắc chắn đám dị nhân hoạt động ở tỉnh Chiết Giang không phải loại người họa quốc ương dân. Lần trước chuyện bọn họ làm tại Las Vegas nước Mỹ buộc ra hơn ba mươi căn bã chó cùng rút giậu của nước ta, gián tiếp lấy về tổn thất mấy trăm triệu cho quốc gia.

La Quang Kỳ cầm hồ sơ đặt trước mặt lên, tùy tay lật hai trang, chỉ vào một đoạn nội dung.

La Quang Kỳ nói:

- Theo tài liệu tình báo trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên đưa lên thì đoạn thời gian trước xảy ra sự kiện tập kích khủng bố ở vùng Kashgar, sau lưng có Ác Ma chi thủ tham gia. Đằng sau Ác Ma chi thủ có bóng dáng người Mỹ, các người nhìn xem đám dị nhân tỉnh Chiết Giang đã làm gì? Trong một đêm huyết tẩy toàn bộ thế lực của Ác Ma chi thủ ở vùng tam giác vàng, khiến Ác Ma chi thủ chia năm xẻ bảy, giảm thấp uy hiếp với nước ta rất nhiều. Tiếp theo . . .

La Quang Kỳ lật hồ sơ lấy một tờ giấy A4 viết đầy chữ ra, vỗ vào tờ giấy.

La Quang Kỳ tiếp tục bảo:

- Bọn họ huyết tẩy căn cứ hải quân Mỹ Hoàn Tu Hạ thị, xử lý một hạm đội Nhật Bản. Bây giờ ở Hoàn Tu Hạ thị rò rỉ hịch nặng, nguyên Hoàn Tu Hạ thị chìm trong hoảng loạn uy hiếp Tokyo thủ đô Nhật Bản. Những chuyện chúng ta muốn làm nhưng không thể làm, tóm lại là La Quang Kỳ ta chỉ có một chữ nói với bọn họ: Phục!

429. Chương 406-1: Đây Mới Là Chuyện Nam Nhân Nên Làm (thượng)

Chương 406: Đây mới là chuyện nam nhân nên làm. (Thượng)

Nghe La Quang Kỳ nói xong Đường Quốc Nghiệp không gật đầu hay lắc đầu, thật tự nhiên nhìn hướng Hàn Thái Bình lộ vẻ suy tư.

- Vậy lão Hàn thì sao?

Đường Quốc Nghiệp dò hỏi:

- Người có cái nhìn thế nào với bọn họ? Nói ra nghe thử.

Hàn Thái Bình không đầu không đuôi nói một câu:

- Đám dị nhân này rất lợi hại.

Hàn Thái Bình im lặng hơn mười giây sau tiếp tục bảo:

- Bọn họ có thể làm được rất nhiều điều chúng ta không thể. Căn cứ quân Mỹ ở căn cứ hải quân, quân diễn 'rửa nhục' Nhật Bản. Bọn họ có thể nhẹ nhàng làm được những chuyện chúng ta thậm chí không thể tưởng tượng.

Câu này tràn đầy ẩn ý, Đường Quốc Nghiệp chưa kịp nói gì thì La Quang Kỳ đã nhướng đuôi mày lên cao.

La Quang Kỳ hỏi:

- Lão Hàn, người nói câu đó là sao?

Đường Quốc Nghiệp cũng nghe hiểu Hàn Thái Bình có ẩn ý, vẫn không vui không giận, bộ dáng hiền hòa nói:

- Nơi này chỉ có ba người chúng ta, đừng nửa nói nửa giấu như bình thường nữa. Có lời gì người cứ nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng.

Hàn Thái Bình nhìn Đường Quốc Nghiệp, La Quang Kỳ, hít sâu một hơi, ngón tay phải nhẹ gõ mặt bàn có tiết tấu.

- Đường thư ký, lão La.

Hàn Thái Bình nhỏ giọng nói:

- Các người không cảm thấy lực lượng này quá cường đại sao? Thậm chí đã vượt qua điểm mấu chốt của chúng ta. Nếu để mặc đám dị nhân này tự do . . . Từ xưa đến nay không thiếu chuyện dùng võ vi phạm lệnh cấm.

Ý kiến của Hàn Thái Bình xung đột với La Quang Kỳ, nghe lời Hàn Thái Bình nói làm La Quang Kỳ biến sắc mặt.

- Lão Hàn, người . . .

La Quang Kỳ định nói gì nhưng bị Hàn Thái Bình phẩy tay ngăn lại, ra hiệu bình tĩnh nghe nói tiếp.

Hàn Thái Bình hít sâu:

- Ta không nói đâu xa, chỉ tính những gì đám dị nhân ở tỉnh Chiết Giang làm. Bây giờ trong cục tình báo chất đồng vụ án của bọn họ nhiều đến mức đủ làm cái giường.

Hàn Thái Bình đứng lên nói:

- Đúng vậy! Những người bị bọn họ giết chết là chết chưa hết tội, thậm chí có nhiều tên căn bản đáng bị thiên đạo vạn quả. Nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy, kết quả dung túng thường là được một tắc lại muốn tiến một thước, cuối cùng rối loạn đến nông nổi không thể giải quyết. Với cá nhân ta thì rất phục những gì bọn họ làm, nhưng là người lãnh đạo quốc gia, ta tuyệt đối không cho phép có lực lượng như vậy làm bậy trong dân gian.

La Quang Kỳ gắt giọng hỏi:

- Vậy người muốn sao?

La Quang Kỳ không chấp nhận ý kiến của Hàn Thái Bình rồi lại không có lý do phản bác. La Quang Kỳ thở hồng hộc, đứng dậy, mắt trợn trừng Hàn Thái Bình.

Hàn Thái Bình cũng nhìn thẳng mắt La Quang Kỳ:

- Hạn chế, phải làm ra hạn chế!

Giọng điệu Hàn Thái Bình cực kỳ kiên quyết:

- Cứ để mặc bọn họ tiếp tục thế này thì sớm muộn gì có ngày không thể giải quyết. Vô có thể loạn kỷ, những dị nhân bị bọn họ giết là chứng minh tốt nhất.

- Hạn chế . . .

La Quang Kỳ đang định phản bác chợt nghĩ đến điều gì, nở nụ cười kỳ bí hiểm nhàn nhã ngồi xuống.

- Người lấy cái gì hạn chế? Người biết bọn họ là ai sao?

Biểu tình kiên quyết đồng trên mặt Hàn Thái Bình:

- A . . .

Hàn Thái Bình như gà trống đá thua, ủ rũ ngồi xuống, cười khổ nói:

- Không biết.

- Ta đồng ý đề nghị của lão Hàn.

Đường Quốc Nghiệp mở miệng nói:

- Tuy bây giờ chúng ta không biết bọn họ là ai, có bao nhiêu người, thậm chí không rõ bọn họ là nam hay nữ già hoặc trẻ. Nhưng cái gọi là đi ở bờ sông làm sao không ướt giày? Chỉ chờ bọn họ lộ mặt, ta đồng ý đề nghị của lão Hàn, phải hạn chế bọn họ lại, ít ra không thể tiếp tục muốn làm gì thì làm.

- Làm sao hạn chế?

La Quang Kỳ không cãi, ngồi chễm chệ trên ghế của mình, cười tủm tỉm nhìn Đường Quốc Nghiệp:

- Giống lần trước thất bại sao?

Đường Quốc Nghiệp lắc đầu chỉ vào hồ sơ trên bàn, nói:

- Lần này không cần chuyên môn thành lập tiểu tổ dị nhân, trực tiếp xếp vào trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên. Các người cũng biết năng lực của Phó lão.

Các cao tăng biết bí mật của Phó Diệc Chi, chỉ vài người là biết kỹ càng hơn. Mặt ngoài thân phận của Phó Diệc Chi rõ ràng, năm nay ba mươi tám tuổi, quê ở sơn thôn Hà Nam, sau khi thức tỉnh năng lực dị hóa thì vào quân đội, sau đó từng tầng thăng lên đến trung tướng, trở thành quan to nắm giữ quyền lực quân đội.

Có thể nói lý lịch của Phó Diệc Chi rất rõ ràng, làm người ta không nghi ngờ thân phận của gã là thật hay giả. Trong mắt đa số người biết thân phận giả thì cho rằng Phó Diệc Chi là người may mắn có năng lực dị hóa.

Vài thủ trưởng gốc bự mới biết Phó Diệc Chi đã sống mấy trăm tuổi. Trong bí mật ngay cả tổng thư ký Đường Quốc Nghiệp sẽ gọi Phó Diệc Chi là Phó lão, mặc dù bề ngoài trông gã mới ba mươi mấy tuổi.

Mắt Hàn Thái Bình sáng rực:

- Giao đám dị nhân này cho Phó lão quản lý?

Hàn Thái Bình gật đầu khen:

- Đúng là cách tốt. Bây giờ Phó lão còn ở Chiết Giang sao?

- Đúng vậy! Phó lão nói một ngày không tìm được đám dị nhân Chiết Giang là ngày đó không rời khỏi Chiết Giang.

Đường Quốc Nghiệp gật đầu, nói:

- Trừ phi xảy ra chuyện quan trọng, nếu không Phó lão sẽ không rời đi. Hơn nữa Phó lão đi đâu làm việc cũng như nhau, có Phó lão tọa trấn Chiết Giang thì ta yên lòng hơn.

Nếu Đường Quốc Nghiệp biết Phó lão bọn họ nói kêu Diệp Dương Thành là phụ thần thì có học máu không? Nếu bọn họ biết Phó Diệc Chi không rời khỏi tỉnh Chiết Giang chủ yếu là chờ Diệp Dương Thành tùy thời điều khiển, dần xếp một số vấn đề ngoài sáng cho hắn thì có khi nào bọn họ choáng váng bị đưa vào bệnh viện không?

Đề tài trong phòng họp dần nhẹ nhàng hơn, bỗng cánh cửa phòng họp bị gõ.

Cốc cốc cốc!

Bên ngoài vang giọng Lưu Khải Chương, bí thư của Đường Quốc Nghiệp:

- Tổng thư ký, Phó chủ nhiệm đưa tư liệu mới đến.

Đường Quốc Nghiệp, La Quang Kỳ, Hàn Thái Bình đang họp cùng sững sốt.

- Tư liệu mới?

Đường Quốc Nghiệp gật đầu, nói:

- Đưa vào đi.

Cửa lặng lẽ mở ra, một nam nhân mặc đồ tây đen cầm túi hồ sơ đi vào phòng họp. Nam nhân mặc đồ đen không nói nhiều, chỉ cười gật đầu với La Quang Kỳ, Hàn Thái Bình, đặt túi hồ sơ xuống rồi xoay người đi.

La Quang Kỳ, Hàn Thái Bình, Đường Quốc Nghiệp đã quen việc này. Chờ Lưu Khải Chương đi ra, La Quang Kỳ sốt ruột cầm túi hồ sơ lên, mở dây khóa ngay trước mặt Hàn Thái Bình, Đường Quốc Nghiệp, rút tài liệu bên trong ra. Dần dần mặt La Quang Kỳ từ vẻ hoảng sợ biến thành kính nể.

La Quang Kỳ cười phá lên:

- Hết giận, lần này càng hả giận hơn!

Nghe La Quang Kỳ cười to, Đường Quốc Nghiệp và Hàn Thái Bình liếc nhau.

Hàn Thái Bình hỏi:

- Đó là cái gì?

La Quang Kỳ cười nói:

- Các người tự xem đi.

La Quang Kỳ đưa tài liệu đến trước mặt Đường Quốc Nghiệp, than thở:

- Đây mới là chuyện nam nhân nên làm.

Đường Quốc Nghiệp lạ lùng liếc La Quang Kỳ, nhận tài liệu xem kỹ. Biểu tình Đường Quốc Nghiệp đông lại, vội vàng nhìn tiếp.

430. Chương 406-2: Đây Mới Là Chuyện Nam Nhân Nên Làm (hạ)

Chương 406: Đây mới là chuyện nam nhân nên làm. (Hạ)

Sau khi La Quang Kỳ cười to đến lượt Đường Quốc Nghiệp cười sang sảng:

- Ha ha ha ha ha ha! Làm tốt, tốt!

Đường Quốc Nghiệp nói:

- Nếu bọn họ chịu lộ mặt thì nắm xương già ta đây sẵn sàng quỳ trước mặt họ.

Quần đảo Okinawa là nỗi đau của Trung Quốc, quân Mỹ trú đóng trên đảo càng là cây kiếm bén, tảng đá treo trong lòng người Trung Quốc hiểu chuyện, từng giây từng phút làm tim bọn họ đập loạn. Giờ thì tốt rồi, Diệp Dương Thành dùng sấm sét đánh nát kiếm bén, dù sau khi những mảnh vỡ bắn tung tóe sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định nhưng so với thanh kiếm biến mất thì mấy mảnh nhỏ này chỉ như mưa bụi nhẹ nhàng.

Thấy Đường Quốc Nghiệp, La Quang Kỳ đọc tài liệu xong lộ ra phản ứng khoa trương, Hàn Thái Bình không kiềm được lòng tò mò tới gần xem xét.

Nửa phút sau, Hàn Thái Bình khẽ thở dài:

- Nếu bọn họ dốc sức vì quốc gia thì . . .

Nghe Hàn Thái Bình buông tiếng thở dài, nụ cười trên mặt La Quang Kỳ, Đường Quốc Nghiệp chợt tắt. Đúng rồi, nếu lực lượng này nằm trong tay quốc gia thì . . .

Ba người liếc nhau, lại ngồi xuống ghế, nhanh chóng dỡ bỏ các quyết định trước đó. La Quang Kỳ, Hàn Thái Bình, Đường Quốc Nghiệp phân tích, nghiên cứu sâu hơn chuyện này với góc độ khác.

Diệp Dương Thành không biết đã bị người ta chú ý, hắn đang trợn tròn mắt, ngồi xếp bằng trên giường. Hai tay Diệp Dương Thành nâng một con sâu kỳ lạ dài 5cm, gần như trong suốt. Đầu óc Diệp Dương Thành trống rỗng.

Sau khi Diệp Dương Thành giải quyết quân Mỹ trú đóng tại Nhật quần đảo Okinawa, phá hủy toàn bộ căn cứ quân sự, ra lệnh phong tỏa quần đảo Okinawa, xếp vào vùng cấm quân sự. Diệp Dương Thành điều khiển con ong vàng cường hóa chung cực quay về doanh địa hồng căn cứ hải quân số mười sáu, tìm nữ quỷ trốn trong đó. Diệp Dương Thành dụ dỗ hăm dọa, nữ quỷ trẻ tuổi đồng ý yêu cầu của hắn biến thành luồng khói được đội hộ vệ một trăm sáu mươi con ong vàng cường hóa chung cực hộ tống về Khánh Châu thị.

Sắp xếp nữ quỷ trở lại Khánh Châu thị xong Diệp Dương Thành giải trừ trạng thái bám xác con ong vàng cường hóa chung cực, chuyển giác quan thứ sáu về cơ thể mình.

Diệp Dương Thành vốn định đứng dậy đi phòng vệ sinh tắm rửa, thay độ mới chờ nữ quỷ đến, thu năng làm linh phó. Diệp Dương Thành không ngờ mới mở mắt ra thấy ngay con sâu kỳ lạ bay tới bay lui trước mặt mình, con sâu toàn thân gần như trong suốt.

Quan trọng hơn, Diệp Dương Thành cảm nhận được vui buồn hờn giận của con sâu lạ, hẳn thậm chí hiểu ý nó từ một vài động tác nhỏ.

Trời, đây chỉ là một con sâu!

Kinh ngạc giây lát sau Diệp Dương Thành nhớ đến Đại Ca ruồi trâu bị kén ánh sáng trắng bao bọc. Không ngoài dự đoán của Diệp Dương Thành, kén ánh sáng trắng đặt gần hẳn đã không cánh mà bay, Đại Ca ruồi trâu cũng biến mất.

Diệp Dương Thành nâng sâu trắng gần như trong suốt, hẳn do dự hỏi:

- Người là . . . Đại Ca ruồi trâu?

Diệp Dương Thành mới hỏi vấn đề này đã cảm nhận cảm xúc vui vẻ dâng lên trong lòng, tình cảm không đến từ hẳn mà là con sâu trong suốt trong lòng bàn tay của hắn.

Cảm nhận cảm xúc đó, Diệp Dương Thành hoàn toàn khẳng định thân phận của con sâu trong suốt. Diệp Dương Thành đứng lên kéo rèm vốn khép kín chỉ lộ ra khe hở nhỏ, ánh nắng chói mắt chiếu vào phòng. Diệp Dương Thành chậm rãi xem bộ dạng hiện tại của Đại Ca ruồi trâu.

Thể hình to hơn trước rất nhiều nhưng tổng thể thì trừ biến lớn, trong suốt ra bề ngoài và cấu tạo của Đại Ca ruồi trâu không thay đổi nhiều. Nếu nhìn kỹ thì nó vẫn là một con ruồi trâu.

Khiến Diệp Dương Thành thấy lạ là Đại Ca ruồi trâu hút nhiều linh lực như vậy chẳng lẽ chỉ đơn giản là muốn biến to ra, chơi trò côn trùng trong suốt sao?

Chỉ nghĩ thôi đã thấy vô lý.

Diệp Dương Thành đắn đo một lúc sau tay nâng Đại Ca ruồi trâu, hỏi:

- Bây giờ ngươi biết làm cái gì?

Nếu có ai biết Diệp Dương Thành nâng một con sâu hỏi nó biết làm gì, người tốt bụng sẽ bấm điện thoại gọi bệnh viện tâm thần giúp hắn, sau đó chờ bác sĩ, y tá bắt hắn đi.

Đương nhiên đây chỉ là giả thiết, sự thật là sau khi Diệp Dương Thành lên tiếng hỏi, Đại Ca ruồi trâu gần như trong suốt bỗng hoàn toàn trong suốt. Nếu không phải cảm nhận nó còn đậu trong lòng bàn tay mình, Diệp Dương Thành còn tưởng đâu Đại Ca ruồi trâu đã bay đi.

- Tía má nó, lại là tàng hình!

Lòng Diệp Dương Thành rất bất đắc dĩ nhưng đành chấp nhận hiện thực này. Đại Ca ruồi trâu sau khi hút linh lực thì giống như bầy con ong vàng cũng có năng lực tàng hình, Diệp Dương Thành là chủ nhân cho đến người vẫn không có thuật ẩn thân.

Diệp Dương Thành bất đắc dĩ thở dài thườn thượt, hẳn lắc tay khiến Đại Ca ruồi trâu trở lại bộ dạng dù trong suốt nhưng còn thấy mờ mờ đường nét.

Diệp Dương Thành hỏi tiếp:

- Còn biết gì khác không?

Đại Ca ruồi trâu nằm trong lòng bàn tay Diệp Dương Thành gật đầu dường như đang trả lời, xem hành động của nó chắc đã có linh trí. Trước kia dù là con ong vàng cường hóa chung cực hay Đại Ca ruồi trâu cũ, nghe mệnh lệnh của Diệp Dương Thành mãi mãi chỉ có ngoan ngoãn chấp hành, không hề biểu đạt ý nghĩ của mình, càng sẽ không gật đầu đáp lại.

Diệp Dương Thành nhìn hành động của Đại Ca ruồi trâu, lòng hẳn máy động.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Ngươi hiểu lời ta nói không? Ví dụ hai vấn đề vừa rồi, ngươi có hiểu không?

Đại Ca ruồi trâu gật đầu khẳng định.

- A!

Diệp Dương Thành cực kỳ tò mò, Tiểu Ô có thân thể khổng lồ nên đầu to là bình thường, đầu to tất nhiên thông minh. Vì vậy Diệp Dương Thành không quá ngạc nhiên trước trí thông minh của Tiểu Ô, nhưng Đại Ca ruồi trâu . . .

Nó chỉ là một con sâu, một con sâu từ ruồi trâu bình thường tiến hóa ra. Bây giờ đầu Đại Ca ruồi trâu không to hơn hạt đậu xanh cả bao nhiêu, cái đầu nhỏ như vậy tại sao nó có trí thông minh cao đến thế?

Về mặt Diệp Dương Thành đầy nghi ngờ nhìn Đại Ca ruồi trâu nằm trong lòng bàn tay mình, hỏi:

- Có phải người giấu ta cái gì?

Thoáng chốc Diệp Dương Thành cảm nhận loại cảm xúc hãi hùng. Đại Ca ruồi trâu nằm trong lòng bàn tay hắn nhanh chóng biến nhỏ, chỉ một giây cơ thể dài 5cm biến thành gần nửa cm. Không đợi Diệp Dương Thành mở miệng hỏi, Đại Ca ruồi trâu như trái bóng xẹp lại tưởng to ra.

Cuối cùng lộ ra trước mặt Diệp Dương Thành là một con ruồi trâu to lạnh lẽo trông như pho tượng bằng. Không nói ruồi trâu cao bao nhiêu, chỉ tích chiều dài đã là một thước rưỡi. Đối với côn trùng thì Đại Ca ruồi trâu xứng là số một thế giới.

Nhìn đầu con sâu, Diệp Dương Thành hơi hiểu. Đại Ca ruồi trâu không chỉ biết ẩn thân nó còn có thể phóng to thu nhỏ từ nửa cm đến một thước rưỡi. Nói cách khác, bắt đầu từ bây giờ Đại Ca ruồi trâu không đơn giản là sâu nữa, nó là siêu sâu.

Có lẽ Đại Ca ruồi trâu biết mình đã thể hiện hai năng lực cho Diệp Dương Thành xem, thân hình khổng lồ dài một thước rưỡi chỉ giữa được gần mười giây, nó trở về chiều dài 2cm. Trông Đại Ca ruồi trâu còn hơi lớn nhưng không quá khác người.

431. Chương 407: Trùng Vương Xuất Thế

Chương 407: Trùng vương xuất thế.

Diệp Dương Thành vuốt ve đôi cánh trong suốt sau lưng Đại Ca ruồi trâu, dào dạt hưng thú hỏi:

- Trừ mấy cái này ra người còn biết gì không?

Đại Ca ruồi trâu nằm yên trong lòng bàn tay Diệp Dương Thành, nó không bay lên nhưng đôi cánh vỗ với tần suất rất cao.

Ong ong ong ong ong!

Nghe kỹ thì thanh âm cánh vỗ lúc cao lúc thấp, lúc dài lúc ngắn như sóng điện người ta không thể phân biệt truyền tín hiệu ra ngoài.

Đại Ca ruồi trâu vỗ cánh mười ba giây sau đó khép cánh lại. Trong lúc Diệp Dương Thành khó hiểu thì ngoài cửa sổ rộng mở vang tiếng vù vù rậm rạp.

Diệp Dương Thành nhìn ra ngoài, giật nảy mình:

- Tía nó, là trùng vương sao?

Trên bầu trời bên ngoài cửa sổ như có tụ hội côn trùng, nào là ruồi bọ, ong vàng, ong mật và rất nhiều loại sâu Diệp Dương Thành chưa từng thấy đang bay lượn.

Nhìn kỹ Diệp Dương Thành cảm thấy đàn sâu không phải nhảy múa mà có hành động kỳ lạ, bái lạy Đại Ca ruồi trâu trong lòng bàn tay hắn.

Diệp Dương Thành mừng rơn nhìn Đại Ca ruồi trâu:

- Người có thể khống chế côn trùng?

Diệp Dương Thành mở miệng hỏi:

- Rời khỏi khu vực quản lý của ta thì người còn điều khiển được không?

Diệp Dương Thành cảm nhận được cảm xúc vui sướng, Đại Ca ruồi trâu quay đầu vòng tròn, lúc trước hắn điều khiển nó cướp sông bạc Bảo Kinh Trấn đã làm động tác này cho Triệu Dung Dung thấy biểu thị là đồng ý. Diệp Dương Thành hiểu suy đoán của hắn là đúng.

Sau khi cường hóa chung cực, Đại Ca ruồi trâu hút linh lực cuối cùng thành bộ dạng này, nó thật sự là trùng vương.

Đối với Diệp Dương Thành thì ý nghĩa này cực kỳ quan trọng. Trước kia Diệp Dương Thành có quan tâm Đại Ca ruồi trâu đến mấy chỉ vì nó đi theo hắn ngay từ đầu, còn là côn trùng đầu tiên được hắn cường hóa. Dù vậy thì Đại Ca ruồi trâu không thoát khỏi thân phận là công cụ, bởi vì nó chỉ có thể tuân theo mệnh lệnh của Diệp Dương Thành, không có suy nghĩ riêng.

Nhưng bắt đầu từ bây giờ, Đại Ca ruồi trâu thoát khỏi địa vị công cụ thấp cấp làm thuộc hạ, a không, sâu phó của Diệp Dương Thành. Đại Ca ruồi trâu vừa có thể điều khiển côn trùng, còn có trí tuệ khá cao. Không cần Đại Ca ruồi trâu hoàn thành nhiệm vụ độ khó cao, ngay khi nó biểu hiện ra năng lực thì Diệp Dương Thành đã sắp xếp quỹ đạo đời sâu tương lai cho nó.

Trong đầu suy nghĩ nhiều điều, Diệp Dương Thành phát tay xua tan đám sâu được Đại Ca ruồi trâu gọi đến:

- Được rồi, đám côn trùng các người giải tán đi.

Thần quyền ảnh hưởng những côn trùng lần lượt bay đi hết, Diệp Dương Thành lại nhìn vào Đại Ca ruồi trâu.

Diệp Dương Thành nói với Đại Ca ruồi trâu:

- Sau này người đừng đi theo ta nữa.

Cảm xúc căng thẳng dâng lên trong lòng Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành nhìn Đại Ca ruồi trâu trong lòng bàn tay mình, cười nói:

- Người xuất phát đi quần đảo Okinawa nhậm chức, chỗ đó có năm trăm con ong vàng cường hóa chung cực. Sau này chúng nó là thuộc hạ của người, từ người quản lý đều phối mọi hành động của chúng nó. Sau khi đi Okinawa người hãy sắp xếp ở lại bên kia, chỉ huy đàn con ong vàng tuần tra nguyên quần đảo Okinawa. Hễ thấy quân nhân nào mặc quân phục . . . Trừ quân nhân Hoa Hạ thần quốc ra ra, mặc kệ loài người nào, tuổi tác ra sao đều giết tại chỗ.

Ong ong ong ong!

Đại Ca ruồi trâu đập cánh ra hiệu đã hiểu lệnh của Diệp Dương Thành, có vẻ được hắn giao cho trách nhiệm quan trọng làm tâm tình nó rất vui.

Ngón trỏ Diệp Dương Thành nhẹ gõ đầu Đại Ca ruồi trâu:

- Nguyên quần đảo Okinawa là khu cấm quân sự, nhớ kỹ điều này.

Diệp Dương Thành dặn dò:

- Những chuyện khác thì tùy người hành xử. Nếu xảy ra chuyện gì . . . Phải rồi, người nói chuyện được không?

Tiểu Ô có thể liên lạc tinh thần, nói chuyện với Diệp Dương Thành không thành vấn đề. Nếu Đại Ca ruồi trâu cũng có thể nói chuyện thì . . . Không còn gì tốt hơn nữa, thế giới này quá điên cuồng, Diệp Dương Thành sẽ không nghi ngờ bất cứ điều gì.

Nhưng hiển nhiên Đại Ca ruồi trâu chưa đến trình độ có thể trực tiếp câu thông với Diệp Dương Thành. Đại Ca ruồi trâu sốt ruột quay vòng trong lòng bàn tay Diệp Dương Thành, nó bỗng đập cánh bay lên. Diệp Dương Thành cảm nhận được cảm xúc mong chờ, căng thẳng.

Bỗng ngoài khung cửa sổ vang tiếng vù vù dày đặc, là một trăm sáu mươi con ong vàng cường hóa chung cực tăng hình hộ tống nữ quý trong căn cứ hải quân số mười sáu đến.

Một ánh sáng trắng lóe qua, trong không trung bốc khói trắng, Diệp Dương Thành nhìn thấy một thiếu nữ mặc đồng phục học sinh, khoảng mười bảy tuổi nhưng đã phát dục đầy đủ. A không, là nữ quý, xuất hiện trước mắt Diệp Dương Thành.

Thiếu nữ không đẹp nghiêng thành đổ nước nhưng xứng là mỹ nữ trong mắt người bình thường. Nàng ột thước năm mươi lăm, khá lùn, nhưng cho người khí chất nhỏ xinh mảnh mai. Thiếu nữ không cần có nhiều hành động, không cần lời nói tô điểm, nàng lơ lửng trong không trung đã khiến mắt người sáng lên.

Ít ra ấn tượng đầu tiên của Diệp Dương Thành đối với nữ quý là: Ngây thơ.

Trong lúc Diệp Dương Thành đánh giá Viên Đình Đình thì nàng đã quỳ giữa không trung, tư thế quỳ rạp, khẽ gọi:

- Đình Đình bái kiến thần tôn.

Bị Viên Đình Đình đánh thức, Diệp Dương Thành thu về tầm mắt đánh giá nàng.

Diệp Dương Thành gật đầu, giơ tay lên:

- Đứng dậy đi.

Viên Đình Đình cung kính dập đầu:

- Cẩn tuân pháp dụ của thần tôn.

Viên Đình Đình ung dung đứng dậy, bay tới trước mặt Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành thấy rõ Viên Đình Đình ngây người, cúi đầu nhìn Đại Ca ruồi trâu đang vỗ cánh trong lòng bàn tay hắn.

Hơn ba mươi giây sau Viên Đình Đình gật gù hiểu ra, khom lưng hướng Diệp Dương Thành.

Viên Đình Đình hé môi:

- Thần tôn, trùng vương kêu Đình Đình thuật lại lời nó nói. Trùng vương bảo nó có thể thông qua Đình Đình biểu đạt với thần tôn. Trùng vương kêu Đình Đình chuyển lời là . . . Nó sống là sâu của thần tôn, chết là quý của thần tôn. Nó kính ngưỡng thần tôn như nước sông chảy dài không dứt, nó đối với thần tôn . . .

Diệp Dương Thành choáng váng mặt mày vội kêu Viên Đình Đình ngừng lại:

- Dừng, dừng!

Diệp Dương Thành cúi đầu nhìn Đại Ca ruồi trâu đang quay vòng vòng trong lòng bàn tay mình, kinh ngạc hỏi:

- Sao trước kia ta không nhìn ra người rất biết vuốt mông ngựa?

Ong ong ong ong ong!

Đại Ca ruồi trâu đập cánh, Viên Đình Đình yên lặng nghe, năm giây sau nàng nói với Diệp Dương Thành:

- Thần tôn, trùng vương nói: Trước kia nó đã muốn nịnh nhưng không thể biểu đạt ra được. Trước kia thần trí của nó không rõ ràng như bây giờ, cho nên . . .

Nghe Viên Đình Đình kể lại, Diệp Dương Thành buồn cười:

- Cái con này dở hơi thật.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Viên Đình Đình có thể hiểu ý nó biểu đạt nhưng tại sao ta không thể?

Ong ong ong ong ong!

Đại Ca ruồi trâu lại đập cánh.

Vài giây sau, Viên Đình Đình trả lời:

- Trùng vương nói bây giờ chỉ có linh phó hoặc sinh vật có lực lượng tinh thần cường đại mới cảm ứng, hiểu tin tức nó phát ra. Thần tôn không thể là linh phó, người . . . Người chưa đạt được . . . Nên không thể cảm ứng được ý nghĩa nó muốn biểu đạt.

Diệp Dương Thành gật gù hiểu ra:

- Hóa ra là vậy.

432. Chương 408-1: Đây Là Người Trung Quốc Làm! (thượng)

Chương 408: Đây là người Trung Quốc làm! (Thượng)

Diệp Dương Thành không để bụng bị Đại Ca ruồi trâu nói là không có lực lượng tinh thần cường đại. Diệp Dương Thành nâng Đại Ca ruồi trâu lên, chỉ vào một trăm sáu mươi con ong vàng cường hóa chung cực đã giải trừ tầng hình đang xếp thành mười sáu hàng.

Diệp Dương Thành hỏi Đại Ca ruồi trâu:

- Người có thể chỉ huy chúng nó không?

Ong ong ong ong ong!

Đại Ca ruồi trâu đập cánh vài giây sau, một trăm sáu mươi con ong vàng cường hóa chung cực đậu dưới đất thay đổi đội hình xếp chữ to ‘Có thể’.

Diệp Dương Thành thấy vậy thì hoàn toàn yên lòng, gật đầu với Đại Ca ruồi trâu.

Diệp Dương Thành phát tay:

- Vậy người lĩnh chúng nó cùng đi đi, đến quần đảo Okinawa trú đóng, nhớ những gì ta dặn.

Ong ong ong ong ong!

Đại Ca ruồi trâu đập cánh mấy cái, xoay tròn cái đầu. Đại Ca ruồi trâu bay lên khỏi lòng bàn tay Diệp Dương Thành.

Ong ong ong ong ong!

Một trăm sáu mươi con ong vàng cường hóa chung cực theo sau Đại Ca ruồi trâu, mỗi hàng tám mươi con chia thành hai hàng rời khỏi phòng Diệp Dương Thành. Cả đàn bay nhanh hướng quần đảo Okinawa.

Diệp Dương Thành nhìn bầu trời xanh biếc ngoài cửa sổ, hẳn không có nhiều cảm xúc với việc Đại Ca ruồi trâu rời xa. Diệp Dương Thành bước tới một bước đóng cửa sổ lại, kéo màn kín mít.

Diệp Dương Thành quay đầu, nghiêm túc hỏi Viên Đình Đình:

- Nàng . . . Đã suy nghĩ kỹ chưa?

Viên Đình Đình khom lưng:

- Vâng thưa thần tôn!

Viên Đình Đình cung kính gật đầu, nói:

- Đình Đình đã suy nghĩ rõ ràng, Đình Đình muốn trở thành linh phó của thần tôn, tuyệt không đổi ý!

Diệp Dương Thành biết chắc Viên Đình Đình sẽ gật đầu, dù sao trừ hẳn ra nàng không còn đường nào khác để đi. Diệp Dương Thành chỉ hỏi cho có.

- Trấn linh thuật, đốt!

Diệp Dương Thành giơ tay, một luồng sáng bạc bắn ra.

Căn cứ quân Mỹ Hoàn Tu Hạ thị xảy ra ngoài ý muốn được mấy tiếng sau phóng viên tin tức nhiều báo đài kéo nhau đến muốn tìm hiểu thông tin, nhưng bị các binh sĩ rầm rộ chạy tới đuổi ra ngoài. Trong lúc xua phóng viên đi, một binh sĩ vô tình nói một câu dậy sóng thần trong thế giới.

Binh sĩ nói với mấy phóng viên tin tức:

- Tàu ngầm hạt nhân của người Mỹ bị nổ, đám Tây chết tiệt và động lực hạch chết tiệt ở chỗ này rò rỉ.

Nghe binh sĩ nói, mấy phóng viên biến sắc mặt, co giò chạy lên xe trốn. Sau khi bọn họ rời đi được mười phút thì tin bởi vì tàu ngầm hạt nhân, hàng không mẫu hạm động lực hạch nổ khiến hạch nhân rò rỉ lấy căn cứ quân Mỹ làm trung tâm, tất cả mọi người trong phạm vi 8 km được lệnh rời đi. Khi tin tức này đến Tokyo thì cả thành phố rối loạn.

Cách nơi xảy ra vụ việc hơn hai mươi km, một nữ phóng viên đầu đội mũ, bịt khẩu trang xoay người chỉ hướng căn cứ quân Mỹ.

Nữ phóng viên cầm micro nói:

- Cách chỗ ta đứng 5 km là địa điểm xảy ra rò rỉ phóng xạ, căn cứ hải quân Hoàn Tu Hạ thị nước Mỹ . . .

Một nam phóng viên đứng ở đất trống cách nữ phóng viên không xa, giọng điệu trầm trọng nói:

- Bây giờ tổ làm phim chúng ta đang đứng cách trung tâm rò rỉ phóng xạ chưa đến ba km. Theo tài liệu mới nhất nhà nước cung cấp, trong vòng 8 km quanh căn cứ hải quân Hoàn Tu Hạ thị nước Mỹ đã thành vùng cấm. Nguyên nhân chủ yếu sự cố rò rỉ phóng xạ là do tàu ngầm hạt nhân quân Mỹ nổ dẫn đến nhiệt hiệu hạt nhân tàu ngầm bị rò rỉ . . .

Hoàn Tu Hạ thị là một trong những thành phố trung tâm của Nhật Bản, lại là thành thị cửa ngõ Tokyo thủ đô Nhật Bản. Khi Hoàn Tu Hạ thị xảy ra rò rỉ phóng xạ, mặc dù vùng cấm chỉ khoảng 8 km nhưng hầu như ảnh hưởng mấy thành phố lớn quanh Hoàn Tu Hạ thị như Tokyo, Yokohama, cảm xúc khủng hoảng nhanh chóng lan tràn.

Có người chú ý địa điểm rò rỉ phóng xạ ảnh hưởng, sơ tán nhân viên. Có người chú ý rò rỉ phóng xạ sinh ra ảnh hưởng lớn với Nhật Bản. Càng nhiều người tập trung vào một vấn đề, đó là đang yên lành tại sao tàu ngầm hạt nhân trong căn cứ hải quân Mỹ nổ?

Người có chút kiến thức về lò phản ứng hạt nhân lên tiếng chất vấn chính phủ Nhật Bản phải có lời giải thích. Ba chiếc tàu ngầm hạt nhân nổ dẫn đến rò rỉ phóng xạ, tạm thời không truy cứu vấn đề tại sao tàu ngầm sẽ nổ, mấu chốt là ba chiếc tàu ngầm hạt nhân mang theo nhiên liệu hạt nhân, dù rò rỉ hơn nhưng có cần xác định phạm vi nguy hiểm trong 8 km không?

Chuyện bé xé ra to có thể giải thích là chính phủ chú trọng an toàn của dân chúng, cũng có thể xem là chính phủ che giấu tình huống thật. Có lẽ không chỉ ba chiếc tàu ngầm hạt nhân nổ, có thể trừ tàu ngầm rò rỉ phóng xạ ra còn có vũ khí dùng động lực hạt nhân khác.

Đối diện áp lực trong nước, sau khi sơ tán dân chúng ra khỏi khu vực nguy hiểm, chính phủ Nhật Bản không chịu nổi tiếng chất vấn ngày càng lớn đã đứng ra đưa báo cáo số liệu mới, báo cáo nguyên nhân xảy ra sự kiện lần này. Hai báo cáo lộ ra như đổ nước lạnh vào chảo dầu nóng, rào một tiếng sôi trào.

Thì ra không chỉ ba chiếc tàu ngầm hạt nhân rò rỉ phóng xạ, cộng thêm mười chiếc tàu ngầm hạt nhân, một chiếc hàng không mẫu hạm động lực hạt nhân. Binh sĩ quân Mỹ trong căn cứ không phải bỏ trốn khỏi hiện trường ngay khi xảy ra vụ việc mà là tập thể mất mạng trong tai nạn biển. Căn cứ hải quân Mỹ không xảy ra sự cố bảo hiểm mà vì bị rất nhiều quái vật biển tập kích, toàn quân bị diệt.

Mọi người lúc trước chú ý việc này, tranh luận không ngờ bị chính phủ Nhật Bản một hơi ném ra hai hân báo cáo làm đầu óc trống rỗng. Sau đó Nhà Trắng nước Mỹ mở cuộc họp tuyên bố tin tức. So sánh tình huống Nhật Bản công bố thì người phát ngôn Nhà Trắng nước Mỹ tuyên bố tựa như bom nguyên tử nổ thể nhân người ngã ngựa đổ.

Người phát ngôn Nhà Trắng nước Mỹ nói sau khi căn cứ hải quân Hoàn Tu Hạ thị bị quái vật biển tập kích, căn cứ hải quân số hai mươi bảy nước Mỹ trú tại quần đảo Okinawa Nhật Bản cũng bị rất nhiều quái vật biển tập kích. Tuy nhiên khi đó các quan binh căn cứ hải quân số hai mươi bảy anh dũng dùng máu, mạng sống đánh lùi.

Qua mấy tiếng sau, đám quái vật biển chẳng những ngóc đầu trở lại còn phá hủy bốn mươi một tòa căn cứ quân sự của nước Mỹ trên quần đảo Okinawa với tốc độ siêu nhanh. Dự tính số người thương vong cao cỡ ba vạn người, dự tính tổn thất kinh tế nhiều cỡ mấy ngàn ức, thậm chí mấy vạn ức USD.

Trời, bốn mươi một tòa căn cứ quân sự chứ không phải bốn mươi một kén tắm. Quái vật biển tập kích bốn mươi một tòa căn cứ quân sự của nước Mỹ, hơn nữa . . . Thật sự thành công. Mọi người choáng váng mặt mày nghe người phát ngôn tuyên bố tin tức Nhà Trắng nước Mỹ có được, trong phút chốc tiên tri tận thế lại lan khắp thế giới.

Khác với tin tức dân chúng bình thường tiếp xúc, Nhật Bản và nước Mỹ là bên bị hại lần lượt tuyên bố tiến triển mới nhất, các thông báo về sự kiện. Nhưng tổ chức tình báo một vài quốc gia nhanh chóng vận chuyển, tình huống bị Nhật, Mỹ cố ý che giấu dần bị đào ra.

433. Chương 408-2: Đây Là Người Trung Quốc Làm! (hạ)

Chương 408: Đây là người Trung Quốc làm! (Hạ)

Vấn đề đơn giản nhất là Nhật, Mỹ thống nhất khẩu cung, tuyên bố nguyên nhân xảy ra sự cố rò rỉ phóng xạ do quái vật biển phá hỏng tàu ngầm trầm trọng dẫn đến tàu ngầm hạt nhân nổ, thế là nhiên liệu hạt nhân bị rò rỉ.

Nhưng qua tổ chức tình báo các nước cẩn thận điều tra, bọn họ loại trừ khả năng này. Lý do rất đơn giản, dù là tàu ngầm hạt nhân hay hàng không mẫu hạm động lực hạt nhân, tất cả bảo vệ lò phản ứng hạt nhân nghiêm ngặt. Dù tàu ngầm hạt nhân bị ngư lôi đánh trúng chìm xuống cũng sẽ không gây ra nhiên liệu hạt nhân bị rò rỉ.

Huông chi nếu thật sự có quái vật biển tập kích thì khi tàu ngầm hạt nhân, hàng không mẫu hạm động lực hạt nhân nổ, chẳng lẽ quái vật biển dịch chuyển tức thời sao? Vụ nổ dữ dội như vậy tại sao hiện trường không để lại chút tay chân cụt nào của bầy quái vật biển?

Nên nhớ nước Mỹ tuyên bố căn cứ hải quân số hai mươi bảy đánh lui quái vật biển tập kích, vậy nói lên đám quái vật biển cũng bị thương, sợ chết, không lý nào an toàn rút lui khỏi vụ nổ.

Điệp viên ẩn núp trong căn cứ quân sự truyền tin về, tổng hợp lại, mọi người đổ xô thảo luận, sự thật bày ra trước mặt các thủ lĩnh tình báo các nước. Chỉ có hai chữ: Tự hủy.

Trừ tự hủy ra bọn họ không tìm thấy lý do nào khác giải thích vấn đề này.

Tìm hiểu rõ ràng lý do thật sự kiện rò rỉ phóng xạ, còn lại là chú ý đại quân sinh vật biển của Diệp Dương Thành. Bầy quái vật biển này từ đâu ra? Bọn họ tập kích Nhật Bản quân diễn, tập kích căn cứ quân Mỹ, rốt cuộc là trùng hợp hay bị người điều khiển?

Tiếp theo trong đoạn thời gian dài vấn đề này thành điều bí ẩn nhiều người khó hiểu.

Phòng họp Nhà Trắng nước Mỹ, buổi chiều ba giờ ba phút.

Tổng thống Armstrong sắc mặt âm trầm nhô ra nước, đôi mắt đỏ rực tóe lửa đập mạnh chồng ảnh xuống mặt bàn.

- Mớ này là ảnh chụp hiện trường điệp viên phát về từ quần đảo Okinawa. Chắc chắn một điều là người điều khiển đám quái vật biển, cũng điều khiển một đám sâu độc tập kích binh sĩ lên bờ của chúng ta!

Armstrong rít gào:

- Đây là người Trung Quốc làm!

Bộ trưởng tài chính Suo Lisi đứng dậy:

- Ngài tổng thống, ta cảm thấy bây giờ chúng ta không nên thảo luận là ai tập kích căn cứ của chúng ta mà là làm sao ứng đối khủng hoảng tài chính sắp xảy ra.

Suo Lisi xòe hai tay nói:

- Hơn bốn vạn binh sĩ tử thương gần hết, chỉ tính tiền trợ cấp cho bọn họ đã là con số thiên văn. Nếu muốn xây dựng lại căn cứ quân sự ở Okinawa, Hoàn Tu Hạ thị thì . . .

Trưởng bộ quốc phòng lùn mập cũng đứng dậy:

- Trước khi khủng hoảng tài chính hoàn toàn bùng nổ, có lẽ chúng ta nên xác định rõ ràng cách phòng ngự.

Biểu tình trưởng bộ quốc phòng nghiêm túc nói:

- Không cần nghi ngờ lực lượng của đám quái vật biển trong biển nữa. Nếu đối phương lại kết hợp thủ đoạn sâu độc và quái vật biển dùng trên người chúng ta, xin thứ lỗi cho ta nói thẳng, chúng ta sẽ mất địa vị hiện tại trên thế giới. So sánh với khủng hoảng tài chính thì nhanh chóng thảo luận ra đối sách mới là điều chúng ta cần làm nhất bây giờ.

Nghe trưởng bộ quốc phòng nói, mọi người biểu tình đã khó xem nay càng vắn vẹo hơn. Nghĩ đến những sâu độc trí mạng tùy thời xông vào Gu Siding, lấy mạng bọn họ là đám người như ngồi trên bàn chông, căng thẳng và cực xúc.

Trong phòng họp im lặng khoảng hai phút sau, ngoại trưởng Fischer đứng lên nói:

- Ta nghĩ để đối phó với cơn trùng thì chỉ có thể sử dụng cơn trùng của chúng ta. Trước mắt số lượng sâu máy được sản xuất đủ để trang bị căn cứ quân sự ngoài hải ngoại của chúng ta.

Không đợi Fischer nói hết câu, một nữ nhân trắng trẻo mập mập cố gắng để mình có vẻ bình tĩnh hơn chút, nói:

- Không không không! Ngài Fischer, sâu máy nên đặt trong Nhà Trắng trước chứ không phải căn cứ quân sự ở hải ngoại.

Nữ nhân mập nói:

- Sau khi thỏa mãn nhu cầu Nhà Trắng rồi ta nghĩ nên cho các quan viên quan trọng mấy con sâu máy để phòng ngừa bất trắc.

- Ta đồng ý đề nghị của bà Collins!

- Ta cũng đồng ý!

- Ta đồng ý!

- Ta . . .

Trong lúc mọi người đồng ý đề nghị của bộ trưởng Collins, tranh thủ sâu máy bảo vệ an toàn cá nhân thì tổng thống Armstrong biểu tình cực kỳ khó xem rống to:

- Đủ rồi!

Armstrong đứng bật dậy, ánh mắt âm trầm quét qua mọi người.

Armstrong trầm giọng nói:

- Vấn đề sắp xếp sâu máy tạm tính sau, bây giờ ta nổi máy với phủ thủ tướng Nhật Bản đã.

Mọi người kinh ngạc nói:

- Phủ thủ tướng Nhật Bản?

Suo Lisi ngần ngừ hỏi:

- Ý của ngài tổng thống là sao?

Armstrong cười âm trầm:

- Chúng ta nên cho đối thủ chút rắc rối chứ không phải ngồi đây chờ bọn họ tìm tới cửa.

Armstrong hỏi:

- Các người thấy sao?

* * *

Sau khi quả trứng ánh sáng to lớn vỡ, Viên Đình Đình hoàn thành chuyển đổi thần sử bước ra trước một bước quỳ trước mặt Diệp Dương Thành.

Thanh âm réo rắt như chim sơn ca vang bên tai Diệp Dương Thành:

- Thần sử nhất giai Viên Đình Đình bái kiến chủ nhân.

Nhưng lúc này Diệp Dương Thành không chú ý Viên Đình Đình, nghe nàng lên tiếng chỉ phất tay nói:

- Đứng lên đi, rót cốc nước lọc cho ta.

Viên Đình Đình hoàn thành chuyển hóa thần sử, nàng cảm giác rõ ràng lực lượng dâng trào trong cơ thể. Tuy trước kia Viên Đình Đình chưa từng có năng lực dị hóa mang tính công kích, nhưng trong quá trình chuyển đổi thần sử nàng hiểu một điều, Cửu Tiêu thần cách rót iến thức trực tiếp vào linh hồn nàng, khắc sâu trong linh hồn.

Viên Đình Đình cung kính với Diệp Dương Thành là sự cung kính nên có của người hầu đối với chủ nhân.

Nghe Diệp Dương Thành sai, Viên Đình Đình vừa chuyển hóa thần sử cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Viên Đình Đình xoay người bay hướng bàn trà gần đó.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa tay cầm Cửu Tiêu thần cách, tay kia bưng tách trà.

Diệp Dương Thành nhíu mày, rối rắm thầm nghĩ:

- Rốt cuộc có nên thăng cấp không?

Lần này luân phiên hành động mang đến công đức huyền diệu phong phú cho Diệp Dương Thành. Khi Diệp Dương Thành hành động phá hoại căn cứ quân Mỹ tại quần đảo Okinawa, liên tục phá hủy năm tòa căn cứ quân sự không lâu sau hắn đã hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ ích lợi của thần quốc. Cộng với mấy công đức huyền diệu linh tinh khác, bây giờ Diệp Dương Thành không chỉ thỏa mãn tiêu chuẩn thần cách cửu giai mà còn dư ra mặng lớn.

Nhưng lần trước thăng lên thần cách bát giai, diện tích khu vực quản lý tăng vọt đến nguyên tỉnh Chiết Giang, trong đó có một nửa diện tích bị Diệp Dương Thành dùng vào biển cả, dù vậy thì cũng thiếu thuộc hạ làm hắn sốt đầu mẻ trán.

Hiện giờ lại đến lúc thăng cấp, lần trước diện tích khu vực quản lý khuếch trương đến ba mươi lăm vạn km vuông, phủ lên nguyên tỉnh Chiết Giang. Theo thường lệ của Cửu Tiêu thần cách, Diệp Dương Thành tin chắc lần này thăng thần cách cửu giai thì hạn mức cao nhất của diện tích khu vực quản lý chắc chắn đột phá trăm vạn km vuông.

Khu vực quản lý trăm vạn km vuông có ý nghĩa gì? Nghĩa là bây giờ Diệp Dương Thành miễn cưỡng đủ người sẽ lại gặp khó khăn. Mười hai người áo đen giải quyết sự việc thì không có vấn đề gì lớn, nhưng kêu bọn họ bám vào người đám tham quan ô lại . . . Không ra vấn đề mới lạ.

434. Chương 409: Vây Chờ Được Nhật Xác Định

Chương 409: Vây chờ được nhật xác định.

Diệp Dương Thành nhét Cửu Tiêu thần cách vào cơ thể lại, hần nhứt đầu xoa trán:

- Nhân viên, nhân viên . . .

Diệp Dương Thành tạm gác vấn đề thăng cấp thần cách cửu giai sang một bên, ngược lên nhìn Viên Đình Đình đứng khoanh tay.

Lòng Diệp Dương Thành máy động, đứng bật dậy, ánh mắt mong chờ nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh tú của Viên Đình Đình. Diệp Dương Thành suýt lao tới bắt chặt tay Viên Đình Đình.

- Đình Đình, bây giờ nàng còn thấy được những đốm sáng trắng trong không khí không?

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Viên Đình Đình thấy ánh mắt mong chờ của hần, nàng đã chuyển hóa thành thần sử nhất giai đương nhiên hiểu nhiều chuyện nàng vốn không biết. Viên Đình Đình nghĩ sơ liền hiểu ý tưởng của Diệp Dương Thành, nàng gật đầu ngay.

Viên Đình Đình khom lưng nói:

- Chủ nhân, năng lực của Đình Đình vẫn còn.

Diệp Dương Thành luôn thiếu người kiểm không được cười toe toét:

- Còn sao? Tốt, rất tốt!

Diệp Dương Thành gật đầu, hỏi:

- Có thể tìm đến mảnh đất cửu âm không?

Viên Đình Đình ngần ngừ, đòi đi trước xác nhận:

- Cái này . . . Xin nhân cho phép Đình Đình đi dò xét trước.

Diệp Dương Thành không có ý kiến gì, gật đầu đồng ý ngay.

Rất nhanh Viên Đình Đình biến mất trong phòng khách sạn,, truy tìm hướng âm lực tụ tập lại.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa, bảo hần không căng thẳng là gạt người. Tuy thăng cấp thần cách cửu giai ngahĩ là cần mở rộng khu vực quản lý, nói cách khác, năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng nặng. Bây giờ Diệp Dương Thành thiếu nhân viên trầm trọng.

Tuy nhiên, thăng cấp thần cách không chỉ có tăng trách nhiệm mà còn nhiều ích lợi khác. Tăng thần quyền, tăng mạnh thực lực. Không nói thứ khác, chỉ hai điều này đủ làm Diệp Dương Thành không chống cự nổi.

Cho nên tuy Diệp Dương Thành lo lắng sau khi thăng cấp thần cách sẽ rơi vào tình trạng không có nhân viên sử dụng, nhưng hần càng mong chờ sau khi lên thần cách cửu giai sẽ có được thần quyền, thần chiến thuật.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa bưng tách trà, hần uống một hớp, căng thẳng nhỏ giọng nói:

- Đình Đình ơi Đình Đình, nàng đừng để ta thất vọng.

* * *

Đại Ca ruồi trâu dẫn một trăm sáu mươi con ong vàng cường hóa chung cực đến quần đảo Okinawa, tiếp quản đại đội ong vàng cường hóa chung cực cỡ năm trăm con. Sau đó Đại Ca ruồi trâu bắt ngờ nhận được Tiểu Ô liên lạc tinh thần, nó rất vui mừng đáp ngay xuống tảng đá ngầm lộ ra khỏi mặt biển.

- Người tên Tiểu Ô?

Đại Ca ruồi trâu vui vẻ giao lưu cùng Tiểu Ô:

- Xin chào, ta là trùng phó của chủ nhân, tên gọi Đại Ca.

Nghe Đại Ca ruồi trâu tự giới thiệu, Tiểu Ô có chút khó chịu:

- Đại Ca?

Tiểu Ô liên tục nói:

- Không được, không được, cái tên này không hay.

- Tại sao?

Đại Ca ruồi trâu được Diệp Dương Thành gọi tên rất lâu bỗng nhiên bị Tiểu Ô bảo là không hay, Đại Ca ruồi trâu lấy làm lạ hỏi:

- Ta cảm giác cũng được.

- Đại Ca? Đại Ca? Nhỏ con như người đại ở chỗ nào?

Tiểu Ô phản ứng cực kỳ mãnh liệt:

- Ta lớn như vậy mà còn gọi là Tiểu Ô, người có chút xiu lại tên Đại Ca? Không được, không được! Người phải sửa tên.

- Sửa tên?

Lần đầu tiên có thể thoải mái giao lưu với sinh vật khác, Đại Ca ruồi trâu rất vui, nhưng nghe Tiểu Ô bắt nó đổi tên thì trở nên khó chịu.

Đại Ca ruồi trâu kiên quyết trả lời:

- Không sửa, tuyệt đối không!

Thái độ Đại Ca ruồi trâu kiên quyết nhưng Tiểu Ô không sợ:

- Hừ! Mặc kệ người có sửa hay không, sau này ta gọi người là lão tiểu.

Tiểu Ô hầm hừ nói:

- Có nghe không?

- Tên này thật sự không sửa được.

Đại Ca ruồi trâu tức giận nói:

- Người phải kêu ta là Đại Ca.

- Dựa vào cái gì?

Tiểu Ô giải thích rằng:

- Ta vùng xức tu một cái là người bẹp dí. Sau này gọi người là lão tiểu, không thích tùy người!

Nghe Tiểu Ô hỏi, Đại Ca ruồi trâu tìm được khe hở phản kích:

- Hừ hừ! Dựa vào cái gì?

Đại Ca ruồi trâu hầm hừ nói:

- Chỉ bằng cái tên này là chủ nhân đặt cho ta!

Tiểu Ô trợn to mắt nói:

- Cái gì?

Giọng điệu hùng hổ dụ lại, Tiểu Ô áp úng nói:

- Thật sự là chủ nhân . . . Đặt tên cho người?

- Không tin thì người đi tìm chủ nhân cầu chứng đi.

Đại Ca ruồi trâu thắng một ván, cảm giác khí thế tràn đầy, hầm hừ nói:

- Cái tên của ta là vàng thật bốn số chín!

Tiểu Ô thua trận:

- Rồi rồi, Đại Ca, sau này ngươi là Đại Ca của ta.

Tiểu Ô thầm oán Đại Ca ruồi trâu sâu ý thể thần, ngoài miệng ngoan ngoãn nói:

- Chào Đại Ca, ta tên Tiểu Ô.

Đại Ca ruồi trâu đắc ý nói:

- Ủm! Ngoan.

Tiểu Ô tức giận hộc máu.

Trong khi Đại Ca ruồi trâu, mực đại vương Tiểu Ô xây dựng liên kết tinh thần nói qua nói lại từng bừng, bỗng nhiên Tiểu Ô tạm dừng.

Tiểu Ô không còn cười giỡn, nghiêm túc nói:

- Đại Ca!

Đại Ca ruồi trâu thật tự nhiên trả lời:

- Ủm! Có chuyện gì, nói đi.

Đại Ca ruồi trâu rất có tư thế đại ca, tuy về hình thể hoặc tuổi tác của Tiểu Ô lớn hơn Đại Ca ruồi trâu gấp ngàn lần, nhưng nó có ưu thế về tên, Tiểu Ô không bằng. Tiểu Ô kêu Đại Ca chỉ là cái tên, nhưng Đại Ca ruồi trâu thật tự nhiên xem nó là đàn em của mình.

- Cách bờ biển Na Bá thị khoảng ba mươi hải lý có mấy chiếc quân hạm đang đến gần quái vật biển.

Tiểu Ô cực kỳ nghiêm túc nói:

- Ý của chủ nhân là không cho phép bất cứ nhân viên võ trang nào vào quần đảo Okinawa.

Đại Ca ruồi trâu sững sốt:

- Cái này thì trên đường ta đi tới đây đã nghe chủ nhân nói.

Đại Ca ruồi trâu không quá chắc chắn nói:

- Nếu co người đến nhặt xác cho người chết thì mặc kệ bọn họ, chất đồng xác chết lâu sẽ mục rữa.

Tiểu Ô không hiểu ra sao, hỏi Đại Ca ruồi trâu:

- Vậy làm sao xác định bọn họ đến nhặt xác cho người chết?

- Ai dà, ngươi ngốc quá.

Đại Ca ruồi trâu cảm thấy tự hào về trí tuệ, hăm hừ nói:

- Không hiểu sao chủ nhân giao đại quân hải dương cho ngươi được. Ngươi đừng công kích những quân hạm này, chờ bọn họ lên bờ rồi nhìn xem họ có nhặt xác không là được.

Tiểu Ô xấu hổ:

- Đúng rồi.

Tiểu Ô lại hỏi:

- Nếu bọn họ đến nhặt xác thì sao?

- Vậy cho bọn họ vác xác về, đừng xử họ.

- Còn nếu không phải nhặt xác?

- Không phải?

Đại Ca ruỗi trâu cười gian:

- Thế thì để bọn họ chờ được nhặt xác.

Cách Đại Ca ruỗi trâu khoảng hơn tám mươi hải lý, trên mặt biển có mấy chiếc quân hạm đang vượt sóng theo gió nhanh chóng đến gần quần đảo Okinawa. Một sĩ quan trung niên đứng trên sàn tàu bỗng rùng mình, trực giác không may lan tràn trong lòng gã.

- Trung sĩ!

- Đã đến nơi!

Sĩ quan nuốt nước miếng, ình một lý do sút sẹo:

- Chuẩn bị một máy bay trực thăng ngay, ta . . . Ta đi trước xem xét tình huống.

Một binh sĩ lớn tiếng đáp:

- Tuân lệnh trung tá!

Binh sĩ đây chính nghĩa nói:

- Để ta xách hành lý cho trung tá!

- Người?

Sĩ quan trung niên liếc binh sĩ, gật đầu, nói:

- Không tệ, mau đi sắp xếp.

- Tuân lệnh trung tá!

Được sĩ quan trung niên đồng ý, binh sĩ xoay người lau mồ hôi lạnh trên trán, sải bước đi hướng chỗ đậu máy bay trực thăng gần đó.

Binh sĩ rửa thầm:

- Nhiệm vụ chết tiệt!

435. Chương 410-1: Chết Trong Tay Ta Là Vinh Hạnh Của Hắn (thượng)

Chương 410: Chết trong tay ta là vinh hạnh của hắn. (Thượng)

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa trong phòng khách sạn chờ tin tức của Viên Đình Đình. Nếu Viên Đình Đình có thể tìm đến mảnh đất cửu âm dồi dào âm lực đồng nghĩa với một thời gian dài sau đó Diệp Dương Thành không cần lo vấn đề thiếu người.

Nếu Viên Đình Đình không tìm được mảnh đất cửu âm dồi dào âm lực nghĩa là Diệp Dương Thành sẽ trong hoàn cảnh khó khăn thiếu người. Đây là vấn đề có cách giải quyết, đơn giản nhất là sau khi thăng cấp thần cách vạch diện tích khu vực quản lý đến biển cả, không khuếch trương thêm đất liền mà phát triển ra ngoài biển.

Hiện giờ thần quyền của Diệp Dương Thành mới có bát giai, dù thăng lên cửu giai thì mới đi được nửa đường, sẽ có ngày nguyên trái đất là khu vực Diệp Dương Thành quản lý. Cho nên tính ra thì mở rộng đất liền hay biển cả không có mâu thuẫn gì lớn.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa, đắm chiêu suy nghĩ. Diệp Dương Thành không hay biết trong khi hắn vắt óc nghĩ cách ứng đối thì tầng dưới phòng hắn, một nam nhân hơn ba mươi tuổi biểu tình hoảng loạn lau mồ hôi lạnh trên trán. Nam nhân hơn ba mươi tuổi phập phồng lo sợ đến bên cửa sổ, ngược đầu nhìn lên sau đó cảm rương hành lý vội vàng rời khỏi phòng.

Diệp Dương Thành ngồi chờ khoảng hơn hai mươi phút thì Viên Đình Đình đi đã lâu đột nhiên hiện ra cách hẳn ba thước.

Thấy Viên Đình Đình hiện ra, Diệp Dương Thành không chờ nàng nói gì đã đứng lên hỏi:

- Như thế nào? Có tìm được không?

Tuy mở rộng khu vực quản lý hướng biển cả có thể tạm thời giảm bớt khó khăn thiếu người, nhưng nếu được thì Diệp Dương Thành không muốn lãng phí diện tích vào biển, đây là lựa chọn bản năng.

Viên Đình Đình nhìn thẳng đôi mắt tò mò của Diệp Dương Thành:

- Đình Đình tìm được một chỗ nhưng âm lực rất yếu.

Viên Đình Đình ngần ngại một lúc sau trả lời:

- Có lẽ không phù hợp yêu cầu của chủ nhân.

Nghe Viên Đình Đình trả lời, Diệp Dương Thành chợt nhớ một điều:

- Nơi âm lực rất yếu?

Cơ mặt Diệp Dương Thành cứng lại hỏi:

- Nàng tìm mảnh đất cữu âm đó nằm ở đâu?

Viên Đình Đình ngẫm nghĩ:

- Ở . . .

Viên Đình Đình chỉ hướng bắc:

- Dọc theo ven biển đi thẳng hướng bắc, bên dưới một vách núi, mảnh đất cữu âm nằm ở đáy biển.

Nghe Viên Đình Đình miêu tả vị trí, Diệp Dương Thành vỗ trán:

- . . . Ta biết chỗ đó.

Diệp Dương Thành bất đắc dĩ nói:

- Đó là khu vực Ôn Lĩnh Đài Châu, còn mảnh đất cữu âm nào khác không?

Viên Đình Đình kinh ngạc nói:

- Cái này . . .

Viên Đình Đình tròn tròn mắt, cẩn thận quan sát hướng âm lực di chuyển trong không khí.

Nửa phút sau mắt Ọy sáng lên, gật đầu, nói:

- Có, hướng tây nam.

Diệp Dương Thành từ thất vọng phút chốc nâng cao tinh thần:

- Mau đi xem!

Diệp Dương Thành ra lệnh cho Viên Đình Đình:

- Mau chóng xác nhận rồi báo cáo với ta.

Viên Đình Đình gật đầu, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Viên Đình Đình biến thành một luồng khói nhạt phóng lên cao, trong phút chốc biến mất trong tầm mắt Diệp Dương Thành. Hướng Viên Đình Đình đi là CỬ HẰNG thị, nơi Diệp Cảnh Long đi học.

* * *

Tiếng gầm rống trầm thấp tràn ngập sát khí bỗng vang bên tai mọi người:

- Người Trung Quốc chết tiệt!

Mười mấy nam nữ trong phòng họp chưa kịp lấy lại tinh thần thì cửa văn phòng bỗng bị đá bật ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cửa phòng dày nặng vỡ ra mấy mảnh, một nam nhân hai mươi bảy, tám tuổi mặc đồ đen xuất hiện trước mắt đám người trong phòng họp. Nếu có ai nhìn thấy mười mấy nam nữ ngồi trong phòng họp chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên, nam nhân mặc đồ đen này quá to gan.

Mười mấy nam nữ ngồi trong phòng họp tuổi từ hơn ba mươi đến năm mươi mấy, bọn họ đại biểu phủ thủ tướng trung tâm toàn bộ Nhật Bản. Trưởng quan phòng nội các, đại thần tổng hợp hành chính, đại thần ngoại vụ, đại thần pháp vụ, đại thần tài vụ, đại thần sản nghiệp kinh tế, đại thần phòng vệ . . .

Nhìn những người này là biết trong phòng họp đang bàn bạc bí mật cao nhất nội các. Bình thường sẽ có nhân viên võ trang siêu mạnh canh gác, người bình thường đừng nói đá tung phòng họp, muốn vào được khu này đã khó như lên trời.

Cuộc họp nội các đang thảo luận ngất trời đột nhiên bị đánh gãy, nam nhân ngồi trên ghế chính sắc mặt âm trầm đứng bật dậy, chỉ vào thanh niên mặc đồ đen.

Nam nhân tức giận quát:

- Đại Trùng Cương Trí Hoành, đây không phải nơi cho người phá rối!

- Phá rối? Ha ha ha ha ha ha! Người lại bảo là ta phá rối?

Nghe nam nhân quát tháo, Đại Trùng Cương Trí Hoành mặc đồ đen cười to như người điên:

- Nhị thúc ơi nhị thúc, tại sao không nói cho ta biết tin phụ thân của ta chết?

Đại Trùng Cương Trí Hoành cười to xong phát ra sát khí đáng sợ, nụ cười chợt tắt trên môi. Ánh mắt Đại Trùng Cương Trí Hoành lạnh lùng liếc mọi người trong phòng họp.

Thanh âm bình tĩnh mà kỳ dị vang bên tai bọn họ:

- Từ hôm nay trở đi, Tỉnh Quốc thần xã do ta quản lý.

- Cái gì?

Nếu nói Đại Trùng Cương Trí Hoành đá cửa phòng họp là tên lửa thì lời gã nói chẳng khác nào bom nguyên tử, nổ mọi người biến sắc mặt, lục tục đứng dậy.

Biểu tình đám người tràn ngập khó tin hỏi:

- Sao có thể như vậy?

Nam nhân lúc trước được Đại Trùng Cương Trí Hoành gọi là nhị thúc chợt nhớ điều gì, trợn to mắt thất thanh nói:

- Đại Trùng Cương Trí Hoành, người đã làm gì chủ trì Tây Viên Tự?

- Ý người nói sư phụ kia của ta?

Khuôn mặt trắng bệch của Đại Trùng Cương Trí Hoành chợt ửng đỏ, ánh mắt lạ lùng liếc nhị thúc của mình. Đại Trùng Cương Trí Hoành tháo xuống lệnh bài cổ kính bên hông ném qua tay nhị thúc, gã không nói một tiếng.

Đại Trùng Cương Trí Hoành không nói nhưng nhìn thấy gã lấy lệnh bài ra, mọi người biến sắc mặt, từ tức giận biến thành kính sợ. Như thể đứng trước mặt bọn họ không phải thanh niên hai mươi mấy tuổi mà là quỷ dữ nắm quyền sinh sát họ.

Đại Trùng Việt Trí đôi tay run run đón nhận lệnh bài, biểu tình phức tạp nhìn Đại Trùng Cương Trí Hoành.

Đại Trùng Việt Trí hỏi:

- Người . . . Giết chủ trì Tây Viên Tự?

Đại Trùng Cương Trí Hoành không hề kiêng dè:

- Ta đã cho hấn sống lâu ba năm.

Đại Trùng Cương Trí Hoành nhếch mép cười khẩy nói:

- Tu luyện hơn một trăm năm mà không bằng thành tựu hai mươi năm của ta. Thứ phế vật như vậy làm sư phụ của ta hai mươi mấy năm, chết trong tay ta là vinh hạnh của hấn.

- Người . . . !

- Cái gì?

Không đợi Đại Trùng Việt Trí quát mắng, Đại Trùng Cương Trí Hoành nhấc chân bước hướng bàn họp, sát khí lạnh lẽo ngưng tụ bao phủ người Đại Trùng Việt Trí. Trong phút chốc Đại Trùng Việt Trí té ngồi xuống ghế, mặt trắng bệch, trán ướt mồ hôi lạnh.

Đại Trùng Cương Trí Hoành nhìn Đại Trùng Việt Trí bị khí thế của mình trấn áp ngồi xuống ghế, gã không hề đắc ý mà cực kỳ khinh thường liếc nhị thức của mình.

- Phế vật!

Đại Trùng Cương Trí Hoành ngoắc tay thu lại lệnh bài, nhướn mày nói:

- Người đâu!

Vù vù vù vù vù!

Hai bóng đen xẹt qua. Mọi người cảm giác trước mắt hoa lên, hai nam nhân áo đen xuất hiện bên cạnh Đại Trùng Cương Trí Hoành. Hai người này ăn mặc như Ninja truyền thống của Nhật Bản rồi lại có nhiều điểm khác biệt. Ví dụ như trên người bọn họ chỉ có một loại vũ khí, đó là thanh đao võ sĩ.

436. Chương 410-2: Chết Trong Tay Ta Là Vinh Hạnh Của Hấn (hạ)

Chương 410: Chết trong tay ta là vinh hạnh của hấn. (Hạ)

Mọi người thấy hai nam nhân áo đen kia, chút may mắn cuối cùng vụt tắt. Đám người liếc nhau, cùng đứng dậy cúi đầu hành lễ với Đại Trùng Cương Trí Hoành.

- Chủ trì Đại Trùng!

Nội các là tổ chức cao nhất chính phủ Nhật Bản, Tỉnh Quốc thần xã tuyên bố bên ngoài đây là nơi cung phụng, nhưng thật ra là tổ chức bạo lực cao nhất Nhật Bản, trực thuộc Thiên Hoàng điều hành. Quan viên nội các khi thấy chủ trì Tỉnh Quốc thần xã phải cúi đầu kính lễ biểu thị kính ý.

Đây là một trong những bí mật lớn nhất Nhật Bản. Trong Tỉnh Quốc thần xã trừ cung phụng ra còn truyền thừa một bộ sách kinh màu đen. Thời gian bộ sách kinh màu đen này xuất hiện ở Nhật Bản đại khái là công nguyên chín trăm sáu mươi năm, mỗi cách một tháng bộ sách kinh màu đen cần ngâm trong máu thiếu niên, thiếu nữ đến khi nào biến màu đỏ sậm mới thôi. Lấy bộ sách kinh từ màu đen biến thành đỏ sậm ra, sách kinh sẽ hiện ra năng lượng tà dị cho người tu luyện.

Nhưng hiếm hoi có người nào chịu được năng lượng tà dị này. Thường trong trăm năm chỉ có một người chịu được năng lượng tà dị, dẫn năng lượng vào cơ thể do đó bản thân cường đại hơn.

Người không chịu được năng lượng tà dị sẽ bị chính năng lượng đó tạc nổ, linh hồn bị bộ sách kinh nuốt trọn.

Từ công nguyên chín trăm sáu mươi bộ sách kinh xuất hiện tại Nhật Bản đã đạo diễn gió tanh mưa máu liên tục. Từ người thứ nhất có được bộ sách kinh tung hoành toàn Nhật Bản, nó trở thành điển tịch võ học

cao nhất trong lòng võ sĩ Nhật Bản. Dù biết bộ sách kinh sẽ khiến nhiều người chết ngay tại chỗ thì mọi người vẫn đổ xô vào nó.

Mãi đến công nguyên năm một ngàn ba trăm hai mươi bốn, một vị võ giả xuất thân hoàng tộc Nhật Bản chiếm được bộ sách kinh, mượn nó tăng mạnh thực lực, bắt đầu nghiên cứu ứng dụng năng lượng tà dị. Công nguyên năm một ngàn ba trăm năm mươi chín, thành viên hoàng tộc Nhật Bản này thật sự nghiên cứu ra con đường khác ứng dụng năng lượng tà dị.

Dẫn dắt năng lượng tà dị vào cơ thể của mình, trải qua một đoạn thời gian tu luyện dung hợp, sau đó chuyển vận năng lượng tà dị dư thừa trong tu luyện vào cơ thể người khác. Tuy làm như vậy không thể tránh khỏi nguy hiểm nổ banh xác nhưng an toàn hơn hấp thu năng lượng trực tiếp từ bộ sách kinh rất nhiều.

Từ vị thành viên hoàng tộc này bồi dưỡng nhiều thuộc hạ, bộ sách kinh màu đen truyền thừa trong hoàng tộc Nhật Bản, tránh cho trường hợp trước kia người được lợi chết, mất uy hiếp vũ lực dẫn đến tranh giành đổ máu. Bởi vì những người chiếm được năng lượng từ chủ cũ bộ sách kinh cũng có thực lực rất ghê gớm.

Vị thành viên hoàng tộc này ban đầu chọn một đồ đệ có thể chịu được năng lượng tà dị của bộ sách kinh, cứ thế truyền thừa đời đời.

Tây Viên Tự là người thừa kế thứ mười bảy bộ sách kinh, cũng là sư phụ của Đại Trùng Cương Trí Hoành. Tây Viên Tự có thực lực xuất thần nhập hóa, được người biết chuyện tôn làm cường giả số một Nhật Bản. Bây giờ Tây Viên Tự chết, chết vào tay đồ đệ Đại Trùng Cương Trí Hoành gần hai mươi bảy tuổi. Đại Trùng Cương Trí Hoành trở thành người thừa kế đời thứ mười bảy bộ sách kinh, chỉ chờ vào chỗ Thiên Hoành tuyên bố trung thành là gã sẽ trở thành chủ trì mới của Tỉnh Quốc thần xã.

Tức là bây giờ Đại Trùng Cương Trí Hoành hoàn thành thân phận kế thừa chủ trì là gã sẽ được tập thể ảnh vệ Đại Trùng Cương Trí Hoành trung thành, chính thức bước vào hàng đại nhân vật oai phong một cõi. Địa vị của Đại Trùng Cương Trí Hoành trong Nhật Bản vượt qua thủ tướng nội các.

Tuy Tỉnh Quốc thần xã không có quyền can thiệp nội chính Nhật Bản nhưng trước vũ lực tuyệt đối, dù gã muốn can thiệp thì ai dám nói gì?

Bởi vậy Đại Trùng Cương Trí Hoành kiêu ngạo đạp cửa đi vào không phải do trẻ tuổi xúc động, gã tự tin điều mình làm gây ra hậu quả gì.

Đại Trùng Cương Trí Hoành không hề lo mình bá đạo sẽ mất cơ hội lên ngôi chủ trì Tỉnh Quốc thần xã, vì gã rất trẻ tuổi, gã chưa chọn người thừa kế khác ỉn. Tức là dù Đại Trùng Cương Trí Hoành giết sư phụ Tây Viên Tự thì ai dám nói gì gã?

Có một điều chắc chắn rằng người thừa kế năng lượng tà dị của bộ sách kinh toàn là thiên tài. Từ bảy tuổi Đại Trùng Cương Trí Hoành đã vào Tỉnh Quốc thần xã, chỉ hai mươi năm liền giết Tây Viên Tự tu luyện bộ sách kinh được năng lượng tà dị tấy lửa trăm năm.

Tây Viên Tự cũng là thiên tài, nhưng so sánh với Đại Trùng Cương Trí Hoành thì thua kém nhiều.

Biểu tình Đại Trùng Cương Trí Hoành thản nhiên nhìn lướt qua mọi người, gã giơ tay ra hiệu một ảnh vệ kéo ghế qua.

Đại Trùng Cương Trí Hoành chễm chệ ngồi xuống, thản nhiên nói:

- Phải chăng các người nên nói cho ta biết về cái chết của phụ thân ta?
- Cái này . . .

Mọi người do dự, ánh mắt nóng cháy nhìn hướng Đại Trùng Cương Trí Việt mặt trắng bệch.

Đại Trùng Cương Trí Việt cảm giác mọi người cùng nhìn mình, bây giờ gã không có lá gan lên mặt nhếch nhếch. Đại Trùng Cương Trí Việt cười khổ gật đầu.

- Đại Trùng chủ trì, từ chứng cứ chúng ta hiện có, bên Nhà Trắng nước Mỹ truyền tin thì bảy quái vật biển kia bị người điều khiển, kẻ điều khiển bảy quái vật biển là . . .
- Là người Trung Quốc.

Không đợi nam nhân kia nói trọn câu, Đại Trùng Cương Trí Hoành lạnh lùng ngắt lời:

- Ta cần tình báo kỹ càng hơn.

- . . .

Nam nhân lau mồ hôi trán, nói:

- Rất có thể là dị nhân hoạt động trong Ôn Nhạc huyện Trung Quốc.

Vù vù vù vù vù!

Ba bóng người xẹt qua, Đại Trùng Cương Trí Hoành ngồi trên ghế đã biến mất.

Khuya hơn mười một giờ, Viên Đình Đình dẫn Diệp Dương Thành đến đập nước Cửu Long cách nội thành Cù Hằng thị hơn bốn mươi km. Trong bóng đêm xèo tay không thấy năm ngón, Diệp Dương Thành đứng bên bờ hồ.

- Chính là nơi này sao?

Diệp Dương Thành quay đầu nhìn Viên Đình Đình:

- Hãy chỉ vị trí cụ thể.

Viên Đình Đình khom người:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Viên Đình Đình chỉ hướng một hòn đảo nhỏ nằm ngay giữa hồ, nói:

- Trên hòn đảo nhỏ đó, ba mươi thước hướng tây nam. Đình Đình đã thăm dò địa huyết mảnh đất cửu âm khoảng hai mươi thước vuông, âm lực rất dồi dào. Đình Đình còn thấy ba con lệ quỷ đang chuyển hóa, nhưng trong đó có hai con bị âm linh công kích hao tổn nhiều âm lực, có nguy hiểm tùy thời tan biến.

- A?

Nghe Viên Đình Đình nói Diệp Dương Thành nhượng chân mày ngay:

- Nàng đi cùng ta.

Viên Đình Đình khom lưng lên tiếng:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Diệp Dương Thành nhảy vào hồ nước lạnh thấu xương, nhìn phương hướng rồi bơi tới hòn đảo nhỏ giữa hồ.

* * *

Đại Ca ruồi trâu nằm sấp trên một cành cây của gốc cây nhỏ cách căn cứ quân sự đã thành bãi phế tích không xa.

- Chủ nhân từng nói nhật xác thì cho đi, nếu không nhật xác thì để bọn họ chờ được nhật xác.

Đại Ca ruồi trâu liên lạc tinh thần với Tiểu Ô:

- Bây giờ ta chắc chắn nhóm người này có một phần là đến nhật xác, phần khác định ở lâu tại đây.

- Vậy để nhóm nhật xác đi nhật xác nhóm người định ở lâu.

437. Chương 411: Thánh Kinh Lạc Mắt

Chương 411: Thánh kinh lạc mắt.

Nghe Đại Ca ruồi trâu ra kết luận điều tra, Tiểu Ô hàm hừ nói:

- Ta mang hai con của móng ngựa đi lật quân hạm của bọn họ, người giải quyết đám người định ở lâu. Không ai được phép làm trái với mệnh lệnh của chủ nhân.

Đại Ca ruồi trâu đập cánh:

- Ta giải quyết đám người định ở lâu, còn người lật quân hạm của bọn họ, chúng ta so tài thử xem?

Đại Ca ruồi trâu nói với Tiểu Ô:

- So xem tốc độ của ai nhanh hơn? Ta biết người kêu ta là Đại Ca chỉ là gọi tên, nhưng đôi khi lớn xác không đại biểu toàn bộ. Chúng ta hãy so tài ai hoàn thành hành động trước, mục thua phải kêu côn trùng thắng là đại ca. Người hiểu là ta không nói đến cái tên.

Tiểu Ô tràn đầy tự tin trả lời:

- Hừ hừ? Tại sao không phải là côn trùng thua gọi mục là đại ca? So thì so, ai sợ ai?

Tiểu Ô không hay biết nó đã rơi vào cái bẫy của Đại Ca ruồi trâu.

Nghe Tiểu Ô trả lời, Đại Ca ruồi trâu cười gian nói:

- Đây là người nói, không cho phép đổi ý.

Tiểu Ô hầm hừ trả lời:

- Ai đổi ý kẻ đó là sâu!

Tiểu Ô cắt đứt liên lạc tinh thần, điểm danh binh mã lao hướng Na Bá thị.

Nhưng Tiểu Ô mới mang hai con của móng ngựa viễn cổ xuất phát được năm phút bỗng cảm ứng tín hiệu rung Đại Ca ruồi trâu phát đến. Tiểu Ô chuyển hóa kỹ lại sau đó nó khóc không ra nước mắt. Quái vật biển nói là người còn chưa đến Na Bá thị đúng không? Ta đã xử lý mục tiêu . . .

Mãi đến lúc này Tiểu Ô mới hiểu ra ngay từ đầu Đại Ca ruồi trâu đã dẫn đại đội ong vàng ẩn núp gần căn cứ quân sự kia. Tiểu Ô thì cách Na Bá thị mấy chục hải lý, không nói gì khác, chỉ tính thời gian đi đường đủ để Đại Ca ruồi trâu giẫm quyết đám binh sĩ quân Mỹ.

Tiểu Ô vừa phân tích ra ý nghĩa tín hiệu rung từ Đại Ca ruồi trâu, nó tiếp tục nhận được tín hiệu rung mới, tức học máu: Người có nghĩ đến không? Lật tung quân hạm thì người nhặt xác làm sao mang theo xác chết rời đi?

Đúng rồi, tại sao nó không nghĩ ra? Tiểu Ô rất là buồn bực hươu xú tu thô to lật một bụi san hô to dưới đáy biển. Tiểu Ô hiểu được mình túng gian kế, tâm tình rất khó chịu. Lúc này Tiểu Ô mơ hồ nghe trên mặt biển có tiếng bì bõm.

Tiểu Ô cảm giác có người lặn xuống nước, tâm tình nó đang khó chịu nảy ý trêu đùa.

- Các người tìm chỗ trốn ngay đi.

Tiểu Ô kêu hai con của móng ngựa viễn cổ núp trong mấy rặng san hô, nó thì biến thành trong suốt chờ người đó bơi tới.

Tuy Diệp Dương Thành dặn dò không được tổn thương người bình thường nhưng trêu chọc không tính là làm hại đúng không?

Tiểu Ô gần như tàng hình núp trong mấy chỗ đá ngầm. Ba phút sau, ba bóng đen lần lượt xuất hiện trong tầm mắt của Tiểu Ô, đây là ba nam nhân cao to cỡ một thước chín trở lên.

Khiến Tiểu Ô ngạc nhiên là ba nam nhân này không công bình dương khí, chỉ mặc quần đùi tam giác một hơ lặn xuống biển hai trăm thước. Tiểu Ô nhận ra sự việc không đúng, từ bỏ ý định trêu đùa, nó nhìn chằm chằm vào ba nam nhân bơi trong biển.

- Ủa?

Trong khi Tiểu Ô khó hiểu đối phương lặn xuống đáy biển làm gì, chợt ngạc nhiên phát hiện ba nam nhân chui vào bãi cát mềm. Ba nam nhân như chìm vào đầm lầy, nhanh chóng biến mất.

Thấy hình ảnh này trán Tiểu Ô đầy dấu hỏi, với trí thông minh của nó rất khó đoán ra ba nam nhân đang yên lành tại sao chui xuống bãi cát.

Tiểu Ô ôm nghi hoặc nhẹ nhàng hươ xúc tu từng chút một đến gần chỗ ba nam nhân biến mất. Rất nhanh bên dưới bãi cát vọng lên tiếng thảo luận nho nhỏ truyền vào cảm ứng của Tiểu Ô.

- . . . đại ca, đã kiểm tra, toàn bình thường, có thể tùy thời kích hoạt điều động.

- Đại ca, bên ta cũng vậy. Ba mươi sáu cái toàn là bình thường, bây giờ đặt hồn châu vào kích hoạt bọn họ sao?

- Kích hoạt ngay đi. Còn nửa tháng là thánh chủ thánh mẫu phá quan ra, chúng ta không chờ được nữa. Phải lấy lại báu vật thánh chủ thánh mẫu đánh rơi trước khi thánh chủ thánh mẫu phá quan ra.

- Nhưng Tây Viên Tự tọa trấn Tĩnh Quốc thần xã . . .

- Chúng ta không còn nhiều thời gian đây đưa với bọn họ. Bảy mươi hai người này là át chủ bài của chúng ta, khiến bọn họ vây công Tây Viên Tự đi. Dù không giết được thì bám chân Tây Viên Tự, để hấn tự lo thân còn không xong. Nhân dịp này chúng ta đi tìm thánh kinh . . .

- Vâng!

Sau tiếng nói chuyện xì xào, dưới bãi cát bỗng lóe luồng sáng xanh yêu dị, Tiểu Ô nghe tiếng gào thét như cửa dã thú.

- Grao!

- Mau lên, lấy chủy thủ ra!

Nam nhân được gọi là đại ca vội hét lên:

- Bọn họ ngâm trong lực lượng âm hàn đáy biển mấy chục năm đã mất lý trí, mau khống chế lại!

Một nam nhân thuận miệng đồng ý:

- Tốt . . . Nguy rồi!

Giây sau nam nhân kia hét to:

- Súc sinh, ngươi muốn đi đâu?

Vù vù vù vù vù!

Tiểu Ô cảm giác trước mắt hoa lên, cách nó ba thước, một cái bóng đỏ rực nhảy lên bãi cát. Tiểu Ô chưa thấy rõ hình dạng cái bóng đỏ thì đã như tên lửa bay mất khỏi tầm mắt Tiểu Ô.

Tiếng rống giận dữ từ dưới bãi cát vọng lên:

- Chết tiệt, đừng đứng ngây ra đó, mau đuổi theo!

Ba nam nhân lúc trước lặn xuống bĩa cát nổi đuôi nhau vọt lên, đuổi theo hướng bóng đỏ biến mất.

Tiểu Ô nằm yên không nhúc nhích quan sát toàn quá trình. Tiểu Ô lắng nghe, biết ba nam nhân to lớn đuổi theo bóng đỏ biến mất khỏi tầm mắt của nó. Tiểu Ô tò mò đi tới mấy thước, thò xúc tu xuống bãi cát.

- Không ngờ rộng.

Xúc giác từ xúc tu truyền về nói cho Tiểu Ô biết bên dưới bãi cát là không gian lạnh lẽo, ẩm ướt không có nước.

Lại nghĩ đến biểu hiện khác lạ của ba nam nhân cao to, bóng đỏ vèo một tiếng biến mất tăm, Tiểu Ô không quá thông minh nhưng cũng biết vấn đề nghiêm trọng. Tiểu Ô đứng dậy chạy nhanh đi vùng biển Diệp Dương Thành quản lý.

Bản năng của mực nói cho Tiểu Ô biết nó nên nhanh chóng nói những gì đã nghe, thấy, cảm giác được cho Diệp Dương Thành biết.

Sau khi Tiểu Ô rời khỏi rặng san hô khoảng năm phút sau, bóng đỏ lúc trước chạy trốn bị ba nam nhân rượt về chỗ cũ, ngoan ngoãn đứng trên bãi cát mặc cho cát cắn nuốt. Bóng đỏ chìm xuống, bãi cát chôn đến đỉnh đầu rồi biến mất.

Thấy nam nhân cao trên hai thước, làn da toàn thân đỏ rực như bị nung nóng quay về không gian dưới cát, một trong ba nam nhân hung dữ trừng một nam nhân khác đứng cạnh mình.

- Lần sau hãy chú ý chút!

Nam nhân khuyên nhủ:

- Trước khi kích hoạt hồn châu phải dùng chủy thủ khổng chế hồn châu của bọn họ. Bảy mươi hai người này là thánh chủ tốn nhiều công sức mới luyện chế ra, hấp thu lực lượng âm hàn mấy chục năm cuối cùng thành hình. Nếu bảy mươi hai người này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn tại đây hại chúng ta không lấy lại được thánh kinh mà thánh chủ làm mất thì . . .

Nam nhân nghe lời răn dạy, cầm chủy thủ gạt đầu, nói:

- Đại ca, ta biết rồi.

Nam nhân cầm chủy thủ cười nhỉnh nói:

- Chắc chắn sau này sẽ chú ý hơn.

Nam nhân được gọi là đại ca liếc người cầm chủy thủ, hít sâu, nói:

- Xuống đi.

438. Chương 412: Tử Thương Hầu Như Không Còn

Chương 412: Tử thương hầu như không còn

Nam nhân phát tay đánh tan màn sáng nửa trong suốt ngăn cách đầu gã và nước biển, chui xuống bãi cát.

Hai nam nhân còn lại liếc nhau, hươu bể màn sáng nửa trong suốt, đứng trên bãi cát sau lưng, nhanh chóng chìm xuống.

* * *

Viên Đình Đình nhìn Diệp Dương Thành ra tay đánh lui mấy âm linh tập kích một lệ quỷ, nàng rất là khó hiểu hỏi:

- Chủ nhân, theo mức độ âm lực chỗ này có chuyển hóa năm mươi con lệ quỷ cũng không khó khăn gì.

- Ba hồn bảy vía của con lệ quỷ này đã mất một hồn hai phách, dù chủ nhân trợ giúp nó chuyển hóa trở thành lệ quỷ cũng khó giữ lại nhiều kỷ ức.

Diệp Dương Thành nhìn đốm linh hồn chi hỏa leo lét trước mặt, hần sững sốt.

Diệp Dương Thành nghiêng đầu nhìn Viên Đình Đình, hỏi:

- Tại sao vừa rồi nàng không nói?

Mất đi kỷ ức tổn thất một hồn hai phách đã xem như mẫu du hồn không chủ, Diệp Dương Thành cần linh phó chứ không phải du hồn không chủ. Lúc trước Diệp Dương Thành thấy con lệ quỷ này liên tục la hét thảm thiết bị mấy luồng khói xám trùng kích, cho nên hần ra tay dùng năm viên linh châu đẩy lùi ba con âm linh, cứu lệ quỷ.

Diệp Dương Thành cứ tưởng có thể thu thêm một linh phó, hần chưa kịp cười thì Viên Đình Đình đã thả mã hậu pháo.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Viên Đình Đình cứng người, biểu tình kinh hoàng cúi đầu.

Viên Đình Đình nhỏ giọng phân bua ình:

- Ta . . . Ta cứ nghĩ chủ nhân nhìn ra được . . .

Thấy biểu tình hoảng sợ của Viên Đình Đình làm Diệp Dương Thành không nở trách móc. Diệp Dương Thành mở rộng diện tích lực lượng linh hư quanh người, hít sâu một hơi.

Diệp Dương Thành ngoắc tay, mỉm cười nói:

- Nàng đừng sợ, ta không có ý trách nàng. Phải rồi, nàng nói chỗ này có ba con lệ quỷ đúng không? Tại sao ta chỉ thấy một con lệ quỷ này?

Viên Đình Đình thở phào:

- Hai lệ quỷ khác trong đó có một đã bị đám âm linh đồng hóa.

Viên Đình Đình nhìn lướt qua tình huống địa huyết, trả lời Diệp Dương Thành:

- Còn một con hiện tại đã hoàn thành chuyển hóa lệ quỷ, linh hồn chi hỏa thu giấu đi. Thật ra . . .

Diệp Dương Thành nhướng mày nói:

- Cái gì?

Viên Đình Đình chỉ ra sau lưng Diệp Dương Thành:

- Thật ra nó ở ngay sau lưng chủ nhân.

- Tía nó, trấn linh thuật, đốt!

Dù thần kinh Diệp Dương Thành thô nhưng bị câu nói của Viên Đình Đình làm rợn tóc gáy, vội bước tới trước một bước đánh ra một trấn linh thuật.

Ánh sáng bạc lóe lên, Diệp Dương Thành thấy trên tảng đá lớn gần chỗ hắc từng từng đứng có một lệ quỷ nam trần truồng đang đứng. Khác với lần đầu Diệp Dương Thành và Triệu Dung Dung gặp nhau, trên đầu lệ quỷ nam này trông trơn như thể bị ai dùng búa chặt mất nửa đầu.

Bộ dạng cực kỳ rùng rợn, hoàn toàn không giống quỷ vật linh thể xưa nay Diệp Dương Thành tiếp xúc. Người bình thường nếu thấy lệ quỷ nam này chắc sẽ hét chói tai sau đó xỉu.

Diệp Dương Thành nhìn con lệ quỷ bị trấn linh thuật trấn áp thu phục, bị kéo vào Cửu Tiêu thần cách nằm ở trái tim mình, hắc chán nản chửi thề.

- Tía nó, dám hù ta!

- Đầu năm nay lá gan của lệ quỷ ngày càng to ra.

Sau khi Diệp Dương Thành thu lấy từng con quỷ thành công chuyển hóa lệ quỷ trong mảnh đất cửu âm, hắc tuần tra địa huyết gần hai mươi thước vuông. Diệp Dương Thành đi từ đầu này đến đầu kia rồi vòng về, hiểu địa khái mảnh đất cửu âm này.

Nhìn hướng đi chậm chạp không mục đích của các âm linh trong địa huyết thì mảnh đất cửu âm như bát cơm úp ngược. Có một lần ranh vô hình ngăn cách mảnh đất cửu âm và bên ngoài. Trong mảnh đất cửu âm, người bình thường ở lại không thấy một giây cũng chết chắc.

Bởi vì nơi này lộ ra hơi thở lạnh lẽo thấu xương, những âm lực tụ tập trong này tựa như chất độc mạnh nhất thế giới đối với người bình thường, đủ lấy mạng ngay lập tức.

Nhưng những âm lực này đối với âm linh không có chút lý trí, hay quỷ hồn giữ lại ký ức hoàn chỉnh lại là thuốc siêu bổ. âm linh cần có âm lực giữ sinh mệnh hầu như vô cùng tận, quỷ hồn cần âm lực để giữ cho ba hồn bảy vía không tan biến trong thiên địa khi hao hết năng lượng, càng cần âm lực để chuyển hóa thành lệ quỷ. Sau khi thành lệ quỷ thì bọn chúng mới rời khỏi mảnh đất cửu âm được, từ nay thoải mái sống trong bóng đêm.

Trong tòa mảnh đất cửu âm này đại khái có ba mươi bảy âm linh xuyên toa, so sánh tổng diện tích mảnh đất cửu âm thì số lượng ba mươi bảy âm linh khá nhiều. Hèn gì quỷ hồn ở đây chỉ có một con thành công chuyển hóa lệ quỷ.

Diệp Dương Thành điều tra rõ tình huống đại khái mảnh đất cửu âm sau đó ngược lên nhìn Viên Đình Đình, hỏi:

- Đình Đình, nếu mảnh đất cửu âm mất âm linh sẽ sinh ra ảnh hưởng gì ảnh đất cửu âm?

Nghe Diệp Dương Thành hỏi làm Viên Đình Đình kinh ngạc nói:

- Mất âm linh?

Viên Đình Đình lắc đầu, nói:

- Chủ nhân, nếu so sánh mảnh đất cửu âm là con người thì những âm linh là ký sinh trùng trong thân thể. âm linh không phải loại ký sinh trùng có ích mà là loại hút máu người. Đám âm linh cần âm lực tụ tập ở mảnh đất cửu âm để sống, nếu mất âm linh chỉ có lợi ảnh đất cửu âm chứ không xấu.

- Ừm!

Diệp Dương Thành hiểu rõ tình huống, hần sờ cằm, ánh mắt xấu xa liếc đám âm linh bay lung tung bốn phía. Diệp Dương Thành cười tủm tỉm.

Bản năng thúc đẩy âm linh tập kích quỷ hồn giành âm lực trong mảnh đất cửu âm với chúng nó. Tức là nếu những âm linh tiếp tục sinh tồn trong mảnh đất cửu âm, Diệp Dương Thành muốn nhanh chóng mở rộng nhân viên thuộc hạ thì cần cố gắng rất nhiều.

Nếu ua đuổi hoặc giết bầy âm linh này, bảo đảm quá trình quỷ hồn chuyển hóa thành lệ quỷ không bị quấy rầy . . .

Diệp Dương Thành nghĩ thông lợi và hại, hần không chút đồng tình hay bất nhẫn với âm linh không có linh trí, nâng tay đánh ra một trấn linh thuật.

- Trấn linh thuật, đốt!

trấn linh thuật bay hướng một âm linh cách Diệp Dương Thành gần năm thước.

Dường như nhận ra nguy hiểm đến, âm linh bị Diệp Dương Thành chọn làm mục tiêu thứ nhất bất an xoa động, tốc độ di chuyển trong mảnh đất cửu âm tăng nhanh hơn. Đường như âm linh muốn dùng cách này trốn khỏi nguy hiểm.

Nhưng Diệp Dương Thành thi triển trấn linh thuật tựa như có hệ thống tự bám theo, mặc kệ con âm linh chạy nhanh cỡ nào thì ánh sáng trắng luôn rượt theo, nhanh chóng biến thành cái đĩa tròn thật to xoay tít bên trên âm linh.

Một cột sáng bạc chiếu xuống. âm linh bị Diệp Dương Thành chọn không có cơ hội chống cự đã bị ánh sáng trắng bích ới thành luồng khói, tan biến trong đập nước Cửu Long, hoặc nên nói là hồ nước của hồ Cửu Long.

Một kích thành công, Diệp Dương Thành không có lòng nhân từ với đám âm linh, giơ tay đánh ra một chuỗi trấn linh thuật:

- Trấn linh thuật, đốt đốt đốt đốt!!!

Trong khoảnh khắc đó, đáy hồ đen ngòm lấp lóe ánh sáng bạc. Đám âm linh không biết đã sống bao nhiêu năm trong mảnh đất cửu âm hú hét gào rú bởi trấn linh thuật của Diệp Dương Thành. Từng con âm linh lần lượt biến thành luồng khói tan trong thiên địa.

Hơn ba mươi con âm linh, chỉ trong vòng hai phút đã tử thương gần hết trong tay Diệp Dương Thành.

439. Chương 413-1: Đến Cửa Nhà Ta! (thượng)

Chương 413: Đến cửa nhà ta! (Thượng)

Diệp Dương Thành đứng yên nhìn lướt qua mảnh đất cửu âm trống rỗng, mỉm cười gật gù.

Diệp Dương Thành nói với Viên Đình Đình cung kính đứng sau lưng mình:

- Sau khi đám âm linh biến mất chắc quỷ hồn đến nơi này chuyển hóa lệ quỷ sẽ hoàn thành thuận lợi?
- Chủ nhân, quỷ hồn là dị loại nhảy ra ngũ hành, không có trong luân hồi. Dù không còn âm linh uy hiếp thì quỷ hồn khó thể thuận lợi chuyển hóa.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Viên Đình Đình trả lời:

- Trong quá trình chuyển hóa nếu không hấp thu âm lực đúng tiết tấu sẽ hút âm lực quá đà, cuối cùng nổ tung hồn phi phách tán.

Diệp Dương Thành giải quyết một vấn đề lại có cái khác kéo đến.

- Tiết tấu hấp thu âm lực?

Diệp Dương Thành sờ cằm ngẫm nghĩ, bỗng mắt hần sáng lên.

Diệp Dương Thành phát tay nói:

- Vậy vất vả nàng một chút. Nàng hãy canh giữ tại đây, mấy ngày sắp tới có lẽ ta sẽ đưa một số quỷ hồn đến, từ nàng khống chế chúng nó tiết tấu hấp thu âm lực chắc không thành vấn đề?

Viên Đình Đình kinh ngạc nói:

- Ta . . .

Diệp Dương Thành giao cho nhiệm vụ dù khiến Viên Đình Đình áp lực nặng nề nhưng nàng đành khom lưng, gật đầu, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!
- Ừm! Nếu nàng không có ý kiến thì cứ quyết định vậy đi.

Diệp Dương Thành cười hỏi:

- Còn vấn đề gì không?

Viên Đình Đình im lặng một lúc sau lắc đầu, nói:

- Bẩm chủ nhân, Đình Đình không có.

Diệp Dương Thành gật gù:

- Vậy được rồi, nàng hãy chờ tại đây đi, nếu nhanh thì ngày mai ta sẽ đưa vài quỷ hồn tới.

Diệp Dương Thành bỏ lại một câu sau đó rời đi, mặc cho Viên Đình Đình cô đơn trong mảnh đất cửu âm âm u lạnh lẽo, chờ đợi Diệp Dương Thành đưa quỷ hồn đến chuyển hóa thành lệ quỷ.

Dù bây giờ Viên Đình Đình là thần sử nhất giai, mảnh đất cửu âm nằm trong khu vực Diệp Dương Thành quản lý nhưng lúc nàng còn sống là một thiếu nữ, mới trở thành thần sử nhất giai được bao nhiêu tiếng? Một mình ở trong môi trường âm u này, có Diệp Dương Thành ở bên cạnh còn đỡ, Viên Đình Đình làm bộ bình tĩnh, nhưng bây giờ hần đã đi . . .

Viên Đình Đình cắn môi suýt bật khóc.

Diệp Dương Thành bơi lên bờ, hần đang suy nghĩ tiếp theo nên đi đâu tìm quỷ hồn chết oan đưa tới nơi này chuyển hóa lệ quỷ mở rộng tay sai thì giọng non nớt trung tình của Tiểu Ô vang lên trong đầu hần.

- Chủ nhân, Tiểu Ô có chuyện cần báo!

Diệp Dương Thành kinh ngạc nói:

- Có chuyện gì?

Diệp Dương Thành cười khẽ hỏi:

- Quân hạm người Mỹ đã vào phạm vi vùng cấm sao?

Tiểu Ô bản năng gật đầu:

- Vâng . . .

Tiểu Ô lắc đầu phủ định ngay:

- A, không phải!

Diệp Dương Thành khó hiểu.

Tiểu Ô nói:

- Chủ nhân, Tiểu Ô vừa thấy có ba nam nhân, không đúng, là ba nam nhân mặc quần cộc lưng không đeo bình dưỡng khí, không có bất cứ thiết bị gì một hơi lặn xuống đáy biển hơn hai trăm thước, sau đó bọn họ . . .

Tiểu Ô báo cáo kéo dài năm phút, kể lại tỉ mỉ những gì đã thấy, nghe được cho Diệp Dương Thành biết. Bao gồm ba nam nhân biến mất trong bãi cát như thế nào, trong không gian dưới cát vọng lên tiếng thảo luận ra sao.

Diệp Dương Thành nghe Tiểu Ô báo cáo, biểu tình dần trở nên trầm trọng. Tiểu Ô nói xong hết, mặt mày Diệp Dương Thành âm trầm nhỏ nước. Thánh chủ, thánh mẫu, phá quan ra?

hai chữ máu chốt làm tim Diệp Dương Thành đập nhanh.

Diệp Dương Thành kiềm chế cảm xúc dao động, nhẹ gật đầu, nói:

- Biết rồi. Người cứ mặc kệ bọn họ, đừng trêu vào, cứ xem như chưa từng thấy họ. Các người . . . Không phải đối thủ của bọn họ.

Tiểu Ô không tin lời Diệp Dương Thành nói nhưng nó ngoan ngoãn nghe lời:

- A? Tiểu Ô đã hiểu.

Diệp Dương Thành xoa trán, phát tay:

- Trở lại nghỉ ngơi đi.

Diệp Dương Thành cắt đứt liên lạc tinh thần với Tiểu Ô, hần không rời khỏi bờ hồ chứa nước Cửu Long ngay. Trong đầu Diệp Dương Thành lặp đi lặp lại mấy điểm quan trọng trong báo cáo của Tiểu Ô, dẫn đo các tin tức.

Bóng đỏ Tiểu Ô trông thấy làm hần liên tưởng đến đám quái vật không có chút lý trí. Nếu bóng đỏ Tiểu Ô trông thấy là những quái vật Diệp Dương Thành từng tiếp xúc, vậy ba nam nhân nói thánh chủ, thánh mẫu tuyệt đối là thần tù giả bị nhốt trong không gian thần cấm.

Nửa tháng sau thánh chủ, thánh mẫu sẽ phá quan ra? Nghĩa là sau nửa tháng hai thần tù giả chính thức thoát khỏi không gian thần cấm giam cầm, phá vỡ bình chương trốn ra khỏi không gian thần cấm?

Nghĩ đến khả năng này làm lòng Diệp Dương Thành thít chặt. Hai tên khốn bị nhốt trong không gian thần cấm đã không yên phận, nếu thánh chủ, thánh mẫu ra khỏi không gian thần cấm, được tự do thì . . . Trên trái đất sẽ bị khuấy động gió tanh mưa máu đến đâu?

Lại còn Tinh Quốc thần xã, đó là đền thờ của Nhật Bản? Tây Viên Tự là đền hay ý chỉ người nào? Điều cuối cùng, thánh kinh là cái gì?

Trong tin Tiểu Ô báo cáo có nhiều điều Diệp Dương Thành hiểu ra, nhưng cũng có nhiều thứ làm hần khó hiểu. Bây giờ có mấy điều Diệp Dương Thành chắc chắn. Thứ nhất, hai thần tù giả trong không gian thần cấm không lâu sau sẽ trốn thoát. Thứ hai, trong Tinh Quốc thần xã Nhật Bản có báu vật hai thần tù giả

làm mất. Thứ ba, nghe thì thánh kinh gì đó là vật vô cùng quan trọng với hai thần tù giả, tuyệt đối không thể để thánh kinh trở về tay bọn chúng.

- Nhật Bản, Tinh Quốc thần xã sao?

Diệp Dương Thành đứng một mình bên bờ đập nước Cửu Long, sờ cằm nhỏ giọng nói:

- Tuy rằng lão tử không biết thánh kinh gì đó có tác dụng gì nhưng nếu người đã nôn nóng muốn có được thì ta cố tình không cho người như ý!

Diệp Dương Thành quyết định xong xoay người lao nhanh xuống núi, hấn cần nhanh chóng tìm chỗ tăng đẳng cấp thần cách lên cửu giai. Diệp Dương Thành thầm mừng cho đến nay hấn chưa hề lơ là, thả lỏng bỏ qua cách nào tăng công đức huyền diệu.

Nếu ban đầu Diệp Dương Thành có được Cửu Tiêu thần cách đã thỏa mãn những gì mình có, không thăng cấp thần cách lên thì bây giờ sẽ không kịp làm gì.

Ngay từ đầu thần tù giả đã đối địch với Diệp Dương Thành, hấn không tin hai tên khốn đó trốn khỏi không gian thần cấm sẽ tha cho hấn sống yên.

Diệp Dương Thành không định bỏ qua cho hai tên khốn núp sau màn làm mưa làm gió, sớm muộn gì sẽ đối đầu, nắm chặt mọi cơ hội nâng cao thực lực của mình mới là lẽ phải.

Trong đầu Diệp Dương Thành suy nghĩ đủ thứ chuyện, hấn không định quay về Khánh Châu thị rồi mới thăng cấp thần cách. Diệp Dương Thành xuống núi lái xe lao vào nội thành Cù Hằng thị cách mấy chục km. Diệp Dương Thành chọn đại một khách sạn bên đường, làm thủ tục đăng ký rồi vào một căn phòng, ngồi xuống sofa.

Lúc này Diệp Dương Thành không để ý có đủ tay sai hay không, nửa tháng nữa là thần tù giả sẽ rời khỏi không gian thần cấm. Từ khi có được Cửu Tiêu thần cách, lần đầu tiên Diệp Dương Thành cảm giác không thể gấp gáp như vậy. Tăng đẳng cấp thần cách, ngay bây giờ.

Diệp Dương Thành không nghĩ lung tung nữa, hấn xòe lòng bàn tay trái ra, triệu hoán Cửu Tiêu thần cách rời khỏi cơ thể mình. Diệp Dương Thành chưa kịp gỡ trang giấy Cửu Tiêu thần cách thì máy thông tin trong túi quần bỗng reo lên tiếng chuông réo rắt.

440. Chương 413-2: Đến Cửa Nhà Ta! (hạ)

Chương 413: Đến cửa nhà ta! (Hạ)

Diệp Dương Thành móc máy thông tin ra, nhìn số trên màn hình, đuôi chân mày nhướng cao.

Diệp Dương Thành khê kều, ấn nút nghe:

- A lô?

Thanh âm người trẻ tuổi cung kính phát ra từ loa máy thông tin truyền vào tai Diệp Dương Thành:

- Chủ nhân.

Người liên lạc với Diệp Dương Thành chính là Võ Điền Cát Dã cướp xác nhi tử Võ Điền Long Thứ Lang của mình.

Từ khi Võ Điền Long Thứ Lang sống lại trong xác nhi tử của mình, lại quản lý Võ Điền gia tộc, đây là lần đầu tiên chủ động liên lạc với Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành cũng chưa từng chủ động liên lạc với Võ Điền Cát Dã.

Diệp Dương Thành phẩy tay thu Cửu Tiêu thần cách vào cơ thể, hít sâu lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì?

Võ Điền Cát Dã là quý phó chính tông, không phải những thần sử linh phó cam tâm tình nguyện nghe Diệp Dương Thành điều khiển. Võ Điền Cát Dã liên lạc với Diệp Dương Thành trừ có công chuyện ra chẳng lẽ rảnh rỗi sinh nông nổi gọi điện thoại hỏi thăm sức khỏe ông chủ Diệp Dương Thành?

Diệp Dương Thành không tin Võ Điền Cát Dã sẽ làm chuyện nhảm chán đó, gã liên lạc với hắn chắc chắn là xảy ra chuyện gì đó cần báo cáo với hắn.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Võ Điền Cát Dã không nói dài dòng, không dám quanh co gợi tò mò.

Võ Điền Cát Dã im lặng giây lát tìm từ ngữ biểu đạt, mở miệng nói:

- Chủ nhân, Đại Trùng Cương Trí Hoành đi máy bay đến Trung Quốc. Theo tình huống tiện phó biết được thì mục đích chuyến đi là nhằm vào chủ nhân.

- Nhằm vào ta?

Võ Điền Cát Dã nói không đầu đuôi làm Diệp Dương Thành hoàn toàn không hiểu ra sao.

Diệp Dương Thành lấy làm lạ hỏi:

- Đại Trùng Cương Trí Hoành là ai?

Võ Điền Cát Dã tưởng dẫu Diệp Dương Thành nắm rõ tình huống Nhật Bản, giờ nghe hắn hỏi làm gã sửng sốt.

- Cái này . . . Hắn là chủ trì mới của Tỉnh Quốc thần xã.

Võ Điền Cát Dã giải thích rằng:

- Chủ trì đời trước Tây Viên Tự là sư phụ của Đại Trùng Cương Trí Hoành. Đoạn thời gian trước một hạm đội căn cứ hải quân Nhật Bản Hoành Tu Hạ thị bị chủ nhân đánh đắm, trong số người chết có phụ thân của Đại Trùng Cương Trí Hoành.

- A . . . Đến tìm ta báo thù?

Diệp Dương Thành phản ứng rất nhanh, gật gù hiểu ra:

- Như thế nào? Hắn rất lợi hại sao?

- Hắn . . .

Võ Điền Cát Dã đang định giải thích thân phận của Đại Trùng Cương Trí Hoành thì Diệp Dương Thành lên tiếng ngắt lời:

- Chờ đã.

Diệp Dương Thành nhíu mày hỏi:

- Người mới nói gì? Đại Trùng Cương Trí Hoành là chủ trì mới của Tỉnh Quốc thần xã Nhật Bản?

Võ Điền Cát Dã không biết Diệp Dương Thành hỏi vấn đề này là có ý gì, hết sức cẩn thận gật gù khẳng định:

- Đúng . . . Đúng vậy.

- Người còn nói chủ trì đời trước của Tỉnh Quốc thần xã, Tây Viên Tự là sư phụ của Đại Trùng Cương Trí Hoành?

Khi Diệp Dương Thành hỏi câu này thì trông mắt sáng rỡ, đây chính là đập phá thiết hại vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu?

- Đúng . . . Đúng vậy.

Võ Điền Cát Dã ngần ngừ gật đầu, nói:

- Nhưng Đại Trùng Cương Trí Hoành đã giết Tây Viên Tự. Chủ nhân, xin thứ cho tiện phó nói thẳng. Tây Viên Tự được công nhận là cường giả số một Nhật Bản, một tháng trước Tây Viên Tự qua sinh nhật một trăm ba mươi tuổi. Năm nay Đại Trùng Cương Trí Hoành mới có hai mươi bảy tuổi đã ra tay giết Tây Viên Tự, e rằng . . .

Diệp Dương Thành không mấy bận tâm danh hiệu cường giả số một Nhật Bản, hấn trêu đùa hỏi:

- Cường giả? Mạnh cỡ nào?

Diệp Dương Thành không cho Võ Điền Cát Dã thời gian giải thích, tiếp tục hỏi:

- Phải rồi, người có biết trong Tỉnh Quốc thần xã có cái gì . . . Hưm, gọi là thánh kinh không?

Võ Điền gia tộc là một trong mấy tập đoàn tài chính lớn tại Nhật Bản, trong nội các có bóng dáng của bọn họ. Võ Điền Cát Dã là tộc trưởng Võ Điền gia tộc, có thể nói là đại nhân vật quyền thế ngấp trời trong Nhật Bản, nên có nhiều tình huống người ngoài không biết còn gã thì rất rành.

Nghe Diệp Dương Thành nhắc đến thánh kinh, Võ Điền Cát Dã nhú mày.

Võ Điền Cát Dã khom người nói:

- Chủ nhân, tiện phó không nghe nói về thánh kinh, nhưng thánh kinh biết trong Tỉnh Quốc thần xã có một bộ sách kinh màu đen tên là thánh điển. Không biết chủ nhân nói thánh kinh có phải là quyển thánh điển này không?

- Thánh điển?

Diệp Dương Thành nhớ lại Tiểu Ô báo cáo, ngần ngừ gật đầu, hỏi:

- Ta chưa thấy thứ đó, nếu trong Tỉnh Quốc thần xã chỉ có một quyển thánh điển kia thì chắc đúng là nó. Người có biết thánh điển hiện đang ở đâu không?

Võ Điền Cát Dã phát hiện Diệp Dương Thành hoàn toàn không biết gì về thánh điển, gã không trả lời câu hỏi ngay mà giải thích rõ hơn về thánh điển.

- Thánh điển là căn bản của Thiên Ảnh Vệ tồn tại.

- Tỉnh Quốc thần xã chỉ là một nguy trang, chủ trì sống trong Tỉnh Quốc thần xã mới là bí mật lớn nhất Tỉnh Quốc thần xã.

Võ Điền Cát Dã tạm dừng giấy lát, tiếp tục bảo:

- Nghe đồn mỗi tháng thánh điển cần hấp thu máu của đồng nam và nữ, sau đó phát ra một loại năng lượng thần kỳ không thể dùng khoa học giải thích, cải tạo người bình thường thành đại thần thông giả có thể bay lên trời lặn xuống đất, giơ tay nhắc chân hô mưa gọi gió, cát bay đá chạy. Đại thần thông giả chính là thống soái của Thiên Ảnh Vệ, trực thuộc Thiên Hoàng, là tổ chức bạo lực có sức uy hiếp mạnh nhất trong tay mạch Thiên Hoàng.

- Dưới tay đại thần thông giả có ảnh vệ số lượng khác nhau. Thực lực của những ảnh vệ đến từ đại thần thông giả ban phát. Tuy bọn họ không mạnh bằng thống soái nhưng cũng là một đám tiểu thần thông giả thực lực cường đại. Những người này quay quanh thánh điển thành tổ chức bạo lực có quyền lực lớn nhất, thực lực mạnh nhất Nhật Bản.

- Dù là thủ tướng nội các Nhật Bản khi thấy thống soái Thiên Ảnh Vệ, tức mặt ngoài là chủ trì Tỉnh Quốc thần xã đều phải cúi đầu hành lễ biểu thị tôn kính.

- Thời gian thánh điển xuất hiện đại khái là công nguyên chín trăm mấy năm. Cho đến nay võ giả Nhật Bản xem là bảo điển võ học cao nhất, khi đó gây ra vô số gió tanh mưa máu. Mãi sau này một hoàng tử của hoàng tộc Nhật Bản có được thánh điển, dùng thực lực tuyệt đối trấn áp những võ giả mưu toan cướp thánh điển.

- Cho đến công nguyên một ngàn chín trăm bảy mươi sáu, một nhóm người Châu Âu xông vào Tỉnh Quốc thần xã định cướp thánh điển nhưng bị chủ trì Tây Viên Tự lúc bấy giờ giết hết dưới đao võ sĩ.

- Chiến đấu cụ thể thế nào thì tiện phó chưa tìm gặp nên không thể miêu tả thực lực của chủ trì Tây Viên Tự ra sao. Nhưng nghe đồn có một trăm ba mươi mấy người Châu Âu xông vào Tỉnh Quốc thần xã, thấp nhất là dị nhân cấp gì đó, thế nhưng tất cả bị Tây Viên Tự giết sạch, máu chảy thành sông trong Tỉnh Quốc thần xã.

Võ Điền Cát Dã một hơi nói đến đây tạm dừng thở dốc. Diệp Dương Thành không nêu câu hỏi, chỉ yên lặng nghe.

Võ Điền Cát Dã tiếp tục bảo:

- Đại Trùng Cương Trí Hoành được tiếng là thiên tài võ học ngàn năm hiếm gặp của Nhật Bản. Mới hai mươi năm Đại Trùng Cương Trí Hoành đã hoàn toàn vượt qua sư phụ của hắn là chủ trì Tây Viên Tự.

441. Chương 414: Dắt Chó Trở Về (thượng)

Chương 414: Dắt chó trở về. (Thượng)

- Bởi vì chủ nhân giết số hiệu Đại Ung, phụ thân của hắn nên Đại Trùng Cương Trí Hoành dẫn người xông vào cuộc họp nội các ép hỏi vị trí chủ nhân ở đâu. Đại Trùng Cương Trí Hoành rời khỏi Tokyo ngay, mục đích là Khánh Châu thị Trung Quốc.

- Thánh điển là căn bản Thiên Ảnh Vệ tồn tại, mất thánh điển thì truyền thừa Thiên Ảnh Vệ cũng đứt ngang. Vật quan trọng như vậy tuy tiện phó không biết các đời thống soái Thiên Ảnh Vệ làm sao bảo vệ được thánh điển, nhưng nếu tiện phó đoán đúng thì bây giờ thánh điển ở trên người Đại Trùng Cương Trí Hoành hoặc là . . .

Không đợi Võ Điền Cát Dã nói hết câu Diệp Dương Thành đã giơ máy thông tin lên:

- Thánh điển đã theo Đại Trùng Cương Trí Hoành đến Trung Quốc, tới trước cửa nhà ta.

Diệp Dương Thành nhảy xuống mép giường, đôi mắt sâu thẳm nhìn trời sao rực rỡ bên ngoài khung cửa sổ.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Người gửi hình chụp Đại Trùng Cương Trí Hoành vào máy thông tin của ta ngay đi.

Đây là một thanh niên trắng trẻo, mặt mũi khá đẹp trai. Nhưng nếu nhìn thanh niên lâu vài giây sẽ cảm nhận có gì đó mềm mại, ẻo lả, còn có lạnh lẽo làm tim người đập nhanh.

Diệp Dương Thành nhìn hình chụp Đại Trùng Cương Trí Hoành được Võ Điền Cát Dã gửi từ Nhật Bản sang, khoe môi hắn nhếch cao. Lúc trước Diệp Dương Thành chọn để Võ Điền Cát Dã làm cây đinh ghim vào Nhật Bản là quyết định cực kỳ sáng suốt.

Trong khi trò chuyện với Võ Điền Cát Dã, Diệp Dương Thành biểu hiện ra coi thường, xem như Đại Trùng Cương Trí Hoành, nhưng đó là vì giữ hình tượng chủ nhân. Nói cách khác, Diệp Dương Thành rất e ngại Đại Trùng Cương Trí Hoành.

Một mình Tây Viên Tự giết một trăm ba mươi mấy dị nhân cấp thấp nhất là A giai, bây giờ Diệp Dương Thành biến thân trong hình dạng chiến đấu cũng làm được điều đó. Nhưng dù gì đó là một trăm ba mươi mấy dị nhân cao giai chứ không phải không phải một trăm ba mươi mấy con kiến.

Tây Viên Tự đã có thực lực nghịch thiên như thế, Đại Trùng Cương Trí Hoành chém Tây Viên Tự gục ngã sẽ có thực lực cỡ nào?

Trực giác nói cho Diệp Dương Thành biết Đại Trùng Cương Trí Hoành không phải dị nhân, nghĩa là Nhung Cầu xóa sổ dị nhân của hắn rất có thể mất hiệu quả với Đại Trùng Cương Trí Hoành. Khi Diệp Dương Thành triệu hoán Cửu Tiêu thần cách ra, nhìn hình dạng của nó làm hắn nhớ lại lời Võ Điền Cát Dã đã nói.

- Tiệp phó không nghe nói về thánh kinh, nhưng thánh kinh biết trong Tỉnh Quốc thần xã có một bộ sách kinh màu đen tên là thánh điển . . .

Là thánh điển hay thánh kinh không nằm trong phạm vi chú ý của Diệp Dương Thành, hần quan tâm là thánh điển có hình dạng bộ sách kinh màu đen. Trong tay Diệp Dương Thành có quyển sách kinh màu bạc tên là Cửu Tiêu thần cách, vậy còn sách kinh màu đen Đại Trùng Cương Trí Hoàn cảnh cầm thì sao? Chẳng lẽ cũng là . . .

- Không . . . Không thể nào!

Diệp Dương Thành lắc mạnh đầu vứt bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu mình. Diệp Dương Thành nhìn kỹ hình chụp Đại Trùng Cương Trí Hoàn cảnh một lúc sau nhắm mắt lại, lợi dụng thần quyền dò xét trong khu vực mình quản lý. Diệp Dương Thành xác nhận hiện giờ Đại Trùng Cương Trí Hoàn cảnh chưa vào khu vực quản lý, hần mở mắt ra, hít một hơi.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Mặc kệ người có cầm thần cách thật không, nếu đã chọn đến thì . . . Đừng hòng quay về.

bộ sách kinh màu đen được người Nhật Bản tôn thờ là bảo điển võ học, có tên gọi là thánh điển, xuất xứ có vẻ dính dáng đến hai thần tù giả bị nhốt trong không gian thần cấm. Diệp Dương Thành không kiêng dè Đại Trùng Cương Trí Hoàn cảnh mà là sách kinh màu đen trong tay gã.

Sự việc càng lúc càng phức tạp, thế giới trở nên điên cuồng hơn.

Một mình Diệp Dương Thành ngồi trên mép giường hơn nửa tiếng, mãi khi tâm tình lộn xộn trở nên bình tĩnh lại, hần hít sâu đưa mắt nhìn Cửu Tiêu thần cách trong lòng bàn tay. Diệp Dương Thành giở trang Cửu Tiêu thần cách ra, một trang . . . Hai trang . . . Năm trang . . . Tám trang . . .

- Chúc mừng người, thông qua quản lý nghiêm ngặt khu vực của mình, hết sức bảo vệ Hoa Hạ thần quốc. Công đức huyền diệu đột phá cửa ải lớn bốn ngàn hai trăm vạn điểm. Thần cách của người thành công thăng lên cửu giai, người có thể lựa chọn sử dụng thần quyền cửu giai trong khu vực quản lý, và lựa chọn mở rộng phạm vi khu vực quản lý . . .

Diệp Dương Thành mở ra gợi ý thăng cấp thần cách bị hần áp chế rất lâu. Diệp Dương Thành nhìn thoáng qua dòng gợi ý sau đó tập trung nhìn trang giấy thứ chín của Cửu Tiêu thần cách, một cột sáng bạc mỏng lung lung bắn ra như cũ. Ánh sáng bạc chiếu lên trần nhà được ba giây thì tan biến trong không khí.

Sai khi cột sáng màu bạc biến mất, Diệp Dương Thành nhìn chăm chăm mặt trước trang giấy thứ chín và mặt sau trang thứ tám nối liền. Một vòng sóng gợn nhạt bất quy tắc từ vị trí trung tâm khuếch tán bốn phương tám hướng. Trong sóng gợn, một hàng chữ rất nhỏ hiện ra.

[Chúc mừng người thuận lợi thăng cấp thần cách cửu giai, xin hãy lựa chọn phạm vi khu vực quản lý người sắp mở rộng.]

Gợi ý qua đi, sóng gợn tan biến, trên trang giấy hiện ra trái đất hoàn chỉnh. Hình ảnh nhanh chóng thay đổi, cuối cùng dừng lại trên bản đồ thần quốc Diệp Dương Thành vạch ra, bản đồ có một dòng gợi ý.

Xin người hãy lấy khu vực quản lý hiện tại làm trung tâm vẽ ra phạm vi sắp mở rộng trên bản đồ. Cao nhất không vượt một trăm bốn mươi vạn km vuông, thấp nhất không ít hơn một trăm hai mươi vạn km vuông.

Thấy gợi ý này, Diệp Dương Thành vỗ trán, hít sâu, nói:

- Quả nhiên là như vậy . . .

Lần này thăng cấp thần cách cửu giai, Diệp Dương Thành đã chuẩn bị tinh thần từ trước, bây giờ có kết quả. Như Diệp Dương Thành dự đoán, khu vực quản lý từ ban đầu ba mươi lăm vạn km vuông tăng vọt lên một trăm bốn mươi vạn km vuông, tương đương gấp bốn lần diện tích khu vực quản lý cũ.

Diệp Dương Thành nhìn chăm chăm bản đồ thần quốc mình tự tay vẽ ra, hần do dự nhiều lần cuối cùng từ bỏ ý định một hơi nuốt hết ba tỉnh xung quanh, đưa mắt hướng biển cả.

Diệp Dương Thành đã xếp quần đảo Okinawa vào khu cấm quân sự, nhưng cách vùng biển Diệp Dương Thành quản lý xa mấy trăm km. Nếu đã đặt quyết tâm biến quần đảo Okinawa thành căn cứ cường hóa sinh vật của mình, vậy Diệp Dương Thành phải nuốt trọn quần đảo Okinawa.

Lúc trước Diệp Dương Thành vì tiến quân Hàng Châu nên biến khu vực mình quản lý thành hồ lô, lần này vì nuốt trọn quần đảo Okinawa, từ ý nghĩa nào đó biến tướng lấy quần đảo Okinawa về lại tay người Trung Quốc, hẳn không ngại lại mở rộng khu vực hình hồ lô.

Đến bây giờ tổng diện tích khu vực Diệp Dương Thành quản lý là ba mươi lăm vạn km vuông, phủ lên toàn tỉnh Chiết Giang. Có bốn tỉnh nối liền với tỉnh Chiết Giang là Phúc Kiến, An Huy, Giang Tây, Giang Tô. Nên thẳng tiến đất liền hay tiếp tục củng cố thực lực tỉnh ven biển?

Diệp Dương Thành nhìn chằm chằm bản đồ thần quốc trên trang giấy Cửu Tiêu thần cách, hẳn chìm trong suy tư. Một phút sau Diệp Dương Thành có quyết định, tiếp tục ngừng ở tỉnh ven biển.

442. Chương 414-2: Đất Chó Trở Về (hạ)

Chương 414: Đất chó trở về. (Hạ)

Không chỉ vậy, sau này khi thăng cấp phải trước tiên thỏa mãn nhu cầu diện tích ven biển rồi mới phát triển trên đất liền.

Diệp Dương Thành muốn kéo ven biển đại lục Hoa Hạ thần quốc thành một dãy liền nhau. Trừ lý do kinh tế ven biển là phát triển nhất, quan trọng hơn kinh tế ven biển càng đi lên thì sẽ thúc đẩy toàn đất nước phát triển. Quét sạch tỉnh ven biển, đốc xúc kinh tế phát triển mạnh mẽ thêm, Diệp Dương Thành cảm thấy nếu hẳn tính toán đúng thì khu vực này sẽ kiếm thêm thu nhập công đức huyền diệu, thần nguyên số lượng lớn cho hắn.

Sau khi Diệp Dương Thành quyết định, chuyện tiếp theo trở nên trôi chảy hơn. Kinh Hải thị kẹp giữa tỉnh Chiết Giang và tỉnh Giang Tô, diện tích đất liền là sáu ngàn ba trăm bốn mươi lăm km vuông, tổng nhân khẩu đến hơn hai ngàn vạn. Kinh Hải thị là thành phố lớn số một đại lục Trung Quốc, là một trong bốn thành phố trung tâm trực thuộc trung ương.

Kinh Hải thị có cảng mật dịch nước ngoài lớn nhất Trung Quốc, có khu công nghiệp lớn nhất Trung Quốc, Kinh Hải thị là một trong những thành phố phát đạt nhất Trung Quốc.

Giang Tô gần tỉnh Chiết Giang, tổng diện tích là mười ngàn hai mươi sáu vạn km vuông, một trong những khu vực giàu có, đông nhất Trung Quốc. Diệp Dương Thành bỏ Phúc Kiến tuyển chọn Giang Tô, trừ vì lý do Giang Tô phồn vinh ra lý do chính là vì Diệp Dương Thành nhìn trúng Kinh Hải thị kẹp giữa hai tỉnh.

Diệp Dương Thành cầm Cửu Tiêu thần cách nhìn sơ lần chỉ đánh dấu, chậm rãi khép mắt lại. Diệp Dương Thành chìm trong trạng thái không linh, dùng thần niệm điều khiển sợi chỉ đỏ từ điểm xuất phát giao giới tỉnh Chiết Giang, tỉnh Giang Tô chạy dọc theo đường biên giới tỉnh Giang Tô và tỉnh An Huy, lao nhanh đến tỉnh Sơn Đông.

Đi xong nguyên đường giao giới tỉnh Giang Tô và tỉnh An Huy, vào giao giới tỉnh Giang Tô và tỉnh Sơn Đông, Diệp Dương Thành bỗng điều khiển sợi chỉ quẹo cua, dọc theo đường giao giới tỉnh Giang Tô và tỉnh Sơn Đông lên hướng đông, cuối cùng chui vào Đông Hải.

Khu vực quản lý đất liền tăng thêm một tỉnh Giang Tô, Kinh Hải thị thành phố trực thuộc trung ương là đủ rồi. Nếu tham thêm Diệp Dương Thành sợ không đủ người quản lý, trước khi lại thăng cấp thần cách, hẳn quyết tâm ít nhất kéo thêm một nhân viên quản lý.

Diệp Dương Thành hùng hục quyết tâm, ngón tay không ngừng từ điểm giao giới tỉnh Giang Tô và tỉnh Sơn Đông chạy vào Đông Hải. Diệp Dương Thành điều khiển sợi dây đỏ chạy thẳng đường giao giới vùng biển Hàn Quốc và Trung Quốc chạy đến quần đảo Okinawa.

Vì tránh cho không đủ diện tích làm khu vực quản lý biển hình, không thành công nuốt trọn quần đảo Okinawa nên Diệp Dương Thành rất thận trọng tính toán diện tích lớn nhỏ, từng giây từng phút chú ý Cửu Tiêu thần cách gợi ý diện tích khu vực quản lý thay đổi.

Trong tình trạng lo âu này, rốt cuộc Diệp Dương Thành điều khiển sợi chỉ xuyên qua vùng biển Bảo Đảo và Hỉ Giới đảo Nhật Bản, quẹo vòng lao hướng đảo Đài Loan.

Diệp Dương Thành ôm trọn quần đảo Okinawa vào khu vực quản lý của mình, tuy lúc trước hẳn vẽ hình dạng khu vực bởi vì hạn mức diện tích cao nhất bị ảnh hưởng thay đổi chút ít nhưng xem như hình dạng còn ngay ngắn. Diệp Dương Thành điều khiển đầu chỉ gắn liền vùng biển tỉnh Chiết Giang ban đầu. Vòng vận động rốt cuộc đặt dấu chấm hết.

Diệp Dương Thành mở mắt ra nhìn sợi chỉ đỏ vẽ ra khu vực quản lý mới nhất trong lòng bàn tay trái của mình. Diệp Dương Thành nhếch môi nở nụ cười vừa lòng.

Thanh triều vô năng làm mất Lưu Cầu chính thức rơi vào tay Diệp Dương Thành, từ hôm nay trở đi Lưu Cầu lại trở về với người Trung Quốc.

Diệp Dương Thành đứng dậy từ mép giường bước tới phòng khách, ngồi xuống sofa. Diệp Dương Thành giờ Cửu Tiêu thần cách lên trước mắt, nhìn bản đồ Hoa Hạ thần quốc, lại nhìn lần chỉ đỏ vẽ ra khu vực mình quản lý. Diệp Dương Thành bỗng có cảm giác như ảo mộng.

Hơn nửa năm trước Diệp Dương Thành là một thanh niên bình thường vì thi rớt đại học, vì cuộc sống nên đi làm, không ngờ trong con hẻm nhỏ gặp đứng đầu các thần truyền thuyết, được đến Cửu Tiêu thần cách thay đổi vận mệnh của hắn.

Chỉ nửa năm Diệp Dương Thành đã ôm tài sản hàng ức, không nói đến tỷ phú nhưng cũng đã nửa chân bước vào giới nhà giàu. Bản thân Diệp Dương Thành ngày càng không xem trọng tiền bạc, nhưng có một hội quỹ đang chờ hắn, Diệp Dương Thành phải tìm cách kiếm tiền để hội quỹ vận chuyển.

Tất cả nói đến thì toàn nhờ quyển sách kinh màu bạc Diệp Dương Thành đang cầm đã thay đổi hắn. Cửu Tiêu thần cách xuất hiện hoàn toàn thay đổi cuộc đời Diệp Dương Thành, nó tựa như máy làm bữa thông thiên, không chỉ mang lại những gì hắn cần mà còn cung cấp con đường thành thần bất tử.

Diệp Dương Thành biết rõ tác dụng của Cửu Tiêu thần cách, cũng hiểu những thứ nó mang lại cho hắn. Con người đều có lòng ích kỷ, bây giờ Diệp Dương Thành chỉ là một con người chứ không phải vị thần đại triệt đại ngộ, xem chúng sinh trên đời là con kiến.

Như một người chơi game có một máy làm bữa, vui vẻ chơi trò chơi, không hy vọng có người thứ hai cũng có cái tương tự. Diệp Dương Thành đang trong trạng thái này, sách kinh màu đen làm hắn cảm giác nguy hiểm chưa từng có. Diệp Dương Thành mặc kệ chủ nhân ban đầu của sách kinh màu đen là ai, hắn chỉ biết Đại Trùng Cương Trí Hoành đang nắm giữ sách kinh màu đen trở thành người Diệp Dương Thành quyết tâm giết chết.

Quyển sách kinh màu bạc là Cửu Tiêu thần cách, chỗ dựa lớn nhất của Diệp Dương Thành, chứa hy vọng tương lai. Đại Trùng Cương Trí Hoành cầm sách kinh màu đen là một sai lầm không thể tha thứ đối với Diệp Dương Thành.

Không nói đến Đại Trùng Cương Trí Hoành khi sư diệt tổ, chỉ nói gã cầm sách kinh màu đen rất giống với Cửu Tiêu thần cách là Diệp Dương Thành có ngàn vạn lý do dồn gã vào chỗ chết, quyết tâm không chết không ngừng.

Hiện giờ Đại Trùng Cương Trí Hoành mang lại cảm giác uy hiếp cho Diệp Dương Thành hơn xa thần tù giả sắp phá vỡ không gian thần cấm bỏ trốn, bởi vì đây là sách kinh màu đen.

Diệp Dương Thành ngồi trên sofa chậm rãi mở mắt ra, tay phải vuốt ve trang giấy Cửu Tiêu thần cách lạnh lẽo.

- Đến tốt, đến mới tốt.

Diệp Dương Thành mỉm cười giễu cợt, nhỏ giọng nói:

- Người tìm chỗ nào nghỉ ngơi cho tốt đi, chờ ta bận xong việc sẽ . . . Ha.

Đại Trùng Cương Trí Hoàn đã đến sân bay Khánh Châu thị. Diệp Dương Thành mới hoàn thành khoanh vùng, hắn thông qua thần quyền điều tra ra vị trí Đại Trùng Cương Trí Hoàn đang ở. Từ khi Diệp Dương Thành biết Đại Trùng Cương Trí Hoàn cầm sách kinh màu đen tương tự như Cửu Tiêu thần cách là gã bị xếp vào kẻ thù lớn hàng đầu của hắn.

Bây giờ kẻ thù lớn nhất cầm sách kinh màu đen làm Diệp Dương Thành e ngại tìm đến cửa nhà, theo tình báo Vô Điền Cát Dã cung cấp thì Đại Trùng Cương Trí Hoàn đến vì tìm hắn.

Diệp Dương Thành mặc kệ Đại Trùng Cương Trí Hoàn có phải đến tìm hắn hay không, dù gã đến Khánh Châu thị không vì lý do đó cũng đừng mơ yên ổn trở về Nhật Bản. Diệp Dương Thành thầm nảy ý độc ác, hắn đứng lên bẻ các khớp ngón tay kêu răng rắc.

Đã kết thúc khoanh vùng, vậy tiếp theo là . . .

443. Chương 415: Giơ Tay Nhấc Chân, Hủy Thiên Diệt Địa

Chương 415: Giơ tay nhấc chân, hủy thiên diệt địa.

[Chúc mừng người hoàn thành mở rộng diện tích khu vực quản lý. Diện tích khu vực là một trăm bốn mươi vạn km vuông, người có thể chọn sử dụng thần quyền trong khu vực quản lý.

Xét thấy hiện tại thần cách của người quá thấp, không thể hoàn toàn khống chế Cửu Tiêu, có vài điểm thần quyền cho người sử dụng như sau:

(thần quyền ẩn đã bị kích hoạt không nằm trong số này.)

Điều khiển các loại côn trùng trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại côn trùng trong khu vực quản lý.

Điều khiển các loại côn trùng ngoài khu vực quản lý.

Điều khiển côn trùng cường hóa từ trung giai trở lên trong khu vực quản lý tự do ra vào khu vực, không cần tiêu hao linh lực hoặc công đức huyền diệu.

Điều khiển các loại động vật có vú (trừ nhân loại) trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại động vật có vú (trừ nhân loại) trong khu vực quản lý.

Điều khiển các loại động vật có vú (trừ nhân loại) ngoài khu vực quản lý.

Điều khiển động vật có vú cường hóa từ trung giai trở lên trong khu vực quản lý tự do ra vào khu vực, không cần tiêu hao linh lực hoặc công đức huyền diệu.

Điều khiển các loại phi cầm trong khu vực quản lý.

Cường hóa các loại phi cầm trong khu vực quản lý.

Điều khiển các loại phi cầm ngoài khu vực quản lý.

Điều khiển sinh vật bò sát trong khu vực quản lý.

Cường Hóa sinh vật bò sát trong khu vực quản lý

Điều khiển sinh vật nước trong khu vực quản lý.

Cường hóa sinh vật nước trong khu vực quản lý.

Sử dụng linh lực hoặc công đức huyền diệu cấu tạo, khống chế, cường hóa ảo cảnh tu di sơ giai (Trong khu vực quản lý không cần tiếp xúc bằng mắt có thể trực tiếp chọn mục tiêu cấu tạo. Có thể lựa chọn tổn

thương lớn nhỏ trong ảo cảnh tu di, cực hạn tổn thương lớn nhất thu nhỏ gấp tám mươi lăm lần ảnh hưởng thân thể mục tiêu.)

Sử dụng linh lực hoặc công đức huyền diệu cấu tạo, khống chế, cường hóa ảo cảnh tu di sơ giai (Không nằm trong khu vực quản lý cần tiếp xúc bằng mắt xây dựng giao lưu. ảo cảnh tu di cùng đẳng cấp tiêu hao linh lực hoặc công đức huyền diệu là gấp ba lần trong khu vực quản lý. Có thể lựa chọn tổn thương lớn nhỏ trong ảo cảnh tu di, cực hạn tổn thương lớn nhất thu nhỏ gấp tám mươi lăm lần ảnh hưởng thân thể mục tiêu.)

Lại kích hoạt thần chiến thuật, có thể tuyển chọn bốn loại thần chiến thuật để tu luyện, hoặc tuyển chọn hai loại thần tu thuật để tu luyện.

Trong khu vực quản lý, lấy người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách làm trung tâm có thể điều khiển thời tiết gió, mưa trong phạm vi 5 km, không cần tiêu hao công đức huyền diệu hoặc linh lực.

Kích hoạt công năng chủ động phán định đẳng cấp thiện ác của Cửu Tiêu.

Kích hoạt công năng chủ động gợi ý sự kiện thiện ác quan trọng của Cửu Tiêu.

Kích hoạt công năng gợi ý sự kiện, nhiệm vụ thiện ác bình thường của Cửu Tiêu (số lượng gợi ý một tháng tăng lên một ngàn tám trăm sáu mươi lần.)

Kích hoạt công năng gợi ý bị động Cửu Tiêu thần cách sự kiện thiện ác quan trọng, sự kiện nhiệm vụ liên quan ích lợi căn bản của Hoa Hạ thần quốc. Không giới hạn số lần gợi ý, hoàn thành nhiệm vụ được thưởng thêm công đức huyền diệu và thần nguyên.

Kích hoạt công năng gợi ý chủ động nhiệm vụ dương thiện quan trọng. Không giới hạn số lần gợi ý, hoàn thành nhiệm vụ được thưởng thêm công đức huyền diệu và thần nguyên.

Kích hoạt công năng học tập, sử dụng pháp thuật sơ giai, phần vốn có, pháp thuật trung giai tăng thêm của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách (Hạn mức cao nhất tiêu hao linh lực một lần dùng pháp thuật tăng đến một ngàn năm trăm điểm).

Kích hoạt công năng cường hóa thể chất người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách.

Kích hoạt công năng thẩm phán thiện ác cho người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách.

Kích hoạt năng lực người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách trao quyền cho người hầu từ thần sử trở lên xây dựng ảo cảnh tu di, thẩm phán thiện ác trong khu vực quản lý.

Kích hoạt năng lực người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách trao quyền cho người hầu từ thần sử trở lên chỉ huy, điều khiển quỷ hồn kẻ ác trong khu vực quản lý để góp sức giúp đỡ, thay đổi làm lại từ đầu.

Được công đức huyền diệu và linh lực trong khu vực quản lý.

Được công đức huyền diệu và linh lực ngoài khu vực quản lý.

Có tư cách được thần nguyên thần quốc.

Kích hoạt công năng thần nguyên chuyển hóa linh lực.

Hiện nay đẳng cấp thần cách của người là: Cửu giai.

Hiện nay người có thần nguyên là: 49365 điểm.

Hiện nay người có công đức huyền diệu: 51296321 điểm.

Hiện nay người có linh lực: 6823421 điểm.

Tích lũy công đức huyền diệu đến 185000000 nội dung trang thứ mười Cửu Tiêu được thần quyền mới, mở rộng phạm vi khu vực quản lý của người.

Hiện tại người có thể chọn cách lấy công đức huyền diệu: Trừng ác dương thiện, thẩm phán thiện ác, thưởng thêm.

Trước khi đẳng cấp thần cách của người có thể khống chế năng lực Cửu Tiêu thì Cửu Tiêu bình phán hành động của người như sau: Trừng ác tăng công đức huyền diệu, khi thiện trừ công đức huyền diệu.

Khi công đức huyền diệu của người thấp đến 41999999 điểm hoặc dưới con số này thì đẳng cấp thần cách của người sẽ xuống bát giai. Khi công đức huyền diệu của người thấp đến 7999999 điểm hoặc dưới con số này thì đẳng cấp thần cách của người sẽ xuống thất giai. Khi công đức huyền diệu của người thấp đến 1199999 điểm hoặc dưới con số này thì đẳng cấp thần cách của người sẽ xuống . . .]

Hàng loạt thần quyền, các số liệu thăng cấp thần cách cửu giai hiện ra trong đầu Diệp Dương Thành. Hắn đọc kỹ một hàng gợi ý từ đầu đến đuôi, lộ nụ cười khổ.

Một ức tám ngàn năm trăm vạn công đức huyền diệu, đây mới chỉ là công đức huyền diệu yêu cầu thăng cấp thần cách thập giai. Dựa theo tốc độ này đến công đức huyền diệu để thăng cấp thần cách thập bát giai thì đúng là con số thiên văn.

Diệp Dương Thành lắc mạnh đầu vứt bỏ suy nghĩ tiêu cực ra khỏi đầu óc hắn hít sâu bình ổn tâm tình bất đắc dĩ. Diệp Dương Thành bỏ lo nghĩ thăng cấp cần bao nhiêu công đức huyền diệu, tập trung chú ý vào thần quyền mới sau khi lên thần cách cửu giai.

Thần quyền chỉ huy điều khiển sinh vật thì Diệp Dương Thành xem một lần là nhớ, không cần nhắc đi nhắc lại. Trong thần quyền mới tăng hoặc tăng mạnh lần này hấp dẫn hắn chú ý nhất là lấy khu vực Diệp Dương Thành quản lý làm trung tâm có thể điều khiển thời tiết gió và mưa trong phạm vi 5 km.

Thần là cái gì?

Trong hiểu biết của Diệp Dương Thành.

Thần là nhẹ nhàng hô mưa gọi gió.

Thần có thể dời núi lấp biển trong phút chốc.

Thần có thể giơ tay nhắc chân hủy thiên diệt địa.

Hiện giờ Diệp Dương Thành có chút dấu hiệu hô mưa gọi gió, tuy phạm vi mới trong vòng 5 km nhưng hắn tin tưởng trong thời gian gần sẽ làm được những gì thần có thể làm, đây chỉ là vấn đề thời gian.

Diệp Dương Thành kiềm nén ý định thử thần quyền này, chuyển sang nhìn thần chiến thuật bị kích hoạt lại. Lúc thần cách bát giai Diệp Dương Thành tổng cộng học được hai loại thần chiến thuật nhưng không thấy thần tu thuật gì đó.

Diệp Dương Thành nhìn hai loại thần tu thuật đằng sau chú thích thần quyền, nhíu mày nói:

- Thần tu thuật sao?

thần chiến thuật có thể hiểu là võ thuật của thần tộc, vậy thần tu thuật là tài nghệ gì?

444. Chương 416-1: Quỷ Xuống, Bái Sư (thượng)

Chương 416: Quỷ xuống, bái sư. (Thượng)

Diệp Dương Thành nhíu mày suy tư khoảng ba phút sau lộ biểu tình khó tin, rùng mình.

- Chẳng lẽ là . .

Là người sinh sau năm tám mươi, từ nhỏ tắm dâm trong phim, kịch truyền hình võ hiệp, Diệp Dương Thành không hề thấy xa lạ với chữ nội công. Lực lượng linh hư lớn mạnh trong cơ thể Diệp Dương Thành cũng được hắn định nghĩa là cùng loại với nội công.

Có thể tiêu hao linh lực thi triển pháp thuật, nhưng về quyền cước đao thương thậm chí thân thuật, lực lượng linh hư đem lại tác dụng tăng phúc khó thể dự đoán. Trong các đợt chiến đấu trước đã chứng minh tác dụng của lực lượng linh hư, nhưng hẳn hiểu biết quá ít về lực lượng linh hư.

Trong tay Diệp Dương Thành thì lực lượng linh hư là loại máy làm bù ở một đẳng cấp cao, tăng sức sát thương nắm đấm, tăng độ nhanh nhẹn thi triển thân thuật, tăng chỉ tiêu cơ thể Diệp Dương Thành. Có một điều lực lượng linh hư không thỏa mãn Diệp Dương Thành được là thể chất bản thân hắn.

Linh lực lưu trữ trong Cửu Tiêu thần cách có thể duy trì Diệp Dương Thành thi triển ra pháp thuật có uy lực cường đại, lực lượng linh hư lưu trữ phần bụng giúp Diệp Dương Thành thi triển thân chiến thuật với uy lực siêu mạnh. Nói chính xác thì lực lượng linh hư chỉ là một loại biến chủng của linh lực, tác dụng không khác nhau bao nhiêu, đều là tiêu hao lực lượng bản thân.

Cho đến nay Diệp Dương Thành luôn suy nghĩ một vấn đề. Nếu mỗi vị thần dựa vào linh lực cướp từ nơi khác để thi triển pháp thuật thì trên thế giới này có nhiều linh lực cho thần cướp đoạt đến thế sao?

Không nói đâu xa, với tình trạng bây giờ của Diệp Dương Thành, dù là linh lực hay lực lượng linh hư, thần nguyên là vật phẩm tiêu hao không thể tái sinh. Tiêu hao hết, đường bổ sung duy nhất là cướp đoạt, thưởng thêm vân vân.

Đối với một vị thần thì điều này hạn chế quá lớn. Diệp Dương Thành loáng thoáng cảm thấy tình huống hiện giờ của mình là giai đoạn sơ cấp nhất, sẽ có ngày hắn thi triển pháp thuật không cần rút linh lực trong cơ thể mà trực tiếp không chế linh lực tồn tại trong thiên địa để công kích.

Đối ví dụ khác. Diệp Dương Thành bây giờ như trẻ sơ sinh cầm súng lục loạn choạng học đi. Vị thần thật sự là người lớn, không chỉ có súng ngắn còn có pháo to, tên lửa, hỏa tiễn, căn cứ hậu cần hoàn thiện. Diệp Dương Thành tiêu hao viên đạn cần tìm cách lấy thêm đạn từ bên bên ngoài, thần thật sự thì có thể liên tục sinh ra viên đạn, pháo ỉnh.

Đây là khác biệt giữa Diệp Dương Thành bây giờ và thần thật sự. ít ra đến bây giờ Diệp Dương Thành còn kém xa với thần thật sự, bởi vì chênh lệch giữa hai bên quá lớn, đây là sự cách biệt về bản chất.

Ngay từ trước kia Diệp Dương Thành đã nhận ra vấn đề này, nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác hơn là tiếp tục. Bây giờ thần tu thuật xuất hiện làm Diệp Dương Thành mừng như điên. Nếu Diệp Dương Thành đoán đúng, thần tu thuật chính là căn cứ hậu cần của một vị thần.

Có lẽ lúc mới bắt đầu căn cứ hậu cần chỉ cung cấp gậy gỗ búa đá nguyên thủy, nhưng theo thời gian trôi qua, tích lũy tăng thêm nhiều, sớm muộn gì sẽ sinh ra viên đạn, đạn pháo, hỏa tiễn, bom nguyên tử . . .

Điều này quá quan trọng với Diệp Dương Thành. Nếu thần tu thuật đúng là thứ Diệp Dương Thành đoán, ngại là sau khi nắm giữ thần tu thuật hắn mới chính thức đặt chân trên đại đạo thành thần đi tới cánh cửa bất tử.

Những chuyện trước kia chỉ là chuẩn bị cho tiến bộ sau này. Nếu có trợ lực mạnh mẽ, Diệp Dương Thành đi trên đường thành thần nhẹ nhàng hơn nhiều, ít ra trước khi hắn chính thức nắm giữ căn cứ hậu cần hoàn thiện thì những gì đã có được sẽ là điểm tựa thực lực lớn nhất trong khoảng thời gian ngắn.

Trong đầu Diệp Dương Thành suy nghĩ mấy vấn đề này, hắn càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán của hắn là chính xác. Diệp Dương Thành kiềm nén tâm tình kích động, hắn khép Cửu Tiêu thần cách lại cất vào cơ thể, giờ tay phải lên.

Diệp Dương Thành quát khẽ:

- Thần chiến thuật, đốt!

Cửu Tiêu thần cách ở trái tim Diệp Dương Thành phun ra một luồng linh lực bằng bạc từ đỉnh đầu hắn bắn tới trần nhà. Một cột sáng màu bạc từ trần nhà chiếu xuống bao phủ người Diệp Dương Thành.

Tinh thần Diệp Dương Thành mơ hồ, hắn phát hiện mình vào một không gian màu trắng sương mù. Giương mắt nhìn lại, đập vào mắt toàn là khí thể màu trắng như sương khói. Diệp Dương Thành đứng trong khí thể trắng, cảm giác mình như trở về bụng mẹ, cảm giác ấm áp lan tràn toàn thân.

Giống như lần trước, một thanh âm già nua cứng nhắc truyền vào tai Diệp Dương Thành:

- Hoan nghênh đi tới không gian thần chiến thuật thần tộc.

Nhưng lần trước là không gian chiến thuật thần tộc đơn nhất, hiện tại lại biến thành không gian thần chiến thuật thần tộc. Thêm một chữ ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Thanh âm già nua nói:

- Tại đây người sẽ học kết tinh tâm huyết của tất cả thành viên thần tộc cố hiến, xin hãy lựa chọn thần tộc chiến thuật, thần tộc tu thuật mà người muốn học.

Diệp Dương Thành nhận ra sương mù bỗng có thêm mấy luồng sáng bạc lúc ẩn lúc hiện, rực rỡ như ngôi sao điểm xuyết trời đêm.

Có kinh nghiệm hai lần trước, Diệp Dương Thành không hề vội vã. Diệp Dương Thành ung dung nhấc chân bước ra trước một bước, sương mù bỗng biến mất hết, thay thế là hai hàng chữ to lớn lơ lửng trong không trung. Chữ lấp lánh ánh bạc làm Diệp Dương Thành hoa mắt.

Hai hàng chữ này là thần tộc chiến thuật, thần tộc tu thuật đại biểu hai loại tài nghệ thần tộc hoàn toàn khác nhau.

Diệp Dương Thành không chút do dự chỉ vào thần tộc tu thuật, nói:

- Là nó!

Diệp Dương Thành dứt lời, bốn chữ to thần tộc tu thuật tỏa ánh sáng bạc rực rỡ. Trong khoảnh khắc đó nguyên không gian nhuộm thành màu trắng chói mắt. Bốn chữ to thần tộc chiến thuật bên cạnh thần tộc tu thuật trở nên tối dần rồi biến mất.

Chờ thần tộc chiến thuật hoàn toàn biến mất, bốn chữ to thần tộc tu thuật lấp lánh, trước mắt Diệp Dương Thành xuất hiện danh xưng phân loại thần tộc tu thuật: Chân hỏa thiên, thanh mộc thiên, nhu thủy thiên, duệ kim thiên, hậu thổ thiên, hắc ám thiên, quang minh thiên, bạo lôi thiên, cực âm thiên, cực dương thiên, hỗn độn thiên, phó tông thiên, Cửu Tiêu thiên.

Nói thật là Diệp Dương Thành nhìn một chuỗi phân loại hoa cả mắt, hần lướt qua tất cả phân loại, dừng lại ở hỗn độn thiên, phó tông thiên, Cửu Tiêu thiên.

Hỗn độn thiên, tên này rất thông thường, hay dính dáng đến cường đại. Nhưng không biết trong không gian thần tộc tu thuật hai chữ hỗn độn có đại biểu cho cường đại?

Phó tông thiên, hai chữ này không khó hiểu, chắc là thập cẩm cung cấp cho người hầu thần tộc tu luyện. Cái gọi là hai tay khó địch lại bốn đấm. Phó tông mạnh yếu cũng là tham khảo tổng hợp, đánh giá thực lực một thành viên thần tộc mạnh yếu. Có một đám phó tông cường đại thì được nhiều ích lợi không cần nói nhiều.

Nhưng trong lòng Diệp Dương Thành nhớ thương thần chiến thuật vì vậy đành gác sang một bên.

Thiên cuối cùng là Cửu Tiêu thiên. Chẳng hiểu sao khi nhìn thấy ba chữ kia làm tim Diệp Dương Thành đập nhanh. Bốn chữ Cửu Tiêu thần cách lạnh lẽo ảnh hưởng khiến Diệp Dương Thành có hảo cảm khó dứt bỏ đối với hai chữ Cửu Tiêu. So sánh những thần tu thuật trước đó thì chữ trong Cửu Tiêu thiên rất khó giải thích nó đại biểu cho cái gì.

445. Chương 416-2: Quỷ Xuống, Bái Sư (hạ)

Chương 416: Quỷ xuống, bái sư. (Hạ)

Ai đều có máu cở bạc, lúc này Diệp Dương Thành như tay bạc khát nước, con mắt đỏ rực. Diệp Dương Thành quét tới quét lui giữa hỗn độn thiên và Cửu Tiêu thiên, hít thở dồn dập.

Diệp Dương Thành trong hoàn cảnh phân vân khó khăn, hắn không biết trong khi hắn siết chặt hai nắm tay đấu tranh tâm lý thì ngay sau lưng hắn, một lão nhân râu tóc bạc phơ, mặt hồng hào lẳng lặng nhìn hắn. Nếu Diệp Dương Thành xoay người lại sẽ trợn mắt há hốc mồm, chỉ lão nhân, không nói nên lời.

Diệp Dương Thành đang đấu tranh, lão nhân chỉ yên lặng nhìn. Lão nhân không làm hành động nào, không phát ra một chút tiếng vang.

Diệp Dương Thành dứt khoát, cắn răng:

- Chết thì chết!

Diệp Dương Thành nhắm mắt, giậm chân chỉ vào Cửu Tiêu thiên xếp hàng cuối cùng.

Diệp Dương Thành quát to:

- Ta tin tưởng nhân phẩm của mình, ta chọn người!

Nghe Diệp Dương Thành hét lên, lão nhân mặc đạo bào màu trắng, tay cầm phát trần mỉm cười, nhẹ gật đầu. Lão nhân lắc mình biến mất tại chỗ.

Ba chữ Cửu Tiêu thiên tỏa ánh sáng bạc rực rỡ, chớp mắt lần át ánh sáng từ mấy phân loại khác. Diệp Dương Thành cảm giác mắt mình mù lòa, sau đó lại vào trong không gian sương mù, nhưng xuất hiện trước mắt hắn không là một chuỗi phân loại chói mắt. Trong không gian chỉ có một hàng chữ lơ lửng trên không trung, trừ nó ra Diệp Dương Thành không có lựa chọn nào khác.

- Đệ nhất giai Cửu Tiêu Thần Quyết?

Diệp Dương Thành gãi sau gáy, chợt có cảm giác bị mắc câu.

Diệp Dương Thành cứ tưởng sau khi chọn xong sẽ được nguyên thần tu thuật, nhưng hiện thực trước mắt nói cho hắn biết hắn đã bị lừa. Đây không phải toàn bộ thần chiến thuật, nhìn hàng chữ đó là biết đây mới là tầng thứ nhất của một thiên thần chiến thuật.

Để tình trạng Diệp Dương Thành đành an ủi mình:

- Thôi, có còn hơn không.

Diệp Dương Thành lăm bắm xong chỉ vào bảy chữ bạc to đệ nhất giai Cửu Tiêu Thần Quyết, nói:

- Tuy người lừa ta nhưng ta vẫn quyết định chọn người.

Lời nói giận dữ, bảy chữ to phốt lờ Diệp Dương Thành nổi nóng. Diệp Dương Thành quyết định xong bảy chữ to đệ nhất giai Cửu Tiêu Thần Quyết tỏa ánh sáng chói lòa. Khi những ánh sáng bạc chiếu vào người Diệp Dương Thành, hắn cảm giác tinh thần hoảng hốt. Chờ khi Diệp Dương Thành tỉnh táo lại thì đã đến một không gian khác.

Tất cả không gian đều là sương mù, nhưng không gian này lại là một mảnh hư vô. Nhìn lên trên, ngó xuống dưới, liếc sang phải, nhìn bên trái đều không thể trông thấy tận cùng, không gian hư vô trống rỗng.

Trong không trung cách Diệp Dương Thành năm mươi thước có một bầy đoàn tỏa ánh sáng trắng dịu dàng, một nam nhân ngồi trên bầy đoàn, mặt mày thanh tú, tuổi ngang bằng với Diệp Dương Thành.

Nam nhân mặc đạo bào màu trắng, khuôn mặt trắng trẻo với nét mặt hiền hòa. Trên trán thanh niên có một ánh tường vân tỏa ánh sáng trắng.

Đây là một nam nhân thần tộc ăn mặc rất là điệu đà. Diệp Dương Thành ghen tỵ đánh giá, nhưng hắn phải công nhận thành viên thần tộc này rất hấp dẫn. Nếu thanh niên xuất hiện trên trái đất chắc chắn sẽ khiến thế giới chấn động, đám người mê gái sẽ vờn đôi tay ác ma bắt lấy gã.

Trong khi Diệp Dương Thành ghen tỵ soi mói mặt mũi bộ dáng thành viên thần tộc thì đôi mắt hép chợt mở ra, đôi mắt sâu thẳm tăng phần tang thương cho thanh niên. Một đôi mắt quyến rũ về rỗng điểm mắt, khiến thanh niên càng hấp dẫn nhiều hơn.

Diệp Dương Thành ngây người nhìn thanh niên, gã cũng lẳng lặng nhìn hắn. Hai người nhìn nhau khoảng một phút thì thanh niên mỉm cười, ung dung nâng tay phải lên phát nhẹ.

Thanh âm tràn ngập từ tính truyền vào tai Diệp Dương Thành:

- Hửn . . . Rốt cuộc đa nghĩ thông sao?

Diệp Dương Thành ngơ ngác hỏi lại:

- Nghĩ thông? Ai nghĩ thông?

Hai lần trước khi Diệp Dương Thành học thần chiến thuật, hai thành viên thần tộc chỉ là ảnh chiếu, trừ hừ hừ ha ha ra không nói nhiều thêm nữa chữ.

Tuy nhiên thành viên thần tộc trước mắt thì . . .

Nghe Diệp Dương Thành hỏi ngược lại, thành viên thần tộc nhú mày. Phải công nhận dù thanh niên nhú mày thì vẫn tương hòa như thế. Trong mắt Diệp Dương Thành chỉ có một chữ: Điệu.

Thành viên thần tộc nhìn Diệp Dương Thành từ trên xuống dưới, gã bỗng nhiên đứng dậy. Diệp Dương Thành không kịp phản ứng, trong phút chốc thành viên thần tộc đến gần hửn chỉ cách nhau một thước. Thành viên thần tộc chậm rãi giơ tay phải lên thẳng hướng trái tim Diệp Dương Thành.

Hành động này làm Diệp Dương Thành giật nảy mình. Động tác của thành viên thần tộc rất chậm nhưng Diệp Dương Thành cảm giác đối phương đã hoàn toàn phong tỏa mọi đường né tránh của hửn, không thể thoát khỏi bàn tay thành viên thần tộc.

Diệp Dương Thành chưa từng nếm cảm giác này, cảm xúc làm hửn buồn bực muốn học máu, mở ra thiên địa mới cho hửn. Diệp Dương Thành đụng vào mép thiên địa mới, giật mình nhận ra hửn rất yếu.

Thành viên thần tộc nhẹ ấn ngực Diệp Dương Thành, đôi mắt sâu thẳm lóe tia ngạc nhiên. Thành viên thần tộc rút tay về, trầm ngâm nửa phút.

Thành viên thần tộc nói với Diệp Dương Thành:

- Nếu vậy thì . . . Người, quỳ xuống đi.

Diệp Dương Thành trợn to mắt nói:

- Quỳ . . . Quỳ xuống?

Diệp Dương Thành nhìn chằm chằm thành viên thần tộc trước mắt, hỏi:

- Tại sao?

Thành viên thần tộc bình tĩnh nhìn Diệp Dương Thành:

- Quỳ xuống.

Thành viên thần tộc thản nhiên nói:

- Bái sư.

- A!

Nghe thành viên thần tộc nói làm đầu óc Diệp Dương Thành ù đặc.

Diệp Dương Thành nhìn thành viên thần tộc chằm chằm hơn mười giây sau cười gượng nói:

- Lần trước khi ta học lời đình chiến thuật không có ai bảo phải bái sư mới cho học.

Nếu thành viên thần tộc trước mắt là bộ dạng cao nhân tóc bạc phơ có lẽ Diệp Dương Thành sẽ đồng ý bái làm sư phụ, nhưng vấn đề là vị này . . . Nhìn sao cũng gần bằng tuổi Diệp Dương Thành. Mới rồi thành viên thần tộc ra chiêu cho Diệp Dương Thành biết gã rất mạnh, nhưng mâu thuẫn tâm lý khiến hửn bản năng từ chối.

Nghe thành viên thần tộc nhắc đến thần chiến thuật mình học, Khắc Lai Tư Ba Nhĩ nhướng mày nói:

- Lời đình chiến thuật?

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ suy tư giây lát chợt nhớ lai lịch bộ thần chiến thuật kia, gã lộ vẻ mặt tức giận. Khắc Lai Tư Ba Nhĩ bước tới gần Diệp Dương Thành một bước, thanh âm như sấm nổ vang bên tai Diệp Dương Thành.

- Người lấy thứ thần hạng bét đỏ so sánh với ta?

Thần uy hùng hồn từ trên trời giáng xuống, trong hiện thực Diệp Dương Thành bật ngửa ra sau, hần đầu đón rên rĩ.

La Quang Kỳ lạnh băng nhìn Diệp Dương Thành, ánh mắt như đao nhọn đâm vào tim hần. Cảm giác bị đè nén, bất lực làm Diệp Dương Thành muốn điên.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ chợt nhớ điều gì, biểu tình tức giận dần biến đi, thần uy khủng bố bao phủ quanh thân Diệp Dương Thành cũng bị thu về.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ nhìn mặt Diệp Dương Thành trắng bệch, thản nhiên nói:

- Nghĩ tình người chưa tiếp xúc với thế giới thần thật sự, chỉ tha lần này, không được lặp lại.

- . . .

Diệp Dương Thành nhìn Khắc Lai Tư Ba Nhĩ, hần há mồm nhưng không biết nên nói cái gì. Mới rồi khi bị thần uy của Khắc Lai Tư Ba Nhĩ bao phủ, Diệp Dương Thành có cảm giác phồn phi phách tán. Dưới áp lực đó Diệp Dương Thành cho rằng giây tiếp theo hần sẽ chết.

446. Chương 417: Ta Ở Trái Đất Hệ Ngân Hà

Chương 417: Ta ở trái đất hệ ngân hà.

Lúc này nhìn lại Khắc Lai Tư Ba Nhĩ, tâm tình của Diệp Dương Thành hoàn toàn khác với lúc trước. Diệp Dương Thành không biết mình nói sai cái gì chọc giận Khắc Lai Tư Ba Nhĩ, hần chỉ biết mình đã làm sai.

Có lẽ người sáng tạo lõi đình chiến thuật, tức là thần tộc giáp bạc vóc dáng vạm vỡ là thần hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Khắc Lai Tư Ba Nhĩ?

Diệp Dương Thành suy đoán lung tung, hần thẳm quyết định thành viên thần tộc trước mắt có vẻ rất lợi hại. Nghe giọng điệu của Khắc Lai Tư Ba Nhĩ không khó đoán ra dù là thần thì cũng có phân chia đẳng cấp nghiêm khắc như cách biệt lạch trời. Sẽ có ngày hần tiếp xúc đến thế giới kia, trước đó Diệp Dương Thành cần tìm một núi dựa lợi hại.

Hướng chi Diệp Dương Thành còn cần học thần tu thuật với Khắc Lai Tư Ba Nhĩ. Theo truyền thống của Trung Quốc, một người dạy một người học là quan hệ sư đồ. Nói ra thì Diệp Dương Thành bái Khắc Lai Tư Ba Nhĩ làm sư phụ sẽ không chịu thiệt, thậm chí lời to.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành không ghi hận mới bị Khắc Lai Tư Ba Nhĩ dùng thần uy hăm dọa.

Diệp Dương Thành hít sâu lùi ra sau hai bước, chậm rãi quỳ xuống, dập đầu ba cái.

- Sư phụ tại thượng, xin nhận đồ nhi cúi đầu.

Thấy Diệp Dương Thành quỳ xuống dập đầu ba cái, khuôn mặt âm trầm của Khắc Lai Tư Ba Nhĩ dịu lại.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ gạt đầu ra hiệu Diệp Dương Thành đứng lên:

- Đứng dậy đi.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ lắc mình trở về bờ đoàn màu trắng của mình, vẫy tay với Diệp Dương Thành:

- Đến đây.

- Tuân lệnh sư phụ!

Cho đến nay Diệp Dương Thành quen được đám linh phó tôn sùng, hẳn cảm giác hơi kỳ kỳ. Nhưng quan hệ sư đồ đã xác lập, Diệp Dương Thành không rối rắm nhiều, vâng dạ rồi lắc người thi triển lược ảnh thân thuật đến bên cạnh Khắc Lai Tư Ba Nhĩ.

Diệp Dương Thành bản năng hành động.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ nhìn thấy Diệp Dương Thành thi triển lược ảnh thân thuật thì nét mặt sa sầm nói:

- Người học thân thuật vụng về như vậy?

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ giận dữ?

- Mất mặt, quá mất mặt!

- Ta . . .

Diệp Dương Thành thật muốn khóc. Người có năng lực mạnh thì kẻ người, thihs đả kích người ta như vậy sao? Lôi đình chiến thuật là đồ bỏ, lược ảnh thân thuật rất vụng về. Diệp Dương Thành chỉ biết có hai lợi thân tộc chiến thuật này.

Nhưng chán nản giây lát sau mắt Diệp Dương Thành sáng rực, ánh mắt nóng cháy nhìn Khắc Lai Tư Ba Nhĩ.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Sư phụ nói rất đúng, nhưng đồ nhi trừ hai loại này ra bọn họ chiến thuật nào khác.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ là thần không biết đã sống bao nhiêu năm, sao không nhận ra tâm lý của Diệp Dương Thành tính kế cái gì?

- Không gian chiến tu thuật thân tộc có quy tắc của nó, tại đây ta chỉ có thể dạy người đệ nhất giai Cửu Tiêu Thần Quyết.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ liếc Diệp Dương Thành, thốt lời nhỏ bỏ tâm lý may mắn của Diệp Dương Thành.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ thản nhiên nói:

- Trước người thì ta đã có ba đệ tử khác, là ba sư huynh của người. Hãy chăm chỉ học đệ nhất giai Cửu Tiêu Thần Quyết, ta sẽ khiến một sư huynh của người đi tìm người dạy cho chiến thuật.

Mắt Diệp Dương Thành tỏa sáng:

- A?

Không ngờ bá sư phụ còn tặng kèm ba sư phụ.

Diệp Dương Thành hỏi dồn:

- Khi nào sư huynh đến được? Ta ở trái đất hệ ngân hà.

- Hệ ngân hà, trái đất.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ trầm ngâm giây lát nói:

- Nhanh thì một, hai năm, lâu thì ba năm.

- . . .

Ngọn lửa mới đốt trong lòng Diệp Dương Thành bỗng chốc dập tắt.

Diệp Dương Thành cười khổ nói:

- Sư phụ, bây giờ ta có mấy địch thủ đang gây sự trên trái đất.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ thuận miệng thốt ra hai đường tắt:

- Thần tộc chiến thuật, thân thuật thiên, Quy Nhất thân thuật. Thần tộc chiến thuật, thương thuật phiến, trường thương thiên, Bôn Lôi thương thuật.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ thản nhiên nói:

- Hai loại chiến thuật này tạm được, lát nữa đi học đi.
- Tuân lệnh sư phụ!

Diệp Dương Thành mừng thầm, có sư phụ đúng là được nhiều ích lợi. Diệp Dương Thành nhớ kỹ Khắc Lai Tư Ba Nhĩ báo ra hai đường chiến thuật, suy nghĩ chút nữa học đệ nhất giai Cửu Tiêu Thần Quyết xong sẽ đi tìm Quy Nhất thân thuật, Bôn Lô thương thuật. Học mấy thứ này giỏi rồi Diệp Dương Thành sẽ tiến Đại Trung Cương Trí Hoàn thành gì đó lên tây thiên.

Đang lúc Diệp Dương Thành mừng thầm thì Khắc Lai Tư Ba Nhĩ mở miệng nói:

- Thực lực của ngươi bây giờ quá yếu, trực tiếp thúc giục linh lực thi triển pháp thuật là thủ đoạn thấp nhất. Vì sư dạy Cửu Tiêu Thần Quyết cho người có tổng cộng mười tám giai. Sáu giai đầu là trúc cơ luyện thể, sáu giai giữa là luyện hóa thần cách, sáu giai cuối . . . Thôi, chờ khi ngươi đến được thập tam giai không biết qua bao nhiêu năm.
- Tóm lại sau khi học đệ nhất giai Cửu Tiêu Thần Quyết trở về nhớ chăm chỉ tu luyện. Đợi ngươi đạt đến đệ thập giai thần cách, cộng với luyện đệ nhất giai Cửu Tiêu Thần Quyết viên mãn thì vi sư sẽ dạy cho ngươi đệ nhị giai.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ không cho Diệp Dương Thành có cơ hội hỏi han hay phản bác, gã vừa dứt lời liền đặt tay lên trán hắn. Một ánh sáng trắng âm ập từ lòng bàn tay Khắc Lai Tư Ba Nhĩ truyền vào da trán Diệp Dương Thành. Trong khoảnh khắc Diệp Dương Thành cảm giác đầu mình như bị nhét vào cái gì, đau như búa bổ.

May mắn quá trình kéo dài chưa đến nửa phút Khắc Lai Tư Ba Nhĩ đã rút tay về, gã bình tĩnh nhìn Diệp Dương Thành nhăn nhó đau đớn.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ nói:

- Đường hành công và khẩu quyết đệ nhất giai đã khắc vào đầu ngươi. Khi về chỉ cần trong đầu niệm Cửu Tiêu Thần Quyết là sẽ tự động hiện ra, tu luyện theo đó là được.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ tạm dừng giây lát, cười tủm tỉm nhìn Diệp Dương Thành.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ tiếp tục bảo:

- Thần cách trong cơ thể ngươi . . . Rất thú vị, nhớ kỹ một điều.

Lòng Diệp Dương Thành máy động, khom người hành lễ:

- Xin sư phụ chỉ dạy.
- Thăng cấp thần cách mới là quan trọng nhất, đừng ham mê thần quyền kèm theo khi thăng cấp thần cách. Bởi vì vài thứ kia chỉ có hiệu quả trong hành tinh ngươi ở, sau khi ra khỏi trái đất là những thần quyền ngươi có đều mất hiệu quả. Tương tự, những thần quyền của ngươi không khác gì đồ chơi con nít trong mắt thần tộc thật ra.

Khóe mắt Khắc Lai Tư Ba Nhĩ chứa ý cười nói:

- Nhưng nếu hắn . . . Nếu đã có loại hình mẫu thăng cấp như vậy thì ngươi hãy cố gắng nhanh chóng tìm cách thăng lên thập bát giai đi. Nếu ta không đoán sai, trong khoảng thời gian ngắn trên trái đất sẽ xuất hiện thần tộc khác.
- A!

Diệp Dương Thành càng nghe càng thấy kỳ lạ, nhìn ánh mắt chứa ý cười của Khắc Lai Tư Ba Nhĩ thì hắn không thấy áp lực. Nói cách khác, bắt đầu từ trên đầu Diệp Dương Thành có chỗ dựa là thần. Sư phụ này trông lợi hại như vậy, lại có ba sư huynh nghe nói có thể xuyên toa trời sao vũ trụ, Diệp Dương Thành vừa nghĩ đến hai điểm này thì như ăn thuốc an thần, vô cùng yên bụng.

Diệp Dương Thành hiểu rằng Khắc Lai Tư Ba Nhĩ khinh thường cả thần thật sự thì sao để mắt đến thần quyền Diệp Dương Thành nắm giữ?

447. Chương 418-1: Càng Lúc Càng Vượt Mức (thượng)

Chương 418: Càng lúc càng vượt mức. (Thượng)

Trong mắt Khắc Lai Tư Ba Nhĩ thì những thần quyền Diệp Dương Thành đó giống đồng rác, nhưng đối với hắn thì chúng nó đại biểu tất cả thực lực hắn hiện có.

Phải tu luyện Cửu Tiêu Thần Quyết, nhưng không thể vì Khắc Lai Tư Ba Nhĩ coi thường liền từ bỏ trợ lực lớn nhất hiện nay của mình, Diệp Dương Thành chưa ngốc như thế.

Không có hiệu quả lớn với thần tộc thật sự thì sao? Cho đến bây giờ Diệp Dương Thành chưa thấy một thần tộc nào.

Diệp Dương Thành vừa cố gắng tu luyện Cửu Tiêu Thần Quyết vừa không từ bỏ thần quyền mình đang nắm giữ, ít nhất trước khi Cửu Tiêu Thần Quyết có thành tựu thì hắn còn cần những thần quyền này để làm việc.

Huống chi đẳng cấp thần cách cần thăng lên thập bát giai, không có những thần quyền làm việc Diệp Dương Thành đi đâu tìm đủ con số công đức huyền diệu nhiều như thiên văn?

Cách suy nghĩ của Diệp Dương Thành và Khắc Lai Tư Ba Nhĩ hoàn toàn khác nhau, vì hai người ở vị trí khác hẳn.

Diệp Dương Thành chỉ biết hai điều, một là cố gắng thăng đẳng cấp Cửu Tiêu thần cách, hai là chăm chỉ tu luyện đệ nhất giai Cửu Tiêu Thần Quyết.

Trừ hai điểm này ra những thứ khác không quan trọng.

Diệp Dương Thành không để lời Khắc Lai Tư Ba Nhĩ nói trong lòng, nếu hắn nghe theo gã khuyên nhủ sẽ ảnh hưởng tâm tính của mình. Hết cách, Khắc Lai Tư Ba Nhĩ là cường giả đứng trên đỉnh kim tự tháp nhìn xuống thương sinh. Diệp Dương Thành vẫn chỉ là trẻ mới sinh ở tầng dưới chót nhất loạn choạng học bước. Cùng một vấn đề ở trong mắt hai người sinh ra hai giải thích, cách cư xử khác nhau. Hay nói đúng hơn là bây giờ Diệp Dương Thành còn rất non.

Lời Khắc Lai Tư Ba Nhĩ nói có lẽ là chân lý, cũng có thể là cách giải quyết chính xác nhất. Nhưng cách của Khắc Lai Tư Ba Nhĩ không thích hợp cho Diệp Dương Thành, ít nhất là bây giờ.

Trong không gian thần tộc chiến tu thuật, Khắc Lai Tư Ba Nhĩ không nói gì thêm với Diệp Dương Thành, thậm chí không cho hắn biết sau khi rời khỏi đây hắn nên làm sao liên lạc với gã. Khắc Lai Tư Ba Nhĩ chỉ giao đường hành công, khẩu quyết đệ nhất giai Cửu Tiêu Thần Quyết cho Diệp Dương Thành, phát tay đuổi hắn ra khỏi không gian hư vô.

Chớp mắt quay về hiện thực, Diệp Dương Thành nhéo mắt mình, biểu tình buồn bực.

- Thật là vô trách nhiệm.

Diệp Dương Thành đang muốn thông qua Khắc Lai Tư Ba Nhĩ hỏi thna phận hai thần tù giả gây rối trên trái đất, ai ngờ chưa kịp hỏi đã bị gã đánh trống lảng rồi phát tay đuổi ra không gian thần tộc chiến tu thuật.

Diệp Dương Thành định dùng một cơ hội còn lại tìm Khắc Lai Tư Ba Nhĩ, hỏi sự phụ. Nhưng nếu Khắc Lai Tư Ba Nhĩ biết thân phận của thần tù giả lại không chịu nói cho Diệp Dương Thành thì sao?

Nếu thật sự như vậy thì không đáng lãng phí cơ hội này. Bây giờ Diệp Dương Thành không biết cách thắng cấp thấp giai thần cách còn bao lâu, khi dùng hết cơ hội cuối cùng Cửu Tiêu thần cách đưa cho, trong đoạn thời gian tiếp theo Diệp Dương Thành sẽ mất cơ hội học tập thần tộc chiến thuật.

Tính tới tính lui, Diệp Dương Thành chọn bỏ qua. Bởi vì hắn suy đi nghĩ lại, cảm thấy Khắc Lai Tư Ba Nhĩ cố ý đuổi hắn ra ngay. Mục đích của Khắc Lai Tư Ba Nhĩ là cắt đứt ý định hỏi han trước khi Diệp Dương Thành kịp phun hàng loạt câu hỏi.

Nghĩ thông những chuyện này, Diệp Dương Thành không ghi hận Khắc Lai Tư Ba Nhĩ. Dù sao tiếp xúc ngắn ngủi, Diệp Dương Thành phát hiện sư phụ trông đẹp trai trẻ trung hơn hắn một chút, thực lực mạnh hơn một chút, đối xử với hắn cũng không tệ, ít ra nhắc đến chút ít tình huống liên quan Cửu Tiêu thần cách. Hơn nữa . . .

- Suýt quên hai thứ này.

Diệp Dương Thành nghĩ đến Khắc Lai Tư Ba Nhĩ nói cho hắn biết hai loại thần chiến thuật, hắn vứt bỏ suy nghĩ lung tung, vỗ trán. Diệp Dương Thành gơ tay phải búng tay cái bók giữa không trung.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Thần chiến thuật, đốt.

Quy Nhất thân thuật khác với lược ảnh thân thuật lúc trước Diệp Dương Thành đã học. Lược ảnh thân thuật có một trăm hai mươi tám loại bộ pháp xâu chuỗi với nhau mới hình thành lược ảnh thân thuật. Khi thi triển như tia sáng xẹt qua, tốc độ nhanh kinh người. Nhưng bộ pháp cứng nhắc không có chỗ thay đổi.

Diệp Dương Thành học Quy Nhất thân thuật mới ứng với chữ cửu cửu quy nhất. Trọn bộ thân thuật chỉ có chín loại bộ pháp, mỗi bộ pháp bao gồm chín biến đổi. Chín chín tám mươi một biến đổi có thể vận dụng nhanh nhẹn, muốn mau thì mau, muốn chậm là chậm. Càng khiến Diệp Dương Thành cảm thấy ngạc nhiên là Quy Nhất thân thuật có thể chế tạo chín ảo ảnh ngay, thời gian kéo dài ba giây nhưng đem lại tác dụng mê hoặc đối thủ.

Trong lúc cao thủ quyết đấu, giây người một giây đã trí mạng, sơ sẩy một cái là sẽ bị lưỡi dao bén đâm thủng trái tim.

Nói tóm lại Diệp Dương Thành cực kỳ vừa lòng ảnh vệ, đặc biệt lúc trước trong không gian thần tộc chiến thuật hắn vô tình tổ hợp thi triển ra. Thân thuật như mây bay nước chảy nhẹ nhàng, Diệp Dương Thành la to đã ghiền.

Học ảnh vệ xong Diệp Dương Thành mới rời khỏi không gian thần tộc chiến thuật, giây sau đã trở lại không gian. Diệp Dương Thành theo đường Khắc Lai Tư Ba Nhĩ chỉ tìm đến Bôn Lôi thương thuật trong thuật thiên đương. Diệp Dương Thành cùng một thành viên thần tộc vạm vỡ mặc giáp vàng lấp lánh ánh sáng, cao hơn ba thước học tập Bôn Lôi thương thuật.

Trong quá trình học tập Diệp Dương Thành định trò chuyện với thành viên thần tộc nhưng đối phương chẳng thèm quan tâm, không nhìn hắn cái nào.

Diệp Dương Thành học xong Bôn Lôi thương thuật khi thi triển thì như lôi đình vạn quan bôn lôi, hắn bản năng phối hợp bộ thương thuật và bước chân, thi triển Quy Nhất thân thuật mới học. Hiệu quả đúng là tốt kinh khủng. Quy Nhất thân thuật biến đổi đa đoan phối hợp Bôn Lôi thương thuật vốn như lôi đình vạn quân tăng thêm phần xảo quyết, tàn nhẫn.

Diệp Dương Thành suy tư một lúc sau hiểu ngay sư phụ Khắc Lai Tư Ba Nhĩ biết kết hợp hai bộ chiến thuật sẽ có hiệu quả gì, cho nên gã mới kêu hắn học hai thần chiến thuật này.

Suy nghĩ rõ ràng vấn đề này xong Diệp Dương Thành cười hiểu ra, lần thứ ba rời khỏi không gian thần tộc chiến thuật, quay về hiện thực. Diệp Dương Thành chợt nhớ đến một trong các thần quyền của mình, ảo cảnh tu di.

Theo lúc trước Triệu Dung Dung giải thích thì ảo cảnh tu di là đại sát khí mỗi vị thần đều nắm giữ, nhưng tại sao sư phụ Khắc Lai Tư Ba Nhĩ đều nói toàn bộ thần quyền Diệp Dương Thành có đều là đồ bỏ, hạng bét?

Là ánh mắt của Diệp Dương Thành quá thấp hay ánh mắt Khắc Lai Tư Ba Nhĩ cao quá?

Diệp Dương Thành trầm ngâm giây lát, dù không muốn nhưng hắn phải công nhận là khả năng thứ nhất lớn hơn thứ hai.

- Mặc kệ ngươi là thần gì, bây giờ tiểu gia có nhiệm vụ quan trọng nhất là tăng cao đẳng cấp Cửu Tiêu thần cách!

Diệp Dương Thành suy tư thật lâu sau phát hiện mình rúc vào sừng trâu. Tạm thời Diệp Dương Thành không đến thế giới của Khắc Lai Tư Ba Nhĩ được, nhiệm vụ duy nhất bây giờ dành cho hắn là cố gắng nâng cao đẳng cấp thần cách của mình, chứ không phải suy nghĩ thế giới thần Khắc Lai Tư Ba Nhĩ nói là như thế nào.

448. Chương 418-2: Càng Lúc Càng Vượt Mức (hạ)

Chương 418: Càng lúc càng vượt mức. (Hạ)

Làm tốt chuyện trước mắt mới suy nghĩ về sau được.

Nghĩ thông tầng này, tâm tình vốn lộn xộn của Diệp Dương Thành bình tĩnh lại, hắn ném hết chuyện liên quan thế giới thần tộc ra sau đầu. Diệp Dương Thành hít thở sâu mấy bận, xoay người ngồi xuống sofa, nhắm mắt lại.

Diệp Dương Thành trầm nghĩ:

- Cửu Tiêu Thần Quyết!

Trong đầu Diệp Dương Thành đột nhiên hiện ra một bức tranh nhiều màu, mỗi bức tranh có chữ chú thích lấp lánh ánh bạc. Khiến Diệp Dương Thành ngạc nhiên là năng lượng cần thiết để tu luyện Cửu Tiêu Thần Quyết chính là thần nguyên.

Trời, tu luyện lực lượng linh hư tiêu hao linh lực đủ làm Diệp Dương Thành trở mắt lú lười, bây giờ tu luyện Cửu Tiêu Thần Quyết cần năng lượng là thần nguyên có thể chuyển hóa thành linh lực. Một điểm thần nguyên có thể chuyển thành năm trăm điểm linh lực, nếu tốc độ Cửu Tiêu Thần Quyết tiêu hao thần nguyên ngang ngửa với lực lượng linh hư tiêu hao linh lực thì . . . Bây giờ toàn bộ tài sản của Diệp Dương Thành chưa đến năm vạn điểm thần nguyên.

- Tía nó, ngày càng quá mức!

Diệp Dương Thành xem xét một trăm lẻ tám bức tranh hành công, chú thích hiện ra trong đầu xong hắn mở bừng mắt, thở hắt ra.

Nhưng Diệp Dương Thành cũng hiểu tu luyện Cửu Tiêu Thần Quyết là chuyện phải làm, đừng nói tiêu hao thần nguyên, dù hao tinh huyết thì hắn cũng cắn răng kiên trì.

Đường thành thần đâu dễ đi?

Dầu óc ù vang, Diệp Dương Thành ngược lên nhìn sắc trời bên ngoài khung cửa sổ. Diệp Dương Thành cố gắng bình ổn tâm tình xao động, chậm rãi khép mắt.

Có kinh nghiệm tu luyện lực lượng linh hư nên Diệp Dương Thành không quá xa lạ với việc tu luyện Cửu Tiêu Thần Quyết. Diệp Dương Thành niệm khẩu quyết, thúc giục Cửu Tiêu Thần Quyết, đưa thần nguyên thông qua mạch máu chuyển vận vào cơ thể mình.

Diệp Dương Thành niệm khẩu quyết, Cửu Tiêu thần cách ở trái tim khẽ rung. Một luồng năng lượng màu xám tách ra khỏi Giới, dọc theo mạch máu chạy vào kinh mạch của Diệp Dương Thành. Đây là lần đầu tiên Diệp Dương Thành thấy rõ hình dạng thần nguyên, nhưng bây giờ hắn không có tâm tình nghiên cứu hình dạng thần nguyên thế nào. Vừa thấy thần nguyên vào kinh mạch của mình Diệp Dương Thành liền điều

khiến thần nguyên đi theo một trăm lẻ tám tranh hành công chú giải tuyến đường hành công chậm rãi chảy khắp người.

Một vòng, hai vòng, ba vòng, bốn vòng . . .

Mỗi khi thần nguyên vận chuyển một vòng trong cơ thể Diệp Dương Thành là thể tích sẽ giảm bớt một chút. Khi Diệp Dương Thành vận chuyển đến vòng thứ chín thì thần nguyên đó hoàn toàn biến mất.

Kinh mạch được thần nguyên làm dịu như nhuộm kim loại màu xám bạc li ti, lấp lấp đột nhiên.

Trong khi Diệp Dương Thành bối rối không biết làm sao thì lực lượng linh hư bị hấn ép ở phần bụng bỗng nhảy lên, xông thẳng vào kinh mạch có thần nguyên làm dịu.

Diệp Dương Thành nhìn lực lượng linh hư chảy qua kinh mạch, dung hợp với thần nguyên dính trong kinh mạch, Diệp Dương Thành lấy lại tinh thần.

- Hóa ra là vậy.

Thì ra thần nguyên không phải dùng để tu luyện trực tiếp mà là dẫn đường, làm lực lượng linh hư trưởng to.

Lực lượng linh hư dung hợp thần nguyên cũng biến thành màu xám bạc, rời khỏi kinh mạch vốn vận hành, ngừng lại ở đường hành công đệ nhất giai Cửu Tiêu Thần Quyết. Lực lượng linh hư hoàn toàn biến dạng, có lẽ hiện tại nên gọi nó là lực lượng Cửu Tiêu chứ không phải lực lượng linh hư.

Phát hiện này khiến Diệp Dương Thành thở phào nhẹ nhõm, may mắn, may mắn quá.

Có vẻ lực lượng linh hư chỉ đạo tu luyện Cửu Tiêu Thần Quyết, tác dụng của thần nguyên là tăng mạnh lực lượng linh hư, biến nó thành lực lượng Cửu Tiêu.

Nói cách khác, tiếp theo Diệp Dương Thành cần hấp thu linh lực, chờ lực lượng Cửu Tiêu dung hợp linh lực đến trình độ nhất định lại dùng thần nguyên cường hóa lực lượng Cửu Tiêu.

Vậy là tiêu hao thần nguyên sẽ rất ít.

Nghĩ thông điều này rồi Diệp Dương Thành cũng hoan thành các công tác cần chuẩn bị.

Diệp Dương Thành mở mắt đứng dậy, trực tiếp sử dụng thần quyền tảo định vị trí Đại Trung Cương Trí Hoàn đang ở.

Diệp Dương Thành mỉm cười khẽ nói:

- Đã nghỉ ngơi đủ rồi, vậy . . . Bây giờ bắt đầu đi.

* * *

- Chết tiệt, sao đột nhiên mưa bất thành linh?

Trên bầu trời đột nhiên đổ mưa phùn, mây thanh niên ngồi bên quán nướng vỉa hè chửi thề nhảy cẫng lên. Lão bản quán nướng và các thanh niên chuyển bàn tới mái hiên gần đó.

Một thanh niên nhuộm tóc đỏ sậm ngồi dưới mái hiên ngược lên nhìn trời đem đen thui lấy làm lạ lắm lắm:

- Quái, trời mưa mà sao vẫn thấy sao và trăng sáng?

Trên bầu trời không chỉ có sao và trăng, chúng nó sáng rực rỡ, không có mây dày nặng che tầm mắt. Tình huống này khiến đám thanh niên phát hiện ra sao, cơn mưa đổ xuống quá đột ngột.

Nghe thanh niên lắm lắm, một thanh niên khác đứng sau lưng gã phải bọ nước dính trên người ngược đầu lên.

- Trăng có sáng hay không liên quan gì người?

Thanh niên phải bọ nước liếc thanh niên kia, cười mắng:

- Mau qua đây uống tiếp!

Nghe đồng bạn kêu, thanh niên tóc đỏ rục không quay đầu lại kêu lên:

- Tới ngay!

Thanh niên tóc đỏ không còn thắc mắc tại sao trời đổ mưa.

Thanh niên tóc đỏ xoay người ngồi xuống cạnh bàn.

Thanh niên thứ ba ngồi trên ghế bồng đẩy vai thanh niên tóc đỏ:

- A Long.

- Có chuyện gì?

Thanh niên tóc đỏ quay đầu, lấy làm lạ nhìn bằng hữu của mình, hỏi:

- Gì vậy?

Thanh niên ngồi bên cạnh A Long chỉ vào một cái bàn đặt ngoài trời, có thanh niên ngồi bên chiếc bàn quán nướng.

- Đó, người xem người kia đi.

- Có phải dây thần kinh bị gì không?

Nghe bằng hữu nói, A Long cười mắng:

- Tía nó, hần có bị thần kinh hay không liên quan gì người? Uống rượu đi, uống tiếp!

Nhưng trước khi bưng ly rượu lên A Long liếc thanh niên đã ngồi bên cạnh bàn hơn hai tiếng, buồn cười lắc đầu.

Ngay từ khi bọn họ đến uống rượu đã thấy thanh niên ngồi đó, trên bàn chỉ có một con cá trích nướng, mấy xâu thịt dê, một thùng bia. Không hiếm loại người mua say thế này, nhưng lạ ở chỗ thanh niên mãi uống rượu không ăn gì. Thanh niên ngồi hơn hai tiếng, một mình uống hết chín bình bia, không đụng vào cá trích nướng, mấy xâu thịt dê trên bàn.

Nhìn bộ dáng thanh niên dường như muốn một mình uống sạch mười hai bình rượu. Lạ lùng hơn là mới rồi trời không mau còn dễ nói, nhưng bây giờ mưa rơi lất phất, tuy là mưa phùn nhưng nhiệt độ không khí giảm ba, bốn độ, người bình thường nên tìm chỗ trú mưa mới đúng.

Thanh niên không trú mưa, dường như không phát hiện mưa rơi, thanh niên vẫn ngồi bên bàn từ tốn uống bia.

Tất cả làm A Long thấy vô cùng quái dị, người bình thường sẽ không làm chuyện như vậy. Chỉ người bất bình thường mới làm như thế.

Trong đầu A Long bứt rứt suy nghĩ, gã định bỏ qua thanh niên dời mắt nhìn hướng khác. Đột nhiên A Long trông thấy thêm một người cực kỳ lạ lùng.

Trong con hẻm cách quán nướng hơn năm mươi thước, một người mặc áo tập võ màu trắng bước ra. Người đó chấp hai tay sau lưng, bước đi ung dung trên con đường ướt sũng. Người đó đến gần quán nướng, A Long thấy rõ ràng mặt mũi người kỳ lạ.

Đó là một nam nhân trắng niên hơn ba mươi tuổi, tóc ngắn. Khiến người cảm nín là trong đêm mưa đen như mực người đó đội kính đen. Nhìn rõ cách ăn mặc của người này, A Long đỏ khốc đỏ cười.

449. Chương 419: Đây Hiện Ra Cường Giả Số Một Chính Là Sao?

Chương 419: Đây hiện ra cường giả số một chính là sao?

Nhìn thanh niên uống rượu, lại ngó nam nhân trắng niên chắp hai tay sau lưng chậm chậm đi trong đêm mưa lạnh thấu xương, thanh niên ngồi bên cạnh A Long nhỏ giọng nói:

- Chắc không phải từ bệnh viện tâm thần nào chạy ra đi?

Giây sau khi A Long của A Long lẩm bẩm, thanh niên ngồi trong mưa khẽ hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Không khí vang tiếng lưỡi dao xé gió.

Vù vù vù vù vù!

Trong phút chốc nam nhân trắng niên chắp tay sau lưng bước chậm trên đường đứng gần bàn đấm người A Long từ khi nào, tay phải giơ ngang co thành nắm đấm ngừng trước trán bằng hữu của A Long. Tay nam nhân trắng niên cầm chiếc đũa dùng một lần.

Đũa không chạm vào trán bằng hữu của A Long nhưng trán gã vẫn thủng một lỗ nhỏ, máu chảy dọc từ sống mũi.

Cảm giác ngộp thở làm tim ba người A Long đập nhanh, trong một giây ngắn ngủi tim bọn họ gần như ngừng đập, lưng toát mồ hôi lạnh.

Nam nhân ba mươi mấy tuổi cười khẽ nói với bằng hữu của A Long:

- Nói xấu người khác sau lưng không phải thói quen tốt.

Nam nhân trắng niên tùy tay ném đũa tre xuống đất, không thèm nhìn ba người A Long.

Nam nhân qua sang nhìn thanh niên đã đứng dậy trong mưa, nói:

- Trung Quốc không phải nơi cho người làm bậy!

Thanh niên thốt tiếng Trung lơ lớ hỏi:

- Là người?

Thanh niên bước ra trước một bước, sát khí mãnh liệt phát ra. Lúc này thanh niên như kiếm bén rút khỏi vỏ, tuy đứng lặng tại đó lại khiến người cảm nhận áp lực ngột thở.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi nhếch môi cười nói:

- Là ta.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi bước ra một bước nhỏ, chậm rãi nói:

- Nhưng nơi này không phải chỗ giải quyết vấn đề, đi theo ta?

Sắc mặt Đại Trùng Cương Trí Hoành âm trầm gập đầu, một bàn tay giấu sau lưng làm vài động tác nhỏ.

Diệp Dương Thành sử dụng huyền hóa thuật không sợ bị vạch mặt gì. Thấy Đại Trùng Cương Trí Hoành gập đầu, Diệp Dương Thành vận chuyển lực lượng Cửu Tiêu, lắc người thi triển Quy Nhất thân thuật trong phút chốc đến chỗ xa hơn trăm thước.

Loáng thoáng có tiếng cười truyền đến:

- Cường giả số một Nhật Bản, đến đây đi, cho ta nhìn xem người rốt cuộc mạnh cỡ nào, ha ha ha ha ha!

Diệp Dương Thành thể hiện thoải mái, nhẹ nhàng như thể hấn sắp đối diện không phải cường giả số một thế hệ mới Nhật Bản mà là chó mèo từ đâu chui ra, tràn ngập khinh thường.

Đại Trùng Cương Trí Hoành mới hai mươi bảy tuổi đã đứng trên đỉnh Nhật Bản, gã là siêu thiên tài nên có lòng kiêu ngạo của mình. Giờ phút này, nghe Diệp Dương Thành thốt lời khiêu khích đây coi rẻ, sắc mặt Đại Trùng Cương Trí Hoành vốn đã âm trầm càng tối tăm hơn.

Đại Trùng Cương Trí Hoành không xuống tay với ba người A Long đã trợn mắt há hốc mồm, vì lúc trước gã hành động một lần. Đại Trùng Cương Trí Hoành khinh thường ra tay hai lần với người bình thường, vì làm như vậy dù gã giết được đối phương cũng rất nhục.

Đại Trùng Cương Trí Hoành không nói cuồn ào, lắc người về một tiếng theo sau Diệp Dương Thành biến mất cuối ngã tư đường, chớp mắt không còn bóng dáng.

Dưới mái hiên quán nướng, ba mọi người A Long thần thờ ngồi tại chỗ nhìn đăm đăm hướng Diệp Dương Thành, Đại Trùng Cương Trí Hoành rời đi. Ngồi thật lâu sau thanh niên bên cạnh A Long bản năng vuốt trán nóng ran, đụng vào giọt máu, con người gã co rút.

Thanh niên ngáp ngừng hỏi:

- Mới rồi . . . Hắn muốn giết ta?

Nghe giọng điệu sợ hoảng hồn của bằng hữu mình, tim A Long vẫn đang đập nhanh, hít thở dồn dập.

A Long gật đầu, nói:

- Có lẽ vậy.

A Long đứng dậy nói:

- Mau rời khỏi đây đi, hai người . . . Đây quá khủng bố.

Thanh niên lúc trước kêu A Long quay về uống rượu hút ngậm khí lạnh:

- Bọn họ là cao thủ võ lâm sao?

Đôi mắt thanh niên sáng rực nhìn ngơ hém ban đầu Diệp Dương Thành xuất hiện, say mê nhỏ giọng nói:

- Thật lợi hại.

- Mới rồi các người không nghe nam nhân tóc ngắn nói sao?

A Long khó khăn nuốt nước miếng:

- Người muốn giết A Cương là người Nhật . . .

Trong lúc ba người trò chuyện thì mưa bỗng ngừng rơi, sau cơn mưa không khí càng thêm ẩm ướt lạnh lẽo.

A Long kéo cổ áo, thúc giục đồng bạn:

- Đi đi, đưa A Cương đi bệnh viện trước, trong một tháng này không ai được ra khỏi nhà.

A Cương kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

- May mắn vừa rồi có cao thủ Trung Quốc chúng ta ở, nếu không người sớm mất mạng.

A Long sợ hãi bảo:

- Trời biết người Nhật kia có nhớ kỹ bộ dạng của chúng ta không? Nếu cao thủ Trung Quốc không làm thịt hẳn được, hẳn quay về thì . . .

- Đi đi đi, đi ngay.

Ba thanh niên biến sắc mặt, bỏ lại năm mươi khối tiền rồi vội vàng chạy trốn.

Vị trí Đại Trùng Cương Trí Hoành uống rượu là đến ngoại ô Khánh Châu thị cách nhau gần 45 km. Đối với người bình thường đây là khoảng cách khá dài, với Diệp Dương Thành và Đại Trùng Cương Trí Hoành thì chỉ khoảng mấy giây là tới.

Diệp Dương Thành dẫn Đại Trùng Cương Trí Hoành đến bãi cỏ Tây Giao Khánh Châu thị, nơi đây hiếm có ai qua lại. Cách bãi cỏ đại không xa là ghềnh đá lộn xộn, bên ngoài ghềnh đá là con suối nhỏ.

Diệp Dương Thành dừng lại giữa bãi cỏ và ghềnh đá, nghe tiếng xé gió sau lưng, vẻ mặt hẩn đầy ý cười giễu cợt.

Diệp Dương Thành hoàn toàn có thể kéo Đại Trùng Cương Trí Hoành vào ảo cảnh tu di đùa giỡn một phen, nhưng hẩn không làm vậy. Vì khi mới gặp Đại Trùng Cương Trí Hoành, Diệp Dương Thành cảm giác nguy hiểm chưa từng có. Nhưng Cửu Tiêu thần cách thăng cấp, tâm tính của Diệp Dương Thành có thay đổi.

Diệp Dương Thành mới học Quy Nhất thân thuật, Bôn Lôi thương thuật, hẩn cần đối thủ ngang tài để rèn luyện. Học trong không gian thần tộc chiến tu thuật giỏi cách mấy, luyện quen tay cỡ nào trong hiện thực cũng không bằng hiệu quả tôi luyện trong thực chiến.

Nói cách khác, Diệp Dương Thành tùy thời có thể kéo Đại Trùng Cương Trí Hoành vào ảo cảnh tu di, tùy thời cầm bàn long ngân thương xử lý. Nhưng nếu làm như vậy Diệp Dương Thành biết tìm ai để luyện tập?

Đại Trùng Cương Trí Hoành ở trong mắt Diệp Dương Thành tương đương với bao cát miễn phí. Thứ khiến Diệp Dương Thành thấy nguy hiểm không phải Đại Trùng Cương Trí Hoành mà là sách kinh màu đen gã sở hữu. Không còn sách kinh màu đen thì Đại Trùng Cương Trí Hoành gây sóng gió gì được trước mắt Diệp Dương Thành?

Diệp Dương Thành híp mắt liếc vị trí sau lưng Đại Trùng Cương Trí Hoành có cục u hình vuông nhô lên. Diệp Dương Thành thâm hiểu, không thềm giấu nộ cười chế giễu. Diệp Dương Thành phát tay, hẩn không biến thân hình dạng chiến đấu nhưng có thể biến ra bàn long ngân thương.

Đây là ích lợi thứ nhất khiến lực lượng linh hư chuyển hóa thành lực lượng Cửu Tiêu, tùy thời tùy chỗ không cần biến thân hình dạng chiến đấu, sử dụng lực lượng Cửu Tiêu thúc giục Cửu Tiêu thần cách biến ra bất cứ loại vũ khí nào.

Diệp Dương Thành cầm bàn long ngân thương, người khẽ rung, phát ra khí thế càng cường đại hơn Đại Trùng Cương Trí Hoành lúc trước. Diệp Dương Thành đứng yên đã cho người cảm giác tựa núi cao khó thể lay động.

Đại Trùng Cương Trí Hoành nhìn trạng thái của Diệp Dương Thành, nộ cười tự tin vụt tắt. Đại Trùng Cương Trí Hoành tịnh trọng rút đao võ sĩ Nhật màu đen từ bên hông ra, mũi đao chỉ hướng Diệp Dương Thành.

450. Chương 420: Cút!

Chương 420: Cút!

Đại Trùng Cương Trí Hoành nói:

- Bằng vào khí thế buộc ta rút đao, ngươi là người đầu tiên.

Nghe Đại Trùng Cương Trí Hoành nói, Diệp Dương Thành nhìn gã vài giây sau chợt khẽ thở dài:

- Ài.

Diệp Dương Thành lắc đầu, nói:

- Tại sao ta không thấy chút khí chất không sợ gian nan của võ giả trên người ngươi?

- Ta . . .

- Có lẽ ta nên buộc ngươi thêm một chút.

Không cho Đại Trùng Cương Trí Hoành cơ hội nói chuyện, Diệp Dương Thành nhếch môi cười châmbiếm, vô sỉ giơ tay trái lên quát khẽ:

- Trọng lực thuật, đốt!

Ánh sáng bạc lóe qua, Đại Trùng Cương Trí Hoành không kịp đề phòng khê rên:

- Hừ!

Đại Trùng Cương Trí Hoành nằm sấp xuống bãi cỏ, biểu tình cực kỳ khó xem.

Thấy bộ dạng của Đại Trùng Cương Trí Hoành, Diệp Dương Thành lần đầu tiên sử dụng trọng lực thuật hơi ngạc nhiên.

Diệp Dương Thành tặc lưỡi nói:

- Không thể nào, mới có trọng lực gấp một trăm lần đã gục xuống?

Mặt Đại Trùng Cương Trí Hoành nổi gân xanh, gã vùng vẫy muốn đứng dậy nhưng hiện thực đánh bại gã tới bờ. Đại Trùng Cương Trí Hoành mới chống người dậy đã té cái bịch xuống đất.

Răng rắc!

Tiếng xương gãy vang lên.

Diệp Dương Thành không biết nên nói cái gì, hắn thật tình chỉ muốn lấy sách kinh màu đen trước. Đây chính là cường giả số một Nhật Bản sao?

Diệp Dương Thành cười trào phúng, ung dung nhấc chân đi hướng Đại Trùng Cương Trí Hoành không thể nhúc nhích.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ từng nói Diệp Dương Thành đừng ham mê thần quyền giai đoạn này, vì chúng nó không phải đường ngay. Nhưng Diệp Dương Thành có suy nghĩ của mình, không dùng trợ giúp mạnh nhất của mình lại đi dùng vũ khí mới không quen tay, đây không phải là ngu ngốc sao?

Hiện giờ Diệp Dương Thành chỉ mới tu luyện Cửu Tiêu Thần Quyết, tuy lực lượng Cửu Tiêu cường đại nhưng bây giờ dù là chất lượng hoặc số lượng đều không bằng thần quyền hắn nắm giữ. Cho nên cần Cửu Tiêu Thần Quyết thật nhưng tuyệt đối không xếp nó vào hàng nhất, ít ra là bây giờ. Cửu Tiêu Thần Quyết chỉ có thể phụ trợ, về mặt nào đó nó như thần quyền.

Diệp Dương Thành biết sớm muộn gì sẽ có ngày hắn tiếp xúc thế giới thần Khắc Lai Tư Ba Nhĩ đã nói, cũng biết Cửu Tiêu Thần Quyết từ phụ chuyển sang chính thức. Nhưng Diệp Dương Thành cũng biết không phải là bây giờ mà là tương lai nhiều năm về sau.

Huống chi Khắc Lai Tư Ba Nhĩ dẫn dò rõ ràng nhiệm vụ hàng đầu của Diệp Dương Thành bây giờ là tăng cao đẳng cấp thần cách, những vấn đề khác không cần hắn suy nghĩ quá nhiều. Đôi khi chuyện đơn giản lại bị bản thân người đó phức tạp hóa.

Diệp Dương Thành vẫn cảm thấy hắn là nam nhân đầu đập đất, tương lai đáng trông chờ nhưng giai đoạn bây giờ mới là quan trọng nhất. Làm tốt chuyện trước mắt mới có thể trông mong về tương lai, đúng không?

Vì vậy Diệp Dương Thành không chút do dự sử dụng trọng lực thuật trung giai hầu như không có cơ hội dùng vào người Đại Trùng Cương Trí Hoành. Trọng lực thuật giá trị một ngàn điểm linh lực thi triển ra đã đè gục Đại Trùng Cương Trí Hoành được gọi là cường giả số một Nhật Bản.

Kết quả vượt xa dự đoán của Diệp Dương Thành, hắn vốn nghĩ Đại Trùng Cương Trí Hoành nổi tiếng như cồn, nên lợi hại đến mức đại chiến ba trăm hiệp với hắn. Diệp Dương Thành bước tới gần Đại Trùng Cương Trí Hoành nằm sấp dưới đất không thể nhúc nhích, hắn phát hiện có gì đó không bình thường.

Thoạt trông Đại Trùng Cương Trí Hoành bị trọng lực thuật đè gục nhưng nhìn trước nhìn sau nhìn trái nhìn phải, Diệp Dương Thành thấy thân dưới và đôi tay gã không bị ảnh hưởng gì. Đại Trùng Cương Trí Hoành thoải mái nhúc nhích tay chân.

Phát hiện này khiến Diệp Dương Thành bản năng dừng bước, nhú mào quan sát cơ thể Đại Trùng Cương Trí Hoành hơn mười giây, cuối cùng hắn nhận ra vấn đề nằm ở đâu. Là sách kinh màu đen được Đại Trùng Cương Trí Hoành công sau lưng.

Diệp Dương Thành chắc chắn không phải trọng lực thuật đề Đại Trùng Cương Trí Hoành xuống mà là sách kinh màu đen gã luôn mang theo bên người. Diệp Dương Thành càng tới gần thì sách kinh màu đen càng biến nặng, khuôn mặt trắng trẻo của Đại Trùng Cương Trí Hoành biến thành đỏ tía.

- Lạ lùng.

Diệp Dương Thành xác định là do sách kinh màu đen gây rối, hắn không quan sát Đại Trùng Cương Trí Hoành tiếp mà bước tới gần gã, ngồi xổm xuống. Không biết Diệp Dương Thành cố ý hay vô tình mà một chân đạp trên bàn tay Đại Trùng Cương Trí Hoành, hắn vươn tay phải sờ lưng gã.

Nhảy.

Khi Diệp Dương Thành đụng vào sách kinh màu đen, hắn cảm nhận nó chậm rãi nhảy lên xuống, theo đó Đại Trùng Cương Trí Hoành bị thương nặng học ngục máu.

Diệp Dương Thành chỉ chú ý vào sách kinh màu đen trên người Đại Trùng Cương Trí Hoành, đừng nói gã học bùng máu, dù gã có chết thì hắn cũng không nhú mày. Đại Trùng Cương Trí Hoành đã thành vai phụ.

Diệp Dương Thành lần mò theo đường nét sách kinh màu đen, ngay khi nó nhảy lên, bốn đầu ngón tay luôn vào kẻ hở xé rách áo Đại Trùng Cương Trí Hoành lôi sách kinh màu đen ra khỏi lưng gã.

Mất đi sách kinh màu đen ức chế, Đại Trùng Cương Trí Hoành chịu trọng lực gấp một trăm lần hai tay vỗ mặt đất bật dậy.

Bộp!

Đại Trùng Cương Trí Hoành thấy sách kinh màu đen đã nằm trong tay Diệp Dương Thành thì rít gào như bị hắn cắt mất của quý.

Diệp Dương Thành mặc kệ Đại Trùng Cương Trí Hoành, hắn hoàn toàn bị sách kinh màu đen hấp dẫn. Đại Trùng Cương Trí Hoành chịu trọng lực gấp trăm lần hươu vĩ sĩ đao sắc bén chém xuống, Diệp Dương Thành nhẹ nhàng Quy Nhất thân thuật thoải mái né tránh. Diệp Dương Thành một thoáng trốn ra xa ba mươi mấy thước.

Diệp Dương Thành không thèm nhìn Đại Trùng Cương Trí Hoành tựa dã thú bị thương gầm rống, hắn tập trung chú ý vào sách kinh màu đen nằm trong tay trái của mình.

Chất liệu sách kinh màu đen là kim loại, nhìn từ bề ngoài giống hệt Cửu Tiêu thần cách của hắn. Nhưng Cửu Tiêu thần cách có mười tám trang, sách kinh màu đen thì phong kín, đừng nói trang giấy, muốn mở nó ra là nhiệm vụ bất khả thi.

Sách kinh màu đen như có linh tính, khi bị Diệp Dương Thành cầm trong tay thì khẽ rung như rất sợ hắn.

Tất cả làm Diệp Dương Thành liên tưởng đến đẳng cấp nghiêm ngặt của thần tộc, giữa người hầu cũng có chia đẳng cấp, phân chia nghiêm khắc như lịch trời.

Chênh lệch một cấp như thế nào rất khó giải thích rõ trong vài câu. Diệp Dương Thành cầm sách kinh màu đen, cảm nhận nó run rẩy, như lúc hắn tức giận thì đám người Triệu Dung Dung sợ hãi run bần bần quỳ dưới đất. Đúng vậy, sách kinh màu đen đang sợ.

Lúc trước Diệp Dương Thành thi triển trọng lực thuật, trọng lực thuật thông qua linh lực trong Cửu Tiêu thần cách phát ra ngoài. Tức là khi Diệp Dương Thành thi triển trọng lực thuật thì hơi thở thần tộc của Diệp Dương Thành hoặc hơi thở Cửu Tiêu thần cách phát ra.

Diệp Dương Thành lắc tay thu thần tử trở vào cơ thể, hắn định vươn tay phải sờ sách kinh màu đen thì sau lưng, hai bên người hắn vang tiếng lưỡi dao sắc bén xé gió.

Vù vù vù vù vù!

- Tía nó, cút đi!

Diệp Dương Thành ghét nhất lúc suy nghĩ bị người ngắt ngang, đặc biệt đó còn là người Nhật.

Diệp Dương Thành không thèm nhìn người đánh lên mình, vung tay phải triệu hoán thần tử ra. Giây sau Diệp Dương Thành một chiêu hoành tảo thiên quân múa may bàn long ngân thương.

451. Chương 421-1: Điều Này Thật Quá Đáng Sợ (thượng)

Chương 421: Điều này thật quá đáng sợ. (Thượng)

Vù vù vù vù vù!

Bóng thương đầy trời bao phủ cả người Diệp Dương Thành, bốn bóng đen cầm võ sĩ đao không đụng vào hắn đã bị trường thương hất văng ra.

- Phụt!

Bốn người học máu biến thành bốn đoàn sương máu giữa không trung.

Diệp Dương Thành không nương tay, hắn điều động lực lượng Cửu Tiêu dốc hết sức thi triển Bôn Lôi thương thuật, lần đầu tiên hắn áp dụng uy lực vào thực chiến. Bốn ảnh vệt nhận lệnh Đại Trùng Cương Trí Hoành chỉ huy không có cơ hội đụng vào người Diệp Dương Thành đã bị hắn đánh văng ra hơn ba mươi thước, té xuống đất, bị thương nặng học máu.

Chỉ bảo tuyên thừa của Thiên Ảnh Vệ, cách duy nhất để Đại Trùng Cương Trí Hoành tu luyện tăng mạnh thực lực, sách kinh màu đen rơi vào tay Diệp Dương Thành, cảm giác như bị cắt của quý. Thấy bốn ảnh vệ bị Diệp Dương Thành giơ tay nhắc chân đánh bay ra ngoài, Đại Trùng Cương Trí Hoành nổi điên rống lớn.

- Trả thánh điển lại cho ta!

Đại Trùng Cương Trí Hoành giơ võ sĩ đao hùng dũng xông lên.

Vấn đề là Đại Trùng Cương Trí Hoành đang chịu trọng lực gấp trăm lần, hành động nhanh nhẹn hay cơ thể nhẹ nhàng đều bị ảnh hưởng mạnh. Dù Đại Trùng Cương Trí Hoành dốc hết sức lực ra cũng kém hơn lúc đỉnh ười vạn tám ngàn dặm.

Đại Trùng Cương Trí Hoành gầm rống nhào lên, cách Diệp Dương Thành khoảng năm thước bật lên cao, đao phong võ sĩ đao chém vào cổ tay trái Diệp Dương Thành. Đại Trùng Cương Trí Hoành định chặt đứt tay trái Diệp Dương Thành cướp sách kinh màu đen về.

Mặt Diệp Dương Thành sa sầm cắt bàn long ngân thương, nheo mắt.

Khi Đại Trùng Cương Trí Hoành nhảy lên, Diệp Dương Thành há mồm chửi:

- Tía nó, đã bảo ngươi rút đi, mẹ ngươi không dạy ngươi học tiếng Trung Quốc sao?

Diệp Dương Thành vọt lên.

- Cút!!!

Tiếng gầm trầm thấp, tốc độ sét đánh không kịp bưng tai. Đại Trùng Cương Trí Hoành thấy Diệp Dương Thành co dùi phải là biết hắn muốn làm gì. Nhưng cơ thể Đại Trùng Cương Trí Hoành bị áp chết chặt chẽ, đầu óc nhanh nhạy và cơ thể vụng về làm gã bực tức muốn học máu.

Đại Trùng Cương Trí Hoành rơ mắt nhìn bàn chân phải Diệp Dương Thành cách ngực mình ngày càng gần, bàn chân hắn đạp ngực gã.

Rầm!

Răng rắc!

Vang tiếng trầm đục, xương ngực bị sách kinh màu đen chấn động đê gầy lại kêu răng rắc. Đại Trùng Cương Trí Hoành đau đớn rên rỉ, gã nhảy lên cao chưa được một thước, không có cơ hội vung đao đã bị Diệp Dương Thành một cước đạp bay ra ngoài.

Đại Trùng Cương Trí Hoành như viên đạn bay cái vèo biến mất trong rừng cây đằng sau dòng suối nhỏ gần đó.

Diệp Dương Thành mặc kệ Đại Trùng Cương Trí Hoành chết sống thế nào, càng không rảnh chú ý bốn ảnh vệ. Diệp Dương Thành cất bàn long ngân thương đi, hần vươn tay chạm vào sách kinh màu đen. Trực giác cho Diệp Dương Thành biết có lẽ sách kinh màu đen này . . .

Khi bàn tay phải Diệp Dương Thành chạm vào bề mặt sách kinh màu đen, hai lòng bàn tay hần lóe lên ánh sáng bạc, trong đầu hiện ra dòng gợi ý của Cửu Tiêu thần cách:

- Phát hiện một thần cách vô chủ loại kém. Người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách còn chưa thành tựu thần, không thể luyện hóa. Xin tuyển chọn: Trực tiếp tiêu hủy / phong ấn tạm tồn.

Diệp Dương Thành nhìn thấy gợi ý này, cơ thể run lên.

Sách kinh màu đen thật sự là một thần cách.

Xác nhận sự thật này làm Diệp Dương Thành giật nảy mình. Tuy bản thân Diệp Dương Thành hoàn toàn không biết thế giới thần nhưng ở chung lâu với Cửu Tiêu thần cách, nhiều ít hiểu một thần cách có ý nghĩa gì.

Diệp Dương Thành có được Cửu Tiêu thần cách nên tương đương cầm chìa khóa đi thông đường thành thần. Ở trong mắt đám người Triệu Dung Dung thì Diệp Dương Thành chính là một vị thần chứ không phải người tu luyện đang cố gắng đi hướng thần. Bởi vậy một thần cách tương đương một vị thần, cách nói này hơi khoa trương nhưng tuyệt đối không giả.

Giờ thì tốt rồi, Diệp Dương Thành cầm Cửu Tiêu thần cách của mình, giờ có thêm một thần cách, chẳng phải đại biểu hần có thể chế tạo một vị thần? Nghĩ đến khả năng này làm tim Diệp Dương Thành đập nhanh. Thành thần, đối với người bình thường thì đây là sức hấp dẫn to lớn biết bao.

Phụ mẫu đệ đệ Lâm Mạn Ny . . . Nếu như có thể gom đủ thần cách, vậy phải chăng Diệp Dương Thành vừa thành thần vừa diễn lại màn một người đắc đạo gà chó lên trời trong thần thoại cổ đại?

Nghĩ đến đây còn lâu Diệp Dương Thành mới để Cửu Tiêu thần cách pha hủy thần cách màu đen.

Diệp Dương Thành mở miệng nói:

- Phong ấn, phong ấn tạm tồn.

Diệp Dương Thành không biết phân chia đẳng cấp thần cách thế nào, không rõ thần cách vô chủ loại kém là bét tới đâu, nhưng chỉ bằng thần cách này thỉnh thoảng lộ ra năng lượng tạo nên huy hoàng cho Thiên Ảnh Vệ Nhật Bản liền biết nó không kém bao nhiêu.

Diệp Dương Thành ôm tâm tình thà lạt còn hơn thiếu, hần chọn phong ấn thần cách.

Cửu Tiêu thần cách rất có thiện ý nhắc nhở Diệp Dương Thành:

- Một thần cách vô chủ loại kém, phong ấn cần 10000 điểm thần nguyên, mở không gian tạm tồn Cửu Tiêu thần cách cần 15000 điểm thần nguyên, xin hãy chọn đồng ý hoặc không.

- Bao . . . Bao nhiêu?

Diệp Dương Thành nhìn thấy gợi ý của Cửu Tiêu thần cách suýt nhảy căng lên.

Giật mình qua đi Diệp Dương Thành vội hỏi:

- Phong ấn và tạm tồn tại sao cần tiêu hao nhiều thần nguyên như vậy?

Hai vạn năm ngàn điểm thần nguyên tương đương với một ngàn hai trăm năm mươi vạn điểm linh lực. Dù bây giờ Diệp Dương Thành có khoảng năm vạn điểm thần nguyên nhưng có phá của cũng không nên như vậy.

Cửu Tiêu thần cách nhanh chóng trả lời Diệp Dương Thành:

- Phong ấn thần cách vô chủ khiến thần cách rơi vào trạng thái hôn mê, tránh cho cách vài ngày lại tiết ra năng lượng khiến thần tộc khác chú ý. Mở không gian tạm tồn, tuy thần cách có ba bảy loại nhưng đều là vật tạo hóa. Cửu Tiêu thần cách tạm tồn thần cách vô chủ khác cần thần nguyên chống đỡ mới được.

Diệp Dương Thành xem Cửu Tiêu thần cách giải thích, tuy hấn đau lòng thần nguyên nhưng cũng biết nhiều một chuyện không bằng một chuyện. Sư phụ Khắc Lai Tư Ba Nhĩ có nói tạm thời trên trái đất sẽ không xuất hiện thần tộc khác, nhưng trên đời không có tuyệt đối, cẩn thận một chút thì hơn.

Nghĩ thông những điều này, Diệp Dương Thành thi sâu cổ nén cảm giác đau lòng, gật đầu.

Diệp Dương Thành cắn răng nói:

- Phong ấn, tạm tồn.

Keng!

Diệp Dương Thành dứt lời, Cửu Tiêu thần cách ở vị trí trái tim nhanh chóng khê rung. Trong đầu Diệp Dương Thành vang lên thanh âm như bảo kiếm ra khỏi vỏ. Diệp Dương Thành cảm giác đôi tay mình như ngâm trong ao nước lạnh ngàn năm.

Năng lượng lạnh thấu xương tuôn ra từ Cửu Tiêu thần cách, chảy qua đôi tay Diệp Dương Thành, hấn cảm giác hai tay mình mất tri giác. Diệp Dương Thành chỉ thấy đôi tay lóe ánh sáng xám bạc, luồng năng lượng chui ra khỏi lòng bàn tay, hoàn toàn bao bọc thần cách màu đen.

Diệp Dương Thành không cảm giác được thần cách đen có nhảy hay không, hấn nhìn thần cách màu đen giãy dụa. Ngay khi thần nguyên xám bạc bao bọc thần cách màu đen thì nó chảy ra năng lượng đen dồi dào, Diệp Dương Thành thấy rõ thần cách màu đen giãy dụa dữ dội.

452. Chương 421-2: Điều Này Thật Quá Đáng Sợ (hạ)

Chương 421: Điều này thật quá đáng sợ. (Hạ)

Nhưng Cửu Tiêu thần cách tuôn ra một vụn điểm thần nguyên áp chế, Vương Tuệ Tuệ màu đen giãy dụa vô ích. Thần nguyên xám bạc và năng lượng màu đen mới va chạm mấy phút, tất cả năng lượng màu đen bị thần nguyên xám bạc cưỡng ép áp chế về. Khi chút năng lượng màu đen cuối cùng nhập vào thần cách đen, năng lượng xám bạc bao phủ thần cách màu đen thít lại, kết thúc phong ấn.

Thần cách màu đen bị phong ấn mặt ngoài biến thành màu xám bạc. Thần cách màu đen vốn rung động nay hoàn toàn biến mất, như một người nhảy nhót đầy sức sống đột nhiên ngất xỉu.

Diệp Dương Thành đánh giá thần cách vô chủ trong tay, hỏi:

- Thần cách có thể khiến người ta biến thành sau đó trở thành thần thật sự không?

Cửu Tiêu thần cách trả lời như không trả lời:

- Thần cách chính là vật tạo hóa, dù là chim bay cá nhảy nhân loại linh thể, hễ là sinh vật đều có thể thành thần.

Sau đó Cửu Tiêu thần cách im lặng.

Cửu Tiêu thần cách giải thích làm mắt Diệp Dương Thành sáng rực, rất nhiều thắc mắc nhanh chóng sáng tỏ.

Khắc Lai Tư Ba Nhĩ có nói trong thời gian ngắn trên trái đất sẽ không xuất hiện thần tộc khác, Diệp Dương Thành không rõ thời gian ngắn là bao lâu nhưng hấn chắc chắn hai thần tù giả tác oai tác quái tuyệt đối không phải thần tộc

Sau khi phủ định suy đoán đối phương là thần tộc thì tất cả đều rõ ràng hợp lý. Hai thần tù giả là sinh mệnh đến từ không gian bên ngoài, tựa như Đại Trùng Cương Trí Hoành không phải dị nhân hay thần tộc nhưng có thực lực cường đại. Chẳng qua hai thần tù giả cường đại hơn xa Đại Trùng Cương Trí Hoành.

Có phỏng đoán này lần theo dấu vết càng dễ dàng. Hai phi thần tộc có thực lực cường đại đến xuyên toa trong vũ trụ, giả thiết bao nhiêu năm trước bọn họ phát hiện thần cách màu đen vô chủ, ai đều muốn thành thần, thế là bọn họ đuổi theo thần cách vô chủ trôi nổi trong vũ trụ đi tới trái đất.

Tính theo thời gian thần cách màu đen xuất hiện ở Nhật Bản, Phó Diệp Chi báo cáo gã và ca ca bị thần tù giả nhốt bao lâu thì biết thần cách màu đen đến trái đất trước. Thần cách màu đen rơi xuống Nhật Bản, cách mấy ngày lại phát ra năng lượng, bị một đám võ sĩ Nhật không biết sống chết hấp thu dẫn đến hai thần tù giả không thể cảm ứng được thần cách.

Loại giải thích này thoát trông hợp tình hợp lý nhưng Diệp Dương Thành cảm giác chỗ nào đó không khớp, nhưng nghĩ kỹ lại không tìm ra manh mối rõ ràng. Diệp Dương Thành nhú mày suy tư ba phút, cuối cùng buông tiếng thở dài bỏ cuộc.

- Ủa?

Phong ấn, tạm tồn thần cách vô chủ, Diệp Dương Thành thôi suy đoán lai lịch của thần tù giả. Diệp Dương Thành định tìm Đại Trùng Cương Trí Hoành, bốn ảnh vệ chợt nhận ra năm người đã bỏ chạy từ khi nào.

Diệp Dương Thành quét xung quanh một vòng không thấy bóng dáng ai, xác định đối phương đã chạy vắt giò lên cổ, hẩn lẩn bầm:

- Tía nó, ai nói tinh thần võ sĩ đạo của Nhật Bản là thua liền mỗ bụng?

Diệp Dương Thành nở nụ cười gian xảo, xòe bàn tay phải rồi nắm lại giữa không trung.

- Con khỉ không chạy thoát được ngũ chỉ sơn, bởi vì ngũ chỉ sơn là địa bàn của Như Lai.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Nơi này bây giờ là địa bàn của ta.

Chạy, dốc hết sức bỏ chạy, chạy càng xa càng tốt, chạy càng nhanh càng tốt chạy . . . Chạy tiếp . . . Tiếp tục chạy . . . Không thể ngừng.

Giờ phút này, trong đầu Đại Trùng Cương Trí Hoành chỉ có suy nghĩ duy nhất là chạy, chạy mãi, chạy càng xa càng tốt.

Ban đầu Đại Trùng Cương Trí Hoành thấy tinh thần Diệp Dương Thành bị sách kinh màu đen hấp dẫn, gã cho rằng mình có cơ hội, ra lệnh bốn ảnh vệ hành động. Sau khi giết Diệp Dương Thành thì chẳng những Đại Trùng Cương Trí Hoành báo mối thù của Đại Trùng Hằng Nhất còn lấy lại thánh điển.

Nhưng lý tưởng tốt đẹp của Đại Trùng Cương Trí Hoành tan vỡ sau mười giây ra lệnh. Bốn ảnh vệ hợp sức có thực lực ngang ngửa Tây Viên Tự vậy mà không chống nổi một giây trong tay Diệp Dương Thành. Bốn ảnh vệ vừa xông lên đã học máu bay ra.

Đại Trùng Cương Trí Hoành không cam lòng gầm rống loa lên, nhưng bị dị nhân kỳ lạ của đối phương ảnh hưởng, thực lực của gã giảm mạnh. Vừa đối mặt, không, thậm chí không đối mặt đã bị Diệp Dương Thành một cước đá lăn lông lốc ra ngoài, liên tục đụng gãy ba thân cây mới dừng lại.

Theo tổ chất cơ thể của Đại Trùng Cương Trí Hoành thì chút vết thương này không nặng, huống chi khi gã bị đập bay thì trọng lực thuật cũng biến mất. Đại Trùng Cương Trí Hoành phục hồi lại không có lựa chọn nào khác, chỉ bảo truyền thừa Thiên Ảnh Vệ nằm trong tay đối thủ, dù phải chết thì Đại Trùng Cương Trí Hoành quyết liều mạng cướp sách kinh màu đen về.

Đại Trùng Cương Trí Hoành ở trong rừng cây điều dưỡng giây lát, sau đó thông qua bí pháp liên lạc với bốn ảnh vệ bị thương. Đại Trùng Cương Trí Hoành định tập kích một lần nữa, kế hoạch là bốn ảnh vệ hấp dẫn Diệp Dương Thành chú ý rồi từ gã, cường giả số một Nhật Bản đã tiêu trừ ảnh hưởng của trọng lực thuật ra tay. Dù không giết được Diệp Dương Thành thì Đại Trùng Cương Trí Hoành quyết tâm cướp thánh điển truyền thê về.

Kết quả Đại Trùng Cương Trí Hoành quyết định xong, rời khỏi rừng cây, bàn bạc thứ tự trước sau với đám ảnh vệ. Khi Đại Trùng Cương Trí Hoành chuẩn bị sẵn sàng, định ra tay với Diệp Dương Thành đang thần thờ thì gã cảm nhận có năng lượng đáng sợ.

Đại Trùng Cương Trí Hoành thề gã chưa từng thấy năng lượng nào dồi dào như vậy. Dù là bảo điển truyền thừa phát ra năng lượng cũng thua xa năng lượng này mười phần . . . Không, là một phần một trăm.

Đại Trùng Cương Trí Hoành trông thấy Diệp Dương Thành phát ra năng lượng đó.

Trời ơi.

Nghĩ đến khi đó toàn thân Diệp Dương Thành phát ra khí thể ngút trời, nghĩ đến năng lượng cường đại hủy thiên diệt địa đó là đôi chân Đại Trùng Cương Trí Hoành run rẩy, con người co rút.

Đáng sợ, quá đáng sợ.

Đại Trùng Cương Trí Hoành muốn lấy về chí bảo truyền thừa Thiên Ảnh Vệ, nhưng gã càng trân trọng mạng sống của mình hơn. Mất đi chí bảo truyền thừa Thiên Ảnh Vệ Đại Trùng Cương Trí Hoành có thể thông qua cách khác tu luyện, nhưng mất mạng thì dù có lấy lại chí bảo cũng chỉ làm giá y cho người.

Đại Trùng Cương Trí Hoành kiêu ngạo, tự tin, thậm chí hơi tự kiêu. Nhưng trước lực lượng tuyệt đối, Đại Trùng Cương Trí Hoành làm ra lựa chọn lý tính. Trúng chọi đá không phải can đảm mà là tự tìm đường chết.

Đại Trùng Cương Trí Hoành chọn chạy trốn, chạy bạt mạng.

Vì có thể an toàn chạy trốn, truyền tin chuyện nơi đây về Nhật Bản, Đại Trùng Cương Trí Hoành tách bốn ảnh vệ ra. Năm người chạy nhanh năm hướng khác nhau, chạy vọt giào lên cổ không tiếc trả giá.

Đại Trùng Cương Trí Hoành chạy nhanh trong rừng cây, vượt qua suối, qua rừng cây. Đại Trùng Cương Trí Hoành liều mạng chạy với tốc độ hơn 400km/1h. Đại Trùng Cương Trí Hoành chạy khoảng hơn hai mươi phút thì đến một bãi cỏ bằng phẳng, gã ngửi được mùi biển.

Nghĩ đến thực lực của mình trong biển là dây thần kinh căng thẳng của Đại Trùng Cương Trí Hoành chậm rãi thả lỏng. Đại Trùng Cương Trí Hoành thở phào, gã cảm thấy chính mình đã tìm được đường sống.

453. Chương 422: Chỉ Có Nhật Bản Là Không Được

Lúc này Đại Trùng Cương Trí Hoành chỉ muốn sớm ngày trở về Nhật Bản, không tràn đầy tự tin hùng hổ khi đến, muốn báo thù cho phụ thân Đại Trùng Hằng Nhất. Đại Trùng Cương Trí Hoành không cho rằng gã là đối thủ của Diệp Dương Thành, nhưng chuyến đi này không vô ích, gã đã thấy ‘khuôn mặt thật’ của Diệp Dương Thành.

- Ta sẽ khiến người mãi mãi sống trong uy hiếp bị ám sát!

Đại Trùng Cương Trí Hoành nghĩ đến tổ chức Dị Sát bị hủy diệt trong Ôn Nhạc huyện, nghĩ đến quân diễn rửa nhục bị phá hủy, nghĩ đến Hoành Tu Hạ thị căn cứ hải quân, căn cứ hải quân Mỹ quần đảo Okinawa. Đại Trùng Cương Trí Hoành cảm thấy đã bắt được điểm yếu của đối phương, gã chỉ cần công bố khuôn mặt Diệp Dương Thành ra ngoài thì những kẻ thù trước đó của hắn sẽ tấn công dồn dập.

Có lẽ Đại Trùng Cương Trí Hoành tự an ủi mình, cũng có thể vì tâm lý vắn vẹo mặc sức tưởng tượng, nhưng chỉ cần đem đến rắc rối cho Diệp Dương Thành là được. Đại Trùng Cương Trí Hoành ngẫm nghĩ, nở nụ cười vui sướng báo được thù lớn, gã thậm chí nghĩ đến đạn hạt nhân.

Thù hận giúp người tiến bộ nhưng cũng làm người ta lạc lối. Bây giờ Đại Trùng Cương Trí Hoành đã hoàn toàn chìm trong ảo tưởng trả thù. Nói cách khác, Đại Trùng Cương Trí Hoành cảm thấy chuyện gì có chút hy vọng là gã sẽ cố gắng hết sức. Lòng thù hận là một lẽ, nhưng phần nhiều là Diệp Dương Thành lộ ra khí thế ngấp trời làm Đại Trùng Cương Trí Hoành sợ hãi.

Tựa như Diệp Dương Thành biết Đại Trùng Cương Trí Hoành giữ sách kinh màu đen thì xếp gã vào mục tiêu giết hàng đầu, gã cảm nhận Diệp Dương Thành cường đại, trong lòng tràn ngập sát ý. Điều khác biệt duy nhất là Diệp Dương Thành có năng lực đó, Đại Trùng Cương Trí Hoành được gọi là cường giả số một Nhật Bản lại không có tư cách kia.

Đại Trùng Cương Trí Hoành dần đến gần bờ biển, lòng vững vàng. Khi Đại Trùng Cương Trí Hoành cất võ sĩ đao chuẩn bị nhảy vào biển, rời khỏi Trung Quốc thì một thanh âm khiến gã toát mồ hôi vang lên sau lưng gã:

- Trọng lực thuật, đốt!

Diệp Dương Thành biến thân hình dạng chiến đấu, tốc độ cỡ 140km/1h, cộng với lực lượng Cửu Tiêu, Quy Nhất thân thuật hỗ trợ, tốc độ nhanh cỡ vận tốc thanh âm.

Trước khi vào hình dạng chiến đấu, Diệp Dương Thành thi triển trọng lực thuật với một ngàn điểm linh lực đã làm Đại Trùng Cương Trí Hoành bị ảnh hưởng mạnh. Bây giờ Diệp Dương Thành ở trạng thái chiến đấu có tăng phúc pháp thuật hai trăm phần trăm thi triển trọng lực thuật, hơn nữa trực tiếp sử dụng hạn mức cao nhất là một ngàn năm trăm điểm linh lực.

Chồng chất tất cả sinh ra trọng lực chớp mắt đè xuống cơ thể Đại Trùng Cương Trí Hoành, không làm gã nằm sấp xuống nhưng cong lưng mặt đỏ gay, gã cắn răng cố chịu đựng.

Đại Trùng Cương Trí Hoành nghiêng răng chửi rủa:

- Bát . . . Dát . . .

Đại Trùng Cương Trí Hoành khó khăn di chuyển cánh tay phải, chỉ cầm chuôi đao võ sĩ đã ép khô sức lực toan thân gã. Cảm giác giống như địa ngục, đổi lại người bình thường nếu chịu trọng lực như vậy sớm đã thành bãi thịt nát.

Diệp Dương Thành giữ hình dạng chiến đấu, ung dung đi tới trước mặt Đại Trùng Cương Trí Hoành.

Diệp Dương Thành nói:

- Ta cực kỳ ghét chữ ‘bát dát’, vì sẽ làm ta nhớ đến mười năm trước người Nhật tạo ra tội ác ngập trời ở Trung Quốc!

Diệp Dương Thành giơ tay lên.

Bốp!

Một cú tát tai rõ to trên mặt Đại Trùng Cương Trí Hoành. Bàn tay nặng mấy tấn không dễ chịu, uy lực cú tát làm Đại Trùng Cương Trí Hoành bay lên trời sau đó bị trọng lực nặng gấp mấy trăm lần kéo xuống, gã té cái bịch xuống đất.

Răng rắc!

Xương cốt toàn thân Đại Trùng Cương Trí Hoành đứt từng khúc, khoe miệng tràn máu. Trong toàn quá trình Đại Trùng Cương Trí Hoành chỉ phát ra tiếng rên khẽ, nhìn biểu tình vặn vẹo của gã là biết không phải vì có ý chí mạnh mẽ nên không hét lên mà do trọng lực quá mạnh, mặt gã hõm vào nên không phát ra thanh âm nào được.

- Một bàn tay vừa rồi là ta tát thay cho sự phụ của ngươi.

Diệp Dương Thành đi tới trước mặt Đại Trùng Cương Trí Hoành, mũi giày chân phải đạp đầu gã, hấn từ trên cao nhìn xuống gã.

Diệp Dương Thành nói:

- Mặc kệ ngươi sức sinh đến mức nào nhưng sao có thể làm chuyện khi sư diệt tổ?

Đại Trùng Cương Trí Hoành khề hừ:

- Hừ!

Đôi mắt rực lửa nhìn Diệp Dương Thành chăm chăm, hắn thấy hai chữ thù hận trong mắt Đại Trùng Cương Trí Hoành.

Diệp Dương Thành khom lưng, giơ tay.

Bốp!

Một tiếng vang rõ to, cái tát thứ hai dán mặt Đại Trùng Cương Trí Hoành, máu chảy lẫn răng phun ra khỏi miệng gã. Búng máu này làm tán loạn năng lượng Đại Trùng Cương Trí Hoành cố chống, ngũ tạng lục phủ nháy mắt mất đi năng lượng chống đỡ, trọng lực gấp trăm lần đè gã dẹp thành bãi thịt.

Diệp Dương Thành nhìn Đại Trùng Cương Trí Hoành trợn tròn mắt chết không nhắm mắt, biểu tình bình tĩnh giơ tay phải lên.

Diệp Dương Thành thản nhiên nói:

- Phân giải thuật, đốt!

Đại Trùng Cương Trí Hoành cầm sách kinh màu đen khiến Diệp Dương Thành e ngại, tuy đã xác thực thân phận sách kinh màu đen, Đại Trùng Cương Trí Hoành đã mất thần cách kia nhưng hắn tuyệt đối không cho phép gã bình an ra khỏi khu vực mình quản lý. Trừ lý do Đại Trùng Cương Trí Hoành là người Nhật Bản ra nguyên nhân quan trọng hơn là gã có thể lực, địa vị ở Nhật.

Một người khi nổi điên có thể làm ra chuyện gì? Không ai đoán được. Diệp Dương Thành chưa cường đại đến mức không nhìn hết thấy uy hiếp. Để Đại Trùng Cương Trí Hoành về nước, làm ra vài hành động điên cuồng thì . . . Chẳng bằng bây giờ ra tay trước bóp chết tai họa từ trong trứng nước.

Về chuyện giết Đại Trùng Cương Trí Hoành thì Diệp Dương Thành không chút áp lực tâm lý. Còn bốn ảnh vệ khác, Diệp Dương Thành thiếu tin tức, không thể xác định tung tích của bọn họ. Thôi, chạy thì kệ, cùng lắm có rảnh đi Nhật Bản một chuyến, trực tiếp đến Tỉnh Quốc thần xã đưa toàn bộ Thiên Ảnh Vệ xuống địa ngục.

Ai đều có thể được thực lực mạnh mẽ chỉ mình Nhật Bản là không thể.

Diệp Dương Thành phân giải xác Đại Trùng Cương Trí Hoành thành đồng bột phấn, nhẹ phát tay. Cơn gió thổi đồng phấn bay vào biển gần đó, hủy thi diệt tích đến mức này thì xem như Diệp Dương Thành khai tông lập phái.

Giải quyết xác Đại Trùng Cương Trí Hoành xong Diệp Dương Thành không đi ngay, ánh mắt bình tĩnh nhìn vị trí ban đầu có xác chết.

Diệp Dương Thành thản nhiên nói:

- Nếu không phải biết người có thể giữ lại hình dạng linh hồn thì ta sẽ không dứt khoát tiễn người lên đường như thế. Ra đi, đừng ép ta hành động.

Diệp Dương Thành dứt lời, trừ gió nhẹ thổi qua mặt, trên bãi cỏ im lặng.

Diệp Dương Thành chờ mười giây sau lắc đầu, thở dài thườn thượt, giơ tay phải lên.

Diệp Dương Thành nói:

- Đây là người tự tìm . . . Trấn linh thuật . . .

Mắt thấy lòng bàn tay Diệp Dương Thành lóe ánh sáng bạc, Đại Trùng Cương Trí Hoành mất thân xác chỉ còn lại hình dạng quỷ hồn biết không thể trốn được nữa.

Đại Trùng Cương Trí Hoành run rẩy hét to:

- Đứng, đứng!

Đại Trùng Cương Trí Hoành chậm rãi trôi lên mặt đất, cơ thể nửa trong suốt cực kỳ gầy yếu, bộ dạng tràn ngập sợ hãi.

Đại Trùng Cương Trí Hoành không còn kiêu ngạo, tự tin như lúc đầu, bây giờ gã chỉ là một quỷ hồn. Trần linh thuật của Diệp Dương Thành là khắc tinh cho Đại Trùng Cương Trí Hoành.

- Ta chỉ hỏi người một vấn đề.

Diệp Dương Thành liếc Đại Trùng Cương Trí Hoành, nói:

- Nếu người phối hợp thì ta sẽ cho người vào luân hồi, còn cơ hội đầu thai làm người. Nếu người ôm lòng may mắn giở trò gì, ta sẽ khiến người trực tiếp hồn phi phách tán, hoàn toàn biến mất.

- Người . . . Không, người cứ hỏi, ta. . . Ta nhất định phối hợp!

Đại Trùng Cương Trí Hoành sợ hãi run bần bật, bây giờ gã không mạnh hơn người bình thường bao nhiêu. Kiêu ngạo, tự tin xây dựng trên thực lực, mất thực lực thì tất cả kiêu ngạo, tự tin đều tan vỡ.

Diệp Dương Thành liếc Đại Trùng Cương Trí Hoành run như cây sậy, lên tiếng hỏi:

- Nghe nói Thiên Ảnh Vệ từng đấu với tổ chức Dị Sát, người có biết tổng bộ tổ chức Dị Sát ở đâu không?

Đại Trùng Cương Trí Hoành ngây người:

- Tổng bộ tổ chức Dị Sát?

Đại Trùng Cương Trí Hoành ngần ngừ gật đầu, nói:

- Biết . . . Biết chút chút.

Mắt Diệp Dương Thành sáng lên:

- Cụ thể?

Diệp Dương Thành hỏi dồn:

- Ở chỗ nào?

- Lão già . . . Không, là Tây Viên Tự sư phụ của ta, lão từng điều tra vị trí tổng bộ của tổ chức Dị Sát nhưng không thể đi vào.

Đại Trùng Cương Trí Hoành cố ý che giấu một ít tình huống, mở miệng nói:

- Ta nhớ tổng bộ của tổ chức Dị Sát tại Bermuda, trên một hòn đảo nhỏ.

Diệp Dương Thành lăm bắm:

- Đảo nhỏ Bermuda.

Diệp Dương Thành nhìn Đại Trùng Cương Trí Hoành, hỏi:

- Sư phụ của người không nói phát hiện tình huống gì khác lạ ở đó sao?

Tim Đại Trùng Cương Trí Hoành rút cái bịch:

- Không có.

Đại Trùng Cương Trí Hoành lắc đầu, nói:

- Chỗ đó rất bình thường, là một hòn đảo nhỏ đầy đá màu đen, nằm trong tam giác quỷ Bermuda biển Tảo Đuôi Ngựa Bắc Đại Tây Dương, đảo nhỏ trụi lủi, ngay chính giữa.

Diệp Dương Thành nhìn Đại Trùng Cương Trí Hoành chăm chăm:

- Ta đã cho người cơ hội.

Diệp Dương Thành giơ tay phải lên:

- Trần linh thuật, đốt!

Ánh sáng bạc bắn ra, ánh bạc lấp lánh.

Người Đại Trùng Cương Trí Hoành bốc khói, tiếng gào rú thê thảm quanh quẩn bên tai Diệp Dương Thành:

- Không!!!

Diệp Dương Thành đã cho Đại Trùng Cương Trí Hoành cơ hội nói thật, nhưng hiển nhiên gã không ngoan ngoãn phối hợp àm cổ ý che giấu một ít tình huống quan trọng.

Tổng bộ tổ chức Dị Sát không phải mấu chốt, quan trọng là vị trí tổ chức Dị Sát ở đâu. Nơi đó chắc chắn là lối ra không gian thần cấm mà thần tù giả xé rác. Nói cách khác, tổng bộ tổ chức Dị Sát là đại bản doanh của thần tù giả, địa điểm quan trọng như vậy sao có thể không chút khác lạ?

Đa số người tổ chức Dị Sát giết vào Tĩnh Quốc thần xã, Tây Viên Tự vượt biển tìm tổng bộ tổ chức Dị Sát. Nếu không phải gặp chuyện gì khác lạ buộc Tây Viên Tự rời đi, chẳng lẽ còn khả năng nào khác sao?

Tức là tổng bộ tổ chức Dị Sát, biển Tảo Đuôi Ngựa tam giác quỷ Bermuda chắc chắn có thứ gì uy hiếp mạng sống của Tây Viên Tự, có lẽ là một loại năng lượng hoặc sinh vật hay thứ gì khác.

Mặc kệ là cái gì, chắc chắn không bình thường như Đại Trùng Cương Trí Hoành nói.

Đại Trùng Cương Trí Hoành muốn gỡ rối khôn vặt nhưng cuối cùng chôn vùi sự sống cuối cùng của mình.

Đại Trùng Cương Trí Hoành bị trấn linh thuật tẩy lễ, chỉ năm giây linh hồn của gã biến mất trong thiên địa. Cơ thể Đại Trùng Cương Trí Hoành bị Diệp Dương Thành nghiền thành phấn bay theo gió, hồn phách bị trấn linh thuật đánh tan, thể giới hoàn toàn.

Diệp Dương Thành đứng trên cỏ sử dụng thần quyền ẩn bị kích hoạt tỏa định tam giác quỷ Bermuda, biết đại khái vị trí. Diệp Dương Thành trầm ngâm, giải trừ hình dạng chiến đấu. Diệp Dương Thành lắc người, trong phút chốc xuất hiện trên một tảng đá cách xa ba trăm thước, lao nhanh hướng Ôn Nhạc huyện.

Đại Trùng Việt Trí là thủ tướng hiện thời của nội các Nhật Bản, là đệ đệ ruột của Đại Trùng Hằng Nhất đã vùi xác dưới biển, là nhị thúc của Đại Trùng Cương Trí Hoành khi sư diệt tổ sắp trở thành thống soái mới của Thiên Ảnh Vệ.

Đại Trùng Việt Trí không có quyền chỉ huy Thiên Ảnh Vệ, nhưng gã là trạm trung chuyển tình báo khi Thiên Ảnh Vệ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ. Tất cả tin tức ảnh về truyền về nước đều qua tay Đại Trùng Việt Trí, sau đó từ gã giao cho Thiên Hoàng, tránh thống soái Thiên Ảnh Vệ, cũng xem như cân bằng quyền lực.

Đại Trùng Việt Trí nhớ từ sau sự kiện Tĩnh Quốc thần xã bị tập kích thì Thiên Ảnh Vệ không có nhiệm vụ đi ra ngoài. Lần này Đại Trùng Cương Trí Hoành mang theo bốn ảnh vệ đi Trung Quốc, không hiểu sao trông lòng Đại Trùng Việt Trí cực kỳ bất an.

Tích tích tích!

Thiết bị nhận tin tức đặt trước mặt Đại Trùng Việt Trí bỗng kêu tích tích. Đại Trùng Việt Trí nhìn nội dung trên màn hình, tay gã cầm chén trà rơi xuống đất bể tan tành.

Đại Trùng Việt Trí đứng bật dậy từ chiếc ghế, trợn to mắt kinh kêu:

- Thiên Hoàng tại thượng, điều này sao có thể!

Đây là tin tức một ảnh vệ truyền về, độ đáng tin không cần chất vấn. Nhưng nội dung tin tức khiến Đại Trùng Việt Trí không nhận được nghi ngờ ảnh vệ run tay viết nhầm.

Đại Trùng Cương Trí Hoành bị thương nặng chạy trốn, bốn ảnh vệ cũng bị thương nặng bỏ chạy. Khiến Đại Trùng Việt Trí khó chấp nhận nhất là dựa theo tin tức ảnh vệ truyền về thì chí bảo truyền thừa Thiên Ảnh Vệ bị người giết Đại Trùng Hằng Nhất cướp mất.

Trời.

Lúc vừa nhìn thấy tin tức này, Đại Trùng Việt Trí cảm giác trời đất quay cuồng, như trời sụp đất nứt.

thánh điển là báu vật cực kỳ quan trọng truyền thừa ý chí Thiên Ảnh Vệ, thánh điển không còn tồn tại thì Thiên Ảnh Vệ cũng chỉ còn cái vỏ. Cùng lúc đó, lực lượng trong tay mạch Thiên Hoàng bị giảm mạnh bảy mươi phần trăm. Tuy Thiên Ảnh Vệ đời này trước khi bị tiêu diệt thì tổng thể không ảnh hưởng quá lớn, nhưng khi thể hệ Thiên Ảnh Vệ này lần lượt chết đi . . .

Đại Trùng Việt Trí không dám suy nghĩ nhiều thêm, gã chưa từng thấy nam nhân Trung Quốc được ảnh vệ báo cáo cường đại cỡ nào, gã chưa từng thấy Đại Trùng Cương Trí Hoàn đánh hết sức, nhưng gã đã thấy thủ đoạn của Tây Viên Tự, chủ trì đời trước của Tĩnh Quốc thần xã.

Một buổi tối ma sa gió giạt hai năm trước, Đại Trùng Việt Trí là thủ tướng nội các Nhật Bản nhận lời mời của Tây Viên Tự đến Tĩnh Quốc thần xã uống trà nói chuyện. Đại Trùng Việt Trí đến Tĩnh Quốc thần xã khoảng nửa tiếng sau chuông cảnh báo vang lên. Đại Trùng Việt Trí và Tây Viên Tự ra khỏi phòng, trên đất trống ngoài phòng, Đại Trùng Việt Trí trông thấy mười mấy nam nữ màu da đen, vàng trắng. Ba nam nhân dẫn đầu nhóm người.

Đại Trùng Việt Trí là thủ tướng của một nước nên biết về dị nhân, hiểu đẳng cấp phân chia dị nhân. Mười mấy nam nữ này có bảy dị nhân S giai. Dị nhân S giai đại biểu cho cái gì? Đại Trùng Việt Trí biết rõ ý nghĩa của nó, một dị nhân S giai có thể khiến chính phủ một nước hoảng sợ không sống yên một ngày.

Nhưng Đại Trùng Việt Trí nhìn thấy cái gì? Một mình Tây Viên Tự với thanh võ sĩ đao khuất phục mười mấy nam nữ tới cửa khiêu khích, giết mười một người tại chỗ, trọng thương năm người.

454. Chương 423: Nam Nhân Trung Quốc Khủng Bố

Chương 423: Nam nhân Trung Quốc khủng bố.

Cũng vì thấy hình ảnh đó khiến Đại Trùng Việt Trí hiểu sâu sắc hơn truyền thuyết Thiên Ảnh Vệ Tĩnh Quốc thần xã, tận mắt thấy lực lượng không phải con người của chủ trì Tây Viên Tự. Đại Trùng Việt Trí cho rằng Tây Viên Tự xứng là cường giả số một Nhật Bản, thậm chí là cường giả số một thế giới.

Nhưng mấy ngày hôm trước Đại Trùng Việt Trí không nghĩ vậy. Bởi vì Tây Viên Tự đã chết, chết vào tay đồ đệ gã tự mình dạy dỗ hai mươi năm, Đại Trùng Cương Trí Hoàn. Lúc cuộc họp ngày đó kết thúc, Đại Trùng Việt Trí đi Tĩnh Quốc thần xã một chuyến, thấy xác Tây Viên Tự bị Đại Trùng Cương Trí Hoàn dùng võ sĩ đao chặt mười mấy khúc.

Đại Trùng Việt Trí nhìn trạng thái chết thê thảm của Tây Viên Tự, gã cho rằng Đại Trùng Cương Trí Hoàn là cường giả số một thế giới nối tiếp Tây Viên Tự. Nhưng cách nghĩ này mới giữ được hai ngày thì lại bị pàhs vỡ.

Bốn ảnh vệ cộng Đại Trùng Cương Trí Hoàn là năm người, đừng nói đi Trung Quốc một chuyến, dù tới nước Mỹ cũng dư sức hoành hành vô kỵ. Thế nhưng sự việc phát triển vượt qua khả năng hiểu biết của Đại Trùng Việt Trí. Năm người bị thương nặng, 8 chỉ bảo truyền thừa Thiên Ảnh Vệ bị đối phương cướp dễ như trở bàn tay.

Chưa biết Đại Trùng Cương Trí Hoàn sống chết thế nào, chỉ bảo truyền thừa Thiên Ảnh Vệ rơi vào tay nam nhân Trung Quốc. Trong khoảnh khắc này Đại Trùng Việt Trí suy nghĩ rất nhiều, làm gã sợ nhất là ảnh vệ nhắc đến nam nhân Trung Quốc. Không ngờ nam nhân Trung Quốc đó dễ dàng đánh bại Đại Trùng Cương Trí Hoàn và bốn ảnh vệ hợp sức, vậy chẳng phải là thực lực của gã vượt trên Đại Trùng Cương Trí Hoàn rất nhiều sao?

Đổi góc độ khác suy nghĩ, một dị nhân S giai khiến chính phủ một nước cảnh giới cao độ, đề phòng với thái độ tùy thời liều mạng. Tây Viên Tự có thể dễ dàng giết mười một người, bị thương nặng năm người trong một đội bảy dị nhân giai, chín dị nhân A giai hợp sức tấn công.

Vậy còn Đại Trùng Cương Trí Hoàn dễ dàng giết chết Tây Viên Tự thì sao? Còn nam nhân Trung Quốc dễ dàng bị thương Đại Trùng Cương Trí Hoàn và bốn ảnh vệ thì sao?

So sánh một phen, Đại Trùng Việt Trí sợ hãi người toát mồ hôi lạnh, bản năng giơ tay lau trán ướt đầm mồ hôi. Đại Trùng Việt Trí bước tới trước một bước, nhanh chóng gõ dòng chữ trên thiết bị thông tin.

- Xin toàn bộ ảnh vệ nhanh chóng quay về thần xã, sự việc có biến động, không rõ chủ trì Đại Trùng sống chết thế nào.

Đại Trùng Việt Trí nhấn nút gửi tin tức không tính là mệnh lệnh phát đến toàn bộ máy thông tin các ảnh vệ luôn mang theo bên người. Đại Trùng Việt Trí mặc kệ ảnh vệ có nghe theo lệnh gã hay không, làm xong mọi chuyện gã chạy ra khỏi phòng ngay, vội vàng đi nơi ở của Thiên Hoàng.

Đại Trùng Việt Trí cần báo cáo tất cả điều này cho Thiên Hoàng biết, sau đó mở cuộc họp ngay, bàn bạc đối sách.

Nam nhân Trung Quốc này khiến Đại Trùng Việt Trí thấy uy hiếp hơn xa chính phủ Trung Quốc tạo áp lực. Đại Trùng Việt Trí không sợ can thiệp chính phủ, gã sợ là đối phương không hành động theo lẽ thường. Nhìn tình huống mấy lần trước thì dường như nam nhân Trung Quốc này chưa từng e ngại điều gì, đây mới là điều đáng sợ nhất, cũng là tình huống Đại Trùng Việt Trí không muốn thấy nhất.

Nước Mỹ truyền tin cho nội các, Đại Trùng Việt Trí không ngờ, biết nước Mỹ định mượn đao giết người. Ban đầu Đại Trùng Việt Trí không mấy quan tâm, có thể điều khiển quái vật biển tập kích quân cảng nhưng chẳng lẽ người hô mưa gọi gió trên đất liền được sao?

Đối với Đại Trùng Cương Trí Hoàng dẫn theo bốn ảnh vệ đi Trung Quốc báo thù, Đại Trùng Việt Trí không hề khuyên ngăn. Đại Trùng Việt Trí cho rằng Đại Trùng Cương Trí Hoàng sẽ hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, dù sao gã chính mắt thấy thực lực của Tây Viên Tự, đó là lực lượng tương đương với thần.

Nhưng bây giờ Đại Trùng Việt Trí hoang mang. Tây Viên Tự bị Đại Trùng Cương Trí Hoàng giết, còn Đại Trùng Cương Trí Hoàng đi Trung Quốc không rõ sống chết thế nào. Quan trọng hơn là thánh điển chí bảo truyền thừa Thiên Ảnh Vệ cực kỳ quan trọng đã rơi vào tay kẻ địch.

Cho đến ngày nay dù Đại Trùng Việt Trí biết người Mỹ đang ôm tâm tình ngồi xem trai cò đấu nhau, căn cứ bên quần đảo Okinawa bị nhổ tận gốc cũng không có hành động gì lớn, mục đích là chờ Nhật Bản tiên phong. Khiến chính phủ Nhật Bản và người Trung Quốc đánh người chết ta sống lưỡng bại câu thương, tiếp đó nước Mỹ làm ngư ông đắc lợi.

Đại Trùng Việt Trí không còn lựa chọn nào khác. Thánh điển rơi vào tay kẻ địch, trước mặt Đại Trùng Việt Trí chỉ có một con đường, đó là không tiếc mọi cái giá giành lại thánh điển.

Đại Trùng Việt Trí chắc chắn rằng khi tin tức rơi vào tai Thiên Hoàng sẽ có mệnh lệnh là . . .

- Bát dất! Phải lấy thánh điển về, dù có trả giá đắt!

Bên tai Đại Trùng Việt Trí nghe tiếng rống giận dữ của Thiên Hoàng hiện thời, gã gật đầu, yên lặng xoay người rời đi.

Khác với bên ngoài đồn, Thiên Hoàng không phải không có chút sức ảnh hưởng ở Nhật Bản, không phải tượng trưng tinh thần. Trái ngược lại, các đảng phái Nhật Bản vì tranh thủ được dân chúng ủng hộ, chiếm điểm cao đạo lý hầu như đều thề trung thành với Thiên Hoàng.

Quan trường Nhật Bản có trên bảy mươi phần trăm quan viên bị Thiên Hoàng kiểm chế. Thiên Hoàng hô lên một tiếng thì người hưởng ứng nhiều hơn cực hạn bên ngoài phỏng đoán.

Cho nên Đại Trùng Việt Trí rất cố gắng nịnh hót mạch Thiên Hoàng, vì gã biết làm phật lòng Thiên Hoàng, thủ tướng mùa sau trăm phần trăm sẽ không có mặt gã. Thiên Hoàng yêu ghét là lý do tại sao Nhật Bản thường xuyên thay đổi thủ tướng, là nguyên nhân chủ yếu nhất.

Tuy rằng thánh điển bị cướp không liên quan gì đến Đại Trùng Việt Trí, gã hiểu rõ nếu đang ngồi ghế thủ tướng mà không cướp lại Thiên Ảnh Vệ được thì thủ tướng mùa sau sẽ không có chỗ cho gã ngồi.

Vì vậy mặc kệ là vì Thiên Ảnh Vệ, truyền thừa đội quân thực lực mạnh nhất Nhật Bản, hay vì hòa theo yêu ghét của Thiên Hoàng, hoặc đơn giản vì bản thân mình, Đại Trùng Việt Trí phải làm ra quyết định, dù vì điều này khuấy động gió tanh mưa máu.

Thánh điển bị cướp là chuyện quan trọng, chỉ cần giành lại thánh điển, Đại Trùng Việt Trí không ngại sử dụng một vài thủ đoạn cực kỳ âm hiểm.

Đại Trùng Việt Trí vừa đi vừa suy nghĩ về thánh điển, gã rời khỏi cung Thiên Hoàng. Điều Đại Trùng Việt Trí cần làm là triệu tập các thành viên nội các, nghiên cứu và thảo luận sâu hơn về sự kiện thánh điển. Có thảo luận ra cách thích hợp hay không, có thủ đoạn hiệu quả hay không thì . . .

Điều này không quan trọng, chủ yếu là bọn họ phải tham gia. Gã không chấp nhận một mình Đại Trùng Việt Trí gã gánh hết trách nhiệm.

* * *

Diệp Dương Thành lái xe quay về căn hộ trong tiểu khu, hần mặc kệ giường trong phòng ngủ lộn xộn, ngồi bệch xuống, gờ hai tay ngáp dài.

- Phù, rốt cuộc trở về.

Mua nhà trong thị trấn Ôn Nhạc huyện đã nằm trong kế hoạch, nhưng tạm thời Diệp Dương Thành quá bận rộn, đành gác lại sau.

Diệp Dương Thành ngồi trên mép giường nhìn lướt qua căn phòng lộn xộn, đã lâu hần không về nhà.

Diệp Dương Thành hít sâu, nhỏ giọng nói:

- Ổ vàng ổ bạc không bằng ổ chó nhà mình.

455. Chương 424: Ngưỡng Mộ Đã Lâu

Chương 424: Ngưỡng mộ đã lâu.

Bận rộn một đoạn thời gian, có thể nói Diệp Dương Thành thu hoạch phong phú, không chỉ thăng cấp thần cách lên cửu giai mà còn trút giận. Quyền đấm Nhật Bản chân đá nước Mỹ, chuyện trước kia chỉ có thể thấy trong mơ bây giờ biến thành hiện thực.

Huống chi . . .

Diệp Dương Thành nghĩ đến thần cách vô chủ bị niêm phong trong Cửu Tiêu thần cách là không kiềm được nhếch môi cười. Thần cách, đồ tốt. Đặc biệt thứ thần tù giả khao khát mơ ước, trên thế giới này còn chuyện gì tuyệt vời hơn là khiến địch thủ của mình khó ở?

Diệp Dương Thành lười quan tâm Nhật Bản, nước Mỹ giải quyết chuyện xảy ra gần đây như thế nào. Diệp Dương Thành bận rộn như con quay thời gian dài rốt cuộc giải quyết xong xuôi, nếu không có gì ngoài ý muốn thì hần sẽ nghỉ ngơi mấy ngày dưỡng tinh thần, sau đó đến Bermuda đi dạo.

Diệp Dương Thành quyết định xong thay dép đi lệch xệch vào phòng tắm. Chốc lát sau trong phong vang tiếng nước rào rào.

Bảy giờ sáng, cổng bệnh viện nhân dân Ôn Nhạc huyện có một thiếu nữ hai mươi tuổi mặc quần ống màu cà phê, áo lông trắng cầm túi xách vàng nhạt thường ngóng cổ nhìn ra cổng bệnh viện.

Người qua kẻ lại chú ý thiếu nữ khuôn mặt nhu mì, khí chất trang nhã. Một số người trẻ tuổi đi lướt qua sẽ giả bộ vô tình ngoái đầu nhìn thiếu nữ chằm chằm. Thiếu nữ chỉ đứng đó lại tăng thêm cảnh đẹp cho bệnh viện.

Khẩn người ta tò mò là thiếu nữ đang chờ ai?

Bảy giờ là lúc các bác sĩ, y tá đi làm. Một bác sĩ trẻ mặc áo blouse trắng lái chiếc Buick Excelle xám bạc ngừng trong bãi đỗ xe bệnh viện, cầm cặp táp đen xuống xe. Bác sĩ nhìn thiếu nữ đứng trước cổng bệnh viện, mặt treo nụ cười dịu dàng, đóng cửa xe lại bước hướng thiếu nữ.

Đi qua thiếu nữ rồi bác sĩ mới chú ý đến Lâm Mạn Ny, gã ngừng bước lại.

- Lâm hội trưởng lại chờ bọn nhỏ đến làm kiểm tra sao?

Bác sĩ mỉm cười chào hỏi:

- Sớm thật.

Lâm Mạn Ny đang nhìn ngoài cửa cổng nghe bác sĩ chào mình thì sửng sốt.

- Người là . . .

Lâm Mạn Ny quay đầu nhìn bác sĩ một lúc sau mới cười nói:

- À, là bác sĩ Lưu, đi làm sớm vậy?

- Vốn khoảng tám giờ rưỡi nhưng nhận được điện thoại báo một đứa bé bị gãy xương gặp nát, trong bệnh viện không có bác sĩ khoa này nên đành chạy vội đi làm.

Lâm Mạn Ny chỉ lễ phép chào một câu nhưng bác sĩ Lưu thừa dịp cười nói:

- Lương y như từ mẫu, nghe con nít bị thương làm ta rất sốt ruột.

Lâm Mạn Ny không biết nên trả lời thế nào, lễ phép cười gượng:

- Ha ha . . .

Bác sĩ Lưu miệng nói sốt ruột nhưng thật ra không vội vàng chút nào. Bác sĩ Lưu cười đứng một lúc sau đẩy gọng kính trên sống mũi.

Bác sĩ Lưu hỏi Lâm Mạn Ny:

- Lâm tiểu thư, bây giờ trong xã hội này không có nhiều người tốt như tiểu thư, mấy hộ sĩ bên khoa chúng ta ngưỡng mộ Lâm tiểu thư đã lâu, không biết tối hôm nay . . .

Bác sĩ Lưu không kịp nói hết câu thì Lâm Mạn Ny đã cười rạng rỡ, khí chất trang nhã bị ngậy thơ hồn nhiên thay thế.

Lâm Mạn Ny cười ngọt ngào hét hướng cửa cổng:

- A Thành!

Lâm Mạn Ny cười xin lỗi bác sĩ Lưu:

- Ngại quá, ta có hẹn.

- Nàng . . . Ta . . .

Bác sĩ Lưu ngơ ngác nhìn Lâm Mạn Ny đã chạy xuống bậc thang, há hốc mồm không biết nên nói cái gì. Bác sĩ Lưu nhìn Lâm Mạn Ny cười tươi như hoa chạy xuống bậc thang, nàng như chim nhỏ về tổ vui vẻ lao vào ngực một thanh niên điển trai. Bác sĩ Lưu cảm giác trái tim tan vỡ.

Diệp Dương Thành ôm chặt Lâm Mạn Ny, làm bộ vô tình liếc bác sĩ mặc blouse trắng đứng ngây ngốc nhìn hai người.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng hỏi Lâm Mạn Ny:

- Mạn Ny, người đó là ai?

Lâm Mạn Ny đã lâu không gặp Diệp Dương Thành, ai ngờ hắn nói câu đầu tiên là hỏi vấn đề này.

Lâm Mạn Ny xì cười:

- Xì.

Lâm Mạn Ny không quay đầu nhìn bác sĩ Lưu, nhỏ giọng nói với Diệp Dương Thành:

- Là một bác sĩ thực tập khoa nhi của bệnh viện này. Mấy lần trước dẫn bọn nhỏ đi kiểm tra có tiếp xúc vài lần, nghe hắn nói là trong nhà mở công ty.

Diệp Dương Thành khinh thường cười khẩy nói:

- Xì, lấy tài sản trong nhà giả danh khoác lác, ta khinh thường loại người này nhất.

Diệp Dương Thành siết chặt tay phải của Lâm Mạn Ny, hấn như đại tướng quân đắc thắng trở về, ngẩng đầu nhìn bác sĩ Lưu về mặt bị thương.

Diệp Dương Thành biểu hiện ghen làm Lâm Mạn Ny cười khúc khích. Lâm Mạn Ny ít khi nào thấy biểu hiện tiểu nam nhân của Diệp Dương Thành như thế này, nàng không ngờ một bác sĩ thực tập đến bắt chuyện với nàng lại khiến hấn ghen như thế.

Cười thì cười, lòng Lâm Mạn Ny rất ấm áp, thoải mái. Cảm giác được Diệp Dương Thành quan tâm thật tuyệt.

Lâm Mạn Ny phối hợp Diệp Dương Thành tỏ rõ muốn thị uy với tình địch, nàng mặc hấn ôm eo nhỏ bước trên bậc thang, nghênh ngang lướt qua mặt bác sĩ Lưu.

Diệp Dương Thành nói nhỏ bên tai Lâm Mạn Ny:

- Hình như mới rồi ta nghe có tiếng thủy tinh vỡ.

Lâm Mạn Ny chìm đắm trong vui sướng Diệp Dương Thành quay về, nàng chưa lấy lại tinh thần.

- A?

Diệp Dương Thành kéo Lâm Mạn Ny đi lên mấy bậc thang mới sững sờ cười khúc khích:

- A Thành . . . Ta phát hiện người đáng yêu hơn trước nhiều.

Diệp Dương Thành dừng bước:

- Vậy sao?

Diệp Dương Thành khó hiểu gãi đầu:

- Đáng yêu ở đâu? Mũi hay là con mắt?

- . . .

Bờ vai Lâm Mạn Ny run run, mãi khi bước lên tầng hai khu nằm viện thì nàng không chịu nổi cười phá lên. Lâm Mạn Ny cười to, cười trăm hoa đua nở.

Diệp Dương Thành nhìn Lâm Mạn Ny cất tiếng cười trong trẻo như chuông ngân, hấn cũng cười. Lúc trước Diệp Dương Thành cố ý làm trò đã thành công.

Diệp Dương Thành trêu đùa Lâm Mạn Ny, trút hết nỗi nhớ nhưng tích lũy thời gian qua, hấn chuyển đề tài về vấn đề chính.

Khi sắp đến lầu ba khu nằm viện, Diệp Dương Thành hỏi:

- Mạn Ny, bệnh của Lâm viện trưởng có đỡ hơn không?

Lâm Mạn Ny kéo tay Diệp Dương Thành:

- Ủm! Bác sĩ nói giải phẫu rất thành công.

Lâm Mạn Ny ngược lên nhìn Diệp Dương Thành, trả lời:

- Lâm mục mục nằm viện quan sát một đoạn thời gian là có thể xuất viện tính dưỡng. A Thành . . .

Diệp Dương Thành khẽ ừ:

- A?

Diệp Dương Thành cúi đầu cười hỏi:

- Có chuyện gì?

- Ta định chờ Lâm mục mục xuất viện rồi ra ngoài đi một chút.

Lâm Mạn Ny cắn răng, nhỏ giọng nói:

- Đi . . .

Diệp Dương Thành lấy làm lạ nhìn Lâm Mạn Ny:

- Đi đâu?

Lâm Mạn Ny ấp úng thật lạ lùng, trong phút chốc Diệp Dương Thành không đoán ra được.

Diệp Dương Thành hỏi thẳng:

- Đi với ai?

- Đi Cù Hằng thị.

Lâm Mạn Ny ngần ngừ một lát sau trả lời:

- Ta . . . Đi một mình.

Diệp Dương Thành không chút suy nghĩ phủ định ngay:

- Không được.

Diệp Dương Thành lắc đầu, nói:

- Một mình nàng ra ngoài ta không yên tâm, ta phải đi cùng nàng. Hoặc nàng tìm thêm mấy bằng hữu, bạn nữ đi chung.

Lâm Mạn Ny sốt ruột:

- Nhưng mà . . .

Lâm Mạn Ny nhìn Diệp Dương Thành một lúc lâu sau, cúi đầu nói:

- Ta muốn đi một mình, ta không phải con nít, A Thành . . .

- Mạn Ny, không phải ta không cho nàng đi ra ngoài mà vì một mình nàng thì ta không yên lòng.

456. Chương 425-1: Báo Cáo Với Ta Trong Vòng Nửa Tiếng! (thượng)

Chương 425: Báo cáo với ta trong vòng nửa tiếng! (Thượng)

Diệp Dương Thành cười khở nói:

- Hơn nữa Cù Hằng thị cách Khánh Châu thị chúng ta ta không xa, ta đi với nàng có gì không được?

Diệp Dương Thành nói xong câu đó chợt phát hiện không thích hợp, hấn dừng bước hai tay ghì vai Lâm Mạn Ny.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Mạn Ny, nàng có gì giấu ta không?

Vẻ mặt Lâm Mạn Ny hoảng hốt:

- Ta . . . Không có . . .

Lâm Mạn Ny thấp thỏm cúi đầu nói:

- Ta . . . Ta chỉ muốn đi một mình dạo chơi . . .

- Mạn Ny, nàng không giỏi nói dối.

Diệp Dương Thành nhìn bộ dáng thấp thỏm của Lâm Mạn Ny, hấn vừa tức giận vừa buồn cười. Diệp Dương Thành nâng cằm Lâm Mạn Ny lên góc bốn mươi lăm độ, hấn nhìn thẳng vào mắt nàng.

Diệp Dương Thành dịu giọng nói:

- Ngoan, cho ta biết đi, rốt cuộc có chuyện gì?

Lâm Mạn Ny rối rắm:

- Ta . . .

Lâm Mạn Ny nhìn Diệp Dương Thành hơn mười giây sau nhỏ giọng nói:

- A Thành.

- Ừm?

- Người . . . Có phải người không muốn ta nhận lại phụ mẫu ruột không?

- A . . .

Diệp Dương Thành giật mình, trong phút chốc hiểu ra.

Diệp Dương Thành ôm hai bên mặt Lâm Mạn Ny, nghiêm túc nói:

- Nếu nàng muốn thì ta sẽ không phản đối.

- Thật không?

Hốc mắt Lâm Mạn Ny đỏ ửng, hiển nhiên lúc trước Diệp Dương Thành tỏ thái độ cứng rắn làm nàng thấy sợ.

Diệp Dương Thành không hề đỏ mặt hỏi ngược lại Lâm Mạn Ny:

- Ta đã lừa nàng bao giờ?

Diệp Dương Thành nháy mắt với Lâm Mạn Ny, cười nói:

- Nói đi, nàng đi Cù Hằng thị vì lý do gì?

- Mẫu thân ruột của ta mấy hôm trước gọi điện thoại cho Lâm mụ mụ.

Lâm Mạn Ny cắn môi nói:

- Nàng . . . Nàng nói muốn gặp ta.

Nghe Lâm Mạn Ny nói câu đó Diệp Dương Thành khẽ thở dài:

- Phù, là mẫu thân ruột của nàng sao?

Diệp Dương Thành cười thoải mái nói:

- Chỉ cần không phải phụ thân ruột vô tình vô dụng của nàng thì ta không phản đối nàng gặp mẫu thân ruột.

Đa số người đồng tình kẻ yếu, chuyện Lâm Mạn Ny sinh ra, mẫu thân ruột của nàng sấm vai kẻ yếu. Chỉ nhìn từ hành động nàng từ chối phụ thân Lâm Mạn Ny đưa tiền là thấy rõ nàng làm tình phụ của gã không đơn giản chỉ vì tiền.

Nếu không thì nàng cầm số tiền đồ rồi vứt bỏ Lâm Mạn Ny chẳng phải là càng có lợi hơn?

Diệp Dương Thành không biết rõ chuyện xảy ra trong thế hệ trước, hẳn cũng không muốn biết. Diệp Dương Thành chỉ biết rằng Lâm Mạn Ny thấy vui vẻ thì những việc khác không thành vấn đề.

Nói cách khác mẫu thân ruột của Lâm Mạn Ny cũng là người đáng thương, chỉ cần không gặp phụ thân ruột tuyệt tình của nàng thì Diệp Dương Thành không có ý kiến.

Nghe Diệp Dương Thành tỏ rõ thái độ, hốc mắt Lâm Mạn Ny ứa lệ, nàng nghẹn ngào lao vào ngực Diệp Dương Thành.

Lâm Mạn Ny nhỏ giọng nói:

- A Thành . . . Ta . . . Ta thật sự rất muốn có một mẫu thân.

Diệp Dương Thành không hiểu tâm tình cô nhi, nhưng hắn cảm nhận được Lâm Mạn Ny khao khát hai chữ mẫu thân. Nếu vậy thì còn cần nói gì thêm?

Diệp Dương Thành siết chặt đôi tay Lâm Mạn Ny, hắn không nói thêm chữ nào.

Hai người đi trên hành lang khu nằm viên, trò chuyện thân mật như chốn không người.

Ba phút sau Diệp Dương Thành nhẹ vỗ vai Lâm Mạn Ny, dịu giọng nói:

- Đi đi, chắc Lâm viện trưởng sốt ruột chờ.

Nghe Diệp Dương Thành nói câu đó Lâm Mạn Ny mới lấy lại tinh thần. Lúc trước Lâm Mạn Ny xuống lầu có nói với Lâm Đông Mai là đi đón Diệp Dương Thành, còn bảo sẽ quay về trong vòng nửa tiếng, bây giờ tính luôn lúc chờ hắn đã sắp bốn mươi lăm phút.

Lâm Mạn Ny đỏ mặt, lau giọt nước vơn khóe mắt, mỉm cười nói:

- Chắc Lâm mục mục còn đang ngủ, bác sĩ nói Lâm mục mục phải dưỡng thân thể thật tốt, không có việc gì nên nghỉ ngơi nhiều.

* * *

Lý Hiểu Lệ là thiếu nữ sinh trưởng tại Bảo Kinh Trấn, lúc trước thi rớt đại học được người nhà sắp xếp cho thi bằng kế toán, hiện làm kế toán một công xưởng đúc. Tiền lương không nhiều nhưng với thiếu nữ độc thân, tiết kiệm như Lý Hiểu Lệ thì đủ rồi. Trừ sinh hoạt hằng ngày ra mỗi tháng Lý Hiểu Lệ tiết kiệm được bảy, tám trăm, cuộc sống đơn giản mà đầy đủ.

Bây giờ sáng, Lý Hiểu Lệ trước sau như một ra khỏi nhà đi công xưởng làm việc. Lý Hiểu Lệ mặc áo khoác len, đạp xe, tai nhét ống nghe, ngâm nga theo điệu nhạc.

Lý Hiểu Lệ là một thiếu nữ rất bình thường, điều iện trong nhà bình thường, bản thân nàng cũng bình thường, thuộc loại ném vào đám người không thấy nàng. Nếu có ai tìm ưu điểm trên người Lý Hiểu Lệ thì đó là rất nhiệt tình, có việc nhỏ cần giúp, miễn trong khả năng thì nàng ít khi nào từ chối ai.

Bởi vậy điều kiện bản thân Lý Hiểu Lệ bình thường nhưng nhân duyên rất tốt, trong vòng giao thiệp nhất định nàng được knhiều người yêu thích.

Lý Hiểu Lệ đạp xe nửa tiếng từ nhà đến công xưởng. Sau khi rời khỏi Bảo Kinh Trấn Lý Hiểu Lệ cưỡi xe đạp lên cây cầu lớn qua suối Kinh, sau đó quẹo vào một ngõ nhỏ khá vắng vẻ. Trước kia có người đùa là Lý Hiểu Lệ đi làm chỗ xa như vậy, trên đường đi dừng để bị chặn đường ăn cướp.

Lý Hiểu Lệ chưa từng để bụng lời nói đùa vô tâm của đám bằng hữu. Lý Hiểu Lệ cảm thấy nàng muốn sắc không có sắc, muốn tiền không có tiền, ai mù mắt đi trấn lột nàng?

Lý Hiểu Lệ ngâm nga đi vào ngõ hẻm đã đạp xe qua không biết bao nhiêu lần, khóe mắt liếc thấy một người ăn mặc kỳ lạ đứng bên cây cột điện. Người đó toàn thân trùm vải đen, bao tay đen cầm chủy thủ kỳ lạ, tay kia cầm tấm hình.

Khi thấy người áo đen này, trái tim Lý Hiểu Lệ bỗng đập nhanh, bản năng tăng tốc độ đạp xe. Lý Hiểu Lệ chưa đạp đi xa thì thoáng chốc người áo đen đã đứng trên yên sau xe đạp. Người áo đen giờ chủy thủ kỳ lạ xẹt qua gáy Lý Hiểu Lệ.

Trong phút chốc người áo đen nhảy xuống xe ngựa, xé tấm hình chụp Lý Hiểu Lệ thành mảnh vụn ném lên trời.

Trong mảnh nhỏ, người áo đen biến mất, Lý Hiểu Lệ cưỡi xe đạp chạy ra hơn mười thước thì ngã xuống đất, đầu lún đi năm, sáu thước, máu nhuộm đỏ mặt đất.

* * *

- Đi đi.

Diệp Dương Thành cùng Lâm Mạn Ny vào phòng bệnh của Lâm Đông Mai. Như Lâm Mạn Ny nói, buổi sáng Lâm Đông Mai uống thuốc thiếp ngủ, đến bây giờ chưa tỉnh. Diệp Dương Thành ngồi trong phòng bệnh một lúc sau rón rén đứng dậy.

Diệp Dương Thành nói nhỏ với Lâm Mạn Ny:

- Nếu không có chuyện gì thì ta không ở lại đây quấy rầy Lâm viện trưởng nghỉ ngơi. Bốn giờ chiều nàng sắp xếp người đến thay ca, ta đón nàng được không?

Lâm Mạn Ny ngẫm nghĩ, thấy cũng ổn:

- Ừm!

Lâm Mạn Ny bản năng hỏi:

- A Thành đi đâu?

- Ha ha, căn hộ ta thuê quá bừa bộn, ta cần tìm một căn hộ khác.

Diệp Dương Thành cười khều chớp mũi Lâm Mạn Ny, nói:

- Ta tranh thủ làm xong trước bốn giờ chiều sau đó tới đón nàng, tối nay sẽ là thế giới của hai chúng ta.

Lâm Mạn Ny đỏ mặt, cúi đầu phản bác:

- Ai ở chung với người . . .

Lâm Mạn Ny bỗng nhón chân khê hôn gò má Diệp Dương Thành rồi nhanh chóng xoay người, biến mất trong tầm mắt của hắn.

457. Chương 425-2: Báo Cáo Với Ta Trong Vòng Nửa Tiếng! (hạ)

Chương 425: Báo cáo với ta trong vòng nửa tiếng! (Hạ)

Diệp Dương Thành nhìn cửa phòng bệnh khép hờ, tay vuốt vị trí được Lâm Mạn Ny hôn. Diệp Dương Thành cười khê, lắc đầu. Nha đầu này thật là . . .

Chín giờ sáng, Diệp Dương Thành lái xe đi đại sảnh nhà đất Thủy Tinh Hoa Uyển, tháng mười năm ngoái hắn cũng đến đây. Diệp Dương Thành xoay quanh mô hình mấy vòng, chọn một căn hộ, yêu cầu nữ tiếp tân đưa đi xem phòng.

Diệp Dương Thành hành động dứt khoát, nữ tiếp tân rất thích tiếp đãi loại khách hàng như vậy, nàng đồng ý ngay. Nữ tiếp tân mang theo tài liệu và chìa khóa cùng Diệp Dương Thành lái xe đến Thủy Tinh Hoa Uyển.

Ngồi trên ghế phụ lái, nữ tiếp tân mỉm cười hỏi Diệp Dương Thành:

- Tiên sinh mau nhà ỉnh ở sao?

Diệp Dương Thành vừa xoay vô - Lãng quẹo cua vừa liếc nữ tiếp tân, gật đầu, nói:

- Ừm! Đương nhiên.

Diệp Dương Thành cười hỏi:

- Nàng nhận ra?

Nữ tiếp tân nhếch môi cười nói:

- Ta đoán.

Nữ tiếp tân nháy mắt, hỏi Diệp Dương Thành:

- Làm phòng tân hôn sao?

- Không phải.

Diệp Dương Thành lắc đầu, nói:

- Đã mau phòng tân hôn rồi, mua căn hộ này chủ yếu để tiện. Dù sao đi ra ngoài không thoải mái như trong nhà.

- Chỉ vì . . . Tiện?

Diệp Dương Thành trả lời làm nữ tiếp tân giật nảy mình, từ vài câu đối đáp với hắn, nàng hiểu được chút ít tin tức. Ví dụ Diệp Dương Thành không phải người trong thị trấn Ôn Nhạc huyện, như hắn rất giàu.

Thủy Tinh Hoa Uyển coi như xếp ba hạng đầu khu nhà nổi tiếng trong Ôn Nhạc huyện, giá bán mỗi thước vuông cao hơn khu cao ốc nội thành Khánh Châu thị, giá cao cỡ mỗi thước vuông là ba vạn tám. Thủy Tinh Hoa Uyển là một trong số ít tiểu khu cao cấp trong Ôn Nhạc huyện.

Nói cách khác Diệp Dương Thành bỏ ra sáu, bảy trăm vạn mua một căn hộ chỉ vì tiện.

Nữ tiếp tân há hốc mồm kinh ngạc vài giây sau thất vọng thở dài, nàng cười cười không nói gì thêm.

Phòng ở trong Thủy Tinh Hoa Uyển có hai phần ba là trang hoàng sơ, căn hộ Diệp Dương Thành chọn lựa thuộc loại trung đẳng. Nếu làm phòng tân hôn thì trang hoàng cỡ trung không đủ, ít ra phải trang trí tỉ mỉ lại nhiều chỗ, nhưng nếu làm nơi ở tạm thời thì đã đủ.

Diệp Dương Thành chú ý thấy biểu tình nữ tiếp tân là lạ nhưng không rõ vấn đề nằm ở đâu, hắn cũng không hỏi. Diệp Dương Thành tiếp tục lái xe đi một đoạn đường, hắn chợt nhớ ra một điều.

Diệp Dương Thành ngoái đầu hỏi nữ tiếp tân:

- Phải rồi, công ty các người có cung cấp phục vụ trang hoàng không?

Khi Diệp Dương Thành hỏi câu này, đôi mắt buồn bã của nữ tiếp tân phút chốc sáng ngời.

Nữ tiếp tân điều chỉnh biểu tình, quay đầu, mỉm cười nói:

- Trong công ty không cung cấp phục vụ trang hoàng chuyên môn, nhưng ta biết một công ty trang trí không tệ. Đa số chủ nhà trong tiểu khu đều thuê công ty này trang trí, nếu người cũng muốn thì ta sẽ liên lạc giúp . . .

Diệp Dương Thành nghe nữ tiếp tân nói, hắn hiểu ngay mới rồi nàng khác lạ là vì cái gì. Con người Diệp Dương Thành sợ nhất là mấy chuyện nhỏ linh tinh rắc rối, huống chi hắn không quan tâm chuyện tiền nong.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Xem phòng trước đi, nếu ở được lại bàn chuyện trang trí.

Thật ra Diệp Dương Thành đã đặt quyết tâm giao việc trang trí cho nữ tiếp tân, tốn chút tiền không sao, nhẹ nhàng thoải mái là được.

Diệp Dương Thành chở nữ tiếp tân đến Thủy Tinh Hoa Uyển, tìm hiểu hoàn cảnh, nơi dừng xe, các cửa tiệm trong tiểu khu, hắn cùng nữ tiếp tân vào thang máy đi xem phòng.

Đến mười một giờ trưa, Diệp Dương Thành ký hợp đồng. Diệp Dương Thành nói với nữ tiếp tân yêu cầu trang trí phòng, thứ nhất là tốc độ nhanh, thứ hai là phong cách tự nhiên.

Diệp Dương Thành không còn yêu cầu nào khác, hắn đồng ý cho nữ tiếp tân ba ngàn khối tiền cà phê, để nàng sắp xếp trang hoàng căn hộ ình. Bàn bạc xong Diệp Dương Thành quay về khu trung tâm nhà đất ký hợp đồng chính thức, trả số tiền lớn. Diệp Dương Thành chỉ chờ trang trí xong là dọn vào ở.

Khi ra khỏi trung tâm nhà đất Thủy Tinh Hoa Uyển mới có một giờ chiều, Diệp Dương Thành lái xe định đi nhà hàng bao một phòng riêng, đêm nay cùng Lâm Mạn Ný qua thế giới hai người. Dương Đăng Phi đã lâu không liên lạc bỗng tìm Diệp Dương Thành.

- Chủ nhân, Bảo Kinh Trấn xảy ra chuyện.

Giọng điệu của Dương Đăng Phi cực kỳ nặng nề:

- Bảy giờ sáng có một nữ nhân trẻ bị người phát hiện chết trong ngõ hẻm Lâu Phường thôn Bảo Kinh Trấn, cổ bị hung thủ dùng lưỡi dao bén cắt đứt, đầu mình hai nơi. Tám giờ hai mươi mấy phút, một nữ nhân trẻ đi công ty, bị người phát hiện gặp nạn trong phòng vệ sinh, cũng là đầu mình hai nơi. Chín giờ bốn mươi phút, một nữ nhân trẻ bị hại, đầu mình hai nơi. Hơn mười giờ . . .

Diệp Dương Thành nghe Dương Đăng Phi báo cáo, tâm tình từ vui vẻ dần chìm xuống, hai tay xoa trán.

Diệp Dương Thành thăm hỏi:

- Đã tìm được hung thủ chưa?

- Hung thủ rất gian xảo, không để lại nhiều chứng cứ tại hiện trường, manh mối hữu dụng duy nhất là hung thủ để lại hình người chết bị xé nát.

Dương Đăng Phi ngần ngừ một lát sau nói:

- Nhận định sơ bộ những hình chụp này đến từ phòng tài liệu cấp 3 Bảo Kinh Trấn.

- Phòng tài liệu cấp 3 Bảo Kinh trấn?

Nghe Dương Đăng Phi nói làm lòng Diệp Dương Thành thít chặt, cảm giác không may dâng lên.

- Vâng thưa chủ nhân.

Dương Đăng Phi nhỏ giọng nói:

- Trước mắt đã chứng thực là hồ sơ một lớp đã bị mất trong phòng tài liệu cấp 3 Bảo Kinh trấn.

Diệp Dương Thành hít sâu, nói:

- Là lớp nào?

Hai tay Diệp Dương Thành bắt giắc siết chặt, cánh tay nổi gân xanh.

- Là hồ sơ tất cả học sinh ban ba lớp mười một bốn năm trước cấp 3 Bảo Kinh Trấn.

Dương Đăng Phi nhỏ giọng nói:

- Trong số người bị hại có giáo viên chủ nhiệm học sinh ban ba lớp mười một năm đó, Trần Ái Hoa.

Mặt Diệp Dương Thành xanh mét:

- Khốn kiếp!

Ban ba lớp mười một cấp 3 Bảo Kinh Trấn bốn năm trước là lớp Diệp Dương Thành đã học, số năm và lớp đều đúng, lại liên tưởng đến lúc trước Tiểu Điền Kê, Tiểu Bàn Tử đầu mình hai nơi . . .

Diệp Dương Thành cắn răng kêu ken két, hần mớ hồ thấy đôi tay đen tội ác cầm chủy thủ đâm máu chạm rai đến gần hần.

Diệp Dương Thành không hiểu nổi là tàn hồn thần tù giả xuống tay với hần còn hợp lý, dù sao hần giết tổ chức Dị Sát chó săn của bọn họ, gần như phá sập tổ chức Ác Ma chi thủ. Giữa hai bên coi như thù không đội trời chung.

Nhưng những bạn học thời cấp 3 của Diệp Dương Thành đều là người bình thường, dù bọn họ muốn trêu chọc thần tù giả cũng không có đường. Không oán không thù tại sao thần tù giả xuống tay giết bọn họ?

Chỉ vì nhấn mạnh sự tồn tại của bản thân? Hay muốn thông qua cách này tuyên chiến với Diệp Dương Thành? Hoặc là . . .

Không đúng, đều sai hết.

Diệp Dương Thành lắc mạnh đầu phủ định mọi suy đoán. Nếu thần tù giả phát hiện thân phận thật của hần thì đã sớm điều khiển đám quái vật tới tìm hần tính sổ, cần gì làm hại bạn học của hần? Đi một vòng lớn làm những chuyện không có ý nghĩa gì?

458. Chương 426: Người . . . Không Thể Không Chết

Chương 426: Người . . . Không thể không chết.

Lần trước y quan trừng của Lưu Tuyết Doanh bị tàn hồn thần tù giả đào lên, sau đó giết mấy bạn học lúc trước tham gia lễ tang y quan trừng của nàng. Đối tượng tàn hồn bám xác là trưởng lớp cùng trường với Diệp Dương Thành.

Tất cả chỉ cùng một hướng mông lung, không thể nhìn thấu. Nhưng Diệp Dương Thành biết nguyên nhân thần tù giả làm như vậy chắc chắn không chỉ vì thông qua đó uy hiếp hắn.

Thần tù giả làm như vậy chắc chắn có ẩn ý sâu xa.

Diệp Dương Thành mặc kệ đám thần tù giả tại sao xuống tay với các bạn học của hắn, Diệp Dương Thành không cần biết tại sao thần tù giả có hứng thú với thầy trò ban ba lớp mười một. Diệp Dương Thành chỉ biết rằng bây giờ hắn rất khó chịu, vô cùng bức bối.

Tuy Diệp Dương Thành không có liên lạc gì với bạn học cấp 3 đã nhiều năm, nhưng nói sao thì hắn không thể trở mặt nhìn bọn họ chết dưới đồ đao của thần tù giả.

Hiện giờ Diệp Dương Thành không có cách nào tìm hiểu lý do thần tù giả làm như thế, nhưng hắn sẽ không ngồi xem.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành vụt ngừng đầu, trầm giọng nói:

- A Khô Lạp Mã, Mạc Phổ Đề, Hắc cách Lạp Tác Tháp Mỗ, không cần biết bây giờ các người đang làm cái gì, bỏ ngay công việc, trong vòng nửa tiếng đến báo cáo với ta.
- Chủ nhân, theo quy luật hung thủ xuống tay, sợ là hắn sẽ giết hết những bạn học của chủ nhân trong Bảo Kinh Trấn. Nếu không có gì ngoài ý muốn, hung thủ sẽ ra khỏi Bảo Kinh Trấn đi tìm những bạn học của chủ nhân từng ở ban ba lớp mười một đã rời khỏi Bảo Kinh Trấn.

Giọng điệu Dương Đằng Phi nghiêm túc nói:

- Trong khi chưa biết rõ động cơ của hung thủ, dù chúng ta biết thân phận của hắn thì không thể đoán ra mục tiêu tiếp theo là ai. Ý kiến của lão bộc là nhanh chóng liên lạc với các bạn học của chủ nhân, tụ tập bọn họ lại cho tiện bảo vệ.
- Không kịp thời gian.

Diệp Dương Thành biết đề nghị của Triệu Dung Dung là cách bảo thủ, an toàn nhất hiện nay. Nhưng từ khi rời khỏi ghế nhà trường bước vào xã hội, hắn và các bạn học lục tục mất liên lạc, trong phút chốc hắn đi đâu liên lạc với bọn họ?

Cho nên Diệp Dương Thành dứt khoát phủ định đề nghị của Dương Đằng Phi, hắn nói:

- Thân phận của hung thủ chắc chắn là tàn hồn được thần tù giả phái ra. Những tàn hồn này sau khi bám xác thì có một năng lực đặc biệt là dịch chuyển tức thời. Tàn hồn có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện bên cạnh mục tiêu, giết chết sau đó ung dung rời đi.

Diệp Dương Thành trầm ngâm giây lát sau tiếp tục bảo:

- Các bạn học cấp 3 của ta không bao nhiêu người ở lại Bảo Kinh Trấn, điều bây giờ chúng ta có thể làm là ôm cây đợi thỏ. Chút nữa ta sẽ phái đám A Khô Lạp Mã chạy tới Bảo Kinh Trấn, âm thầm bảo vệ những có thể là mục tiêu kế tiếp. Chờ nó lộ mặt thì . . . Hừ!

Tiếng hừ lạnh chứa sát khí, Dương Đằng Phi đi theo bên Diệp Dương Thành không lâu, ngay từ đầu đã bị hắn sắp xếp nhập vào Trầm Vũ Phạm xử lý mọi chuyện ở Ôn Nhạc huyện. Nhưng điều này không có nghĩa là Dương Đằng Phi không hiểu Diệp Dương Thành, lão rất hiểu hắn.

Diệp Dương Thành là người không chịu thiệt, ra tay sấm rền gió cuốn. Ai khiến Diệp Dương Thành thấy khó chịu hay làm hắn chịu thiệt thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Trong mắt Dương Đăng Phi chỉ có người như Diệp Dương Thành mới là thần tôn đúng đắn, vì hắn đủ bá khí, cứng rắn.

Dương Đăng Phi nghe ra giọng điệu Diệp Dương Thành quyết tuyệt, lão biết hắn đã quyết định. Làm người hầu, Dương Đăng Phi không nói gì thêm, làm tốt nhiệm vụ Diệp Dương Thành giao ới là chuyện duy nhất lão cần làm.

- Người liên lạc với Phó Diệc Chi ngay, kêu hắn phái người nhận vụ án này, hoàn toàn phong tỏa ngọn nguồn vụ án. Còn người . . .

Diệp Dương Thành trầm ngâm một lúc sau dặn dò:

- Tạm thời không cần ra mặt, tùy thời báo cáo tiến triển vụ án cho ta biết.

Dương Đăng Phi cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Dương Đăng Phi cắt đứt liên lạc tâm linh.

Diệp Dương Thành ngồi một mình trên ghế lái, biểu tình lạnh lùng khiến người rén rút. Diệp Dương Thành có được Cửu Tiêu thần cách một thời gian, giết nhiều người như vậy, hắn sớm không phải nghiệp vụ viên vì công việc mà cười nhạo.

Trong trạng thái giận dữ, Diệp Dương Thành phát ra khí thế đủ làm người bình thường bản năn quỳ xuống, đây là khí thế chỉ cảm nhận chứ không nói thành lời được, là thủ đoạn vô hình thắng hữu hình.

Có một điều rõ ràng là Diệp Dương Thành không rảnh nghiên cứu vấn đề khí thế, hắn đậu xe ở bãi đỗ xe bên ngoài trung tâm nhà đất Thủy Tinh Hoa Uyển ấy phút sau lái xe, đổi hướng, đạp ga vào một tiếng biến mất ở cuối đường.

Diệp Dương Thành trở lại căn hộ ở tạm, mới ngồi xuống sofa thì một linh sử người da đen xuất hiện trong gian phòng khách. Diệp Dương Thành không tâm tình uống nước, hắn thấy linh sử người da đen xuất hiện liền phát tay bảo:

- Tô Tập Đạt, người chạy đi chợ lớn bán di động húc Nhật đường Nam Môn Bảo Kinh Trấn, bảo vệ một người trẻ tuổi tên Phương Giai Khâm. Nhớ kỹ, khi phát hiện có không gian khác lạc thì đừng dùng pháp thuật, năng lực dị hóa đối đầu cùng hung thủ, dùng dao nhọn đâm thủng tim hắn.

Tiếng Trung cứng nhắc vang bên tai Diệp Dương Thành:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Linh sử người da đen tên Tô Tập Đạt khom lưng hành lễ, biến mất tại chỗ, gã chạy đi Bảo Kinh Trấn chấp hành nhiệm vụ.

Sau khi Tô Tập Đạt rời đi ba phút sau, A Khó Lạp Mã, Ai Tác Tát Tập, Á Lịch Khắc Tư, mười một linh sử người da đen lần lượt xuất hiện trước mặt Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành thông qua ký ức mơ hồ sử dụng thần quyền tỏa định vị trí các bạn học, phái đám người A Khó Lạp Mã đi bảo vệ. Mười một linh sử người da đen nhận lệnh rời khỏi phòng khách, lần lượt lao hướng Bảo Kinh Trấn.

Phái hết mười một linh sử đi, Diệp Dương Thành nghĩ rằng chắc không có vấn đề gì lớn. Nhưng không hiểu sao dù Diệp Dương Thành đã chuẩn bị sắp xếp kỹ càng thì trong lòng vẫn cảm thấy không may, chẳng lẽ . . . Hắn đã bỏ sót cái gì?

Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ một lúc nhưng không nghĩ ra được chỗ nào có sơ hở. Diệp Dương Thành giờ cổ tay xem đồng hồ, sắp ba giờ chiều. Từ lúc Dương Đăng Phi báo cáo đến bây giờ Bảo Kinh Trấn chưa có tin xấu gì truyền về. Nhưng càng bình tĩnh thì nỗi lòng Diệp Dương Thành càng bất an, rốt cuộc chỗ nào có vấn đề?

Diệp Dương Thành lắc đầu, cầm chìa khóa xe ra khỏi phòng khách.

Nhung Cầu đã trở thành khách quen của Quang Minh cô nhi viện. Từ khi Diệp Dương Thành sắp xếp cho Nhung Cầu ở trong Quang Minh cô nhi viện, nó trải qua cường hóa cực kỳ to lớn, lại thông minh, thành bạn chơi tốt nhất cho bọn nhỏ.

So sánh cuộc sống bên Diệp Dương Thành suốt ngày ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, trừ ăn uống tiêu tiểu ra chỉ có thể ra ngoài đi dạo công việc, rất đơn điệu thì Quang Minh cô nhi viện muôn màu muôn vẻ hơn, càng thích hợp cho Nhung Cầu. Ngẫu nhiên Nhung Cầu cùng đám con nít chạy tới chạy lui trên sân thể dục đã được thiết kế lại, ngâm đĩa ném chơi với đám nhóc. Qua một thời gian Nhung Cầu đã hoàn toàn thói quen cuộc sống như vậy.

459. Chương 427-1: Hẹn Gặp Lại? Người Đi Được Sao ? (thượng)

Chương 427: Hẹn gặp lại? Người đi được sao ? (Thượng)

Đối với trí thông minh của Nhung Cầu thì nó biết mình họ gì, cực kỳ nghe theo mệnh lệnh của Diệp Dương Thành.

Nhung Cầu lười biếng nằm trên cỏ nghỉ trưa, một cô bé sáu, bảy tuổi ôm bóng da bản tới gần nó, vụng về nằm sấp trước mặt Nhung Cầu.

- Chó lớn, người công ta đi chơi được không?

Đôi mắt to ngập nước nhìn Nhung Cầu, ánh mắt khao khát làm nó không cách nào từ chối được.

Thế là Nhung Cầu đứng dậy lắc hông dài, thò đầu cọt nhẹ vào mặt cô bé ra hiệu leo lên ngồi trên lưng mình.

Được Nhung Cầu cho phép, cô bé ôm bóng da hơn hờ cười khúc khích bò dậy. Cô ném ném trái bóng da ra xa, nín thở Nhung Cầu, bò lên lưng nó. Cô bé hưng phấn mặt đỏ hồng.

Nghe tiếng cười vui vẻ của cô bé ngồi trên lưng mình, Nhung Cầu cong lưng lắc mình đi dạo trên sân thể dục. Đối với Nhung Cầu được cường hóa trung giai thì công mấy đứa nhỏ đơn giản như uống nước, không cảm giác nặng bao nhiêu.

Mỗi khi đám nhóc chơi vui, bốn phía tràn ngập tiếng cười thì Nhung Cầu cảm thấy rất tự hào, vì cảm xúc này nên nó và đám nhóc chơi với nhau rất hợp.

Đám nhỏ muốn vui vẻ, Nhung Cầu muốn có thành tựu, đôi bên cùng có lợi.

Nhung Cầu cõng cô bé nhàn nhã đi dạo trên cỏ, nó chợt nghe tiếng bóng da xì hơi.

Xi!

Nhung Cầu dừng bước, quay người lại. Nhung Cầu trông thấy trái bóng da lúc trước được cô bé ôm nay xẹp xuống, một bàn chân đen thui đạp trên trái bóng. Từ bàn chân nhìn lên trên, Nhung Cầu thấy một người toàn thân bao phủ trong vải đen.

Người này cho Nhung Cầu cảm giác cực kỳ nguy hiểm, đặc biệt tay gã cầm chủy thủ lóe tia sáng lạnh làm nó thấy bất an.

Nhung Cầu quỳ rạp xuống ra hiệu cô bé leo xuống dưới, đây là hành động đặc biệt của riêng nó. Cô bé ngoan ngoãn bò xuống lưng Nhung Cầu, cô bé không nhìn trái bóng lúc trước mình vứt bỏ, nhảy nhót rời đi.

Sau khi cô bé đi, Nhung Cầu chậm rãi đứng dậy phát ra tiếng gầm gừ, dường như nó rất sợ hãi, suýt quỳ xuống trước người mặc áo đen.

Người mặc áo đen thấy phản ứng của Nhung Cầu, cúi đầu nhìn hình chụp trong tay, lẩm bẩm, thanh âm giống giọng nữ.

- Bọn chúng có thể không chết nhưng người thì không được.

Người áo đen xé hình chụp Nhung Cầu thành mảnh vụn bay đầy trời, cầm chủy thủ từng bước đi tới gần nó.

- Ư ư . . .

Nhung Cầu chậm rãi thụt lùi, miệng phát ra tiếng gầm gừ. Nếu có ai hiểu loài chó có mặt tại đây sẽ thấy Nhung Cầu đang thụt lùi nhưng thật ra ra . . . Càng như tích sức lực lượng, chuẩn bị nhào lên cắn.

Người áo đen không chú ý đến chi tiết đó, đối với nàng thì giết một con chó không khó khăn. Đơn giản là cầm chủy thủ xẹt qua cổ nó, chặt đứt đầu con chó là nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành hơn phân nửa.

Người áo đen hoàn toàn thả lỏng, giẫm cọt đến gần Nhung Cầu, nói:

- Người . . . Không thể không chết.

Chủy thủ giơ cao qua đầu, xuyên qua vải đen che mặt mơ hồ thấy biểu tình dữ tợn đến vận vẹo của nữ nhân.

Nhung Cầu không có giác ngộ nhắm mắt chờ chết, nó chưa từng có suy nghĩ đó. Làm một con chó Ngao được cường hóa trung giai, làm động vật loài có vú duy nhất được Diệp Dương Thành cường hóa, Nhung Cầu cảm thấy nó nên lấy ra bản sắc vua chó.

Khi người áo đen giơ cao chủy thủ thì Nhung Cầu sửa dồn dập:

- Gâu gâu!

Nhung Cầu vừa sửa vừa hoàn thành tích sức lực lượng, nó nhảy căng lên, răng anh nhọn hoắc lộ ra trong không khí.

Nhung Cầu cường hóa trung giai, cơ bắp toàn thân một khi bị hoàn toàn điều động thì tốc độ chạy nhanh nhất là 150km/1h. Qua một đoạn thời gian tích lũy lực lượng, tốc độ bộc phát của Nhung Cầu vượt qua 280km/1h.

Người áo đen sơ sẩy đến gần Nhung Cầu khoảng cách một thước, khoảng cách quá ngắn. Nhung Cầu đột nhiên nổi khùng lên, người áo đen bản năng đỡ nhưng nàng không thể an toàn lùi ra.

Xoẹt phập!

Chủy thủ vung lên dễ dàng đâm vào bên trái người Nhung Cầu, nó nhảy lên cao đè người áo đen té cái bịch xuống đất. Nhung Cầu bị đau, nó há to mồm máu, sức cắn 560kg đủ để nó cắn đứt cổ người áo đen.

- Gâu gâu!

- A!!!

Tiếng chó sửa vang vọng trên sân thể dục thật lâu. Tiếng người áo đen gào thét chói tai xen lẫn với tiếng sửa của Nhung Cầu bện thành khúc giao hưởng kỳ lạ.

Chủy thủ của người áo đen đâm thủng cơ thể Nhung Cầu, nó cũng cắn trúng cổ nàng. Trong quá trình người áo đen vùng vẫy, Nhung Cầu bị thương nặng mềm gục xuống. Vì mất máu quá nhiều nên Nhung Cầu chìm trong hôn mê. Chốc lát sau trán người áo đen lóe luồng sáng xanh mờ áo bắn thẳng lên trời.

Tàn hồn thoát thể xác xoay vòng trên người Nhung Cầu.

- Chó ngu, người cho rằng cắn đứt cổ của nàng là ta sẽ chết sao? Ha ha ha ha ha ha!

Tàn hồn cười đắc ý:

- Giết người xong nhiệm vụ của cô nãi nãi đã hoàn thành hơn phân nửa, thánh chủ thánh mẫu sẽ ban cho ta một thể xác vĩnh hằng. Từ hôm nay trở đi, cô nãi nãi chính là thánh nữ thứ hai của Giới . . .

- Vậy sao?

Trong lúc tàn hồn đắc ý cười to thì sân thể dục trống trải bỗng vang lên giọng thanh niên trẻ hờ hững nói:

- Thế thì ta nên chúc mừng người, đúng không?

Giọng nam đột nhiên vang lên làm tàn hồn giật nảy mình.

- Là ai?

Thanh âm chói tai như ngàn vạn cây kim đâm thủng màng tai, làm người nhức đầu như búa bổ. May mắn thanh âm của tàn hồn không thể lọt vào tai người bình thường, nếu không thì trong Quang Minh cô nhi viện có một đám con nít, Diệp Dương Thành sẽ giết chết nàng trước khi nàng há mồm nói chuyện.

Diệp Dương Thành nhẹ nhàng đẩy mở cánh cửa cô nhi viện, ngoái đầu cười nói với Lâm Mạn Ny, ánh mắt lạnh băng liếc văng sáng xanh âm u người bình thường không trông thấy. Nhờ lực lượng Cửu Tiêu và Cửu Tiêu thần cách phối hợp, Diệp Dương Thành phát ra thanh âm chỉ mình tàn hồn nghe thấy.

Diệp Dương Thành nói:

- Lưu Tuyết Doanh, người còn muốn chơi đến khi nào?

- Lưu Tuyết Doanh?

Tàn hồn ở giữa không trung ngậy ra rồi cười chói tai:

- Ha ha ha ha ha ha? Ta nhận ra người, người là người thứ hai trong danh sách, xếp sau chó ngu. Nhưng cô nãi nãi không phải Lưu Tuyết Doanh, hôm nay cô nãi nãi không tâm tình chơi với người, hẹn gặp lại.

- Hẹn gặp lại?

Diệp Dương Thành cười trào phúng nói:

- Người đi được sao?

Diệp Dương Thành vừa dứt lời, giữa không trung vang tiếng hét thảm.

- A!!!

Tàn hồn kinh hoàng hét thất thanh:

- Diệp Dương Thành, người làm gì với ta?

Diệp Dương Thành nheo mắt nói:

- Chẳng qua không để người nhanh chóng chạy đi.

Đáy mắt Diệp Dương Thành lóe tia sát khí lạnh lẽo nhưng hẩn che giấu rất kỹ, Lâm Mạn Ny đi bên cạnh hẩn không nhìn thấy sát niệm lóe qua trong mắt Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành phớt lờ tàn hồn hét chói tai, hẩn nhân dịp Lâm Mạn Ny đi bên cạnh không chú ý đến tình huống trong sân thể dục, thì thầm:

- Phân giải thuật, đốt!

- A?

Lâm Mạn Ny sững sờ nhìn hướng Diệp Dương Thành:

- A Thành mới nói gì sao?

- À, ta nói đêm nay chúng ta đừng đi ra ngoài ăn.

Về mặt Diệp Dương Thành bình tĩnh cười nói:

- Thời tiết hôm nay rất tốt, hay chúng ta ăn tối bên đồng lửa trong sân? Cho bọn nhỏ cùng chơi vui luôn. Mạn Ny, nhìn bên kia đi.

460. Chương 427-2: Hẹn Gặp Lại? Người Đi Được Sao ? (hạ)

Chương 427: Hẹn gặp lại? Người đi được sao ? (Hạ)

Diệp Dương Thành đang nói chuyện bỗng chỉ hướng ngược lại sân thể dục, biểu tình như thể trông thấy thứ không nên nhìn.

Bị Diệp Dương Thành kêu làm Lâm Mạn Ny phản xạ nhìn hướng hắn chỉ, mở miệng hỏi:

- Cái gì?

Vù vù vù vù vù!

Thanh âm rất nhẹ, Diệp Dương Thành chạy tới gần Nhung Cầu nằm trên cỏ cách hơn ba mươi thước, rút chủy thủ đâm trong cơ thể nó ra cất vào Cửu Tiêu không gian. Diệp Dương Thành dùng tốc độ nhanh nhất ngưng kết ba viên linh châu, một viên bóp nát rắc trên miệng vết thương để linh lực thấm bổ au lành. Diệp Dương Thành nhét hai viên linh châu khác vào miệng Nhung Cầu, giúp nó nuốt xuống.

Làm xong tất cả Diệp Dương Thành chạy về vị trí ban đầu như thể chưa từng rời đi, nói:

- A, có lẽ ta nhìn lầm. Mới rồi ta thấy có sao băng.

Lâm Mạn Ny kinh ngạc nói:

- Sao băng? Có đâu?

Lâm Mạn Ny xoay người nhẹ vuốt mặt Diệp Dương Thành, đau lòng nói:

- A Thành, có phải người rất mệt?

- Các hơi mệt thật.

Diệp Dương Thành không ngờ Lâm Mạn Ny suy nghĩ nhiều như thế, tròn mắt hắn xoay tròn đáp ngay:

- Eo mỗi muốn cụp xương sống, đoạn thời gian trước chạy đôn chạy đáo không thể chăm sóc cơ thể mình.

- Mỗi eo?

Lâm Mạn Ny cắn môi, nhẹ ấn vuốt eo lưng Diệp Dương Thành:

- Là chỗ này sao?

- Ừm ừ! Đúng là chỗ này . . .

Diệp Dương Thành gật mạnh đầu, lộ biểu tình hưởng thụ, rên rỉ nói:

- Thoải mái . . . Thật là thoải mái . . .

Lâm Mạn Ny nhỏ giọng nói:

- Thế . . . Trở về phòng đi.

- Về phòng?

Diệp Dương Thành lặng lẽ liếc Nhung Cầu đã lão đảo đứng đây, hắn nghiêng người sang bên cạnh một bước che sau lưng mình, cười nói với Lâm Mạn Ny:

- Còn đang ban ngày, không hợp . . .

- Con người của người kỳ cục vậy?

Lâm Mạn Ny đỏ khóc đỏ cười giậm chân:

- Người . . . Người ta đang nói là xoa bóp lưng cho người.

Thấy Lâm Mạn Ny đỏ mặt, Diệp Dương Thành vội cười khêu mũi nàng:

- Được rồi được rồi, nha đầu ngốc, nàg nghĩ ta không đoán ra được sao?

Diệp Dương Thành khom lưng nhận lấy quần áo từ bệnh viện đem về giặt tẩy từ tay Lâm Mạn Ny, nói:

- Đùa với nàg. Đi đi, không biết đám nhóc đi đâu rồi. Nàg đi phòng học kiểm thử xem, còn ta đi sân bóng.

Nghe Diệp Dương Thành nhắc, Lâm Mạn Ny lấy lại tinh thần, chu môi trừng hấn. Lâm Mạn Ny biết việc gấp là nhanh chóng tìm ra đám nhóc nên gạt dầu khê ừ, đi hướng ngược lại sân thể dục. Đằng sau ký túc xá là phòng học mấy xây của Quang Minh cô nhi viện. Bình thường sẽ có năm lão sư thay phiên dạy học trong lớp, lúc này là tiết học cuối cùng.

Diệp Dương Thành đứng ở sân bóng rổ, đằng sau một cây liễu xéo qua sân thể dục, mái hiên to che nắng đơn giản, bên dưới là sân bóng rổ mới xây.

Diệp Dương Thành sớm nghe bên phòng học có thanh âm, chắc chắn đám nhóc ở trong phòng học. Diệp Dương Thành kêu Lâm Mạn Ny đi tìm là để đuổi nàg đi, có một số việc hấn không muốn cho nàg biết, ít nhất trước khi thời cơ chín muồi nàg không thể biết những chuyện kỳ lạ này.

Diệp Dương Thành không ngờ mới bước vào sân thể dục thì thấy một cô bé run cầm cập núp sau gốc cây liễu bên ngoài sân bóng rổ. Diệp Dương Thành ngậy người nhìn cô bé.

Diệp Dương Thành mới đi đến bên cây liễu thì cô bé nhào tới trước cẳng chân hấn.

- Diệp ca ca . . .

Cô bé ôm hai chân Diệp Dương Thành, gào khóc:

- Chó . . . Chó to cắn người . . .

- Cái này . . .

Diệp Dương Thành nghe tiếng cô bé khóc là biết ngay rắc rối to. Tuy Diệp Dương Thành có thể nhanh chóng xóa hết dấu vết để lại hiện trường, nhưng cô bé tình cờ nhìn thấy vụ việc thì sao?

Trong đầu suy nghĩ nhiều điều, Diệp Dương Thành khom lưng bế cô bé lên, lau nước mắt dính trên gò má.

Diệp Dương Thành dịu dàng nói:

- Ngoan, chó to không cắn người, Bảo nhi ngoan, không sợ.

- Nhưng . . . Nhưng Bảo nhi nhìn thấy . . .

Cô bé nức nở nói:

- Chó to . . . Chó thật sự cắn người sợ . . . Bảo nhi rất sợ . . .

Diệp Dương Thành nhìn cô bé sợ hai run rẩy trong ngực mình, hấn im lặng một lúc sau thở dài thườn thọt:

- Ài . . .

Diệp Dương Thành giơ tay phải vuốt đầu Bảo nhi, khê nói:

- Tiêu trừ thuật, đốt!

Lâm Mạn Ny thấy Diệp Dương Thành ôm Bảo nhi xuất hiện trước mặt mình thì sợ hết hồn, nàg chạy tới gần sờ trán Bảo nhi.

Ánh mắt Lâm Mạn Ny dò hỏi nhìn Diệp Dương Thành:

- A Thành, Bảo nhi làm sao vậy?

- Có lẽ chơi mệt nên thiếp ngủ.

Diệp Dương Thành biết Bảo nhi hôn mê là vì bị hấn xóa mất ký ức, nhưng hấn không thể nói ra.

Diệp Dương Thành nhìn biểu Lâm Mạn Ny sốt ruột, cười nói:

- Khi ta trông thấy con bé thì đang ngáy ngủ.

Lâm Mạn Ny kinh ngạc hỏi:

- Bảo nhi ngáy ngủ?

Diệp Dương Thành suýt vả miệng mình, vẽ rần thêm chân.

Diệp Dương Thành cố ý đánh trống lảng:

- Ha ha, đã tìm được bọn nhỏ chưa?

Lâm Mạn Ny bị đánh lạc hướng:

- Ủm! Điều ở trong phòng học.

Nhung Cầu không biết đi đâu tắm xóa sạch vết máu trên người, toàn thân nó ướt sũng lóc cóc chạy tới gần.

- Gâu gâu!

Diệp Dương Thành thầm toát mồ hôi trán. Hú hồn hú vía.

Diệp Dương Thành vốn định cùng Lâm Mạn Ny về Quang Minh cô nhi viện một chuyến thăm đám nhóc, hơn sau giờ tối chở nàng đi nhà hàng ăn bữa tối ánh nến. Diệp Dương Thành không ngờ xe mới lái đến Quang Minh cô nhi viện thì thính giác nhạy bén nghe tiếng vang từ bên trong truyền ra. Vì không để Lâm Mạn Ny biết gì, Diệp Dương Thành mượn cớ đậu xe một lúc, chờ thanh âm trên sân thể dục biến mất mới kéo Lâm Mạn Ny vào Quang Minh cô nhi viện ngay.

Sau khi thăng cấp thần cách cửu giai, Diệp Dương Thành nắm giữ vài loại pháp thuật trung giai, có kết giới thuật trung giai. Diệp Dương Thành thâm thi triển kết giới thuật giam cầm tàn hồn trong kết giới, hao phí linh lực giữ cho kết giới thuật kéo dài, thế là có cảnh tượng lúc trước.

Trong lúc vào Quang Minh cô nhi viện Diệp Dương Thành suy nghĩ rất nhiều, khiến hắn chú ý nhất là tàn hồn chọn xuống tay với Nhung Cầu.

Trong khoảnh khắc này Diệp Dương Thành nhìn thấy sự thật vụ án giết người liên hoàn. Lưu Tuyết Doanh mất tích trong tai nạn biển, chắc chắn chuyện này liên quan rất lớn đến nàng.

Ban đầu Diệp Dương Thành nghĩ mãi không hiểu tại sao thần tù giả cứ chăm chăm xuống tay với các bạn học cấp 3 của hắn, thậm chí vấn đề đào y quan trùng của Lưu Tuyết Doanh bị bỏ qua vì đám người Tiểu Diên Kê, Tiểu Bàn Tử gặp nạn.

Hiện giờ liên tưởng thì Diệp Dương Thành hiểu ra. Nhung Cầu là chó Ngao Lưu Tuyết Doanh cưng nhất, bạn học của Diệp Dương Thành có thân phận khác là bạn học của Lưu Tuyết Doanh. Tuy Diệp Dương Thành không hiểu tại sao Lưu Tuyết Doanh xuống tay với người, động vật từng có quan hệ với nàng, nhưng chắc chắn những điều này liên quan nhiều đến nàng.

Diệp Dương Thành lựa chọn giam cầm tàn hồn kia chứ không phải xóa sổ trút giận, nguyên nhân chủ yếu là hy vọng kiếm được manh mối từ người nó. Không nói rõ ràng tại sao Lưu Tuyết Doanh muốn giết những bạn học, vật nuôi trước kia của mình thì ít ra phải biết nàng hiện đang ở đâu, rốt cuộc có phải là . . . Con chó săn của thần tù giả không?

461. Chương 428: Tra Tẩn Nghiêm Hình

Chương 428: Tra tẩn nghiêm hình.

Diệp Dương Thành không muốn thừa nhận khả năng này, nhưng hắn biết có lẽ là thật. Nếu không thì thần tù giả tuyệt đối không rảnh rỗi sinh nông nổi can thiệp quá khứ của Lưu Tuyết Doanh, giết người không phải trò chơi vui gì.

Điều quan trọng nhất là nếu Diệp Dương Thành không tìm hiểu rõ ràng lý do thật sự thần tù giả làm điều này thì không bảo đảm nắm quyền chủ động trong hành động tiếp theo của thần tù giả, hắn sẽ mãi mãi chịu đòn.

Diệp Dương Thành không bao giờ thích bị động, dưới tình huống bình thường hắn càng thích nắm giữ chủ động

Trong đầu Diệp Dương Thành suy nghĩ vấn đề, ôm Bảo nhi vào ký túc xá, nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giường nhỏ, đắp chăn lên người nàng. Làm xong tất cả Diệp Dương Thành đứng dậy ra khỏi ký túc xá, ngoắc Lâm Mạn Ny đang vuốt lông Nhung Cầu lại gần mình.

Diệp Dương Thành cười nói với Lâm Mạn Ny:

- Để ta làm cho, nàng đi nói chuyện với bọn nhỏ đi. Đêm nay chúng ta mở tiệc tối trong viện, cho bọn nhỏ vui vẻ.

Nghe Diệp Dương Thành nói, Lâm Mạn Ny đồng ý gật gù:

- Ủm! Cũng tốt.

Lâm Mạn Ny thả Nhung Cầu ra, đặt máy sấy xuống đất, vỗ tay với đám nhóc vừa ra khỏi phòng học.

Lâm Mạn Ny nói:

- Đêm nay chúng ta mở tiệc thịt nướng được không?

Đám nhóc hớn hở đồng thanh kêu lên:

- Vâng!!!

Bọn nhỏ vây quanh Lâm Mạn Ny, tiếng con nít non nớt vang vọng trong đất trống bên ngoài ký túc xá, tiếng cười trong trẻ tăng không khí ngây thơ hồn nhiên cho Quang Minh cô nhi viện.

Trong khi Lâm Mạn Ny bị đám nhóc vây quanh cười giỡn thì Diệp Dương Thành âm thầm dắt Diệp Dương Thành rời khỏi đất trống, vào góc rẽ giữa sân bóng và ký túc xá. Diệp Dương Thành ngồi xổm xuống sờ soạng Nhung Cầu.

Vết thương chưa lành hẳn, chưa kết sẹo, nhờ lông chó dài che lấp vết thương cộng với Nhung Cầu rửa sạch máu. Nếu để mặc Lâm Mạn Ny chải vuốt thì nàng sẽ phát hiện trên người Nhung Cầu có vết thương dài đến 6cm ngay bên hông.

Cho đến nay Diệp Dương Thành chưa từng bị thương nghiêm trọng như vậy, nghe Nhung Cầu nức nở, hắn vỗ nhẹ đầu nó.

Diệp Dương Thành hít sâu, khẽ nói:

- Vón định nâng ngươi đến cường hóa chung cực, nhưng nếu thể hình của ngươi bỗng chốc biến to thì . . .

Một hàng gợi ý của Cửu Tiêu thần cách hiện ra trong đầu Diệp Dương Thành:

- Cường hóa sinh vật loài có vú, người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách có thể lựa chọn tăng lớn thể hình hoặc không. Lựa chọn tăng lớn thể hình thì sinh vật bị cường hóa sẽ không chịu hạn chế. Lựa chọn không tăng lớn thể hình thì sinh vật bị cường hóa sẽ bị hạn chế, giữ nguyên kích cỡ ban đầu.

Nhìn gợi ý của Cửu Tiêu thần cách, Diệp Dương Thành gật gù hiểu ra:

- Thì ra là vậy.

Diệp Dương Thành liếc hướng tàn hồn bị nhốt trong kết giới còn vùng vẫy định chạy trốn, ánh mắt chuyển sang nhìn Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Mười cộng năm dư ba trừ chín bằng mấy?

- Gâu gâu gâu gâu gâu!

Tốc độ phản ứng của Nhung Cầu siêu nhanh, Diệp Dương Thành mới hỏi xong giây sau nó đã sửa năm tiếng cho đáp án chính xác.

Đây là Diệp Dương Thành trải nghiệm Nhung Cầu đột nhiên, kết quả chứng minh trí tuệ của nó đối với loài chó thuộc hàng nghịch thiên.

Nhung Cầu mới chỉ được cường hóa trung giai, nói cách khác cường hóa trung giai mà nó đã thông minh cao như vậy, nếu nâng lên hai bậc, cường hóa chung cực thì sao? Sau khi cường hóa Nhung Cầu sẽ biến đổi như thế nào?

Một là Diệp Dương Thành muốn chữa vết thương trên người Nhung Cầu, thứ hai là muốn thông qua cách này tăng cao thực lực cho nó. Trời biết thần tù giả có nổi điên phải sát thủ khác đến gây sự với Nhung Cầu không? Thần tù giả muốn Nhung Cầu chết, Diệp Dương Thành càng mong nó sống.

Tuy đến bây giờ Diệp Dương Thành không hiểu nổi lý do tại sao thần tù giả làm như vậy, nhưng hắn biết đối phương càng muốn hoàn thành thì hắn càng không để kẻ địch vừa lòng đẹp ý. Đối phương càng muốn có kết quả thì Diệp Dương Thành càng không cho phép. Trong tình huống không biết ý đồ của thần tù giả thế nào, Diệp Dương Thành chỉ có thể làm được điều này, không để kẻ địch vừa ý đẹp lòng.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành không do dự nữa, hắn chỉ vào Nhung Cầu, khẽ quát:

- Kết giới thuật, đốt!

Một ngàn năm trăm điểm linh lực hình thành kết giới nửa vòng tròn bao bọc Nhung Cầu che giấu trong kết giới. Diện tích kết giới bao phủ không lớn nhưng tốc độ tiêu hao linh lực thì không chậm. Tiêu hao một ngàn năm trăm điểm linh lực kéo dài khoảng nửa tiếng sẽ tự động tan biến, thời gian này đủ để Diệp Dương Thành cường hóa cho Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành dùng kết giới nhốt tàn hồn tuy thể tích rất nhỏ nhưng vì là hình tròn nên cũng hao một ngàn năm trăm điểm linh lực, thời gian kéo dài lâu hơn kết giới của Nhung Cầu mười phút. Khi đến thời gian, nếu Diệp Dương Thành không lấy hoặc tăng linh lực cho kết giới thì tàn hồn sẽ trốn ra ngoài, kết giới tan biến.

Diệp Dương Thành phải nhanh chóng hành động, mau mau mau.

Diệp Dương Thành nhìn vị trí Nhung Cầu bị kết giới che giấu, hắn hít sâu, nói thầm:

- Cường hóa!

- Chó Tàng Ngao: Động vật chó lai cường hóa trung giai, trời sinh tính bướng bỉnh cương cường. Cao: 90cm. Thể trọng: 44kg. Trạng thái: Hơi yếu ớt. Xác xuất cường hóa thành công: Cao. Cường hóa cao giai cần 1800 điểm công đức huyền điểm hoặc linh lực. Cường hóa chung cực cần 7200 điểm công đức huyền điểm hoặc linh lực. Hiện tại người có 51316321 công đức huyền điểm, lực 6821421 điểm linh lực, có thể cường hóa đẳng cấp cao nhất ục tiêu chó Ngao là chung cực. Xin hãy chọn đẳng cấp cường hóa: Cao giai / chung cực.

Diệp Dương Thành nhìn lướt qua gợi ý của Cửu Tiêu thần cách, chọn ngay cường hóa chung cực:

- Cường hóa chung cực, dùng linh lực.

Đối với Diệp Dương Thành thì Nhung Cầu không chỉ là một con Tàng Ngao, mà kể nó có dính líu gì với Lưu Tuyết Doanh, hắn cường hóa chung cực nó là chuyện sớm hay muộn. Chẳng qua thần tù giả hành động thúc đẩy thời gian nhanh hơn trước.

Diệp Dương Thành lựa chọn, một luồng sáng bạc mông lung bắn ra từ đầu ngón tay hắn xuyên thủng kết giới rơi vào người Nhung Cầu, cường hóa chung cực nó.

Làm xong tất cả Diệp Dương Thành vỗ hai tay, đưng thẳng dậy. Diệp Dương Thành làm bộ như không có việc gì xảy ra, xoay người rời khỏi góc khuất. Diệp Dương Thành nhìn Lâm Mạn Ny bận rộn, hắn điều chỉnh biểu tình.

Diệp Dương Thành cười nói với Lâm Mạn Ny:

- Mạn Ny, nàng trông chừng bọn nhỏ trước, ta đi nhà hàng đặt thứ cần thiết cho tiệc lửa trại đêm nay.

- A ừ.

Lúc này Lâm Mạn Ny đang chơi vui với đám nhóc nên không chú ý lỗ hổng trong cái cơ của Diệp Dương Thành. Nếu Lâm Mạn Ny suy nghĩ kỹ thì sẽ nhận ra nhà hàng trong Ôn Nhạc huyện có phục vụ tiệc lửa trại sao?

Lúc này Lâm Mạn Ny không rảnh suy nghĩ nhiều, đám nhóc hỏi một chuỗi vấn đề đủ làm nàng phân tâm. Nghe Diệp Dương Thành nói Lâm Mạn Ny chỉ ngoái đầu ừ một tiếng, quay lại tiếp tục chơi với đám nhóc.

Diệp Dương Thành nhìn Lâm Mạn Ny bị đám con nít bao vây, hần mỉm cười. Diệp Dương Thành đuổi người, lặng lẽ nghiêng người làm bộ hươ tay hướng không trung. Tay Diệp Dương Thành co lại như cầm thứ gì, hần nhanh chóng ra khỏi cổng Quang Minh cô nhi viện, lên xe của mình.

462. Chương 429-1: Thổ Lộ Sự Thật (thượng)

Chương 429: Thổ lộ sự thật. (Thượng)

Diệp Dương Thành lái xe rời khỏi Quang Minh cô nhi viện nhưng không đi quá xa, chậm rãi ngừng bên đường cái ngoại ô. Diệp Dương Thành nhìn chằm chằm kết giới nhanh chóng tan mất năng lượng trong tay mình, nghe tàn hồn bị nhốt trong kết giới gào thét thê lương.

- A . . . Diệp. . . Diệp Dương Thành . . . Ta . . . A . . . Ta giết người . . .

Thứ cấu thành kết giới hoàn toàn là linh lực, trải qua Cửu Tiêu thần cách lưu trữ linh lực sẽ lây nhiễm chút hạo nhiên chính khí. Khi chút hạo nhiên chính khí tụ tập lại đem đến sức tổn thương rất lớn với quỷ vật, huống chi tàn hồn vượt qua phạm trù quỷ vật, không thể vào luân hồi, trấn áp, thu phục.

Diệp Dương Thành xây dựng kết giới không lớn, chỉ cỡ nắm tay người trưởng thành. Trong không gian nhỏ như vậy tàn hồn lỡ đụng phải vách kết giới thì bị hạo nhiên chính khí xâm thực hồn thể, tựa như người bình thường đụng vào khối sắt nung nóng, cực kỳ đau đớn.

Diệp Dương Thành nghe tàn hồn gào rú và la lối, hần cực kỳ bình tĩnh giờ tay phải cầm kết giới lên. Giọng Diệp Dương Thành không chứa chút cảm xúc, bình tĩnh đến đáng sợ.

- Người và Lưu Tuyết Doanh có quan hệ gì?

- Cô nãi nãi ta không phải là Lưu Tuyết Doanh, không biết Lưu Tuyết Doanh gì, Diệp Dương Thành . . . A . . . Diệp Dương Thành . . . Ta . . . A . . . Ta nói cho người biết, tốt nhất là thả ta ra ngay, không thì . . .

Diệp Dương Thành híp mắt, tia sáng lạnh xẹt qua đáy mắt:

- Hừ! Không biết sống chết.

Diệp Dương Thành giờ tay trái lên, ngón trỏ dựng thẳng. Diệp Dương Thành hừ lạnh điều động lực lượng Cửu Tiêu rút một chút năng lượng vào kết giới.

- A!!!!

Tiếng gào rú thê lương tràn ngập bên tai Diệp Dương Thành. Hần rút lực lượng Cửu Tiêu ẩn chứa nhiều hạo nhiên chính khí hơn, tuy chỉ một tia thô cỡ sợi tóc nhưng đủ khiến tàn hồn không có gì bảo vệ đau đớn như ngâm trong chảo dầu địa ngục.

Chờ tiếng gào rú dần ngừng, Diệp Dương Thành vẫn bình tĩnh nói:

- Lưu Tuyết Doanh và người có quan hệ gì?

- Thánh chủ thánh mẫu sắp xuất quan, người. . . A . . . Người sẽ chết rất thảm, chắc chắn . . . A . . . Chắc chắn sẽ chết thê thảm . . .

Tàn hồn không trả lời Diệp Dương Thành mà nhấn mạnh thần tù giả sắp rời khỏi không gian thần cấm, muốn uy hiếp hắn, ngoài ra tìm niềm tin ch omình.

Tàn hồn không hợp tác, Diệp Dương Thành không rảnh rỗi giằng co với nó. Diệp Dương Thành giơ tay trái lên, tăng thêm lực lượng Cửu Tiêu rót vào kết giới.

- A!!!!

Tiếng hét chói tai hơn vang vọng bên tai Diệp Dương Thành. Tàn hồn cực kỳ đau đớn, lúc này nó không uy hiếp Diệp Dương Thành nữa. Tàn hồn chỉ biết gào rú chói tai, muốn qua tiếng hét giảm bớt đau đớn lực lượng Cửu Tiêu mang đến.

Diệp Dương Thành không đợi tàn hồn thở dốc, khi tiếng hét nhỏ dần hắn mở miệng hỏi:

- Lưu Tuyết Doanh và người có quan hệ gì?

- Cô nãi nãi . . .

Diệp Dương Thành nhướng mày nói:

- A?

Lực lượng Cửu Tiêu càng thô hơn bắn ra từ đầu ngón tay Diệp Dương Thành.

- A . . . Khốn nạn!

Tàn hồn gào rú:

- Ta . . . Ta nói cho . . . Nói cho người hết . . . A!

Sự thực lại lần nữa chứng minh bạo lực không thể giải quyết tất cả vấn đề, nhưng nó giải quyết được đa số vấn đề. Diệp Dương Thành luân phiên hành hạ, rốt cuộc tàn hồn không chịu nổi đau đớn lựa chọn ngoan ngoãn nghe theo.

Nếu ban đầu Diệp Dương Thành chọn thuyết phục bằng lời nói thì lúc này hắn chỉ toàn nghe tàn hồn la lối cô nãi nãi này nọ. Ngẫu nhiên dùng bạo lực là lựa chọn không tệ, đặc biệt là trong tình huống điều kiện cho phép. Không dùng bạo lực lại đi làm quân tử, nói này nói kia với người ta làm gì? Cái đó không phải phong độ mà gọi là ngu.

Nghe tàn hồn gào rú, Diệp Dương Thành đánh tan chút lực lượng Cửu Tiêu mới ngưng kết, bình tĩnh nói:

- Nói, Lưu Tuyết Doanh và người có quan hệ gì?

Diệp Dương Thành lặp lại câu hỏi nữa.

Lần này tàn hồn không kêu gào nữa, im lặng vài giây sau hỏi:

- Ta nói rồi người sẽ thả ta đi?

- Không.

Diệp Dương Thành thẳng thắn trả lời:

- Kết quả của người chỉ có một chữ, nhưng nếu người không phối hợp thì ta sẽ thêm vài chữ đằng trước chữ đó.

Tàn hồn bị hành hạ không còn sức tức giận mắng chửi, thanh âm bình tĩnh nói:

- Người thật khốn kiếp.

Diệp Dương Thành ghe ra câu nói chất chứa không cam lòng, tức giận, hắn không ngại tàn hồn có thái độ gì với hắn.

Nghe tàn hồn bình luận bốn chữ, Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Đa tạ khích lệ, hiện tại, ta nghĩ người nên nói cho ta những gì người biết.

Tàn hồn ử rử hỏi:

- Người muốn biết cái gì?

Diệp Dương Thành nhú mày hỏi:

Lưu Tuyết Doanh và người có quan hệ gì?

Đầu ngón tay trái lại ngưng tụ một tia lực lượng Cửu Tiêu, nếu tàn hồn còn lòng vòng thì hẳn không ngại cho nó ném tiếp hành hạ như khổ hình địa ngục. Diệp Dương Thành không có chút lòng thông cảm với tàn hồn này.

Tàn hồn kích động cao giọng quát:

- Ta và Lưu Tuyết Doanh không có quan hệ gì!

Tàn hồn bình tĩnh trở lại, trả lời:

- Nàng là nàng, ta là ta. Tuy rằng ta là hồn phách nàng thông qua bí pháp phân liệt ra, nhưng ta có suy nghĩ của mình. Thánh chủ, thánh mẫu nói ta tên là Bồ Lai Tháp Ny, ta và Lưu Tuyết Doanh không có bất cứ quan hệ gì. Nếu lần này ta hành động thành công, sau khi trở về ta cũng là thánh nữ của Giới, thánh nữ thứ hai.

Từ mấy lời Bồ Lai Tháp Ny nói Diệp Dương Thành nghe ra sự không cam lòng và tuyệt vọng, trong tình huống này hẳn lựa chọn tin lời nàng.

Diệp Dương Thành gạt đầu, lẩn nữa đánh tan lực lượng Cửu Tiêu trên đầu ngón tay, hỏi:

- Lưu Tuyết Doanh là thánh nữ thứ nhất của Giới?

Bồ Lai Tháp Ny bị nhốt nhưng vẫn giữ tính kiêu ngạo, khinh thường, nàng cười khẩy nói:

- Nàng? Xì, chỉ xem như một nữa.

Bồ Lai Tháp Ny nói:

- Thánh nữ nên là không chút vướng bận, không phải sống như rối gỗ bị thánh chủ, thánh mẫu bị mật giật dây. Nàng là thánh nữ của Giới nhưng không phải một thánh nữ hợp cách.

- Quả nhiên . . .

Diệp Dương Thành không quan tâm Lưu Tuyết Doanh có phải là rối gỗ bị giật dây không, hắn chỉ biết bây giờ nàng đúng là làm thánh nữ dưới tay thần tù giả.

Diệp Dương Thành hỏi tiếp:

- Tại sao người ra tay giết hại những người có quan hệ với Lưu Tuyết Doanh?

- Mới này ta đã nói rồi, thánh nữ thật sự nên không có chút vướng bận.

Bồ Lai Tháp Ny trả lời:

- Giống như ta. Nhưng Lưu Tuyết Doanh không làm được, vì vậy nàng không thể tập trung tu luyện bí pháp thánh mẫu đưa cho nàng. Nhưng thánh chủ bảo thể chất của nàng thượng đẳng, là thể chất tuyệt nhất để tu luyện bí pháp, nên cắt đứt vấn vương của nàng . . .

Diệp Dương Thành nhướng mày nói:

- Cho nên muốn giết hết những người có quan hệ với Lưu Tuyết Doanh?

Diệp Dương Thành tức giận:

- Đúng là khôn kiếp!

- Không chỉ giết tất cả người có liên quan đến nàng, còn phải phá hủy kiến trúc ảnh hưởng nàng, xử lý sinh vật khiến nàng quan tâm.

463. Chương 429-2: Thổ Lộ Sự Thật (hạ)

Chương 429: Thổ lộ sự thật. (Hạ)

Đường như Bồ Lai Tháp Ny nhìn thấu sinh tử, giọng điệu rất bình tĩnh, ngữ điệu nhẹ nhàng, nói:

- Người có giết ta cũng vô dụng. Tuy Lưu Tuyết Doanh chỉ phân liệt bốn tàn hồn, tính luôn tathì người giết ba. Đừng nói cho ta biết hai tàn hồn trước không phải người giết.

- Là ta giết thì sao?

Giờ phút này, trong lòng Diệp Dương Thành tràn ngập tức giận, chỉ muốn bắt lấy thần tù giả xé xác ra, nói cho linh hồn thần tù giả rằng lý do hắn giết gã chỉ vì nhìn gai mắt. Diệp Dương Thành bực bội nên giọng điệu hơi gắt gỏng.

Đối với kiểu nói tràn ngập mùi thuốc súng của Diệp Dương Thành, Bồ Lai Tháp Ny cười the thé.

Bồ Lai Tháp Ny không quan tâm nói:

- Không được tốt. Ta chỉ muốn nói với người rằng dù người giết sạch tàn hồn Lưu Tuyết Doanh phân liệt ra cũng không thể ngăn cản hành động của thánh chủ, thánh mẫu. Nói thật cho người biết, tàn hồn của Lưu Tuyết Doanh chỉ là vật hy sinh, tàn hồn lợi hại là hồn phách thánh chủ, thánh mẫu phân liệt nhiều năm.

- Hừ! Dù là số lượng hay chất lượng thì tàn hồn của Lưu Tuyết Doanh không cách nào so sánh!

Bồ Lai Tháp Ny tạm dừng giây lát, sau đó đặc ý cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Chỉ tàn hồn do Lưu Tuyết Doanh phân liệt đã khiến người luống cuống tay chân, người lấy cái gì đấu với thánh chủ, thánh mẫu?

Diệp Dương Thành nhú mày nói:

- Chuyện này không cần người lo.

Diệp Dương Thành hít sâu đè nén lửa giận, nhú mày nói:

- Thời gian chính xác thần tù giả phá quan là khi nào? Cụ thể ở đâu? Bây giờ tong tay thần tù giả nắm giữ bao nhiêu thực lực? Nói!

Bồ Lai Tháp Ny lại xì cười:

- Thần tù giả? Xì, xưng hô dốt nát.

Bồ Lai Tháp Ny hoàn toàn thả lỏng, không còn e ngại như ban đầu.

Bồ Lai Tháp Ny trào phúng Diệp Dương Thành:

- Thánh chủ, thánh mẫu là tồn tại cường đại nhất trong vũ trụ, dù ta nói cho người biết thời gian phá quan thì người sẽ đi qua chịu chết sao? Làm người nên tự biết . . . A . . . !

Tiếng gào rú thê lương vang lên, Diệp Dương Thành chậm rãi buông tay trái xuống.

Diệp Dương Thành nói:

- Xin hãy nhận rõ tình trạng, thân phận của người bây giờ, đừng dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta.

Bồ Lai Tháp Ny bị một tia lực lượng Cửu Tiêu kích thích hành hạ chết đi sống lại, vừa mới dâng lên cảm giác ưu việt lại bị Diệp Dương Thành đánh tan tác.

Bồ Lai Tháp Ny sợ hãi trả lời:

- Vâng . . . Vâng . . .

Bồ Lai Tháp Ny tiếp tục bảo:

- Thánh chủ, thánh mẫu sẽ phá quan sau mười hai ngày, giáng xuống trái đất, địa điểm là đảo Hắc Sát vị trí trung tâm tam giác quỷ Bermuda . . .

Bố Lai Thập Ny tạm dừng giây lát, nhỏ giọng nói:

- Quanh đảo Hắc Sát có ba mươi sáu huyết vệ do tàn hồn thánh chủ, thánh mẫu phân liệt khổng chế, hiện giờ lực lượng thuộc hạ của thánh chủ, thánh mẫu là . . . Ta cũng không rõ ràng.

Lại nghe thấy giống loài mới, hẳn hơi e ngại thứ kỳ lạ của thần tù giả.

- Ba mươi sáu huyết vệ?

Diệp Dương Thành ngần ngừ một lát sau hỏi:

- Đó là cái gì?

- Ba mươi sáu huyết vệ là chiến sĩ mạnh nhất do thánh chủ, thánh mẫu luyện chế mấy trăm năm qua.

Nhắc tới ba mươi sáu huyết vệ thì giọng điệu của Bố Lai Thập Ny tràn ngập tôn sùng:

- Thực lực của ba mươi sáu huyết vệ siêu cường đại.

- . . .

Diệp Dương Thành chờ hơn mười giây không thấy Bố Lai Thập Ny nói gì thêm, nhắc nhở nằng:

- Sau đó?

- Không còn.

Bố Lai Thập Ny trả lời đương nhiên:

- Trừ thánh chủ, thánh mẫu ra không ai thấy cảnh tượng ba mươi sáu huyết vệ ra tay, người thấy đều chết hết. Đây không đơn giản chết mà là thật sự tử vong, vì những người sau khi bị huyết vệ giết thì linh hồn cũng bị huyết vệ hấp thu.

Diệp Dương Thành lại lặng im:

- . . .

Diệp Dương Thành không biết Bố Lai Thập Ny nói thật hay giả, hoặc là vờ vịt để giúp thần tù giả, định uy hiếp không để hắn có ý đồ gì quỷ rối thần tù giả phá quan.

Diệp Dương Thành im lặng một lúc sau bỏ suy đoán cuối cùng đi, vì hắn cảm thấy Bố Lai Thập Ny không cần chơi trò cón con đó. Không cần biết thuộc hạ của thần tù giả có cường đại như huyết vệ hay không, dù đảo Hắc Sát là đầm rồng hang hổ thì Diệp Dương Thành sẽ cắn chặt răng xông pha.

Hơn nữa theo Diệp Dương Thành hiểu biết về thần tù giả, mấy trăm năm trôi qua, có thể thần tù giả tế luyện ra quái vật kia. Diệp Dương Thành từng chứng kiến những quái vật làn da đỏ rực do thần tù giả phái đến.

Từ việc này suy ra Diệp Dương Thành cảm thấy Bố Lai Thập Ny nói ba mươi sáu huyết vệ chắc là ẩn tiến hóa của đám quái vật. Nghĩ đến những quái vật da dày thịt béo, thậm chí miễn dịch pháp thuật là Diệp Dương Thành nhúc nhích.

Tuy bây giờ thực lực của Diệp Dương Thành tăng vọt so với lúc trước nhưng ba mươi sáu quái vật bây giờ chưa thể phỏng đoán thực lực khiến hắn thấy hóc búa.

Diệp Dương Thành che giấu lo âu, nhẹ gật đầu, hỏi tiếp:

- Người nói Lưu Tuyết Doanh phân liệt bốn tàn hồn, cộng thêm người, vậy còn một tàn hồn nữa đang ở đâu?

- Nghe nói người giết con rồi do tàn hồn kia khổng chế.

Bố Lai Thập Ny thản nhiên nói:

- Cần gì hỏi lại ta?

Diệp Dương Thành ngần ngừ:

- Tía nó . . .

Diệp Dương Thành suy tư một lát sau mắt sáng rực:

- Ý người nói tàn hồn đó khổng chế Ác Ma chi thủ?

- Biết còn hỏi?

Giọng điệu Bồ Lai Thập Ny cứng rắn, cái kiêu nhố ăn không nhớ đánh.

Bồ Lai Thập Ny một lần nữa kiêu ngạo, Diệp Dương Thành không có ý định tiếp tục hành hạ nàng.

Diệp Dương Thành tạm dừng một lát, hỏi:

- Vậy tàn hồn kia hiện tại đang ở đâu?

Bồ Lai Thập Ny hỏi:

- Nếu ta nói ra thì người sẽ tha cho ta?

Diệp Dương Thành lạnh nhạt nói:

- Người không có tư cách cò kè mặc cả với ta.

- Vậy tại sao ta phải nói cho người biết?

Bồ Lai Thập Ny cho rằng đã bắt được điểm yếu của Diệp Dương Thành, hùng hổ nói:

- Dựa vào cái gì nói cho người biết?

Thái độ cứng rắn của Bồ Lai Thập Ny làm Diệp Dương Thành nhú mào, tù nhân mà kiêu ngạo như thế thì chỉ có ỉn nàng.

Diệp Dương Thành không có ý định chiêu lãm Bồ Lai Thập Ny, hấn bình tĩnh hỏi:

- Thật sự không nói?

Trả lời lại Diệp Dương Thành là tiếng hừ khế. Bồ Lai Thập Ny tự cho rằng đã nắm chặt điểm yếu của Diệp Dương Thành, hấn sẽ ném chuột sợ vỡ đồ không dám làm gì nàng. Nhưng Bồ Lai Thập Ny quên một chuyện cực kỳ quan trọng là nàng không hề nói bất cứ tin tức gì về tàn hồn, nghĩa là hấn không cảm nhận được chút uy hiếp nào.

Sau một bước thường có kết quả trí mạng, đối với Diệp Dương Thành là đã ép cạn giá trị lợi dụng của Bồ Lai Thập Ny, còn lại chút cặn bã không cần cũng chẳng sao.

Diệp Dương Thành lạnh lùng cười:

- Vậy . . . Người có thể chết.

Tay trái Diệp Dương Thành bắn ra lực lượng Cửu Tiêu mạnh hơn vừa rồi gấp mấy lần rót vào kết giới, sát ý phát ra rõ ràng, không cho Bồ Lai Thập Ny cơ hội hối hận.

Trong tiếng hét, Bồ Lai Thập Ny vội la lớn câu nói không kịp trọn câu:

- A . . . Người sẽ hối hận . . .

464. Chương 430: Trời Ạ, Không Ngờ Là . .

Chương 430: Trời ạ, không ngờ là . . .

Kết giới bị lực lượng Cửu Tiêu đập vỡ, Bồ Lai Thập Ny biến thành luồng khói xanh tan biến trong thiên địa.

Diệp Dương Thành lái xe ra khỏi Quang Minh cô nhi viện là bốn giờ bốn mươi phút chiều, khi hắn trở về là sáu giờ rưỡi. Xe Diệp Dương Thành đi trước dẫn đường, đằng sau là mấy chiếc xe van, xe tải, trên xe chất đầy thứ cần dùng cho tiệc lửa trại.

Chính xác mở tiền của Diệp Dương Thành đơn giản là tìm một cửa tiệm, tạm thời và ovoli vàng lấp ráp các vật tư cần thiết cho tiệc lửa trại. Trừ gỗ để đốt lửa ra lò nướng, giá nướng, các thức ăn để nướng, hoa quả đồ uống cái gì cần có đều có. Diệp Dương Thành thanh toán ba vạn khối tiền vật tư, phí thuê người, bên công ty phải tám phục vụ đến hỗ trợ.

Nhìn Diệp Dương Thành đi ra ngoài một chuyến mang nhiều thứ về, Lâm Mạn Ny oán trách liếc xéo hắn, trách hắn vùng tiền rộng rãi. Nhưng rất nhanh trong tiếng cười đùa của đám trẻ, Lâm Mạn Ny thoải mái hơn. Lâm Mạn Ny và phục vụ, lão sư trong Quang Minh cô nhi viện cùng dọn đồ trên xe đến sân thể dục.

Lâm Mạn Ny nhìn cảnh tượng phục vụ sắp xếp đồ đạc, nàng lau mồ hôi trán đi tới trước mặt Diệp Dương Thành.

- A Thành, cái này chắc tốn rất nhiều tiền?

Lâm Mạn Ny nói:

- Lãng phí quá.

Diệp Dương Thành thu về tầm mắt nhìn đám nhóc chơi đùa, lau mồ hôi dính trên chóp mũi Lâm Mạn Ny.

Diệp Dương Thành hít một hơi:

- Tạm tạm.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Buông thả một lúc cũng không có gì tệ, hưởng chi cảm giác tiêu tiền rất thích.

Nghe Diệp Dương Thành trả lời, Lâm Mạn Ny trợn trắng mắt:

- Người thật là . . .

Lâm Mạn Ny chưa kịp khuyên nhủ thêm thì người nàng cứng lại, Diệp Dương Thành bỗng giang hai tay ôm chặt nàng.

Lâm Mạn Ny bản năng vùng vẫy muốn giữ hình tượng trước mặt bọn nhỏ, nhưng ngay lúc đó hơi ấm thổi qua tai nàng, giọng Diệp Dương Thành dịu dàng vang lên:

- Mạn Ny, đêm nay chúng ta ở khách sạn đi.

Trong lòng Lâm Mạn Ny có nhiều lời nói hơn đều bị đánh tan trước hành động gần như lưu manh của Diệp Dương Thành.

Lâm Mạn Ny xấu hổ đỏ mặt cúi đầu, khe ừ nhỏ hơn tiếng muỗi kêu. Lâm Mạn Ny tựa vào ngực Diệp Dương Thành, hoảng hốt say mê.

Vấn đề hợp mặt gia đình khuyên bảo tiêu phí kinh tế bị Diệp Dương Thành thành công bóp bẻ từ trong trứng nước. Diệp Dương Thành cúi đầu nhìn Lâm Mạn Ny tựa vào ngực mình, hắn cực kỳ thỏa mãn. Diệp Dương Thành không trách Lâm Mạn Ny mắng hắn tiêu tiền lãng phí, ngược lại nàng không làm như vậy mới khiến hắn thất vọng.

Lâm Mạn Ny mắng Diệp Dương Thành nghĩa là nàng tiềm thức xem mình là vợ của hắn. Diệp Dương Thành rất quan tâm điều này.

Đêm nay Diệp Dương Thành không muốn suy nghĩ hay làm gì, hắn chỉ muốn thoải mái qua đêm nay, có chuyện gì ngày mai tính tiếp.

Theo Bố Lai Thập Ny nói thì hơn mười ngày sau thần tù giả sẽ rời khỏi không gian thần cấm, trong tay tích góp lực lượng siêu cường đại. Còn một đồng chuyện lật vật khác, nếu làm xong hết thì Diệp Dương Thành không có bao nhiêu thời gian để nghỉ ngơi thả lỏng.

Đặc biệt thần tù giả vì cắt đứt lưu luyến của Lưu Tuyết Doanh mà hành động vô nhân đạo khiến Diệp Dương Thành đau đầu nhức óc. Nếu Diệp Dương Thành không biết sự thật thì thôi, cùng lắm lôi đám tàn hồn thuộc hạ thần tù giả ra Châu Á trả thù cho người chết.

Nhưng vấn đề bây giờ là Diệp Dương Thành đã biết chuyện, về công hay tư thì hẳn không thể ngồi đó mặc kệ thần tù giả tiếp tục kiêu ngạo làm vậy. Trong Bảo Kinh Trấn người từng tiếp xúc với Lưu Tuyết Doanh không chỉ ban ba lớp mười một, quan trọng hơn là nàng từng công tác trong tiệm của Diệp Dương Thành.

Nói cách khác, phụ mẫu của Diệp Dương Thành cũng từng tiếp xúc với Lưu Tuyết Doanh.

Chuyện này nói đơn giản thì rất giản đơn, nói nó khó cũng siêu khó khăn. Diệp Dương Thành muốn bảo vệ tốt đám người này đầu tiên cần sắp xếp nhiều người trú đóng trong Bảo Kinh Trấn, hoàn thiện phòng ngự rồi mới rảnh rang chủ động xuất kích, không phải phòng thủ bị động chịu đòn.

Diệp Dương Thành sẽ không ngây thơ cho rằng thần tù giả mất nhiều người vào tay hẳn sẽ bỏ cuộc. Nhiều lần trước đánh nhau, Diệp Dương Thành tổng kết ra kinh nghiệm hai thần tù giả tuyệt đối là mất trí phát cuồng, cặn bã nên bị phân loại vào hàng điên.

So với cầu nguyên đứng đầu các thần đại phát thần uy, hoặc mong mỗi hai kẻ điên lòng từ bi chẳng bằng đấu một trận ra ngô ra khoai. Diệp Dương Thành hiểu rằng quan hệ giữa hắn và hai thần tù giả đã như nước với lửa, hai người đó chết hoặc hắn chết.

Trừ hai lựa chọn đó ra Diệp Dương Thành không có con đường thứ ba. Giữa bọn họ không có khả năng điều đình, nói cách khác dù thần tù giả nổi điên biểu thị muốn hòa giải thì Diệp Dương Thành tuyệt đối sẽ không tha.

Vì vậy có rất nhiều chuyện Diệp Dương Thành cần làm, bây giờ là thời gian thư giãn khó có của hắn. Diệp Dương Thành quyết định thả lỏng mình, hẳn bỏ hàng đồng tiền ra cũng vì vậy. Nghỉ ngơi, điều chỉnh trạng thái thật tốt mới có thể tập trung đối phó thần tù giả sắp trốn khỏi không gian thần cấm.

Đến bảy giờ bốn mươi phút tối, công tác chuẩn bị tiệc lửa trại chính thức kết thúc. Trong tiếng cười vui, Diệp Dương Thành tự mình đốt lửa, dĩ nhiên dùng hộp quẹt.

Ngọn lửa bốc cháy hừng hực lên cao, đám nhóc kinh thán:

- Oa . . . Lửa cáo quá!

Diệp Dương Thành nhét hộp quẹt vào túi, phủi tay, ho khan:

- Khụ khụ, ta tuyên bố, tiệc tối lửa trại chính thức bắt đầu!

Diệp Dương Thành dứt lời, nguyên Quang Minh cô nhi viện tràn ngập vui vẻ bao nhiêu năm chưa từng có. Mọi người bất giác hòa vào không khí nhẹ nhàng thoải mái, tiếng cười đùa vui vẻ.

Nướng thịt, đốt lửa trại, âm nhạc, tiếng cười . . .

Diệp Dương Thành đứng bên đồng lửa mỉm cười nhìn, nghe. Cảm xúc mặt trái tích lũy thật lâu trong lòng Diệp Dương Thành bất giác được xoa dịu. Diệp Dương Thành nghe có cô bé vỗ tay hát ca dao, bắt giắc ngâm nga theo.

- Tiểu Yến Tử bay bay, Ngũ a ca chạy theo, Nhĩ Khang hái hoa tặng Tử Vi, hoàng đế cười ngựa đuổi theo Hương phi . . .

Diệp Dương Thành đang ngêu ngao, cười toe toét thì Lâm Mạn Ny chạy tới bên cạnh hắn.

- A Thành, Niếp Niếp kêu người đi qua chơi trò chơi!

Lâm Mạn Ny cười tươi chỉ hướng đám nhóc chơi rượt bắt âm ĩ gần đó.

Diệp Dương Thành kinh ngạc hỏi:

- Chơi trò chơi?

Diệp Dương Thành cười hỏi:

- Chơi tò gì?

Giờ phút này, tâm tình Lâm Mạn Ny thả lỏng, nàng tinh nghịch nháy mắt với Diệp Dương Thành:

- Đến liền biết.

Lâm Mạn Ny mặc kệ Diệp Dương Thành có thích hay không, nàng kéo cánh tay hắn, nửa ép buộc nửa làm nũng kéo hắn chạy đến chỗ đám nhóc.

Lâm Mạn Ny vừa chạy vừa nhún mạnh:

- Chơi rất vui!

Diệp Dương Thành nhìn Lâm Mạn Ny hưng phấn dồi dào, hắn sẽ không làm nàng mất vui. Diệp Dương Thành mỉm cười mặc cho Lâm Mạn Ny kéo hắn chạy tới chỗ bọn nhỏ, hắn hơi tò mò nàng nói về trò chơi rất vui.

Diệp Dương Thành cách đám nhóc bên lửa trại khoảng bảy, tám thước, chốc lát sau hắn đã cùng Lâm Mạn Ny xuất hiện trước mặt chúng. Lâm Mạn Ny không nói luật chơi cho Diệp Dương Thành mà cùng bọn nhỏ vây thành vòng tròn, đầu chụm đầu xi xầm.

Diệp Dương Thành không nghe lén, tuy rằng chuyện này không khó với hắn.

465. Chương 431-1: Thống Ngự Vạn Thú (thượng)

Chương 431: Thống ngự vạn thú. (Thượng)

Lâm Mạn Ny cùn mười mấy đứa nhỏ thảo luận xong nàng nhếch môi cười, đứng thẳng dậy, cố gắng làm biểu tình nghiêm túc.

Lâm Mạn Ny nói với Diệp Dương Thành:

- A Thành, qua mười bảy người chơi nghiên cứu thảo luận thì chúng ta nhất trí cho rằng . . .

- Cái gì?

Diệp Dương Thành không hiểu ra sao, thắc mắc nhìn Lâm Mạn Ny và đám nhóc đứng bên cạnh nàng cười khúc khích, hắn có cảm giác không ổn.

Lâm Mạn Ny giang hai tay:

- Ngươi nên làm điều hâu!

Đám nhóc cười xếp hàng sau lưng Lâm Mạn Ny.

Diệp Dương Thành thấy ảnh này suýt té ngã.

Trời, ra là trò điều hâu bắt gà con.

Đêm nay Diệp Dương Thành chơi điên cuồng. Lâm Mạn Ny xúi giục, Diệp Dương Thành buông dè dặt người lớn, điều hâu bắt gà con chỉ là khai vị, ném khăn tay, cảnh sát bắt cướp, đấu gà mới là bữa chính.

Tiếng cười của đám nhóc khiến Diệp Dương Thành quên mất các buồn phiền, chìm trong không khí ngây thơ hồn nhiên, chơi thật vui.

Diệp Dương Thành quên đi giọng vịt cồ của mình, gân cổ hú:

- Ô . . . Muội muội hãy to gan đi về phía trước đi . . . A . . . Đừng quay đầu . . .

Đây là đêm điên cuồng và buông thả. Bữa tiệc kết thúc, Diệp Dương Thành và Lâm Mạn Ny đi khách sạn mượn phòng càng điên hơn. Mãi đến chín giờ sáng hôm sau, Diệp Dương Thành ngủ một đêm tinh thần

hưng phấn vén chăn bước xuống giường làm động tác vỗ ngực mấy lần, đuổi người. Diệp Dương Thành quay đầu nhìn Lâm Mạn Ny ngủ say, hần mỉm cười.

Diệp Dương Thành nhẹ nhàng khom người đắp chăn cho Lâm Mạn Ny, hần ngồi xuống sofa, nhìn gọi ý Cửu Tiêu thần cách ngày hôm qua không rảnh xem.

- Cường hóa thành công!

- Chó tàng Ngao: Động vật chó lai cường hóa chung cực, bẩm sinh tính bướng bỉnh cương cường. Cao 90cm, nặng: 48kg. Trạng thái: Cực kỳ hưng phấn. Tốc độ chạy nhanh: 420km/1h. Thời gian cực hạn tốc độ chạy: Mười hai tiếng. Tuổi thọ: Ba trăm hai mươi năm. Sức cắn: 1880kg. Độ phù hợp người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách: Chung cực. Nắm giữ kỹ năng đặc biệt: Chớp mắt tăng gia tốc, thống ngự vạn thú.

Diệp Dương Thành xem xong số liệu cường hóa chung cực của Nhung Cầu, kể bá chủ biển cả mực đại vương Tiểu Ô, Đại Ca ruồi trâu vua loài sâu, hần lại chế tạo một thú vương trên đất liền: Nhung Cầu Tàng Ngao.

Kỹ năng đặc biệt chớp mắt tăng gia tốc không có giá trị gì, nhưng thống ngự vạn thú đủ để Nhung Cầu ngồi vững trên ngai vua thú vương. Mực đại vương Bảo Kinh Trấn có thể thay thế Diệp Dương Thành quản lý đại quân sinh vật biển, Đại Ca ruồi trâu giúp đỡ hần chỉ huy đại quân côn trùng. Tiểu Ô hay Đại Ca ruồi trâu đều có một đặc điểm giống nhau, đó là . . .

- Giao lưu!

Mắt Diệp Dương Thành sáng rực, tâm tình kích động. Đại Ca ruồi trâu, Tiểu Ô có thể giao lưu với Diệp Dương Thành, tuy cách thức khác nhau nhưng kết quả tương tự. Nếu Nhung Cầu nắm giữ năng lực đặc biệt thống ngự vạn thú vậy phải chăng nó có thể giao lưu câu thông cùng Diệp Dương Thành?

Nếu Nhung Cầu làm được điều này, lực lượng của Diệp Dương Thành lại tăng tiến một bước, kế hoạch xây dựng đại quân lực chiến đã có mặt mày.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành khó thể kiềm nén tâm tình. Diệp Dương Thành ngẩng đầu nhìn Lâm Mạn Ny còn nằm ngủ trên giường, hần đứng lên khỏi sofa. Diệp Dương Thành bước tới gần Lâm Mạn Ny, khom lưng nhẹ hôn mặt nàng. Diệp Dương Thành định đi sớm về sớm thì Lâm Mạn Ny tỉnh dậy, mắt mông lung.

Lâm Mạn Ny nhỏ giọng nói:

- A Thành . . . Mấy giờ rồi?

Diệp Dương Thành sững sốt gơ cổ tay xem đồng hồ, thuận miệng trả lời:

- A, chắc chín giờ rồi.

Diệp Dương Thành định kêu Lâm Mạn Ny ngủ tiếp thì nàng vén chăn ngồi bật dậy.

Thật là xuân quang tràn ra, đừng nói quần áo, ngay cả đồ lót của Lâm Mạn Ny không biết bị Diệp Dương Thành cởi ném đi đâu. Da thịt trắng nõn, bụng phẳng, không lớn không nhỏ vừa vặn . . .

Cộng với sáng sớm Lâm Mạn Ny thức dậy vô tình lộ ra dáng vẻ lười biếng, tất cả kết hợp lại dụ người phạm tội. Trong khoảnh khắc này đầu Diệp Dương Thành nóng lên, hần nhào lên giường định hoạt động buổi sáng thì bị Lâm Mạn Ny đẩy ra.

Lâm Mạn Ny nhìn ánh mắt nóng cháy của Diệp Dương Thành, nàng bản năng kéo chăn che người, gò má hây hồng.

Lâm Mạn Ny nhỏ giọng nói:

- Ta nên đi thay ca chỗ . . . Lâm mục mục.

Hiếu thảo, hiếu thảo là nhất. Nghe Diệp Dương Thành nói, Diệp Dương Thành còn làm gì được? Diệp Dương Thành cười ngại ngùng, ngoan ngoãn đứng dậy, ân cần nhặt quần áo cho Lâm Mạn Ny. Diệp Dương Thành không quá thành thật sở soạn vài chỗ làm Lâm Mạn Ny cười khúc khích.

Diệp Dương Thành sờ đã tay xong lệch xệch vào phòng vệ sinh, đánh răng súc miệng. Khi Diệp Dương Thành đi ra Lâm Mạn Ny đã mặc quần áo ngay ngắn.

Nhìn trông mắt lưu manh của Diệp Dương Thành, Lâm Mạn Ny xụ mặt nói:

- A Thành, ta phát hiện người trở nên xấu xa.

Diệp Dương Thành thu tầm mắt về ngay, bày ra bộ dạng nghiêm túc nói:

- Có không?

Diệp Dương Thành sờ cằm, trầm ngâm nói:

- Có lẽ là nàng trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, nhìn lắm đi . . .

Mười giờ trưa phòng khách sạn, Diệp Dương Thành lái xe đưa Lâm Mạn Ny đến cổng bệnh viện nhân dân Ôn Nhạc huyện

Diệp Dương Thành do dự một lúc sau nói với Lâm Mạn Ny:

- Mạn Ny, đoạn thời gian tiếp theo có lẽ ta sẽ đi công tác.

Lâm Mạn Ny mới hưởng thụ thời gian hai người nghe vậy sửng sốt:

- A?

Lâm Mạn Ny thấy vẻ mặt Diệp Dương Thành xin lỗi thì cười tự nhiên, rướn người, hếch cằm nhẹ hôn gò má Diệp Dương Thành.

Lâm Mạn Ny nói:

- Không sao, đi xa nhớ chú ý thời tiết thay đổi, nếu lạ nước lạ cái khó chịu trong người nhớ đi bệnh viện khám, biết chưa?

Diệp Dương Thành nhẹ gạt đầu, cười cười.

Lâm Mạn Ny không bao giờ hỏi Diệp Dương Thành muốn đi đâu, làm gì. Diệp Dương Thành rất cảm động điều này, hiểu ý người không chỉ mặt ngoài, quan trọng là từng giây từng phút vô tình toát ra. Diệp Dương Thành xem Lâm Mạn Ny là thê tử của mình, dù giữa hai người chưa có danh phận.

Lâm Mạn Ny cầm túi xách chuẩn bị xuống xe, Diệp Dương Thành ngồi ở ghế lái đột nhiên nói:

- Mạn Ny, chờ ta trở về sẽ cùng nàng đi Cù Hằng thị thăm nhạc mẫu, sau đó chúng ta đính hôn đi?

- A?

Lâm Mạn Ny một chân đạp mặt đất, nàng cứng người lại, sau đó cười rạng rỡ.

Lâm Mạn Ny quay đầu lại, gạt mạnh đầu:

- Được . . . Được.

Diệp Dương Thành thấy hốc mắt Lâm Mạn Ny đỏ ửng, giọt lệ sắp tràn ra. Trước khi Lâm Mạn Ny xuống xe, Diệp Dương Thành bắt chặt cổ tay nàng, xấu xa chu môi.

Lâm Mạn Ny nhìn hành động buồn cười của Diệp Dương Thành, nàng không kiềm được bật cười Lâm Mạn Ny vừa khóc vừa cười xuống xe, xoay người, cúi xuống nhẹ hôn môi Diệp Dương Thành.

Lâm Mạn Ny đỏ mặt nói:

- Ta chờ người trở lại.

Hai người biểu hiện tình cảm thắm thiết làm bác sĩ thực tập khoa nhi Lưu Chính Khải tình cờ đi ngang trông thấy. Hôm qua Lưu Chính Khải vỡ tim hai lần chưa khép lại nát bấy.

Diệp Dương Thành nhìn theo Lâm Mạn Ny vào cổng bệnh viện, hần nằng lòng công việc không ở lại lâu, xoay vô - Lẳng lái xe chạy nhanh hướng Quang Minh cô nhi viện. Diệp Dương Thành cần xác định Nhung Cầu có làm được đến mức độ hần mong chờ không? Nếu Nhung Cầu có thể thì Diệp Dương Thành không ngại xây dựng đại quân sinh vật lục địa.

466. Chương 431-2: Thống ngự Vạn Thú (hạ)

Chương 431: Thống ngự vạn thú. (Hạ)

Trong đầu Diệp Dương Thành suy nghĩ về đại quân sinh vật lục địa, tốc độ lái xe khá nhanh. Khi Diệp Dương Thành đến Quang Minh cô nhi viện khoảng mười một giờ. Hiện trường đêm hôm qua cả đám điên cuồng quây tiệc tối đã được phục vụ dọn dẹp sạch sẽ. Trên sân thể dục trừ khoảnh đất đen như mực, trong không khí nồng nặc mùi rượu, vị ngọt, mùi thức ăn hỗn tạp chứng minh chuyện xảy ra đêm hôm qua, còn lại không khác gì ngày trước.

Bởi vì đêm hôm qua chơi quá trễ nên đám nhóc hiếm khi được ưu đãi ngủ đến mười hai giờ. Diệp Dương Thành vào Quang Minh cô nhi viện, không gian tĩnh lặng, nếu không nghe kỹ thì không biết còn người ở trong.

Diệp Dương Thành quét mắt qua sân thể dục trống rỗng, hần nhớ đến tối hôm qua mình quây tung. Diệp Dương Thành cười cười, lắc đầu, nhắc chân đi hưởng sân bóng rổ bên cạnh ký túc xá. Nhung Cầu đã chờ Diệp Dương Thành tại đó.

Có lẽ vì Diệp Dương Thành không chế cường hóa không thay đổi bề ngoài nên Nhung Cầu cường hóa chung cực không khác gì lúc trung giai. Điều thay đổi duy nhất là Nhung Cầu phát ra hơi thở sắc bén hơn nhiều, nó lười biếng nằm trên sân bóng rổ cũng đã rất bắt mắt.

Diệp Dương Thành chậm rãi đến gần Nhung Cầu, phát hiện lông màu nâu sáng bóng của nó càng sẫm màu hơn, ánh nắng chiếu xuống phản quang.

Diệp Dương Thành đi hướng Nhung Cầu, hần phát hiện ngay chủ nhân đến, vội đứng dậy lắc người đầy lông.

Nhung Cầu vui vẻ sửa:

- Gâu gâu!

Khiến Diệp Dương Thành ngạc nhiên là Nhung Cầu mới lắc người đã có một đồng tro bụi bay lên.

Nhung Cầu chạy đến trước mặt Diệp Dương Thành, nó như mới tắm xong, không ngửi được mùi lạ gì. Diệp Dương Thành nhìn Nhung Cầu sạch sẽ, biết rằng sau khi cường hóa chung cực nó có năng lực mới.

Sau này đỡ tiền mua sữa tắm rồi. Diệp Dương Thành vuốt đầu Nhung Cầu, hần buồn cười thầm nghĩ.

Diệp Dương Thành dắt Nhung Cầu lặng lẽ rời khỏi Quang Minh cô nhi viện, hần không chọn ở lại chỗ này. Diệp Dương Thành dắt Nhung Cầu lên xe, lấy máy thông tin ra bấm tin nhắn chuyển đến điện thoại di động của một lão sư dạy toán, nói mình mang Nhung Cầu đi, bọn họ đừng lo.

Diệp Dương Thành nhắn tin xong ngoái đầu nhìn Nhung Cầu nằm trên ghế sau, hần cười tủm tỉm. Diệp Dương Thành cần mang Nhung Cầu đi chốn không người rồi từ từ làm thí nghiệm.

Nhung Cầu nằm trên ghế sau, đôi mắt đen như mực nhìn Diệp Dương Thành lái xe. Nhung Cầu đã cường hóa chung cực, trí tuệ tiến bước dài. Bây giờ Nhung Cầu đã hiểu được cái gì gọi là suy nghĩ, nhưng nó không ở trong trạng thái suy nghĩ. Nhung Cầu nhìn Diệp Dương Thành, thè lưỡi, bộ dáng lười biếng.

Diệp Dương Thành lái xe chở Nhung Cầu đến nơi cách Quang Minh cô nhi viện không quá xa, chạy hơn mười km ngừng lại dưới chân ngọn đồi nhỏ. Diệp Dương Thành mở cửa xe, dắt Nhung Cầu lên núi.

Diệp Dương Thành dừng bước trong rừng cây giữa sườn núi, hần vọt ngoái đầu nhìn Nhung Cầu hỏi ngay bài kiểm tra:

- Ba cộng chín thừa sáu trừ tám thêm hai trừ bốn dư hai trừ bảy là mấy?

Nói thật Diệp Dương Thành làm vậy chỉ do nổi hứng, hần cũng không biết đáp án là cái gì.

Nhung Cầu nhìn Diệp Dương Thành hai giây, há mồm sửa hai tiếng:

- Gâu gâu.

Diệp Dương Thành cúi đầu suy nghĩ một lúc sau mắt sáng rực, ngồi xuống vỗ đầu Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành khen:

- Giải, tiểu tử, thông minh.

- Gru gru . . .

Nhung Cầu dụi đầu to vào lòng bàn tay Diệp Dương Thành, khẽ rên.

Diệp Dương Thành không hiểu Nhung Cầu muốn biểu đạt cái gì với mình, hẩn nhìn nó chằm chằm, hỏi:

- Người muốn nói cái gì?

Nhung Cầu lại sửa:

- Gâu gâu!

Nhung Cầu xoay tại chỗ, trong ánh mắt khó hiểu của Diệp Dương Thành nó bỗng dừng lại, cố gắng quay người, thè lưỡi liếm vị trí ngày hôm qua bị chảy thủ đàm.

Diệp Dương Thành nhìn hành động của Nhung Cầu, dò hỏi:

- Vết thương tái phát?

Nhung Cầu lắc đầu to:

- . . .

Nhung Cầu tiếp tục liếm vị trí bị thương, nức nở cầu xin:

- Gru gru . . .

Diệp Dương Thành lại nhớ đến Đại Ca ruồi trâu từng xoay vòng trong lòng bàn tay mình, nghĩ đến biểu hiện lúc đó của nó. Lòng Diệp Dương Thành thít chặt.

- Là cái này sao?

Diệp Dương Thành xòe tay ra, trong lòng bàn tay ngưng kết ba viên linh châu. Nhìn thấy ba viên Nhung Cầu, mắt Diệp Dương Thành sáng trưng, gật đầu ý bảo Diệp Dương Thành đoán đúng.

Nhung Cầu đòi linh châu là việc siêu tốt đối với Diệp Dương Thành, hẩn không tiếp tục hỏi bài kiểm tra nó.

Diệp Dương Thành vui vẻ vỗ đầu Nhung Cầu:

- Nhóc này, người ngày càng thông minh.

Diệp Dương Thành đưa ba viên Nhung Cầu đến bên miệng Nhung Cầu:

- Ăn đi, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Được Diệp Dương Thành hứa hẹn, Nhung Cầu không chút khách sáo thè lưỡi nuốt hết ba viên linh châu vào miệng.

Hơn mười phút tiếp theo Diệp Dương Thành liên tục ngưng kết linh châu, Nhung Cầu thì không khách sáo nuốt hết, có bao nhiêu nó nuốt bấy nhiêu.

Nhung Cầu cứ thế nuốt mấy trăm viên linh châu, cảnh tượng Diệp Dương Thành mong chờ rốt cuộc xuất hiện.

Nhung Cầu như bị người cầm súng bắn chết, nó cứng người té xuống đất. Rất nhanh sương trắng ngà toát ra khỏi người Nhung Cầu, như tấm kết kén vòng quanh cơ thể nó từng vòng từng vòng, hình thành cái kén to tỏa ánh sáng màu trắng ngà.

Tất cả giống y như Đại Ca ruồi trâu, quá trình tương tự không biết có sinh ra kết quả giống nhau không? Diệp Dương Thành hơi mong chờ.

Vì bảo đảm Nhung Cầu tiến hóa không bị người phát hiện, Diệp Dương Thành cắn răng lại hao phí một ngàn năm trăm điểm linh lực xây dựng kết giới cho nó, bao phủ cả người Nhung Cầu lại.

Làm xong tất cả Diệp Dương Thành rảnh rồi búng tay điều khiển một áng mây che nắng, hẩn ngồi xếp bằng dưới đất, lấy điện thoại di động ra chơi.

Diệp Dương Thành chờ khoảng bốn mươi mấy phút, trong quá trình hẩn tăng thêm ít linh lực giữ cho kết giới vận chuyển. Diệp Dương Thành đang định thêm linh lực lần ba thì trong kết giới có tiếng gầm gừ trầm thấp.

- Ừ . . .

Diệp Dương Thành nghe thanh âm phát ra từ Nhung Cầu, hẩn rút về tay phải giơ cao, nhảy cẫng lên. Diệp Dương Thành nhìn chăm chăm chỗ Nhung Cầu, trái tim vừa hồi hộp vừa mong chờ.

Tiếng nức nở trầm thấp biến thành gào thét. Diệp Dương Thành nghe ra thanh âm chất chứa đau đớn như thay da đổi thịt, hành hạ Nhung Cầu phải gào ra tiếng.

Diệp Dương Thành rất muốn đánh tan kết giới nhìn xem tình hình Nhung Cầu bên trong ra sao, nhưng vì tránh cho xảy ra ngoài ý muốn, hẩn cố nén xúc động, đè ép cảm xúc căng thẳng. Diệp Dương Thành buộc mình phải bình tĩnh nhìn tất cả.

Quá trình kéo dài khoảng ba phút, tiếng gầm của Nhung Cầu chậm rãi biến mất. Lại ba mấy phút, Diệp Dương Thành nghe thấy thanh âm hẩn muốn nghe nhất.

- Gâu gâu!

Nghe tiếng sủa đầy khí thế của Nhung Cầu, Diệp Dương Thành chắc chắn trạng thái nó tốt đẹp. Diệp Dương Thành mặc kệ linh lực trên kết giới đã hao hết chưa, hẩn giơ tay đánh tan kết giới bao trùm Nhung Cầu. Khi kết giới tán đi, Diệp Dương Thành nhìn thấy Nhung Cầu phần chấn tinh thần.

Ngoại hình không có thay đổi gì lớn nhưng đôi mắt đen láy lóe sáng không nên có trên người động vật. Diệp Dương Thành nhìn Nhung Cầu chăm chăm, nó cũng nhìn hẩn đăm đăm. Một người một chó nhìn nhau gần mười lăm giây sau Diệp Dương Thành dẫn đầu phá vỡ không khí kỳ lạ này.

467. Chương 432: Thủ Đoạn Bạo Lực Cộng Thêm Hăm Dọa Uy Hiếp

Chương 432: Thủ đoạn bạo lực cộng thêm hăm dọa uy hiếp.

- Như thế nào? Có năng lực gì mới kích phát ra không?

Nghe Diệp Dương Thành hỏi câu đầu tiên khiến đôi mắt sáng rực của Nhung Cầu vụt tắt, đầu ngẩng cao gục xuống.

Diệp Dương Thành nhìn phản ứng của Nhung Cầu thì hơi bị thất vọng, hẩn định an ủi nó vài câu, cho nó nuốt linh châu tiếp thì nghe thanh âm thô ráp như vật gì ma sát vào nhau vang bên tai.

- Xin . . . Xin lỗi chủ nhân, Nhung Cầu rất vô dụng.

Diệp Dương Thành bản năng xua tay:

- Không sao, một lần không được thì . . .

Diệp Dương Thành lấy lại tinh thần, ngơ ngác nhìn Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành trợn mắt há hốc mồm:

- Ngươi . . . Vừa rồi là ngươi nói chuyện?

Nhung Cầu ngược đầu to lên, biểu tình buồn bực nói:

- Chủ nhân, có phải thanh âm của Nhung Cầu rất khó nghe không?

Đúng là khó nghe, khó nghe hơn cả giọng vịt cồ, nhưng lọt vào tai Diệp Dương Thành thì không khó nghe chút nào. Thanh âm dễ nghe hơn cả tiên nhạc.

Lại nghe thấy Nhung Cầu nói chuyện, Diệp Dương Thành mừng như điên khom người vỗ mạnh lưng nó.

Diệp Dương Thành cười to bảo:

- Tiểu tử giỏi, người giỏi!

Diệp Dương Thành biết rõ Nhung Cầu mở miệng nói chuyện đại biểu cho cái gì, đặc biệt trí tuệ của nó không thấp.

Nhung Cầu được Diệp Dương Thành khen thì hơi xấu hổ, ấp úng không nói chuyện.

Diệp Dương Thành đặt Nhung Cầu xuống đất lại, nó ngại ngùng nói:

- Chủ nhân, sau này Nhung Cầu sẽ tìm cách thay đổi thanh âm lại.

Thanh âm chói tai, khàn khàn cũng không thể xóa nhòa vui sướng vì nghe được giọng của Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành quay đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh, hần vuốt đầu Nhung Cầu, hỏi:

- Người có một trong những năng lực đặc biệt cường hóa chung cực là thống ngự vạn thú, hãy nói đại khái về năng lực này cho ta biết.

Tuy Nhung Cầu biết nói, nhờ cường hóa nên tiến hóa nói tiếng người, nhưng vì chỉ mới nắm giữ năng lực đó nên chưa đủ quen tay. Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Nhung Cầu im lặng ba phút tìm từ biểu đạt, mãi khi xác nhận mình có thể nói lưu loát mới ngược lên nhìn hắn.

- Chủ nhân, thật ra từ khi Nhung Cầu cường hóa trung giai đã có thể chỉ huy một vài động vật nhỏ như mèo, chuột con.

Nhung Cầu cực kỳ nghiêm túc nói:

- Nhưng Nhung Cầu không có thực lực kiềm chế chúng nó. Nhiều con chuột, mèo con sẽ không nghe lời Nhung Cầu. Thân hình Nhung Cầu quá to, chúng nó chui vào trong khe là Nhung Cầu không thể bắt.

Diệp Dương Thành nghiêm trang nói:

- Bây giờ Nhung Cầu nắm giữ thống ngự vạn thú thật ra là câu thông với động vật có vú trên đất liền. Muốn chỉ huy chúng nó thì Nhung Cầu cần phải, ừm, bạo lực hăm dọa chúng nó.

Diệp Dương Thành kiên nhẫn nghe Nhung Cầu miêu tả xong đã hiểu cách sử dụng năng lực thống ngự vạn thú. Thì ra thống ngự vạn thú không giống như ban đầu Diệp Dương Thành nghĩ, Nhung Cầu rung người một cái là vạn thú thần phục. Thống ngự vạn thú là năng lực khiến Nhung Cầu câu thông với động vật có vú trên đất liền.

Muốn đạt được mục đích chỉ huy vạn thú cuối cùng phải dựa vào thủ đoạn bạo lực uy hiếp hăm dọa.

- Tức là người có thể liên lạc, câu thông với động vật có vú trên đất liền?

Sau khi biết rõ tình huống, đầu óc Diệp Dương Thành xoay chuyển nhanh. Một cách đơn giản thành hình trong đầu Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành cúi đầu nhìn Nhung Cầu, hỏi:

- Nhung Cầu, bây giờ người có thể chỉ huy những động vật này nghe theo mệnh lệnh không?

- Cái này thì . . . Chủ nhân.

Nhung Cầu ngần ngừ trả lời:

- Trong phạm vi khu vực quản lý của chủ nhân thì Nhung Cầu có thể ra lệnh cho bất cứ động vật có vú trên đất liền nào, nhưng mệnh lệnh của Diệp Dương Thành đối với chúng nó . . . Chủ nhân cũng biết là chỉ số thông minh của đám động vật không cao, chúng nó không hiểu ý Nhung Cầu, càng khó chấp hành theo.

Diệp Dương Thành dần hiểu rõ hết các mặt năng lực Nhung Cầu hiện có, hẳn phán đoán chính xác hơn, lên kế hoạch thích hợp hơn.

Nghe Nhung Cầu nói xong Diệp Dương Thành gật đầu, hỏi tiếp:

- Vậy người nói câu thông là đơn phương hay song phương? Hay giữa hai bên có thể tự do liên lạc?
- Nếu đối tượng Nhung Cầu câu thông có chút linh trí thì Nhung Cầu có thể thu tin tức nó phản hồi. Nếu đối tượng Nhung Cầu câu thông không có linh trí cơ bản, tuy Nhung Cầu nhận được tin nó phản hồi nhưng không hiểu ý nó.

Nhung Cầu đắc ý khoe:

- Chủ nhân cũng biết là chênh lệch trí tuệ không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt.

Nghe Nhung Cầu nói nửa câu sau hẳn cười khẽ:

- Bằng hữu, thật kiêu ngạo.

Diệp Dương Thành vỗ đầu Nhung Cầu, hỏi:

- Lúc 48e cường hóa trung giai thì chỉ số thông minh đại khái ở giai đoạn mấy tuổi của nhân loại?
- Cái này . . .

Nhung Cầu kinh ngạc nói:

- Nhung Cầu cũng không biết.

Diệp Dương Thành trầm ngâm, một lát sau hỏi:

- Nói đơn giản chút, khi đó người có thể suy nghĩ đơn giản được không?
- Nhung Cầu quên.

Diệp Dương Thành vỗ trán:

- . . .

Diệp Dương Thành cố kiên nhẫn hướng dẫn từng bước:

- Ví dụ như khi người nhìn thấy một miếng thịt bò bị ta đặt trong tủ lạnh, sai người đi qua ngậm khối thịt bò này. Bản thân người muốn làm điều đó hay vì bản năng hoặc nguyên nhân gì khác?
- À . . .

Nhung Cầu hiểu ra:

- Đương nhiên vì Nhung Cầu muốn ăn.

Diệp Dương Thành búng tay:

- Vậy là đủ rồi!

Diệp Dương Thành cười to bảo:

- Khi đó người đã có bước đầu mở linh trí, ít ra có phán đoán nhất định.

Diệp Dương Thành không hiểu tại sao Diệp Dương Thành vui vẻ như vậy, nhưng hẳn cười làm nó thấy khó hiểu, cũng cười theo. Ai nhìn thấy cảnh tượng chắc sẽ hét to yêu quái rồi té xỉu.

Giờ phút này, Diệp Dương Thành không suy nghĩ nhiều. Sau khi biết được nhiều tin tức từ Nhung Cầu, hẳn hoàn thiện bổ sung thêm ý tưởng trước đó của mình. Diệp Dương Thành đứng sờ cằm suy tư, hơn mười phút sau mới quyết định.

Diệp Dương Thành cúi đầu nhìn Nhung Cầu, vỗ đầu chó to nói:

- Đi.

- A?

Nhung Cầu kinh ngạc hỏi:

- Chủ nhân, đi đâu?

- Đi đâu?

Diệp Dương Thành mới nhấc chân trái lên lại đặt xuống, cười với Nhung Cầu:

- Đi làm iệc chính đáng, dù sao không phải mang người đi ăn tiệc thịt bò phải rồi, sau này người không được mở miệng nói chuyện. Nếu không được ta cho phép thì người chỉ có thể sửa.

Nhung Cầu ủ rũ lên tiếng:

- À . . .

Nhung Cầu đi theo sau lưng Diệp Dương Thành xuống núi.

Phó Diệc Chi đứng trong văn phòng của mình, tay phải giơ ngang. Một nam nhân hơn ba mươi tuổi đứng trước mặt Phó Diệc Chi, nói đúng hơn là một nam nhân hơn ba mươi tuổi trợn tròn mắt, biểu tình khó tin nhìn gã.

Một nam nhân hơn ba mươi tuổi trắng bệch, cơ thể run rẩy nhìn Phó Diệc Chi. Ánh mắt, biểu tình đó như nhìn thấy quỷ, làm nam nhân hơn ba mươi tuổi kinh khủng, không tin nổi.

Phó Diệc Chi thì bình tĩnh nhìn nam nhân hơn ba mươi tuổi, thản nhiên nói:

- Trước tiên tặng người một lời khuyên, chuyện không nên nói tuyệt đối đừng nói.

Phập xoẹt!

Phó Diệc Chi rút mạnh chủy thủ đâm vào tim nam nhân hơn ba mươi tuổi ra, máu phun tung tóe nhuộm đỏ áo sơ mi trắng của Phó Diệc Chi. Nam nhân hơn ba mươi tuổi bị chủy thủ đâm thủng tim liên tục lùi hai bước, trợn tròn mắt, biểu tình không cam lòng ngã xuống.

468. Chương 433: Xin Phụ Thần Chỉ Rõ

Chương 433: Xin phụ thần chỉ rõ.

Rầm!

Phó Diệc Chi lấy một chiếc khăn lông màu trắng trên bàn công tác chậm rãi lau máu dính trên mặt và tay, gã vừa lau vừa hét hướng ngoài cửa:

- Người đâu!

Một nam nhân trẻ mặt đồng phục màu xanh bó sát đi vào, hành quân lễ tiêu chuẩn với Phó Diệc Chi:

- Thủ trưởng!

Trong toàn quá trình thanh niên không thèm nhìn nam nhân tráng niên đã chết một cái nào, trong thế giới của gã chỉ có mỗi mình Phó Diệc Chi.

Phó Diệc Chi liếc thanh niên, tùy tay ném khăn lông dính đầy máu vào giỏ rác bên cạnh.

Phó Diệc Chi nói với thanh niên:

- Kéo hẳn xuống xử lý, mang theo vài người đi chỗ hẳn ở đốt cháy đi. Người nên hiểu ta muốn gì.

Thanh niên lớn tiếng trả lời:

- Hoàn toàn tiêu hủy!

Chú ý thấy biểu tình Phó Diệc Chi lộ vẻ khen ngợi, thanh niên kính quân lễ, khom lưng kéo mắt cá chân phải nam nhân ra khỏi văn phòng của Phó Diệc Chi.

Mãi khi thanh niên ra khỏi văn phòng, đóng cửa lại, Phó Diệc Chi xoay người cầm xấp tài liệu lên tùy ý lật xem.

Phó Diệc Chi nhỏ giọng nói:

- Vốn định giữ người lại câu cá lớn, nhưng nếu người đã không biết điều thì thôi, không cần cá lớn.

Nam nhân trắng niên bị giết tên Ngô Lâm Phong, thân phận mặt ngài là một phó quản lý nghiệp vụ nhà xưởng nhỏ chuyên đi bôn ba bên ngoài lôi kéo đơn đặt hàng, nhưng thân phận thật là một điệp viên bên ngoài của ngành điệp viên Trung Quốc, chủ yếu phụ trách đả kích điệp viên nước ngoài nằm vùng trong nước. Thân phận như vậy tuy rằng không thể lộ ra ngoài nhưng cho Ngô Lâm Phong đặc quyền nhất định.

Quyền lợi sinh ra tham dự, đặc điểm này cũng có trên người điệp viên. Ba tháng trước, một siêu chiến sĩ trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên trong lúc chấp hành nhiệm vụ vô tình phát hiện hành động phản quốc của Ngô Lâm Phong, một thủ lĩnh điệp viên đại sứ quán nước Mỹ có dính líu với gã.

Sau khi phát hiện tình huống, siêu chiến sĩ báo ngay cho Phó Diệc Chi, vì không đánh rần động cỏ nên định thông qua Ngô Lâm Phong câu con cá lớn sau lưng gã rồi một hơi nắm giữ danh sách điệp viên tình báo nước Mỹ xếp vào Trung Quốc, một lưới bắt hết. Phó Diệc Chi ra mặt nhân danh điều động công tác điều Ngô Lâm Phong đến trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên, đảm nhiệm tiểu tổ trưởng ngành tình báo dưới tay gã.

Phó Diệc Chi cố ý cho Ngô Lâm Phong quyền lợi tiếp xúc một phần văn kiện mật, gã ngầm giám thị, nghe trộm Ngô Lâm Phong mọi lúc mọi nơi. Từng hành động của Ngô Lâm Phong đều nằm trong sự giám sát của Phó Diệc Chi.

Vốn qua hai tháng dài quảng mồi, con cá lớn dính líu với Ngô Lâm Phong sắp nổi lên mặt nước, Phó Diệc Chi định kéo lưới thì gã đi Động Thương huyện một chuyến bỗng giao một tài liệu tình báo lên. Chính vì tài liệu này khiến Phó Diệc Chi giết Ngô Lâm Phong ngay thậm chí từ bỏ kế hoạch sắp kéo lưới.

Ngô Lâm Phong giao tài liệu tình báo lên, mục tiêu nằm vào thân phận của Diệp Dương Thành. Hôm đó cảnh tượng Diệp Dương Thành khiến Đại Ca ruồi trâu chỉ huy côn trùng xếp hàng bay bị Ngô Lâm Phong ở dưới lầu thấy hết, gã ra khỏi khách sạn bắt đầu điều tra tin tức Diệp Dương Thành đăng ký căn phòng, tìm hiểu rõ ràng xong gã tìm Phó Diệc Chi. Ngô Lâm Phong vốn định tranh công giành thưởng, kết quả Phó Diệc Chi đọc tài liệu xong tiền gã xuống địa ngục ngủ mê.

Có lẽ Ngô Lâm Phong đến chết cũng không hiểu nổi tại sao gã điều tra được thân phận thật của dị nhân mà trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên vắt óc thất não tìm kiếm bao lâu nay, Phó Diệc Chi là chủ nhiệm trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên lại giết gã chết không kịp ngáp.

Phó Diệc Chi liếc bãi vết máu Ngô Lâm Phong để lại trong văn phòng của mình, vung tay lên. Tài liệu tình báo hóa thành vụn li ti bay đầy không gian. Phó Diệc Chi định xuất phát đi khách sạn Diệp Dương Thành từng ở định xóa hết mọi manh mối, chứng cứ có thể tồn tại thì bất ngờ nhận được điện thoại từ hân.

Điện thoại vừa kết nối, Diệp Dương Thành xuống núi, vào trong xe hơi mở miệng ra lệnh cho Phó Diệc Chi ngay:

- Diệc Chi, hai ngày, ta cho người hai ngày.

- Mặc kệ người dùng cách gì, nhất định phải điều tra rõ quan hệ với người của một thiếu nữ tên Lưu Tuyết Doanh. Chỉ cần cái gì liên quan đến nàng, mặc kệ sâu cạn cần đều ghi chép tin tức tỉ mỉ, sửa sang xong báo cho ta ngay.

- A?

Phó Diệc Chi đang nặng lòng vì chuyện khác, không nghe rõ Diệp Dương Thành nói cái gì. Phó Diệc Chi ngần ngừ, quyết định nuốt vào bụng chuyện Diệp Dương Thành suýt để lộ bí mật thân phận, coi như nó chưa từng xảy ra.

Phó Diệc Chi quyết định xong điều chỉnh tâm tình căng thẳng, cung kính nói:

- Phụ thần có thể lặp lại lời vừa nói không?

Diệp Dương Thành cố gắng kiên nhẫn lặp lại một lần lời vừa nói:

- Ta bảo là cho người thời gian hai ngày . . .

Cuối cùng Diệp Dương Thành nhấn mạnh:

- Chờ người điều tra rõ tin tức những người này, nếu bọn họ xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì phải can thiệp ngay, hoàn toàn phong tỏa tình huống vụ án lại, nghe không?

Phó Diệc Chi khom lưng, gật đầu, nói:

- Vâng thưa phụ thần, Diệc Chi hiểu.

Phó Diệc Chi hỏi:

- Nhưng thưa phụ thần, thiếu nữ tên Lưu Tuyết Doanh trừ tên ra . . .

Nghe Phó Diệc Chi nói Diệp Dương Thành chợt nhận ra hần qua sót ruột, hần nghiêng đầu nhìn Nhung Cầu ngồi xổm trên ghế phụ lái.

Diệp Dương Thành nói với Phó Diệc Chi:

- Đoạn thời gian trước xảy ra tai nạn trên biển, một thiếu nữ mất tích, quê Bảo Kinh Trấn, tên của nàng là Lưu Tuyết Doanh.

- Vậy . . . Phụ thần muốn Diệc Chi điều tra rõ vòng giao thiệp của nàng hay . . .

Phó Diệc Chi không hiểu ý định của Diệp Dương Thành khi làm chuyện này, tin tức thiêu thốn, gã chỉ có thể cẩn thận hỏi, sợ mình lỡ sai lầm làm hỏng chuyện.

Khi làm hỏng chuyện, có lẽ Diệp Dương Thành sẽ thông cảm, tha thứ cho gã, nhưng Phó Diệc Chi tuyệt đối không tha ỉnh. Nhiệm vụ phụ thần giao cho vậy mà vì bản thân cầu thả sơ ý để xảy ra vấn đề. Đối với Phó Diệc Chi, đây là sai lầm không thể tha thứ.

Diệp Dương Thành vừa lái xe vừa giải thích với Phó Diệc Chi:

- Cũng gần như vậy, nhưng phạm ỉv rất lớn.

Phó Diệc Chi khom lưng, nhỏ giọng nói:

- Cái này . . . Xin phụ thần chỉ rõ.

- Điều tra từ lúc nàng sinh ra cho đến mất tích trên biển.

Diệp Dương Thành nói ra yêu cầu khiến Phó Diệc Chi trợn mắt há hốc mồm:

- Nếu có thể thì ta cần bao gồm tin tức bác sĩ, y tá đỡ đẻ khi nàng sinh ra, bất cứ người hoặc vật thể Lưu Tuyết Doanh từng tiếp xúc từ nhỏ đến lớn. Tóm lại một câu, hễ Lưu Tuyết Doanh tiếp xúc với gì thì ta muốn biết hết.

- Cái này . . .

Phó Diệc Chi cười khổ nói:

- Phụ thần, không phải Diệc Chi trốn tránh nhưng quá khó khăn, hơn hai mươi năm đủ để khiến nhiều manh mối đứt gãy. Hơn nữa hai ngày thì . . .

- Từ nặng đến nhẹ đi.

Diệp Dương Thành hiểu Phó Diệc Chi khó xử, bản thân hần cũng biết chuyện này khó khăn biết bao. Nhưng ồm ý nghĩ cứu được một người hay một người, Diệp Dương Thành đành để Phó Diệc Chi chịu khổ.

469. Chương 434-1: Lệnh Tập Kết Đại Quân Chó Mèo (thượng)

Chương 434: Lệnh tập kết đại quân chó mèo. (Thượng)

Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ, nói:

- Bắt đầu từ khi Lưu Tuyết Doanh gặp tai nạn trên biển quay ngược về, bao gồm bằng hữu, thầy cô vẫn có quan hệ tốt với nàng trong đại học. Hệ quan hệ nào quan trọng thì điều tra rõ trước, sau khi tìm hiểu tỉ mỉ những người đó lại điều tra mấy người quan hệ ít thân mật hơn, có vấn đề gì không?

Diệp Dương Thành đã thay đổi mệnh lệnh, dù Phó Diệc Chi có vấn đề cũng không dám nêu, đánh nuốt ngược máu vào bụng.

Phó Diệc Chi gật đầu, nói:

- Không thành vấn đề.
- Vậy được rồi, quyết định như vậy đi.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Hai ngày này người đừng rảnh rỗi, đừng gom hết tài liệu mới đưa lên. Tiêu chuẩn một tiếng đồng hồ, điều tra được mấy người thì thông báo bấy nhiêu cho ta. Lát nữa ta sẽ sắp xếp mấy linh sử đến chỗ người cho người điều khiển. Khi điều tra được tin tức thì phải đưa tài liệu cho ta ngay.

Phó Diệc Chi lại khom lưng, hết sức cung kính nói:

- Tuân lệnh phụ thần!

Nghe Phó Diệc Chi trả lời khẳng định, Diệp Dương Thành cắt đứt liên lạc, ném máy thông tin vào cái hộc bên cạnh.

Diệp Dương Thành cười nói với Nhung Cầu:

- An toàn của những người này toàn nhờ vào người.

Nhung Cầu không hiểu, nhưng không được Diệp Dương Thành cho phép nói chuyện, nó đành ngồi xồm dậy sửa mấy tiếng tỏ vẻ khó hiểu:

- Gâu gâu!

Diệp Dương Thành không giải thích gì cho Nhung Cầu, hần cười cười rồi lái xe chạy hướng vùng núi giao giới Thanh Sơn huyện và Lệ Hải thị.

Cắt đứt liên lạc với Diệp Dương Thành, Phó Diệc Chi nhẹ nhàng đặt máy thông tin lên mặt bàn công tác. Phó Diệc Chi nhú mày, gã không biết tại sao Diệp Dương Thành dặn dò phải điều tra chuyện quá khứ của Lưu Tuyết Doanh, nhưng trực giác nói với gã chắc chắn bên trong có vấn đề gì rất lớn.

Diệp Dương Thành không nói, Phó Diệc Chi không tiện mở miệng hỏi, đành dè dặt thắc mắc trong lòng.

Phó Diệc Chi hít sâu, xoay người hét hướng ngoài cửa:

- Người đâu!

Lại một thanh niên đi vào, kính quân lễ với Phó Diệc Chi:

- Thủ trưởng!

Thanh niên cung kính nói:

- Xin thủ trưởng sai bảo!
- Thông báo cho Tiểu Vương khoa tình báo lại chỗ ta một chuyến.

Phó Diệc Chi trầm ngâm nói:

- Phải nhanh lên.

Thanh niên kính lễ, cao giọng quát:

- Vâng thưa thủ trưởng!

Thanh niên xoay người đi ra văn phòng Phó Diệc Chi, bên ngoài cửa văn phòng tùy thời có bốn siêu chiến sĩ canh gác chờ lệnh. Năng lực của bốn siêu chiến sĩ này thua xa các siêu chiến sĩ đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ. Nói nghiêm khắc thì bọn họ chỉ xem như hàng kém, nhưng thực lực mạnh hơn chiến sĩ tinh anh bình thường rất nhiều.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, Phó Diệc Chi ra lệnh người kêu Tiểu Vương phụ trách khảo tình báo chưa đến, Diệp Dương Thành phái bốn linh sử người da đen đã tới. Bọn họ nối đuôi nhau xuyên tường đi vào văn phòng của Phó Diệc Chi, thấy gã đứng im lợ vẻ suy tư thì cùng quỳ gối xuống đất.

Linh sử người da đen cung kính đồng thanh kêu lên:

- Linh sử Bỉ Lạp Ngũ Đức / Ai Tác Tát Tạt / Lỗ Bản Ba Khắc / Tát Mục Ai Nhĩ kính chào thần sử đại nhân!

Nghe bốn linh sử người da đen cùng kêu, Phó Diệc Chi nghiêng người hành lễ hướng đông:

- Nguyên phụ thần quang huy vĩnh tồn!

Phó Diệc Chi đứng thẳng dậy, giơ tay nói:

- Đứng lên đi.

Bốn người Bỉ Lạp Ngũ Đức đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh thưa thần sử đại nhân!

Cả đám lơ lửng nổi lên, xếp hai hàng đứng trước mặt Phó Diệc Chi.

Bỉ Lạp Ngũ Đức bước tới trước một bước nhỏ, khom lưng nói:

- Chủ nhân kêu chúng ta hỗ trợ thần tử đại nhân làm việc, nghe theo thần tử đại nhân điều khiển sắp đặt. Xin thần sử đại nhân hãy sai bảo!

- Tạm thời các người đi theo bên cạnh ta.

Phó Diệc Chi nhẹ lắc đầu, nói:

- Có chuyện cần các người ra tay thì ta sẽ sai phái.

Bốn người Bỉ Lạp Ngũ Đức lại khom lưng:

- Tuân lệnh thưa thần sử đại nhân!

Bốn linh sử người da đen lắc người, xếp hàng ngang đứng sau bàn làm việc của Phó Diệc Chi, trông như bốn bảo tiêu da đen.

Có bốn người Bỉ Lạp Ngũ Đức đến giúp, Phó Diệc Chi cảm giác áp lực giảm bớt nhiều. Phó Diệc Chi hiểu biết chút ít về linh sử thuộc hạ của phụ thân Diệp Dương Thành, bốn linh sử này mỗi người sánh bằng ba dị nhân từ S giai trở lên, thực lực siêu mạnh.

Nhưng vì có bốn người Bỉ Lạp Ngũ Đức đến làm Phó Diệc Chi cảm giác vụ việc nghiêm trọng hơn xa sự tưởng tượng của gã.

Trong rừng sâu giao giới giữa Thanh Sơn huyện và Lệ Hải thị, hàng trăm ngàn chó rong từ bốn phương tám hướng tụ tập lại. Sóng cổ nhỏ nhỏ tràn ngập tiếng chó sủa.

- Gâu gâu gâu!!!

Nếu có ai đi ngang qua sẽ sợ hãi teo tim, xoay người chạy trốn. Nhiều chó lang thang muôn hình muôn vẻ, chủng loại khác nhau tụ tập lại đúng là làm người ta sợ toát mồ hôi hột.

Trong rừng cây khác cách tụ điểm chó hoang tụ tập chừng ba trăm thước hiện là thiên hạ của mèo hoang. Tiếng meo meo phập phồng lên xuống hòa cùng tiếng chó hoang gần đó sủa.

Những chó mèo hoang này là từ Lệ Hải thị, Khánh Châu thị tụ tập lại. Thông minh thì tìm mọi cách đi nhờ xe, hơi ngốc đành co giò chạy nhanh. Khi đến mục đích, chó mèo mệt chết nằm sấp. Chó mèo đi nhờ xe thì tinh thần phơi phới sủa, dường như chúng nó đang giao lưu cái gì.

Đến hơn bốn giờ chiều, mặt trời lặn xuống núi, tiếng chó sủa, mèo kêu vang vọng rừng núi chợt ngừng lại. Sơn cốc chìm trong tĩnh lặng kỳ lạ. Nếu có ai đi ngang qua sẽ rất ngạc nhiên, đám chó mèo hoặc ngồi, hoặc nằm, hoặc đứng bỗng chốc bày ra cùng một tư thế.

Chúng nó cùng quỳ xuống, cong chân trước quỳ hướng một chỗ hõm trong sơn cốc hướng đông nam, người chúng nó khẽ run, dường như hướng đó xuất hiện sinh vật gì làm chúng nó kinh hoàng.

Trong khi toàn bộ sơn cốc chìm trong tĩnh lặng, một tiếng chó sủa trầm ồm, mạnh mẽ vang lên từ chỗ hõm sơn cốc:

- Gâu gâu!!!

Sủa mấy tiếng, khí phách bá đạo thổi quét toàn bộ sơn cốc. Một cái bóng màu nâu sẫm nhảy ra khỏi chỗ hõm, chớp mắt đã leo lên tảng đá to trong sơn cốc. Thân hình uy mãnh trong ánh nắng nổi bật tăng thêm bá khí oai hùng.

Nhung Cầu đứng trên tảng đá, dùng ánh mắt tự cho là uy nghiêm quét hướng đám chó mèo hoang quỳ rạp dưới đất. Nhung Cầu làm theo lời dặn của Nhung Cầu, tăng mạnh khí thế có được sau khi tiến hóa. Khí thế hùng mạnh tràn ngập trong sơn cốc, khí chất vua vạn thú được Nhung Cầu bày ra rõ ràng.

Nhung Cầu giữ tư thế này hăm dọa chó mèo hoang một phút, mãi khi nó cảm giác tư thế uy mãnh của mình đã khắc vào linh hồn chó mèo hoang mới sử dụng năng lực thống ngự vạn thú uy nghiêm mệnh lệnh.

- Dập đầu sủa đi, nghênh đón chủ nhân giáng xuống.

- Gâu gâu / meo meo!

Trong sơn cốc yên tĩnh lại ảm ỉ. Khí thế của Nhung Cầu áp chế, đám chó mèo hoang không có ý định chống đối, phập phồng lo sợ dập đầu bùm bùm, thi nhau sủa.

Nhung Cầu bày phong độ chán chê rồi Diệp Dương Thành mới từ chỗ hõm sơn cốc đi vào, hẩn phốt lờ mùi hôi thối từ người đám chó mèo hoang. Diệp Dương Thành nhảy lên cao, đáp xuống tảng đá to hơn ba mươi thước, tùy ý giơ tay phải lên đặt trên đầu Nhung Cầu.

470. Chương 434-2: Lệnh Tập Kết Đại Quân Chó Mèo (hạ)

Chương 434: Lệnh tập kết đại quân chó mèo. (Hạ)

Diệp Dương Thành giơ tay trái nói:

- Đứng dậy đi.

Đám chó mèo hoang không thể hiểu ý Diệp Dương Thành biểu đạt, nhưng nhờ tác dụng của thần quyền nên chúng nó ngoan ngoãn đứng lên. Chó mèo hoang ngược đầu nhìn Diệp Dương Thành đứng trên tảng đá.

Những chó mèo hoang do Diệp Dương Thành thông qua thần quyền ra lệnh tụ tập lại chính là thành viên đại quân sinh vật lục địa mà hẩn sắp thành lập. Nhung Cầu có thể giao lưu câu thông động vật có vú trên đất liền có linh trí nhất định, điều này thỏa mãn yêu cầu cơ bản nhất của tổng tư lệnh đại quân sinh vật lục địa.

Sinh vật nào được Diệp Dương Thành cường hóa thì độ trung thành không có vấn đề gì. Khi Nhung Cầu câu thông với đám sinh vật bình thường nhưng không thể ra lệnh cho chúng nó, nguyên nhân chủ yếu là vì chúng nó không sợ Nhung Cầu.

Chỉ cần Diệp Dương Thành cường hóa đám chó mèo hoang trước mắt, nhâm mệnh Nhung Cầu làm thống soái tối cao thì quan hệ phụ thuộc giữa chúng nó sẽ được xác lập. Có thần quyền của Diệp Dương Thành ràng buộc, Nhung Cầu có quyền chỉ huy chó mèo hoang tuyệt đối, điểm này là quan trọng nhất.

Diệp Dương Thành thực nghiệm trên người Nhung Cầu, hẳn có kinh nghiệm nhất định về việc cường hóa động vật có vú trên đất liền. Xem kết quả cường hóa lúc trước của Nhung Cầu thì chỉ cần chó mèo bẩm sinh không có vấn đề lớn, sau khi cường hóa cơ bản kích phát ra linh trí nhất định, vậy là nó sẽ có năng lực câu thông gián tiếp với Diệp Dương Thành.

Trong lúc Diệp Dương Thành suy nghĩ bầy chó mèo hoang trước mắt là hình dạng ban đầu đại quân sinh vật lục địa của hắn, chắc chắn tương lai sẽ thêm chủng loại sinh vật khác. Trước mắt thì bầy chó mèo hoang này đã đủ cho Diệp Dương Thành sắp xếp.

Trong đầu suy tư vấn đề, mặt ngoài Diệp Dương Thành ra lệnh cho đám chó mèo hoang:

- Loài chó đến bên trái, loài mèo đứng bên phải, mỗi hàng hai mươi con, không hạn chế số lượng hàng cuối cùng.

Diệp Dương Thành ra lệnh một tiếng, chó mèo hoang tụ tập lộn xộn nhanh chóng hành động, xếp hàng theo yêu cầu của hắn. Gần hai phút sau, hai trận doanh đã hoàn chỉnh hiện ra trước mặt Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành quét qua trận doanh chó hoang, kiểm kê sơ, hắn phát hiện chó hoang phù hợp bốn tiêu chuẩn 'Cơ thể không tàn tật, hành động nhanh lẹ, thể hình to lớn, mạnh khỏe' rất là nhiều, cỡ bảy trăm năm mươi con.

Diệp Dương Thành kiểm kê số lượng chó hoang xong đưa mắt hướng trận doanh mèo hoang. So sánh sơ, Diệp Dương Thành phát hiện mèo hoang vốn nên chiếm ưu thế vậy mà chỉ được năm trăm hai mươi con, cách biệt hai trăm ba mươi con so với chó hoang.

Diệp Dương Thành nghĩ sơ, hắn đoán đại khái đoạn thời gian trước Khánh Châu thị và mấy thành phố gần đó nổi hứng ăn lẩu thịt mèo. Trước kia thịt mèo không được yêu thích, giờ có ích lợi thúc giục thì tất nhiên có kẻ bắt mèo. Lùng bắt mèo quy mô lớn, còn sót năm trăm hai mươi mèo hoang khỏe mạnh đã là rất hiếm có.

Kiểm kê số lượng chó mèo xong Diệp Dương Thành vỗ nhẹ đầu chó Nhung Cầu ngồi xổm bên cạnh mình, nói:

- Đi, dựa theo tiêu chuẩn lúc trước ta đó nói, người hãy chọn ra chó mèo phù hợp điều kiện.

Giọng vọt cổ vang lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Nhung Cầu lắc người đứng dậy, nhảy xuống tảng đá cao năm, sáu thước. Nhung Cầu đáp xuống đất, ngẩng đầu to vênh váo đi trong trận doanh chó hoang.

Nhung Cầu hít ngửi đụng chạm, khoảng hơn ba mươi phút sau nó sủa gâu gâu. Năm mươi chó hoang cao thấp mập ốm khác nhau bước ra khỏi bản doanh chó hoang, xếp hàng ngang trước mặt Diệp Dương Thành.

Nhung Cầu từ sau lưng chúng nó vọt qua đỉnh đầu đáp xuống bên cạnh Diệp Dương Thành.

Nhung Cầu nói:

- Chủ nhân, năm mươi con này phù hợp tiêu chuẩn của chủ nhân. Trong đó bốn mươi hai con chỉ số thông minh khá cao, tám con rất khỏe.

Diệp Dương Thành khen ngợi nhìn Nhung Cầu, khề ừ.

Diệp Dương Thành bước ra trước một bước, nói:

- Tám con thân hình khỏe mạnh nhất bước tới hai bước.

Tám con chó nổi bật đều là chó Akita Trung Hoa, nói cách khác là chó nhà lông vàng.

Diệp Dương Thành nhìn tám chó Akita Trung Hoa sinh trưởng ở địa phương, hẳn nở nụ cười vừa lòng, gật gù gờ tay phải hướng chúng nó.

Diệp Dương Thành gờ tay phải lên khẽ nói:

- Cường hóa!

- Chó Akita Trung Hoa: Động vật chó lai bình thường, trời sinh tính ngoan ngoãn. Cao: 65 (53, 61, 52, 48, 55, 57, 62) cm. Thể trọng: 29 (24, 28, 23, 20, 26, 26, 31) kg. Trạng thái: Hưng phấn cỡ vừa. Xác xuất cường hóa thành công: Cao. Cường hóa sơ giai cần hai trăm điểm công đức huyền diệu hoặc linh lực. Cường hóa trung giai cần sáu trăm điểm công đức huyền diệu hoặc linh lực. Cường hóa cao giai cần một ngàn tám trăm điểm công đức huyền diệu hoặc linh lực. Cường hóa chung cực cần năm ngàn bốn trăm điểm công đức huyền diệu hoặc linh lực. Hiện tại người có 51386331 công đức huyền diệu, 6803421 điểm linh lực, có thể cường hóa đẳng cấp cao nhất ục tiêu chó Ngao là chung cực. Xin hãy chọn đẳng cấp cường hóa: Sơ giai, trung giai, cao giai, chung cực.

Diệp Dương Thành nhìn lướt qua gợi ý của Cửu Tiêu thần cách về tám chó Akita Trung Hoa, hẳn trầm ngâm một lúc sau chỉ vào tám con chó.

Diệp Dương Thành nói:

- Cường hóa chung cực, linh lực.

Nơi đây có gần ngàn chó mèo hoang, dù Diệp Dương Thành giàu đến mấy cũng phải đắn đo suy nghĩ. Tám chó Akita Trung Hoa sẽ có ích lợi công việc cho Diệp Dương Thành, nên hẳn không tiếc trả giá nâng cao thực lực cho chúng nó, sau đó phái chó Akita Trung Hoa bảo vệ người nhà của Diệp Dương Thành.

Có thể nói từ khi tám chó Akita Trung Hoa được chọn ra thì trên vai chúng nó đã nặng trĩu gánh nặng, muốn chúng nó hoàn thành nhiệm vụ thì Diệp Dương Thành phải ban cho thực lực tương ứng.

Diệp Dương Thành gật đầu ban hơn bốn vạn điểm linh lực biến thành tám luồng sáng bạc mỏng lung bấn thẳng hướng tám chó Akita Trung Hoa.

Quá trình cường hóa rất thuận lợi, chỉ năm phút. Khi ánh sáng trên người tám chó Akita Trung Hoa tán đi, xuất hiện trước mặt Diệp Dương Thành không còn là tám con chó hoang lông khô héo, phát ra mùi gay mũi mà là tám chó Akita Trung Hoa cường hóa lông sáng bóng, phần chân tinh thần, người sạch sẽ.

Tám chó Akita Trung Hoa phát ra khí thể vua chó, chỉ đứng đó đã trùng kích thị giác mãnh liệt.

Diệp Dương Thành chế tạo tám sinh vật loài chó cường hóa đẳng cấp vua chó, nhưng đây cực hạn đẳng cấp vua chó chứ không phải thú vương.

Nhưng Cửu nhận ra điều này nên không bị áp lực trước tám đàn em sinh sau.

Tám chó Akita Trung Hoa được cường hóa chung cực thoát trông rất oai phong, Diệp Dương Thành cố ý vô tình điều chỉnh thân hình, cân nặng của chúng nó đồng đều nhau, nhìn thoáng qua như sinh cùng một bào thai mẹ.

Bộ dạng của tám chó Akita Trung Hoa chưa phù hợp yêu cầu của Diệp Dương Thành, hẳn liếc mắt tám con chó, kiểm nén suy nghĩ xem xét số liệu của chúng.

Diệp Dương Thành nói với Nhưng Cửu:

- Người dẫn chúng nó đi tìm vũng bùn lầy một vòng, làm sao nhếch nhác chút. Chó hoang thì phải có khí chất, bộ dạng của chó hoang.

Giọng Nhưng Cửu khàn khàn chói tai vang bên tai Diệp Dương Thành:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Nhưng Cửu quay người đi, trêu chọc nhìn tám chó Akita Trung Hoa sạch sẽ.

471. Chương 435: Nanh Vuốt Của Diệp Dương Thành

Chương 435: Nanh vuốt của Diệp Dương Thành.

Nhung Cầu điều động năng lực, nói với tám chó Akita Trung Hoa:

- Chủ nhân muốn các người làm ấm vệ, đi theo ta tìm vùng bùn tắm rửa càng bẩn chủ nhân càng thích.

Nghe Nhung Cầu nói, một con chó Akita Trung Hoa cúi thấp đầu hướng nó, nịnh nọt nói:

- Nhung Cầu đại ca, ta tên A Hoàng, sau này xin hãy chăm sóc nhiều cho.

Lại một chó Akita Trung Hoa tiến lên nửa bước cười tủm tỉm nói:

- Đúng đúng, Nhung Cầu đại ca, ta tên Đại Hoàng, sau này xin hãy chăm sóc nhiều cho.

Trải qua cường hóa chung cực, chỉ số thông minh của chó Akita Trung Hoa tăng vọt, chúng nó có thể suy nghĩ đơn giản.

Nhung Cầu là tổng tư lệnh đại quân sinh vật lực địa dưới tay Diệp Dương Thành, nghĩa là sếp trực thuộc của bọn chúng, đại ca nắm quyền cao trong quân. Con người thấy người sang bắt quàng làm họ, chó cũng biết nịnh.

Tám chó Akita Trung Hoa kêu đại ca làm Nhung Cầu sướng rơn, nó bày tư té đại ca gật đầu, nói:

- Ủm! Sau này tám các người theo ta lăn lộn, có ta bảo kê cho.

chó Akita Trung Hoa tuân lời khen ào ào:

- Đa tạ, đa tạ Nhung Cầu đại ca, người thật là cực kỳ có nghĩa khí, là trăng sáng trên bầu trời . . .

Nhung Cầu hung tợn trừng chó Akita Trung Hoa đó.

chó Akita Trung Hoa khó hiểu không biết mình nói gì sai thì Nhung Cầu bảo:

- Chủ nhân mới là trăng sáng trên bầu trời, còn ta là . . . Hừm, một ngôi sao hơi bị sáng.

Nhung Cầu nói đầy khiêm tốn nhưng con chó Akita Trung Hoa đó chắc trong đời chó hoàng quen thói nịnh nọt, nó xoe tròn tròn mắt cười gian nói:

- Nhung Cầu đại ca nói vậy là sai. Chủ nhân đâu chỉ là sao sáng, chủ nhân là trời của chúng ta, đất của chúng ta. Cho nên Nhung Cầu đại ca vẫn là trăng sáng trên bầu trời.

Nhung Cầu nghe chó Akita Trung Hoa phản bác mà lòng vui vẻ như ăn mật, nó khen ngợi nhìn chó Akita Trung Hoa.

Nhung Cầu nói:

- Không sai không sai, trẻ nhỏ dễ dạy.

Chín con chó, bao gồm Nhung Cầu giao lưu sôi nổi nhưng đối với Diệp Dương Thành là im lặng, hẳn không biết chúng nó nói cái gì.

Diệp Dương Thành nhìn Nhung Cầu dẫn tám con chó Akita Trung Hoa vào rừng cây, hẳn điều ra tin tức gợi ý mới rồi.

- Cường hóa thành công!

- Chó Akita Trung Hoa: Động vật chó lai cường hóa chung cực, bẩm sinh tính ngoan ngoãn. Cao 75cm, nặng: Chính lạng. Trạng thái: Cực kỳ hưng phấn. Tốc độ chạy nhanh: 370km/1h. Thời gian cực hạn tốc độ chạy: Mười hai tiếng. Tuổi thọ: Hai trăm tám mươi năm. Sức cắn: 1230kg. Độ phù hợp người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách: Chung cực. Nắm giữ kỹ năng đặc biệt: Cơn giận vua chó.

Không ngoài dự đoán của Diệp Dương Thành, chó Akita Trung Hoa chỉ có trình độ vua chó. Dù sao chênh lệch bẩm sinh không phải qua loa có thể giải quyết được ngay.

Diệp Dương Thành lướt sơ tư liệu đại khái về chó Akita Trung Hoa, hần không quá sót ruột, kiên nhẫn chờ ba phút sau. Mãi khi Nhung Cầu dẫn tám chó Akita Trung Hoa bắn thử như chui ra từ đồng rác trở về vị trí thì hần gật gù hết sức vừa lòng.

- Không sai, rất giống.

Tám chó Akita Trung Hoa phong cách hùng dũng đi đâu đều là tiêu điểm chú ý, nhưng nếu chỉ là tám con cún nhà bắn tèm lem thì hiệu quả khác hẳn.

Diệp Dương Thành cần chúng nó âm thầm bảo vệ người nhà của mình chứ không phải quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh bọn họ. Cho nên tám con chó Akita Trung Hoa hóa trang như thế mới phù hợp mong đợi của Diệp Dương Thành, cái này gọi là ngụy trang.

Không chỉ tám con chó Akita Trung Hoa vùi dập mình thế này, đa số chó mèo hoang tụ tập ở đây sau khi cường hóa sẽ trở về bộ dạng nhếch nhác, chẳng qua khi đó chúng nó có thêm một thân phận.

Diệp Dương Thành xác định tám con chó Akita Trung Hoa sẽ không lộ sơ hở gì, hần bắt đầu nhiệm vụ bài bố.

Diệp Dương Thành nói với Nhung Cầu:

- Tám con chó Akita Trung Hoa trực tiếp thuộc về người thống soái, hiện tại nhiệm vụ của chúng nó là rời khỏi đây. Năm con đi Bảo Kinh Trấn, một con đi Ôn Nhạc huyện, một con đi Cù Hằng thị, một con đi Thiệu Hoa thị. Mục tiêu cần được bảo vệ trong Bảo Kinh Trấn là phụ thân, mẫu thân của ta. Bên cạnh hai người phải có ít nhất bốn con, còn lại một con đi bảo vệ . . . Vương Tuệ Tuệ.

Diệp Dương Thành nói đến đây tạm dừng giây lát, tiếp tục bảo:

- Con đi Ôn Nhạc huyện bảo vệ Lâm Mạn Ny. Đi Cù Hằng thị bảo vệ đệ đệ của ta ở học viện Cù Châu. Đi Thiệu Hoa thị bảo vệ Trần Thiệu Thanh huynh đệ của ta. Cứ thế đi, còn lại người sắp xếp.

Nghe Diệp Dương Thành dặn dò xong Nhung Cầu gật đầu, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Nhung Cầu quay người giao lưu với tám con chó Akita Trung Hoa.

Tám chó Akita Trung Hoa đi tới trước mặt Diệp Dương Thành, chân trước gấp khúc, quỳ gối xuống đất đập đầu ba cái.

Nhung Cầu tiến lên một bước giải thích rằng:

- Chủ nhân, chúng nó nói thề sống chết hoàn thành nhiệm vụ.

Diệp Dương Thành gật đầu:

- Rất tốt.

Diệp Dương Thành phất tay:

- Đi đi.

Tám chó Akita Trung Hoa ngửa đầu sủa ầm ỉ:

- Gâu gâu!

Tám chó Akita Trung Hoa nối đuôi nhau ra khỏi sơn cốc, chạy hướng mục tiêu cần được bảo vệ. Tốc độ chạy nhanh và cực hạn thời gian của chúng nó thì chạy tới mấy thành phố không phải vấn đề lớn.

Sắp xếp tám con chó Akita Trung Hoa bảo vệ mấy người quan trọng nhất với mình xong Diệp Dương Thành nói với Nhung Cầu:

- Dắt bảy con chỉ số thông minh cao nhất ra đây.

Nhung Cầu lên tiếng:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Nhung Cầu xoay người sửa hướng bốn mươi hai con chó hoang, bảy con chó hoang bước ra hai bước.

Diệp Dương Thành nâng bảy con chó hoang làm bảy trung đội trưởng loài chó trong đại quân chó mèo. Mỗi trung đội trưởng quản lý năm tiểu đội, tổng cộng năm tiểu đội trưởng và một trăm chó thành viên, do Nhung Cầu phụ trách trực tiếp. Diệp Dương Thành cường hóa chung cực bảy con chó này.

Cường hóa bảy con chó hoang xong Diệp Dương Thành lại cường hóa cao giai cho ba mươi lăm chó hoang còn lại. Chúng nó là ba mươi lăm tiểu đội trưởng loài chó, trực thuộc trung đội trưởng, quản lý hai mươi thành viên chó.

Cường hóa ba mươi lăm tiểu đội trưởng loài chó xong Diệp Dương Thành gơ tay cường hóa trung giai cho bảy trăm chó hoang còn lại. Chúng nó là thành phần quan trọng của bộ môn chó trong đại quân chó mèo. Kết thúc cường hóa, bộ môn chó trong đại quân chó mèo của Diệp Dương Thành chính thức thành lập.

Nhung Cầu ra lệnh một tiếng, bảy trung đội trưởng, toàn bộ chó được cường hóa xoay người xông vào rừng cây nhỏ, năm phút sau, một đám chó hoang bắn thủ không chút bất mất xuất hiện trước mặt Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành nhìn bảy trăm chó cường hóa cố ý ngụy trang, hẩn nghiêng đầu hỏi Nhung Cầu:

- Chúng nó có thể giao lưu đơn giản với người không?

- Chủ nhân, thật ra chúng nó khá thông minh.

Nhung Cầu gật đầu, nói:

- Giao lưu hoàn toàn không thành vấn đề.

Diệp Dương Thành hít sâu, nói:

- Vậy là tốt rồi.

Diệp Dương Thành phất tay nói:

- Kêu chúng nó tán đi, chờ lệnh trong Lệ Hải thị, Khánh Châu thị. Không có ta cho phép thì không được tổn thương người bình thường, trừ mấy kẻ ác làm chuyện xấu.

Nhung Cầu gật đầu đồng ý:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Nhung Cầu xoay người sửa. Bảy trăm con chó cường hóa nghe lệnh Nhung Cầu, theo lãnh đạo điều khiển thành đàn rời khỏi sơn cốc, khuếch tán hướng Khánh Châu thị, Lệ Hải thị.

472. Chương 436-1: Xử Lý Một Tên Hay Một Tên (thượng)

Chương 436: Xử lý một tên hay một tên. (Thượng)

Dưới tình huống bình thường, thân phận chó hoang của chúng nó sẽ không thay đổi. Một thân phận khác của chúng nó là thành viên chó cường hóa bộ môn chó đại quân sinh vật lục địa dưới tay Diệp Dương Thành.

Sinh ra hơn bảy trăm con chó cường hóa khiến Diệp Dương Thành trong thời gian ngắn dù không đủ người dùng thì có thể lôi mấy con chó cường hóa ra lẫn lộn thật giả.

Diệp Dương Thành nhìn hướng bảy chó cường hóa rời đi, hẩn thu về sức chú ý, tập trung vào năm trăm hai mươi con mèo hoang. Diệp Dương Thành mỉm cười.

Chó có thể trà trộn trên vỉa hè, mèo thì xuyên toa trong ngõ hẻm, leo lên cây. Mèo và chó có thiên phú, ưu thế riêng. Chúng nó là nanh vuốt của Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành xây dựng bảy trung đội chó cường hóa thì cũng phải tạo ra mấy trung đội mèo cường hóa. Tác dụng của những con mèo này có nhiều lựa chọn hơn là chó cường hóa.

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành đưa mắt nhìn Nhung Cầu, nói:

- Đi, chọn lựa một ít mèo nổi bật đi.

Nhung Cầu hỏi:

- Chủ nhân muốn có bao nhiêu?

- Chỉ cần đủ tiêu chuẩn là được hết.

Diệp Dương Thành suy tính kế hoạch nhằm vào đặc tính mấy con mèo, nghe Nhung Cầu hỏi, hần không thêm ngần đầu lên thuận miệng trả lời:

- Nhớ kỹ, thả giết sai ba trăm cũng không được sót một con.

Nhung Cầu không hiểu yêu cầu của Diệp Dương Thành, nhưng làm một con chó, nó biết quy tắc cơ bản của một người hầu.

Vì vậy Nhung Cầu lên tiếng:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Nhung Cầu xoay người đi hướng mèo hoang xếp thành từng hàng.

* * *

Lưu Tuyết Doanh phân liệt ra ba tàn hồn lần lượt bị hao tổn, trong đó có hai chết trong Ôn Nhạc huyện, lại liên tưởng đến tổ chức Dị Sát toàn quân bị diệt tại đây, dị nhân toàn thể giới trong một đêm biến thành chuột chạy qua đường người người hòa nhau đánh. Chung Tú Tuệ nghiêng rằng, bỏ qua cách nghĩ tự mình đi Ôn Nhạc huyện một chuyến.

Chung Tú Tuệ kêu với ra ngoài cửa:

- Người đâu!

- . . .

Cửa phòng bằng gỗ lạng lẽ bị đẩy ra, một nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi cẩn thận bước vào, dừng lại cách Chung Tú Tuệ ba thước.

Nam nhân hơn bốn mươi tuổi cung kính quỳ xuống:

- Thánh nữ cát tường.

Chung Tú Tuệ toàn thân bao phủ vải đen lạnh lùng nhìn nam nhân trung niên khúm núm quỳ dưới đất, giọng điệu hồ hững nhưng chất chứa hơi thở lạnh thấu xương.

- Ta kêu người sắp xếp người đã làm xong chưa?

Trong ánh mắt lạnh băng của Chung Tú Tuệ, nam nhân trung niên không dám ngẩng đầu đối diện với nàng.

- Bẩm thánh nữ, thuộc hạ đã sắp xếp ổn thỏa.

Nam nhân trung niên quỳ dưới đất, cúi đầu cẩn thận trả lời:

- Chi nhánh khu vực Châu Á muốn tạo phản đều đã quy thuận lại dựa theo yêu cầu của thánh nữ, thuộc hạ chọn lựa hai trăm thành viên hợp cách, hiện đã vào khu vực mục tiêu.

Bộp!

Một xấp hồ sơ dày rơi xuống trước mặt nam nhân trung niên.

Không đợi nam nhân trung niên có phản ứng gì, giọng Chung Tú Tuệ lạnh lùng vang bên tai gã:

- Những người có trong tài liệu này là mục tiêu hành động lần này. Hai ngày, ta chỉ cho bọn họ hai ngày, nếu sau hai ngày mà những người trong hồ sơ còn sống thì tất cả bọn họ . . . Hừ!

Chung Tú Tuệ hừ lạnh tràn ngập uy hiếp, văn phòng vốn thuộc về nam nhân trung niên lại chìm trong yên lặng. Nam nhân trung niên nơm nớp lo sợ quỳ trên mặt đất không dám nhúc nhích.

Thời gian chậm rãi trôi, mãi khi nam nhân trung niên quỳ tê đầu gối, gã không chịu nổi nữa đánh bạo chậm rãi ngược đầu nhìn sofa lúc trước Chung Tú Tuệ ngồi. Trán nam nhân trung niên ướt đẫm mồ hôi lạnh, gã ngã ngối dưới đất thở hổn hển.

Trên sofa xám nhạt trống rỗng không còn bóng dáng Chung Tú Tuệ đâu.

Nam nhân trung niên ngồi trên sàn lạnh lẽo mấy phút sau xoa chân tê cứng lão đảo đứng dậy, tay cầm xấp hồ sơ. Nam nhân trung niên bước nhanh đến trước bàn làm việc, gã cần nhanh chóng truyền nhiệm vụ của Chung Tú Tuệ đi. Tuy nam nhân trung niên là người phụ trách chi nhánh Trung Quốc của tổ chức Ác Ma chi thủ, nhưng trong tay thánh nữ Chung Tú Tuệ bí ẩn khó lường thì gã chỉ là con chó bông mặc người xoa nắn.

Nam nhân trung niên nghĩ đến cảnh tượng Chung Tú Tuệ mang theo tín vật thủ lĩnh Ác Ma chi thủ tìm đến mình, đám người nói năng bông bả bị thuộc hạ của Chung Tú Tuệ mặt mộc xé nát vụn, gã thầm nhủ: Nhịn đi, Ác Ma chi thủ rải rác khắp nơi trên thế giới, nữ nhân khủng bố tự xưng là thánh nữ chắc chắn sẽ rời đi. Chỉ cần nhịn đến khi thánh nữ chơi chán, rời đi thì gã vẫn là người phụ trách chi nhánh Trung Quốc của Ác Ma chi thủ.

Thân phận mặt ngoài của nam nhân trung niên là đồng sự trưởng kiêm tổng giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn tập đoàn giải trí Cửu Diệu Trung Quốc, Đồng Trường Xuân.

Đồng Trường Xuân gọi hàng loạt điện thoại, gã lau mồ hôi lạnh trên trán, cẩn thận rời khỏi văn phòng vốn thuộc về mình. Đồng Trường Xuân không biết 19 đi đâu, cho gã mười lá gan cũng không dám ngồi xuống cái ghế cũ đã ngồi hơn mười năm.

Đồng Trường Xuân không biết rằng khi gã cẩn thận rời khỏi văn phòng, giây sau Chung Tú Tuệ vốn đã biến mất lại xuất hiện trên sofa trống rỗng. Chung Tú Tuệ toàn thân bao bọc trong vải đen, nàng nhú mày nhìn hướng Đồng Trường Xuân rời đi.

Chung Tú Tuệ lẩm bẩm:

- Phế vật.

Cùng lúc đó, bên ngoài Hàng Châu thị tỉnh Chiết Giang cách mấy ngàn km, Phó Diệc Chi đang giao ba mươi bảy xấp tài liệu gã sử dụng tất cả lực lượng hiện có mới điều tra ra vào tay Bỉ Lạp Ngũ Đức.

Phó Diệc Chi nói:

- Chỗ này có tài liệu cá nhân hai mươi ba người, mau đưa cho phụ thần.

Bỉ Lạp Ngũ Đức nhận lấy tài liệu, cung kính khom người hướng Phó Diệc Chi:

- Tuân lệnh thần sử đại nhân!

Bỉ Lạp Ngũ Đức lắc người biến mất.

Phó Diệc Chi nhìn vị trí Bỉ Lạp Ngũ Đức từng đứng, gã xoa màng tang nhỏ giọng nói:

- Phụ thần muốn tài liệu của những người này để làm gì đây?

Phó Diệc Chi không oán Diệp Dương Thành giao nhiệm vụ nặng nề ỉnh, gã đang lo việc này sẽ mất kiểm soát. Phó Diệc Chi giống trống khua chiêng điều tra tin tức những người từng tiếp xúc với Lưu Tuyệt Doanh chắc chắn sẽ khiến trung ương chú ý.

Nói cách khác, nếu trong lúc Diệp Dương Thành giải quyết mấy chuyện này làm ra hành động nào quá lớn, rất có thể sẽ lộ ra quan hệ giữa hắn và Phó Diệc Chi. Sẽ có người lần mò đến tận gốc rễ, tìm thấy Diệp Dương Thành. Phó Diệc Chi thì không sao, nhưng nếu để Diệp Dương Thành biết thì hắn sẽ nghĩ gì?

Đây là vấn đề Phó Diệc Chi nhức đầu suy nghĩ suốt ngày mãi không tìm ra cách giải quyết. Nhưng bây giờ chuyện đã làm, Phó Diệc Chi chỉ có thể mất bò mới lo làm chuồng. Phó Diệc Chi một mình trong văn phòng, hai tay chắp sau lưng đi vòng vòng mấy lần, bỗng mắt gã sáng rực lên.

Tay trái Phó Diệc Chi vỗ bàn tay phải:

- Có lẽ cách này được!

Phó Diệc Chi xoay người vội hét với ra ngoài:

- Người đâu!

Một thanh niên trẻ lên tiếng:

- Thủ trưởng!

Thanh niên vào văn phòng, kính quân lễ, cung kính chờ đợi Phó Diệc Chi ra lệnh.

- Người lập tức thông báo . . .

473. Chương 436-2: Xử Lý Một Tên Hay Một Tên (hạ)

Chương 436: Xử lý một tên hay một tên. (Hạ)

Trong một khách sạn Khánh Châu thị xa xôi, Diệp Dương Thành không biết Phó Diệc Chi đang chui đút cho hành động của hắn. Diệp Dương Thành toàn tập trung chú ý vào danh sách những người liên quan đến Lưu Tuyết Doanh lục tục đưa tới tay hắn, mệnh lệnh tuôn ra như suối.

Diệp Dương Thành cầm một xấp hồ sơ, nhìn ghi chép trong đó là Chu Đông Ny có quan hệ bạn sinh viên với Lưu Tuyết Doanh.

- Số ba trăm hai mươi chín đường Vạn Hà Hồng Liễu Trấn Ôn Nhạc huyện Khánh Châu thị, Chu Đông Ny, đây là nhân vật trọng điểm. Phải hai chỗ cường hóa trung giai, một mèo cường hóa trung giai bảo vệ chặt chẽ.

Diệp Dương Thành dứt khoát ra lệnh:

- Chú ý bất cứ ai có bộ dạng đáng ngờ, hãy phát hiện đối phương có động cơ hại Chu Đông Ny thì giết ngay tại chỗ.

Nhưng Cầu ngồi xổm bên cạnh Diệp Dương Thành gật mạnh đầu to:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Nhưng Cầu quay sang truyền lệnh của Diệp Dương Thành cho hai trung đội trưởng, để chúng nó điều độ thành viên của mình. Việc của Diệp Dương Thành là tuyên bố mệnh lệnh.

Diệp Dương Thành sắp xếp bảo vệ Chu Đông Ny xong chuyển sang người tiếp theo.

Diệp Dương Thành đọc sơ, nói:

- Chiêm Quốc Long, số một trăm lẻ bảy đường Càn Tân Đông Cù Hằng thị, người này . . . Phải một chỗ cường hóa trung giai bảo vệ là được.

Nhưng Cầu lặp lại chữ quen thuộc:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Nhưng Cầu thành thật truyền lại mệnh lệnh của Diệp Dương Thành, nó là thống soái đại quân sinh vật lục địa lại trở thành máy ghi âm cho hắn. Nhưng Cầu không có suy nghĩ bất mãn gì, nó vui vẻ làm công tác máy ghi âm cho Diệp Dương Thành, tuy rằng người bình thường sẽ không thấy nụ cười của nó.

Trong không khí căng thẳng mà có trật tự, từng mệnh lệnh truyền ra ngoài, từng người bình thường vì dính dáng với Lưu Tuyết Doanh mà bị liên lụy được các con chó hoặc mèo cường hóa trung giai bảo vệ.

Điều Diệp Dương Thành cần làm rất đơn giản, bảo vệ tốt những người thần tù giả định giết, để trong lòng Lưu Tuyết Doanh mãi mãi có vương bạn, để thần tù giả không thể hoàn thành âm mưu quỷ kế.

Giác quan thứ sáu nói cho Diệp Dương Thành biết hắn bảo vệ những người này rất có thể làm thần tù giả trộm gà không thành còn mất nắm gạo. Kết quả cuối cùng như thế nào thì trước khi đến cuối Diệp Dương Thành không thể phán đoán.

Có một điều chắc chắn, Diệp Dương Thành làm như vậy sẽ không sai lầm.

Ngày càng đến gần lúc thần tù giả trốn khỏi không gian thần cấm, vào phút mấu chốt này Diệp Dương Thành càng không thể để âm mưu quỷ kế của thần tù giả viên mãn hoàn thành. Diệp Dương Thành đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ cục diện khu vực quản lý thiếu người giảm bớt thì hắn sẽ đi Bermuda ngay. Mặc kệ ba mươi sáu huyết vệ hay tàn hồn thần tù giả không rõ số lượng, xử lý một tên hay một tên.

Chỉ cần có thể đả kích thực lực của thần tù giả thì Diệp Dương Thành sẽ không cần biết thông qua thủ đoạn gì hoàn thành mục đích. Diệp Dương Thành chỉ muốn có kết quả.

Trong đầu suy nghĩ vấn đề, tốc độ ra lệnh của Diệp Dương Thành càng lúc càng nhanh. Khi Diệp Dương Thành bảo vệ những người bình thường có thể trở thành mục tiêu công kích của thần tù giả, có một chiếc xe hơi chậm rãi chạy vào đại học Khánh Châu thị. Một nam nhân da vàng biểu tình bình tĩnh ngồi trên xe.

Nam nhân da vàng đậu xe bên cạnh vỉa hè rợp bóng cây, gã ngồi ở ghế phó lái xem chữ và hình ảnh trên tờ giấy A4, xem tin tức hai người trên tờ giấy.

Nam nhân da vàng nói với nam nhân lái xe:

- Người đi xử giáo sư, ta thì tìm nghiên cứu sinh. Sau khi thành công . . .

Nam nhân da vàng lấy bản đồ đại học Khánh Châu thị ra, cầm cây bút bi màu đỏ vẽ vời, đánh dấu cửa đông đại học Khánh Châu thị.

Nam nhân da vàng nói:

- Người rời đi theo đường này, còn ta đi đường này. Hẹn gặp ở trạm xe bus bên ngoài cửa đông.

Hai sát thủ tạm thời đang ngồi trên xe lên kế hoạch hành động, bọn họ không biết trong lúc mỗi người góp ý một câu trọn vẹn kế hoạch thì một con mèo hoang bắn thiu xẹt qua đường vỉa hè rợp bóng cây. Sau lưng con mèo hoang có một con chó hoang, một con mèo hoang khác.

Ba động vật lang thang nườm hàng cây che chắn nhanh chóng chạy hai hướng khác nhau, chớp mắt biến mất phía cuối đường nhỏ. Dù có ai trông thấy chúng nó sẽ tưởng đâu mình bị hoa mắt, nhìn lầm.

Trần Hoan Hoan là nghiên cứu sinh hệ vật lý công trình đại học Khánh Châu thị. Hôm qua Trần Hoan Hoan mới đi theo gáo sư từ bên ngoài trở về, nàng mệt mỏi cả ngày nên vừa ngã lưng xuống liền thiếp ngủ đến hơn mười một giờ trưa. Hôm nay là ngày Trần Hoan Hoan nghỉ, nàng định ngủ suốt ngày trong ký túc xá. Nhưng Trần Hoan Hoan nghĩ đến còn bài tập chưa làm đành cố lên tinh thần xuống giường lấy đồ dùng rửa mặt, mở cửa định đi đánh răng rồi bắt đầu làm bài tập.

Trần Hoan Hoan không ngờ là vừa mở cửa đã thấy một con mèo hoa ngồi ở đối diện ký túc xá, một con mèo hoang rất bản.

Trần Hoan Hoan ngây người nhìn con mèo hao không mời mà đến, nó cũng nhìn nàng chằm chằm. Đôi mắt to tròn háy háy trông rất đáng yêu, Trần Hoan Hoan không có nhiều sở thích, trong số sở thích ít ỏi đó nàng thích mấy con thú nhỏ.

Trần Hoan Hoan nhìn con mèo bần mặc dù hơi to xác nhưng khá đáng yêu, nàng nổi lòng yêu thương xoay người đặt bồn rửa mặt xuống. Trần Hoan Hoan tươi cười cẩn thận đến gần con mèo bần, vừa tới gần nó vừa cười nói:

- Mèo con ngoan, để tỷ tỷ mang người đi ăn đồ ngon, có cá!

Mèo hoa này là mèo cường hóa trung giai được Diệp Dương Thành phái đến bảo vệ Trần Hoan Hoan. Sau khi được cường hóa trung giai, chỉ số thông minh của con mèo hoang giúp nó có suy nghĩ đơn giản. Con mèo hoang nhìn Trần Hoan Hoan cười rất hiền, nghe nàng lẩm bẩm, tròn mắt mèo hoa xoay tròn. Bảo vệ sát bên người cũng hay?

Nghĩ đến đây con mèo hoang bày ra bộ dáng lười biếng, kêu với Trần Hoan Hoan:

- Meo . . .

con mèo hoang kêu một tiếng gây rắc rối lớn. Ủy viên đang kiểm tra phòng gần đó nghe tiếng mèo kêu, nhúu mày ra khỏi ký túc xá, trông thấy mèo hoa ngồi tại đó thì hỏi Trần Hoan Hoan:

- Hoan Hoan, con mèo này ở đâu ra?

Trần Hoan Hoan không giấu diếm:

- Không biết.

Trần Hoan Hoan đứng thẳng dậy trả lời:

- Có lẽ là từ bên ngoài chạy vào, ta vừa mở cửa đã thấy nó ngồi ở đây.

Ủy viên không thích mèo hoa chút nào:

- Đây là con mèo hoang?

Ủy viên nhúu mày bịt mũi, mắt kiên nhẫn giậm chân đuổi đi:

- Ra ngoài ra ngoài!

Trần Hoan Hoan không nhìn được, nhúu mày nhìn ủy viên, nói:

- Vương tỷ, con mèo hoang thật đáng thương.

Trần Hoan Hoan xưng hô ủy viên là Vương tỷ nhưng mặt mày không chút tôn kính.

- Đáng thương? Có rất nhiều chó mèo hoang trên thế giới rất đáng thương, sao người không nhặt chúng nó về hết đi?

Ủy viên họ Vương không chút khách sáo phản bác Trần Hoan Hoan:

- Con mèo hoang từ bên ngoài chạy vào, người có biết trên người nó mang theo bao nhiêu mầm bệnh vi khuẩn không? Nơi này là ký túc xá, không phải bãi rác. Nếu vi khuẩn trên người nó làm các bạn học bị bệnh thì người sẽ chịu trách nhiệm sao?

474. Chương 437: Lão Tử Và Các Người Không Ngừng!

Chương 437: Lão tử và các người không ngừng!

Cái mũ to chụp lên đầu làm Trần Hoan Hoan không cãi lại ủy viên nữa, dù lòng không muốn. Trần Hoan Hoan hờn giận xoay người đóng cửa phòng ký túc xá, nhanh tay ôm mèo hoa vào ngực mình.

Trần Hoan Hoan hỏi:

- Vậy ta mang nó đi là được đúng không?

Trần Hoan Hoan mặc kệ ủy viên họ Vương có phản ứng gì, nàng sải bước chạy xuống cầu thang. Trần Hoan Hoan không rửa mặt đánh răng, không chải tóc, ngực ôm con mèo hoang bốc mùi hôi nhưng khi đi thì long hành hổ bộ rất là hùng dũng.

Ủy viên họ Vương nhìn bóng lưng Trần Hoan Hoan đi xa, hàm hừ:

- Bị bệnh nhập viện cho đáng đời.

Trần Hoan Hoan ôm con mèo hoang xuống cầu thang, ngoái đầu nhìn ủy viên họ Vương lộ biểu tình chán ghét, nàng cúi đầu nhìn mèo hoa trong ngực mình.

Trần Hoan Hoan nhỏ giọng nói:

- Ta mang người đi tắm, sau này ta sẽ nuôi người.

Mèo hoa được Trần Hoan Hoan ôm che mặt rơi lệ. Không lẽ sau khi được chủ nhân cường hóa thì mèo cách của nó cũng mạnh lên?

Tuy con mèo hoang dao động ghê gớm nhưng nó nhớ mục đích của mình, mặc cho Trần Hoan Hoan ôm trong ngực, mắt mèo màu lam xoay tròn nhìn bốn phía. Mèo hoa chợt chú ý thấy hơi thở khác lạ từ vĩa hè cây xanh bên ngoài tòa nhà ký túc xá. Mèo hoa nhìn kỹ, một cái lỗ đen thui . . .

Mèo hoa kêu lên:

- Meo!

Mèo hoa vùng vẫy thoát khỏi vòng tay Trần Hoan Hoan, trong phút chốc nó đuổi chân ra đập nàng té ngồi xuống bậc thang.

Trần Hoan Hoan chưa kịp tức giận mắng mèo hoa ăn cháo đá bát, ngay khi nàng ngồi bệch xuống bậc thang, giấy sau nghe thanh âm trầm đục từ ngoài ký túc xá.

Đoàng!

- A!!!

Thanh âm trầm đục chưa dứt, phía vĩa hè cây xanh vang giòn nam hét thảm thiết. Không ai chú ý đến nam nhân hét lên một tiếng rồi ngừng bật, một khí thể xám mông lung trên bầu trời lao nhanh đến. Một luồng khói bắn ra cuốn lấy tia sáng phóng lên cao, biến mất phía cuối trời.

Trần Hoan Hoan hết hồn ngã ngồi trên bậc thang, trán toát mồ hôi lạnh. Trần Hoan Hoan cứng ngắc tại chỗ không dám nhúc nhích.

Trần Hoan Hoan có tham gia huấn luyện quân sự, gia gia, phụ thân, ca ca đều ra từ quân đội. Trần Hoan Hoan từ nhỏ lớn lên trong hoàng cảnh đó làm sao không biết thanh âm trầm đục kia là gì? Đó là tiếng súng.

Tiếng súng vang lên ngay sau khi Trần Hoan Hoan té xuống, nghĩa là mục tiêu người bắn súng chính là nàng, Trần Hoan Hoan.

Từ nhỏ đến lớn Trần Hoan Hoan chưa từng trải qua chuyện này, nàng sợ hãi ngây người. Trần Hoan Hoan ngồi trên bậc thang nửa phút sau mới nhớ đến tiếng hét thảm trước đó, nàng bản năng nhìn vĩa hè cây xanh hình chữ nhật ngoài cổng ký túc xá. Trần Hoan Hoan to gan từ từ đứng dậy, từng bước đi tới.

Trần Hoan Hoan cách vĩa hè khoảng mười mấy thước, cự ly ngắn ngủi nhưng nàng cảm giác như chạy đường dài vạn thước. Tâm tình áp lực, đầu óc trống rỗng, Trần Hoan Hoan thậm chí không biết nàng đi hết đoạn đường hơn mười thước này mất bao lâu.

Nhưng tóm lại Trần Hoan Hoan là người chứng kiến thứ nhất hiện trường vụ án. Các học sinh khác nghe tiếng súng, chưa kịp chạy đến thì Trần Hoan Hoan đã tới vĩa hè cây xanh. Trần Hoan Hoan trông thấy nữ nhân khoảng hai mươi tuổi té ngã dưới đất.

Một khẩu súng lục màu đen rút bên cạnh nữ nhân khoảng hai mươi tuổi, bụng gầy như bị móng vuốt động vật nào đó xé rách, nội tạng rơi ra ngoài.

Thấy hình ảnh này Trần Hoan Hoan cảm giác dạ dày quặn thắt, nàng há mồm nôn thốc nôn tháo.

- Ừa!

Trần Hoan Hoan nôn mửa, bụng quặn thắt. Các thầy trò nghe thanh âm chạy tới hiện trường, rất nhanh có một thầy giáo gọi điện thoại báo cảnh sát. Khi thầy giáp cúp máy, có tiếng súng từ phía đông nam vang lên.

Đoàng!

Hai tiếng súng rõ to khiến đại học Khánh Châu thị chìm trong không khí lòng người hoảng sợ. Cảnh sát nhận được điện thoại báo tin nhanh chóng chạy tới hiện trường xem xét xác sát thủ định ám sát Trần Hoan Hoan. Có hai cảnh sát hỏi thăm người ngoài tìm đến Trần Hoan Hoan, muốn moi tin hữu dụng từ miệng nàng.

Nhưng bây giờ đầu óc Trần Hoan Hoan trống rỗng, hỏi gì cũng lắc đầu.

Hai cảnh sát cầm nín, không biết làm sao tra hỏi.

Trần Hoan Hoan bỗng hỏi:

- Cảnh sát đại ca, người đó chết như thế nào?

Một cảnh sát thuận miệng trả lời:

- Là bị vật nhọn giống vuốt động vật rạch thủng bụng.

Cơ mặt cảnh sát đó cứng lại, gã nhìn Trần Hoan Hoan, hỏi:

- Nàng hỏi cái này làm gì?

- Là nó . . .

Nghe cảnh sát trả lời, Trần Hoan Hoan nhớ ngay con mèo hoa bắn thiu ngời đối diện ký túc xá, nhớ nó vùng khỏi vòng tay nàng, đập nàng té rồi biến mất.

Trần Hoan Hoan suy nghĩ một lúc sau đó khẳng định, lòng thắm rít gào:

- Là nó, là nó cứu ta!

Nhìn biểu tình của Trần Hoan Hoan kỳ quặc, hai cảnh sát cho rằng nàng có điều đáng ngờ. Hai cảnh sát giao lưu ánh mắt với nhau, định mời Trần Hoan Hoan về đồn phối hợp điều tra thì bà vai bị người vỗ.

Hai cảnh sát bản năng ngoái đầu lại, một giấy chứng nhận giờ trước mặt họ.

- Ta nhận hai vụ án này.

Hai cảnh sát chưa kịp nhìn kỹ thì nam nhân cầm giấy chứng nhận đã cất đi, thản nhiên nói:

- Bên ký túc xá giáo sư có một thầy giáo bị súng bắn trúng, mau kêu xe cấp cứu.

Hai cảnh sát biến sắc mặt, vội gật đầu, liên tục nói:

- Vâng vâng vâng, chúng ta đi kêu, kêu ngay!

Không phải bọn họ nhát gan mà nam nhân mặc đồng phục nói rõ thân phận cho bọn họ biết đó là người của quân đội, hai cảnh sát không trêu vào nổi.

Trước sau cách nhau chưa đến hai phút, trong chỗ giáo viên đại học Khánh Châu thị có hai tiếng súng nổ, cũng là hai nam nhân hơn ba mươi tuổi chết tại chỗ. Một người bị cắt bụng, nội tạng rơi đầy đất, người kia bị cắn đứt cổ, vết cắn đầm máu hằn rõ.

Trừ hai nam nhân xa lạ chết tại chỗ ra, Trần Hoan Hoan chỉ bị sợ, giáo sư đại học vì không kịp né nên bị trúng đạn ở đùi trái, vết thương không nhẹ không nặng.

Nhìn tình huống hiện trường, không phải nam nhân bắn súng không chính xác mà giây trước khi nổ súng có một động vật giống mèo cắt đứt cổ tay gã khiến viên đạn bay lệch hướng. Nam nhân không kịp bắn phát súng thứ hai là cổ đã bị động vật không rõ cắn đứt.

Tiếng còi hú vang vọng khắp đại học Khánh Châu thị. Thầy trò tìm đập chân run, trong chuyện này tràn ngập hơi thở bí ẩn rồi lại làm bọn họ rất tò mò, suy đoán nhiều nhất là động vật cứu hai người bị hại rốt cuộc là cái gì?

Thầy trò trong trường học suy đoán lung tung, không ai chú ý thấy tất cả bị ba đôi mắt núp trong bóng tối quan sát.

Trước khi Diệp Dương Thành giải trừ mệnh lệnh bảo vệ, một chó cường hóa, hai mèo cường hóa sẽ không rời một tắc bảo vệ mục tiêu của chúng nó, mãi khi nào Diệp Dương Thành giải trừ mệnh lệnh mới thôi.

Tiếng súng giống nhau, kết quả giống nhau trên khắp đông nam bộ tỉnh Chiết Giang. Từng cái bóng kỳ lạ tựa nốt nhạc nhảy nhót. Đại chiến ám sát và bảo vệ trình diễn. Diệp Dương Thành mới thành lập đại quân sinh vật lực địa đã biểu hiện sức chiến đấu của chúng nó, cũng chứng minh giá trị tồn tại.

- Chủ nhân, Chu Đông Ny Hồng Liễu trấn bị hai sát thủ hợp sức ám sát, vai trái bị đạn cắt trầy nhưng không đáng lo. Hai sát thủ đã bị giết tại chỗ.

475. Chương 438: Sinh Mệnh Đã Đi Đến Tận Cùng

Chương 438: Sinh mệnh đã đi đến tận cùng

- Chủ nhân, Dương Văn Huy Bảo Kinh Trấn bị một đại nhân vật ám sát, không bị thương gì, sát thủ đã bị xử quyết.

- Chủ nhân, Tăng Soái Khang Bạch Hà Trấn bị một sát thủ ám sát, chân trái trúng đạn bị thương nhẹ, sát thủ kia đã đền tội.

- Chủ nhân, Ngô Ngọc Phương Bảo Kinh Trấn bị hai sát thủ . . .

- Cái gì?

Nhung Cầu chưa nói hết tin tức cấp dưới phản hồi thì Diệp Dương Thành nhảy cẫng lên từ sofa.

Biểu tình Diệp Dương Thành cực kỳ nghiêm túc, căng thẳng nói:

- Nói mau!

- Cái kia . . .

Thấy phản ứng kịch liệt của Diệp Dương Thành, Nhung Cầu rụt cổ lại, ngại ngùng nói:

- Chủ nhân, lão chủ mẫu không đáng lo, hai sát thủ đã bị Đại Hoàng, A Hoàng trực tiếp giải quyết trước khi sát thủ hành động. Lão chủ mẫu chỉ bị sợ hãi, thậm chí không biết mục tiêu của hai sát thủ là mình.

Diệp Dương Thành nghiêng răng ken két:

- Đám chó chết khôn nạn, dám ra tay với mẫu thân của ta . . .!

Diệp Dương Thành hung dữ nói:

- Thần tù giả ơi thần tù giả, lão tử và các người không ngừng!

Tuy nói chỉ là sợ bóng sợ gió nhưng cá tính bao che khuyết điểm của Diệp Dương Thành thì dù trong một lúc không thể tìm thần tù giả tính sổ, nhưng những kẻ là sát thủ lại không giống sát thủ nói sao thì cũng có người chỉ huy sau lưng đi?

Tạm thời Diệp Dương Thành không có cách nào tìm thần tù giả tính sổ, hắn không ngại lôi tên khôn sai khiến đám sát thủ ám sát ra ngoài, trút hơn bực tức. Diệp Dương Thành không phải loại chịu thiệt, trước kia không phải, bây giờ cũng không, tương lai càng không phải.

Diệp Dương Thành biết rõ mục tiêu của sát thủ nhắm ngay Ngô Ngọc Phương là vì lúc trước Lưu Tuyết Doanh công tác trong tiệm mấy ngày, có tiếp xúc sơ. Ngô Ngọc Phương, mẫu thân của Diệp Dương Thành là người rất hiền hòa, quan hệ với Lưu Tuyết Doanh không tệ, vì thế mà vờ đến sát thủ tập kích.

Bất giác Diệp Dương Thành càng ghét Lưu Tuyết Doanh hơn. Tuy tình nghĩa bạn học gì đó sớm bị Diệp Dương Thành ném lên tận mây xanh, nhưng bây giờ đừng nói cái tình bạn học, dù Lưu Tuyết Doanh lên giường với hắn thì khi ra tay Diệp Dương Thành sẽ không mềm lòng.

- Tía nó, lão tử không phát uy thì nghĩ ta là trái cây cho bsp sao?

Diệp Dương Thành nhớ lại cái chết của đám người Điền Tiểu Kê, Tiểu Bàn Tử, nhớ đến tàn hồn Lưu Tuyết Doanh tàn sát bạn học cấp 3 của hắn vào mấy hôm trước. Trong bụng Diệp Dương Thành ôm cục tức, mặt hắn xanh mét.

Dường như chú ý thấy cảm xúc Diệp Dương Thành dao động dữ dội, Nhung Cầu bận rộn báo cáo vụ việc bất giác im miệng. Giọng vịt cổ quanh quẩn trong phòng khách sạn yên tĩnh lại.

Một người một chó im lặng một phút sau Diệp Dương Thành cúi đầu nhìn Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành nheo mắt nói:

- Nhung Cầu, ra lệnh chữa một người sống, chọn vị trí nào góc khuất xuống tay đi.

- Tuân lệnh chủ nhân!

Nhung Cầu hiểu muốn giữ lại người sống khó khăn hơn rất nhiều, nhưng Diệp Dương Thành đã ra lệnh thì nó đành nghe theo. Nhung Cầu gật đầu đồng ý, im lặng truyền lệnh mới của Diệp Dương Thành cho đội trưởng bộ mộ loài chó, loài mèo.

Diệp Dương Thành liếc Nhung Cầu, hắn thành lập liên lạc tâm linh với Bỉ Lạp Ngũ Đức đang bay đầy trời bắt quỷ hồn:

- Bỉ Lạp Ngũ Đức, thông báo cho người khác chút nữa sẽ có một người sống bị khống chế, tùy thời đợi lệnh. Nhận được tin của ta thì mang người kia đi ngay, sau đó thông báo vị trí ta ở.

Bỉ Lạp Ngũ Đức đang lao nhanh trong không trung nghe lệnh của Diệp Dương Thành thì sửng sốt, nhưng sau đó gã gật đầu, nói:

- Tuân lệnh chủ nhân! Bỉ Lạp Ngũ Đức hiểu rồi!

Bên Diệp Dương Thành đang hùng hực khí thế bảo vệ và phản kích, không ngừng bảo vệ người bình thường có liên quan với Lưu Tuyết Doanh từ tay sát thủ, giết những sát thủ tính ám sát người bình thường. Nếu tên nào may mắn có thể vào luân hồi, xui xẻo thì bị đám người Bỉ Lạp Ngũ Đức chạy tới khống chế linh hồn.

Mặt khác, tin tức không ngừng truyền đến Phó Diệc Chi vốn đầy thắc mắc rốt cuộc tìm hiểu rõ ngọn nguồn sự việc. Phó Diệc Chi đã hiểu lý do Diệp Dương Thành kêu gã thu gom tình báo.

Phó Diệc Chi một mình đi qua đi lại trong văn phòng, hoàn thiện thêm kế hoạch ban đầu. Phó Diệc Chi kéo ghế, ngồi xuống trước vi tính, tạo trang word mới. Phó Diệc Chi suy tư một lúc sau gõ lọc cọc.

Một bản báo cáo về tình báo sưu tầm lần này dần hiện ra. Báo cáo miêu tả tình huống là Phó Diệc Chi sưu tầm tình báo có nguyên nhân chính là vì gã tìm ra một ít dấu vết.

Một tổ chức sát thủ bí ẩn bỗng nổi điên ám sát huyết tẩy những người có liên quan Lưu Tuyết Doanh. Dự nhân hoạt động trong tỉnh Chiết Giang thì cứu những nạn nhân từ tay đám sát thủ. Vì tìm kiếm manh mối, chứng cứ từ hai phe giao chiến, nhổ tận gốc dị nhân hoạt động trong tỉnh Chiết Giang, Phó Diệc Chi vội vàng sưu tầm tài liệu của các nạn nhân, chạy tới bên cạnh người bình thường trung tâm hai phe giao chiến trước hoặc trong khi xảy ra vụ án.

Báo cáo che lấp này không có nhiều kỹ thuật, chỉ tỏ rõ Phó Diệc Chi đứng ở bên thứ ba. Nhưng biến động nho nhỏ đó không chỉ bảo đảm mối quan hệ giữa Phó Diệc Chi và Diệp Dương Thành không bị lộ ra, càng bảo đảm thân phận của hắn được giấu kín ở mức độ lớn nhất.

Phó Diệc Chi viết báo cáo xong thở phào nhẹ nhõm, thầm khen suy nghĩ mình nhanh nhạy.

- Thật thông minh.

Có báo cáo trong tay, Phó Diệc Chi không cần lo vấn đề khác. Bởi vì trước khi bên Diệp Dương Thành hành động thì Phó Diệc Chi sớm sắp xếp người phe mình hành động, dù là thân phận hay thời gian sẽ không ai liên tưởng, xâu chuỗi quan hệ giữa Diệp Dương Thành và Phó Diệc Chi với nhau.

Thể xác và tinh thần thả lỏng, Phó Diệc Chi xoay vòng ghế làm việc, biểu tình thoải mái nhẹ nhàng.

Trái ngược với Phó Diệc Chi là trong tòa nhà hành chính Yên Đài thị tỉnh Sơn Đông, Đồng Trường Xuân mặt trắng bệch, môi run run cầm điện thoại lắp bắp không nói nên lời.

Từ tám giờ sáng, Đồng Trường Xuân ra lệnh hành động, hai trăm thành viên tinh anh Ác Ma chi thủ chi nhánh Trung Quốc lên vào địa điểm dự bị nhanh chóng hành động. Mới đầu Đồng Trường Xuân nhận được vài tin tốt, thuận lợi giải quyết mục tiêu. Sát thủ ra tay đang vội vàng lao tới địa điểm có mục tiêu tiếp theo.

Đồng Trường Xuân vốn cho rằng hành động ám sát quy mô lớn lần này sẽ thuận lợi diễn ra. Đồng Trường Xuân mặc kệ điều mình làm sẽ gây sóng gió thế nào trong Trung Quốc, gã chỉ biết nếu những người kia không chết thì gã sống không nổi nữa.

Cho nên khi nghe thuộc hạ báo cáo hành động thuận lợi, Đồng Trường Xuân suýt kêu người khai champagne chúc mừng. Không ngờ chưa đến nửa tiếng, mới có tám tin tốt thì tin xấu tựa tuyết rơi trước mặt Đồng Trường Xuân.

Một chốc là thuộc hạ này mất liên lạc, một lát là thuộc hạ kia mất tích. Những thuộc hạ Đồng Trường Xuân phái ra ngoài chấp hành nhiệm vụ đột nhiên bốc hơi khỏi trần gian.

Đồng Trường Xuân không thể liên lạc được với bọn họ, kết quả tốt nhất là người chết, kết quả tệ nhất là rơi vào tay cảnh sát, hoặc là trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên Trung Quốc khiến Đồng Trường Xuân e ngại.

476. Chương 439-1: Muốn Sống Không Được Muốn Chết Không Xong (thượng)

Mặc kệ đám thuộc hạ rơi vào tay cảnh sát, hay trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên đều không phải tin tốt cho Đồng Trường Xuân. Nó là tin tức khiến Đồng Trường Xuân tuyệt vọng.

Mỗi khi mất liên lạc với một người, không thể xác định đối phương sống hay chết là tâm tình của Đồng Trường Xuân lại tệ một phần. Ban đầu Đồng Trường Xuân có thể an ủi mình đây chỉ là ngoài ý muốn, nhưng . . .

Theo thời gian trôi qua, từng thuộc hạ mất liên lạc, Đồng Trường Xuân kinh hoàng, mất kiên nhẫn chờ đợi tiếp. Đồng Trường Xuân cắn răng định rời khỏi tòa nhà, mang theo vốn liếng tích lũy nhiều năm bỏ trốn thì sau lưng vang lên giọng Chung Tú Tuệ lạnh băng.

- Làm việc sao rồi?

Cửa sổ đã đóng kín, khóa trái đột nhiên có giọng nói làm Đồng Trường Xuân sợ bay mất hồn vía, suýt đánh rơi di động cầm trong tay. May mắn Đồng Trường Xuân nhanh tay miễn cưỡng cầm chắc điện thoại. Đồng Trường Xuân cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, quay người, chậm rãi quỳ xuống.

Đồng Trường Xuân dập đầu ba cái:

- Thánh nữ bình an.

Chung Tú Tuệ không thèm nhìn Đồng Trường Xuân quỳ lạy, giọng lạnh băng không chứa chút cảm xúc vang lên:

- Ta không muốn lặp lại lần thứ hai.

Chủ thủ kỳ lạ trong tay Chung Tú Tuệ làm Đồng Trường Xuân sợ teo tim.

Nhưng nói sao thì Đồng Trường Xuân là đại ca nhỏ của một thế lực hắc ám cao cao tại thượng lớn. Hơn mười năm gió mưa đủ rèn luyện Đồng Trường Xuân, tuy lúc này gã sợ chết khiếp nhưng biểu tình không lộ ra sơ hở.

Đồng Trường Xuân cố gắng khống chế tâm tình sợ hãi, nhỏ giọng nói:

- Bẩm thánh nữ, mọi kết hoạch thuận lợi. Nhưng có một số mục tiêu và tư liệu hơi khác nhau, bọn họ đang tra tìm, nếu không có gì bất ngờ . . .

Không đợi Đồng Trường Xuân nói hết, Chung Tú Tuệ lạnh lùng ngắt lời gã:

- Người không có vốn liếng xảy ra chuyện bất ngờ. Nhớ kỹ, người chỉ có thời gian hai ngày.

- Trước chiều mai nếu người không thể giết hết tất cả thì . . . Người và đám thuộc hạ phế vật không cần sống trên thế giới này nữa.

Chung Tú Tuệ há mồm ngậm miệng toàn là uy hiếp và sát ý. Đồng Trường Xuân thấp thỏm bất an, nhưng bây giờ lừa cũng chết, không lừa chết sớm hơn. Con người luôn ôm lòng may mắn, Đồng Trường Xuân không thể nào bỏ qua một đường sống khai thật ra hết.

Cho nên nghe Chung Tú Tuệ nói xong, Đồng Trường Xuân cung kính dập đầu ba cái, đáp:

- Xin thánh nữ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết sức . . .

Chung Tú Tuệ hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Chung Tú Tuệ như hồn ma biến mất tại chỗ, căn phòng tràn ngập không khí kỳ lạ.

Đồng Trường Xuân cảm giác Chung Tú Tuệ rời đi, gã cúi đầu chậm rãi ngược lên. Mặt Đồng Trường Xuân ướt đầm, mồ hôi tẩm ướt quần áo.

Đồng Trường Xuân run rẩy bỏ dậy, gã cho rằng mình có đủ thời gian chạy trốn.

Ai ngờ giọng Chung Tú Tuệ kỳ dị vang bên tai gã:

- Đi theo.

Đột nhiên nghe giọng Chung Tú Tuệ làm Đồng Trường Xuân biến sắc mặt nói:

- Ta . . .

Đồng Trường Xuân cười thảm, khom lưng nói:

- Tuân lệnh thánh nữ.

Giờ phút này, Đồng Trường Xuân như lão nhân tuổi xế chiều tùy thời xuống lỗ, nói cách khác gã đã mất niềm tin vào sự sống. Đồng Trường Xuân biết sinh mệnh của mình đã đi đến tận cùng.

Gần ngàn đại quân chó mèo cố gắng, hành động ám sát của thần tù giả lại bị phá sản, với cái giá là toàn quân bị diệt. Bên Diệp Dương Thành bảo vệ và phản kích cũng được thành công lớn.

Thuận lợi xử lý một trăm tám mươi mấy sát thủ, phe Diệp Dương Thành gần như không có thương g g. Có hai nguyên nhân, một là các sát thủ không ngờ phe Diệp Dương Thành đã sớm chuẩn bị sẵn chỉ chờ bọn họ đưa lên cửa là đóng cửa thả chó. Thứ hai, những sát thủ này chỉ là người bình thường, cùng lắm được huấn luyện chuyên nghiệp. Dưới vuốt và răng nanh của chó mèo cường hóa thì không có năng lực chống cự.

Giống trống khua chiêng chuẩn bị lâu như vậy, tuy rằng toàn quá trình khó tránh khỏi xảy ra ngoài ý muốn dẫn đến mấy mục tiêu được bảo vệ bị sát thủ giết, những mục tiêu chưa kịp điều tra bị chết thảm, Ngô Ngọc Phương mẫu thân của Diệp Dương Thành suýt bị sát thủ đánh lén.

Nhưng mặc kệ trải qua thế nào, kết quả khiến Diệp Dương Thành vô cùng vừa lòng. Đặc biệt những sát thủ bị Diệp Dương Thành ra lệnh mười hai linh sử người da đen Bỉ Lạp Ngũ Đức khổng lồ chế ném vào mảnh đất cửu âm ở đập nước Cửu Long, hồn phách sát thủ bị lệ quỷ chuyển hóa. Diệp Dương Thành như thấy tương lai có dư dả thuộc hạ.

Tóm lại một lần này sát thủ tập kích đem lại thu hoạch bất ngờ khá lớn cho Diệp Dương Thành. Nhưng Diệp Dương Thành sẽ không vì điều này mà cảm ơn chỉ huy núp sau lưng đám sát thủ. Không nói thứ khác, chỉ riêng việc đám sát thủ dám ra tay với Ngô Ngọc Phương, mẫu thân của hắn đã là điều không thể tha thứ.

Huống chi nếu không có Diệp Dương Thành phát hiện ý đồ của đối phương trước, lên kế hoạch đối phó thì chắc chắn đám sát thủ sẽ gây ra gió tanh mưa máu trong tỉnh Chiết Giang, khi đó rắc rối không nhỏ.

Trong pháp luật có điều lệ là phạm tội chưa toại huống chi là có Diệp Dương Thành?

Diệp Dương Thành sắp xếp tám linh sử người da đen canh gác gần mảnh đất cửu âm, phòng ngừa sức một mình Viên Đình Đình bất lực khiến lệ quỷ chuyển hóa xong chạy trốn. Vì bảo vệ an toàn cho người nhà, Diệp Dương Thành trừ xếp tám vua chó ra còn để lại mấy chó mèo cường hóa bên phụ mẫu, hết sức bảo vệ an toàn cho bọn họ.

Làm xong mọi chuẩn bị, Diệp Dương Thành vỗ mông đứng lên khỏi sofa, vuốt đầu Nhung Cầu.

Diệp Dương Thành nói:

- Bây giờ chúng ta nên đi gặp người sống kia, không ai có thể đánh lén chủ nhân của người rồi thoải mái sống. Trước kia không có, bây giờ cũng không.

Dường như phối hợp mấy câu Diệp Dương Thành nói, Nhung Cầu báo cáo tin tức suốt buổi sáng phát ra tiếng sủa vang dội:

- Gâu gâu!

* * *

Ngô Ngọc Phương nghĩ lại mà run, nhưng trước mặt bằng hữu, nàng không muốn tỏ ra yếu đuối.

- . . . Người không thấy đâu, hai người kia bị hai con chó hoang nhếch nhác cắn đứt cổ, tình hình máu me bảo đảm người xem xong khó ngủ ba tháng.

Ngô Ngọc Phương chỉ có thể dùng giọng điệu đùa giỡn nói ra:

- Đặc biệt sau khi hai nam nhân bị cắn chết có hai khẩu súng rơi bên cạnh, biết không? Đó là súng ngắn thật sự!

- Hai nam nhân kia làm gì vậy?

Một nữ nhân trung niên có quan hệ rất tốt với mẫu thân của Diệp Dương Thành kinh kêu:

- Mang theo súng bên người? Còn hai con chó kia có bị người bắt không?

- Người không xem ti vi sao? Trừ cảnh sát mang súng làm lính ra, còn lại hoặc là sát thủ hoặc xã hội đen, tóm lại không phải người tốt.

Ngô Ngọc Phương trả lời:

- Còn hai con chó thì người ta đều thảo luận không chừng là chó cảnh sát chạy ra.

Trong lúc Ngô Ngọc Phương dùng cách kể chuyện giảm bớt cảm xúc căng thẳng thì giọng Diệp Hải Trung lo lắng từ ngoài cửa vọng vào:

- Ngọc Phương, nàng có sao không?

Rất nhanh, phụ thân Diệp Hải Trung chạy vào phòng, thấy thê tử cắn hạt dưa và nữ nhân trung niên, gã ngáy người.

Diệp Hải Trung kinh ngạc hỏi:

- Chẳng phải nàng nói . . .

477. Chương 439-2: Muốn Sống Không Được Muốn Chết Không Xong (hạ)

Thấy Diệp Hải Trung đẩy cửa bước vào, nữ nhân trung niên biết chuyện đứng dậy:

- Ô, Hải Trung đã về?

Nữ nhân trung niên cười nói:

- Vậy được rồi, hai người từ từ trò chuyện đi, ta phải về nấu cơm cho bọn nhỏ.

Thấy nữ nhân trung niên đứng dậy, trong lòng Diệp Hải Trung lo lắng, lễ phép nói mấy câu giữ lại:

- Sao đi mau vậy? Ngồi chơi chút nữa đã.

Nhưng nữ nhân trung niên dứt khoát cười rồi đi.

Ngô Ngọc Phương đứng dậy tiến bằng hữu ra cửa, sau đó đóng cửa phòng lại, tựa vào kính thủy tinh thở hổn hển.

- Má ơi, sợ chết cha.

Diệp Hải Trung nghe thê tử nói, lại nghĩ đến biểu hình cắn hạt dưa nhẹ nhàng của nàng, gã biết ngay trong bụng Ngô Ngọc Phương nghĩ gì.

Diệp Hải Trung bật cười hỏi:

- Sĩ diện khổ thân.

Nhưm nói sao thì đây chỉ là sợ bóng sợ gió.

Hai vợ chồng ở trong nhà an ủi nhau, bọn họ không biết có bảy, tám cặp mắt nhìn hết từng hành động, bao gồm cảnh Ngô Ngọc Phương ồn ào trong ngực Diệp Hải Trung.

Hơn mười một giờ khuya, các ngôi nhà lục tục tắt đèn nghỉ ngơi, trong tòa nhà hành chính công ty trách nhiệm hữu hạn tập đoàn giải trí Cửu Diệu, Yên Đài thị tỉnh Sơn Đông vẫn sáng ngọn đèn. Có nhiều nam nhân mặc đồ tây đen đi ra đi vào, cảnh tượng bận rộn.

Tầng mười hai cao ốc, văn phòng vốn thuộc về đồng sự trưởng kiêm tổng giám đốc Đồng Trường Xuân. Chung Tú Tuệ ngồi trên ghế không nói tiếng nào, không nhúc nhích một chút. Chung Tú Tuệ ngồi yên tại chỗ tựa hờn đá.

Đồng Trường Xuân vốn nên cùng Chung Tú Tuệ ở trong văn phòng lúc này không thấy bóng dáng đâu, văn phòng làm việc chỉ có mình nàng.

Thời gian trôi qua từng phút giây. Mười một giờ rưỡi khuya, cửa phòng đóng kín bị nhẹ nhàng đẩy ra. Hai nam nhân vạm vỡ mặt mộc mặc đồ tây đen kéo Đồng Trường Xuân người mềm mại như chó chết vào văn phòng của mình. Đồng Trường Xuân bị kéo hai mắc cá chân lê lét như túi rác, bị ném lên cao hai thước rồi rơi tự do. Đồng Trường Xuân đập xuống nền gỗ thật phát ra tiếng hét suy yếu.

Đồng Trường Xuân hầu như bị ép cạn tất cả sức lực, các ngón tay co lại thành nắm đấm chỉ là hy vọng xa vời. Các khớp xương toàn thân Đồng Trường Xuân như bị đập gãy rồi đối phương dùng bí thuật buộc gã sống trong đau đớn.

- Thánh. . . Thánh nữ . . .

Tất cả làm Đồng Trường Xuân như ở trong địa ngục, muốn sống không được muốn chết không xong.

Đồng Trường Xuân bị hai quái vật kéo đến trước mặt Chung Tú Tuệ, gã dùng hết sức lực cuối cùng, chặt vật như chó mèo hoang ngắc ngứ kêu lên:

- Xin . . . Xin người hãy . . . Giết . . . Giết ta đi . . .

Chung Tú Tuệ luôn hóa đá đột nhiên có phản ứng.

- Giết người?

Không thấy Chung Tú Tuệ có hành động gì, nàng đột nhiên biến mất trên ghế làm việc rồi đột ngột xuất hiện bên cạnh Đồng Trường Xuân. Chung Tú Tuệ nhẹ giọng thủ kỳ lạ, lắc lư. Hai nam nhân vạm vỡ khom lưng hành lễ với Chung Tú Tuệ, ra khỏi văn phòng, đóng cửa lại.

Chung Tú Tuệ đứng bên cạnh Đồng Trường Xuân, nàng cầm chủ thủ có thể dễ dàng lấy mạng gã, nhưng nàng không làm như vậy. Chung Tú Tuệ cười tủm tỉm chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Đồng Trường Xuân, chủ thủ lạnh lẽo rạch rạch ống quần chân trái của gã.

Chung Tú Tuệ mỉm cười nói:

- Nếu người có gan che giấu tình huống thật với ta chẳng lẽ không có can đảm sống sao?

Đồng Trường Xuân có khổ không nói nên lời, co đầu không dám la lên. Lời cầu xin vừa rồi đã ép khô chút sức lực cuối cùng của Đồng Trường Xuân. Lần đầu tiên Chung Tú Tuệ mỉm cười với gã làm Đồng Trường Xuân rợn tóc gáy, sống lưng lạnh lẽo.

Chung Tú Tuệ từ từ rạch quần Đồng Trường Xuân, bóp đùi gã lộ ra trong không khí. Sống lưng chủ thủ xẹt qua đùi Đồng Trường Xuân.

Chung Tú Tuệ nhẹ giọng nói:

- Có lẽ người không biết, những kẻ định lừa bịp ta, không nhìn ta, người phản bội ta bây giờ đã là khung xương trắng. Có biết tại sao không?

Đồng Trường Xuân rất muốn gào thét gã không muốn biết chút nào, nhưng gã không có sức trả lời. Đồng Trường Xuân trừ rên rỉ ra không thể phát ra thanh âm nào khác.

Chung Tú Tuệ không định nghe Đồng Trường Xuân đặt câu hỏi, nàng cười khê lăm bấm mấy âm phù trúc trắc. Chủ thủ trong tay Chung Tú Tuệ lóe ánh sáng xanh âm u, những ánh sáng xanh như vật sống chui vào đùi Đồng Trường Xuân.

Cảm giác lạnh lẽo, Đồng Trường Xuân phục hồi chút sức lực.

Đồng Trường Xuân run rẩy van xin:

- Thánh nữ . . . Ta biết sai . . . Van cầu người . . . Van cầu người giết ta đi, cầu . . .

- Bây giờ đùi của người nhạy cảm hơn bình thường gấp hai mươi lần.

Chung Tú Tuệ phớt lờ Đồng Trường Xuân van xin, từ tốn nói:

- Đau đớn cũng mở rộng gấp hai mươi lần. Người biết không? Những kẻ định lừa bịp ta, không nhìn ta, người phản bội ta cuối cùng sẽ biến thành xương trắng . . .

- A!!!

Tiếng gào rú tê lương bỗng vang lên trong gian phòng làm việc.

Chung Tú Tuệ cầm chủ thủ cắt một miếng thịt mỏng trên đùi Đồng Trường Xuân, động tác nhẹ nhàng vén vải đen lên nhét miếng thịt trong suốt vào miệng. Chung Tú Tuệ nhai nuốt chậm rãi, sau đó bật cười.

- Ha ha ha ha ha ha! Hiện tại người nên biết tại sao những người đó biến mất khung xương rồi đi?

Đồng Trường Xuân gào rú:

- A . . . Ma nữ . . . Người là ma nữ . . . A!

- Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười kỳ dị chói tai mà âm u vang vọng trong văn phòng trang trí xa hoa, xen lẫn tiếng hét the thé. Chủ tử của Chung Tú Tuệ tung bay trên dưới, nhét từng miếng thịt trên người Đồng Trường Xuân vào miệng nàng.

Không biết Chung Tú Tuệ dùng bí pháp gì mà Đồng Trường Xuân bị cắt thịt chẳng những không đau ngứa xủ ngược lại càng lúc càng tỉnh táo, tiếng gào rú liên tiếp, thanh âm vang càng lúc càng lớn. Khiến người thấy kỳ lạ là mặt Đồng Trường Xuân đỏ rực, đùi bị cắt da thì trắng bóc. Chung Tú Tuệ cắt bao nhiêu miếng thì không một giọt máu rơi xuống đất.

Rất nhanh một chân của Đồng Trường Xuân bị Chung Tú Tuệ cắt còn khung xương, trắng tinh khiết, không có chút màu đỏ nào. Như thể máu toàn thân Đồng Trường Xuân đều dâng lên nửa người trên không chảy xuống dưới.

Chung Tú Tuệ nhìn chân Đồng Trường Xuân đã mất da thịt, lộ biểu tình say mê:

- Lại một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Chung Tú Tuệ vuốt ve xương trắng, phớt lờ Đồng Trường Xuân thê thảm gào rú.

Chung Tú Tuệ lẩm bẩm:

- Đáng tiếc . . . Ta đã ăn no.

- Thánh . . . Thánh nữ . . .

Nghe Chung Tú Tuệ lẩm bẩm, chút lý trí còn sót lại thúc giục Đồng Trường Xuân mở miệng van xin. Đồng Trường Xuân mới la hai chữ thánh nữ thì Chung Tú Tuệ bỗng đứng dậy, ánh mắt kỳ lạ nhìn khuôn mặt gã đỏ rực. Ánh mắt của Chung Tú Tuệ làm Đồng Trường Xuân như rơi vào hầm băng, lạnh từ đầu đến chân.

Không đợi Đồng Trường Xuân mở miệng nói thêm câu nào, Chung Tú Tuệ nhẹ phất tay phải hươ chủ tử kỳ lạ. Không cần Chung Tú Tuệ mở miệng hay làm động tác gì, khi nàng ngừng hươ chủ tử, cửa phòng đóng kín bị đẩy ra. Tám nam nhân vạm vỡ cao trên một thước chín ừa vào văn phòng.

478. Chương 440: Ban Cho Người Thân Bất Tử

Tám nam nhân vạm vỡ mặt mộc, nhìn Đồng Trường Xuân nằm dưới đất như phát hiện mục tiêu, đôi mắt đỏ rực trầm thấp gầm rống:

- Gao!

Tiếng gào như dã thú gầm qua đi, tám nam nhân vạm vỡ chen chúc nhau nhào lên người Đồng Trường Xuân, cảnh tượng xảy ra tiếp theo đủ làm bất cứ ai nhát gan sợ chết khiếp.

- A!!!!

Tiếng gào thét cực kỳ thê lương vang lên. Một nam nhân vạm vỡ siết chặt cánh tay trái của Đồng Trường Xuân, vang tiếng xé rách, máu phun tung tóe. Cánh tay trái của Đồng Trường Xuân bị nam nhân vạm vỡ xé ra. Mặc kệ tình trạng của Đồng Trường Xuân như thế nào, nam nhân vạm vỡ xé cánh tay trái của gã xuống nhai ngấu nghiến như sói đói, không tha cả xương cứng. Thanh âm răng rắc không ngừng vang lên, khiến người rét run.

Ngay sau nam nhân vạm vỡ đó, cánh tay phải, chân phải, gan, ruột, đầu Đồng Trường Xuân bị xé ra. Một con người bị phân thân sống.

Tám quái vật mặc đồ tây đen trông như con người chớp mắt chia cơ thể Đồng Trường Xuân ra. Chung Tú Tuệ còn chứa lại xương chứ đám quái vật này chỉ để lại đồng vãi rách chứng minh Đồng Trường Xuân từng tồn tại trên cõi đời.

Một con người đang yên lành, sống sờ sờ lại bị ngược giết máu me tàn bạo. Trong quá trình bị thương tổn, án niệm tích lũy đủ chống đỡ người đó sống trên thế giới này mấy năm. Nếu gặp mảnh đất cừu âm thì có thể thuận lợi biến thành lệ quý, thực lực cao hơn lệ quý bình thường nhiều.

Cách nóc nhà văn phòng mấy cm, oan hồn Đồng Trường Xuân lơ lửng nhìn xuống dưới chỉ còn lại một xương chân, không dám rục rịch.

Vì khi Đồng Trường Xuân trở thành oan hồn, giây sau gã cảm nhận hơi thở khiến gã sợ hãi, cực kỳ khó chịu tràn ngập trong văn phòng. Nếu so sánh tình trạng của Đồng Trường Xuân bây giờ là vong linh thì năng lượng kia là quang minh thần thánh.

Đổi cách nói đạo gia Trung Quốc thì đó là hạo nhiên chính khí chẳng biết bao phủ trong văn phòng từ bao giờ. Nghĩ là bao gồm Đồng Trường Xuân, thật ra mọi người trong văn phòng đã ở trong rọ, bị vô hình phong tỏa.

Phát hiện này làm Đồng Trường Xuân sợ teo tim, ý định tìm Chung Tú Tuệ trả thù cũng nén lại. Đồng Trường Xuân biết chiến đấu đẳng cấp cỡ này Đồng Trường Xuân oan hồn nho nhỏ như gã có thể tham gia. Điều bây giờ Đồng Trường Xuân làm được là cẩn thận bảo vệ mình, tránh cho văng miếng.

Khiến Đồng Trường Xuân thấy lạ là gã phát hiện hạo nhiên chính khí nhưng tại sao tám quái vật, ma nữ Chung Tú Tuệ tự xưng thánh nữ ở bên dưới lại như không hề nhận ra, chẳng chút lạ thường?

Đồng Trường Xuân không biết tám quái vật không có linh trí cao, năng lực tập trung tác chiến thân xác, không phát hiện ra hơi thở đó là tất nhiên. Chung Tú Tuệ tự xưng là thánh nữ nhưng nàng chỉ là con rối bị tàn hồn khống chế. Đừng nói tàn hồn kia núp trong cơ thể Chung Tú Tuệ, nàng không rảnh quan tâm chuyện khác. Dù tàn hồn rời khỏi xác Chung Tú Tuệ cũng không thể phát hiện hơi thở kia, vì bẩm sinh yếu thế, sau này cố gắng cũng không thể bù đắp.

Người phát ra hạo nhiên chính khí tất nhiên là Diệp Dương Thành biết tin tình báo nên từ Khánh Châu thị vội vàng chạy đến tỉnh Đông Sơn. Qua kinh nghiệm có được từ lần trước giam tàn hồn, Diệp Dương Thành hiểu rằng kết giới có khả năng áp chế đám quái vật. Mặc dù kết giới diện tích bao phủ lớn làm Diệp Dương Thành tiêu hao nhiều linh lực, nhưng biến thân hình dạng chiến đấu, tăng phúc pháp thuật lên hai trăm phần thì không tiêu hao quá nhiều.

Diệp Dương Thành thi triển hành không thuật từ ngoài khung cửa vào tầng mười hai tòa cao ốc, trong hình dạng chiến đấu hần thi triển tự nhiên chi đạo, hần đã có mặt trong văn phòng làm việc. Nói cách khác Diệp Dương Thành dùng thanh trường kiếm do Cửu Tiêu thần cách huyền hóa ra, mũi kiếm cách trái tim Chung Tú Tuệ gần 30cm.

- Đám phé vật.

Chung Tú Tuệ nhìn đồng thịt nát Đồng Trường Xuân để lại trên thế giới này, hừ lạnh một tiếng:

- Chút việc nhỏ cũng không làm sao, để bọn họ lại có ích gì? Thật không biết thánh chủ nghĩ sao nữa, xem ra ta đành tự mình hành động.

Chung Tú Tuệ rất miễn cảm với ba chữ Ôn Nhạc huyện, nhưng mục tiêu nhiệm vụ có hơn phân nửa tập trung tại Ôn Nhạc huyện. Chờ thánh chủ, thánh mẫu rời khỏi không gian thần cấm mà nàng chưa hoàn thành nhiệm vụ thì kết quả của nàng chỉ có một chữ chết, còn chết siêu thê thảm.

Vì hiểu điều này nên Chung Tú Tuệ mới giới hạn Đồng Trường Xuân trong vòng hai ngày làm xong việc. Chỉ cần Đồng Trường Xuân thanh lý hết mục tiêu trong hai ngày, nàng phái vài người đi kiểm tra là xong nhiệm vụ.

Nhưng Chung Tú Tuệ không thể ngờ là đám thuộc hạ của Đồng Trường Xuân chẳng những không hoàn thành nhiệm vụ còn toàn quân bị diệt. Đến nay Chung Tú Tuệ không rõ đám người kia chết như thế nào, là ai làm? Là ai phát hiện ý đồ của nàng?

Chẳng lẽ là những dị nhân luôn đối đầu với tổ chức Giới, từng một lần chiếm ưu thế? Chung Tú Tuệ ngẫm nghĩ, cảm thấy khả năng này không lớn. Đám dị nhân Ôn Nhạc huyện giới hạn số người, không thể hành động nhanh chóng mà dứt khoát như thế.

Trong ấn tượng của Chung Tú Tuệ thì đám dị nhân hoạt động trong Ôn Nhạc huyện chỉ khoảng bảy, tám người.

Nhưng trừ những dị nhân kia có xác xuất hành động ra còn ai làm? Trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên trung ương mới thành lập? Hay đơn giản là cảnh sát địa phương?

Đầu óc Chung Tú Tuệ mờ mịt, nàng chỉ biết rằng không thể ngồi chờ nữa. Dù Ôn Nhạc huyện là đầm rồng hang hổ thì Chung Tú Tuệ phải cắn răng xông pha, không chỉ vì nhiệm vụ, đơn giản là giữ mạng nhỏ của mình.

Chung Tú Tuệ giờ chủy thủ lên, nàng đang định ra lệnh chạy tới Ôn Nhạc huyện, khi Diệp Dương Thành định đâm trường kiếm vào tim nàng tiến Chung Tú Tuệ lên đường. Chủy thủ bỗng có rục rịch đánh gãy hành động của Chung Tú Tuệ và Diệp Dương Thành.

Ong ong ong ong ong!

Tiếng vù vù như ong mật vỗ cánh phát ra từ chủy thủ, mặt ngoài chủy thủ nổi lên sương khói màu đen. Nhìn thấy khói đen dâng lên, Chung Tú Tuệ, tám quái vật cùng quỳ hai gối xuống đất.

Chung Tú Tuệ giờ hai tay nâng chủy thủ qua đầu, cung kính hét to:

- Cung nghênh thánh chủ hàng lâm!

Diệp Dương Thành trong trạng thái tự nhiên chỉ đạo giắt nãy mình nghe Chung Tú Tuệ hét to, phản ứng đầu tiên là tình báo có sai lầm? Thần tù giả trốn khỏi không gian thần cấm ngay bây giờ?

Nghĩ đến khả năng này, tay phải của Diệp Dương Thành bản năng siết chặt chuôi trường kiếm bạc. Chỉ chờ thần tù giả lộ mặt, Diệp Dương Thành mặc kệ có đánh lại hay không, giờ trường kiếm đâm một nhát rồi tính.

Diệp Dương Thành quyết định xong nhẹ nhàng thụt lùi hai bước, từ thảm mềm lùi đến trên sàn gỗ, vì tránh cho dưới chân hõm xuống khiến đối phương cảnh giới. Diệp Dương Thành chuẩn bị sẵn sàng, trong hình dạng chiến đấu khoảng cách mười thước, trăm thước đều không thành vấn đề.

Trong cảm xúc vừa căng thẳng vừa mong chờ, Diệp Dương Thành nhìn chằm chằm khói đen bốc ra từ chủy thủ, nhìn nó lăn lộn trong không trung dần biến thành trắng, cuối cùng hình thành nửa người trên của nam nhân.

Diệp Dương Thành nhớ đến hai chữ ảnh chiếu, nhớ những thần tộc hắc đã thấy trong không gian thần tộc chiến tu thuật.

Chẳng lẽ thần tù giả này đúng là từ không gian bên ngoài vào trái đất?

479. Chương 441-1: Giờ Tay Nhắc Chân, Tan Thành Mây Khói (thượng)

Nhưng quan sát kỹ một lúc sau Diệp Dương Thành phủ định suy đoán, bởi vì ảnh chiếu thần tù giả khá mơ hồ, không có cảm giác giống người thật, nhìn là biết hàng nhái.

Hơn nữa ảnh chiếu của thần tù giả phải thông qua môi giới đặc biệt mới thi triển ra được, thanh chủy thủ là bằng chứng tốt nhất.

Diệp Dương Thành nghĩ thông mấy vấn đề này, hắc không vội vàng xử lý Chung Tú Tuệ, cố gắng kiên nhẫn nghe lên.

Nửa người mở miệng hỏi:

- Bối Thập Ngải Tư, nhiệm vụ tiến triển như thế nào?

Thanh âm mơ hồ hơi chói tai.

Chung Tú Tuệ, hoặc nên nói là Bối Tháp Ngải Tư nghe nửa người hỏi thì cúi đầu trả lời:

- Bẩm thánh chủ, nhiệm vụ . . . Nhiệm vụ tạm thời vẫn chưa hoàn thành.

- Nhưng xin thánh chủ yên tâm, Bối Tháp Ngải Tư sẽ xuất phát đi tỉnh Chiết Giang Trung Quốc ngay tự mình hoàn thành nhiệm vụ thánh chủ giao cho.

Thần tù giả hờ hững khề ừ, không có ý trách Bối Tháp Ngải Tư.

Thần tù giả nói:

- Cần điều chỉnh thời gian, có một nhiệm vụ cần người làm.

Bối Tháp Ngải Tư quỳ dưới đất nhỏ giọng nói:

- Xin thánh chủ sai bảo, Bối Tháp Ngải Tư thề sống chết hoàn thành!

- Nhiệm vụ chỉ có năm ngày, người phải thanh lý tất cả mục tiêu chuyển này, và nghĩ cách điều tra rõ tung tích thánh kinh.

Thần tù giả nói:

- Tin tức mới nhất từ Tỉnh Quốc thần xã Nhật Bản truyền về nói thánh kinh đã rơi vào Khánh Châu thị Trung Quốc. Một nam nhân Trung Quốc hơn ba mươi tuổi cướp thánh kinh, nhớ kỹ, người có năm ngày. Nếu không hoàn thành hai nhiệm vụ này thì người hãy tự mình kết thúc đi.

Bối Tháp Ngải Tư cắn răng hỏi:

- Thánh chủ, nếu lấy được thánh kinh thì Bối Tháp Ngải Tư . . .

- Nếu người lấy được thánh kinh, năm ngày sau đưa đi chỗ cách phái đông nam quần đảo Okinawa Nhật Bản ba trăm km, sẽ có huyết vệ tiếp ứng.

Thần tù giả trầm ngâm một lúc sau hứa hẹn:

- Hoàn thành hai nhiệm vụ này rồi ta sẽ ban cho người thân bất tử, lập người làm thánh nữ thứ hai dưới tay ta, được hưởng niềm vui trường sinh.

Được thần tù giả tự mình hứa hẹn, Bối Tháp Ngải Tư tự xưng là thánh nữ nhưng không phải thánh nữ thật toàn thân run lên:

- Tuân lệnh thánh chủ!

Bối Tháp Ngải Tư hưng phấn đồng ý:

- Chắc chắn Bối Tháp Ngải Tư sẽ dốc hết sức, muôn lần chết không chối từ!

Thần tù giả hờ hững liếc Bối Tháp Ngải Tư:

- Ừm!

Thần tù giả biến mất.

Diệp Dương Thành núp một bên nghe thấy hết, nhìn thấy tất cả. Diệp Dương Thành xâu chuỗi mọi mắc xích, ngầm nghĩ một lúc sau hần cứng người, được kết luận khiến hần vừa căng thẳng vừa mong chờ.

Thời gian thần tù giả phá không gian thần cấm không phải mười ngày mà là năm ngày sau, vị trí thoát khỏi không gian thần cấm không phải Bermuda mà ngay cửa nhà khu vực Diệp Dương Thành quản lý.

Diệp Dương Thành ngoài ý muốn biết được biến cố này, hần thầm mừng trong lòng. Nếu không phải Diệp Dương Thành được tin chính xác vội vàng chạy tới đây, nếu hần sau khi vào không bị đồng vãi rách, xương dưới đất hấp dẫn nên không đâm chết Bối Tháp Ngải Tư ngay thì đã không nghe được tin mới nhất của thần tù giả này. Năm ngày và mười ngày chênh lệch tận năm ngày, thời gian cách biệt đó đủ để xảy ra nhiều chuyện.

Diệp Dương Thành một lần nữa cảm giác mình may mắn đến nghịch thiên. Mới rồi cách biệt chưa tới một giây, nếu thần tù giả xuất hiện chậm hơn một giây thì Bối Thập Ngải Tư đã là vong hồn dưới kiếm của Diệp Dương Thành.

Chênh lệch một giây thay đổi kết cục nguyên sự kiện. Diệp Dương Thành biết năm ngày sau trong vùng biển cách quần đảo Okinawa ba trăm dặm hướng đông nam, thần tù giả sẽ trốn khỏi không gian thần cấm, hẳn vừa thấy căng thẳng vừa mong chờ.

Hiện giờ trong tay Diệp Dương Thành nắm giữ thực lực đủ để quyết đấu chính thức với thần tù giả. Hai thần tù giả luôn núp sau bóng tối đối đầu với Diệp Dương Thành, có thể nói là kẻ thù lớn nhất của hắn từ khi Diệp Dương Thành có được Cửu Tiêu thần cách. Huống chi bây giờ thần tù giả muốn có được thần quyền màu đen cũng đã rơi vào tay Diệp Dương Thành. Tổng hợp lại thì thần tù giả và Diệp Dương Thành chỉ có thể liều đầu cá chết lưới rách.

Thăng cấp thần cách thập giai cần số công đức huyền diệu làm Diệp Dương Thành đau đầu nhức óc, bất giác đưa mắt nhìn vào hai thần tù giả.

Thần tù giả tạo nghiệt trên trái đất, phải chăng sau khi Diệp Dương Thành xử lý bọn họ thì sẽ có được công đức huyền diệu hầu như không tưởng tượng nổi?

Một phần mong đợi xen lẫn bên trong, về công về tư Diệp Dương Thành đều không thể tha cho hai thần tù giả.

Diệp Dương Thành suy nghĩ, thầm nhủ tin tức mấu chốt của vụ việc:

- Năm ngày sau, vùng biển cách quần đảo Okinawa ba trăm dặm hướng đông nam . . . ha.

Diệp Dương Thành ngẩng đầu, ánh mắt nóng cháy nhìn chằm chằm Bối Thập Ngải Tư cách hắn mấy thước đang nâng chủy thủ chậm rãi đứng dậy. Diệp Dương Thành lắc tay, biến trở về bàn long ngân thương, nếu đã biết rõ tin tức thì kẻ giết giây sau màn cũng nên . . .

Bối Thập Ngải Tư chậm rãi đứng dậy, lẩm bẩm:

- Thánh kinh . . . chỉ cần cướp lại thánh kinh là ta sẽ được thánh chủ ban cho thân bất tử. Được thân bất tử thì ta chính là thánh nữ, có thể ngang hàng với nàng . . .

Bối Thập Ngải Tư chìm đắm trong giấc mơ đẹp của mình.

Tàn hồn không phải vạn năng, sau khi phân liệt trong vòng ba mươi năm nếu không được bí pháp luyện chế thân thể, ba mươi năm qua đi dù tàn hồn núp ở đâu cũng không tránh khỏi kết cuộc tan thành mây khói. Đối với binh sĩ cấp thấp nhất không có chút ý thức thì đây không phải vấn đề gì.

Nhưng đối với tàn hồn có ý thức riêng như Bối Thập Ngải Tư, ba mươi năm là tảng đá lớn đè ép chúng nó ngộp thở. Trong hoàn cảnh vùng vẫy cầu sinh này thân bất tử quá hấp dẫn Bối Thập Ngải Tư.

Huống chi thần tù giả còn hứa cho Bối Thập Ngải Tư làm thánh nữ thứ hai. Bối Thập Ngải Tư là tàn hồn của thánh nữ Lưu Tuyết Doanh phân liệt ra, mặt ngoài nàng khinh thường Lưu Tuyết Doanh nhưng quan hệ, địa vị của hai người rành rành ra đó, nàng phải cung kính với Lưu Tuyết Doanh.

Một khi Bối Thập Ngải Tư trở thành thánh nữ thứ hai, có thân bất tử thì nàng mới là Bối Thập Ngải Tư thật sự, nàng là Bối Thập Ngải Tư cùng ăn cùng ngồi với thánh nữ Lưu Tuyết Doanh.

Mộng mơ hấp dẫn vô cùng, đặc biệt Bối Thập Ngải Tư tự cho rằng đang trong hoàn cảnh an toàn, lai chìm vào giấc mơ tự mình dệt, đủ khiến bất cứ ai tỉnh thần hoảng hốt. Trong đầu Bối Thập Ngải Tư toàn là thân bất tử, phong cảnh và tự do sau khi trở thành thánh nữ.

Bối Thập Ngải Tư cười khúc khích:

- Ha ha ha ha ha ha! Thánh kinh, ta nhất định sẽ cướp lại thánh . . .

Bối Thập Ngải Tư chưa nói trọn câu thì Diệp Dương Thành cầm bàn long ngân thương xông lên, hấn lạnh lòng cười:

- Ta đã cho ngươi cơ hội, tiếc rằng ngươi không bắt chặt.

Bối Thập Ngải Tư chưa kịp phản ứng lại, Diệp Dương Thành đâm mạnh đầu bàn long ngân thương vào trái tim thân xác Chung Tú Tuệ.

Phập xoẹt!

Diệp Dương Thành giải trừ tự nhiên chi đạo, mặc giáp toàn thân lộ ra trong không khí. Tay Diệp Dương Thành cầm đầu bàn long ngân thương giờ ngang thân thương, đầu thương đâm vào ngực Chung Tú Tuệ chui ra sau lưng, xuyên thủng trái tim nàng.

480. Chương 442: Giết, Không Tha!!!

Diệp Dương Thành nghe được giọng của Đồng Trường Xuân, chậm rãi thả tay xuống, ngẩng đầu nhìn chúng ta cẩn thận bay hướng mình.

Diệp Dương Thành lạnh nhạt hỏi:

- Người là người mới rồi bị đám quái vật này nuốt sống?

- Đúng . . . Là ta . . .

Lần đầu tiên Đồng Trường Xuân dùng thân phận quý giao lưu với người, đối tượng còn là một người trông rất mạnh. Bình thường bộ dáng trời đất bao la lão tử của Đồng Trường Xuân sớm bị xóa sạch trong khi bị Bối Thập Ngải Tư hành hạ, chỉ còn lại chút khí phách đại ca. Nhưng khí phách đó cũng biến mất theo sự hành hạ, ăn sống.

Đồng Trường Xuân rụt cổ nói:

- Gia, đại. . . Đại gia. . . Thật . . . Thật ra ta chính là. . . Chính là một người bình thường, a không, là quỷ bình thường. Người đại nhân rộng lượng hãy tha cho ta đi.

- . . .

Lần đầu Diệp Dương Thành gặp quỷ nhất gan như vậy. Nghe Đồng Trường Xuân an xin, Diệp Dương Thành nhú mày, biểu tình chán ghét.

Diệp Dương Thành giấu đi cảm xúc, hỏi:

- Sao người ở đây?

Vấn đề này làm Đồng Trường Xuân nghẹn họng, sao gã ở đây? Trong tình huống chưa nắm rõ tính tình của Diệp Dương Thành như thế nào, Đồng Trường Xuân không dám trả lời bậy, trời biết đêm nay hắn tới đây làm cái gì.

Trả lời Đồng Trường Xuân là đồng sự trưởng giải trí Cửu Diệu thì gã lại lo Diệp Dương Thành có xích mích với Cửu Diệu, lập tức đánh gã hỗn phi phách tán trợn đời không thể siêu sinh.

Trả lời Đồng Trường Xuân là người phụ trách? Lỡ Diệp Dương Thành là loại người ghét ác như thù, gã anò là buôn bán ma túy, nào là mở sòng bạc, vậy chẳng phải là tự đưa mình vào hòng súng sao?

Đồng Trường Xuân tính toán thiệt hơn một lúc sau cẩn thận trả lời:

- Bẩm . . . Bẩm đại gia, tiểu . . . Tiểu nhân là lao công. Trước khi bị bọn họ bắt tới đây tiểu nhân đang quét dọn vệ sinh trong buồng vệ sinh lầu ba. Tiểu . . . Tiểu nhân không biết gì hết, cầu xin đại gia hãy tha . . . Tha cho tiểu nhân đi . . .

Ài, đường đường là người phụ trách chi nhánh một nước của tổ chức thế lực hắc ám đẳng cấp quốc tế, trong tám ngày gần gũi bị hù thành kẻ nhát gan đến tận đây, có thể thấy Bối Thập Ngải Tư hành hạ Đồng Trường Xuân dữ dội cỡ nào.

Diệp Dương Thành nghe Đồng Trường Xuân trả lời ngây thơ vô số tội, hắn không để bụng. Diệp Dương Thành nhìn trúng oán niệm trên người Đồng Trường Xuân, bắt gã về mảnh đất cữu âm ở mười ngày, nửa tháng là có thêm một người để sai khiến, đây mới là quan trọng, còn lại chẳng sao.

Nhưng Diệp Dương Thành khi sắp quay về Cù Hằng thị, đưa Đồng Trường Xuân đi đập chứa nước Cửu Long thì bên ngoài cửa văn phòng vang tiếng *đinh đong*, có người đi thang máy lên.

Người đi thang máy cười to bảo:

- Đại ca, đồ con rùa kia đã bị bắt, lúc các huynh đệ đi bắt hắn thì đang núp trong . . . A . . .

Người đến là một nam nhân hơn ba mươi tuổi, mặc đồ tây màu xám bạc, biểu tình ngạc nhiên nhìn văn phòng hoang tàn, nhìn đông bốt phần chất dưới đất, da đầu tê dại.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi đứng trước cửa một lúc lâu sau nhìn thấy cravat dính máu dưới đất chưa bị Diệp Dương Thành phân giải, gã lộ biểu tình kinh hoàng.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa la lên:

- Nguy . . . Nguy rồi . . . Đại ca gặp chuyện!

Thanh âm dần đi xa, chốc lát sau chỉ còn lại tiếng vọng mơ hồ.

Sau khi nam nhân hơn ba mươi tuổi rời đi, Diệp Dương Thành giải trừ tự nhiên chi đạo, lại lộ thân hình trong không khí, ánh mắt lạnh lẽo liếc Đồng Trường Xuân run cầm cập giữa không trung.

- Người . . . Là lao công lâu ba?

- Ta . . .

Đồng Trường Xuân hận chết nam nhân hơn ba mươi tuổi mới lên lầu, đối diện ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Dương Thành thì gã biết không thể giả bộ được nữa.

Linh hồn Đồng Trường Xuân run rẩy, cười gượng nói:

- Đại . . . Đại gia . . . Có lẽ . . . Có lẽ ta bị hù sợ nên lú lẫn . . .

Khiến Đồng Trường Xuân bất ngờ là Diệp Dương Thành không gạt hay lắc đầu, chỉ khẽ ừ, hờ hững hỏi:

- Người là người phụ trách khu Trung Quốc của Ác Ma chi thủ đúng không? Nói cho ta biết, người từng làm những gì?

Diệp Dương Thành càng bình tĩnh thì tâm tình Đồng Trường Xuân càng thấp thỏm, nhưng gã hiểu rõ nếu cứ tiếp tục giả ngu thì sợ là làm quỷ cũng không được.

Đồng Trường Xuân do dự giây lát sau mỉm cười nói:

- Đại gia, thật ra ta cũng không làm gì, quản lý sản nghiệp ở Trung Quốc cho cấp trên, ngẫu nhiên bán ma túy, đòi nợ này nọ. Trừ mấy thứ đó ra ta thật sự không làm gì nữa.

- . . .

Diệp Dương Thành nhíu mày nhìn oan hồn Đồng Trường Xuân vài giây sau hỏi tiếp:

- Trừ bán ma túy cờ bạc ra người có từng buôn bán người không?

Ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm linh hồn Đồng Trường Xuân, gã có chút gì khác lạ là hắn sẽ không chút do dự ra tay ngay. Đối với Diệp Dương Thành thì oan hồn lúc còn sống bán ma túy cờ bạc có thể bỏ qua, nhưng dính dáng đến buôn người, lừa phụ nữ nhi đồng thì đừng hòng thoát khỏi.

Đối diện Diệp Dương Thành tra hỏi, Đồng Trường Xuân trả lời ngay:

- Xin đại gia minh xét, tiểu nhân chỉ hực trách quản lý sản nghiệp chi nhánh. Buôn lậu, buôn bán, lừa gạt bán người không nằm trong phạm vi chức quyền của tiểu nhân, có người từ cấp trên tổ chức phái xuống lo mấy chuyện đó. Tiểu nhân chưa từng làm hoạt động này.

Diệp Dương Thành thu tầm mắt về, hắn biết lần này Đồng Trường Xuân không lừa hắn, nhưng lời gã nói làm hắn chú ý.

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, hỏi:

- Máy người chuyên môn phụ trách lừa bán phụ nữ nhi đồng bây giờ vẫn còn tiếp tục sao?
- Cái này . . . Chắc là còn.

Đồng Trường Xuân sợ teo tim, Diệp Dương Thành hỏi gì gã khai thật vậy:

- Tuy thủ lĩnh của tổ chức gặp chuyện ngoài ý muốn nhưng công việc kinh doanh khắp thế giới còn tiếp tục. Tiểu nhân phụ trách công việc không liên quan trực tiếp với khối này, nên tiểu nhân không rõ tình huống của bọn họ thế nào . . .

Nghe Đồng Trường Xuân hình dung ‘Bọn họ’, Diệp Dương Thành nhú mày hỏi:

- Rất nhiều người sao?
- Bởi vì việc buôn bán này không chiếm sức nặng lớn trong tổ chức nhưng được thủ lĩnh cũ cực kỳ chú trọng, chỉ tính Trung Quốc đã có bảy người chuyên môn công tác.

Đồng Trường Xuân nhỏ giọng nói:

- Thuộc hạ của bảy người này cộng thêm một đám người lớn nhỏ cộng lại cỡ hơn trăm người, ít thì mười, hai mươi người.

Diệp Dương Thành gật đầu nhớ kỹ chuyện này, hắn không hỏi tiếp. Nghe Đồng Trường Xuân miêu tả Diệp Dương Thành đã hiểu tại sao Ác Ma chi thủ chú trọng việc buôn bán này.

Vì thần tù giả cần người, Ác Ma chi thủ phải có hệ thống buôn lậu hoàn thiện. Những quái vật không có chút linh trí tất nhiên là luyện chế từ người bình thường bị buôn lậu lừa bán.

Ác Ma chi thủ và thần tù giả có liên quan với nhau, Ác Ma chi thủ buôn lậu bán người thay thần tù giả cũng là chuyện hợp lý.

Cổ tình Diệp Dương Thành cực kỳ ghét việc này, hắn mặc kệ có phải thần tù giả thúc đẩy chuyện này hay không, hắn chỉ biết lừa bán người là tội không thể tha thứ.

481. Chương 443-1: Ngược Lên Trên Đầu Ba Thước Có Thần Linh (thượng)

Chờ qua thời gian bận rộn rồi Diệp Dương Thành sẽ quản lý chuyện này, tạm không nói có thu nhập được công đức huyền diệu hay không, nguyên nhân chủ yếu hắn làm chỉ là một loại bản năng.

Tựa như lúc ở Diên Đãng Trấn Diệp Dương Thành ra lệnh con chuột cắn chết đám buôn người, khi đó hắn không suy nghĩ nhiều, trong đầu chỉ có một ý nghĩ:

Bọn buôn người, giết không tha!

Trên thang lầu vang tiếng vài nam nhân la hét, tiếng bước chân hỗn độn. Nghe tiếng vang, Diệp Dương Thành biết đám thuộc hạ của Đồng Trường Xuân xông lên. Theo Đồng Trường Xuân báo cáo thì đám người không phải loại tội ác tày trời, chưa đến mức xóa sổ tập thể.

Nhưng nếu đã đụng phải Diệp Dương Thành thì hắn không có lý do nào ngồi xem mặc kệ. Diệp Dương Thành đứng trong văn phòng một lúc sau thi triển huyền hóa thuật trung giai, biến bộ dạng của mình thành nam nhân hơn bốn mươi tuổi thô kệch, cơ thể vạm vỡ hơn nhiều.

Làm xong tất cả Diệp Dương Thành ngược lên nhìn Đồng Trường Xuân run cầm cập giữa không trung, thi triển một thuật kết giới giam cầm oan hồn Đồng Trường Xuân lại. Diệp Dương Thành tùy tay ném Đồng Trường Xuân vào Cửu Tiêu không gian.

Hành lang vang thanh âm ngày càng gần:

- Mau, mau lên!

Nam nhân mặc đồ tây lúc trước chạy đi đang la to thúc giục đám người tăng tốc độ.

Nam nhân mặc đồ tây nói:

- Không thấy đại ca đâu, trong văn phòng chỉ có cái cravat của đại ca, trên cravat dính vết máu!

Giọng một thanh niên vang lên:

- Lang ca, mấy ngày hôm trước đại ca đã ra lệnh là nếu không được phép thì không cho ai vào tầng mười hai. Lang ca cảm thấy đại ca mất tích có liên quan gì đến chuyện này không?

Nam nhân mặc đồ tây được gọi là Lang ca ngậy người, quay đầu hỏi:

- Đại ca không gọi người lên tầng mười hai? Chuyện này có từ bao giờ? Sao ta không biết?

- Khoảng tám ngày trước.

Thanh niên vừa chạy chậm vừa trả lời:

- Lang ca dẫn theo các huynh đệ đuổi theo thằng nhãi kia, ngày hôm sau đại ca ra lệnh không cho ai lên tầng mười hai. Nếu Lang ca không lên thì sợ là không ai biết đại ca đã mất tích.

- Lạ lùng.

Lang ca là hủ tướng dưới tay Đồng Trường Xuân, trong mấy thành viên đẳng cấp của Ác Ma chi thủ gã xếp hàng giữa, coi như một trong các tên trùm ở chi nhánh Trung Quốc.

Lang ca có biết chút ít về chuyện Đồng Trường Xuân gặp ngoài ý muốn, tám ngày trước gã nhận được tin nhưng không ngờ gã sẽ vì điều này mà xảy ra ngoài ý muốn. Đồng Trường Xuân là 88 số một chi nhánh Trung Quốc của Ác Ma chi thủ, nếu gã có chuyện gì thì chi nhánh Trung Quốc từ trạng thái thống nhất sẽ chia năm xẻ bảy, hoàn toàn tan rã.

Lang ca là một tên trùm học cao, thông minh, gã không có sức mạnh bao nhiêu nhưng có trí óc nhanh nhạy. Lang ca biết một khi khu vực Trung Quốc tan rã thì chờ đợi Ác Ma chi thủ chỉ có đường hủy diệt.

Vì hiểu điều này nên Lang ca mới sốt ruột Đồng Trường Xuân bị mất tích hay thậm chí đã chết, biểu tình khủng hoảng. Nếu Đồng Trường Xuân không còn, Lang ca chỉ dựa vào đầu óc ăn cơm cũng khó giữ được địa vị của mình. Lang ca là trùm được Đồng Trường Xuân một tay nâng lên.

Không bảo đảm được địa vị không quan trọng, khiến Lang ca khủng hoảng là Đồng Trường Xuân chết có thể tạo thành một chuỗi hiệu ứng. Một khi chi nhánh tan rã, tiếp theo bị đối thủ lần lượt đánh bại thì Lang ca cũng thành chó chết.

Liên quan đến an toàn bản thân nên Lang ca cực kỳ quan tâm, trên đường đi kêu đàn em gã âm thầm quyết định. Hễ xác nhận Đồng Trường Xuân đã chết là gã sẽ tập hợp đàn em lại, dùng chút thủ đoạn đặt tập đoàn giải trí Cửu Diệu dưới danh nghĩa của mình. Chỉ cần làm xong trước khi mấy tay trùm khác phản ứng lại thì gã sẽ đứng vững ở thế bất bại.

Nghĩ đến đây Lang ca lại thúc giục:

- Mau lên, còn một tầng. A Báo, người mang theo mấy người xuống dưới lục tìm, không bỏ qua một gian phòng, một góc nào. Hễ phát hiện kẻ nào đáng ngờ hoặc tìm ra đại ca thì nhớ gọi Điện thoại cho ta biết ngay!

Nghe Lang ca sai bảo, một thanh niên đứng ra từ đám người:

- Đã biết, Lang ca.

Thanh niên tùy tay chỉ mấy người đứng bên cạnh:

- Người, người, người, người, người, năm người đi theo ta.

Lang ca vừa chạy vừa dặn dò:

- Lại Xương, người dẫn mấy huynh đệ khổng chế cửa thang máy, cửa thang lầu, hành lang ở mỗi tầng, hễ không có mệnh lệnh của ta thì không cho ai rời khỏi tòa nhà!

Một thanh niên khác bước ra:

- Biết rồi Lang ca.

Thanh niên chọn tám người, lấy Di động ra gọi thêm người. Thanh niên giống như A Báo, đều là thân tín của Lang ca. Vào lúc như thế này bọn họ càng dốc sức ra, bọn họ hiểu đạo lý nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn.

Lang ca vừa chạy chậm vừa sắp xếp, khi gã mang theo ba mươi mấy người còn lại xuất hiện ở hành lang tầng mười hai thì người trong tòa cao ốc này đã bị điều động. Đoàn em thuộc phe Lang ca đã nhận được thông báo, nhanh chóng chạy hướng cao ốc.

Các đàn em lục tục chạy về cao ốc, nhanh chóng vây quanh cửa lớn kín không kê hở. Biểu tình ai nấy căng thẳng, bọn họ là tay sai tầng chót nhất, đến bây giờ không hiểu tại sao cấp trên vội vàng triệu tập họ trở về vì điều gì.

Toàn bộ cao ốc bao phủ trong không khí cảnh giác, bão tố sắp đến đè ép mọi người ngộp thở. So sánh với đám đàn em dưới chót suy đoán lung tung, đám người Lang ca sợ suýt quỳ xuống đất, với điều kiện là bọn họ có thể quỳ.

Trong tay Diệp Dương Thành không cầm vũ khí gì, nhưng hắn làm ra hành động khiến người ra run sợ.

Khi Lang ca dẫn theo thuộc hạ xông lên lầu, bọn họ chưa tới cửa văn phòng thì Diệp Dương Thành đã bước ra. Diệp Dương Thành không cho đám Lang ca có cơ hội phản ứng, bọn họ cảm giác có ánh sáng bạc lóe qua mắt mình, sau đó kinh hoàng phát hiện không thể nhúc nhích.

Trừ tròng mắt có thể xoay tròn ra toàn thân bọn họ hoàn toàn tê liệt, mất quyền khổng chế cơ thể nhưng bọn họ cảm nhận được không khí lạnh băng nổi lên xúc cảm vẫn còn.

Trong tình huống siêu quái dị này, Diệp Dương Thành lưỡng lự từng bước tới, tiện tay chụp cổ áo một thanh niên khoảng hai mươi lăm, sáu tuổi.

Diệp Dương Thành nhìn thanh niên một lúc, thản nhiên nói:

- Tuổi còn trẻ không đi đường ngay thẳng, chơi trò xã hội đen làm gì?

Thanh niên bị Diệp Dương Thành túm cổ áo trong mắt toát ra tia kinh hoàng:

- . . .

Thanh niên không thể nói câu nào, trơ mắt nhìn Diệp Dương Thành giơ tay phải lên tát mạnh vào mặt gã, cái tát làm gã nổ đom đóm mắt, choáng váng ù tai.

Bốp!

Tát một cái chưa ngừng, Diệp Dương Thành lại tát một cái nữa. Thanh niên bị tát rụng hàm răng, máu chảy ra từ khóe môi. Diệp Dương Thành ném thanh niên ra sau lưng mình, mặc cho gã đập mạnh xuống nền đá cẩm thạch.

Diệp Dương Thành lên tiếng:

- Trừng trị sơ, cho người một cơ hội thay đổi con người. Hãy rời khỏi đây, sau này đừng làm chuyện xấu nữa.

Thanh niên không phát hiện chút thanh âm nào, nhưng gã bị hai cái tát của Diệp Dương Thành hù sợ chết khiếp, chỉ có thể xoay tròn mắt như đang vô hình hứa hẹn sau này không dám làm chuyện thiếu đạo đức nữa.

482. Chương 443-2: Ngược Lên Trên Đầu Ba Thước Có Thần Linh (hạ)

Diệp Dương Thành nhìn phản ứng của thanh niên, hần nói câu tiếp theo vừa cho gã nghe vừa nói cho tất cả mọi người:

- Tuyệt đối đừng ôm lòng may mắn. Người đang làm, thần đang nhìn, ngẩng đầu ba thước có thần linh. Nếu dạy mãi không sửa thì cái chết là con đường duy nhất cho người.

Diệp Dương Thành nói xong câu đó mặc kệ đám người có nghe hiểu lời mình không, thu về tầm mắt nhìn thanh niên, chuyển sang thanh niên thứ hai. Diệp Dương Thành cũng túm cổ áo kéo thanh niên tới gần mặt mình, nhìn gã một lúc sau hần nhẹ vỗ gò má trái của thanh niên.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Mới tham gia hang ổ này không lâu đúng không? Ngoan, đợi chút nữa về nhà, mẫu thân của người còn đang chờ người về nhà ăn cơm.

Diệp Dương Thành xoay người, vung tay ném thanh niên ra sau lưng mình, nhưng hần khống chế sức mạnh vừa đúng không làm gã bị thương.

Trong một phút tiếp theo Diệp Dương Thành nhàn nhả đi tới trước, không ngừng túm cổ tên du côn, dựa theo đẳng cấp thiện ác cho trừng phạt, cảnh cáo ở mức độ khác nhau.

Diệp Dương Thành bóp cổ tên du côn, giơ cánh tay phải lên bóp mạnh cổ họng gã.

- Người mới hai mươi ba tuổi đúng không? Thật không hiểu lúc mẫu thân người sinh ra người tại sao không bóp mũi người chết cho rồi, đỡ ở lại trên thế giới này tai họa người khác.

Diệp Dương Thành bẻ gãy cổ thanh niên ném xuống đất, đây là cái xác không có chút sức sống.

Diệp Dương Thành nhướng mày nói:

- Hơn ba mươi tuổi chắc xem như một tay trùm nhỏ? Nhiều năm qua làm bao nhiêu chuyện ác đủ để người xuống địa ngục chịu hình phạt!

Diệp Dương Thành bẻ cổ nam nhân, sau lưng hần lại có thêm một cái xác lạnh lẽo.

Khoảng hai phút sau, Diệp Dương Thành nhìn nam nhân được người gọi là Lang ca. Diệp Dương Thành lười nói nhiều, tát mạnh hai cái, tiếng vang rõ to. Lang ca bị tát chết, hần thi triển thuật kết giới nhốt linh hồn gã lại ném vào Cửu Tiêu không gian.

Diệp Dương Thành không đi thang máy, không nhảy ra cửa sổ mà từng bậc cầu thang đi xuống. Diệp Dương Thành liên tục thi triển cấm cố thuật, phân biệt đẳng cấp thiện ác rồi trừng trị. Nếu phát hiện tên du côn nào đến đẳng cấp xóa sổ thì sẽ không nương tay, bẻ gãy cổ rồi thu linh hồn.

Khi Diệp Dương Thành từ tầng mười hai xuống lầu một thì đã là một giờ sáng. Diệp Dương Thành tha cho nhóm côn đồ tụ tập ngoài cửa, thi triển tự nhiên chi đạo vào một tiếng biến mất trong bóng đêm.

Phút thứ năm sau khi Diệp Dương Thành rời đi, nhóm tên du côn bị cấm cố thuật khống chế liên tục được giải trừ. Cảnh tượng lúc trước xảy ra trên người bọn họ trở thành dấu ấn không thể xóa nhòa cả đời nhóm côn đồ.

Một số tên du côn bị phạt nhẹ sau khi được tự do thì sợ hãi bật khóc.

Có một người khóc kêu:

- Mẹ . . . Ta sợ . . .

Tiếng khóc vang vọng khắp cao ốc, không ai chú ý đến kho vàng cao ốc bị người đục mở, tiền giấy, châu báu chất đống như núi trong căn phòng đã biến mất.

Diệp Dương Thành hồ hững không quan tâm chuyện xảy ra sau lưng mình, hần không mấy thích thú trừng trị đối về công đức huyền diệu. Điều duy nhất làm Diệp Dương Thành vui mừng là đi chuyến này không uổng công.

Diệp Dương Thành nghĩ đến kho vàng lúc trước bị hắc dọn sạch, trầm ngâm nói:

- Trong kho chắc có ít nhất có mười mấy ức tiền mặt.

Số tiền đen lấy từ Lục gia đã bị Diệp Dương Thành xài gần hết, có thu nhập mười mấy ức tiền mặt này trong thời gian dài tiếp theo hắc không cần nhúc nhủ về khoản tiền quyền góp hành thiện.

Diệp Dương Thành dọn sạch kho vàng trong cao ốc chỉ là ý tưởng bất chợt. Nếu Diệp Dương Thành muốn có tiền thì hắc tùy thời tùy chỗ kiếm được tám mươi, trăm ức. Nhưng đến trình độ như Diệp Dương Thành thì tiền chỉ là con số với hắc, đủ dùng là được, dù sao tiền đen sẽ không đến mức không cánh mà bay.

Khi nào cần thì cứ đi lấy, bình thường Diệp Dương Thành không muốn quan tâm mấy vấn đề này.

Diệp Dương Thành vận dụng tự nhiên chi đạo, thi triển Quy Nhất thân thuật, điều động Cửu Tiêu không gian. Diệp Dương Thành không trong hình dạng biến thân chiến đấu thì tốc độ vẫn siêu nhanh cỡ hơn sáu trăm km một giờ.

Từ Yên Đài chạy nhanh hướng tỉnh Chiết Giang, Diệp Dương Thành không biết rằng trong tòa nhà hành chính tập đoàn giải trí Cửu Diệu, cảnh sát nghe tin ập đến bao vây, dĩ nhiên có người muốn nhổ khỏi u ác tính này.

Lúc trước tập đoàn giải trí Cửu Diệu dính líu quá nhiều, người bình thường dù có thực lực thì trước khi hành động phải dẫn đo một phen, sau đó chọn khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng bây giờ thì khác, nhân viên công tác trên danh nghĩa nhưng thật ra là du côn tay sai cho tập đoàn giải trí Cửu Diệu đột nhiên tử thương quy mô lớn, trở thành cái cớ cho cảnh sát.

Hướng chi chủ tập đoàn giải trí Cửu Diệu là Đồng Trường Xuân bí ẩn mất tích, chín mươi chín phần trăm đã bị hại bỏ mạng. Hồ tướng và cũng là quân sư số một của gã, Lang ca bị người bẻ gãy cổ chết tại chỗ.

Quan trường chú trọng công tích, mất đi những nhân tố làm người ta e ngại thì tập đoàn giải trí Cửu Diệu không còn là khúc xương khó gặm, nó biến thành miếng bánh thơm ngon.

Đưa than trong ngày tuyết lạnh rất hiếm hoi, không thiếu kẻ bỏ đá xuống giếng.

Diệp Dương Thành đến Yên Đài một chuyến, dồn chi nhánh Trung Quốc của Ác Ma chi thủ vào đường cùng, chi nhánh Trung Quốc sắp bị hủy diệt.

Khi Diệp Dương Thành chạy đến Cù Hằng thị tỉnh Chiết Giang đã là bốn giờ sáng. Diệp Dương Thành đến đập chứa nước hồ Cửu Long, linh sử người da đen phụ trách trấn áp những oan hồn đang chuyển thành lệ quỷ, phòng ngừa chúng nó bỏ trốn cũng trông thấy hắc.

Đám linh sử người da đen quỳ giữa không trung, cung kính đồng thanh kêu lên:

- Cung nghênh chủ nhân!

- Đứng lên hết đi.

Diệp Dương Thành không tâm tình quan tâm bọn họ, gạt đầu ra hiệu đám linh sử người da đen đứng dậy.

Diệp Dương Thành hỏi một linh sử người da đen:

- Những quỷ hồn này sao rồi?

Một linh sử người da đen cung kính nói:

- Bẩm chủ nhân, thần sử đại nhân nói các quỷ hồn tiến triển thuận lợi. Nhưng âm lực chứa trong mảnh đất cửu âm chỉ có thể chống đỡ nhóm quỷ hồn trước mắt chuyển thành lệ quỷ, nhiều hơn một quỷ hồn cũng sẽ tạo thành âm lực không tốt, trực tiếp dẫn đến toàn bộ quỷ hồn chuyển hóa thất bại.

Nghe linh sử người da đen trả lời làm Diệp Dương Thành buồn bực, trong Cửu Tiêu không gian của hắc đang nhốt mấy chục quỷ hồn. Diệp Dương Thành tạm gác lại ý nghĩ ném đám quỷ hồn trong Cửu Tiêu không gian vào mảnh đất cửu âm.

Diệp Dương Thành trầm ngâm một lúc sau nói:

- Bây giờ có bao nhiêu quỷ hồn chuyển hóa thành lệ quỷ?

Dường như Viên Đình Đình đặc biệt dạn dò linh sử người da đen này truyền lời, gã trả lời chính xác những câu hỏi của Diệp Dương Thành:

- Bẩm chủ nhân, có tổng cộng một trăm hai mươi haiquỷ hồn đang chuyển thành lệ quỷ. Thần sử đại nhân ở bên dưới không chế tiết tấu hấp thu âm lực của bọn họ. Thần sử đại nhân nói nếu không có gì ngoài ý muốn thì trong vòng ba ngày, một trăm hai mươi haiquỷ hồn sẽ chuyển thành lệ quỷ.

Diệp Dương Thành giật mình kêu lên:

- Mau vậy?

483. Chương 444: Một Câu Đánh Thức Người Trong Mơ

Trong ấn tượng của Diệp Dương Thành thì lúc Triệu Dung Dung chuyển thành lệ quỷ tốn hơn mười ngày, sao lần này chỉ vài ngày đã thuận lợi hoàn thành chuyển hóa?

Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ, sau đó không hỏi tiếp. Diệp Dương Thành chợt nhớ lúc trước Triệu Dung Dung chuyển hóa lệ quỷ thì âm lực trong mảnh đất cửu âm kia rất ít ỏi, lại có rất nhiều nhân tố bên ngoài vương vís, năng thuận lợi chuyển hóa thành lệ quỷ đã là ông trời phù hộ.

Một trăm hai mươi haiquỷ hồn sát thủ có thể nhanh chóng hoàn thành chuyển hóa lệ quỷ là vì âm lực trong mảnh đất cửu âm này dồi dào, lại không có âm linh tập kích quấy rối, có Viên Đình Đình thần sử nhất giai canh chừng, tùy thời điều chỉnh tiết tấu hấp thu âm lực của bọn họ. Tổng hợp lại tất cả, tốc độ nhanh chóng cũng là bình thường.

Diệp Dương Thành hiểu biết những tình huống này xong hẳn biết chỗ này tạm thời không cần hẳn nhúng tay. Diệp Dương Thành gạt đầu, không đi xuống xem Viên Đình Đình và đám quỷ hồn đang chuyển thành lệ quỷ. Diệp Dương Thành xoay người, vèo một tiếng biến mất tại chỗ, chớp mắt đã xuất hiện trên đường núi nhỏ cách mấy trăm thước, lại chợt lóe, không còn bóng dáng.

Sáu giờ sáng, Diệp Dương Thành một tay cầm túi bánh bao hấp nhỏ, một tay cầm chén sữa đậu nành thơm ngon xuất hiện trước cửa một khách sạn Lộc Thịnh khu Khánh Châu thị. Diệp Dương Thành vào khách sạn, đăng ký phòng tại quầy, cầm thẻ cửa phòng đi lên lầu sáu.

Đó là một căn phòng loại king, rộng hơn tám mươi thước vuông. Diệp Dương Thành ngồi trên sofa ăn bánh bao, uống đậu nành, đôi khi nhúu mày có lúc lại giãn ra chứng minh tâm tình của hắn phức tạp.

Đến bảy giờ rưỡi, chuông cửa reo vang, Diệp Dương Thành không tỏ vẻ định đứng lên mở cửa.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Cửa không đóng, vào đi.

Cánh cửa bị đẩy ra, một nam nhân trung niên khoảng bốn mươi bảy, tám tuổi nhanh chóng đi vào. Nam nhân trung niên xoay người khép cửa phòng, vụt xoay người quỳ trước mặt Diệp Dương Thành.

Nam nhân trung niên cung kính nói:

- Lâm Lập kính chào chủ nhân, thỉnh an chủ nhân.

Nam nhân trung niên này chính là Tổng Lâm Lập bácm xác Ngô Kiến Vinh thư ký thị ủy Khánh Châu thị.

- Ha ha, đứng dậy đi.

Diệp Dương Thành giơ tay lên nói:

- Ngồi đi.

Đã lâu Tổng Lâm Lập không gặp Diệp Dương Thành, bây giờ gặp lại nên tâm tình của gã hơi kích động.

Tổng Lâm Lập lại cong lưng cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Tổng Lâm Lập ngồi xuống sofa khác bên cạnh Diệp Dương Thành, mông chỉ dính ghế một, hai phần. Về lễ tiết Tổng Lâm Lập thực hiện rất chu đáo.

Diệp Dương Thành bưng tách trà đặt trước mặt lên, uống một hớp, tùy ý hỏi Tổng Lâm Lập:

- Lúc đến có bị ai nhận ra không?

Diệp Dương Thành tùy ý hỏi nhưng Tổng Lâm Lập không dám quá tùy tiện, người chưa đứng lên, gã hơi khom lưng hướng hẩn.

Tổng Lâm Lập cung kính nói:

- Chủ nhân, trên đường đi tiểu phó luôn thay đổi khuôn mặt mình, trừ người cực kỳ quen thuộc khuôn mặt của tiểu phó ra, người bình thường không nhận ra được.

Diệp Dương Thành biết chắc Tổng Lâm Lập sẽ không ngốc nghếch ngang chạy tới gặp hẩn, Diệp Dương Thành hỏi câu đó là để trò chuyện thoải mái. Tổng Lâm Lập trả lời nghiêm túc làm Diệp Dương Thành mất hứng thú, hẩn nhẹ gật đầu, không nói gì thêm.

Diệp Dương Thành không nói chuyện, Tổng Lâm Lập làm người hầu càng không dám lên tiếng. Tổng Lâm Lập cẩn thận ngồi trên sofa cùng Diệp Dương Thành chờ một người đến.

Sau khi Tổng Lâm Lập vào phòng khách sạn mười phút sau cửa phòng khép hờ lại bị đẩy ra. Người vào là một lão nhân khoảng năm mươi lăm, sáu tuổi, cách ăn mặc không bắt mắt.

Trông thấy Diệp Dương Thành, lão nhân cúi đầu vái:

- Hình Tuấn Phi kính chào chủ nhân, thỉnh an chủ nhân.

- Đứng dậy ngồi xuống.

Diệp Dương Thành nhìn lão nhân gầy lùn trước mắt, không cách nào liên tưởng đó là thư ký thị ủy địa cấp. Làm Diệp Dương Thành buồn cười là thể xác hiện nay rất hợp với bộ dạng, khí chất của thanh âm.

Hình Tuấn Phi không cẩn trọng như Tổng Lâm Lập, nghe Diệp Dương Thành kêu thì cười đáp, đứng lên đi hướng sofa.

Hình Tuấn Phi hỏi:

- Chủ nhân, lại có hành động lớn gì sao?

Diệp Dương Thành nửa cười nửa không liếc Hình Tuấn Phi:

- Người nhìn ra?

Diệp Dương Thành tự gật gù nói:

- Đúng vậy! Có một số chuyện cần giải quyết, ngồi đi, chờ người đến đông đủ rồi ta sẽ nói cho các người biết lần này cần làm gì.

- Tuân lệnh chủ nhân!

Hình Tuấn Phi biểu hiện nhẹ nhàng nhưng không có nghĩa là lão dám hỏi tới. Diệp Dương Thành tạm thời không định nói thì Hình Tuấn Phi đành cố kiềm nén, cười ngượng ngừng ngồi xuống kế bên Tổng Lâm Lập, im lặng.

Hơn một tiếng sau đó, thư ký chính pháp ủy tỉnh Vương Minh Kỳ, chủ nhiệm văn phòng tỉnh ủy Đường Thái Nguyên, thị ủy Hàng Châu thị Ngô Chấn Cương, thư ký thị ủy Cù Hằng thị Sở Minh Hiên, thị trưởng Hồ Châu thị Trương Ngọc Thiển, thư ký thị ủy Lê Hải thị Triệu Dung Dung, phó thị trưởng Ninh Ba thị Tiểu Thương Ưu Tử lần lượt chạy tới khách sạn.

Đây là lần đầu tiên Diệp Dương Thành tụ tập đám người lại kể từ khi hấn phái bọn họ đi khắp nơi. Diệp Dương Thành nhìn mười linh sử ban đầu đi theo bên mình nay là thần sử nhất giai, hấn bỗng xúc động muốn điều động bọn họ trở về bên cạnh mình.

Trước kia không đủ thuộc hạ nên cuối cùng Diệp Dương Thành thành tư lệnh quang can, nhưng giờ thì không giống, có một trăm hai mươi hai thành viên dự bị linh phó quân trong mảnh đất cửu âm, hấn có thể triệu tập các thần sử về.

Huống chi còn chưa tới năm ngày là thần tù giả sẽ trốn khỏi không gian thần cấm, Diệp Dương Thành không nắm chắc thuận lợi giải quyết bọn họ sau khi ra khỏi không gian thần cấm.

Theo phong cách trước kia của thần tù giả, chờ hai người ra khỏi không gian thần cấm lỡ như Diệp Dương Thành không giữ chân chúng lại được, xung đột sẽ lại leo thang. Trong thế cục này bên cạnh không có mấy trợ thủ đắc lực làm sao được?

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành tạm gác chuyện muốn nói sang một bên, mở miệng hỏi:

- Sau khi các người rời khỏi hân xác mình bám vào thì có cách nào khiến linh phó mới nhập xác không?

Diệp Dương Thành nói câu đầu tiên làm mười thần sử nhất giai đang ngồi mắt sáng rỡ, người phản ứng nhanh nhất là Triệu Dung Dung.

Triệu Dung Dung nói:

- Chủ nhân, chỉ cần chúng ta dùng nửa thán tẩm bổ thể xác hiện tại, tránh ắt đi linh hồn không chế dẫn đến thể xác nhanh chóng mục rữa thì về mặt lý luận hoàn toàn có thể.

- Dung Dung nói đúng.

Hình Tuấn Phi nói tiếp:

- Nhưng quá trình chuyển hoá linh hồn không thể kéo dài quá lâu, tối đa khoảng ba giây. Trong quá trình chuyển dời nếu có gì ngoài ý muốn thì thể xác sẽ nhanh chóng biến chất không dùng lại được.

- Vấn đề quan trọng nhất không phải mấy cái này.

Sở Minh Hiên nhíu mày nói:

- Chủ nhân, nếu bây giờ chúng ta giao thể xác cho linh sử mới điều khiển, mà linh sử mới không thể có được ký ức nào từ thể xác. Tức là dù không chế thể xác thì không biết chính mình có thể làm cái gì, nên làm cái gì, thói quen cái gì, lời ăn tiếng nói thể nào. Sơ sẩy một cái là . . .

Sở Minh Hiên đã nói rất thẳng thừng, mọi người hiểu lão bảo ‘sơ sẩy’ là ý gì. Hy vọng mới nhen nhóm lên trong lòng mọi người lại vụt tắt.

Diệp Dương Thành cũng thấy khó xử.

484. Chương 445: Làn Tăng Thực Lực Thứ Hai

Đang lúc đám người không biết làm sao thì Tiểu Thương Ưu Tử lên tiếng:

- Không lấy được ký ức chẳng lẽ không thể học tập sao?

Một câu đánh thức người trong mộng, vẽ rầu rĩ biến mất trên mặt Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Vậy cứ quyết định như thế đi. Lát nữa ta sẽ phái linh sử đến bên cạnh các người học tập tri thức, thói quen. Bây giờ chúng ta nói việc chính đi.

Nghe Diệp Dương Thành nói về thần tù giả, đặc biệt chuyện thần tù giả sắp rời khỏi không gian thần cấm, Đường Thái Nguyên lúc còn sống là sát thủ bạc của Tổ chức Dị Sát tinh thần rung động.

- . . . Chủ nhân . . . Ý của chủ nhân là Giới . . . A không, là thần tù giả, thần tù giả sắp rời khỏi không gian thần cấm?

Đường Thái Nguyên suýt nhảy cẫng lên khỏi sofa:

- Phải làm . . . Làm sao đây?

Đường Thái Nguyên là thần sử nhất giai dưới tay Diệp Dương Thành, không nên hoảng hốt trong nhiều tình huống mới đúng. Nhưng vấn đề liên quan thần tù giả làm Đường Thái Nguyên khó thể giữ bình tĩnh. Bởi vì Đường Thái Nguyên từng là cao tầng trong Tổ chức Dị Sát, mưa dầm thấm đất, gã kiềng dè thần tù giả hơn xa người ngoài.

Vì vậy khi nghe Diệp Dương Thành nói, phản ứng đầu tiên của Đường Thái Nguyên là hồng chuyện. Đường Thái Nguyên hiểu rõ hai người thần tù giả là gì, đó là hai kẻ hung ác như người điên.

Hiện nay hai tên điên ở trong không gian thần cấm vẫn làm mưa làm gió sắp rời khỏi không gian thần cấm. Thần tù giả mất đi thần cấm không gian hạn chế, Đường Thái Nguyên liên tưởng sắp tới trái đất sẽ gió mưa vần vũ.

Thấy Đường Thái Nguyên phản ứng hốt hoảng, Diệp Dương Thành không hề trách tội gã:

- Bình tĩnh, bình tĩnh lại.

Diệp Dương Thành gơ hai tay dè hư không, nói:

- Thần tù giả chưa chắc chiếm được ưu thế trong tay ta. Bọn họ rời khỏi không gian thần cấm cũng không phải chuyện xấu.

Hình Tuấn Phi là một trong các quân sư của Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Chủ nhân nói đúng. Thần tù giả bị giam trong không gian thần cấm tuy rằng hạn chế tự do, lại có thể thông qua khe hở làm mưa làm gió trên trái đất, chúng ta chỉ có sức chống cự chứ không phản công được.

- Lần này bọn họ rời khỏi không gian thần cấm tương đương rời đi thành lũy chắc chắn nhất. Vậy xem ra đúng là không phải chuyện xấu. Nếu người xử lý tốt không chừng sẽ biến thành chuyện siêu tốt.

Nghe Diệp Dương Thành, Hình Tuấn Phi nói chuyện, Đường Thái Nguyên biểu tình kích động phản ứng lại, là gã quá thất lễ. Đường Thái Nguyên cười gượng, im miệng không nói gì thêm.

Diệp Dương Thành một mình ngồi một chiếc sofa, ánh mắt chậm rãi liếc qua mặt từng người, môi treo nụ cười dần tắt.

Diệp Dương Thành nghiêm túc nói:

- Trước không nói lần này thần tù giả rời khỏi không gian thần cấm rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu, trước mắt có thể xác định đại chiến giữa chúng ta là không cách nào tránh khỏi.

- Chủ nhân . . .

Không ọi người nói hết, Diệp Dương Thành gơ tay ngăn lại:

- Nghe ta nói hết.

Diệp Dương Thành đứng lên, hai tay chấp sau lưng nói:

- Ta sẽ không mang ai trong mười người đi theo, hôm nay kêu các người đến đây không phải vì chuyện thần tù giả.

- Vậy ý của chủ nhân là . . .?

Đám người Hình Tuấn Phi đầu óc rối loạn, không biết hôm nay Diệp Dương Thành tìm bọn họ đến vì chuyện gì. Vấn đề lớn nhất trước mắt chính là thần tù giả sắp trốn khỏi không gian thần cấm, trừ chuyện này ra còn có việc gì khiến Diệp Dương Thành kiếm bọn họ?

Rất nhanh Diệp Dương Thành dùng hành động nói cho đám người Hình Tuấn Phi biết hẩn tìm bọn họ đến đây vì chuyện gì.

Nhìn lòng bàn tay Diệp Dương Thành ngưng kết ra linh châu, đám người Hình Tuấn Phi liếc nhau.

Cuối cùng Triệu Dung Dung bước ra trước một bước, bình tĩnh cảm xúc lại, nhắm mắt, há mồm:

- A!

Vù vù vù vù vù!

Diệp Dương Thành mặc kệ tiêu hao bao nhiêu, áp súc linh lực thành linh châu một chuỗi bay thẳng vào miệng Triệu Dung Dung há to. Từng viên linh châu như súng máy bắn vào miệng Triệu Dung Dung, Diệp Dương Thành không tính toán mình đã tiêu hao bao nhiêu linh lực. Mãi khi ngoài người tỏa ánh sáng trắng Diệp Dương Thành mới ngừng bắn linh châu.

Rất nhanh, Triệu Dung Dung bị một quả trứng vịt to bao lại lơ lửng trong không trung, lại tiến vào trạng thái tiến hóa.

Diệp Dương Thành thu về tầm mắt nhìn Triệu Dung Dung, vẫy tay với Tiểu Thương Ưu Tử.

Nửa tiếng sau, trong phòng Diệp Dương Thành có mười quả trứng to lơ lửng giữa không trung. Diệp Dương Thành nhìn mười quả trứng làm hẩn tiêu hao gần hai trăm vạn điểm linh lực, vẻ mặt hẩn vui mừng.

Diệp Dương Thành chưa chính thức quyết đấu thần tù giả bao giờ, hiểu biết về thần tù giả vền vện dựa vào tin tức có được từ những tàn hồn. Diệp Dương Thành chưa từng đánh trận nào không nắm chắc nhưng lần này không thể không đánh. Dù không có khả năng tiêu diệt thần tù giả thì Diệp Dương Thành tuyệt đối không để thần tù giả dễ dàng rời khỏi không gian thần cấm.

Như Diệp Dương Thành đã nói, trong đợt hành động lần này hẩn sẽ không mang ai đi theo. Không phải Diệp Dương Thành ôm quyết tâm sẽ chết đi liều mạng, nhữn nào làm anh hùng to gan. Chỉ vì một mình Diệp Dương Thành đi dù có gì ngoài ý muốn, sau khi thắng cấp thần cách cửu giai có được pháp thuật mới, hẩn nắm chắc an toàn rút lui.

Nếu mang theo quá nhiều người, một khi xuất hiện biến cố gì thì khó trốn thoát.

Hôm nay Diệp Dương Thành kêu đám người Triệu Dung Dung đến trừ cho biết tin thần tù giả sắp rời khỏi không gian thần cấm, để bọn họ chuẩn bị tinh thần ra còn có nâng cao thực lực của bọn họ. Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, lo trước khỏi họa luôn là chân lý.

Diệp Dương Thành ôm ý nghĩ này nên mới có hành động trước đó. Diệp Dương Thành nhìn mười thuộc hạ trong trạng thái tiến hóa, hẩn ngồi xuống sofa, chậm rãi khép mắt, tập trung tu luyện Cửu Tiêu Thần Quyết.

Diệp Dương Thành không biết trôi qua bao lâu, hẩn đã hoàn toàn trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, giành giật từng giây gom góp tích lũy lực lượng Cửu Tiêu tạm thời chỉ có thể dùng để vật lộn. Khi Diệp Dương Thành điều khiển lực lượng Cửu Tiêu vận chuyển đường hành công theo đệ nhất giai Cửu Tiêu Thần Quyết lặp đi lặp lại trong cơ thể mấy lần, một gợi ý từ Cửu Tiêu thần cách hiện ra trong đầu hẩn.

- Chúc mừng Triệu Dung Dung, linh sử dưới tay người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách thành công thăng cấp thần sử nhị giai. Trong khu vực của người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách ở bất cứ trạng thái, hoàn cảnh nào có năng lực câu thông tâm linh với người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách. Lấy người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách làm trung tâm, trong phạm vi 500 km, trong bất cứ trạng thái, hoàn cảnh nào thần sử được thần quyền che chở, không sợ dương quang xâm thực, miễn gặp họa dương cương.

- Thần quyền người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách che chở, thần sử có thể hoạt động tự do bên ngoài khu vực quản lý trong năm ngàn km. Có thể đại biểu người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách vận dụng một phần thần quyền trong khu vực quản lý, trừng ác dương thiện, thẩm phán thiện ác, bảo vệ ích lợi căn bản của thần quốc.

Nhìn thấy gợi ý của Cửu Tiêu thần cách, Diệp Dương Thành nghĩ ngay đến suy đoán lúc trước của mình. Như Diệp Dương Thành đã đoán, không chỉ thần cách của hẩn chia ra nhất giai, nhị giai, thập bát giai,

phó tòng dưới tay hắn cũng chia đẳng cấp như thế.

485. Chương 446: Tác Dụng Thật Sự Của Lực Lượng Cửu Tiêu (thượng)

Diệp Dương Thành tạm thời không phân biệt được cách phân chia và thăng cấp của phó tòng, chẳng lẽ mỗi lần thăng cấp đều cần Diệp Dương Thành tiêu hao linh lực?

Nghĩ đến đây Diệp Dương Thành chợt nhớ thứ đã thấy trong không gian thần tộc chiến tu thuật, nếu cho đám linh phó tu luyện công pháp thì . . . Trực giác cho Diệp Dương Thành biết công pháp tu luyện kia rất có thể sẽ giúp linh phó tăng đẳng cấp.

Diệp Dương Thành xem xong gợi ý thăng cấp thần sử nhị giai của Triệu Dung Dung, hắn âm thầm quyết định lần sau vào không gian thần tộc chiến tu thuật phải lựa chọn một bộ công pháp cho đám linh phó tu luyện. Nếu không thể nhanh chóng tăng thực lực cho bản thân thì sao không bắt tay vào bồi dưỡng thực lực của thuộc hạ?

Liên tục hiện ra gợi ý thăng cấp của đám người Tiểu Thương Ưu Tử, Diệp Dương Thành đều bỏ qua. Khi mười ngày hoàn thành tiến hóa thần sử nhị giai, Diệp Dương Thành mở mắt ra, đứng lên khỏi sofa.

Mười người quỳ xuống trước mặt Diệp Dương Thành, cung kính dập đầu ba cái, đồng thanh kêu lên:

- Thần sử nhị giai Triệu Dung Dung (Hình Tuấn Phi, Tiểu Thương Ưu Tử, Vương Minh Kỳ, Đường Thái Nguyên, Hình Tuấn Phi, Trương Ngọc Thiển, Tống Lâm Lập, Sở Minh Hiên, Ngô Chấn Cương) kính chào chủ nhân, thỉnh an chủ nhân!

May mắn phạm vi này đã bị Diệp Dương Thành dùng kết giới phong tỏa trước, nếu không tiếng la của đám người sẽ khiến người trong khách sạn hoảng sợ.

- Đứng lên hết đi.

Diệp Dương Thành nhìn mười thần sử Triệu Dung Dung hơi thay đổi về khí chất, hắn mỉm cười, giơ ngang tay phải, lòng bàn tay chìa lên trên.

Diệp Dương Thành nói:

- Từ nhất giai thăng lên nhị giai, các ngươi có cảm giác có gì thay đổi không?

- Cái này . . .

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, đám người Triệu Dung Dung đưa mắt nhìn nhau, ngầy người.

Đường Thái Nguyên tiến lên trước một bước, khom lưng nói:

- Chủ nhân, lần này thăng cấp thực lực của chúng ta nâng lên cao gấp ba lần nhất giai.

Có câu nói này đã đủ.

Diệp Dương Thành gật gù, hít sâu, nói:

- Vậy chờ sau khi các ngươi trở lại hãy chú ý nhiều đến quan trường Kinh hải thị, tỉnh Chiết Giang. Đặc biệt là lãnh đạo cao tầng, ghi chép lại đám tham quan ô lại, chờ thần sử mới đến thì phân công. Hừm . . .

Diệp Dương Thành trầm ngâm một lúc sau nói tiếp:

- Ngoài ra các ngươi hãy chuẩn bị đổi thể xác từ bây giờ, cố gắng nhanh chóng thoát xác quay về bên cạnh ta.

Đám người Triệu Dung Dung lộ biểu tình vui mừng nhận lệnh:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Một giờ lẻ ba phút rạng sáng ba ngày sau, Diệp Dương Thành xuất hiện bên bờ đập chứa nước Cửu Long Cù Hằng thị. Diệp Dương Thành nhìn mặt nước phẳng lặng, tâm tình hơi hưng phấn, mắt lấp lánh.

Cho đến ngày nay, tuy Diệp Dương Thành không chỉ có thể sử dụng thần quyền trong khu vực quản lý, cũng có thể rời khỏi khu vực quản lý vẫn sử dụng được một phần thần quyền. Nhưng đối với Diệp Dương Thành bây giờ thì mở rộng khu vực quản lý là điều hắn rất mong chờ. Có lẽ trước kia Diệp Dương Thành cảm thấy thăng cấp thần cách, mở rộng khu vực quản lý chẳng những không giúp ích gì, còn vì thiếu người nên tạo thành gánh nặng cho hắn.

Nhưng bây giờ Diệp Dương Thành không còn suy nghĩ đó. Trừ vì số lượng phó tông sắp khuếch trương thật lớn ra, quan trọng nhất là trong ba ngày qua Diệp Dương Thành nghiên cứu rõ ràng lực lượng Cửu Tiêu mình tu luyện. Diệp Dương Thành thì nghiệm tất cả thần quyền, pháp thuật, hoặc thần tộc chiến thuật hiện đang có. Sờ soạng từ đầu tới đuôi xong Diệp Dương Thành giật mình phát hiện một điều.

Chính vì điều này khiến Diệp Dương Thành vô cùng trông mong mở rộng khu vực quản lý, không còn như trước vì thiếu người nên ngần ngại không muốn.

Qua đợt thí nghiệm và thử, Diệp Dương Thành phát hiện sử dụng lực lượng Cửu Tiêu không cực hạn ở chỗ có nội lực giống cao thủ võ lâm, quan trọng hơn, lực lượng Cửu Tiêu có thể dẫn đến nguyên tố trong thiên địa công minh, từ đó khống chế tất cả nguyên tố trong khu vực Diệp Dương Thành quản lý.

Từ thần cách bát giai thăng lên cửu giai Diệp Dương Thành được đến một thần quyền mới, đó là trong phạm vi khu vực quản lý của mình, lấy hắn làm trung tâm điều khiển thời tiết mưa, gió trong phạm vi 5 km. Thần quyền này khiến Diệp Dương Thành nhìn thấy cảnh tượng mình phúc vũ phiên vân. Nhưng Diệp Dương Thành không nghiên cứu sâu về thần quyền đó, hắn bản năng cho rằng năng lực của mình chỉ cực hạn trong thời tiết mưa, gió.

Nhưng trải qua thực nghiệm to gan hoàn toàn mới này, Diệp Dương Thành chợt phát hiện cách sử dụng lực lượng Cửu Tiêu thật sự không phải làm trợ lực đặc biệt trong vật lộn mà điều khiển kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, điện vân vân, các nguyên tố trong thiên địa khu vực Diệp Dương Thành quản lý.

Quan trọng hơn, Diệp Dương Thành có thể điều khiển các nguyên tố mà không phải trả giá gì, thậm chí lực lượng Cửu Tiêu không tiêu hao một chút nào vẫn thì triển được pháp thuật.

Thần quyền mới tăng khiến Diệp Dương Thành miễn phí điều khiển hai thời tiết mưa, gió trong phạm vi 5 km, đây chỉ là một mắc xích nhỏ, hoặc nên nói là đầu sợi dây. Diệp Dương Thành có năng lực thân thiện với các loại nguyên tố trong khu vực quản lý, chỉ cần điều động lực lượng Cửu Tiêu là hắn sẽ không tốn chút công sức dẫn đến nguyên tố cộng minh rồi khống chế chúng nó.

Hiện nay lực lượng Cửu Tiêu có trong cơ thể Diệp Dương Thành đủ khống chế nguyên tố thì triển pháp thuật phủ lên diện tích 20 km vuông, nhưng hắn có thể điều động tất cả nguyên tố, vô hạn tăng mạnh pháp thuật trong phạm vi 20 km vuông.

Nói cách khác, Diệp Dương Thành có thể tụ tập nguyên tố điện trong không khí trong diện tích một trăm bốn mươi vạn km vuông trong khu vực quản lý, thoải mái phát ra trong 5 km vuông. Kết quả của việc này là tất cả vật thể trong diện tích 5 km vuông sẽ bị hủy diệt.

Một trăm bốn mươi vạn km vuông khu vực Diệp Dương Thành quản lý sẽ mất hết nguyên tố điện trong thời gian ngắn, cần từ từ phục hồi mới dùng được.

Nhưng Diệp Dương Thành không ngốc, khi không cần thiết sao hắn có thể một hơi rút hết tất cả nguyên tố một hệ trong khu vực quản lý? Lâu dài mới là lẽ phải.

Sau khi phát hiện công dụng của lực lượng Cửu Tiêu, cuối cùng hắn đã hiểu lời sư phụ nói. Thăng cấp Cửu Tiêu thần cách tăng thần quyền chỉ là sản phẩm kèm theo, chỉ có cố gắng nâng đẳng cấp thần cách lên, mở rộng phạm vi khu vực quản lý, tu luyện Cửu Tiêu Thần Quyết, khuếch trương lực lượng Cửu Tiêu mới là chân lý.

Mở rộng khu vực quản lý, tăng lớn diện tích có thể khống chế các hệ nguyên tố. Trong khu vực quản lý, hắn là thần. Bởi vì Diệp Dương Thành có thể điều động lực lượng thiên địa 'giáo dục' kẻ xâm nhập, vì hắn có thể điều động lực lượng thiên địa ban phúc cho tất cả thần dân trong khu vực quản lý.

Lực lượng Cửu Tiêu xuất hiện lại thúc đẩy Diệp Dương Thành khao khát mãnh liệt mở rộng khu vực quản lý. Vì Diệp Dương Thành biết nếu hắn có thể mở rộng khu vực quản lý đến toàn cầu, khi đó thần tù giả gì gì chỉ là hồ giấy.

Ai còn trong khu vực quản lý thì dù núp ở đỉnh núi Himalaysia hay trong lỗ chuột sâu mấy thước thì Diệp Dương Thành hôm nay giáng xuống một tia chớp, ngày mai tặng vôi rồng, không chơi chết cũng đùa tàn.

486. Chương 446-2: Tác Dụng Thật Sự Của Lực Lượng Cửu Tiêu (hạ)

Vậy nên bắt đầu từ bây giờ mở rộng khu vực quản lý không còn là gánh nặng rườm rà, ngược lại liên quan lớn đến thực lực của hắn. Như thần quyền khống chế động vật, chỉ huy sinh vật đúng là hàng phụ, tu luyện lực lượng Cửu Tiêu, tăng diện tích pháp thuật bao phủ mới là lẽ phải.

Vì ngay chiều hôm qua Diệp Dương Thành sử dụng lực lượng Cửu Tiêu làm một chuyện hắn cảm thấy rất bình thường nhưng việc thiện siêu lớn. Vì chuyện này Diệp Dương Thành được bao mươi vạn công đức huyền diệu, năm ngàn điểm thần nguyên.

Bắt đầu từ tháng mười hai năm trước, Vạn Vinh thị tỉnh Giang Tô gặp đại hạn mười lăm năm hiếm thấy. Hai tháng ròng chỉ đổ mưa phùn hai lần, lòng sông khô cạn, hoa màu chết héo, dân bản xứ không ngừng kêu khổ.

Diệp Dương Thành đọc được tin tức trên mạng liền điều động lực lượng Cửu Tiêu, tụ tập bốn mươi phần trăm nguyên tố thủy trong phạm vi năm mươi vạn km vuông lấy Vạn Vinh thị làm trung tâm, đổ cơn mưa to tại đập nước Trường Hằng lớn nhất Vạn Vinh thị là, khiến mức nước đập nước dâng cao đến mức độ báo động.

Cơn mưa to bất ngờ làm thị ủy Vạn Vinh thị hưng phấn, ra lệnh mở đập thả nước ngay. Trong thời gian ngắn kéo ực nước hạ nguồn đập nước Trường Hằng, giúp ích rất lớn cho tình hình hạn hán.

Đây mới là cách trị ngọn không chữa gốc, diện tích chịu ân và dân chúng chịu ân có hạn. Một cơn mưa to đã đem lại cho Diệp Dương Thành đáp trả phong phú.

Từ sơ sở này suy luận ra cơ hội nào lực lượng Cửu Tiêu của Diệp Dương Thành trưởng to lớn, diện tích pháp thuật bao phủ lên cỡ một vạn km vuông, mở rộng diện tích khu vực quản lý lên tám trăm vạn km vuông . . .

Tăng mức độ chịu ân, diện tích chịu ân, Diệp Dương Thành sẽ được bao nhiêu công đức huyền diệu và thần cách?

Hàng năm đều có thiên tai, nếu Diệp Dương Thành điều khiển khiến toàn Hoa Hạ thần quốc mưa thuận gió hoà, chỗ nên có mưa thì đổ mưa, nơi nào không mưa thì không có mưa. Nếu nguyên tố thủy trong Hoa Hạ thần quốc không đủ dồi dào thì tại sao không thể điều động nguyên tố thủy của nước khác để bổ sung?

Nên biết cơ sở phán đoán của Cửu Tiêu thần cách thành lập trên mặt ích lợi của Hoa Hạ thần quốc, mọi phán đoán căn cứ vào điều động ích lợi căn bản của Hoa Hạ thần quốc, Hoa Hạ thần dân. Điều động nguyên tố thủy của nước khác bổ sung vào Hoa Hạ thần quốc thiếu thốn cũng là cách hay.

Có lực lượng Cửu Tiêu làm cơ sở, bây giờ Diệp Dương Thành chỉ muốn nhanh chóng tăng lên Cửu Tiêu thần cách, mở rộng khu vực quản lý, khuếch trương đến khu đất liền hay xảy ra thiên tai. Khi đó Diệp Dương Thành điều dưỡng thời tiết phúc trạch vạn dân là được số công đức huyền diệu siêu cao. Thần cách thập giai, thập nhất giai gì đó nằm gọn trong tay, nhẹ nhàng như uống nước.

Còn về mở rộng khu vực quản lý xong cần có người quản lý thì có Viên Đình Đình, thần sử phát hiện mảnh đất cửu âm, Diệp Dương Thành còn sợ thiếu người sao?

Ví dụ như bây giờ, một trăm hai mươi hai oan hồn sắp chuyển thành lệ quỷ, Diệp Dương Thành đang lo có nên kéo thêm mười hai linh sử người da đen Bỉ Lạp Ngũ Đức không? Sau đó sắp xếp năm, sáu thần sử, linh sử trong mỗi địa cấp khu vực Diệp Dương Thành quản lý, xử lý sự kiện thiện ác thay hần.

Nói cách khác, bây giờ Diệp Dương Thành rất thẳng sống lưng, vì có thuộc hạ trong tay.

Trong lúc Diệp Dương Thành suy nghĩ chuyện xảy ra trong ba ngày qua thì một linh sử người da đen cao giọng hét to:

- Chủ nhân, thần sử đại nhân nói đám quỷ hồn trong mảnh đất cửu âm đã chuyển hóa thành lệ quỷ, xin chủ nhân ra tay trấn áp, thu phục chúng nó!

Tiếng la đánh thức Diệp Dương Thành khỏi suy tư.

Đợi thời gian dài như vậy, rốt cuộc đợi đến một đám lệ quỷ xuất hiện, sao Diệp Dương Thành có thể lơ là chậm rãi? Diệp Dương Thành gật đầu với linh sử người da đen ra hiệu mình đã biết, hần thử ận chuyển lực lượng Cửu Tiêu, định điều động nguyên tố đẩy mình lên trời cao.

Nhưng Diệp Dương Thành hiểu biết không chế nguyên tố rất ít ỏi, pháp thuật này lại cần điều khiển thật kỹ càng, bây giờ hần chưa làm được. Thử vài giây không có kết quả, Diệp Dương Thành cười bất đắc dĩ, giờ tay phải lên.

Diệp Dương Thành khẽ thốt:

- Hành không thuật, đốt.

Linh lực trong Cửu Tiêu thần cách tuôn ra, nhanh chóng cấu thành lực lượng đủ kéo hần lên cao, Diệp Dương Thành vững vàng nhanh chóng lên giữa không trung.

Dùng linh lực làm cơ sở thi triển pháp thuật, Diệp Dương Thành không thể áp dụng vào không chế nguyên tố. Cho nên trong tình huống này, Diệp Dương Thành chỉ có thể tiêu hao linh lực thi triển pháp thuật. Diệp Dương Thành hiểu rằng căn cứ hậu cần của mình còn kém xa mới đến ngưỡng hoàng thiện. Trước khi đạt đến hiệu quả mong muốn, pháp thuật linh lực là khâu quan trọng nhất trong phần thực lực của Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành chưa bao giờ là kiểu tính cách cổ hủ cứng đầu, càng không tự ki. Nếu không thể thông qua cách không chế nguyên tố hoàn thành pháp thuật thì hần sử dụng linh lực thi triển pháp thuật có sao?

Diệp Dương Thành bay lên cao hơn ba mươi thước, hần thúc giục Hành không thuật nhanh chóng bay tới mảnh đất cửu âm. Khi Diệp Dương Thành đến bên trên mảnh đất cửu âm, khí âm lệ mãnh liệt tuôn trào từ mảnh đất cửu âm bắn thẳng lên tận trời.

Một luồng sáng trắng bắn ra từ mảnh đất cửu âm, dừng lại bên cạnh Diệp Dương Thành. Viên Đình Đình đã ở trong mảnh đất cửu âm mấy ngày biểu tình cực kỳ khó xem nhưng không dám oán trách Diệp Dương Thành câu nào.

Viên Đình Đình khom lưng, nhỏ giọng nhắc nhở:

- Chủ nhân, đã chuyển hóa hết quỷ hồn, xin chủ nhân ra tay trấn áp, thu phục.

Không cần Viên Đình Đình nhắc nhở Diệp Dương Thành cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, dù những lệ quỷ sắp phá tan vách tường mảnh đất cửu âm đi vào thế tục không được Diệp Dương Thành thu làm linh phó thì hần vẫn sẽ ra tay. Bởi một trăm hai mươi hai lệ quỷ khi vào thế giới phàm nhân sẽ tạo thành phá hoại khó mà tưởng tượng.

Về công về tư, Diệp Dương Thành không định tha cho bọn họ. Huống chi đám quỷ hồn này toàn là sát thủ chi nhánh Trung Quốc của Ác Ma chi thủ đến phá rối, hần tuyệt đối không tha cho bọn chúng. Để một quỷ hồn thoát là một cái tát vào mặt Diệp Dương Thành, rất bẽ mặt.

Viên Đình Đình chưa dứt lời Diệp Dương Thành đã cười gật đầu với nàng, biểu tình nghiêm túc nghiêm túc cúi đầu nhìn mặt nước sôi sục, chuẩn bị tùy thời ra tay.

Những linh sử người da đen phụ trách phòng ngừa lệ quỷ chạy trốn thì lộ vẻ cảnh xác, xa xa bày ra trận thế, chuẩn bị tùy thời đối phó những lệ quỷ chẳng may trốn khỏi Diệp Dương Thành trấn áp. Các linh sử người da đen sẵn sàng bắt lại hết lệ quỷ lọt lưới.

Không phải Diệp Dương Thành không muốn cách mặt nước trấn áp đám lệ quỷ mà do mảnh đất cửu âm có một vách tường, trấn linh thuật của hắc nếu xuất hiện trên vách tường sẽ tạo tổn thương lớn với vách tường. Khi đó các lệ quỷ hoặc là ủa ra, hoặc vì cân bằng vách tường bị phá vỡ dẫn đến vụ nổ lớn, lệ quỷ tử thương không còn một mống.

Diệp Dương Thành không muốn thấy khả năng nào, cho nên hắc kiên nhẫn chờ đợi, xông ra lệ quỷ nào là xử ngay lệ quỷ đó.

487. Chương 447: Quân Đoàn Thần Sử Nhất Giai Sinh Ra

Từ sau khi phát hiện tác dụng thật sự của lực lượng Cửu Tiêu, hắc không quá nôn nóng về thần tù giả sắp trốn khỏi không gian thần cấm. Theo xu hướng hiện tại, sớm muộn gì có ngày nguyên trái đất sẽ trở thành khu vực quản lý. Khi đó mặc kệ thần tù giả là rồng là sâu đều sẽ bị Diệp Dương Thành đập chết.

Tối nay trấn áp thu phục những lệ quỷ này xong Diệp Dương Thành sẽ đi quần đảo Okinawa, chuẩn bị sẵn sàng tất cả. Diệp Dương Thành còn một cách rất ác là muốn chiêu đãi những nanh vuốt của thần tù giả và hai thần tù giả đó.

Vù vù vù vù vù!

Một cột nước bắn lên cao.

- Khục khục khục . . .

Tiếng cười chói tai lọt vào tai Diệp Dương Thành. Con lệ quỷ thứ nhất thuận lợi phá tan vách tường mảnh đất cửu âm xuất hiện trên mặt hồ.

Diệp Dương Thành nghe ra vui vẻ, sung sướng, thù hận, đắc ý trong tiếng cười quái dị. Theo Triệu Dung Dung miêu tả thì tất cả quỷ hồn từ khi vào mảnh đất cửu âm, thần trí sẽ mông lung mơ hồ, không phân biệt được địch ta, không có phán đoán gì.

Con lệ quỷ thứ nhất lao ra khỏi mảnh đất cửu âm, ký ức còn ngừng lại ở lúc bị giam cầm, không biết mình đã chuyển hóa thành lệ quỷ. Viên Đình Đình ở một bên giúp đỡ, lệ quỷ không biết bên ngoài mảnh đất cửu âm, Diệp Dương Thành đã mang theo thần sử, linh sử chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ lệ quỷ đi ra là . . .

Nghe tiếng cười rộn người, Diệp Dương Thành rất khó chịu, nhượng mày nói:

- Cười cái khon khỉ!

Diệp Dương Thành nhấc tay trái lên, không đợi lệ quỷ ngừng cười, lòng bàn tay trái lóe ánh sáng bạc.

- Trấn linh thuật, đốt!

- A!!!!

Tiếng cười khùng khục đắc ý biến thành hét chói tai, tiếng the thé làm Diệp Dương Thành cực kỳ khó chịu. May mắn lệ quỷ không đỡ nổi trấn linh thuật nên hét giãy lát sau đã bị hút vào đĩa bạc, bị Cửu Tiêu thần cách của Diệp Dương Thành giam cầm.

Sau khi lệ quỷ bị trấn áp, nhốt lại thì hồ nước sôi sục không ngừng có lệ quỷ chui ra, phát ra tiếng cười kỳ dị. Nhưng thường thì chúng nó không đắc ý được vài giây đã bị Diệp Dương Thành thi triển trấn linh thuật trấn áp cầm tù.

Rất nhanh ngoài ý muốn xảy ra trên mặt nước, Diệp Dương Thành thi triển trấn linh thuật lộ ra hạo nhiên chi khí làm đám lệ quỷ chưa chui ra nổi lòng cảnh giác. Đám lệ quỷ chen chúc nhau định rời khỏi hồ nước bỗng chốc yên tĩnh lại, mặt nước sôi sục trở nên phẳng lặng.

Diệp Dương Thành thấy vậy mới trấn áp, giam cầm được năm mươi mấy con lệ quỷ cau mày. Đám lệ quỷ không ngốc, biết núp dưới mặt nước trôi tròn cút bắt với hần.

Diệp Dương Thành chờ hai phút sau, lệ quỷ núp dưới mặt nước vẫn không có chút phản ứng.

Diệp Dương Thành mất kiên nhẫn:

- Bốn người đi xuống đuổi chúng nó ra cho ta.

Diệp Dương Thành tùy tay chỉ bốn linh sử người da đen, nói:

- Chú ý đừng tổn thương chúng nó, đuổi ra là được.

Bốn linh sử người da đen được Diệp Dương Thành điểm danh lộ vẻ mặt hưng phấn, dập đầu hành lễ với hần giữa không trung:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Bốn linh sử người da đen biến thành ánh sáng trắng vèo một tiếng chui vào hồ nước lạnh lẽo thấu xương.

Diệp Dương Thành liếc Viên Đình Đình đứng cạnh mình, trầm ngâm nói:

- Nàng cũng đi xuống giúp một tay, dựa vào năng lực của nàng chắc có thể dễ dàng phát hiện chúng nó núp ở đâu đúng không?

Viên Đình Đình và đám lệ quỷ ở chung mấy ngày nên không còn sợ như lúc đầu, nghe Diệp Dương Thành sai bảo, nàng gật đầu ngay.

- Tuân lệnh chủ nhân!

Viên Đình Đình biến thành luồng sáng trắng chui xuống nước, xua đuổi đám lệ quỷ trốn gần mảnh đất cửu âm không dám ra.

Rất nhanh, Viên Đình Đình và bốn linh sử người da đen hợp sức xua đuổi, đám lệ quỷ la hét vọt lên mặt nước. Diệp Dương Thành không dễ bỏ qua cho đám lệ quỷ này này, con nào đi ra là trấn áp, giam cầm ngay.

Toàn quá trình kéo dài khoảng nửa canh giờ. Một trăm hai mươi hai con lệ quỷ bị đuổi ra, bị Diệp Dương Thành thuận lợi nhốt trong Cửu Tiêu thần cách.

Trấn áp, giam cầm xong Diệp Dương Thành không chuyển hóa thành linh sử ngay. Diệp Dương Thành ngoắc Viên Đình Đình đi tới trước mặt mình.

Diệp Dương Thành nhìn Viên Đình Đình, hỏi:

- Đình Đình, những quỷ hồn sau khi chuyển thành 63m thì mảnh đất cửu âm chỗ đó còn có thể tiếp tục chuyển hóa lệ quỷ không?

Viên Đình Đình chắc chắn gật đầu, nói:

- Có thể!

Diệp Dương Thành chưa kịp lộ vẻ vui mừng, thả mấy quỷ hồn bị nhốt trong Cửu Tiêu không gian ra thì Viên Đình Đình bổ sung thêm.

- Nhưng bây giờ âm lực trong mảnh đất cửu âm đã tiêu hao sạch, nếu muốn tiếp tục chuyển hóa lệ quỷ cần ít nhất một năm. Sau một năm cùng lắm chuyển hóa một, hai con lệ quỷ.

Diệp Dương Thành thất vọng lắc đầu:

- Tức là tòa mảnh đất cửu âm đó đã bị phế?

Diệp Dương Thành nhìn mặt nước đã phẳng lặng, lòng máy động.

Diệp Dương Thành hỏi dồn:

- Có cách nào khiến nó nhanh chóng phục hồi không?

Viên Đình Đình gật đầu, chắc chắn nói:

- Có!

Diệp Dương Thành không sốt ruột, vì hẳn biết Viên Đình Đình sẽ giải thích cặn kẽ.

Viên Đình Đình nói:

- Có hai cách khiến nó nhanh chóng phục hồi. Cách thứ nhất là tăng tốc độ hấp thu âm lực, nhưng âm lực sinh ra trong thiên địa có tốc độ cố định, dù có thể tụ tập âm lực vào mảnh đất cửu âm này thì chỉ tạm giải quyết vấn đề. Sau khi dùng xong trong trăm năm tiếp theo mảnh đất cửu âm không thể sinh ra đủ âm lực cho quỷ hồn chuyển hóa.

- Tức là mổ gà lấy trứng.

Diệp Dương Thành có nghĩ đến cách sử dụng lực lượng Cửu Tiêu tăng tốc độ hấp thu âm lực của mảnh đất cửu âm, nhưng cách mổ gà lấy trứng không hay. Nghe Viên Đình Đình giải thích xong Diệp Dương Thành bỏ ngay ý định kia.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Còn cách thứ hai thì sao?

Biểu tình Viên Đình Đình bình tĩnh nói:

- Cách thứ hai là phá hủy tòa mảnh đất cửu âm cách chỗ này bảy trăm km hướng đông bắc, giảm bớt đối thủ cạnh tranh âm lực cho nó.

Diệp Dương Thành không có nhiều phản ứng, thuận miệng nói:

- Là mảnh đất cửu âm ở Ôn Lĩnh đúng không? Lát nữa ta sẽ hủy nó.

Viên Đình Đình lắc đầu, nói:

- Không phải thưa chủ nhân.

Viên Đình Đình chỉ hướng Thiệu Hoa thị, nói:

- Bên kia có tòa mảnh đất cửu âm mới.

- Chết tiệt, sao nàng không nói sớm?

Lời Viên Đình Đình nói làm Diệp Dương Thành buồn bực nhưng có nhiều vui vẻ hơn.

Diệp Dương Thành hỏi:

- Nàng phát hiện từ khi nào? Mảnh đất cửu âm đó đại khái có thể chuyển hóa bao nhiêu quỷ hồn?

- Tại chủ nhân không hỏi.

Về mặt Viên Đình Đình vô tội trả lời:

- Ta mới phát hiện ngày hôm qua, một phần nhỏ âm lực trong mảnh đất cửu âm sẽ chảy hướng kia, xem mức độ gain âm lực thì ít nhất mạnh hơn mảnh đất cửu âm này gấp đôi. Tình huống cụ thể thì xin chủ nhân cho phép Đình Đình đi xem xét rồi mới xác định được.

- Nàng đúng là phúc tướng của ta!

Nghe Viên Đình Đình trả lời xong Diệp Dương Thành không trách tội nàng, hẳn mừng đến suýt kéo nàng lại hôn một cái.

Diệp Dương Thành kiềm nén tâm tình xúc động, biểu tình nghiêm túc vỗ mạnh vai Viên Đình Đình.

Diệp Dương Thành khen:

- Làm rất tốt, sau này hãy giữ thái độ công tác nghiêm túc, cố gắng như thế. Tìm thật nhiều mảnh đất cửu âm, tìm mảnh đất cửu âm tốt ảnh đất cửu âm ta đây. Sau này nàng đi theo bên cạnh ta đi.

488. Chương 448-1: Thoáng Như Thùng Sắt (thượng)

Có lẽ tất cả linh phó thần sử đều cùng một bệnh chung, nghe nói được đi theo bên cạnh Diệp Dương Thành nghe sai bảo là Viên Đình Đình vui mừng như được thần ban ơn.

Viên Đình Đình bản năng quỳ xuống, vẻ mặt vui sướng lớn tiếng đồng ý:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Diệp Dương Thành không thể hiểu tại sao Viên Đình Đình, đám người Triệu Dung Dung chú trọng được về bên cạnh hẳn nghe lệnh như thế. Diệp Dương Thành thấy rõ biểu tình Viên Đình Đình vui sướng, đối với cô nương khi còn sống gặp nhiều đau khổ này hẳn thương hương tiếc ngọc.

Diệp Dương Thành nói:

- Nàng đi xem xét mảnh đất cửu âm đó trước đi.

Lời hứa của Diệp Dương Thành làm Viên Đình Đình rất vui sướng, nàng không chút do dự đồng ý ngay:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Viên Đình Đình đứng dậy, vèo một tiếng biến mất trong bóng đêm bao la, hướng tới mảnh đất cửu âm Thiệu Hoa thị.

Sau khi Viên Đình Đình rời đi, Diệp Dương Thành bắt đầu ‘cảm hóa’ đám lệ quỷ bị trấn áp, nhốt lại. Cộng con lệ quỷ ban đầu hù Diệp Dương Thành giết mình bị nhốt lại, tất cả gồm một trăm hai mươi ba lệ quỷ cần hắn thu phục. Nhưng trước đó Diệp Dương Thành kêu mười hai linh sử người da đen đến.

Diệp Dương Thành nhìn mười hai linh sử người da đen xếp hàng ngang trước mặt mình, nhắc tay hải lên.

- Há mồm ra.

Diệp Dương Thành nói với các linh sử người da đen:

- Há to chút, to nữa.

- A . . .

Vù vù vù vù vù!

Linh châu như súng máy ngưng kết trong lòng bàn tay Diệp Dương Thành rồi bay vào miệng mười hai linh sử người da đen. Diệp Dương Thành tiêu hao khoảng hơn mười vạn điểm linh lực, mười hai linh sử người da đen lục tục chìm xuống đáy hồ, bắt đầu tiến hóa.

Có lẽ vì túi tiền phòng nên Diệp Dương Thành khá rộng rãi với một trăm hai mươi ba lệ quỷ, linh lực không cần tiền tiêu hao ồ ạt. Khoảng một tiếng sau, Diệp Dương Thành thấy các lệ quỷ sắp mạnh nha tiến hóa nhưng vẫn không ngừng tay, tiếp tục rút linh châu ra.

Rất nhanh Diệp Dương Thành dùng hơn một trăm điểm thần nguyên trong ba vạn thần nguyên của mình, chuyển hóa ra hơn một ngàn năm trăm vạn điểm linh lực, cộng với bốn trăm tám mươi vạn điểm linh lực lưu trữ. Diệp Dương Thành tiêu hao tổng cộng một ngàn bảy trăm vạn điểm linh lực, tiêu hao lớn, đem lại ích lợi cho Diệp Dương Thành là có một trăm ba mươi lăm thần sử nhất giai.

Tham khảo lúc đám người Hình Tuấn Phi chuyển hóa thành thần sử nhất giai, thực lực chưa qua kiểm chứng thì một thần sử nhất giai tương đương với hai mươi dị nhân S giai. Đây không phải tổng hợp thực lực hai mươi dị nhân S giai mà là một thần sử nhất giai có thể giết ít nhất hai mươi dị nhân S giai.

Cứ tính theo tiêu chuẩn này, không nói đám người Triệu Dung Dung thần sử nhất giai, Diệp Dương Thành có đám thuộc hạ thực lực tác chiến tương đương với ít nhất hai ngàn bảy trăm dị nhân S giai.

Một dị nhân S giai có thể làm nhiều chính phủ các nước nhức đầu, còn hai ngàn bảy trăm dị nhân thì sao? Đó là khái niệm gì?

Một trăm ba mươi lăm thần sử nhất giai kết hợp với nhau, đây là siêu vũ lực đủ để hủy diệt bất cứ đất nước nào trên trái đất.

Tiêu hao hơn một ngàn bảy trăm vạn điểm linh lực đối với Diệp Dương Thành bây giờ đúng là rất lớn, nhưng dùng những Đình Đình này đổi lại tăng cao thực lực khiến hắn cảm thấy đáng giá rất nhiều. Đặc biệt sau khi nghe một trăm ba mươi lăm thần sử nhất giai quỳ chào.

- Thần sử nhất giai Lỗ Bản Ba Khắc (Hà Thánh An, Dương Sâm Kiến, Lâm Hải Đông, Dương Tương Vũ, Á Lịch Khắc Tư, Bồ Lạp Đức, Ai Tác Tát Tạt, A Khố Lạp Mã . . .) kính chào chủ nhân, thỉnh an chủ nhân.

Một trăm ba mươi lăm thần sử nhất giai đồng thanh kêu to, thanh âm vang dội làm Diệp Dương Thành đứng trước mặt bọn họ cảm nhận khí phách trên trời dưới đất duy ngã độc tôn. Những sinh vật cường hóa không thể cho Diệp Dương Thành loại cảm giác này được, hắn rất hưởng thụ.

Diệp Dương Thành đứng bên bờ đập nước Cửu Long, nhẹ gơ tay phải lên như hoàng đế cổ đại châu triều khiến văn võ bá quan bình thân.

Diệp Dương Thành không vội không chậm, không ôn không nóng, mức độ vừa đúng:

- Đứng lên hết đi.

Thanh âm ôn hòa lọt vào tai đám thần sử nhất giai, tất cả thần sử nhất giai quỳ giữa không trung dập đầu ba cái hướng Diệp Dương Thành, đồng thanh kêu lên:

- Tạ chủ nhân!

Một trăm ba mươi lăm thần sử nhất giai đứng trong không trung, nếu không phải cách ăn mặc khác biệt thì người không biết chuyện sẽ nghĩ bọn họ là thiên binh thần tướng trong truyền thuyết. Ngược lại Diệp Dương Thành đứng ven hồ không phải ngọc đế mà là yêu nghiệt chờ bị bắt.

Diệp Dương Thành không mấy chú ý đến vấn đề này, đám thần sử nhất giai cũng sẽ không nảy ra ý nghĩa phạm thượng đó. Các thần sử nhất giai đứng trong không trung chờ Diệp Dương Thành sai bảo.

Ánh mắt Diệp Dương Thành chậm rãi quét qua một trăm ba mươi lăm thần sử nhất giai, chợt kêu tên một người:

- A Khố Lạp Mã!

Nghe Diệp Dương Thành kêu, A Khố Lạp Mã đứng trong đám người lắc mình xuất hiện trước mặt hắn.

A Khố Lạp Mã khom lưng, cung kính nói:

- Có tiểu phó.

Diệp Dương Thành nhẹ gật đầu, mỉm cười nói:

- Người mang bọn họ đi tìm thư ký huyện ủy Ôn Nhạc huyện Trầm Vũ Phàm, tức là Dương Đằng Phi thần sử nhị giai, chờ hắn và các thần sử nhị giai khác nghiên cứu xong sắp xếp cụ thể.

Diệp Dương Thành phất tay, bình tĩnh nói:

- Đi đi, trên đường nhớ ẩn khuất đừng để người bình thường nhìn thấy.

A Khố Lạp Mã cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

A Khố Lạp Mã lĩnh mệnh xoay người, cao giọng nói với một trăm ba mươi bốn thần sử nhất giai:

- Chủ nhân có lệnh, toàn thể đi theo ta!

Một trăm ba mươi bốn thần sứ nhất giai đứng trong không trung đồng thanh kêu lên:

- Vâng!

Các thần sứ nhất giai thi triển thủ đoạn ẩn nấp, biến thành các luồng khói mỏng lung đi theo A Khố Lạp Mã bay nhanh hướng Ôn Nhạc huyện. Trong Ôn Nhạc huyện, các thần sứ nhất giai sẽ được đám người Dương Đằng Phi nghiên cứu, thảo luận sẽ sắp xếp.

Trong đó mười thần sứ nhất giai sẽ chiếm thể xác thay cho đám người Dương Đằng Phi, còn lại một trăm hai mươi lăm người hơn một nửa sẽ bị sắp đặt vào quan trường trong khu vực cai quản làm thuộc hạ hạng hai, ba. Bọn họ sẽ phủ lên toàn bộ khu vực Diệp Dương Thành quản lý, chờ khi các thần sứ nhất giai được thăng chức, hai tỉnh Giang Chiết, Kinh Hải thị bị kẹp ở giữa sẽ thoáng như thùng sắt, lời Diệp Dương Thành nói mới là mệnh lệnh có hiệu quả nhất.

Diệp Dương Thành nhìn một trăm ba mươi lăm thần sứ nhất giai biến mất trong tầm mắt, hẩn giải quyết xong mọi điểm đáng lo trong khu vực quản lý của mình. Diệp Dương Thành mỉm cười, đưa mắt nhìn hướng quần đảo Lưu Cầu.

Diệp Dương Thành nhỏ giọng nói:

- Nên đi làm việc chính.

Trước khi kết hôn Vương Tuệ Tuệ đã đi cửa tiệm của Diệp Dương Thành xin được nghỉ sinh. Vương Tuệ Tuệ về nhà mẹ đẻ vừa dưỡng thai vừa chờ kết hôn. Vương Tuệ Tuệ khó khăn lắm mới được gả đến nhà chồng, chợt phát hiện hôn nhân không hạnh phúc như nàng tưởng tượng. Lúc trước nhường nhịn nhưng không được hiệu quả như Vương Tuệ Tuệ mong đợi.

489. Chương 448-2: Thoáng Như Thùng Sắt (hạ)

Ngay đêm kết hôn, khi thân bằng bạn tốt đi hết, người chồng hiện tại của Vương Tuệ Tuệ một mình đi nhà trọ ngủ. Lý do rất hoàn chỉnh, nói là Vương Tuệ Tuệ có bầu, gã thì uống rượu, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì không kịp hối hận.

Nhà chồng Vương Tuệ Tuệ có mấy gian phòng trống, bên trong đầy đủ giường chăn. Nếu chỉ vì không muốn quấy rầy Vương Tuệ Tuệ nghỉ ngơi có cần đi nhà trọ ngủ không?

Vương Tuệ Tuệ biết rõ chồng mình đi đâu, nhưng dù gì mới kết hôn, nàng không muốn nói gì thêm. Hôm sau chồng trở về nhà, Vương Tuệ Tuệ hỏi một câu, nói trên lầu còn phòng trống. Nhưng chồng nàng không linh tình, cứ lấy cái cớ sốt sọ này như cũ dăm ba ngày không thấy mặt người.

Trước khi kết hôn gã ngọt ngào dụ dỗ, hứa hẹn thề thốt đã biến mất hết vào đêm tân hôn. Tựa như những người từng nói lời ngọt ngào với Vương Tuệ Tuệ không phải là gã mà là người lạ khác.

Mang tiếng là vợ chồng nhưng thật ra không hẳn người xa lạ, nhưng vì đứa con trong bụng, vì khao khát có gia đình, Vương Tuệ Tuệ luôn nhẫn nhịn cho đến một ngày . . .

Vương Tuệ Tuệ ưỡn bụng to đi tới cửa nhà mình, vừa lúc thấy chồng suốt đêm không về vừa lái xe trở về nhà.

- Vệ Quân, tối hôm qua ngươi đi đâu?

Vương Tuệ Tuệ bước xuống bậc thang, hỏi:

- Đêm hôm qua ta gọi ngươi mười mấy cuộc Điện thoại nhưng tại sao không bắt máy?

Nghe Vương Tuệ Tuệ gặng hỏi, Chu Vệ Quân trợn trừng mắt:

- Nữ nhân này cứ bép xép mãi không thấy phiền sao?

Chu Vệ Quân gắt giọng:

- Đã bảo nhiều lần là ta có chuyện, nàg đừng nhiều lời!

- Nhưng ta là vợ của người!

Nghe Chu Vệ Quân trả lời gắt gỏng làm Vương Tuệ Tuệ tích lũy uất ức bao lâu nay như nước lũ tràn ra.

Mắt Vương Tuệ Tuệ đỏ lên, lớn tiếng nói:

- Là người vợ được Chu Vệ Quân người cưới hỏi đàng hoàng!

Vương Tuệ Tuệ hét to làm Chu Vệ Quân biến sắc mặt nói:

- Tổ cha nó, có biết mặt mặt không?

Chu Vệ Quân vung tay phải uy hiếp:

- Cút về nhà đi, nếu không ta đánh bây giờ!

Vương Tuệ Tuệ không lùi ngược lại tiến lên một bước:

- Người đánh đi!

Hốc mắt Vương Tuệ Tuệ ửng đỏ rơi lệ, hét to:

- Người đánh chết ta đi, Chu Vệ Quân! Coi như ta đã nhìn thấu người!

- Tía nó, cứng cổ với ta sao?

Người Chu Vệ Quân đầy mùi rượu, từ khi Vương Tuệ Tuệ mang theo chiếc xe gả về cho gã thì Chu Vệ Quân không đi làm nữa, suốt ngày lái xe lấy cớ kiếm khách nhưng thật ra là chơi bởi với đám hồ bằng cầu hữu.

Đêm hôm qua Chu Vệ Quân ôm gái gọi ngủ trong nhà trọ, sáng sớm uống mấy hớp rượu, bị thiếu tiền nên gã quay về nhà tính lấy thêm. Chu Vệ Quân không ngờ bị Vương Tuệ Tuệ chặn trước cửa, cãi cọ vài câu làm gã thấy rất mất mặt, lại xem nàg trợn tròn mắt.

Bốp!

Một tiếng vang rõ to, Vương Tuệ Tuệ ngã ngồi dưới đất, gò má phải nhanh chóng sưng phù.

Vương Tuệ Tuệ ngồi thần thờ tại chỗ nhìn người chồng trên danh nghĩa, nàg bỗng hiểu ra nhiều điều.

Chu Vệ Quân không thèm nhìn Vương Tuệ Tuệ, gã đi vòng qua nàg, bước lên bậc thang. Khi sắp đến ngưỡng cửa, Chu Vệ Quân dừng bước, quay đầu lại.

Chu Vệ Quân cười khẩy nói:

- Nữ nhân ngọc, nàg cho rằng ta thích nàg sao? Không biết lấy gương soi bộ dạng của mình thế nào. Cảnh cáo nàg, sau này đừng xía vào chuyện của ta, nếu không . . . Hừ hừ.

Chu Vệ Quân để lại tiếng hừ lạnh đầy uy hiếp, gã nhẹ nhàng đi vào phòng.

Vùng biển cách quần đảo Okinawa ba trăm dặm hướng đông nam vốn không có hòn đảo gì, biển cả mênh mông vô bờ, sóng vỗ từng cơn. Trong bóng đêm tối tăm xòe tay không thấy ngón, biển cả đặc biệt lạnh lẽo.

Vầng trăng sáng trên bầu trời bị mây đen dày nặng che đầy, tiếng gió thổi vù vù qua mặt biển trống trải.

Trong thời tiết tùy thời đổ mưa to này ít có thuyền nào rời khỏi cảng, huống chi là ban đêm tối tăm?

Nhưng trong vùng biển này chẳng những có thuyền, không phải tàu hàng cỡ lớn mà chỉ là một số thuyền máy dập dềnh theo sóng biển như tùy thời sẽ bị lật úp, cực kỳ mạo hiểm.

Người đứng trên thuyền máy như không sợ chết, dùng chiếc thuyền lắc lư, bàn chân như cắm rễ đứng vững vàng.

Đếm sơ có năm mươi mấy chiếc thuyền máy trong vùng biển này. Nhiều thì một chiếc thuyền có ba, bốn người đứng, ít thì một người. Hơn một trăm nam nữ đứng thẳng trên thuyền máy, mắt cùng nhìn về một hướng.

Trên bầu trời cách mặt biển ba mươi thước, nhìn từ xa như có một hạt châu đen lơ lửng. Quả cầu to cỡ nắm tay người lớn, không có thứ gì cố định, nó lơ lửng trong không trung.

Thời gian trôi qua từng phút giây, bề mặt hạt châu đen chậm rãi lóe ánh sáng xanh yêu dị. Đột nhiên có tám bóng đen xuất hiện giữa không trung, đúng là tám cái bóng, không có mặt, không có mắt, không có miệng . . .

Tám cái bóng hư vô đứng ở tám hướng khác nhau, chúng nó như khắc cùng một khuôn mẫu, không chỉ bề ngoài giống y như đúc mà tay cầm hồ lô cũng giống nhau.

Nhìn thấy tám cái bóng xuất hiện, những nam nữ đứng trên thuyền máy cùng quỳ xuống, đồng thanh kêu lên:

- Cung nghênh thánh chủ, thánh mẫu lại đến nhân gian!

Tám cái bóng cùng bật nắm hồ lô, miệng hồ lô nhắm vào hạt châu màu đen.

Vù vù vù vù vù!

Hơi thở lạnh lẽo thấu xương tràn ngập bên trên vùng biển, tám khí thể mỏng lung liên tục bay ra khỏi hồ lô tụ tập vào hạt châu màu đen. Ánh sáng xanh mặt ngoài hạt châu màu đen bỗng rực rỡ lên.

Trên bầu trời vốn là hạt châu màu đen biến thành màu xanh yêu dị, sau đó phủ một tầng sáng xanh làm người ta rét run. Khí thể màu xám trong hồ lô không ngừng rót vào hạt châu, ánh sáng xanh ngày càng rực rỡ hơn, gần như chiếu sáng nguyên vùng biển.

Hơn một trăm nam nữ quỳ trên thuyền máy tắm trong ánh sáng xanh, biểu tình càng thành kính hơn. Theo thời gian trôi qua, khí thể màu xám trong hồ lô bị tiêu hao hết sạch. Chút khí thể xám cuối cùng bay ra ngoài, hồ lô chứa khí thể bỗng chốc biến mất. Tám bóng đen cầm hồ lô biến thành ánh sáng đen chui vào hạt châu rực rỡ chói lòa.

Răng rắc!

Hạt châu màu đen ban đầu chợt phát ra tiếng nứt vỡ khe khẽ, không có vụ nổ kinh thiên động địa, không có cảnh tượng ma sa gió giật. Hạt châu màu đen vỡ ra, trên bầu trời chợt lộ ra một cái lỗ đen như mực. Ánh sáng xanh vụt tắt, cái lỗ đen lặng lẽ mở rộng.

Khi cái lỗ khuếch trương đủ ột trái bóng xuyên qua thì gió lạnh rít gào bay ra khỏi cái lỗ. Trong phút chốc lấy cái lỗ làm trung tâm, gần 1 km vùng biển tĩnh lặng lại, nước biển cuộn cuộn bỗng chốc bị đóng băng.

Khối băng to hoàn toàn ngưng kết, giây sau hơn một trăm nam nữ lại đồng thanh kêu lên:

- Cung nghênh thánh chủ, thánh mẫu lại đến nhân gian. Chúc thánh chủ, thánh mẫu nhật nguyệt đồng huy, vạn thọ vô cương!

Biểu tình hơn một trăm nam nữ thành kính, tiếng reo hò sục sôi tựa như tín đồ đang nghênh đón tín ngưỡng của mình giáng xuống.

Cùng với tiếng hô của hơn một trăm nam nữ, giọng nam nhân hơi ẻo lả truyền ra khỏi lỗ đen, tiếng cười to tràn ngập tự kiêu, ngông cuồng:

- Ha ha ha ha ha ha! Thần thì sao? Cũng không nhốt ta được!

490. Chương 449-1: Giơ Thương Đứng Ngạo Nghễ, Nghênh Chiến Thần Tù Giả! (thượng)

Vù vù vù vù vù!

Một luồng sáng xanh bay ra khỏi cái lỗ, quay vài vòng giữa không trung. Ánh sáng xanh biến mất, một nam nhân toàn thân trong vải đen bao bọc đứng giữa không trung, hai tay chấp sau lưng, cằm hếch lên. Mấy chục khối đen lượn lờ quanh người nam nhân.

Nam nhân giơ tay vén vải đen trên mặt mình lên. Có mũi, có mắt, nhìn khuôn mặt thì giống nhân loại bình thường. Nhưng làn da màu xanh, tròng mắt đỏ như máu, nhìn trái nhìn phải khó thể công nhận gã là người bình thường. Đa số người nhìn nam nhân, phản ứng đầu tiên là liên tưởng đến hai chữ: Ác ma.

Đôi mắt lạnh băng không chứa chút tình cảm quét qua hơn một trăm nam nữ quỳ trên mặt băng.

Nam nhân nhíu mày, lạnh băng hừ mũi:

- Một đám phế vật.

Nghe nam nhân hừ lạnh, hơn một trăm nam nữ quỳ trên mặt băng đánh rùng mình, dập đầu bùm bùm, run cầm cập van xin:

- Xin thánh chủ thứ tội!

Đám người biết tại sao nam nhân tức giận, vì bọn họ không lấy được thánh kinh mà gã muốn. Giá trị tồn tại duy nhất của bọn họ là cướp thánh kinh cho gã. Bây giờ nam nhân đã trốn khỏi không gian thần cấm, nhưng hơn một trăm nam nữ này không cách nào cướp lại thánh kinh.

Vù vù vù vù vù!

Trong khi nam nhân nhíu mày, lòng bàn tay phải lóe ánh sáng xanh thì một luồng sáng xanh khác chui ra khỏi cái lỗ đen sau lưng gã.

Giọng nữ thô kệch như sấm rền vang lên giữa không trung:

- Ngải Thụy Bĩ Tư Thập Mỗ, bọn họ còn có ích.

Thanh âm cuộn cuộn như sấm vang vọng trong không trung. Bên cạnh thần tù giả nam lúc trước đi ra trước xuất hiện một thần tù giả toàn thân trùm trong vải đen. Thần tù giả vén vải đen lộ ra khuôn mặt xanh, đôi mắt đỏ máu.

Thần tù giả nữ nhìn Ngải Thụy Bĩ Tư Thập Mỗ, nói:

- Đừng giết bọn họ.

- Ta nghe lời nàng, Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư.

Ngải Thụy Bĩ Tư Thập Mỗ nhìn Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư đứng cạnh mình, nặn ra nụ cười gượng:

- Nhưng bây giờ có lẽ nàng nên mang ta rời khỏi đây trước, ta cần nghỉ ngơi một đoạn thời gian.

Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư nhìn Ngải Thụy Bĩ Tư Thập Mỗ, lộ biểu tình dâm dục:

- Phá mở thứ nguyên không gian tổn thương rất lớn cho ngươi, đơn thuần nghỉ ngơi không thể giúp ngươi nhanh chóng phục hồi.

Không thấy Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư làm gì nhưng vải đen bao phủ người nàng biến mất.

Toàn thân Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư Không mảnh vải, nàng chẳng hề ngại ngùng lác mông to đứng trước mặt Ngải Thụy Bĩ Tư Thập Mỗ, cởi áo giùm gã.

Vù vù vù vù vù!

Cùng lúc đó, trong lỗ đen đột nhiên tuyền ra tiếng xé gió dày đặc, một luồng sáng xanh dẫn đầu, hơn mười luồng sáng xám theo sát. Giấy lát sau trên bầu trời xuất hiện một nữ nhân ẩn mình trong vải đen, mười sáo tàn hồn gần như hoàn mỹ ẩn hiện.

Thấy nữ nhân áo đen xuất hiện trong không trung, Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư ngừng hành động cúi đầu Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, cười quái dị.

Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư vẫy tay với nữ nhân áo đen:

- Nữ nhi qua đây, ngậm cho phụ thân người . . .

Nữ nhân áo đen khom lưng, thanh âm mềm mại vang trong không trung:

- Vâng thưa mẫu thân.

Nữ nhân áo đen cúi trường sam trên người xuống lộ thân hình trắng nõn, vóc dáng thon thả nóng bỏng trong không khí.

Nữ nhân lác eo bước tới trước mặt Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, ngồi xổm xuống, hé mở môi anh đào ngậm vật xấu xí vào.

Một nam hai nữ đại chiến trong không trung, chẳng hề xấu hổ. Hai thân hình màu xanh, một màu trắng quần quýt lấy nhau, tuy hai mà một.

Hơi thở mục nát lan tỏa trong không khí. Nhìn cảnh tượng diễn ra trong không trung cách mình mấy trăm thước, Diệp Dương Thành thi triển tự nhiên chi đạo, Hành không thuật lơ lửng giữa không trung trở mắt lú lười.

Diệp Dương Thành trợn mắt há hốc mồm:

- Dâm quá vậy?

Diệp Dương Thành xoa trán, mắt nhìn chằm chằm thân thể lỏa lồ, lòng thâm thắc mắc.

- Lạ lùng, Lưu Tuyết Doanh đi đâu?

Cơ thể trắng nõn rất đẹp, nàng là mỹ nữ nhưng Diệp Dương Thành nhìn cả buổi, vóc dáng, khuôn mặt, thanh âm đều không phải là Lưu Tuyết Doanh.

Vấn đề là hai thần tù giả chỉ có một thánh nữ, nếu nữ nhân này không phải là Lưu Tuyết Doanh thì nàng đi đâu?

Tình hình vượt sức tưởng tượng của Diệp Dương Thành, hành đành kiểm chế không ra tay ngay, tiếp tục quan sát.

Không phải Diệp Dương Thành định gặp Lưu Tuyết Doanh rồi đưa nàng đi. Trước kia hai người không có tình cảm tốt đẹp gì, Diệp Dương Thành chỉ muốn biết bây giờ Lưu Tuyết Doanh đã biến thành bộ dạng gì, đó là phản ứng rất bình thường. Dù gì Diệp Dương Thành và Lưu Tuyết Doanh có chút quan hệ, dù rằng quan hệ rất bình thường.

- Ừm . . . A . . . Á . . .

Từng tiếng rên rỉ làm người nhũn xương vang vọng trên bầu trời, tiếng kêu dâm dục quanh quẩn bên tai Diệp Dương Thành. Nữ nhân được Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư gọi là nữ nhi dường như đã hoàn toàn chìm trong điên cuồng, nghênh đón Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ trùng kích.

Rất nhanh Diệp Dương Thành phát hiện không thích hợp, nói đúng hơn là hắn nhìn thấy cảnh tượng buồn nôn. Nữ nhân thanh tú xinh đẹp, vóc dáng nóng bỏng thon thả giao hợp với Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ hai phút sau bỗng phát hiện tiếng hét chói tai cao vút.

- A!!!

Đau cũng khoái, Diệp Dương Thành nhìn thấy biểu tình trên mặt nữ nhân là sự giải thoát.

Làn da trắng nõn nhanh chóng héo rút, tóc dài đen nhánh sáng bóng biến trắng, khô ráo. Khi nữ nhân phát ra tiếng hét chói tai, năm giây sau nàng thành cái xác khô rớt xuống, đập vào khối băng, vỡ vụn.

- Ui!

Thay đổi đột ngột làm Diệp Dương Thành hút ngậm khí lạnh. Diệp Dương Thành biết sức sống, tinh huyết, tinh khí của nữ nhân đều bị Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ cướp mất.

Tất cả xảy ra ngay trước mắt Diệp Dương Thành.

Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư Không thèm nhìn xác nữ nhân đã thành bộ phận, nàng yêu kiều ngồi lên người Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, nhẹ nhàng lắc lư lên xuống.

- Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, ngươi có cảm thấy đỡ hơn chút nào không?

Nghe Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư hỏi, Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ gật đầu, nói:

- Phục hồi chút ít.

Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ tiếc nuối thở dài:

- Nhưng nữ nhân trái đất này không đến trạng thái tốt nhất, nếu nàng tu luyện thêm hai năm trái đất thì ta ít nhất phục hồi năm phần lực lượng.

Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư nhắc lên lại ngã xuống, hai tay xoa ngực, rên rỉ hỏi:

- Vậy thì . . . A, Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, bây giờ ngươi phục hồi được bao nhiêu? A . . .

Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ trả lời:

- Chỉ có ba phần.

Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ nhướng mày nói:

- Nữ nhân gốc kia còn núp ở bên trong làm gì?

Khóe mắt Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư chứa ý cười:

- Có lẽ nàng ta muốn ở trong đó mãi mãi.

Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư bắn luồng sáng xanh hướng lỗ hổng đang dần thu nhỏ, cơ thể vẫn lắc lư.

Vù vù vù vù vù!

Ánh sáng bay vào trong không gian thần cấm, ngay sau đó có luồng sáng xanh chui ra. Lần này vẫn là một nữ nhân toàn thân trùm vải đen.

Nữ nhân vén vải đen lên, biểu tình đau đớn quỳ trong không trung, mặt trắng bệch.

Nữ nhân áo đen cắn môi, run giọng nói:

- Cầu . . . Cầu thánh mẫu tha cho ta . . .

Lần này thì Diệp Dương Thành thấy rõ ràng.

491. Chương 449-2: Giơ Thương Đứng Ngạo Nghễ, Nghênh Chiến Thần Tù Giả! (hạ)

- Lưu Tuyết Doanh!

Nữ nhân áo đen quỳ giữa không trung chính là Lưu Tuyết Doanh mất tích trong tai nạn biển, xác nên vùi dưới lòng biển.

Nhìn thấy Lưu Tuyết Doanh xuất hiện, trong phút chốc Diệp Dương Thành nhìn nàng chăm chăm. So với trước khi mất tích thì Lưu Tuyết Doanh không có gì thay đổi, khác biệt duy nhất là tính nô lệ, như con chó vẫy đuôi mừng chủ.

Diệp Dương Thành nhìn Lưu Tuyết Doanh cỡ một phút, thấy nàng dập đầu với hai thần tù giả trong không trung.

Nhìn biểu hiện của Lưu Tuyết Doanh làm Diệp Dương Thành bực bội mà không hiểu vì sao.

- Đây còn là Lưu Tuyết Doanh lúc xưa sao?

Thần tù giả là đối thủ số một với Diệp Dương Thành. Lưu Tuyết Doanh thì dù có quan hệ không mấy tốt đẹp với Diệp Dương Thành nhưng dù sao là người quen, nhìn người mình quen biết quỳ van xin trước địch thủ lớn nhất của mình làm Diệp Dương Thành cực kỳ khó chịu.

Diệp Dương Thành nhìn Lưu Tuyết Doanh chằm chằm một lúc sau lặng lẽ tiến vào hình dạng chiến đấu, giáp bao phủ toàn thân, tay hấn cầm bàn long ngân thương.

Diệp Dương Thành chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, hấn hít sâu nhìn Lưu Tuyết Doanh quỳ giữa không trung, biểu tình nhẹ nhàng hơn nhiều. Chấp niệm cuối cùng khiến Diệp Dương Thành tụ thanh âm thành một sợi chỉ, giọng điệu trầm thấp truyền vào tai Lưu Tuyết Doanh:

- Phụ mẫu, bạn học, người nhà, bằng hữu của nàng đều bị hai ác ma trước mặt nàng giết. Nếu nàng còn chút tính người thì ta sẽ mang nàng rời khỏi đây . . .

Nhưng chút ý tốt, chấp niệm cuối cùng của Diệp Dương Thành bị Lưu Tuyết Doanh không chút do dự bán đứng. Vừa nghe có thanh âm vang bên tai Lưu Tuyết Doanh liền đứng dậy.

- Thánh chủ, thánh mẫu, có người!

Lưu Tuyết Doanh hét to:

- Ai? Đi ra!

Lưu Tuyết Doanh hét lên, hơn một trăm nam nữ cùng đứng dậy, biểu tình cảnh giác.

Thần tù giả tức Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư lắc người lại khoác lên vải đen bao trùm toàn thân. Khói đen quanh người hai thần tù giả biến thành từng luồng sáng xanh, tốc độ xuyên qua siêu nhanh.

Ánh sáng Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ lạnh lùng liếc hướng Diệp Dương Thành đứng, do dự giây lát sau gã nhắm mắt lại. Một chuỗi chú ngữ trúc trắc khó nghe vang lên. Một luồng sáng xanh bên cạnh Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ nổ tung thành lưới cầu khuếch tán bốn phương tám hướng.

Rất nhanh Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ nhờ vào luồng sáng xanh phát hiện nơi Diệp Dương Thành đứng, ghi nhớ hơi thở của hắn.

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ tức giận gầm lên, tay chỉ hướng Diệp Dương Thành không nên bị gã phát hiện ra.

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ hét to:

- Ba mươi sáu huyết vệ, giết hắn cho ta!

Hơn một trăm nam nữ đứng trên mặt ăng, có mười tám nam, mười tám nữ quỳ một gối, hai tay chắp vào nhau trầm giọng nói:

- Tuân lệnh!

Người bọn họ lóe ánh sáng đỏ, sau khi ánh sáng biến mất, ba mươi sáu người bao phủ trong sương khói đỏ mông lung.

Nhận được Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ chỉ huy, ba mươi sáu huyết vệ tỏa định Diệp Dương Thành trong trạng thái tự nhiên chỉ đạo cũng dễ dàng phát hiện ra. Ba mươi sáu người co đầu gối tựa ba mươi sáu viên đạn phóng lên cao, lao hướng Diệp Dương Thành.

Lúc này Diệp Dương Thành bị lộ nhưng không hề tỏ ra kinh hoàng, hấn giờ thương đứng ngạo nghễ trong không trung, cười tủm tỉm.

Lưu Tuyết Doanh dứt khoát lựa chọn nhận giặc làm cha, chút ý tốt cuối cùng Giới dành cho nàng cũng biến mất ngay khi nàng quyết định.

Diệp Dương Thành là loại người rất bao che. Đối với kẻ thù Diệp Dương Thành không nường tay bao giờ, nhưng với bằng hữu thì hần nhẹ nhàng, hiền lành như gió xuân, không hề giả bộ.

Lúc trước Lưu Tuyết Doanh không có quan hệ tốt với Diệp Dương Thành nhưng dù sao học chung cấp 3 hai năm, sau khi đi vào xã hội có tiếp xúc gần gũi. Huống chi quan niệm của Diệp Dương Thành là tất cả đồng bạn chết thảm, hung thủ không phải Lưu Tuyết Doanh mà là thần tù giả.

Với quan niệm đó, Diệp Dương Thành rất khó cứng rắn giết Lưu Tuyết Doanh, nhưng bây giờ thì khác.

Khi Lưu Tuyết Doanh không chút do dự chọn bán đứng Diệp Dương Thành thì hần bật cười, chút thiện ý và chấp niệm quần quanh đã tan thành mây khói. Lưu Tuyết Doanh có lẽ vẫn Lưu Tuyết Doanh năm xưa, nhưng khi nàng biết phụ mẫu, người thân, bằng hữu bị thần tù giả xếp vào mục tiêu truy sát vẫn quyết định nhận giặc làm cha.

Điều này cắt đứt sợi dây mỏng liên kết giữa Lưu Tuyết Doanh và Diệp Dương Thành, không phải bằng hữu thì chỉ có thể là kẻ thù.

Đối với kẻ thù Diệp Dương Thành chưa bao giờ mềm lòng, nói cách khác bây giờ mà có cơ hội là hần giết Lưu Tuyết Doanh ngay. Một nữ nhân nhận giặc làm cha thì chết cũng chẳng sao, ít ra sau khi nàng chết, những người bình thường bị nàng liên lụy mà luôn trong nguy hiểm không cần tiếp tục bị thần tù giả truy sát.

Tâm tình Diệp Dương Thành trở nên rất nhẹ nhàng, hần giải trừ tự nhiên chi đạo đã không cần thiết, ngao nghể đứng trong không trung. Đối diện ba mươi sáu luồng sáng đỏ ập đến, Diệp Dương Thành cười nghiêng ngả. Nếu không chuẩn bị đầy đủ làm sao Diệp Dương Thành tùy tiện đến đây?

Ba mươi sáu ánh sáng đỏ nhanh chóng tới gần Diệp Dương Thành còn hơn một trăm thước. Diệp Dương Thành hành động, tay phải cầm thương, giơ tay trái lên.

- Trọng lực thuật, cấm cố thuật, phân giải thuật, đốt đốt đốt!!!

Một ngàn năm trăm linh lực cộng thêm hình dạng chiến đấu tăng phúc hai trăm phần, phát tay thi triển ba pháp thuật chạm vào luồng sáng đỏ dẫn đầu.

Trọng lực thuật nháy mắt đè ánh sáng đỏ từ hơn ba mươi thước cao xuống còn gần mười thước. Ánh sáng đỏ lắc lư chống cự trọng lực bỗng nhiên tăng lên, cấm cố thuật theo sát sau đó. Ánh sáng đỏ mất đi khả năng khổng chế cơ thể tiếp tục rơi xuống, lúc sắp rơi vào biển thì phân giải thuật cũng đến.

Diệp Dương Thành cứ nghĩ mình tiêu hao bốn ngàn năm trăm điểm linh lực ít ra có thể xử lý một huyết vệ, nhưng khi phân giải thuật sắp có hiệu quả thì bỗng nhiên huyết vệ phát ra tiếng gầm của dã thú.

- Grao!

Toàn thân huyết vệ tỏa ánh sáng đỏ chói mắt, trọng lực thuật, cấm cố thuật mất hiệu quả. Phân giải thuật cũng bị ánh sáng đỏ rực rỡ đánh tan.

Thấy tình trạng đó Diệp Dương Thành thu về cái nhìn coi thường, biểu tình kỳ lạ nhỏ giọng nói:

- Má ơi, còn có hàng thật.

Diệp Dương Thành vung bàn long ngân thương thi triển hành không thuật trực tiếp nghênh đón ba mươi lăm huyết vệ đã đến gần.

Bôn Lôi thương thuật như sấm sét liên miên bất tận phát ra tiếng trầm đục đình tai nhức óc trong không trung. Tuy đám huyết vệ có năng lực đối kháng với pháp thuật của Diệp Dương Thành nhưng ít ra pháp thuật gây chút ảnh hưởng cho huyết vệ.

Diệp Dương Thành vừa dùng bàn long ngân thương đánh đỡ vừa khê quát:

- Cấm cố thuật, đốt!

Một huyết vệ đang tấn công Diệp Dương Thành dồn dập bị trúng chiêu, gã chưa kịp vận dụng ánh sáng đỏ để tránh thoát thì Diệp Dương Thành vận chuyển lực lượng Cửu Tiêu bám vào thân bàn long ngân thương.

Diệp Dương Thành hét to một tiếng:

- Chết đi!

Diệp Dương Thành thi triển Quy Nhất thân thuật né tránh. Vù vù vù vù vù! Hai huyết vệ giáp công. Giây tiếp theo bàn long ngân thương trong tay Diệp Dương Thành tỏa ánh sáng màu xám. Khi mọi người ngẩng ra thì đầu thương đâm mạnh vào ngực trái của huyết vệ.

492. Chương 450: Lão Tử Liều Mạng Với Các Người!

Theo suy nghĩ của Diệp Dương Thành, đâm thủng trái tim thì người có là quái vật cũng phải chết. Nhưng tình huống thật sự lại làm Diệp Dương Thành luống cuống tay chân.

Huyết vệ này sau khi bị đâm xuyên tim vẫn giữ tay bắt chặt thân bàn long ngân thương của Diệp Dương Thành. Huyết vệ không làm gì vậy mà trong tay xuất hiện một vũ khí hình chùy dài 50cm dọc theo thân thương trượt hướng Diệp Dương Thành, vũ khí nhọn hoắt đâm vào ngực trái của hắn.

- Tía nó!

tình huống đột ngột làm Diệp Dương Thành giật nảy mình, hắn không tự tin bị người đâm thủng tim vẫn sống tiếp được. May mắn bàn long ngân thương do Cửu Tiêu thần cách biến ra có thể thu phóng tự nhiên. Trước khi huyết vệ cầm vũ khí đâm vào Diệp Dương Thành thì hắn đã thả thân bàn long ngân thương ra, nhanh chóng lùi lại. Bàn long ngân thương biến thành luồng sáng quay về tay Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành thoát đường công kích của huyết vệ hùng hổ không sợ chết trong đường tơ kẽ tay, trán hắn toát mồ hôi hột. Ba mươi sáu huyết vệ không giống với những quái vật Diệp Dương Thành đã gặp, đánh không chết, không làm thịt được. Bị đâm thủng tim vẫn ngang nhiên công kích Diệp Dương Thành.

Một huyết vệ đủ làm Diệp Dương Thành luống cuống, bây giờ có đến ba mươi sáu huyết vệ vây công hắn.

Diệp Dương Thành tức giận quát:

- Bà nội nó, lão tử liều mạng với các người!

Diệp Dương Thành lắc tay biến bàn long ngân thương thành đao Quan Công quan nhị gia, thi triển Quy Nhất thân thuật tránh công kích của vài huyết vệ trong gang tấc. Khó khăn lắm Diệp Dương Thành tìm ra một khoảng cách, hươ đại đao xông hướng một huyết vệ cách hắn gần nhất.

Có bài học mấy lần trước thất bại, lần này Diệp Dương Thành không giấu nghề nữa.

Diệp Dương Thành vừa vọt tới vừa quát to:

- Cẩm cố thuật, băng sương thuật, liệt diễm thuật, thần lôi thuật, phân giải thuật . . . Đốt đốt đốt hết!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vù vù vù vù vù!

Trên bầu trời sáng rực ánh sáng nhiều màu, thần lôi thuật đánh xuống đầu, cẩm cố thuật nối tiếp, băng sương thuật đâm lung tung, liệt diễm thuật ánh lửa ngút trời.

Nhiều công kích tập trung vào huyết vệ đó, dù cơ thể có cường đại đến mấy cũng khó tỉnh táo lại ngay. Diệp Dương Thành nhân dịp đó hươ đại đao Quan Công chém xuống.

Vù vù vù vù vù!

Đao Quan Công chém nhanh xuống phát ra tiếng vù vù. Huyết vệ mới có dấu hiệu rút xuống đã bị lưỡi đao cực kỳ sắc bén chạm vào đầu gối. Có lực lượng Cửu Tiêu gia cố, Diệp Dương Thành cảm giác hai tay rung rung tê dại.

Phập xoẹt!

Đao Quan Công thuận lợi chém huyết vệ thành hai khúc, Diệp Dương Thành lùi lại, nhún người một cái né hai vũ khí hình nón sắc bén.

Tim Diệp Dương Thành đập nhanh, tuy giải quyết xong huyết vệ nhưng chuôi đao truyền về chấn động làm hấn kinh hoàng độ cứng cơ thể của huyết vệ. Nếu không có lực lượng Cửu Tiêu gia cố, Diệp Dương Thành nghi ngờ hấn không thể phá mở phòng ngự của huyết vệ.

- Khốn kiếp, người dám tổn thương huyết vệ của ta?

Nhìn thấy huyết vệ vốn vô địch trên trái đất bị Diệp Dương Thành một đao chém thành hai khúc, Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ không nói hấn giết huyết vệ của gã mà là . . . Tổn thương.

Diệp Dương Thành nghe huyết vệ gầm rống, trong phút chốc hấn nghĩ ngay đến một đám người làm hấn cực kỳ bất đắc dĩ.

Lúc trước hai quái vật tai họa nhân viên quan trọng trong quan trường Khánh Châu thị dường như có hồn châu gị đó, miễn linh hồn bất diệt là bọn chúng dễ dàng thay đổi thân thể, tiếp tục sinh tồn.

Hiển nhiên ba mươi sáu huyết vệ này cũng tương tự, giải quyết cơ thể thì chỉ tổn thương cơ thể bọn chúng. Thêm nữa nơi này nằm ngoài khu vực Diệp Dương Thành quản lý, thần quyền xóa sổ của hấn không có tác dụng.

Đối diện một đám con gián giết không chết, Diệp Dương Thành bất đắc dĩ, càm nín. Diệp Dương Thành hươ mạnh đao Quan Công đánh bật một vũ khí hình nón, xoay người 'chạy trốn' đến quần đảo Okinawa.

Diệp Dương Thành cho rằng thần tù giả sẽ điểm danh binh mã, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang truy sát hấn, chỉ cần Diệp Dương Thành quay về khu vực quản lý cách hơn hai trăm km thì sẽ tặng ngay món quà lớn cho thần tù giả.

Nhưng kế hoạch không theo kịp biến đổi, Diệp Dương Thành xoay người bỏ chạy mà thần tù giả lù lù bất động. Ba mươi sáu huyết vệ còn lại cũng trở về.

Diệp Dương Thành phát hiện tình huống, lòng rất bất đắc dĩ nói:

- Chết tiệt, cáo già!

Qua vòng giao đấu trước đó, Diệp Dương Thành đã hiểu bên ngoài khu vực quản lý của mình thì hấn không làm gì thần tù giả được, dù là cái móng tay.

Người ta có quái vật thuộc hạ nhiều như mây, giải quyết một, hai quái vật cũng không bị tổn thất lớn. Huống chi có hồn châu tồn tại, Diệp Dương Thành không xử được một quái vật nào.

Nhưng kêu Diệp Dương Thành bỏ đi, hấn vì ngày hôm nay đã chuẩn bị rất lâu, hấn không cam lòng. Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ, xoay người quay về.

Trong khi Diệp Dương Thành quay về, một nam nhân trên mặt băng dò dẫm một chút rồi quỳ xuống.

- Thánh chủ, người vừa rồi hình như là người Trung Quốc đoạn thời gian trước đại náo Nhật Bản.

Nam nhân báo cáo với Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ:

- Sợ là Tổ chức Dị Sát bị hủy diệt cũng có liên quan đến hấn . . .

Không đợi nam nhân nói hết Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ đã nhướng mày nói:

- Đám phé vật kia chết thì chết.

Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ còn muốn bản tôn ra tay báo thù cho chúng sao?

Nam nhân giật nảy mình, đập mạnh đầu ba cái:

- Thuộc hạ không dám!

Nam nhân nói:

- Ý của thuộc hạ là thánh kinh lạc mất tại Khánh Châu thị Trung Quốc . . .

- A?

Về mặt Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ trở nên nặng nề:

- Ý của người là . . . Thánh kinh nằm trong tay nam nhân kia?

- Dù không có thì hẳn nên biết thánh kinh ở đâu.

- Đuổi theo!

Diệp Dương Thành bật cười, hắc cười rất to sau đó đáp xuống đất. Diệp Dương Thành hai tay chống hông cười lớn, hắc định quay người quấy rối chọc giận thần tù giả, bất chấp tất cả truy sát hắc. Diệp Dương Thành chợt phát hiện thần tù giả hành động, hơn một trăm nam nữ cũng hành động.

Nhìn thần tù giả, đám quái vật rầm rộ giết hướng mình, Diệp Dương Thành lại cười tươi rói sau đó biểu tình nghiêm túc, cực kỳ trầm trọng. Diệp Dương Thành hú dài, xoay người bỏ chạy, hắc chạy cực kỳ chặt vật, ít nhất nhìn thoáng qua là như vậy.

Diệp Dương Thành không biết tại sao thần tù giả quyết định suy sát hắc, chỉ biết rằng bọn họ vào khu vực quản lý của hắc thì dù Diệp Dương Thành có phải bỏ qua lá bài vua cũng quyết cho họ một bài học nhớ đời.

Bên ngoài khu vực quản lý Diệp Dương Thành không thể xóa sổ những hồn phách quái vật, dù có hủy cơ thể của bọn họ thì chúng sẽ lại có cơ thể mới. Diệp Dương Thành không biết trong mấy trăm năm qua thần tù giả tích lũy được bao nhiêu huyết vệ. Diệp Dương Thành chắc chắn một điều rằng số lượng không ít.

Mặt khác mười sáu cái bóng theo nữ nhân kia đi ra rõ ràng là phân liệt từ thần tù giả, tàn hồn gần như hoàn mỹ. Diệp Dương Thành không biết mười sáu tàn hồn gần như hoàn mỹ này có ý nghĩa thế nào với thần tù giả, nhưng hẳn biết bọn họ dám bước vào khu vực Diệp Dương Thành quản lý nửa bước là hẳn có thể dễ dàng xóa sổ, đánh tan tác, hồn phi phách tán.

493. Chương 451: Vùng Vẫy Sắp Chết Có Ích Gì?

Diệp Dương Thành giữ tốc độ hơn 500km/1h cách mặt biển hai mươi thước lao nhanh đi. Tốc độ phe thần tù giả gần bảy trăm km, xông lên trước nhất là mười sáu tàn hồn. Không có cơ thể trói buộc nên tốc độ của các tàn hồn siêu nhanh.

Chạy khoảng năm phút sau Diệp Dương Thành nhận ra ngay mười sáu tàn hồn đuổi theo mình, lúc này cách biên giới khu vực Diệp Dương Thành quản lý khoảng một trăm bốn mươi km.

Trong cục diện này Diệp Dương Thành chẳng hề hốt hoảng, hôm nay hẳn dám một mình một ngựa giết tới, không có lá bài tẩy nào thì sao được?

Khi mười sáu tàn hồn nhận lời từ Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ, định một hơi chặn Diệp Dương Thành lại chợt phát hiện hắc mới bị bọn họ thu ngắn khoảng cách bỗng nhiên biến mất, thật đột ngột.

Mười sáu tàn hồn ngần ngừ do dự, giọng Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ vang bên tai bọn họ:

- Chết tiết, tên này biết dịch chuyển tức thời. Đứng trước 50 km, đuổi theo!

Mười sáu tàn hồn bưng tỉnh, đồng thanh kêu lên:

- Đã biết, phụ thân đại nhân!

Mười sáu tàn hồn lại biến thành mười sáu luồng khói xám lướt nhanh hướng Diệp Dương Thành.

Đừng thấy mười sáu tàn hồn chỉ là linh thể hư vô nhưng bọn chúng có thực lực siêu cường đại. Tàn hồn phân liệt từ thần tù giả khác với tàn hồn loại kém phân liệt từ thánh nữ trải qua bí pháp tu luyện, gần như lô đỉnh. Cách biệt ngay từ chất.

Lúc này vì tránh cho thần tù giả phát hiện không thích hợp, Diệp Dương Thành cố ý giảm tốc độ, từ ban đầu hơn năm trăm km một giờ giảm xuống gần ba trăm km một giờ. Lúc bay Diệp Dương Thành cố ý lắc lư, bộ dáng sức cùng lực kiệt.

lại qua mười phút, Diệp Dương Thành lại bị mười sáu tàn hồn đuổi theo, hai phe cách nhau bị rút ngắn còn tám trăm thước. Diệp Dương Thành lần thứ hai biến mất.

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ nhớ kỹ Diệp Dương Thành toát ra hơi thở sau khi biến thân hình dạng chiến đấu, gã dễ dàng tỏa định vị trí của hắn.

- Dằng trước hai mươi ba km!

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ phát hiện tốc độ bay của Diệp Dương Thành giảm thấp, khoảng cách dịch chuyển tức thời cũng giảm đi. Nghĩ đến có thể tìm được thần cách hay kém nhất biết tin tức về thần cách từ người hắn là Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ kích động.

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ lớn tiếng nói:

- Dịch chuyển tức thời làm hắn tiêu hao nhiều lực lượng, tập thể tăng tốc, đuổi theo!

Nghe Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ ra lệnh, mọi người phấn chấn tinh thần:

- Tuân lệnh thánh chủ!

Đám người tăng tốc độ đến gần Diệp Dương Thành.

Một rượt một chạy bất giác vào vùng biển cách quần đảo Okinawa gần một trăm km. Không hiểu sao khi vào vùng biển này Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ thấy cực kỳ khó chịu, như thể vận mệnh không theo mình điều khiển.

- Sao có thể như vậy?

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ vừa giữ tốc độ bay nhanh vừa thầm phản bác:

- Chỉ là một người trái đất có chút thực lực, trái đất không có thần tộc, ta mới là mạnh nhất!

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ lẩm bẩm bỏ qua cảm xúc bất an dâng trong lòng, vì thần cách, dù gã biết đằng trước có mai phục cũng sẽ không chau mày cái nào tiếp tục đuổi theo.

Mỗi người đều có chấp niệm của mình, mức độ chấp niệm có cao có thấp. Đối với Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ thì thần cách là chấp niệm lớn nhất của gã. Chỉ cần được đến thần cách đó, dù có phải hy sinh tất cả người bên cạnh mình thì gã sẽ dứt khoát chọn ngay.

Vì vậy lúc trước Diệp Dương Thành không cần diễn kịch cũng được, hắn luôn giữ tốc độ chạy nhanh nhất cũng chẳng sao. Dù Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ rượt theo Diệp Dương Thành chạy mấy vòng trái đất cũng sẽ không để hắn thoát, đây là chấp niệm, gã không bỏ qua được.

- Ha ha ha ha ha ha!

Tốc độ của Diệp Dương Thành càng lúc càng chậm, mặt cười toe toét. Chờ quay về khu vực Diệp Dương Thành quản lý, mặc kệ là thần tù giả hay bày quái vật kia đều đừng mơ rời khỏi.

Như ban đầu Diệp Dương Thành dự đoán, cùng với mười sáu tàn hồn vào khu vực quản lý của hắn, thần quyền xóa sổ bị kích hoạt ngay. Gợi ý của Cửu Tiêu thần cách hiện ra trong đầu Diệp Dương Thành:

- Phát hiện mười sáu tàn hồn, xin hỏi có xóa sổ không?

Nhìn gợi ý, Diệp Dương Thành không chọn xóa sổ ngay mà giả bộ vùng vẫy sắp chết, lại tăng nhanh tốc độ bay, vèo một tiếng tăng tốc độ từ hai trăm km lên hơn năm trăm km. Diệp Dương Thành biến mất trong tầm mắt thần tù giả chậm rãi đến gần hắn.

Nhìn Diệp Dương Thành đột nhiên tăng tốc, Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ không hề căng thẳng mà càng yên tâm hơn.

Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ cười to bảo:

- Con thú bị nhốt, vùng vẫy sắp chết có ích gì?

Vừa rời khỏi không gian thần cấm chết tiệt đã phát hiện manh mối thần cách điều tra mấy trăm năm không có kết quả, Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ không lo Diệp Dương Thành bày ra âm mưu quỷ kế gì. Từ khi đến trái đất, Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ không phát hiện có kẻ nào đối địch với gã được.

Nói cách khác ngay từ đầu Diệp Dương Thành đã xem Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư là kẻ thù lớn hàng đầu. Còn hai thần tù giả này thì chưa từng để Diệp Dương Thành vào mắt. Ở trong mắt Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư thì Diệp Dương Thành cùng lắm là trái đất có thực lực cường đại một chút. Với cường giả xuyên qua vũ trụ như bọn họ, trái đất chỉ là một khu giải trí.

Hơn nữa Diệp Dương Thành quá đề cao đại vi của Tổ chức Dị Sát trong lòng Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư. Diệp Dương Thành cho rằng hắn tiêu diệt Tổ chức Dị Sát sẽ chọc giận hai thần tù giả. Nhưng sự thật là Tổ chức Dị Sát bị hủy diệt đối với Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư chỉ là mất một món đồ chơi.

Món đồ chơi Tổ chức Dị Sát không phải loại tinh xảo mà chỉ là thứ rách nát tùy thời bị ném vào thùng rác. Mất một món đồ chơi như vậy sao có thể khiến Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư quan tâm?

Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư cho rằng đã nhìn thấu Diệp Dương Thành kiệt sức, trên đường đi nàng luôn im lặng bỗng mở miệng nói:

- Người trái đất này có thực lực không yếu, ngay cả huyết vệ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Một câu nói không đầu không đuôi, người bình thường không nghe hiểu, nhưng Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ là chồng của Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư nên hiểu ngay.

Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ cười khê:

- Chờ ép hỏi được tung tích thần quyền thì hắn sẽ là của nàng.

Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư mỉm cười, gật đầu.

Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ có thể thông qua cách cướp tinh khí, tinh huyết của nữ giới thì Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư cũng làm tương tự với nam giới.

Cách ai thần tù giả tu luyện gần như là cướp giật dã man. Không chỉ là nhân loại, hễ sinh vật nào có thực lực nhất định đều trở thành đối tượng bị Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư cướp đoạt. Thực lực của đối tượng càng cao thì hai thần tù giả lấy được lực lượng càng lớn.

Diệp Dương Thành không biết chủng tộc của Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư. Đó là một chủng tộc cực kỳ dã man và thối nát, cách tu luyện duy nhất đó là tình dục, trong quá trình cướp tinh khí, tinh huyết của đối tượng và cả mạng sống.

494. Chương 452-1: Băm Văm Thành Trăm Mảnh, Không Chết Không Ngừng! (thượng)

Loại chủng tộc này không thể thông qua dựng dục sinh hậu đại, cách truyền thừa duy nhất là thông qua bí pháp phân liệt linh hồn của mình. Chỉ cần phân liệt một tàn hồn gần hoàn mỹ, cộng với điều kiện nhất

định là sẽ có một hậu đại vừa sinh ra đã có thực lực cường đại.

Điều kiện nhất định đó là bọn họ phải liệt ra tàn hồn gần hoàn mỹ, muốn hoàn thành chuyển biến từ tàn hồn đến thực thể cần giao hợp với tàn hồn hoàn chỉnh phân liệt từ sinh vật khác, chờ bọn họ hấp thu năng lượng đến mức bão hòa thì . . .

Bọn họ sẽ ngâm mình trong ao đầy máu, qua mấy năm chuyển biến là thành công ngưng kết cơ thể, trở thành một thành viên mới của chủng tộc.

Vì bảo đảm hấp thu tinh huyết, tinh khí không có vấn đề gì, thành viên cùng chủng tộc giao hợp với nhau, âm dương bổ sung điều chỉnh lại tinh huyết, tinh khí cướp của người khác. Đây là lý do tại sao Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ, Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư là phụ thể.

Trong mấy trăm năm qua Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ, Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư ở trong không gian thần cấm bởi vì không cần lo lắng phân liệt tàn hồn khiến lực lượng hao tổn nhiều gấp ngoài ý muốn nên không chút kiêng dè thành công phân liệt linh hồn mấy trăm lần. Nhưng trong mấy trăm tàn hồn đó chỉ sinh ra mười sáu tàn hồn gần như hoàn mỹ.

Đối với Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ, Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư thì mười sáu tàn hồn gần hoàn mỹ đó là hậu địa của bọn họ, là trợ lực lớn nhất cho hai người tăng thực lực tổng thể.

Vì sau khi rời khỏi không gian thần cấm Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ, Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư rất khó tìm được không gian thứ nguyên an toàn, thích hợp để phân liệt linh hồn. Cho nên mười sáu tàn hồn cực kỳ quan trọng với hai người.

Người đuổi ta chạy, bắt giặc xuyên qua vùng biển quần đảo Okinawa và đảo Đài Loan, xâm nhập vào gần bốn trăm km khu vực Diệp Dương Thành quản lý. Con số đó đối với Diệp Dương Thành đủ để hấn sắp xếp tất cả.

Nghĩa là Diệp Dương Thành có thể thoải mái đuổi tay chân đánh nhau với thần tù giả, bầy quái vật. Ở ngoài khu vực quản lý Diệp Dương Thành thậm chí không xử được một huyết vệ, vì biểu hiện thực lực như thể cộng với có lẽ hấn nắm giữ thần cách nên Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ không kiêng dè gì truy sát hấn. Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ không hay biết gã bắt giặc vào sâu trong hang ổ của Diệp Dương Thành. Trong khu vực mình quản lý thì Diệp Dương Thành chính là thần.

Mười sáu tàn hồn được Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ, Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư xem là nhi nữ thì từ khi vào khu vực Diệp Dương Thành quản lý đã định trước kết cục bị kịch.

Diệp Dương Thành không chạy nữa, hấn chậm rãi ngừng giữa không trung. Diệp Dương Thành quay người nhìn mười sáu tàn hồn vẫn lao tới trước nhất, môi treo nụ cười giễu cợt. Lực lượng Cửu Tiêu điên cuồng vận chuyển trong cơ thể Diệp Dương Thành, hấn chuẩn bị cho tiếp xúc ngày hôm nay từ rất lâu rồi, giờ là lúc thấy kết quả.

Lúc trước ở ngoài khu vực quản lý tạm nén giận, tình trạng đó sẽ không lại xảy ra trong khu vực Diệp Dương Thành quản lý, vì nơi này là địa bàn của hấn.

Kết cấu linh hồn của mười sáu tàn hồn gần như hoàn mỹ, có linh trí rất cao. Diệp Dương Thành đột nhiên ngừng giữa không trung, mười sáu tàn hồn mơ hồ thấy nụ cười trào phúng của hấn, sâu trong linh hồn bọn chúng run rẩy.

Một tàn hồn hét to:

- Nguy rồi!

Diệp Dương Thành hít sâu, nói:

- Xóa sổ!

Diệp Dương Thành lấy ra gợi ý lúc trước của Cửu Tiêu thần cách, hấn không thèm xem nội dung, khê quát:

- Xóa sổ hết!

Tinh thần Diệp Dương Thành hốt hoảng, sau đó hắn không còn là một người, hắn biến thành mây đen trên bầu trời, mọi thứ bên dưới rõ ràng trước mắt hắn.

495. Chương 452-2: Băm Văm Thành Trăm Mảnh, Không Chết Không Ngừng! (hạ)

Diệp Dương Thành điều khiển mây đen nhẹ nhàng, thoải mái như vung tay. Diệp Dương Thành cảm nhận nguyên tố điện hệ khổng lồ đủ để hủy thiên diệt địa tụ tập trong mây đen, hắn không công kích ngay mà thoát khỏi mây đen, cắt giác quan thứ sáu trở về bản tôn. Diệp Dương Thành nở nụ cười vui vẻ, món quà lớn này hắn chuẩn bị từ lâu cho thần tù giả, bây giờ vật, giờ là lúc đưa tặng.

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư dẫn theo hơn một trăm thuộc hạ với tốc độ hơn năm trăm km một giờ bay nhanh trên bầu trời tới gần Diệp Dương Thành. Khuôn mặt Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ đã xanh này càng xanh mét.

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ tức giận quát:

- Ta muốn xé xác người trái đất đáng chết này thành trăm mảnh!

Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư bay bên cạnh Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ sắc mặt âm trầm gật đầu, im lặng đồng ý. Có thể thấy được Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư cũng cực kỳ tức giận, nàng đang kiềm nén cơn giận trong lồng ngực.

Trong khi Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư nghiêng răng nghiêng lợi thì Lưu Tuyết Doanh theo sau lưng hai người hét to một tiếng:

- Là vòi rồng!

- Nhiều vòi rồng quá!

Tiếng hét đánh thức Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư khỏi cảm xúc giận dữ. Hai người bản năng liếc trước mắt, quả nhiên từ khi nào mặt biển xuất hiện một vòi rồng cao hơn mười thước đang cuốn nước biển gần được Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư đi.

Nhưng vòi rồng quy mô cỡ này chưa đủ làm Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư cảnh giác. Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ ngoái đầu hung dữ trừng Lưu Tuyết Doanh như trách nàng ngạo nhiên vì chuyện nhỏ này.

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ trừng Lưu Tuyết Doanh xong ngoái đầu lại, vòi rồng kia bỗng biến thành hai cái, kích cỡ giống nhau như huynh đệ song sinh.

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư chưa kịp thấy rõ quỹ tích vòi rồng di chuyển thì hai biển thành bốn, rồi tám, mười sáu, ba mươi hai . . .

Vòi rồng phô thiên cái địa hoàn toàn chặn đường bọn họ đi.

Mãi lúc này Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ mới phát hiện không thích hợp, nhưng chỉ có thế. Loại vòi rồng này đối với Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, thậm chí là mọi người sau lưng gã đều không tạo được chút thương tổn. Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ không e ngại, vẫn giữ tốc độ vốn có xuyên qua một vòi rồng.

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ thuận lợi xuyên qua vòi rồng cuốn nước biển, cười khẩy nói:

- Xì, tài mọn.

Diệp Dương Thành chú ý thấy thần tù giả tự kiêu quả nhiên dẫn theo thuộc hạ xông vào vòi rồng hắn cố ý chuẩn bị.

Diệp Dương Thành bật cười:

- Ha ha ha ha ha ha!

Làm sao Diệp Dương Thành không biết những vòi rồng này không thể tạo thành tổn thương thực chất cho bọn họ?

Diệp Dương Thành cười gian, lại vận chuyển lực lượng Cửu Tiêu cộng minh với mây đen tích lũy đã lâu trên bầu trời.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng sấm đình tai nhức óc trở thành thanh âm duy nhất trong thiên địa. Cảnh tượng vạn sấm cùng giáng xuống lần đầu tiên xuất hiện trên trái đất.

Ngàn vạn tia chớp thô cỡ chân người lớn bắn ra từ mây đen kịt, trong khoảnh khắc đó chiếu sáng thiên địa rõ như ban ngày. Ngàn vạn tia chớp giáng xuống xen lẫn khí thể cực kỳ uy mãnh, tiếng rầm rắc ngập trời.

Tiếng gầm rú vẫn còn tiếp tục, từ xa nhìn lên như có một cột lôi từ trên trời giáng xuống đụng vào hơn một trăm vòi rồng thành trận hình kỳ lạ. Nguyên tố điện hệ xen lẫn vào nguyên tố phong hệ di chuyển nhanh, hòa vào nước biển có trong vòi rồng.

- A!!!

Tiếng sấm thứ nhất vang lên, tiếng gào rú trở thành thanh âm chủ yếu trong thiên địa. Hơn một trong vòi rồng lấp lánh tia điện, Diệp Dương Thành điều khiển chúng nó nhanh chóng dung hợp lại. Hai vòi rồng biến thành một, nguyên tố điện hệ gấp hai xen lẫn vào nhau.

Khi tiếng gào rú vang lên, Diệp Dương Thành nhận được gợi ý từ Cửu Tiêu thần cách:

- Trong khu vực quản lý hiện có chín cô hồn biến dị cao cấp, xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách nhanh chóng xử lý, xóa sổ.

Thấy gợi ý đó là Diệp Dương Thành biết ngay món quà lớn hắn chuẩn bị rất lâu đã xử lý chín quái vật của đối phương.

Cô hồn biến dị bị phát hiện nghĩa là hồn châu đã vỡ, trong tình huống này Diệp Dương Thành sẽ không nương tay chút nào.

Diệp Dương Thành gật đầu ngay, hắn giơ tay phải trầm giọng nói:

- Trấn linh thuật, đốt!

Không thể trực tiếp dùng thần quyền xóa sổ cô hồn biến dị, nhưng có thể dùng trấn linh thuật xóa sổ. Tiêu hao linh lực ít thì trấn linh thuật có thể trấn áp, giam cầm bọn họ. Nhưng đối với loại cô hồn biến dị không thể thu làm linh thể này thì Diệp Dương Thành không nổi lên chút hứng thú, hắn trực tiếp dùng một vạn ba ngàn năm trăm điểm linh lực, trong hình dạng chiến đấu tăng phúc pháp thuật hai trăm phần thi triển ra trấn linh thuật.

Chín vòng tròn màu bạc hiện ra bên trên đại trận vòi rồng, bắn xuống chín cột sáng bạc. Lúc này chín cô hồn biến dị bay ra khỏi hồn châu đang định chạy trốn chợt phát hiện sự việc khác lạ. Đám cô hồn biến dị không có đường hồi hận, chín cột sáng bạc đã giáng xuống người bọn chúng!

- A!!!!

Tiếng gào rú cực kỳ thảm thiết lẫn át tiếng hét của mọi người. Chín cô hồn biến dị không có chút sức ngăn cản trấn linh thuật thương tổn, giây lát sau biến thành chín luồng khói tan biến trong thiên địa y như mười sáu tàn hồn khác.

Gợi ý từ Cửu Tiêu thần cách lại hiện ra trong đầu Diệp Dương Thành:

- Xóa sổ chín cô hồn biến dị, +450000 công đức huyền điểm. Xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng, xóa sổ linh thể dị biến, thanh trừ thành viên dị tộc trong khu vực quản lý, trả lại trời trong xanh cho khu vực.

Diệp Dương Thành liếc hàng gợi ý, thần tù giả, bảy quái vật không còn là kẻ địch hàng đầu trong mắt hắn mà là con mồi số một.

Diệp Dương Thành tính toán nguyên tố điện hệ trong đợt sét đánh đầu tiên, mắt hấn sáng rực lên:

- Lờì to!

Diệp Dương Thành mặc kệ thần tù giả gầm rống điên cuồng trong đại trận vờì rồìng, hấn cười gian búng ngón tay trái:

- Tiếp tục đi!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nguyên tố điện hệ trong đợt sét đánh đầu tiên chưa tiêu hao được một phần ba thì vờì rồìng xoay tròn, nước biển dẫn điện trở thành bình chướng chắc chắn nhất nhót thần tù giả và bầy quái vật. Dư uy đợt sét đầu tiên chưa tán đi, trên bầu trời lại vang tiếng gầm rú. Ngàn vạn tia chớp bắn ra từ tầng mây dày, mạnh mẽ giáng xuống.

Trong tiếng gầm rú, Diệp Dương Thành loáng thoáng nghe Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ gào thét:

- Khốn kiếp, ta giết ngươi! A . . .!

Tiếng gầm cuối cùng biến thành tiếng hét thảm.

Diệp Dương Thành khá may mắn, lá gan lại to. Nếu không phải Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư cùng cái bóng bên ngoài giáo công hai mặt phá vỡ không gian thần cấm tốn khá nhiều năng lượng, cộng thêm Diệp Dương Thành vừa ra tay đã xử lý mười sáu tàn hồn dẫn đến Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư bị thương nặng thì chỉ bằng hơn một trăm vờì rồìng tổ thành đại trận không thể nhót được hai người.

496. Chương 453: Ngược Người Không Thương Lượng

Hơn nữa Diệp Dương Thành chọn thời gian ra tay vừa đúng. Nếu Diệp Dương Thành có chút sợ hãi, hôm nay không hành động, chờ Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư phục hồi lại thực lực thì dù bây giờ hấn tổn thương được bọn họ cũng sẽ không tạo thành cục diện như vậy.

Quan trọng hơn, Diệp Dương Thành chọn hành động trong hôm nay chủ yếu vì sau khi thăng cấp thần cách cửu giai, mới nắm giữ một pháp thuật trung giai là dịch chuyển khoảng cách ngắn. Chỉ cần có đủ linh lực thì Diệp Dương Thành có thể chớp mắt di động tám mươi km vòng quanh trái đất một vòng.

Diệp Dương Thành không biết rằng nếu không phải vì mỗi khối không gian thần cấm làm Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư tiêu hao quá nhiều năng lượng, hai người đều có năng lực dịch chuyển tức thời cự ly xa. Cộng với hơi thở của Diệp Dương Thành trong hình dạng biến thân chiến đấu đã bị Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ tỏa định, nếu hấn không thể về khu vực quản lý ngay sẽ đón lấy công kích như sấm chớp gió giạt.

Những nhân tố tình cờ tập hợp lại với nhau đã thay đổi kết cuộc. Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư có thực lực cường đại hơn Diệp Dương Thành gấp vô số lần vậy mà bị hấn điều động lực lượng thiên địa áp chế trong đại trận vờì rồìng. Hai người chịu đựng nguyên tố điện hệ vô cùng vô tận xâm nhập, hú hét thảm thiết chứ không nói nổi nên lời.

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư rời khỏi không gian thần cấm đã tụ tập hết lực lượng đỉnh cao tích lũy mấy trăm năm qua. Ba mươi sáu huyết vệ chỉ là một phần trong đó, còn lại hơn tám mươi nam nữ có hai mươi mấy người là nhân loại trái đất bị tàn hồn khiếm khuyết của Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư bám xác. Hai mươi mấy người này tu luyện bí pháp, thực lực mạnh hơn ba mươi sáu huyết vệ.

Còn lại sáu mươi mấy nam nữ do cô hồn biến dị cao giai bám xác nhân loại trái đất tu luyện, giống mấy quái vật Diệp Dương Thành từng gặp nhưng thực lực cao hơn nhiều. Bọn họ không sánh bằng huyết vệ nhưng là một trong các thuộc hạ số một của Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư.

Nói cách khác, hôm nay Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tụ Nhĩ Thụy Lệ Tư phá vỡ không gian thần cấm, cố ý tụ tập lực lượng thuộc hạ mạnh nhất để phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn tạo thành thương tổn lớn cho bọn họ vốn bị suy yếu. Nhưng Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tụ Nhĩ Thụy Lệ Tư Không bao giờ ngờ rằng vũ lực đỉnh cao nhất mấy trăm năm qua hai người gom góp, Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tụ Nhĩ Thụy Lệ Tư triệu tập lại chỉ để phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn lại bị Diệp Dương Thành chà đạp hù hét rên rĩ.

Quan trọng hơn, mười sáu tàn hồn gần như hoàn mỹ được Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tụ Nhĩ Thụy Lệ Tư kỳ vọng cao, mấy trăm năm mới phân liệt được có mười sáu tàn hồn vậy mà vừa chạm mặt, không, thậm chí không đụng vào đối phương đã hết thảm bị xóa sổ.

Khiến Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tụ Nhĩ Thụy Lệ Tư khó chấp nhận nhất là trên trái đất tồn tại nhân loại cường đại như vậy. Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tụ Nhĩ Thụy Lệ Tư bị đánh ngu người, không phát hiện chuyện này tràn ngập âm mưu. Hai người chỉ biết rằng lực lượng Diệp Dương Thành dùng để chà đạp bọn họ vượt qua cả sức mạnh khi Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tụ Nhĩ Thụy Lệ Tư ở đỉnh cao.

Nếu không phải vì Diệp Dương Thành quá tham lam, rải rác năng lượng, một khi các nguyên tố điện hệ tập hợp lại giáng xuống một tia chớp thì Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tụ Nhĩ Thụy Lệ Tư Không có năng lực đánh trả, chỉ còn nước chết đi.

Đây chỉ là ý nghĩ may mắn của Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tụ Nhĩ Thụy Lệ Tư. Thật sự là Diệp Dương Thành có thể tụ tập lại nguyên tố vừa cường đại vừa có số lượng lớn áp chế trong phạm vi thấp nhất cỡ 3 km. Muốn áp chế nguyên tố điện hệ bao la cỡ nào trong một tia chớp? Tạm thời Diệp Dương Thành không có năng lực như thế.

Không phải Diệp Dương Thành không cách nào thu nhỏ diện tích bao phủ mà đi kèm theo là một lần phóng thích năng lượng nguyên tố cũng giảm bớt, không nâng cao lực công kích bao nhiêu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lại xảy ra cảnh tượng đồ sộ vạn sấm cùng giáng xuống, mây đen dày đặc trên bầu trời như ẩn chứa tia chớp không bao giờ cạn kiệt. Tia chớp thô cỡ chân nam nhân trưởng thành liên miên giáng xuống, đợt sau ác hơn đợt trước.

- A!!!

Mỗi đợt tia chớp giáng xuống là thanh âm trầm thiết lại vang lên, nhưng tiếng hét lúc này yếu hơn ban đầu dần hòa âm kinh thiên động địa nhiều. Âm lượng không trầm thiết tựa quỷ khóc thần sầu như lúc đầu.

Diệp Dương Thành đứng trong không trung cách đại trận vôi rồng gần 1 km, điều khiển mây đen trên bầu trời giáng xuống nguyên tố điện hệ vào vôi rồng. Mỗi khi Diệp Dương Thành nhận được tin gợi ý từ Cửu Tiêu thần cách thường đại biểu ột tàn hồn hoặc một cô hồn biến dị chết đi.

Bởi vì trong đại trận vôi rồng tích góp nguyên tố điện hệ quá dữ dội, các nguyên tố không có quy luật hoạt động, bầy quái vật rơi vào đại trận đành dùng cơ thể ngăn cản nguyên tố điện hệ liên miên không dứt.

Quái vật may mắn thì chỉ gặp nguyên tố điện hệ nhỏ, tổn thương chưa đến mức hồn lìa khỏi xác. Quái vật xui xẻo gặp nguyên tố điện hệ cỡ lớn, ba phen bốn lượt giáng xuống thì cơ thể mạnh mẽ đến mấy chỉ có đường hủy diệt, hồn châu cũng nổ tung.

Khi hồn châu nổ Diệp Dương Thành sẽ nhận được gợi ý, đồng nghĩa với ngày tàn của bọn họ.

- Tạm được rồi.

Diệp Dương Thành đứng trong không trung liên tục xóa sổ ba mươi mấy cô hồn biến dị, mười mấy tàn hồn, hần cảm nhận nguyên tố điện hệ trong mây đen hao hụt nhiều. Vì món quà lớn hôm nay, Diệp Dương Thành hầu như điều động tám mươi phần trăm nguyên tố điện hệ trong khu vực quản lý một trăm bốn mươi vạn km vuông. Bây giờ tám mươi phần trăm nguyên tố điện hệ tụ tập đến khu vực Diệp Dương Thành quản lý đã tiêu hao gần tới bảy mươi phần trăm.

Còn lại ba mươi phần trăm nguyên tố điện hệ đủ phát động công kích cuồng bạo vạn lôi cùng giáng, nhưng nếu Diệp Dương Thành chọn tiếp tục thì trong thời gian dài tiếp theo tất cả nguyên tố điện hệ trong khu vực quản lý sẽ bị thiếu hụt, hẳn không mong muốn như thế.

Cho nên Diệp Dương Thành do dự giây lát sau liền vận chuyển lực lượng Cửu Tiêu xua tan nguyên tố điện hệ tụ tập trong mây đen, để chúng nó quay về thiên địa. Những nguyên tố điện hệ được thả ra tuy không bỗng chốc biến mất nhưng trong một đoạn thời gian dài chúng nó sẽ chìm vào thinh lặng, Diệp Dương Thành không thể điều động được nữa.

Nguyên tố điện hệ bị xua tan, mây đen cũng tan lộ ra vàng trắng sáng trên bầu trời lúc trước bị che đầy. Vòi rồng còn đang tàn phá trên mặt biển lộ ra dưới ánh trăng.

Diệp Dương Thành biết không còn nguyên tố điện hệ phụ trợ, gia cố thì nguyên tố điện hệ còn sót lại trong đại trận vòi rồng không thể tạo thành tổn thương cho đám quái vật còn sống. Diệp Dương Thành tính sơ, phát tay tán đi mấy chục vòi rồng sau khi dung hợp với nhau thì thành loại lớn tàn phá trên mặt biển.

497. Chương 454-1: Trùng Nữa Là Lão Tử Nấu Người! (thượng)

Sau khi đánh tan vòi rồng, Diệp Dương Thành nghe tiếng gầm khùng điên của Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ:

- Khốn kiếp, tên khốn chết tiệt!

Từ khi Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư đến trái đất đã bao giờ gặp đãi ngộ như hôm nay? Dù là trong dị tai mấy trăm năm trước, bị thần nhốt trong thứ nguyên không gian thì bọn họ chỉ mất tự do vài trăm năm.

Đối với chủng tộc Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư có sinh mệnh lâu dài thì mấy trăm năm không quá lâu. Huống chi trong thứ nguyên không gian bọn họ có rãnh tiếp tục sưu tầm tung tích thần cách. Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư có thể thoải mái phân liệt tàn hồn trong môi trường vô cùng an toàn.

Vũ lực cường đại tích góp mấy trăm năm, Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư cho rằng sau khi rời khỏi thứ nguyên không gian không gian thần cấm heo hút kia là có thể sống thoải mái, cần rõ bá đạo như mấy trăm năm trước.

Lý tưởng tốt đẹp nhưng hiện thực tàn nhẫn. Đánh chết Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư cũng không ngờ sau khi bọn họ rời khỏi không gian thần cấm chưa đến ba tiếng thì mười sáu tàn hồn hồn phi phách tán, ba mươi sáu huyết vệ bị xử lý hết bảy huyết vệ. Là chết thật, không chỉ thân hình bị hủy, hồn phách cũng không trốn được một kiếp.

Cộng với hao tổn thuộc hạ khác, có thể nói Diệp Dương Thành giáng tia chớp xuống trực tiếp đánh tan một phần ba vũ lực thần tù giả gom góp mấy trăm năm.

Mỗi thù nhi nữ bị hại, nỗi hận thuộc hạ bị giết chồng chất vào nhau. Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ đã quên gã bị thương nặng, sau khi vòi rồng tán đi gã gầm gừ, khí tức sát liên tục toát ra từ người gã.

Diệp Dương Thành thấy rõ Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ gầm rống xong đôi mắt đỏ máu chột bắn ra tia sáng chói lòa.

Nhìn tình trạng hiện giờ của Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, trái tim Diệp Dương Thành bỗng thít chặt.

Diệp Dương Thành định nhào lên chém giết đối phương một phen nhưng giờ hắn chậm rãi đứng lại, cảnh giác nhìn Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ.

- Hơn năm trăm năm.

Giọng Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ rất trầm:

- Người, người trái đất, người là người đầu iên buộc ta đến mức này. Người nên cảm thấy vinh hạnh vì cái chết của mình.

Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ dứt lời, một cột sáng đỏ bắn ra từ đỉnh đầu đâm thẳng lên tầng mây.

Thanh thế rất kinh người, trái tim Diệp Dương Thành treo cao. Diệp Dương Thành chậm rãi nhìn Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, không hiểu sao hắn cảm thấy cảnh tượng này là lạ, có gì đó không thích hợp nhưng hắn không nghĩ ra là điểm nào.

Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư thấy hành động của Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, khóe môi dính máu biến sắc mặt nói:

- Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, người . . .

Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ giơ tay ngăn Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư nói tiếp, giọng điệu cực kỳ nghiêm túc nói:

- Đây là tôn nghiêm của nam nhân!

Thanh âm cuộn cuộn như sấm rền truyền vào tai Diệp Dương Thành cách xa hơn năm trăm thước, hắn nghe thấy sự ngược giết trong đó. Ngược giết ai? Ta sao?

Diệp Dương Thành nhìn cột sáng màu đỏ bắn lên, cao, nghe Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ trầm giọng tuyên bố làm hắn căng thẳng. Dù sao là khách ngoài hành tinh hoành hành ở trái đất mấy trăm năm, Diệp Dương Thành không tin Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ không có chút bản lĩnh đặc biệt.

Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ càng tự tin thề thốt, tràn đầy tự tin thì Diệp Dương Thành càng lo âu hơn. Dù vừa rồi Diệp Dương Thành chiếm hết ưu thế, thực lực không bị hao tổn nhiều nhưng lúc này hắn nâng cao tinh thần hết sức cảnh giác nhìn Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, đề phòng tập kích tùy thời xảy ra.

Diệp Dương Thành từ xa nhìn Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ chăm chăm, cột sáng màu đỏ trên đầu gã càng sáng ngời, trong thiên địa tràn ngập hơi thở chết chóc. Trong trạng thái đó, Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ mở rộng hai tay, nhắm mắt lại, miệng lầm rầm âm điệu trúc trắc kỳ lạ.

Lúc này Diệp Dương Thành nhận ra cảm giác không thích hợp kia là đâu, hắn tức giận chửi thề:

- Ta X nó!

Diệp Dương Thành lắc tay phải gọi ra bàn long ngân thương, hắn như mũi tên nhọn bay khỏi dây cung lao hướng Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ.

Nếu Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ có tuyệt kỹ đặc biệt thì sao vừa rồi bị chà đạp không phát động? Nếu Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ có tự tin ngược giết Diệp Dương Thành thì tại sao mới rồi khi hắn ngược đâm thuộc hạ của gã, Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ không ra tay mà cứ gào rú?

Diệp Dương Thành lại liên tưởng đến Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư lo lắng kêu Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, hắn đoán ra ngay nên mới vác bàn long ngân thương nhào lên.

Lý do rất đơn giản, Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ phát động công kích là kiểu tổn thương bản thân rất lớn, cùng chết chung.

Cách này chỉ làm được khi không có bên ngoài quấy rầy. Diệp Dương Thành không biết quá trình bị đánh gãy sẽ ảnh hưởng như thế nào với Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, hắn chỉ biết đứng chờ gã công kích là hành động ngu nhất trên đời.

Quả nhiên Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư đứng bên cạnh Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, thấy vác thương lao lên thì biến sắc mặt. Dù lúc này Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư bị thương nặng, chỉ dùng được mười phần trăm thực lực nhưng vẫn giang hai tay che trước mặt Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ.

Diệp Dương Thành nhìn phản ứng bản năng của Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư, hắn nở nụ cười chắc ăn, hắn biết chính mình thành công.

Khi Diệp Dương Thành lựa chọn lao lên đã chuẩn bị hai bước. Nếu Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư Không có phản ứng gì thì Diệp Dương Thành sẽ lùi lại ngay, dù khiến năng lượng nguyên tố trong khu vực quản lý không cân bằng gây thiên tai thì hắn vẫn sẽ điều động nguyên tố kim hệ công kích Ngải Thụy Bửu Tư Tháp Mỗ, Tập Nhĩ Thụy Lệ Tư.

Nhưng nếu Diệp Dương Thành lao lên, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư có phản ứng kịch liệt chứng minh phán đoán của hắn là chính xác. Diệp Dương Thành sẽ bắt chấp mọi cái giá đánh gãy Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ thi pháp.

Khoảng cách năm trăm mét đối với Diệp Dương Thành chỉ là khoảnh khắc, trong thoáng chốc đó hắn có quyết định chính xá nhất.

Diệp Dương Thành hơi trường thương, chửi tục:

- Muốn ngược giết ta? Đi chết đi!

Diệp Dương Thành giơ tay phải giáng một tia chớp thô to về phía Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ:

- Thần lôi thuật, đốt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư chỉ lo ngăn cản Diệp Dương Thành nhưng quên hắn có năng lực gần như tập kích. Tia chớp thô to xẹt qua chân trời, dọc theo cột sáng đỏ máu giáng chính xác xuống đầu Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ.

Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ mới thi pháp được một nửa đột nhiên phun ra búng máu:

- Phụt!

Cơ thể Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ mất thăng bằng rơi xuống biển.

Lúc này Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ chợt hiểu tại sao Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư lo lắng kêu gào. Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ quá giận nên quên mình bị thương nặng, chỉ điều động được một phần mười năng lượng.

Dưới loại tình huống này, tuy Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ có thể phát động ‘buông xuống’ nhưng cần thời gian lâu gấp ba mươi lần khi ở đỉnh cao. Quá trình bị đánh gãy sẽ gặp phản phệ lợi hại gấp mười lần bình thường.

498. Chương 454-2: Trừng Nửa Là Lão Tử Nấu Người! (hạ)

- Chết tiệt, ta quá sơ sẩy!

Đây là ý nghĩ duy nhất của Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ trước khi xỉu.

Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư hét chói tai:

- Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ!

Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư né đầu thương của Diệp Dương Thành, đuổi theo Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ đang rơi xuống, ôm chặt gã vào ngực.

Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư khó khăn dừng lại cách mặt biển gần mười thước, hét chói tai ra lệnh:

- Giết, giết người trái đất này cho ta!

Đám người đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh!

Lưu Tuyết Doanh dẫn đầu mang theo huyết vệ, các thuộc hạ mình đầy vết thương lao hướng Diệp Dương Thành.

Lưu Tuyết Doanh hơi chủ thủ không ngừng bắn ra từng luồng sáng xanh hướng Diệp Dương Thành. Đám huyết vệ găm rỗng giờ vũ khí hình nón, bày ra tư thế thấy chết không sờn.

Nhưng Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ bị thương nặng, Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư lo ôm gã không rảnh tay, mất hai đại quái vật đó, huyết vệ ở ngoài khu vực quản lý còn đánh không lại Diệp Dương Thành chứ nói gì trong địa bàn của hắn? Lại còn là tình trạng phe địch bị thương?

Diệp Dương Thành chửi tục:

- Giết cái đầu nguời, giết khỉ gì?

Diệp Dương Thành vùng đầu thương thi triển Bôn Lôi thương thuật nghênh đón một huyết vệ đi đầu.

Diệp Dương Thành tức giận hét to:

- Tưởng trong tên có chữ huyết thì giỏi lắm sao!?

Keng keng keng!

Phập xoẹt!

Diệp Dương Thành vùng trường thương đánh bật vũ khí hình nón huyết vệ đâm vào tim mình, đầu thương đâm thẳng mặt địch thủ.

Một thương xuyên thủng đầu huyết vệ, giây sau Diệp Dương Thành nhận được gợi ý từ Cửu Tiêu thần cách. Diệp Dương Thành chọn xóa sổ ngay, hắn hươu trường thương chém hướng huyết vệ khác, ánh mắt lạnh lùng trong phút chốc tập trung vào Lưu Tuyết Doanh liên tục bắn ra ánh sáng xanh tập kích hắn, sát khí lộ rõ.

Nhưng đám quái vật hùng dũng không sợ chết xông lên chặn đường Diệp Dương Thành, thế cục giằng co. Vào lúc này . . .

Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư ở bên dưới điên cuồng rống to:

- Giết, giết hắn đi!

Diệp Dương Thành bị đám quái vật chặn đường đã rất khó chịu, nghe Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư kêu gào càng làm hắn bức bối hơn.

- Giết cái khỉ mốc!

Diệp Dương Thành mạnh vùng trường thương đánh bay một vũ khí hình nón tấn công mình, hắn thụt lùi mấy chục thước, to mồm chửi tục.

Diệp Dương Thành chỉ vào Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư, hét lên:

- Thần lôi thuật, đốt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tia chớp chói lòa xẹt qua trời đêm.

- A!!!

Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư Không ngờ Diệp Dương Thành bị vây công nhưng vẫn ra tay với nàng. Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư Không kịp đề phòng bị thần lôi thuật đánh trúng, cùng với Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ trong ngực nàng co giật.

Thần lôi thuật đánh đứt dây thần kinh Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư, nàng hét to:

- Người trái đất, nguời sẽ hối hận!

Diệp Dương Thành né khỏi cú đâm của quái vật, cúi đầu chửi:

- Khỏi hận cái mông!

Diệp Dương Thành bắn ra ba thần lôi thuật:

- Thần lôi thuật, đốt đốt đốt!!!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ba thần lôi thuật giáng trúng Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư, tốc độ cực nhanh làm người ta không kịp chống đỡ.

- A!!!

Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư khá lợi hại, ôm Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ né hai thần lôi thuật rồi bị cái thứ ba nung ngoài cháy trong giòn.

Có lẽ cảm thấy làm như vậy rất sung sướng, Diệp Dương Thành thu trường thương về, nhờ ưu thế dịch chuyển tức thời lúc ẩn lúc hiện trên bầu trời. Từng thần lôi thuật nối tiếp nhau giáng xuống Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư, Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ trong nực nẻ.

Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư đáng thương làm cường giả đủ để xuyên toa trong vũ trụ nhưng bị Diệp Dương Thành bắt ngay lúc yếu ớt nhất, bị chà đạp tơi tả.

- Bà nội nó, hai người kiêu ngạo lắm mà! Kiêu cho ta xem!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- A!!!

Tiếng hét thê lương kinh thiên động địa.

- Các người muốn giết người này người kia đúng không? Giết cho ta xem!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- A!!!

Tiếng hét tràn ngập oán niệm làm người rét run.

- Các người làm bằng làm vậy, không bỏ bất cứ chuyện ác nào đúng không? Đâu, làm chuyện ác cho ta xem!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- A!!!

Trong tiếng hét chất chứa cầu xin.

- Tổ cha nó, thấy hai người là bực mình!

- . . .

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Rầm bịch!

Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ không biết bị tưng bao nhiêu sét đánh rớt cuộc không chịu nổi thả lỏng Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư ra, mặc cho gã rơi vào nước biển. Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ lác người xuất hiện trong không trung cách trăm thước, khuôn mặt khét đen lộ ra sát khí lạnh lẽo, ánh mắt lạnh băng trừng Diệp Dương Thành.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiếng chửi của Diệp Dương Thành vang vọng thiên địa:

- Trừng cái con mắt! Trừng nữa đi, lão tử nấu người bây giờ!

Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ liên tục gặp tổn hại nặng hơn mê bất tỉnh, tình huống của Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư tốt hơn gã chút ít nhưng chẳng hơn được bao nhiêu. Thực lực của Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ bị tổn hại nặng cộng với Diệp Dương Thành bắt lấy cơ hội đè đầu đánh. Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư buông Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ ra, định phản kích Diệp Dương Thành lại. Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư mới điều động năng lượng đã bị Diệp Dương Thành ột thần lôi thuật suýt phản phệ.

Diệp Dương Thành như có năng lượng vô cùng tận, tuy thần lôi thuật giáng xuống không phải pháp thuật cường đại gì, lúc Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư còn ở đỉnh cao thì đây là vết thương hoàn toàn bị bỏ qua. Nhưng

hôm nay đã định sổ Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư xui, nàng bị thương nặng, Diệp Dương Thành liên tục giáng thần lôi thuật không dứt tạo thành tổn thương rất lớn.

Khóe môi Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư tràn máu, làn da xanh bị nướng thành màu đen, tóc dựng đứng làm mũ đen nhô cao theo. Bộ dạng Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư như mới xông ra biển lửa, rất xui xẻo.

Đối với hai thần tù giả Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư thì Diệp Dương Thành đã sớm xếp vào danh sách phải giết. Những gì bọn họ làm, hai thần tù giả tạo thành uy hiếp cho Diệp Dương Thành, hay phần thưởng phong phú sau khi xử lý Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư đều khiến hắn có lý do giết hai người.

Huống chi lâu dài đến nay mỗi lần Diệp Dương Thành đối đầu với thần tù giả là đều bị động, cộng với lần trước Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư dám nhằm vào Ngô Ngọc Phương. Trong lòng Diệp Dương Thành tích lũy lửa giận hừng hực, hôm nay hắn muốn trút hết ra ngoài.

Có câu người xưa nói: Thừa dịp người bệnh lấy mạng người. Bây giờ Diệp Dương Thành quyết tâm khó khăn lắm mới bắt được lúc thần tù giả yếu ớt nhất, nếu không nhân dịp này giết, chờ hai người phục hồi đến khỏe mạnh hoàn toàn rồi quay lại tính sổ sao?

Diệp Dương Thành ôm tín niệm đó, tập trung hết sức chú ý vào Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư đôi mắt đỏ rực dịch chuyển trên không trung. Còn Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ đã xỉu thì Diệp Dương Thành không thêm quan tâm, chờ xử Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư xong hắn sẽ làm thịt gã sau.

Diệp Dương Thành sử dụng pháp thuật dịch chuyển tức thời né tránh bầy quái vật hùng hổ không sợ chết tập kích, mắt hắn luôn nhìn chăm chăm vào Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư.

Diệp Dương Thành kêu tên Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư:

- Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư.

Diệp Dương Thành kêu rất quen miệng Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư.

499. Chương 455: Nhân Dịp Người Bệnh Lấy Mạng Người! Thần Tù Giả Chết

Nghe Diệp Dương Thành kêu không làm sắc mặt Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư tốt hơn bao nhiêu, nàng vừa bình ổn năng lượng suýt phản phệ trong cơ thể vừa đề phòng hắn đột nhiên tập kích.

Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư phân tâm hai đầu, chỉ hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư lắc người, xuất hiện trên mặt biển cách Diệp Dương Thành hơn một trăm thước, chân cách nước biển một thước.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Ta muốn nói với người một câu.

Diệp Dương Thành chấp tay trái sau lưng lặng lẽ ngưng kết ra linh châu, hắn liên tục nhét linh châu vào Cửu Tiêu không gian tạm lưu trữ. Diệp Dương Thành hành động sau lưng, mặt thì treo nụ cười dịu dàng.

Sắc mặt Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư âm trầm, trực giác cho nàng biết Diệp Dương Thành sẽ không nói câu nào dễ nghe. Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư có linh cảm không may, nhưng nàng cũng cần thời gian điều dưỡng năng lượng hỗn loạn trong cơ thể. Đám quái vật bị thuấn di thuật của Diệp Dương Thành làm luống cuống tay chân, tạm thời Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư Không trông mong gì được.

Hai người bụng đầy ý xấu, rõ ràng muốn lấy mạng đối phương, là kiêu bàm thấy, nhưng vào phút sống còn lại đối mặt nhau như một bằng hữu.

Lòng bàn tay trái Diệp Dương Thành liên tục ngưng kết ra linh châu, đưa vào Cửu Tiêu không gian. Diệp Dương Thành ngưng chiến một phút sau hắn đã ngưng kết ra một trăm bảy mươi viên linh châu. Diệp Dương Thành phỏng đoán số linh châu đã đủ dùng, hắn mỉm cười với Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư, tay trái đưa tới trước mặt.

biểu tình Diệp Dương Thành nghiêm túc nói:

- Trái đất rất nguy hiểm.

- Người . . . !

Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư luôn nhìn Diệp Dương Thành chằm chằm bị câu nói của hắn chọc tức làm năng lượng suýt bạo động. Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư ngạc nhiên, đang định nói gì lại thấy Diệp Dương Thành cười. Lúc trước Diệp Dương Thành mỉm cười, giờ là cười âm hiểm. Thấy bộ dáng Diệp Dương Thành như thế làm Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư thầm la nguy rồi, nàng biết mình đã trúng kế của hắn.

Không đợi Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư có hành động gì, Diệp Dương Thành bỗng lắc người.

- Giờ chết của người đã đến.

Diệp Dương Thành xuất hiện trên đầu Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư, trong một giây nàng ngẩn người, hắn ném hết linh châu lúc trước tích lũy vào người nàng.

Diệp Dương Thành quát to:

- Kết giới thuật, đốt!

Linh châu bay ra và kết giới thuật Diệp Dương Thành thi triển đan xen vào nhau. Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư chưa kịp phản ứng đã bị bao phủ.

Đây là phát hiện mới nhất của Diệp Dương Thành, có thể tăng độ mạnh pháp thuật. Mặc dù quá trình hơi rắc rối, không sáng khoái bằng thi triển trực tiếp, nếu gặp cường địch đang đánh nhau thì khả năng này đúng là gân gà, sơ sẩy một cái bị người lấy mạng ngay.

Nhưng dù là gân gà cũng có thể nấu một nồi canh, sẽ có lúc nó giúp ích. Ví dụ như bây giờ, tuy Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư bị thương nặng nhưng dù gì uy danh thần tù giả hiển hách bày ra đó, lại là khách ngoài hành tinh thực lực cường đại. Diệp Dương Thành không dám sơ sẩy khi đối phó với Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư.

Độ mạnh kết giới thuật chưa đủ để nhốt Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư, điều duy nhất Diệp Dương Thành có thể làm là tăng mạnh nó lên, không cần nhốt nàng quá lâu, ba giây là đủ.

Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư đột nhiên bị năng lượng trong suốt trói buộc, qua một phút đối thoại điều dưỡng nên nàng đã ổn định năng lượng hỗn loạn trong cơ thể. Tuy nhiên tốc độ của Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư chậm hơn Diệp Dương Thành một nhịp.

Chênh lệch hai giây ngắn ngủi khiến Diệp Dương Thành chuẩn bị trước chiếm ưu thế. Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư là phù thủy già chẳng biết sống bao nhiêu năm, sao chịu bó tay chịu trói?

Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư hét to:

- Khốn kiếp!

Thanh âm chói tai trùng kích màng tai của Diệp Dương Thành, Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư vận chuyển năng lượng còn sót lại trong cơ thể quá đủ để nàng thoát khỏi năng lượng trói buộc. Khi Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư hét chói tai thì định vùng thoát khỏi kết giới.

Trên bầu trời vang lên giọng Diệp Dương Thành hét lên:

- Ha!

bàn long ngân thương như tia chớp chui ra khỏi tầng mây xuyên thấu kết giới chính Diệp Dương Thành bày ra, đâm mạnh vào Táp Nhĩ Thụy Lệ Tư đứng giữa không trung không thể nhúc nhích.

- A!!!

Tiếng gào rú kinh thiên động địa vang lên, hết thảy hoàn thành trong thoáng chốc.

Bùm!

Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư vận chuyển năng lượng chớp mắt phá tan kết giới, nàng ở trong kết giới gần như vô hình bỗng chốc lộ ra. Nhìn tình trạng Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư bây giờ, bày quái vật gầm rú bỗng chốc ngừng ngơ. Lưu Tuyết Doanh cầm chủy thủ đỏ máu lao lên cũng ngay người.

Bàn long ngân thương của Diệp Dương Thành đâm xuyên cổ họng Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư, mũi thương chui ra sau gáy.

Thiên địa tĩnh lặng, chỉ có tiếng rào rào sóng vỗ.

Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư ngây ngốc nhìn Diệp Dương Thành, đôi tay siết chặt thành nắm đấm chậm rãi thả lỏng, biểu tình tràn đầy khó chịu, khó chấp nhận, không cam lòng. Giọt máu đỏ chảy ra từ khoe môi Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư.

Từ lúc bàn long ngân thương xuyên qua kết giới, Diệp Dương Thành cảm giác mũi thương đâm trúng Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư nhưng hẳn thấy khó tin.

Thần tù giả bị Diệp Dương Thành xếp vào kẻ địch hàng đầu, mục tiêu phải giết, người ngoài hành tinh làm mưa làm gió trên trái đất mấy trăm năm, kẻ ác đứng đối lập với Diệp Dương Thành khi hẳn vừa có được Cửu Tiêu thần cách không lâu . . .

Thế nhưng dễ dàng bị Diệp Dương Thành giết?

Diệp Dương Thành khó tin, nhưng Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư chậm rãi khép mắt tuyên bố sinh mệnh chấm dứt.

Trong lúc đầu óc Diệp Dương Thành hỗn loạn, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư nhắm mi mắt lại, hẳn rút mạnh bàn long ngân thương ra khỏi cổ nàng. Xoẹt một tiếng, cột máu từ lỗ hồng to trên cổ Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư phun vào mặt Diệp Dương Thành.

Máu của nhân loại ấm áp, có nhiệt độ. Máu của Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư lạnh băng tựa như nước biển dưới thân nàng, không chút ấm áp.

Bùm bùm!

Ngải Thụy Bỉ Tư Tháp Mỗ rơi xuống biển, sau đó Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư cũng rớt vào nước biển lạnh băng. Bọt bong bóng nổi lên một lúc rồi chìm xuống.

Diệp Dương Thành nhận được gợi ý từ Cửu Tiêu thần cách:

- Thành công xóa sổ thần tù giả dị tộc, được +50000000 công đức huyền điểm, +200000000 linh lực, +500000, xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng, thanh trừ tất cả dị tộc trong khu vực quản lý, trả lại trời trong xanh cho khu vực.

Ba năng lượng sáng sở tụ tập bên cạnh Diệp Dương Thành, chui vào cơ thể hắn, chuyển một vòng rồi thấm vào áo giáp bạc phủ lên người hắn.

Diệp Dương Thành rất khó tin nhưng sự thật bày ra trước mắt buộc hắn phải tin. Một trong hai thần tù giả, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư đã bị Diệp Dương Thành giết.

Năm ngàn vạn công đức huyền điểm khiến tinh thần Diệp Dương Thành lơ ngơ trong phút chốc tỉnh táo lại. Diệp Dương Thành thi triển dịch chuyển tức thời xuất hiện bên trên Ngải Thụy Bỉ Tư Tháp Mỗ nổi bình bồng. Ánh mắt Diệp Dương Thành nóng cháy nhìn Ngải Thụy Bỉ Tư Tháp Mỗ, hẳn giờ bàn long ngân thương lên không chút do dự đâm vào cổ thần tù giả hôn mê.

Trước khi đám quái vật trên bầu trời phản ứng lại thì bàn long ngân thương đã đâm thủng cổ Ngải Thụy Bỉ Tư Tháp Mỗ, máu hòa vào nước biển.

500. Chương 456-1: Hắc, Không Thể Xoi Múi (thượng)

Diệp Dương Thành lại nhận được gợi ý từ Cửu Tiêu thần cách:

- Thành công xóa sổ thần tù giả dị tộc, được +55000000 công đức huyền diệu, +150000000 linh lực, +630000, xin người nắm giữ Cửu Tiêu thần cách không ngừng cố gắng, thanh trừ tất cả dị tộc trong khu vực quản lý, trả lại trời trong xanh cho khu vực.

Nhận được gợi ý này làm thần kinh Diệp Dương Thành luôn căng thẳng vì thần tù giả, luôn bị động kiểm không được cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Diệp Dương Thành rút mạnh bàn long ngân thương đâm thủng cổ Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ, hắc cảm thương bạc dính máu đứng ngạo nghễ trong không trung. Tiếng cười to như sấm vang vọng mấy trăm km xung quanh.

Diệp Dương Thành đang trút ra vui sướng trong lòng, vui sướng và kích động vì tiêu diệt được kẻ địch lớn nhất. Diệp Dương Thành biết đa phần là do may mắn, vì hai thần tù giả quá sơ suất, quá tự tin. Nhưng chết là chết, thắng là thắng.

Từ xưa đến nay được làm vua thua làm giặc, không ai phản bác được, càng không ai nghi ngờ điều này được.

Diệp Dương Thành cầm thương bạc dính máu đứng ngạo nghễ trong không trung cười to. Đám quái vật còn sống ngạc nhiên giấy lát sau cùng nóng nảy gào thét:

- Grao!

Đôi mắt quái vật đỏ rực, hùng hổ lao hướng Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành mới giải quyết xong hai kẻ địch lớn, tâm tính hay tâm tình đều hoàn toàn thả lỏng. Trong trạng thái này Diệp Dương Thành càng thăng hoa lên đỉnh cao, tâm tình vui sướng khiến hắc cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng đủ để hủy thiên diệt địa.

Đối diện đám quái vật ngoài khu vực quản lý làm hắc bỏ tay bó chân, không có cách nào ứng đối nhưng bây giờ hắc không thấy bức bối nữa.

Khi đám quái vật gầm rống lao hướng Diệp Dương Thành, hắc sung sướng cười to, giờ thương xông lên.

Một trong các ích lợi dùng linh lực thi triển pháp thuật là sẽ không tạo thành ảnh hưởng thực lực tổng thể. Diệp Dương Thành mới trải qua cuộc chiến sống còn nhưng thực lực không bị yếu đi, ngược lại trong trạng thái đại thắng hắc càng có thể phát huy ra sức chiến đấu hai trăm phần trăm.

Tiếng cười to tự tin chất chứa ý cười khó đoán, Diệp Dương Thành sảng khoái chửi mắng.

- Ba mươi sáu huyết vệ gì đó, hôm nay lão tử cho các ngươi thành chó chết!

Diệp Dương Thành giơ cao tay trái:

- Cẩm cổ thuật, đốt!

Mục tiêu nhắm ngay chim đầu đàn dần dần, cẩm cổ thuật trói buộc đám quái vật không quá lâu nhưng Diệp Dương Thành không cần nhiều thời gian. Hai giây, chỉ cần hai giây là đủ.

Phập xoẹt!

Quái vật thứ nhất ngậy ngấn giấy lát, bàn long ngân thương như tia chớp xảo diệu đâm thủng trán nó.

Một lỗ máu to hiện ra trên trán quái vật, Diệp Dương Thành một thương đánh nát hõn châu trong não nó, buộc cô hồn biến dị bay ra ngoài.

- Phát hiện một cô hồn biến dị trong khu vực quản lý . . .

Diệp Dương Thành không chút do dự nói:

- Xóa sổ!

Diệp Dương Thành giải quyết xong quái vật thứ nhất, ánh mắt sắc bén nhìn hướng quái vật thứ hai.

Diệp Dương Thành trong trạng thái hưng phấn giống như con cọp lần đầu xuống núi. Đám quái vật trở nên điên cuồng vì cái chết của Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư tựa bầy dê bị thương. Tuy trên đầu dê có sừng nhọn làm mảnh hổ bị thương, nhưng với điều kiện là dê đâm trúng được.

Nếu không đụng được vào đuôi của đối phương thì có đôi sừng ích lợi gì? Đối với Diệp Dương Thành trong trạng thái này, đám quái vật trước mắt không thể tạo thành chút uy hiếp. Ban đầu tiếp xúc ngoài khu vực Diệp Dương Thành quản lý, vì không để Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư nổi lòng cảnh giác nên hắn cố ý không sử dụng pháp thuật dịch chuyển tức thời. Diệp Dương Thành chỉ vận dụng Quy Nhất thân thuật dây dưa cùng đám quái vật.

Nhưng bây giờ Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạt Nhĩ Thụy Lệ Tư có uy hiếp lớn nhất với Diệp Dương Thành đã đi bán muối. Không còn uy hiếp lớn, Diệp Dương Thành hoàn toàn thả lỏng tay chân, không chút kiêng dè di chuyển trong không trung, lúc ẩn lúc hiện. Mỗi khi trường thương vung lên là sẽ có một quái vật hét thảm rớt xuống biển. Tàn hồn hoặc cô hồn biến dị hốt hoảng chạy ra khỏi thể xác sẽ bị Diệp Dương Thành xóa sổ ngay, không để lại chút dấu vết.

Diệp Dương Thành rống to:

- Grao!

Có lực lượng Cửu Tiêu phụ trợ, Diệp Dương Thành đánh bay vũ khí hình nón của ba quái vật đâm tới. Tay phải Diệp Dương Thành cầm bàn long ngân thương vẽ một đóa thương hoa, lòng bàn tay trái ngưng kết ánh sáng bạc.

- Cẩm cổ thuật, đốt!

Phập xoẹt!

Một quái vật không kịp đề phòng trúng cẩm cổ thuật, nó chỉ bị giam cầm ba giây nhưng đủ cho Diệp Dương Thành đâm bàn long ngân thương thủng đầu nó rồi rút ra kèm máu thịt.

Trước khi Cửu Tiêu thần cách gợi ý Diệp Dương Thành đã quát xóa sổ, bỏ qua các loại thu nhập có được sau khi xóa sổ cô hồn biến dị, hắn lắc người xuất hiện trên đầu một quái vật khác. Diệp Dương Thành nổi máu giết chóc, thậm chí không nhờ cẩm cổ thuật nâng đỡ, hắn đứng chống ngược đâm đầu thương từ đỉnh đầu quái vật xuyên qua cổ họng vào nội tạng.

- Phát hiện một cô hồn biến dị cao giai trong khu vực quản lý . . .

Diệp Dương Thành lạnh lùng phun ra hai chữ:

- Xóa sổ.

Diệp Dương Thành vung bàn long ngân thương, một cước đạp đầu quái vật. Xoẹt một tiếng, Diệp Dương Thành rút bàn long ngân thương ra khỏi cơ thể quái vật.

Máu xen lẫn não tuôn ra từ lỗ hổng to trên đầu quái vật.

- Grao!

Tiếng gào thét tức giận vang vọng. Diệp Dương Thành liên tục mười mấy lần nhờ vào dịch chuyển tức thời giải quyết mấy quái vật, hắn xoay người đạp bước Quy Nhất thân thuật trong không trung. Diệp Dương Thành như cá chạch trơn trượt né mấy chục quái vật bao quanh tập kích, mỗi khi thấy có sơ hở là hắn sẽ đâm bàn long ngân thương ra lấy mạng đối thủ.

Diệp Dương Thành xuyên toa tới lui giữa bầy quái vật, xung phong liều chết không biết bao nhiêu lần. Diệp Dương Thành không hay rằng trong khi hắn chém giết với đám thần quyền, trên đỉnh đầu có vệ tinh quân dụng hơn mười quốc gia tỏa định vùng biển này. Cảnh tượng Diệp Dương Thành chém giết cùng đám quái vật bị thu về phát trên màn hình lớn.

Cảnh tượng đồ sộ vạn lôi cùng giáng dài mười lăm phút bị mây đen che chắn nên không chụp được. Mặc dù vệ sinh không thể bắt giữ cảnh tượng dưới đám mây đen nhưng cũng chụp lại tia chớp lúc ẩn lúc hiện tượng lưỡi rắn thè ra, khủng bố làm người nghe kinh sợ.

Trong mảng lớn mây đen có mấy chục vạn tia chớp chờ bắn ra, đen kịt một mảnh, nhấp nháy tia chớp. Cảnh tượng đó làm người ta thấy ghê tởm như tận thế sắp đến, ai trông thấy đều không cách nào liên tưởng đến cảnh quan tự nhiên.

Không ai nghi ngờ năng lượng khổng lồ hủy thiên diệt địa tích góp trong mây đen. Ban đầu vệ tinh quân dụng các nước tập trung vào vùng biển Trung Quốc là do bị mây đen hấp dẫn.

Nhưng khi bọn họ điều vệ tinh đến bên trên vùng biển điều tra tình hình, phản ứng đầu tiên là tầng mây này tuyệt đối không phải tự nhiên hình thành. Phản ứng thứ hai là con người làm, nhưng là ai? Phản ứng thứ ba là nếu mây đen xuất hiện trên thủ đô quốc gia của mình thì . . . Có cách nào ngăn cản nó?

501. Chương 456-2: Hấn, Không Thể Xoi Mối (hạ)

Tự phỏng đoán ra kết quả rất bi ai. Các đại nhân vật quân đội, trùu chính trị trông thấy cảnh tượng nghiền ngẫm, dẫn đo sau đó bị ai thừa nhận bọn họ không có cách nào ngăn cản mây đen phá hoại, bó tay trước tập kích khủng bố này.

Khi mây đen tán đi, mấy chục vòi rồng cao cả trăm tấc vì còn sót lại tia điện nên lấp lánh ánh sáng hiện ra trước mắt đám người.

Nếu nói trong mây đen tích lũy điện năng khổng lồ đã làm bọn họ hãi hùng thì mấy chục vòi rồng to hiện ra đẩy đám người vào vực sâu địa ngục, hoàn toàn tuyệt vọng.

Ai trông thấy cảnh tượng này thì chút may mắn trong lòng cũng tan biến. Bọn họ biết rõ đây là kết quả do con người tạo ra, nào là mây đen, nào là tia chớp, nào là vòi rồng. Trời, người tạo ra tất cả chẳng lẽ là thần sao?

Dị nhân tồn tại là bí mật nửa công khai. Người có quyền cao đến trình độ nao đó sẽ hoặc nhiều hoặc ít biết về dị nhân. Cảnh tượng khủng bố như vậy nếu đúng là do dị nhân tạo thành, vậy dị nhân này không phải dị nhân mà là thần

Trừ thần ra làm gì có nhân loại có thực lực kinh thiên động địa như vậy? Trừ thần ra ai có thể làm được tất cả điều này?

Tuy thực lực của dị nhân cường đại nhưng vẫn có cách giết được bọn họ. Vì dị nhân cùng lắm là một đám nhân loại biến dị, có thay đổi cỡ nào thì vẫn là nhân loại.

Nhưng cảnh tượng bọn họ đang chứng kiến không phải nhân loại có thể làm được. Giữa nhân loại với nhau có giao thiệp, hay thậm chí sống mái với nhau, cuối cùng có khả năng thắng. Nhưng nếu như là nhân loại và thần thì sao? Đối diện công kích như tận thế này, nhân loại bình thường có ai ngăn cản được?

Bọn họ chưa kịp tỉnh táo khỏi rung động thì vòi rồng đâm thẳng lên trời đột nhiên biến mất, nước biển bị cuốn lên giữa không trung rơi xuống. Cảnh tượng bày ra trước mắt làm đám người mặt xám xịt.

Con người, đúng vậy, khi mây đen tán đi, vòi rồng biến mất, thông qua ống kính trên vệ tinh bọn họ thấy có mấy chục người đứng lơ lửng trên mặt biển.

Trong mấy chục người này có nam có nữ, có người da đen, da trắng, da vàng. Khiến bọn họ thấy bất an là trong đám người có hai nam nữ làn da xanh lè, đây là nhân loại trên trái đất sao? Bọn họ là nhân loại bình thường sao?

Đám người đó lơ lửng giữa không trung, bình bồng không chút khó khăn. Trời, trong dị nhân có bao nhiêu người đứng được giữa không trung? Đám người này là ai? Sao bọn họ có thể . . .

Đám người chưa lấy lại tinh thần nhìn thần tù giả, bầy quái vật thì thấy một cột sáng đỏ bắn lên cao. Từ dưới nhìn lên khó thấy cột sáng đỏ bắn tới đâu, nhưng bọn họ qua ống kính vệ tinh thấy rõ cột sáng đỏ đi về đâu.

Cột sáng đỏ xuyên qua tầng khí quyển bắn vào không gian, hướng một tinh hệ xa xôi chưa biết. Không ai biết cột sáng màu đỏ bay tới đâu, bọn họ chỉ biết tốc độ cột sáng vượt qua tốc độ ánh sáng bọn họ thường hay biết. Tất cả đảo điên nhận thức về thế giới của đám người.

Ban đầu bọn họ cho rằng người chế tạo vòi rồng, mây đen là hai nam nữ mặc áo đen, da xanh. Vì trong nhiều người chỉ có hai người kia là dễ thấy nhất, dễ làm người ta hiểu lầm nhất.

Bọn họ chưa thảo luận có kết quả thì một bóng người xuất hiện trên màn hình hấp dẫn tầm mắt.

Đó là một nam nhân toàn thân mặc giáp, áo giáp lấp lánh bạc, tóc bạc lóng lánh, mặt nạ bạc, vũ khí bạc.

Cách ăn mặc rất oách làm bọn họ trợn mắt há hốc mồm, há to miệng không nói nên lời.

Áo giáp bạc hình giọt nước như đại tướng quân xông pha chiến đấu thời cổ đại, xem tọa hình áo giáp càng giống chiến sĩ tương lai trong truyện tranh. Lạnh lùng, toát ra hơi thở bí ẩn, tạo hình phong cách, dán sát thân người mặc.

Trừ bộ áo giáp bạc hấp dẫn ánh mắt ra mái tóc dài màu bạc bay theo gió, mặt nạ bạc hình dạng lạnh lùng, đôi mắt đen sâu thẳm, trường thương có thần long phương đông vây quanh. Mọi thứ tổng hợp lại làm nam nhân cũng kiềm lòng không đậu say mê, hét chói tai vì hấn.

Quá đẹp trai!

Phải công nhận đây là nam nhân tồn tại trong truyện tranh, ảo tưởng. Bây giờ nam nhân xuất hiện trong hiện thực, sống sờ sờ đứng ở trước mặt bọn họ.

Mọi người chỉ có một suy nghĩ, nếu tay phải hấn cầm thương, tay trái đẩy ánh sáng bạc tới trước, bộ dáng phiệt dật này được chụp hình lại công bố ra ngoài thì tập thể nam giới trên trái đất sẽ ế dài dài.

Đây là một nam nhân gần như hoàn mỹ, ít nhất về mặt trang bị, tạo hình thì hấn, không thể xoi mói.

Trong phòng quan sát vệ tinh của nhiều quốc gia có giọng nữ hét chói tai. Trước mặt nguyên thủ quốc gia, đại nhân vật quân đội, các nữ nhân không chút kiêng dè hét thất thanh.

Diệp Dương Thành đột nhiên xuất hiện đẩy kết quả vụ việc hướng giai đoạn mới. Khi Diệp Dương Thành cầm thương di chuyển, một tia chớp giáng xuống làm Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ trông khá lợi hại bị hôn mê thì mọi người hiểu ra. Mới rồi bọn họ trông thấy mây đen, tia chớp, vòi rồng đều do nam nhân đột nhiên xuất hiện trên màn hình, toàn thân màu bạc này làm.

Bọn họ ngơ ngác đứng trước màn hình nhìn Diệp Dương Thành đè đầu Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư đánh tới bởi. Ai đều có tính cách đồng tình kẻ yếu, khi chưa biết rõ tình huống bọn họ thậm chí thấy tội cho Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư. Một nữ nhân ngoài hành tinh từ ngoài vũ trụ đến trái đất, khó khăn lắm mới đáp xuống trái đất lại bị người chặn đường đánh bầm dập, người nói xem nàng sống sao đây?

Mọi người thấy cảnh tượng này đều cho rằng cuộc chiến đột nhiên xảy ra là siêu nhân bảo vệ trái đất. Thế này cũng không sao, nhưng dưới tình huống bình thường siêu nhân trái đất nên là phe yếu, rồi mới bùng nổ, khiến những người lo lắng hét chói tai mới đúng.

Nhưng bây giờ thoát trông siêu nhân mặc giáp bạc càng đánh càng dũng mãnh. Một lúc đánh chết tên này, giãy sau đâm chết kẻ kia. Máu me, quá bạo lực.

Quan trọng nhất là siêu nhân trái đất lộ ra trước mắt các nước quá cường đại. Động tác lúc ẩn lúc hiện ngay cả vệ tinh cũng không bắt giữ được, siêu nhân bạc làm sao thực hiện được vậy? Một lúc thì hiện ra ở đây, giây sau lại xuất hiện tại chỗ kia.

Mọi người nhìn, đa số rung mình rợn gáy. Bởi vì người này siêu mạnh, cường đại vô biên. Quan trọng là nam nhân cầm trường thương phong cách Trung Quốc, địa điểm chiến đấu lại trong biên giới Trung Quốc. Mọi người hiểu rằng siêu nhân này đến từ Trung Quốc.

Trong phòng họp Trung Nam hải, màn hình tinh thể lỏng cực to treo trên tường đang chiếu hình ảnh từ trung tâm vệ tinh theo dõi. Tuy chỉ có hình ảnh chứ không thanh âm, chỉ là một bộ phim câm nhưng vẫn làm mọi người trong phòng họp rung động trọn mắt há hốc mồm. Kinh ngạc qua đi tập thể biểu tình kinh hoàng đứng dậy, môi run run chỉ vào màn hình rồi lại không biết nên nói cái gì.

La Quang Kỳ là ủy viên quân ủy trung ương, tổng trưởng tham mưu quân giải phóng, ủy viên hội ủy viên trung ương quân sự mặc nhung trang đứng bên cạnh màn hình lớn.

- Đây là tài liệu mới nhất từ trung tâm vệ tinh theo dõi truyền về.

502. Chương 457: Thời Gian Niêm Phong Ba Trăm Năm

Tâm tình La Quang Kỳ rất kích động nhưng lão cố gắng giữ bình tĩnh, nói với mọi người trong phòng họp:

- Vội vã kêu các người đến đây chính là vì chuyện này.

Giọng La Quang Kỳ vang lên làm mọi người dời tầm mắt từ màn hình sang người lão.

Hàn Thái Bình luôn có quan hệ rất thân với La Quang Kỳ kiềm không được lên tiếng hỏi:

- Lão La, những hình ảnh này thật sự chụp từ trung tâm vệ tinh theo dõi?

- Lão La ta sao người đùa với các người trong chuyện lớn như vậy?

La Quang Kỳ trợn to mắt nói:

- Đây đúng là hình ảnh từ trung tâm vệ tinh theo dõi truyền về. Các người hãy chú ý nam nhân mặc giáp bạc trên màn hình, có chú ý đến cái gì không?

La Quang Kỳ chưa dứt câu đã có một đám người mở miệng nói:

- Lão La, đừng úp mở nữa, nói mau đi. Nam nhân này có thân phận gì? Liên quan gì đến quốc gia chúng ta?

Mười mấy người trong phòng họp toàn là lãnh đạo trung tâm quốc gia, qua mưa gió nửa đời người, khứu giác chính trị rất nhạy. Sau khi bọn họ xem hình ảnh trên màn hình, phản ứng đầu tiên chính là thành quả mới của trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên.

Kích động giây lát sau bọn họ phát hiện sự việc không thích hợp, bởi vì nếu đó là thành quả mới của trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên thì không lý nào bọn họ không được báo trước tin tức?

Trong tâm lý mâu thuẫn không trên không dứt này, bọn họ không có tâm tình quan sát kỹ hình ảnh trên màn hình, càng không suy đoán tin tức lộ ra từ hình ảnh. Mọi người cùng tập trung nhìn vào La Quang Kỳ, chờ đợi giải thích.

Đối diện ánh mắt của mười mấy người, La Quang Kỳ nghiêng đầu ánh mắt giao nhau với Đường Quốc Nghiệp, lại ngoái đầu tạm dừng hình ảnh trên người Diệp Dương Thành.

La Quang Kỳ chỉ vào cây bàn long ngân thương Diệp Dương Thành cầm, nói:

- Chẳng lẽ các người không thấy hấn cầm vũ khí gì sao?

Nghe La Quang Kỳ nói mọi người vội nhìn Diệp Dương Thành trên màn hình, rất nhanh có người thấy rõ bàn long ngân thương trong tay hấn.

Người đó há hốc mồm nói:

- Đây . . . Đây là rồng Trung Quốc?

- Đúng vậy!

La Quang Kỳ gật mạnh đầu nói:

- Đây là đồ đảng của dân tộc Hoa Hạ chúng ta, nhìn bề ngoài vũ khí thần long phương đông, phong cách ăn mặc của hần thì thấy đó là người Trung Quốc. Hơn nữa . . .

Mọi người nổi lòng tò mò hỏi:

- Cái gì?

Một nam nhân uy mãnh gần như thần tiên lại là người Trung Quốc, kết luận này khiến mọi người thòp hào nhẹ nhõm. May mắn là người Trung Quốc.

La Quang Kỳ hươu nắm tay:

- Vị trí xảy ra đại chiến có một không hai này ở vùng biển giữa Đài Loan nước ta và Okinawa Nhật Bản. Không, nói chính xác là trong vùng biển nước ta.

Mặt La Quang Kỳ đỏ rực lớn tiếng nói:

- Hần đang ngăn cản đám người nước ngoài vào Trung Quốc!

Đường Quốc Nghiệp luôn im lặng đột nhiên tiến lên một bước, nói tiếp:

- Không biết các người còn nhớ không? Quân diễn rửa nhục Nhật Bản, căn cứ hải quân Nhật Mỹ Hoàn Tu Hạ thị, căn cứ hải quân quần đảo Okinawa xảy ra hàng loạt chuyện.

Mọi người gật đầu, nói:

- đương nhiên nhớ.

Đám người giật mình kêu lên:

- Ý của thư ký là . . . ?

Đường Quốc Nghiệp gật mạnh đầu nói:

- Đúng như các người đoàn.

Đường Quốc Nghiệp đập mạnh bàn họp, trầm giọng nói:

- Nội dung tiếp theo sẽ xếp vào hồ sơ tuyệt mật, thời gian niêm phong là ba trăm năm.

Khi các lãnh đạo Trung Quốc bí mật họp thì nội các Nhật Bản nổ tung.

- Chính là hần, chính là người này! Là hần, là hần, chính là hần!

Trong một phòng họp, tất cả thành viên nội các đứng dậy từ ghế. Một nam nhân điên cuồng chỉ vào màn hình.

Nam nhân gào thét:

- Là người này chính là hần!

Nam nhân dồn dập hét to tăng không khí nặng nề trong phòng họp.

Trần Đại Trung Việt Trí toát mồ hôi hột, kó khăn nói:

- Cao Kiêu quân nói đúng, thật sự là hần.

Mọi người im lặng. Đúng là người này hủy diệt tự vệ trên biển Nhật Bản, tư liệu hình ảnh liên quan đến hần đã là phần thứ hai. Dù biết là người này làm thì bọn họ biết làm sao đây? Đặc biệt khi thấy cảnh tượng như tận thế đó, bọn họ còn mừng là may mắn người kia không dùng thủ đoạn rừng rợn vào thủ đô Nhật Bản.

Sau khi xem tài liệu hình ảnh, bọn họ chợt nhận ra hần không phải con người.

Thành viên nội các nhìn nhau, trong im lặng nổi lên tuyệt vọng. Một người không phải con người thì bọn họ làm cách nào đối phó? Có thể đối kháng lại không?

Tuy mọi người không muốn công nhận nhưng hiện thực bày ra trước mắt, bọn họ phải thừa nhận.

Nhìn các quan viên nội các im lặng, ngoan như dê con, thủ tướng Đại Trùng Việt Trí giơ tay xoa trán, nhớ lại mệnh lệnh giận dữ của Thiên Hoàng.

Một lúc lâu sau Đại Trùng Việt Trí cắn răng, hít sâu một hơi:

- Thay đổi kế hoạch ban đầu, phong tỏa hết thầy tin tức.

Người lãnh đạo Nhật Bản, Trung Quốc gấp rút thảo luận, nghiên cứu. Lãnh đạo Trung Quốc biểu tình nghiêm túc nhưng khóe môi treo ý cười. Trong không khí giống nhau, nội các Nhật Bản thì ai nấy mặt xám xịt. Vì Thiên Hoàng, vì đường làm quan của mình trêu vào kẻ thù như thế có đáng hay không?

Cùng lúc đó, quốc gia nào chụp được hình ảnh Diệp Dương Thành đều gấp rút thảo luận, nghiên cứu. Tuy ích lợi các nước khác nhau, mục đích thảo luận cũng khác, nhưng có một ý kiến giống nhau đó là toàn diện phong tỏa tin tức, xếp hình ảnh kia vào hồ sơ tuyệt mật.

Phải khổng chế ảnh hưởng chuyện này trong phạm vi nhỏ nhất, vì mọi người hiểu rằng một khi hình ảnh lộ ra dân chúng sẽ khủng hoảng lúc đó bọn họ sút đầu mẻ trán là cái chắc.

Hơn mười quốc gia trên trái đất vì cuộc chiến sống chết giữa Diệp Dương Thành và thần tù giả mà cực kỳ căng thẳng. Trong hằng tinh Tứ hệ cách trái đất chín mươi sáu năm ánh sáng, một hành tinh bề mặt chảy dung nham nóng chảy, trong cung điện đỏ rực lơ lửng trên miệng núi lửa to lớn. Một sinh vật hình người đầu trọc, nhìn khuôn mặt khó đoán ra là nam hay nữ đang đứng trước ngai vàng do tinh thể đỏ rực cấu thành.

Sinh vật vùng hai nắm tay siết chặt, tức giận gầm rống:

- Chết tiệt, ta sẽ khiến người trả giá đắt vì hành động ngu xuẩn của mình, chắc chắn!

Thanh âm the thé ẻo lả, rất trung tính.

Cùng với tiếng gầm gừ của sinh vật đó, cung điện đỏ rực vốn trống rỗng bỗng xuất hiện hai nam hai nữ cùng quỳ xuống trước mặt sinh vật kia, đồng thanh kêu lên:

- Xin thần tôn bớt giận!

Thanh âm trung tính the té biến mất, tay thế là giọng uy nghiêm vang vọng trong cung điện.

- Ngải Thụy Bĩ Tư Thập Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư chết trong tinh hệ xa xôi.

- Bọn họ không thể lấy về thần cách thay ta.

Nghe nói Ngải Thụy Bĩ Tư Thập Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư chết ở tinh hệ xa xôi, bốn nam nữ chẳng hề đau buồn hay tức giận, ngược lại mắt sáng rỡ như nghĩ đến ích lợi lớn lao nào đó.

Bọn họ đồng thanh kêu lên:

- Khởi bẩm thần tôn, tiện phò nguyện ý đi lấy thần cách về cho thần tôn!

Sinh vật đứng trước bảo tọa lắc đầu, thanh âm trầm xen lẫn sát ý vô biên:

- Lần này không cần các ngươi đi, thần tôn sẽ đích thân đi một chuyến. Bản tôn muốn nhìn xem là tên nào to gan dám giết tộc nhân của ta.

503. Chương 458-1: Thoáng Như Giao Long Ra Biển (thượng)

Nghe Ngải Nặc Tư Bĩ Đức nói, bốn nam nữ rất thất vọng nhưng chỉ có thể cung kính quỳ, đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh thần tôn!

Ngải Nặc Tư Bĩ Đức nghe ra sự thất vọng trong giọng điệu của bốn người, gã thản nhiên nói:

- Bản tôn sẽ dùng trái tim của Ngải Thụy Bĩ Tư Thập Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư làm phần thưởng ủa giắc đầu sau. Người thắng trận sẽ được trái tim của hai người kia, thành thần sử thập tam giai thứ nhất dưới tay bản tôn. Các người hiểu chưa?

Cảm giác tuyệt vọng rồi lại dấy lên hy vọng khiến bốn nam nữ lộ vẻ mặt mừng rỡ, không hề che giấu dự vọng tham lam của mình.

Bọn họ đồng thanh kêu lên:

- Vâng thưa thần tôn!

Ngải Nặc Tư Bĩ Đức hồ hững hiếp bốn người, nói:

- Ngải Thụy Bĩ Tư Thập Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư chết trong tình hệ kia cách khá xa hằng tinh Tứ hệ chúng ta. Lần này bản tôn đi tình hệ kia lấy về thần cách, tới lui ít nhất cần hai năm. Ta không hy vọng khi ta trở về nghe được tin xấu nào.

Bốn nam nhân đồng thanh kêu lên:

- Tiểu phó đã hiểu!

Bọn họ ngẩng đầu lên. Ngải Nặc Tư Bĩ Đức đứng trên bậc thang trước ngai vàng sớm biến mất chẳng biết đi đâu.

* * *

- Grao!

Thanh âm trầm thấp như tiếng sấm vang vọng trên bầu trời. Diệp Dương Thành nghiêng người né kv hình nón của huyết vệ, bàn long ngân thương như giao long ra biển kèm theo uy thế vô biên từ dưới đầm lên cầm đối phương, xuyên thấu vỏ não.

Rầm bịch!

Huyết vệ cuối cùng bị Diệp Dương Thành giết chết, từ trên cao rớt xuống biển. Huyết vệ lênh đênh trên biển một lúc sau chậm rãi chìm xuống đáy.

Diệp Dương Thành cầm bàn long ngân thương đâm máu lơ lửng trên cao cách mặt biển hơn tám mươi thước, hấn bọn họ bình ổn tâm tình pháp phòng. Trận huyết chiến khiến Diệp Dương Thành hiểu sâu hơn về Quy Nhất thân thuật, Bôn Lôi thương thuật, kết hợp cả hai đến trình độ cực kỳ quen thuộc. Ban đầu Diệp Dương Thành cần thi triển hai thần tộc chiến thuật một lúc, động tác trúc trắc. Hậu quả phân tâm hai đầu lộ rõ ra.

Qua phen này rèn luyện, khi Diệp Dương Thành lại thi triển hai thần tộc chiến thuật thì nhẹ nhàng, tự nhiên hơn, mây bay nước chảy. Quan trọng là Diệp Dương Thành có kinh nghiệm thực chiến càng phong phú.

Diệp Dương Thành đứng trong không trung tiêu hóa ích lợi huyết chiến mang đến, cũng để bình ổn nỗi lòng kích động. Thần tù giả đã chết, hơn một trăm quái vật bị hủy diệt hết. Đối với Diệp Dương Thành thì niềm vui xóa sổ kẻ địch lớn nhất rất là đậm đặc.

Trong mong ước của Diệp Dương Thành chưa từng nghĩ đến một hơi giải quyết hai thần tù giả, đám quái vật thuộc hạ. Diệp Dương Thành chỉ nghĩ có thể tổn thương thần tù giả, hoặc khiến hai người hao binh tổn thương đã là kết quả cực kỳ hoàn mỹ. Diệp Dương Thành không ngờ kết quả cuối cùng sẽ là như vậy.

Diệp Dương Thành điều chỉnh tâm tình, hấn cảm thấy nguyên nhân thần tù giả chết là do tàn hồn bọn họ phân liệt không có chủ thể. Sau khi Diệp Dương Thành xử lý thân thể đám tàn hồn bám vào, tàn hồn bay ra khỏi thể xác lại tìm thân thể khác để hoàn thành mục đích sống lại.

Ngải Thụy Bĩ Tư Thập Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư Không phải tàn hồn, không là cô hồn biến dị. Hồn phách và cơ thể hai thần tù giả dung hợp vào nhau, khi nhân loại bình thường bị thương trí mạng thì cơ thể chết, linh hồn rời khỏi thể xác là có thể luân hồi. Nhưng linh hồn Ngải Thụy Bĩ Tư Thập Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ

Tư đã hòa vào cơ thể, khi cơ thể bị tổn hại nặng sẽ chết, linh hồn cũng bị trọng thương theo, cùng thể xác chết đi.

Diệp Dương Thành không ngốc, hắn nhìn ra được thực lực của Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư bị hao tổn nhiều. Nếu hai người ở trạng thái cao nhất . . . không, cho dù chỉ phục hồi năm, sau phần thực lực thì kết cuộc hôm nay đã khác.

Có một điều không thể phủ nhận là may mắn thuộc một phần của thực lực. Hôm nay Diệp Dương Thành may mắn hoàn toàn nhờ vào lòng can đảm, nếu hắn không có gan tìm đến thì làm sao bắt được giây phút thần tù giả yếu ớt nhất, cho bọn họ một kích trí mệnh?

Diệp Dương Thành giải quyết thần tù giả, vũ lực lá bài tẩy hai người tích lũy mấy trăm năm, tâm tình của hắn siêu tốt. Đặc biệt là qua trận huyết chiến này hắn có được 174387585 công đức huyền điểm. Chỉ một ngày, không, mới có mấy tiếng Diệp Dương Thành đã tăng trưởng hơn một ức hai ngàn vạn công đức huyền điểm, cách một ức tám ngàn vạn điểm lên thần cách thập giai không còn xa.

Trừ tăng vọt công đức huyền điểm ra còn có bảo linh lực, thần nguyên. Bây giờ Diệp Dương Thành có 73089632 linh lực, 1430500 thần nguyên. Tài sản ketch sù làm Diệp Dương Thành cảm giác túi tiền phồng to, sống lưng thẳng tắp.

Diệp Dương Thành lơ lửng trên bầu trời điều chỉnh tâm tình, hắn xem xét số liệu hiện tại của mình. Khi Diệp Dương Thành cười tùm tùm định xuống dưới phân giải xác hai thần tù giả, đám quái vật tránh cho tạo rắc rối không cần thiết thì nụ cười đông trên mặt.

Diệp Dương Thành vỗ mạnh trán mình:

- Chết tiệt!

Diệp Dương Thành vùng trường thương, ánh mắt cảnh quét tới quét lui trên mặt biển, biểu tình cực kỳ ân hận.

Lúc trước Diệp Dương Thành bị đám quái vật vây công, hắn chìm trong trạng thái hưng phấn thi triển Quy Nhất thân thuật, Bôn Lôi thương thuật liên tục chém giết đám quái vật. Dần dần đầu óc Diệp Dương Thành trống rỗng, hắn chìm đắm trong quyết đấu thực chiến, diễn luyện chiêu thức. Khi đó trong đầu Diệp Dương Thành chỉ có một chữ: Giết.

Diệp Dương Thành không quan tâm hoàn cảnh như thế nào, bây giờ hết cơn nghiện giết chóc, kiếm lời đủ thỏa mãn, hắn lấy lại tinh thần và phát hiện . . . Không thấy Lưu Tuyết Doanh đâu.

Diệp Dương Thành ngược nhìn trời sao lại ngó xuống mặt biển. Trời đêm lấp lánh ánh sao, bên dưới là nước biển hơi hồng ra làm gì có bóng dáng Lưu Tuyết Doanh đâu? Diệp Dương Thành chắc chắn trong huyết chiến vừa rồi hắn không thấy bóng dáng Lưu Tuyết Doanh, khi đó hắn chìm trong trạng thái liều đấu phần khởi, chưa từng chú ý đến nàng.

Hiện giờ Lưu Tuyết Doanh vô tình bị Diệp Dương Thành lãng phí đã biến mất, không còn bóng dáng.

Phát hiện tình huống này làm Diệp Dương Thành điều động thần quyền ẩn ngay, sưu tầm tung tích của Lưu Tuyết Doanh. Nhưng Cửu Tiêu thần cách định vị vẫn không thấy Lưu Tuyết Doanh, không phải Cửu Tiêu thần cách có vấn đề mà do nàng đã trốn khỏi khu vực Diệp Dương Thành quản lý.

Phát hiện này như chậu nước đá đổ xuống đầu Diệp Dương Thành, làm hắn lạnh cóng tay chân.

Về mặt Diệp Dương Thành buồn bực chửi tục:

- Tổ cha nó!

Diệp Dương Thành không biết nên làm sao.

Trái đất nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, muốn tìm một người trong thiên địa này là cực kỳ khó khăn. May mắn thần tù giả đã bị Diệp Dương Thành giải quyết, bảy quái vật cao cấp cũng bị diệt sạch. Một mình Lưu Tuyết Doanh là nữ nhân chắc sẽ không gây ra sóng gió gì lớn.

Diệp Dương Thành thăm an ủi mình, vẫy tay thu về bàn long ngân thương. Diệp Dương Thành lộn cù mèo mấy vòng trong không trung chui vào mặt biển.

Đám sinh vật được Diệp Dương Thành cường hóa vì trong cơ thể chứa linh lực nên có tác dụng tiến hóa sinh vật bình thường. Mỗi lần có sinh vật cường hóa chết là Diệp Dương Thành sẽ khiến sinh vật cường hóa khác nuốt xác nó, tránh cho tạo thành vài rắc rối không nên xảy ra.

504. Chương 458-2: Thoáng Như Giao Long Ra Biển (hạ)

Trừ kiêng dè sinh vật bình thường bị cường hóa rồi không theo điều khiển gây họa, Diệp Dương Thành cũng lo xác sinh vật cường hóa rơi vào tay người cổ ý, phát hiện thứ gì từ người chúng nó rồi lợi dụng điều đó làm một số chuyện không nên làm.

Diệp Dương Thành chú trọng xác sinh vật được mình cường hóa như thế, hẳn không có lý nào để mặc thân tù giả, đám quái vật. Lỡ như sinh vật bình thường ăn thịt bọn chúng xong biến dị thì sao? Lỡ như tổ chức, người nước nào đó vớt xác bọn họ làm một số nghiên cứu thực nghiệm nguy hiểm thì sao?

Diệp Dương Thành chưa bao giờ sợ rắc rối, nhưng hẳn thích bóp nát mạnh mỗi từ trong trứng nước. Vì không để một phút lơ là gây ra rắc rối sau này, Diệp Dương Thành đóng vai nhân viên vệ sinh dọn xác một lần, hẳn sẽ không để mặc mấy cái xác chìm xuống biển sau đó gây rắc rối cho hẳn.

Diệp Dương Thành chui vào biển, hẳn cảm nhận mùi máu nồng nặc lan tỏa. Nếu bây giờ Diệp Dương Thành không giải quyết mấy cái xác này thì rất nhanh động vật ăn thịt trong biển sẽ bu lại, mở tiệc lớn thịt người.

Diệp Dương Thành xuyên qua tới lui trong nước biển, hề thấy xác chết nào là hẳn thi triển phân giải thuật ngay, phân giải cái xác thành các loại vật chất dung nhập vào nước biển.

Diệp Dương Thành dùng Cửu Tiêu thần cách tìm kiếm trong biển hơn mười phút sau hẳn đập hân giải đa số xác chết quái vật, nhưng mãi không tìm được xác của Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư.

- Là lùg.

Cửu Tiêu thần cách sẽ không nói dối, có được công đức huyền diệu, linh lực, thần nguyên cũng không phải giả dối. Chắc chắn Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư chết rồi, Diệp Dương Thành tin tưởng điều này.

Nhưng vấn đề là xác của hai tên điên kia đi đâu rồi? Diệp Dương Thành bản năng nghĩ đến Lưu Tuyết Doanh chạy trốn.

- Không thể nào!

Rất nhanh Diệp Dương Thành phủ định suy đoán Lưu Tuyết Doanh nhặt xác giúp Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư trước khi chạy trốn. Vì theo Diệp Dương Thành hiểu biết về Lưu Tuyết Doanh, bọn họ này ích kỷ cao đến nỗi người ngoài không thể với tới.

Dựa theo tính cách của Lưu Tuyết Doanh, nàng chạy trốn chứ không phải du lịch, Diệp Dương Thành kết luận xác Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư Không phải do Lưu Tuyết Doanh mang đi. Lưu Tuyết Doanh không thể nào mang theo hai cục nợ chạy trốn.

Diệp Dương Thành tiếp tục tìm kiếm ba phút trong biển nhưng vẫn không thấy xác chết của Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư. Diệp Dương Thành bắt đầu sử dụng thần quyền điều khiển đồng đúc đàn cá hỗ trợ tìm kiếm.

Diệp Dương Thành cách vòng bảo vệ nhớ lại hình dạng của Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư, mở miệng nói:

- Toàn bộ sinh vật biển trong phạm vi 100 km lập tức tìm xác hai người.

- Những sinh vật tham gia hành động phải nhớ kỹ, không được cắn xé, nuốt, đụng vào xác chết mục tiêu. Phải nghiêm ngặt phòng ngừa trấn linh thuật khác cắn xé, nuốt, đụng vào xác chết. Một khi phát hiện mục tiêu nhớ báo cho ta biết ngay, bắt đầu hành động đi.

Trong phạm vi 100 km vùng biển có bao nhiêu sinh vật biển? Diệp Dương Thành không chắc, nhưng hẳn biết số lượng khổng lồ vượt qua tưởng tượng của hẳn.

Cùng với Diệp Dương Thành ra lệnh, đám sinh vật biển trong phạm vi 100 km vùng biển tản ra hành động. Trên từ mặt biển, dưới đến đáy biển bị tìm tòi kỹ càng, quy mô sâu tầm hùng vĩ, mức độ sâu tầm hùng hổ đủ để bất cứ người nào trở mắt lú lười.

Sự thật lại chứng minh đạo lý nhiều người lực lượng lớn. Diệp Dương Thành mới ra lệnh chưa được mười phút thì một con cá kiếm dài hơn 60cm xuất hiện bên cạnh Diệp Dương Thành, dùng đầu nhọn nhẹ đụng vào cánh tay hẳn. Cá kiếm bơi vòng quanh người Diệp Dương Thành ba vòng sau đó bơi nhanh trở về hướng đã đến.

Diệp Dương Thành chú ý đến hành động của cá kiếm, hẳn biết đã tìm được xác chết của Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư. Diệp Dương Thành tỏa định cá kiếm bơi dẫn đường, hẳn nhanh chóng tới gần mục đích.

Lúc xuống biển Diệp Dương Thành đã giải trừ hình dạng chiến đấu, vì để phòng ngừa, hẳn biến mình thành một nam nhân trung niên. Lúc này Diệp Dương Thành bơi trong biển nhờ có lực lượng Cửu Tiêu phụ trợ nên lực cản nước không gây ảnh hưởng quá lớn.

Tốc độ bơi của cá kiếm rất nhanh, Diệp Dương Thành thì vô cùng nhẹ nhàng thoải mái theo sau nó.

Rất nhanh cá kiếm mang Diệp Dương Thành đến đáy biển cách khu vực chiến đấu mấy chục km. Tình hình bày ra trước mắt làm Diệp Dương Thành ngây người.

Đúng là xác của Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư ở dưới đáy biển, vấn đề là chỗ hai người chết cách nơi này mấy chục km. Xác chết sao có thể từ mặt biển mấy chục km chìm xuống đáy biển khu này?

Giải thích hợp lý nhất là sau khi Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư chết có người di chuyển xác của hai người, là một người dời xác bọn họ từ mấy chục km đến đây. Diệp Dương Thành dùng đầu ngón chân nghĩ cũng đoán được ngay kẻ dó chính là Lưu Tuyết Doanh.

Thần tù giả bị giết, đám quái vật bị Diệp Dương Thành tiêu diệt sạch. Diệp Dương Thành không chắc có quái vật nào trốn thoát không, nhưng hẳn tin tưởng hễ quái vật nào còn ở lại hiện trường đều bị hẳn giải quyết, phân giải xác chết.

Tổng hợp các tình huống lại, người di chuyển xác Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư chỉ có thể là Lưu Tuyết Doanh. Vấn đề là tại sao Lưu Tuyết Doanh đang chạy trốn còn muốn mang theo xác của hai người? Tại sao Lưu Tuyết Doanh mổ bụng . . . Hai thần tù giả?

Xác Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư dưới đáy biển bị xé thịt, có người dùng vật nhọn cắt lỏng ngực ra, người đó là thánh nữ của bọn họ, Lưu Tuyết Doanh.

Diệp Dương Thành nhìn xác chết Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư bị phá hư, đầu óc hẳn chết máy. Diệp Dương Thành kinh ngạc một thoáng, rất nhiều ý nghĩ lóe qua, hẳn phát tay giải trừ mệnh lệnh sâu tầm xác chết. Đám sinh vật biển bơi xung quanh nhanh chóng tán đi. Diệp Dương Thành đáp xuống đáy biển, đạp cát mềm bước nhanh tới gần Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, Tạp Nhĩ Thụy Lệ Tư.

Diệp Dương Thành đến gần xác chết, càng thấy rõ ràng hơn cảnh tượng làm người buồn nôn. Diệp Dương Thành ngòi xồm xuống, điều tra cẩn thận.

Diệp Dương Thành chậm rãi phát hiện tình huống không thích hợp. Diệp Dương Thành lần mò ngực Ngải Thụy Bĩ Tư Tháp Mỗ, nhúu mày.

Diệp Dương Thành lăm bắm:

- Chẳng lẽ bọn họ không có trái tim?

Không phải Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư Không có tim mà bị Diệp Dương Thành mổ ngực đào ra, chắc chắn, nhất định là như vậy.

Diệp Dương Thành nghĩ đến cá tính ích kỷ của Lưu Tuyết Doanh, đánh chết hẳn cũng không tin nàng tốt bụng vừa chạy trốn vừa kéo theo xác Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư xuống đáy biển rồi bỏ lại tại đây. Nếu không có ích lợi, chẳng lẽ Lưu Tuyết Doanh sẽ chôn hai thần tù giả dưới biển?

Diệp Dương Thành không ngờ như thế. Diệp Dương Thành trầm ngâm giây lát sau hẳn chắc chắn trên đường chạy trốn Lưu Tuyết Doanh mang theo Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư ngay từ đầu đã vì một mục tiêu.

505. Chương 459: Tổ Trưởng Thiếu Tướng Tổ Hành Động Đặc Biệt

Đó là . . . Mổ ngực Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư ra lấy trái tim hai người.

Diệp Dương Thành không biết tim của Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư có ích lợi gì cho Lưu Tuyết Doanh, nhưng hẳn biết lấy tim của hai người chắc chắn không phải giữ làm kỷ niệm hay tiêu bản. Khả năng duy nhất đó là . . . Lấy làm đồ ăn.

Diệp Dương Thành chính mắt thấy bọn quái vật cắn xé nhân loại, nuốt thịt người, cứ thế suy ra kết luận Lưu Tuyết Doanh vì ăn nên móc tim Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư.

Nhưng tại sao có đồ ăn đầy rẫy không chọn lại đi ăn thứ buồn nôn như vậy?

Lại suy luận tiếp, đáp án quá rõ ràng. Vì trái tim này giúp ích cho Lưu Tuyết Doanh nên nàng mới ăn, nhưng có ích lợi gì? Tạm thời Diệp Dương Thành không biết.

trong quá trình tự hỏi Diệp Dương Thành dần chỉnh lý suy nghĩ của mình rõ ràng hơn. Diệp Dương Thành nhìn Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư chết rồi còn bị xé thịt, hẳn thổ dài nâng tay lên. Hai phân giải thuật lần lượt rơi xuống người bọn họ.

- Ủa?

Xảy ra hình ảnh đáng ngạc nhiên. Diệp Dương Thành sử dụng phân giải thuật một ngàn năm trăm điểm linh lực nhưng không có chút phản ứng với xác của Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư.

Diệp Dương Thành nhìn xác chết trúng phân giải thuật vẫn giữ nguyên hình dạng, hẳn rối rắm. Phân giải thuật cũng không thể phân giải xác Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư, chẳng lẽ phải dùng đao chặt thành mấy khúc sau đó chôn?

Trước không nói đến Diệp Dương Thành có làm được chuyện đáng buồn nôn như thế không, chỉ nói chôn xác Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư xong thì thể vẫn tồn tại, không hợp ý tưởng của Diệp Dương Thành. Theo suy nghĩ của Diệp Dương Thành thì không để lại chút da thịt hai thần tù giả cho bắt cứ sinh vật nào, tránh cho dị biến.

Nhưng vấn đề là phân giải thuật cũng vô dụng, Diệp Dương Thành nghi ngờ không biết liệt diễm thuật có thể đến trình độ hủy thi diệt tích không. Nếu liệt diễm thuật cũng không làm được thì . . .

Diệp Dương Thành cố nén buồn nôn, hẳn chỉ vào xác Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư.

Diệp Dương Thành khê quát:

- Thu!

Xác Ngải Thụy Bĩ Tư Thấp Mỗ, Tật Nhĩ Thụy Lệ Tư nằm dưới đáy biển bị Diệp Dương Thành thu vào Cửu Tiêu không gian. Diệp Dương Thành quét mắt nhìn đáy biển một vòng, xác định không để lại thứ gì, hẳn hít sâu, co đầu gối bật người lên cao.

Khi Diệp Dương Thành rời khỏi vùng biển gần mười pthú sau trên bầu trời vang tiếng cánh quạt quay xình xịch. Bốn máy bay trực thăng võ trang có hình quốc kỳ Trung Quốc xuất hiện trên bầu trời, xoay vòng quanh vùng biển.

Bốn máy bay trực thăng võ trang bay vòng vòng trong không trung năm, sáu phút sau, xác định vùng biển không có nguy hiểm mới truyền tín hiệu về hạm đội. Nửa tiếng sau, trung hạm theo gió vượt sóng lướt đến, tàu ngầm lướt nhanh dưới biển.

Khi Diệp Dương Thành thành thi triển tự nhiên chi đạo, Hành không thuật quay về Khánh Châu thị thì nhận được Điện thoại của Phó Diệc Chi.

- Bây giờ khu vực đó đã bị quân đội hoàn toàn phong tỏa.

Sau khi Phó Diệc Chi nói cho Diệp Dương Thành biết đã bị người chụp hình, gã tiếp tục bảo:

- Phụ thần, tin tức mới nhất Diệc Chi được biết là lãnh đạo mười mấy quốc gia bàn bạc định dùng đãi ngộ tổ trưởng thiếu tướng tổ hành động đặc biệt chiêu lãm phụ thần.

- Chiêu lãm ta?

Nghe tin mình bị chụp lén Diệp Dương Thành chỉ cười cười, không để bụng. Dù sao khi đó Diệp Dương Thành võ trang đầy đủ, sẽ không ai liên tưởng Diệp Dương Thành và ‘siêu nhân giáp bạc’. Chụp hình lén kệ nó, ảnh hưởng không lớn. Nhưng nghe Phó Diệc Chi nói câu sau làm Diệp Dương Thành buồn cười.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Bọn họ giỏi tưởng tượng thật, ý tưởng không sai, đáng tiếc tuyệt đối không có bất cứ khả năng thực hiện.

Qua thời gian trưởng thành, vì đủ loại lý do nên Diệp Dương Thành đặc biệt quan tâm tình hình Trung Quốc, hết sức bảo vệ ích lợi cho Trung Quốc, nhưng kêu hấn bán mạng vì quốc gia . . .

Dù Diệp Dương Thành đồng ý, nhận cảnh ô - Liu, hấn biết rõ nếu bị sự phụ biết . . . Sự phụ tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Đường đường là thần tộc lại đi chạy chân cho quốc gia trần gian, cho nhiều ích lợi, nhiều quyền lực hơn nữa cũng miễn thương lượng, điều này liên quan tôn nghiêm của thần tộc.

Diệp Dương Thành còn nghĩ nếu bây giờ hấn gặt đầu đồng ý, Cửu Tiêu thần cách chưa nằm trong vòng khống chế của hấn có khi nào giận dữ bỏ nhà ra đi không?

Nghĩ đến khả năng này làm Diệp Dương Thành buồn cười. Không phải Diệp Dương Thành coi thường ngành quốc gia mà vì thân phận hai bên chênh lệch quá lớn. Làm gì có cấp trên chạy chân bán mạng cho cấp dưới? Huống chi còn là thần. Thật ra bây giờ Diệp Dương Thành vẫn chỉ là vị thần dự bị nhưng dù gì hấn cũng là hạt giống.

Tổng hợp các tình huống lại kết luận là đám lãnh đạo suy hơi bị phiêu. Nghĩ tình bọn họ không phải thân phận thật của mình, Diệp Dương Thành nghe như truyện cười, cười qua rồi hấn không hỏi sâu hơn về chuyện này.

Diệp Dương Thành nói:

- Chắc người cũng đã thấy những hình ảnh bị vệ tinh quân dụng chụp được?

Phó Diệc Chi là chủ nhiệm trung tướng trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên, tay nắm quyền to nên tất nhiên có thấy mấy hình đó.

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Phó Diệc Chi cung kính nói:

- Diệc Chi có trông thấy, phụ thần thần uy hạo đẳng, Diệc Chi kính . . .

Không đợi Phó Diệc Chi buông lời ca ngợi Diệp Dương Thành đã cười ngắt lời:

- Rồi rồi rồi, ta không nói để người nịnh.

Diệp Dương Thành tiếp tục bảo:

- Nếu người đã thấy thì ta cũng không nói nhiều, thần tù giả, đám quái vật lá bài tẩy của bọn họ đều bị hủy diệt. Thù của ca ca người đã trả xong, người có gì muốn nói không?

Tâm tình Diệp Dương Thành rất tốt nổi hứng thú nên nói nhiều mấy câu, ngữ điệu và giọng nói rất thân thiện, không hề kèn kiệu. Ít ra Phó Diệc Chi nghe như gió xuân phất vào mặt, nhẹ nhàng làm người ta hưởng thụ.

Phó Diệc Chi cảm mấy thông tin, khom người trả lời:

- Bẩm phụ thân, không còn.

Diệp Dương Thành cười khê không nói gì thêm, cắt đứt liên lạc với Phó Diệc Chi.

Diệp Dương Thành trở về căn hộ đã lâu không quay về, hần thoải mái cởi hết quần áo ra, cười to ngồi xuống sofa phòng khách, biểu tình nhẹ nhàng thoải mái.

Trừ bỏ thần tù giả, bày quái vật làm thần kinh căng thẳng bao lâu nay thả lỏng, Diệp Dương Thành không suy nghĩ đến những chuyện khác, hần ngồi trên sofa cười lớn, vui vẻ trút ra tâm tình sung sướng.

- Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười ồm ồm vang vọng trong phòng khách thật lâu.

Tám giờ sáng hôm sau, Diệp Dương Thành kết thúc tu luyện một đêm, tinh thần phần chấn nhảy xuống giường. Diệp Dương Thành kéo áo tắm khoác lên người, đi chân trần vào phòng vệ sinh.

Đã hoàn toàn giải quyết nguy hiểm thần tù giả, nhưng tuyệt chiêu cột sáng màu đỏ Ngải Thụy Bửu Tháp Mỗ bắn ra trước khi hôn mê làm Diệp Dương Thành thâm lo âu. Trước khi sự việc rõ ràng Diệp Dương Thành sẽ không tạo nhiều áp lực ình.

506. Chương 460: Sao Dám Không Nghe

Diệp Dương Thành đề những lo lắng xuống tận đáy lòng, soi gương sửa sang kiểu tóc, vuốt mũi, cười tươi tắn. Hết bận việc chính thì còn lại việc tư.

Cho đến nay Diệp Dương Thành làm theo một quy tắc là làm việc và vui chơi điều độ. Lúc nên bận việc chính thì dứt khoát không nghĩ việc tư, khi nên hưởng thụ sinh hoạt thì sẽ không dính đến việc chính. Thả lỏng và nghỉ ngơi đầy đủ mới có tinh thần tràn đầy đối diện tất cả.

Đoạn thời gian trước Diệp Dương Thành chạy ngược chạy xuôi vì thần tù giả, bận muốn cong đuôi. Sắp xếp cái này xong lại quay qua chuẩn bị thứ khác, Diệp Dương Thành thậm chí quên đi thời gian, chạy hối hả khắp thế giới.

Hiện giờ khó khăn lắm giải quyết xong vấn đề thần tù giả, nếu không nghỉ ngơi vài ngày thì rất có lỗi với mình. Đương nhiên trước khi ra cửa thư gian Diệp Dương Thành còn cần làm chút chuyện.

Trong tòa nhà hành chính thị chính phủ Lệ Hải thị tiếp giáp với Khánh Châu thị, cửa văn phòng thư ký thị ủy khép kín. Từ bảy giờ sáng, Nhân thư ký Nhân Mỹ Anh vào văn phòng liền đóng cửa lại, không ai biết nàng làm gì trong văn phòng.

Nếu ai có thể xuyên thấu bức tường nhìn vào bên trong văn phòng sẽ sợ hãi hét lên, sau đó gọi Điện thoại ngay, nhưng không phải báo cảnh sát mà gọi bệnh viện tâm thần.

Bởi vì Nhân thư ký, Nhân Mỹ Anh của bọn họ một mình trong văn phòng làm nhảm với không khí, hay cau mày rồi lại nói chuyện tiếp.

Nghe kỹ thì Nhân Mỹ Anh nói thế này:

- Thói quen hằng ngày của Nhâm Mỹ Anh là mỗi sáng sớm rời giường, mở mắt ra làm chuyện đầu tiên là đi phòng bếp đun một chén sữa nóng nguyên chất. Nhớ kỹ, ly sữa nguyên chất chỉ cỡ ba phần năm cái ly, không thể dùng lò vi ba hâm mà phải là nước sôi. Dù mùa đông hay hè, Nhâm Mỹ Anh sẽ không uống sữa lạnh.

Thần sử được Triệu Dung Dung lựa chọn đến bên người nhận huấn luyện là một trong mấy nữ thần sử ít ỏi trong số đông thần sử lần này.

Nữ thần sử biểu tình nghiêm túc nhìn Triệu Dung Dung, do dự một lát sau mở miệng hỏi:

- Triệu tỷ tỷ, sữa nguyên chất Nhâm Mỹ Anh uống có hiệu gì?

- Cái này thì không giới hạn.

Triệu Dung Dung rất vừa lòng nữ thần sử nhất giai nàng chọn, khiến nữ thần sử sữa miệng gọi mình là Triệu tỷ tỷ.

Nghe nữ thần sử nhất giai hỏi, Triệu Dung Dung cười lắc đầu, nói:

- Chỉ cần là sữa nguyên chất. Nhớ kỹ, trong sữa bò không được thêm cái gì, đây là thói quen của Nhâm Mỹ Anh. Nếu không cần thiết thì đừng thay đổi.

Nữ thần sử nhất giai nghiêm túc gật đầu, nói:

- Biết rồi, Triệu tỷ tỷ.

Nữ thần sử nhất giai nhớ kỹ tình huống Triệu Dung Dung dặn dò, chuẩn bị cho nhiệm vụ không lâu sau thay thế Nhâm Mỹ Anh.

Thấy nữ thần sử nhất giai gật đầu ý bảo đã hiểu, Triệu Dung Dung bước qua bước lại trước bàn làm việc, tiếp tục bảo:

- Khi uống sữa Nhâm Mỹ Anh thường thích ăn một trái dưa leo tươi mới, một miếng sandwich không thêm jambon, bơ. Nhâm Mỹ Anh ly hôn với chồng nhiều năm nhng mỗi cách một tuần sẽ gọi Điện thoại hỏi thăm tình hình con mình. Cách nửa tháng Nhâm Mỹ Anh sẽ gửi tiền tiêu vặt từ một ngàn đến ba ngàn cho chồng trước nuôi con, đây là toàp hán.

Triệu Dung Dung bỗng ngừng lời, đứng yên tại chỗ.

Nữ thần sử nhất giai đang nghiêm túc nhớ hết tình hình, thói quen của Nhâm Mỹ Anh ngậy ra, ngược nhìn Triệu Dung Dung.

Nữ thần sử nhất giai do dự một lúc sau nhỏ giọng nói:

- Triệu tỷ tỷ . . .

Triệu Dung Dung đặt ngón trỏ lên môi ra hiệu im lặng;

- Suyt!

Triệu Dung Dung lộ vẻ cung kính, thái độ thành kính đó làm nữ thần sử nhất giai tim đập nhanh. Hai tay nữ thần sử nhất giai rũ xuống, cung kính đứng trước mặt Triệu Dung Dung.

Diệp Dương Thành đánh răng rửa mặt xong thay áo khoác quần bò đơn giản, mang giày, ngồi xuống sofa, thành lập liên lạc tâm linh với Triệu Dung Dung.

- Dung Dung, sự việc làm sao rồi?

Diệp Dương Thành hỏi:

- Đại khái mất bao lâu để rời khỏi thân xác bám vào?

Bỗng nhiên nghe giọng Diệp Dương Thành vang lên trong lòng, Triệu Dung Dung cung kính nói:

- Chủ nhân, bên Dung Dung đã có thần sử thay chỗ, Dung Dung đang dạy nàng thói quen, biểu hiện của Nhâm Mỹ Anh với các loại trường hợp.

- Nàng học khá nhanh, chờ Dung Dung dạy dỗ xong là có thể giao tiếp. Đại khái cần khoảng mười ngày, Dung Dung sẽ mau chóng hoàn thành.

- Ừm! Rất tốt.

Đối với Diệp Dương Thành thì thời gian mười ngày không quá dài.

Nghe Triệu Dung Dung trả lời, Diệp Dương Thành vừa lòng gật đầu, nói:

- Tình hình bên nhóm Hình Tuấn Phi, Ưu Tử sao rồi? Còn nữa, bài bố, tuyển chọn mục tiêu quan trường hai tỉnh Giang Chiết, Kinh Hải thị đã xong chưa?

- Tình hình bên nhóm Hình Tuấn Phi, Ưu Tử tiến triển cũng như vậy.

Triệu Dung Dung trả lời:

- Dự tính sẽ hoàn thành giao tiếp trong vòng mười ngày. Còn bài bố, sắp đặt quan trường thì . . . Chủ nhân, tối hôm qua các thần sử đã nhậm chức. Mỗi địa cấp sắp xếp ít nhất bốn thần sử, có sung túc người.

Diệp Dương Thành liên tục gật đầu:

- Giải giải.

Diệp Dương Thành không keo kiệt khen:

- Hành động rất nhanh, đều là đám tham quan ô lại đáng giết sao?

Triệu Dung Dung nghe ra tâm tình Diệp Dương Thành rất tốt nên giọng bớt kính cẩn hơn:

- Chủ nhân yêu cầu, đám tỳ phò sao dám không nghe?

Triệu Dung Dung cười nói:

- Nhưng có điều kiện ưu tiên này, nhiều ghế hạng nhất, hai địa cấp không trống, thật ra có khá nhiều quan tốt.

- Chỉ cần làm tốt chuyện thì quan lớn cỡ nào đều như nhau.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Huống chi bài bố trong tỉnh cũng không yếu, qua một thời gian ngắn cất nhắc bọn họ lên thì cũng như nhau.

- Hì hì.

Diệp Dương Thành nói làm Triệu Dung Dung bật cười:

- Chủ nhân, Hình Tuấn Phi cũng nói như thế. Có thần sử ở tỉnh ủy, mấy thần sử khác đều có cơ hội thăng chức. Hình Tuấn Phi nói chỉ cần làm tốt chuyện chủ nhân giao cho thì quan lớn mấy đều như nhau.

Diệp Dương Thành buồn cười:

- A, hẳn khá hiểu cách nghĩ của ta.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Vậy nàng hãy tiếp tục dạy nàng ta đi, nhanh chóng hoàn thành giao tiếp rồi quay về bên ta.

Triệu Dung Dung không có cảm xúc khác lạ gì, mỉm cười nói:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Triệu Dung Dung cắt đứt liên lạc tâm linh với Diệp Dương Thành, sau đó chuyển trông mắt Nhâm Mỹ Anh nhìn hướng nữ thần sử nhất giai.

Triệu Dung Dung nói:

- Được rồi, chúng ta tiếp tục đi.

Diệp Dương Thành kết thúc liên lạc với Triệu Dung Dung, hẩn đứng dậy cầm ví tiền trên bàn trà, chìa khóa xe đặt cạnh ví. Diệp Dương Thành huýt soái, tâm tình vui vẻ ra khỏi căn hộ.

Trước khi lái xe ra tiểu khu, Diệp Dương Thành gọi Điện thoại cho nữ tiếp tân hỏi tình hình trang trí phòng thế nào. Nữ tiếp tân trả lời là mọi chuyện thuận lợi, nếu không có gì ngoài ý muốn thì nửa tháng sau Diệp Dương Thành có thể dọn vào ở.

Diệp Dương Thành rất vừa lòng hiệu suất của nữ tiếp tân, bỏ tiền không oan. Trang trí rất rắc rối, ném rắc rối này đi là chuyện rất thoải mái đối với Diệp Dương Thành, tuy phải bỏ thêm mấy ngàn khối tiền.

Diệp Dương Thành cúp Điện thoại, đặt máy thông tin sang một bên, nhẹ đạp chân ga. Chiếc xe chạy ra khỏi cổng lớn tiểu khu đi vào đường cái, Diệp Dương Thành nhấn ga vào một tiếng chạy nhanh hướng bệnh viện nhân dân Ôn Nhạc huyện.

507. Chương 461-1: Hạ Độc Thủ, Chơi Trò Ngáng Chân (thượng)

Lâm Đông Mai còn nằm viện, theo Diệp Dương Thành hiểu biết Lâm Mạn Ny chắc bây giờ nha đầu này cũng ở trong bệnh viện trông chừng. Diệp Dương Thành không gọi điện, trực tiếp lái xe đi bệnh viện.

Còn chuyện Dương Thành hội quỹ từ thiện thì từ trước mùa xuân năm nay hoạt động từ thiện quy mô lớn, xong rồi yên lặng. Theo Lâm Mạn Ny nói nếu đi Quý Châu vậy giữ được bao nhiêu tiền hay bấy nhiêu, khi đó có nhiều cái cần tiêu tiền.

Diệp Dương Thành hỏi hả ngược xuôi vì chuyện thần tù giả. Lâm Mạn Ny vì Lâm Đông Mai bị bệnh nên mỗi ngày ở trong phòng bệnh. Bên Dương Thành hội quỹ từ thiện không rảnh rang gì, được Diệp Dương Thành và Lâm Mạn Ny chỉ thị, ác cô nương cố gắng sưu tầm tài liệu liên quan huyện tự trị Bồ Y tộc Tử Vân Miêu tộc An Thuận thị tỉnh Quý Châu.

Diệp Dương Thành, Lâm Mạn Ny đều không nói cho các nàng biết Dương Thành hội quỹ từ thiện sẽ làm gì nhưng xem tài liệu sưu tầm trong một khoảng thời gian, bọn họ không ngốc, đều biết hội quỹ yên lặng trong đoạn thời gian này chắc chuẩn bị cho học sinh nghèo huyện tự trị Bồ Y tộc Tử Vân Miêu tộc.

Các cô nương gơ hai tay đồng ý Dương Thành hội quỹ từ thiện có lẽ sẽ hoạt động từ thiện vượt tỉnh, mà dù bọn họ có từ chối cũng vô dụng.

Diệp Dương Thành đậu xe tại bãi đỗ xe bệnh viện nhân dân Ôn Nhạc huyện. Diệp Dương Thành bước xuống xe, bỗng máy thông tin trong túi phát ra tiếng chuông diếc tai.

- Đùng đùng đùng!

Diệp Dương Thành nghe tiếng chuông, lấy máy thông tin ra xem dãy số, hẩn nhúu chặt mày.

Là Trần Thiệu Thanh gọi Điện thoại, trong máy thông tin của Diệp Dương Thành có nhiều số Điện thoại, mỗi mình Trần Thiệu Thanh là nhạc chuông Roc k'n Roll. nguyên nhân khiến Diệp Dương Thành nhúu mày là từ tiết lập xuân, Trần Thiệu Thanh trở về Thiệu Hoa thị thì không còn liên lạc với hẩn. Diệp Dương Thành rất hiểu tính tình của Trần Thiệu Thanh, bây giờ đang là thời gian làm việc, nếu không xảy ra chuyện gì thì gã tuyệt đối sẽ không gọi Điện thoại.

Nói cách khác Trần Thiệu Thanh gọi Điện thoại vào lúc này chắc chắn vì có chuyện muốn nhờ, nếu không gã quảng trường gọi vào giữa trưa hoặc chiều tan tầm.

Diệp Dương Thành rất tin tưởng vào giác quan thứ sáu của mình, cho nên hẩn nhúu mày, vừa đóng cửa xe, đi hướng cửa cổng bệnh viện nhân dân Ôn Nhạc huyện vừa đặt máy thông tin bên tai, ấn nút nghe.

Trong lòng Diệp Dương Thành đã lơ mơ đoán được nhưng hẩn không hỏi thẳng, giọng điệu nhẹ nhàng cười hỏi Trần Thiệu Thanh:

- Thiệu Thanh, sao hôm nay đột nhiên nhớ đến gọi Điện thoại cho ta?

Đầu dây bên kia Trần Thiếu Thanh im lặng một lúc sau thở dài thườn thượt, nói:

- Lão Diệp, người nói xem có phải ta gần đây mệnh phạm sát tinh không? Làm chuyện gì cũng không được, lòng bức bối. Từ đêm qua đến bây giờ không ngủ ngon, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng quyết định gọi Điện thoại cho người tâm sự nỗi lòng.

- A?

Diệp Dương Thành nghe Trần Thiếu Thanh trả lời, giọng điệu gã ủ rũ, hần mới bước lên cầu thang bệnh viện.

Diệp Dương Thành hỏi ngay:

- Có chuyện gì?

- Cũng không phải chuyện gì lớn.

Trần Thiếu Thanh do dự một lát sau ngượng ngùng cười nói:

- Chẳng qua làm chuyện gì cũng không suôn sẻ. Năm nay trở về Thiệu Hoa thị, mặc kệ là chuyện gì vào tay ta đều hỏng hết, biết không? Thiệu Hoa thị có nhiều khu huyện, khu của ta cho đến bây giờ xác xuất phá án bằng không.

Cơ mặt Diệp Dương Thành cứng lại:

- Người làm như thế nào?

Tuy Diệp Dương Thành không dính đến quan trường nhưng hần biết chiến tích quan trọng thế nào. Đã qua năm mới gần một tháng, khu vực to lớn như vậy mà xác xuất phá án bằng không? Diệp Dương Thành biết chiến tích như thế đối với Trần Thiếu Thanh mới vào thường ủy khu ủy có ý nghĩa gì.

Không đợi Trần Thiếu Thanh giải thích Diệp Dương Thành đã cảm thấy là lạ, do dự hỏi:

- Hay có ai ở sau lưng gai mắt người, chơi trò ngáng chân?

- Ta cũng có nghĩ đến vấn đề này, nhưng càng nghĩ càng thấy ta đến Thiệu Hoa thị đã lâu, không hề đắc tội ai.

Trần Thiếu Thanh xoa màng tang, gã nghĩ nát óc cũng không ra là ai ở sau lưng ghét gã như vậy.

Trần Thiếu Thanh trả lời:

- Năm ngoái mọi chuyện đều ổn, đến năm nay ta vào thì sự việc kỳ lạ, cảm giác bị người tính kế.

- Nếu có rảnh thì kể đi, cụ thể có chuyện gì?

Diệp Dương Thành đã xuyên qua đại sảnh bệnh viện đi vào khu vực nằm viện.

Diệp Dương Thành mở miệng hỏi:

- Đồn công an trong vòng quản lý cũng không phá án được sao?

Trần Thiếu Thanh cười tự giễu nói đùa:

- Suốt ngày rảnh mọc nấm, cái gì cũng thiếu chỉ dư thời gian.

Trần Thiếu Thanh mở miệng nói:

- Không biết sao đoạn thời gian gần đây rất kỳ lạ, không biết tội phạm đáng ngờ là ai, không bắt được cũng đành thôi, nhưng người báo án đã nói rõ thân phận, chỗ ở của kẻ tình nghi. Bên đồn công an đi ra hoặc là xe cảnh sát hồng hóc, lớp xe xì hơi, khi giải quyết xong mấy chuyện bức bối đó chạy qua thì . . . Đồ ăn nguội rồi.

Không cho Diệp Dương Thành xen vào, Trần Thiếu Thanh lẩm bẩm:

- Có vụ án từ năm ngoái chuẩn bị điều tra, là một thương vụ hội sở dính bài bạc, bán dâm. Ta xếp hai nội ứng vào tìm chứng cứ, chờ ta trở về là rút lưới. Kỳ lạ là chứng cứ hai nội ứng sưu tầm không cánh mà bay,

bọn họ bị tay sai của thương vụ hội sở đánh ra ngoài. Đêm hôm trước trên đường bọn họ đi làm nhiều bị người đánh lén, vũ khí cùn đập đầu, đến bây giờ còn đang được cấp cứu.

Trần Thiếu Thanh nói một hồi giọng điệu đầy ủ rũ, sa sút:

- Chuyện xảy ra rất đột ngột, dù biết rõ hai người đó bị người thương vụ hội sở tập kích, nhưng trong tay không có bằng chứng, không bắt được điểm yếu của người ta nên không đụng vào hẳn được.

- Có khi nào tình trạng của người bây giờ là thương vụ hội sở kia giả trò không?

Nghe Trần Thiếu Thanh nhắc đến tình huống thương vụ hội sở, lòng Diệp Dương Thành máy động.

- Nó . . .

Không đợi Diệp Dương Thành nói hết câu, Trần Thiếu Thanh lắc đầu phủ định:

- Không thể nào!

Trần Thiếu Thanh giải thích rằng:

- Lão bản của thương vụ hội sở là người ngoài tỉnh, làm ăn không ra gì, người có chút thân phận sẽ không đi chỗ hắc tiêu tiền. Quy mô chỗ của hắn sẽ không có ai ra mặt giúp, ta cũng có nghĩ đến khả năng này nhưng nghĩ sao cũng không thể nào.

Đầu óc Diệp Dương Thành rối loạn:

- Vậy là sao

Nghe Trần Thiếu Thanh tự thuật thì biết bản thân gã cũng không hiểu ra sao. Không đắc tội người làm quan, không trêu vào nhân vật quyền lực, tuy chức quan của Trần Thiếu Thanh không lớn nhưng ít ra là cục trưởng phân cục công an nội thành địa cấp, chức vụ không nhỏ.

Có ai đang yên lành bỗng nhiên gây sự với Trần Thiếu Thanh? Diệp Dương Thành ngẫm nghĩ một lúc cũng không ra lý do.

Diệp Dương Thành đắn đo nói:

- Chuyện này ta sẽ nhờ người điều tra giúp người, thời gian gần đây người đừng làm chuyện gì quá kịch liệt, đợi ta điều tra rõ ràng rồi sẽ bàn bạc kỹ hơn.

Nghe Diệp Dương Thành nói, biểu tình Trần Thiếu Thanh mừng rỡ, lòng chắc chắn nói: Quả nhiên là hắn

Trước kia Trần Thiếu Thanh không chắc chắn về năng lực của Diệp Dương Thành trong chốn quan trường, chỉ suy đoán. Dù chuyện đồn công an Bảo Kinh Trấn xảy ra thì Trần Thiếu Thanh vẫn không dám chắc gã lên chức là nhờ Diệp Dương Thành ở sau lưng thúc đẩy.

508. Chương 461-2: Hạ Độc Thủ, Chơi Trò Ngáng Chân (hạ)

Nhưng bây giờ Diệp Dương Thành nói thẳng ra, gần như biến tướng thừa nhận Trần Thiếu Thanh lên lon có liên quan tới hắn. Thiệu Hoa thị không phải Khánh Châu thị, càng không là Ôn Nhạc huyện. Nếu Diệp Dương Thành có thể nói ra câu ‘nhờ người điều tra giúp người’ nói lên nhân mạch trong giới quan của hắn không cục hạn ở Ôn Nhạc huyện.

Trong khoảnh khắc Trần Thiếu Thanh suy nghĩ rất nhiều, hiểu nhiều. Nhưng Diệp Dương Thành không chủ động giải thích thì Trần Thiếu Thanh sẽ không gặng hỏi hắn. Như Trần Thiếu Thanh đã nói, gã và Diệp Dương Thành không thấy bằng hữu mà cánh tay với nhau, không phải huynh đệ, là thân hơn thế.

Quan hệ giữa Diệp Dương Thành, Trần Thiếu Thanh bày ra đó, nhiều chuyện không cần nói rõ ràng, thâm hiểu trong lòng là tốt rồi.

Trong mấy phút tiếp theo hai người trò chuyện một số đề tài không dinh dưỡng, giỡn với nhau rồi cúp máy. Khi đặt Di động lên bàn làm việc trước mặt, tâm tình nóng nảy của Trần Thiếu Thanh bình tĩnh lại.

Trần Thiếu Thanh khẳng định rất nhanh chuyện này sẽ có manh mối, trực giác vu vơ nhưng gã rất tin tưởng.

Diệp Dương Thành loay hoay Di động mới đặt xuống, gã nhìn cửa văn phòng đóng chặt, buồn cười lắc đầu.

- Lão Diệp thật là . . .

Trần Thiếu Thanh nhỏ giọng nói:

- Càng lúc càng không nhìn thấu.

Diệp Dương Thành cắt đứt liên lạc với Trần Thiếu Thanh, hẩn không vào phòng bệnh của Lâm Đông Mai ngay mà đến bên cửa sổ lầu ba, mở cửa sổ ra liên lạc tâm linh với Dương Đằng Phi. Chuyện Trần Thiếu Thanh có điều kỳ lạ, để lâu sợ có biến cố, giải quyết trước là hơn.

Xây dựng liên lạc tâm linh xong Diệp Dương Thành không quanh co lòng vòng, gọn gàng dứt khoát ra tiếng dò hỏi:

- Dương Đằng Phi, lần này các người sắp xếp người đi Thiệu Hoa thị được bao nhiêu người? Có ai tiếng nói nặng ký không?

Trong lòng đột nhiên vang lên giọng Diệp Dương Thành nhưng Dương Đằng Phi không lộ vẻ ngạc nhiên.

- Thiệu Hoa thị?

Dương Đằng Phi nhớ lại, nhanh chóng trả lời:

- Chủ nhân, bên Thiệu Hoa thị thì sau khi lão bộc và nhóm Hình Tuấn Phi bàn bạc, tổng cộng sắp xếp năm thần sử nhất giai. Trong đó có hai thư ký khu ủy bị cướp thể xác, một thư ký thị ủy, một thị trưởng, một phó thị trưởng. Có tiếng nói nặng ký trong Thiệu Hoa thị.

thực lực như vậy đâu chỉ là có tiếng nói nặng ký? Dương Đằng Phi khiêm tốn hơi quá.

Diệp Dương Thành không bắt bẻ Dương Đằng Phi, nghe lão trả lời xong gật đầu, nói chuyện Trần Thiếu Thanh gặp trong Thiệu Hoa thị.

Diệp Dương Thành nói với Dương Đằng Phi:

- Chút nữa người liên lạc với bọn họ, nhanh chóng điều tra rõ ngọn nguồn chuyện này. Sau khi được tin tức chính xác thì báo ta biết ngay.

- Tuân lệnh chủ nhân!

Dương Đằng Phi nghe chuyện Trần Thiếu Thanh gặp trong Thiệu Hoa thị, tim lão run lên. Dương Đằng Phi biết mặc kệ là ai, có mục đích gì khi núp trong bóng tối ngáng chân Trần Thiếu Thanh, theo tính cách bao che của Diệp Dương Thành thì người đó chắc chắn tàn đời.

Lòng nghĩ lung tung, mặt ngoài Dương Đằng Phi không nói nhảm, cung kính nói:

- Lão bộc sẽ thông báo với bọn họ ngay, cố gắng mau chóng điều tra chuyện này.

Với mệnh lệnh của Diệp Dương Thành thì không linh phó, thần sử nào dám nói không. Diệp Dương Thành sớm đoán được câu trả lời của Dương Đằng Phi, hẩn hờ hưng gật đầu, cắt đứt liên lạc tâm linh, lững thững bước hướng phòng bệnh của Lâm Đông Mai.

Trần Thiếu Thanh là bằng hữu của Diệp Dương Thành, là cánh tay của hắn. Mặc kệ người ngáng chân Trần Thiếu Thanh có mục đích gì thì Diệp Dương Thành sẽ không ngồi ngó. Nếu dám xuống tay với Trần Thiếu Thanh thì Diệp Dương Thành sẽ cho kẻ đó biết thò tay có nguy hiểm đứt tay.

Không cần đắn đo nhiều, đây chỉ là yêu ghét.

Bất giác tâm tính của Diệp Dương Thành thay đổi nghiêng trời lệch đất, nhưng có một điều không thay đổi đó là bao che. Diệp Dương Thành chẳng những không thay đổi mà còn bao che hơn cả trước kia.

Diệp Dương Thành đẩy cửa phòng bệnh ra, Lâm Mạn Ny canh giường suốt buổi tối đang cầm bình nước sôi định mở cửa.

Thấy Diệp Dương Thành đột nhiên xuất hiện trước mặt mình làm Lâm Mạn Ny giật mình kêu lên:

- A! A Thành!

Lâm Mạn Ny cười tươi như hoa:

- Sao người về rồi?

Nghe Lâm Mạn Ny hỏi, Diệp Dương Thành nhếch môi cười nói:

- Ha ha, lo xong việc nên đương nhiên quay về.

Diệp Dương Thành khều mũi Lâm Mạn Ny, ngay trước mặt mấy y tá tình cờ đi ngang, hắn hỏi:

- Mấy hôm nay có nhớ ta không?

Lâm Mạn Ny đỏ mặt ấp úng:

- Ta . . .

Chờ mấy y tá đi xa, Lâm Mạn Ny nhỏ giọng nói:

- Nhớ.

Nhìn vẻ mặt Lâm Mạn Ny nhăn nhó, Diệp Dương Thành cười phá lên:

- Ha ha.

Diệp Dương Thành xoa đầu Lâm Mạn Ny:

- Ta đi vào nói chuyện với Lâm viện trưởng, nàng đi lấy nước đi.

Lâm Mạn Ny liếc xéo Diệp Dương Thành với cái nhìn nhũn người.

Tình yêu có khi nóng bỏng nhưng nhiều lúc thản nhiên, một chút ảm áp.

Giữa tình nhân với nhau không thể nào luôn tương kính như tân, tình yêu giận dỗi nói cười, nhẹ nhàng thoải mái kéo dài lâu hơn, có sức sống hơn là tình yêu oanh liệt.

Lần đầu tiên Diệp Dương Thành yêu ai, Lâm Mạn Ny cũng không có kinh nghiệm yêu đương. Hai người cảm thấy ở chung với nhau thoải mái, vui vẻ mới là quan trọng, nói cười là sự biểu đạt tình yêu.

Lâm Mạn Ny biểu đạt kín đáo chút, Diệp Dương Thành thì không e dè gì, không che đậy. Ta và bạn gái liếc mắt đưa tình, ngại gì ai?

Diệp Dương Thành nhìn theo Lâm Mạn Ny cầm bình nước nóng biến mất ở cầu thang lầu ba, hắn xoa cằm cười gian sau đó biểu tình nghiêm túc bước vào phòng bệnh của Lâm Đông Mai.

Lâm Mạn Ny từ dưới lầu xách bình nước sôi vào phòng bệnh, Diệp Dương Thành và Lâm Đông Mai đang nói chuyện về mẫu thân ruột của Lâm Mạn Ny.

Thấy Lâm Mạn Ny trở về, Diệp Dương Thành không tránh né, quay đầu cười nói:

- Mạn Ny, hai hôm nữa chúng ta cùng nhau đi Cù Hề thị một chuyến.

Diệp Dương Thành đột nhiên nhắc đến chuyện đó làm Lâm Mạn Ny ngạc nhiên:

- A?

Ngây người giây lát sau Lâm Mạn Ny nhìn hướng Lâm Đông Mai:

- Nhưng Lâm mù mù . . .

Chú ý thấy Lâm Mạn Ny do dự, Lâm Đông Mai cười hiền hòa:

- Không sao, bác sĩ nói mấy hôm nữa Lâm mù mù có thể xuất viện, người và A Thành cùng nhau đi đi.

Lâm Đông Mai ngoắc Lâm Mạn Ny:

- Qua đây, Lâm mục mục nói một chút tình huống cụ thể về mẫu thân người.

Nghiêm Kiến Bình là thư ký thị ủy Thiệu Hoa thị, năm mươi mốt tuổi, mặt mũi hiền lành. Ai lần đầu tiên gặp Nghiêm Kiến Bình đều sẽ không liên tưởng gã và quan tham lớn số một Thiệu Hoa thị, sẽ không ai suy đoán Nghiêm Kiến Bình từng làm việc ác. Trong mắt người bình thường thì Nghiêm Kiến Bình thân thiện với người, nói chuyện dí dỏm, là một thư ký thị ủy vừa có tấm lòng vừa có năng lực.

Nhưng sự thật là từ sáu năm trước Nghiêm Kiến Bình nhậm chức thư ký thị ủy Thiệu Hoa thị cho đến nay, trong sáu năm ngắn ngủi gã lợi dụng chức quyền vào lúc thích hợp mạnh tay gom gần sáu ngàn vạn nguyên kick xù, xứng là quan tham lớn số một Thiệu Hoa thị.

Trong tiền tài Nghiêm Kiến Bình tham ô chưa ỉnh, cho người thân không được ba nhiều, đa số là để bôi trơn các mối quan hệ, tức là dùng tiền tài lót được.

509. Chương 462: Sát Chiêu Thật Sự

Các mối quan hệ của Nghiêm Kiến Bình rắc rối phức tạp, cho nên gã mới phong cảnh sống đến mấy ngày trước. Mỗi khi một thân sử nhất giai của Diệp Dương Thành nhậm chức, Nghiêm Kiến Bình mất linh hồn, từ đây thể xác đối chủ.

Nghiêm Kiến Bình bây giờ không còn là người cũ, nhưng trong mắt mọi người thì Nghiêm Kiến Bình vẫn là Nghiêm Kiến Bình, Nghiêm thư ký mãi là Nghiêm thư ký ban đầu. Không ai nhìn ra có chút gì khác lạ.

Một nam nhân hơn bốn mươi tuổi kéo lại bí thư của Nghiêm Kiến Bình lại, vẻ mặt gã sốt ruột không chút lễ độ:

- Nghiêm thư ký có trong đó không?

Thấy rõ mặt mũi của nam nhân hơn bốn mươi tuổi, bí thư nam cười nịnh gật đầu, nói:

- Thư ký ở trong văn phòng, Lô thị trưởng vào đi.

Nam nhân trung niên được bí thư nam gọi là Lô thị trưởng gật đầu, thả cánh tay bí thư nam ra sải bước đi tới văn phòng thư ký thị ủy cách năm thước. Bí thư nam đứng tại chỗ nhìn nam nhân trung niên, biểu tình kỳ lạ.

Bí thư nam nhìn Lô thị trưởng đã tới trước cửa văn phòng Nghiêm Kiến Bình, gã gãi gáy:

- Chẳng phải họ Lô trở mặt với thư ký rồi sao? Đến tìm thư ký làm gì?

Bí thư nam lẩm bẩm:

- Hay đến đòi lại ích lợi? Không thể nào, hần không có lá gan đó.

Bí thư nam lẩm bẩm, lắc đầu óc ù đặc, cầm hồ sơ đi vào thang máy gần đó. Nếu Lô thị trưởng không làm gì được Nghiêm thư ký thì gã nên đi làm chuyện mới được giao.

Một mình bí thư nam đứng trong thang máy, gỡ hồ sơ ra xem.

Bí thư nam nhỏ giọng nói:

- Là thật, Nghiêm thư ký muốn điều tra . . . a!

Mắt bí thư nam sáng lên, tự cho là đã nhìn thấu bản chất vụ việc.

Bí thư nam cười gian:

- Hóa ra là vậy, phó cục công an họ Trần là họ Lô phân công quản lý chính pháp, lại là cục trưởng công an. Nghiêm thư ký muốn điều tra họ Trần, hèn gì họ Lô sốt ruột như thế. Ha ha, có trò hay để xem.

Bí thư nam đi theo Nghiêm Kiến Bình đã sáu năm, nhiều lần kiến thức thủ đoạn của gã. Bí thư nam không biết tại sao đang yên lành Nghiêm Kiến Bình muốn điều tra phó cục trưởng họ Trần của cục công an, gã cảm thấy điểm đánh viên binh là sở trường tuồng kịch của Nghiêm Kiến Bình. Chờ thời cơ chín muồi, mục tiêu vẫn là Lôi Chấn Tân.

Địa vị của bí thư cao thấp liên quan đến lão bản của mình. Bí thư nam vui sướng khi người gặp họa có nguyên nhân chính là vì Nghiêm Kiến Bình một tay che bầu trời Thiệu Hoa thị. Đừng nói phó thị trưởng phân công quản lý chính pháp không vào được thường ủy, dù là phó thị trưởng thường vụ đến, nếu gây lớn chuyện thì người cuối cùng gục xuống không phải Nghiêm Kiến Bình.

Đi theo bên Nghiêm Kiến Bình lâu, bí thư nam rất rõ ràng năng lực của gã. Sáu năm nay Nghiêm Kiến Bình dùng chiêu liên lụy này làm bao nhiêu đối thủ sầy chân? Bí thư nam hiểu rõ trong lòng, tình huống lần này có lẽ là Nghiêm Kiến Bình nhằm vào Lôi Chấn Tân.

Hơn một tháng trước Lôi Chấn Tân đối đầu với Nghiêm Kiến Bình, chắc bây giờ thu sau tính sổ. Bí thư nam trầm ngâm ra thang máy tòa cao ốc thị chính phủ.

Nếu lúc này bí thư nam quay người nhìn lại cảnh tượng trong văn phòng Nghiêm Kiến Bình sẽ ngạc nhiên rất cảm. Nghiêm Kiến Bình, Lôi Chấn Tân thế như nước với lửa vậy mà . . . Đang . . .

Lôi Chấn Tân đẩy cửa văn phòng Nghiêm Kiến Bình ra, đi vào phòng, tùy tay khép cửa lại và khóa chốt.

- Người cũng nhận được tin của Dương lão ca đúng không?

Lôi Chấn Tân ngược nhìn Nghiêm Kiến Bình, nói:

- Ý của chủ nhân rất rõ ràng, phải xử lý chuyện này thật nghiêm khắc.

Thấy Lôi Chấn Tân đi vào, Nghiêm Kiến Bình đặt văn kiện xuống bàn, đứng lên khỏi chiếc ghế.

- Ủm! Đã nhận được.

Nghiêm Kiến Bình nói với Lôi Chấn Tân:

- Vừa rồi ta kêu bí thư điều tra Trần Lợi Mẫn, chắc sẽ nhanh chóng có tin tức. Như thế nào? Người có manh mối gì sao?

thần sử nhất giai bám xác Lôi Chấn Tân cười khẩy nói:

- Trần Lợi Mẫn luôn là chó săn của Lôi Chấn Tân, những chuyện rác rưởi hần làm sao có thể giấu diếm ta?

Mặt Lôi Chấn Tân nghiêm túc nói:

- Ta mới liên lạc với Dương lão ca. Dương lão ca nói phải giải quyết chuyện này, khi cần thiết một trong mấy người chúng ta sẽ đi qua gặp bằng hữu của chủ nhân, nhưng không thể lộ thân phận. Ta đến đây chủ yếu là muốn bàn bạc với người xem nên giải quyết việc này ra sao?

- Theo ý của Dương lão ca thì chủ nhân rất chú trọng bằng hữu này.

Lôi Chấn Tân trầm ngâm một lát sau nói:

- Vậy đi, chuyện này để ta ra mặt, người và ta tiếp tục diễn vở kịch địch thủ. Nói rõ ngọn nguồn sự việc cho Dương lão ca, để Dương lão ca chuyển cho chủ nhân, việc còn lại cũng dễ xử.

Mặt Lôi Chấn Tân sáng lên:

- Như thế nào?

Lôi Chấn Tân hỏi dồn:

- Nói đi, nên làm sao?

- Chuyện thứ nhất thì ta đã kêu bí thư làm, chờ hần giống trống khua chiêng điều tra Trần Lợi Mẫn xong từ người ra mặt.

Nghiêm Kiến Bình cười nói:

- Người cần vừa dụ vừa lừa khiến Trần Lợi Mẫn hiểu vấn đề nghiêm trọng, chủ động bỏ quan giữ mạng. Hãy khiến Trần Lợi Mẫn chủ động làm.

- Hù dọa hần thì không khó.

Lôi Chấn Tân lấy làm lạ hỏi:

- Khiến hần bỏ quan cũng không khó, nhưng sau khi Trần Lợi Mẫn đi rồi người có ai thích hợp thay thế không?

- Bằng hữu của chủ nhân không tệ.

Nghiêm Kiến Bình cười tủm tỉm nói:

- Đêm nay ta sẽ đi gặp hần.

Nghe Nghiêm Kiến Bình sắp xếp, Lôi Chấn Tân bật cười:

- Ha ha ha ha ha ha!

Hai người nhìn nhau cười, Lôi Chấn Tân thu về biểu tình, nháy mắt với Nghiêm Kiến Bình sau đó về mặt âm trầm, tức giận xoay người ra khỏi văn phòng.

Rầm!

Cửa văn phòng bị đóng mạnh, tiếng vang hầu như truyền khắp tầng lầu. Người nhìn thấy cảnh tượng này cho rằng Nghiêm Kiến Bình và Lôi Chấn Tân lại có xung đột. Không ai biết hai người về mặt thân thiết với nhau trong văn phòng.

Diệp Dương Thành ở trong bệnh viện nhân dân Ôn Nhạc huyện mười giờ, cùng Lâm Mạn Ny hiểu biết tình trạng mẫu thân của nàng qua miệng Lâm Đông Mai. Diệp Dương Thành và Lâm Mạn Ny quyết định thời gian đi Cù Hằng thị.

Chiều hôm nay Diệp Dương Thành sẽ đến bệnh viện đón Lâm Mạn Ny, ăn tối xong đi thương xá chọn một ít quà, chín giờ sáng mai xuất phát đi Cù Hằng thị gặp mẫu thân của nàng.

Lâm Đông Mai không có ý kiến gì với Diệp Dương Thành sắp xếp. Ngược lại Lâm Mạn Ny tỏ vẻ bứt rứt, nàng che giấu rất kỹ nhưng vẫn bị Diệp Dương Thành nhìn thấu.

Sau khi quyết định những chuyện này Diệp Dương Thành rời khỏi bệnh viện nhân dân Ôn Nhạc huyện, lái xe đi khu công nghiệp Đồng San nơi có Dương Thành công ty điện tử trách nhiệm hữu hạn. Diệp Dương Thành nhận được tin từ Dương Đằng Phi, tạo liên lạc tâm linh với lão.

Diệp Dương Thành vừa lái xe vừa hỏi:

- Như thế nào? Đã điều tra rõ chưa?

- Chủ nhân, đã điều tra ra.

Dương Đằng Phi cung kính nói:

- Không phải Trần Thiếu Thanh bằng hữu của chủ nhân chọc vào ai mà là rắc rối tìm tới cửa.

Diệp Dương Thành nhướng mày nói:

- A? Có việc gì?

Diệp Dương Thành lấy làm lạ hỏi:

- Là có người gai mắt hần hay ngại hần cản đường tài của mình?

- Cũng gần như vậy.

510. Chương 463: Sắp Xếp Hậu Sự Đi (thượng)

Dương Đằng Phi không biết nên trả lời thế nào, do dự sửa sang suy nghĩ một lúc sao giải thích với Diệp Dương Thành:

- Trước khi Trần Thiếu Thanh được điều làm cục trưởng phân cục công an nội thành Thiệu Hoa thị thì Trần Lợi Mẫn, phó cục trưởng cục công an Thiệu Hoa thị cố ý sắp xếp một người thân vào vị trí đó. Nhưng ngựa ô Trần Thiếu Thanh đột nhiên nhảy ra làm kế hoạch của Trần Lợi Mẫn thất bại.

Dương Đằng Phi tạm dừng một lúc tiếp tục bảo:

- Năm ngoái Trần Lợi Mẫn đã hoạt động tích cực, nhưng Trần Thiếu Thanh vừa nhậm chức, căn Cơ Không ổn định nên không biết chuyện xảy ra bên dưới, vì kéo Trần Thiếu Thanh xuống ngựa, Trần Lợi Mẫn lung lạc phó cục trưởng, chỉ đạo viên sở trưởng đồn công an dưới tay Trần Thiếu Thanh. Bọn họ lên kế hoạch rất lâu, cho nên mới qua Tết đột nhiên tấn công làm Trần Thiếu Thanh không kịp trở tay.

- Hẳn cho rằng chỉ bằng những điều này là có thể kéo Trần Thiếu Thanh xuống ngựa?

Diệp Dương Thành khó hiểu hỏi:

- Chẳng qua về chiến tích khó xem, chưa tới mức nghiêm trọng bị cắt chức đi?

- Những gì Trần Thiếu Thanh đang gặp chỉ là món ăn khai vị.

Dương Đằng Phi nói:

- Chưa tới chiêu lợi hại. Theo kế hoạch Trần Lợi Mẫn sắp đặt thì thị trưởng bôi bác chiến tích của Trần Thiếu Thanh, chụp mũ bắt tài vô dụng rồi mới tung sát chiêu ra.

Diệp Dương Thành nhú mày hỏi:

- Sát chiêu đó là gì?

Diệp Dương Thành lộ biểu tình tức giận.

Chơi âm mưu quỷ kế với huynh đệ thân thiết của hắn, đúng là chán sống.

Giọng Dương Đằng Phi rất nhẹ:

- Trần Lợi Mẫn sắp xếp một phó cục trưởng phân cục công an Việt Thành khu mời Trần Thiếu Thanh đi nhà hàng ăn cơm, trước đó bỏ thuốc vào rượu Trần Thiếu Thanh uống. Chờ thuốc có tác dụng, Trần Thiếu Thanh hôn mê thì chuyển vào phòng khách, sắp xếp hai nữ tiếp viên cởi sạch đồ lên giường với Trần Thiếu Thanh, rồi chụp hình . . .

Diệp Dương Thành trợn tròn mắt, đập mạnh tay lái, còi xe kêu inh ỏi.

Diệp Dương Thành tức giận quát:

- Bọn chúng đang chơi đùa với lửa, muốn chết!

Thủ đoạn vụng về, âm mưu không ra gì, nhưng Diệp Dương Thành biết nếu hắn không nhúng tay vào thì Trần Thiếu Thanh chấp cánh khó thoát.

Theo Diệp Dương Thành hiểu biết Trần Thiếu Thanh, Trần Lợi Mẫn sắp xếp kế hoạch đánh trúng ngay chỗ yếu của gã. Phó cục trưởng thuộc hạ mời ăn cơm, Trần Thiếu Thanh có lý do nào từ chối? Đặc biệt trong tình huống căn cơ của Trần Thiếu Thanh chưa ổn định, gã càng thích đi.

Trần Thiếu Thanh bước vào nhà hàng là âm mưu đã hoàn thành một nửa. Không cần Trần Thiếu Thanh uống bao nhiêu rượu, chỉ cần uống vào thuốc bỏ trong rượu thì đối phương muốn làm gì gã chẳng được? Trần Thiếu Thanh bị chụp hình, có người tung ảnh ra thì . . . Chờ đợi Trần Thiếu Thanh là tử cục mười chết không một sống.

Vừa nghĩ đến hậu quả khi Trần Lợi Mẫn thực hiện kế hoạch là sắc mặt như tháng sáu mưa sấm sét, mây đen che kín, sấm chớp đi đùng.

Diệp Dương Thành sắc mặt âm trầm kéo dài vài giây sau, hắt hất sâu mấy bận bình ổn biểu tình tức giận, thâm nhủ:

- Trần Lợi Mẫn này sẽ phải trả giá đắt cho những gì mình làm.

- Nếu điều kiện không thích hợp thì tiền Trần Lợi Mẫn lên đường, còn đám phó cục trưởng, sở trưởng, chỉ đạo viên đồn công an cùng một giuộc với hắn cũng sẽ đi cùng!

Tuy Dương Đăng Phi sớm đoán được phản ứng của Diệp Dương Thành nhưng lão không ngờ hắn sẽ tức giận đến mức này. Dương Đăng Phi biết nói 'tiền lên đường' là đi đâu.

Dương Đăng Phi thăm thở dài thay Trần Lợi Mẫn, cung kính nói:

- Tuân lệnh chủ nhân! Lão bộc đi sắp xếp ngay.

Diệp Dương Thành cắt đứt liên lạc tâm linh với Dương Đăng Phi, hắn điều chỉnh tâm tình, không gọi Điện thoại thông báo cho Trần Thiếu Thanh biết vụ việc có tiến triển. Diệp Dương Thành rõ ràng sớm muộn gì Trần Thiếu Thanh sẽ biết, hắn không muốn giải thích cho gã. Hiểu trong lòng là được, cần gì nói ra?

Diệp Dương Thành nhìn mấy thông tin bị ném trên ghế phụ lái, hắn cười khê. Diệp Dương Thành bỗng nảy ra suy nghĩ kỳ lạ, không biết từ khi nào mạng người trở nên không đáng một đồng trong mắt Diệp Dương Thành.

Nhưng Diệp Dương Thành thấy nhẹ lòng là hắn chưa từng giết lầm một người tốt, cũng có trường hợp đó nhưng chỉ tới mức trừng trị. Như lúc trước Diệp Dương Thành đã nói, lo hết chuyện bất bình trong nhân gian, giết hết kẻ ác trên đời.

Thưởng phạt rõ ràng, thiện ác rạch ròi. Cho đến bây giờ Diệp Dương Thành chưa làm một việc nào trái lương tâm, hắn có giới hạn đạo đức, có tiêu chuẩn phán đoán đúng sai.

Diệp Dương Thành vuốt sống mũi, suy nghĩ kỳ lạ:

- Có lẽ đây là phân biệt lớn nhất giữa mình và những vị thần cao cao tại thượng.

Dương Đăng Phi rất nhanh truyền chỉ thị mới nhất của Diệp Dương Thành cho năm thần sử nhất giai trấn giữ tại Thiệu Hoa thị. Trước khi Diệp Dương Thành có chỉ thị chính xác thì Nghiêm Kiến Bình đã lo giải quyết việc này, bốn thần sử nhất giai khác không cần ra mặt để tránh bị lộ quan hệ giữa bọn họ không tầm thường.

Nghiêm Kiến Bình nghe Dương Đăng Phi chuyển chỉ thị mới nhất, gã ngồi trên ghế làm việc trong văn phòng, tay phải vô thức gõ mặt bàn, chìm trong suy tư.

Trần Lợi Mẫn làm rất nhiều chuyện ăn hối lộ trái pháp luật, lấy quyền hiếp người, phù hợp điều kiện xóa sổ. Nghiêm Kiến Bình sẽ không to gan chất vấn mệnh lệnh của Diệp Dương Thành. Điều Nghiêm Kiến Bình nên làm là có sắp xếp tương ứng, nên thông qua thủ đoạn nào đưa Trần Lợi Mẫn lên đường.

Trần Lợi Mẫn chỉ là một người bình thường, nếu Nghiêm Kiến Bình muốn giết gã thì có nhiều thủ đoạn đếm không xuể. Nghiêm Kiến Bình có thể lặng lẽ đưa Trần Lợi Mẫn về châu trời, bảo đảm xong việc đừng hòng có ai điều tra ra dấu vết.

Nhưng vấn đề là Trần Thiếu Thanh và Diệp Dương Thành có quan hệ chặt chẽ, Trần Lợi Mẫn xuống tay với Trần Thiếu Thanh, ngáng chân gã gần như công khai. Nếu Nghiêm Kiến Bình dùng thủ đoạn vượt qua sự tưởng tượng của người bình thường, gã lo sẽ liên lụy đến Diệp Dương Thành đứng sau màn.

Nếu vì một phút sơ ý của Nghiêm Kiến Bình khiến thân phận Diệp Dương Thành bị lộ thì gã khó thể trốn tránh trách nhiệm. Nghiêm Kiến Bình phải định suy nghĩ dùng thủ đoạn siêu tự nhiên xử lý vấn đề, ngược lại quyết định vấn đề khác.

Long Hóa huyện chợt nghĩ đến mấy tội chứng của Trần Lợi Mẫn nằm trong tay gã.

- Tại sao không thể là bao che ngay mặt?

Nghiêm Kiến Bình nghĩ đến thông qua cách bình thường giải quyết vấn đề này, gã suy tư đắn đo, bỗng vỗ hai tay vào nhau, quyết định.

Chỉ bằng vào chứng cứ phạm tội của Trần Lợi Mẫn trong tay Nghiêm Kiến Bình, tuy theo tiêu chuẩn mức hình phạt pháp luật không đến nỗi tử hình nhưng một tội phạm vào nhà tù, một phó cục trưởng cục công an, hai thân phận so sánh với nhau hiển nhiên tội phạm càng dễ bị xử mà không khiến người ngoài chú ý.

Chỉ cần khiến Trần Lợi Mẫn vào tù thì Nghiêm Kiến Bình có ngàn vạn thủ đoạn đối phó với gã. Chết sớm hay muộn cũng như nhau, vậy tại sao không chọn cách nào bảo hiểm hơn?

Trong đầu Nghiêm Kiến Bình bài bố đủ thứ, gã đứng dậy cầm Điện thoại trên bàn lên, bấm số văn phòng bí thư.

Đầu dây kết nối, Nghiêm Kiến Bình nói:

- Chuẩn bị xe, hai phút sau ta đi phân cục công an Việt Thành khu.

511. Chương 463-2: Sắp Xếp Hậu Sự Đi (hạ)

Bí thư nam mới quang minh chính đại điều tra Trần Lợi Mẫn trở về, gã nhận Điện thoại sau đó ngáy người:

- A?

Bí thư nam vội vàng vàng dạ:

- Vâng vâng vâng, ta đi sắp xếp ngay!

Nghiêm Kiến Bình cúp máy, mặc áo khoác đồ tây đen, đứng trước gương sửa sang góc áo. Diệp Dương Thành cầm cặp công tác kẹp dưới nách, mở cửa bước ra ngoài.

Trần Lợi Mẫn là một nam nhân hơn ba mươi tuổi, có mái tóc đen nhánh sáng bóng, hay mặc đồ cảnh sát, biểu tình uy nghiêm, cho cảm giác lạnh lùng ngăn cách người ngoài ngàn dặm. Người không biết có lẽ sẽ cho Trần Lợi Mẫn là gương mẫu lãnh đạo, dù sao phong cách ăn mặc của gã rất chính trực.

Nhưng từ chín giờ sáng, bí thư của thư ký thị ủy đến văn phòng Trần Lợi Mẫn một chuyến thì vẻ mặt gã lộ ra kinh hoàng.

Bí thư của Nghiêm Kiến Bình đến đây, không né tránh gã mà quang minh chính đại gặp mặt, nói lấp lửng làm Trần Lợi Mẫn nghi ngờ, thấp thỏm.

Trần Lợi Mẫn không biết gã làm sao trêu vào Nghiêm Kiến Bình, càng không biết nam bí thư lấy danh nghĩa điều tra nhưng thật ra là cảnh cáo vì lý do gì? Trần Lợi Mẫn chỉ biết rằng gã gặp nguy hiểm.

Nghiêm Kiến Bình một tay che trời Thiệu Hoa thị, cho đến nay mặt ngoài giả tạo, ngầm thì nổi tiếng tàn nhẫn. Bị Nghiêm Kiến Bình nhìn trúng . . . Mùi vị không dễ chịu chút nào.

Trần Lợi Mẫn đi tới đi lui trước bàn làm việc, lòng thấp thỏm, trán toát mồ hôi lạnh. Trần Lợi Mẫn nghĩ cảm thấy không thích hợp, càng nghĩ càng cảm thấy mình rơi vào tử cục. Phó cục trưởng một thị cục nhỏ nhỏ như Trần Lợi Mẫn sao có thể là đối thủ của thư ký thị ủy Nghiêm Kiến Bình?

Trần Lợi Mẫn không biết tại sao Nghiêm Kiến Bình muốn xuống tay với gã, rốt cuộc gã đã đụng chạm gì đến Nghiêm Kiến Bình?

Trần Lợi Mẫn càng nghĩ càng thấy sợ.

Trần Lợi Mẫn chợt dừng bước, lau mồ hôi lạnh trên trán:

- Không được!

Trần Lợi Mẫn nghĩ tới nghĩ lui không nghĩ ra tại sao mình bị Nghiêm Kiến Bình theo dõi. Suy nghĩ duy nhất của Trần Lợi Mẫn bây giờ đó là tìm cấp trên của mình, phó thị trưởng kiêm cục trưởng cục công an Lôی Chấn Tân, hy vọng từ chỗ gã lấy được chút manh mối hữu dụng, ít ra có hiệu quả hơn một mình suy đoán lung tung.

Sau khi có quyết định, Trần Lợi Mẫn ngần ngừ một lúc, xoay người đi tới kết sắt đằng sau bàn công tác, lấy chìa khóa mở tủ bảo hiểm ra. Trần Lợi Mẫn lôi thỏi vàng mới lấy được chưa kịp cầm nóng, dùng vải đỏ bọc lại bỏ vào cặp táp. Trần Lợi Mẫn vội vàng ra khỏi văn phòng chạy hướng văn phòng của Lôi Chấn Tân.

Khiến Trần Lợi Mẫn thấy tuyệt vọng là gã mới gõ cửa văn phòng Lôi Chấn Tân, chưa kịp đóng cửa lại thì bên tai vang giọng Lôi Chấn Tân lạnh nhạt nói:

- Bây giờ biết sợ?

Bùm!

Cặp táp màu cà phê kẹp dưới nách Trần Lợi Mẫn rơi xuống, gã bản năng đóng cửa văn phòng, ngơ ngác nhìn Lôi Chấn Tân đứng dậy.

Trần Lợi Mẫn nuốt nước bọt khan, biểu tình kinh hoàng:

- Lôi. . . Lôi cục trưởng . . .

Lôi Chấn Tân hồ hững liếc Trần Lợi Mẫn:

- Chuyện này đã gây lớn ra.

Trước đó Lôi Chấn Tân định hù dọa, cảnh cáo Trần Lợi Mẫn, nhưng nhận được chỉ thị mới nhất từ Diệp Dương Thành thì gã bỏ hết. Khi chuyện này lọt vào tai Diệp Dương Thành thì kết cục của Trần Lợi Mẫn đã được quyết định.

Lôi Chấn Tân bình tĩnh nói:

- Họ Nghiêm sẽ không tha cho ngươi, bây giờ ngươi còn có thời gian chuẩn bị, sắp xếp hậu sự đi. Đến chỗ ta cũng vô dụng.

Trần Lợi Mẫn ngây người:

- Ta . . .

Câu nói của Lôi Chấn Tân như sét đánh Trần Lợi Mẫn ngu ngơ.

Sắp . . . Sắp xếp hậu sự?

Rầm bịch!

Hai đầu gối Trần Lợi Mẫn mềm nhũn quỳ xuống trước mặt Lôi Chấn Tân, gã sợ hãi đến quên lấy thỏi vàng ra. Trần Lợi Mẫn đập đầu bùm bùm trước Lôi Chấn Tân.

Trần Lợi Mẫn run cầm cập kêu lên:

- Lôi cục trưởng, người . . . Người cũng không thể thấy chết không cứu!

Lôi Chấn Tân không muốn nói nhảm với Trần Lợi Mẫn, lắc đầu, nói:

- Đứng lên, ra ngoài đi.

Lôi Chấn Tân phẩy tay nói:

- Nói thật cho ngươi biết, là tự ngươi mù mắt treu vào một đại nhân vật ghê gớm. Bây giờ đại nhân vật đó muốn khai đao với ngươi, chuyện này ta không giúp gì được.

- Ta . . .

Trần Lợi Mẫn há mồm muốn hỏi thêm, cầu xin Lôi Chấn Tân giúp gã vượt qua cửa ải sống còn này.

Trần Lợi Mẫn chưa kịp nói thì Lôi Chấn Tân đã không khách sáo đuổi khách:

- Ra ngoài!

Lôi Chấn Tân chỉ hướng cánh cửa, ý định quá rõ ràng.

Hai phút sau, Trần Lợi Mẫn thần thờ ra khỏi văn phòng Lôi Chấn Tân, đầu óc ù đặc. Mãi đến lúc này Trần Lợi Mẫn vẫn không biết gã đã trêu vào đại nhân vật nào. Có đại nhân vật nào lại rảnh rỗi gai mắt với phó cục trưởng thị cục nhỏ nhỏ như gã?

Trần Lợi Mẫn biết gã tàn đời, Lôi Chấn Tân đã nói rõ là bất lực.

Trần Lợi Mẫn tuyệt vọng thầm nghĩ:

- Đối phương chắc cũng cỡ quan lớn tướng soái phó bộ cấp?

* * *

Trần Thiệu Thanh không bao giờ ngờ Nghiêm Kiến Bình thư ký thị ủy được tôn xưng là thái thượng hoàng Thiệu Hoa thị đột nhiên đến chơi, trước đó không có chút tin tức nào. Nghiêm Kiến Bình đột ngột đến văn phòng của Trần Thiệu Thanh, còn đóng cửa lại, để bí thư canh cửa.

Trời, Trần Thiệu Thanh suýt té xỉu. Tuy Trần Thiệu Thanh nhậm chức ở Thiệu Hoa thị đã mấy tháng nhưng gã chỉ gặp Nghiêm Kiến Bình được bốn lần, còn trong trường hợp công cộng, nhìn thoáng qua chứ không có tiếp xúc gì khác.

Nhưng bây giờ Nghiêm Kiến Bình đột nhiên đến văn phòng Trần Thiệu Thanh, gã cười tủm tỉm, dường như không đến gây sự.

Trần Thiệu Thanh ngơ ngác nhìn Nghiêm Kiến Bình bước vào văn phòng của mình, trong đầu gã lóe qua nhiều suy nghĩ. Trần Thiệu Thanh thấp thỏm đoán hay là vì trong thời gian phân cục công an Việt Thành khu biểu hiện không tốt nên Nghiêm Kiến Bình tới đây để . . .

Trần Thiệu Thanh suy đoán nhiều khả năng không cao, chân thì đã nhanh chóng đứng dậy khỏi chiếc ghế, hồi hộp nhìn Nghiêm Kiến Bình.

Trần Thiệu Thanh hỏi:

- Nghiêm . . . Nghiêm thư ký, sao người đến đây . . .

Nghiêm Kiến Bình chú ý thấy phản ứng của Trần Thiệu Thanh, trong lòng gã cũng rất rối rắm. Nói sao thì Trần Thiệu Thanh là bằng hữu thân thiết với Diệp Dương Thành, hẳn xung quan giận dữ muốn nhổ tận gốc Trần Lợi Mẫn, từ điều đó không khó nhìn ra quan hệ giữa Diệp Dương Thành và Trần Thiệu Thanh rất thân thiết.

- Ha ha ha ha ha ha! Đừng căng thẳng, ta chỉ đến xem.

Nói cách khác chỉ tính quan hệ giữa Trần Thiệu Thanh và Diệp Dương Thành thì Nghiêm Kiến Bình thấp hơn gã một bậc. Nếu Diệp Dương Thành công khai thân phận với Trần Thiệu Thanh, Nghiêm Kiến Bình thậm chí phải cúi đầu hành lễ. Nghiêm Kiến Bình phải làm như vậy, vì quan hệ giữa Trần Thiệu Thanh và Diệp Dương Thành.

Nhưng vấn đề là Diệp Dương Thành chưa công khai thân phận, tức là Trần Thiệu Thanh không biết Nghiêm Kiến Bình là thần tử thuộc hạ của hắn, là nô bộc cao hơn chút. Nếu Diệp Dương Thành không chủ động công khai thân phận với Trần Thiệu Thanh thì Nghiêm Kiến Bình là nô bộc không dám nói thẳng nói thật với gã, biểu đạt ý định của mình thật kín đáo mới là việc của gã.

512. Chương 464: Nâng Hắn Lên Chức

Rối rắm giây lát sau Nghiêm Kiến Bình tìm ra cách ở chung với Trần Thiệu Thanh tốt nhất, ít ra trước khi Diệp Dương Thành công khai thân phận thì gã không thể tỏ rõ mối quan hệ chủ tớ với hắn. Còn về Trần Thiệu Thanh có suy nghĩ gì, chỉ cần không nghĩ đến mặt chữ, Nghiêm Kiến Bình cảm thấy cái gì cũng chấp nhận được. Dựa theo tính cách bao che của Diệp Dương Thành, dù dắt Trần Thiệu Thanh chút chút là chuyện đương nhiên.

Diệp Dương Thành thật sự có ý định này, Nghiêm Kiến Bình hòa theo chủ nhân mới là lẽ phải.

Nghĩ đến đây Nghiêm Kiến Bình nở nụ cười hiền, gật đầu với Trần Thiệu Thanh.

Nghiêm Kiến Bình làm bộ thân thiện cười hỏi:

- Ta nghe nói gần đây người gặp chút rắc rối đúng không?

Nghe Nghiêm Kiến Bình hỏi chuyện làm Diệp Dương Thành trợn mắt há hốc mồm:

- A?

Trần Thiệu Thanh không kịp suy nghĩ tại sao Nghiêm Kiến Bình biết chuyện này, gã bản năng gật đầu, nói:

- Đúng . . . Đúng vậy, có chút rắc rối nhỏ.

- Chỉ một chút rắc rối?

Nghiêm Kiến Bình đã xác định quan hệ giữa mình và Trần Thiệu Thanh nên không e dè gã sẽ có phản ứng gì, cười nói thẳng:

- Vậy . . . Tại sao ta nghe nói là có rắc rối? Lại đây ngồi, ta nói với người ngọn nguồn chuyện này.

- Vâng . . . Vâng . . .

Đầu óc Trần Thiệu Thanh ù đặc, Nghiêm Kiến Bình thân thiện, hiền hòa ăn nói khiến gã thấy như mộng ảo. Trước khi ra khỏi cửa Nghiêm thư ký quên uống thuốc rồi sao? Tại sao khác với tin đồn?

Nghiêm Kiến Bình đảo khách thành chủ ngồi trên sofa trong văn phòng, vẫy tay với Trần Thiệu Thanh ra hiệu gã ngồi xuống cạnh mình.

Nghiêm Kiến Bình hét hướng ngoài cửa:

- Rót hai chén trà!

Bí thư nam đứng ngoài cửa trả lời:

- Biết rồi, thư ký!

Rất nhanh bí thư nam bưng hai tách trà xanh từ văn phòng kế bên phòng Trần Thiệu Thanh tới, gã gõ cửa phòng, vừa lúc thấy Nghiêm Kiến Bình thân thiết với Trần Thiệu Thanh.

Bí thư nam nhìn bộ dạng hiền hòa của Nghiêm Kiến Bình, tim gã rút cái bịch, Nghiêm thư ký định . . . Bí thư nam không dám nghĩ nhiều, gã đặt tách trà xuống, nhìn Trần Thiệu Thanh biểu tình căng thẳng, gã rón rén ra khỏi văn phòng.

Trước khi ra khỏi cửa, bí thư nam nhỏ giọng nói:

- Tiểu tử ngốc này thật may mắn.

Bí thư nam không hiểu rõ tình huống hoàn toàn, nhưng là cáo già lẩn lộn trong quan trường hơn mười năm, gã nắm bắt được điểm mấu chốt.

Bí thư nam cảm thấy Nghiêm Kiến Bình nhắm vào Trần Lợi Mẫn nhưng thật ra là hướng về Lôi Chấn Tân, dù cuối cùng có khiến Lôi Chấn Tân sảy chân hay không, Trần Lợi Mẫn chắc chắn là vật hy sinh. Trên quan trường thường kéo bè kéo cánh, sau khi Trần Lợi Mẫn xuống đài nên có người được nâng lên.

Trần Thiệu Thanh mới nhậm chức cục trưởng khu phân cục chưa tới nửa năm, kinh nghiệm rất ít. Nhưng nếu được Nghiêm Kiến Bình nâng đỡ thì làm phó cục thị cục không khó khăn gì.

Lại tổng hợp biểu hiện của Nghiêm Kiến Bình rất thân thiết với Trần Thiệu Thanh, bí thư nam chắc chắn Nghiêm Kiến Bình sắp kêu Trần Thiệu Thanh ‘vào phe’ rồi nâng gã lên chức.

Đối với quyết định của Nghiêm Kiến Bình, gã là bí thư dĩ nhiên không dám nói nhiều nữa chữ. Nhưng nghĩ đến lý lịch của Trần Thiệu Thanh làm bí thư nam hâm mộ, làm quan thuận lợi như vậy, may mắn đến nghịch thiên. Thật không biết tiểu tử này có phải rơi vào phân chó không.

Bí thư nam chưa xót thăm nghĩ, hâm mộ, ghen tỵ không thể biểu đạt hết tâm tình của gã vào lúc này.

So sánh với phản ứng của bí thư nam, Trần Thiệu Thanh là một trong các đương sự vẫn rất thấp thỏm. Vì Trần Thiệu Thanh nhớ rõ mọi người đều nói Nghiêm Kiến Bình là mặt ngoài quân tử ngầm thì tàn nhẫn, sáu năm nay quan viên bị gã dùng thủ đoạn sầy chân nhiều vô số kể. Nghiêm Kiến Bình là cộp mặt cười, thái thượng hoàng.

Trần Thiệu Thanh vốn không định có giao tiếp gì với Nghiêm Kiến Bình, gã làm cục trưởng phân cục của mình, Nghiêm Kiến Bình làm thư ký thị ủy của gã, địa vị hai người cách xa, khả năng giao tiếp rất nhỏ bé. Nhưng Trần Thiệu Thanh không ngờ Nghiêm Kiến Bình có giao tiếp với gã, còn tự mình tìm tới cửa.

Trong đầu Trần Thiệu Thanh mơ hồ suy nghĩ, gã chợt nhớ đến huynh đệ thân thiết Diệp Dương Thành. Nghĩ đến đây Trần Thiệu Thanh giật nảy mình, gã chậm rãi đánh giá Nghiêm Kiến Bình, tìm đáp rất nhanh. Cái này . . . Chắc không thể nào?

Nhưng rất nhanh Nghiêm Kiến Bình tâm sự thủ thỉ, chút may mắn cuối cùng trong lòng Trần Thiệu Thanh cũng tan nát.

Nghiêm Kiến Bình nói:

- Chuyện này ban đầu là Trần Lợi Mẫn gài bẫy người, bởi vì người điều nhiệm làm cục trưởng phân cục Việt Thành khu cản trở kế hoạch xếp thân tín vào của hắn. Người chặn đường Trần Lợi Mẫn nên hắn tìm cách kéo người xuống ngựa, bắt đầu từ năm ngoái.

Nghiêm Kiến Bình chậm rãi nói rõ ngọn nguồn cho Trần Thiệu Thanh nghe, nói thẳng trước mặt gã:

- Trần Lợi Mẫn sắp tiêu đời, sau khi hắn xuống đài thì ta định nâng người lên. Trong thời gian này người phải làm ra thành tích gì, cụ thể thế này, đưa tai qua đây.

Đầu óc Trần Thiệu Thanh ù đặc đưa lỗ tia đến bên miệng Nghiêm Kiến Bình, nghe gã sắp xếp cụ thể chuyện tiếp theo sẽ làm, trong đó có mấy cách giải quyết vụ án lớn treo đã lâu. Trời, đây rõ ràng là tặng chiến tích cho Trần Thiệu Thanh.

Mãi khi Nghiêm Kiến Bình đứng dậy rời đi mấy phút sau, Trần Thiệu Thanh vẫn không thể lấy lại tinh thần, trong đầu gã chỉ có ba chữ: Diệp Dương Thành.

Ngay sau đó Trần Thiệu Thanh nghĩ ngay tới bốn chữ khác: Ngự Long chân quân.

Nhớ đến chuyện trước kia đã gặp, Trần Thiệu Thanh bỗng vỗ hai tay, bật dậy từ sofa, gã cười toe toét.

Trần Thiệu Thanh đứng trước bàn trà nhỏ giọng nói:

- Chắc chắn là vậy rồi.

Trần Thiệu Thanh nhớ đến từ sau khi gã gặp số đỏ, những gì Diệp Dương Thành đã làm, thành tựu hiện tại của hắn. Trần Thiệu Thanh gần như chắc chắn là Ngự Long chân quân kiếp trước của Diệp Dương Thành lộ ra uy lực. Bản thân Diệp Dương Thành cũng biết Ngự Long chân quân tồn tại.

Có lẽ Diệp Dương Thành được Ngự Long chân quân giúp đỡ rất nhiều, cho nên hắn trở nên càng lâu càng khó hiểu, càng lúc càng tự tin, càng lúc càng . . .

Ngự Long chân quân giúp Trần Thiệu Thanh à có điều kiện, Diệp Dương Thành giúp gã thì hoàn toàn không kèm điều kiện gì.

Nghĩ đến tình trạng hiện tại của Diệp Dương Thành, Trần Thiệu Thanh nhe răng cười. Hèn gì lúc trước lão Diệp đồng ý dứt khoát như vậy, Nghiêm Kiến Bình đến tìm mau như thế.

Trần Thiệu Thanh suy nghĩ đến thành tựu bây giờ của Diệp Dương Thành, gã thậm chí vui mừng cho hắn. Trong lòng Trần Thiệu Thanh đã lỡ mớ đoán được, nhưng nếu Diệp Dương Thành không muốn chu động nhắc tới thì ngầm hiểu là được, gã không cần nói thẳng ra.

Suy nghĩ thông điều này rồi Trần Thiệu Thanh hít sâu, ban đầu gã cứ tưởng mình có năng lực, nhưng bây giờ mới biết nếu sau lưng không có Diệp Dương Thành nâng đỡ thì Trần Thiệu Thanh gã đây còn làm hiệp

cảnh, làm gì có phong cảnh thế này? Uống công Trần Thiệu Thanh đặc ý thời gian dài, bây giờ nghĩ đến làm gã rất xấu hổ.

Tất cả những gì Trần Thiệu Thanh đang có là Diệp Dương Thành cho gã, nhưng gã không có gì để báo đáp lại hắn. Trần Thiệu Thanh lặng lẽ ghi nhớ tình nghĩa của Diệp Dương Thành vào lòng, hốc mắt gã đỏ ửng. Đây chính là huynh đệ, đây mới là thân như tay chân.

513. Chương 465-1: Phủi Chưởng Quầy Mười Mười (thượng)

Trần Thiệu Thanh đè nén tất cả bí mật trên người Diệp Dương Thành vào sâu tận đáy lòng, nếu hắn không lộ ra bí mật cho ai thì dù gã đã đoán ra bí mật lớn nhất của hắn, gã tuyệt đối sẽ không lộ ra. Làm huynh đệ thân thiết, nếu Trần Thiệu Thanh không giữ kín được thì hắn đi tự tử được rồi.

Trần Thiệu Thanh đứng một mình trong văn phòng ba phút, ổn định tâm tình lộn xộn. Trần Thiệu Thanh hăng hái đứng trước gương, đội mũ cảnh sát, sửa sang quần áo, đi lững thững tới văn phòng phó cục trưởng phía xéo đối diện.

Nghiêm Kiến Bình đã nói rõ ngọn nguồn vụ việc cho Trần Thiệu Thanh biết, đoạn thời gian này xảy ra chuyện gì lạ như thế đều có lời giải đáp. Phó cục trưởng kia càng sống càng chật đất.

Trần Thiệu Thanh đi qua không phải để trút giận, gã lẫn lộn trong quan trường một thời gian nên hiểu tầm quan trọng của kéo bè kéo cánh.

Trong suy nghĩ của Trần Thiệu Thanh thì Nghiêm Kiến Bình là trợ thủ Diệp Dương Thành mới đến giúp gã, còn gã không thể suốt đời nhờ hắn vất vả lo lắng giùm gã. Nhìn phó cục trưởng cùng Trần Lợi Mẫn xuống ngựa chẳng bằng nhân cơ hội này thuyết phục gã đầu vào Trần Thiệu Thanh.

Đây là lần đầu tiên Trần Thiệu Thanh lộ ra khao khát quyền lực mãnh liệt. Diệp Dương Thành giúp đỡ khiến Trần Thiệu Thanh cảm nhận được tình nghĩa huynh đệ và áp lực lớn.

Hiện giờ Diệp Dương Thành rất thành công, Trần Thiệu Thanh là huynh đệ của hắn, sao có thể vô dụng?

Tín niệm dần dần sâu thêm, cảm rõ, Trần Thiệu Thanh mỉm cười. Trần Thiệu Thanh đẩy văn phòng phó cục trưởng ra, đây là bước đầu tiên gã chủ động bước ra trên đường làm quan, cũng đại biểu bắt đầu từ hôm nay gã chính thức dấn thân vào trò chơi tranh đấu quyền lực.

Rắc rối của Trần Thiệu Thanh không quan trọng với Diệp Dương Thành, sau khi hắn nói muốn kết quả gì cho đám người Dương Đằng Phi thì sẽ có người giúp hắn hoàn thành. Quá trình trước khi đến kết cuộc như thế nào thì Diệp Dương Thành không lo.

Diệp Dương Thành biết hắn làm như vậy chắc chắn Trần Thiệu Thanh sẽ phỏng đoán được hắn ngay, hắn cũng biết gã sẽ không hỏi. Diệp Dương Thành không định chủ động khai ra, cứ xem như chuyện này chưa từng xảy ra.

Cửu Tiêu thần cách không ngừng thăng cấp, số lượng phó tông ngày càng nhiều, tâm tính và hành động của Diệp Dương Thành đều thay đổi nghiêng trời lệch đất. Diệp Dương Thành âm thầm điều khiển tất cả, mặt ngoài thì hưởng thụ cuộc sống, đây là mục tiêu hắn đặt ra ngay từ đầu, đến bây giờ vẫn không thay đổi.

Trần Thiệu Thanh là ít ỏi vài bằng hữu của Diệp Dương Thành, cũng là huynh đệ thân thiết nhất trong số bằng hữu. Diệp Dương Thành không hy vọng Trần Thiệu Thanh bởi vì đủ loại nguyên nhân mà thay đổi thái độ với hắn. Đôi khi đứng càng cao thì càng ít có bằng hữu.

Diệp Dương Thành rất hưởng thụ vui cười chửi mắng càn rỡ cùng Trần Thiệu Thanh, chỉ có sống tự do ngoài sáng mới khiến hắn nhớ kỹ nguyện vọng ban đầu của mình, không lạc mất trong thần quyền chí cao chí thượng, trở thành các thần cao cao tại thượng xem chúng sinh vạn vật như con chó.

Diệp Dương Thành cho rằng dù sớm muộn gì có ngày hắn sẽ thành thần thì hắn muốn làm vị thần có tình người, ít ra giữ lại giới hạn đạo đức, để hắn như con người bình thường mà không phải vị thần lạnh băng coi rẻ tất cả.

Diệp Dương Thành bắt giữ công và tư rất chính xác, trong âm thầm làm gì cũng được, ngoài mặt hắn chỉ là một chuẩn bị mở công ty nhỏ, bỏ chút tiền ra làm từ thiện.

Trên đường đi Diệp Dương Thành suy nghĩ nhiều chuyện, lái xe chạy tới khu công nghiệp Đồng Sang.

- Diệp tổng đã về!

Diệp Dương Thành mới bước vào cổng phân xưởng số một đã nghe Đỗ Nhuận Sinh la lên:

- Ta trông ngày trông đêm rốt cuộc gặp Diệp tổng!

Diệp Dương Thành ngạc nhiên giương mắt nhìn, thấy Đỗ Nhuận Sinh chạy hướng mình. Diệp Dương Thành nhìn mặt mày Đỗ Nhuận Sinh hồng hào, khóe môi treo nụ cười đắc ý là biết ngay gã đến khoe tài.

Diệp Dương Thành cười mắng:

- Như thế nào? Mới mấy ngày không gặp người đã biến thành Brokebac kmountain?

Đỗ Nhuận Sinh giấu một bụng lời muốn nói chuẩn bị tranh công, không ngờ Diệp Dương Thành ngày thường nhìn như nghiêm túc lại nói ra câu đó làm gã ho sặc sụa.

- Khụ khụ!

Đỗ Nhuận Sinh nhìn Diệp Dương Thành:

- Diệp tổng . . .

Ánh mắt ai oán của Đỗ Nhuận Sinh làm Diệp Dương Thành cười to, hắn bước tới mấy bước vỗ vai gã:

- Rồi rồi, có chuyện gì vào văn phòng của ta rồi nói.

Diệp Dương Thành đi lướt qua Đỗ Nhuận Sinh, bước tới văn phòng đồng sự trưởng đã lâu không tới.

Đỗ Nhuận Sinh cười khổ một lúc sau ử rữ theo sau lưng Diệp Dương Thành.

Diệp Dương Thành đẩy mở cánh cửa đã một tháng không vào, Diệp Dương Thành ngồi xuống sofa, ngược lên nhìn Đỗ Nhuận Sinh bước vào văn phòng.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Đóng cửa lại, ngồi đi.

- A . . .

Lúc trước Diệp Dương Thành nói giỡn như tạt bồn nước lạnh dập tắt ngọn lửa trong lòng Đỗ Nhuận Sinh, bây giờ gã bình tĩnh hơn nhiều. Đỗ Nhuận Sinh ậm ừ quay người đóng cửa, ngồi xuống đối diện Diệp Dương Thành.

Đỗ Nhuận Sinh nhìn Diệp Dương Thành, ngập ngừng:

- Diệp tổng, ta . . .

Diệp Dương Thành cố ý làm Đỗ Nhuận Sinh thấp thỏm, gã chưa nói hết câu hắn đã cười híp mắt ngắt lời:

- Muốn uống trà không?

Diệp Dương Thành nhắc lên bình nước sôi mỗi ngày đều đổi mới, mở nắp bình trà ra.

- Ta . . .

Lời đến bên môi Đỗ Nhuận Sinh bị Diệp Dương Thành cố ý chặn về hai lần, cảm giác ăn cục nghẹn làm gã suýt nổi khùng. May mà Đỗ Nhuận Sinh còn nhớ thân phận của mình, nhìn Diệp Dương Thành cầm ấm nước, gã cười gượng.

- Không cần.

Diệp Dương Thành cố ý muốn đánh tỉnh Đỗ Nhuận Sinh, ung dung bỏ lá trà vào trong tách, rót nước sôi vào.

- Đây là một trong các nguyên nhân trước kia người tự kinh doanh rồi cuối cùng phải rao bán.

Diệp Dương Thành chậm rãi nói:

- Quá thiếu kiên nhẫn, trong lòng không giấu được việc, khi đàm phán với người dĩ nhiên sẽ rơi vào thế yếu, mặc người xoa nắn.

- Diệp tổng . . .

Nghe Diệp Dương Thành nói, Đỗ Nhuận Sinh đã hiểu tại sao hắn cứ chặn họng gã. Đỗ Nhuận Sinh phản ứng lại, cục nghẹn nhỏ bớt.

Đỗ Nhuận Sinh ấp úng nói:

- Người cũng biết là ta không thích hợp làm ăn . . .

Diệp Dương Thành liếc Đỗ Nhuận Sinh, đựng đưa tách trà:

- Điều quan trọng không phải thế.

Diệp Dương Thành nói với Đỗ Nhuận Sinh:

- Đơn đặt hàng, nguồn hàng thì ta lo được, nhưng chuyện khác trong công ty luôn giao cho người phụ trách. Sản xuất chỉ là một mặt, còn có nhân sự, lương bổng, hậu cần, xã giao vân vân. Người luôn không chăm chú vào những chuyện này.

Diệp Dương Thành nói đúng, Đỗ Nhuận Sinh nghẹn lời, ấp úng:

- Ta . . .

Thấy bộ dạng như gà mắc tóc của Đỗ Nhuận Sinh, Diệp Dương Thành ngừng dũa kích gã, đổi giọng:

- Tất nhiên bản thân ta cũng không chú trọng mấy chuyện này.

Diệp Dương Thành từ ban đầu hùng hổ biến thành nhẹ nhàng, hiền hòa hơn nhiều:

- Quy mô sản xuất của công ty sẽ mở rộng, cần lo đến nhiều mặt. Không có hệ thống, bước đi hoàn chỉnh, xây nhà cao đến mấy thì nền móng không ổn sao được? Người nói có lý không?

- Thì có lý.

Đỗ Nhuận Sinh ngần ngừ gật đầu, nói:

- Vậy ý của Diệp tổng là . . .

514. Chương 465-2: Phũ Chưởng Quỳ Mười Mười (hạ)

- Chuyện thứ nhất, trước tiên tìm một cao ốc chuyển tổng bộ công ty đi.

Diệp Dương Thành gơ hai ngón tay với Đỗ Nhuận Sinh, nói:

- Tách chỗ làm việc công ty và phân xưởng ra. Sau này mở rộng quy mô sản xuất, tăng phân xưởng là được, tiện cho công ty vận hành hơn. Chuyện thứ hai, thuê thêm người ngành quản lý, dựng dàn công ty, cứ lộn xộn như trước thì sớm muộn gì sẽ xảy ra chuyện.

Đỗ Nhuận Sinh ngạc nhiên giẫy lất sao gật đầu, nói:

- Ừm!

Đỗ Nhuận Sinh không biết Diệp Dương Thành sắp xếp như vậy vì chuẩn bị cho Diệp Cảnh Long còn đang đi học. Chờ Diệp Cảnh Long nghỉ hè Diệp Dương Thành sẽ sắp xếp cho gã và bạn gái đi công ty thực tập, một công ty có khuôn mẫu hoàn chỉnh sẽ cho gã học hỏi được nhiều hơn.

Có thể nói vì bồi dưỡng Diệp Cảnh Long mà Diệp Dương Thành không tiếc bỏ ra mấy trăm, ngàn vạn nguyên hoàn thiện dần giáo, để công ty đi vào giai đoạn vận chuyển. Diệp Dương Thành không suy nghĩ nhiều, cái gọi là tiện cho công ty vận hành chỉ là cái cớ tô điểm cho đẹp.

Diệp Dương Thành bản năng che đậy ý đồ thật của mình.

Dặn dò xong hai việc cho Đỗ Nhuận Sinh làm, Diệp Dương Thành đứng lên, đuổi người.

- Ta nói xong việc rồi.

Diệp Dương Thành mỉm cười nhìn Đỗ Nhuận Sinh:

- Bây giờ người có thể nói chuyện mình muốn nói.

- A . . .

Đỗ Nhuận Sinh lấy lại tinh thần, nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, sửa sang lại việc muốn nói bị Diệp Dương Thành chặn họng làm xáo trộn.

Đỗ Nhuận Sinh chuẩn bị nửa phút sau nói với Diệp Dương Thành:

- Chuyện là vậy, Diệp tổng cũng biết . . .

- Vào chủ đề chính đi.

Diệp Dương Thành trợn trắng mắt nói:

- Đây không phải kêu người diễn thuyết.

Đỗ Nhuận Sinh chuẩn bị lời đạo đầu không có chỗ dừng, gã cười gượng:

- A . . . Ha ha . . .

Đỗ Nhuận Sinh nói:

- Từ qua Tết làm việc đến bây giờ số công nhân trong phân xưởng luôn tràn đầy. Đoạn thời gian trước trong các công ty ký đơn đặt hàng với chúng ta có ba công ty điện máy thêm số lượng đơn đặt hàng, nhưng vì phân xưởng số hai đã đi vào quỹ đạo nên tăng thêm đơn hàng không tạo nhiều áp lực.

Đỗ Nhuận Sinh tạm dừng một lúc sau nói:

- Cộng với Diệp tổng dùng chiêu mùa xuân xe đưa rước, bây giờ có danh sách hơn một ngàn người đăng ký làm việc cho công ty của chúng ta, nếu công khai tuyển dụng thì giải quyết vấn đề công nhân không khó khăn. Hơn nữa . . .

Đỗ Nhuận Sinh chỉ hướng tây nam văn phòng của Diệp Dương Thành, tiếp tục bảo:

- Bên kia có một nhà xưởng công ty dời đi, trống nhà xưởng có tổng diện tích khoảng hơn một ngàn sáu trăm thước vuông. Nếu Diệp tổng có đủ tiền thì trong khoảng thời gian ngắn không cần điều động tiền công ty, nếu không thiếu đơn hàng thì ta định . . .

Không đợi Đỗ Nhuận Sinh nói hết kế hoạch Diệp Dương Thành đã hiểu suy nghĩ của gã:

- Tiếp tục mở rộng quy mô sản xuất sao?

Diệp Dương Thành trầm ngâm giây lát sau gật đầu, hỏi:

- Bây giờ tiền công ty có thể dùng bao nhiêu?

- Tổng tiền khoảng bốn ngàn ba trăm vạn.

Đỗ Nhuận Sinh trả lời:

- Giữ lại tiền hoạt động, số tiền có thể dụng cỡ ba ngàn năm trăm vạn.

- Vậy tiếp tục mở rộng đi.

Diệp Dương Thành nhớ đến Sở Minh Hiền sắp trở lại bên cạnh mình, sẽ không thiếu đơn hàng, trừ phi ngành điện khí, điện máy toàn Ôn Nhạc huyện tan vỡ hết.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Người đi liên lạc với lão bản của nhà xưởng đó, nhanh chóng bàn việc đi.

Mục đích hoàn thành, Đỗ Nhuận Sinh cười toe:

- Biết rồi!

Nhưng Đỗ Nhuận Sinh đã quên nhiều chuyện đột nhiên tập trung cùng nhau, Diệp Dương Thành lại là phải chường quầy mười mười.

Chờ Đỗ Nhuận Sinh lấy lại tinh thần chắc sẽ khóc mếu.

Diệp Dương Thành ở lại Dương Thành công ty điện tử trách nhiệm hữu hạn hơn ba tiếng. CƠM trưa đã được chuẩn bị từ năm ngoái, qua Tết năm nay đều ăn trong căn tin. Khi các công nhân đi làm, Đỗ Nhuận Sinh cùng Diệp Dương Thành đi phân xưởng công ty tìm hiểu tình hình sản xuất. Lúc các công nhân tan tầm, Diệp Dương Thành ở trong phòng ăn nói cười với bọn họ, biểu hiện rất thân thiện, hòa đồng.

Những công nhân mới vào công ty trong năm nay, đến bây giờ làm chưa đủ một tháng rất yên lòng với thái độ hiền hòa của Diệp Dương Thành. Đi làm trong công ty có không khí như vậy đúng là chuyện đáng vui mừng.

Các công nhân thấy rõ trong khoảng thời gian này liên tục có người đến hỏi công ty tuyển dụng, so sánh với các công nhân bị từ chối thì bọn họ càng tự hòa lúc trước mình lựa chọn vô cùng chính xác.

Phân xưởng lại bắt đầu làm việc, các công nhân trở về chỗ làm việc. Diệp Dương Thành và Đỗ Nhuận Sinh đi ra phân xưởng số hai.

Trước khi lên xe, Diệp Dương Thành nói với Đỗ Nhuận Sinh:

- Tăng thêm chút trợ cấp cho công nhân đi, nhà ăn nên có bộ dáng của nhà ăn.

Diệp Dương Thành lái xe đi, để lại Đỗ Nhuận Sinh đứng trên đường đất giữa phân xưởng số hai và số một, vẻ mặt dăm chiêu. Công ty mới xây căn tin cho công nhân nằm ở góc hướng đông nam phía xưởng số một, tổng diện tích cỡ hơn một trăm tám mươi thước vuông, các phương tiện đầy đủ.

Nhưng nấu ăn thì giao ột công ty chuyên kinh doanh ăn uống, phụ trách hai bữa trưa và chiều, khi tăng ca phải tự lo bữa tối. Công ty và căn tin mỗi tháng thanh toán tiền một lần, tính tiền theo số người đi ăn cơm.

Công ty ối công nhân một phần thức ăn tiêu chuẩn, nếu không đủ muốn ăn thêm thì phải bỏ tiền ra, mỗi hân là năm nguyên. Tiêu chuẩn một phần ăn là hai món mặn một món canh, trên hợp đồng viết một mận một chạy.

Đỗ Nhuận Sinh nghĩ đến những chi tiết này, gãi vỏ trán mình:

- A!

Đỗ Nhuận Sinh hiểu ra, bữa cơm trưa chỉ có một món mặn, một món canh nhưng không có bao nhiêu vị thịt. Thức ăn tiêu chuẩn hơi kém một chút, giữa trưa Diệp Dương Thành muốn hai phần, đầu bếp không biết chuyện, hân móc tiền ra trả phần ăn thứ hai.

Đỗ Nhuận Sinh đã hiểu câu nói trước khi Diệp Dương Thành đi. Một mình Đỗ Nhuận Sinh đứng trước cửa công ty thật lâu, gãi nhắc chân đi hướng nhà ăn phân xưởng số một. Nếu Diệp Dương Thành đã đưa ra chỉ thị tăng phúc lợi thì Đỗ Nhuận Sinh chỉ có nước làm theo.

Hướng chỉ bình thường Đỗ Nhuận Sinh ở trong phòng ăn lấp đầy bụng, hơn một tuần trước đã chú ý đến vấn đề này nhưng không quá để bụng.

Rời khỏi Dương Thành công ty điện tử trách nhiệm hữu hạn, Diệp Dương Thành chạy nhanh đi tòa nhà tháp đồng. Diệp Dương Thành vào chỗ làm việc của Dương Thành hội quỹ từ thiện, thấy ngay mấy cô nương xoay quanh một máy tính.

Diệp Dương Thành kinh ngạc hỏi:

- Các người đang nhìn cái gì?

Nghe tiếng của Diệp Dương Thành, một thiếu nữ đưa lưng hướng hẳn ngoái đầu lại.

Thiếu nữ kinh ngạc nói:

- A! Là Dương Thành đại ca đến.

Thiếu nữ ngoắc Diệp Dương Thành:

- Mau lại đây xem, đám trẻ này đáng thương quá.

- A?

Diệp Dương Thành nhướng đuôi mày, khẽ ừ, nhắc chân đi tới gầnm áy tinh Diệp Dương Thành thấy ngày tấm hình trên màn hình.

Diệp Dương Thành nhìn hình ảnh, đám nhóc cầm cục gì đen thuyền, hẳn ngây người. Diệp Dương Thành nhìn hướng Trần An Thiển cầm con chuột di chuyển trang web, lòng hẳn siêu khó chịu.

515. Chương 466: Phẩm Cách Cao Thượng Lập Lánh Tỏa Sáng

- Đây là cái gì?

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, Trần An Thiển đến Dương Thành hội quỹ từ thiện hơn mười ngày ngược đầu lên:

- Là bữa sáng, cơm trưa, bữa tối, ăn khuya của bọn nhỏ.

Trần An Thiển xoay người chỉ vào màn hình, nói với Diệp Dương Thành:

- Thứ bọn nhỏ đang ăn là một cục khoai tây dùng chất lỏng thực vật hỗn hợp khoai tây bụn nấu chín nghiền nát nắn lại thành cục. Loại khoai tây bụn qua gia công có thể trữ năm đến bảy ngày, khi đi học bọn nhỏ mang theo, đói thì lấy trong túi ra ăn mấy miếng.

Nói đến đây Trần An Thiển quay người kéo trang web xuống một chút, chỉ vào một nữ phóng viên cầm cục khoai tây lộ biểu tình nhăn nhó.

Trần An Thiển tiếp tục bảo:

- Cục khoai tây qua chất lỏng thực vật gia công này vừa đáng vừa chất, không có vị khoai tây mà có mùi gay mũi. Theo nữ phóng viên miêu tả thì ăn cục khoai tây này giống như ăn bánh bao thiu, khó nuốt.

Diệp Dương Thành khó hiểu hỏi:

- Tại sao không trực tiếp mang khoai tây luộc?

Không phải Diệp Dương Thành không đồng tình đám nhỏ mà chỉ thấy lạ lùng, có khoai tây nắn thành cục thì tại sao không mang theo khoai tây luộc, hoặc khoai tây sống đi trường học nấu?

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, không chỉ Trần An Thiển liếc xéo hẳn, các thiếu nữ ngày thường hay gọi hẳn nào là Diệp đại ca, Dương Thành đại ca cùng lộ ra biểu tình ‘người hỏi câu quá ngu ngốc’, làm Diệp Dương Thành lúng túng.

Trần An Thiển dùng ánh mắt làm Diệp Dương Thành lùi bước, giải thích rằng:

- Hoàn cảnh trường học ở địa phương rất khắc nghiệt, thời tiết nóng bức. Đám nhóc đi đường xa thường buổi otti ngủ lại phòng học, một tuần về nhà một lần. Mang theo khoai tây chín để bị thiu, không đến một ngày sẽ biến chất.

- À . . .

Nghe Trần An Thiến giải thích, Diệp Dương Thành ngần ngừ một lúc sau định hỏi thắc mắc khác.

Diệp Dương Thành chưa kịp nói gì Trần An Thiến đã ngắt ngang:

- Người định hỏi tại sao không mang khoai tây sống vào trường học nấu chín đúng không?

Diệp Dương Thành lúng túng gật đầu.

Lần này Trần An Thiến không trợn trắng mắt, giải thích rằng:

- Bởi vì trong trường học không có phòng bếp, hơn nữa vị trí ngôi trường rất xa xôi, xung quanh không có nguồn nước để lấy. Đám nhỏ ở trong trường học rửa mặt đánh răng còn khó, đâu dư dả nước để nấu khoai tây?

Nói tới đây Trần An Thiến lại chỉ hướng màn hình, biểu tình thả lỏng:

- Nhưng chính phủ địa phương đã tổ thái độ, sẽ nhanh chóng đưa nguồn nước đến trường học trong thời gian ngắn nhất, rồi yâp phòng bếp giải quyết vấn đề ăn cơm.

- Là ăn khoai tây?

Diệp Dương Thành gãi đầu:

- Thế thì không đủ dinh dưỡng. A, đây là đâu?

- Không ăn khoai tây chứ bọn họ ăn cái gì?

Trần An Thiến không kiềm được trợn trắng mắt nói:

- Dinh dưỡng không đầy đủ tốt hơn là chết đói.

Diệp Dương Thành bỗng cảm thấy chính mình thành người sao Hỏa, hỏi mấy câu đã bị các thiếu nữ xem thường.

Trần An Thiến không trả lời Diệp Dương Thành, một thiếu nữ khác tiếp lời:

- Gần đây chúng ta sưu tầm tài liệu liên quan đến Trần An Thiến, bài bọc này là nội dung phỏng vấn háng bảy năm ngoái.

- Địa điểm là huyện tự trị dân tộc Bồ Y Tử Vân Miêu tộc.

- Diệp đại ca.

Diệp Dương Thành đang nghe bỗng thiếu nữ kêu tên làm hấn phản xạ ừ:

- Ừm!?

Diệp Dương Thành ngược lên cười nói với thiếu nữ:

- Có chuyện gì? Nàng nói đi.

- Diệp đại ca và Mạn Ny tỷ kêu chúng ta sưu tầm sửa sang lại những tài liệu này có thể là đi Quý Châu hoạt động không?

Thiếu nữ nêu câu hỏi, mọi người, bao gồm Trần An Thiến đều nhìn Diệp Dương Thành. Trong lòng bọn họ sớm suy đoán nhưng qua một đoạn thời gian sưu tầm tài liệu, các nàng rất lo cho bọn nhỏ ở hoàn cảnh bên kia.

Diệp Dương Thành nhìn mấy thiếu nữ đôi mắt trong mong nhìn mình, nhẹ gật đầu, nói:

- Trong thời gian này hội quý không có hành động gì là để chuẩn bị vượt xa Quý Châu. Huyện tự trị dân tộc Bồ Y Tử Vân Miêu tộc là trạm thứ nhất của chúng ta, nhưng bây giờ ta còn đang hết sức liên lạc quyền tiền, chờ chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng sẽ xuất phát đi Quý Châu.

Liên lạc quyền tiền gì đó chỉ là cái cớ của Diệp Dương Thành, tránh cho đột nhiên có số tiền nặc danh thật lớn khiến người nghi ngờ hẳn dù bản thân Diệp Dương Thành không quan tâm.

Tin tức được xác nhận, các thiếu nữ cười rạng rỡ. Đối với bọn họ thì Diệp Dương Thành gật đầu công nhận tương đương với nhìn thấy hy vọng tương lai cho bọn nhỏ. Dù sao từ khi Dương Thành hội quý từ thiện thành lập đến nay Diệp Dương Thành chưa từng làm các nàng thất vọng.

Đặc biệt Trần An Thiển mới đến Dương Thành hội quý từ thiện nhậm chức, ba ngày nay ‘điều tra góc gác’ của Diệp Dương Thành rõ ràng, nàng càng biết nửa năm qua bạn học cũ của mình hy sinh lớn thế nào cho sự nghiệp từ thiện.

Trần An Thiển từng nghĩ nếu nàng có tài sản như Diệp Dương Thành bây giờ, đứng cùng vị trí như hẳn, làm việc thiện cũng không có gì. Nhưng lấy ra mấy trăm vạn để làm việc thiện thì Trần An Thiển không thể.

Cho nên nhân cách bình thường của Diệp Dương Thành lọt vào mắt các thiếu nữ thì trở thành phẩm cách cao thượng lấp lánh ánh sáng.

Thấy, nghe được sự việc từ Dương Thành hội quý từ thiện húc giục Diệp Dương Thành sắp xếp hành trình đi Quý Châu. Trước khi hành thiện trong Quý Châu, Diệp Dương Thành còn cần cùng Lâm Mạn Ny đi Cù Hằng thị một chuyến, gặp mẫu thân của nàng là Tạ Hiểu Di.

Chỉ chờ giải quyết chuyện này ổn thỏa, khiến Lâm Mạn Ny tròn giấc mộng hơn hai mươi năm qua, nếu không có gì ngoài ý muốn bọn họ sẽ chuẩn bị dọn dẹp sơ lao thẳng tới Quý Châu.

Trên đường lái xe tới bệnh viện nhân dân Ôn Nhạc huyện, Diệp Dương Thành lên kế hoạch.

Khi Diệp Dương Thành lái xe tới bệnh viện nhân dân Ôn Nhạc huyện thì Lâm Mạn Ny đang cầm túi xách vàng nhạt bước ra từ đại sảnh bệnh viện.

Lâm Mạn Ny bước lên xe, Diệp Dương Thành lên tiếng hỏi:

- Mấy ngày nữa Lâm viện trưởng sẽ xuất việc, đã sắp xếp ai đón Lâm viện trưởng chưa?

Trong lòng Lâm Mạn Ny tràn đầy tâm sự nhưng vấn đề liên quan tới Lâm Đông Mai, nàng nâng cao tinh thần:

- Ừm! Đã sắp xếp hết rồi.

Lâm Mạn Ny gật đầu, nói:

- Ta gọi Điện thoại với mấy tỷ muội. Vừa rồi khi ta đi ra có một 0x đến thay ca, chờ Lâm mục mục xuất viện sẽ có ít nhất sáu người đến. Ta có chào hỏi y tá, bọn họ hứa sẽ chăm sóc Lâm mục mục thật tốt. Lâm mục mục cũng bảo là người đừng lo.

Nghe Lâm Mạn Ny trả lời, Diệp Dương Thành cười khê:

- Ha ha, sắp xếp rồi thì tốt.

Diệp Dương Thành đáp ga, thuận miệng hỏi:

- Tối nay nàng muốn ăn tối ở đâu?

- Ta nghe một tỷ muội nói bên đường Ngũ Hoàn có một tiệm mì rất đặc sắc, mùi vị không tệ.

Lâm Mạn Ny nghiêng đầu ngẫm nghĩ:

- Hay đêm nay chúng ta qua đó ăn đi?

Diệp Dương Thành kinh ngạc nói:

- Ăn mì sợi?

Diệp Dương Thành không từ chối đề nghị của Lâm Mạn Ny, hấn gật đầu đồng ý.

Diệp Dương Thành cười trêu Lâm Mạn Ny:

- Đặc sắc là thứ yếu, chủ yếu là rẻ đúng không?

Lâm Mạn Ny cười cười:

- Ha ha.

Hai người ăn cơm chiều trong tiệm mĩ Lâm Mạn Ny đề cử. Đó là tiệm mì mới mở, cũng không đặc sắc gì, rất bình thường. Lâm Mạn Ny nói tiệm mì đặc sắc vì tên của nó đúng là ‘tiệm mì đặc sắc’. Khi biết sự thật này, Diệp Dương Thành dở khóc dở cười.

516. Chương 467: Hoàn Toàn Là Ác Ma

Từ bệnh viện nhân dân chạy đi đường Ngũ Hoàn ăn một bát mì tám khối tiền, không nói thứ khác, chỉ tính tiền xăng cũng đã mười hai khối tiền.

Từ đường Ngũ Hoàn đi thương xá trung tâm huyện tiền xăng là mười ba, bốn khối. Nếu vào tiệm cơm nhỏ gần bệnh viện gọi vài món, thêm chia nước, lại lái xe đi thương trường tổng chi tiêu cỡ bốn mươi khối tiền.

Tính toán xong Diệp Dương Thành buồn cười, Lâm Mạn Ny ra giới tính toán chi tiêu, một phân một ly đều tính rõ ràng. Nhưng sao Lâm Mạn Ny không tính giới về vấn đề riêng tư?

Diệp Dương Thành sẽ không nói thẳng mấy chuyện nhỏ này cho Lâm Mạn Ny. Lúc riêng tư Lâm Mạn Ny ngẫu nhiên mơ hồ càng làm Diệp Dương Thành yêu nàng hơn, vui vẻ là tốt rồi, tiền thì bỏ ra nhiều hay ít không ảnh hưởng gì.

Ăn xong bữa tối ở tiệm mì đặc sắc, Diệp Dương Thành lúi thúi xoa bụng đi ra, lên xe chạy tới thương xá trung tâm huyện.

Nhưng bực mình là hôm nay ngay lúc giao thông đông đúc nhất, kẹt xe.

Diệp Dương Thành thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xe xếp hàng dài không thấy đầu, hấn rụt cổ về nhìn đồng hồ.

- Sợ là khi đến thương xá đã hơn tám giờ.

Diệp Dương Thành không biết nên nói cái gì nhìn Lâm Mạn Ny ngồi bên cạnh mình:

- Hay bây giờ nàng suy nghĩ trước đợi chút nữa cần mua những thứ gì?

Lâm Mạn Ny thói quen kẹt xe, nhưng nghe Diệp Dương Thành nói xong nàng rất hoang mang:

- Ta cũng không biết.

Lâm Mạn Ny lắc đầu, nói:

- Lâm mục mục bảo mua đồ bảo vệ sức khỏe là được. Ta . . . Ta chưa từng gặp nàng, cũng không biết nàng thích cái gì.

Diệp Dương Thành vuốt tóc Lâm Mạn Ny:

- Vậy chờ chút nữa xem rồi tính.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Đừng tạo nhiều áp lực ỉnh, nàng phải nhớ kỹ, dù trước kia bà ta đã làm chuyện gì sai thì vẫn là mẫu thân ruột của nàng. Giữa hai mẹ con không có nhiều xa cách, nghĩ thông suốt là được.

Tạ Hiểu Di, mẫu thân của Lâm Mạn Ny đã kết hôn từ mười mấy năm trước. Lâm Đông Mai nói Tạ Hiểu Di sinh một trai một gái cho người chồng hiện tại. Con trai nhỏ hơn Lâm Mạn Ny hai tuổi, nay đã là người trưởng thành. Con gái nhỏ hơn Lâm Mạn Ny bốn tuổi, hiện đang học cấp 3.

Chồng hiện tại của Tạ Hiểu Di là một khoa trưởng khoa tổng hợp lực hóa bạn cục lâm nghiệp Long Hóa huyện Cù Hằng thị. Treo danh khoa trưởng nhưng thật ra gã chỉ là một nhân viên công chức lẩm bẩm, không có hành chính. Cục lâm nghiệp nổi tiếng là ngành nước trong, gia đình bốn người sống nghèo khổ, rất túng quẫn.

Theo Diệp Dương Thành hiểu biết thì Tạ Hiểu Di mở tiệm tạp hóa tại nhà bán đồ dùng hàng ngày, đồ ăn vặt, dầu gạo này nọ. Bình thường Tạ Hiểu Di trông chừng quầy hàng, hai đứa con trai gái đều đi xa học. Con cả học đại học, con gái học cấp 3. Lâm Đông Mai nói thân thể Tạ Hiểu Di không khỏe mạnh, bình thường hay đi bệnh viện, đối với điều kiện kinh tế gia đình đúng là đã khổ nay càng nghèo hơn.

Lần này đi Diệp Dương Thành không định để Lâm Mạn Ny đến thẳng nhà mẫu thân ruột. Dù sao Lâm Mạn Ny đã lớn, không cần cha dưỡng nuôi nấng. Diệp Dương Thành không biết gia đình hiện tại của Tạ Hiểu Di cáo thái độ thế nào với Lâm Mạn Ny.

Nếu vì vài nguyên nhân dẫn đến cảnh tượng mẹ con gặp mặt thành trò hề thì Diệp Dương Thành biết Lâm Mạn Ny sẽ không chịu nổi. Vì bảo đảm, Diệp Dương Thành định sau khi đến Long Hóa huyện liền gọi điện cho Tạ Hiểu Di, hẹn nàng đi ra gặp mặt chứ không đến thẳng nhà.

Kẹt xe nửa tiếng sau xe Diệp Dương Thành theo dòng xe cộ chậm rãi đi tới trước. Khi Diệp Dương Thành lái xe chở Lâm Mạn Ny đến Bích Thiên thương xá đã là tám giờ ba mươi phút tối. Bầu trời tối sầm, mưa phùn lất phất.

Diệp Dương Thành không điều động lực lượng Cửu Tiêu xua tan tầng mây trên bầu trời để mưa tạnh, tầm trong mưa phùn kiểu này rất thoải mái.

Diệp Dương Thành đậu xe trong bãi đỗ xe ngoài thương xá, chờ Lâm Mạn Ny xuống xe hần mới khóa xe lại.

- Đi đi.

Diệp Dương Thành mỉm cười nói:

- Còn hơn một tiếng nữa thương xá mới đóng cửa, cứ chọn từ từ. Dù sao là lần đầu gặp mặt từ khi hiểu chuyện, chuẩn bị đầy đủ một ít cũng tốt.

Lâm Mạn Ny hít sâu, cười với Diệp Dương Thành, nàng gật mạnh đầu. Lâm Mạn Ny thật tự nhiên ôm cánh tay Diệp Dương Thành bước nhanh vào cổng thương xá.

Diệp Dương Thành, Lâm Mạn Ny chọn quà thích hợp để tặng. Còn trong Bảo Kinh Trấn xa xôi, Vương Tuệ Tuệ ở nhà chồng, một mình nàng ngồi trong căn phòng trống rỗng. Vương Tuệ Tuệ xoa bụng nhô cao, khóe mắt vương lệ.

Gò má trái Vương Tuệ Tuệ co vết thương rõ ràng như bị vật gì giống roi quất trúng, vết thương không sâu như da tróc thịt bong chảy máu làm người ta run sợ.

Nửa tiếng trước, Chu Vệ Quân, chồng Tổ chức Dị Sát về nhà. Chu Vệ Quân say xỉn về nhà không phải để ngủ mà tìm Vương Tuệ Tuệ đang nằm trong phòng ngủ, xô tay đòi tiền, giọng điệu trịch thượng.

Từ ngày đó bị Chu Vệ Quân tát một bạt tai Vương Tuệ Tuệ không còn nói câu nào với gã, không nghe không hỏi gã đi đâu. Vương Tuệ Tuệ chỉ muốn nhanh chóng sinh con ra, ôm chút ảo tưởng cuối cùng. Vương Tuệ Tuệ định khiến đứa con trong bụng cứu lại tổ ấm vừa mới xây đã chênh vênh sắp tan vỡ.

Nhưng hành động hôm nay của Chu Vệ Quân, gã gầm rống nhục mã đánh tan chút hy vọng cuối cùng trong lòng Vương Tuệ Tuệ. Chu Vệ Quân dùng một cây tre đánh Vương Tuệ Tuệ, cướp đi tiền riêng một vạn hai ngàn nguyên năng để dành cho việc sinh con.

Nửa tiếng đã qua, Vương Tuệ Tuệ vẫn còn loáng thoáng nghe tiếng cười to của Chu Vệ Quân sau khi cướp được tiền.

Chu Vệ Quân hỏi:

- Đồ xấu xí, lén giấu ta nhiều tiền như vậy là để nuôi thằng nó?

Vương Tuệ Tuệ chỉ bị Chu Vệ Quân quất mấy cái vào lưng, nàng cố nén đau đớn giải thích rằng:

- Đây là tiền ta chuẩn bị cho việc sinh con, người không thể lấy đi.

Nhưng Chu Vệ Quân thờ ơ trước lời giải thích, gã nhét tiền vào túi định đi. Vương Tuệ Tuệ kéo Chu Vệ Quân lại, bị gã không nương tình quất một roi vào má trái, bỏ lại một câu ‘đồ điểm’ sau đó sải bước đi.

Vương Tuệ Tuệ nghe thấy lúc Chu Vệ Quân cướp tiền của nàng, người Chu gia đứng ngoài cửa nghe, nhưng bọn họ không đi vào ngăn cản, mặc cho Chu Vệ Quân bạo hành rồi cười to rời khỏi gia đình tan vỡ.

Vương Tuệ Tuệ hoàn toàn thất vọng. Vương Tuệ Tuệ ngồi trên giường bị Chu Vệ Quân lật tung, tay phải bần năng vuốt bụng mình, chìm trong phân vân dữ dội.

Vương Tuệ Tuệ biết nếu nàng tiếp tục sống trong gia đình này thì Chu Vệ Quân sẽ càng lúc càng hành động quá đáng. Mới đầu là tát tai, giờ cầm roi tre quất.

Vì đứa con trong bụng, vì chính nàng, Vương Tuệ Tuệ cảm thấy nàng phải rời khỏi nam nhân quá giả dối này xa thật xa. Lúc trước mai mối, Chu Vệ Quân giả bộ rộng rãi, khoan dung, dĩ dõm bây giờ càng khiến Vương Tuệ Tuệ căm ghét. Nam nhân này từng là đàn anh lớp trên của nàng, sau này là chồng nàng, gã hoàn toàn là ác ma.

Nhưng Vương Tuệ Tuệ không cam lòng cứ thế rời đi, nàng cảm thấy phải giành lại thứ thuộc về mình.

Vương Tuệ Tuệ ngẫm nghĩ, khóe mắt ngả lệ. Vương Tuệ Tuệ thiếp ngủ, nàng . . . Một mối quá.

* * *

517. Chương 468-1: Đến Cù Hằng Thị (thượng)

Diệp Dương Thành cầm bao lớn bao nhỏ đứng trước một cái quầy, giơ hai tay nhìn sáu loại vật phẩm chăm sóc sức khỏe đã chọn.

- Chọn mấy thứ này đi.

Diệp Dương Thành nói với Lâm Mạn Ny:

- Đừng chọn nữa.

- Nhưng mà . . .

Lâm Mạn Ny nhìn sáu loại vật phẩm chăm sóc sức khỏe trong tay Diệp Dương Thành, nhìn tới nhìn lui chúng nó.

Vương Tuệ Tuệ do dự hỏi:

- Có khi nào nhiều quá không?

Diệp Dương Thành nhìn Lâm Mạn Ny định bỏ bớt mấy món trong sáu loại vật phẩm chăm sóc sức khỏe, cười gian nói:

- Dù sao là mẫu thân ruột của nàng, lễ nhiều người không trách.

- Dẫu sao cũng là con rể tới cửa, long trọng một chút có sao?

Lâm Mạn Ny đỏ khốc đỏ cười:

- Người thật là . . .

Lòng Lâm Mạn Ny rất ngọt ngào.

Diệp Dương Thành đã quyết định thì Lâm Mạn Ny không nói gì thêm, nàng gật đầu, nói:

- Vậy . . . Mau chúng đi.

- Được rồi.

Diệp Dương Thành cười nói:

- Giờ chúng ta đi trả tiền, tối nay ngủ một giấc, chín giờ sáng mai xuất phát đi Cù Hằng thị. Đêm nay nàng không gọi điện ầu thân mình sao?

Lâm Mạn Ny do dự nói:

- Ta . . . Ta gửi tin nhắn vậy.

Diệp Dương Thành hiểu tâm tình của Lâm Mạn Ny, gọi Điện thoại giao lưu trực tiếp đúng là hơi khó xử nàng, gửi tin anhém cũng được, dù sao ngày mai sẽ gặp người thật, khi đó có lời gì nói chuyện mặt đối mặt vẫn hơn.

Món quà không tốn bao nhiêu tiền của Diệp Dương Thành, sáu loại vật phẩm chăm sóc sức khỏe cộng lại hơn ba ngàn nguyên. Cái gọi là lễ nhẹ nặng tình, hướng chi là nữ nhi, con rể tặng quà?

Diệp Dương Thành thanh toán tiền trước quầy thu ngân, trước khi ra cửa hắn mới biết mưa bùn từ khi nào biến thành mưa rào đổ như trút nước.

Lâm Mạn Ny đi tới cửa thương xá, kinh ngạc nói:

- A! Mưa lớn quá.

Lâm Mạn Ny nhìn Diệp Dương Thành:

- Chúng ta làm sao đi đây?

Diệp Dương Thành nheo mắt liếc một vòng trời đêm tối đen, cười nói với Lâm Mạn Ny:

- Chờ đi, có lẽ chút nữa mưa sẽ tạnh.

Diệp Dương Thành âm thầm điều động lực lượng Cửu Tiêu trong cơ thể.

Diệp Dương Thành đẩy ra tầng mây dày, nhiều nguyên tố thủy lan tràn ra vùng ngoại thành Ôn Nhạc huyện. Mưa to đổ rào rào không ngừng ngay nhưng nhỏ bớt.

Lượng nước mưa giảm rõ rệt, Diệp Dương Thành xách sáu loại vật phẩm chăm sóc sức khỏe chạy xuống bậc thang ngay.

Diệp Dương Thành không quên ngoái đầu kêu Lâm Mạn Ny:

- Mưa nhỏ rồi, mau lên xe!

Lâm Mạn Ny đang nhìn nam nhân trung niên ăn xin ở gần đó, nghe Diệp Dương Thành kêu thì lấy lại tinh thần, vội trả lời:

- A!

Lâm Mạn Ny đội mưa bụi chạy hướng xe Diệp Dương Thành đậu gần đó.

Rất nhanh sáu loại vật phẩm chăm sóc sức khỏe bị cất vào cốp xe, Diệp Dương Thành và Lâm Mạn Ny lên xe. Đoàn mây bị Diệp Dương Thành vạch một lỗ hổng nhanh chóng bị mây mưa xung quanh lấp đầy, mưa phùn lại trở nên tầm tã.

Lâm Mạn Ny nhìn mưa to cỡ hột đậu đánh vào cửa xe, may mắn cười nói:

- Phù, may mắn thật.

Diệp Dương Thành nghe Lâm Mạn Ny nói cũng cười, tay vén tóc mái ướt dính trên trán nàng.

Diệp Dương Thành gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Thật may mắn.

Năm xưa Tạ Hiểu Di là một đại mỹ nhân, phụ nữ cổ điển nét phương đông nhu mì. Lâm Đông Mai là bạn tốt của Tạ Hiểu Di giới thiệu, khi đó rất nhiều nam giới theo đuổi Tạ Hiểu Di, có thể xếp thành hàng dài. Nhưng thời gian quá xa xôi, bây giờ khó thể tra rõ tình hình cụ thể.

Nhìn khuôn mặt Lâm Mạn Ny thì không khó đoán ra lúc trẻ Tạ Hiểu Di không đến nỗi bình thường, ít ra là mỹ nữ.

Tạ Hiểu Di trẻ tuổi xinh đẹp lại thờ ơ với những người say mê theo đuổi nàng điên cuồng. Tạ Hiểu Di ngẫu nhiên gặp tình phu của Lâm Đông Mai một lần để rồi yêu điên cuồng, tức là phụ thân ruột của Lâm Mạn Ny, rơi vào nghiệt duyên vốn không nên có và không thoát ra được.

Mãi khi Lâm Mạn Ny sinh ra, giấc mơ của Tạ Hiểu Di vỡ nát. Phụ thân ruột của Lâm Mạn Ny không chút tình cảm cắt đứt quan hệ với Tạ Hiểu Di, lấy một số tiền ra yêu cầu nàng ôm Lâm Mạn Ny đi thật xa, mãi mãi không bao giờ xuất hiện trước mặt gã nữa.

Tạ Hiểu Di không lấy số tiền đó, trái tim nàng tan nát bỏ lại Lâm Mạn Ny, một mình rời khỏi Ôn Nhạc huyện. Tạ Hiểu Di lưu lạc nửa năm sau đi tới Long Hóa huyện, Cù Hằng thị chỗ cư trú hiện tại, làm quen với Diêu Tông Mộc, cán sự ngành lâm nghiệp. Diêu Tông Mộc theo đuổi Tạ Hiểu Di dự dội, trái tim nàng đầy vết thương rồi cuộc mở rộng ra chấp nhận nam nhân chân chất này. Năm thứ hai, Tạ Hiểu Di và Diêu Tông Mộc kết hôn, rất nhanh Diêu gia có thêm một thành viên mới.

Tám giờ sáng, Tạ Hiểu Di hốt hoảng dọn dẹp các món đồ trong tủ tạp hóa quầy hàng nhỏ, bỗng nghe than lâu có tiếng vang. Tạ Hiểu Di ngược lên nhìn, thấy chồng mặc đồ ngủ bước xuống.

- Lão Diêu, sao còn chưa đi làm?

Tạ Hiểu Di năm nay hơn bốn mươi tuổi nhưng phong vận do tồn nhược mảy, khó hiểu nhìn Diêu Tông Mộc.

Tạ Hiểu Di nói:

- Đã tám giờ rồi, đừng để đi làm muộn.

Diêu Tông Mộc là nam nhân mày rậm mắt to, cho cảm giác chân chất, rộng rãi. Sự thật thì Diêu Tông Mộc đúng là như vậy, cứng đầu nhưng rất hiền hòa, thân thiện, gã không làm chuyện nịnh nọt được. Lúc trước tặng quà cho lãnh đạo Diêu Tông Mộc thỏa luận suốt buổi tối với Tạ Hiểu Di, cuối cùng cầm hai bình rượu bình thường đi.

Lãnh đạo nhận hai bình rượu nhạt đó nhưng chuyện Diêu Tông Mộc muốn làm cũng không thành công. Chớp mắt hai mươi mấy năm qua, gã từ Diêu cán sự biến thành Diêu khoa trưởng, trong tay có chút quyền lực nhỏ xíu nhưng chỉ là chức suông, thậm chí không được cấp hành chính, một khoa trưởng nhỏ không chút bất mắt.

Diêu Tông Mộc làm ngành lâm nghiệp, hơn hai mươi năm qua đồn nghiệp đến đi không biết bao nhiêu người, đa số lên chức hoặc bị điều đi làm chỗ khác. Có mỗi mình Diêu Tông Mộc cứng cổ không được các đời cục trưởng thích, nếu không nghĩ tình gã làm việc trong cục lâm nghiệp hơn hai mươi năm thì đừng hòng làm chức khoa trưởng nhỏ lâu dài.

Tạ Hiểu Di hiểu những đạo lý đó, bản thân Diêu Tông Mộc cũng hiểu. Về kinh nghiệm, năng lực thì Diêu Tông Mộc có cơ sở lên chức, nhưng gã thiếu đối nhân xử thế, đó lại là điều quan trọng nhất. Tính cách cứng nhắc nghiêm túc của Diêu Tông Mộc rất khó được người thích.

May mắn Diêu Tông Mộc làm việc thành thật, nhưng trong nhà thì không đến nỗi như thế, nếu không chắc chẳng mấy ai sống chung với gã nổi.

Diêu Tông Mộc nghe thê tử nói, khuôn mặt chân chất cười tủm tỉm. Diêu Tông Mộc vung tay phải, Di động của Tạ Hiểu Di lộ ra trong không khí.

Diêu Tông Mộc đứng trên bậc thang nói:

- Nàng để trong phòng vệ sinh. Vừa rồi có người gửi tin nhắc cho nàng, ta nhìn thấy . . .

Tạ Hiểu Di ngây người:

- Lão Diêu, người . . .

Khăn lau từ trên tay rơi xuống đất, Tạ Hiểu Di không tức giận vì Diêu Tông Mộc nhìn lên nội dung tin nhắn mà lo lắng cảm nghĩ của gã.

Tạ Hiểu Di hỏi:

- Người đã thấy những gì?

- Điều nên thấy thì đã thấy, không nên xem cũng xem.

Diêu Tông Mộc không hề kiêng dè, gã mặc đồ ngủ, cầm Di động lê dép lẹp xẹp xuống bậc thang.

518. Chương 468-2: Đến Cù Hằng Thị (hạ)

Diêu Tông Mộc vừa đi vừa nói:

- Tiểu Tạ, nàng như vậy là không đúng. Lúc trước hai ta kết hôn thì ta đã nói với nàng rồi. Ta không ngại những chuyện quá khứ của nàng, tại sao hơn hai mươi năm nàng luôn giấu ta?

Tạ Hiểu Di ghen lời:

- Ta . . .

Tạ Hiểu Di im lặng nửa phút sau mở miệng nói:

- Ta sợ người giận.

- Buồn cười!

Mặt Diêu Tông Mộc nghiêm túc nói:

- Tiểu Tạ đồng chí, nàng theo ta hai mươi năm, trong suy nghĩ của nàng chẳng lẽ lão Diêu ta là kẻ bụng dạ hẹp hòi, cứng cổ sao?

- . . .

Tạ Hiểu Di lại ghen lời, im lặng là câu trả lời tốt nhất vào lúc này.

Diêu Tông Mộc nhanh chóng phản ứng lại sơ hở trong câu nói, mặt đỏ gay, ho khan bổ sung:

- Đương nhiên cứng cổ trong sự nghiệp không tính.

- . . .

Tạ Hiểu Di vẫn im lặng, nàng nhìn Diêu Tông Mộc chăm chăm mãi đến khi mặt gã đỏ hồng.

Tạ Hiểu Di chỉ đồng hồ trên tường, nhắc nhở:

- Đã tám giờ rồi, người đến muộn.

- Không sao, lúc trước ta đã gọi Điện thoại cho trong cục xin nghỉ phép hôm nay.

Diêu Tông Mộc hươ tay, sáng khoái nói:

- Có trăm khối tiền chứ mấy, không cần.

- Xin phép?

Dây đứng là mặt trời mọc từ hướng tây.

Tạ Hiếu Di do dự hỏi:

- Đang yên lành người xin nghỉ làm gì? Tính đi đâu?
- Ủa? Nàng hỏi gì kỳ vậy?

Biểu tình Diêu Tông Mộc nghiêm trang nói:

- Nữ nhi nhà ta sắp đến thăm chúng ta, không cho ta xin nghỉ gặp mặt sao?

Tạ Hiếu Di kinh ngạc nói:

- Ta . . .

Hồi lâu sau Tạ Hiếu Di thở hắt ra, gật đầu, nói:

- Muốn đi thì cùng nhau đi.

Diệp Dương Thành, Lâm Mạn Ny đang trên đường đi không hay biết chuyện xảy ra ở Diêu gia.

Vốn quyết định thời gian xuất phát là chín giờ sáng, nhưng cả đêm Lâm Mạn Ny thao thức, lăn qua lăn lại trên giường làm người Diệp Dương Thành nóng rực rồi lại bị dập tắt, vô nhân đạo hơn là hẳn không thể tức giận.

Diệp Dương Thành bắt đắ dĩ từ sáu giờ đã xuống giường, cùng Lâm Mạn Ny ngủ thiếu giấc dất Nhung Cầu chạy hai mươi phút trong tiểu khu, đi tiệm bán đồ ăn sáng ngay cổng tiểu khu mau mấy bánh bao, hai ly đậu nành qua loa ăn. Hai người dất Nhung Cầu lên lầu, sửa soạn xong chưa tới bảy giờ rưỡi đã lái xe đi Cù Hằng thị.

Nhung Cầu ngoan ngoãn ngồi ghế sau, bộ dạng buồn ngủ. Diệp Dương Thành ngồi trên ghế lái theo hướng dẫn của GPS chạy hướng Long Hóa huyện Cù Hằng thị. Diệp Dương Thành ngủ gật trên xe, nàng thao thức cả đêm, vừa lên xe không lâu đã chìm vào giấc mộng.

Từ Ôn Nhạc huyện xuất phát đi Long Hóa huyện Cù Hằng thị tổng cộng 400 km, nhưng tuyến đường chạy ba tiếng bị Diệp Dương Thành kéo dài thành năm tiếng, cho Lâm Mạn Ny ngủ thêm hai tiếng.

Chờ xe ra khỏi đường cao tốc đến phạm vi Long Hóa huyện vừa lúc mười hai giờ ba mươi tám phút, vừa đúng giờ cơm trưa.

Diệp Dương Thành ngừng xe bên cạnh lối ra đường cao tốc, hẳn nhẹ vỗ gò má Lâm Mạn Ny đánh thức nàng.

- Mạn Ny, tỉnh dậy.

- A . . .

Lâm Mạn Ny ngủ không biết trời trăng, mắt lim dim ngáp dài, duỗi eo.

Lâm Mạn Ny mơ hồ hỏi:

- A Thành, ta ngủ quên?

- . . .

Diệp Dương Thành ngáy ra, dở khóc dở cười nói:

- Chẳng lẽ nàng cảm thấy mình tỉnh sao?

Lâm Mạn Ny ngần ngừ trả lời:

- Hình như . . . Thiếp một chốc?

Lâm Mạn Ny mở mắt nhìn cảnh tượng ngoài cửa xe, ngáy người hỏi:

- Chỗ này là đâu?

Diệp Dương Thành buồn cười:

- Nha đầu này thật là . . .

Diệp Dương Thành không đùa với Lâm Mạn Ny, hần nói thẳng:

- Đã đến Long Hóa huyện, nàng mau tỉnh táo đi. Chúng ta đến nhà hàng đặt phòng trước, rồi gửi tin nhắn ầu thân nàng địa chỉ nhà ăn. Nương thời gian này nàng đi toilet rửa mặt, sửa sang đường hoàng lại.

Lâm Mạn Ny hiểu ra:

- Ừm!

Lâm Mạn Ny gật đầu, nói:

- Được rồi.

Giữa trưa mười hai giờ năm mươi ba phút, trong một kiến trúc xi - Măng cốt thép cao bốn tầng Tây Thành khu, Thành Quan Trấn huyện chính phủ Long Hóa huyện chợt có tiếng Tạ Hiểu Di run run hỏi:

- Lão Diêu, mau nhìn xem, có phải Mạn Ny gửi tin nhắn không?

Diêu Tông Mộc lên tiếng:

- Ừm!

Hơn mười giây sau, Diêu Tông Mộc khẳng định:

- Là Mạn Ny gửi tin nhắn nói là cùng bạn trai đã đến trận, đang ở nhà hàng Billy số 778 đường lão hồ chờ chúng ta. Số phòng riêng là S68, lầu hai.

- . . .

Tạ Hiểu Di cầm Di động xem tin nhắn trên màn hình, mím chặt môi, hai vai run run.

Dù gì là cục thịt rớt ra từ người Tạ Hiểu Di, nỗi khổ có thai mười tháng sẽ không mờ đi theo thời gian. Ngược lại chính vì từ nhỏ Lâm Mạn Ny đã không ở bên cạnh làm Tạ Hiểu Di áy náy với nàng thành tâm bệnh khó thể trừ bỏ.

Hiện giờ Lâm Mạn Ny đến, còn mang theo bạn trai.

Tạ Hiểu Di hít sâu, nói:

- Đi đi.

Tạ Hiểu Di xách túi bước qua ngưỡng cửa.

Diêu Tông Mộc đi sau lưng Tạ Hiểu Di, cười bất đắc dĩ. Diêu Tông Mộc ra khỏi nhà, đóng cửa, khóa lại.

Diêu Tông Mộc kêu Tạ Hiểu Di đã đi xa mấy chục thước:

- Này này, nàng chờ ta với!

Diệp Dương Thành ngồi ngay ngắn trên sofa trong phòng riêng, quay đầu nhìn Lâm Mạn Ny biểu tình cứng ngắc ngồi cạnh mình.

- Rất hồi hộp sao?

Diệp Dương Thành giơ tay đề lên đôi tay Lâm Mạn Ny vò vãi quần trên đùi, ánh mắt an ủi nhìn nàng:

- Thả lỏng đi, có ta ở đây.

- Ừm!

Lâm Mạn Ny cắn môi, gật mạnh đầu, dường như làm vậy sẽ tăng thêm tự tin cho nàng. Nhưng gật đầu rồi Lâm Mạn Ny vẫn rất căng thẳng.

Bàn tay phải Diệp Dương Thành bóp chặt hai tay Lâm Mạn Ny, ngược lên nhìn cửa phòng đóng kín, lại nhìn quả cáp đặt sẵn trong phòng. Nói thật là Diệp Dương Thành hơi lo chút nữa tình hình sẽ hỗn loạn. Một là mẫu thân hai mươi năm không gặp nữ nhi của mình, một là nữ nhi hai mươi năm không gặp mẫu thân. Hai nữ nhân gặp nhau, trời biết sẽ xảy ra cảnh tượng kinh thiên động địa gì.

Diệp Dương Thành không lo Tạ Hiểu Di sẽ khiến Lâm Mạn Ny thất vọng, vì nhìn từ mặt nào Tạ Hiểu Di không có lý do gì làm ra hành động khiến Lâm Mạn Ny khó chấp nhận được. Mẹ con gặp mặt vốn là cảnh tượng ấm áp.

Rất nhanh tiếp tân đưa cơm rượu Diệp Dương Thành kê vào trong phòng, đặt trên bàn vuông trước mặt hai người. Tiếp tân cầm khay đi ra, định đóng cửa phòng thì ngoài cửa chợt vang giọng nữ nhân trung niên.

- S63, S65, S66 . . . là chỗ đó!

Giọng điệu cực kỳ kích động, Diệp Dương Thành nghe thanh âm của nữ nhân trung niên liền biết Tạ Hiểu Di đã đến. Lâm Mạn Ny ngồi bên cạnh Diệp Dương Thành, nghe thanh âm hì căng thẳng rung người, nàng cúi đầu, cực xúc bất an.

Diệp Dương Thành không để Lâm Mạn Ny cúi đầu ngồi im, khi hắn thấy bóng người ngoài cửa liền kéo nàng đứng dậy. Ánh mắt Diệp Dương Thành giao nhau với Tạ Hiểu Di vừa tìm được số phòng bước tới gần.

Ngạc nhiên giây lát sau Diệp Dương Thành gật đầu với Tạ Hiểu Di, cười nói:

- Chào a di.

Diệp Dương Thành vừa chào vừa kéo góc áo Lâm Mạn Ny, nhưng lúc này nàng cứng ngắc không thể nhúc nhích. Lâm Mạn Ny như khúc gỗ đứng im tại chỗ, không có can đảm ngược lên nhìn Tạ Hiểu Di.

Lâm Mạn Ny im lặng, hai vai Tạ Hiểu Di run run, khuôn mặt đăm lẹ.

519. Chương 470-1: Ta Sợ? Buồn Cười (thượng)

Lâm Đông Mai nhanh chóng bán hần hoàn toàn cho Tạ Hiểu Di làm Diệp Dương Thành ngạc nhiên giây lát sau hiểu ra. Diệp Dương Thành thông cảm lý do Lâm Đông Mai nói những lời đó, hắn không hề trách nàng, ngược lại qua đó thấy được nàng quan tâm Lâm Mạn Ny nhiều cỡ nào.

Còn về thân phận ngoài sáng bị lộ thì không ảnh hưởng gì Diệp Dương Thành, sự thật là hắn chưa từng có ý định giữ kín. Như lúc trước Diệp Dương Thành suy nghĩ, cao điệu hợp lý đôi khi đem lại hiệu quả không tệ.

Như bây giờ nghe Tạ Hiểu Di nói, Diêu Tông Mộc tròn mắt, rất giật mình nhìn Diệp Dương Thành đang cười khổ, lại ngó thê tử ngồi bên cạnh cười tủm tỉm nhìn hắn.

Diêu Tông Mộc nuốt nước bọt khan:

- Dương Thành giỏi thật.

- Bản lĩnh lớn nhỏ không phải mấu chốt.

Tạ Hiểu Di cười nói:

- Quan trọng là Dương Thành có tấm lòng Bồ Tát hiếm có. Đông Mai nói với ta hội quỹ Mạn Ny đi làm là Dương Thành bỏ tiền túi ra thành lập đúng không? Gần nửa năm rót vào mấy ngàn vạn hoạt động từ thiện, không vì danh hay lợi, ở thời đại bây giờ người trẻ tuổi như Dương Thành rất hiếm hoi.

Diệp Dương Thành cười khiêm tốn:

- Bá mẩu còn khen nữa thì ta sẽ phồng mũi không thấy đường.

Diệp Dương Thành bưng ly nước trước mặt mình lên rót đồ uống vào, nói với Diêu Tông Mộc:

- Bá phụ, chút nữa ta phải lái xe nên đành lấy trà thay rượu . . .

Diêu Tông Mộc không giỏi giao thiệp nhưng trên bàn rượu thì gã rất hào sảng, đặc biệt hôm nay Tạ Hiểu Di không ngăn cản gã uống rượu, cộng với Lâm Mạn Ny nhẵn nhụi kêu một tiếng ‘ba’. Tất cả cộng lại, máu

dồn lên não, Diêu Tông Mộc liên tục nốc bia. Diệp Dương Thành đành lấy nước trái cây thay rượu uống từng ly với Diêu Tông Mộc.

Trong khi Diệp Dương Thành thuận lợi đổi đề tài thì trong phòng ăn hơi kỳ lạ. Hai nam nhân ngồi, một người cầm nước trái cây, một người cầm ly bia liên tục rót vào bụng. Hai nữ nhân ngồi sát tường, nhỏ giọng nói chuyện.

Tạ Hiểu Di luôn dùng ánh mắt từ mẫu nhìn Lâm Mạn Ny, xem nữ nhi thất lạc nhiều năm của mình. Sau khi mẹ con gặp mặt vẫn không thể giảm bớt tâm trạng áy náy, ngược lại càng đặc hơn.

Vì Lâm Mạn Ny bất giác kể quá khứ lớn lên trong cô nhi viện, lúc nhỏ ăn cái gì, uống cái gì, chơi gì. Có vô số đề tài cho Lâm Mạn Ny nói, nàng cười tươi kể không chán.

Lâm Mạn Ny không biết lời nói vô tâm của nàng khiến Tạ Hiểu Di quyết tâm làm ra một quyết định rất lớn.

Tạ Hiểu Di bưng ly nước chanh, suy nghĩ đắn đo một lúc sau bỗng ngược lên nhìn Lâm Mạn Ny, biểu tình căng thẳng kêu tên nàng:

- Mạn Ny.

Lâm Mạn Ny đang kể cuộc sống trong cô nhi viện ngậy ra:

- Dạ?

- Bây giờ hộ khẩu của con ở trong cô nhi viện đúng không?

Tạ Hiểu Di hồi hộp nhìn Lâm Mạn Ny, nhỏ giọng nói:

- Con . . . Có đồng ý chuyển hộ khẩu vào nhà không?

Lâm Mạn Ny giật mình kêu lên:

- A!

Lâm Mạn Ny bối rối liếc hướng Diệp Dương Thành ngồi cạnh mình, không đợi hắn nói gì nàng đã thỏ thẻ:

- Con . . . Con đã tròn mười tám tuổi . . .

Theo quy định pháp luật quốc gia, điều kiện nuôi cô nhi là tuổi chưa tròn mười bốn tuần tuổi, bên nuôi tròn ba mươi lăm tuổi, không có còn. Lâm Mạn Ny hay vợ chồng Tạ Hiểu Di đều không đủ điều kiện.

Nghe Lâm Mạn Ny trả lời, Tạ Hiểu Di cười chua xót nói:

- Con là con gái ruột của ta, tại sao phải chuyển hộ khẩu bằng cách nhận nuôi?

Tạ Hiểu Di nói câu đó làm Lâm Mạn Ny ngây người. Trước không nói cách này có được không, chỉ nói mấy năm nay sống trong cô nhi viện, Lâm Mạn Ny đã xem nơi đó là nhà mình. Chuyển hộ khẩu là chuyện tốt, dù sao làm như vậy Lâm Mạn Ny sẽ có một mái ấm gia đình, nhưng . . .

Lâm Mạn Ny cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Con . . . Con không chuyển . . .

Giờ phút này, Diệp Dương Thành thấy rõ áy náy tràn ngập trong mắt Tạ Hiểu Di.

Diệp Dương Thành ngạc nhiên giây lát sau cười nói:

- Bá mẫu, Mạn Ny có chuyện hộ khẩu hay không chẳng quan trọng, chủ yếu là nàng chấp nhận gia đình bá mẫu. Có hộ khẩu hay không rất quan trọng sao?

Tạ Hiểu Di kinh ngạc nói:

- Ta . . .

Chấp niệm trong lòng Tạ Hiểu Di sẽ không vì câu nói của Diệp Dương Thành mà biến mất, nàng định nói gì thì bị hắn ngắt lời.

Diệp Dương Thành nói:

- Không giấu gì bá mẫu, lần này ta và Mạn Ny đến đây là có việc muốn nói với bá mẫu, chuyện ta và Mạn Ny kết hôn. Ta định tháng năm đính hôn, chờ quyết định hôn sự rồi nhận thiệp đỏ, hộ khẩu của Mạn Ny sẽ chuyển vào nhà chúng ta. Bây giờ bá mẫu kêu nàng chuyển hộ khẩu sang bên này không có nhiều ý nghĩa.

Diệp Dương Thành nói nhẹ nhàng, giọng điệu kiên quyết làm Lâm Mạn Ny đỏ mặt cúi đầu.

Tạ Hiểu Di, Diêu Tông Mộc ngạc nhiên nghe Diệp Dương Thành nói. Không khí trong phòng lặng im hơn mười giây sau đó vui vẻ trở lại.

Tạ Hiểu Di cười toe toét, gật đầu, nói:

- Là ta quá cố chấp, không dờn thì thôi, chờ có dịp ta sẽ cùng bá phụ của người chọn ngày lành đính hôn.

Diệp Dương Thành không có ý kiến, mỉm cười đồng ý:

- Vâng!

Diệp Dương Thành trình trọng nhìn Lâm Mạn Ny, ho khan vài tiếng, biểu tình nghiêm túc hỏi:

- Mạn Ny đồng chí, Diệp Dương Thành đồng chí trình trọng xin đính hôn với nàng, xin hỏi có phê duyệt không?

Mặt Lâm Mạn Ny đỏ rực như quả táo, nhẩn nhó, nhỏ giọng khẽ ừ. Lâm Mạn Ny biểu hiện thẹn thùng làm Tạ Hiểu Di, Diêu Tông Mộc ôm bụng cười, tiếng cười to tràn ngập vui sướng và an ủi.

Trong không khí nhẹ nhàng, thoải mái, Diệp Dương Thành nói mấy câu quyết định việc đính hôn cùng Lâm Mạn Ny. Từ đính hôn vào tháng năm đổi sang giữa tháng bảy hoặc cuối tháng tám.

Bởi vì hai nữ nhi của Tạ Hiểu Di, Diêu Tông Mộc còn đi học, đệ đệ ruột Diệp Cảnh Long của Diệp Dương Thành và bạn gái cũng bận học. Từ giữa tháng bảy đến cuối tháng tám là lúc bọn họ nghỉ hè, tránh cho vì nguyên nhân nào đó mà không đến tham gia tiệc đính hôn được.

Diệp Dương Thành không muốn tiệc đính hôn của mình để lại chút tiếc nuối nào, hấn cố gắng biến nó hoàn mỹ nhất.

Ngồi trong nhà hàng đến ba giờ chiều, mẹ con Lâm Mạn Ny, Tạ Hiểu Di đã rất thân thiết. Lâm Mạn Ny còn kêu Diêu Tông Mộc cha ngọt xót.

Chính thức xác định quan hệ xong Diệp Dương Thành định ở khách sạn nhưng bây giờ không còn cố gì, đành hứa buổi tối đi Diêu gia ngủ. Tạ Hiểu Di còn hứa đêm nay từ Diêu Tông Mộc xuống bếp nấu bữa tối phong phú cho Diệp Dương Thành, Lâm Mạn Ny.

Còn về việc làm như vậy có khiến thân bằng bạn tốt Diêu gia phản ứng dây chuyền hay không thì không đáng lo, vì quá khứ của Tạ Hiểu Di không phải bí mật giấu kín, đa số người đều biết chút ít tình huống trước khi hai người kết hôn.

Hiện giờ con gái ruột của Tạ Hiểu Di tìm thân, nói theo lời Diêu Tông Mộc là nữ nhi của lão bà lão Diêu ta thì tức là nữ nhi của lão Diêu ta, ai dám nói ra nói vào?

Chẳng những thế, Diêu Tông Mộc còn quyết định ngay tối nay không chỉ ăn bữa tiệc phong phú, còn kêu hết thân bằng bạn tốt trong nhà đến, làm bữa tiệc lớn xác định quan hệ.

520. Chương 470-2: Ta Sợ? Buồn Cười (hạ)

Diêu Tông Mộc ra quyết định, Diệp Dương Thành, Lâm Mạn Ny không cảm giác cần quyết tâm bao nhiêu, nhưng Tạ Hiểu Di sống với gã hai mươi năm lại biết rõ gã có quyết định đó phải gánh áp lực tâm lý lớn cỡ nào.

Năm xưa Tạ Hiểu Di, Diêu Tông Mộc kết hợp với nhau, họ hàng Diêu gia từng phản đối dữ dội. Diêu Tông Mộc là người không giỏi ăn nói, một cuả không hợp bị người nói ghen lời thế là dùng nắm đấm thay lời muốn nói.

Giờ hai mươi năm qua đi, quan hệ thân thích cứng nhắc đã được sửa chữa, lần này mời bọn họ đến ăn cơm chắc cũng không dám nói gì. Nhưng đây là cửa ải khó khăn cho Diêu Tông Mộc, nhiều áp lực thường do bản thân đặt ra với mình.

Diêu Tông Mộc quyết định như vậy có thể thấy gã chịu gánh nặng tâm lý lớn cỡ nào.

Tạ Hiểu Di nhìn chồng mình, lòng nàng vô cùng cảm động, siết chặt tay với Diêu Tông Mộc.

Mặc dù Diêu Tông Mộc cứng đầu thật, khúc gỗ thật, không giỏi giao thiệp với người, nhưng gã là một nam nhân đúng đắn. Trong mắt Tạ Hiểu Di thì Diêu Tông Mộc là nam nhân có thể chắn gió che mưa cho nàng. Chỉ mỗi ưu điểm này là đủ, những khuyết điểm khác có đáng là khuyết điểm không?

Diệp Dương Thành không chú ý những chuyện xảy ra sau lưng mình, hắn không có sở thích rình ngó, hướng chỉ là vợ chồng già thân mật?

Xác định điểm dừng chân tối nay là Diêu gia xong Diệp Dương Thành không nói gì thêm, thanh toán mọi chi tiêu nguyên tầng hai. Bốn người Diệp Dương Thành đi ăn cơm chưa phải lúc đông người nhất, nguyên tầng hai, bao gồm phòng của Diệp Dương Thành chỉ khoảng sáu bàn.

Nhà hàng này đẳng cấp bình thường, chi phí không quá mắc. Chi phí sáu phòng cộng lại hơn bốn ngàn nguyên, Diệp Dương Thành rất vừa lòng kết quả này.

Thanh toán tiền xong Diệp Dương Thành cầm sáu hộp vật phẩm bảo sức khỏe đi ra cửa nhà hàng, lại bỏ túi vào cốp xe, lái xe đến trước cửa.

Diêu Tông Mộc bỗng rống to:

- A!!!

- Gâu gâu!

Nhung Cầu tội nghiệp sủa, nó cuộn thân thể to lớn trong góc, bộ dáng rất đáng thương như biểu đạt với mọi người là: Không phải ta hù hắn, tại hắn nhát gan quá.

Đúng là Diêu Tông Mộc bị Nhung Cầu ngồi sau ghế hù sợ chết khiếp, gã rống to rồi thụt lùi ba bước, khó khăn lắm mới đứng vững người.

Diêu Tông Mộc bình tĩnh lại, mặt trắng bệch hỏi:

- Con chó này là . . .

- Đây là thú cưng của Diệp Dương Thành.

Lâm Mạn Ny cố nén ý cười trả lời:

- Nó không cắn người, rất đáng yêu.

Diêu Tông Mộc run rẩy nói:

- Ta . . . Ta ngồi ghế trước vậy.

Diêu Tông Mộc không hề che giấu nỗi sợ, gã chạy tới kéo cửa ghế phụ lái ra, Tạ Hiểu Di và Lâm Mạn Ny chưa kịp nói gì gã đã ngồi vào, đóng cửa xe lại.

Diêu Tông Mộc phản ứng kịch liệt, Tạ Hiểu Di nhỏ giọng giải thích rằng:

- Lúc nhỏ ba của con bị chó rượt đến sợ, có mấy lần bị cắn vào chân.

- Ồ.

Nghe mẫu thân Tạ Hiểu Di giải thích Lâm Mạn Ny hiểu ra, gật gù nói:

- Ám ảnh tâm lý, trong tâm lý học gọi là chứng sợ chó. Ba nên đi khám bác sĩ tâm lý.

Lâm Mạn Ny nói chuyện không hề nhỏ giọng chút nào, Diêu Tông Mộc ngồi trên ghế phụ lái nghe rõ ràng. Nếu người khác xem thường gã thì thôi, bị nữ nhi coi thường . . .

Diêu Tông Mộc mở cửa xem, cao giọng nói:

- Mạn Ny, đừng nghe mẹ con nói bậy, ta lớn như vậy sao có thể sợ chó?

Diêu Tông Mộc vào hàng ghế sau, Diệp Dương Thành thấy rõ gã nhắm tịt mắt, cơ thể run run.

Diệp Dương Thành thiện ý nhắc nhở:

- Bá phụ, nếu thấy sợ thì ta có thể . . .

Nghe Diệp Dương Thành nói Diêu Tông Mộc như bị đập đuôi nhảy cẫng lên:

- Ta sợ? Buồn cười!

Diệp Dương Thành, Tạ Hiểu Di, Lâm Mạn Ny ngạc nhiên nhìn Diêu Tông Mộc bỗng nhiên xoay người ôm lấy đầu to của Nhung Cầu.

Chụt chụt chụt!

Diêu Tông Mộc hôn mạnh Nhung Cầu ba cái, gã ngẩng đầu lên, miệng dính đầu lông chó kiêu ngạo nói:

- Ai bảo ta sợ chó?

- . . .

Diệp Dương Thành, Lâm Mạn Ny, Tạ Hiểu Di liếc nhau, vai run run.

- Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười to giòn giã vang vọng khắp đường cái.

Cuối cùng Diêu Tông Mộc vẫn ngồi xuống ghế lái phụ, Lâm Mạn Ny ngồi bên cạnh Nhung Cầu, thường thường đưa tay đùa với nó để hóa giải khấn trương khi về “nhà”, vài người trên xe thỉnh thoảng lại trò chuyện, trong lòng mang theo không ít tâm sự.

Diêu gia nằm tại khu Tây Thành trấn Thành Quan Long Hóa, không phải tiểu khu, mà nằm trên đường phố khá cũ, là một ngôi nhà cao bốn tầng, đó là nhà của Diêu Tông Mộc cùng Tạ Hiểu Di.

Ở thời đại bây giờ, chỉ là một chiếc Audi bình thường không đến nỗi làm người chú ý, nhưng nếu xe này có quan hệ đến người quen của họ, như vậy sẽ có thật nhiều đầu đề, miệng của tam cô lục bà thật sự rất ít nhàn rỗi.

Diệp Dương Thành hiển nhiên đã nghĩ qua vấn đề này, vốn ý tứ của hắn cho xe dừng cách Diêu gia xa một chút, điệp thấp cùng Diêu Tông Mộc với Tạ Hiểu Di về nhà, nhưng Diêu Tông Mộc lại lắc đầu, nói thẳng:

- Con rể Diêu gia lái chiếc xe thôi có gì đâu?

Nghe vậy Diệp Dương Thành chỉ có thể gật đầu đáp ứng, sau đó trực tiếp cho xe dừng ngay cửa, đợi khi Diêu Tông Mộc cùng Tạ Hiểu Di bước xuống trước, mấy hàng xóm bên cạnh Diêu gia liền ghé mắt nhìn, thì thầm không biết đang nói gì.

Nhưng bất kể là Diệp Dương Thành hay là Diêu Tông Mộc, đối với tình huống này đã sớm có chuẩn bị, không hề cảm thấy ngoài ý muốn, mà Diêu Tông Mộc nét mặt tỏa sáng chào hỏi vài người hàng xóm...

Tạ Hiểu Di không ngăn cản hành động của Diêu Tông Mộc, nàng cũng nhìn hàng xóm gật đầu mỉm cười, nhưng không nói thêm lời gì, trực tiếp mang theo Diệp Dương Thành cùng Lâm Mạn Ny vào nhà, lưu lại một mình Diêu Tông Mộc đứng bên ngoài trò chuyện với hàng xóm chung quanh.

- Lão Diêu, hai người trẻ tuổi là ai vậy?

Một nữ nhân trung niên ở cách vách đi tới trước mặt Diêu Tông Mộc, đánh giá xe của Diệp Dương Thành, liền lên tiếng hỏi, mọi người đều thật hiếu kỳ, có người có thể không chế thật tốt, nhưng có người thật khó làm được, thật hiển nhiên nữ nhân này thuộc loại thứ hai.

- Phải đó lão Diêu, trước kia chưa từng gặp qua hai người trẻ tuổi kia đâu.

Lại một nam nhân hơn ba mươi đi tới, nghe nữ nhân lên tiếng hỏi, cũng hỏi một câu:

- Thân thích sao?

- Ha ha, cô gái kia là con gái của tôi, mà thanh niên kia là vị hôn phu của con bé.

Diêu Tông Mộc cũng không nghĩ che lấp chuyện gì, giờ phút này nghe họ hỏi cũng không chút kiêng dè, trực tiếp cười a a đáp:

- Nhi đồng đi lạc năm đó của tiểu Tạ tìm được rồi, đêm nay tới nhà tôi uống rượu ah.

- A, chính là cô con gái mà tiểu Tạ thường hay nói sao?

Nữ nhân trung niên chợt nói:

- Được nha lão Diêu, hai vợ chồng anh làm việc thật bí ẩn, vô thanh vô tức tìm được con gái về rồi, chúc mừng chúc mừng...

- Cảm ơn cảm ơn...

Diêu Tông Mộc hớn hở cười nói:

- Về nhà nói với chồng chị một tiếng, đêm nay qua nhà tôi uống rượu, á, tam cô, nhà cô có thân thích hình như chuyên nhận thầu làm tiệc rượu?

- Có có.

Trung niên nữ nhân xưng là tam cô dời ánh mắt khỏi chiếc Audi, gật gật đầu:

- Sao vậy? Đêm nay anh muốn mở tiệc?

521. Chương 471: Khởi Tổ Chu Vệ Quân

- Dù sao cũng là chuyện mừng lớn, cũng nên thông tri thân thích bạn bè một chút đi?

Diêu Tông Mộc cười nói:

- Chị cho tôi số điện thoại thân thích kia, sân bãi trong nhà quá nhỏ, phỏng chừng cần dựng rạp trước cửa, mượn chút đất trống trước nhà tam cô vậy, không thành vấn đề chứ?

- Xem anh nói chuyện kìa, muốn dùng cứ việc dùng đi.

Tam cô thật rộng rãi khoát tay, trong lòng bổ sung: dù sao không phải nhà của tôi...

Chưa đầy một giờ thời gian, tin tức con gái của Tạ Hiểu Di đã tìm được truyền ra, Diệp Dương Thành đang định để Lâm Mạn Ny lên lầu nghỉ ngơi một chút, nhưng sau đó thật nhiều thân thích bạn bè của Diêu gia đi tới nhà nên hắn đành gạt qua ý nghĩ này.

Đây là ông nội, kia là bà nội, người nọ là tam thúc, đây là tứ thẩm...

Một vòng giới thiệu khiến đầu óc hắn choáng váng, nhưng Lâm Mạn Ny lại nhớ kỹ được họ, sau khi giới thiệu một vòng, nàng thật tự nhiên xưng hô trưởng bối, đối với biểu hiện của nàng, thật làm cho hắn thập phần buồn bực.

Tới hơn bốn giờ chiều, ngoài cửa đã được dựng rạp cùng bày bàn ghế, một nhóm thân thích Diêu gia cùng ra tay sắp xếp nấu ăn, phi thường náo nhiệt, cảnh tượng này làm Lâm Mạn Ny không khỏi có chút ngáy ngốc...

Tiếp xúc càng lúc càng nhiều người, mối quan hệ giữa Lâm Mạn Ny cùng Diệp Dương Thành cũng trở thành chủ đề, điều thứ nhất hấp dẫn chú ý là chiếc xe Audi của Diệp Dương Thành, tuy rằng thật thông thường, nhưng giá trị mấy chục vạn, nói rõ điều kiện kinh tế của hắn thật khá.

Điều thứ hai làm họ quan tâm chính là, trước hôm nay Lâm Mạn Ny chỉ là một cô nhi, mà Diệp Dương Thành lại giống như thanh niên đại thiếu nhà giàu, vì sao lại quen biết với một cô nhi đây? Hơn nữa hôm nay còn đi tới gặp mẹ ruột cùng bố dượng của Lâm Mạn Ny...

Dựa theo tập tục, bất kể là nhà trai đi theo nhà gái về nhà, hay nhà gái đi theo nhà trai đến nhà, chỉ cần hai người được trưởng bối trong nhà cho phép, chẳng khác nào tuyên bố chính thức, xem như đã định ra hôn ước.

Đối với cô con gái đột nhiên xuất hiện như Lâm Mạn Ny, thân thích bạn bè của Diêu gia đều đủ xem trọng cùng tươi cười, không khí hòa thuận làm cho Lâm Mạn Ny không nhịn được rơi nước mắt vui sướng...

Cùng thời điểm đó, tại trấn Bảo Kinh cách xa vài trăm cây số, giờ phút này Chu gia như tổ chức đại hội gia tộc, trong một phòng khách nho nhỏ ở lầu một, tụ tập mười mấy người của Chu gia hoặc ngồi hoặc đứng, nhìn thần sắc của họ hiện tại là không cao hứng.

- Vương Tuệ Tuệ, cô đã đến Chu gia, còn mang thai con cháu Chu gia, yên ổn sinh sống không tốt sao? Mới kết hôn được bao nhiêu ngày đã đòi ly hôn, truyền ra ngoài cô bảo mặt mũi Chu gia nên đặt ở đâu?

Đại bá Chu gia bộ dáng mặt to mày rậm, giờ phút này đang cau chặt mày, nhìn Vương Tuệ Tuệ ngồi trên sofa trầm giọng nói.

- Đại bá, nếu khi trước không phải vì muốn yên ổn mà sống, tôi có thể đáp ứng điều kiện kết hôn của Chu gia sao? Nếu không phải vì nhi đồng trong bụng, tôi cũng không nhẫn nhịn đến bây giờ mới nói rõ.

Wang Tuệ Tuệ suy nghĩ cả buổi tối, cuối cùng làm ra quyết định ly hôn, giờ phút này nghe được lời của đại bá Chu gia, thần thái nàng bình tĩnh, ngữ khí có chút bén nhọn đáp lại một tiếng.

- Vậy chiếu theo ý tứ của cô, chúng tôi đồng ý cô tiến vào cửa Chu gia là bởi vì Chu gia xem trọng chiếc xe kia của cô?

Chu gia đại bá rõ ràng có uy vọng cực cao trong Chu gia, hắn ngồi đối diện Vương Tuệ Tuệ, tư thế như hưng sư vấn tội:

- Nếu Chu gia ở trong mắt cô không chịu nổi như vậy, lúc trước cô cần gì phải gả vào Chu gia? Kiểm soát tìm lý do, cũng phải đem sự tình cân nhắc thấu đi? Như vậy chạy đến cũng không sợ mất mặt xấu hổ.

- Đúng vậy, cô ỉn là ai ah? Nếu không phải Vệ Quân nhà này chịu cưới cô, đời này của cô cũng là kẻ ế chồng.

Đứng sau lưng đại bá Chu gia là chị ruột của Chu Vệ Quân, trên mặt nàng lộ ra vẻ khinh thường, hai tay khoanh trước ngực cười nhạo nói:

- Gả vào là phúc khí của cô, làm người đừng không biết đủ, trước tiên suy nghĩ trọng lượng của mình rồi hãy nói.

- Có phải là vì chiếc xe kia hay không, trong lòng chúng ta đều hiểu rõ ràng.

Wang Tuệ Tuệ cũng không nhìn chị ruột của Chu Vệ Quân, ánh mắt nhìn chằm chằm đại bá Chu gia, nhẹ nhàng đưa tay sờ vết thương trên mặt mình, ngữ khí thập phần bình tĩnh:

- Nhiều lời vô nghĩa chẳng có ý nghĩa gì, hôm nay tôi đưa ra ly hôn cũng không phải không có bằng chứng, Chu Vệ Quân đoạt đi một vạn hai ngàn đồng tôi chuẩn bị sinh con, trước khi đi còn để lại vết thương trên mặt tôi, nếu các người thừa nhận mặt mình mù không nhìn thấy, tôi cũng không cần nói lời nào, không cần gì cả lập tức rời đi Chu gia.

- Vương Tuệ Tuệ.

Sắc mặt cha của Chu Vệ Quân tối sầm, mạnh mẽ bước lên một bước, cả giận nói:

- Cô đừng cấp mặt không biết xấu hổ, còn tiếp tục làm đừng trách tôi không khách khí.

- Chu Vệ Quân đã làm gì, trong lòng các người biết rõ.

Vương Tuệ Tuệ khẽ cắn môi, không chút yếu thế nhìn cha chồng, lớn tiếng nói:

- Lễ hỏi của Chu gia các người tôi sẽ trả về, của hồi môn hay đồ cưới khác của tôi không cần, nhưng nhất định phải trả xe lại cho tôi, còn một vạn hai ngàn của tôi, nhất định phải trả lại không thiếu một xu.

- Hừ...

Đại bá Chu gia hừ lạnh một tiếng đứng dậy:

- Nếu không trả đây?

- Tôi sẽ lấy tội ngược đãi khởi tố Chu Vệ Quân.

Vương Tuệ Tuệ không hề sợ hãi, đứng bật dậy chỉ vào vết thương trên mặt mình, cổ nén chua xót trong lòng lớn tiếng nói:

- Hơn nữa tôi là phụ nữ có thai, nếu cân nhắc hình phạt tội thêm một bậc, đến lúc đó chẳng những phải trả hết toàn bộ đồ vật cho tôi, Chu Vệ Quân cũng phải đi ngồi tù.

Lời tuyên bố này khiến người của Chu gia hoảng sợ, nhưng chị của Chu Vệ Quân cũng hiểu chút pháp luật, bước lên hừ lạnh nói:

- Cô có chứng cứ gì chứng minh tổn thương trên mặt cô là do em trai tôi đánh?

- Tôi...

Trong lòng Vương Tuệ Tuệ căng thẳng, nhưng không hề sợ hãi:

- Ai cần cô quản!

- Mẹ nó, tiện nhân, đồ thói hàng, hôm nay tao không giáo huấn mày, tao sẽ không họ Chu!

Ngay khi Vương Tuệ Tuệ còn đang giằng co với Chu gia, ngoài cửa truyền vào tiếng rít gào nổi giận của Chu Vệ Quân:

- Tao đánh chết mày!

Thanh âm rít gào của Chu Vệ Quân vừa vang lên, ngoài cửa truyền ra tiếng vang, rất nhanh Chu Vệ Quân đã xuất hiện trước mặt mọi người, trong tay cầm một cây gậy trúc đặt ngay cửa nhà.

Vừa nhìn thấy Chu Vệ Quân cầm lấy gậy trúc xuất hiện tại cửa nhà, thân thể Vương Tuệ Tuệ run lên bần bật, tối hôm qua chuyện phát sinh trên người nàng, ký ức vẫn còn mới mẻ.

Nhưng nàng cũng biết mình bây giờ không có đường lui, sự tình đã đi tới bước này, còn muốn thu tay lại đã chậm, nếu lúc này nàng lựa chọn chịu thua, thái độ của Chu Vệ Quân ngày sau sẽ càng thêm tồi tệ.

Hơn nữa dựa theo hiểu biết của nàng về Chu Vệ Quân từ sau khi kết hôn, nam nhân này là tên ác ôn mười phần, cho dù hiện tại nàng chịu thua, ở trước mặt trưởng bối trong nhà hẳn không động thủ với nàng, nhưng quay đầu lại chờ đợi nàng sẽ là tra tấn càng thêm thống khổ.

522. Chương 472: Tao Đánh Mày Thì Thế Nào!

Hiểu rõ điểm này, nghĩ thông suốt vị trí của mình hiện tại, lại nghĩ tới đồ vật mình giấu trong túi...trái tim Vương Tuệ Tuệ hạ quyết tâm, ánh mắt thẳng tắp nhìn Chu Vệ Quân, không tránh không né, vững vàng ở nguyên chỗ cũ.

Vương Tuệ Tuệ không biết vừa rồi Chu Vệ Quân ra ngoài uống rượu, giờ phút này tuy thần trí chưa đến mức hồ đồ, nhưng lại nằm trong trạng thái dễ dàng xúc động nhất, từ sau khi kết hôn Vương Tuệ Tuệ bị

hắn đè ép gắt gao, bây giờ lại dùng loại ánh mắt “tôi không sợ anh” nhìn hắn, điều này làm cho hắn cảm thấy phi thường mất mặt, ngay trước mặt mọi người lại giống như bị Vương Tuệ Tuệ đánh cho bạt tai.

Nếu không đánh trả hắn cảm thấy mình thật mất mặt, vì thế hắn cảm tức cầm gậy trúc đi thẳng tới chỗ nàng.

- Tiện nhân, xem hôm nay lão tử có đánh chết mày hay không.

Hắn lớn tiếng giận dữ mắng, đẩy ra mấy anh em họ vốn vờ vịt ngăn cản, rất nhanh đã đi tới cách Vương Tuệ Tuệ chưa đầy ba thước, trong miệng mắng to, cả người mùi rượu.

Nhìn thấy Chu Vệ Quân xông tới, dù đã đến ngay trước mặt của mình nhưng Vương Tuệ Tuệ không hề có ý tránh né, nhưng nàng cũng không trầm mặc, nhìn hắn hô:

- Anh rốt cục có từng xem tôi là vợ anh hay không?

- Vợ? Phi!

Khí thế của Chu Vệ Quân không giảm, dừng cách người Vương Tuệ Tuệ chừng một thước, phun nước bọt vào mặt Vương Tuệ Tuệ, thần tình chán ghét:

- Chỉ mày? Mày cũng không tự soi gương xem bộ dáng của mình, con mẹ nó cho dù mày có đi ra ngoài bán, cũng là mặt hàng không ai muốn, tao lại để ý mày?

Vương Tuệ Tuệ cố nén cơn giận trong lòng mình, cố gắng duy trì bình tĩnh mặt ngoài, cũng không đưa tay lau nước bọt trên mặt, nàng chảy nước mắt:

- Nếu anh không thương tôi, vậy tại sao anh còn muốn lấy tôi?

- Ha ha ha...đàn bà ngu xuẩn, cưới mày là yêu mày sao? Tao phi!

Chu Vệ Quân lại phun nước bọt lên người Vương Tuệ Tuệ, chỉ nghe hắn cười to nói:

- Nếu không nhìn thấy mày có của hồi môn là chiếc xe kia, con mẹ nó mày rửa chân cho tao cũng không có tư cách, tao sao lại yêu mày? Quả thật là chuyện cười.

- Nếu như vậy tôi cũng không cần nói thêm lời gì với anh.

Vương Tuệ Tuệ hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Đêm qua anh cướp đi một vạn hai ngàn đồng, còn có của hồi môn là chiếc xe của tôi, đem tiền cùng xe trả lại cho tôi, chúng ta ly hôn đi.

- Ha ha...

- Ba!

Chu Vệ Quân cười ha ha, đột nhiên vung tay tát vào mặt Vương Tuệ Tuệ, hắn nhéo áo nàng, hung tợn trừng mắt:

- Tiện nhân mày thật đúng là không biết điều, xe hay tiền mày cũng đừng hòng mang đi, mày đã gả vào nhà tao, mày đừng nghĩ lấy được thứ gì rời khỏi, ly hôn có thể, những điều kiện khác không bàn nữa.

- Còn đứa con thì sao?

Má trái của Vương Tuệ Tuệ vốn đã bị thương, giờ phút này lại bị Chu Vệ Quân quạt cái tát, nửa mặt sưng phồng lên, nhưng nàng không khóc ra tiếng, nhìn chăm chú vào hắn hỏi:

- Anh không muốn nhi đồng phải không?

- Ai thích thì lấy đi, tao lấy của nợ này làm gì.

Chu Vệ Quân xuy cười một tiếng:

- Có trời mới biết nó có phải con tao không?

- Chu Vệ Quân!

Vương Tuệ Tuệ biến sắc, thanh âm bén nhọn vang vọng cả nhà:

- Anh đừng ngậm máu phun người!

- Con mẹ nó tao chẳng những ngậm máu phun mày, tao còn đánh mày thì thế nào!

Chu Vệ Quân căn bản không chút kiêng nể vung gậy trúc hung hăng quất lên vai trái Vương Tuệ Tuệ.

- Ba...

- Ah...

Vương Tuệ Tuệ bị đau phát ra tiếng kêu thảm, trên trán tuôn mồ hôi lạnh, nhưng nàng không hề lui về phía sau nửa bước.

Nàng nhìn Chu Vệ Quân, hít sâu một hơi:

- Tôi sẽ đi pháp viện tố cáo anh.

- Ha ha ha...

Chu Vệ Quân cười lên ha hả như phát điên, gậy trúc trong tay quất như mưa lên người Vương Tuệ Tuệ, trong trạng thái gần như điên cuồng này hắn rầm rĩ nói:

- Tao ày đòi tố cáo, tao cho con dâm phụ mày tố cáo, còn muốn tao ngồi tù sao, hôm nay tao không đem mày đánh cho bán thân bất toại con mẹ nó tao không gọi Chu Vệ Quân!

- Ba ba ba...

Gậy trúc không ngừng quất lên người Vương Tuệ Tuệ, tuy làm nàng đau đớn nhưng không đến nỗi bị nội thương.

Chu Vệ Quân đã tính toán, chờ đánh xong sẽ giam giữ Vương Tuệ Tuệ vào phòng, đợi khi nào vết thương lành lại xem nàng đi đâu mà tố cáo hắn.

Nhìn thấy Chu Vệ Quân ngược đánh Vương Tuệ Tuệ, người của Chu gia không ai ra tay can thiệp, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Vương Tuệ Tuệ toàn thân đầy máu, thậm chí chị của hắn còn vỗ tay nói:

- Đánh, đánh chết con tiện nhân này!

Dưới sự dung túng của người nhà, Chu Vệ Quân càng thêm điên cuồng, hắn đột nhiên ném gậy trúc xoay người gạt người nhà lao vào phòng bếp.

- Con mẹ nó tao cắt đầu lưỡi của mày, cắt đứt gân chân của mày, để xem mày còn đòi đi pháp viện tố cáo lão tử...

Trong phòng bếp truyền ra tiếng hô điên cuồng của Chu Vệ Quân, thẳng đến lúc này Chu gia mới nhận ra tình thế nghiêm trọng, bọn hắn vội quay đầu nhìn vào Chu Vệ Quân xách thái đao chạy ra phòng bếp, mà đại bá Chu gia cũng đánh rơi cả điều thuốc lá...

Chu Vệ Quân bị người Chu gia ngăn cản, dùng gậy trúc đánh người cũng được, ly hôn cũng xong, bọn hắn chỉ không muốn trả lại tiền cùng xe cho Vương Tuệ Tuệ mà thôi, không đến nỗi tai nạn chết người, nhưng hiện tại Chu Vệ Quân xách đao, sự tình đã vượt qua sự dự liệu của bọn họ.

Chu Vệ Quân bị ngăn lại, rốt cục Vương Tuệ Tuệ nhận ra tình hình nghiêm trọng, cố nén đau đớn trên người, nàng giãy dụa bật dậy, thừa cơ hội Chu gia ngăn trở hắn, lảo đảo chạy ra khỏi nhà.

Vương Tuệ Tuệ chạy trốn làm người của Chu gia khẩn trương, nhốt trong nhà đánh người còn chưa tính, nếu chuyện này làm ra bên ngoài, bọn hắn biết nhà mình đuối lý, hơn nữa lời hăm dọa khỏi tố của Vương Tuệ Tuệ làm bọn hắn cảm thấy bất an.

Giờ phút này nhìn thấy nàng bỏ chạy, bọn hắn luống cuống, buông lỏng tay Chu Vệ Quân, đại bá tức giận giậm chân, cả giận nói:

- Còn đứng ngây đó làm gì? Truy ah!

- Nga nha...

Hơn mười người Chu gia lúc này mới hồi phục lại tinh thần, buông Chu Vệ Quân nhanh chân chạy ra cửa đuổi theo Vương Tuệ Tuệ.

Lúc này Chu Vệ Quân điên cuồng cầm dao cười ha ha:

- Dâm phụ, mày chạy ah, mày chạy tới chân trời góc biển tao cũng muốn giết mày!

Dứt lời hắn cầm dao đuổi theo.

Bụng của Vương Tuệ Tuệ đã sớm nổi lên, thân hình lại hơi mập, chạy như vậy thập phần bất lợi cho đứa bé trong bụng, nhưng nàng biết Chu Vệ Quân đã điên rồi, nếu nàng không chạy hai mẹ con nàng chỉ sợ nguy hiểm tính mạng.

Nàng vốn đã bị thương, máu tươi tràn ra ướt cả áo bầu, vẫn liều mạng chạy băng băng dưới trời chiều...

Người Chu gia theo sát phía sau, đuổi theo một phụ nữ có thai, sau lưng còn có một nam nhân cầm thái đao truy đuổi tới.

Trường hợp này lập tức gây chú ý cho nhiều người, nhưng không ai đứng ra ngăn cản.

- Di, đó không phải Tuệ Tuệ sao?

Ngô Ngọc Phương đang cầm bó rau đi ra khỏi chợ chợt thấy Vương Tuệ Tuệ đầm máu chạy qua trước mặt mình, sau thoáng ngáy người bà liền ném giỏ rau, vội vàng chạy theo...

523. Chương 473: Thiên Vương Lão Tử Cũng Không Được!

- Người đâu?

Người Chu gia đuổi tới cửa chợ, không còn nhìn thấy thân ảnh Vương Tuệ Tuệ.

Mười mấy người đứng nơi đó thở hổn hển, nhìn khắp xung quanh, cố gắng truy tìm bóng dáng của nàng.

Cùng lúc đó một chiếc xe máy ba bánh màu lam đỗ cách đó không xa chậm rãi khởi động...

- Đát đát đát...

Thanh âm động cơ vang lên đình tại nhức óc.

- Đình đình đông...

Di động chợt reo lên, thân hình Diệp Dương Thành chợt cứng lại, đây là tiếng chuông báo của mẹ hắn, nói cách khác điện thoại là do mẹ hắn gọi tới.

- Ngượng ngùng, tôi nghe điện thoại một chút.

Điện thoại người khác có thể tạm thời không cần để ý tới, nhưng đây là điện thoại trong nhà, đối với hắn mà nói thật ý nghĩa, liền đặt chén rượu xuống đứng lên, cười xin lỗi mọi người, sau đó lấy ra di động đi tới chỗ đỗ xe gần đó.

- Mạn Ny, đều quen thuộc thân thích trong nhà rồi chứ?

Diệp Dương Thành đứng dậy đi nghe điện thoại, Tạ Hiểu Di lập tức ngồi xuống ghế của hắn, nhỏ giọng dò hỏi con gái.

- Mọi người tốt lắm.

Lâm Mạn Ny gật gật đầu, ánh mắt lo lắng nhìn về hướng Diệp Dương Thành đang nghe điện thoại, không biết vì sao nàng đột nhiên có cảm giác bất an, thật giống như đã xảy ra chuyện gì.

Nhỏ giọng nói chuyện với mẹ mình, nhưng ánh mắt nàng thỉnh thoảng nhìn về hướng Diệp Dương Thành, ước chừng hơn ba phút sau cửa xe mở ra, sắc mặt Diệp Dương Thành lạnh lùng bước xuống xe.

Vừa nhìn thấy nét mặt của hắn, trong lòng nàng liền hiểu rõ ràng, nhất định đã xảy ra chuyện. Nàng nhận thức hắn lâu như vậy, chưa từng thấy sắc mặt thế này của hắn, chứng kiến thần sắc lạnh lùng kia, trong lòng nàng run lên bần bật.

Quả nhiên khi hắn đi vào, lại nhìn Tạ Hiểu Di mỉm cười, cúi đầu nhẹ giọng nói bên tai Lâm Mạn Ny:

- Tuệ Tuệ đã xảy ra chuyện, anh phải đi về trước, em đi cùng anh hay là ở lại chơi với cha mẹ vài ngày?

- A?

Nghe được câu hỏi của Diệp Dương Thành, sắc mặt Lâm Mạn Ny cứng lại, lập tức tràn đầy lo âu nhìn hắn:

- Tuệ Tuệ xảy ra chuyện gì?

- Mẹ anh vừa gọi điện thoại, nói Tuệ Tuệ xảy ra chuyện đang ở trong bệnh viện.

Diệp Dương Thành chầm chước một thoáng, tận lực dùng ngữ khí khá nhẹ nhàng nói:

- Em ở lại đây đi, ở cùng bác trai bác gái thêm vài ngày, chờ anh xử lý xong sự tình sẽ về đón em.

- Nhưng mà Tuệ Tuệ...

Tuy Lâm Mạn Ny tâm động, lại lo lắng trạng huống của Vương Tuệ Tuệ, ban đầu đi tham gia hôn lễ, biểu hiện của chú rể quả thật làm nàng lo lắng, tuy nói nàng cùng Vương Tuệ Tuệ kết giao không sâu, nhưng có quan hệ với Diệp Dương Thành, giữa đôi bên xem như không tệ lắm.

- Không có chuyện gì, chuyện này anh có thể xử lý tốt.

Diệp Dương Thành cũng không muốn làm cho Lâm Mạn Ny biết quá nhiều, nói xong câu đó liền ngồi thẳng lại, thần nhiên vô nhẹ vai nàng xem như trấn an, lại cầm chai bia trên bàn nhìn mọi người trên bàn ấy này nói:

- Thật sự là thật xin lỗi, trong nhà xảy ra chút việc, hiện tại cháu cần quay về xử lý, không thể ở lại trong này bởi các vị trưởng bối tận hứng, cháu dùng chai bia này bồi tội với mọi người.

Uống cạn chai bia, người của Diêu gia cũng không làm khó hắn, sau khi tạm biệt mọi người Diệp Dương Thành trực tiếp lên xe, quay đầu xe sưu một tiếng biến mất ở ngã tư đường...

Nhìn thấy tốc độ xe của Diệp Dương Thành, Tạ Hiểu Di không khỏi có chút bận tâm vỗ vỗ cánh tay con gái, nói:

- Mạn Ny, hình như Dương Thành uống thật nhiều rượu đi...

Tạ Hiểu Di vừa nhắc nhở, Lâm Mạn Ny liền lo lắng, đưa mắt nhìn theo phương hướng chiếc xe biến mất, hai tay siết chặt dưới bàn...

Ngô Ngọc Phương gọi điện thoại tới báo cho Diệp Dương Thành mình gặp được Vương Tuệ Tuệ toàn thân đầy máu đang liều mạng chạy trên đường phố, sau đó bà ném bỏ giỏ rau đuổi theo, lại đưa Vương Tuệ Tuệ lên một chiếc xe ba bánh.

Khi xe ba bánh rời khỏi chợ, bà còn nhìn thấy mười mấy nam nữ già trẻ đuổi tới cửa chợ, bà còn nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi cầm thái đao trong tay đuổi qua.

Điều này làm Ngô Ngọc Phương hoảng hồn, nhanh chóng thúc giục tài xế thoát khỏi hiện trường, đợi khi đưa Vương Tuệ Tuệ về tới Diệp gia, nàng đã hôn mê, Ngô Ngọc Phương không dám lãnh đạm lập tức cản lại một chiếc taxi, đưa nàng đến bệnh viện trấn, sau đó gọi điện cho Diệp Hải Trung còn đang ở trong cửa hàng.

Sau khi đưa Vương Tuệ Tuệ nhập viện, lúc này Ngô Ngọc Phương mới thương lượng với chồng mình một phen, cuối cùng quyết định gọi điện cho Diệp Dương Thành.

Dù sao Vương Tuệ Tuệ cũng là nhân viên của con trai, hơn nữa quan hệ thật hòa hợp với Diệp gia, theo lời của Ngô Ngọc Phương, bà xem Vương Tuệ Tuệ như con gái mình, ngày thường cũng hay gọi điện thoại trò chuyện, lần này xảy ra chuyện làm bà hoảng hốt không thôi.

Hiện tại Vương Tuệ Tuệ còn đang được cấp cứu, nhưng bác sĩ đã nói qua nhi đồng có thể gặp nguy hiểm, trước mắt dù đang tận lực cứu chữa nhưng có thể cứu được hay không chính bác sĩ cũng không dám nắm chắc.

Hơn nữa Vương Tuệ Tuệ vẫn còn đang hôn mê, mà hai vợ chồng Diệp Hải Trung lại không biết chuyện gì đã xảy ra với nàng, nhóm nam nữ già trẻ đuổi theo nàng lại là ai? Nam nhân cầm dao là ai? Vì sao bọn hắn phải đuổi theo nàng, vì sao giống như muốn giết người?

Bọn họ không hiểu rõ ràng, nhưng điều này cũng không đại biểu bản thân Diệp Dương Thành không biết.

Trên đường lái xe quay về trấn Bảo Kinh, Diệp Dương Thành quay đầu nhìn thoáng qua Nhung Cầu ngồi băng sau, sắc mặt âm lãnh, ngữ khí lại bình tĩnh làm người sợ hãi, nói với nó:

- Điều tra một chút chuyện gì đã xảy ra, con chó phụ trách bảo hộ Vương Tuệ Tuệ, lúc nàng xảy ra sự cố nó bị mù mắt sao?

Ngữ khí thật bình tĩnh nhưng lời nói thật băng sương làm Nhung Cầu không nhịn được rung mình, không dám nói lời nào liền trầm thấp ô ô vài tiếng sau đó liên hệ bộ hạ của mình hiểu biết từ đầu đến cuối sự tình.

Rất nhanh, Nhung Cầu đã nhận được tình báo, nhìn Diệp Dương Thành sửa hai tiếng:

- Gâu gâu...

- Nói chuyện đi.

Ánh mắt Diệp Dương Thành nhìn thẳng phía trước, khống chế tốc độ xe 150km/h, bay nhanh thẳng tiến.

Nghe mệnh lệnh, Nhung Cầu rốt cục mở miệng, thanh âm vang vọng trong xe:

- Chủ nhân, đã biết rõ sự tình. Con chó phụ trách bảo hộ Vương Tuệ Tuệ nói, lúc nàng xảy ra sự cố đang ở nhà của cha chồng nàng, nhưng lúc đó cửa lớn khóa chặt, mà Vương Tuệ Tuệ cũng không kêu cứu, nó lại ở cách nhà khá xa cho nên không chú ý chuyện xảy ra bên trong nhà.

- Nhưng nó cũng có nói, sau đó nghe được tiếng mắng của chồng Vương Tuệ Tuệ, chờ khi nó chuẩn bị xông vào thì đã nhìn thấy Vương Tuệ Tuệ từ trong nhà bỏ chạy ra ngoài, thân hình đầy máu.

Nhung Cầu nói:

- Nó đuổi theo Vương Tuệ Tuệ, thẳng đến khi nhìn thấy mẹ của ngài cứu nàng...

- Chu Vệ Quân...

Nghe xong Nhung Cầu báo cáo, Diệp Dương Thành vỗ mạnh tay lái, trầm giọng nói:

- Người sẽ vì hành vi ngu xuẩn của người mà trả giá thật nhiều!

Thanh âm cực kỳ trầm thấp, lời nói lại tràn ngập sát ý, Nhung Cầu không dám mở miệng nói gì, thật cẩn thận nằm úp sấp, thậm chí còn không dám thở mạnh.

524. Chương 474-1: Xem Hắn Còn Có Thể Vô Sĩ Tới Mức Độ Nào (thượng)

Tính cách bao che khuyết điểm của Diệp Dương Thành, chẳng những nhóm linh bộc thần sử đều hiểu biết, ngay cả Nhung Cầu cũng hiểu được rõ ràng, động tới người của hắn...Quả thật không khác gì là muốn chết!

Mà đối với Diệp Dương Thành mà nói, hắn xem trọng Vương Tuệ Tuệ, dù sao nàng là nhân viên của hắn, không ai được động nàng, dù là thiên vương lão tử cũng không được!

Nếu như nói Chu gia lấy đi đồ cưới, nhưng đối đãi tốt với Vương Tuệ Tuệ, Diệp Dương Thành cũng sẽ không nhúng tay vào việc nhà của nàng, nhưng hiện tại Chu gia lấy được đồ cưới nhưng lại ngược đãi nàng đầy thương tích, ngay cả nhi đồng cũng có thể không giữ lại được...

Đừng nói quan hệ bạn thân giữa hần cùng nàng, cho dù là người xa lạ, Diệp Dương Thành cũng tuyệt đối không trơ mắt mà nhìn, trước kia hần làm việc thiện có lẽ vì công đức huyền diệu, nhưng hiện tại hần có ý nghĩ khác hần.

- Sưu...

Tốc độ xe càng lúc càng nhanh, hần hoàn toàn không hề nhìn tới cameras giao thông chụp ảnh xe mình.

Vào lúc này, bên trong phòng cấp cứu bệnh viện trấn Bảo Kinh...

Vương Tuệ Tuệ hoàn toàn hôn mê sâu, nữ bác sĩ chủ trị nhìn vết thương ghê người trên thân thể nàng, không khổng chế được cảm xúc thấp giọng mắng:

- Đây là tên hỗn đản lòng dạ hiểm độc nào đã hạ thủ, đây là một con người, còn là một phụ nữ có thai, không phải súc sinh ah...

- Cho dù là súc sinh cũng không nên ngược đãi như vậy đi.

Một tiểu hộ sĩ rửa sạch vết thương trên người Vương Tuệ Tuệ, không nhịn được bổ sung một câu:

- Xuống tay quả thật là không phải người!

- Trước tiên xử lý tốt vết thương trên người nàng, động tác nhanh một chút.

Nữ bác sĩ cau mày, nói:

- Phải toàn lực bảo trụ đứa bé trong bụng nàng, nhanh!

Mọi người đều bận rộn, không ai chú ý tới mí mắt Vương Tuệ Tuệ chợt run rẩy...

Đèn mổ đột nhiên hiện ra một luồng điện trong suốt, dùng tốc độ mà người thường không thể nhìn thấy sủu sủu rơi xuống đầu Vương Tuệ Tuệ, nhanh chóng dung nhập vào làn da của nàng, sau đó vô ảnh vô tung biến mất.

Công tác cấp cứu vẫn đang khẩn trương, đèn mổ bắn ra luồng điện ngày càng thêm dày đặc...

Đợi khi cấp cứu chấm dứt, trên trán Vương Tuệ Tuệ hiện ra một đạo ánh sáng, mơ hồ ẩn hiện bên dưới trán, rất nhanh liền khuếch tán, cuối cùng mất đi bóng dáng.

Diệp Dương Thành lái xe từ huyện Ôn Nhạc chạy tới huyện Long Hóa Cù Hằng thị khoảng hơn năm giờ, mà từ huyện Long Hóa quay về trấn Bảo Kinh huyện Ôn Nhạc chỉ dùng hai giờ thời gian, tốc độ nhanh tới gấp đôi.

- Dát chi...

Thanh âm tiếng phanh xe chói tai vang lên ngay cửa bệnh viện trấn, hơn mười giờ đêm người bệnh hoặc người nhà bệnh nhân còn đang xếp hàng lấy thuốc hoặc làm thủ tục đều đưa mắt nhìn ra, nhưng khi ánh mắt họ nhìn thấy rõ chiếc xe, Diệp Dương Thành đã xuất hiện ngay trong đại sảnh bệnh viện, đi thẳng về phòng sản sóc đặc biệt.

Nhìn thấy hành động gấp gáp của hần, mọi người không khỏi ngáy ra, hồi lâu có một nam tử chợt thở dài, nói:

- Có lẽ trưởng bối trong nhà hần xảy ra chuyện đi...

- Đứa nhỏ này thật sự hiếu tâm.

Một lão thái thái tóc bạc nhìn theo bóng lưng đi xa của Diệp Dương Thành tán thưởng một câu, thần tình hâm mộ...

Diệp Dương Thành chạy nhanh lên bậc thang, khi đi tới phòng sản sóc đặc biệt thì Vương Tuệ Tuệ cũng vừa tỉnh lại, đang nằm trên giường nhỏ giọng nói chuyện với Ngô Ngọc Phương.

Diệp Dương Thành đẩy cửa phòng bệnh, vừa đi vào liền mở miệng:

- Mẹ, Tuệ Tuệ thế nào?

- Bác sĩ nói không có gì đáng ngại.

Đột nhiên nghe được thanh âm của con trai, Ngô Ngọc Phương cũng không kinh ngạc, lập tức đứng lên nói:

- Nhưng có thể phải lưu lại vết sẹo.

- Nhi đồng thế nào đây?

Diệp Dương Thành nhìn Vương Tuệ Tuệ cười, đưa tới ánh mắt trấn an, lại tiếp tục hỏi:

- Nhi đồng không có sao chứ?

- Tuệ Tuệ vận động quá mức độ, cũng may thể cốt mạnh khỏe, không tạo thành ảnh hưởng quá lớn với nhi đồng.

Ngô Ngọc Phương nghiêng đầu nhìn thoáng qua Vương Tuệ Tuệ, sau đó nói:

- A Thành, Tuệ Tuệ nói thế nào cũng là bạn học của con, còn làm việc cho con, lần này xảy ra chuyện lớn như vậy, con cũng không thể mặc kệ.

- Mẹ nuôi, con...

Vương Tuệ Tuệ đang định mở miệng nói gì đó, lại bị Diệp Dương Thành xua tay cắt đứt.

- Mẹ, mẹ còn không biết con trai của mình sao? Nếu chuyện này mà con cũng không quản, Tuệ Tuệ chẳng phải bị tên súc sinh kia không công khi dễ sao? Hơn nữa con không phải vừa nghe tin Tuệ Tuệ xảy ra sự cố, lập tức chạy về sao? Mẹ nhanh chóng nói con nghe chuyện gì xảy ra, sáng mai con sẽ đi tìm hẩn tính sổ.

Nói xong lời này, Diệp Dương Thành đột nhiên nhớ ra chuyện gì, ngăn người, nhìn Vương Tuệ Tuệ:

- Tuệ Tuệ, vừa rồi cô gọi mẹ của tôi...là gì?

- Ác, chuyện này mẹ đang định nói với con đâu.

Không đợi Vương Tuệ Tuệ mở miệng giải thích, Ngô Ngọc Phương đã cười nói:

- Trải qua cha mẹ thương lượng, cha mẹ quyết định nhận Tuệ Tuệ làm con gái nuôi, trước kia sinh Cảnh Long đã mong có con gái, nhưng không nghĩ tới sinh ra hai thằng nhóc tui con, hiện tại cha mẹ nhận con gái nuôi, con không có ý kiến đi?

- Mẹ...

Diệp Dương Thành đỡ khóc đỡ cười:

- Nếu mẹ cùng cha đều đã quyết định, kể làm con còn có thể có ý kiến gì đây?

Nói tới đây hẩn nhìn qua Vương Tuệ Tuệ, trầm ngâm một lát, nói:

- Đợi ngày mai giải quyết xong chuyện của Tuệ Tuệ, con sẽ cho người đặt mười bảy mười tám bàn trong nhà hàng, mời toàn bộ thân thích tới tham dự.

Đối với việc cha mẹ muốn nhận Vương Tuệ Tuệ làm con gái nuôi, Diệp Dương Thành không có ý kiến gì, cha mẹ đã nói ra khỏi miệng, dù hẩn không đồng ý, hữu dụng sao? Huống chi Vương Tuệ Tuệ cũng không phải cô gái xem trọng tiền tài hay bộ đồ, trong nhà có thêm em gái kết nghĩa, tựa hồ cũng không phải là chuyện xấu.

Mà Ngô Ngọc Phương lập tức gạt đầu cười, điều kiện trong nhà không tệ, làm mâm cỗ cũng không chuyện gì lớn, còn có thể để Tuệ Tuệ nhận thức được Diệp gia xem trọng nàng, có sao mà không làm đây?

Diệp Dương Thành kéo ghế ngồi xuống bên giường, nói:

- Hình như cô nhỏ hơn tôi vài tháng đi?

- Phải...anh lớn hơn tôi vài tháng.

Tuy rằng toàn thân tổn thương, nhưng tính cách Vương Tuệ Tuệ cũng không thay đổi bao nhiêu, nghe hắc hắc liền trừng mắt nói:

- Sau này tôi có phải nên sửa miệng gọi anh là ca ca nuôi không?
- Khụ...nhét thêm chữ “nuôi” thật khó nghe.

Diệp Dương Thành ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói:

- Trực tiếp gọi ca ca đi, từ nhỏ tôi không có em gái, bao nhiêu tuổi lại có thêm em gái kỳ thật không tệ lắm.
- Ha ha...

Vương Tuệ Tuệ khẽ cười một tiếng, sắc mặt nghiêm nghị:

- Từ nhỏ tôi cũng không có ca ca, lớn như vậy có thêm ca ca kỳ thật cũng rất tốt.
- ...

Diệp Dương Thành lật mắt, bại trận.

Hắc đứng dậy, nhìn mẹ mình, nói:

- Mẹ, giờ này không còn sớm, mẹ nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi đi, tối nay con ở lại đây là được rồi, mẹ xem thế nào?
- Vậy...được rồi.

Ngô Ngọc Phương cũng không do dự quá lâu, nghĩ nghĩ lại gật đầu, nói:

- Sáng mai mẹ đun canh gà cho Tuệ Tuệ, cùng mang qua đây.
- Cần con đưa mẹ về không?

Diệp Dương Thành cười hỏi.

525. Chương 474-2: Xem Hắc Còn Có Thể Vô Sĩ Tới Mức Độ Nào (hạ)

- Không cần.

Ngô Ngọc Phương lắc đầu, chỉ vào trán hắc, nói:

- Mẹ bao nhiêu tuổi rồi, còn cần con tiễn? Con ở lại cùng Tuệ Tuệ đi, có việc nhớ gọi bác sĩ.
- Dạ, đã biết.

Diệp Dương Thành đáp ứng một tiếng.

Tiến mẫu thân rời khỏi phòng bệnh, Diệp Dương Thành quay lại tùy tay đóng cửa phòng, kéo ghế ngồi bên cạnh giường, hỏi:

- Người nhà của em sao còn chưa tới đây?
- Không dám nói cho họ biết.

Vương Tuệ Tuệ cũng không né tránh, thản nhiên nói:

- Tính tình cha em nóng nảy, nếu cho cha biết nhất định đi tìm Chu gia đánh nhau, đến lúc đó sự tình càng khó thể thu thập.

Câu trả lời của nàng làm Diệp Dương Thành có chút ngoài ý muốn, ngay lúc này nàng còn nhớ tới đại cục, trước kia hắc thật sự quá xem thường nàng, nhưng từ trong lời nói của nàng hắc nghe được một ý tứ khác, hồ nghi đánh giá Vương Tuệ Tuệ, hỏi:

- Có phải em có dự tính gì hay không?

- A, anh nghĩ rằng em ngu xuẩn như vậy?

Vương Tuệ Tuệ cười tự đắc, chỉ vào di động đặt trên tủ ti vi, nói:

- Ở trong đó có ghi âm lời nói của Chu gia, đây là chứng cứ tốt nhất, ngày mai em sẽ nhờ người viết đơn kiện, tố cáo Chu gia.

- Tố cáo Chu gia có chỗ tốt gì cho em?

Diệp Dương Thành trầm ngâm một lát, nhìn nàng hỏi:

- Chỉ là muốn lấy về chiếc xe của em sao?

- Anh biết?

Vương Tuệ Tuệ có chút kinh ngạc.

- Đoán.

Diệp Dương Thành lắc đầu, nói:

- Kỳ thật khi anh nhìn thấy chiếc xe kia, đã cảm thấy sự tình không đúng, nhưng lúc đó thái độ của em kiên quyết như vậy, anh lại không tiện ngăn cản, không nghĩ tới kết hôn chưa bao lâu, súc sinh Chu Vệ Quân đã vạch mặt.

- Kỳ thật đêm tân hôn hấn cũng đã trở mặt.

Khi Vương Tuệ Tuệ nói ra lời này, diễn cảm thật bình tĩnh:

- Đêm hôm đó sau khi mọi người đều rời đi, hấn đã đi theo mấy phù rể đến khách sạn ở, kỳ thật từ khi kết hôn đến bây giờ, em chỉ ngủ một mình.

- Người của Chu gia đồng ý cho Chu Vệ Quân kết hôn với em, chính là vì đồ cưới?

Tuy Diệp Dương Thành sớm đoán ra chuyện này, nhưng cũng có chút khó thể nhận:

- Người Chu gia vô sỉ như vậy?

- Còn vô sỉ hơn anh tưởng tượng.

Vương Tuệ Tuệ không chút kiêng dè, nói:

- Ngay cả tiền em chuẩn bị dùng sinh con, đều bị Chu Vệ Quân cướp ra ngoài ăn chơi đàn đúm, hôm nay khi Chu Vệ Quân đánh em, người của Chu gia có mặt nhiều như vậy, nhưng không có một người nào đi lên ngăn cản, tóm lại...em đã hoàn toàn nhìn thấu Chu gia cùng Chu Vệ Quân, bọn hấn không quan tâm con dâu người vợ như em, em cũng không cần bọn hấn.

- Nói rất đúng.

Diệp Dương Thành vỗ vỗ tay:

- Vậy thì đồng em định làm thế nào?

- Anh nói em còn có thể làm sao?

Vương Tuệ Tuệ nháy mắt:

- Làm người mẹ độc thân kỳ thật rất tốt, nhưng mà lão...lão ca, anh cũng không được chờ khi nào em xuất viện ly hôn lại đuổi việc em, bằng không em gái nuôi của anh cùng cháu của anh không có tiền ăn cơm.

Nhìn thoáng qua vẻ mặt mang ý cười của nàng, Diệp Dương Thành khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Em ngủ đi, sáng sớm mai anh cùng em đến Chu gia...

Thoáng nhắm mắt lại, trong mắt lướt qua lãnh mang dày đặc:

- Anh thật muốn nhìn xem, người của Chu gia còn có thể vô sỉ tới trình độ nào!

Có lẽ Vương Tuệ Tuệ thật sự quá mệt mỏi, Diệp Dương Thành lại mang đến cho nàng cảm giác thật an toàn, chỉ nói thêm vài câu nàng đã ngủ thật say.

Ngay khi Diệp Dương Thành dự định ngồi xếp bằng trên mặt đất tu luyện Cửu Tiêu Thần Quyết, thế nhưng hần lại chợt phát hiện một đạo lam sắc quang lượng từ trên trán Vương Tuệ Tuệ chợt lóe lên, tuy rằng chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, nhưng hần lại thấy thật rõ ràng, hần có thể xác định đây tuyệt đối không phải ảo giác của mình, lam sắc quang lượng kia rõ ràng có tồn tại.

Hần đột nhiên bật dậy, vẻ mặt kinh nghi bất định nhìn Vương Tuệ Tuệ đang ngủ say, trong lòng tăng thêm vài phần khẩn trương cùng bất an.

Đạo lam sắc quang lượng rõ ràng không thuộc về người bình thường, mà nếu trên thân người thường xảy ra tình huống gì vượt qua giới hạn hiểu biết...như vậy người này không phải là người thường, mà là dị nhân!

Diệp Dương Thành lại là ai? Đã có mấy ngàn dị nhân chết trong tay hần, Cửu Tiêu Thần Cách hạn chế dị nhân, một khi phát hiện trong 24h phải làm ra quyết định, có thể cướp đoạt năng lực dị hóa của đối phương, còn có thể trực tiếp gạt bỏ đối phương.

Nhìn thấy Vương Tuệ Tuệ xuất hiện tình huống dị thường, trên mặt Diệp Dương Thành hiện tia ngưng trọng, chẳng lẽ vì Chu Vệ Quân ngược đãi nàng, kích hoạt gien dị hóa trong người nàng, làm cho nàng biến thành dị nhân sao?

Nhưng Diệp Dương Thành lại không nghe Cửu Tiêu Thần Cách nhắc nhở nêu lên, ngoại trừ gia tăng công đức huyền diệu hần cũng không nhận được nêu lên nào khác, nói cách khác...Vương Tuệ Tuệ không phải dị nhân, ít nhất bây giờ còn chưa phải.

Nghĩ thông suốt chuyện này, tuy Diệp Dương Thành vẫn lo lắng như trước, nhưng đã chậm rãi bình tĩnh lại, cho dù lần này Vương Tuệ Tuệ bị biến thành một dị nhân ngoài ý muốn, hần cũng có thể cướp đoạt năng lực dị hóa của nàng mà không cần phải gạt bỏ nàng.

Ánh mắt lướt qua người Vương Tuệ Tuệ, hần muốn tiếp tục tìm kiếm đạo lam sắc quang lượng kia, nhưng đạo quang lượng tựa hồ đã ẩn nấp, không thấy tiếp tục xuất hiện.

Nếu lúc này hần xúc mền, nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện đạo lam sắc quang lượng không biến mất, mà đang dừng lại trên cánh tay trái của Vương Tuệ Tuệ, thông thả di động, vết thương trên tay trái của nàng chậm rãi khôi phục lại, mặc dù còn chưa thể hoàn toàn tiêu trừ vết thương, nhưng đã hòa dịu được cảm giác đau đớn.

Đợi mãi đến rạng sáng, Diệp Dương Thành đã ngồi xếp bằng tiến vào trạng thái tu luyện, lam sắc quang lượng đã chạy qua một vòng khắp các vết thương trên người Vương Tuệ Tuệ, tiếp theo nhanh chóng chạy về hướng đầu của nàng, ngay sau đó...

- A...

Một thanh âm kêu rên thống khổ vang trong phòng bệnh, Diệp Dương Thành liền bị đánh thức, mạnh mẽ mở mắt, hiện trong mắt hần là một cảnh tượng phi thường quỷ dị.

Đầu của Vương Tuệ Tuệ bị một mạng lưới điện vòng bao phủ, da mặt của nàng vặn vẹo cực độ, tựa hồ đau đớn nói không nên lời.

Ngay khi Diệp Dương Thành định xua tan mạng lưới điện vòng, nó đột nhiên co rút lại, trống rỗng biến mất vô ảnh vô tung.

Diệp Dương Thành đứng dậy, có chút kinh ngạc nhìn Vương Tuệ Tuệ đã yên tĩnh trở lại, trong lúc nhất thời không hiểu được là chuyện gì xảy ra, nhưng trực giác nói cho hần biết Vương Tuệ Tuệ nhất định đã xảy ra biến hóa mà người thường không cách nào hiểu biết.

Nhưng Cửu Tiêu Thần Cách lại không có bất kỳ nêu lên, thật giống như Vương Tuệ Tuệ đã bị quên lãng, đối với những phát sinh trên người nàng hoàn toàn thờ ơ.

Lúc này Vương Tuệ Tuệ chợt mở mắt, theo bản năng đưa tay sờ lên trán của mình, nàng cảm thấy được mình giống như bị thoát lực, thân hình yếu đuối không cách nào cử động.

Nàng nhìn qua Diệp Dương Thành, hỏi:

- Lão...lão ca, vừa rồi em không có nói gì đi?
- Không có.

Diệp Dương Thành lắc đầu, nhưng trong lòng chợt nhủ thầm: chỉ là xảy ra một ít tình huống cổ quái...

526. Chương 475: Em Làm Gì Với Anh?

- Nha...

Vương Tuệ Tuệ như có suy nghĩ gì gật gật đầu, khi nhìn qua Diệp Dương Thành thấy hắn đã ngồi xuống ghế, vào lúc này...

- Phát hiện một luồng sóng điện não dị thường đang phân hình não bộ người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách, thỉnh lựa chọn ngăn cản hoặc phản kích?

Cửu Tiêu Thần Cách đột nhiên nêu lên dòng chữ chưa từng thấy từ trước tới nay, nhìn thấy nêu lên, Diệp Dương Thành thoáng sửng sốt, lại đưa ánh mắt sắc bén nhìn qua Vương Tuệ Tuệ.

Đồng thời hắn lựa chọn ngăn cản.

Sóng điện não dị thường xâm nhập vào đại não của hắn bị ngăn cản bên ngoài, nhưng ánh mắt sắc bén tránh Vương Tuệ Tuệ khiến cho nàng phi thường khó chịu.

Nàng nhìn Diệp Dương Thành, kỳ quái hỏi:

- Anh làm sao vậy?
- Em đã làm gì với anh?

Bị người phân hình não bộ, tình huống này trước kia chưa từng xảy ra, mà nghĩ tới trạng huống dị thường của Vương Tuệ Tuệ khi này, hắn thập phần khẳng định là nàng làm, hiện tại làm cho hắn thật sự không thoải mái.

- Em làm gì anh?

Nghe Diệp Dương Thành hỏi, thần sắc Vương Tuệ Tuệ mơ hồ, đáp:

- Em chỉ đang nghĩ, hiện tại trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì, đâu có làm gì đâu.
- Thật sự không làm gì?

Về mặt Diệp Dương Thành hồ nghi.

Nhưng Vương Tuệ Tuệ lại nhìn thẳng vào mắt hắn, thập phần khẳng định gật đầu:

- Thật sự không làm gì cả.
- Kỳ quái...

Diệp Dương Thành tin lời của nàng, nhưng vừa rồi Cửu Tiêu Thần Cách đã nêu lên, đương nhiên phải có lý do, nếu không phải nàng làm, là ai dùng sóng điện não phân hình não bộ của hắn đây?

Trầm mặc chừng nửa phút, hai mắt hắn chợt tỏa sáng, nhìn Vương Tuệ Tuệ nói:

- Hiện tại anh gọi một nữ y tá vào phòng, đợi khi nàng đi vào, em chỉ cần nghĩ trong lòng nàng đang suy nghĩ chuyện gì đây? Nhớ kỹ, mặc kệ xảy ra chuyện gì em nhất định phải trấn tĩnh một chút, ngàn vạn lần đừng lên tiếng.

- Em...

Vương Tuệ Tuệ nhất thời không hiểu Diệp Dương Thành muốn làm gì, nhưng trực giác nói cho nàng biết Diệp Dương Thành làm vậy khiến cho nàng sẽ hiểu được điều gì đó, tín nhiệm hẳn, nàng thoáng chần chờ, khẽ gật đầu:

- Anh gọi đi.

Diệp Dương Thành bấm nút đỏ trên đầu giường, rất nhanh có một nữ y tá hơn bốn mươi gõ cửa phòng bệnh, đi vào phòng, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Nghe nữ y tá hỏi, Diệp Dương Thành vì muốn tranh thủ thêm nhiều thời gian cho Vương Tuệ Tuệ, lập tức đứng lên cười hỏi:

- Đồng chí, tôi có thể hút thuốc trong phòng không? Tôi bị nghiện thuốc lá...

- Anh...

Sắc mặt đang cười gượng của nữ y tá đột nhiên tối đen, nặng nề nói:

- Không được.

Ngay lập tức nàng bỏ ra khỏi phòng...

Diệp Dương Thành có chút buồn cười nhìn thoáng qua bóng lưng của nàng, sau đó quay đầu lại nhìn Vương Tuệ Tuệ, chợt thấy nàng thần sắc đỏ hồng, tựa hồ thật phần khởi.

- Đã phát hiện sao?

Nàng trà uống một hớp, hẳn đột nhiên hỏi.

- Dạ.

Vương Tuệ Tuệ gật mạnh đầu, tỏ vẻ khẳng định.

- Vậy vừa rồi em nhìn thấy gì?

Diệp Dương Thành cảm thấy dùng sóng điện não phân hình não bộ của người khác, hẳn là rình xem trí nhớ người khác, hoặc là ý tưởng nhất thời của họ.

Mà sự thật chứng minh hẳn đoán đúng, Vương Tuệ Tuệ đỏ mặt nhìn hẳn, nói:

- Nàng có vẻ mất kiên nhẫn, là vì trước khi nàng vào phòng, nàng đang ở phòng trực ban, còn đang xem phim sex Âu Mỹ người thú giao...

- Phốc...

Phun ra ngụm trà, Diệp Dương Thành nhìn Vương Tuệ Tuệ, dở khóc dở cười nói:

- Nàng xem thì xem thôi, em lại phần khởi cái gì?

- Bởi vì thật phần khích.

Vương Tuệ Tuệ say mê:

- Trước khi nàng vào đây, vừa lúc đang nhìn bộ phận đặc sắc nhất, hơn nữa trong đầu nàng đang ảo tưởng cùng với một con chó săn nhà nàng làm...

- ...

Diệp Dương Thành vỗ trán, nhất thời không biết nói gì nhìn trời.

Hai người ước chừng trầm mặc vài phút, Vương Tuệ Tuệ lần đầu tiên rình xem trí nhớ của người khác, hơn nữa hiểu biết được ý tưởng của người ta, lúc này đã chậm rãi thanh tỉnh lại.

Nàng thẳng tắp nhìn Diệp Dương Thành, đột nhiên hỏi:

- Vừa rồi anh biết em có...ân, là đặc dị công năng này sao?

- Có thể nói vậy.

Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, bỏ chén trà sang bên, trong đầu lại phi thường nghỉ hoặc...

Vương Tuệ Tuệ gặp họa đắc phúc, có năng lực phân hình não bộ trí nhớ của người khác, còn nhìn thấy ý tưởng của đối phương, điều này chẳng lẽ còn chưa tính là năng lực dị hóa sao?

Nếu như là phải, vì sao Cửu Tiêu Thần Cách lại không nhắc tới? Nếu không phải...loại năng lực đặc thù này của nàng phải giải thích như thế nào? Chẳng lẽ như lời nàng nói, đây là đặc dị công năng mà dân gian truyền lưu?

Trong đầu có chút ngơ ngẩn, nhưng hần lập tức phát hiện năng lực này của nàng đối với hần rất tốt...

Đây quả thật là đại sát khí trong chuyện kinh doanh ah!

Nghĩ đến đây, hần nhìn Vương Tuệ Tuệ:

- Tuệ Tuệ, anh có lời muốn nói với em...

Một đêm hai người không ngủ, tựa hồ đã quên việc cần làm ngày mai, toàn tâm bàn bạc chuyện kiếm tiền, tiến hành xâm nhập nghiên cứu.

Lúc này chuyện phát sinh trên người nàng làm cho Vương Tuệ Tuệ có một cảm giác chán ghét đối với nam nhân, chỉ riêng hoàn toàn tín nhiệm Diệp Dương Thành, nàng biết mình sắp phải ly hôn, muốn làm cho cuộc sống của bản thân cùng nhi đồng thật tốt, nhất định phải có tiền, mà còn phải sống thật tôn nghiêm, nhất định phải có được sự nghiệp của mình.

Mặc dù nàng vẫn còn u mê đối với hết thảy chuyện phát sinh trên người mình, không biết vì sao mình đạt được năng lực đặc dị như vậy, cũng không biết vì sao lại có thể sử dụng trên thân người khác mà lại không có tác dụng gì trên thân Diệp Dương Thành.

Nhưng nàng hiểu thật rõ ràng năng lực này có ý nghĩa thế nào với nàng, cũng hiểu rõ ràng mình có thể lợi dụng năng lực này đi làm chuyện như thế nào.

Đúng như lời nói của Diệp Dương Thành, chỉ cần nàng nguyện ý, nàng tùy thời có thể đi tham gia phòng vấn của tập đoàn lớn, sau đó lợi dụng năng lực của mình lấy được đề bạt, cũng có thể vay tiền ngân hàng sau đó tự mình ra ngoài buôn bán, không cần nói đầu xa, cho dù mở tiệm thời trang mà nàng rất quen thuộc, vô luận là nhập hàng, tiêu thụ, đều sẽ vô cùng thuận lợi.

Được Diệp Dương Thành chỉ dẫn, Vương Tuệ Tuệ liền biết tiềm lực của mình, nhưng nàng cũng nhìn thấu ý tưởng không hề che giấu của Diệp Dương Thành, mà nàng đã nhìn thấu nhân tình ấm lạnh, hiểu được bản thân khi rơi vào thời khắc nguy nan lại có người bạn vội vã quay về giúp đỡ là chuyện hiếm thấy thế nào, huống chi bây giờ nàng được Diệp gia thu làm con nuôi, Diệp Dương Thành cũng đã trở thành anh kết nghĩa của nàng.

Nhờ có quan hệ này điều hòa, nàng lại có cảm giác thật thân thiết với Diệp Dương Thành, cho nên nàng không chút do dự biểu lộ lập trường của mình, chỉ cần Diệp Dương Thành cần nàng hỗ trợ, nàng tuyệt không từ chối.

Dưới lòng tín nhiệm tiên quyết, hai người lại cùng nhau thảo luận, Vương Tuệ Tuệ đột nhiên nói:

- Kỳ thật chỉ cần tài chính sung túc, trên đời này cũng không có sinh ý nào không làm được.

Diệp Dương Thành còn đang rối rắm nên kinh doanh ngành gì chợt tỉnh ngộ, gật gật đầu:

- Đúng vậy, huyện Ôn Nhạc có trên ngàn xí nghiệp, vô luận là gia công hoặc tự mình nghiên phát, xét đến cùng cũng nhờ có đơn đặt hàng, mặc kệ là xí nghiệp ngành nào, đơn đặt hàng...

527. Chương 476: Thăng Đến Chu Gia

- Vấn đề đơn đặt hàng em có thể giải quyết.

Không đợi Diệp Dương Thành nói hết lời, Vương Tuệ Tuệ tràn đầy tin tưởng nói ra.

Nhưng Diệp Dương Thành không đồng ý cách nói của nàng, thoáng trầm ngâm, sau một lát lắc đầu nói:

- Tuệ Tuệ, kỳ thật anh nói rõ cho em biết đi, bất kể làm sinh ý gì, anh cũng không thiếu đơn đặt hàng.

- A?

Vương Tuệ Tuệ nhất thời há hốc mồm, có chút hồ nghi hỏi:

- Chẳng lẽ anh cũng có đặc dị công năng?

- Cũng tương tự như thế.

Diệp Dương Thành nghĩ tới Sở Minh Hiền, tác dụng còn mạnh hơn Vương Tuệ Tuệ, nhưng cũng không có nghĩa năng lực của Vương Tuệ Tuệ không tốt, ngược lại là năng lực mà hắn cần có bây giờ.

Hắn nhìn nàng, nhận chân nói:

- Vấn đề tài chính, nguồn cung cấp, đơn đặt hàng anh đều có thể giải quyết, hiện tại công ty của anh có người toàn quyền phụ trách, nhưng chỉ thiếu một tổng giám đốc quản lý đại cục, tình huống công ty khá đặc thù, giao cho người khác anh lo lắng.

- Ý của anh là muốn để em đi làm tổng giám đốc?

Vương Tuệ Tuệ lú lười nói:

- Làm sao có thể? Đặc dị công năng của em có thể dùng trong đàm phán, nhưng em không làm được tổng giám đốc đâu.

- Không, em có thể làm, còn làm giỏi hơn người khác.

Diệp Dương Thành đã hình thành một ý nghĩ trong đầu, hỏi:

- Em có biết hoàng đế cổ đại, nhất là đại đa số hoàng đế khai quốc, bọn hắn có một đặc điểm chung là gì không?

- Cái gì?

Vương Tuệ Tuệ lắc đầu, tỏ vẻ mình không rõ.

- Điểm giống nhau chính là dùng người họ hiểu biết.

Diệp Dương Thành đứng dậy, trên mặt lộ ra ý cười, nói:

- Bởi vì họ biết đem mỗi người ngồi đúng vị trí của bọn họ, thế giới này không thiếu nhân tài, thiếu chính là người phát hiện nhân tài, cũng là người đem năng lực phát huy đến cực hạn.

Diệp Dương Thành vừa nói như vậy, Vương Tuệ Tuệ liền hiểu ra, cẩn thận cân nhắc, chứng thật là đạo lý như thế, thế giới này không thiếu nhân tài, thiếu chính là phát hiện nhân tài cùng đem năng lực phát huy đến cực hạn, mà nàng chính là người có năng lực như vậy.

Nghĩ đến đây Vương Tuệ Tuệ cũng không tiếp tục thoái thác, gật đầu nở nụ cười:

- Vậy thì chủ tịch, anh tính toán em khi nào nhậm chức ah?

- Chờ em khỏe lại, đến công ty của anh đi làm đi, thích ứng một lát lại mở tân công ty, đến lúc đó gánh nặng đặt lên vai em thật nặng đâu.

Nói xong trên mặt hắn hiện ra ý cười băng sương, thấp giọng nói:

- Nhưng trước đó phải giải quyết chuyện của Chu gia trước.

- Được.

Vương Tuệ Tuệ tựa hồ nhớ lại chuyện phát sinh trên người mình, cảm xúc cao hứng giảm thấp, nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng, trong phòng bệnh lâm vào trầm mặc.

Diệp Dương Thành cũng không tiếp tục kiên dè, ngồi xếp bằng tu luyện Cửu Tiêu Thần Quyết, nhưng trong đầu vẫn đang cân nhắc chuyện của Vương Tuệ Tuệ.

Dưới tay hắn có nhiều thần sử, không ngại đơn đặt hàng, mà phương diện kỹ thuật còn có quý tộc Vô Điền Cát Dã làm hậu thuẫn, có kỹ thuật nào mà hắn không chiếm được?

Nói cách khác rất nhanh hắn sẽ có được đầy đủ căn cứ hậu cần cung ứng cho hành động dương thiện, như vậy hắn có thể hoàn toàn buông tay làm chuyện mà mình muốn làm.

Nhanh chóng tích lũy công đức huyền diệu, thăng thần cách lên cấp mười, tiếp tục mở rộng phạm vi quản hạt, đến lúc đó có thể điều khiển thiên địa nguyên tố cân bằng thiên tai hạn hán trong khu trực thuộc...

Cùng lúc đó, trong một ký túc xá sáu tầng nằm gần bến tàu Mộc Phố thị Hàn quốc, mặc dù đã là nửa đêm, nhưng trong một văn phòng tầng năm vẫn đèn đuốc sáng trưng, hơn bốn mươi người nam nữ từ mười bảy mười tám tuổi đến bốn năm mươi tuổi đang run rẩy thân hình phủ phục dưới đất, cả văn phòng lộ ra cổ khí tức cực kỳ cổ quái.

Trước mặt nhóm người này có sáu hán tử khôi ngô thân mặc mê màu phục, mà đứng trước sáu hán tử là một nữ nhân toàn thân mặc đồ đen, nữ nhân này chính là Lưu Tuyết Oánh ngày ấy chạy thoát còn lấy theo trái tim của hai thần tù giả.

Giờ phút này nàng vẫn mặc hắc sa, nhưng từ khí tức mà xem chỉ trong vài ngày ngắn ngủi nàng đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

- Đã lâu như vậy, chỉ liên lạc với những người này sao?

Lưu Tuyết Oánh cường chế tức giận, ngữ khí có vẻ thập phần băng sương.

- Hồi...hồi thánh mẫu.

Một nam tử quỳ trước mặt run rẩy, thật cẩn thận hồi đáp:

- Từ sau sự kiện phát sinh tại huyện Ôn Nhạc, đại đa số thành viên trong tổ chức đã mất đi liên lạc, chỉ có một số ít thành viên còn xây dựng liên hệ với chúng ta, bọn họ đều đang ở nơi này...

- Phế vật!

Lưu Tuyết Oánh lạnh lùng mắng, nhưng không ra tay đánh chết nam tử kia.

Tổ chức Dị Sát ở trong mắt thần tù giả chỉ là con rối bị tổn hại, lưu thì vô dụng bỏ thì lại tiếc, nhưng sau khi chuyện phát sinh, Lưu Tuyết Oánh lập tức bắt tay vào chuẩn bị gây dựng lại tổ chức Dị Sát, bởi vì nàng đã phát hiện một hiện tượng thú vị trong lúc Diệp Dương Thành giao phong cùng dị nhân.

Cũng chính vì hiện tượng này, thúc đẩy nàng ra mặt gây dựng lại tổ chức Dị Sát.

Mà sự thật cũng chứng minh, quyết định lúc đó của nàng phi thường chính xác, hai thần tù giả rời khỏi Thần Cẩm không gian liền bị nam tử ngân giáp thần bí giết chết trên đường đi vào Hoa Hạ.

Mà nàng rốt cục cũng chiếm được hai trái tim mà nàng tha thiết ước mơ.

Hiện tại đồ vật nàng cần chính là thánh kinh mà thần tù giả mơ ước, ở bên cạnh họ lâu ngày, Lưu Tuyết Oánh cũng biết sự tồn tại của thần cách, thần tù giả chấp nhậm muốn đoạt lại thần cách, tự nhiên cũng hiểu rõ tầm quan trọng của thần cách.

Đối với thần cách, Lưu Tuyết Oánh nhất định phải lấy được.

Tàn binh bại tướng của tổ chức Dị Sát chính là công cụ cho nàng đoạt lại thần cách.

Nghĩ đến đây, Lưu Tuyết Oánh tùy tay chỉ năm người, ba nam hai nữ, nói:

- Năm người các ngươi đi theo ta, những người còn lại tiếp tục liên lạc tàn quân, nếu phát hiện có dị nhân mới ra đời, mặc kệ cấp bậc cao thấp đều hấp thu vào tổ chức.

Nói xong Lưu Tuyết Oánh nhìn qua nam tử khi nãy nói chuyện, nói:

- Sau khi sự tình làm được thỏa đáng, người sẽ là tân long thủ của tổ chức Dị Sát, một tháng sau ta mang các người đi tổng bộ.

- Tạ ân tái tạo của thánh mẫu.

Lời hứa của Lưu Tuyết Oánh mới là mấu chốt làm cho tàn quân tổ chức Dị Sát quay trở về.

Còn đang phục dậy, mọi người không chú ý tới bên dưới lớp khăn đen, Lưu Tuyết Oánh lộ ra nụ cười lạnh lẽo không hề có chút tình cảm của nhân loại...

Lưu Tuyết Oánh mang theo năm dị nhân rời khỏi tòa lầu tổng bộ lâm thời của tổ chức Dị Sát, ngoại trừ năm dị nhân còn có sáu nam tử khôi ngô thần sắc cung kính.

Mười hai người đi lên một chiếc xe Benz, Lưu Tuyết Oánh thản nhiên nói:

- Đi bến tàu.

...

Hơn tám giờ sáng hôm sau, Ngô Ngọc Phương mang theo hộp canh gà đi vào bệnh viện, nhưng bà ở lại chưa bao lâu lại bị một thân thích gọi điện thoại tới sau đó rời đi.

Trước khi đi, bà không quên nói:

- Mẹ có chút việc phải ra ngoài một chút, con khoan hãy đi, ở lại đây chiếu cố Tuệ Tuệ, chờ mẹ trở về.

528. Chương 477: Chết Cũng Phải Kéo Cả Nhà Các Người Đệm Lưng!

Nhưng đợi mẹ rời khỏi chưa đầy mười phút thời gian, hắc đã mang theo Vương Tuệ Tuệ rời khỏi phòng bệnh, làm xong thủ tục xuất viện, hai người lên xe chạy thẳng đến Chu gia...

Giấy đương nhiên khó che được lửa, cho dù Vương Tuệ Tuệ tận lực che giấu chuyện của mình với Chu gia, nhưng cũng không cách nào tránh khỏi cha mẹ nàng biết được việc này.

Sáng hôm sau xảy ra chuyện, mẹ của Vương Tuệ Tuệ đi chợ, chợ nghe nói chuyện phát sinh tối qua ngay cửa chợ, hơn nửa trấn Bảo Kinh vốn không lớn, chỉ cần nghe ngóng một chút đã khiến cho bà cực kỳ hoảng sợ, con gái của bà người đang mang thai lại bị người của Chu gia đánh đầy thương tích, toàn thân đầy máu淋漓 chạy trên đường phố!

Hơn nửa người của Chu gia còn không chịu bỏ qua, một đám người đuổi theo Vương Tuệ Tuệ tới tận cửa chợ, còn có một nam nhân tay cầm thái đao, bộ dáng như muốn diệt sạch!

Sau khi biết được việc này, tâm thần thất kinh bà cũng không nghĩ tới gọi điện cho con gái, mà lập tức ngồi xe đạp chạy về nhà, tìm cha của Vương Tuệ Tuệ kể lại tình huống mình biết cho ông nghe, hai người thương lượng một phen, quyết định đi tìm Chu gia yêu cầu trả lại con gái của mình.

Mỗi người đều nói con gái gả ra ngoài như nước đổ ra sân, nhưng cốt nhục thân tình làm sao dễ dàng bị ném bỏ như vậy đây? Đại đa số tình huống nhà mẹ đẻ mới là hậu thuẫn kiên cường nhất của những cô gái mới lấy chồng.

Hai vợ chồng dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Chu gia, nhưng ngay cả cửa lớn cũng không vào được đã bị cha mẹ Chu Vệ Quân ngăn cản.

- Tuệ Tuệ đâu?

Vương Cương Huy cưỡng chế lửa giận sôi sục trong lòng mình, nhìn cha mẹ Chu Vệ Quân đang cố giả vờ trấn định, không hề có chút khách khí quát hỏi.

- Buổi sáng cùng Vệ Quân ra ngoài, nói là đi bệnh viện làm kiểm tra.

Thần sắc cha Chu Vệ Quân giả vờ trấn định, nói dối không chút xấu hổ.

Mà mẹ của Chu Vệ Quân tựa hồ đã nhận ra thái độ của vợ chồng Vương Cương Huy, trong lòng tăng thêm vài phần lo âu cùng áy náy, trên thực tế trong Chu gia, người đầu tiên phản đối chuyện hôn nhân của Chu Vệ Quân cùng Vương Tuệ Tuệ chính là Trần Mỹ Hồng.

Nhìn thấy những hành động của con trai trên người con dâu, cảm giác áy náy nhất cũng chính là Trần Mỹ Hồng, nhưng gặp phải quyết định nhất trí của người nhà mình, lời phản đối của bà cũng không có tác dụng gì quá lớn, Vương Tuệ Tuệ cuối cùng cũng gả vào Chu gia, mà chuyện bà lo lắng đã lộ ra manh mối ngay ngày đầu tiên kết hôn.

Đều là phụ nữ, còn là con dâu của Chu gia, Trần Mỹ Hồng hiểu thật rõ tính nết của toàn bộ người trong Chu gia, cũng cảm thấy có lỗi với chuyện của Vương Tuệ Tuệ.

Bất kể là chuyện hôm qua Chu Vệ Quân tra tấn Vương Tuệ Tuệ, hay Chu Vệ Quân cướp đoạt tiền của con dâu chuẩn bị sinh con, kỳ thật bà cũng có ý tưởng ra tay ngăn trở, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt trừng lớn của chồng, tính tình bà yếu đuối cả đời, cuối cùng cũng không có dũng khí ra mặt con trai bày bạo với Vương Tuệ Tuệ.

Giờ phút này nhìn thấy cha mẹ Vương Tuệ Tuệ rốt cục tìm tới cửa, trong lòng đang mang áy náy với con dâu, lại sợ hãi người nhà của con dâu, dưới tình trạng này Trần Mỹ Hồng lựa chọn trầm mặc.

Nghe lời giải thích kiểu vô lại của cha Chu Vệ Quân, Vương Cương Huy đang định động thủ, lại bị Lưu Ái Trân kéo tay, Lưu Ái Trân bước lên một bước, thanh âm có vẻ phi thường bình tĩnh:

- Nga? Vệ Quân thật ra có tâm, hiện tại họ đang ở bệnh viện nào làm kiểm tra? Chúng tôi có việc cần nói với Tuệ Tuệ, là việc gấp.

- Bọn họ đến bệnh viện phụ sản Ôn Lĩnh, chốc lát cũng không về được.

Cha Chu Vệ Quân trấn định nói:

- Chờ họ trở lại, tôi gọi điện cho các người...

Dứt chi...

Ngay khi lời của cha Chu Vệ Quân còn chưa nói xong, một chiếc xe đã ngừng lại ngay cửa Chu gia, ngay sau đó nghe thanh âm nói kháy của Chu Vệ Quân:

- Cha, dâm phụ kia không biết trốn đi đâu vậy, tìm suốt buổi sáng cũng không thấy bóng người, không phải đã chết ở đồng rác nào rồi chứ?

Vừa mắng hấn vừa đẩy cửa xe bước xuống, lúc này hấn mới nhìn thấy người đứng trước cửa nhà là ai, nhưng hấn không hề có chút bối rối, ngược lại liếc mắt nhìn vợ chồng Vương Cương Huy, bĩu môi:

- Hai người tới đây làm gì?

Vương Cương Huy đã thật sự muốn bùng nổ, nhưng Lưu Ái Trân kéo chặt tay hấn, không hề nhìn Chu Vệ Quân, nhìn qua cha của hấn, hỏi:

- Ông không phải mới nói con ông đưa Tuệ Tuệ đến bệnh viện phụ sản Ôn Lĩnh sao?

- Hấn là Tuệ Tuệ đang xếp hàng chờ kiểm tra đi.

Ai ngờ tới loại tình trạng này, cha Chu Vệ Quân vẫn lộ bộ dáng vờ vịt nói:

- Các người cũng biết bệnh viện hiện tại...

- Cha, nói cho bọn hấn biết thì đã sao?

Không đợi cha hấn nói hết lời, Chu Vệ Quân đã mở miệng, không chút khách khí nói:

- Tiện nhân Vương Tuệ Tuệ hôm qua vô trách nhiệm chạy ra ngoài, không phải là đánh ột trận sao? Buổi tối cũng không về nhà, chết bên ngoài thì đừng trách lên đầu tôi...

- Chu Vệ Quân, tiểu súc sinh!

Rốt cục Vương Cương Huy không còn nén giận được nữa, rút gào giấy thoát khỏi tay vợ lao về phía Chu Vệ Quân.

Nhưng Chu Vệ Quân từng làm gì? Cái khác hẳn không có, nhưng khí lực lớn!

Không đợi nắm tay của Vương Cương Huy vung xuống, Chu Vệ Quân đã một cước đá vào ngực hắn.

- Phanh!

- Lão già kia, đừng tưởng rằng ông đem con gái gả cho tôi thì tôi không dám đánh ông!

Đá té ngã Vương Cương Huy xuống đất, Chu Vệ Quân cúi đầu nhìn hắn.

- Có can đảm tiếp tục đứng lên xem, xem hôm nay tôi có đánh ông bán thân bất toại hay không!

- Súc sinh!

Lưu Ái Trân rốt cục không dần nén được nữa, mắng:

- Đây là cha vợ của mày!

- Phi!

Chu Vệ Quân nhỏ nước bọt, thần tình khinh thường:

- Con tiện nhân Vương Tuệ Tuệ kia, cho không tôi còn buồn nôn, cha vợ chó má gì, bà đừng hoành với tôi, còn tiếp tục mắng một câu súc sinh, con mẹ nó tôi đánh luôn cả bà!

Câu nói của Chu Vệ Quân làm Lưu Ái Trân giận run rẩy, bà đưa tay chỉ vào hắn muốn mắng nhưng không biết nói thế nào, đi lên đánh bà lại không phải là đối thủ...

- Mẹ nó, bà tiếp tục chỉ nữa xem?

Chu Vệ Quân trừng lớn hai mắt, bộ dáng như sắp động thủ, quả thật vô pháp vô thiên.

Trần Mỹ Hồng cũng xem không được nữa, tiến lên một bước nói:

- Vệ Quân, đủ rồi...

- Về phòng đi!

Không đợi Chu Vệ Quân trả lời, cha của Chu Vệ Quân đã mạnh mẽ kéo tay vợ, trợn mắt:

- Đừng ở chỗ này mất mặt xấu hổ!

- Tôi...

Trần Mỹ Hồng khựng lại, cuối cùng mềm nhũn gật đầu xoay người vào phòng...

Mấy gia đình gần bên đều là thân thuộc của Chu gia, rất nhanh liền có phản ứng.

Chu gia đại bá đi ra khỏi phòng, cau mày:

- Sao lại thế này?

- Đại bá, hai lão già này đến đây đòi con gái.

Chu Vệ Quân chỉ vào Lưu Ái Trân đang tức giận đến phát run cả người, thần tình chán ghét đáp:

- Thật nghĩ Vương Tuệ Tuệ là bảo bối gì sao? Loại con điểm rách nát kia, theo tôi lên giường là phúc phần của nó!

529. Chương 478: Chính Là Tôi Trút Giận Cho Tuệ Tuệ!

Chu gia đại bá cũng không để ý tiếng mắng của hắn, trầm giọng nói:

- Nha đầu Tuệ Tuệ rất không hiểu chuyện, đến Chu gia không chịu sống yên ổn, luôn chơi bài bạc, hôm qua Vệ Quân nói nàng vài câu đã dám động thủ với Vệ Quân, vợ như vậy Chu gia không cần!

- Ông...

Hiểu rõ tính tình con gái, Lưu Ái Trân giận đến hôn mê, nói:

- Ông ngậm máu phun người!

- Có phải ngậm máu phun người hay không, trong lòng các người đều hiểu được.

Chu gia đại bá hừ lạnh:

- Con gái các người hôm qua rời nhà ra ngoài, vì tìm nàng Vệ Quân cả đêm lái xe không ngủ, các người đã tới, tôi cũng nói rõ ràng, Vương Tuệ Tuệ không xứng làm vợ Chu gia, sống chết của nó chúng tôi không quản được nữa, muốn tìm các người tự đi tìm đi.

- Họ Chu, tôi cho ông biết!

Đôi mắt Vương Cương Huy đỏ bừng, căm tức nhìn Chu gia đại bá:

- Nếu Tuệ Tuệ có chuyện gì không hay xảy ra, tôi chết cũng kéo cả nhà các người theo đệm lưng!

- Lão già kia, ngậm lại miệng chó của mày!

Chu Vệ Quân trợn mắt đang định tiến lên động thủ...

- Dắt chi...

Thanh âm tiếng phanh xe dồn dập vang lên, một chiếc Audi A4 màu xám bạc đột nhiên phanh lại, lưu lại một dấu ấn thật dài vững vàng ngừng ngay cửa lớn Chu gia...

- Ca sát...

Trong nháy mắt xe dừng lại, cửa xe liền bật mở ra.

- Cha mẹ!

Xe vừa đi vào đường nhỏ, Vương Tuệ Tuệ đã thấy được cha mình đang ngã ngồi dưới đất cùng mẹ mình đang dìu ông, vừa thấy cảnh này, làm nàng hoảng sợ tới mức run lên, Chu gia là loại người gì, nàng thấu hiểu rất rõ.

Hiện tại nhìn thấy cha ngã dưới đất, nàng liền biết được là chuyện gì xảy ra, nháy mắt nàng mở cửa xe, còn chưa kịp bước xuống đã hô lớn:

- Cha mẹ sao lại tới đây?

Đột nhiên nghe được thanh âm của Vương Tuệ Tuệ, không chỉ riêng Vương Cương Huy cùng Lưu Ái Trân ngây ngẩn cả người, ngay cả người của Chu gia cũng ngẩn ra, khác với tâm tình kích động của vợ chồng Vương Cương Huy, phản ứng đầu tiên của Chu Vệ Quân chính là, nàng còn dám trở về?

Hắn quay phắt đầu lại nhìn thấy Vương Tuệ Tuệ từ trên xe bước xuống, cùng Diệp Dương Thành đi theo sát phía sau, liền biến sắc quát to:

- Dám lên lút sau lưng lão tử đi ra ngoài thông đồng nam nhân, tao đánh chết mày!

Đây đương nhiên là Chu Vệ Quân lấy cớ, hơn nữa hắn cũng không phải đồ đàn, chỉ cần chụp mũ lên đầu Diệp Dương Thành, cho dù lên pháp viện hắn cũng có thể có lý do biện giải cho chính mình, của hồi môn của Vương Tuệ Tuệ đừng hòng lấy được từ trong tay hắn.

Trong đầu đánh bàn tính như ý, Chu Vệ Quân lộ vẻ giận dữ vừa mắng vừa sải bước đi tới chỗ Vương Tuệ Tuệ, tay phải cao cao giơ lên đang định cho nàng một cái tát...

- Ba...

Nhưng mà lần này Vương Tuệ Tuệ không để Chu Vệ Quân thực hiện được, trên thực tế nàng cũng hiểu được đạo lý ra tay trước vẫn hơn, ba một tiếng vang giòn, nàng đã hung hăng tát thẳng lên mặt Chu Vệ Quân.

Trong nháy mắt Chu Vệ Quân có chút ngây người, thậm chí cả Vương Tuệ Tuệ cũng ngây ngẩn cả người, nàng không nghĩ tới chính mình cũng có thời điểm khí phách như vậy.

- Phản rồi phản rồi...

Người đầu tiên phục hồi lại tinh thần là Chu gia đại bá, tận mắt nhìn thấy Vương Tuệ Tuệ tát tai Chu Vệ Quân, từ giận hờn liền đổi thành mừng rỡ, mang theo một nam nhân về nhà không nói, còn động thủ đánh chồng của mình, đây không phải cái có tốt nhất sao?

Nhưng cho dù trong lòng quá đổi vui mừng, trên mặt hắn lại ra vẻ mây đen dày đặc, giậm chân nhìn Vương Cương Huy đang đứng lên, cả giận nói:

- Đây là con gái tốt mà hai người dạy dỗ!

- Tôi...

Wương Cương Huy cùng Lưu Ái Quân sững sốt, sau đó Vương Cương Huy liền phản bác:

- Còn chưa bằng tiểu súc sinh Chu gia các người!

- Mẹ mày...

Chu Vệ Quân thật vất vả phục hồi lại tinh thần, lập tức trong mắt lộ ra hung quang, hung tợn nhìn Vương Tuệ Tuệ, lại giơ lên tay phải:

- Mày là dám phụ lại dám đánh tao? Con mẹ nó hôm nay không đánh chết mày tao sẽ không gọi Chu Vệ Quân!

Nhưng lần này hắn vẫn không thể vung tay, bởi vì khi cánh tay hắn rơi xuống cổ tay đã bị Diệp Dương Thành siết chặt.

- Mẹ nó, buông!

Chu Vệ Quân quấy người nhưng không giãy thoát, chỉ có thể căm tức nhìn Diệp Dương Thành, uy hiếp nói:

- Tao giết chết mày có tin không?

- Mày chính là Chu Vệ Quân?

Diệp Dương Thành nắm chặt cổ tay Chu Vệ Quân, híp mắt đánh giá hắn, thản nhiên hỏi:

- Là tên súc sinh kia?

- Tiểu tử, con mẹ nó mày đừng lòng tham không đáy.

Bởi vì Diệp Dương Thành bẻ ngược cổ tay hắn, thân hình Chu Vệ Quân đều bị kéo nghiêng, căn bản không thể đánh Diệp Dương Thành, nhưng hắn không hề có chút dấu hiệu chịu thua, trong miệng vẫn nói kháy:

- Hôm nay mày dám đụng tới tao, ngày mai tao gọi huynh đệ xử lý cả nhà của mày...

- Ba!

Diệp Dương Thành buông lỏng cổ tay Chu Vệ Quân, nhưng theo sau là một cái tát vang dội lên mặt hắn, lực đạo thật lớn, trực tiếp đánh sưng nửa mặt của hắn, nhưng lực đạo của Diệp Dương Thành thật vừa đúng, không đánh bay hắn ra ngoài, chỉ bật lui ra sau hai bước mà thôi.

Bước lên một bước, Diệp Dương Thành thản nhiên nói:

- Tao phi thường chán ghét có người lấy người nhà của tao ra uy hiếp.

- Mẹ mày...

- Ba!

Chu Vệ Quân đang mở miệng mắng còn muốn tiến lên động thủ, lại bị Diệp Dương Thành vung cái tát thứ hai lên mặt, lập tức khiến mặt hắn đỏ bừng.

- Miệng đầy phân chó thối, sáng hôm nay mình thức dậy không đánh rằng sao?

- Tiểu tử, mẹ mày...

- Ba!

Lại một cú quất ngược vào mặt, lần này trực tiếp đánh gãy răng Chu Vệ Quân, khoe môi hắn tràn ra chút máu tươi, hai má hoàn toàn sưng tấy lên.

Diệp Dương Thành bình tĩnh nhìn Chu Vệ Quân, ngay khi người của Chu gia còn chưa kịp lấy lại tinh thần, nhéo áo của hắn, thản nhiên nói:

- Mày thật sự làm mất mặt toàn bộ nam nhân trên đời này.

- Tao...

- Ba!

Buông áo, vung tay tát ngược một lần nữa, Diệp Dương Thành nói:

- Nghe nói mày thật vô sỉ, vì một chiếc xe lại làm hại một cô gái cùng đứa bé trong bụng của nàng.

- Ai cần mày quản...

- Ba!

Chu Vệ Quân lại bật lui ra sau một bước, Diệp Dương Thành tiến lên, khi hắn còn chưa nói ra miệng lại một cái tát rơi lên mặt hắn.

- Tao còn nghe nói, mày là một tên bạo ngược gia đình, ở bên ngoài thì như quả hồng mềm, về nhà liền hồng hách!

- Mẹ mày, mày rốt cục là ai...

- Ba!

Lại một tiếng vang giòn, Diệp Dương Thành nhếch miệng:

- Đánh lão bà, có phải thật thích hay không?

- Mắc mớ cái rắc gì mày, mẹ nó mày tiếp tục đánh...

- Đánh mày thì sao vậy?

Mấy bạt tai liên tiếp, Diệp Dương Thành đột nhiên thay đổi sắc mặt, mạnh mẽ nhéo cổ áo Chu Vệ Quân, một tay kéo hắn tới trước mặt mình, trợn mắt nổi giận nói:

- A? Mày không phải thật giỏi sao? Tiếp tục hoành một cái cấp gia nhìn xem?

Nếu như nói lúc ban đầu động tác của Diệp Dương Thành nhẹ nhàng, biểu hiện như một quân tử, như vậy hiện tại hắn đã hoàn toàn xóa bỏ hình tượng của chính mình, biến thành một đầu mãnh hổ nổi giận.

530. Chương 479-1: Đừng Cho Rằng Tôi Không Đánh Đàn Bà (thượng)

Tức giận mắng một tiếng, hắn nâng chân phải hung hăng đá vào bụng Chu Vệ Quân, một cước đá bay hắn hơn hai thước xa, hung hăng suất trên mặt đất, căn bản không hề có tâm tình liếc mắt nhìn hắn, lại đưa mắt nhìn qua trên người Chu gia đại bá đang ghen hống nhìn trần trời...

Sửa sang lại quần áo có chút xộc xệch, hoàn toàn thu liễm khí tức tức giận, trên mặt Diệp Dương Thành hiện lên nụ cười thản nhiên, bước qua đầu Chu Vệ Quân đang nằm rên rỉ dưới đất, chậm rãi đi về hướng Chu gia đại bá.

- Mày...mày muốn làm gì...

Hành động của Diệp Dương Thành làm Chu gia đại bá hoảng sợ, cái gọi là mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang sợ liều mạng, giờ phút này Chu gia đại bá thật sự sợ hãi.

Diệp Dương Thành chậm rãi đi tới gần hắn, hắn nuốt nước bọt lui từng bước ra sau, trong ngày thường tràn đầy uy phong nói một không hai trong Chu gia, tựa hồ nháy mắt đã biến mất vô ảnh vô tung.

Mà Diệp Dương Thành, đi tới cách hắn chừng hai thước, dừng chân, hỏi:

- Ông, chính là Chu gia đại bá?

Trong lòng Chu gia đại bá tràn đầy bất an, giờ phút này không tiếp tục thối lui, đưa mắt nhìn qua Chu Vệ Quân, nuốt nước bọt ưỡn ngực:

- Đúng thì thế nào?

- Chẳng ra gì.

Diệp Dương Thành lộ dáng tươi cười, lắc đầu:

- Đánh người chính là phạm pháp.

- Mày đã phạm pháp...

Chu gia đại bá lúc này mới chợt hiểu, đang chuẩn bị quay đầu lại gọi người nhà báo công an, Diệp Dương Thành đột nhiên bước tới vung tay phải, thậm chí còn mang theo tiếng gió rít...

- Ba!

Một tát tai trực tiếp đánh Chu gia đại bá thất điên bát đảo, khoe miệng cùng mũi giàn giụa máu tươi.

Diệp Dương Thành thu liễm ý cười trên mặt, thản nhiên nói:

- Nhưng đánh súc sinh là không phạm pháp.

- Tao...

Chu gia đại bá phát mộng, trong đầu vang ong ong sững sờ nhìn lên, trong lúc nhất thời hắn không biết mình nên làm gì.

Lúc này người của Chu gia cũng kịp thời phản ứng lại, một đám trợn mắt xoa tay muốn xông lên, nhưng không chờ bọn hắn có động tĩnh, Nhung Cầu từ trên xe nhảy xuống, ngăn trở trước mặt bọn hắn, phát ra tiếng chó sủa:

- Gâu gâu...

Nhung Cầu thật cao lớn khổng lồ, răng nanh dữ tợn, trong nháy mắt người của Chu gia không ai dám nhúc nhích...thậm chí còn không dám thở mạnh.

- Tôi nghe nói, chuyện của Tuệ Tuệ là do ông đứng sau lưng bày mưu tính kế, thật không tệ đâu.

Diệp Dương Thành xem thường động tác của Chu gia, hắn đang cười, nhưng nụ cười của hắn làm người ta cảm thấy băng sương, hắn nhìn thẳng vào Chu gia đại bá, ngoài cười nhưng trong không cười.

- Mày...mày rốt cục muốn làm gì?

Chu gia đại bá thật vất vả hồi phục lại, bị Nhung Cầu làm hoảng sợ bật lui ra sau ba bước, sắc mặt âm tình bất định nhìn Diệp Dương Thành, lớn tiếng hỏi:

- Mày có quan hệ thế nào với Vương Tuệ Tuệ?

- Ba ba...

Diệp Dương Thành vỗ tay, tán thán:

- Không hổ là lão hồ ly, đến bây giờ còn muốn bộ lời của tôi, tôi cũng không sợ nói cho ông biết, Tuệ Tuệ là bạn học của tôi, cũng là tổng giám đốc công ty của tôi, mà hôm nay tôi lại đây...

- Phanh!

Thân hình chớp động, một đấm đập vào trên bụng Chu gia đại bá khiến hắn hét thảm một tiếng, sắc mặt trắng bệch cuộn tròn người run rẩy, Diệp Dương Thành lộ ra nụ cười ôn hòa:

- Là đến trút giận cho Tuệ Tuệ!

Sau Chu Vệ Quân, Chu gia đại bá cũng nằm dưới chân Diệp Dương Thành cuộn tròn người run rẩy, nếu người không biết chuyện nhìn thấy, nhất định sẽ chỉ trích Diệp Dương Thành, dù sao đó cũng là một ông già năm sáu mươi tuổi.

Nhưng đối mặt với phản ứng của Chu gia đại bá, Diệp Dương Thành vẫn thờ ơ, thậm chí đợi hắn run rẩy hơn nửa phút, còn bước lên đá nhẹ vào sau lưng hắn, cau mày nói:

- Nếu ông còn muốn khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi, tôi không để ý cho cả đời ông đều run rẩy như vậy.

- ...

Tĩnh, sau khi Diệp Dương Thành nói ra lời này, hiện trường nhất thời an tĩnh xuống, ngoại trừ tiếng gió cũng chỉ còn lại tiếng thở dốc của mọi người, biểu hiện của Diệp Dương Thành đã sớm chứng minh hắn có năng lực như vậy, hơn nữa thái độ tàn nhẫn quyết đoán của hắn, càng làm mọi người không dám hoài nghi lời nói của hắn.

Không ai chú ý tới, khi Diệp Dương Thành nói ra lời này, trên vầng trán hiện lên tia sát khí, bởi vì trước khi động thủ, trong lòng hắn chợt động, xem xét cấp bậc thiện ác của Chu gia đại bá, mà Cửu Tiêu Thần Cách cấp ra nêu lên lại là...cấp bậc cao nhất – gạt bỏ!

Chu gia đại bá vừa nghe lời này của Diệp Dương Thành, lập tức dừng run rẩy, sắc mặt tuy rằng thống khổ, nhưng không đến nỗi run rẩy cả người, Diệp Dương Thành đối với bản thân mình ra tay thế nào, đã đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh.

Nhìn thấy Chu gia đại bá yên tĩnh trở lại, Diệp Dương Thành dần nén sát niệm trong lòng, hít sâu một hơi, lúc này lấy ra gói Trung Hoa, rút điều thuốc châm lửa, lại ném cho cha Chu Vệ Quân đứng cách đó không xa, nhìn hắn vẫy vẫy tay, mỉm cười nói:

- Lại đây, tôi châm lửa cho ông.

Cha Chu Vệ Quân hiện tại làm sao dám tới gần Diệp Dương Thành? Con trai bị đánh té trên mặt đất không ngừng rên rỉ, anh trai bị một quyền của Diệp Dương Thành đến bây giờ còn chưa hồi phục lại, hắn xem như hiểu được rồi, Diệp Dương Thành vốn không phải lại đây giảng đạo lý với bọn hắn, rõ ràng đúng như lời hắn đã nói, đơn giản là đến trút giận cho Vương Tuệ Tuệ.

Lúc này hắn chợt nhớ tới anh trai của vợ mình, trong lòng hắn vừa động, cảnh giác nhìn Diệp Dương Thành đồng thời chậm rãi bước về phía cửa.

Hành động của hắn làm sao thoát khỏi ánh mắt Diệp Dương Thành? Nhưng Diệp Dương Thành không hề động, chỉ cười dài nhìn cha Chu Vệ Quân thấp giọng nói vài câu với Trần Mỹ Hồng, sau đó tùy ý cho Trần Mỹ Hồng quay người đi vào nhà.

Đợi khi cha Chu Vệ Quân cho rằng việc mình làm thần không biết quỷ không hay, Diệp Dương Thành âm thầm tra cấp bậc thiện ác của người này, vừa tra xét lập tức giật mình.

Hắn cũng đạt tới cấp bậc cao nhất – gạt bỏ.

Người Chu gia rốt cục đã phạm phải chuyện gì, lại bị phán định trực tiếp gạt bỏ? Trong lòng bỗng nhiên nổi lên sát ý, nhưng Diệp Dương Thành chỉ nhú mày, nhìn Nhung Cầu khoát tay:

- Đi, đuổi hắn lại đây.

- Gâu gâu...

Chỉ số thông minh của Nhung Cầu đã như nhân loại, hiểu được ý của Diệp Dương Thành, lập tức nhìn cha của Chu Vệ Quân phát ra hai tiếng chó sủa, ngay sau đó nghe tiếng nhếch miệng chạy chậm tới, dù là ai cũng không thể bỏ qua mồm to như chậu máu của nó.

- Mày...mày muốn làm gì?

Cha Chu Vệ Quân thiếu chút nữa bị hù đến hồn phi phách tán, hô to gọi nhỏ trốn tránh, nhưng phát hiện Nhung Cầu đã đến phía sau hắn, đang mở miệng tát thẳng vào đầu của hắn.

- Dừng, mày đừng tới đây...

Mặt bị dọa tái, hắn dùng hết sức lực toàn thân liều mạng chạy về phía trước...

- Ba!

Chỉ lo trốn tránh Nhung Cầu nên hắn không chú ý tới khi mình bỏ chạy bất tri bất giác đã đến gần Diệp Dương Thành, Diệp Dương Thành lập tức nâng tay cho hắn một bạt tai vang dội.

- Chỉ nói châm thuốc lá cho ông mà thôi, ông chạy cái gì?

531. Chương 479-2: Dừng Cho Rằng Tôi Không Đánh Đàn Bà (hạ)

Trên mặt Diệp Dương Thành lộ ra ý cười nghiền ngẫm, ngay khi cha Chu Vệ Quân còn chưa kịp hoàn hồn, đã đem mẫu thuốc lá đã đứt thành hai đoạn nhét vào miệng hắn, lại vỗ vỗ gò má hắn, nhìn hắn nhoe nhoe miệng cười:

- Tôi nghe nói, khi tên súc sinh Chu Vệ Quân đang tra tấn Tuệ Tuệ, ngoại trừ đứa con gái của ông, ông là người cười vui vẻ nhất phải không đây?

- Tôi...

- Ba!

Ngược tay tát tới, trực tiếp đánh đầu óc cha Chu Vệ Quân choáng váng, nhưng Diệp Dương Thành không hề có chút ý tứ sẽ dừng tay.

- Một tát này đánh ông già mà không kính!

Trên mặt Diệp Dương Thành lộ vẻ cười lạnh, quạt một cái tát xoay người lại tát tới.

- Ba!

- Một tát này đánh cho ông biết đừng vui sướng khi thấy người gặp họa!

- Ba!

- Một tát này đánh ông lòng lang dạ sói!

- Ba!

- Một tát này đánh ông thấy lợi quên nghĩa!

- Ba!

- Một tát này...

Bị tát tai liên miên không dứt của Diệp Dương Thành, cha của Chu Vệ Quân chỉ còn biết đón nhận mà không có lực đánh trả.

Cha Chu Vệ Quân run rẩy chân tây lảo đảo lui về phía sau, nhưng Diệp Dương Thành không có ý định buông tha cho hắn, tiếp tục bước lên đánh, toàn bộ đều trút lên mặt của hắn.

Ngay khi Diệp Dương Thành đánh tạt tai thứ mười bốn, Chu Vệ Quân đột nhiên nổ bạo nhảy dựng lên, trong tay cầm cục đá, thần tình oán độc rít gào:

- Con mẹ nó tao liều mạng với mày!

- Liều mạng mẹ ngươi!

Hung hăng đem một cái tát đánh ngã cha Chu Vệ Quân xuống đất, Diệp Dương Thành quay phắt người lại vùng tay tát tới.

- Ba!

Một tiếng vang giòn, tuyệt đối là cái tát mạnh nhất từ trước tới nay, Chu Vệ Quân căn bản không hề có chút cơ hội xuất thủ đã bị một cái tát kia đánh bay ra ngoài.

- Phanh!

Nặng nề rơi xuống khoảng cách ba thước xa, thậm chí còn nghe được thanh âm xương cốt gãy.

Nội tạng bị thương tổn, Chu Vệ Quân thậm chí không cơ hội kêu thảm thiết đã lệch đầu hôn mê.

- Ai còn muốn cùng tao liều mạng?

Thu hồi ánh mắt, đưa mắt nhìn lướt qua người của Chu gia, trong mắt hắn lóe lên vẻ tức giận làm Chu gia hoảng sợ tới mức co đầu rụt cổ, không ai dám đứng ra làm chim đầu đàn, chỉ sợ Diệp Dương Thành đem mục tiêu tập trung lên người mình.

Mà lúc này, Vương Tuệ Tuệ rốt cục có phản ứng, sau một phen khấn trương giấy dựa, nàng nhỏ giọng nói:

- Lão ca...hay là...

- Chuyện này không để yên!

Không đợi nàng nói hết lời, từ một ngõ tắt nhỏ đối diện cửa Chu gia truyền ra tiếng rít gào như bệnh tâm thần của một nữ nhân:

- Tội mày một người cũng đừng hòng chạy!

Thanh âm hạ xuống, Diệp Dương Thành nhìn lại, chợt thấy một nữ nhân hai mươi bảy hai mươi tám tuổi mặc quần bò màu lam, áo da màu đen tay cầm con dao nhảy đi ra, dùng ánh mắt tức giận tập trung trên người hắn...

- Đây là?

Diệp Dương Thành nghiêng đầu nhìn Vương Tuệ Tuệ.

- Chị ruột của Chu Vệ Quân, Chu Vệ Bình...

Vương Tuệ Tuệ khẽ cắn môi nói.

- Vương Tuệ Tuệ mày là tiện nhân, tao chỉ biết mày ra ngoài thông đồng nam nhân đúng không? Bỏ sự phải không? Mang theo dã nam nhân tới khóc lóc om sòm phải không? Ngày hôm qua lòng dạ Vệ Quân mềm, không đem mày giết chết...

Chu Vệ Bình cầm con dao nhắm phía Vương Tuệ Tuệ, miệng chửi rủa:

- Hôm nay kẻ làm chị như tao làm thịt mày với dã nam nhân của mày, cho tội mày làm quỷ uyên ương đi, một mình lão nương hợp hai người tội mày, đáng giá...

- A...

Vương Tuệ Tuệ bị vẻ điên cuồng của Chu Vệ Bình hăm dọa, lắc mình tránh né.

Vừa đúng lúc này, Chu Vệ Bình đã vọt tới chỗ đứng vừa rồi của nàng, vùng con dao...

- Đem cái miệng rách của cô phóng sạch sẽ một chút!

Diệp Dương Thành nghe ả đàn bà này mắng mình là dã nam nhân, liền sôi gan, mạnh mẽ siết chặt cổ tay của nàng, khống chế con dao, trầm giọng nói:

- Đừng ép tôi đánh đàn bà!

- Tao phi, mày ày là...

- Ba!

Diệp Dương Thành buông lỏng cổ tay Chu Vệ Bình, nhưng đồng thời tay phải quạt thẳng vào mặt cô ta.

Diệp Dương Thành căn bản không chút lưu tình với nữ nhân, một cái tát quất lên mặt nàng lập tức đánh sưng phồng lên.

Chu Vệ Bình vừa nhảy ra liền bị một cái tát đánh bay ra ngoài, rơi xuống đất hừ một tiếng cũng lập tức hôn mê.

Diệp Dương Thành đứng nguyên tại chỗ hít vào một hơi, mấy người của Chu gia biểu hiện nổi bật nhất đều bị trừng giới, như vậy kể tiếp nên giảng đạo lý.

Người khác nếu giảng đạo lý không thông liền sử dụng bạo lực, nhưng Diệp Dương Thành dùng bạo lực trước khi giảng đạo lý, đem người của Chu gia phục tùng, như vậy dễ dàng nói đạo lý hơn không phải sao?

Một phen trừng trị của hắn quả thật đem người Chu gia sợ tới mức câm như hến, lại có Nhung Cầu ở một bên như hổ rình mồi, bọn hắn càng không dám có chút dị động.

Chu Vệ Quân, cha của Chu Vệ Quân, Chu gia đại bá cùng Chu Vệ Bình nằm dưới đất, phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, rơi vào trong tai người của Chu gia lại như ma chú, làm bọn hắn xem Diệp Dương Thành như ác ma.

Nhìn lướt qua bốn người Chu Vệ Quân, Diệp Dương Thành lấy ra đơn ly hôn nhìn người của Chu gia nói:

- Chính các người đã làm những chuyện xấu xa gì, trong lòng các người tự hiểu được, tôi cũng không muốn nhiều lời với các người.

Phẩy đơn ly hôn trong tay, Diệp Dương Thành nói:

- Trả lại toàn bộ đồ cưới cho Vương gia, nhi đồng thuộc về Tuệ Tuệ nuôi dưỡng, ký tên vào phần hiệp thương này, chuyện này sẽ bỏ qua, tôi cũng không tiếp tục tìm Chu gia phiền phức. Nếu các người còn khăng khăng một mực, đến lúc đó hối hận nhất định là các người.

Lúc này Trần Mỹ Hồng đột nhiên đi ra, nói nhỏ vài câu bên tai một nam nhân hơn ba mươi tuổi, liền nhìn về hướng chồng mình té nằm trên mặt đất, cắn răng ngẩng đầu nhìn Diệp Dương Thành nói:

- Tôi thừa nhận trong chuyện Tuệ Tuệ kết hôn với Vệ Quân, là Chu gia có sai trước, nhưng hiện tại anh đánh chồng tôi, đại bá, con trai, con gái của tôi thành như vậy, chúng tôi sẽ không ký tên ly hôn.

- Không ký tên không sao.

Vượt ngoài dự liệu của Trần Mỹ Hồng, nghe cự tuyệt của bà nhưng Diệp Dương Thành không tức giận, ngược lại bật cười lớn, thu lại hiệp thương ly hôn, neho mắt nói:

- Nếu đơn giản buông tha mấy tên súc sinh này, cũng quá tiện nghi cho bọn hắn.

- Anh...

Giờ khắc này đáy lòng Trần Mỹ Hồng đột nhiên hiện lên cảm giác phi thường bất an, nhưng vừa nghĩ tới mình mới gọi điện cho anh trai Trần Hải Bân, lại dần nén nổi bất an trong lòng, nhìn thẳng vào Diệp Dương Thành.

Mà Diệp Dương Thành hí hóp mắt nhìn bà, lại thản nhiên nói:

- Cơ hội, tôi đã cho bà, đến lúc đó cũng đừng nên oán trách tôi không cho Chu gia cơ hội sửa sai hồi lỗi.

Diệp Dương Thành nếu không phải đã xác định cấp bậc thiện ác của người Chu gia, hẳn cũng không làm ra chuyện bạo lực như vậy.

Nhìn Trần Mỹ Hồng đang cố gắng trấn định, Diệp Dương Thành quay người đi tới bên cạnh Vương Tuệ Tuệ cúi người nói bên tai nàng:

- Em tra xét một chút trí nhớ của cha chồng cùng đại bá kia, xem trước kia bọn hắn có phải đã từng làm ra chuyện gì thương thiên hại lý hay không...

- A?

Vương Tuệ Tuệ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng thấy hắn mỉm cười, cũng không giải thích với nàng.

532. Chương 480: Mà...mày Đừng Lòng Tham Không Đáy!

Nàng mang theo một bụng nghi hoặc, gật gật đầu, bắt đầu vận dụng đặc dị công năng của mình, phân hình đại não trí nhớ của Chu gia đại bá cùng cha Chu Vệ Quân.

- A...

Rất nhanh trên mặt nàng hiện lên vẻ khiếp sợ, thấp giọng kinh hô một tiếng, theo bản năng nâng tay che lại miệng của mình, bật lui hai ba bước.

- Như thế nào?

Vừa thấy được thần sắc của nàng, Diệp Dương Thành bước lên trước thấp giọng hỏi:

- Có phát hiện gì sao?

- Có...

Vương Tuệ Tuệ ngơ ngác gật đầu, thân hình chợt run rẩy lên.

Vào một buổi chiều mùa hè hai mươi ba năm trước, lúc chạng vạng, trong một rừng trúc tại trấn Bảo Kinh từng phát sinh một vụ án giết người, nạn nhân Mã Thái Thái mười tám tuổi, nổi danh mỹ nhân bại hoại trong Trí Nhân hương, từng có người nói, đời này Mã Thái Thái sẽ được gả vào một gia đình đại phú đại quý.

Đây là một cô gái thập phần diễm đạm nho nhã, được rất nhiều người yêu thích, khuôn mặt xinh đẹp lại hiền lành, nhất là ở trong mắt các trưởng bối thế hệ trước, Mã Thái Thái là một hoàng hoa khuê nữ phi thường phù hợp cưới về làm dâu.

Nhưng ác mộng đều sẽ đột nhiên buông xuống, một năm kia vào chiều mùa hè, Mã Thái Thái mang theo giỏ tre đi vào rừng trúc, bên trong có nuôi một nhóm gà đất, nàng đi vào để nhặt trứng gà.

Không ai nghĩ tới sau khi nàng vào rừng trúc, vĩnh viễn không về được nữa.

Hơn tám giờ tối, cha mẹ nàng thấy con gái mãi chưa về nhà, lòng nóng như lửa đốt gọi thêm vài thân thích cầm đèn pin vào rừng trúc tìm kiếm, mãi đến hơn tám giờ rưỡi tối đã tìm được, nhưng một màn hiện ra trước mắt mọi người khiến cha mẹ Mã Thái Thái hôn mê bất tỉnh.

Mã Thái Thái chỉ còn lại khối thi thể lạnh băng, khi thân thích phát hiện thi thể của nàng, thân hình nàng trần truồng cuộn tròn sau một gò đất trong rừng, trên cổ có vết dây, nửa thân dưới lại...

Mã Thái Thái ngộ hại, bị cưỡng hiếp xong siết cổ chết, thậm chí hung thủ vì hủy diệt chứng cứ phạm tội, còn dùng một cây gậy lớn hơn 30cm cắm vào trong âm hộ của nàng!

Hiện trường thảm thiết làm người giận sôi, rất nhanh đã có người báo công an, công an đến điều tra vụ án thông qua dấu vết còn sót lại xác nhận có ba tên hung thủ, nhưng bằng vào điều kiện thô sơ thời đó, lại hoàn toàn không có chút manh mối, căn bản không thể điều tra được ai là hung thủ.

Mọi người đều đưa mắt chăm chú vào những thanh niên trong hương thôn, ngay cả công an cũng nhận định là người trong Trí Nhân hương gây nên, chỉ tập trung trên người các thanh niên mà không có ai nghĩ tới hung thủ có thể là người ngoài hương thôn.

Bởi vì ngay từ đầu đã phán đoán sai lầm, công an hoàn toàn đi vào bế tắc, sau khi bài trừ từng thanh niên trong hương thôn, vụ án hoàn toàn không manh mối, theo thời gian trôi qua đã bỏ quên.

Vụ án này từng gây nên sóng gió thật lớn trong trấn Bảo Kinh, nhưng mãi cho tới hôm nay người biết ngày càng ít, cho tới bây giờ còn rất ít người nhớ rõ, hai mươi ba năm trước có một cô gái tên Mã Thái Thái xinh đẹp hiền lành đã chết thảm.

Mà căn cứ theo Vương Tuệ Tuệ phân hình trí nhớ của Chu gia đại bá cùng cha Chu Vệ Quân, xác định lúc trước kẻ cường hiếp sát hại Mã Thái Thái chính là ba anh em nhà Chu gia!

Mã Thái Thái bị ba tên súc sinh này cưỡng hiếp tập thể, sau đó sợ hãi bị bại lộ, Chu gia đại bá dùng dây thừng siết cổ nàng, mà cha Chu Vệ Quân lại dùng gậy gỗ đâm vào âm hộ nàng hủy bỏ dấu vết gây án!

Mà con thứ ba của Chu gia vì nhát gan, sau cùng khi hủy thi diệt tích chỉ đứng một bên mà nhìn, không dám thương tổn thi thể của Mã Thái Thái.

Nhưng Chu gia đại bá bức bách hẳn phải cùng mình siết cổ Mã Thái Thái, làm xong chuyện này ba anh em thần sắc bối rối theo đường cũ bỏ chạy trở về trong trấn Bảo Kinh.

Vương Tuệ Tuệ kéo Diệp Dương Thành đi sang một bên, tận lực giảm thấp thanh âm, thuật lại vụ huyết án ba anh em Chu gia phạm phải hai mươi ba năm trước, nói xong toàn bộ vụ án nàng khẽ cắn môi, thanh âm có chút phát run:

- Em...em còn chứng kiến Mã Thái Thái...

Phân hình trí nhớ của người khác, tự nhiên bản thân cũng rơi vào hình ảnh đó, thanh âm tiếng thét chói tai thê thảm của Mã Thái Thái, vẻ tuyệt vọng, biểu tình phẫn hận...hoàn toàn trùng kích thần trí Vương Tuệ Tuệ.

Cố gắng cưỡng chế sát niệm trong lòng, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, vỗ vỗ vai trấn an Vương Tuệ Tuệ, quay đầu lại nhìn Chu gia đại bá đang đứng lên, hai mắt thoáng nhắm lại...

Chu gia đại bá cùng cha Chu Vệ Quân đã xuất hiện, như vậy còn lại hẳn là Chu gia tam thúc.

Ánh mắt Diệp Dương Thành quét lên người của Chu gia đang có mặt, rất nhanh đã đưa ánh mắt tập trung trên người một nam tử gần bốn mươi tuổi, âm thầm vận dụng thần quyền tra xét hẳn một phen, quả nhiên người này chính là lão tam trong Chu gia, cấp bậc trùng phạt cũng là gạt bỏ!

Ba anh em hủy diệt tương lai cùng sinh mạng của một cô gái non trẻ, đồng dạng làm ột gia đình rơi vào trong thống khổ cả đời, hơn nữa hành vi man rợ của ba tên súc sinh kia...kiếp sau cho bọn hắn làm lão vẹt, phục vụ cho kẻ biến thái hung hăng chà đạp đi!

Trong lòng Diệp Dương Thành bùng bùng tức giận, mà Chu gia tam thúc bị hắn trừng tới liền chột dạ, theo bản năng lui ra sau một bước lớn tiếng hô:

- Mày...mày đừng lòng tham không đáy!

- Lòng tham không đáy...

Về âm mai trên mặt Diệp Dương Thành phút chốc tan thành mây khói, đổi lại nụ cười sáng lạn, hắn nhìn Chu gia tam thúc ngoắc ngón tay, nói:

- Ông lại đây.

- Mày...

Nhìn thấy qua giáo huấn thâm thống của bốn người Chu gia đại bá, Chu gia tam thúc làm sao còn dám đến gần Diệp Dương Thành? Hắn lui hai bước dán trên tường, nói:

- Có dũng khí mày lại đây!

Trong tay quơ lấy cây gậy gỗ cạnh cửa, lòng tràn đầy bất an nhìn Diệp Dương Thành, lại không hề có chút dấu hiệu chịu thua, bởi vì Trần Mỹ Hồng đã nói với hắn, Trần Hải Bân rất nhanh sẽ mang người tới, đến lúc đó thù mới hận cũ cùng tính một lượt.

Có thể kéo được bao lâu hay bấy lâu, hắn cũng không phải kẻ ngu xuẩn, không muốn bị người đánh.

Về phần hành vi man rợ hai mươi ba năm trước, thời gian vĩnh viễn là thuốc hay tốt nhất, vài năm đầu hắn còn hoảng loạn, nhưng về sau ngẫu nhiên nhớ tới hắn chỉ có cảm giác kích thích mà thôi.

Hơn nữa thời gian qua lâu như vậy, ba anh em nhà hắn không phải vẫn bình yên vô sự sao? Hắn không tin đã qua hai mươi năm, còn có người vạch lại vụ án cũ năm xưa!

Kéo được bao lâu hay bấy lâu, đây là ý tưởng duy nhất bây giờ của hắn.

Hắn đã hiểu lầm ý tưởng của Diệp Dương Thành, hắn cho rằng mình tránh ở nơi này Diệp Dương Thành cũng không đi lên đánh hắn, nếu trước khi Diệp Dương Thành biết được hành vi man rợ của ba anh em Chu gia, có lẽ cũng bỏ qua, dù sao mục đích hôm nay hắn chỉ muốn trút giận cho Vương Tuệ Tuệ mà thôi.

Nhưng bây giờ sao...đây đã là phạm trù việc công, trút giận là đương nhiên, nhưng ác nhân cũng đừng hòng tiêu diêu ngoài vòng pháp luật.

533. Chương 481: Đánh Thì Đánh, Còn Cần Lý Do Gì?

Liếc mắt nhìn Chu gia tam thúc, Diệp Dương Thành lộ ra ý cười hài hước, hai tay chấp sau lưng, không hề nhìn tới ánh mắt tức giận của Chu gia, chậm rãi đi tới chỗ Chu gia tam thúc...

- Mày...mày muốn làm gì?

Hai tay nắm chặt cây gậy, Chu gia tam thúc thật không có dũng khí động thủ với Diệp Dương Thành.

Nhìn Diệp Dương Thành càng lúc càng gần, nhịp tim hắn gia tốc, tâm tình vô cùng khẩn trương.

Rốt cục hắn hồng mắt, gầm lên một tiếng hung hăng đập mạnh xuống đầu Diệp Dương Thành.

- Khinh người quá đáng, hôm nay tao liều mạng với mày!

- Ca sát...

Sau một tiếng vang giòn, cây gậy đập lên đầu Diệp Dương Thành, thậm chí lực đạo quá lớn, cây gậy vỡ vụn ra.

Mọi người trợn tròn mắt, Diệp Dương Thành lại không hề né tránh!

Giơ tay lên, như không có việc gì vuốt vuốt vị trí bị đánh trúng, Diệp Dương Thành lại bước tới, nói:

- Đã một bó to tuổi, như thế nào còn xúc động như vậy đây?

- Tao...

Chu gia tam thúc có chút ngây người, sau đó hắn hoành cây trúc vụn lại quét tới Diệp Dương Thành.

Nếu là người thường, phỏng chừng da tróc thịt bong vẫn còn nhẹ.

Nhưng...Diệp Dương Thành là người thường sao?

- Mẹ nó, thật đúng là cấp mặt không biết xấu hổ!

Diệp Dương Thành tránh người, trầm thấp quát một tiếng, khi Chu gia tam thúc còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, tay phải đã đâm vào trên bụng của hắn.

- A...

Chu gia tam thúc kêu thảm một tiếng, cây gậy lập tức rơi xuống đất, sắc mặt trắng bệch ngồi xổm xuống, thân hình lại té dưới đất cuộn tròn lên...

Đau đớn toàn tâm khiến hắn rên rĩ không dứt, làm sao còn cảm giác vui sướng khi đánh trúng một kích trước đó?

Hiện tại Diệp Dương Thành đã biết hành vi man rợ của ba anh em Chu gia, tuy trong lòng tràn ngập sát ý nhưng vẫn chưa lập tức giết chết bọn hắn, nhưng hắn quyết không nhẹ nhàng bỏ qua, lúc này ngồi xổm người xuống nhéo lấy cổ áo Chu gia tam thúc đem thân thể hắn trực tiếp nhấc lên.

- Xuống tay thật đen sao.

Diệp Dương Thành thoáng nghiêng đầu nhìn cây gậy vỡ vụn, bộ dáng cười dài rơi vào trong mắt Chu gia tam thúc lại như nụ cười của tử thần, làm hắn cảm như hén, thân hình run rẩy thật sự không biết mình nên làm những thứ gì.

Diệp Dương Thành nắm theo Chu gia tam thúc quay trở lại chỗ cũ, lại mang theo ánh mắt nghiền ngẫm đảo qua đám người Chu gia sắc mặt xanh mét lại bị uy thế của Nhung Cầu uy hiếp nên không dám tiến lên, ở ngay trước mặt bọn hắn hung hăng đâm vào bụng Chu gia tam thúc.

- Ah...

Tiếng kêu thảm thiết thống khổ nhất thời vang vọng hiện trường, Chu gia tam thúc té trên mặt đất, tạm thời không cách nào đứng dậy, ôm chặt bụng thần sắc thống khổ, làm cho người ta có chút không rét mà run.

Nhìn thấy cảnh tượng này cha mẹ của Vương Tuệ Tuệ không hề nói một lời, Diệp Dương Thành đánh người của Chu gia, đối với bọn họ mà nói là chuyện phi thường trút giận.

Nhưng trải qua thời gian dài như vậy, Vương Cương Huy chợt nghĩ đến, cho dù chuyện này Chu gia làm sai trước, dù cho bọn hắn nhận lấy pháp luật nghiêm trị, nhưng Diệp Dương Thành ra mặt đánh người của Chu gia thành nông nổi hiện tại, có thể vì vậy gây ra phiền toái cho hắn hay không?

Nghĩ tới khả năng này, Vương Cương Huy lo lắng nhìn Diệp Dương Thành, nếu thanh niên này vì trút giận cho con gái mình mà bị ra tòa án, người làm cha như hắn nên làm sao tự xử!

Lúc này người có quan hệ thân thích với Chu gia cùng vài gia đình hàng xóm đã đi ra khỏi nhà, thân thích Chu gia bởi vì sợ hãi Diệp Dương Thành cùng Nhung Cầu mà không dám tiến lên can thiệp, mà những hàng xóm của bọn hắn cũng không có ai tiến lên can thiệp vào.

- Mà sẽ trả giá thật nhiều.

Chu gia đại bá cảnh giác nhìn Diệp Dương Thành cùng Nhung Cầu, đột nhiên hô:

- Nhất định!

- A...

Đang kiên nhẫn chờ đợi cứu binh của Chu gia, Diệp Dương Thành nghe vậy quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn, đột nhiên nhấc chân đi tới, bước chậm thong thả, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Nhìn thấy Diệp Dương Thành lại đi tới chỗ mình, Chu gia đại bá lập tức biến sắc, đang định xoay người chạy trốn, Diệp Dương Thành đột nhiên nhảy ra vài bước, dùng tay nhéo cổ áo của hắn, một tay kéo hắn tới trước mặt của mình.

- Người nhất định rất tò mò, nếu chỉ vì trút giận cho Tuệ Tuệ, vì sao ta lại đem các người đánh thành như vậy, đúng hay không?

Thanh âm Diệp Dương Thành ép tới cực thấp, ghé sát vành tai Chu gia đại bá, ngoại trừ hắn không ai nghe được lời gì.

- Vì...vì cái gì..

Chu gia đại bá căn bản không nghĩ ra nguyên nhân tại sao, cũng không đem chuyện này liên hệ với vụ án hai mươi ba năm trước, hần run rẩy môi hỏi một câu, kỳ thật sợ hãi Diệp Dương Thành tiếp tục đánh hần.

- Nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản.

Diệp Dương Thành tràn đầy ý cười, nhưng lại có cảm giác lạnh băng, hần nhẹ giọng nói:

- Người hồi tưởng một chút, chẳng vạng một ngày mùa hè hai mươi ba năm trước, người cùng hai anh em của người đã làm gì trong rừng trúc?

- Hai...hai mươi ba năm trước...

Lời của Diệp Dương Thành vừa thốt ra, toàn thân Chu gia đại bá chấn động, kinh hãi muốn chết nhìn Diệp Dương Thành, thất thanh nói:

- Làm sao mà biết?

- Ha ha, muốn người không biết?

Diệp Dương Thành cười cười, buông lỏng cổ áo hần, thậm chí còn đưa tay sửa sang lại cho hần, nói tiếp:

- Ngẩng đầu tam xích có thần minh, đừng tưởng rằng các người tránh được hai mươi ba năm, có thể lẫn qua được năm hai mươi bốn, chỉ bằng chuyện ác các người đã làm lúc ấy, phán các người thiên đao vạn quả vẫn còn là nhẹ...

- Phanh!

Hung hăng một đám đập vào mặt trái Chu gia đại bá, đánh bay hần ra ngoài, sau đó Diệp Dương Thành mới chậm rãi bổ sung một câu:

- Đánh các người thì đã thế nào?

Đúng vậy, đánh bọn hần một chút thì đã thế nào? Chỉ bằng hành vi man rợ của ba anh em đối đãi với Mã Thải Thải hai mươi ba năm trước, chỉ bằng bọn hần chỉ vì một chiếc xe mà lừa hôn lừa tiền lừa đồ cướp, đánh bọn hần một chút thì đã làm sao?

Nhìn lướt qua năm người Chu gia té trên mặt đất, ánh mắt Diệp Dương Thành rơi lên người Chu gia đại bá, chuyện này nếu muốn có một kết thúc, phải cho hần chủ động nhận tội.

Vụ án của Mã Thải Thải đã trôi qua hơn hai mươi năm, bên hệ thống công an không biết còn lưu trữ bằng chứng tội ác tại hiện trường hay không, nếu không có bằng chứng, cho dù Diệp Dương Thành hạ lệnh cho Dương Đăng Phi, chỉ sợ cũng khó thể thông qua.

Hơn nữa làm như vậy vẫn còn nhiều sơ hở, sẽ tạo thành phiền toái không cần thiết cho Diệp Dương Thành, muốn làm ba anh em Chu gia nhận tội bị luật pháp trừng phạt, Diệp Dương Thành cảm thấy mình phải làm thêm chút gì đó.

Ngẫm nghĩ, hai mắt Diệp Dương Thành tỏa sáng, vẫy tay nói:

- Tuệ Tuệ, em qua đây một chút.

- A?

Vương Tuệ Tuệ đang ngăn người, lại ứng một tiếng đi tới, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Có chuyện cần em phối hợp một chút.

Diệp Dương Thành giảm thấp thanh âm, nói:

- Ghé sát đây anh nói...

- Nha...

Vương Tuệ Tuệ ngơ ngác gật đầu, nhất thời không hiểu chuyện gì, nhưng khi nghe Diệp Dương Thành dặn dò, nằng kinh ngạc che miệng lại, thiếu chút nữa thất thanh kêu lên.

534. Chương 482-1: Chủ Nhiệm Sao, Quan Thật Lớn! (thượng)

Rất nhanh dọn đồ xong, Diệp Dương Thành lộ ra ý cười nghiền ngẫm, hỏi:

- Làm như vậy chỉ sợ Chu gia sẽ xem em là sinh tử đại địch, sợ không?

- Không sợ.

Vương Tuệ Tuệ không chút do dự lắc đầu đáp:

- Đây là quả báo của bọn hắn.

Nghe câu trả lời của nàng, Diệp Dương Thành mỉm cười thật vui vẻ, gật đầu, vỗ vai nàng, khẳng định nói:

- Có anh ở đây, không ai làm gì được em cả.

- Dạ!

Vương Tuệ Tuệ gật mạnh đầu, nàng chỉ lo lắng Diệp Dương Thành sẽ gặp phiền phức.

Tựa hồ đã nhận ra lo lắng của nàng, Diệp Dương Thành nói:

- Yên tâm đi, kỹ năng của lão ca nhiều hơn em tưởng tượng.

- Nhưng mà...

Vương Tuệ Tuệ vẫn còn chút lo lắng.

Diệp Dương Thành đột nhiên làm ra động tác dừng lên tiếng, ý cười đầy mặt nói:

- Chu gia thỉnh cứu binh đến đây...

- Cứu binh? Làm sao bây giờ?

- Làm sao? Kiên nhẫn xem là được.

Diệp Dương Thành hí mắt nhìn chiếc xe chậm rãi chạy vào Chu gia, trên mặt không hề có chút lo lắng, ngược lại nghiền ngẫm cười:

- Anh thật muốn xem cứu binh Chu gia rốt cục có bao nhiêu kỹ năng.

Nghe được lời của hắn, trong lòng Vương Tuệ Tuệ đột nhiên yên tâm hơn không ít.

Cùng lúc đó người Chu gia cũng nhìn thấy chiếc xe chạy tới, Chu Vệ Bình vừa tỉnh lại, nhất thời mừng rỡ không tự chủ được hô lên:

- Là cậu đến đây, Vương Tuệ Tuệ, may là tiện nhân thối, may cùng dã nam nhân của may xong rồi, tui may xong rồi...

Diệp Dương Thành thản nhiên lấy ra điều thuốc, châm lửa, phun khói vào khuôn mặt đã sưng thành đầu heo của Chu Vệ Bình, thản nhiên nói:

- Trước đó đã cảnh cáo cô, quần tốt miệng rách của mình, đừng tưởng rằng mình là đàn bà thì tôi sẽ không đánh cô.

- Ba!

Lại một cái tát vang lên!

- Ô ô...

Đáp lại lời của Diệp Dương Thành, chỉ là tiếng rên rỉ hàm hồ của Chu Vệ Bình.

Kỳ thật không chỉ riêng Chu Vệ Bình nghĩ Diệp Dương Thành không lớn gan như vậy, biết rõ cậu của nàng đến mà vẫn còn dám hạ thủ tàn nhẫn với nàng, toàn bộ những người có mặt ở đây, đặc biệt là người Chu

gia, đều dùng ánh mắt như đang xem quái vật nhìn Diệp Dương Thành, bọn hắn không cách nào tưởng được Diệp Dương Thành lớn gan như vậy, hắn rốt cục dựa vào cái gì?

Chiếc xe màu đen dừng lại, nhưng Chu Vệ Bình lại bị đánh ngay trước mặt, hơn nữa còn đánh không nhẹ, ngã lên trên nắp xe, chỉ còn rên rỉ, thậm chí không thể nhúc nhích...

Những người trên xe đều tận mắt nhìn thấy, Chu Vệ Bình bị một cái tát của Diệp Dương Thành đánh bay ngược ra ngoài, bay cao cách mặt đất một thước, sau đó phịch một tiếng ngã lên trên cốp xe!

Cao thủ có thể làm được chuyện này quả thật không ít, thậm chí đại đa số quân nhân chính quy cũng làm được trình độ này, nhưng biểu hiện của Diệp Dương Thành lại làm cho người ta rung động, nhất là sau khi hắn tát bay Chu Vệ Bình, biểu hiện vẫn thật nhẹ nhàng.

Người như thế, nếu không phải kẻ ngu ngốc hay kẻ khạo, thì là người có bối cảnh thật dày. Trần Hải Bân còn ngồi trên xe đã làm ra phán đoán, Diệp Dương Thành rõ ràng không phải loại người trước, nếu là kẻ khạo khạo còn dễ xử lý, nhưng nếu như là loại cuối cùng...

Đa đầu Trần Hải Bân mơ hồ có chút run lên, nhưng chuyện này dù sao liên lụy đến toàn bộ Chu gia, hắn không phải người mù, tự nhiên chứng kiến ngoại trừ Chu Vệ Bình, chồng của em gái, con trai, đại bá, tam thúc...đều ngã trên mặt đất, mỗi người đều có vẻ bị thương rất nặng.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng hắn đã có kiêng kỵ, nhưng hắn đành kiên trì nói với một công an cùng hai hiệp cảnh trong xe:

- Phiên toái các anh, xuống xe thôi.

Nghe được câu nói của Trần Hải Bân, hiệp cảnh lái xe theo bản năng nhìn qua công an chính quy bên cạnh, giờ phút này đa đầu hắn cũng run lên.

- Xuống xe đi.

Công an kia hơn ba mươi tuổi, thoáng trầm ngâm một lúc, nhìn thoáng qua Diệp Dương Thành ngoài xe, mặc dù cảm thấy người này có chút quen mắt, nhưng không nghĩ nhiều, gật đầu nói một câu liền trực tiếp đẩy cửa xe bước xuống.

Nhìn thấy viên công an đã có động tác, hai hiệp cảnh cũng không dám chậm trễ, theo sát xuống xe, thấy ba người đều đi xuống, Trần Hải Bân như uống thuốc an thần, nhẹ hít vào một hơi, đẩy cửa xe đi theo.

Công an đi xuống trước tiên cau mày, nhìn Chu Vệ Bình nằm gục trên cốp xe, liền đưa tay lấy xuống còng tay, nhìn Diệp Dương Thành nói:

- Theo chúng tôi đi một chuyến đi!

- Đi đâu?

Diệp Dương Thành phun ra ngụm khói, thản nhiên quét mắt nhìn công an kia, nói:

- Gọi đồn trưởng của anh qua đây đi.

- Cái gì?

Viên công an nhất thời ngây người, dáng vẻ của Diệp Dương Thành giống như không phải muốn gặp đồn trưởng của bọn họ, mà là...gọi người hầu, bộ dáng thật nhẹ nhàng, vô cùng hung hăng càn quấy.

Mặc kệ Diệp Dương Thành có bao nhiêu bốn sự, bao nhiêu bối cảnh, người bị hắn đánh thành như vậy, mình cũng nên chấp pháp theo lẽ công bằng đi? Viên công an âm thầm cân nhắc một phen, nhưng không tiến lên còng tay Diệp Dương Thành, mà cân nhắc hỏi:

- Anh nhận thức đồn trưởng chúng tôi sao?

- Tôi không nhận thức hắn.

Diệp Dương Thành không giấu diếm, trực tiếp lắc đầu, nhưng trước khi viên công an kịp phát hỏa, đã bổ sung:

- Nhưng hẳn nhất định nhận ra tôi.

- Anh...

Quả thật lời này hù sợ viên công an, ngay khi hắn hoàn toàn chiếm cứ đạo lý, hắn lại có cảm giác ảm ức khó thể xuống tay, nhất là biểu hiện thần nhiên không sợ hãi của Diệp Dương Thành, càng làm trong lòng hắn khẩn trương, lần này không phải thật sự đá trúng tâm sất chứ?

Nhìn thấy biểu hiện của viên công an, Trần Hải Bân không tự giác nhíu mày, lớn tiếng nói:

- Mặc kệ anh nhận thức ai, hay ai nhận thức anh, đánh người là không đúng, nhìn anh lớn như vậy, chẳng lẽ chút thường thức pháp luật cũng không biết sao?

- Ông chính là anh vợ của Chu gia đi?

Nghe lời của Trần Hải Bân, Diệp Dương Thành ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân giẫm lên, nhìn hắn mỉm cười:

- Ông lại là thứ gì?

- Tôi...

Trần Hải Bân thiếu chút nữa hộc máu, đen mặt hừ lạnh nói:

- Tôi là chủ nhiệm phòng trật tự an ninh đô thị trấn. (thành quản)

- Oa, chủ nhiệm sao, quan thật lớn.

Diệp Dương Thành ra vẻ than thở sợ hãi, ngay sau đó sắc mặt lạnh lùng, nói:

- Tay của phòng thành quản còn chưa dài như vậy đi?

Không đợi Trần Hải Bân trả lời, Diệp Dương Thành bóp bóp hai tay vang lên răng rắc, nhìn công an kia nói:

- Trước xác nhận một chút, lần này các anh tới đây, rốt cục là lấy thân phận nhà nước? Hay lấy thân phận tư nhân?

Lấy thân phận nhà nước thì không đánh người, nhưng trong sự kiện này Trần Hải Bân rõ ràng xen tay chuyện riêng, nhưng nếu lấy thân phận tư nhân...hành động của Diệp Dương Thành đã phi thường minh xác nói cho bốn người, chỉ cần họ gật đầu nói là tư nhân, chỉ sợ nắm tay của Diệp Dương Thành sẽ rơi xuống trên người bọn họ.

Nhìn thấy thái độ quái gở bức người của Diệp Dương Thành, viên công an cùng hai hiệp cảnh có chút chần chờ bất định, nhưng thân là chủ nhiệm phòng thành quản, mặc dù chức vụ không cao, nhưng trong trấn Bảo Kinh vẫn có thể nói vài lời, bị Diệp Dương Thành từng bước ép sát, Trần Hải Bân cơ hồ bạo tẩu.

535. Chương 482-2: Chủ Nhiệm Sao, Quan Thật Lớn! (hạ)

Hắn tiến lên một bước hừ lạnh nói:

- Là thân phận tư nhân thì thế nào? Anh...

- A, chẳng ra gì.

Không đợi Trần Hải Bân nói hết lời, Diệp Dương Thành đã cười ngắt lời của hắn, nói:

- Thân phận nhà nước đương nhiên có phương thức xử lý của nhà nước, thân phận tư nhân đương nhiên có phương thức xử lý của tư nhân, nhưng tôi cảnh cáo anh một tiếng, trước khi làm quyết định, phải đánh bóng cặp mắt hí của anh trước đã.

Diệp Dương Thành càng không tỏ vẻ sợ hãi, trong lòng Trần Hải Bân càng thêm kiên ky, ngay lúc song phương còn giằng co không dứt, lão bà của Chu gia đại bá khóc sụt sùi vọt lên:

- Cậu cả, chuyện này cậu không thể mặc kệ ah...

Vợ của Chu gia đại bá hơn bốn mươi tuổi, trang điểm diêm dúa hơn nửa nhuộm tóc màu đỏ rượu, trước khi Trần Hải Bân xuất hiện, tuy nhìn thấy chồng mình bị Diệp Dương Thành đánh cũng không dám nói tiếng nào, bây giờ nhìn thấy Trần Hải Bân, lập tức kêu gào:

- Cậu cả hãy xem tiểu súc sinh kia đã làm những thứ gì...

Bản thân Trần Hải Bân xuất thân từ quân đội, mấy năm nay nhờ quan hệ lên làm chủ nhiệm văn phòng thành quản trấn Bảo Kinh, chiêu mộ một số lớn nhân viên tạp vụ, lại có cậu em vợ phó trưởng trấn làm chỗ dựa sau lưng, ở tại trấn Bảo Kinh xem như là nhất bá, cấu kết trên dưới, chuyện hiểm độc làm thật không ít.

Suốt bao năm nay Trần Hải Bân thật sự không gặp được chuyện gì mà hắn không làm được, ở trong mắt Chu gia, hắn không phải là ô dù của bọn họ sao?

Khí khái anh hùng ai cũng có, nhìn thấy vợ của Chu gia đại bá la khóc, Trần Hải Bân nhất thời tâm phiền ý loạn, cắn chặt răng, hung hăng nhìn Diệp Dương Thành:

- Chờ đi!

- Được, tôi chờ đây.

Diệp Dương Thành không hề để ý, khi người này xuống xe hắn đã xem qua cấp bậc thiện ác, tuy không đến mức bị gạt bỏ, nhưng đã đạt tới nông nổi phải nghiêm trị, ra về Chu gia chứng thật là thối tha đến tận xương cốt.

Về phần đám gia hỏa mặc chế phục dưới trướng Trần Hải Bân, Diệp Dương Thành sao để vào trong mắt? Chỉ là một chủ nhiệm thành quản mà thôi, còn sợ hắn nhắc lên bao nhiêu sóng gió?

Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn Trần Hải Bân liên tục gọi hai cuộc điện thoại, thanh âm rít gào dữ dội, thật có chút hương vị dọa người.

Rất nhanh Trần Hải Bân gọi xong điện thoại, nhìn viên công an cùng hai hiệp cảnh nói:

- Thật phiền toái các anh, chuyện này để tự tôi xử lý đi.

Viên công an gật gật đầu, liếc mắt nhìn qua Diệp Dương Thành liền mang hai hiệp cảnh tránh sang một bên, tùy ý cho Diệp Dương Thành cùng Trần Hải Bân xử lý, về phần chấp pháp hay không, thể cục hiện tại không rõ ràng, xem chừng trong chốc lát rồi nói sau.

Người của Chu gia thấy Trần Hải Bân gọi người, lập tức xúc động dâng trào, nếu không thấy Nhung Cầu đang như hổ rình mồi, chỉ sợ đã muốn xông lên.

- Hiện tại, ông không còn là một chủ nhiệm, mà chỉ là anh vợ của Chu gia.

Đưa mắt nhìn lướt qua Chu gia, ánh mắt Diệp Dương Thành dừng lại trên người Trần Hải Bân, bật cười lớn:

- Cần thận một chút, đừng đem mình bồi đi vào.

- Hừ, đợi lát nữa sẽ có anh khóc.

Nếu đã quyết đoán, Trần Hải Bân cũng không hề kiên ky, hừ lạnh một tiếng nói:

- Hiện tại anh cứ việc cười đi.

Trần Hải Bân cũng có mưu ma chước quỷ không ít, hắn đã tính toán, nếu thuộc hạ kéo tới mà đánh không lại Diệp Dương Thành, cũng không sao, hắn có thể lấy danh nghĩa chấp pháp quy tội cho Diệp Dương Thành, tiểu tử này cũng tránh không thoát pháp luật. Nhưng nếu có thể đánh thắng thì càng tốt hơn.

Hắn đưa mắt nhìn xe Audi A4, trực tiếp quy kết Diệp Dương Thành thuộc con cháu gia đình có chút tiền trong trấn Bảo Kinh, như vậy có lẽ còn có thể nương cơ hội này kiểm soát được một số.

Trong lòng Trần Hải Bân nghĩ thầm.

Diệp Dương Thành không phải không muốn tốc chiến tốc thắng, cũng không phải không nghĩ giải quyết sự tình đơn giản cho xong, nhưng nếu hôm nay đã động tới Chu gia, như vậy rõ ràng đem cả chút lực lượng quan trường của Chu gia nhổ tận gốc sạch sẽ, tránh ngày sau tiếp tục phát sinh thêm phiền toái.

Huống chi Diệp Dương Thành vốn không ưa Trần Hải Bân, hôm nay cũng không phải ngày đầu tiên hắn nhìn thấy người này, lúc trước khi còn chạy nghiệp vụ, hắn từng nhìn thấy người này cáo mượn oai hùm hiếp bức tiểu nhân dân, ẩn tượng phi thường tồi tệ.

Mà bây giờ sau khi nhìn thấy thiện ác cấp bậc cần nghiêm trị, hắn chẳng những muốn trút giận cho Vương Tuệ Tuệ, còn muốn đem ba súc sinh của Chu gia lôi ra pháp luật, ngoài ra còn giải quyết sạch sẽ Trần Hải Bân cùng đàn chó săn của hắn.

Hơn sáu phút sau, ngay khi Diệp Dương Thành vẫn thản nhiên cười nói với Vương Tuệ Tuệ cùng cha mẹ nàng, ba chiếc xe có dấu hiệu thành quân chạy vào, nhìn thấy ba chiếc xe, Diệp Dương Thành nghe được tiếng thở phào của Trần Hải Bân, tựa hồ chỉ cần thủ hạ chạy đến, hắn thật sự có đủ lực lượng mười phần.

Nhìn thấy phản ứng của Trần Hải Bân, Diệp Dương Thành nhếch môi cười...nhiều người hữu dụng sao?

Văn phòng cục trưởng phân cục công an huyện Ôn Nhạc.

- Hoàng cục, tìm được rồi.

Một nam tử mặc chế phục công an hơn ba mươi tuổi trực tiếp đẩy cửa đi vào phòng làm việc của cục trưởng Hoàng Nhân Trí, trong tay cầm túi hồ sơ cũ, vẻ mặt có chút kỳ quái nói:

- Hai mươi ba năm trước, Trí Nhân hương của trấn Bảo Kinh quả thật có một vụ án như vậy, nhưng vụ án này đã như đá chìm đáy biển, căn bản không tìm ra bằng chứng hữu dụng, ngài...

- Có vụ án này là được.

Nghe người kia hội báo, vẻ mặt Hoàng Nhân Trí đang ngưng trọng dị thường chợt thở một hơi dài, cười nhẹ một tiếng, lập tức đổi sắc mặt nghiêm nghị, nói:

- Lập tức thông tri lão Lưu, gọi thêm người cùng tôi đến trấn Bảo Kinh.

Lão Lưu là đội trưởng đội công an hình sự phân cục huyện Ôn Nhạc, vừa nghe Hoàng Nhân Trí phân phó, viên công an vừa đi vào văn phòng chợt run lên, trong lòng liền nổi lên một suy đoán gần như đã khẳng định.

Vụ án đã yên lặng hơn hai mươi ba năm, chỉ sợ đã có đầu mối mới, hắn gật mạnh đầu:

- Dạ, tôi đi thông tri hắn.

Ba phút sau, năm chiếc xe công an, trong đó có cả hình cảnh từ trong bãi đỗ xe phân cục công an huyện chạy nhanh ra ngoài, gào thét đuổi về hướng trấn Bảo Kinh, khiến người đi đường không ngừng ghé mắt.

Cùng lúc đó, trên con đường đi thông Trí Nhân hương trấn Bảo Kinh, một chiếc xe Buick màu xám bạc mang biển số quân đội chạy nhanh về hướng Trí Nhân hương, trên xe có hai người, một là nam tử trắng niên hơn ba mươi lăm tuổi, một nữ nhân mặc quần áo công sở hơn ba mươi tuổi.

Trên mảnh đất trống trước Chu gia, Trần Hải Bân âm trầm khuôn mặt, nhìn Diệp Dương Thành trầm giọng nói:

- Tự đánh gãy một chân, hôm nay tôi sẽ tha mạng chó cho anh.

- Các người tự đánh gãy hai chân, tôi tha tiện mạng cho các người.

Diệp Dương Thành bật cười lớn, không thèm để ý đối phương người đông thể mạnh, thoáng nghiêng ngẫm, lại có chút nửa thật nửa giả nói:

- Cơ hội chỉ có một lần, chính các người tự mình suy nghĩ đi.

536. Chương 483: Cút! Lão Tử Không Thời Gian Hồ Nháo Với Mày!

Khi đám thủ hạ của Trần Hải Bân xuống xe, Diệp Dương Thành đã có bình phán thiện ác, cuối cùng cho ra kết quả, đám đội viên thành quân này ngoại trừ hai người cần trừng phạt nhẹ, mười ba người còn lại đều là cặn bã phải nghiêm trị.

Đây còn là nhân viên chấp pháp công bình công chính giữ gìn pháp luật sao? Đây quả thật là một đám ác ôn khoác da người!

- Anh đừng cấp mặt không biết xấu hổ.

Trần Hải Bân thật sự kiêng kỵ thân thủ của Diệp Dương Thành, cũng không phải sợ Diệp Dương Thành đánh đám côn đồ dưới tay mình bị thương, mà là sợ Diệp Dương Thành nhắm ngay bản thân của hắn, thấy không tạo được áp lực, liền tức giận khoát tay nói:

- Cự tuyệt phối hợp nhân viên chấp pháp điều tra, ngang nhiên lấy bạo lực kháng cự pháp luật...lên!

Trước khi đánh người còn chụp mũ, xem ra hành vi này không phải làm lần đầu tiên!

Đám đội viên thành quân quay người rút ra ống nước dài chừng năm mươi phân bằng sắt đặt trên xe xông tới.

- Tiểu tử, mày tiếp tục hoành một cái cho các ca ca xem thử đi?

Đám đội viên thành quân khiêng ống nước trên vai, liếc mắt nhìn Diệp Dương Thành, bĩu môi nói:

- Không phải nói mày thật lợi hại lắm sao? Có dũng khí tiếp tục hoành thử xem?

Làm cho Diệp Dương Thành không biết nói gì chính là người của Chu gia vừa thấy cảnh này, liền kêu gào nói:

- Đánh, đánh chết hắn!

- Đánh chết tiểu súc sinh xem hắn còn dữ hay không...

- Xuống tay độc ác một chút, chặt đứt chân chó của hắn, sau khi xong mời mọi người uống rượu...

Ngay khi Diệp Dương Thành nheo mắt đánh giá đám người kia, Vương Tuệ Tuệ đột nhiên hét lên một tiếng:

- Cẩn thận!

- Đi chết đi!

Trải qua thời gian dài khôi phục, tuy rằng vết thương trên người không thể lành lại, nhưng năng lực cử động tay chân vẫn còn, Chu Vệ Quân giãy dụa đứng lên, nhặt cục đá rỗng giậm lao tới.

Nhưng lần vừa rồi đánh lén bị một cái tát vang dội, mà lần này...

- Cút! Lão tử không thời gian hồ nháo với mày!

Ngay khi Chu Vệ Quân mới nhảy lên cao, Diệp Dương Thành như có đôi mắt sau lưng, quay phắt người lại mắng một tiếng, nâng chân phải hung hăng một cước đá vào bụng Chu Vệ Quân.

- A...

Chu Vệ Quân không nghĩ tới phản ứng của Diệp Dương Thành nhanh chóng như thế, phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân hình bay ngược ra ngoài đồng thời cục đá trong tay cũng nung theo quán tính bay về hướng Trần Hải Bân...

- Phanh...

Trần Hải Bân không nghĩ tới mình lại bị trời giáng tai họa, vừa lấy ra gói thuốc lá định bày dáng người, vai trái lập tức bị nện vào đầu đòn tê tâm liệt phế, hộp quẹt lập tức đánh rơi xuống đất.

Trần Hải Bân kêu thảm một tiếng, sau thoáng giây người giận dữ hét:

- Còn thất thần làm gì? Lên ah!

- Lên!

Đám đội viên thành quân lập tức hét lớn một tiếng...

Mười mấy người đứng tại chỗ la hét nhưng không ai dám xông lên trước tiên.

Nhìn thấy phản ứng “thông minh” của mười mấy tên đội viên, sắc mặt Trần Hải Bân xanh mét, mà người của Chu gia ghen hòng nhìn trân trối.

- Để tôi đánh đi.

Bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, thân hình vọt về phía trước, tận lực đem hành động của mình khống chế trong phạm vi của một người phạm, xông vào đám đội viên thành quân kia.

- A...

- Phanh...

- Phanh...

Ấu đả đám ác ôn kia, Diệp Dương Thành không hề có chút áp lực...

Hiện trường hoàn toàn hỗn loạn, chưa đầy ba phút thời gian, mười mấy tên ác ôn đã nằm đầy đất rên rỉ, chỉ có hai tiểu lưu manh bị trừng phạt nhẹ may mắn tránh thoát một kiếp, chỉ bị nín áo răn dạy một phen mà thôi.

Nhìn Diệp Dương Thành đứng nơi đó như không có việc gì sửa sang lại áo của mình, nhìn nhìn mười mấy người nằm trên mặt đất liên tục rên rỉ, Trần Hải Bân cảm giác tay mình đã mất đi khống chế, nâng tay phải run run chỉ vào Diệp Dương Thành, miệng mấp máy...

- Mày...mày...

Muốn mắng nhưng lại không dám mắng, tai họa của Chu gia đã nói rõ với Trần Hải Bân, nắm tay của Diệp Dương Thành mạnh mẽ hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều, nhất thời hắn hoàn toàn ngây dại.

Nhưng vào lúc này, Diệp Dương Thành còn quay đầu nhìn viên công an cùng hai hiệp cảnh, hô:

- Nè, các anh không có ý định đến đây quản lý sao?

- Tôi...

Viên công an thật sự bị biểu hiện của Diệp Dương Thành trấn trụ, trách nhiệm gì đó đều bị hắn ném ra sau đầu, trong lòng chỉ còn một ý niệm, việc không liên quan tới mình cao cao treo lên là được.

Dù sao lúc ban đầu hắn chịu đến nơi đây, chỉ vì trở ngại chút mặt mũi ngày thường với Trần Hải Bân, vừa lúc đi qua xem có cơ hội xuất thủ hay không, nếu có thể bắt người thì có được chút công tích, nhưng sau khi đến hiện trường mới phát hiện Diệp Dương Thành cứng rắn vượt xa sự suy đoán của hắn.

Huống chi hắn có cảm giác Diệp Dương Thành nhìn quen mắt, tuy thoáng chốc chưa nhớ ra, nhưng nhất định từng gặp qua ở đâu. Hắn là một nhân viên công vụ nho nhỏ, không có chỗ dựa vững chắc, nếu không cẩn thận rất có thể lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Nghĩ đến đây, hắn làm ra một quyết định phi thường gian nan, cười khan nói:

- Quản cái gì? Chúng tôi không nhìn thấy gì hết...

Câu trả lời của viên công an làm Trần Hải Bân muốn học máu, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Diệp Dương Thành, hắn không dám nói câu nào, chỉ cắn chặt răng theo bản năng thối lui ba bước.

- Anh...anh có biết vừa rồi anh đánh ai không?

Trong lòng Trần Hải Bân kinh hoàng, sắc mặt khấn trương, sau khi đứng thẳng người hấn lạnh lùng nói:

- Bọn họ đều là hiệp quân viên thành quân, anh đang khiêu chiến với pháp luật...

Trần Bảo Kinh không lớn, theo biên chế chỉ có tám thành quân, nhưng tám người này chỉ hưởng lương mà không cần ra mặt, vì thế cần thuê thêm hiệp quân viên làm công tác.

Dù sao ra đường phổ cáo mượn oai hùm là chuyện rất mất mặt, chỉ có đám hiệp quân viên nghĩ khoác thêm chế phục thật uy phong, có thể đi hăm dọa dân chúng nên mới chấp nhận làm công việc này.

Nghe được lời kêu gào ngoài mạnh trong yếu của Trần Hải Bân, Diệp Dương Thành khẽ cười nhún vai nói:

- Không phải chỉ là một đám lâm thời công sao, đánh thì đánh, ông làm được gì tôi?

- Tôi...

Trần Hải Bân nhất thời nghẹn lời, sắc mặt trầm xuống, nói:

- Đánh người là không đúng...

Vừa nghe lời này của hấn, Diệp Dương Thành biết hấn bắt đầu sợ hãi, nhìn thoáng qua tay trái buông xuôi vô lực của hấn, Diệp Dương Thành nhếch môi cười, chậm rãi đi tới.

- Anh...anh muốn làm gì?

Nhìn thấy hành động của Diệp Dương Thành, Trần Hải Bân nhất thời giật mình, bật lui hai bước dựa sau xe, thần sắc bối rối hô:

- Tôi...bọn họ là lâm thời công, tôi là chính quy...

- Mẹ nó, chính quy cái rắm!

- Ba!

Diệp Dương Thành vung bạt tai, kéo cổ áo hấn tới gần, cười lạnh:

- Với kiểu làm việc không phân biệt thị phi trắng đen như ông, dù hôm nay lão tử đánh chết người, cũng không ai dám đi ra phóng cái rắm, tin không?

- Tôi...

Trần Hải Bân ngậy người, theo bản năng nói:

- Vậy anh đánh người là đúng sao?

- Lão tử đánh người là vì chức trách.

Cũng không quân Trần Hải Bân có nghe hiểu lời của mình hay không, Diệp Dương Thành buông cổ áo của hấn, tát bay hấn ra ngoài, nói:

- Một năm trước nhìn thấy ông ức hiếp một vị lão nhân bán dưa trên đường, lão tử đã muốn đánh người, hôm nay lại tự mình đưa tới cửa.

537. Chương 484: Hiện Tại Đã Sợ Sao? Còn Sớm Đây!

Trần Hải Bân rơi xuống đất, đau đớn nhe răng trợn mắt, chỉ rên hừ hừ mà không đáp nổi lời của Diệp Dương Thành.

Hấn gắng nhẫn nhịn không lên tiếng, thầm nghĩ dù mình không làm gì được tiểu tử này, nhưng rốt cục cũng phải có người đến áp chế hấn, cho ra một sự kết thúc đi?

Không cần hấn ra mặt nhất định sẽ có người đến giải quyết chuyện này, Trần Hải Bản phi thường tin tưởng như thế, nhưng hành động kế tiếp của Diệp Dương Thành lại làm trái tim hấn treo cao trên cổ họng...

- Hoàng cục, đã sắp đến chưa?

Diệp Dương Thành lấy ra di động, ngay trước mặt mọi người bấm dãy số, đợi sau khi điện thoại chuyển được, hấn cười hỏi:

- Mang nhiều thêm vài người, thủ phạm chính, tông phạm cùng đồng lõa đều có một số lớn đâu.

- Ha ha...

Hoàng Nhân Trí phát ra tiếng cười sang sảng, tiếp theo mới nói:

- Diệp lão đệ, chuyện này cậu đúng là không hiền hậu, có việc trực tiếp gọi cho tôi là được, cần gì phải thông qua Trần bí thư chuyển lời đến chỗ của tôi đây? Khinh thường lão ca, đúng hay không?

- Sao có thể ah, chỉ là không nghĩ nhiều nên thuận tiện gọi điện mà thôi, kết quả không phải cũng như vậy sao?

Nghe Hoàng Nhân Trí tự xưng lão ca, Diệp Dương Thành cười cười không để ý tới, lại đẩy đưa vài câu, mới nói:

- Hiện tại các vị đến đâu rồi?

- Đã qua trấn Vinh Phù.

Nghe Diệp Dương Thành đẩy đưa, Hoàng Nhân Trí cũng không bắt mẫn, cười nói:

- Phỏng chừng trong nửa giờ sẽ đến chỗ cậu, nửa giờ này phiền toái Diệp lão đệ.

- Nên làm nên làm.

Diệp Dương Thành lộ ý cười tràn đầy, những lời này của Hoàng Nhân Trí chính là nguyên nhân chủ yếu mà hấn vung tay đánh đám người Trần Hải Bản, bởi vì chờ sau khi Hoàng Nhân Trí tới đây, đám người Trần Hải Bản cũng không còn là chủ nhiệm hay hiệp quản viên, mà là...đồng lõa!

Về phần Diệp Dương Thành chỉ là thấy việc nghĩa hăng hái làm, giúp cơ quan công an bắt hung thủ giết người, là công dân tốt, cho nên đánh thì đánh, đám người Trần Hải Bản có thể nói cái gì?

Cúp máy, ánh mắt Diệp Dương Thành dừng lại trên vẻ mặt kinh ngạc của Trần Hải Bản, nhìn hấn mỉm cười:

- Đừng sợ, tuồng hay chân chính còn phải chờ thêm một lát, lưu lại sức lực đợi lát nữa hãy sợ đi.

- Tôi...

Trong đầu Trần Hải Bản choáng váng...

Hoàng...Hoàng cục? Là tên của đối phương là “Hoàng Cục” hay là xưng hô chức vị?

Tuy rằng Trần Hải Bản không muốn thừa nhận, nhưng trực giác nói cho hấn biết người mà Diệp Dương Thành gọi điện thoại, ít nhất là một vị cục trưởng.

Cục trưởng...họ Hoàng...đây không phải điểm mấu chốt, mấu chốt là...

Cái gì mà thủ phạm chính, tông phạm, đồng lõa, đây là chuyện gì xảy ra? Vì sao chỉ là mâu thuẫn gia đình lại diễn biến thành đánh nhau đả thương người, mà Chu gia luôn sắm vai người bị hại, nhưng hiện tại...

Cảm giác bất an mãnh liệt thổi khắp người Trần Hải Bản, hấn theo bản năng quay đầu nhìn qua Chu gia đại bá...

Nhìn thấy ánh mắt tìm kiếm của Trần Hải Bản, Chu gia đại bá há hốc mồm, không nói được nửa lời.

Cuối cùng thần sắc hấn tuyệt vọng cúi đầu xuống...

Thấy một màn này, trong lòng Trần Hải Bân run lên bần bật, cảm giác nguy cơ mãnh liệt làm toàn thân hắn không thể tự chủ run rẩy lên.

Sự tình nghiêm trọng tựa hồ vượt xa suy đoán ban đầu của hắn...hắn biết, chính mình chỉ sợ gặp phiền toái...

Bởi vì nghe cuộc điện thoại của Diệp Dương Thành, Trần Hải Bân biết mình có phiền toái, không biết Chu gia đã phạm phải chuyện gì thương thiên hại lý, ngay cả danh từ thủ phạm chính, tông phạm cùng đồng lõa cũng mang ra sử dụng.

Trần Hải Bân miễn cảm phát hiện, khi Diệp Dương Thành nói ra hai chữ đồng lõa, ánh mắt hữu ý vô ý đảo qua trên người hắn, phát hiện này làm hắn sợ hãi không thôi, cho dù nhà hắn có một thân thích là phó trưởng trấn Bảo Kinh, nhưng đối phương lại đưa người nào xuất hiện? Là cục trưởng!

Kéo ra danh từ thủ phạm chính hay tông phạm gì đó, vị Hoàng cục trưởng kia không cần phải nghĩ cũng biết tuyệt đối là cục trưởng phân cục công an huyện Ôn Nhạc, Hoàng Nhân Trí!

Khó trách từ lúc bắt đầu tiểu tử kia không hề có chút băn khoăn, khó trách khi mình mang người tới hắn còn dám ở ngay trước mặt mình đánh Chu Vệ Bình, khó trách hắn dám ấu dả hiệp quân viên thành quân không chút kiêng nể gì...

Trong nháy mắt Trần Hải Bân đột nhiên hiểu được thật nhiều điều, nhưng càng hiểu được trong lòng hắn càng lạnh, nhất là sau khi hiểu được người sau lưng Diệp Dương Thành là cục trưởng phân cục công an Hoàng Nhân Trí, hắn đột nhiên nghĩ đến hơn một tháng trước, phó đồn trưởng đồn công an trấn Bảo Kinh sợ hãi quỳ dưới đất cầu xin tha thứ, nhưng cuối cùng vẫn bị bãi quan cách chức...Diệp Dương Thành!

Nghĩ đến đây, đôi môi Trần Hải Bân run rẩy, cường chế nỗi sợ hãi trong lòng mình, hắn nuốt nước bọt nhìn qua:

- Anh...anh là...

- Diệp Dương Thành.

Nhìn thấy bộ dáng của Trần Hải Bân, Diệp Dương Thành liền hiểu lần trước mình cao điệu xuất hiện đã bắt đầu có hiệu quả, vì thế không hề có chút ý tứ tránh né hay giấu diếm, thoải mái nói ra tên mình.

Mà nghe được tên của Diệp Dương Thành, toàn thân Trần Hải Bân như bị điện giật, triệt để ngây ngốc, lúng túng nói không ra lời...thật...thật sự là tên sát tinh này!

Trần Hải Bân khóc không ra nước mắt đột nhiên nhìn qua Chu gia đại bá với ánh mắt tràn đầy sát khí, lại dùng thần sắc nghiêng răng nghiêng lợi nhìn em gái của mình, Trần Mỹ Hồng.

Là bọn hắn...nếu không phải bọn hắn, chính mình sẽ không đi treu chọc tên sát tinh này, nếu không phải Chu gia phạm tội lớn nào đó, hôm nay cho dù mình làm tới tình trạng nào cũng không rơi vào nông nổi như hiện tại, là bọn hắn, là bọn hắn hại mình ah!

Đôi mắt sung huyết tràn đầy phẫn nộ, thái độ chuyển biến đột ngột của Trần Hải Bân lập tức khiến Trần Mỹ Hồng chú ý, chứng kiến ánh mắt phẫn hận của anh trai nhìn mình, trong lòng Trần Mỹ Hồng chấn động mạnh, đột nhiên nhớ lại lời nói của Diệp Dương Thành khi đưa ra hiệp thương ly hôn...

- Cơ hội, tôi đã cho bà, là chính bà không bắt lấy, đến lúc đó cũng đừng oán giận tôi không cho Chu gia cơ hội hối lỗi sửa sai.

Ngữ khí thản nhiên, thanh âm bình tĩnh tựa hồ còn vọng lên bên tai của bà.

Nghĩ đến lời nói của Diệp Dương Thành, bà cũng ngây dại, tuy rằng bà không biết vì sao anh trai vừa nghe tên của Diệp Dương Thành lại lộ ra loại phản ứng như thế, nhưng bà biết anh trai mình đã vô lực nhúng tay vào chuyện này, thậm chí bà loáng thoáng cảm giác, anh trai của mình cũng bị chuyện của Chu gia liên lụy vào...

Hoàn toàn trái ngược với phản ứng của Chu gia cùng Trần Hải Bân, viên công an cùng hai hiệp cảnh giờ phút này lòng tràn đầy may mắn, khi Diệp Dương Thành lấy ra di động gọi cho Hoàng Nhân Trí, viên công an hơn ba mươi tuổi cũng chợt nhớ lại một màn đã phát sinh trong đồn công an trấn hơn một tháng trước.

Trí nhớ lúc đó cùng hình ảnh hiện tại hoàn mỹ trùng điệp cùng nhau, hẳn xác định thanh niên trước mắt chính là Diệp Dương Thành mà phó đồn trưởng Chi Trạch Xán từng quỳ xuống cầu xin, hơn nữa theo lời nói trong điện thoại giữa Diệp Dương Thành cùng Hoàng Nhân Trí, hẳn hẳn tuệ nắm bắt đầu mấu chốt của sự tình hôm nay...

538. Chương 485: Triệt Để Hoảng Sợ

Thủ phạm chính, tông phạm, đồng lõa...đây không phải là những từ ngữ chuyên dùng trong khi phá án sao? Tuy rằng hẳn không biết Diệp Dương Thành có phải người trong thể chế hay không, vì sao phải nhúng tay quản chuyện này, nhưng hẳn biết mình cùng hai hiệp cảnh phi thường may mắn tránh thoát một kiếp, đây mới là mấu chốt.

Đứng thêm chốc lát, viên công an trấn định lại cảm xúc, hít sâu một hơi đi tới trước mặt Diệp Dương Thành, lộ ra nụ cười sáng lạn, ân cần nói:

- Diệp tiên sinh, có sự tình gì cần giúp đỡ không? Nếu như có chỗ nào cần dùng, mời đừng khách khí, cứ mở miệng.

Nếu như nói phản ứng của Trần Hải Bân làm người Chu gia vô cùng hồ nghi, nhưng hành động của viên công an biểu hiện làm cho họ triệt để hoảng sợ, đây không phải người mà Trần Hải Bân mang tới giúp đỡ hay sao, hẳn vì sao lại...

- Tôi đi lên xe nghỉ ngơi một chút, anh dẫn người canh chừng bọn hắn đi.

Nhìn thấy hành động xum xoe của viên công an, Diệp Dương Thành cũng không có phản ứng, thản nhiên nhìn hẳn nói một câu liền nhắc chân đi về hướng ba người Vương Tuệ Tuệ còn đang ngây người.

Như không có việc gì cười nói với gia đình Vương Tuệ Tuệ, bốn người cùng lên xe mở điều hòa cười cười nói nói, thảnh thơi quay đầu nhìn thần sắc bối rối của Chu gia, ánh mắt cùng khí chất hoàn toàn hồ hững tự nhiên.

Tựa hồ bị Diệp Dương Thành ảnh hưởng, Vương Tuệ Tuệ cùng vợ chồng Vương Cương Huy vốn tràn đầy lo lắng cũng từ từ ổn định, không còn bộ dáng khẩn trương lo âu như lúc ban đầu.

Diệp Dương Thành chủ động nói với vợ chồng Vương Cương Huy, cha mẹ mình muốn nhận Vương Tuệ Tuệ làm con gái nuôi, mà hẳn làm anh trai cũng đã sắp xếp xong tương lai cho Vương Tuệ Tuệ.

Cùng lúc đó nơi lối vào Trí Nhân hương thôn Tiểu Khanh Loan, chiếc xe Buick màu xám bạc biển số quân đội dừng dưới một cây liễu nằm ở đầu thôn, đôi nam nữ đẩy cửa xe bước xuống, nam nhân cầm một cặp công văn màu cà phê, nữ nhân cầm một túi xách màu đen.

- Hẳn là ở chỗ này.

Nam nhân lấy ra một tờ giấy, nhìn kỹ vài lần nói:

- Cô đi tìm người hỏi thăm nhà của Mã gia, tôi tìm người hỏi chút chuyện năm đó.

Nữ nhân cũng không nói gì, gật đầu đáp ứng, sau đó hai người chia ra hành động, nữ nhân đi tới chỗ một nam tử trung niên đang làm việc dưới đồng ruộng cách đó không xa, nam nhân đi vào thôn Tiểu Khanh Loan tìm kiếm những vị đại thẩm thế hệ trước tìm hiểu vụ án thẩm sát phát sinh trong rừng trúc năm xưa.

Hơn hai phút sau, nữ nhân đi tới bên cạnh nam nhân, phía sau còn có nam tử trung niên làm việc dưới đồng ruộng khi này.

- Hai vị đến điều tra vụ án kia sao?

Trên mặt nam tử trung niên lộ ra thần sắc phức tạp nói không nên lời, thẳng tắp nhìn nam nhân, nói:

- Vụ án kia tôi còn nhớ thật rõ ràng...

Nam tử này tên Mã Kiến Hoa, là thôn dân bản địa, theo lời hán nói năm đó khi Mã Thái Thái bị giết chết thê thảm, hán cũng từng là người cầu hôn với Mã gia, về sau Mã Thái Thái xảy ra chuyện, nhóm thanh niên trong thôn từng bị công an liệt vào mục tiêu điều tra.

Lúc ban đầu mọi người đều cảm thấy hung thủ là thôn dân trong thôn, sau đó hoài nghi những thanh niên trong thôn, nhưng sau khi điều tra rõ ràng, vụ án lâm vào cục diện bế tắc, không còn có chút tiến triển.

Tuy rằng về sau bởi vì không đủ chứng cứ mà bỏ sang một bên, nhưng lại lưu dấu ấn thật khó quên trong lòng bọn họ, vụ án suốt hơn hai mươi năm không chút động tĩnh, hiện tại lại thấy hi vọng truy tìm hung thủ, Mã Kiến Hoa biểu hiện vô cùng kích động, vừa kể lại chi tiết tình hình lúc đó, vừa dẫn hai người đi tới nhà của Mã gia hiện tại.

Trên đường, Mã Kiến Hoa nói:

- Từ năm ấy Thái Thái xảy ra sự cố trong rừng trúc, sang năm mẹ nàng lâm bệnh nặng, có vị đạo sĩ từng nói là oan hồn của Thái Thái tìm về, khuyên cha mẹ nàng rời khỏi ngôi nhà cũ, sang năm kế tiếp cha mẹ nàng cùng em trai nàng dời khỏi ngôi nhà kia, hiện tại đang ở đó.

Nói xong Mã Kiến Hoa dừng lại, đưa tay chỉ vào một ngôi nhà gạch cao chừng hai tầng lầu cạnh dòng suối nhỏ, nói:

- Ban đầu khi họ dời qua chỉ là một ngôi nhà gỗ, là người trong thôn giúp tiền bạc xây nhà cho họ, về sau em trai của nàng là Mã Niệm Thái...nga, lúc trước hán tên là Mã Lê Minh, sau khi Thái Thái xảy ra sự cố, đã đổi tên là Mã Niệm Thái.

Nói tới đây Mã Kiến Hoa thoáng dừng lại, lại có chút vui mừng nói tiếp:

- Cha mẹ của hán vất vả lâu ngày thành bệnh, bệnh nặng không đến nỗi nhưng bệnh vặt không ngừng, cả gia đình chỉ có một mình hán chống đỡ, hiện tại hán bao hết một tảng lớn rừng trúc trên núi, ngôi nhà này hán mới xây cách đây ba năm, cả nhà hán đều cùng ở đó...

Dọc theo đường đi không ngừng giải thích trạng huống hiện tại của gia đình Mã Thái Thái, không bao lâu Mã Kiến Hoa đã dẫn đôi nam nữ đi tới cửa nhà, nhưng khi sắp vào nhà, hán chợt dừng lại nhìn đôi nam nữ, nói:

- Có phải các vị đã tìm được hung thủ rồi không?

- Việc này...

Đôi nam nữ còn đang chìm đắm trong chuyện xưa, đột nhiên nghe câu hỏi, hai người thoáng ngẩn ra, nam nhân thoáng do dự gật gật đầu nói:

- Chắc 80%.

Nam nhân là thư ký của Dương Đăng Phi, nữ nhân là tiểu khoa viên của ủy ban huyện, lần này đi đến nơi đây tìm kiếm thân nhân Mã Thái Thái, cũng nhận được chỉ thị của Dương Đăng Phi, nam nhân biết vụ án kéo dài hơn hai mươi năm này đã phải có một kết cục, nhưng trước khi sự tình được minh xác, hán cũng không dám đem lời nói quá vụn toàn.

Sau khi trả lời Mã Kiến Hoa, nam thư ký có chút kỳ quái hỏi:

- Anh hỏi việc này làm gì?

- Gia đình Mã Thái Thái đã hoàn toàn thất vọng rồi.

Mã Kiến Hoa hít sâu một hơi dài:

- Nếu không nắm chắc quá lớn, đừng nói tới chuyện này, cha mẹ Thái Thái sức khỏe không tốt, không chịu được xúc động.

- Yên tâm đi.

Lời của Mã Kiến Hoa làm đôi nam nữ cảm thấy khó chịu, vừa đồng tình với số phận của Mã Thái Thái, vừa phần nộ căm hận đối với hung thủ, hít sâu một hơi, nam thư ký vỗ vai Mã Kiến Hoa, trầm giọng nói:

- Chuyện này cũng nên được giải quyết.

- Có những lời này của anh là được.

Mã Kiến Hoa nghe vậy yên tâm, đang chuẩn bị đẩy cửa vào nhà lại dừng bước, quay đầu hỏi:

- Hai vị dự định đón lão thái thái cùng lão gia tử đi sao?

- Phải, kẻ hiền nghi hiện tại đã bị khống chế, chúng tôi cần người nhà nạn nhân đi qua đối chất.

Nam thư ký gật đầu nói:

- Nếu như có thể liên hệ với Mã Niệm Thái, tốt nhất gọi anh ấy cùng đi qua.

- Tôi có thể đi không?

Mã Kiến Hoa đột nhiên hỏi.

- Anh?

Nam thư ký chần chờ nói:

- Cùng đi đương nhiên không thành vấn đề, nhưng xe của tôi không ngồi được nhiều người...

- Tôi có xe.

Mã Kiến Hoa cười lên tiếng:

- Cứ quyết định như vậy đi, đợi lát nữa tôi đi cùng các vị.

Nam thư ký gật đầu đáp ứng.

Nghe được hần đồng ý, Mã Kiến Hoa thở ra một hơi dài, nhìn hai người cười cười, quay người đẩy cổng nhà Mã gia, hô:

- Bác trai, bác gái, hai bác có ở nhà không? Là cháu, Kiến Hoa.

539. Chương 486-1: Các Huynh Đệ, Lên Xe, Đi Thôi! (thượng)

- Là Kiến Hoa sao.

Trong nhà truyền ra thanh âm một vị lão thái thái, chỉ nghe bà nói:

- Ở nhà, đều ở nhà, cửa không khóa, cháu vào đi.

- Dạ, dạ được.

Mã Kiến Hoa đáp, sau đó nhìn đôi nam nữ hít sâu một hơi, gượng cười, nói:

- Hình như Mã Niệm Màu cùng vợ con hần đều đang ở nhà, đi thôi, vào nhà.

- Được.

Đôi nam nữ nhìn nhau, ân một tiếng gật đầu đi theo Mã Kiến Hoa vào nhà...

Cửa phòng được đẩy ra, bên trong cũng không có bài trí hay điện gia dụng gì, một ngôi nhà thật sơ sài, nhưng một nhà già trẻ đang gói bánh trôi cạnh bàn bát tiên lại cấp cho căn nhà một cỗ khí tức ấm áp hòa thuận.

Thấy Mã Kiến Hoa đẩy cửa đi vào, lão thái thái ngồi trên ghế đẩu dài ngẩng đầu, câu nói đầu tiên làm đôi nam nữ chấn động, trong lòng nổi lên cảm giác chua xót khôn kể...

- Cháu đến thật vừa lúc, trong nhà đang bao bánh trôi đâu, giữa trưa lưu lại cùng ăn một chút.

Động tác của lão thái thái mềm nhẹ bao xong bánh trôi trong tay, thanh âm rất nhẹ:

- Hôm nay là sinh nhật Thái Thái, nha đầu kia sao, thích ăn bánh trôi mà bác làm nhất...
- Hai vị này là?

Mẹ của Mã Thái Thái lẩm bẩm nói chuyện, hồi ức về sở thích của con gái, em trai của Mã Thái Thái là Mã Niệm Thái nhìn thấy đôi nam nữ đi sau lưng Mã Kiến Hoa, không khỏi có chút kỳ quái nhìn Mã Kiến Hoa hỏi.

- Nga, để tôi giới thiệu một chút.

Nghe được câu hỏi của Mã Niệm Thái, Mã Kiến Hoa lách người tránh sang bên, thần sắc dị thường phức tạp nhìn người nhà của Mã Thái Thái nói:

- Hai vị này là người của ủy ban huyện, hôm nay mục đích chủ yếu tới nhà là...
- Các người không phải đã đem vụ án của chị tôi bỏ qua rồi sao?

Không đợi Mã Kiến Hoa nói hết lời, Mã Niệm Thái lập tức biến sắc, mang theo oán hận nồng đậm nhìn đôi nam nữ, ngữ khí không chút khách khí:

- Các người còn muốn tới đây làm gì? Nhà của tôi không...
- Niệm Màu!

Cha Mã Niệm Thái đầu đầy tóc bạc, trên khuôn mặt ngăm đen tràn đầy nếp nhăn, hắc bất mãn trừng mắt nhìn con trai, ngắt lời của con đang nói, sau đó chống tay lên bàn đứng dậy, nhìn đôi nam nữ nói:

- Tính tình con tôi khá nóng nảy...
- Không sao, lão nhân gia.

Đôi nam nữ tựa hồ đã sớm đoán được phản ứng của Mã Niệm Thái, không có vẻ gì bất mãn, mỉm cười trả lời, nam thư ký nói:

- Hôm nay chúng tôi tới đây, chủ yếu là muốn mời các vị đi cùng chúng tôi lên trấn Bảo Kinh...
- Bác trai, bác gái, Niệm Thái.

Lúc này Mã Kiến Hoa nhin không được xen lời nói:

- Hung thủ sát hại Thái Thái năm đó đã bị bắt được, họ đến muốn mời cả nhà cùng đi đối chất.
- Cái gì?

Bỗng nhiên nghe được lời nói của Mã Kiến Hoa, chẳng những cha mẹ Mã Thái Thái ngây ngẩn cả người, ngay cả Mã Niệm Thái cùng vợ con của hắn cũng ngây dại...

Bên trong phòng lâm vào im lặng khó tả, con trai của Mã Niệm Thái đã lên trung học chần chờ nói:

- Cha, chú Kiến Hoa nói, hung thủ giết cô đã bị bắt rồi...
- Bắt...bắt rồi...

Trên khuôn mặt Mã Niệm Thái nhất thời tràn ngập thần sắc phức tạp, càng nhiều là cừu hận tràn lòng, ánh mắt đầy sát khí cơ hồ làm nam thư ký cùng nữ khoa viên hoảng sợ.

Nam thư ký nói:

- Hiện tại đã bắt được kẻ bị tình nghi, tình huống cụ thể còn cần tiến một bước điều tra mới có thể xác định, tôi hi vọng các vị có thể bảo trì trấn định, đợi lát nữa khi cùng những kẻ bị hiềm nghi đối chất, ngàn vạn lần không thể ra tay dả thương người, có thể làm được sao?
- Đương nhiên có thể.

Mã Niệm Thái hiện tại chỉ còn mong muốn nhanh chóng nhìn thấy những kẻ hiềm nghi kia, lời dằn dò của nam thư ký xem như gió thoảng bên tai, khi gật đầu đáp ứng, lại hỏi:

- Hai vị có thể chờ một chút không?

- Chờ lát nữa?

Nam thư ký sửng sốt, gật đầu:

- Có thể thì có thể, nhưng mà...

Vốn định hỏi Mã Niệm Thái định làm gì, nhưng căn bản không đợi hắn nói hết lời, Mã Niệm Thái đã vội vã chạy lên lầu, rất nhanh trong tay cầm một vật thể thật dài, dùng vải trắng bao lại đi nhanh xuống, nhìn nam thư ký nói:

- Hiện tại có thể đi rồi chưa?

- Có thể.

Nam thư ký cảnh giác nhìn thoáng qua đồ vật mà Mã Niệm Thái cầm trong tay, thoáng do dự gật đầu, hắn không tin Mã Niệm Thái lấy theo bằng chứng năm xưa gì đó, nhưng có một số việc hắn cũng không muốn làm rõ ràng, thậm chí theo lập trường lương tâm, hắn cũng hi vọng chứng kiến những kẻ tình nghi kia bị trừng phạt.

Cũng không hỏi trong tay Mã Niệm Thái là vật gì, nam thư ký xoay người chuẩn bị mang theo người của Mã gia rời đi, lại phát hiện Mã Kiến Hoa đã vắng mặt, đôi nam nữ có chút khó hiểu, hắn không phải nói sẽ cùng đi sao? Vì sao lại đột nhiên đi mất?

- Cha, mẹ, chúng ta đi.

Mã Niệm Thái cùng vợ con dìu cha mẹ đang run rẩy không ngừng đi ra xe, thanh âm của Mã Niệm Thái có chút khó thể ức chế run lên:

- Cùng đi với bọn họ, vụ án của chị cả...rất cực có thể giải quyết.

Nói xong, nam nhân đã bốn mươi tuổi như hắn cũng không nhịn được chảy xuống nước mắt vui mừng, năm đó khi Mã Thái Thái xảy ra sự cố, hắn chỉ mới mười bảy tuổi.

Thoáng chớp mắt đã qua hai mươi ba năm, cừu hận năm đó chẳng những không hề sút giảm theo thời gian dài trôi qua, ngược lại càng thêm sâu sắc.

Giơ tay lên, lau khô nước mắt trên mặt mình, Mã Niệm Thái hơi có chút nghẹn ngào nói:

- Mẹ, cha, chúng ta không thể khóc, hôm nay là sinh nhật của chị cả, chúng ta hãy nên cao hứng mới đúng...

Nghe động tĩnh truyền đến sau lưng, trong lòng đôi nam nữ đi phía trước tràn đầy cảm xúc, tuy rằng họ cũng không xen tay vào vụ án, chỉ đảm đương làm chân chạy, nhưng tâm tình kích động vẫn có.

Mang theo người nhà Mã Thái Thái đi qua khỏi đường nhỏ dọc theo con suối đến đầu thôn Tiểu Khanh Loan, chờ khi họ đi vòng qua một dãy nhà gạch thì một màn trước mắt làm họ sợ ngây người...

Xe thương vụ, xe hơi, xe Pieca, máy kéo, xe máy, xe điện...ngay đầu thôn Tiểu Khanh Loan dừng đầy đủ loại xe, mấy chục người tuổi tác từ hơn ba mươi đến bốn năm mươi tụ tập ở đó, hơn nữa còn có thật nhiều hương thân liên tục tràn ra từ đủ mọi phương hướng tập hợp ở ngay lối vào trong thôn.

Nhìn thấy nam thư ký cùng nữ khoa viên đi cùng gia đình Mã Thái Thái, Mã Kiến Hoa từ một chiếc Audi A6 màu đen nhảy xuống, đi tới trước mặt nam thư ký, hỏi:

- Hiện tại có thể xuất phát sao?

- Ah...

Đầu óc nam thư ký đã có chút ngây dại, cuối cùng hắn đã biết vì sao Mã Kiến Hoa đi mất, thì ra hắn đi gọi người!

Nam thư ký cũng không biết để các thôn dân cùng đi sẽ có hậu quả như thế nào, nhưng hắn biết họ tự lái xe tới, dù hắn cự tuyệt không cho họ cùng đi, họ cũng có thể tự phát đi theo sau, trọng yếu hơn chính là...hắn không dám chọc nhiều người tức giận!

Miễn cưỡng đáp ứng cho các thôn dân Tiểu Khanh Loan cùng đi, Mã Kiến Hoa mở cửa xe của mình, trước khi lên xe, hô lớn:

- Các huynh đệ, lên xe, đi thôi!

Chậm rãi, đủ loại xe tụ tập ở đầu thôn từ thôn Tiểu Khanh Loan xuất phát, tiếng động cơ gầm rú kinh thiên động địa.

540. Chương 486-2: Các Huynh Đệ, Lên Xe, Đi Thôi! (hạ)

Nam thư ký lái xe mang theo gia đình Mã Thái Thái, chột hết hồn nghe tiếng động cơ gầm rú phía sau, trong lòng thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng xảy ra hỗn loạn gì ah!

Ngay lúc hơn trăm thôn dân thôn Tiểu Khanh Loan chạy về hướng trấn Bảo Kinh, trên mảnh đất trống trước Chu gia, Diệp Dương Thành đẩy cửa xe bước xuống, đứng cạnh xe vươn vai, nhấc chân đi về hướng viên công an hơn ba mươi tuổi.

- Diệp tiên sinh.

Trong nửa tiếng này, viên công an kia xem như đã hoàn toàn suy nghĩ thông suốt, thậm chí vì phân rõ giới hạn cùng người của Chu gia, phải sạch quan hệ với Trần Hải Bân, khi Trần Hải Bân muốn đứng dậy đi làm gì đó, hắn còn tiến lên vài bước hung hăng đập mấy cước.

Khống chế được người của Chu gia, áp chế đám người Trần Hải Bân, viên công an kia cảm thấy mình xem như đã tỏ ý dựa dẫm rõ ràng.

Giờ phút này nhìn thấy Diệp Dương Thành xuống xe đi tới, khuôn mặt hắn liền cười sáng lạn, vui vẻ tiến lên nghênh đón.

- Ân, anh đi gọi điện thoại về đồn đi.

Diệp Dương Thành bỏ di động vào trong túi, nói:

- Báo tin Hoàng cục trưởng phân cục huyện cùng Lưu đội trưởng đội công an hình sự đã mang người đi tới, đại khái ba phút sau sẽ đến nơi này.

- A?

Tuy rằng trong lòng đã sớm suy đoán, nhưng giờ phút này nghe được Diệp Dương Thành nói thẳng rõ ràng, viên công an khó tránh có chút kinh ngạc, lại cười gật đầu nói:

- Dạ dạ, tôi lập tức thông tri về đồn, Diệp tiên sinh còn có dặn dò nào khác sao?

- Tạm thời không có, đi gọi điện đi thôi.

Diệp Dương Thành lắc đầu khoát tay nói, hắn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Chu gia đại bá sắc mặt ngày đại dựa trên tường, lại đưa mắt nhìn qua Chu Vệ Quân, khóe môi thoáng nhếch lên, đi tới.

- Mà...mày muốn làm gì...

Lúc này đầu óc Chu Vệ Quân còn có chút choáng váng, thấy Diệp Dương Thành đi về phía mình, hoảng sợ thối lui bốn năm bước, thần tình cảnh giác nhìn Diệp Dương Thành, bộ dáng lo lắng hãi hùng, làm gì còn vẻ điên cuồng cùng tự đắc như lúc ấu dả Vương Tuệ Tuệ?

- Tao không đánh mày.

Nhìn thoáng qua thần tình kinh cự của Chu Vệ Quân, Diệp Dương Thành nhếch môi cười một tiếng, đứng cách hắn chừng hai thước, nói:

- Chỉ muốn nói với mày một tiếng, chuyện mày làm đối với Tuệ Tuệ, đợi lát nữa chính mình chủ động khai ra đi, có lẽ còn giúp mày giảm bớt vài năm, nếu mày cảm thấy tao không làm gì được mày, bầy cứ việc nói bậy bạ, nhưng hậu quả phải hiểu rõ ràng, ít nhất mười năm.

- Tao...

Nghe được lời của Diệp Dương Thành, Chu Vệ Quân gian nan nuốt nước bọt, lúng túng nhìn hắn không nói nên lời.

Diệp Dương Thành thật sự hù dọa hắn, nhưng nếu cứ vậy mà đi ngồi tù, hắn thật không cam lòng, một tia tâm lý may mắn cuối cùng hiện lên, thúc đẩy hắn đem lời nói của Diệp Dương Thành xem như gió thoảng bên tai.

Chu Vệ Quân cảm thấy chỉ cần mình cẩn thận không thừa nhận đã ngược đãi Vương Tuệ Tuệ, không thừa nhận lừa gạt hôn nhân đoạt của hồi môn của nàng, hắn sẽ không có chuyện gì.

Dù sao việc này không có chứng cứ lại không chứng nhân, chỉ cần mình sống chết không thừa nhận, chẳng lẽ còn có người bắt được hắn sao?

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Chu Vệ Quân lại mơ hồ cảm thấy bất an...

- Hừ, nhìn mày có thể làm gì tao!

Áp chế bất an, liếc mắt nhìn bóng lưng Diệp Dương Thành, trong lòng Chu Vệ Quân thầm hừ một tiếng...

Giờ phút này tâm tình Chu gia đại bá thập phần hoảng sợ, Diệp Dương Thành càng mặc kệ hắn, trong lòng hắn càng sợ hãi, hắn làm thế nào cũng không nghĩ ra được, huyết án phạm phải hai mươi ba năm trước như thế nào sẽ rơi vào trong tay Diệp Dương Thành?

Nhưng mà sự thật đã bày ra trước mắt của hắn, thậm chí Diệp Dương Thành còn chuẩn xác nói ra vị trí hiện trường phạm án của ba anh em nhà hắn, điều này không cho phép hắn không tin.

Nhưng trải qua hơn nửa giờ kiệt lực giãy dụa, Chu gia đại bá bỗng nhiên nghĩ tới một việc, chuyện này làm trong lòng hắn vốn đang tuyệt vọng hiện lên vài tia ánh sáng, nháy mắt làm cả người hắn thanh tỉnh lại.

Đã hai mươi ba năm trôi qua, thi thể Mã Thải Thải sớm hóa thành bùn đất, trong hai mươi ba năm nay không ai đem ánh mắt hoài nghi lên người ba anh em Chu gia, nói cách khác, cho dù Diệp Dương Thành biết vụ án kia là ba anh em hắn đã làm, thì tính sao?

Vụ án hai mươi ba năm trước một không chứng cứ, hai không nhân chứng, đừng nói Diệp Dương Thành làm sao biết được chuyện này, dưới tình huống không đủ chứng cứ, ở niên đại luôn có pháp chế, hắn có thể làm gì mình? Chỉ dựa vào lời nói một bên của hắn, pháp viện có thể phán xét ba anh em mình có tội sao?

Ra tòa án là phải có chứng cứ, không chứng cứ cho dù trong lòng mọi người hiểu được, cũng không thể phán án, như vậy sẽ không còn là lỗi của Chu gia, mà là Diệp Dương Thành vô cớ đả thương người khác, gặp phải tội lớn đánh người trọng thương.

Tìm được hi vọng, hắn thuận thế nghĩ tiếp, đôi mắt tuyệt vọng của hắn khôi phục vẻ sáng rọi, nhìn thoáng qua Diệp Dương Thành, hắn vịn vách tường đứng dậy, lảo đảo đi về hướng cha Chu Vệ Quân cùng Chu gia tam thúc.

Ngồi xuống giữa hai người, hắn kéo hai người tới trước mặt, giảm thấp thanh âm nói:

- Chuyện hai mươi ba năm trước chúng ta đã làm, đã bị tiểu súc sinh họ Diệp kia phát hiện...

- A?

Không đợi hắn nói hết lời, cha Chu Vệ Quân cùng Chu gia tam thúc sắc mặt đại biến, thất thanh kinh hô, đây là bí mật chôn sâu tận đáy lòng bọn hắn, như thế nào lại...

- Đừng khẩn trương.

Nhìn thấy thần sắc khẩn trương của hai đứa em trai, vẻ mặt Chu gia đại bá bình tĩnh, trấn an một tiếng kiệt lực đem thanh âm giảm xuống thấp nhất, nói:

- Hai người chớ quên, hai mươi ba năm trước chúng ta làm gì, cho dù hẳn có biết nhưng trong tay nhất định không có chứng cứ, chúng ta cần làm chính là, thống nhất lời khai, thề sống chết không thừa nhận...

Sau một phen thì thầm, hai người còn lại liên tục gật đầu, lúc này ánh mắt Chu gia đại bá đầy oán hận nhìn Diệp Dương Thành, nhìn chằm chằm hơn mười giây sau, quay đầu lại nói tiếp:

- Chỉ cần phủi sạch chuyện chúng ta, còn lại là chuyện của tiểu súc sinh kia, làm bị thương nhiều người như vậy, chúng ta chỉ cần...

Trong lúc xì xào bàn tán ba người đều không hay biết, những lời mình nói đều rơi vào trong tai Diệp Dương Thành, đối với thủ đoạn của ba người, Diệp Dương Thành bĩu môi khinh thường, nhưng Chu gia đại bá mở miệng mắng hấn tiểu súc sinh sao...

- Xây dựng, sơ cấp cường hóa tu di huyền cảnh!

Trong tiếng lẩm bẩm, Diệp Dương Thành thoáng nhắm mắt lại...

- Ồ e ò e...

Hai phút sau, bên ngoài đường nhỏ truyền ra tiếng còi công an dồn dập, toàn bộ lực chú ý của mọi người đều bị tiếng còi hấp dẫn, căn bản không ai chú ý tới sắc mặt có chút ngầy dại của Chu gia đại bá, hẳn đang ngồi dưới đất lẩm bẩm:

- Là tôi...tôi có tội...

Năm chiếc xe công an gào thét đi vào đường nhỏ, một dãy xếp hàng ngang ngăn chặn con đường, cửa xe đẩy ra, hơn mấy chục người mặc chế phục công an nối đuôi nhau nhảy xuống, đi đầu là một công an trung niên trắng trẻo hơn bốn mươi tuổi.

541. Chương 487: Chưa Thấy Quan Tài Chưa Đổ LỆ!

Công an trung niên đưa mắt nhìn lướt qua tình hình tại hiện trường, xem thường người của Chu gia nằm rên rĩ dưới đất cùng nhóm hiệp quần viên thành quần, ánh mắt trực tiếp dừng lại trên người Diệp Dương Thành đang đứng thẳng nhìn hẩn mỉm cười.

Chú ý tới thần sắc của Diệp Dương Thành, khuôn mặt đang nghiêm túc của Hoàng Nhân Trí chậm rãi thay đổi, nhắc chân đi tới, trên mặt ý cười nồng hậu, đợi đi tới cách Diệp Dương Thành chừng ba thước, nụ cười đã tràn đầy, vươn tay phải cười ha hả nói:

- Diệp lão đệ, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt đi?

- Ha ha, nhưng chúng ta giao tiếp đã lâu thôi.

Diệp Dương Thành không phủi mặt mũi của Hoàng Nhân Trí, cười dài bắt tay hẩn, mở miệng nói:

- Người đều ở nơi này, Hoàng cục xem rồi xử lý đi.

- ...

Nụ cười trên mặt Hoàng Nhân Trí thoáng chậm lại, nhưng rất nhanh thần nhiên bỏ qua vẻ khó chịu, cười gật gật đầu nói:

- Lần này cũng thật phiền cho lão đệ, vụ án này đã qua hai mươi ba năm, mặt mũi hệ thống công an đều bị mất hết.

Thanh âm của Hoàng Nhân Trí thật vang, toàn bộ mọi người có mặt đều nghe được rõ ràng, vụ án hai mươi ba năm trước? Lại nhìn tư thế hưng sư động chúng của Hoàng Nhân Trí...

Thân hình Trần Mỹ Hồng chấn động, mạnh mẽ nhìn qua chồng của mình là Chu Tương Như, ánh mắt xen lẫn thần sắc phức tạp, càng nhiều là ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

Có lẽ chú ý tới ánh mắt Trần Mỹ Hồng rơi trên người mình, vốn trong lòng có quỷ sắc mặt Chu Tương Như khẽ biến, quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn Trần Mỹ Hồng, còn nâng tay sửa lại cổ áo của mình, cố gắng thông qua phương thức này giảm bớt áp lực cực lớn trong lòng mình.

Trong lòng còn ôm tia may mắn không chỉ có ba anh em Chu gia, còn có Chu Vệ Quân, khi hắn nghe được Hoàng Nhân Trí nói ra nguyên nhân hưng sư động chúng, chẳng qua bởi vì một vụ án hai mươi ba năm trước thì hắn không khỏi thở ra một hơi, hai mươi ba năm trước hắn chỉ là một đứa trẻ còn bú sữa mẹ, có vụ án gì có thể liên lụy lên người của hắn đây?

Nếu không phải vì chuyện của Vương Tuệ Tuệ, là chuyện gì cũng không sao cả.

Nhưng không đợi Chu Vệ Quân hoàn toàn bình tĩnh lại, lời nói tiếp theo của Diệp Dương Thành làm trái tim mọi người treo cao trên cổ họng.

Diệp Dương Thành chỉ vào Chu gia đại bá, nói:

- Đây là thủ phạm, hai người bên cạnh hắn cũng là thủ phạm chính, hai mươi ba năm trước ba tên súc sinh này phạm án xong liền vội vàng trốn về nhà, hiện tại đã qua hai mươi ba năm, cũng nên trả lại công đạo cho Mã Thái Thái.

- Mã Thái Thái...

Nghe được lời của Diệp Dương Thành, Trần Mỹ Hồng cúi đầu lẩm bẩm, bà chợt nhớ lại vụ án thẩm sát hai mươi ba năm trước chấn động toàn trấn Bảo Kinh, thời gian cùng tên tuổi toàn bộ đều ăn khớp, hình ảnh lại hiện lên trong đầu bà...

Thần sắc của bà không thể tin nhìn về phía Chu Tương Như, đột nhiên bà nhớ tới ngày mà Mã Thái Thái gặp nạn, Chu Tương Như không phải cùng hai người còn lại của Chu gia mượn tới súng săn vào núi săn thú sao?

Không cần nhân chứng, cũng không cần chứng cứ, trong lòng Trần Mỹ Hồng đã tin có chuyện này.

Đạo lý thiếu nợ thì trả tiền thì bà biết, đạo lý giết người thì thường mạng bà cũng biết, hơn nữa sau khi phạm án bỏ trốn khỏi hiện trường, suốt hai mươi ba năm thời gian không hề có chút ăn năn, càng đừng nói tới việc không tự thú tội thêm một bậc...Bà biết, một khi tội danh thành lập, ngôi nhà này triệt để phá nát thành mảnh nhỏ.

Nhưng Diệp Dương Thành thậm chí không cho bọn hắn cơ hội phản bác, đã chỉ vào Chu Vệ Quân, thản nhiên nói:

- Còn có tên súc sinh này, vì mấy vạn đồng tiền cưới lại đạo diễn một lần hoạt động lừa hôn, sau khi kết hôn ăn chơi nhậu nhẹt, chơi gái bài bạc không thiếu, về nhà còn dùng gậy đánh vợ mình, tội lừa dối, tội ngược đãi cũng nên tính một lần đi?

- Mày...mày ngậm máu phun người.

Thấy Diệp Dương Thành đột nhiên chỉ mũi nhọn về phía mình, Chu Vệ Quân không nhịn được đứng bật dậy hô lớn:

- Rõ ràng là con tiện nhân kia tự nguyện gả vào, mày nói tao lừa hôn, nói tao ngược đãi nàng, mày có chứng cứ gì sao? Ah?

Thanh âm thật lớn nhưng càng là như thế càng chứng minh trong lòng hắn có quỷ, Hoàng Nhân Trí phá án hơn hai mươi năm, loại tội phạm nào chưa thấy qua?

Loại người như Chu Vệ Quân chỉ là loại đơn giản nhất mà thôi.

Xem thường lời phản bác của Chu Vệ Quân, Hoàng Nhân Trí nhìn một nhân viên công an nói:

- Anh đi qua bắt hắn lại.

- Dạ, cục trưởng.

Nam tử kia kinh ngạc nhìn Diệp Dương Thành, không thể không nghe theo mệnh lệnh, lấy xuống còng tay đi tới.

Vừa thấy viên công an đi qua, Chu Vệ Quân bị dọa bật lui lại, hô lớn:

- Không bằng không chứng, các người dựa vào điều gì bắt tôi?
- Không có bằng chứng? Thật sự chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Nghe được Chu Vệ Quân hô to, Diệp Dương Thành cười lạnh một tiếng, vẫy Vương Tuệ Tuệ, nói:

- Tuệ Tuệ, đem bằng chứng em thu thập lấy ra đi.

Tuệ Tuệ nhìn sắc mặt trắng bệch tuôn mồ hôi lạnh của Chu Vệ Quân, gật đầu lấy ra di động đi tới.

- Mẹ nó, tiện nhân, dâm phụ, hôm nay tao không giáo huấn mày, tao sẽ không họ Chu...
- Ha ha ha...đàn bà ngu xuẩn, cưới mày là yêu mày sao? Tao phi! Nếu không nhìn thấy cửa hồi môn của mày có chiếc xe, mày rửa chân cho tao còn không đủ tư cách, tao lại yêu mày? Quả thật là chuyện cười...
- Hàng rách nát như mày thật đúng là không biết điều, xe, tiền mày cũng đừng hòng mang đi, đồ vật gả vào nhà tao, mày đừng nghĩ lấy lại, muốn ly hôn có thể, những chuyện khác không bàn nữa...
- Tao ày tổ cáo nè, tao cho con dâm phụ mày muốn tao ngồi tù nè, mẹ nó, hôm nay tao không đem mày đánh cho bán thân bất toại, tao sẽ không gọi Chu Vệ Quân...

Thanh âm tiếng rít gào điên cuồng từ trong di động truyền ra...nghe thanh âm của chính mình, những lời mình đã nói ngày hôm qua, Chu Vệ Quân không còn nhìn được sợ hãi, hoảng loạn quỳ sụp xuống...

- Ba ba ba...

Hai tay điên cuồng tát lên khuôn mặt đã sưng như đầu heo của mình, thanh âm thật vang, tốc độ lại cực nhanh.

Vừa đánh lên mặt mình, Chu Vệ Quân vừa khóc nức nở:

- Tuệ Tuệ, thật xin lỗi, là anh sai lầm rồi, anh không nên đánh em, không nên chửi mắng em, càng không nên lừa em, tục ngữ có nói một ngày vợ chồng trăm ngày ân, hai chúng ta đã lĩnh giấy hôn thú làm qua màn cổ ah...

Ngay lúc Vương Tuệ Tuệ mở ghi âm, Chu Vệ Quân đã biết mình không xong, lời nói của Diệp Dương Thành làm lòng hắn run sợ, hắn thà rằng quỳ xuống phục lạy nhận sai, cũng không muốn bị hình phạt của pháp viện, đi vào ngục giam vượt qua mười năm nóng lạnh!

Trong ấn tượng của hắn, Vương Tuệ Tuệ luôn luôn là một nữ nhân yếu đuối dễ lấn hiếp, trước khi kết hôn luôn ngoan ngoãn phục tùng hắn, hắn cảm thấy được bây giờ chỉ cần mình giả vờ đáng thương một chút, khóc lớn tiếng một chút, mắt hết mặt mũi cũng không sao cả, chỉ cần làm cho Vương Tuệ Tuệ mềm lòng đồng ý bỏ qua cho hắn là được.

542. Chương 488: Nữ Nhân Phẫn Nộ, Thật Đáng Sợ!

Về phần ngày sau làm sao trả thù họ Diệp, làm sao trả thù Vương Tuệ Tuệ, hắn tạm thời còn chưa nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ biết hắn không muốn vào ngục giam, chỉ cần đạt tới mục đích này ngày sau mới tính tới chuyện trả thù.

Quỳ trên mặt đất, Chu Vệ Quân gào khóc, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, khẩn cầu Vương Tuệ Tuệ buông tha anh lần này, liên tục đánh lên mặt mình, lại cẩn thận quan sát vẻ mặt biến hóa của Vương Tuệ Tuệ, khi hắn chứng kiến trên mặt nàng hiện tia không đành lòng, trong lòng không khỏi cười thầm, thần sắc trên mặt càng có vẻ chân thành.

Hắn tiếp tục tát lên mặt của mình, hô lớn:

- Tuệ Tuệ, anh cam đoan sau này anh sẽ không bao giờ đánh em nữa, sẽ không chửi mắng em, sẽ không lừa em, chúng ta là vợ chồng ah Tuệ Tuệ...

- Tôi...

Nghe Chu Vệ Quân khóc lớn hô to, Vương Tuệ Tuệ có chút không đành lòng, mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại nuốt trở vào.

Về mặt biến hóa của nàng rơi vào trong mắt Chu Vệ Quân, hắn biết mình tô lên không khí đã đủ, còn lại, nên ra đòn sát thủ.

Trong lòng hung tợn nghĩ, sau khi sự tình trôi qua mình nên làm sao trả thù, nhưng về mặt lại khóc sụt sùi:

- Tuệ Tuệ anh cam đoan, chỉ cần em tha thứ cho anh lần này, sau này anh sẽ không tiếp tục đánh em, chửi mắng em, không lừa em, anh nhất định sẽ thật tốt với em, với con của chúng ta...

“Đòn sát thủ” “Con của chúng ta”, quả nhiên là vậy, khi Vương Tuệ Tuệ đọc được những lời này, trên mặt lộ ra thần sắc phi thường phức tạp, tay phải nhẹ nhàng đặt lên bụng, sau một lát do dự, nàng cắn nhẹ môi, nhắc chân đi về hướng Chu Vệ Quân...

Nhìn thấy hành động của nàng, sắc mặt Chu Vệ Quân vui vẻ, mà Diệp Dương Thành chỉ nhẹ nhàng nói:

- Súc sinh dù ăn năn thế nào, cũng vẫn là súc sinh, giang sơn dễ đổi!

Nghe được lời của Diệp Dương Thành, thân hình Vương Tuệ Tuệ cứng đờ, nhưng lại lập tức bước tới gần Chu Vệ Quân.

Nhìn thấy Vương Tuệ Tuệ càng lúc càng đến gần mình, trên mặt Chu Vệ Quân lộ ra thần sắc vui mừng, giấy dựa đứng lên, thâm tình nói:

- Tuệ Tuệ, em rất cục chịu tha thứ anh...

- A...

Nhìn bộ dạng của Chu Vệ Quân giống như trước khi kết hôn, Vương Tuệ Tuệ nở nụ cười, cười phi thường vui vẻ phi thường rạng rỡ, sau đó...

- Ba!

Đột nhiên một tát tai vang dội, tay phải Vương Tuệ Tuệ đã tát mạnh lên mặt Chu Vệ Quân, chẳng những đánh hắn ngã người, dù là thần sắc Diệp Dương Thành cũng thay đổi, trong lúc nhất thời còn chưa thể phục hồi tinh thần.

Ý cười trên mặt Vương Tuệ Tuệ không còn, khóe mắt tràn nước mắt, tay trái ôm bụng của mình, tay phải lại vùng lên.

- Ba!

- Chu Vệ Quân!

Sau hai tát tai, Vương Tuệ Tuệ lau nước mắt, thân hình thoáng run lên, nước mắt nói:

- Từ hôm nay trở đi, anh không còn là chồng của tôi, cũng không còn là cha của nhi đồng...anh, căn bản không xứng làm đàn ông!

- Ba!

Căn bản không cho Chu Vệ Quân cơ hội biện giải, hai tay Vương Tuệ Tuệ rơi xuống như mưa lên mặt Chu Vệ Quân, thẳng đến khi đánh hắn choáng váng đầu óc đảo muốn té ngã...

Lúc này Diệp Dương Thành chợt cười nhẹ một tiếng, làm như không nhìn thấy Vương Tuệ Tuệ như bùng nổ phát tiết, một tay khoát lên vai Hoàng Nhân Trí, cùng hắn xoay người lại, nói:

- Hoàng cực, hôm nào mời anh uống rượu, thật hân hạnh được đón tiếp ah...

Hoàng Nhân Trí cùng Diệp Dương Thành quay lưng về phía Vương Tuệ Tuệ, tựa hồ như không hề nghe được, cũng không nhìn thấy gì, cười nói thân thiết như hai anh em ruột.

Nhìn thấy biểu hiện của hai người, nhân viên công an cùng hình cảnh đều hiểu được thái độ của Hoàng cực trưởng, nếu Hoàng Nhân Trí không có ý tứ nhúng tay, bọn họ cũng vui vẻ nhìn kịch diễn, đối với kẻ vô sỉ như Chu Vệ Quân, trong lòng bọn họ vẫn thật xem thường.

Suốt hơn nửa phút, khi tay của Vương Tuệ Tuệ đều có chút sưng đỏ lên, khuôn mặt Chu Vệ Quân xanh tím một mảnh, đợi khi nàng rút tay lại hai chân hần mềm nhũn ngã xuống đất.

Tay phải Vương Tuệ Tuệ đau đớn có chút phát run, mọi người nhìn thấy một màn này đều cảm nhận được nàng đã đến cực hạn, nếu còn đánh tiếp chính bản thân nàng cũng không chịu nổi.

Vương Tuệ Tuệ xoa nhẹ lên bụng nàng, nỉ non nói:

- Khi anh đánh tôi, anh có biết nhi đồng đang ở trong bụng đá tôi không?

- Phanh!

Một cước đá lên đùi Chu Vệ Quân, khiến hắn hét thảm một tiếng, rốt cục không còn chịu nổi đau đớn kịch liệt lật đầu hôn mê.

Nghe tiếng kêu thảm thiết của Chu Vệ Quân, mọi người đều có cảm giác lạnh cả người, nữ nhân phần nộ...thật đáng sợ!

Vợ chồng Vương Cương Huy e sợ con mình làm ra án mạng, lập tức chạy tới kéo nàng sang một bên, gia đình ba người thấp giọng nói gì đó, thậm chí không ai nhìn Chu Vệ Quân lần nào.

Đợi khi Vương Tuệ Tuệ đã phát tiết xong, Diệp Dương Thành mới vỗ vỗ vai trái của Hoàng Nhân Trí, ha ha cười lớn nói:

- Như vậy đi Hoàng cực, chuyện này cứ quyết định như vậy, đến lúc đó anh không thể không đến ah.

- Dương nhiên phải đến.

Hoàng Nhân Trí cũng cười ha ha, quay người lại:

- Diệp lão đệ bày tiệc rượu, tôi làm sao không nể tình đâu.

Vừa nói xong lời này, hắn xoay người, nhìn thấy Chu Vệ Quân mặt mũi bầm dập, lộ ra thần sắc phi thường kinh ngạc, quay đầu hỏi đội trưởng đội công an hình sự:

- Lão Lưu, người này làm sao vậy?

- A?

Nghe câu hỏi của Hoàng Nhân Trí, Lưu đội trưởng thoáng ngẩn người, tiếp theo cũng lộ vẻ kinh ngạc, nói:

- Không biết nữa, tôi cũng không nhìn thấy gì cả.

Lúc này một viên công an tiếp lời:

- Hình như vừa rồi là do bản thân hắn đứng không vững, bị té bất tỉnh đi.

- Chắc chắn, té kiểu này cũng đủ thảm.

Hoàng Nhân Trí tầm tắc hai tiếng, sau đó khoát tay nói:

- Đưa hắn đến bệnh viện, xử lý xong vết thương sau đó đưa tới đồn công an trấn tạm thời giam giữ, tuy bị thương thì bị thương, nhưng trách nhiệm hình sự cần gánh vác vẫn phải gánh vác thôi.

Viên công an cầm công tay lúc này mới tiến lên vài bước, xoay người ôm lấy Chu Vệ Quân đã hoàn toàn bất tỉnh đưa lên một xe công an, quay đầu xe chạy thẳng tới bệnh viện trấn Bảo Kinh.

Nghe Hoàng Nhân Trí cùng nhóm thuộc hạ kẻ xướng người họa, người của Chu gia buồn bực muốn học máu, mà viên công an đầu tiên đi chung với hai hiệp cảnh lúc này càng tăng thêm vài phần hiểu biết về kỹ năng của Diệp Dương Thành...Hoàng cục trưởng đầu chỉ là chỗ dựa vững chắc của hắn, theo hành vi của Hoàng cục trưởng, đây chính là quan hệ mặc nghịch chi giao đó thôi!

Giải quyết xong Chu Vệ Quân, tiếp theo là đến chuyện ba tên súc sinh của Chu gia.

Diệp Dương Thành không muốn bị bại lộ, cho nên việc hôm nay hắn đã làm xong chuẩn bị, nếu không chỉ cần trực tiếp gạt bỏ, không phải càng thêm nhẹ nhàng vui sướng?

Diệp Dương Thành chỉ vào Trần Hải Bân đã bị đánh ngất xỉu cùng nhóm thủ hạ của hắn, nói:

- Lúc trước khi tôi không chế ba anh em Chu gia, phòng ngừa bọn hắn bỏ chạy, chủ nhiệm thành quản trấn Bảo Kinh dẫn theo đội viên đến đây muốn cản trở, theo tôi được biết, người này là anh ruột của vợ Chu Tương Như, tôi có lý do hoài nghi sở dĩ hắn cố gắng cản trở còn dùng vũ lực hiếp bức, chính là muốn cấp cơ hội chạy trốn cho ba anh em Chu gia, ba anh em Chu gia là thủ phạm chính, mà bọn hắn ít nhất cũng là đồng lõa.

543. Chương 489-1: Âm Mưu Thiết Kế Tỉ Mĩ (thượng)

Nghe được lời của Diệp Dương Thành, Hoàng Nhân Trí gật gật đầu, liếc mắt nhìn Trần Hải Bân, khoát tay:

- Bắt hết toàn bộ!

- Tôi...chúng tôi không biết gì cả ah...

Vừa thấy nhóm hình cảnh nhào tới, đám hiệp quản viên nhất thời kêu to, đặc biệt khi nghe Diệp Dương Thành chụp mũ bọn hắn là đồng lõa, sợ tới mức run rẩy cả người.

Đối với tiếng kêu gào của bọn hắn, Hoàng Nhân Trí không hề quản tới, đưa mắt nhìn Diệp Dương Thành, hỏi:

- Diệp lão đệ, vụ án này đã qua hai mươi ba năm, cậu làm sao mà biết được?

- Tôi? Ha ha...

Diệp Dương Thành cười ha ha, vẫy Vương Tuệ Tuệ:

- Tuệ Tuệ, em đến nói đi.

- A...

Vương Tuệ Tuệ đáp, nếu đã hoàn toàn phân rõ giới tuyến với Chu gia, nàng cũng không có gánh nặng tâm lý, lập tức dựa theo lời thảo luận của Diệp Dương Thành mà thuật lại...

Có một buổi tối, Chu Tương Thành uống say quay về nhà nằm ngủ trên sô pha, lúc đó Vương Tuệ Tuệ đói bụng đi xuống lầu định làm chút thức ăn khuya, nào ngờ thấy được Chu Tương Thành đang ngủ, dù sao cũng là con cháu trong nhà, nàng mới đi tìm cái mền định đắp cho Chu Tương Thành...

Vừa lúc nàng cầm mền đắp cho hắn, nàng chợt nghe được lời nói mớ trong cơn say của hắn, vì vậy biết được hai mươi ba năm trước ba anh em Chu gia đã làm ra hành vi man rợ trong khu rừng trúc Trí Nhân hương.

Sau đó Chu Vệ Quân thậm chí là người của Chu gia đối xử với nàng vô cùng lạnh lùng, thậm chí còn đánh nàng đầy thương tích.

Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, nàng cảm thấy thiện hữu thiện báo, vì thế lúc chạy thoát ra khỏi Chu gia nàng liên hệ với Diệp Dương Thành đang ở Cù Hằng thị, đem vụ án của ba anh em Chu gia nói cho hắn biết.

Tiếp theo sau Diệp Dương Thành chạy về, liên hệ với bí thư huyện ủy Trần Vũ Phàm, vụ án cuối cùng được chuyển giao cho Hoàng Nhân Trí.

Vì phòng ngừa ba anh em Chu gia bỏ trốn, Diệp Dương Thành không dám nói ra ý đồ chân thật của mình đến đây, mà lấy cớ giải quyết chuyện của Vương Tuệ Tuệ, đem ba anh em Chu gia giữ chân tại hiện trường.

Sau một phen giải thích, xem như khả năng bại lộ của Diệp Dương Thành cũng bị xóa đi, hơn nữa lời giải thích hợp lý, còn miêu tả rõ ràng việc Diệp Dương Thành thấy việc nghĩa mà làm.

Nghe xong Vương Tuệ Tuệ giải thích, người Chu gia trợn mắt nhìn nàng, mà Hoàng Nhân Trí vỗ tay, cảm khái nói:

- Đây là lưới trời lồng lộng, tuy thưa khó lọt!

- Đát đát đát...

Vào lúc này thanh âm tiếng động cơ ầm ỉ từ xa đến gần, rơi vào trong tai mọi người có mặt, rất nhanh từ đường lớn bên ngoài nhảy mất đã có mấy chục cỗ xe chạy vào, đem cả con đường bao vây chặt chẽ...

Mấy chục người từ trên xe bước xuống, xu thế hung hung tràn vào con đường nhỏ trước nhà Chu gia...

- Hoàng cục!

Nam thư ký cùng nữ khoa viên dẫn đầu, hai người dù sao cũng làm việc trong ủy ban huyện, đương nhiên có chút quen thuộc với vị cục trưởng phân cục công an Hoàng Nhân Trí này, vừa thấy được hần đang đứng chung với Diệp Dương Thành, nam thư ký liền mỉm cười chào hỏi hần.

- Nhé, là tiểu Lý ah.

Vừa nghe tiếng chào hỏi của nam thư ký, Hoàng Nhân Trí thu hồi ánh mắt cười dài quay đầu chào đón:

- Vì sao cậu cũng tới đây?

- Ha ha, là Trầm bí thư phân phó tôi đưa người nhà nạn nhân qua đây, đương trường đối chất.

Lý Thành Tài nhìn Hoàng Nhân Trí mỉm cười, giải thích một câu sau đó đưa mắt nhìn qua Diệp Dương Thành, cười nói:

- Diệp tiên sinh, vụ án lần này cũng cực khổ ngài.

Khi Hoàng Nhân Trí nghe Lý Thành Tài xưng hô “Diệp tiên sinh”, trong lòng không khỏi run lên, thông qua Lý Thành Tài, hần biết mình đã suy đoán thật nông cạn quan hệ giữa Diệp Dương Thành cùng Trầm Vũ Phàm.

Mà làm thư ký cho Trầm Vũ Phàm, Lý Thành Tài tự nhiên hiểu rõ quan hệ của hần ở bên ngoài, theo người này xem ra, Diệp Dương Thành chẳng những trọng nghĩa khinh tài vì sự nghiệp từ thiện, đồng thời còn là anh em kết nghĩa với Trầm Vũ Phàm, từ lòng tôn kính đối với hành vi thành lập quỹ từ thiện của Diệp Dương Thành, xuất phát từ quan hệ riêng tư giữa Trầm Vũ Phàm cùng Diệp Dương Thành, cho tới nay hần vẫn luôn xưng hô Diệp Dương Thành là “tiên sinh” tỏ lòng kính trọng.

Nghe Lý Thành Tài xưng hô, Diệp Dương Thành cũng đã thói quen, mỉm cười gật đầu chào hần, sau đó đưa mắt nhìn đoàn người sau lưng Lý Thành Tài, nghi hoặc hỏi:

- Bọn họ là...

- Bọn họ đều là hương dân Trí Nhân hương, còn có cha mẹ cùng em trai, em dâu, cháu của Mã Thái Thái.

Lý Thành Tài đáp:

- Bọn họ muốn đến nơi này đối chất với ba hung thủ.

- ...

Diệp Dương Thành cùng Hoàng Nhân Trí liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra thần sắc cổ quái trong mắt đối phương, mang theo hơn trăm người đến đối chất? Xem bộ dáng hùng hổ của các hương thân, chỉ sợ đợi lát nữa một khi chân tướng được xác định, ba anh em Chu gia sẽ gặp tai ương.

Chẳng qua bất kể là Diệp Dương Thành hay Hoàng Nhân Trí, đều không có quá nhiều lo lắng đối với trường hợp sắp phát sinh, cho dù đánh chết ba anh em Chu gia, đây xem như ra ngục ác khí, đạo lý pháp không

trách đông ai cũng biết, còn có Hoàng Nhân Trí cùng Diệp Dương Thành hoạt động, cho dù ba anh em Chu gia có chết cũng xem như trừng phạt đúng tội, hả lòng hả dạ.

Trong lòng đã có chuẩn bị, Hoàng Nhân Trí cũng không nói gì, ánh mắt rơi xuống trên hai vị lão nhân tóc bạc, tiến lên vài bước vừa đi vừa nói:

- Hai vị lão nhân gia chính là cha mẹ của nạn nhân Mã Thái Thái?

- Vị này chính là...

Cha mẹ Mã Thái Thái dìu dắt lẫn nhau, Mã Niệm Thái đứng cạnh họ, trong tay cầm vật thể dùng vải trắng bao bọc, nhìn thấy Hoàng Nhân Trí đi tới, đưa mắt nhìn qua Lý Thành Tài.

- Ha ha, để tôi giới thiệu một chút.

Lý Thành Tài thấy vậy cười gật đầu, đưa tay về hướng Hoàng Nhân Trí, nói:

- Vị này chính là cục trưởng phân cục công an huyện, Hoàng Nhân Trí Hoàng cục trưởng, các vị có oan tình gì có thể nói với Hoàng cục trưởng, chính phủ nhất định sẽ trả lại công đạo ọ người.

- Hoàng...Hoàng cục trưởng.

Vừa xuất hiện liền gặp cục trưởng cục công an, Mã Niệm Thái càng thêm tin tưởng vụ án của chị mình được giải quyết, ánh mắt phức tạp nhìn Hoàng Nhân Trí, đột nhiên quỳ sụp dưới đất nói:

- Cầu Hoàng cục trưởng trả lại cho chị tôi một lời công đạo.

- Hoàng cục trưởng...Thái Thái nhà tôi...

Mã Niệm Thái vừa quỳ xuống, cha mẹ của Mã Thái Thái cũng quỳ trước mặt Hoàng Nhân Trí, nghẹn ngào muốn nói chuyện, nhưng lời tới bên miệng đã không thốt ra lời.

Nhìn hai vị lão nhân nước mắt đầm đìa, lại nhìn sắc mặt thống khổ của Mã Niệm Thái, đáy lòng Hoàng Nhân Trí rung động, hắt hất sâu một hơi, nhanh chóng tiến tới dìu cha mẹ của Mã Thái Thái cùng Mã Niệm Thái, nói:

- Vụ án này đã qua hơn hai mươi năm, thật nhắc tới đây cũng là cơ quan chính phủ chúng tôi làm lỗi, nên quỳ xuống không phải là các vị, mà chính là tôi đây!

Dìu ba người Mã gia đứng dậy, Hoàng Nhân Trí vừa nói xong không ngờ thật sự quỳ xuống trước mặt cha mẹ Mã Thái Thái, trước khi mọi người kịp phản ứng, hắn đã dập đầu với hai vị lão nhân, lớn tiếng nói:

544. Chương 489-2: Âm Mưu Thiết Kế Tỉ Mi (hạ)

- Một vụ án lại kéo dài hơn hai mươi ba năm lại chưa từng có chút tiến triển, sai là ở chúng tôi, là cơ quan chính phủ, thỉnh chư vị yên tâm, hôm nay tôi nhất định cấp cho Mã Thái Thái lời công đạo!

Lại thêm hai lần dập đầu, thanh âm thật vang, bái thật nặng, mọi người có mặt đều phát mộng, ước chừng yên lặng hơn mười giây sau, mới có người dẫn đầu vỗ tay, thanh âm tiếng vỗ tay vang rền cả con đường nhỏ.

Nhìn Hoàng Nhân Trí quỳ trên mặt đất, nghe lời hắn nói, trong lòng Diệp Dương Thành không khỏi nhớ đến lời đánh giá về người này của Dương Đăng Phi, thái độ làm người tròn trịa, xử sự phi thường lão luyện, khó được chính là hắn còn có một tấm lòng chân tâm thật ý làm việc vì dân.

Một vị cục trưởng phân cục công an như vậy, nhìn chung cả huyện Ôn Nhạc suốt mấy chục năm qua ngẫu nhiên có được một người như thế, nhưng cũng sẽ bị người dùng tốc độ nhanh nhất kéo xuống ngựa, hoặc bị gạt bỏ đẩy tới một vị trí phi thường xấu hổ, cuối cùng đành bắt đắc dĩ rời khỏi huyện Ôn Nhạc.

Nói tóm lại Diệp Dương Thành tương đối hài lòng với Hoàng Nhân Trí, mặc kệ hắn quỳ xuống diễn kịch cũng tốt, thành tâm cũng thế, thử hỏi có mấy vị cục trưởng cục công an dám quỳ rạp trước mặt hai vị lão nhân gia đầu bạc ngay trước mặt nhiều người như thế?

Hơn nữa mở miệng còn thừa nhận vụ án của Mã Thái Thái không thể điều tra được hung thủ trong thời gian thật dài chính là sai lầm của cơ quan chính phủ? Bất kể nói như thế nào, đây là một vị quan chức thật tâm làm việc cho dân, đối với quan tốt như vậy, Diệp Dương Thành thật không để ý đề bạt hắn đi lên cao hơn.

Sau một phen tỏ ý xin lỗi người của Mã gia, Hoàng Nhân Trí đứng dậy, đưa tay chỉ tới ba anh em Chu gia ở phía xa, lại nói:

- Ba người kia chính là kẻ bị tình nghi phạm tội, tôi hi vọng mọi người có thể không chế được cảm xúc...

- Chúng tôi là kẻ tình nghi phạm tội?

Thanh âm Hoàng Nhân Trí không thấp, ba anh em Chu gia nghe thật rõ ràng, sự tình đến lúc này nếu bọn hắn còn trầm mặc, chờ đợi bọn hắn chỉ có con đường chết, thay vì nhắm mắt chờ chết, không bằng liều mạng chối tội.

Nghĩ tới đây, Chu Tương Thành nhảy dựng lớn tiếng nói:

- Tôi căn bản không biết các người đang nói cái gì, dựa vào điều gì nói chúng tôi là kẻ tình nghi phạm tội?

Nói xong không đợi người khác phản bác, hắn đã nhìn qua Vương Tuệ Tuệ nói:

- Cô ta là con dâu của Chu gia, tôi thừa nhận Chu gia đối đãi nàng không tốt, nhưng chỉ bằng lời nói một mình nàng, lại định tội chúng tôi sao? Tôi hoàn toàn có lý do hoài nghi, đây là một âm mưu, là do tiện nhân này vì trả thù Chu gia mà tử mĩ thiết kế âm mưu!

Thanh âm thật vang, mọi người nghe thật rõ ràng, Hoàng Nhân Trí cũng hơi sững sờ, tuy hắn khuynh hướng Diệp Dương Thành, nhưng hắn không thể không thừa nhận lời của Chu Tương Thành cũng có lý.

Lời phản bác mạnh mẽ của Chu Tương Thành làm cho người Chu gia ủng hộ, Trần Mỹ Hồng cũng không muốn chồng mình bị người chụp mũ là kẻ sát nhân, mở miệng nói:

- Vương Tuệ Tuệ nói chồng tôi, đại bá cùng tam thúc sát hại Mã Thái Thái, xin hỏi có chứng cứ sao?

Ánh mắt hùng hổ dọa người nhìn Vương Tuệ Tuệ đang đứng cạnh Diệp Dương Thành, lập tức mọi người đều đưa mắt nhìn về phía nàng.

Đối mặt với áp lực cực lớn tình hình xảy ra, Vương Tuệ Tuệ theo bản năng lui về phía sau, đưa mắt nhìn Diệp Dương Thành mang theo thần sắc xin giúp đỡ.

Quả nhiên, Diệp Dương Thành khẽ hừ một tiếng, nhắc chân đi về hướng Chu gia đại bá.

Nhìn thấy hành động của hắn, mọi người đều ngừng thở, bọn họ biết nếu không lấy ra được chứng cứ xác thực, dù có nhiều người hơn nữa thì có năng lực làm gì được ba anh em Chu gia?

- Anh...anh muốn làm gì?

Sắc mặt hai anh em Chu gia biến đổi, tuy quát hỏi nhưng không tự chủ được lui về phía sau.

Chứng kiến phản ứng của hai người, Diệp Dương Thành bật cười lớn, nói:

- Chớ khẩn trương, tôi chỉ muốn nói vài câu với hắn.

Diệp Dương Thành gọi Nhung Cầu ngăn chặn hai người, sau đó đi tới trước mặt Chu gia đại bá, khoát tay lên vai hắn:

- Chúng ta nói chuyện vài câu...

Chu gia đại bá không phản kháng, tùy ý Diệp Dương Thành ôm vai hắn đi sang một bên, sau đó mọi người đều nhìn thấy Diệp Dương Thành trò chuyện với hắn...ít nhất theo mặt ngoài nhìn qua chứng thật là như vậy.

Sau ba phút khấn trương chờ đợi, Diệp Dương Thành vỗ vai Chu gia đại bá, lớn tiếng nói:

- Tự ông nói đi.

- Là...là tôi...

Trong ánh mắt soi mói của mọi người, Chu gia đại bá run rẩy thân hình, quỳ sụp xuống:

- Mã Thái Thái, là chúng tôi giết!

- Đại ca!

Hai anh em Chu gia sắc mặt như tro tàn, thất thanh thét chói tai.

Mà những hương dân Trí Nhân hương cùng đi tới, ngay khi Chu gia đại bá gật đầu nhận tội, cùng gào lên:

- Ba tên súc sinh, giết bọn hần!

Trong lúc nhất thời, tình cảm quần chúng tại hiện trường trào dâng...

Sau khi Chu gia đại bá quỳ xuống nhận tội, Trần Mỹ Hồng liền biết nhà này chỉ e rằng không còn giữ được, kết cục duy nhất của Chu gia chính là phá thành mảnh nhỏ, triệt triệt để để nhà tan cửa nát, không ai biết Diệp Dương Thành rốt cục đã nói gì với Chu gia đại bá, nhưng cũng không ai cho rằng Diệp Dương Thành đã có hành động gì mờ ám.

Dù sao khi Diệp Dương Thành nói chuyện với Chu gia đại bá, không rời khỏi tầm mắt của mọi người, mà nói chuyện quang minh chính đại, cuối cùng bọn họ tận mắt nhìn thấy Chu gia đại bá quỳ dưới đất nhận tội.

Chỉ bằng nhóm công an của Hoàng Nhân Trí căn bản không ngăn trở được quần chúng đang phần nộ xúc động, nhất là Mã Niệm Thái, hần mở ra mảnh vải trắng, lộ ra một cây gậy gỗ có một đầu màu đỏ sậm thật cũ kỹ, rít gào lên, như phát điên đột phá hàng rào ngăn trở của công an, quơ gậy gỗ hung khí từng dùng đâm vào âm hộ Mã Thái Thái đánh thẳng về phía ba anh em Chu gia.

Trên trăm nam nhân nhào lên quyền đấm cước đá, đợi khi công an can thiệp được đám người, đem ba anh em Chu gia mang đi ra thì ba người đã hấp hối.

Mọi người tại hiện trường bị đưa tới đồn công an trấn Bảo Kinh nhận điều tra, nhưng Diệp Dương Thành cùng Vương Tuệ Tuệ vốn là nhân chứng chủ yếu nhưng chỉ đi qua sân khấu sau đó rời khỏi đồn công an, sau khi họ rời đi chưa đầy nửa giờ, tin tức huyết án phát sinh hai mươi ba năm trước tại Trí Nhân hương được phá án như một trận gió lớn thổi khắp cả trấn Bảo Kinh...

Đến tận đây vụ án Chu gia chính thức hạ màn, chờ đợi anh em Chu gia cùng Chu Vệ Quân là pháp luật nghiêm trị, nên tử hình thì tử hình, nên ngồi tù thì ngồi tù, không ai trốn thoát.

- Em ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, chờ nhi đồng sinh ra đi.

Sau khi rời khỏi đồn công an, Diệp Dương Thành chở Vương Tuệ Tuệ cùng cha mẹ nàng quay về Vương gia, ngồi trong phòng khách lầu một, Diệp Dương Thành nói:

- Phỏng chừng vụ án Chu Vệ Quân rất nhanh sẽ thẩm phán, đem chuyện này xử lý tốt, chờ sau khi nhi đồng sinh ra anh sẽ an bài em đến công ty của anh đi làm, sau khi quen thuộc một khoảng thời gian...

545. Chương 490: Không Ai Trốn Thoát!

Bởi vì có cha mẹ Vương Tuệ Tuệ, Diệp Dương Thành cũng không nói hết lời, chỉ đưa mắt ra hiệu cho nàng, mà Vương Tuệ Tuệ cũng gật đầu hiểu ý, hai người không khỏi nhìn nhau cười.

- Chuyện này cho tới bây giờ xem như đã có kết quả, cháu còn một số việc phải xử lý, đi trước một bước.

Ngồi thêm chừng nửa giờ, Diệp Dương Thành đứng lên, nói:

- Nếu còn có chuyện gì trong nhà không giải quyết được, có thể gọi điện thoại nói cho cháu biết.

- Cảm ơn.

Vương Cương Huy cùng Lưu Ái Trân cùng nhau đứng dậy, về mặt chân thành nhìn Diệp Dương Thành, trịnh trọng cảm tạ, bọn họ biết nếu hôm nay không có Diệp Dương Thành, chuyện của Vương Tuệ Tuệ căn bản không thể giải quyết, thậm chí bọn họ cũng bị người Chu gia đòn hiểm.

Nghe cha mẹ Vương Tuệ Tuệ cảm tạ, Diệp Dương Thành cũng chỉ cười, sau đó rời khỏi Vương gia, sự tình đều đã giải quyết xong, hẳn cũng nên đi làm việc của mình.

Khi Diệp Dương Thành rời khỏi Vương gia hơn bốn mươi phút thời gian, di động Vương Tuệ Tuệ đột nhiên vang lên, nàng mở ra xem, nhận được tin nhắn do ngân hàng phát tới: tài khoản của quý khách 4963...chuyển khoản 100000, sau khi giao dịch: 100560...

Nhìn thấy tin nhắn, Vương Tuệ Tuệ thoáng lặng người, sau đó lộ ra ý cười sáng lạn, đối với số tiền Diệp Dương Thành chuyển tới, hiện tại nàng hoàn toàn không có lý do cự tuyệt.

Mà giờ phút này Diệp Dương Thành đang lái xe đi trên đường cao tốc từ huyện Ôn Nhạc đến Cù Hằng thị, ngay khi mua vé qua trạm, hắn bấm điện thoại của Lâm Mạn Ny.

- Mạn Ny, ở nhà có thói quen không?

Vừa nhắn ga, hắn cười dài hỏi:

- Gặp mặt em cùng mẹ khác cha của em chưa?

- Rồi, người trong nhà đều đối với em rất tốt.

Lâm Mạn Ny ân một tiếng, tâm tình rất tốt, nói:

- Mấy đứa em từ trường học trở về, đều đã gặp qua.

Trả lời xong câu hỏi của Diệp Dương Thành, lúc này Lâm Mạn Ny mới hỏi:

- A Thành, chuyện của Tuệ Tuệ đã giải quyết xong sao?

- Ha ha, đều giải quyết.

Diệp Dương Thành vươn vai, nói:

- Hiện tại anh đang lái xe tới chỗ em, ở cùng em hai ngày, sau đó chúng ta quay về huyện Ôn Nhạc, chuẩn bị chút đồ vật đi Quý Châu?

- Được, tốt lắm.

Nghe Diệp Dương Thành an bài, Lâm Mạn Ny tự nhiên không có ý kiến, gật đầu đáp ứng, sau đó hai người nói thêm vài câu mới cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Dương Thành gọi điện ầu thân, đem chuyện của Vương Tuệ Tuệ nói lại sơ lược, sau đó ngập ngừng nói:

- Mẹ, hiện tại con đang ở đường cao tốc...

Huyện thành huyện Ôn Nhạc số 336 đường Khánh Bắc, ban đầu là một tiệm ăn nhanh diện tích hơn 800m², ngày thường đều là nơi chọn lựa đầu tiên của những viên chức trung lưu, sinh ý cũng không quá nóng nẩy, nhưng xem như rất khá.

Chẳng ai ngờ rằng ngày hôm qua tiệm ăn nhanh còn tốt đẹp, hôm nay đã đóng cửa, thậm chí chưa nghe qua tin tức, đột ngột đã treo biển “cửa hàng đã chuyển nhượng, ngừng kinh doanh trang hoàng”.

Một ít người chạy tới muốn dùng cơm trưa nhìn thấy tấm biển, lại xuyên qua cửa kính thấy công nhân bên trong đang bận rộn, bất đắc dĩ lắc đầu xoay người rời đi, xem ra họ phải tìm địa điểm dùng cơm mới.

Trong tiệm ăn nhanh, ngoại trừ những công nhân đang vội vàng thu dọn, còn có một đôi nam nữ chừng ba bốn mươi tuổi đang đứng trong đại sảnh, xem thường nhóm công nhân đang dọn dẹp, nhỏ giọng nói chuyện với nhau...

- Đơn giản làm chút bộ dáng, mua một ít bàn ghế mới, ngày mốt mở lại đi.

Nữ nhân hơn ba mươi tuổi mặc bộ quần áo màu đen, nhìn qua phi thường giàu có, nàng lại giảm thấp thanh âm nói với nam nhân hơn bốn mươi tuổi:

- Nhiệm vụ lần này tôi có cảm giác rất kỳ quái.

- Không chỉ kỳ quái, còn rất nguy hiểm.

Sắc mặt nam nhân cứng đờ, hít sâu một hơi, giảm thấp thanh âm nói:

- Cô đừng quên nơi này là địa phương nào, nếu không cẩn thận...

- Vì sao chúng ta còn phải đi tới địa phương quỷ quái này?

Cảm xúc nữ nhân có chút kích động, mặc dù kiệt lực áp chế thanh âm, nhưng vẫn cao hơn khi nãy:

- Chẳng lẽ nàng cho rằng chúng ta là đối thủ của đám người ở đây sao?

- Vấn đề là chúng ta không còn lựa chọn nào khác.

Sắc mặt nam nhân liên tục thay đổi, sâu kín thở dài, vỗ vỗ vai nữ nhân, nói:

- Hiện tại điều duy nhất chúng ta có thể làm, là phải bảo trụ tính mạng của mình, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ nàng giao phó, sau đó dùng thời gian nhanh nhất rời khỏi địa phương quỷ quái này.

- Tôi...

Nữ nhân nhất thời vắng lặng, hồi lâu sau mới suy sút thở dài:

- Ai, xem ra, cũng chỉ có thể như thế.

Lời nói giữa đôi nam nữ này không ai nghe được, nhưng quản lý nhà hàng đứng phía xa đang nhìn họ trong lòng lại hồ nghi, ông chủ nhà hàng đột nhiên ký xuống hợp đồng chuyển nhượng cho bọn họ, đem nhà hàng đang kinh doanh tốt sang nhượng cho người khác, sau đó còn mang theo vợ con rời khỏi huyện Ôn Nhạc, nói là muốn ra ngoài du lịch.

Được rồi, nhà hàng không phải của hắn, dù sao hợp đồng đã minh xác, lưu lại toàn bộ nhân viên, dựa theo tiền lương ban đầu gia tăng thêm 20%.

Điều này đối với các nhân viên mà nói là một tin tốt lành, nhưng làm quản lý nhà hàng hắn lại có cảm giác kỳ quái, bởi vì chuyện này phát sinh thật sự quá đột ngột.

Đột ngột tới mức làm người cảm giác tràn ngập âm mưu quỷ kế.

Nhất là sau khi đôi nam nữ thu mua nhà hàng, còn cho nhân viên nghỉ hai ngày, nói là muốn trang hoàng một phen.

Hai ngày thời gian trang hoàng cái rắm ah?

Trong nhà hàng đang bề bộn bận rộn, kể cả đôi nam nữ kia, không ai chú ý tới ở đối diện ngay câu lạc bộ thể hình đột nhiên dừng lại ba chiếc xe màu đen, từ trên xe bước xuống hơn mười nam nhân dáng người khôi ngô, đơn giản chào hỏi một nam tử hơn ba mươi tuổi đứng trước câu lạc bộ tập thể hình, mười mấy nam nhân kia lại nhắc chân đi vào câu lạc bộ.

Cũng giống như nhà hàng kia, ông chủ phòng tập thể hình nơi này trong vòng một đêm lại chuyển nhượng sang tay người khác.

Mười mấy nam nhân kia sau khi vào câu lạc bộ, trên ảnh chụp huấn luyện tập thể hình có thêm hình ảnh của mười mấy người xa lạ, tất cả đều lặng yên diễn biến không một tiếng động.

Cùng lúc đó trong huyện thành Ôn Nhạc, tính cả câu lạc bộ thể hình kia, tổng cộng có bốn phòng tập thể hình đột nhiên xuất hiện thêm không ít huấn luyện.

Mây đen mờ nhạt bắt đầu tràn ngập trên bầu trời huyện Ôn Nhạc, chậm rãi ngưng tụ...

Khi Diệp Dương Thành chạy tới huyện Long Hóa Cù Hằng thị, đã là buổi chiều, sau khi tới Diêu gia, vừa lúc gặp được Tạ Hiểu Di đang chuẩn bị đi chợ, hai người nói chuyện một lúc ở cửa, Diệp Dương Thành mới biết Lâm Mạn Ny cùng Diêu Tông Mộc đã đi thương trường huyện Long Hóa, muốn mua lễ vật ấy đưa em của nàng.

- Cháu không đi nhìn xem sao?

Nhìn thấy Diệp Dương Thành vội vàng trở lại, Tạ Hiểu Di cười hỏi:

- Nghe Mạn Ny nói, em trai của cháu đang học tại Cù Châu học viện?

- Thật vô cùng hâm mộ sức sống thanh niên như các cháu.

Tạ Hiểu Di không khỏi mỉm cười, nhìn nhìn Diệp Dương Thành, nói:

- Nếu cháu không đi thương trường thì vào nghỉ ngơi đi, có lẽ hơn nửa tiếng nữa họ mới về.

546. Chương 491: Đứng Thẳng Lưng, Ngẩng Cao Đầu!

Diệp Dương Thành vào nhà, ngồi xem tivi, ngay khi hắn định tắt tivi, màn ảnh vừa chuyển, tin tức trên đài truyền hình trung ương khiến cho hắn chú ý...

Nghe người chủ trì giới thiệu xong, hình ảnh cũng vừa chuyển, cũng không chụp rõ hình ảnh chi tiết, chỉ có ảnh chụp cảnh hạn hán ở những địa phương gặp nạn.

Nhưng sau một lúc cảm thấy vô lực, ánh mắt Diệp Dương Thành bỗng nhiên tỏa sáng, hiện tại công đức huyền diệu của hắn chỉ còn thiếu chừng chín trăm vạn đã có thể thăng lên cấp mười, dựa theo tiến triển trường ác dương thiện trong khu vực thuộc hiện tại, các thần sứ mỗi ngày có thể mang đến cho hắn ngoài sáu vạn công đức huyền diệu.

Chỉ cần diện tích khu quần hạt tăng lên, tình hình hạn hán khu tây nam cũng sẽ có hòa dịu thật lớn, quan trọng nhất là trong đoạn thời gian gần đây, trong lòng Diệp Dương Thành luôn cảm thấy được có điểm không thích hợp, Lưu Tuyết Oánh chạy thoát, còn có trái tim của thần tù giả bị cướp đi...

Có nỗi lo lắng này, việc thăng cấp Cửu Tiêu Thần Cách, mở rộng khu quần hạt, tăng lên thực lực bản thân cũng đã trở thành nhiệm vụ khẩn cấp trước mắt.

Nhưng đợi đến lúc đó, chỉ sợ mọi chuyện đã muộn.

Trong lúc nhất thời Diệp Dương Thành có chút khó thể quyết đoán, rốt cục nên nghĩ biện pháp tăng lên công đức huyền diệu trước, thăng chức Cửu Tiêu Thần Cách mở rộng khu quần hạt, sau đó giải quyết tình hình đại hạn hán khu tây nam, hay là trước tiên gạt chuyện hạn hán khu tây nam sang một bên, đi Quý Châu hoàn thành nhiệm vụ?

- Mạn Ny, hình như tiểu Diệp rất bận rộn phải không?

Trong rổ xe đặt vài món đồ chơi nhỏ, Lâm Mạn Ny ngồi ở sau xe tay cầm đồ dùng học tập, Diêu Tông Mộc đang đạp xe đạp chỗ nàng về nhà đột nhiên quay đầu nhìn nàng, chợt hỏi:

- Đêm hôm đó nhìn cậu ấy rất vội vàng.

- Dạ phải, anh ấy ngày thường rất bận rộn.

Diêu Tông Mộc đột nhiên ngừng xe, trong ánh mắt kỳ quái của Lâm Mạn Ny, Diêu Tông Mộc nghiêm mặt nói:

- Tiểu Diệp thật xuất sắc, chẳng lẽ con còn chưa hiểu ý của cha sao?

Nhìn thần sắc mơ hồ của Lâm Mạn Ny, Diêu Tông Mộc lắc đầu cười khổ một tiếng, nói:

- Đời này cha ném qua muối còn nhiều hơn con ăn cơm, thanh niên xuất sắc cha gặp nhiều lắm, nhưng trên người bọn họ thường thường sẽ phát sinh một ít...Ân, là một ít chuyện thật làm người ta khó khăn chấp nhận, con hiểu chưa?

- Con không hiểu...

- Đứa nhỏ này...

Nhìn dáng vẻ mờ mịt của Lâm Mạn Ny, Diêu Tông Mộc sốt ruột dừng xe, quay người nói:

- Sao con vẫn chưa rõ đây? Nam nhân xuất sắc, nhất là thanh niên có năng lực, có ai không ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ? Vợ ở nhà hoặc là ly hôn, hoặc là ở riêng, loại chuyện này cha từng nhìn thấy nhiều lắm.

- Anh ấy không phải là người như vậy...

- Con vẫn chưa hiểu ý của cha.

Diêu Tông Mộc dở khóc dở cười lắc đầu nói:

- Hiện tại con đang làm việc trong quỹ từ thiện phải không?

- Dạ phải...

- Vậy thì đúng rồi.

Diêu Tông Mộc gật đầu, dẫn đường cho Lâm Mạn Ny:

- Con thử nghĩ xem, nếu giữa con cùng cậu ấy không tồn tại loại quan hệ yêu đương này, con cảm thấy được bằng năng lực bản thân con, có thể ngồi yên trên vị trí quản lý quỹ từ thiện sao?

Hắn dừng lại một chút, khẳng định nói:

- Kết quả tốt nhất cho con chính là, về nhà làm bà nội trợ cho cậu ấy, mà kém cỏi nhất chính là...con hiểu được sao?

Nếu mối quan hệ yêu đương giữa hai người có một ngày trở nên ác liệt, cho dù Diệp Dương Thành trở ngại mặt mũi vẫn tiếp tục để nàng làm hội trưởng, nhưng chính nàng còn có thể thanh thản ngồi yên trên vị trí kia sao?

Nhìn thoáng qua Lâm Mạn Ny đang ngơ ngác xuất thần, Diêu Tông Mộc khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng tiếp tục đạp xe chạy về nhà.

Những gì cần nói hắn đã nói hết, còn lại phải xem nhận thức của chính Lâm Mạn Ny.

Diệp Dương Thành ngồi trong phòng khách, âm thầm suy tư biện pháp giải quyết vấn đề của mình, đang lúc hắn trầm ngâm, màn hình tivi lại đưa tin về việc quân Mỹ liên tục trùng kích Trùng Thăng quần đảo.

Nhưng Diệp Dương Thành cũng không chú ý nội dung tin tức, chờ khi hắn phục hồi lại tinh thần, tin tức cũng đã kết thúc, ngoại trừ biết phóng viên vừa đưa tin xong, hắn hoàn toàn không biết nội dung tin tức đã nói gì.

- Quân Mỹ...Trùng Thăng...

Diệp Dương Thành nhìn thấy đầu đề tin tức, khi ánh mắt đảo qua những chữ này không khỏi nhướng mày, ngay khi hắn đứng dậy định mở máy tính xem lại tin tức liên quan, đột nhiên di động rung lên...

- Phụ thân.

Sau khi đường dây kết nối, thanh âm Phó Diệp Chi cung kính vang lên:

- Diệc Chi có việc bẩm báo.

- Chuyện gì?

Nhận được điện thoại của Phó Diệt Chi, Diệp Dương Thành cau chặt mày, mỗi lần Phó Diệt Chi gọi tới, chủ yếu không có sự tình gì tốt, hiện tại chuyện của hắn đã đủ rối loạn, nếu còn xảy ra chuyện gì phiền toái, thật sự đủ cho hắn uống một hũ.

Nhưng tục ngữ nói rất đúng, càng sợ điều gì càng gặp điều đó, Phó Diệt Chi cung kính đáp:

- Trải qua ngành tình báo xác nhận, trước mắt đã có thể khẳng định, quân Mỹ đang vận chuyển thật nhiều quân hạm cùng binh lính đổ bộ Trùng Thăng quần đảo.

- Nhanh như vậy?

Nghe được lời của Phó Diệt Chi, Diệp Dương Thành nhướng mày, mặc dù hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng không nghĩ tới nhanh như thế.

Hắn thật sự không nghĩ tới quân Mỹ lại nhanh chóng đạt tới nhất trí như thế, chẳng lẽ tổng thống bên kia không sợ tiếp tục thất bại, cảm xúc dân chúng không ổn định, bức bách hắn xuống sân khấu sao?

Tựa hồ nghe ra vẻ kinh ngạc của Diệp Dương Thành, Phó Diệt Chi thoáng dừng lại mới nói:

- Theo tình báo mà Diệt Chi nắm giữ, hành động lần này là bị bức từ áp lực dân chúng Mỹ, tầm quan trọng của Trùng Thăng quần đảo ai cũng nhìn ra được.

- Ah...

Lúc này Diệp Dương Thành mới chợt hiểu ra, không nghĩ tới đây là phiền phức do chính hắn mang tới.

Dưới tình huống khó xử hai bên, chính phủ Mỹ chỉ có thể lựa chọn đứng thẳng lưng ngẩng cao đầu, nếu không ai có thể cam tâm bước xuống sân khấu?

Nhưng dám can đảm khiêu chiến điểm máu chốt của thần minh...lá gan của bọn hắn, thật sự là rất lớn!

Trong tư tưởng của Diệp Dương Thành, Trùng Thăng, cũng chính là quần đảo Lưu Cầu, hắn đã lựa chọn nơi đó làm chỗ đóng quân trong tương lai không xa, khi linh lực không ngừng đề thăng, hơn nữa muốn thăng chức thần cách cần công đức huyền diệu ngày càng nhiều, việc đóng quân hải ngoại tự nhiên cũng là chuyện rõ ràng.

Vị trí quần đảo Lưu Cầu có ý nghĩa hết sức chiến lược, vô luận là vì ngăn chặn nước Mỹ bố trí quân sự hay là vì sáng tạo hoàn cảnh tu dưỡng cho sinh vật đại quân của chính mình, Diệp Dương Thành khó có khả năng cho phép quân đội của bất kỳ quốc gia nào đóng quân trên quần đảo Lưu Cầu, còn xây dựng lại căn cứ quân sự mà hắn đã phá hủy.

Hơn nữa hiện tại công đức huyền diệu của hắn đã tiếp cận thăng cấp thần cách cấp mười, nếu lúc này chính phủ bên kia can gây chiến, phái ra thật nhiều quân đội cố gắng đoạt lại quyền khống chế quần đảo, Diệp Dương Thành cũng không ngại khiến quân đội bên kia táng thân biển khơi, đổi lại thật nhiều công đức huyền diệu cùng thần nguyên ỳnh.

547. Chương 492: Không Làm Kinh Doanh Lỗ Vốn

Lần này người Mỹ ngóc đầu, đối với hắn mà nói là một cơ hội khó được, nếu xử lý thỏa đáng, mượn cơ hội này đột phá giới hạn thần cách, đạt tới cấp mười cũng là chuyện có thể.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn đã có suy tính minh xác, nói:

- Có biết lần này nước Mỹ chuẩn bị điều động bao nhiêu quân đội? Thời gian chuẩn xác là khi nào?

- Lần này điều động bộ đội chủ yếu đến từ bộ tư lệnh Mỹ đóng quân tại Hàn quốc, kế hoạch cụ thể còn chưa rõ ràng, nhưng sẽ không ít hơn năm vạn, có thể khẳng định lần này họ sẽ xuất hiện thật nhiều máy bay chiến đấu đối phó đại quân sinh vật biển của ngài, hơn nữa còn phát cho binh lính đổ bộ quần áo tác chiến phòng côn trùng cùng vũ khí phun lửa, lần này bọn hắn đến có chuẩn bị.

- Chủ ý của bọn hán chỉ cần lợi dụng hỏa lực không trung ngăn chặn sinh vật biển đổ bộ, có thể tránh được tình huống bị thảm phát sinh lần trước, cũng có thể có ý đồ dùng bộ binh làm mồi, hấp dẫn ngài điều động sinh vật biển, sau đó lợi dụng hỏa lực không trung giải quyết hoàn toàn.

Nói tới đây, Phó Diệc Chi tổng kết:

- Lần này bên kia đã làm xong chuẩn bị, nhất là vũ lực không trung chính là chỗ dựa lớn nhất của bọn hán, nếu ngài có biện pháp giải quyết sức chiến đấu này, chỉ bằng lực lượng trên lục địa cùng mặt biển, bọn hán chỉ có thể thảm bại mà về.

Diệp Dương Thành đương nhiên nghe rõ ý tứ cất giấu trong lời nói của Phó Diệc Chi, nhưng hán không chút nào lo lắng, trước mắt hán đã đem quần đảo Trùng Thăng quy về lãnh địa của mình, bằng vào năng lực thao tác nguyên tố của hán, có thể dễ dàng xử lý không quân nước Mỹ.

Chẳng qua nếu vì đối phó máy bay chiến đấu mà đi tiêu hao năng lượng nguyên tố trong khu quần hạt của mình, hán cảm thấy đây là cuộc mua bán lỗ vốn, dù sao hán không thể làm được việc tập kích trong phạm vi nhỏ, một khi phát động công kích đó chính là đại trường hợp kinh thiên động địa.

Vì chuyện này mà phải thông thả khôi phục năng lượng nguyên tố bị tiêu hao, đây không phải vụ mua bán có lãi, chuyện lỗ vốn hán chưa bao giờ làm.

Nhưng nếu như không sử dụng năng lượng nguyên tố, làm sao đối phó máy bay chiến đấu đột kích đây? Híp mắt suy nghĩ chốc lát, hai mắt Diệp Dương Thành tỏa sáng.

Hiện tại dưới tay hán đã xây dựng đại quân côn trùng, đại quân sinh vật biển, đại quân mèo chó, nhưng chưa xây dựng đại quân loài chim được cường hóa, bởi vì trước kia cường hóa loài chim bay không có tác dụng gì quá lớn, nhưng hiện tại sao...

Trước khi phi cơ lên không, côn trùng có thể đột ngột tập kích xử lý phi công của đối phương, nhưng nếu phi cơ đã bay lên, côn trùng bị hạn chế thể tích nhỏ bé căn bản không tạo thành bao nhiêu uy hiếp với phi cơ, nhưng loài chim bay thì khác.

Chỉ cần sau khi cường hóa loài chim có được cường độ cùng tốc độ nhất định, ở trên không trung va chạm cùng phi cơ...tựa hồ cũng là một lựa chọn không sai?

- Chuyện đàn máy bay chiến đấu không thành vấn đề.

Suy nghĩ kỹ càng phương pháp ứng đối xong, Diệp Dương Thành khẽ cười một tiếng, nói:

- Bảo đảm bọn hán phải ra bao nhiêu phải hủy diệt bấy nhiêu, thời gian hành động cụ thể là lúc nào?

- Căn cứ tình huống nắm giữ trước mắt, chỉ chờ sau khi điều hành xong tài nguyên từ các nơi, toàn bộ bộ đội tham dự hành động tập kết xong, sẽ bắt đầu tiến hành đổ bộ.

Nghe được câu trả lời khẳng định của Diệp Dương Thành, trong lòng Phó Diệc Chi nhẹ nhàng thở ra, đáp:

- Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng ba ngày thời gian.

- Ba ngày...

Diệp Dương Thành thoáng trầm ngâm chốc lát, gật đầu:

- Nếu còn có tin tức gì mới, trước tiên cho ta biết.

- Dạ, phụ thân.

Phó Diệc Chi cung kính đáp, sau đó cúp điện thoại.

Sau khi chấm dứt liên lạc với Phó Diệc Chi, Diệp Dương Thành chợt nhíu mày, trong vòng ba ngày...đây không phải xung đột với kế hoạch đi Quý Châu của hán sao? So sánh với việc hoàn thiện kế hoạch từ thiện, đối phó việc công kích của nước Mỹ mới khẩn yếu nhất.

Chẳng lẽ lần này lại phải hoãn lại? Diệp Dương Thành thật bất đắc dĩ.

Một mình lẳng lặng ngồi trong phòng khách Diêu gia suy nghĩ làm sao giải quyết sự tình, mãi tới buổi chiều Diêu Tông Mộc lái xe đạp đưa Lâm Mạn Ny về tới nhà, vừa đẩy cửa vào Lâm Mạn Ny liền nhìn thấy hắn, liền buông đồ vật trong tay, sau thoáng chần chờ nói:

- A Thành.

- Ân?

Diệp Dương Thành nghe tiếng ngẩng đầu lên, nhìn nàng mỉm cười:

- Đã trở lại? Mua được đồ vật đủ không?

- Đủ, đều đủ hết.

Lâm Mạn Ny gật gật đầu, nguyên bản sắc mặt hơi có chút trầm mặc lại thư giãn hơn một chút, nàng nhìn Diệp Dương Thành, nhẹ giọng nói:

- Anh lên lầu với em một chút, em có vài lời muốn nói với anh.

- Nói chuyện?

Lúc này trong đầu Diệp Dương Thành cũng đang lộn xộn, nghe nàng nói liền đứng dậy gật gật đầu, nếu tạm thời chưa nghĩ ra được, cứ đặt sang bên, có lẽ có gấp cũng vô dụng.

Cùng Lâm Mạn Ny đi lên lầu, Diêu Tông Mộc nhìn thấy bóng lưng cả hai biến mất trên góc rẽ, trên mặt thoáng hiện ý cười vui mừng, khẽ gật đầu, thu xếp đồ đạc chuẩn bị mở cửa, mặc dù cửa tiệm thật nhỏ nhưng dù sao cũng là một phần nghề nghiệp.

Lâm Mạn Ny đưa Diệp Dương Thành vào phòng mình, ngồi xuống giường, Diệp Dương Thành nhìn nàng cười hỏi:

- Nói đi, chuyện gì phải lên lầu mới nói?

- Em...

Nhìn ánh mắt đầy ý cười của hắn, Lâm Mạn Ny mấp máy môi, không biết nên bắt đầu từ đâu, ấp úng hỏi lâu nàng mới nhẹ giọng hỏi:

- A Thành, có phải em rất vô dụng hay không?

- Em vô dụng?

Diệp Dương Thành không hiểu nàng nghĩ điều gì, kỳ quái đứng dậy hỏi:

- Mạn Ny, có phải em bị kích thích gì hay không? Vì sao lại nghĩ mình vô dụng?

- Em...anh đừng an ủi em, em đều hiểu rõ.

Lâm Mạn Ny lui ra sau tránh thoát bàn tay của hắn, khẽ cắn môi, nói:

- A Thành, em muốn đến công ty anh làm việc, làm viên chức nhỏ là được rồi.

- Kỳ quái...

Trong lòng Diệp Dương Thành nhủ thầm một câu, nhìn thoáng qua Lâm Mạn Ny, thần tình hồ nghi:

- Em muốn đi làm ở công ty anh? Làm nhân viên văn phòng?

- Phải.

Lâm Mạn Ny gật mạnh đầu.

- Vì sao?

Diệp Dương Thành hít nhẹ một hơi hỏi.

- Bởi vì...bởi vì em muốn giúp anh.

Lâm Mạn Ny cúi đầu:

- Em cũng biết, quý từ thiện...

- Phốc...

Không để nàng nói hết lời, Diệp Dương Thành bật cười, đưa tay sờ sờ đầu nàng, nói:

- Nha đầu ngốc, hiện tại em làm việc tại quý từ thiện không phải đang giúp anh sao? Không những giúp anh, còn giúp đỡ anh rất lớn đâu.

- Thật sao?

Nước mắt long lanh, Lâm Mạn Ny nhìn hắn, như một con chim nhỏ bị thương...

- Dương nhiên là thật sự.

Diệp Dương Thành gật mạnh đầu, khẳng định:

- Anh có khi nào đã lừa gạt em?

Lâm Mạn Ny cũng biết quý từ thiện đối với Diệp Dương Thành thật quan trọng, nàng chỉ thiếu một lời khẳng định, bởi Diêu Tông Mộc đã khuyến cáo nàng, kỳ thật hắn chỉ muốn gõ nàng, hắn hi vọng thông qua phương thức này gợi lên ý thức nguy cơ ở nàng mà thôi.

Theo tình huống hiện tại xem ra, không hề nghi ngờ Diêu Tông Mộc đã thành công.

Mà Lâm Mạn Ny cũng đã định ra mục tiêu mới ỉnh.

548. Chương 493: Cường Hóa Sinh Vật Không Quân Cảm Tử Quân

Sau khi tầm quan trọng của quý từ thiện được Diệp Dương Thành lần nữa khẳng định, Lâm Mạn Ny hít sâu một hơi, nhìn hắn, dùng giọng điệu kiên định không cho người cự tuyệt, gần từng chữ nói:

- A Thành, lần này hành trình Quý Châu, em nghĩ chính mình dẫn người đi qua.

- Cái gì?

Vừa nghe lời của nàng, Diệp Dương Thành muốn té sấp, kinh ngạc nhìn nàng, sau một lúc lâu mới hỏi:

- Vì sao?

- Bởi vì...

Lâm Mạn Ny khẽ cắn môi, cúi đầu trầm mặc hồi lâu, mới ngẩng đầu nhìn hắn:

- Bởi vì em biết anh bề bộn nhiều việc, công ty lớn như vậy cần anh quan tâm, nếu như ngay cả chuyện này mà em cũng làm không xong...quý từ thiện còn cần hội trưởng như em làm gì?

- Ngô...

Diệp Dương Thành trầm mặc.

Mà Lâm Mạn Ny tiếp tục nói:

- A Thành, em biết anh thương em, cũng biết anh nuông chiều em, nhưng tình yêu cùng sự nghiệp còn tồn tại một khe rãnh, em không hi vọng bởi vì em mà làm liên lụy anh, nếu anh thật sự yêu em, thỉnh thoảng tay cho em đi làm đi, em nhất định sẽ thật cố gắng thật nỗ lực đi làm, thật cố gắng thật nỗ lực đi học, em...em không muốn trở thành gánh nặng của anh...

Nói xong lời cuối cùng, nàng cơ hồ muốn lớn tiếng kêu lên.

Nhìn thần sắc kích động lại phi thường nhận chân của nàng, trong lòng Diệp Dương Thành run lên, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, hôn lên trán nàng, gật gật đầu:

- Mạn Ny, em trưởng thành...

Nhiệm vụ từ thiện tại hành trình Quý Châu là điểm rồi rắm của Diệp Dương Thành, hiện tại Lâm Mạn Ny chủ động yêu cầu dẫn người đi Quý Châu, đối với Diệp Dương Thành mà nói là một tin tốt lành, dù sao nhiệm vụ từ thiện tại Quý Châu đã có Lâm Mạn Ny phụ trách, hẳn có thể yên tâm đi làm việc của mình.

Ở lại Diêu gia thêm hai ngày, hơn bốn giờ chiều ngày thứ ba, trong tiếng tạm biệt của mọi người, hắn lái xe đưa Lâm Mạn Ny quay về huyện Ôn Nhạc, đi thẳng đến Đông Tháp Tả Tự Lâu.

Bên trong văn phòng quỹ từ thiện, Diệp Dương Thành lựa chọn bốn cô gái đi cùng Lâm Mạn Ny qua Quý Châu, trong đó có cả bạn học trung học của hắn.

Xác định nhân viên cùng đi theo, xuất phát từ lo lắng an toàn, Diệp Dương Thành cân nhắc hồi lâu, triệu hội một con chó chung cực cường hóa từ trấn Bảo Kinh đi theo Lâm Mạn Ny cùng bốn cô gái, cùng bảo hộ an toàn cho bọn họ.

Thậm chí hắn còn hạ lệnh nếu ở thời điểm nguy cơ nó có thể giết người.

Đồng thời vì cam đoan sự tình sẽ không phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Diệp Dương Thành còn lưu lại hơn ba mươi viên linh châu cho con chó, cho nó sử dụng sau khi rời khỏi khu quản hạt.

Mặt khác, bởi vì lo lắng năm cô gái đều trời gà không chặt, hắn liên hệ với một công ty bảo an trong huyện thành, để họ phải ra bốn chiếc xe đảm đương phương tiện giao thông, đồng thời cử tám gã bảo tiêu đi theo hộ tống, dù sao ai cũng nói vùng khỉ ho cò gáy ra điều dân, không nên có tâm hại người, nhưng đề phòng người cũng không thể bỏ qua.

Sắp xếp xong xuôi tất cả chuyện này, đã lo lắng đầy đủ trước sau, xác định không còn vấn đề gì lớn, đến ngày thứ hai quay về huyện Ôn Nhạc, Diệp Dương Thành tiễn năm cô gái lên xe của công ty bảo an, đưa mắt nhìn xe chậm rãi biến mất ở cuối đường...

Cho đến lúc này hắn mới lấy ra di động đã liên tục chấn rung suốt gần một giờ, bấm nút:

- Alo.

- Phụ thân, Diệc Chi vừa nhận được tin tức, hạm đội thứ bảy Mỹ đóng quân tại Hàn quốc lúc 10h45 sáng hôm nay đã xuất phát, không rõ binh lực cụ thể, đồng thời căn cứ Ô Sơn trú tại Hàn cũng có động tĩnh, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thật nhiều máy bay chiến đấu một giờ sau cất cánh, mục tiêu là Trùng Thăng quần đảo.

Ngữ khí Phó Diệc Chi phi thường dồn dập, nói:

- Còn có quân Mỹ lưu lại Nhật Bản đang đại quy mô tập kết, theo tình huống trước mắt mà xem, nước Mỹ tựa hồ muốn đột phá từ nhiều địa phương, đổ bộ Trùng Thăng quần đảo.

- Đột phá nhiều địa phương?

Nghe được lời của Phó Diệc Chi, Diệp Dương Thành khẽ cười một tiếng, nói:

- Vậy cho bọn hắn đột phá đi, sớm hay muộn đều là có đi không có về, đột phá hay không có gì khác biệt?

- Ách...

Phó Diệc Chi sững sờ:

- Ý của phụ thân là...không ngăn chặn bọn hắn trước?

- Chặn đường? Vì sao phải chặn đường?

Diệp Dương Thành hừ nhẹ một tiếng:

- Hiện tại bọn hắn chỉ muốn thử xem phản ứng của ta, bọn hắn muốn đổ bộ thì cho bọn hắn làm tốt lắm, kịch hay thường lưu sau cùng, bọn hắn không phải người ngu, làm sao có thể lập tức đẩy ra toàn bộ lợi thế trước tiên?

- Phụ thân nói rất đúng...

Phó Diệp Chi gật gật đầu, đáp một câu lại mơ hồ cảm thấy một tia không thích hợp, theo hành động bên kia mà xem, tựa hồ không giống như đang giả vờ tiến công ah!

Nhưng nếu Diệp Dương Thành khẳng định bọn hắn có ý đồ, bản thân mình còn nói được gì đây? Chỉ đành nín hót đáp một tiếng, phụ họa suy đoán của Diệp Dương Thành.

Hai người nói thêm một ít tình huống, sau đó chặt đứt liên hệ, thu hồi điện thoại, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, lên xe khởi động máy, chạy thẳng về hướng trấn Duyên Đăng.

Cùng lúc đó trên biển khơi mênh mông vô bờ sóng gió mãnh liệt, năm chiếc quân hàm Mỹ đang xếp thành hàng dài, vượt lên sóng gió, cấp tốc tiến về quần đảo Trùng Thăng.

Quân hàm chuyên chở gần tám ngàn lục quân, tạm thời đảm đương tác dụng của chiến hạm vận tải...

Thompson là trung tá lục quân Mỹ, cũng là một trong những người phụ trách chủ yếu của hành động đổ bộ quần đảo Trùng Thăng lần này, nghĩ đến bộ tư lệnh phái nhiệm vụ cho hắn, trong lòng hắn không tránh được lo lắng.

Cạnh bên quần đảo Trùng Thăng còn lưu lại thật nhiều quái vật biển, tin tức này hắn thập phần rõ ràng, tuy nói nhiệm vụ lần này có thật nhiều máy bay chiến đấu đi theo bảo hộ, nhưng trong lòng hắn vẫn không nắm chắc, nếu ở trên biển tao ngộ quái vật biển của đối phương, cho dù có máy bay chiến đấu hộ tống, lại có ích lợi gì đây?

Chẳng những năm chiếc quân hàm chìm nghỉm, mà tám ngàn lục quân trên chiến hạm, ba trăm quan binh hải quân cũng đều tuần táng.

Thompson không cho rằng chỉ bằng vào năm quân hàm có thể phá tan ngăn chặn của quái vật biển khủng bố, một khi gặp phải... tử vong tựa hồ cách hắn không xa.

Nghĩ tư lệnh viên truyền mệnh lệnh như hạ tử lệnh, da đầu Thompson không khỏi run lên, quái vật biển khủng bố như thế, như vậy kẻ thao tác quái vật biển thì sao? Lại khủng bố đến tình trạng nào? Vừa nghĩ tới mình phải trực tiếp chống lại bàn tay đen sau màn... Thompson không nhịn được mắng một câu:

- Đáng chết!

Đứng trên quân hàm đầu tiên, Thompson hít sâu vài hơi lạnh, ổn định tâm tình khẩn trương của mình, hạ lệnh ột binh lính:

- Thông tri phòng truyền tin, cần thời khắc bảo trì thông tin với căn cứ Ô Sơn, một khi phát hiện tình huống dị thường, lập tức hội báo với tôi.

- Dạ, trưởng quan!

Binh lính kính lễ, xoay người sải bước đi vào khoang thuyền.

Nhìn thân ảnh binh lính biến mất, Thompson hít sâu một hơi, thần tình sùng kính làm chữ thập trước ngực, nói:

- Nguyên thượng đế phù hộ, Amen...

...

549. Chương 494-1: Hạng Súng Đen Nhánh (thượng)

Loài chim thuộc họ chim sẻ (Paradoxornis webbianus) nâu là một loài chim có số lượng nhiều nhất trong tỉnh Chiết Giang, còn được gọi là Hồng Đầu Tử, Hoàng Đầu, Hoàng Đậu Đậu, Lư Phần Cầu Nhi, là một loài chim thông thường, lớn chừng 12cm, thân màu nâu, cánh màu rậm nắng, đuôi là ám nâu. Ngực màu đỏ nhạt, bên dưới lại có màu vàng nâu, thường xuất hiện ở bụi cây hoặc bìa rừng.

Diệp Dương Thành biết, cho dù mình cường hóa bất kỳ loài chim nào, một khi muốn chúng dùng tốc độ cao va chạm cùng máy bay chiến đấu trên không trung, kết quả cuối cùng vẫn là đồng quy vu tận, nói cách khác muốn xử lý một máy bay chiến đấu, hẳn phải trả giá một con chim được cường hóa.

Cho nên sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn cũng không lựa chọn loài chim thể tích lớn, hoặc ác diệu giỏi phi hành trên không, mà lựa loài chim thuộc họ chim sẻ thông thương này, hơn nữa số lượng thật nhiều nơi nào cũng có.

Nói cách khác, bộ đội không quân chính thức của hắn còn chưa thành lập, cũng đã an bài thân phận cảm tử quân cho chúng, dùng tính mạng mình làm trả giá đi đâm cháy máy bay chiến đấu quân đội Mỹ.

Tâm tình hơi có chút nặng nề, nhưng hắn biết mình phải làm ra quyết định, dùng một con chim sẻ cường hóa đi xử lý một máy bay chiến đấu, vô luận phán đoán từ phương diện nào đều là cuộc mua bán không lỗ vốn.

Trong đầu thầm nghĩ vấn đề này, hắn đi thẳng vào trong vùng cây cối rậm rạp, xác định xung quanh không còn người nào khác, hắn dừng bước, hít nhẹ một hơi hạ lệnh:

- Đến năm trăm con Hồng Đầu Tử trưởng thành.

Năm trăm con Hồng Đầu Tử cũng không phải số lượng gì quá lớn, đừng nói địa phương khác, chỉ riêng trong vùng núi của trấn Duyên Đãng đã có hơn hai mươi vạn Hồng Đầu Tử, so sánh với số lượng khổng lồ của loài chim họ sẻ này, năm trăm con không đáng kể mà thôi.

Chưa đầy mười giây thời gian, tiếng chim hót líu ríu thanh thúy vang lên trong tai Diệp Dương Thành.

Trước sau chưa đầy hai phút, năm trăm con chim họ sẻ đã chỉnh tề xếp hàng trên đất trống trước mặt hắn, có vẻ phi thường im lặng, chỉnh tề hàng ngũ nhìn qua có chút đồ sộ.

Ánh mắt đảo qua năm trăm con chim, nghĩ đến vận mệnh của bọn nó, hắn chỉ có thể hít sâu một hơi, thầm nhủ:

- Cường hóa!

- Hồng Đầu Tử: loài chim bình thường, trời sinh tính lớn mật hoạt bát, xác suất cường hóa thành công: cao, sơ cấp cường hóa 30 công đức huyền điểm hoặc linh lực, trung cấp cường hóa 90 công đức huyền điểm hoặc linh lực, cấp cao cường hóa 270 công đức huyền điểm cùng linh lực, chung cực cường hóa 810 công đức huyền điểm cùng linh lực. Hiện tại ngài có được công đức huyền điểm 177387585, linh lực 73089632, có muốn cường hóa cấp bậc chung cực hay không, thỉnh lựa chọn: sơ cấp/ trung cấp/ cao cấp/ chung cực.

- Toàn bộ chung cực cường hóa, dùng linh lực.

Diệp Dương Thành không do dự lựa chọn chung cực cường hóa, mặc dù biết sau khi đàn chim hành động rất có khả năng đi lên con đường tử vong, nhưng hắn cũng không keo kiệt linh lực của mình.

Nếu chung cực cường hóa mang tới cho chúng tia sinh cơ, hẳn tuyệt không để ý cho chúng chung cực cường hóa.

Bốn mươi vạn lẻ năm ngàn điểm linh lực hóa thành năm trăm đạo ngân quang mỏng lung bao trùm năm trăm con chim, rất nhanh đã hoàn toàn bao phủ chúng...

Đội sinh vật không quân cảm tử quân cường hóa đầu tiên của Diệp Dương Thành sắp thành hình!

Hồng Đầu Tử là loài chim họ sẻ rất nhỏ, độ cao phi hành chỉ vài trăm thước, loài chim này chưa cường hóa chỉ có uy hiếp nhất định khi phi cơ đang cất cánh, nhưng tuyệt đối không đạt tới trình độ đâm cháy phi cơ, vô luận là thể tích, chất lượng hay tốc độ đều không thể tạo thành uy hiếp quá lớn.

Trừ phi Diệp Dương Thành điều động hàng trăm hàng ngàn Hồng Đầu Tử tạo thành tập kích kiểu tự sát đối với phi cơ vừa cất cánh, quấy nhiễu hệ thống động lực của phi cơ, như vậy mới có thể tạo thành uy hiếp thật lớn, đương nhiên vô luận là sân bay hay chính bản thân phi cơ đều có trang bị máy móc đuổi loài chim, loài chim bình thường căn bản không thể tới gần sân bay.

Nhưng sau khi trải qua cường hóa, các loại chỉ tiêu của loài chim này đều tăng lên thật lớn, tốc độ phi hành hoặc độ cao phi hành đều đạt được cường hóa gần như biến thái.

Trong ngân quang mông lung bao phủ, năm trăm con chim đang lặng yên tiến hóa, Diệp Dương Thành lặng lẽ đứng trước mặt chúng, kiên nhẫn chờ đợi tiến hóa kết thúc.

Quá trình cường hóa khoảng hơn hai phút thời gian, khi ngân quang dần dần tán đi, trước mặt Diệp Dương Thành không còn hình dáng của loài chim họ sẻ Hồng Đầu Tử như trước.

Một thân lông chim trắng như tuyết, thân thể 12cm trực tiếp bạo tăng thành hơn 30cm, đôi mắt ngân quang lóng lánh, móng vuốt cũng lóe ngân quang, căn bản không ai có thể nghĩ chúng thuộc họ chim họ sẻ Hồng Đầu Tử, thay vì nói là loài chim họ sẻ, chỉ bằng gọi là loài ác diệu ăn thịt chưa từng bị phát hiện qua bao giờ.

Vừa nhìn thấy tạo hình chung cực cường hóa của loài chim này, sau thoáng kinh ngạc ngẩn ngui, Diệp Dương Thành liền tra xét tin tức mới nhất Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên:

Cường hóa thành công.

- Hồng Đầu Tử: Loài chim chung cực cường hóa, trời sinh tính lớn mật hoạt bát. Thân dài 38cm, nặng 1.5kg, trạng thái cực độ phấn khởi, tốc độ phi hành 1880km/h, độ cao phi hành 35600m, hạn độ thời gian phi hành lớn nhất 18h, tuổi thọ 220 năm, cực hạn kháng áp thân thể 1828kg, độ phù hợp cùng người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách chung cực, kỹ năng đặc thù thuần gian gia tốc (cạn kiệt sinh mệnh làm trả giá, nháy mắt tăng tốc 12 lần, thời gian 10 phút, khi chấm dứt trạng thái sẽ hấp hối).

Diệp Dương Thành ngây người nhìn trần trời nêu lên, về các loại số liệu của Hồng Đầu Tử sau khi chung cực cường hóa, hấn há to miệng nửa ngày nói không nên lời.

Mỗi giờ 1880km tốc độ, vượt qua tốc độ âm thanh truyền bá trong không khí, tuy rằng không cần nổi tốc độ phi cơ siêu âm, nhưng nắm giữ kỹ năng đặc thù thuần gian gia tốc, cho dù chỉ kéo dài mười phút cũng đủ đem toàn bộ phi cơ trên bầu trời hoàn toàn phá hủy.

Đây là một nhóm sinh vật không trung khủng bố, nghĩ tới số liệu về loài chim này sau khi chung cực cường hóa, Diệp Dương Thành nuốt nước bọt, nhủ thầm...

Nếu lần này nhóm Hồng Đầu Tử biểu hiện nổi bật, hấn cảm thấy mình có lẽ nên cường hóa thêm tám trăm ngàn con, nếu chỉ tính năng lực thuần gian gia tốc của chúng...phải rồi!

Nghĩ đến đây sắc mặt hấn nhất thời vui vẻ, bởi vì hấn đột nhiên nghĩ đến Phó Diệc Chi đã báo cáo, nước Mỹ vì phòng ngừa côn trùng cường hóa tập kích, đã trang bị quần áo tác chiến đặc biệt cho binh lính, được loại quần áo này bảo vệ, đại đội ong vàng trú đóng trên quần đảo Lưu Cầu căn bản không khả năng tạo thành uy hiếp quá lớn đối với bọn họ.

Nhưng nếu là Hồng Đầu Tử đây? Không cần thuần gian gia tốc, chỉ cần dùng tốc độ bình thường của chúng vọt thẳng vào binh lính, có thể cũng giống như những viên đạn, hoàn toàn xỏ xuyên qua thân thể của những binh sĩ kia không?

Làm như vậy mặc dù có chút huyết tinh, có chút tàn nhẫn, nhưng hấn cũng không ngại bản thân mình sử dụng loại thủ đoạn gì, hấn chỉ biết mình bị chạm vào điểm mấu chốt, bị chiếm đoạt lãnh địa...nếu vậy đối phương phải chuẩn bị sự đáp trả của hấn!

550. Chương 494-2: Hạng Súng Đen Nhánh (hạ)

Huống chi đây là chiến tranh, đã là chiến tranh còn cần nói tới nhân từ sao?

- Thêm một ngàn Hồng Đầu Tử!

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Diệp Dương Thành không tiếp tục chần chờ, trực tiếp hạ lệnh gia tăng thêm một ngàn Hồng Đầu Tử, khuếch trương đội quân không trung lên một ngàn năm trăm con.

Đồng thời vì phòng ngừa sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn trong lúc hành động, hắn chỉ huy một ngàn năm trăm con Hồng Đầu Tử diễn luyện ngay trong vùng núi vắng, để chúng nhanh chóng thích ứng thân thể cường hóa của chính mình.

Nheo mắt đánh giá không trung, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, vung tay phải nói:

- Mục tiêu Lưu Cầu quần đảo, xuất phát!

- Sưu sưu sưu...

Một ngàn năm trăm con Hồng Đầu Tử như mũi tên nhọn phóng lên cao, dùng tốc độ cực nhanh bay thẳng tới quần đảo Lưu Cầu, chính là quần đảo Trùng Thăng hiện tại.

Diệp Dương Thành ám ảnh lên một con Hồng Đầu Tử bay cùng đội hình thẳng hướng ra biển, đồng thời hạ lệnh cho đại vương cá mực tiểu Ô cùng lão đại ruồi trâu:

- Tiểu Ô, quân hạm tiến cảng, tùy ý cho bọn hắn đổ bộ lên Trùng Thăng, không có mệnh lệnh của ta, không cho phép bất kỳ sinh vật biển nào trồi lên mặt nước, còn có Lão Đại, mang theo đại đội ong vàng của người giám thị binh lính đổ bộ lên đảo, đem toàn bộ hành động của bọn hắn hội báo cho ta, không có mệnh lệnh của ta, không cho phép triển khai hành động.

- Dạ, chủ nhân.

Thu được mệnh lệnh của Diệp Dương Thành, ruồi trâu Lão Đại không thể trực tiếp đáp lại, nhưng thông qua tiểu Ô cũng nhắc lại câu trả lời của mình.

Dặn dò xong đại quân sinh vật biển cùng đại quân côn trùng tiến vào trạng thái ẩn núp, hắn chỉ huy đàn Hồng Đầu Tử lướt qua bầu trời cực nhanh, hướng thẳng quần đảo Lưu Cầu tiến tới.

Lúc này quân hạm đã hữu kinh vô hiểm tiến vào căn cứ hải quân đã bị viễn cổ Limoulus phá hủy, cập bến vào một bến cảng còn sót lại.

- Thượng đế phù hộ!

Rốt cục đi tới Trùng Thăng, trung tá Thompson không tự chủ được làm dấu chữ thập, thần tình may mắn hô.

Hành động lần này thập phần lo sợ, nhưng chỉ cần thành công đổ bộ lên đảo, tám ngàn lực quân quan binh cũng có được thêm cảm giác an toàn, xuất phát từ các phương diện lo lắng, đổ bộ kỳ thật xem như hoàn thành một nửa nhiệm vụ.

Trên quân hạm không ngừng vận chuyển xuống các loại vật tư, tám ngàn binh lính trải qua nghỉ ngơi ngắn ngủi, rất nhanh được chia thành nhiều tổ hành động, dựa theo kế hoạch phân tán tới mục tiêu đã định.

Đương nhiên trước đó bọn hắn đều mặc vào trang phục tác chiến phòng ngừa côn trùng tập kích mới nghiên chế ra, tận khả năng giảm thấp tình huống bị côn trùng tập kích mà tử vong phát sinh.

Diện tích Trùng Thăng quần đảo trừ bỏ diện tích hải vực, tổng diện tích đảo gần 22800km², vào lúc này, Thompson phân phái quân đội chia thành mấy tổ hành động, có tổ lao thẳng tới thành trấn Trùng Thăng đảo, có tổ đi tới căn cứ không quân lớn nhất trên đảo, dùng hành động hiệu suất cao rửa sạch một mảnh đất trống chuyên dùng máy bay chiến đấu hạ cánh cùng cất cánh.

Lúc này đã có mấy chục máy bay hạ cánh, phi công cũng không rời phi cơ, trước khi nhận được mệnh lệnh của bộ tư lệnh, phi công phải ở lại trong máy bay tùy thời chuẩn bị lên không tác chiến.

Nửa giờ sau, căn cứ không quân đã có trên trăm loại máy bay chiến đấu hạ cánh, cùng lúc đó một tổ phụ trách vận chuyển dầu cháy đưa tới cho căn cứ không quân chuẩn bị khi cần thiết.

Trong lúc Diệp Dương Thành chỉ huy đội quân không trung cảm tử bay tới quần đảo Trùng Thăng, một đội ngũ chừng một ngàn năm trăm binh sĩ vũ trang đầy đủ xông vào sân bay Phổ Thiên Gian trong Trùng Thăng thị, bởi vì nơi này nằm cạnh phố xá thâm uất, cũng là nơi may mắn duy nhất còn bảo tồn sau tai nạn lần trước, cũng không tính là căn cứ chính quy.

Sau một thời gian nghỉ ngơi, đám binh sĩ lại mang theo vũ trang xông vào khu vực dân cư gần đó...

- Phanh!

Cửa phòng khách sạn bị đá văng, ba gã binh sĩ võ trang đầy đủ xuất hiện trong gian phòng...

- Người Hoa Hạ?

Trong lòng thanh niên chợt run lên, do dự gật đầu...

- Mang đi.

Một binh sĩ khoát tay, đem họng súng đen ngòm trực tiếp chỉ vào thanh niên cùng một thiếu niên đang ngây người...

Binh lính Mỹ đang tàn sát bữa bãi người Hoa Hạ trên đảo Trùng Thăng không hề hay biết, khi bọn hần đang bày bạo với dân chúng tay không tác sát, lúc này Diệp Dương Thành đã suất lĩnh đàn Hồng Đầu Tử khùng bỏ đi tới trên bầu trời quần đảo Trùng Thăng...

Toàn bộ hành động của đám binh lính đều bị Lão Đại ruồi trâu thông qua tiểu Ô liên tục báo về cho Diệp Dương Thành, bọn hần thậm chí không hề hay biết từng hành vi của mình đều bị mỗi con ong vàng cường hóa quan sát, từng chi tiết nhỏ nhất đều rơi vào trong tai Diệp Dương Thành.

Khi Diệp Dương Thành nghe tin binh lính Mỹ vây bắt toàn bộ người Hoa Hạ trên quần đảo Trùng Thăng, hần vẫn chưa ý thức được mục đích của bên kia, thậm chí chỉ nghĩ bọn hần muốn thông qua phương thức này diễn tả mình đã hoàn toàn khống chế đảo Trùng Thăng mà thôi.

Nhưng rất nhanh hần phát hiện mình đã sai lầm, còn sai thật thái quá, không nghĩ tới sau khi đám binh lính kia tụ tập những công dân Hoa Hạ, lại áp giải họ đến phòng thẩm vấn nghiêm hình tra tấn, mục đích chính là muốn thông qua phương thức này tìm ra bàn tay đen khổng chế quái thú biển sâu phía sau màn.

Lúc này Diệp Dương Thành đã biết những người Hoa Hạ kia vì hần mà lâm vào hiểm cảnh, dù sao nơi này có ai biết bàn tay đen lại là ai đây?

Sau khi Diệp Dương Thành nghe tin tức đã có người Hoa Hạ bị bắn chết, thậm chí có nữ tính bị cưỡng hiếp sau đó giết chết, một cỗ lửa giận hừng hực bùng cháy trong lòng của hần, đem máu của hần đốt cháy sôi trào.

Lúc này trong lòng hần không còn công đức huyền diệu hay thần nguyên gì nữa, chỉ còn lưu lại một tín niệm, chính là báo thù, nợ máu trả bằng máu!

Diệp Dương Thành cứu vài oan hồn người Hoa Hạ bị tử vong, tuy rằng họ có thể thông qua nơi cửa âm trở thành lệ quỷ, sau đó trở thành thần sử dưới tay hần, dùng phương thức này tiếp tục sinh tồn trên thế gian, nhưng hành vi của những binh sĩ kia cùng chính sách tàn bạo của bọn hần, quyết không thể khoan dung!

Nhưng vào lúc này hần còn chưa thể phát động công kích, nếu không sẽ làm liên lụy đến những người Hoa Hạ còn bị bắt trên đảo, hần phải nghĩ cách giải thoát cho họ trước khi mở cuộc tấn công!

Xoay quanh trên bầu trời một lúc, hần đột nhiên nghĩ đến một phương pháp có thể giải quyết khốn cảnh trước mắt, chỉ cần làm cho công dân Hoa Hạ đạt được tự do, những binh lính đổ bộ trên quần đảo này phải trả giá cho hành vi man rợ của bọn hần!

Nghĩ tới đây, hần vừa hạ lệnh sinh vật quân đoàn không được hành động, vừa vỗ cánh rơi xuống một thân đại thụ cách phi trường Phổ Thiên Gian chưa đầy ba trăm thước.

Thần sắc Phó Diệc Chi âm trầm ngồi trong phòng làm việc của mình, cảm tình báo mới nhất thủ hạ trình lên, hần đã xem qua vài lần, sắc mặt tối sầm muốn nhỏ ra nước.

551. Chương 495: +496: Giết, Không Tha!

Chương 495+496: Giết, không tha!

Trung tâm xử lý sự kiện siêu nhiên chẳng những gánh trách nhiệm giải quyết sự kiện siêu nhiên, đồng dạng cũng gánh vác sứ mạng giữ gìn lợi ích quốc gia, nói cách khác trung tâm không chỉ đơn giản nhằm vào dị nhân mà thành lập, còn là một ngành đặc quyền có thể xử lý hết thảy sự kiện.

Bất kỳ là vụ án thế nào, chỉ cần có thể giải quyết trung tâm đều chặn ngang một cước, quyền lực lớn kinh người, đồng dạng áp lực cũng cực lớn.

Hiện tại điều làm cho Phó Diệc Chi tức giận chính là bí thư thành ủy Trịnh Kiến Cường tại tỉnh Quảng Đông, lại có thể chạy trốn thoát khỏi ánh mắt của trung tâm xử lý sự kiện siêu nhiên, đồng thời còn di chuyển cả tỷ đồng tiền tham ô ra nước ngoài, hơn nữa...hiện tại chính người cũng biến mất!

Hai ngày trước Phó Diệc Chi bắt đầu bắt tay điều tra ban lãnh đạo thành phố kia, nhưng không biết vì sao Trịnh Kiến Cường lại biến mất, đợi khi nhân viên trung tâm điều tra được mới biết Trịnh Kiến Cường mới là con cá lớn chân chính.

Người kia tại nhiệm bảy năm, thông qua đủ loại thủ đoạn biện pháp chiếm đoạt hơn một tỷ tài chính, hơn nữa ở hơn một năm trước đã thông qua đủ mọi con đường đem số tiền kia chuyển ra nước ngoài từng nhóm, lần này hành động điều tra vừa bắt đầu đã lộ ra tiếng gió, trơ mắt nhìn con cá lớn kia chạy thoát khỏi lòng bàn tay mình!

Đây quả thật chính là vẽ mặt, hung hăng đánh vào mặt trung tâm xử lý sự kiện siêu nhiên một cái tát.

Nhìn tình báo mới nhất, trong lòng Phó Diệc Chi phẫn nộ, vỗ mạnh lên bàn, đứng dậy trầm giọng nói:

- Người đâu!

- Thủ trưởng!

Một nam tử trẻ tuổi mặc chế phục màu lục đi vào, kính lễ, đáp:

- Mời phân phó!

- Lập tức thông tri thành viên trung tâm đang chấp hành nhiệm vụ ở nước ngoài.

Khuôn mặt Phó Diệc Chi âm trầm, tùy tay ném phần tình báo vào người nhân viên kia, trầm giọng nói:

- Yêu cầu họ khi chấp hành nhiệm vụ chú ý tìm kiếm Trịnh Kiến Cường, nếu phát hiện tung tích của hắn, lập tức bắt về quốc nội...tôi muốn đích thân động thủ, lấy mạng chó của hắn!

Lời nói tràn ngập sát khí, thần sắc nhân viên trẻ tuổi nghiêm nghị, kính lễ đáp:

- Dạ, thủ trưởng!

- Đi thôi.

Phó Diệc Chi hít sâu một hơi, ổn định lại lửa giận trong lòng mình, đợi khi nhân viên kia rời khỏi, hắn quay người ngồi xuống ghế, tinh tế hồi tưởng số tiền hàng tỷ của quốc gia hàng năm bị đám tham quan mang đi, không nhận được cảm thấy đau đầu.

Hắn còn đang nhưu mày suy nghĩ nên làm sao đoạt về số tiền mồ hôi nước mắt của nhân dân, di động bỗng nhiên rung lên, vừa cầm điện thoại sắc mặt hắn lập tức biến đổi, lộ vẻ cung kính đứng dậy lắng nghe:

- Phụ thân.

- Có vài chuyện cần người ra mặt an bài xuống.

Tình huống khẩn cấp, Diệp Dương Thành cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, lập tức hạ lệnh:

- Quân đảo Lưu Cầu có rất nhiều binh lính Mỹ đổ bộ, hiện tại đã trải rộng khắp quần đảo, đã lấy lý do có quân khủng bố tập kích mà bắt giữ toàn bộ công dân Hoa Hạ...

Đơn giản kể lại tình huống phát sinh trên đảo Trùng Thăng, Diệp Dương Thành nói tiếp:

- Hiện tại người cần làm mấy chuyện, thứ nhất, lập tức thông tri cao tầng chính phủ Hoa Hạ, tập hợp toàn bộ tài nguyên lực lượng bảo đảm sự an toàn của công dân Hoa Hạ trên quần đảo Trùng Thăng, thứ hai,

lập tức làm cho Bộ ngoại giao quốc gia mời dự cuộc họp báo, tạo áp lực cho chính phủ Mỹ, buộc bọn hăn nhanh chóng phóng thích công dân Hoa Hạ bị cầm tù phi pháp, thứ ba...

Nói tới đây, Diệp Dương Thành thoáng dừng lại, sau đó khẽ cười lạnh một tiếng:

- Thứ ba, sau khi toàn bộ công dân Hoa Hạ rút khỏi quần đảo Trùng Thăng, ta sẽ tập kích hủy diệt toàn bộ quân đội lưu tại nơi này, đến lúc đó nơi này sẽ rơi vào hoàn cảnh không có lực lượng vũ trang trấn thủ, hơn nữa ta còn có thể bảo chứng, từ nay về sau sẽ không còn xuất hiện bất kỳ lực lượng vũ trang của quốc gia nào trên quần đảo này ngoài Hoa Hạ, người có thể đem tin tức này nhấn tới chính phủ quốc nội, về phần an bài như thế nào, làm sao quyết định, phải xem đảm phách của bọn hăn.

Nói xong lời này, Diệp Dương Thành hỏi:

- Đầu nghe rõ sao?

- Diệp Chi hiểu được.

Từ lời nói của Diệp Dương Thành, Phó Diệp Chi chợt cảm nhận được một cổ phần nộ cùng cực âm âm bùng nổ trong tận đáy lòng của chính mình.

Hiểu biết thế cục khẩn trương trước mắt, Phó Diệp Chi không dám chậm trễ, nói vài câu sau liền cúp điện thoại, trực tiếp cầm điện thoại công tác trên bàn bấm dãy số nổi thẳng Trung Nam Hải.

Cùng lúc đó Diệp Dương Thành chậm rãi buông di động xuống, thoáng neho mắt, trong ánh mắt chợt lóe hàn mang...

Nước Mỹ lợi dụng danh nghĩa chống khủng bố bỏ tù công dân Hoa Hạ phi pháp, chính phủ Hoa Hạ cũng có thể đứng lý hợp tình bảo vệ công dân nước mình, lấy lý do này buộc chính phủ Mỹ phóng thích công dân Hoa Hạ vô điều kiện.

Chỉ cần nước Mỹ chưa muốn triệt để vạch mặt cùng Hoa Hạ...những công dân Hoa Hạ rất nhanh sẽ lấy được tự do, một khi họ đã rút về nơi an toàn...

Diệp Dương Thành chỉ còn một ý niệm: giết, không tha!

Đúng như suy đoán của Diệp Dương Thành, khi Phó Diệp Chi chuyển lời của hăn vào Trung Nam Hải, cơ quan quốc gia khổng lồ lập tức vận chuyển, công dân nước nhà gặp phải khủng bố tập kích uy hiếp, bị quân Mỹ lấy lý do bảo vệ nhân thân an toàn cầm tù, bất kể xuất phát từ phương diện nào, đầu tiên cần làm chính là giải cứu những công dân đang bị giữ.

Người phát ngôn tin tức bộ ngoại giao mời dự họp báo, nghiêm túc chỉ trích tổ chức khủng bố trong sự kiện này, đồng thời tỏ vẻ vì bảo hộ an toàn của công dân cùng quyền lợi hợp pháp của họ, Hoa Hạ điều động thật nhiều tài nguyên bảo đảm cho công dân Hoa Hạ rút lui khỏi quần đảo Trùng Thăng.

Đồng thời người phát ngôn còn minh xác nói rõ, hành động lần này của chính phủ Hoa Hạ chỉ vì bảo hộ an toàn sinh mạng cùng tài sản của công dân Hoa Hạ, không hề tồn tại ý tứ nhắm vào quốc gia, cá nhân, hay tổ chức nào, chính phủ Nhật Bản hăn nên làm ra thái độ phụ trách đối với sự kiện này, an bài chuyển bay hàng không dân dụng toàn diện phối hợp Hoa Hạ thực hiện hành động nghênh đón công dân Hoa Hạ về nước.

Về phương diện khác, chính phủ Hoa Hạ cảm tạ quân Mỹ đang “bảo hộ an toàn của công dân Hoa Hạ”, nhưng vì cam đoan quyền lợi hợp pháp của công dân nước nhà không bị xâm phạm, chính phủ Hoa Hạ phải đi máy bay hàng không dân dụng, phi cơ quân dụng, quân hạm, tàu biển chở khách cỡ lớn đi về hướng quần đảo Trùng Thăng, bảo đảm nhanh chóng hoàn thành hành động tiếp đón công dân của mình về nước.

Hơn nữa người phát ngôn bộ ngoại giao còn phi thường minh xác nói rõ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng năm giờ nhóm máy bay dân dụng đầu tiên trong hành động tiếp đón công dân quốc gia về nước sẽ đến sân bay Trùng Đăng, thỉnh quân Mỹ “đang bảo hộ công dân Hoa Hạ” nhanh chóng chuẩn bị đưa công dân Hoa Hạ mà bọn họ đang “bảo vệ” đến sân bay...

Phát biểu tin tức họp báo dài đến nửa giờ đồng hồ, chẳng những minh xác biểu thị chính phủ Hoa Hạ kiên định tín niệm bảo hộ an toàn tài sản, sinh mạng, quyền lợi hợp pháp của công dân nước mình, đồng thời

cũng biến thành lời mắng thẳng vào mặt nước Mỹ chụp mũ hỗn loạn, hành vi đê tiện làm ầu làm bậy của chính phủ Mỹ.

552. Chương 496: Giết Không Tha (2)

Người phát ngôn tin tức bộ ngoại giao mời dự họp báo, nghiêm túc chỉ trích tổ chức khủng bố trong sự kiện này, đồng thời tỏ vẻ vì bảo hộ an toàn của công dân cùng quyền lợi hợp pháp của họ, Hoa Hạ điều động thật nhiều tài nguyên bảo đảm cho công dân Hoa Hạ rút lui khỏi quần đảo Trùng Thăng.

Đồng thời người phát ngôn còn minh xác nói rõ, hành động lần này của chính phủ Hoa Hạ chỉ vì bảo hộ an toàn sinh mạng cùng tài sản của công dân Hoa Hạ, không hề tồn tại ý tứ nhắm vào quốc gia, cá nhân, hay tổ chức nào, chính phủ Nhật Bản hẳn nên làm ra thái độ phụ trách đối với sự kiện này, an bài chuyển bay hàng không dân dụng toàn diện phối hợp Hoa Hạ thực hiện hành động nghênh đón công dân Hoa Hạ về nước.

Về phương diện khác, chính phủ Hoa Hạ cảm tạ quân Mỹ đang “bảo hộ an toàn của công dân Hoa Hạ”, nhưng vì cam đoan quyền lợi hợp pháp của công dân nước nhà không bị xâm phạm, chính phủ Hoa Hạ phải đi máy bay hàng không dân dụng, phi cơ quân dụng, quân hạm, tàu biển chở khách cỡ lớn đi về hướng quần đảo Trùng Thăng, bảo đảm nhanh chóng hoàn thành hành động tiếp đón công dân của mình về nước.

Hơn nữa người phát ngôn bộ ngoại giao còn phi thường minh xác nói rõ, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng năm giờ nhóm máy bay dân dụng đầu tiên trong hành động tiếp đón công dân quốc gia về nước sẽ đến sân bay Trùng Đăng, thỉnh quân Mỹ “đang bảo hộ công dân Hoa Hạ” nhanh chóng chuẩn bị đưa công dân Hoa Hạ mà bọn họ đang “bảo vệ” đến sân bay...

Phát biểu tin tức họp báo dài đến nửa giờ đồng hồ, chẳng những minh xác biểu thị chính phủ Hoa Hạ kiên định tín niệm bảo hộ an toàn tài sản, sinh mạng, quyền lợi hợp pháp của công dân nước mình, đồng thời cũng biến thành lời mắng thẳng vào mặt nước Mỹ chụp mũ hỗn loạn, hành vi đê tiện làm ầu làm bậy của chính phủ Mỹ.

553. Chương 497: Nam Nhân Như Thần Minh

Đối mặt thái độ cứng rắn của Hoa Hạ, áp lực của Nhà Trắng gia tăng mãnh liệt, đúng như suy đoán của Diệp Dương Thành, nước Mỹ chưa chuẩn bị vạch mặt cùng Hoa Hạ, nhưng mãi đến lúc này binh lính Mỹ đổ bộ lên quần đảo Trùng Thăng vẫn chưa tìm được bàn tay đen sau màn điều khiển quái vật biển.

Phải biết rằng vì hành động này, bên nước Mỹ thậm chí chuẩn bị xong hơn mười thành viên tổ chức khủng bố, chỉ chờ thời cơ chín muồi sẽ bí mật phóng thích bọn hắc sau đó bắn gục, thứ nhất có thể cung cấp lời giải thích cho Hoa Hạ, thứ hai có thể hiển lộ năng lực cảnh sát thế giới của bọn hắc...

Nhưng hiện tại hành động vừa bắt đầu bên Hoa Hạ đã nhận được tin tức xác thực, trước tiên biểu hiện thái độ cứng rắn, đối mặt tình cảnh này nội các chính phủ Mỹ trải qua cuộc họp khẩn cấp, sau đó mở cuộc họp báo công khai đáp lại yêu cầu của chính phủ Hoa Hạ.

Người phát ngôn bộ ngoại giao Mỹ tuyên bố thành viên tổ chức khủng bố lên vào quần đảo Trùng Thăng đã phát khởi tập kích tự sát với công dân Hoa Hạ, hiện tại đã có 37 công dân Hoa Hạ ngộ nạn, vì cam đoan an toàn của công dân Hoa Hạ, chính phủ Mỹ kiến nghị chính phủ Hoa Hạ bảo trì trấn định, nếu làm ra hành động đại quy mô tiếp đón công dân về nước, sẽ cung cấp cơ hội tập kích phi thường có lợi cho thành viên khủng bố.

Hơn nữa hẳn còn uyển chuyển phát biểu, căn cứ quân sự Mỹ trên quần đảo Trùng Đài vừa gặp phải tai nạn lớn, hiện tại nhân viên quân sự trên đảo không đủ lực lượng giúp đỡ hành động tiếp đón công dân về nước của chính phủ Hoa Hạ, nếu chính phủ Hoa Hạ khẳng khái muốn thực hiện hành động này, một khi trong quá trình phát sinh chuyện ngoài ý muốn, chính phủ Mỹ không gánh trách nhiệm nào, hết thấy hậu quả do Hoa Hạ tự thừa nhận.

Không hề nghi ngờ, bên nước Mỹ cố gắng dùng phương thức này tiến hành kéo dài thời gian, cấp tổ hành động trên đảo thêm thời gian hoạt động.

Nhưng khi thái độ của Mỹ rơi vào trong tai chính phủ Hoa Hạ, ủy viên quân ủy trung ương, bộ trưởng bộ tham mưu La Quang Kỳ lập tức vỗ bàn mắng to.

Rất nhanh người phát ngôn bộ ngoại giao Hoa Hạ lại mời dự họp báo, minh xác tỏ vẻ nếu chính phủ Mỹ vô lực đảm nhận bảo hộ công dân Hoa Hạ trong hành động chính phủ Hoa Hạ tiếp đón công dân về nước, vì bảo đảm an toàn sinh mạng cho công dân nước mình, chính phủ Hoa Hạ sẽ phái quân đội tiến vào chiếm giữ quần đảo Trùng Đài, tự chủ tiến hành hành động tiếp đón công dân của mình.

Một lời phát biểu như vậy lập tức tạo nên làn sóng hưởng ứng thật lớn trong quốc nội Hoa Hạ, thanh âm ủng hộ ngày càng dâng cao.

Mà bên chính phủ Hoa Hạ tỏ thái độ cường thế càng gia tăng thêm áp lực cho chính phủ Mỹ, nếu để cho Hoa Hạ đổ bộ quân đội lên quần đảo Trùng Đài, đối với bọn họ mà nói có khác gì công rắn cắn gà nhà?

Nhưng trong sự kiện này Hoa Hạ chiếm chủ lý, trừ phi nước Mỹ muốn thật sự trở mặt, nếu không không thể xem thường lời tuyên bố của Hoa Hạ.

Hơn nữa giờ sau, chính phủ Mỹ bị bách bởi áp lực, tỏ vẻ sẽ tận sức hiệp trợ hành động tiếp đón công dân Hoa Hạ về nước, bảo hộ quyền lợi hợp pháp của công dân Hoa Hạ.

Từ khi người phát ngôn bộ ngoại giao Hoa Hạ mời dự cuộc họp báo đến hiện tại đã qua hơn một giờ, phương tiện giao thông đầu tiên trong hành động tiếp đón kiều bào về nước, một chiếc đại hình máy bay vận tải quân dụng hạ cánh xuống sân bay Trùng Đài, sau đó trong vòng 20 phút, trước sau có bốn máy bay vận tải quân dụng lại hạ cánh...

Hành động triệt lui kiều bào oanh oanh liệt liệt chính thức mở màn tại sân bay Trùng Đài.

Tuy chính phủ Mỹ không muốn ủng hộ hành động này của Hoa Hạ, nhưng bức bách áp lực bên ngoài, không thể không hộ tống những công dân Hoa Hạ bị bọn hắn bắt giữ đến sân bay, phối hợp cùng chính phủ Hoa Hạ.

Từ 10h30 phút sang bắt đầu, hành động triệt lui kéo dài đến hơn sáu giờ chạng vạng, bởi vì có sự tồn tại của Diệp Dương Thành, chính phủ Hoa Hạ cũng biết tiếp theo sau sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên mặc dù đối ngoại tuyên bố sẽ vận dụng tàu biển chở khách cùng quân hạm đến đón người, nhưng thực tế trong toàn bộ hành động căn bản không có tàu biển hay quân hạm, mà chỉ dùng phi cơ làm phương tiện giao thông duy nhất.

Bởi vì hiệu suất của phi cơ vượt xa những phương tiện giao thông khác, mãi đến hơn sáu giờ chiều toàn bộ công dân Hoa Hạ đã rút lui khỏi quần đảo Trùng Đài, nhưng xuất phát từ các phương diện lo lắng, bên chính phủ Hoa Hạ cũng không tuyên bố danh sách người ngộ hại trong sự kiện “khủng bố tập kích” lần này.

Những công dân Hoa Hạ về tới quốc nội đoàn tụ cùng gia đình ôm nhau khóc rống, mà cao tầng chính phủ Hoa Hạ đạo diễn hành động triệt lui lần này hiện tại đang ngưng thần tĩnh khí, từng đôi mắt đang nhìn chăm chăm màn hình lớn từ vệ tinh truyền xuống, bọn họ đang chờ đợi...chờ trường hợp sôi trào trút giận sắp tới!

Hành động triệt lui đã kết thúc mỹ mãn, nam nhân thần bí như thần minh kia, cũng nên xuất thủ đi? Bên trong căn phòng họp nho nhỏ, trong lòng mọi người tràn đầy chờ mong.

Cùng lúc đó Diệp Dương Thành đang đứng trong núi rừng tại trấn Duyên Đãng huyện Ôn Nhạc, lúc này đã nhận được điện thoại hội báo của Phó Diệp Chi, xác nhận hành động đã viên mãn hoàn thành, toàn bộ những chuyện khiến cho hắn kiêng kỵ đã biến mất.

Không còn nỗi lo về sau, đứng dưới ánh trăng mờ lung, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại...

- Trời đã tối, toàn quân khuyên giải!

Mệnh lệnh ban ra, nháy mắt truyền khắp trong tai binh lính trên quần đảo Trùng Thăng, mệnh lệnh nhanh chóng truyền đạt xuống, từng máy bay trực thăng võ trang, máy bay chiến đấu, phi cơ trinh sát phóng lên cao, dọc theo đường ven biển qua lại tuần tra.

Mà căn cứ quân sự đồng dạng cũng bật đèn đuốc sáng trưng, một phần ba binh lính võ trang đầy đủ nghiêm chỉnh sẵn sàng.

Vì cam đoan bộ binh an toàn, bộ tư lệnh căn cứ truyền đạt mệnh lệnh, toàn bộ binh lính chia thành ba tổ, hai tổ cởi quần áo tác chiến đặc biệt đi nghỉ ngơi, còn một tổ cần khuyên giải phòng bị, thời khắc đề phòng bị côn trùng tập kích.

Quần áo tác chiến có thể bảo hộ côn trùng uy hiếp, nhưng mặc lâu trên người sẽ khó thở, hơn nữa suốt một ngày công tác khẩn trương, đại đa số binh lính cởi quần áo tác chiến liền nằm trên giường ngủ say, nằm trong căn phòng hoàn toàn phong bế nghỉ ngơi, tuy rằng ngộp một chút nhưng ít nhất có cảm giác an toàn.

Hơn 10h tối, ba vạn tám ngàn lục binh đã thành công đổ bộ lên quần đảo Trùng Thăng, cùng lúc đó thật nhiều máy bay chiến đấu, trực thăng võ trang, phi cơ trinh sát, phi cơ quân dụng chống tàu ngầm, đã hạ cánh xuống quần đảo.

Nhất là ở gần căn cứ quân sự mà quân hạm bỏ neo, đèn pha trực thăng võ trang cơ hồ đem cả hải vực chiếu sáng như ban ngày, trên bến tàu gần quân hạm, lục quân võ trang đầy đủ tập trung tinh thần chăm chú nhìn chăm chăm mặt biển, tùy thời sợ hãi quái thú biển sâu xuất hiện.

554. Chương 498: Nga, Thượng Đế, Không!!!

Dưới sự đề phòng chặt chẽ của quân Mỹ, nếu ở một ngày trước Diệp Dương Thành ngoại trừ dùng nguyên tố công kích hủy thiên diệt địa ra, căn bản không còn biện pháp nào áp dụng hành động tập kích đối với sự canh gác chặt chẽ như mai rùa của quân Mỹ trên đảo.

Nhưng mà hiện tại sao...

Chỉ huy đàn Hồng Đầu Tử chung cực cường hóa xoay quanh trên bầu trời quần đảo Trùng Thăng, nhìn cảnh tượng bên dưới căn cứ, Diệp Dương Thành thoáng lộ ra ý cười lạnh lẽo, chỉ bằng thủ đoạn như vậy muốn thoát khỏi sự tập kích của hắn? Quả thật là khờ dại!

Chỉ một ngày thời gian ngắn ngủi, cho dù hiệu suất cao tới đâu quân Mỹ cũng chỉ có thể miễn cưỡng thanh lý một mảnh sân bãi có thể cung cấp nghỉ ngơi, nói cách khác, đại quân sinh vật biển ngoại trừ xử lý quân hạm, căn bản không cần đổ bộ lục địa tác chiến.

Xoay quanh trên bầu trời điều tra chi tiết, trong lòng Diệp Dương Thành đã có phương án khá hoàn thiện, cuối cùng nhìn thoáng qua căn cứ quân sự bên dưới, sừ một tiếng vọt lên bầu trời ấy ngàn thước.

Khi hắn ám ảnh con Hồng Đầu Tử bay lên cao chừng năm ngàn thước, bằng vào thị lực sắc bén cơ hồ đem cả quần đảo thu vào trong tầm mắt.

Lúc này bản thể Diệp Dương Thành lạnh lùng vang lên:

- Tiểu Ô, người mang theo đại quân sinh vật biển ẩn núp đến cảng quân hạm bỏ neo, một khi máy bay chiến đấu rơi tan, lập tức phát động công kích phá hủy toàn bộ quân hạm của đối phương.

- Dạ, chủ nhân.

Tiểu Ô đã sớm chờ sẵn lập tức đáp, chỉ huy đại quân sinh vật biển khổng lồ xuất phát, đi thẳng đến cảng quân hạm bỏ neo.

Tiếp theo sau hân lại truyền lệnh:

- Lão Đại, đợi lát nữa ta sẽ khống chế đàn chim đụng nát cửa sổ thủy tinh ký túc xá, người lập tức mang theo đại đội ong vàng xử lý toàn bộ binh lính bên trong.

Vài giây sau thanh âm tiểu Ô lại vang lên:

- Chủ nhân, Lão Đại nói nó đã biết, tùy thời có thể phóng ra.

- Tốt lắm...

Trên mặt Diệp Dương Thành hiện lên nụ cười âm tàn, chậm rãi gật đầu, khống chế con Hồng Đầu Tử xoay quanh trên không, hạ lệnh:

- Xuất động năm trăm Hồng Đầu Tử bắt đầu hành động, mục tiêu...chim sắt không trung.

- Lúu rúu...

Trên bầu trời cao hai ngàn thước vang lên tiếng chim hót, năm trăm con Hồng Đầu Tử nháy mắt thoát khỏi đại bộ đội, tản ra lao thẳng đến phi cơ quân Mỹ đang tuần tra trên không.

Năm trăm Hồng Đầu Tử, năm trăm thành viên cấm tử quân, vận mệnh chờ đợi bọn chúng cứu tử nhất sinh, điểm này cũng đã được chú định từ khi chúng được cường hóa.

Một chiếc F15e âm âm cất cánh, nhiệm vụ tuần tra đường ven biển cách căn cứ không quân Gia Thủ ước chừng 100km, phòng ngừa quái thú biển sâu đổ bộ bờ biển.

Phi công Thomas thuận lợi cất cánh, trên mặt hiện lên vẻ tự đắc, lắm bảm:

- Quái vật biển chết tiệt, tao sẽ cho tụi mày hiểu được cái gì gọi là tử thần buông xuống!

Đang lúc Thomas không ngừng gia tốc, chuẩn bị nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ trở lại căn cứ nghỉ ngơi...

Một đạo bạch quang hiện lên trước mắt, ngay sau đó máy bay chấn động mạnh, kính chắn gió lập tức nứt vỡ, hân chỉ cảm thấy được lồng ngực của mình chột đau đớn...

- Không...

Thanh âm tiếng kêu tuyệt vọng xen lẫn hoảng sợ nhưng vẫn không cứu về được tính mạng của hân.

Máy bay chiến đấu mất đi khống chế, nháy mắt rơi xuống.

- Oanh long long...

Một đoàn ánh lửa tận trời, chiếu rọi cả trời đêm đen nhánh...

Chiếc máy bay chiến đấu rơi tan, chỉ là một sự bắt đầu, ngay khi hân phát ra tiếng hét chói tai tuyệt vọng, hóa thành tro tàn, cả quần đảo Trùng Thăng liền trình diễn từng màn khói hoa rơi xuống mặt đất, thập phần rực rỡ.

Bị từng con Hồng Đầu Tử hung hãn không sợ chết trùng kích, máy bay chiến đấu đang bay với tốc độ cao không còn khả năng sống sót, trong tiếng hét chói tai, hóa thành ánh lửa tận trời, biểu diễn cho quan chức cao tầng Hoa Hạ đang thông qua vệ tinh theo dõi cảnh tượng này một màn hình ảnh những đóa mây nấm nổ rộ...

Máy bay chiến đấu cùng từng con Hồng Đầu Tử đồng quy vu tận, thậm chí đến chết mới thôi, mà phi công trên máy bay cũng không biết vì sao lại phát sinh tình huống như vậy, khi Hồng Đầu Tử đánh lên máy bay, đầu óc của bọn hân đã hoàn toàn rối loạn thành một mảnh.

- Oanh long long...

Từng tiếng nổ mạnh kịch liệt liên tục vang lên khiến bộ binh dưới quần đảo chú ý, nhưng đối mặt với kiểu tập kích tự sát trên không trung, bọn hắn ở dưới mặt đất căn bản không có biện pháp trợ giúp vũ lực nào hữu hiệu., chỉ có thể trơ mắt nhìn từng chiếc máy bay chiến đấu rơi tan, nhìn thấy thật nhiều đơ la trong khoảnh khắc hóa thành một đồng sắt vụn, trong lòng quân Mỹ như bị đao cắt, mà thông qua màn hình vệ tinh quan sát được cảnh tượng trước mắt, cao tăng Hoa Hạ không ngừng phát ra tiếng cười to càng lúc càng lớn.

Trong tiếng cười tràn ngập vui sướng trút giận, cảm giác say sưa đầm đìa làm trên mặt họ tràn ngập sáng lạn, La Quang Kỳ dùng sức vỗ bàn, cười to nói:

- Thật trút giận, mẹ nó, thật trút giận ah!

- Thăng cao, nhanh thăng cao!

Tổng chỉ huy chiến dịch lần này, chuẩn tướng Rodriguez lòng như rỉ máu, nhìn những điểm xanh trên màn hình lần lượt biến mất, hắn có cảm giác như có người đâm thật nhiều nhát dao vào lòng của hắn.

Hắn mặt đỏ tai hồng, tay nổi gân xanh, đứng trước đài chỉ huy cầm chặt microphone gầm hét:

- Mau mau mau...

Thu được mệnh lệnh của chỉ huy, hơn hai mươi máy bay chiến đấu còn sót lại lập tức kéo mạnh cần điều khiển, cơ hồ liều mạng nhấc cao vọt thẳng lên bầu trời, hiện tại trong lòng bọn hắn không còn chút ý niệm phản kích, ý tưởng duy nhất bây giờ chính là...

- Chết tiệt, thăng, nhanh thăng cao ah!

Một phi công hai mắt đỏ bừng, nghẹn một cổ khí đem máy bay kéo mạnh cơ hồ thẳng góc bay thẳng lên vạm vỡ trời cao...

Rốt cục hắn thành công đạt tới độ cao 11600m, ở trên độ cao này, cho dù là toàn bộ loài chim có thể bay cao nhất thế giới cũng không thể bay tới, hắn thầm nghĩ lần này mình đã tránh thoát lưới hái tử thần.

Vừa ổn định lại máy bay, phi công kia có chút kích động hội báo:

- Ứng Nhân Ứng Nhân, tôi là Kên Kên, đã an toàn lên tới độ cao 11600m, tạm thời chưa phát hiện được tung tích kẻ địch, lập lại một lần...

Thu được hội báo của phi công kia, chuẩn tướng Rodriguez siết chặt nắm tay, nói:

- Kên Kên Kên Kên, tôi là Ứng Nhân, tôi là Ứng Nhân, anh...

- Nga, thượng đế, không!!!

Lời của chuẩn tướng Rodriguez còn chưa dứt, trong máy truyền ra thanh âm tiếng kêu thảm thiết của viên phi công kia, tiếng kêu tràn ngập hoảng sợ cùng tuyệt vọng...tiếng kêu như vậy, chuẩn tướng Rodriguez đã nghe được vài chục lần vừa rồi...

Nghe tiếng thét chói tai của phi công kia, Rodriguez đã biết, người kia đã xong!

Càng làm cho hắn cảm thấy ngạt thở chính là, địa điểm phi công xảy ra sự cố nằm trên độ cao 11600m, mà độ cao các loài chim bay toàn cầu chưa từng đạt tới mức độ này, điều này thật sự vượt ngoài sự hiểu biết của hắn!

Độ cao 11600m vẫn không tránh khỏi sự tập kích tự sát của loài chim kia...hơi thở của Rodriguez lâm vào cứng lại, hắn đột nhiên nghĩ tới mệnh lệnh vừa rồi của mình...

- Không...

Thống khổ nhắm mắt, Rodriguez biết mình đã phạm phải sai lầm trí mạng, mà sai lầm này trực tiếp đem hơn hai mươi chiếc máy bay chiến đấu còn sót lại toàn bộ đưa lên đường đi thông địa ngục.

555. Chương 499: Ta Mới Là Thượng Đế Chân Chính

- Chẳng lẽ không biết Hồng Đầu Tử của ta có thể bay hơn vạn thước trời cao sao?

Nhìn thấy hơn hai mươi máy bay chiến đấu như nổi điên đột ngột thăng lên cao, thoáng cân nhắc một chút – sau đó là tiếng thét thê lương chói tai thật dài, máy bay lao đảo trên không trung, rơi xuống đất.

- Oanh long long...

Sau một tiếng nổ mạnh kịch liệt, máy bay hóa thành đồng sắt vụn, toàn bộ binh sĩ ngồi trên máy bay đều tử nạn.

Những cảnh tượng tự không ngừng trình diễn, chẳng những máy bay trở thành mục tiêu của Hồng Đầu Tử, dù là những chiếc máy bay chưa cất cánh dưới phi trường đều biến thành đối tượng tập kích của chúng.

Không ngừng có tiếng kêu thảm thiết vang lên, trên bầu trời quần đảo Trùng Thăng tràn ngập một cỗ chân khí thảm thiết...

Diệp Dương Thành ám ảnh trên người một con Hồng Đầu Tử, xoay quanh trên trời cao bốn ngàn thước, xem thường hết thảy phát sinh bên dưới.

Những binh lính kia lúc đổ bộ lên đảo, cũng đã chú định kết cục tử vong, mà bọn hắn bày bạo trên người dân chúng Hoa Hạ vô tội, hành vi man rợ càng tăng nhanh quá trình tử vong của bọn hắn.

Ở trong mắt Diệp Dương Thành, đây là một cuộc chiến tranh, nếu là chiến tranh, vậy ý nghĩa tử vong... tử vong của binh lính trong chiến tranh, cũng không có ý nghĩa gì với hắn.

Bởi vì địa cầu sớm muộn gì cũng trở thành địa bàn của hắn, mà trong địa bàn của hắn... chỉ có hắn làm chủ!

- Rodriguez tướng quân...

Một gã thượng úy quan quân sắc mặt trắng bệch xuất hiện trước mặt chuẩn tướng Rodriguez, trên trán tuôn mồ hôi lạnh, thanh âm có chút run rẩy.

Sắc mặt Rodriguez âm trầm, tay phải nắm chặt chén trà, tâm tình giờ phút này của hắn tồi tệ tới cực hạn.

Toàn bộ máy bay lên không đều rơi tan, mà đối phương chỉ thiệt hại một ít loài chim bay mà thôi, hắn cũng không khờ dại nghĩ đến, những con chim không sợ chết kia tập kích máy bay chiến đấu chỉ là một sự trùng hợp!

Hắn biết, sau lưng hết thảy những chuyện này còn có một bàn tay đen cường đại đang âm thầm thao tác.

Nhìn sắc mặt âm trầm của hắn, thượng úy quan quân gian nan nuốt nước bọt, trầm giọng nói:

- Toàn bộ máy bay chiến đấu tại căn cứ không quân Gia Thủ... các phi công... đều bỏ mình!

- Cái gì?

Sắc mặt âm trầm nháy mắt biến thành tro tàn, Rodriguez thất thanh hô to đồng thời buông rơi chén trà vỡ thành mảnh nhỏ.

- Hoa lạp...

Không khí trong phòng chỉ huy dần dần từ ngưng trọng biến thành tuyệt vọng...

- Chết tiệt, bình tĩnh, bình tĩnh...

Nhìn toàn bộ máy bay chiến đấu cùng trực thăng vũ trang của mình như lá vàng mùa thu bị gió thổi quét, rơi xuống đất hóa thành từng đoàn ánh lửa, binh lính lục quân khó tránh khỏi sản sinh cảm xúc khủng hoảng, nhìn binh lính lộn xộn chạy loạn bên ngoài, sắc mặt trung tá Thompson xám ngắt, thậm chí cầm súng chỉ lên trời bắn:

- Phanh phanh...

Hai tiếng súng nặng nề vang lên, rốt cục ngăn chặn sự khủng hoảng của binh lính, trong tiếng mắng của Thompson, nhanh chóng xếp hàng, dù sao cũng là binh lính chính quy, cường độ ý chí hơn xa người thường.

Ánh mắt uy nghiêm đảo qua toàn bộ binh lính có mặt, Thompson trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ các anh đều đã quên mình từng nhận huấn luyện hay sao? Các anh còn là một binh sĩ đủ tư cách hay sao?

- ...

Hiện trường lặng ngắt như tờ, hơn ba ngàn binh lính tụ tập, im lặng có chút dọa người, nhìn các binh lính trầm mặc, Thompson hít sâu một hơi, nói:

- Tôi vừa mới nhận được tin tức, toàn bộ máy bay chiến đấu cùng trực thăng vô trang đều bị hủy diệt, sự trợ giúp của lực lượng không trung đã trở thành bọt nước, nếu các anh còn không muốn chết, lập tức cầm lấy vũ khí đến gặp tôi.

- Dạ, trưởng quan.

Có lẽ là dùng khí đập nổi chìm thuyền, có lẽ là giã dựa trong tuyệt vọng, tóm lại sau lời nói của trung tá Thompson, toàn bộ binh lính đều hô to, lập tức giải tán, tự đi chuẩn bị trang bị tác chiến, thời khắc khai chiến cùng địch nhân.

Căn cứ lại biến thành lộn xộn, trên mặt các binh lính có ba phần dũng khí bảy phần sợ hãi, đối mặt với lực lượng siêu nhiên, nhân loại luôn sẽ có tâm lý sợ hãi.

Hiện tại nhóm binh lính còn chưa cầm vũ khí trong tay này, quả thật chính là bia ngắm lý tưởng nhất, Diệp Dương Thành làm sao bỏ mặc cho bọn hắn cơ hội cầm lấy vũ khí uy hiếp đại quân sinh vật của mình đây?

Xoay quanh trên không trung cao ba trăm thước, Diệp Dương Thành vừa liếc mắt liền nhìn thấy được trung tá Thompson sáng nay đã tác oai tác phúc hạ lệnh giết chết dân chúng vô tội, trong mắt hắn lập tức phun ra nòng đậm sát ý!

Vốn hắn dự định chỉ đi ngang qua đây, đến một căn cứ quân sự cách nơi này không xa, quét sạch năm ngàn binh lính ở đó, trước tiên giải quyết nhân số nhiều, sau đó chậm rãi giải quyết những nhóm hành động nhỏ khác, nhưng khi Diệp Dương Thành nhìn thấy Thompson, lập tức thay đổi chủ ý.

Xoay quanh giữa không trung một thoáng, Diệp Dương Thành như mũi tên nhọn lao xuống, đồng thời truyền ra mệnh lệnh tiến công:

- Lão Đại, mang theo đại quân ông vàng của người, mục tiêu là những binh lính không mặc quần áo tác chiến, toàn bộ Hồng Đầu Tử, mục tiêu là binh lính mặc quần áo tác chiến, nhớ kỹ, mặc kệ đối phương là ai, đều...giết không tha!

Ruồi trâu Lão Đại không thể đáp lại mệnh lệnh của Diệp Dương Thành, mà Hồng Đầu Tử cũng chỉ có thể phát ra tiếng riu rít dồn dập, sau đó theo sát sau lưng Diệp Dương Thành như từng chiếc máy bay ném bom, lao thẳng vào binh lính ở dưới đất.

- Sưu sưu sưu...

Bên tai truyền ra tiếng gió rít dày đặc, trung tá Thompson đang định châm điếu xì gà hòa dịu tâm tình khẩn trương chợt sững sốt, hộp quẹt liền rơi xuống đất...

- Địch tập kích địch tập kích...

Tiếng hô bén nhọn nháy mắt vang vọng cả căn cứ quân sự, hắn nhanh chóng ném bỏ xì gà, rút súng, ngay lúc hắn đang hò hét nên vẫn chưa chú ý tới có một con Hồng Đầu Tử đang lao thẳng về phía hắn.

Nghe tiếng báo hiệu bén nhọn của Thompson, nghĩ tới hành vi man rợ hắn đã làm sáng hôm nay...trong lòng Diệp Dương Thành càng ngày càng lạnh, ánh mắt từ trái tim của tên kia chuyển lên đôi mắt của hắn.

Móng vuốt lóng lánh ngân quang thẳng hướng hai mắt Thompson!

Tốc độ hơn một ngàn cây số mỗi giờ có ý vị như thế nào? Ý nghĩa khoảng cách hơn ba trăm thước chỉ trong tích tắc, ngay sau khi trung tá Thompson phát ra tiếng hô báo hiệu, con Hồng Đầu Tử đã nhào tới trước mặt của hắn.

Trong phút chốc bạch quang chợt lóe, ngay sau đó toàn bộ thế giới đều lâm vào bóng tối...

- Ah...

Tiếng kêu thảm thiết tê lương kinh thiên động địa vang lên, Thompson tác oai tác phúc hoành hành không sợ ôm lấy đôi mắt máu tươi đầm đìa, kêu thảm té xuống, bất lực lăn lộn trên mặt đất, máu tươi không ngừng chảy ra từ đôi mắt hấn, nháy mắt đã nhuộm đỏ khuôn mặt của hấn.

Nhưng nghĩ tới hành vi của hấn đã làm, cùng hình dáng bi thảm của hấn giờ phút này, Diệp Dương Thành không chút mềm lòng vung hai móng, sinh sôi đào ra đôi mắt của Thompson ném ra ngoài, bay lên cao hơn trăm thước chuyển một vòng lại nhào xuống Thompson còn đang lăn lộn dưới đất.

Hấn đã nói qua, toàn bộ binh lính nơi này phải bị trừng phạt cho hành vi mình đã làm với dân chúng vô tội!

Chuyển một vòng trên không trung, Diệp Dương Thành lại lao xuống...

556. Chương 500: Giết Không Còn Manh Giáp, Toàn Quân Bị Diệt!

Theo sau là tiếng kêu thảm tuyệt vọng của Thompson:

- Không...thượng đế ah...không...

- Thượng đế?

Bay vọt lên không trung, Diệp Dương Thành thoáng hiện nụ cười lạnh, khống chế Hồng Đầu Tử lao xuống, đồng thời hừ lạnh nói:

- Thượng đế là ai?

- Ah...ma quỷ...người là ma quỷ đông phương ah...

- Ma quỷ?

Diệp Dương Thành lộ ra ý cười:

- Không không không...dựa theo các người lý giải, ta mới là thượng đế chân chính!

Lúc này đại quân sinh vật đã hoàn thành xong việc hủy diệt căn cứ quân sự nơi này.

- Hồn phách phù hợp tiêu chuẩn thẩm phán, thẩm phán hồn phách thành công, công đức huyền diệu -7266, nhốt vào địa ngục chịu hình ba trăm năm, vận mệnh luân hồi: kẻ si ngốc.

Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên.

- Tiện nghi cho các người!

Nhìn thấy Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên, Diệp Dương Thành khề hừ một tiếng, bay vọt lên cao, lạnh lùng hạ lệnh:

- Toàn thể cất cánh, mục tiêu kế tiếp...30km hướng tây bắc, bộ chỉ huy lâm thời...giết cho ta!

Thần sắc chuẩn tướng Rodriguez âm trầm, trong tay cầm khẩu súng Desert Eagle mạ vàng, ánh mắt nhìn thẳng vào cửa phòng chỉ huy, hấn không cam lòng, không cam lòng thất bại như vậy...khẩu súng này là vinh quang của hấn, vô số địch nhân đã chết dưới khẩu súng này, nhưng hấn chưa từng gặp phải tình huống quỷ dị như hôm nay.

Cho dù trước kia hấn mang theo binh lính bao vây tiêu trừ dị nhân, đối mặt với thủ đoạn công kích siêu nhiên của dị nhân, hấn vẫn có thể trấn định tự nhiên chỉ huy tấn công, phòng thủ, ẩn núp, đối với hấn mà nói, không chiến mà bại chính là sỉ nhục, hơn nữa...hiện tại hấn đã không còn đường lui.

Từ khi đối phương phát động tập kích cho tới bây giờ, toàn bộ lực lượng không trung đã bị chết yểu, nếu không phải rơi tan thì phi công bị loài chim khổng bố chưa từng nhìn thấy trên thế giới kia đâm xuyên ngực mà chết ngay trong buồng lái!

Hắn biết, hắn biết lần này xem như thập tử vô sinh, dù hắn may mắn chiến thắng địch nhân lần này, chỉ bằng vào sự tổn thất hôm nay đã đủ cho hắn ra tòa án quân sự, từ đó về sau sĩ nhục quần thân, cho dù hắn bị bắn chết, tên của hắn, hình ảnh của hắn cũng sẽ vĩnh viễn mang theo sự sỉ nhục, bị vạn người phỉ nhổ!

Tuy rằng hắn biết chuyện này hắn cũng không sai, nhưng hắn cũng hiểu được dưới tình huống chiến bại, vô luận là quan lớn chính phủ hay đại lão quân đội, đều sẽ đem hắn giao ra gánh vác trách nhiệm cho hành động thất bại lần này, cũng sẽ dẫn đường dư luận giảm bớt cảm xúc bất mãn đối với chính phủ, hắn chỉ là một con sơn dương thế tội, về điểm này hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Nhưng hắn không cam tâm, hắn không cam lòng chết như vậy, ít nhất trước khi tử vong hắn phải liều mạng lần cuối cùng, hoặc là vùng vẫy giãy chết.

Bên trong phòng chỉ huy lâm thời, hơn mười quan quân vô trang đầy đủ vẻ mặt ngưng trọng, bọn họ đang cùng hắn chờ đợi, chờ đợi đối phương đến, không khí thật căng thẳng, cơ hồ làm ọi người không thở nổi.

Họ trừng lớn đôi mắt nhìn chằm chằm cửa phòng, không ngừng siết chặt súng ống trong tay, mồ hôi tuôn ướt đầm, trái tim bị treo cao trên cổ họng.

Nhóm quan chỉ huy chiến dịch lần này vốn có hai mươi sáu người, bây giờ chỉ còn lại mười bốn người, mười hai người không xuất hiện, chỉ sợ đã sớm gặp bất trắc.

Càng làm cho bọn họ cảm thấy tuyệt vọng chính là, không có không quân họ còn có lục quân, nhưng năm phút trước quân hạm đã bị quái vật biển tập kích, hoàn toàn chìm nghỉm.

Bọn hắn đã thật sự không còn đường lui, giờ phút này bộ binh còn đang bị tập kích, thanh âm tiếng gào thét thảm thiết vang vọng khắp nơi, hiện tại nơi này thật sự trở thành khu vực quân sự bị phong tỏa chân chính.

Rodriguez biết, nước Mỹ sau lần này không còn khả năng mở ra một lần hành động quân sự quy mô như hôm nay, một khi nước Mỹ rời khỏi quần đảo Trùng Trường, như vậy những quốc gia khác có lẽ sẽ cử quân đội đến nơi đây, dù sao ý nghĩa chiến lược của quần đảo này thật sự quá lớn.

Trước khi hoàn toàn bị tuyệt vọng, sẽ không ai dễ dàng bỏ qua khối bánh ngọt lớn này, chỉ khi nào rơi vào đường cùng, người ta mới biết thế nào là sợ hãi.

Nghĩ đến đây, Rodriguez nở nụ cười đầy vẻ biếm thái.

Có nhiều người, khi thấy bản thân mình xui xẻo, cũng muốn nhìn thấy kẻ khác xui xẻo như mình, như vậy bọn hắn mới có cảm giác thỏa mãn vạn vọ, hắn chính là người như thế.

Toàn bộ quan quân đều tập trung vào cửa phòng, nhưng bọn hắn lại quên cửa kính sau lưng mình, mà khi Diệp Dương Thành chỉ huy đàn chim cảm tử đi tới bộ chỉ huy lâm thời nơi này, liếc mắt liền nhìn thấy đám người kia đang quay lưng về hướng cửa sổ.

Chứng kiến trạng thái khủng hoảng hiện tại của bọn họ, Diệp Dương Thành giữu cột một tiếng, hạ lệnh tập kích diệt sát.

Hơn ngàn con Hồng Đầu Tử nhận được mệnh lệnh, nhất thời như những viên đạn pháo màu trắng bao trùm không gian sù sù vọt thẳng về hướng cửa kính thủy tinh trong suốt.

- Hoa lạp lạp...

Cửa kính công nghiệp không chịu nổi sự va chạm của đàn Hồng Đầu Tử, sau một loạt tiếng vỡ nát hơn mười con Hồng Đầu Tử nhảy mất gia tốc, chui thẳng vào sau lưng đám người Rodriguez, sau đó chui ra từ trước ngực của bọn hắn.

- Thượng đế...

Rodriguez siết chặt cây súng trong tay, ngơ ngác cúi đầu nhìn miệng vết thương hoàn toàn bị xỏ xuyên qua trước ngực mình, chỉ lưu lại hai chữ cuối cùng trên thế giới này, thân hình khô ngoằn ngoèo ngã xuống đất.

- Phanh phanh phanh...

Hơn mười quan quân còn chưa kịp phản ứng cũng đã vĩnh viễn ngừng thở, giống như những quân cờ domino, liên tục té ngã trong phòng chỉ huy.

Theo sự tử vong của bộ chỉ huy lâm thời, toàn bộ binh lính đổ bộ lên quần đảo Trùng Thăng tập thể bỏ mình, còn có hai trăm lẻ hai máy bay quân sự đủ loại, một trăm hai mươi trực thăng cùng với quân hạm, toàn bộ đều bị hủy diệt!

- Thành công giữ gìn ích lợi Hoa Hạ, tiêu trừ uy hiếp, cứu vớt thần dân thoát khỏi chiến tranh, hủy diệt kẻ địch, đạt được công đức huyền diệu đặc thù +25000000, thần nguyên +180000.

- Trùng giới, gạt bỏ 9123 ác nhân, đạt được công đức huyền diệu +364920...

- Ngộ sát, ngộ thương, vượt qua cực hạn trùng giới 47887 người, khấu trừ công đức huyền diệu - 834621...

Diệp Dương Thành cũng không để mắt đến nêu lên, chỉ liếc sơ qua mức điểm bị khấu trừ, trên mặt lộ ý cười nhạt, lần này gia tăng hai ngàn năm trăm vạn công đức huyền diệu, hắc...đã đạt đủ tiêu chuẩn thăng chức thần cách cấp mười!

Khẽ nhắm mắt, hắc lại đem ý thức quay về trên người con Hồng Đầu Tử.

Xoay quanh trên cao năm trăm thước, Diệp Dương Thành nhìn căn cứ quân sự máu chảy thành sông bên dưới.

Quanh quần trên không trung, suy nghĩ hồi lâu, thẳng đến khi xác định phương thức hành động kế tiếp của mình, hắc khẽ vỗ cánh mang theo hơn một ngàn Hồng Đầu Tử còn sót lại biến mất trên bầu trời căn cứ.

Lúc này hắc dùng tròn hai giờ đem cả quần đảo tìm kiếm suốt ba lần, thẳng đến khi xác định đã hoàn toàn tiêu hủy xong thi thể của Hồng Đầu Tử đã tử vong, mới mang theo chúng nó đáp xuống một bãi đá ngầm trên bờ biển Trùng Thăng quần đảo.

Rất nhanh tiểu Ô cùng ruồi trâu Lão Đại thu được mệnh lệnh liền xuất hiện trước mặt hắc, đầu của tiểu Ô chỉ nhô lên khỏi mặt nước một chút, mà ruồi trâu Lão Đại đậu trên đầu của nó.

557. Chương 501: Chuyện Này Thật Khó Giải Quyết

Diệp Dương Thành nói:

- Trước mắt đội ngũ không quân còn chưa tìm được kẻ thống soái thích hợp, năng lực Lão Đại có hạn, không thể điều động chúng nó, ngô...trước khi ta tìm được điều vương thích hợp quản lý chúng, tạm thời do tiểu Ô người thống nhất điều hành.

- Dạ, chủ nhân.

Tiểu Ô đáp ứng.

Diệp Dương Thành nói tiếp:

- Ngoài ra mấy ngày nữa ta sẽ phái thêm một ngàn ong vàng cường hóa đến cho Lão Đại, tận lực đem chúng phân tán khắp quần đảo Trùng Thăng, một khi phát hiện trạng huống khẩn cấp, lập tức cho ta biết.

- Lão Đại nói đã biết, thỉnh chủ nhân yên tâm.

Tiểu Ô lại đáp.

Diệp Dương Thành ân một tiếng, nói tiếp:

- Mặt khác, nếu tình huống cho phép, người mang theo sinh vật biển đi dạo ở khu vực biển sâu, có thể tiếp tục khuếch trương chủng loại sinh vật biển, tận lực lựa chọn một ít sinh vật thích hợp, mang về khu quần hạt gặp ta.

- Dạ, chủ nhân.

Tiểu Ô đáp ứng.

Dẫn dò một phen, Diệp Dương Thành hít một hơi giải trừ ám ảnh, khi hắn mở mắt, ý thức đã quay về trong bản thể, nhìn hoàn cảnh tối đen chung quanh mình, trên mặt lộ ra ý cười như có như không.

Hắn có dự cảm lần này gây ra đả kích tuyệt đối vượt xa những lần trước, quân Mỹ rõ ràng bị hắn đánh trở tay không kịp, hoàn toàn bị hắn chen vào chỗ trống.

Lần này bọn hắn chuẩn bị kỹ càng như vậy, nhưng vẫn còn bị giết không còn manh giáp, toàn quân bị diệt...

Nếu đội hắn làm xong chuyện trong tay của mình, có thể đến nước Mỹ từ từ tản bộ một vòng...

Hắn cảm thấy được đến lúc đó chính phủ bên kia càng thêm khủng hoảng.

Nghĩ đến thần cách sắp thăng chức, trong mắt Diệp Dương Thành lóe lên sát khí.

Trong lòng nôn nóng thăng chức thần cách, Diệp Dương Thành thu thập xong quần áo chỉnh tề, sau đó đi ra khỏi khu rừng.

Trên đường hắn lấy ra di động gọi cho Lâm Mạn Ny, hiện tại nàng đã đến Quý Châu, nghe Lâm Mạn Ny nói sau khi các nàng đi tới huyện tự trị Tử Vân, đã tìm vài vị lãnh đạo huyện, biểu đạt ý đồ mình đến.

Kết quả không cần nhiều lời, đoàn người Lâm Mạn Ny lập tức nhận được ban lãnh đạo huyện xem trọng, không ngừng kể khổ, theo điều kiện kinh tế của huyện, tình trạng xã hội, thu nhập tài chính chi tiết giới thiệu cho các nàng nghe qua.

Là một huyện nghèo khó điểm tựa trong cả nước, tình huống của huyện Tử Vân thật sự làm người lo lắng, thậm chí khi mở tiệc chiêu đãi đoàn người Lâm Mạn Ny, cũng chỉ lựa chọn một tiệm ăn thật bình thường, nói là đặc sản của bản địa nhưng kỳ thật không có gì là đáng giá.

Nhưng trên bàn cơm năm cô gái đều đã xâm nhập hiểu biết về huyện Tử Vân, sau khi kể sơ lược về tình huống huyện Tử Vân, Lâm Mạn Ny hơi có chút lo lắng nói:

- A Thành, chuyện này chỉ sợ thật khó giải quyết.

- Nga?

Diệp Dương Thành đang bước đi trong rừng nghe vậy dừng chân lại, nhíu mày:

- Như thế nào? Lại xảy ra vấn đề gì?

- Kỳ thật vẫn là vấn đề cũ.

Lâm Mạn Ny cười khổ nói:

- Tình huống địa phương vượt xa sự dự liệu của chúng ta, nếu dựa theo tiêu chuẩn chế định lúc ban đầu, có thật nhiều trang bị tại địa phương căn bản không có bán, chỉ có thể đặt hàng từ nơi khác, lúc trước em cùng An Thiên các nàng đã tính toán một chút, tài chính dự toán ban đầu căn bản không đủ đáp ứng mục tiêu chế định...

- Không phải đâu, ba ngàn năm trăm vạn còn chưa đủ?

Nghe được lời của Lâm Mạn Ny, Diệp Dương Thành thật sự bị hoảng sợ, kêu lên:

- Chỉ xây dựng lại mấy con đường cùng vài ngôi nhà ký túc xá với căn tin trường học thôi ah?

Trong lý giải của Diệp Dương Thành, số tài chính ba ngàn năm trăm vạn đi làm vài chuyện xây dựng như vậy hẳn phải dư dả mới đúng, theo kế hoạch tính toán ban đầu, mọi người cũng cảm thấy như thế, vì sao hiện tại chạy tới địa phương, lại phát hiện tài chính không đủ?

- Kỳ thật lúc ban đầu em cũng nghĩ là đủ rồi.

Nghe được ngữ khí kinh ngạc của Diệp Dương Thành, Lâm Mạn Ny cười khở một tiếng, dừng một chút nói:

- Nhưng trong vấn đề chiều dài con đường cùng hoàn cảnh sửa đường khi tính toán lại đã xảy ra lệch lạc nghiêm trọng, trong dự tính ban đầu của chúng ta, thì công sáu con đường xi măng tổng cộng một ngàn bảy trăm vạn...

- Hiện tại đây?

Diệp Dương Thành mơ hồ cảm nhận được một tia không thích hợp, tựa hồ đúng là xuất hiện vấn đề lớn, nhưng đây không chỉ là một hành động làm việc thiện đơn giản, còn là một nhiệm vụ, cho dù biết phía trước là hắc động hắc cũng chỉ có thể cắn răng bỏ tiền vào trong đó.

- Tình huống hiện tại chính là, hoàn cảnh địa chất nơi này đại đa số đều là đất xốp, mỗi khi gặp trời mưa sẽ phát sinh sự kiện đất đá trôi, thì công đường trong hoàn cảnh này rất khó, cũng may chính phủ địa phương đã đáp ứng cung cấp ủng hộ mạnh mẽ cho chúng ta, chọn lựa ra phương án cùng kế hoạch thì công thích hợp.

Lâm Mạn Ny nhẹ giọng nói:

- Vấn đề mấu chốt hiện tại là chiều dài sáu con đường núi này đã vượt xa dự tính của chúng ta, ban đầu chúng ta tính toán là 80km, tính cả những phương tiện đồng bộ bên đường, tổng tài chính dự toán là một ngàn bảy trăm vạn...

- Hiện tại thì sao?

Diệp Dương Thành nhu nhu huyết thái dương, cau chặt mày.

- Hiện tại cần thì công sáu con đường, theo tính toán ít nhất là 165km, hơn nữa địa hình, địa chất, địa mạo càng thêm khó khăn, ít nhất cần năm ngàn vạn mới có thể làm tốt sáu con đường này.

Lâm Mạn Ny báo ra con số chính nàng cũng phải lú lẫm, nàng suy nghĩ, có lẽ khi Diệp Dương Thành nghe con số này sẽ lựa chọn giảm bớt số đường thì công hoặc là...

- Năm ngàn vạn, cho dù là tám ngàn vạn hay là một trăm triệu đường cần sửa vẫn phải sửa.

Vượt ngoài suy đoán của Lâm Mạn Ny, Diệp Dương Thành cơ hồ không chút do dự mở miệng nói:

- Khổ ai cũng không thể khổ bọn nhỏ đến trường, số tiền còn lại anh sẽ nghĩ biện pháp nhanh chóng điều động tới, em cứ việc buông tay mà làm.

- A Thành...

Nghe câu trả lời như đinh đóng cột của hắn, nhất thời trong lòng Lâm Mạn Ny cảm xúc lẩn lộn, nhẹ nhàng hô hán một tiếng, liền trầm mặc xuống, hồi lâu nàng mới nói:

- Nếu thật sự quá cố hết sức, anh...

- Yên tâm đi.

Diệp Dương Thành hít vào một hơi, cười nói:

- Chút tiền ấy còn chưa làm khó được anh, có anh ở đây, em cứ buông tay đi làm là được, nhưng phải nhớ một điều, thà rằng dùng nhiều tiền cũng không nên làm ra công trình bã đậu.

- Em...

Lâm Mạn Ny nhất thời vắng lặng, nhìn thấy thái độ kiên định của Diệp Dương Thành, nàng còn có thể tiếp tục nói gì đây? Nàng gật đầu đáp ứng, sau một lúc cúp điện thoại, chuyện này vẫn cần bàn bạc kỹ hơn mới được.

Nhưng đã có tài chính ủng hộ, rất nhiều vấn đề đã không còn là vấn đề, hiện tại việc nàng cần làm chính là tận tâm tận lực làm tốt chuyện này, giao cho Diệp Dương Thành một câu trả lời hoàn mỹ.

- Lâm Mạn Ny...cô cần cố gắng lên ah!

Vừa cúp điện thoại quay người, trong lòng Lâm Mạn Ny hô to, tự cổ vũ chính mình.
Cùng lúc đó, Diệp Dương Thành sắc mặt nghĩ ngợi, bộ dáng cau mày giống như đang tự hỏi.

558. Chương 502: Vây Nửa Giang Sơn!

Tuy rằng trong Cửu Tiêu không gian còn số tiền tỷ có thể vận dụng, nhưng dù sao số tiền này lai lịch không rõ, ngẫu nhiên lấy ra một ít còn dễ nói, nếu lập tức lấy ra quá nhiều, hẳn không cho rằng người khác đều là kẻ ngu, dựa vào cái gì có người nặc danh quyền số tiền lớn, mà những cơ cấu từ thiện khác lại không có?

Lần này chỉ là một huyện tại Quý Châu, mà chỉ là thi công vài con đường, ký túc xá cùng căn tin, nếu phạm vi tiếp tục khuếch trương lớn một chút đây? Hiện tại cần mấy ngàn vạn, đến sau này sẽ biến thành mấy trăm triệu thậm chí là mấy tỷ, mấy chục tỷ?

Con số lớn như thế, Diệp Dương Thành căn bản không khả năng thông qua phương thức quyền tiền giải quyết, nói cách khác, hẳn cần tiền, cần rất nhiều số tiền lai lịch chính đáng, ít nhất là loại tiền không làm người sinh nghi.

Quý Châu chỉ là sự bắt đầu, sau này sẽ càng nhiều huyện nghèo xuất hiện, muốn làm tốt tất cả chuyện này không có tiền hoàn toàn không được, nhưng tới hiện tại hẳn cũng không nghĩ ra được phương pháp nào nhanh chóng kiếm tiền, Vương Tuệ Tuệ còn đang nuôi thai, phải đợi nàng sinh nhi đồng xong xuôi thì ít nhất phải thêm ba tháng nữa.

Thời gian...không đợi người ah!

Quay về chỗ đỗ xe, trong đầu Diệp Dương Thành luôn tự hỏi vấn đề này, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, hẳn vẫn không thể nghĩ ra biện pháp gì hữu hiệu, trừ phi...

Ngồi xuống trong xe, hẳn nghĩ ra biện pháp đường nghiêng có thể giúp hẳn nhanh chóng đưa ra thật nhiều tiền sử dụng, chống đỡ sự hoạt động tốc độ cao của quỹ từ thiện Dương Thành, nhưng biện pháp này cần gánh vác phiêu lưu...thật sự cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Phát động xe chạy về huyện Ôn Nhạc, trong lòng hẳn thầm cân nhắc biện pháp của mình có bao nhiêu khả năng, cần gánh vác bao nhiêu phiêu lưu...

Đợi tới khi hẳn lái xe về tới huyện thành Ôn Nhạc, trong đầu hẳn đã có phương thức xử lý khá ổn thỏa.

Ban đầu hẳn nghĩ đến chính là đem thân phận mình đắp nặn thành người phát ngôn của dị nhân huyện Ôn Nhạc, lợi dụng hình ảnh dị nhân giả dối giải thích số tiền đến từ đâu, ít nhất làm như vậy bên quốc gia sẽ không đến tìm hẳn gây phiền phức.

Nhưng sau khi suy nghĩ cặn kẽ, hẳn đành bỏ qua kế hoạch này, bởi vì làm như vậy phiêu lưu thật sự là quá lớn.

Tuy rằng làm như vậy có thể quang minh chính đại sử dụng thật nhiều tài chính, đi hoàn thành nhiệm vụ từ thiện của mình, nhưng hậu quả sẽ thập phần nghiêm trọng, trừ phi toàn thế giới đều là kẻ ngu, nếu không hẳn có năng lực giấu diếm thân phận chân thật được bao lâu?

Hơn nữa làm như vậy chính là hành vi của chim đầu đàn, hơn nữa hẳn đắc tội vô số người, hơn nữa dị nhân huyện Ôn Nhạc còn liên quan tới thần cách, chỉ riêng điều này đã hấp dẫn thật nhiều ánh mắt.

Những kẻ đang cố gắng muốn cướp đoạt thần cách, không phải đang rầu rĩ không tìm được chính chủ sao? Nếu hẳn cao điệu nhảy ra ngoài, bản thân hẳn không sai, nhưng người nhà của hẳn thì sao? Chẳng lẽ vì ham muốn cá nhân của mình, khiến người nhà bại lộ dưới uy hiếp của địch nhân?

Vì vậy hẳn phải suy nghĩ biện pháp khác.

Diệp Dương Thành cho xe dừng trong bãi đỗ, đi thẳng về hướng thang máy.

Hiện tại việc khẩn cấp trước mắt là tăng lên cấp bậc của thần cách.

Lấy chìa khóa mở cửa, đứng bên ngoài hít sâu một hơi, Diệp Dương Thành nỉ non:

- Rốt cục thăng lên cấp mười...

- Phanh!

Cửa phòng nặng nề đóng lại.

Đi vào nhà, theo thói quen hắn khóa trái cửa, kéo màn, sau đó mở đèn, ngồi xếp bằng lên giường, hít sâu một hơi nâng lên tay trái...

Cửu Tiêu Thần Cách hiện ra, lần này Diệp Dương Thành thật khó thể ức chế kích động cùng phấn khởi.

Trước kia thăng cấp thần cách mở rộng diện tích quản hạt, đối với hắn mà nói trọng yếu nhất là đạt được thần quyền mới sau khi tăng cấp thần cách, bởi vì thần quyền đại biểu thực lực của hắn.

Nhưng hiện tại không như lúc trước, sau khi thăng cấp, tuy nói mở rộng khu quản hạt cần phụ trách khu vực của mình, sai khiến nhiều nhân thủ đi quản lý khu vực, nhưng đồng dạng diện tích khu quản hạt gia tăng, hắn có khả năng điều động năng lượng nguyên tố cũng càng thêm khổng lồ.

Diệp Dương Thành mười phần tin tưởng, nếu khi hắn thăng lên cấp mười còn gặp lại Thần Cấm không gian của thần tù giả, chỉ riêng hắn điều động năng lượng nguyên tố đủ đem thần tù giả oanh thất điên bát đảo, làm cho thần tù giả không còn đường thoát.

Trọng yếu hơn chính là, diện tích khu quản hạt gia tăng, Diệp Dương Thành lợi dụng năng lượng nguyên tố thao tác thời tiết vạn vật, phạm vi phức tạp càng lớn, nói cách khác, chỉ cần hắn chú ý, sau này công đức huyền diệu sẽ không ngừng chảy vào trong lòng của hắn.

Cho nên lần này thăng cấp cũng là lần hắn mong đợi nhất từ trước tới nay, cũng là lần hắn kích động nhất.

Hít sâu vài lần dần nén tâm tình kích động của mình, Diệp Dương Thành nhẹ nhàng mở ra trang sách, không hề tốn sức đã mở ra trang thứ mười.

Lúc này liền nhìn thấy Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên:

- Chúc mừng ngài, thông qua hành động nghiêm khắc quản lý khu quản hạt của ngài cùng hành động cực lực giữ gìn Hoa Hạ, công đức huyền diệu của ngài đã đột phá giới hạn 185000000 điểm, thần cách của ngài thành công tấn thăng thành cấp mười, ngài có thể lựa chọn hành sử thần quyền thần cách cấp mười trong khu quản hạt, đồng thời ngài còn có thể lựa chọn mở rộng phạm vi khu quản hạt của ngài...

Đọc qua những dòng nêu lên theo thường lệ, Diệp Dương Thành lập tức đem lực chú ý lên trang thứ mười, một đạo cột sáng màu bạc mờ mờ lung bay lên, chừng ba giây sau mới tiêu tán trong phòng ngủ.

Đợi sau khi cột sáng màu bạc hoàn toàn biến mất, trang thứ chín cùng trang thứ mười lại hòa tan một chỗ, ngay sau đó từng vầng sáng gợn hiện lên, khuếch tán khắp bốn phương tám hướng, một dòng chữ cực nhỏ hiện ra.

- Chúc mừng ngài thuận lợi thăng chức thần cách cấp mười, xin mời ngài lựa chọn mở rộng phạm vi khu quản hạt mới của mình.

Đợi dòng nêu lên trôi qua, sóng gợn tiêu tán, trên trang sách xuất hiện bản đồ địa cầu, sau đó hình ảnh nhanh chóng biến hóa, cuối cùng ngừng lại trên bản đồ Hoa Hạ, trên bản đồ hiện ra dòng nêu lên:

- Mời ngài mở rộng khu quản hạt mới trên bản đồ, diện tích cao nhất 5200000km², thấp nhất 4800000km².

Nhìn thấy Cửu Tiêu Thần Cách nêu lên, Diệp Dương Thành nhú mày, ngay lập tức trên mặt toát ra ý cười, càng lúc càng đậm, càng lúc càng rõ ràng, mãi một lúc sau hắn không còn áp chế được nỗi kích động trong lòng mình, ha ha phá lên cười:

- Ha ha ha...5200000km², tốt, rất tốt!

Con số này ý vị thế nào? Ý nghĩa khu quản hạt của Diệp Dương Thành đã trực tiếp bao trùm hơn phân nửa Hoa Hạ!

Diện tích khu quần hạt gia tăng, có thể điều động năng lượng nguyên tố ngày càng nhiều, trực giác nói cho hắn biết, một ngày nào đó trong tương lai, một khi diện tích quần hạt của hắn khuếch tán đến toàn cầu...đừng nói là thần tù giả, cho dù là thần minh chân chính cũng chưa chắc không có sức liều mạng.

Thực lực gia tăng, đây mới là điểm mấu chốt.

Hai mắt sáng ngời nhìn bản đồ trên trang sách, Diệp Dương Thành biết lần này mở rộng, đợi tới khi tăng lên thần cách cấp mười một, chẳng những thu trọn cả Hoa Hạ vào trong túi, khu vực thuộc của hắn cũng có thể mở rộng đến các quốc gia chung quanh.

559. Chương 503-1: Thần Cách Cấp Mười Mạnh Mẽ (thượng)

Nói cách khác tới khi đó, hắn có thể điều động năng lượng nguyên tố nơi khác giải quyết việc của mình, có thể đem năng lượng dư thừa đưa tới nơi khác!

Lần này thăng chức cấp mười, lấy được tổng diện tích khu quần hạt lớn như vậy chính là tin tốt lành, hiện tại hắn cần lo lắng chính là làm sao đi phân phối khu quần hạt.

Nhìn xem khu quần hạt hiện tại của mình, lại nhìn bản đồ Hoa Hạ cùng quần đảo Lưu Cầu, hắn cảm thấy được mình hẳn nên thu trăm vạn diện tích hải vực vào khu quần hạt của mình là tốt hơn.

Cả Chiết Giang có diện tích 100000km², hơn hai triệu km vuông, chẳng khác gì bằng mấy chục lần Chiết Giang!

Nghĩ đến đây trái tim hắn đập mạnh, tuy sớm có chuẩn bị nhưng vẫn kích động, nhẹ giọng nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, nửa giang sơn Hoa Hạ thuộc về ta!

Chậm rãi nhắm mắt lại, hắn lại tiếp tục hành động vẽ đất làm vua lần thứ mười của mình.

Cẩn thận không chế sợi dây đỏ, bắt đầu từ bên cạnh quần đảo Trùng Thăng một đường đi tới Giang Tô cùng Sơn Đông, dọc theo đường ven biển Sơn Đông tiến về hướng bắc, thẳng đến giao giới giữa Sơn Đông cùng Hà Bắc.

Nháy mắt vây xong Sơn Đông, hắn lại chuyển về hướng nam, dọc theo giao giới tuyến về hướng tây, đi tới Thiểm Tây cùng giao giới Tây Tạng, hắn không chế sợi dây đỏ dọc theo giao giới tuyến Thiểm Tây cùng Tây Tạng đi về hướng nam.

Vây xong cả Tứ Xuyên, lúc này dọc theo biên giới Hoa Hạ đi tới phía đông, qua Vân Nam, Quảng Tây, tiến vào biển khơi, thuận thế đem cả Hải Nam vây vào, xuyên qua biển khơi, dọc theo đường ven biển Quảng Tây về hướng bắc.

Đi qua Quảng Đông, Phúc Kiến, ngay giao giới Phúc Kiến cùng Chiết Giang, lại đi vào biển khơi thẳng đến quần đảo Trùng Thăng.

Khi sợi dây đỏ sắp tụ lại ở chỗ ban đầu, sợi dây khẽ nhúc nhích, Diệp Dương Thành biết đây là dấu hiệu mở rộng đạt tới mức độ lớn nhất.

Nhìn khu quần hạt đã mở rộng của mình, Diệp Dương Thành biết xem như đã hoàn thành viên mãn.

Khu vực quần hạt của hắn từ Chiết Giang, Giang Tô, Kinh Hải, Lưu Cầu, hai tỉnh một thành phố một quần đảo, biến thành một khối lãnh địa thật lớn.

Bắc lên Sơn Đông, Hà Nam, tây tới Thiểm Tây, Tứ Xuyên, nam về Vân Nam, Quảng Tây, đông qua Hải Nam, Lưu Cầu.

Đến tận đây, từ Sơn Đông, Hà Nam, An Huy, Giang Tô, Chiết Giang, Hồ Bắc, Phúc Kiến, Quảng Đông, Trùng Khánh, Kinh Hải, Hồng Kông, Macao, Giang Tây, Hồ Nam, Quý Châu, Tứ Xuyên, Thiểm Tây, Quảng Tây, Vân Nam, Hải Nam, Lưu Cầu hoàn toàn định hình.

Nhìn bản đồ khu quần hạt hiện tại của mình, tâm tình Diệp Dương Thành thật phần khởi kích động.

- Ha ha ha...

Thanh âm tiếng cười vang lên cao ngất, càng lúc càng lớn...

Tình hình hạn hán khu tây nam đã đến thời khắc phi thường ác liệt, mấy khu huyện nghiêm trọng nhất thậm chí đã hơn ba tháng không mưa, khu huyện đỡ hơn một chút cũng chỉ có chút mưa mà thôi, căn bản không hề có chút trợ giúp hòa địa một chút tình hình hạn hán.

Thông qua tài nguyên tin tức phát đạt ở niên đại này, Diệp Dương Thành đã hiểu rõ tình hình hạn hán tại khu tây nam, nếu còn tiếp tục kéo dài thêm một lát, như vậy tổn thất sẽ vượt xa sự tưởng tượng của mọi người.

Hơn nữa thông qua việc vây lãnh địa quần hạt, Diệp Dương Thành nháy mắt liền nắm giữ được sự tình mấu chốt, bởi vì thủy nguyên tố tại khu tây nam quá ít, lại không sinh động, muốn tạo cơn mưa lớn hòa dịu nạn hạn hán ít nhất phải chờ thêm hai tháng.

Mấy tỉnh tại tây nam như Tứ Xuyên, Quý Châu, Vân Nam đã liên tục bị khô hạn nặng suốt mấy tháng, nếu còn đợi thêm hai tháng không mưa...Diệp Dương Thành khó thể tưởng tượng sẽ phát sinh tình huống như thế nào.

Ngược lại với tình huống khu tây nam, hiện tại đại bộ phận khu Hoa Đông chẳng những thủy nguyên tố dồi dào, hơn nữa thập phần sinh động, trên bầu trời khu Hoa Đông tụ tập đại lượng thủy nguyên tố, trong đó thủy nguyên tố trên bầu trời khu An Huy nhiều nhất, mà số lượng cũng thật lớn.

Thông qua tin tức truyền thông đưa tin, Diệp Dương Thành biết hiện tại khu tây nam gặp phải đại hạn, mà An Huy, Giang Tây, Phúc Kiến cùng Đài Loan lại gặp phải lũ lụt, mưa to làm đất đá trôi, trong thành phố lại ngập nước thành lũ, đồng ruộng cũng ngập lụt, bốn tỉnh chủ yếu bị tai họa gặp phải tổn thất không kém hơn khu tây nam, thậm chí mưa to không dứt tạo thành thương vong vượt xa đại hạn của khu tây nam.

Ở dĩ vãng, khi gặp phải tình huống phía đông trời mưa phía nam hạn hán, quốc gia chỉ có thể bung dù cho phía đông vận chuyển nước cho phía nam, lấy sức lực cố gắng như muối bỏ biển đi ngăn cản hai loại thiên tai hoàn toàn bất đồng này, ngoài ra căn bản không còn phương pháp nào khác.

Nhưng hiện tại thì khác, diện tích khu quần hạt của Diệp Dương Thành đã bao trùm hơn phân nửa Hoa Hạ, bỏ qua khu Hoa Đông Đài Loan còn chưa vây nhập, sáu tỉnh một thành phố còn lại của khu Hoa Đông đều nằm trong phạm vi trực thuộc của hắn, đồng dạng khu tây nam cũng có hơn một nửa bị vây vào khu quần hạt của Diệp Dương Thành.

Càng đúng dịp chính là bỏ qua Đài Loan, vô luận là những nơi chịu khô hạn như Quý Châu, Vân Nam, Tứ Xuyên hay bị lũ lụt như An Huy, Giang Tây, Phúc Kiến đều nằm trong khu trực thuộc, nếu đem thủy nguyên tố bên khu Hoa Đông chuyển qua khu tây nam, có thể hòa dịu đại hạn cho khu bên này.

Nếu làm như vậy chẳng những giải quyết được đại hạn còn giải quyết được lũ lụt, chuyện một công đôi việc hắn làm sao không mừng rỡ đây?

Vừa nghĩ tới chuyện này, hắn cũng không chần chờ, lập tức thu lại thần cách, đồng thời xem xét thần quyền của mình hiện tại biến hóa như thế nào.

- Chúc mừng ngài hoàn thành xong việc mở rộng khu quần hạt, diện tích 5200000km², ngài có thể lựa chọn hành sử thần quyền của mình như sau.

- Thần quyền che giấu đã được hoạt hóa không tính trong phần này.

Sử dụng các loại côn trùng trong khu quần hạt.

Cường hóa...

Sử dụng toàn bộ côn trùng ngoài khu quần hạt.

Cường hóa...

Sử dụng côn trùng sơ cấp cường hóa trong khu vực tự do xuất nhập trong khu vực, không hao tổn linh lực hoặc công đức huyền diệu.

Sử dụng động vật có vú (ngoại trừ nhân loại).

Cường hóa...

Sử dụng động vật có vú ngoài khu vực (ngoại trừ nhân loại).

Cường hóa...

Sử dụng động vật có vú cao cấp cường hóa trong khu vực tự do xuất nhập, không hao tổn linh lực hay công đức huyền diệu.

Sử dụng các loài chim bay trong khu vực.

...

...

Sử dụng linh lực hoặc công đức huyền diệu cấu tạo cùng điều khiển sơ cấp cường hóa tu di huyền cảnh...

Sử dụng linh lực hoặc công đức huyền diệu cấu tạo cùng điều khiển trung cấp cường hóa tu di huyền cảnh...

Một lần nữa hoạt hóa Thần Chiến thuật, lựa chọn tám loại Thần Chiến thuật tiến hành tu luyện, hoặc lựa chọn bốn loại Thần Tu thuật tiến hành tu luyện.

Ở trong khu quần hạt, do người nắm giữ thần cách làm trung tâm, có thể điều khiển gió, mưa trong phạm vi 10km, không hao tổn công đức huyền diệu hoặc linh lực.

Hoạt hóa công năng thăng chức cấp cho thần sử cấp hai tự chủ tu luyện Thần Tu thuật.

Hoạt hóa công năng thăng chức cho sinh vật chung cực cường hóa tự chủ tu luyện Thần Tu thuật.

Hoạt hóa công năng chủ động phán định cấp bậc thiện ác.

Hoạt hóa công năng chủ động nêu lên sự kiện đại thiện đại ác.

560. Chương 503-2: Thần Cách Cấp Mười Mạnh Mẽ (hạ)

Hoạt hóa công năng nêu lên nhiệm vụ sự kiện thiện ác bình thường (mỗi tháng số lượng nêu lên tăng 3765 lần).

Hoạt hóa công năng bị động nêu lên nhiệm vụ sự kiện trọng đại thiện ác, quan hệ ích lợi thần quốc, số lần nêu lên vô hạn, hoàn thành nhiệm vụ đạt được ngoài định mức thưởng cho công đức huyền diệu cùng thần nguyên.

Hoạt hóa công năng chủ động nêu lên nhiệm vụ dương thiện trọng đại, số lần nêu lên vô hạn, nhiều nhiệm vụ không thể đồng thời tiến hành, hoàn thành nhiệm vụ đạt được ban thưởng ngoài định mức công đức huyền diệu cùng thần nguyên.

Hoạt hóa công năng trung cấp pháp thuật tân tăng, nắm giữ học tập sử dụng sơ cấp pháp thuật cùng bộ phận vốn có (mỗi lần tiêu hao linh lực hạn mức cao nhất 2500 điểm).

Hoạt hóa công năng cường hóa thể chất bản thân của người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách.

Hoạt hóa công năng thẩm phán thiện ác.

Hoạt hóa năng lực cho người nắm giữ thần cách trao quyền cho thần sử cùng linh tộc xây dựng tu di huyền cảnh tiến hành thẩm phán thiện ác trong khu quần hạt.

Hoạt hóa năng lực trao quyền cho thần sử cùng linh bộc khả năng thu nhận, chỉ huy, khống chế quỷ hồn ác nhân làm việc ình, cùng năng lực giúp bọn hắn hồi cải làm lại cuộc đời.

...

Cấp bậc thần cách hiện tại của ngài là cấp mười.

Hiện tại ngài có được thần quyền 1610500 điểm.

Hiện tại ngài có được công đức huyền điểm: 201926659 điểm.

Hiện tại ngài có được linh lực 72609632 điểm.

Công đức huyền điểm tích lũy tới 436000000 sẽ thăng lên cấp mười một, có thể mở ra nội dung trang mười một Cửu Tiêu, đạt được thần quyền mới, mở rộng phạm vi khu quản hạt của ngài.

...

...

Đồng dạng là một chuỗi liệt kê thật dài, khái quát thần quyền cùng các loại tin tức, sau khi Diệp Dương Thành tập trung tinh thần xem kỹ từ đầu tới cuối, ánh mắt trực tiếp rơi vào một nội dung.

- Trung cấp tu di huyền cảnh, có gì khác biệt với sơ cấp?

Lời nói của Triệu Dung Dung lúc trước vẫn còn lượn lơ bên tai Diệp Dương Thành, tuy nói loại thần quyền này bị vị sư phụ kia xem thường đến cực điểm, nhưng không thể phủ nhận, tu di huyền cảnh tồn tại làm ra trợ giúp rất trọng yếu đối với Diệp Dương Thành.

Cửu Tiêu Thần Cách thoáng trầm mặc, lại đưa ra giải thích:

- Trong sơ cấp, bị dùng linh hồn hình thái tiến vào tu di huyền cảnh nhận trừng phạt, thuộc loại xây dựng bên trong, sau khi tiến vào chỉ có thể làm ra chút bản năng phản ứng rất nhỏ.

Mà trung cấp tu di huyền cảnh là xây dựng bên ngoài, có thể làm ra bất kỳ động tác gì, hơn nữa xây dựng trung cấp huyền cảnh có thể làm người nắm giữ thần cách bảo trì thanh tĩnh trong bất kỳ trạng thái nào.

Chứng kiến đoạn giải thích này, Diệp Dương Thành hít sâu một hơi.

Nếu như nói sơ cấp huyền cảnh chỉ như một đoạn điện ảnh truyền trong đầu, như vậy trung cấp chính là làm ục tiêu tiến vào tham dự bộ phim điện ảnh kia.

Nói cách khác, mục tiêu sẽ thừa nhận thương tổn trong huyền cảnh, nhưng người ngoài căn bản không biết mục tiêu đã gặp phải chuyện gì.

Nếu Diệp Dương Thành xây dựng trung cấp huyền cảnh ột kẻ háo sắc, hắn nhìn thấy chung quanh mình đều là mỹ nữ, khi hắn lao tới thì trên thực tế là nhảy xuống vách núi.

Như vậy mãi cho tới khi hắn ngã chết, khuôn mặt hắn vẫn cứ giữ nguyên nụ cười!

Tỉ mỉ nghĩ một chút tác dụng của trung cấp tu di huyền cảnh, hắn biết được mình chiếm được thần quyền thập phần hữu dụng, thậm chí có thể dùng danh nghĩa thôi miên sư tiến hành che giấu, quang minh chính đại sử dụng.

Ngoài nội dung này, hắn còn chú ý tới hai công năng mới, đó là cấp cho thần sử tự chủ tu luyện Thần Tu thuật, cùng cấp cho sinh vật chung cực cường hóa tự chủ tu luyện Thần Tu thuật.

Chính thức hoàn thành xong toàn bộ trình tự thăng chức thần cách cấp mười, tiếp theo việc hắn cần làm là giải quyết thiên tai trong khu quản hạt...

s

Ánh nắng mặt trời chói chang, mang giày giẫm lên mặt đất khô cằn, thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng truyền dưới chân mình, trong một khu Lương Sơn Di tộc tự trị huyện Hội Đông tỉnh Tứ Xuyên, trong một lòng sông khô cằn, một lão giả mái tóc hoa râm làn da ngăm đen, vẻ mặt mờ mịt đứng giữa lòng sông vốn từng có nước chảy xiết, yên lặng quét mắt nhìn hết thấy hoàn cảnh chung quanh mình.

Con sông này tên là sông Lai Xuân, cơ hồ xỏ xuyên qua toàn bộ huyện Hội Đông, trong ngày thường dân chúng dùng sinh hoạt, tưới đồng ruộng đều dựa vào nhánh sông này, mà bây giờ con sông vốn từng có dòng nước chảy xiết không biết bao nhiêu năm, đã hoàn toàn cạn khô.

Dưới lòng sông nứt nẻ, có không ít những hố lớn hố nhỏ, đây đều là dấu vết mà dân chúng đào móc mức lên nước sông còn lưu lại, lúc ban đầu chỉ cần đào xuống chừng ba mươi phân là có thể nhìn thấy nước sông chảy ra, tuy rằng đục một chút, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng dùng để tưới ruộng đồng.

Nhưng theo thời gian trôi qua, nước sông ngày càng giảm bớt, thẳng cho tới hôm nay, vị lão nhân này đã đào sâu chừng hơn một thước, nhưng thùng nước bên cạnh hắn chỉ đựng chừng mười phân bùn lầy, thậm chí còn không phải là nước đục!

Từ khi đại hạn bắt đầu hơn ba tháng trước, cả cảnh nội huyện Hội Đông đã hơn trăm ngày chỉ có chút mưa ít ỏi, mà dân chúng trong huyện Hội Đông chỉ có thể trở mắt nhìn nước sông Lai Xuân mà họ dựa dẫm sinh tồn không ngừng cạn kiệt xuống.

Hơn một tháng trước, đập nước thượng du sông Lai Xuân thỉnh thoảng còn mở đập bổ sung nước sông Lai Xuân, miễn cưỡng duy trì việc cung cấp nước cho cảnh nội trong huyện, mãi đến khi mực nước trong đập tại thượng du hạ thấp hơn mực nước cảnh giới bốn thước, chính đập chứa nước cũng không còn khả năng lo cho chính bản thân mình, căn bản vô lực cung cấp nước xuống hạ du con sông, chỉ có thể đóng lại cửa đập, mỗi ngày cầu trời khẩn Phật mong ngóng trời mưa.

Nhưng không biết có phải do ông trời đang ngủ quên, mặc cho bọn họ chờ đợi thế nào, thành kính ra sao, nhưng vẫn không có mưa, hiện tại đàn cá sinh tồn trong đập chứa nước cũng đã lần lượt lật bụng, nếu như trời còn không mưa, đập chứa nước cũng hoàn toàn khô cạn, các loài cá nơi đó xem như sẽ hoàn toàn xong đời.

Vô luận là động vật, thực vật hay nhân loại, khi đối mặt cùng hạn hán tồi tệ như thế, đều vô lực, bọn họ chỉ có thể ngóng trông, cầu khẩn, ngoài ra không còn cách nào khác.

Trong đôi mắt mờ đục hiện lên vẻ mờ mịt, lão nhân dáng người nhỏ gầy làn da ngăm đen chống cây cuốc, yên lặng cúi đầu nhìn hố to mình vừa cực khổ đào móc suốt gần một giờ, nhìn chút bùn đất ướt át đang dần khô cạn, lại nhìn chút bùn lầy trong thùng...

Đôi mắt mở trừng, hai hàng nước mắt mờ đục chảy xuống, hắn khóc, khóc không chút thanh âm.

Ở bờ bên trái sông Lai Xuân, hắn đã dốc hết toàn bộ tiền bạc nhận thầu hơn mười mẫu đất, trồng cây ốt, nguyên bản hi vọng năm nay thu hoạch tốt, còn có thể kiếm được khoản tiền cải thiện cuộc sống nghèo khổ trong nhà, nhưng hiện tại cánh đồng ốt đã hấp hối, nếu còn không có nước, ngày chết héo sẽ không bao xa.

- Ông trời ah, lão hán cầu xin ngài, cho chút mưa đi.

561. Chương 504: Phục Lạ Ngài!

Đột nhiên giữa đầu kêu lên một tiếng bi thiết, lão nhân đã lâm vào tuyệt vọng chợt quỳ sụp xuống cạnh hố to mình đào ra, cầm lên một cục đất khô cứng nứt nẻ, nhìn lên không trung, thất thanh khóc ồ lên:

- Xin lạy ngài, xin ngài cho trời mưa đi, van cầu ngài...

Trên lòng sông cứng rắn như xi măng, lão nhân liên tục phục lạy, máu tươi dần dần nhuộm đỏ mảnh đất trước người ông lão, nhưng máu cũng không thoát khỏi ánh mặt trời chói chang, nháy mắt đã hoàn toàn cạn khô...

Khi lão nhân đang phục lạy ông trời, cách chỗ lão nhân chừng 900m, có hai trung niên nam nhân mặc sơ mi trắng đang đứng, nhìn những hố to nhỏ nằm khắp lòng sông khô cạn, hai nam nhân yên lặng nhìn nhau, đôi môi khô nứt mang đến đau đớn tựa hồ làm cho họ không hề có chút cảm giác nào.

Yên lặng nhìn nhau hồi lâu, nam nhân bên trái cúi người đào lên một khối đất cứng rắn như đá, khô cằn nói:

- Nếu còn không có mưa, huyện của chúng ta xong rồi, thật sự...xong rồi.

- Hai giờ trước tôi gọi điện cho sở khí tượng tỉnh.

Nam nhân còn lại thần tình chưa xót, hít sâu một hơi, thấp giọng nói:

- Trong bảy ngày tới chẳng những là huyện Hội Đông chúng ta, hơn phân nửa Tứ Xuyên cũng sẽ không có mưa.

Nói tới đây, hần thoáng ngẩng đầu, híp mắt nhìn bầu trời không một bóng mây, mặt trời chói chang chiếu xuống, gian nan nuốt ngụm nước bọt, tiếp theo thấp giọng nói:

- Một mảnh ruộng ớt lớn như vậy, năm nay chỉ sợ hủy hết rồi.

- Ai...

Hai người đồng thời thở dài, từ trên mặt họ có thể nhìn ra, giờ phút này họ thật vô lực cùng tuyệt vọng, thân làm một chủ tịch huyện cùng bí thư huyện ủy, khi đối mặt cùng thiên tai, bọn họ căn bản không có chút lực nào kháng cự.

Hiện tại làm cho họ càng thêm lo lắng chính là hệ thống cung cấp nước trong huyện đã ngừng nửa tháng, thật nhiều người trong huyện lựa chọn rời nhà, đi sang tỉnh khác mưu cầu con đường sống, nếu còn tiếp tục như vậy chỉ sợ cả huyện Hội Đông sẽ biến thành một tòa tử thành.

Ngay khi mấy tỉnh khu tây nam vì đại hạn mà lòng người bàng hoàng, khu Hoa Đông như An Huy, Giang Tây, Phúc Kiến lại bị mưa to liên tục khiến luống cuống tay chân, hôm nay đất đá trôi bùng nổ, ngày mai hồng thủy xâm lấn, ngày mốt...

Sức chứa của đập chứa nước đã đến cực hạn, mở đập thả nước sẽ sản sinh uy hiếp thật lớn đối với hạ du, nhưng nếu không thả nước, lũ mang tới áp lực cực lớn, thậm chí sẽ làm vỡ đập chứa nước, trực tiếp biến hạ du thành một mảnh mênh mông.

Khu tây nam bị đại hạn làm sầu trắng tóc, khu hoa đông vì lũ lụt lại loạn thành một đoàn.

Sâm Châu nằm ở đông nam bộ An Huy, là nơi giao giới giữa dãy núi Nam Lĩnh cùng dãy núi La Tiêu, là mảnh đất được khơi thêm dòng của Trường Giang cùng Châu Giang, bên trong cảnh nội sông rạch chằng chịt, là vùng đất nổi tiếng của suối nước nóng, cũng là nơi có tư nguyên nước cực kỳ phong phú của An Huy, là một trong những thành thị có số lượng đập chứa nước nhiều nhất.

Chỉ riêng tại Sâm Châu, số lượng các con sông lớn nhỏ đã lên tới bảy trăm, ngày thường những con sông này là một trong những chiêu bài của Sâm Châu, nhưng từ đầu xuân tới nay liên tục mười ngày mưa lớn trút xuống, những con sông nơi này đã biến thành nguy hiểm nhất đối với Sâm Châu.

Mực nước sông không ngừng dâng lên, đã khiến thành thị bị ngập úng nghiêm trọng, đồng ruộng ngập lụt, liên tục phát sinh lũ lụt, đất đá trôi, đủ loại dấu hiệu đã đem cả Sâm Châu đắm chìm trong bầu không khí ngột thở.

Lúc này cơn mưa lớn vẫn không ngừng trút xuống, đoàn người của bí thư thành ủy Sâm Châu thị xuất hiện trên đê đập chứa nước Đông Giang Sâm Châu, cầm theo dù mang ủng đi mưa, nhìn nước sâu đục ngầu đã vượt qua cảnh giới tuyến cực cao, về mặt của mỗi người đều vô cùng ngưng trọng.

Người phụ trách đập chứa nước xuất hiện bên cạnh bí thư thành ủy, cầm dù màu đen, thấp giọng khuyên nhủ:

- Bí thư, xả nước đi...

- Nhân dân hạ du làm sao bây giờ?

Bí thư thành ủy Lưu Xương Hoa nhướng mày, nhưng hần cũng biết nếu còn không xả nước giảm sức ép cho đập chứa, có thể xuất hiện hậu quả càng thêm khó lường.

Tạm dừng chốc lát, hần hỏi:

- Hiện tại đập chứa còn chống được bao lâu?

- Việc này...

Nghe Lưu Xương Hoa hỏi, người phụ trách đập chứa khẽ ngẩng đầu nhìn bầu trời mây đen dày đặc, cắn răng nói:

- Nếu bây giờ vẫn mưa liên tục thêm mười hai giờ, mà đập chứa không được xả nước, đập chứa Đông Giang...sẽ gặp nguy hiểm vỡ đê!

- Cái gì?

Nghe câu trả lời, Lưu Xương Hoa vốn nghĩ rằng đập chứa còn kiên trì thêm được vài ngày rồi cực không còn áp chế nổi chấn động trong lòng, thất thanh kinh hô.

Đập chứa nước Đông Giang lớn nhất cảnh nội Sâm Châu, thậm chí còn có danh tiếng Tương Nam Động Đình, sức chứa đạt hơn tám tỷ thước vuông, một khi vỡ đê...

Hơn phân nửa Sâm Châu trực tiếp biến thành biển nước, uy hiếp mấy trăm vạn quần chúng, tạo thành tổn thất kinh tế không cách nào đánh giá...

Lúc này sắc mặt Lưu Xương Hoa đã hoàn toàn trắng bệch.

Nghe tiếng mưa giã xuống dù che trên đầu, Lưu Xương Hoa đột nhiên ném bỏ cây dù, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bao phủ mây đen dày đặc, hét to như bệnh tâm thần:

- Ông trời, đủ rồi!

Thanh âm thật vang, vô cùng bén nhọn.

Nhìn Lưu Xương Hoa đứng dưới mưa hô to thất thanh, nhìn thấy vị bí thư thành ủy gần như điên cuồng, quan viên đồng hành đều cúi đầu, trong lòng thổ dài.

Có người tự hỏi làm sao giải quyết vấn đề xả nước của đập chứa Đông Giang, có người cân nhắc nên đem người nhà thân thích di chuyển nơi khác, mỗi người đều đang tự hỏi, nhưng đều có chung một ý nghĩ...

Trận mưa lớn trăm năm hiếm thấy này, sẽ không ngừng lại trong thời gian ngắn, dù cho Lưu Xương Hoa kêu vỡ cổ họng, dù cho dân chúng bái vỡ đầu, mưa vẫn vô tình trút xuống.

Chính Lưu Xương Hoa cũng chỉ muốn phát tiết trong lúc này mà thôi.

Ngay khi hần chuẩn bị hạ lệnh di chuyển dân chúng hạ du đập chứa Đông Giang, mở đập xả nước giảm sức ép...

Tầng mây đen dày đặc trên bầu trời đột nhiên quay cuồng kịch liệt, hạt mưa chậm rãi thu nhỏ lại, chậm rãi giảm bớt...

Ngay cả Lưu Xương Hoa cũng đã cảm thấy.

Hần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Trong ánh mắt trần trối kinh ngạc của mấy trăm vạn người, tầng mây đen dày đặc bao phủ bầu trời Sâm Châu đột nhiên quay cuồng kịch liệt, chậm rãi tán đi, rất nhanh hạt mưa dần dần giảm nhỏ đến khi biến mất, ánh mặt trời đã lâu không gặp lộ ra nụ cười sáng lạn.

Ánh mặt trời chiếu xuống Sâm Châu bị mưa to tàn phá, đối mặt với cảnh thời tiết biến đổi cực lớn trong vòng năm phút thời gian, những thanh niên vui vẻ ra mặt, đại bộ phận người già sùng kính quỳ xuống đất cảm tạ ông trời, bọn họ cảm thấy được đây là ông trời nghe được họ khẩn cầu, nên ra tay tán đi mây đen.

Người không hiểu tri thức chỉ biết là đã hết mưa, trời trong xanh rồi, cuộc sống của họ sẽ khôi phục lại bình thường, mà người hiểu biết chút tri thức khí tượng khi đối mặt loại tình huống này, chỉ ghen hòng nhìn trần trối, thậm chí miệng há hốc không cách nào tin tưởng.

Tầng mây dày nặng như thế, lại trong vòng năm phút đồng hồ ngắn ngủi hoàn toàn biến mất, đây không phải kỳ tích, tuyệt đối không phải là kỳ tích mà là...đây quả thật chính là thần tích!

562. Chương 505: Thần Tích Buông Xuống

Ý niệm này dâng lên trong đầu bọn họ, nhất là nhân viên công tác của cục khí tượng Sâm Châu đặc biệt hiểu rõ ràng, tầng mây dày như vậy, hơi nước nhiều như thế, không ngờ lại vô thanh vô tức tiêu tán mất!

Nếu đây còn không tính là thần tích, còn có điều gì mới gọi là thần tích?

Trong Sâm Châu mọi người chạy loạn, vô cùng vui vẻ, mà đoàn người bí thư thành ủy đứng ngay đập chứa nước Đông Giang sắc mặt đang đại ra nhìn bí thư thành ủy Lưu Xương Hoa, cả đám người đều dùng ánh mắt xem quái vật nhìn hắn, bởi vì sau khi hắn vung tay rít gào chưa đầy ba mươi giây, tầng mây đen trên bầu trời liền xuất hiện biến hóa, sau đó...mặt trời đã xuất hiện!

Loại trùng hợp này, làm bọn họ không thể không đem Lưu Xương Hoa xem là thần côn, dù sao đây thật quá xảo hợp đi? Trùng hợp tới mức làm người ta khó thể tin.

Nhìn thấy ánh mắt quái dị của họ, Lưu Xương Hoa đỏ khốc đỏ cười lắc đầu, vô lực giải thích:

- Việc này...không quan hệ gì tới tôi cả.

Đương nhiên không quan hệ với hắn, hiện tại Diệp Dương Thành đang ngồi xếp bằng trong phòng ngủ nhà mình, vận hành Cửu Tiêu Thần Quyết đã đạt tới tầng thứ nhất đỉnh phong, khống chế Cửu Tiêu lực chậm rãi vận chuyển trong cơ thể mình, mượn dùng Cửu Tiêu lực sinh ra cộng hưởng cùng thiên địa nguyên tố trong khu vực thuộc, dùng năm phút thời gian mới tán đi thủy nguyên tố khổng lồ tụ tập trên bầu trời Sâm Châu thị.

Tuy Diệp Dương Thành có thể đồng thời tán đi thủy nguyên tố khổng lồ tụ tập trên khu vực Hoa Đông, nhưng diện tích thi triển thủy nguyên tố vẫn chỉ đạt phạm vi cực hạn, cho dù hiện tại hắn đã luyện Cửu Tiêu Thần Quyết tới tầng thứ nhất đỉnh phong, hạn độ diện tích thi triển chỉ từ 20km² mở rộng đến 25km² mà thôi.

Muốn giải quyết nạn hạn hán nhiều tỉnh khu tây nam, Diệp Dương Thành chỉ có thể nhẫn nại đánh vững đánh chắc, việc này căn bản không gấp được, muốn duy nhất giải quyết tình hình hạn hán trong một huyện còn tồn tại chương ngại thật lớn, hưởng chỉ là mấy tỉnh, diện tích tai họa đạt tới hơn mười vạn km vuông?

Cho nên sau một phen cân nhắc, Diệp Dương Thành lựa chọn nơi có thủy nguyên tố tụ tập nhiều nhất, chính là Sâm Châu thị, đem cả 90% thủy nguyên tố trên bầu trời Sâm Châu rút đi, lũ lụt ngập úng của Sâm Châu cũng sẽ hòa dịu thật lớn.

Nhưng không biết có phải Cửu Tiêu Thần Cách liệt hành động lần này thành một chỉnh thể hay không, khi Diệp Dương Thành đã đánh tan thủy nguyên tố ở Sâm Châu nhưng không nghe thần cách nêu lên, có lẽ phải chờ tới khi hắn hoàn toàn giải quyết vấn đề thiên tai trong khu vực thuộc mới có thể cùng nhau tiến hành nêu lên đi.

Trong đầu thầm nghĩ vấn đề này, Diệp Dương Thành cũng không hề có chút lười biếng, người ta nói cứu người như cứu hỏa, cứu tế cũng là như thế. Sớm điều động thủy nguyên tố của Sâm Châu đến khu tây nam, có thể nhanh chóng chế tạo mưa lớn, ít nhất hòa dịu tình hình hạn hán tại mấy thành phố.

Nhớ tới việc này, động tác của Diệp Dương Thành nhanh hơn thật nhiều, trong sự khống chế của hắn, thủy nguyên tố bàng bạc chưa đầy mười phút đã đi tới bên ngoài tỉnh Tứ Xuyên cách xa mấy ngàn cây số...

- Mau, cứu người!

Chủ tịch huyện Hội Đông cùng bí thư huyện ủy dọc theo lòng sông khô cạn đi xuống dưới, vừa đi vừa thảo luận biện pháp ứng phó hạn hán, bắt tri bắt giặc đi được hơn 700m, vừa đi qua ngã rẽ, chủ tịch huyện Chu Truyện Chấn liếc mắt nhìn thấy một người đang nằm trên lòng sông khô cạn.

Nhìn thấy người kia, phản ứng đầu tiên của Chu Truyện Chấn chính là vì khô cạn quá độ, bị mất nước mà ngất, tình huống như vậy đã xuất hiện rất nhiều trong huyện, hắn cũng không cảm thấy xa lạ.

Vỗ bả vai bí thư huyện ủy đi bên cạnh, hắn cũng không quan tâm bản thân mình đang mệt mỗi khát nước, vội vàng chạy về chỗ người đang nằm dưới đất, cứu người quan trọng hơn thôi!

Bí thư huyện ủy ngẩn ngơ, lập tức đi theo, một đường chạy chậm tới bên cạnh lão nhân hôn mê, khi đi tới đây Chu Truyện Chấn mới phát hiện sự tình không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Trong đầu nghĩ đủ loại khả năng, Chu Truyện Chấn ngồi xổm xuống, đến lúc này hắn mới nhìn thấy trên trán lão nhân đổ máu, cũng nhìn thấy mảnh máu đỏ bên dưới người lão nhân.

Thấy một màn này, cả người hắn run lên, một khả năng hiện lên trong đầu của hắn.

- Mau, gọi điện kêu xe cứu thương!

Trong đầu cảm thấy chua xót, Chu Truyện Chấn cũng không dám chần chờ, vừa dìu lão nhân ngồi dậy vừa hô lớn:

- Chảy rất nhiều máu, nếu không đến bệnh viện sẽ nguy hiểm!

- Được!

Bí thư huyện ủy không hề do dự, lần này hai người đi tới đây cũng không mang theo nhân viên, chỉ đi bộ đến lòng sông Lai Xuân, gặp phải thời khắc nguy nan như bây giờ, phô trương đều là lãng phí!

Huyện Hội Đông là huyện nghèo khó, muốn làm ra chiến tích tại nơi này chỉ còn một cách gỡ trò gian xảo, mà bí thư huyện ủy cùng chủ tịch huyện trong suốt năm sáu năm tại nhiệm lại chưa từng sử dụng tài chính uống phí, đây cũng là điều làm hai người luôn cảm thấy kiêu ngạo.

Có lẽ được người đỡ lên, lão nhân tựa hồ thanh tỉnh hơn một ít, nhưng khi hắn vừa mở mắt nói ra câu đầu tiên làm trong lòng Chu Truyện Chấn chua xót vô cùng.

- Trời mưa sao? Cây ốt của tôi sống được không?

Trên bầu trời vạn lý không mây ánh nắng chói chang, lão nhân nhìn lên không trung chưa hề biến hóa, trầm mặc, cúi đầu, ngồi trên lòng sông nóng bỏng không nói lời nào.

Nhìn lão nhân, Chu Truyện Chấn chỉ vỗ nhẹ bả vai hắn, muốn nói gì đó an ủi, nhưng lời đến bên miệng lại nghẹn trở vào.

- Di...

Đúng ngay lúc này, bí thư huyện ủy đang đứng đột nhiên phi thường kinh ngạc hô lên một tiếng, nâng tay chỉ về hướng chân trời.

Đó là mây, vừa nhìn thấy đóá mây, trái tim bí thư huyện ủy chợt nhảy dựng...

Đợi khi Chu Truyện Chấn nhìn theo tay của bí thư huyện ủy, đóá mây kia không biết từ khi nào biến thành một mảng lớn, nhìn qua phi thường đột ngột.

Ngay khi hai người đang nhìn chăm chú lên bầu trời, hai bên đường trong huyện thành cùng đồng ruộng ngày càng có thật nhiều người cũng phát hiện mảng mây lớn kia, cơ hồ đều ngừng thở...

Trong ánh mắt nhìn trừng trừng của mọi người, đóá mây từ ban đầu nhỏ như chiếc giường hiện tại biến hóa nghiêng trời lệch đất, dần dần càng lúc càng lớn như ngôi nhà, ngay sau đó...

- Mây...đó là mưa mây...

Khi phiến mây càng tụ càng nhiều, từ màu trắng biến thành màu xám nhạt, Chu Truyện Chấn không còn áp chế nổi kích động, chỉ vào tầng mây kia hô lên như điên cuồng:

- Đó là mây mưa, đó thật là mây mưa...

Nghe được tiếng hô to của hân, đôi mắt đục của lão nhân chợt sáng lên, hân giãy dụa đứng dậy nhìn chăm chăm về phương hướng kia.

Lúc này tầng mây kia đã biến thành xám đậm, đang dần chuyển sang đen...đây là dấu hiệu trời sắp mưa!

Nhìn thấy mưa mây hình thành chưa đầy một phút thời gian, thân hình lão nhân run rẩy lên, môi run rẩy lên...

Hân nâng tay đầy bùn đất, xoa xoa đôi mắt mình, đợi khi hân ngẩng đầu nhìn lên lần nữa...

- Hoa lạp lạp...

Cơn mưa lớn như trút nước không hên mà tới, giống như bị người xé vỡ một lỗ hổng lớn, từ không trung râm rập tuôn tràn.

563. Chương 506: Đại Tai Nạn Chấn Động Thế Giới

Nhìn cơn mưa lớn rơi xuống, Chu Truyện Chấn tựa hồ nghĩ tới điều gì, cả người ngẩn ngơ, trên mặt tràn ngập vẻ mừng như điên, phá lên cười điên cuồng:

- Ha ha ha...đập chứa nước, nơi đó là đập chứa nước! Ông trời có mắt, ông trời có mắt ah!

Thanh âm hô to bén nhọn truyền đi thật xa thật xa...

Mà lão nhân kia rơi nước mắt, ngơ ngác nhìn mưa to như trút nước, lẩm bẩm:

- Ông trời phù hộ...ruộng ớt của lão hân được cứu rồi...

Đập chứa nước Hội Đông cũng không lớn lắm, tổng cộng chỉ có số lượng dự trữ hai trăm triệu lập phương, nhưng phải gánh vác trách nhiệm chống lũ chống hạn cho toàn huyện Hội Đông, nhưng sau khi số lượng đạt tới cực hạn, người phụ trách đập chứa nước run rẩy đôi tay mở ra đập nước, cả huyện Hội Đông hoàn toàn sôi trào.

Mưa to, mưa như trút nước, nhưng bao trùm diện tích chỉ có 20km2, có vẻ phi thường quỷ dị, bởi vì chỉ có trên bầu trời đập chứa nước Hội Đông cùng một ít vùng chung quanh đập mới có mưa to rơi xuống, nếu ở ngoài phạm vi này, đừng nói là mưa to, dù là mưa bụi cũng không có.

Nhưng thật hiển nhiên, lúc này không ai suy nghĩ quá nhiều, dân chúng huyện Hội Đông chỉ biết ông trời đã mưa, đập chứa nước Hội Đông đã được chứa đầy, sông Lai Xuân khô cạn đã lâu lại chảy xuôi dòng nước xiết tuy rằng có chút đục ngầu.

Mọi người hoan hô, nhảy lên, rít gào, có người nâng thùng nước đi tưới đồng ruộng, có người cởi quần áo nhảy xuống giữa sông, như si như cuồng hưởng thụ dòng nước lạnh lẽo tươi mát, những người phụ nữ cầm ra quần áo gia đình đã lâu chưa giặt giũ ra bờ sông, trẻ con dọc theo bờ truy đuổi vui đùa ầm ĩ...

Cơn mưa lớn đổ trút suốt ba giờ đồng hồ, chẳng những làm cho sông Lai Xuân một lần nữa tràn đầy, đồng thời còn chứa đầy mực nước qua khỏi cảnh giới tuyến của đập chứa nước Hội Đông, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cơn mưa kia đã trợ giúp cả huyện Hội Đông bình yên vượt qua nạn hạn hán lần này, không có chuyện gì làm cho người ta cảm thấy vui sướng hơn như thế.

Đứng cạnh bờ sông, nhìn dòng sông chảy xiết mờ đục chảy ngang qua, trên mặt Chu Truyện Chấn lộ vẻ kinh ngạc, khi nhìn thấy tầng mây trên bầu trời nhanh chóng tiêu tán, trực giác nói cho hân biết đây là vì sao, nhưng mà...với cấp bậc của hân căn bản còn chưa chạm tới được thế giới quá mức huyền diệu kia, tuy rằng cảm giác được kết quả, nhưng xuất phát từ khoa học, hân vẫn phải lắc đầu bỏ qua suy đoán của mình.

- Trừ phi, trên thế giới này thật sự có thần tiên, lão thiên gia.

Ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đưa tay vớt nhẹ nước sông, trong lòng Chu Truyền Chấn nhủ thầm.

Lúc này Diệp Dương Thành đang vội vàng bận rộn điều động thủy nguyên tố từ đông qua tây, hẳn cũng không biết trong lúc mình hành vân bố mưa, trong một phòng họp tại Nhà Trắng nước Mỹ không khí trầm lắng, các thành viên nội các lại đang nhìn nhau, hoàn toàn trầm mặc, không ai biết mình nên nói gì trong hoàn cảnh này.

Vì muốn đoạt lại quyền khống chế quần đảo Trùng Thăng, bọn hắn gánh vác áp lực cực lớn, đã điều động mấy trăm loại phi cơ, hơn vốn vạn lực quân, hải quân, binh lính không quân, còn làm đầy đủ chuẩn bị, theo bọn hắn xem ra kế hoạch đã hoàn thiện như thế, chuẩn bị sung túc như vậy, cho dù không thể tiêu diệt quái thú biển sâu ở gần quần đảo Trùng Thăng, cũng có thể đứng vững gót chân tại đó đi?

Nhưng sự tình phát triển vượt xa ý liệu của bọn họ, ban đầu kế hoạch tiến triển dị thường thuận lợi, theo lý mà nói dù không đạt được thắng lợi hoàn toàn, cũng đứng ở hoàn cảnh bất bại.

Nhưng sự thật lại khác, thái độ cứng rắn của chính phủ Hoa Hạ khiến bọn hắn phải trả ra thật nhiều công dân Hoa Hạ bị giam cầm trong khi bọn họ chưa tìm được hung thủ chân chính, trở mắt nhìn những công dân Hoa Hạ ngồi phi cơ quay về nước, rời khỏi quần đảo Trùng Thăng.

Sau khi toàn bộ công dân Hoa Hạ hoàn toàn rút lui khỏi quần đảo, ngay sau đó truyền về một tin tức xấu, đầu tiên là máy bay chiến đấu bị loài chim va chạm, trực tiếp rơi tan.

Lúc ban đầu bọn hắn chỉ nghĩ đây là chuyện ngoài ý muốn, nhưng chưa đầy mười phút càng ngày càng nhiều máy bay chiến đấu bị tập kích tự sát, càng nhiều máy bay rơi tan, mãi đến mười phút sau toàn bộ máy bay đã cất cánh tập thể bỏ mình, không một chiếc nào tránh thoát.

Đến lúc này dù là kẻ ngu cũng đã biết kết quả, nhưng bọn hắn chỉ có thể giương mắt nhìn tin tức liên tục truyền về, sau đó là quân hạm chìm ngấm, ngay cả máy bay dừng tại phi trường cũng không đào thoát, toàn bộ phi công...tập thể bỏ mình!

Thẳng đến cuối cùng, khi quan binh lực quân rơi vào huyết tẩy, bộ tổng chỉ huy lâm thời bị tập kích, ngay cả chuẩn tướng Rodriguez cùng hơn mười quan quân đều tử vong.

Đối mặt với thảm bại lớn như vậy, toàn bộ thành viên nội các đều thập phần rõ ràng điều gì này đại biểu chuyện gì, tài chính quốc gia đã thiếu hụt không ít, lúc này còn gặp phải toàn quân bị diệt...nếu như không cẩn thận, vận mệnh của bọn hắn chính là từ chức tập thể.

Mà nghiêm trọng hơn một ít, sẽ gọi ra ý thức nguy cơ của dân chúng, cuối cùng khiến cho xã hội rung chuyển, thậm chí mãi cho tới cuối cùng sẽ khiến cho toàn bộ tài chính thế giới rung chuyển!

Hơn nữa lần này vì đoạt lại quần đảo Trùng Thăng, bộ tư lệnh Thái Bình Dương cơ hồ điều động hơn phân nửa thực lực tham gia hành động, lần này thảm bại tạo thành thực lực cắt giảm, nhất là lợi ích khu Đông Á...

Một lần thảm bại đối với bọn họ mà nói quả thật không kém gì một hồi đại tai nạn, hơn nữa là một hồi đại tai nạn đủ chấn động toàn thế giới.

Tất cả mọi người đều hiểu được đạo lý này, cho nên không ai muốn là người đầu tiên mở miệng, dù sao phạm vi chuyện này liên lụy thật sự là quá lớn, bọn hắn thật vô lực đảm nhận.

Tổng thống ngồi trên sofa, cau mày đảo mắt nhìn qua thành viên nội các, hồi lâu sau thở dài, phi thường bất đắc dĩ mở miệng nói:

- Các vị, tôi nghĩ bây giờ chúng ta cần một người đứng ra gánh vác trách nhiệm này.

Đem tai họa dẫn về nơi khác, hi sinh binh tốt bảo tướng soái, đây là kỹ xảo chính trị gia thường dùng.

Nghe được lời của tổng thống, thủ tướng trầm ngâm hồi lâu, thấp giọng nói:

- Ngài tổng thống, tôi nghĩ bây giờ chúng ta cần thảo luận hẳn là làm sao ứng đối nguy cơ sắp phát sinh, mà không phải tìm người chịu tội thay, đi gánh vác trách nhiệm của thất bại lần này.

- Không không không, ngài thủ tướng.

Tổng thống lắc đầu nói:

- Chỉ khi nào đem trách nhiệm minh xác, chúng ta mới có thể hướng dân chúng tuyên bố chuyện này, tôi tin tưởng hiện tại đang có thật nhiều quốc gia thậm chí là truyền thông đều chú ý chuyện đó, chúng ta nhất định phải tranh thủ trước khi bọn hắn phát giác, đem toàn bộ sự tình công đạo rõ ràng với dân chúng, dẫn đường lửa giận cùng khủng hoảng của bọn họ.

Nghe được lời của tổng thống, không ít quan chức nội các đều lộ vẻ suy tư, hơn nữa rất nhanh nhất trí, sau một phen thương nghị định đoạt, tổng chỉ huy hành động Rodriguez đã chết trở thành sơn dương thể tội tốt nhất lúc này.

564. Chương 507: Mạnh Mẽ Đến Không Thể Can Dự

Rất nhanh nước Mỹ mời dự cuộc họp báo, đối ngoại tuyên bố vài chuyện, đầu tiên bộ đội đổ bộ quần đảo Trùng Thăng bị quái vật hải dương tập kích, toàn quân bị diệt, hơn nữa thông báo nhân số thương vong cùng trạng huống tổn thất.

Sau đó là chuyện thứ hai, kéo ra chuẩn tướng Rodriguez, nói rõ chính phủ đã làm đầy đủ chuẩn bị cho chiến dịch lần này, nhưng bởi chuẩn tướng phán đoán sai lầm trực tiếp làm cho hành động thất bại, hắn phải gánh vác đại bộ phận trách nhiệm.

Chuyện cuối cùng chính là thông báo với toàn cầu, trong vòng nửa tháng nước Mỹ triển khai diễn tập quân sự, đến lúc đó sẽ có thật nhiều vũ khí khoa học kỹ thuật tân tiến nhất tham gia trong quân diễn, cũng đem nguyên nhân thất bại của chiến dịch phân tích, mà nguyên nhân thất bại chủ yếu lại rơi lên người chỉ huy Rodriguez, đem trách nhiệm của nội các thoái thác không còn một mảnh.

Khi cuộc họp báo kết thúc, tổng thống xuất hiện, dùng ngữ khí trầm thấp nói:

- Nước Mỹ có năng lực bảo hộ nhân thân cùng an toàn tài sản của dân chúng, mời các vị bảo trì trấn định, tuyệt sẽ không xảy ra chuyện chiến bại lần nữa!

Đối với tin tức nước Mỹ tuyên bố, phản ứng của các quốc gia không đồng nhất, có người lo lắng từ nay về sau đường biển bị quái vật biển sâu ngăn trở, cũng có người vỗ tay khen hay.

Vào lúc này Diệp Dương Thành vẫn đang điều động thủy nguyên tố bày vân bố mưa, chậm rãi giải quyết nạn thiên tai của hai vùng đất trong khu quản hạt của mình.

Giải quyết xong khô hạn cho Tứ Xuyên, lũ lụt cho An Huy, hắn đang tiến về hướng Phúc Kiến cùng Quý Châu nên không hề biết, ngay khi hắn đang giải quyết vấn đề thiên tai, Trung Nam Hải lại một lần mời dự hội nghị khẩn cấp, hơn nữa lần này còn có sự góp mặt của Phó Diệc Chi...

- Đại hạn tại Tứ Xuyên đã được hòa dịu, đập chứa nước các nơi đều đã trữ đầy đủ nước.

Hàn Thừa Bình mái tóc hoa râm, đã gần bảy mươi tuổi, nhưng đôi mắt sáng ngời hữu thần, vô luận ở trong trường hợp nào, đều không làm cho người ta bỏ qua được sự tồn tại của hắn.

Thấy toàn bộ quan chức đều có mặt đông đủ, Hàn Thừa Bình đưa tay cầm lão kính trên bàn, đứng dậy quét mắt nhìn mọi người, nói:

- Dựa theo lượng nước tích trữ, chỉ cần trong vòng nửa tháng tới có mưa to, xem như đại hạn Tứ Xuyên có thể hoàn toàn được giải quyết, dù kéo thêm một tháng, nước sinh hoạt cùng tưới cây nông nghiệp đều có thể miễn cưỡng duy trì.

Hiện tại đang ngồi trong phòng tính cả Hàn Thừa Bình cũng chỉ có mười người, nhưng nếu tính những người này, đều có thể điều khiển quyết sách cùng xu hướng tương lai của quốc gia, nói cách khác, ngoại trừ Phó Diệc Chi vì nguyên nhân đặc thù nên đến dự thánh, chín người còn lại đều đại biểu cao tầng quyền lực kim tự tháp của Hoa Hạ.

Đã ở trên địa vị này, bọn họ tự nhiên cũng có được con đường thu hoạch tin tức của mình, cho nên đối với lời nói của Hàn Thừa Bình, mọi người đều biết có chuyện gì, tự nhiên không ai lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì khi nhận được thông tri tham dự hội nghị, trong lòng bọn họ đều đã có đoán trước.

Hiện tại duy nhất làm cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc chính là, vì sao An Huy đột nhiên hết mưa, chẳng những ngập lụt đều được hóa giải, mà sau khi Sâm Châu vừa ngừng mưa được mười lăm phút đồng hồ, huyện Hội Đông tỉnh Tứ Xuyên gặp phải đại hạn lại lập tức có mưa lớn rồi đây?

Dựa theo sự giám sát của cục khí tượng, trường hợp này hoàn toàn không phù hợp lẽ thường, không phù hợp khoa học, căn bản không có khả năng nơi này đang mưa ồ ạt lại đột ngột ngừng mưa, mà nơi kia đang đại hạn lại đột nhiên đổ mưa chỉ cách nhau mười lăm phút đồng hồ!

Hết thấy chuyện này phá vỡ nhận tri của bọn họ, ngay sau đó có người nghĩ đến hội nghị tuyệt mật lần trước, mà tiêu điểm hội nghị kia...nam nhân mặc ngân giáp thần bí!

Nhìn thấy mọi người nhìn thẳng vào mình, Hàn Thừa Bình đã sớm đoán trước, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói tiếp:

- Chẳng lẽ các vị không cảm thấy biến hóa đột ngột của An Huy cùng Tứ Xuyên, có chút rất không phù hợp lẽ thường sao?

- Chuyện chúng ta cảm thấy không phù hợp lẽ thường còn thiếu sao?

Nghe được câu hỏi của Hàn Thừa Bình, bộ trưởng bộ công an Hồ Bá Hồng không khỏi cười nói:

- Đừng ở nơi này dây dưa, hôm nay Phó lão ngồi ở đây, trong lòng mọi người đều hiểu được rồi.

- Lão Hồ...

Hàn Thừa Bình bất mãn lườm Hồ Bá Hồng, sau đó nhìn qua Phó Diệc Chi ngồi bên tay phải Đường Quốc Nghiệp, tôn kính nói:

- Phó lão, vậy phiền toái ngài giải thích với họ một chút đi.

Tư lịch của Phó Diệc Chi thật sự quá lão thành, tuy hần không thuộc cục chính trị, cũng không ở trong quân ủy, nhưng chỉ bằng tư lịch cùng cống hiến của hần trong việc thành lập siêu cấp chiến sĩ cho quốc gia, bất kể là ủy viên cục chính trị cũng tốt, hay là ủy viên quân ủy cũng vậy, thái độ đối với Phó Diệc Chi đều là văn bối đối với trưởng bối, tuy tuổi tác của Phó Diệc Chi trẻ trung hơn họ không ít.

Một nhóm lão nhân trên năm mươi tuổi lại tôn kính một nam nhân chừng ba mươi lăm tuổi, nếu là người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy thật quái dị, nhưng vô luận là Đường Quốc Nghiệp bọn họ hay chính bản thân Phó Diệc Chi đều đã thói quen, đây là chuyện thật bình thường.

Nghe được lời nói của Hàn Thừa Bình, Phó Diệc Chi chậm rãi đứng dậy, nghiêm túc đảo mắt nhìn qua mọi người, nói:

- Các vị còn nhớ tình huống trước khi triệt kiêu ở quần đảo Trùng Thăng không?

- đương nhiên nhớ.

Chín người không hẹn cùng gật đầu, lại có người lộ vẻ kinh ngạc:

- Ý tứ của Phó lão là...

Chuyện triệt kiêu tại quần đảo Trùng Thăng là bởi vì Phó Diệc Chi đột nhiên nhận được tin tức của dị nhân huyện Ôn Nhạc, nói rõ mình sẽ động thủ với quân Mỹ đổ bộ lên quần đảo, bởi vì hiểu được thực lực của đối phương, chính phủ Hoa Hạ mới làm ra an bài nhanh chóng như vậy, thậm chí thay đổi về khiêm tốn trước kia, biến thành vô cùng cường ngạnh.

Chuyện như vậy bọn họ đương nhiên đều còn nhớ rõ, thậm chí ghi tạc trong lòng, chỉ dựa vào vài người đã thủ tiêu cả một quân đội mấy vạn người, còn hủy diệt thật nhiều máy bay chiến đấu kể cả quân hạm, đây là thực lực như thế nào? Nhân vật như vậy...bọn họ không muốn nhớ kỹ cũng thật khó khăn!

Hiện tại nghe Phó Diệc Chi nhắc đến việc kia, phản ứng của mọi người đều giống nhau, nhìn vẻ mặt như chợt hiểu của mọi người, Phó Diệc Chi trực tiếp mở miệng nói:

- Các vị đều đoán đúng, lần này đại hạn đại ngập lụt của Tứ Xuyên cùng An Huy có thể giải quyết, hoàn toàn dựa vào năng lượng quỷ thần khó lường của bọn họ, hơn nữa trước khi tôi tới đây, bọn hắn đã gửi tin cho tôi, chẳng những giải quyết tai nạn thiên tai tại An Huy cùng Tứ Xuyên, ngay cả ba tỉnh tại Hoa Đông cùng nhiều tỉnh ở tây nam đều sẽ tiến hành giải quyết.

- Tê...

Tuy rằng trong lòng đã có chút suy đoán, nhưng khi Phó Diệc Chi đem tình huống nói rõ, bọn họ cũng hít sâu một hơi lạnh.

Tán đi mưa mây dày đặc bao phủ gây ngập lụt mấy tỉnh phía đông, làm ặt trời lại chiếu xuống mặt đất, sau đó ở địa vực vạn lý không mây khô cần sởi đã đại hạn, lại trút xuống mưa to...đây là thủ đoạn của nhân loại làm được sao?

565. Chương 508-1: Ân Điển Của Thần, Vô Hạn Vô Biên (thượng)

Hơn một lần hình ảnh từ vệ tinh lưu lại ở Nam Hải vẫn còn rõ mồn một trước mắt, cảnh tượng nhìn qua chẳng khác gì ngày tận thế lưu lại thật nhiều bóng ma trong lòng mọi người, mà tình huống hiện tại, nam nhân mặc ngân giáp thần bí chẳng những có thể bày văn bố mưa, còn có thể gọi lên sấm sét thiên lôi!

Đem hết thấy chuyện này toàn bộ liên hệ tới, hành văn bố mưa, sấm sét vang dội...đây...chẳng lẽ chính là thần tiên?

Trọng yếu hơn chính là, hắn chẳng những có thể hành văn bố mưa, còn có thể khống chế quái vật biển, loài chim, côn trùng, ngay cả những cường quốc quân đội còn liên tục thất bại trong tay hắn, bị đánh tới bởi...cả Hoa Hạ còn có ai là đối thủ của hắn?

Hiện tại điều duy nhất đáng mừng chính là nhóm dị nhân kia không làm ra hành động gì trái nghịch cùng quốc gia, vô luận là làm ra hành động chấn kinh thế nào, nhưng vẫn chỉ là bảo hộ cho Hoa Hạ...

Đủ loại dấu hiệu tỏ rõ, nhóm người kia còn lòng yêu nước, ít nhất không làm ra chuyện gì vượt điểm mấu chốt, đây là một tin tốt lành, nhưng nhóm người Đường Quốc Nghiệp lại cười không nổi, bởi vì đối phương cường đại, bởi vì thủ đoạn quỷ thần khó lường của đối phương đều giống như một con dao sắc bén treo lên trong lòng bọn họ, tùy thời làm bọn họ lo lắng đề phòng!

Phòng họp lâm vào trong yên lặng, nhưng Phó Diệc Chi cũng không cho họ thời gian nghỉ kỹ, nói tiếp:

- Nhưng bọn họ làm hết thấy chuyện này, cũng không phải hoàn toàn không có điều kiện.

- Lộp bộp...

Vừa nghe lời của Phó Diệc Chi, trong lòng mọi người không khỏi trầm xuống, thế giới này không có bữa ăn không trả tiền, bọn họ hành văn bố mưa cứu tế cứu nạn, cũng không phải hoàn toàn là miễn phí.

Nghĩ đến đây, thủ trưởng số một, Đường Quốc Nghiệp dần xuống tâm tình dao động của mình, hít sâu một hơi, nhẹ giọng hỏi:

- Mời Phó lão cứ nói rõ.

Có điều kiện đại biểu còn cơ hội thương lượng, có khả năng chu toàn, chỉ bằng hành vi của đối phương, bằng vào thực lực quỷ thần khó lường, nếu cần thỏa hiệp hắn cũng tuyệt không chút nào do dự, làm người lãnh đạo quốc gia, nên tới lúc quyết đoán hắn cũng không có chút kéo dài.

- Kỳ thật bọn họ đã sớm biết tôi đang âm thầm điều tra bọn họ.

Phó Diệc Chi nhìn lướt qua mọi người, làm ra bộ dáng nghiêm trang, nói:

- Nhưng họ cũng không hề có chút ý tứ cảnh cáo, từ điểm này có thể biết, họ cũng không muốn trở mặt với chúng ta, dù sao cùng là người Hoa Hạ, nếu trở mặt đôi bên đều không ưu đãi.

Nhìn thấy mọi người gật đầu đồng ý, Phó Diệc Chi dừng một chút nói tiếp:

- Lần này điều kiện của họ kỳ thật đơn giản, sau này trong phạm vi cho phép, họ cam đoan thời tiết trong nước mưa thuận gió hòa, tránh gặp phải thiên tai đại nạn, nếu cần họ sẽ ra tay đả kích địch nhân, bảo hộ an toàn cùng hưng thịnh cho quốc gia chúng ta.

- Mà chúng ta phải cung cấp đầy đủ lòng tin nhiệm cùng ủng hộ, ở một mức độ nhất định phải tiến hành kết thúc chuyện họ đã làm, giữ bí mật thân phận của họ cùng hiện hữu của họ, thậm chí làm cần thiết, còn phải giúp họ quét làm cam chịu, nói thẳng một câu là, chùi sạch mông, giải quyết hậu quả!

- Ách...

Nhóm người Đường Quốc Nghiệp nhìn nhau, làm sao cũng không nghĩ tới đối phương khai ra điều kiện chính là như vậy.

Nghe điều kiện mà Phó Diệc Chi nói ra, phòng họp lâm vào trong trầm mặc, cân nhắc một phen, Đường Quốc Nghiệp đứng dậy nói:

- Chỉ cần họ không làm chuyện gì có lỗi với quốc gia, chúng ta có thể thỏa mãn bất kỳ điều kiện nào của họ.

- Điều kiện tiên quyết là họ có thể làm được hết thấy những gì họ đã hứa, hơn nữa không được làm xằng làm bậy trong quốc nội.

Hàn Thừa Bình cũng đứng dậy, bổ sung lời của Đường Quốc Nghiệp.

Nhưng mặc cho họ bổ sung hoàn thiện thế nào, kỳ thật kết quả cùng thái độ cuối cùng đều hoàn toàn nhất trí, đáp ứng điều kiện đối phương đưa ra.

- Thành!

Nghe được mọi người tỏ thái độ, trong lòng Phó Diệc Chi vui vẻ, chỉ cần họ có thái độ minh xác, kế hoạch của hắn xem như triệt để thành công, nghĩ tới đây Phó Diệc Chi đứng dậy nghiêm mặt nói:

- Nếu ý kiến của chư vị đều là như thế, như vậy tôi sẽ nghĩ biện pháp đem quyết định của chúng ta trả lời với bọn họ.

- Phiên toái Phó lão.

Đường Quốc Nghiệp cười khổ gật đầu, chuyện cho tới bây giờ hắn chỉ có thể thỏa hiệp, nếu đối phương đã có năng lực giải trừ thiên tai đại hạn, đổi lại mà nói, đối phương cũng có năng lực chế tạo đại thiên tai, một thanh kiếm hai lưỡi như vậy, phải thật cẩn thận mà sử dụng, tựa hồ đây chính là biện pháp giải quyết duy nhất trước mắt.

Bất kể nói như thế nào, Diệp Dương Thành đã đạt tới nhất trí cùng cao tầng quốc gia, Phó Diệc Chi làm cầu nối giữa song phương, làm ra tác dụng thúc đẩy không nhỏ, những người lãnh đạo cảm thấy được, Phó Diệc Chi đứng bên phía bọn họ, mà trên thực tế hắn lại là người của họ Diệp!

Khi Diệp Dương Thành hoàn thành xong cứu tế cho Quý Châu cùng Phúc Kiến, nhận được điện thoại hội báo của Phó Diệc Chi, cũng chỉ cười nhẹ một tiếng, tuy hiện tại thần sử dưới tay hắn còn chưa đủ trải rộng toàn bộ khu vực thuộc, nhưng hắn tin tưởng không được bao lâu, thần sử dưới tay hắn sẽ được phân tán đến mỗi tỉnh thành đảm nhiệm chức vị quan trọng.

Đến khi đó, trung ương có ủng hộ hắn hay không kỳ thật đã không còn trọng yếu, quan trọng là...quyền thế của hắn đã đủ làm trung ương kiêng kỵ, không ủng hộ cũng phải làm.

Hướng hồ Diệp Dương Thành đang suy nghĩ, nếu thần sử có đủ, hắn có nên nhúng tay vào quân đội hay không? Trực tiếp bắt lấy cao tầng quân đội, nắm binh quyền cùng chính quyền, hắn còn phải bận khoản chuyện gì nữa đây?

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cao tăng quân đội cũng có kẻ cận bã, đối với quan quân chân chính vì dân vì nước hấn tuyệt đối sẽ không tổn hại đến họ chút nào. Dù sao hấn cũng không có hứng thú nắm lấy quyền lực kiểu này.

Tạm thời đem ý niệm gạt qua một bên, hấn tiếp tục khổng chế thủy nguyên tố tại Giang Tây thẳng tiến tới Vân Nam.

- Bí thư, vừa mới nhận được hội báo, tỉnh Phúc Kiến đã ngừng mưa, mà những nơi hạn hán tại Quý Châu cũng đã có mưa hòa dịu.

Hội nghị vừa mới chấm dứt chưa bao lâu, thư ký Lưu Khải Chương bước nhanh đến bên cạnh Đường Quốc Nghiệp báo cáo, khó thể ức chế tâm tình, kích động nói:

- Hơn nữa một huyện tại Vân Nam hai phút trước đã có mưa xuống, cường độ rất lớn, phỏng chừng sắp đầy đập chứa nước.

- Ha ha...

Nghe được thư ký hội báo, trong lòng đã sớm có đoán trước Đường Quốc Nghiệp cũng không có vẻ kinh ngạc, chỉ mỉm cười gật đầu, nói:

- Hoa Đông lũ lụt, Tây Nam đại hạn, rất nhanh sẽ được giải quyết toàn diện.

Ngữ khí rất nhẹ, nhưng lộ ra niềm tin chắc chắn, nghe được lời nói của Đường Quốc Nghiệp, Lưu Khải Chương không khỏi có chút nghi hoặc, nhưng nếu bí thư không nói, hấn cũng không tiện mở miệng hỏi điều gì.

Nhưng làm cho hấn cảm thấy quý dị chính là, vô luận là mưa tại Tứ Xuyên, hay là Quý Châu, thậm chí là Vân Nam, những trận mưa chỉ tập trung tại đập chứa nước trong các tỉnh, đợi sau khi đập chứa nước tràn đầy, vô luận là mưa lớn bao nhiêu nhưng chỉ trong vài phút đã ngừng lại, cũng lại tiếp tục mặt trời chói chang chiếu xuống.

566. Chương 508-2: Ân Điển Của Thần, Vô Hạn Vô Biên (hạ)

Lưu Khải Chương không phải người ngu ngốc, nhìn tình huống quý dị như thế, hấn đã có suy đoán đại khái, nhưng suy đoán này dù chính bản thân hấn cũng không thể tin được.

Hoa Hạ, có một vị thần tiên trấn thủ sao...trời ạ, sao mình lại có ý niệm hoang đường như vậy trong đầu? Thần tiên...có thể tồn tại sao? Hấn đi theo sau Đường Quốc Nghiệp, có chút bối rối ngẫm nghĩ.

- Phúc Trạch muôn dân vạn vật Hoa Hạ, ân điển thần minh vô hạn vô biên, chúc mừng người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách hoàn thành một vòng hành động thần quyền, dương thiện thần quốc, phúc Trạch thần dân, đạt được công đức huyền diệu +60000000, thần nguyên +500000, thỉnh người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách không ngừng cố gắng, giải quyết thiên tai, phúc Trạch thần quốc muôn dân.

Ngay khi Diệp Dương Thành hoàn thành xong một vòng mưa cuối cùng tại Vân Nam, hoàn toàn giải quyết xong đại thiên tai ở tây nam cùng hoa đông, một giây sau lại một dòng nêu lên hiện ra trong đầu của hấn.

Làm cho hấn cảm thấy kinh ngạc chính là, tuy ban đầu hấn đã dự liệu mình giải quyết đại thiên tai cho cả trăm triệu người, sẽ nhận được công đức huyền diệu xa xỉ, nhưng đánh chết hấn cũng không tưởng được chỉ nỗ lực chưa đầy nửa ngày thời gian, lại đổi về tròn sáu ngàn vạn công đức huyền diệu.

Muốn thăng lên thần cách cấp mười một, cần tới 436000000 công đức huyền diệu, khấu trừ số điểm hấn đã có, hấn còn cần hơn hai trăm triệu công đức huyền diệu mới có thể hoàn thành thăng chức, mà bây giờ chỉ mới nửa ngày thời gian ngắn ngủi...

Sáu ngàn vạn công đức huyền diệu đã vào túi, trực tiếp tiến càng gần giới hạn thăng cấp.

Tại Hoa Hạ hàng năm đều có các loại thiên tai lớn nhỏ phát sinh, lần này chỉ là một lần đại hạn hán cùng nạn lụt, nếu tiếp theo diện tích thiên tai càng lớn hơn một chút, tình huống nghiêm trọng hơn một chút...chẳng phải hẳn sẽ thu được càng nhiều công đức huyền diệu sao?

Trong đầu suy nghĩ vấn đề này, tâm tình Diệp Dương Thành phức tạp tới cực hạn.

Một mặt hẳn quả thật không muốn nhìn thấy địa phương nào phát sinh tai họa, nhưng một mặt khác đáy lòng hẳn như có một thanh âm của ma quỷ đang cầu nguyện, tai nạn nhanh chóng bùng xuống đi...

Loại ý tưởng mâu thuẫn này làm Diệp Dương Thành không nhịn được nhú mày, vừa vặn lúc này một cỗ chân khí thanh lương từ trái tim truyền ra, lao thẳng tới đại não Diệp Dương Thành.

Bị cỗ chân khí thanh lương tràn qua não bộ, thân hình Diệp Dương Thành lâm vào rung lên...

- Thanh trừ tâm chướng của người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách, tiêu hao công đức huyền diệu...

Cửu Tiêu Thần Cách không chút khách khí nêu lên.

Nhìn thấy nêu lên, Diệp Dương Thành theo bản năng đưa tay sờ sờ chóp mũi của mình, bật cười lớn, là chính bản thân hắn tự chui vào ngõ cụt, hết thầy...thuận theo tự nhiên đi!

Suốt nửa ngày thời gian dùng không chế năng lượng nguyên tố nơi nơi cứu tế, hiện tại Diệp Dương Thành thật sự uể oải tinh thần, thoát khỏi tâm chướng, thần sắc thoải mái đứng dậy, vươn vai, sau đó mang dép xoay người vào phòng ngủ.

Nhưng trước khi nghỉ ngơi hẳn cần liên hệ với Viên Đình Đình, xác định chuyện mình dặn nàng phải làm đã hoàn thành xong hay chưa.

Ngồi xuống giường, Diệp Dương Thành xây dựng tâm linh liên lạc, trực tiếp hỏi:

- Tìm được bao nhiêu nơi cứu âm?

Cửu Âm Địa là nơi lệ quỷ sinh ra, cũng là nhân tố mấu chốt quyết định số lượng thần sử của Diệp Dương Thành, đối với việc tìm kiếm nơi cứu âm, hẳn thật sự dốc hết sức.

Từ khi Viên Đình Đình trở thành thần sử dưới tay hắn, một mình bôn ba tìm kiếm, chứng thật là vất vả.

Lúc này Viên Đình Đình đang đứng trên trời cao hơn bảy trăm thước nhìn xuống khu rừng bên dưới, đáp:

- Bẩm báo chủ nhân, Đình Đình đã tìm được ba nơi cứu âm, hiện tại...

Tạm dừng một lát, khẽ nhú mày nhìn thoáng qua khu núi rừng âm trầm bên dưới, nàng nói tiếp:

- Đình Đình đang truy kích một con lệ quỷ tác loạn người đời, nơi này, hình như...

- Kiệt kiệt khắc...nữ oa thật khá!

Không đợi Viên Đình Đình nói hết lời, một trận tiếng cười quái dị âm trầm khủng bố cũng đã rơi vào trong tai của nàng.

Nghe tiếng cười quái dị kia, sắc mặt Viên Đình Đình khẽ biến, theo bản năng bày ra tư thế phòng ngự trên không trung...

Ngay một giây sau, hơn mười đạo khí thể u tối đột nhiên xuất hiện chung quanh Viên Đình Đình, trực tiếp phong tỏa toàn bộ đường lui của nàng, vô luận nàng muốn phá vây theo hướng nào cũng sẽ bị ba con lệ quỷ cùng tập kích.

Đúng vậy, từ mười mấy đạo khí thể u tối bắt đầu xuất hiện, Viên Đình Đình đã nhìn ra chân tướng, hơn mười con lệ quỷ, hơn nữa còn là lệ quỷ thật cường đại.

Về mặt biến thành ngưng trọng, Viên Đình Đình cũng không phát hiện con lệ quỷ làm loạn thế tục ở trong này, nói cách khác, hơn mười con lệ quỷ trước mắt cũng không phải toàn bộ thực lực của đối phương.

Phát hiện này làm cho Viên Đình Đình có chút kinh hãi, ở trong rừng rậm xa rời thế tục, không ngờ còn có nhiều lệ quỷ như thế? Hay là, nơi này là nơi ẩn nấp của các lệ quỷ?

Phải biết rằng, tuy điều kiện sinh ra lệ quỷ thập phần hà khắc, nhưng trong một trăm oan quỷ chỉ có một hai con lệ quỷ sinh ra đi? Ngoài ra còn có một lần năm mươi năm tai họa, năm mươi năm, cả Hoa Hạ lớn như vậy, suốt năm mươi năm lệ quỷ sinh ra đã đi đâu?

Giải thích duy nhất chính là sau khi lệ quỷ báo thù, đều tìm địa phương ẩn trốn, suốt năm mươi năm thời gian nói dài không dài nói ngắn không ngắn, trong phạm vi cả nước sinh ra gần ngàn lệ quỷ, đây là chuyện thập phần bình thường, mà bây giờ Viên Đình Đình vì truy tung con lệ quỷ làm loạn kia, lại tìm được địa điểm mà lệ quỷ ẩn giấu...

Vừa nghĩ đến khả năng này, tâm tình Viên Đình Đình liền kích động khó thể ức chế, Diệp Dương Thành dặn dò nàng đi tìm nơi cửu âm, chẳng phải có mục đích tìm kiếm càng nhiều lệ quỷ sinh ra, sau đó gia tăng số lượng thần sử thủ hạ sao? Những lệ quỷ trước mắt đều là thần sử tương lai có sẵn ah!

Nghĩ đến đây, vẻ mặt ngưng trọng của Viên Đình Đình đều biến mất, đổi lại vẻ mặt ý cười nghiền ngẫm, ngược mắt nhìn về hướng lệ quỷ phát ra tiếng cười quái dị, trên vầng trán lộ vẻ nhẹ nhàn.

Tuy rằng hiện tại nàng chỉ là nhất giai thần sử, còn chưa đạt tới mức được xem trọng như nhóm người Dương Đằng Phi, nhưng nhất giai thần sử cũng không phải kẻ yếu, hơn mười con lệ quỷ trước mắt tuy thực lực không tầm thường, nhưng Viên Đình Đình không xem bọn hắn vào trong mắt.

Vươn vai một chút, Viên Đình Đình khoát tay nói:

- Chỉ bằng mấy người các ngươi còn chưa phải là đối thủ của ta, còn có bao nhiêu người giúp đỡ đều kêu đi ra.

- Nữ oa nhỏ tuổi không lớn, khẩu khí không nhỏ.

Một đạo sương mù màu xám đậm đột nhiên từ dưới rừng rậm nhảy lên, chỉ trong nháy mắt một gã lệ quỷ hơn ba mươi tuổi đã ngưng hình gần như thực chất xuất hiện trong tầm mắt Viên Đình Đình.

Chỉ thấy hắn khoát tay cho nhóm lệ quỷ tản ra, sắc mặt âm trầm nhìn Viên Đình Đình, ngữ khí bất thiện:

- Không biết thủ hạ của ta rốt cục đã làm gì, lại làm cho người một đường đuổi giết hơn trăm dặm, nếu không có âm nguyên hộ thân của bốn vương duy trì, hắn đã bị người truy đến hồn phi phách tán, hôm nay nếu người không cấp công đạo cho bốn vương, đừng trách bốn vương lật thủ tội hoa, không lưu mặt mũi.

567. Chương 509: Gà Đất Chó Kiểng -Ếch Ngồi Đáy Giếng

- Xuy...

Nghe lệ quỷ buông lời hăm dọa, Viên Đình Đình đột nhiên giẽu cọt một tiếng, trực tiếp vạch thẳng đối phương, lời không chút lưu tình:

- Nếu người có nắm chắc lưu ta, sao lại cần nhiều lời vô nghĩa như vậy?

- ...

Viên Đình Đình không hề lưu chút đường sống cho đối phương, con lệ quỷ tự xưng bốn vương thần sắc âm hời, Viên Đình Đình nói không sai, hắn quả thật không nắm chắc lưu được Viên Đình Đình, theo lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, đã nhận ra chân khí của nàng hắn không thể ngăn cản, thậm chí dù đưa ra toàn bộ lệ quỷ trong Quỷ Quật, chỉ sợ cũng là lưỡng bại câu thương.

Một khi thực lực của hắn hao tổn, lão quỷ trong Quỷ Quật cách ngoài trăm dặm...

Nghĩ tới đây, lệ quỷ kia cũng không có giấu diếm điều gì, trực tiếp gật đầu nói:

- Người nói không sai, bốn vương quả thật không nắm chắc một mình lưu lại người, nhưng nếu bách quỷ trong Quỷ Quật của bốn vương ra hết, chỉ sợ người cũng không lấy được ưu đãi, cá chết lưới rách...

- Xuy, cá chết lưới rách? Chỉ bằng các người?

Thân là thần sử tọa hạ của thần tôn, mặc dù Viên Đình Đình cung kính ngoan ngoãn với Diệp Dương Thành, nhưng ở trước mặt kẻ khác thần sử luôn có cảm giác tự hào về sự ưu việt cùng lòng tự tin cao ngạo của chính mình, mà nàng thật sự không thiếu điểm này.

Nghe lời của lệ quỷ kia, Viên Đình Đình thập phần khinh thường cười một tiếng, nói:

- Không khỏi quá tự đại đi? Gà đất chó kiểng ếch ngồi đáy giếng, còn muốn cùng bốn thần sử liều mạng cá chết lưới rách?

- Người...

Về mặt lệ quỷ kia biến đổi, trong lòng giận dữ, lại xem nhẹ tự xưng của Viên Đình Đình, âm lãnh nói:

- Một khi đã như vậy, đừng trách bốn vương không khách khí đối với người, các người lên...

- Chậm đã.

Đúng lúc này Viên Đình Đình đột nhiên nâng tay cản lại mệnh lệnh của lệ quỷ kia, thần sắc có vẻ nghiền ngẫm quan sát đối phương, hỏi:

- Thủ hạ của người có bao nhiêu lệ quỷ?

- Hừ, đại vương nhà ta chính là một trong mười đại quỷ vương Hoa Hạ, thủ hạ bách quỷ thực lực xuất sắc, một mao đầu nữ oa như người làm sao có thể đối kháng?

Không đợi gã lệ quỷ kia trả lời, một gã lệ quỷ sau lưng hắn đã cao ngạo hừ một tiếng nói.

- Biết điều bó tay chịu trói, làm quỷ nô của đại vương nhà ta, nếu không...hừ, một khi đại vương ra tay, người...

- Câm miệng!

Lệ quỷ tự xưng bốn vương quay phắt đầu lại, ánh mắt âm lãnh đảo qua lệ quỷ khoác lác kia, sau đó quay người lại nói:

- Bốn vương chính là một trong mười đại Quỷ Quật tại Hoa Hạ, Âm Quỷ Quật Lệ Thiên quỷ vương, bốn vương xem thực lực của người không tầm thường, phiêu bạc bên ngoài khó tránh khỏi quỷ kiếp mà chết, nếu người nguyện theo bốn vương...

- Muốn chết...

Sắc mặt đang cười khê của Viên Đình Đình đột nhiên biến thành sương lạnh, lời của Lệ Thiên quỷ vương như chạm phải nghịch lân của nàng, khiến nàng nổi giận.

Ở trước mặt một thần sử nhất giai, chỉ là một con lệ quỷ cũng dám trâng tráo mời chào chính mình...Hừ, quả thật là cấp mặt không biết xấu hổ!

Viên Đình Đình nổi giận, đã đem tình huống mình gặp được hội báo cho Diệp Dương Thành, sau khi chặt đứt tâm linh liên lạc, nàng hừ lạnh một tiếng, thân thể mềm mại chấn động, một cỗ uy áp bàng bạc từ trên người nàng bạo phát.

Lệ Thiên quỷ vương vừa bị uy áp tràn tới liền lùi lại mấy thước, mà nhóm lệ quỷ sau lưng hắn sắc mặt đại biến, sủu sủu hóa thành sương mù trốn chạy.

- Người...

Cảm thụ được uy áp tràn ra từ trên người Viên Đình Đình, cảm nhận được cỗ khí tức làm lòng hắn run sợ tồn tại, sắc mặt Lệ Thiên quỷ vương như tro tàn, thất thanh nói:

- Người là thần...

- Ta là người hầu của thần minh!

Viên Đình Đình cũng không nghĩ tới đối phương thậm chí không chịu nổi một kích, sau một phen phát tiết liền lập tức thu hồi khí thế của mình, thần nhiên nói:

- Người, tự sát đi!

Nghe được lời nói đậm như nước của nàng, nhìn đôi mắt hờ hững, Lệ Thiên quý vương theo bản năng liếm liếm môi, âm lãnh cười:

- Ta còn tưởng rằng là một vị thần tam chân miêu mà thôi, nguyên lai là một đầu chó săn...các tiểu tử, dàn trận!

Lệ Thiên quý vương không sợ? Không, hấn sợ, hơn nữa cực kỳ sợ hãi, ở trong trí nhớ của hấn trên địa cầu đã sớm không còn Thần tộc tồn tại, nhưng bây giờ thần sử xuất hiện, thần, còn xa sao? Viên Đình Đình lại muốn hấn tự sát, hấn đương nhiên phải giãy dụa tìm kiếm một tia sinh cơ.

Cường chế nỗi sợ hãi trong lòng, Lệ Thiên quý vương tận lực làm mình có vẻ thông dong một ít, bình tĩnh một ít, hấn biết nếu để cho đám thủ hạ nhìn ra, hấn căn bản khó thoát khỏi cái chết.

Đáng tiếc Viên Đình Đình không cho hấn cơ hội dàn trận, ngay khi bên dưới nhảy ra hơn mười đạo sương mù u tối, nàng đã run lên tay phải, ngưng kết ra một tòa hồn liên như thực chất, hừ lạnh một tiếng đánh úp về phía Lệ Thiên quý vương.

- Sưu...

Khí thế sắc bén, uy áp bàng bạc, Lệ Thiên quý vương bị ai phát hiện mình chỉ có thể gian nan chống đỡ, không hề có chút cơ hội đánh trả.

Đây chính là sự chênh lệch giữa thần sử cùng lệ quý sao? Trong lòng tràn ngập không cam, ngay khi tòa hồn liên sắp đánh trúng đầu hấn, Lệ Thiên quý vương phịch một tiếng hóa thành một đoàn sương mù, thật miễn cưỡng tránh thoát đợt tập kích thứ nhất của Viên Đình Đình.

Nhưng không đợi hấn kịp vui mừng, chỉ thấy Viên Đình Đình run lên tay phải, một cây tòa hồn liên chia thành ba gào thét quét thẳng về phía hấn.

- Phanh!

Thật khó khăn tránh thoát một tòa hồn liên, lại bị hai tòa hồn liên còn lại quét trúng ngực cùng sau lưng, Lệ Thiên quý vương hét thảm một tiếng:

- Ah...tiện nhân, bốn vương không tha cho người...

- Hừ!

Viên Đình Đình không chút do dự, hừ lạnh một tiếng, tay trái vung lên, ba đạo tòa hồn liên trống rỗng xuất hiện, sáu tòa hồn liên dệt thành cự võng trên không trung, ngay khi Lệ Thiên quý vương còn chưa kịp phản ứng, đã hoàn toàn bao trùm lấy hấn.

- Xích...

Khói nhẹ không ngừng dâng lên, thanh âm tiếng kêu thảm thiết cùng lực giãy dụa của Lệ Thiên quý vương ngày càng thấp, càng ngày càng nhỏ...thẳng đến khi Viên Đình Đình phát tay tấn đi cự võng, Lệ Thiên quý vương chỉ còn lại ảnh tử lập lờ, thậm chí còn yếu hơn lệ quý mới thành hình một bậc.

Những lệ quý vừa lao ra khỏi Quỷ Quật nhìn thấy cả đại vương cũng không phải là đối thủ của Viên Đình Đình, thấy đại vương bị đánh cơ hồ hồn phi phách tán, kinh hoảng xoay người muốn chạy trốn.

- Phốc xuy...

Một gã lệ quý bị tòa hồn liên đâm xuyên qua đầu, phù một tiếng cũng bị trọng thương, lúc này thanh âm Viên Đình Đình chợt vang lên:

- Ai chạy nữa, giết không tha!

- Ách...

Đám lệ quỷ bị dọa, Viên Đình Đình vừa ra oai phủ đầu, bọn hắc không dám tiếp tục nhúc nhích.

Hơn trăm con lệ quỷ hiện hình quỳ giữa không trung, nơm nớp lo sợ không dám thở mạnh.

Viên Đình Đình liếc mắt nhìn thấy con lệ quỷ bị nàng truy đuổi hồi lâu, vùng tỏa hồn lên nháy mắt kéo nó đi tới trước mặt.

- Không...đừng, đừng ah...

Lệ quỷ kia bị dọa không nhẹ, nhất thời hét lên.

- Câm miệng!

Viên Đình Đình nhướng mày quát lớn một tiếng, nàng hít sâu một hơi, hỏi:

- Vì sao ngươi phải sát hại hai cô gái vô tội trong trấn? Các nàng có cừ oán với ngươi sao?

568. Chương 510: Đánh Ngươi Hồn Phi Phách Tán

.

- Việc này...

- Ân?

- Không...không thù...

Lệ quỷ sợ đến mức giật mình, vội lắc đầu:

- Thật sự không thù...

- Vậy ngươi vì sao phải sát hại họ? Hơn nữa...còn câu đi linh hồn của họ?

Ngữ khí Viên Đình Đình thật bình tĩnh, nhưng đầy đặc sát ý, làm người có chút không rét mà run.

Lệ quỷ run giọng nói:

- Các nàng...đại vương muốn dùng quỷ hồn của các nàng làm quỷ nô...

- Loại chuyện này làm bao nhiêu lần rồi?

Viên Đình Đình hỏi.

- Nhiều...rất nhiều...

Trong lòng lệ quỷ kia run sợ đáp.

- Đi chết đi!

Viên Đình Đình rốt cục không nhẫn nhịn được nữa, hoàn toàn bạo tẩu.

- A...

Trực tiếp đem con lệ quỷ đánh hồn phi phách tán, ánh mắt Viên Đình Đình lạnh lẽo rơi xuống trên người Lệ Thiên quỷ vương.

Trong hàm răng nàng nghẹn ra hai chữ:

- Súc sinh!

Viên Đình Đình vẫn luôn du dương bên trong khu quần hạt của Diệp Dương Thành, đi theo phương hướng âm lực hội tụ tìm kiếm cửu âm địa, nhưng nàng không nghĩ tới hôm nay khi nàng đi ngang qua một trấn nhỏ, vừa lúc nhìn thấy con lệ quỷ hạ thủ với hai thiếu nữ chừng mười sáu mười bảy tuổi, từ thái độ của đối phương, tựa hồ là muốn câu đi hồn phách của hai cô gái.

Hơn nữa thi thể hai cô gái nằm tại hiện trường tai nạn giao thông cách đó không xa, nghe thanh âm nghị luận của mọi người, Viên Đình Đình mới biết không hiểu vì sao hai cô gái đang đứng trên vỉa hè bình thường lại đột ngột nhảy ra đường, bị một chiếc xe tải đụng bay ra mấy chục thước xa, chết ngay tại chỗ.

Nghe được lời nghị luận của mọi người, lại nhìn con lệ quỷ muốn bắt linh hồn của hai cô gái, nàng liền hiểu được nguyên nhân cái chết của hai nàng, lập tức hét lớn một tiếng, dùng khí thể mạnh mẽ dọa chạy con lệ quỷ, nhưng nàng cũng không thể lập tức đuổi theo nó mà đi an bài xong oan hồn của hai cô gái mới nhanh chóng truy đuổi.

Nhưng tốc độ của lệ quỷ kia không chậm, hơn nữa ngay ban đầu đã kéo khoảng cách, kết quả bị nó trốn vào núi sâu, còn quay về Giang Âm Quỷ Quật.

Nghe câu trả lời của hắn mà xem, sở dĩ hắn hạ độc thủ với hai thiếu nữ, là vì Lệ Thiên quỷ vương muốn bắt những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp về làm quỷ nô, cho nên mới giết hai cô gái trẻ tuổi vô tội kia.

Vì thế Viên Đình Đình không nhịn được vung tay đánh con lệ quỷ nọ hồn phi phách tán.

Giết xong con lệ quỷ, ánh mắt của nàng rơi trên người Lệ Thiên quỷ vương, sau một tiếng mắng, nàng trực tiếp đánh ra chín đạo tỏa hồn liên, xuyên thủng toàn thân Lệ Thiên quỷ vương.

- Ah...

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vừa vang lên đột nhiên ngừng bật, một cỗ khói nhẹ bay lên, Lệ Thiên quỷ vương từng chiếm cứ Giang Âm Quỷ Quật nhiều năm đã phải trả giá hồn phi phách tán cho những hành vi súc sinh mà hắn đã làm.

Viên Đình Đình biết hành động của mình dù cho rơi vào trong tai Diệp Dương Thành chẳng nữa, cũng sẽ được hắn ủng hộ, Diệp Dương Thành tuyệt đối sẽ không vì một con lệ quỷ cảm thú mà có lòng bất mãn đối với nàng.

Cho nên nàng dùng thủ đoạn lời đình giải quyết hai con lệ quỷ, sau đó neho mắt lại, đảo mắt nhìn qua đám lệ quỷ, nhẹ giọng nói:

- Ai từng làm chuyện thương thiên hại lý thì đứng ra!

- ...

Đám lệ quỷ run sợ, gặp phải nữ sát tinh như vậy bọn hắn không dám thừa nhận hành động của mình, ngay cả đại vương cũng bị thủ tiêu dễ dàng chóng vánh, tiểu quỷ như bọn hắn có thể nhắc nổi sóng gió gì sao?

Nhìn lướt qua đám lệ quỷ, đem dáng vẻ của những con lệ quỷ đang chột dạ ghi vào trong mắt, Viên Đình Đình thúc giục linh lực hóa thành linh lực tuyến, linh lực tuyến nhảy mắt kết giao cùng nhau, chỉ thoáng chốc hóa thành một lồng sắt rộng chừng ba mươi thước.

Đem toàn bộ quỷ hồn bao phủ vào, Viên Đình Đình chỉ vào một con lệ quỷ lợi hại nhất, hỏi:

- Người, đã từng làm chuyện ác gì?

- Bẩm...bẩm tiên nữ, tiểu nhân không...

Lệ quỷ bị điểm danh không ngừng run rẩy, lắp bắp giải thích mới một nửa...

- Ân?

Viên Đình Đình hừ một tiếng, ngưng kết một đạo tỏa hồn liên, nhìn lệ quỷ kia hỏi:

- Người vừa nói gì? Lắp lại lần nữa!

- Tiểu nhân...

Lệ quỷ kia nhìn thấy động tác của Viên Đình Đình liền hoảng sợ, run rẩy nói:

- Tiểu nhân...tiểu nhân quả thật có giết người qua...nhưng thỉnh tiên nữ minh giám, tiểu nhân chỉ giết những hung thủ từng hại tiểu nhân, tiểu nhân chỉ vì báo thù mà thôi, chưa từng hại người vô tội...

Viên Đình Đình nhìn hắn thật lâu, đột nhiên cười, gật gật đầu:

- Người không tệ lắm.

- Hô...

Lệ quỷ kia thở ra một hơi dài, gương ép cười sau đó cúi đầu, không có gì tốt hơn giữ được quỷ hồn.

Đợi tới khi Diệp Dương Thành dùng thuận tức di động đuổi tới, hơn một trăm lệ quỷ chỉ còn lại tám mươi lăm tên, ngoài ra đều bị đánh hồn phi phách tán.

Đúng như suy đoán của Viên Đình Đình, Diệp Dương Thành chẳng những không có vẻ tức giận, ngược lại còn gật đầu khen ngợi:

- Làm được không sai.

Chân chính làm cho hắn cảm thấy cao hứng chính là tám mươi lăm lệ quỷ vừa đúng lúc giúp hắn xử lý việc thiếu nhân thủ, tuy rằng còn chưa thể hoàn toàn giải quyết vấn đề, nhưng cũng có thể hiệp trợ hắn quản lý khu trực thuộc mới mở rộng, xem như tranh thủ càng nhiều thời gian chuẩn bị cho hắn.

Vừa nghĩ tới đây, Diệp Dương Thành nâng lên tay phải chuẩn bị dùng Trấn Linh thuật thu phục trấn áp đám lệ quỷ, sau đó cho bọn hắn trở thành thần sử.

Nhưng vượt ngoài dự đoán của hắn, khi hắn vừa vung tay, đám lệ quỷ tưởng mình sẽ bị tiêu diệt, hoảng sợ gào khóc:

- Đứng, đừng ah, ô ô...tiểu nhân biết, tiểu nhân biết còn một Quỷ Quật, tiểu nhân biết...

Thậm chí còn có lệ quỷ xin dẫn đường cho Diệp Dương Thành đến Quỷ Quật khác...tóm lại Diệp Dương Thành bị biến cố bất thành linh này làm cho sững sờ.

Hắn nghi hoặc hỏi:

- Quỷ Quật là vật gì?

- Chủ nhân, Quỷ Quật hẳn là nơi lệ quỷ tụ tập.

Viên Đình Đình tiến lên một bước, không xác định nói:

- Đình Đình nhớ rõ khi nãy giết một con lệ quỷ tự xưng là một trong Hoa Hạ thập đại quỷ quật, Giang Âm Quỷ Quật Lệ Thiên quỷ vương, theo lời của hắn có thể biết, cả Hoa Hạ địa phương giống Giang Âm Quỷ Quật hẳn còn có chín chỗ.

- Nga?

Vừa nghe lời giải thích của nàng, hai mắt Diệp Dương Thành tỏa sáng, một Giang Âm Quỷ Quật có trên trăm lệ quỷ, tuy cuối cùng chỉ còn lưu tám mươi lăm, nhưng số lượng thật không ít.

Nói cách khác nếu có thể quét sạch chín Quỷ Quật còn lại, ít nhất có được gần ngàn lệ quỷ, mà như vậy sẽ đại biểu một ngàn thần sử, một ngàn thần sử có thể làm gì? Dựa theo tiêu chuẩn Chiết Giang cùng Giang Tô, đem thần sử trải rộng trong khu trực thuộc vẫn dư dả.

Hơn nữa hắn còn có thể lưu lại không ít thần sử cho hắn sử dụng, dàn xếp tốt hết thấy khu quản hạt, như vậy hẳn có thể tranh thủ thời gian đi làm chuyện của mình.

Nghĩ đến đây hứng thú chợt tăng, hắn quay đầu nhìn Viên Đình Đình, nàng liền gật đầu hiểu ý.

Rất nhanh lồng giam mở ra khe hở, Viên Đình Đình kéo ra con lệ quỷ mở miệng đầu tiên, hỏi:

- Người có biết ngoại trừ Giang Âm Quỷ Quật ra, chín Quỷ Quật còn lại nằm ở đâu?

- Tiên nữ tha mạng, tiên nữ tha mạng...

569. Chương 511: Đại Càn Quét

Diệp Dương Thành lui ra sau vài bước, nhẹ nhàng vươn tay phải, quét khẽ:

- Thần Lôi thuật, đốt!

Dùng 2500 điểm linh lực thi triển Thần Lôi thuật chỉ dùng từ kinh thiên động địa sao đủ hình dung? Một đạo tia chớp lớn chừng hai thước trống rỗng xuất hiện, bổ thẳng vào khe hở Quỷ Quật...

- Oanh long long...

Trong tích tắc cát bay đá chạy đình tai nhức óc, cường quang nháy mắt sáng lên thậm chí làm Diệp Dương Thành cũng khó thể thích ứng, chờ sau khi hấn mở mắt...

- Bọn đạo chích phương nào, dám đến Tang Chung Quỷ Quật gây sự?

Một đạo Thần Lôi thuật trực tiếp nổ tung lối vào Quỷ Quật, loại thanh thế kinh thiên động địa lập tức làm lệ quỷ bên trong chú ý, một tiếng thét hỏi cuộn cuộn như sấm sét nổ vang bên tai Diệp Dương Thành, ngay lập tức có một đạo sương mù màu đen từ trong Quỷ Quật vọt ra, nháy mắt bay lên giữa không trung hóa thành một nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi, sắc mặt đã biến thành màu đen.

- Thần tiên, hấn chính là Tang Chung Quỷ Quật Huyết Ma quỷ vương.

Lệ quỷ kia chẳng những bị Thần Lôi thuật của Diệp Dương Thành làm hoảng sợ, còn bị Huyết Ma quỷ vương hù dọa muốn hồn phi phách tán, vừa nhìn thấy người kia đi ra, lập tức trốn ra sau lưng Diệp Dương Thành, nhỏ giọng nhắc nhở.

Diệp Dương Thành gạt nhẹ đầu, ánh mắt dừng lại trên người Huyết Ma quỷ vương, người này cơ thể vạm vỡ, cơ bắp cuộn cuộn, còn mặc quần lót tam giác màu đỏ...nhìn chăm chăm hấn hơn mười giây, Diệp Dương Thành đột nhiên nói:

- Trước khi chết người từng tham dự trò kiện mỹ thể hình sao?

- Phải, làm sao người...

Có thể là rời xa nhân thế quá lâu, Huyết Ma quỷ vương theo bản năng gạt đầu đáp, nhưng vừa nói được một nửa sắc mặt đại biến, cả giận nói:

- Có chơi thể hình hay không liên quan gì tới người? Mau nhanh xưng tên ra, vì sao tạc cửa Tang Chung Quỷ Quật của ta, nếu không trả lời cho rõ ràng, đừng trách bốn vương...

- Có tạc cửa nhà của người sao?

Diệp Dương Thành trợn mắt:

- Ta rõ ràng tạc cửa chuông chó!

- Người...

Huyết Ma quỷ vương giận dữ, nhìn chăm chăm Diệp Dương Thành vài giây, quay phắt đầu lại nổi giận nói:

- Toàn bộ lăn ra đây đánh nhau cho bốn vương!

Trong lòng Diệp Dương Thành mừng rỡ, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên, chỉ sợ người không kéo bè kéo lũ đánh nhau, chỉ sợ người trốn bên trong làm rùa đen rút đầu mà thôi.

Rất nhanh từ trong cửa động bị tạc nổ sủu sủu bay ra hơn hai trăm đạo sương mù u tối, nhìn qua giống như một tầng mây đen...

Nhưng trong lòng Diệp Dương Thành còn đang băn khoăn về tám Quỷ Quật khác, vừa thấy đối phương dốc toàn bộ lực lượng, hấn liền cười hắc hắc, vung tay quét khẽ:

- Trấn Linh thuật, đốt đốt đốt đốt...

Một hơi hô lên hơn hai trăm lần đốt, Diệp Dương Thành thở dốc, mà nhóm lệ quỷ vừa bay ra...hiện trường làm sao còn lệ quỷ, nhìn từ trên xuống dưới đã trống tuếch.

Nhìn Tang Chung Quỷ Quật lập tức bị diệt, Diệp Dương Thành nhìn lệ quỷ dẫn đường nói:

- Huyết Ma quỷ vương này là một tên ngu ngốc.

Nghe câu đánh giá của Diệp Dương Thành, lệ quỷ kia chỉ có thể cười khổ gật đầu, lại thăm tuôn mồ hôi tự nhủ:

- Không phải người ta quá ngu ngốc, mà là người thật sự quá biến thái!

Thuận lợi tiếp thu hơn hai trăm lệ quỷ Tang Chung Quỷ Quật, Diệp Dương Thành quay đầu lại nhìn theo phương hướng mình vừa đi tới, không thấy Viên Đình Đình xuất hiện, lại nhún vai nắm lấy bảy vai tên lệ quỷ kia, hỏi:

- Quỷ Quật kế tiếp?

- Ở Loạn Phần Cương bảy trăm dặm hướng tây bắc...

Lệ quỷ dẫn đường không dám chần chờ, vừa nghe câu hỏi liền cung kính trả lời.

Ngay sau đó Diệp Dương Thành gật gật đầu, nắm lấy vai của lệ quỷ thì triển thuận tức di động, sưu một tiếng biến mất, đi thẳng tới Quỷ Quật kế tiếp.

Ngay khi hắn vừa rời đi chưa đầy mười giây thời gian, Viên Đình Đình đã xuất hiện, ánh mắt bị ai nhìn qua Tang Chung Quỷ Quật khẽ lắc đầu, lại tiếp tục hóa thành một đạo lưu quang đi theo sau Diệp Dương Thành.

Đối với Diệp Dương Thành mà nói, thực lực lệ quỷ mạnh yếu không có vấn đề gì, vô luận lệ quỷ cường đại bao nhiêu trong mắt hắn cũng chỉ là quỷ vật, dưới Trần Linh thuật vô luận thực lực mạnh yếu đều bị trấn nhiếp.

Bắt đầu từ Giang Âm Quỷ Quật, đến Tang Chung Quỷ Quật, sau đó Vạn Ma Quỷ Quật, tiếp theo là...

Theo từng Quỷ Quật lần lượt bị Diệp Dương Thành thu phục, lệ quỷ dẫn đường càng lúc càng thêm cung kính sợ hãi, thậm chí muốn phủ phục sát đất bái lạy sùng kính hắn.

Hoa Hạ thập đại quỷ quật tập trung gần 70% lệ quỷ, những lệ quỷ ở trong quỷ quật cơ hồ đều là lệ quỷ đã báo xong đại thù không còn vướng bận, nguyên nhân vào trong quỷ quật thập phần đơn giản, vì tránh né quỷ kiếp uy hiếp, sợ mình bị diệt hồn phi phách tán.

Nhưng suốt ngàn vạn năm trôi qua, lệ quỷ có thể tránh thoát quỷ kiếp chỉ đếm được trên đầu ngón tay, vô luận bọn hắn cố gắng bao nhiêu, khắc khổ bao nhiêu, cuối cùng cũng không tránh khỏi kết cục bị hồn phi phách tán.

Cuối cùng Diệp Dương Thành đã thu thập xong Quỷ Quật thứ mười, Trần Hồn Quỷ Quật là nơi có thực lực mạnh nhất, chỉ riêng ở nơi này Diệp Dương Thành đã thu thập hơn bốn trăm lệ quỷ.

Nhưng Ân Lệ quỷ vương nơi này đã bị Diệp Dương Thành đánh chết tại chỗ, hồn phi phách tán.

Mà nguyên nhân chính là vì Ân Lệ quỷ vương toàn thân tràn ngập sát khí, phản kháng kịch liệt, hơn nữa ở ngay lối vào Quỷ Quật còn bị Diệp Dương Thành chứng kiến được vài cỗ thi thể.

Đối với những lệ quỷ hung ác như vậy, hắn đương nhiên sẽ không lưu bất kỳ cơ hội nào cho bọn hắn, trực tiếp xử lý.

Đứng ngay lối vào Trần Hồn Quỷ Quật, Diệp Dương Thành vừa thu thập lệ quỷ, tính toán tổng số cũng giật mình chấn kinh.

Mười quỷ quật lại có tới 1753 lệ quỷ!

Đây là chưa tính ác quỷ bị đánh chết!

- Kháo, sớm biết như vậy ta còn rối rắm cái gì đây!

Khi nhìn thấy tổng số cuối cùng, Diệp Dương Thành có chút cười khổ nói một câu, sau đó lộ ra ý cười, lúc này hắn đã có được hơn một ngàn tám trăm linh thể trong tay.

Nói cách khác trong đoạn thời gian tới hắc không cần tiếp tục lo lắng nhân thủ thiếu thốn.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của hắc nhìn qua lệ quỷ dẫn đường, vung tay:

- Trần Linh thuật, đốt!

Khi thu xong lệ quỷ cuối cùng vào Cửu Tiêu Thần Cách, Diệp Dương Thành đi tới trước mặt Viên Đình Đình vừa đuổi tới, vươn vai mỉm cười nói:

- Đi thôi, có thể quay về rồi.

Nghe được Diệp Dương Thành phân phó, Viên Đình Đình cung kính khom người:

- Dạ, chủ nhân.

570. Chương 512: Vinh Diệu Chí Cao Vô Thượng

Từ Trần Hồn Quỷ Quật quay về huyện Ôn Nhạc, nhưng Diệp Dương Thành cũng không quay về nhà thuê mà cùng Viên Đình Đình đi trấn Duyên Đãng, lại tiến vào khu núi sâu.

Nơi này đã trở thành nơi bí mật thiên nhiên của Diệp Dương Thành, phạm là cần làm ra đại động tĩnh bí mật, hắc đều lựa chọn đến nơi này tiến hành, dù sao là khu núi sâu ít người lui tới, ở trong hoàn cảnh này làm ra động tác lớn cũng không khiến người khác chú ý.

Dọc theo đường đi quay qua hai mươi mấy ngọn núi, thẳng đến khi xác nhận mình đã vào tận sâu trong, Diệp Dương Thành mới dừng lại quay đầu nói:

- Người đi lên bầu trời canh gác, nếu phát hiện có người tới, không cần kinh động đối phương, nhắc nhở ta một tiếng là được rồi.

- Dạ, chủ nhân.

Nghe Diệp Dương Thành căn dặn, Viên Đình Đình cung kính đáp, hóa thành một đạo lưu quang phóng lên cao, nháy mắt biến mất.

Diệp Dương Thành thoát hít vào một hơi, nâng tay triệu ra mười con lệ quỷ.

- Xin hỏi có xác nhận súc dưỡng lệ quỷ, khiến cho bọn hắc trở thành linh bộc?

Diệp Dương Thành nhẹ nhàng gật đầu:

- Xác nhận súc dưỡng.

Hiện tại Diệp Dương Thành chứng mất đẳng cấp linh bộc, thậm chí cả linh thị lẫn linh sứ, nhưng nếu muốn thu lệ quỷ làm thần sứ, vẫn phải thu làm linh bộc trước, sau đó mới dùng linh châu gia tăng cấp bậc của bọn họ.

Trên trán Diệp Dương Thành bắn ra mười đạo ngân quang, chuẩn xác đánh lên trán mười lệ quỷ, nháy mắt va chạm vào linh hồn chi hỏa của bọn họ.

Thập phần thuận lợi thu mười lệ quỷ làm linh bộc, Diệp Dương Thành chuyển vận hơn trăm vạn linh lực trực tiếp đem mười linh bộc kéo lên trình độ thần sứ.

Sau đó hắc tiếp tục tăng thêm hai mươi lệ quỷ.

Mãi đến hơn 11h khuya hắc mới đem hơn tám trăm lệ quỷ chuyển hóa thành thần sứ nhất giai, trả giá gần trăm triệu điểm linh lực.

Lần này đã tiêu hao sạch sẽ linh lực của hắc, còn hao tổn mười vạn điểm thần nguyên chuyển hóa thành năm ngàn vạn điểm linh lực, cuối cùng mới đủ thỏa mãn tiêu hao cần thiết.

Nhìn tám trăm thần sử mới tấn giai, Diệp Dương Thành hít vào một hơi, khoát tay nói:

- Tất cả đứng lên đi, đi tìm bí thư huyện ủy huyện Ôn Nhạc Trầm Vũ Phàm, để cho hắn an bài cho các người.

- Dạ, chủ nhân.

Nhóm tân thần sử dập đầu ba lần, hóa thành một mảnh quang bay thẳng đến huyện thành Ôn Nhạc.

Diệp Dương Thành lộ ra nụ cười sáng khoái, vươn vai, ngẩng đầu gọi Viên Đình Đình:

- Được rồi, đi thôi.

Tám trăm thần sử đồng thời nhậm chức, thật sự gây sức ép thật lớn cho Dương Đăng Phi, cũng may hắn đã sớm có chuẩn bị, dự liệu được sau khi Diệp Dương Thành mở rộng khu quản hạt sẽ tìm nhân thủ xử lý, vì vậy lấy theo một chồng tư liệu thu thập sẵn sàng, vội vàng rời khỏi nhà.

- Qua thêm một tuần là có thể trở lại bên cạnh chủ nhân.

Lái xe trên đường lớn, Dương Đăng Phi nhìn thoáng qua chồng tư liệu bên cạnh, trên mặt lộ vẻ chờ đợi.

Từ sau khi Diệp Dương Thành tỏ ý sẽ triệu hồi nhóm thần sử đầu tiên như họ quay về cạnh hắn, chẳng những là Triệu Dung Dung, Tiểu Thương Ưu Tử, Sở Minh Hiền bọn họ thở ra một hơi, còn dùng tốc độ nhanh nhất huấn luyện thần sử mới, Dương Đăng Phi cũng không ngoại lệ, toàn lực làm đủ chuẩn bị công tác.

Mãi đến hiện tại, thân thể Trầm Vũ Phàm đã được hồi phục bồi dưỡng thật tốt, hoàn toàn có thể gánh vác giao tiếp thân xác, mà việc hiện tại Dương Đăng Phi cần làm, chính là nhanh chóng huấn luyện tân thần sử, ước chừng bốn ngày thuận lợi giao tiếp.

Chờ sau khi hoàn thành giao tiếp, Dương Đăng Phi còn phải lưu lại bên cạnh tân thần sử ba ngày, thẳng đến khi xác nhận sẽ không phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn mới có thể hoàn toàn rời khỏi thể xác Trầm Vũ Phàm, quay về bên cạnh Diệp Dương Thành chờ lệnh.

Lúc này Dương Đăng Phi cũng đã có suy đoán công việc của nhóm lão thần sử như mình là thế nào, theo số lượng thần sử tăng vọt, diện tích khu trực thuộc không ngừng mở rộng, Diệp Dương Thành sẽ để cho nhóm người mình thống nhất điều hành nhóm tân thần sử mới đến.

Trong sự hiểu biết của nhóm người Dương Đăng Phi, loại an bài này chính là tín nhiệm, là một loại thần quyền, là vinh diệu chí cao vô thượng, cho nên giờ phút này tâm tình của hắn hết sức phức tạp, lại vô cùng hưng phấn.

Nghĩ tới việc này, xe vừa chạy qua một cửa nhà hàng, vô tình ánh mắt hắn nhìn lướt qua nhà hàng kia...

- Di...

Không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật mình, bởi vì hắn vẫn duy trì tốc độ xe như trước nên rất nhanh không nhìn thấy nhà hàng kia, nhưng trên mặt Dương Đăng Phi hiện lên vẻ kinh ngạc khẽ kêu một tiếng.

Hắn thấy được hai dị nhân, chuẩn xác mà nói là hai dị nhân B cấp đang đứng đóng cửa nhà hàng vừa rồi, đôi nam nữ kia...lại thật sự là dị nhân!

Phát hiện này làm cho Dương Đăng Phi ngây người, trời ạ, chẳng lẽ những dị nhân kia thật sự không muốn sống nữa sao? Nơi này là phần mộ của dị nhân trong truyền thuyết, tuy nói thời gian đã qua không ngắn, nhưng mà...lực ảnh hưởng tuyệt đối không hề yếu bớt!

Lúc này lại có hai dị nhân B cấp nghênh ngang xuất hiện trên đường lớn...điều này ý vị như thế nào?

Dương Đăng Phi vừa lái xe vừa nhíu mày, hắn không có cảm giác gì với dị nhân, dù sao thực lực đôi bên quá chênh lệch, cho dù là dị nhân S cấp cực mạnh cũng chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi.

Mấu chốt là hai dị nhân kia chẳng lẽ mới hoạt hóa ra năng lực? Hay không tiếp xúc với vòng luân quần của dị nhân, cho nên không biết huyện Ôn Nhạc đại biểu cho điều gì đối với dị nhân?

Vô cùng nghi hoặc, trực giác nói với Dương Đăng Phi chuyện này không đơn giản như hắc tướng tượng, thậm chí...còn có thể vượt ngoài phạm vi dự liệu của hắc.

- Âm mưu quỷ kế sao?

Nâng tay phải sờ sờ cằm, vừa duy trì tốc độ xe như trước, lại lộ vẻ mặt tự hỏi, hồi lâu sau lẩm bẩm:

- Vẫn khoan đập cổ động rắn...

Hạ quyết tâm hoàn thành xong nhiệm vụ trước mắt, sau đó cùng hội báo cho Diệp Dương Thành, nghĩ vậy hắc khẽ lắc đầu, giẫm ga, thanh âm động cơ gầm rú, chiếc xe sưu một tiếng biến mất ở ngã tư đường...

Dương Đăng Phi cho xe chạy tới một rừng cây tùng ngoại thành huyện Ôn Nhạc, dừng xe bên đường cái, hắc cầm lấy chồng tư liệu mang theo tám trăm thần sử nhất giai đi vào trong rừng tùng, dừng lại trên một mảnh đất trống.

- Điều xuống đây đi.

Mở ra phần danh sách tư liệu, Dương Đăng Phi cũng không ngần ngại đầu mở miệng nói, đợi khi nhóm thần sử hạ xuống đất, tùy tay chỉ một người, nói:

- Người đi ủy ban tỉnh Giang Tây, mục tiêu là ủy viên tỉnh ủy Giang Tây, phó chủ tịch tỉnh Chu Chính Hồng, tiếp thể xác của hắc, tức khắc nhậm chức đi.

- Dạ!

Người kia tiến lên một bước cung kính khom người đáp, nâng hai tay tiếp nhận tư liệu trong tay Dương Đăng Phi, hóa thành một đạo lưu quang lao thẳng tới Giang Tây.

- Người cũng đi ủy ban tỉnh Giang Tây, mục tiêu là ủy viên tỉnh ủy, bộ trưởng tổ chức tỉnh ủy Lý Ngọc Mai, tiếp thể xác nhậm chức đi.

Dương Đăng Phi bình tĩnh phân phó.

- Dạ.

Nữ thần sử được điểm danh cúi đầu đáp, tiếp tài liệu lại phóng lên cao.

- Người cũng đi Giang Tây, ủy viên tỉnh ủy, phó chủ tịch thường vụ Tiểu Bao Đồng, tiếp thể xác lập tức nhậm chức.

- Dạ!

- Người đi ủy ban tỉnh An Huy, mục tiêu ủy viên tỉnh ủy, thư ký trưởng Lô Chiêm Cương.

- Dạ!

- Người đi ủy ban tỉnh Quảng Đông...

Lần này xử lý an bài nhân thủ thật thuận lợi, chưa đầy mười lăm phút Dương Đăng Phi đã sắp xếp xong chức vụ ủy viên tỉnh ủy các tỉnh.

Hoàn thành xong an bài trong ủy ban các tỉnh, tiếp theo là mấy đặc khu, thành phố trực thuộc trung ương.

Mấy tài liệu này hắc cũng đã sớm chuẩn bị xong hết thấy, chậm rãi tiến hành.

Mãi đến hơn sáu giờ sáng hôm sau Dương Đăng Phi mới hoàn toàn sắp xếp xong tám trăm thần sử mới, nhìn thoáng qua rừng cây đã trống rỗng, hắc lộ ra ý cười thoải mái, quay người rời khỏi.

- Điều đã an bài thỏa đáng sao?

Hơn bảy giờ sáng, Diệp Dương Thành nghỉ ngơi một đêm tinh thần thoải mái đã tu luyện xong Cửu Tiêu Thần Quyết, ngay khi hắc định vào Thần tộc chiến tu thuật không gian học tập Cửu Tiêu Thần Quyết tầng thứ hai, lại nhận được hội báo của Dương Đăng Phi.

Nghe được hội báo đã ổn thỏa an bài xong xuôi, hắc liền cười nói:

- Làm rất tốt, sớm giao thể xác cho người tiếp nhận, nhanh chóng trở về đi.

- Dạ, chủ nhân.

Dương Đằng Phi cung kính đáp, lại lên tiếng:

- Lão bộc còn có một việc hội báo với chủ nhân.

- Còn có việc?

Diệp Dương Thành ngăn người:

- Chuyện gì, nói đi.

- Sự tình là như vậy...

Hắn đem chuyện đêm qua mình nhìn thấy hai dị nhân B cấp trước cửa nhà hàng báo lại cho Diệp Dương Thành, nói tiếp:

- Lão bộc cảm thấy được chuyện này có chút quỷ dị.

- Hai dị nhân B cấp ở huyện Ôn Nhạc?

Diệp Dương Thành nhướng mày:

- Bọn hắn muốn chết sao?

- Đây cũng là điều mà lão bộc cảm thấy không ổn.

Dương Đằng Phi nói:

- Dị nhân vô cùng sợ hãi huyện Ôn Nhạc, nếu không đến đường cùng tuyệt đối sẽ không vào nơi này, cho nên...

Không biết vì sao Diệp Dương Thành chợt nhớ tới Lưu Tuyết Oánh, vừa nghĩ tới nàng, Diệp Dương Thành cau mày:

- Nhanh chóng an bài người đi điều tra rõ ràng.

- Dạ, chủ nhân.

Dương Đằng Phi cung kính đáp, sau đó chặt đứt liên lạc tâm linh.

- Dị nhân...Lưu Tuyết Oánh?

Diệp Dương Thành sờ sờ cằm, trong mắt hiện lên sát khí lạnh lẽo.

- Tốt nhất người nên an phận một chút cho ta, nếu không...hừ!

571. Chương 513: Tôi Là Cua

Trong một sân đua ngựa chiếm diện tích hai hecta nằm tại ngoại ô thành phố Louisville bang Kentucky nước Mỹ, một con ngựa màu lông đen nhánh đang chậm rãi tiêu sái trên bãi cỏ, một nhân viên công tác hơn bốn mươi tuổi đang nắm dây cương đi phía trước, một gã nam tử hơn bốn mươi đang cười trên ngựa thong thả đi tới.

Nhưng nhân viên công tác là người da trắng, mà người ngồi trên ngựa là một người Châu Á, dáng người hơi mập lùn, tuy rằng tư thế cưỡi ngựa thật quái dị, trên mặt lại lộ ra dáng tươi cười thích ý, tựa hồ thật hưởng thụ loại cảm giác này.

Đi bên cạnh nam tử Châu Á là một người da trắng chừng hai mươi tuổi, dùng Hán ngữ có vẻ quái dị nói:

- Trịnh, bang Kentucky là thành phố của loài ngựa nổi danh thế giới, mà trường đua này cũng nổi danh tại Kentucky, ông hẳn nên tin lời của tôi rồi chứ?

- Hull, tôi có khi nào đã nói qua, tôi không tin cậu đây?

Nghe thanh niên da trắng nói như vậy, nam tử Châu Á cười dài quay đầu:

- Chúng ta ký hợp đồng, cậu làm việc cho tôi, tôi trả lương cho cậu, nhưng hiện tại tôi cũng đã dự chi một năm tiền lương cho cậu rồi, chẳng lẽ làm vậy còn chưa tính là tin tưởng cậu sao?

- Nga, Trịnh, ông cũng biết tôi không phải ý tứ này.

Vừa nghe nam tử kia trả lời, thanh niên da trắng lộ vẻ cười khở, nói:

- Ý của tôi là...

- Được rồi, không cần giải thích.

Không đợi thanh niên da trắng nói hết lời, nam tử đã khoát tay cắt đứt lời hắn, nói tiếp:

- Hull, hiện tại cậu hẳn nên đi tìm một cô gái nóng bỏng cho tôi, chẳng lẽ cậu không cảm thấy tôi cưỡi ngựa một mình có chút cô đơn sao?

- Nha...Trịnh, ông thật là một người rất biết hưởng thụ.

Thanh niên hiểu được ý tứ của người kia, lập tức lộ vẻ hiểu ý, gật gật đầu:

- Yên tâm đi, làm bạn của ông...

- Không không không, cậu chỉ là người làm thuê cho tôi, người làm thuê, hiểu không?

Nam tử Châu Á khước mắt mang cười, nhưng lại nói ra lời không lưu chút mặt mũi:

- Chính là tôi trả tiền, cậu làm việc.

- Được rồi, được rồi, tôi chỉ là người làm thuê cho ông.

Thanh niên da trắng bất đắc dĩ nhún nhún vai, sau đó xoay người rời đi, nhưng vừa đi được vài thước hắn dừng chân quay đầu lại hô:

- Trịnh, ông cần cô gái bao nhiêu tuổi?

- Mười tám tuổi trở xuống, dáng người cùng khuôn mặt phải xinh đẹp.

Nam tử Châu Á cũng không quay đầu lại nói, ngồi trên lưng ngựa tiếp tục “cưỡi ngựa”.

Mà thanh niên da trắng nghe vậy nhún nhún vai, lẩm bẩm:

- Bộ dáng cùng dáng người đều phải đẹp, còn là mười tám tuổi trở xuống, giá cả không rẻ đâu...

- Hẳn không thiếu tiền.

Ngay khi thanh niên da trắng còn đang lẩm bẩm, sau lưng hắn đột nhiên truyền tới thanh âm một nam tử trẻ tuổi, ngữ khí xen lẫn sát khí lẫm liệt:

- Hiện tại hẳn thiếu chỉ là một cái mạng chó để tiêu tiền!

- Ah!

Thanh niên da trắng bị thanh âm vang lên bất thành linh làm hoảng sợ, vọt ra phía trước vài bước mới kinh hãi quay đầu lại, chợt thấy một nam tử trẻ tuổi người Châu Á đang đứng phía sau, hắn có chút chân chờ bất định:

- Anh...anh là ai?

- Anh chính là phiên dịch của hắn?

Nam tử Châu Á mặc bộ đồ thể thao màu trắng, có chút hăng hái đánh giá Hull, nghiêng ngả nói:

- Anh có biết hắn đang làm gì không?

- Không, không, không, ngài đừng hiểu lầm, tôi không phải phiên dịch của hắn, tôi chỉ là người làm thuê cho hắn tạm thời, tôi chỉ là người làm thuê mà thôi.

Hull bị ánh mắt của nam tử làm đáy lòng phát ra rét lạnh, vội vàng lắc đầu bác bỏ lời nói của đối phương, lắc đầu như trống bỏi.

- Tôi nghe hắn nói qua, hắn là một thương nhân thành công, hiện tại hắn đến Mỹ thả lỏng nghỉ ngơi, đúng vậy, hắn chính là nói như thế.

- Một gã thương nhân thành công?

Nghe câu trả lời của Hull, nam tử Châu Á chừng hai mươi lăm hai mươi sáu cười lạnh một tiếng:

- Hắn thật biết inh thêm áo khoác, chẳng qua lưới trời lồng lộng...

- Ô...

Ngay khi nam tử vừa nói được một nửa, ngoài trường đua ngựa vang lên tiếng còi xe cảnh sát dồn dập, nam tử Châu Á biến sắc, mà thanh niên da trắng lại lộ vẻ vui mừng.

Hull ngẩng phắt đầu nhìn xe cảnh sát đang chạy nhanh tới, vốn cảm giác mình gặp phải sát thủ lúc này Hull quá đổi vui mừng, nhưng khi ánh mắt hắn chuyển qua nam tử Châu Á...

- Di?

Vị trí kia đã không còn bóng người, Hull quét mắt nhìn quanh một vòng, trên trán tuôn mồ hôi lạnh.

Nam tử Châu Á kia đâu rồi? Hắn...sao hắn lại biến mất?

Đúng lúc này Hull chợt phát hiện, nam tử tên Trịnh mỗi ngày thuê hắn hai trăm đô la làm hướng dẫn viên kia, chính là mục tiêu của ba chiếc xe cảnh sát vừa xuất hiện!

Hull trở mắt nhìn ba chiếc xe cảnh sát gào thét vọt qua trước mắt mình, trong chớp mắt đã bao vây người họ Trịnh kia, chưa đầy một phút đã đem hắn lên xe cảnh sát, sau đó...

- Ô...

Trong tiếng còi xe cảnh sát vang lên, ba chiếc xe nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Hull.

- Đây...đây là...

Hull ngỡ ngàng nhìn theo phương hướng xe đi mất, trước tiên cảm thấy thương tâm vì đánh mất công tác, nhưng ngay sau đó chợt nhớ tới mình đã được dự chi một năm tiền lương, hắn chợt nở nụ cười, cười thật vui vẻ...

- Người Mỹ đang làm cái quỷ gì?

Nam tử Châu Á giờ phút này đang đứng sau lưng một gốc đại thụ, nhìn theo phương hướng xe cảnh sát biến mất nhú mày.

Sau một thoáng chần chờ, hắn rời khỏi trường đua, lên một chiếc xe máy theo dõi ba chiếc xe cảnh sát, cùng rời đi.

Chạy trên đường lớn suốt 300km, xe cảnh sát đã tắt còi xe, thập phần điệu thấp chạy về tới cục cảnh sát, dừng lại trong bãi đỗ xe, bảy tám cảnh sát áp giải họ Trịnh bị trùm bao đen trên đầu đi nhanh vào trong cục cảnh sát.

Hơn nữa thanh niên Hoa Hạ truy theo còn phát hiện, có một nam tử da trắng đứng ngay cửa cục cảnh sát, hơn bốn mươi tuổi, mặc đồ tây đen, đeo cà vạt đỏ.

Nhìn thấy cà vạt của nam tử kia, thanh niên Hoa Hạ không nhận được nhú mày, lẩm bẩm:

- CIA...bọn hắn rốt cục muốn làm gì?

Không nghĩ ra được thì phải nghĩ cách tìm hiểu rõ mục đích của bọn hắn, không thể trở mắt nhìn mục tiêu của mình bị người bắt đi đi? Nghĩ vậy hắn lái xe rời khỏi cục cảnh sát, phải nghĩ biện pháp trà trộn vào bên trong, hiểu rõ vì sao CIA phải bắt giữ tên kia.

Cùng lúc đó họ Trịnh vừa bị kéo khăn đen trùm đầu.

Về mặt của hắn hoảng sợ, vừa mở mắt liền nói:

- Tôi có văn kiện hợp pháp...

- Ha ha, Trịnh tiên sinh, hiện tại ngài hắn nên bảo trì trấn định.

Nhìn thấy biểu tình hoảng sợ của họ Trịnh, nam tử mặc âu phục đen cười dài ngắt lời của hắn, sau đó khoát tay với mấy tên cảnh sát ra dấu cho họ ra ngoài.

Hắn đi tới rót ly nước cầm trong tay cười nói:

- Văn kiện của ngài làm sao mà tới, chúng tôi đều có bản ghi chép, không cần ngài nhắc nhở chúng tôi, hiểu chưa?

Tiếng Hán ngữ thuần túy khiến họ Trịnh nước ngậm nước bọt, cười gượng hỏi:

- Ngài là...

- Ông có thể gọi tôi là...

Nam tử hí hóp mắt cười, lấy ra một tấm thẻ, nhoáng lên trước mặt họ Trịnh:

- Tôi là CIA!

- C...CIA...

Họ Trịnh chấn kinh, lập tức lâm vào sợ hãi khôn cùng, kinh sợ nhìn người kia, nhất thời cảm giác trời sập.

Vị kia nhìn thấy rõ ràng phản ứng của hắn, cười cười kéo ghế ngồi xuống:

- Như vậy Trịnh Kiến Cường tiên sinh, chúng ta hắn nên đi vào chủ đề rồi chứ?

Trịnh Kiến Cường thập phần gian nan nuốt nước bọt, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

Đối phương thật nhẹ nhàng hô ra tên mình, chẳng phải lai lịch của mình đã bị đối phương nắm trong tay?

Hắn lộ ra nụ cười còn khó xem hơn khóc:

- Đương nhiên, đương nhiên...nếu ngài có sự tình gì cần đến tôi, xin ngài tùy tiện phân phó...

- Ha ha, vậy tôi sẽ không khách khí.

Nam tử cười một tiếng, dựa lưng vào ghế thản nhiên nói:

- Dùng lời nói của người Hoa Hạ các người, tôi sẽ không vòng vo, trực tiếp nói thẳng.

- Đương nhiên đương nhiên...xin mời ngài nói, mời nói...

Trịnh Kiến Cường bồi cười, trong lòng đang rỉ máu...

572. Chương 514: Lại Dám Đụng Tới Miếng Thịt Của Ta!

!

- Mạn Ny, anh đã chuyển tiền vào tài khoản, bên em thuận lợi không?

Buổi chiều, Diệp Dương Thành gọi điện cho Lâm Mạn Ny, hắn đã chuyển qua thêm mười hai triệu, mà đăng ký trong hồ sơ cũng là quyền tiền nạc danh.

Nhận được điện thoại của Diệp Dương Thành, trong lòng Lâm Mạn Ny tuy vui mừng, nhưng nàng đang bị một đồng sự tình làm sứt đầu mẻ trán, chợt cười khổ nói:

- Thuận lợi thì thuận lợi, chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

Nghe ra tiếng cười khổ của nàng, Diệp Dương Thành không khỏi ngẩn ra, nhíu mày hỏi:

- Lại xảy ra chuyện gì sao?

- Cũng không phải chuyện gì lớn.

Lâm Mạn Ny thoáng chần chờ, cuối cùng vẫn mở miệng giải thích:

- Các huyện thị chung quanh huyện Tử Vân đều nổi danh là huyện nghèo khó cấp quốc gia, vừa nghe được tin tức chúng ta đến huyện Tử Vân, người lãnh đạo huyện thị...

Lâm Mạn Ny cũng không nói hết lời, nhưng Diệp Dương Thành hiểu được:

- Em đã đáp ứng sao?

Mạn Ny khẽ cắn môi, ân một tiếng lại giải thích:

- Nhưng em cũng không hoàn toàn đáp ứng, chỉ nói nếu điều kiện cho phép, quỹ từ thiện sẽ đến huyện của họ nhìn xem.

Lời hứa như vậy không khỏi có vẻ bề ngoài, nhưng Lâm Mạn Ny là hội trưởng, tự nhiên hiểu được vấn đề tài chính của quỹ hội, tuy rằng nàng rất muốn giúp, nhưng đứng trước sự thật nàng chỉ có thể lui một bước, làm yên lòng đối phương sau đó mới trù tính lại.

Hiển nhiên Diệp Dương Thành tương đối hài lòng với cách xử sự này của Lâm Mạn Ny, nàng cũng không phải người có tính cách tùy ý hứa hẹn, ít nhất đã trầm ổn hơn so với trước kia.

Nghe được lời giải thích của nàng, Diệp Dương Thành cười nói:

- Trả lời vô cùng xảo diệu, nhưng em làm như vậy xem như cấp cho họ hi vọng, dù sao cũng là người lãnh đạo một huyện, có thể không cần mặt đi cầu em, xem ra bọn họ thật sự là vì dân chúng trong huyện, nếu phần hi vọng này tan biến, nói không chừng họ sẽ oán trách em.

- Nhưng mà em cũng không có biện pháp...

Lâm Mạn Ny cảm giác thật ủy khuất, nói:

- Theo tài chính của quỹ hội chúng ta hiện tại, chỉ một huyện Tử Vân đã áp lực khá lớn, nếu còn tăng thêm huyện khác, cho dù bán cả công ty anh cũng không đủ đâu.

- Nha đầu ngốc, anh cũng không có ý tứ trách em.

Diệp Dương Thành bật cười, nói:

- Tóm lại chỉ tận hết lực lớn nhất của mình, giải quyết xong vấn đề của huyện Tử Vân, chuyện còn lại sau này tiếp tục thương lượng đi, dù sao cũng nên đi từng bước tốt hơn.

- Dạ.

Lâm Mạn Ny ân một tiếng, sau đó bên kia truyền ra thanh âm ồn ào, tiếp theo nghe nàng nói:

- A Thành, tài liệu đặt hàng được đưa tới, em phải đi nhìn xem.

- Được, em đi đi.

Diệp Dương Thành gật đầu đáp, sau đó cúp điện thoại.

Sắc mặt Diệp Dương Thành vốn đang cười a a chậm rãi biến thành bất đắc dĩ, đứng trên góc độ của hắn đương nhiên hi vọng hành động của quỹ từ thiện càng lớn càng tốt, đừng nói là các huyện thị chung quanh

huyện Tử Vân, mà là toàn bộ huyện nghèo khó trong nước, chỉ cần có đủ khả năng hân hoan nguyện ý ra tay làm việc thiện.

Nhưng vấn đề bây giờ là tài chính, nếu không nhanh chóng giải quyết chuyện khó khăn này, muốn làm cho quỹ từ thiện có thể lớn mạnh căn bản là giấc mộng xa vời không thể chạm tới.

Nhưng làm sao giải quyết vấn đề tài chính đây? Hoặc là nói, dựa theo biện pháp mình đã nghĩ trước đó mà tiến hành? Ngồi xuống sofa trong phòng khách, Diệp Dương Thành xoa cằm cân nhắc, có nên lập tức ra tay, đi giải quyết vấn đề tài chính của quỹ từ thiện đang gặp phải hay không?

Diệp Dương Thành nhớ được năm trước hắn làm cho chủ tịch công ty Vạn Bang, cũng là lão đại của Phủ Thủ bang Lưu Tồn Huy quyên góp cho quỹ từ thiện tổng hội Trung Hoa toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của hắn, lúc ban đầu Diệp Dương Thành nghĩ thầm sau khi số tiền kia được quyên góp, mình hắn có thể đạt được thật nhiều công đức huyền diệu.

Nhưng Lưu Tồn Huy đã quyên ra số tiền kia, lại không mang đến chỗ tốt gì cho Diệp Dương Thành, đến tận bây giờ hắn cũng không biết rốt cục là do nguyên nhân thâm phán thiện ác làm cho hắn không thu nhận được công đức huyền diệu, hay bởi vì tổng hội từ thiện Trung Hoa sau khi thu được số tiền lạc quyên thật lớn kia cũng không sử dụng khoản lạc quyên đi làm việc thiện?

Bất kể là kết quả như thế nào, đều đại biểu đem tiền quyên góp cho cơ cấu từ thiện khác rất có thể sẽ xuất hiện loại vấn đề như vậy, mà kết quả trực tiếp lại nghiêm trọng nhất chính là sau khi quyên ra số tiền kia lại không đạt được công đức huyền diệu.

Nhưng ngồi trên sofa suy nghĩ lại, Diệp Dương Thành cảm thấy được khả năng này không lớn, Lưu Tồn Huy bị thâm phán quyên ra toàn bộ tài sản, cùng việc hắn chủ động quyên tiền, lại tồn tại một tiêu chuẩn phán đoán không giống nhau.

Nói cách khác, số tiền quyên góp của Lưu Tồn Huy chỉ là uống phí, như vậy nếu Diệp Dương Thành tiếp tục quyên tiền đây? Có phải sẽ có một tiêu chuẩn phán đoán khác không?

Cùng lúc đó Phó Diệc Chi sắc mặt âm trầm ngồi trong phòng làm việc, cầm điện thoại cố gắng cưỡng chế lửa giận, nghe siêu cấp chiến sĩ bên kia điện thoại hội báo...

- Hiện tại Trịnh Kiến Cường đã bị CIA mang đi, đến ngân hàng Thụy Sĩ.

Nghe xong lời báo cáo, sắc mặt Phó Diệc Chi âm trầm, vỗ mạnh lên bàn làm việc, trầm giọng nói:

- Tiếp tục canh chừng, tùy thời báo cáo tình huống mới cho tôi.

- Dạ, thủ trưởng.

Bên kia điện thoại có tiếng đáp, sau đó cúp điện thoại, tiếp tục đi theo xe phía trước, theo dõi từng cử động của đối phương.

Phó Diệc Chi cúp điện thoại, cầm di động suy nghĩ hồi lâu, sau đó bấm một dãy số của ngành tình báo quốc gia, trực tiếp nói:

- Tôi là Phó Diệc Chi bên trung tâm xử lý sự kiện siêu nhiên, lập tức theo dõi chặt chẽ tham quan đã lần trốn qua cảnh nội nước Mỹ, phạm là có bất kỳ tình huống gì dị thường, lập tức báo cáo với tôi.

- Dạ, thủ trưởng.

Nhân viên ngành tình báo không dám chậm trễ lập tức hồi đáp, theo trực giác nhân viên kia cảm giác được đã xảy ra chuyện, hơn nữa còn là chuyện lớn.

Hơn bốn mươi phút sau, một phần tư liệu được ngành tình báo khẩn cấp đưa tới bàn công tác của Phó Diệc Chi.

Lúc này Phó Diệc Chi vội vã cầm phần tư liệu tình báo lật ra xem, sắc mặt đại biến, ném mạnh phần tư liệu lên bàn làm việc, cả giận nói:

- Đáng chết!

Sau đó Diệp Dương Thành liền nhận được điện thoại của Phó Diệc Chi, vào lúc này hắn đang ngồi trước máy tính xem xét tìm kiếm biện pháp có thể dùng điều động tài chính...

- Chuyện gì?

Tay trái cầm điện thoại, tay phải cầm chuột, ánh mắt hắn vẫn theo dõi màn hình vi tính.

- Phụ thân, bên Mỹ đã xảy ra chuyện.

Phó Diệc Chi hít sâu một hơi, dùng lời nói này đã hoàn toàn hấp dẫn lực chú ý của Diệp Dương Thành:

- Diệc Chi vừa mới xác nhận tin tức, cơ quan tình báo CIA Mỹ đã bí mật truy bắt tham quan bí thư thành ủy thành phố Quảng Châu Trịnh Kiến Cường.

- Trịnh Kiến Cường? Bắt giữ tham quan nước ta?

Diệp Dương Thành khó hiểu, không khỏi nhíu mày:

- Chính phủ Mỹ không phải luôn bao che tham quan Hoa Hạ sao? Sao vậy? Bọn hắn muốn thỏa hiệp?

Phó Diệc Chi lắc đầu thấp giọng nói:

- Phụ thân, nếu Diệc Chi không đoán sai, nước Mỹ bắt tham quan Hoa Hạ chúng ta chỉ sợ là vì tài chính đã bị bọn hắn cuốn đi.

- Cái gì?

Diệp Dương Thành bật dậy:

- Vì tài chính trong tay bọn hắn?

- Dạ.

Phó Diệc Chi gật đầu đáp:

- CIA chẳng những bắt tham quan của Hoa Hạ, đồng thời cũng bắt tham quan của các nước khác, hơn nữa bốn mươi phút trước đã đưa Trịnh Kiến Cường đến ngân hàng Thụy Sĩ, nếu Diệc Chi đoán không lầm, hiện tại bọn hắn đã hoàn thành xong việc chuyển khoản tài chính.

- Kháo!

Diệp Dương Thành nhin không được mắng to, bởi vì mục tiêu của hắn chẳng phải là dám tham quan đang lẫn trốn bên ngoài sao? Nước Mỹ...lại dám động miếng thịt của hắn, quả thật là ăn gan hùm mật gấu!

Được lắm, ta còn chưa đi tìm các người tính sổ đâu, các người lại dám trành đồ vật của ta...chán sống!

Trong lòng nảy sinh ác độc, hắn hỏi:

- Bọn hắn lấy số tiền kia làm gì? Biết không?

- Phụ thân không biết sao?

Phó Diệc Chi kinh ngạc.

Diệp Dương Thành nhíu mày:

- Nhanh chóng nói cho ta biết, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

573. Chương 515: Đi Trung Nam Hải Ngồi Một Chút

Hơn năm phút sau, cuối cùng Diệp Dương Thành đã hiểu rõ ràng đầu đuôi chuyện này, hơn nữa nếu nói tới chuyện này có liên quan tới hắn.

Hết thấy ngọn nguồn nằm ở sự kiện nước Mỹ liên tục chiến bại mà gây ra, chính phủ Mỹ gặp phải khủng hoảng tài chính, đây là tình huống mà toàn thế giới đều biết, hơn nữa không chỉ có nước Mỹ, trên thực tế đại đa số các quốc gia trên thế giới đều phải đối mặt cùng một vấn đề này, chỉ là mức độ nhiều hay ít mà thôi.

Người nào cũng biết chiến tranh là đốt tiền, mặc kệ kết quả cuối cùng là thắng lợi hay thất bại, đồng tiền đi ra không cách nào thu hồi trở về.

Đối với nước lớn như Mỹ mà nói, chiến tranh tiêu hao tuyệt đối là con số trên trời, nhất là sau khi toàn quân bị diệt, xây dựng lại quân đội, phát tiền tử cho thân nhân binh lính, đủ loại tiền trực tiếp kéo sụp tài chính Mỹ.

Vì thế nước Mỹ lựa chọn tiến hành quân diễn võ yên dân chúng, mặc dù sách lược cũ, nhưng là lựa chọn tốt nhất trước mắt, được rồi, quân diễn thì quân diễn.

Đổi lại cách khác mà nói, hiện tại nước Mỹ ít nhất phải gom góp một tỷ đô la mới có thể miễn cưỡng triển khai diễn tập quân sự đại quy mô lần này.

Quy mô quân diễn đã định ra, kế hoạch đã có, nhưng tài chính đâu? Tuy hiện tại có thể chi ra, nhưng nếu lấy ra số tiền kia, vậy những phương diện khác cũng cần tiền, lấy gì đi bổ khuyết? Lỗ hổng xuất hiện làm sao bù lại?

Nhưng lúc này lại không thể vay ngân hàng, một khi tin tức truyền ra, nói nước Mỹ muốn làm diễn tập quân sự còn phải vay ngân hàng...đừng nói vấn đề mặt mũi mất sạch, chỉ riêng bị dân chúng bất mãn đủ làm họ sứt đầu mẻ trán.

Kết quả là, bọn họ nhất trí quyết định, động thủ với những tham quan lén vào nước Mỹ tị nạn, những tham quan kia toàn thân đều là mỡ béo, cướp tiền của bọn hắn chỉ cần làm bí mật một chút, không ai nhảy ra nói được lời nào.

Nước Mỹ muốn làm quân diễn, Diệp Dương Thành không có ý kiến, nhưng muốn làm thì tự làm đi, mấy người đốt tiền, ta nhìn cũng vui đó thôi? Nhưng vì sao lại không biết phân biệt, đưa mắt nhìn vào đám tham quan đây? Tiền của bọn hắn bị các người ép khô, ta còn lấy gì ăn cơm?

Diệp Dương Thành tức giận, hung tợn nói:

- Dám cướp của ta một miếng thịt, ta sẽ cho người trả giá cả một con heo!

- A?

Nghe được câu hăm dọa của Diệp Dương Thành, Phó Diệc Chi thoáng ngậy ra, nói:

- Ý của phụ thân là...

- Trong những tham quan lén trốn qua Mỹ, kẻ có tiền nhất là tham quan Hoa Hạ đi?

Diệp Dương Thành nói:

- Mà đám cận bã kia lấy tiền, đều vơ vét từ mồ hôi nước mắt nhân dân Hoa Hạ đi?

- Dạ...

Phó Diệc Chi có chút cười khổ, nhưng vẫn gật đầu thừa nhận cách nói của Diệp Dương Thành.

- Như vậy tục ngữ có nói, lấy từ dân dùng cho dân, đám cận bã kia vơ vét nhiều mồ hôi nước mắt nhân dân như vậy, ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm tiêu điều, nhưng lúc này nước Mỹ còn muốn lấy tiền mồ hôi nước mắt nhân dân đi làm quân sự diễn tập gì đó.

Diệp Dương Thành híp mắt, nói:

- Số tiền kia, ta phải cầm lại sử dụng trên người nhân dân quốc nội chúng ta.

- A?

Phó Diệc Chi bị lời nói của Diệp Dương Thành làm sững sốt, sau đó vẻ mặt phấn khởi, gật đầu liên tục:

- Phụ thần nói rất đúng, số tiền kia quả thật nên lấy trở về.

Khăng định ý tưởng của Diệp Dương Thành, Phó Diệc Chi lại có chút chần chờ hỏi:

- Nhưng mà làm sao lấy số tiền kia trở về đây? Nước Mỹ lấy từ ngân hàng, nói trắng ra chính là một chuỗi con số, phụ thần cũng không thể...

- Ta lấy con số làm gì?

Diệp Dương Thành xuy cười một tiếng, nói:

- Nước Mỹ không phải đang vui tươi hơn hử lấy tiền sao, người đừng nói với ta người không biết kho bạc của chính phủ Mỹ nằm ở đâu!

Tiền trong ngân hàng Diệp Dương Thành cũng không có biện pháp lấy đi, một con số lớn như vậy chẳng lẽ còn muốn hần ngu ngốc đến quỳ rút tiền? Nếu không có biện pháp lấy tiền bằng con số, vậy rõ ràng tìm tới kho bạc chính phủ, trực tiếp lấy về!

- Kho bạc?

Nghe được lời nói của Diệp Dương Thành, Phó Diệc Chi nhất thời ngây người, ngạc nhiên nói:

- Phụ thần...ngài...ngài muốn cướp sạch vàng dự trữ của nước Mỹ?

- Đương nhiên, làm vậy có vấn đề gì sao?

Diệp Dương Thành nhướng mày.

- Đương nhiên có vấn đề.

Phó Diệc Chi có chút nóng nảy, tuy ngữ khí cung kính nhưng mang theo khẩn trương:

- Dù lấy được vàng tới tay, phụ thần dự định xử lý như thế nào?

Phải biết rằng mặc dù vàng là một loại đại biểu tài chính, còn là loại tài chính mạnh, đi tới nơi nào trên thế giới đều có tác dụng, nhưng một khi nước Mỹ bị trộm số vàng lớn, mức độ phiền phức thật sự không đơn giản.

Việc đơn giản nhất là, sau khi lấy được vàng tới tay, làm sao tiêu thụ đây? Trực tiếp đem ra ngoài dùng hiển nhiên là không được...

Diệp Dương Thành lại đưa ra phương thức đơn giản nhất:

- Người dùng danh nghĩa của ta, đem vàng bán lấy tiền mặt cấp quốc gia, cứ dựa theo một phần ba giá thị trường quốc tế mà tiến hành, nếu quốc gia không nuốt nổi số vàng kia, người đừng nói cho ta biết cả quốc gia cũng không thể nấu luyện lại số vàng này!

- Tôi...

Phó Diệc Chi phát mộng, một phần ba giá cả? Luyện vàng? Nghĩ đi nghĩ lại, đôi mắt hần tỏa sáng, gật mạnh đầu:

- Phụ thần nói rất đúng.

Số lượng vàng dự trữ của Hoa Hạ không đủ, bị trở ngại đủ nguyên nhân, số lượng vàng dự trữ luôn hạn hẹp, nếu Diệp Dương Thành thật sự lấy được, hơn nữa nguyện ý đem giá cả một phần ba bán lại cho quốc gia đổi tiền mặt...đây quả thật chính là khối bánh nóng lớn từ trên trời rơi xuống!

Diệp Dương Thành lấy được tài chính làm từ thiện, mà vàng dự trữ của quốc gia lại tăng lên, đây quả thật là mua bán song doanh, hơn nữa còn là mua bán không cần vốn, cho nên không tồn tại khả năng bị lỗ vốn.

Mà chính phủ một khi có được số vàng kia, cho dù phải chi một số lớn tài chính, cũng có thể thông qua việc luyện vàng hoặc những con đường khác đem vàng bán đi, gia tăng ngoại hối dự trữ cho quốc gia.

Tính toán như vậy, Diệp Dương Thành cướp sạch kho vàng của Mỹ là một chuyện cực tốt!

Mà chính phủ Mỹ nếu mất số vàng lớn kia, chỉ có thể nuốt trong bụng, chẳng những không dám tìm kiếm kẻ trộm, còn phải giấu diếm tin tức này.

Phó Diệc Chi hiểu thấu cả sự tình, liền gật đầu đáp:

- Diệc Chi hiểu được rồi.
- Mặt khác, người gởi lời nhắn với vài vị lãnh đạo trung ương.

Khi Phó Diệc Chi còn đang tự hỏi, Diệp Dương Thành cũng đang suy nghĩ một vấn đề, hắn làm ra một quyết định, nói:

- Hôm nào ta đi Trung Nam Hải ngồi một chút.
- A?

Phó Diệc Chi lại mộng, lúng túng nói:

- Phụ thân, ý ngài là...
- Thời cơ đã thành thực.

Diệp Dương Thành hít một hơi, nói:

- Công khai thân phận của ta trong phạm vi nhỏ, chẳng những sẽ không tạo thành phiền phức, thậm chí sẽ tăng thêm thật nhiều tiện lợi, ta tin tưởng bọn hắc hắc hiểu được đạo lý này.

Phương diện trước mắt chính là vì thân cách tăng lên cấp bậc, diện tích khu quản hạt không ngừng mở rộng, Diệp Dương Thành chỉ cần chờ tăng lên cấp mười một là có thể nuốt cả Hoa Hạ vào trong túi, nói cách khác, hắc đã trưởng thành, không cần lo lắng bên chính phủ sẽ làm ra hành động gì khiến cả đôi bên đều mất hứng.

Phương diện thứ hai, hắc muốn khuếch trương quỹ từ thiện Dương Thành, chỉ chờ sau khi Vương Tuệ Tuệ sinh xong công ty phải tiến vào giai đoạn trù bị, cho đến lúc này cần có chính phủ nâng đỡ cũng là một nhân tố mấu chốt.

Phương diện thứ ba, Diệp Dương Thành cảm thấy được ngay lúc này đem thân phận của mình công khai, khổng chế trong một vòng nhỏ hẹp, chỉ cần không bị tiếp tục tiết lộ, với hắc mà nói căn bản là có lợi mà vô hại, không cần lo lắng kiêng kỵ nhiều như trước kia, dù sao năng lực của hắc đã rành rành ra đó, nói khó nghe một chút, hắc căn bản không tin người lãnh đạo quốc gia đều là ngu ngốc, trở mặt với hắc, xui xẻo chính là bọn họ.

Ở phương diện thứ tư, quan hệ giữa hắc cùng Phó Diệc Chi sẽ không bị công khai, nói cách khác có Phó Diệc Chi trộn lẫn ở giữa, từng cử động của chính phủ không tránh được ánh mắt của hắc.

Phương diện thứ năm, hắc không thiếu thuộc hạ, tuy rằng còn trở ngại bởi thân cách cùng hạn chế điểm mấu chốt đạo đức, hắc không thể chiếm thể xác của chín vị lãnh đạo kia, nhưng không đại biểu hắc không xếp được thân sử vào bên cạnh bọn họ.

Nghĩ đến đây, hắc lại nói:

- Cứ quyết định thế đi, ta phải đi thu thập một chút, qua Mỹ ngắm cảnh du lịch.
- Dạ, phụ thân.

Thấy tâm ý của hắc đã quyết, Phó Diệc Chi cũng không dám tiếp tục phản bác, cung kính đáp ứng.

574. Chương 516: Thần Tộc Cường Hóa, Cấp Hai Trung Cấp!

, cấp hai trung cấp!

Khi Diệp Dương Thành tiến vào thần cách cấp bảy đã kích hoạt Tu Di Thần Quyền, mở một thứ nguyên không gian trong Cửu Tiêu Thần Cách, dùng tồn tại đủ các loại vật phẩm, lúc ban đầu Diệp Dương Thành thu vật phẩm hữu hiệu trong không gian bán kính ba thước, một khi vượt qua thì vô dụng.

Hơn nữa lúc mới bắt đầu, không gian mở ra chỉ cao chừng mười thước, hình vuông tiêu chuẩn, dung tích 1000m², nhưng cho tới bây giờ hắn đã tăng lên cấp mười, thứ nguyên không gian trưởng thành hơn không ít, tính tới trước mắt dung tích thứ nguyên không gian đạt tới 1.000.000m².

Mà phạm vi thu đồ vật hữu hiệu mở rộng đến bán kính 50m, nói cách khác, thứ nguyên không gian này là sự bảo đảm cho hành trình đến Mỹ của Diệp Dương Thành, không đến mức lúc đó không thể lấy hết kho vàng mà khó chịu.

Thu thập xong đủ loại vật phẩm đặt trong Cửu Tiêu không gian, đồng thời đem những vật không cần dùng bỏ ra ngoài, chuyến đi này hẳn chẳng những muốn ghé thăm kho vàng chính phủ Mỹ, nếu như tình huống cho phép...

Trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, nhìn lướt qua đủ loại vật phẩm đặt trên giường, Diệp Dương Thành lắc đầu, lẩm bẩm:

- Chuẩn bị sẵn đi, lần này gia muốn đi thu lợi tức...

Sau khi chuẩn bị xong hết thảy, hắn lại trực tiếp kích hoạt thần quyền cường hóa bản thân.

- Diệp Dương Thành: Thần tộc sơ cấp tứ giai, người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách, xác suất cường hóa thành công: cao.

Sơ cấp ngũ giai cường hóa cần 810.000 công đức huyền điểm hoặc linh lực; sơ cấp lục giai cường hóa cần 3.420.000 công đức huyền điểm hoặc linh lực; trung cấp nhất giai cường hóa cần 17.100.000 công đức huyền điểm hoặc linh lực.

Trung cấp nhị giai cường hóa cần 136.800.000 công đức huyền điểm hoặc linh lực; trung cấp tam giai cường hóa cần 1.641.600.000 công đức huyền điểm hoặc linh lực; trung cấp tứ giai cường hóa cần 29.458.800.000 công đức huyền điểm hoặc linh lực.

Hiện tại ngài có được 262.826.659 công đức huyền điểm, 2.010.500 thần nguyên, có muốn cường hóa đẳng cấp cao nhất là trung cấp nhị giai cường hóa, thỉnh lựa chọn cấp bậc cường hóa: sơ cấp ngũ giai, lục giai/ trung cấp nhất giai, nhị giai.

- Ta kháo!

Nhìn thấy nêu lên, Diệp Dương Thành khí huyết sôi trào, trong đầu ầm vang một tiếng, thiếu chút nữa tặc hắn té sấp.

Từ khi thần cách đột phá cửu cấp tới nay, Diệp Dương Thành rất ít đi quan tâm chuyện thu linh lực, nhất là từ sau khi thần nguyên không ngừng bạo tăng, hắn đã có tới 1 tỷ 200 triệu linh lực, theo hắn nghĩ đến nhiều linh lực như vậy, có dùng thế nào cũng đủ rồi đi?

Ý nghĩ này duy nghĩ mãi đến hôm nay nhưng sau khi nhìn thấy nêu lên, hắn lập tức tan nát cõi lòng...

Cường hóa trung cấp nhất giai chỉ cần 17.100.000 điểm linh lực, nhưng nhị giai lại cần tới 136.800.000 điểm linh lực, vậy còn miễn cưỡng có thể nhận, nhưng lên tam giai lại tăng lớn tới như vậy?

Càng kỳ quái nhất chính là, hiện tại Diệp Dương Thành chỉ đạt tới cấp mười, cực hạn cường hóa cao nhất là trung cấp tứ giai, mà làm cho hắn tan nát cõi lòng chính là cường hóa trung cấp tứ giai...lại lớn tới mức kinh khủng như thế!

Nhưng nhất định phải cường hóa, cho dù biết đốt tiền, hắn chỉ có thể cắn chặt răng, quyết tâm dùng khí thể chưa từng có từ trước tới nay xông thẳng về phía trước.

Nghĩ tới đây hắn hít sâu một hơi, nhịn đau đem trăm vạn thần nguyên chuyển thành linh lực, sau đó tổng số thần nguyên của hắn còn lại 1.010.500, mà linh lực đã có 530.609.632, nhìn vào còn có khá nhiều.

- Ai...

Nhìn số điểm linh lực của mình, Diệp Dương Thành bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể đem oán niệm trong lòng mình áp xuống, nói:

- Dùng linh lực, cường hóa trung cấp nhị giai.

Chưa đầy ba giây thời gian Cửu Tiêu Thần Cách chấn động vô cùng mãnh liệt.

Diệp Dương Thành cảm nhận được vô cùng rõ ràng, có một cỗ năng lượng vô cùng lạnh lẽo từ trong thần cách phóng thích ra, chảy khắp toàn thân của hắn.

Trong nháy mắt cảm giác lạnh lẽo biến mất, chỉ còn lại cảm giác vô cùng ấm áp truyền ra, hắn lập tức nhắm mắt lại sẵn sàng chuẩn bị.

Vài giây sau hắn đã ngủ thiếp đi, thân thể hắn bộc phát ra ngân quang chói mắt, nháy mắt bao phủ hắn lại như kén tằm, lẳng lặng trôi nổi trong phòng ngủ, lẳng yên tiến hành cường hóa.

Trong mê man Diệp Dương Thành cảm giác mình quay về trong bụng mẹ, tham lam hấp thu dinh dưỡng, vô thanh vô tức lớn dần.

Thời gian dần trôi qua, ba mươi sáu giờ sau đợi khi Diệp Dương Thành tỉnh lại, đã là hơn bốn giờ sáng.

Diệp Dương Thành trần trụi nhảy lên, kéo khăn tắm màu lam nhạt che phủ người, bước nhanh vào trong nhà tắm.

Đóng cửa phòng tắm, hắn nhìn vào trong gương tự nhủ:

- Sao không thay đổi gì đây?

Nhìn vào trong gương nửa ngày cũng không nhận ra điều gì, Diệp Dương Thành đành tra xét nêu lên trong đầu:

Diệp Dương Thành: Thần tộc trung cấp nhị giai, người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách.

Tốc độ chạy: 1680km/h.

Thời gian hạn độ lớn nhất: 360h.

Nhảy cao: 120m.

Lực lượng tay phải: 6880kg.

Lực lượng tay trái: 6320kg.

Năng lực đặc thù thứ nhất: nắm giữ hình thái chiến đấu Thần tộc cấp hai, sau khi biến thân hình thái chiến đấu trạng thái vật lý tăng trưởng 8%, biên độ công kích pháp thuật tăng trưởng 6%, trong năm phút lần đầu tiên biến thân hình thái chiến đấu ba phút không hao tổn linh lực, vượt qua ba phút mỗi giây tiêu hao 200 điểm linh lực, trong năm phút biến thân tiếp theo hình thái chiến đấu từ khi biến thân mỗi giây tiêu hao 50 điểm linh lực.

Năng lực đặc thù thứ hai: đạt được ba loại thi triển bí thuật Thần tộc pháp thuật, phân biệt là Liệt Diễm Thao Thiên, Băng Sương Thế Kỷ, Lôi Thần Chi Nộ, pháp thuật mạnh yếu phụ thuộc cảnh giới Thần Tu thuật của Thần tộc cao thấp, có thể theo việc thao tác năng lượng nguyên tố nhiều ít mà định ra, vô hạn, có thể tự do thi triển.

- Ha ha, số linh lực này đúng là không lãng phí.

Nhìn Cửu Tiêu Thần Cách cấp ra giải thích, Diệp Dương Thành vui vẻ nở nụ cười.

Ở trong lòng thầm tính toán, hắn cảm thấy được nếu mình oanh ra một đám, cho dù gặp xe tăng hạng nặng, phòng chừng cũng bị oanh thành mảnh nhỏ.

- Trang bị xong rồi...

Xem xét xong số liệu của mình, Diệp Dương Thành vươn vai, trên người phát ra tiếng vang răng rắc...

- Tắm rửa xong, nên đi qua Mỹ du lịch ngắm cảnh.

Khẽ lẩm bẩm, trong phòng tắm liền truyền ra tiếng nước chảy...

575. Chương 517: Kho Vàng Dự Trữ Ngân Hàng Liên Bang

- Ngài tổng thống, hiện tại chúng ta đã thu được 2 tỷ bảy trăm triệu đô la, bỏ qua 1 tỷ rưỡi đô la cần trong quân diễn, chúng ta ít nhất còn lưu lại hơn một tỷ đô la dùng chi tiêu mặt khác.

Bộ trưởng bộ tài chính mang theo ý cười trên mặt báo cáo thành quả hành động trong ba ngày qua, cảm khái nói:

- Những tham quan kia thật sự có tiền.

- Nhưng bọn họ giúp chúng ta giải quyết khẩn cấp, không phải sao?

Nghe được hội báo, tâm tình tổng thống tốt hơn rất nhiều, ba ngày qua lần đầu tiên lộ ra tươi cười, gật đầu nói:

- Bây giờ còn có bao nhiêu người không chịu phối hợp?

- Theo CIA truyền về tin tức, trước mắt còn có mười bảy con mồi còn ngoan cố chống lại, tài sản trong tay bọn hắc tổng cộng từ ba tới bốn tỷ đô la.

Bộ trưởng nhanh chóng đáp.

- Hơn mười con mồi đã có nhiều tiền như vậy?

Tổng thống kinh ngạc, nhìn nàng hỏi:

- Đều là người Hoa Hạ sao?

- Mười ba người Hoa Hạ.

Bộ trưởng hồi đáp:

- Tài sản của bọn hắc chiếm giữ 90% tổng số.

- Nghĩ biện pháp cạy miệng của bọn hắc.

Tổng thống cười sang sảng:

- Những người Hoa Hạ kia cũng thật có tiền, đúng rồi, cô nói chúng ta hắc nên cảm tạ chính phủ Hoa Hạ giúp chúng ta chi tiêu quân diễn hay không đây?

- Tôi nghĩ đúng vậy, ngài tổng thống.

Bộ trưởng lộ ra nụ cười thập phần vui vẻ.

Hai người nhìn nhau cười, một lúc sau tổng thống lại hỏi:

- Như vậy cô hắc nên đem tài chính phân phối xuống rồi đi?

- Như ngài mong muốn.

Bộ trưởng tài chính cười gật đầu, sau đó xoay người rời khỏi văn phòng tổng thống, khi nàng xoay người cũng không chú ý tới, nụ cười trên mặt tổng thống lập tức biến mất, hung hăng một quyền đập lên bàn làm việc.

- Phanh...

- Người Hoa Hạ chết tiệt, tôi sẽ cho các người trả giá thật nhiều!

Thanh âm rít gào trầm thấp vang lên trong văn phòng.

Khu Manhattan New York là trung tâm tài chính nổi tiếng thế giới, bởi vì khu Manhattan tồn tại một con đường chỉ rộng 11m mà chỉ dài một phần ba dặm Anh, mà con đường này có tên là Wall Street.

Nơi này tập trung những công ty kênh cào lớn nhất thế giới, đồng thời cũng là nơi giao dịch chứng khoán nổi tiếng New York, tòa lầu của ngân hàng dự trữ liên bang nằm ngay trên con đường này.

Ngồi trên con đường nhỏ hẹp kia, đã đem hình dáng của mình biến thành một ông già hơn bảy mươi tuổi, đang tự đắc thưởng thức phong tình nước Mỹ, Diệp Dương Thành kiên nhẫn chờ đợi giờ đóng cửa ngân hàng.

Trong tay Diệp Dương Thành cầm một chiếc muỗng cà phê, lộ ra một ít nụ cười.

Trên thực tế hắn đã xuất phát từ 27h trước, dựa theo tốc độ của hắn có thể nhanh chóng đến nước Mỹ, nhưng dọc theo đường đi tới, hắn chợt nhìn thấy một hòn đảo tràn đầy nam thạch không có một ngọn cỏ.

Sau khi cường hóa, lực lượng của hắn đột nhiên tăng trưởng, lúc đang tắm rửa không cẩn thận biến vôi hoa sen thành một đồng sắt vụn, lực lượng tăng cường nhưng hắn lại chưa kịp khống chế đúng mức độ thực lực của chính mình.

Khi hắn nhìn thấy hòn đảo, trong lòng vừa động dừng trên đảo tập luyện, suốt hơn hai mươi tiếng cơ hồ đã đem toàn bộ nham thạch trên đảo tàn phá một lần, cuối cùng mới thuận lợi khống chế được lực lượng hiện tại.

Nếu không khi hắn hoạt động trên đường phố, rất có thể gây ra hành động nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Diệp Dương Thành không khỏi có chút buồn cười, lắc đầu đưa mắt nhìn người đi đường bên ngoài.

Có chút bất tri bất giác, ba giờ thời gian trôi qua, sắc trời dần tối, màn đêm buông xuống.

- Đinh đương...

Cho tới lúc này, Diệp Dương Thành đưa tay nhấn nút màu đỏ trên bàn, đợi người phục vụ đi tới mới dùng Anh ngữ thật lưu loát nhẹ giọng nói:

- Tính tiền.

- Lại là một ngày nhàm chán buồn tẻ.

Một gã nam tử da đen khôi ngô hơn bốn mươi tuổi, mặc chế phục bảo an, ấn vào một cái nút điều khiển cửa lớn cao 2m7, nặng chín mươi tấn, nhìn thấy con đường hoàn toàn phong kín, hắn thở một hơi dài, lẩm bẩm:

- Những khối gạch vàng băng sương có gì đẹp...

Thông đạo bị phong tỏa, kho vàng hoàn toàn tiến nhập trạng thái phong bế, kiểm tra cửa lớn một phen, xác nhận không tồn tại vấn đề gì, bảo an da đen mới ngẩng đầu nhìn máy giám thị trên trần, sau đó hoa tay múa chân làm ra thủ thế như OK.

- Thông đạo sắp đóng cửa, thỉnh toàn bộ nhân viên rút lui trong vòng một phút, thời gian đếm ngược bắt đầu, 60...59...58...57...56...

Thanh âm điện tử băng sương vang lên trong thông đạo.

- Kho vàng chết tiệt, ngày mai tao trở lại thăm mày.

Bảo an da đen phỉ phỉ quần áo, bước nhanh về hướng thang máy cách đó không xa.

Khi hắn đi tới, giữa thông đạo sau lưng hắn lại có từng cánh cửa sắt nhanh chóng chui ra, hoàn toàn đóng cửa.

Chỉ tính riêng thông đạo dài chưa đầy ba mươi thước đã có thật nhiều cánh cửa sắt nặng nề ngăn chặn hơn nữa còn có thật nhiều biện pháp bảo an, khó trách từ ngày xây dựng kho trữ vàng, chưa từng phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng trên thực tế khi bảo an da đen đóng cửa, khi hấn rời đi chưa đầy ba phút thời gian, Diệp Dương Thành đã xuất hiện trong một hẻm nhỏ cách tòa lầu ngân hàng dự trữ liên bang chưa đầy 300m, trên mặt chứa đầy ý cười nghiền ngẫm...

- Những khối vàng đáng yêu, hãy chào tạm biệt ông chủ của các người đi.

576. Chương 518: Hôm Nay Không Phải Ngày Cá Tháng Tư!

!

Lúc chiều Diệp Dương Thành đã tính toán rõ ràng vị trí của kho vàng, nhưng vì bảo hiểm hấn vẫn đem chiều sâu dưới lòng đất từ 24m điều chỉnh thành 26m, nếu như vậy hấn cũng không cần lo lắng một lần thuần tức di động sẽ đem mình nhét vào dưới tầng nham thạch không thể động đây.

Đứng yên trong ngõ nhỏ hồi lâu, ánh mắt đảo qua đầu ngõ, xác nhận chung quanh không còn bóng người nào, Diệp Dương Thành hít một hơi, nói:

- Thuần Di thuật, đốt!

Linh lực phun ra, trong nháy mắt Diệp Dương Thành cảm giác thân thể mình phân giải thành vô số tiểu phân tử, bị một cỗ lực lượng cường đại thần bí lôi kéo, hư không biến mất ở địa phương vừa đứng khi này.

Ngay sau đó thân thể hấn lại dung hợp cùng nhau, trước mắt tối sầm, chờ khi hấn mở mắt thì đã xuất hiện ở vị trí dưới ngầm ngân hàng liên bang chừng 26m, không đợi hấn kịp thích ứng không gian tối đen chung quanh, một loại cảm giác nặng nề không thở nổi đã thổi quét khắp toàn thân của hấn.

Diệp Dương Thành biết đây là vì kho vàng đóng cửa, nhân viên công tác đã rút ra dưỡng khí trong kho vàng, nói cách khác đây cũng là một phương thức bảo hộ phi thường hữu hiệu, cho dù có cướp phải xông vào trong kho, nếu không có dưỡng khí cũng đủ chết ngay tại chỗ.

Nhưng loại thủ đoạn phòng ngự này không có tác dụng quá lớn đối với Diệp Dương Thành, tuy rằng hấn vẫn còn cần dưỡng khí hô hấp, nhưng nếu cần nín thở tám chín phút hấn vẫn đủ sức làm được.

Điều động lực lượng Cửu Tiêu phong tỏa hô hấp của mình, đứng trên sàn nhà đá hoa cương băng sương, Diệp Dương Thành nheo mắt chậm rãi đảo qua những “tiểu ngục giam” rậm rạp khắp cả kho vàng, ở bên trong kho vàng rộng chừng 100m² tổng cộng có 122 phòng nhỏ, từng phòng nhỏ chất đống hơn một ngàn thỏi vàng ánh vàng rực rỡ, xếp chồng chất lên như vách tường.

Dựa theo tư liệu tình báo mà Phó Diệc Chi cung cấp, bên trong căn phòng tối đen không thấy năm ngón này, ánh mắt Diệp Dương Thành chậm rãi đảo qua từng căn phòng nhỏ kia, nhìn thấy từng căn phòng nhỏ đều có đánh số, trong lòng mặc niệm:

- 18...19...20...21...

Cuối cùng ánh mắt Diệp Dương Thành chập chờn tập trung ở hàng rào song sắt phòng 31, 32, 33, 34, 35, 36, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, tuy rằng nơi này đều dùng dấu hiệu đánh số, nghiêm khắc giữ lại tin tức bí mật của khách hàng, nhưng vẫn không cách nào gạt được nhân viên đặc công nơi nào cũng có thể nhúng tay vào.

Từ phòng 31 đến phòng 36, chính là bốn trăm mười tấn vàng của chính phủ Mỹ đặt trong này, Diệp Dương Thành không chút chần chờ nhẹ nhàng nâng lên tay phải chỉ vào số vàng kia, nhẹ nhàng thì thầm:

- Thu cho ta!

Hơn ba vạn thỏi vàng dần dần biến mất, chưa đầy một phút đồng hồ Diệp Dương Thành đã đem bốn trăm mười tấn vàng của chính phủ Mỹ gửi trong ngân hàng liên bang cướp đi sạch sẽ, còn nhìn thoáng qua mấy căn phòng nhỏ trống tuếch, khóe môi mỉm cười, thấp giọng nói:

- Thuận Di thuật, đốt!

Ngay khi Diệp Dương Thành thuận lợi cướp sạch bốn trăm mười tấn vàng trong ngân hàng liên bang, tiêu sái rời đi, hai gã nhân viên bảo an phụ trách canh gác ngân hàng liên bang hoàn toàn không chút phát hiện, còn đang cười nói, thậm chí quay lưng về phía màn hình.

Chẳng những là hai nhân viên bảo an, thậm chí là quan chức cao tầng ngân hàng liên bang cũng không cho rằng kho vàng sẽ bị cướp sạch, từ năm 1924 cho tới bây giờ, suốt hơn 80 năm thời gian, kho vàng chưa từng bao giờ phát sinh bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Không ai cho rằng có người nào đi xuyên qua được tầng nham thạch, tiến vào trong kho vàng cướp đi sạch sẽ, thậm chí có người nói đùa, cho dù có cướp phải tránh thoát hệ thống an ninh vào trong, cũng chỉ có thể giương mắt mà nhìn những căn phòng nhỏ kia, bởi vì rào chắn của phòng nhỏ phủ kín đủ loại biện pháp cảm ứng, một khi va chạm vào, kho vàng sẽ tự chủ phòng ngự, một biện pháp đơn giản nhất chính là phóng khí độc, sau đó mở còi báo động.

Nếu đã có biện pháp bảo an như vậy mà vẫn còn bị trộm, đừng nói là cao tầng nước Mỹ không tin, cho dù là đem tin tức công bố ra ngoài, chỉ sợ phải đưa tới tiếng nghi ngờ thật lớn.

Đây là ngân hàng liên bang Mỹ đưa tới lòng tin nhiệm tuyệt đối ọi người, loại tín nhiệm không gì sánh kịp này được một cao tầng ngân hàng nói qua:

- Các quốc gia, tổ chức, cá nhân trên thế giới đem vàng đưa cho chúng tôi bảo quản, đây là tín nhiệm tối cao, vàng ngủ say trong kho dưới đất, phi thường an toàn.

Hai nhân viên bảo an vẫn cười cười nói nói, mãi đến hơn mười phút sau một gã nhân viên cảm thấy khát nước, quay người cầm ly nước trên bàn, ánh mắt vô tình đảo qua màn hình theo dõi, hẩn như bị điện giật cứng ngắc tại đó, ánh mắt đại ra, có chút không dám tin tưởng...

- Wright...Wright...

Nhân viên bảo an kia run rẩy thân hình, hẩn quay đầu lại nhìn nhân viên còn lại hô:

- Anh...anh qua xem...

- Locke, chẳng lẽ anh không nhìn thấy tôi đang xem nữ thần trong lòng tôi sao?

Nghe Locke kêu gọi, Wright đang xem tạp chí bất mãn đập hẩn một cước, nhưng ánh mắt cũng không nhìn lên màn hình mà nhìn qua Locke, nói:

- Anh có biết tôi chán ghét người khác quấy rầy trong lúc tôi đang xem tạp chí...

- Không...không phải...

Locke đã hoàn toàn nhìn thấy rõ cảnh tượng trên màn hình, nhưng hẩn vẫn không nguyện ý tin tưởng vào hai mắt của mình, run rẩy môi nâng lên tay phải chỉ vào màn ảnh, nói:

- Wright...Wright, có lẽ...có lẽ anh nên nhìn cái này một chút...

- Cái gì?

Wright không chút để ý lời của hẩn, quay đầu nhìn vào màn hình, ngay sau đó thân hình hẩn chợt cứng ngắc, sau đó đưa tay nhu nhu ánh mắt của mình, chậm rãi, sắc mặt của hẩn thay đổi, biến thành trắng bệch, không còn một tia huyết sắc...

- Tích ô tích ô...

Từ khi được trang bị cho tới nay, hệ thống báo động suốt tám mươi năm chưa từng được dùng qua phát ra một tiếng vang cảnh báo thê lương to rõ, nháy mắt xé rách cả không gian tối đen của tòa lầu ngân hàng dự trữ liên bang.

Tiếng cảnh báo to rõ vang xa khiến người còn ở trên đường Wall Street đều sôi nổi ghé mắt...

- Ngân hàng liên bang đang làm cái quỷ gì?

Một gã nam tử da đen mặc âu phục trắng mang cà vạt đủ màu sắc, trong tay cầm cặp công văn vàng nhạt dừng chân lại, nhứ mày nhìn phương hướng phát ra tiếng báo động, ánh đèn đỏ cảnh báo liên tục chớp lóe, nhìn người bạn bên cạnh hỏi.

- Chỉ sợ rằng có thượng đế biết được mà thôi.

Người đứng cạnh hắn là một nam tử da trắng mặc âu phục đen mang cà vạt đỏ nghe câu hỏi liền nhún nhún vai, chẳng hề để ý đáp:

- Có lẽ đang làm diễn tập nhằm chán gì đi.

- Thật rảnh rồi.

Nam tử da đen bĩu môi, xem thường tiếng cảnh báo vọng ra, thúc giục nói:

- Đi nhanh đi, đợi lát nữa ông chủ sẽ tức giận.

Nam tử còn lại gật đầu, hai người bước nhanh về hướng tòa lầu cách đó không xa, cũng không hề để ý tiếng cảnh báo phát ra từ tòa lầu ngân hàng dự trữ liên bang.

Trên thực tế không chỉ riêng bọn họ, cơ hồ toàn bộ những người nghe được tiếng cảnh báo đều cùng chung một ý tưởng như thế, sẽ không ai cho rằng báo động kia là thật sự, kho vàng bảo hộ thật kiên cố đã làm người ta tín nhiệm mù quáng, vì thế chỉ cho rằng đó là một lần diễn tập nhằm chán.

Ngay cả quản lý trực ban đêm nay của ngân hàng cũng nghĩ như thế.

- Nga, đám chính khách chết tiệt, thật sự muốn mạng!

Scott là một nam nhân mập mạp hơn bốn mươi tuổi, khi tiếng cảnh báo vang lên, hắn đang ở trong phòng làm việc làm một ít huấn luyện “giao tế” với nữ thư ký, ngay khi hắn đang ghen cứng sắp bùng nổ, tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên giống như chậu nước lạnh xối xuống tận xương làm hắn bình tĩnh.

Sắc mặt Scott thật khó xem mang theo bụng bia nhanh chóng đi về phòng giám thị, trong miệng lẩm bẩm mắng nhiếc kẻ đạo diễn buổi diễn tập hôm nay, đúng vậy, Scott đang cho rằng đây chỉ là tiếng cảnh báo diễn tập.

Làm cho hắn cảm thấy tức giận chính là cuộc diễn tập này không ai báo trước cho hắn biết, hắn cảm thấy bản thân bị đám chính khách kháo nghiệm, xem hắn có lập tức đuổi tới hiện trường diễn tập hay không mà thôi.

Nghĩ tới khả năng này, bước chân của hắn tăng nhanh hơn rất nhiều, tuy rằng hắn luôn mắng đám chính khách, nhưng không có nghĩa hắn không cần phần công tác này, cùng với...mức lương cao ở đây.

Rất nhanh hắn đã đi tới cửa phòng giám thị tại lầu tư, thanh âm tiếng mắng biến mất, mà biểu tình không kiên nhẫn cũng không thấy, chỉ còn lại vẻ nghiêm túc, Scott sửa sang lại một chút quần áo mới nâng tay gõ cửa, sau đó đưa tay đẩy cửa ra.

- Wright, Locke, có lẽ hai anh nên nói cho tôi biết nơi này rốt cục đã xảy ra chuyện gì đi?

Scott đi vào phòng giám thị, liếc mắt nhìn thấy hai người bảo an, trầm giọng hỏi.

- Quản...quản lý, đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn...

Nghe được thanh âm của Scott, Locke quay phắt người lại, sắc mặt trắng bệch nhìn Scott, môi run rẩy:

- Kho...kho vàng...

Hắn chỉ vào màn hình giám thị nói không ra lời.

Đến lúc này Scott mới cảm thấy được sự kiện này nghiêm trọng, bởi vì hắn hiểu rõ tính tình của hai nhân viên bảo an kia, nếu không có chuyện gì họ không thể nào thất kinh tới mức như thế.

Sắc mặt Scott biến đổi lớn, vọt tới vài bước xô hai người tách ra, hai tay chống lên mặt bàn, vừa nhìn lướt qua hắn liền cảm thấy sự tình không thích hợp, bởi vì trong màn hình không còn là đồng vàng rực rỡ, mà là một sàn nhà trống tuếch.

- Nha...chết tiệt!

Scott nâng tay vỗ trán tròn tròn mắt.

Nhưng dù sao cũng là một quản lý có kinh nghiệm, tuy rằng hiện tại tình thế nghiêm trọng, nhưng hắn rất nhanh làm ra phản ứng, rít gào:

- Ngu xuẩn, lập tức tắt đi báo động, có nghe hay không? Tắt đi báo động!

- Dạ...dạ phải...

Lúc này Wright mới phục hồi lại tinh thần, run rẩy gạt đầu, đưa tay nhấn nút liên tục mới tắt được còi báo động.

Sắc mặt Scott âm trầm nói:

- Hai anh ở lại nơi này, không được đi đâu hết!

- Tôi...

Sắc mặt Wright đột nhiên đại biến, mà Locke hoảng sợ quỳ dưới đất, khóc tang nói:

- Quản lý, chúng tôi...

- Có lời gì cần giải thích, trực tiếp nói với người của CIA đi.

Scott căn bản không cho hai người cơ hội biện giải, trực tiếp quay người ra khỏi phòng, mạnh mẽ đóng cửa lại.

Hiện tại hắn còn thật nhiều việc cần làm, trước tiên đuổi cảnh sát đang chạy tới ngân hàng, sau đó đem mọi chuyện xảy ra trực tiếp thông tri Nhà Trắng, tiếp theo...hắn cảm giác mình cần viết một phần báo cáo, đem chuyện số vàng bị mất trộm phải sạch quan hệ...

Tóm lại hắn thật không rảnh rỗi, mà Locke cùng Wright chỉ sợ phải đến chỗ CIA uống cà phê.

Nghĩ tới việc này hắn đi nhanh vào thang máy xuống lầu một.

Hơn ba phút sau, tổng thống đang ngồi trong phòng làm việc xem tư liệu bị một trận tiếng gõ cửa dồn dập làm bừng tỉnh:

- Phan phan phan phan...

Thoáng nhú mào, tổng thống nói:

- Vào đi.

Cửa bị đẩy ra, một nữ nhân hơn ba mươi dáng người nóng bỏng đi nhanh vào phòng, chính là thư ký của tổng thống, Emma.

- Ngài tổng thống...

Emma đóng lại cửa phòng làm việc, thoáng cúi đầu, run giọng nói:

- Ngân hàng...ngân hàng dự trữ liên bang...

- Cái gì?

Tổng thống cau mày.

- Mất...mất trộm...

Thanh âm của Emma như nói lắp.

- Cái gì!

Tổng thống thay đổi sắc mặt, bật dậy khỏi ghế, thất thanh:

- Emma, hôm nay không phải ngày Cá tháng tư, mời cô đừng nói chuyện đùa ngu xuẩn như vậy với tôi!

577. Chương 519: Đây Là Chuyện Đùa Quá Lớn Đi!

!

- Dạ, ngài tổng thống.

Emma run run, gian nan gật đầu nói:

- Hôm nay không phải ngày Cá tháng tư, Emma cũng không dám nói đùa với ngài, kho vàng ngân hàng dự trữ liên bang...thật sự mất trộm!

- Emma, cô cần phải phụ trách lời mình đã nói!

- đương nhiên, ngài tổng thống.

Emma cắn chặt răng, gật đầu nói:

- Kho vàng ngầm ở ngân hàng dự trữ liên bang, bốn trăm mười tấn vàng của chính phủ chúng ta đã bị cướp sạch không còn, hiện trường không hề lưu chút dấu vết, hiện tại bên ngân hàng đang điều tra máy giám thị...

- Cô...

Tin tức lại bị Emma khẳng định lần nữa, tâm tình tổng thống đang vui vẻ vì lấy được vài tỷ đô la nhưng hiện tại đã tối tăm, hẳn sẽ sở ngẩn người nhìn Emma, sau đó dần nén nổi bối rối trong lòng, nhẹ giọng nói:

- Không, kho vàng ngân hàng dự trữ liên bang thật an toàn, không có phát sinh mất trộm, cũng không có vàng bị đánh cắp!

- A?

Emma nghe vậy sửng sốt, ngơ ngác nói:

- Ngài tổng thống, ý của ngài là?

- Đây chỉ là một lần diễn tập nhằm chán, đúng rồi, vô cùng nhằm chán.

Ngài tổng thống nháy mắt suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng làm ra quyết định chính là đánh nát răng nanh nuốt vào bụng, hiện tại chính phủ Mỹ không thể tiếp tục bị tổn thương, nếu mọi người hay tin ngân hàng dự trữ liên bang bị mất trộm, đây chính là chuyện chết người!

Bất kể như thế nào phải hoàn toàn phong tỏa tin tức, quyết không thể tiết lộ ra ngoài, nghĩ tới đây tổng thống nói:

- Lập tức thông tri người phụ trách CIA đến gặp tôi, nhanh!

- Dạ, ngài tổng thống.

Emma tự nhiên ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, làm gì còn dám chần chờ? Nàng liền gật đầu quay người rời khỏi văn phòng tổng thống.

Emma vừa rời khỏi, vẻ trấn định giả vờ của tổng thống không còn cách nào bảo trì, trên mặt hẳn chợt lóe lên vẻ hoảng sợ, rất nhiều ý niệm nháy mắt hiện lên trong đầu của hắn.

Từ khi kho vàng ngân hàng dự trữ liên bang được xây dựng cho tới nay, luôn nổi danh phòng thủ kiên cố mà được tôn sùng, đã qua hơn tám mươi năm căn bản chưa từng xảy ra một lần bị cướp bóc, thậm chí người có ý định đánh cướp cũng chưa từng xuất hiện.

Nhưng bây giờ kho vàng được xem là “vĩnh viễn sẽ không bị mất trộm” đột nhiên xảy ra trộm cắp, tổng thống biết có thể làm cho Emma bối rối như vậy chỉ có thể là đại vụ án, mà hiện tại nước Mỹ phải đối mặt khủng hoảng tài chính thật lớn, một khi tin tức mất trộm bị tiết lộ ra ngoài...

Dân chúng khủng hoảng, ngân hàng đóng cửa, đô la cuồng ngã, danh dự quốc gia trượt thối, tỉ lệ thất nghiệp cả nước tăng cao...đây đều trở thành tai nạn sau khi tin tức bị tiết lộ.

Cho nên nói thế nào hấn cũng đành phải cắn răng kiên trì, đem tin tức mất trộm áp chế xuống, sau khi toàn diện phong tỏa mới bí mật điều tra tung tích kẻ trộm, tuy rằng mãi cho tới hiện tại hấn vẫn không thể tin kho vàng nằm sâu dưới lòng đất 24m làm sao có thể bị đánh cắp?

Chẳng lẽ toàn bộ hệ thống an ninh đều mất hiệu lực sao? Chẳng lẽ nhân viên bảo an ngân hàng đều ngủ gục sao? Không biết vì sao trong đầu hấn chợt hiện lên một thân ảnh, một ngân sắc thân ảnh...

- Nga, đáng chết!

Nghĩ tới người này, nhất thời hấn có chút trợn tròn mắt, có chút muốn phát điên, sợ hãi, người kia, chẳng lẽ đã đến nước Mỹ sao?

Diệp Dương Thành cũng không biết chuyện đã diễn ra sau khi hấn rời khỏi ngân hàng liên bang, dù sao vàng đã tới tay, hiện tại đang nằm trong Cửu Tiêu không gian của hấn.

Sau khi rời khỏi New York, Diệp Dương Thành dùng thuận tức di động xuất hiện tại thành phố Louisville ở bang Kentucky, nơi này là một mảng rừng núi rậm rạp cách thành phố chừng 50km.

Hấn thi triển tự nhiên chi đạo cùng Hành Không thuật, đứng trên trời cao 500m nhìn chăm chú vào khu trấn nhỏ diện tích 40km2 bao gồm sáu vạn dân cư, trên mặt chợt lộ nụ cười.

Nếu như nói ngân hàng dự trữ liên bang New York bị mất trộm bốn trăm mười tấn vàng sẽ tạo thành ảnh hưởng chỉ làm cho nước Mỹ đau đầu, như vậy trụ sở huấn luyện được xưng là nơi có lực lượng quân sự bọc thép trọng yếu nhất nước Mỹ, một khi nơi này phát sinh chuyện mất trộm...

Bởi vì nơi này chính là nơi đặt kho vàng ngân khố quốc gia Mỹ, chỉ tính riêng nơi này đã có 4570 tấn vàng, chiếm cứ hơn phân nửa tổng số vàng dự trữ của cả một nước lớn.

Hơn nữa nơi này còn có một kỵ binh đoàn cơ giới hóa đệ nhất nước Mỹ cùng sư đoàn bộ binh bọc thép, trong kho chẳng những có số vàng nhiều đến kinh người, còn cất giữ thật nhiều kỹ thuật vô cùng trân quý, những kỹ thuật kia chính là bảo tàng của nước Mỹ.

Ngoài ra nơi này còn là căn cứ nghiên phát kỹ thuật tác chiến bọc thép lục quân trọng yếu nhất, trong căn cứ nghiên phát này, có rất nhiều đồ vật mà Diệp Dương Thành cảm thấy thật hấp dẫn.

Lúc này khóe môi hấn mang theo dáng tươi cười, ánh mắt đảo qua khu căn cứ quân sự bên dưới, trong đầu hiện lên tư liệu tình báo về căn cứ quân sự bậc nhất này.

Rất nhanh hấn đã nhận ra vị trí của kho vàng, bên ngoài kho vàng là một hàng rào điện phòng trộm cao chừng 6m, quả thật không khó nhận ra.

Sau khi phát hiện được kho vàng, Diệp Dương Thành không hề do dự dùng Thuận Di thuật, thân hình sư một tiếng biến mất trên không trung...

Cùng lúc đó thiếu tướng Phillips, quan chỉ huy cao nhất căn cứ sắc mặt ngưng trọng đi ra phòng của mình, hô:

- Binh sĩ!

- Trưởng quan!

Hai gã binh sĩ vừa lúc tuần tra đi tới, nghe được tiếng gọi lập tức dừng chân kính lễ, chờ đợi mệnh lệnh của hấn.

- Thông tri mọi người, đêm nay đề cao cấp bậc phòng thủ đến S cấp, mọi người đều phải tham dự tuần tra.

Thiếu tướng Phillips đội quân mũ, thần sắc lạnh lùng truyền đạt mệnh lệnh.

- Phòng thủ S cấp?

Nghe mệnh lệnh, hai binh lính không khỏi ngây người, phải biết rằng S cấp là cấp bậc phòng ngự cao nhất, chưa từng bao giờ xuất hiện.

Mà bây giờ...lại đề cao tới S cấp? Nhận thấy được sắp có mưa gió nổi lên, sắc mặt hai binh lính nghiêm nghị kính lễ liền xoay người rời đi truyền đạt mệnh lệnh.

Rất nhanh cả căn cứ quân sự sáng rực như ban ngày, thật nhiều binh lính rời khỏi phòng, khẩn trương tuần tra.

- Nhanh nhanh nhanh...

Thiếu tướng Phillips đi trong căn cứ, lớn tiếng thúc giục binh lính, sắc mặt lạnh lùng làm cho các binh lính cảm nhận được không khí ngưng trọng, nhưng mà...

Phòng bị chặt chẽ như vậy, dù là con muỗi cũng không vào được kho vàng, còn có thể phát sinh được chuyện bị cướp đoạt hay sao?

Có thể sao?

578. Chương 520: Cho Bọn Hắc Gặp Quỷ Đi Thôi!

!

- Tuyệt không khả năng này!

Đi nhanh trong căn cứ, trong lòng thiếu tướng Phillips hiện lên ý nghĩ này, đánh chết hắc cũng không tin lại có cướp phỉ ăn gan hùm mật gấu, lại có can đảm đánh chủ ý với kho vàng nơi đây.

- Đám chính khách chết tiệt!

Nhìn thấy các binh lính vội vàng xôn xao, thiếu tướng Phillips không khỏi thấp giọng mắng một câu đám quan chức Nhà Trắng vừa gọi điện thoại cho hắn, đến hiện tại hắn còn nghĩ đó chỉ là một chuyện đùa!

Trong lòng đầy bất mãn, vẻ mặt Phillips vẫn lạnh lùng, sau lưng mang theo bốn tên lính thông qua tầng tầng nghiệm chứng, cuối cùng đứng trước cửa kho vàng lớn nhất quốc gia, hắn vừa đưa vào một loạt mệnh lệnh, hoàn thành xong trình tự nghiệm chứng vô cùng phức tạp...

- Nghiệm chứng thành công, ngài thiếu tướng Phillips, xin hỏi có mở ra kho vàng hay không?

Thanh âm nữ tính từ bàn điều khiển vang lên, Phillips bình tĩnh gạt đầu, đưa tay nhấn nút, đây là công tác mở cửa kho vàng.

- Khách khách sát...

Cánh cửa sắt nặng hai mươi bốn tấn truyền ra thanh âm đinh tai nhức óc, trong lòng cửa mở, Phillips thậm chí cảm thấy được mặt đất chấn động.

- Gặp phải phòng ngự thế này, ai có thể đột phá tiến vào cướp sạch kho vàng?

Nhận thấy được mặt đất chấn động, trong lòng Phillips cực kỳ tự tin tự hỏi một câu, ngay sau đó khi cánh cửa hoàn toàn mở ra, Phillips nhất thời trợn tròn mắt...

Căn phòng chứa vàng lúc này đã hoàn toàn trống rỗng...

Đại não thiếu tướng Phillips nhất thời ngây đại, hắn ngơ ngác nhìn kho vàng đã bị lấy đi sạch sẽ, trong đầu vang lên thanh âm nổ tung như sấm sét.

Thân thể Phillips lão đảo, miến cưỡng đứng vững vàng, hắn mang theo vẻ không tin, không cam lòng, tuyệt vọng phẫn nộ ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rít gào thê lương:

- Ah...thượng đế...không...

- Không?

Đã rời khỏi kho vàng, lúc này đi vào một kiến trúc cách kho vàng chừng hơn 300m, Diệp Dương Thành nghe được thanh âm tiếng gào thét kia, mang theo ánh mắt thập phần bí ẩn lắc đầu than thở:

- Vì sao đến bây giờ còn không nhận thức được sự thật đây? Nén bi thương đi...

Nói xong, Diệp Dương Thành ỷ vào tự nhiên chỉ đạo nghênh ngang đi vào tòa nhà cao ba tầng, chuyện cướp kho vàng chỉ là một sự bắt đầu.

Bên ngoài lúc này đã hỗn loạn, mà Diệp Dương Thành vẫn đang tìm kiếm đồ vật trong tòa nhà, nhìn thấy vật có giá trị, không quan tâm là kết sắt hay máy tính, toàn bộ đều bị hắn thu nhập vào trong Cửu Tiêu không gian.

Từ lâu ba vợ vết đến lầu một, lúc này Diệp Dương Thành mới ngạc nhiên phát hiện mình đã sai lầm thật lớn.

Bởi vì suốt mấy tầng lầu vừa rồi cũng chỉ là nơi làm việc hàng ngày, bởi vì cá lớn chân chính không phải ở nơi đó, mà là ở dưới lòng đất, hắn đi suốt mấy tầng lầu lại không gặp được một bóng người nào.

Mà khi hắn đi xuống thang lầu, đột nhiên một mặt tường nhìn thật bình thường lại đột nhiên mở ra, lộ một thông đạo, mấy tên lính cùng một nam tử mặc áo khoác trắng từ trong thông đạo đi ra ngoài...

- Giấu càng kín, càng đại biểu có giá trị.

Thấy một màn này, Diệp Dương Thành cười hắc hắc, thừa dịp vách tường còn chưa khép lại, sừ một tiếng đã lao vào trong thông đạo kia...

- Mau, phong tỏa, phong tỏa căn cứ!

Thanh âm thiếu tướng Phillips rít gào, hắn đang lâm vào hoảng sợ tận cùng, đang suy nghĩ đủ mọi phương thức bắt giữ cướp phỉ, nhưng trên thực tế hắn căn bản không biết kho vàng làm sao biến mất, cướp phỉ làm sao tiến vào kho vàng, thậm chí làm sao có thể lặng yên mang đi một kho vàng nặng hàng ngàn tấn?

- Đây không phải là thật, tuyệt đối không phải thật sự!

Hai mắt sung huyết, thần sắc đại ra, hắn rít gào truyền đạt mệnh lệnh, xoay người lại nhìn chằm chằm kho vàng trống rỗng, không ngừng lắc bả...

Một binh lính không nhận được thấp giọng khuyên nhủ:

- Ngài thiếu tướng, đây...chỉ sợ là sự thật...

Cùng lúc đó, Diệp Dương Thành đã đi xuyên qua thông đạo ngầm, thuận lợi tiến vào sở nghiên cứu, đây là một sở nghiên cứu có diện tích khoảng 800m², không gian bên dưới hoàn toàn sáng rực.

Khi Diệp Dương Thành đi vào nơi này, bên trong có hơn mười nam tử mặc áo trắng đang vây quanh một chiếc xe tăng tạo hình cổ quái thì thầm nói gì đó, hết thấy chuyện phát sinh bên ngoài tựa hồ còn chưa rơi vào trong tai của bọn họ.

Lúc này một gã nam tử áo trắng kích động hô:

- Cuối cùng thành công, trời ạ, toàn bộ số liệu hết thấy bình thường, đây là thành quả khiếp sợ thế giới!

- Đã hai mươi ba năm, ngày này rốt cục đã đến!

Một lão nhân mặc áo khoác trắng khó nén kích động run rẩy thân hình, nhìn xe tăng kiểu mới cơ hồ là thành quả công nghệ cao nhất của nước Mỹ, run run hô lên.

Thanh âm tiếng hô lần lượt vang lên khắp cả sở nghiên cứu ngầm dưới lòng đất...

- Chúng ta hẳn nên đem tin tức này báo cho thiếu tướng Phillips, sau đó chúng ta có thể lĩnh thưởng, chờ đợi ngài tổng thống tự mình tuyên bố ban thưởng cho chúng ta.

Một nữ nhân hơn bốn mươi tuổi đề nghị nói.

- Không sai, chúng ta hẳn nên báo cho thiếu tướng Phillips.

Mọi người đều đồng ý nói.

Rất nhanh, nhóm nhân viên nghiên cứu tâm tình kích động liền rời đi, rốt cục đã lấy được thành công, giờ này khắc này bọn họ cần tìm người cùng nhau hưởng niềm vui sướng, muốn nghe được lời ca ngợi hoa lệ nhất.

Kỳ thật bọn họ không hề hay biết, trong sở nghiên cứu ngầm cũng đang có một người lộ dáng tươi cười, nói:

- Cho bọn hắn gặp quỷ đi thôi...

579. Chương 521: Tổng Thống Strong Học Máu

- Cái gì? Xe tăng thiết giáp Dul88 nghiên cứu thành công rồi?

Philipps túm lấy bắp vai một gã nam tử mặc áo khoác trắng, vui mừng nhìn hắn, lớn tiếng hỏi.

Dul88 là thành quả nghiên cứu phát minh xe tăng thiết giáp kiểu mới số một của nước Mỹ, hao tổn của chính phủ gần ngàn tỉ Dollar, từ khi xác định phương án nghiên cứu đến hiện tại, đã trải qua hai mươi ba năm, trong thời gian hai mươi ba năm, mục tiêu nghiên cứu của xe tăng thiết giáp Dul88 đã trải qua mấy lần thay đổi trọng đại, toàn bộ phương án cũng có rất nhiều biến hóa, nhưng không nghi ngờ gì, xe tăng thiết giáp Dul88 tuyệt đối là kiệt tác thế giới, sự xuất hiện của nó, chắc chắn sẽ thay đổi toàn bộ thế giới.

Tuy nói chi phí của Dul88 cực kỳ cao, nhưng tựa hồ tập hợp toàn bộ những kỹ thuật tiên tiến nhất, tuyệt đối sẽ trở thành vũ khí chủ lưu trong chiến tranh “lực đối không” của lục địa tương lai, đối với điều này, phàm là người biết tồn tại của Dul88, đều không chút hoài nghi.

Chỉ một điểm này, cũng đủ làm thiếu tướng Philipps mừng rỡ, đã kích nạng do kim khóa bị trộm cũng hơi hóa giải một chút, hắn nặng nề gật đầu, lớn tiếng nói:

- Mau, dẫn ta đi xem, ta muốn tận mắt nhìn thấy nó ngay bây giờ.

Kim khóa bị trộm, Dul88 lại chính thức nghiên cứu thành công vào lúc này, chỉ cần trải một loạt kiểm tra điều chỉnh, một khi định hình, có thể tiến hành sản xuất số lượng lớn, đến khi đó, xe tăng thiết giáp Dul88 kiểu mới sẽ thay thế được xe tăng Abrahms hiện tại, trở thành xe tăng chủ chiến mới nhất của nước Mỹ.

Trong mắt thiếu tướng Philipps, xe tăng thiết giáp Dul88 sẽ là một vũ khí lực chiến kiểu mới, đỉnh cao của thế giới, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đủ để duy trì địa vị cường quốc số một thế giới của nước Mỹ chiến, sự xuất hiện của nó. . . chắc chắn sẽ rung động toàn thế giới.

Nhưng lúc này thiếu tướng Philipps đã quên mất một điểm cực kỳ trí mạng, đó chính là. . . chính phủ nước Mỹ đã cùng đường rồi, kim khóa dưới đất của ngân hàng dự trữ liên bang của New York bị cướp đi hơn bốn trăm tấn vàng, chuyện này đã là đã kích vô cùng trầm trọng, mà hiện tại, hơn bốn ngàn tấn vàng có tổng giá trị gần ngàn tỉ Dollar bị mất trộm. . . Nước Mỹ còn có thể lấy tiền ở đâu để trang bị xe tăng Dul88?

Phải biết rằng, càng là vũ khí cao cấp, chi phí cũng càng cao, hiện tại chi phí của một chiếc xe tăng chủ chiến Abrahms cao gần bảy trăm ngàn Dollar, còn loại xe tăng Dul88 kiểu mới có thể thay thế được xe tăng Abrahms phải tới hai tỉ Dollar.

Chi phí cao như thế, muốn trang bị đại quy mô, cái giá phải trả tuyệt đối là cao quá tưởng tượng, chỉ dựa vào tình hình tài chính hiện tại của nước Mỹ, muốn trang bị đại quy mô chỉ là ảo tưởng xinh đẹp mà thôi.

Nhưng thiếu tướng Philipps lại không thấy rõ điểm này, làm một quân nhân, hắn chỉ biết qua loa về tình hình tài chính của chính phủ, căn bản không biết quan hệ lợi hại trong chuyện này, hiện tại hắn chỉ nhìn thấy chiếc xe tăng có thể làm chấn động thế giới.

- Dĩ nhiên không thành vấn đề, thiếu tướng Philipps.

Nhìn thấy vẻ mặt ửng đỏ bởi vì kích động của thiếu tướng Philipps, một nữ nhân trung niên hơn 40 tuổi, mặc áo khoác trắng, mỉm cười gật đầu, đưa tay ra mời, tự tin nói:

- Ngài nhất định sẽ cảm thấy chán động vì nó.

- Hi vọng như thế.

Thiếu tướng Philipps nặng nề gật đầu, sau khi dẫn dò binh lính kiểm tra nghiêm ngặt Fort Knox, trong ánh mắt hồ nghi của hơn mười nhân viên nghiên cứu, bước nhanh về phía tòa nhà ba tầng cao hơn ba trăm thước, tâm tình của hắn rất kích động.

Rất nhanh, một nhóm hơn mười người đã đi tới tầng một của tòa nhà, sau khi xuyên qua một hành lang, đi tới lối vào của cơ sở nghiên cứu dưới đất, trên mặt tường nhìn như hoàn mỹ không tỳ vết, lộ ra một lối đi tối đen hẹp dài, mọi người nối đuôi nhau tiến vào.

- Nó là tập hợp của nhiều loại khoa học kỹ thuật cao cấp, tốc độ di động vượt xa xe tăng chủ chiến Abrahams hiện tại, hơn nữa còn trang bị hỏa lực dày đặc và cường đại, thiếu tướng Philipps, tôi tin tưởng ngài nhất định sẽ rất thích nó.

Một gã nam tử hơn năm mươi tuổi, mặc áo khoác trắng đi phía trước dẫn đường, vừa đi, vừa không quên giới thiệu ưu thế của xe tăng Dul88 kiểu mới cho Philipps.

Nhìn vẻ mặt tái nhợt, tràn đầy tự hào và tự tin, cũng không khó nhìn ra, hắn có lòng tin tuyệt đối đối với xe tăng thiết giáp Dul88 kiểu mới.

Còn thiếu tướng Philipps thì sao? Những nhân viên nghiên cứu càng vô cùng tin tưởng, hắn lập tức là có thể nhìn thấy xe tăng Dul88 tràn đầy mong đợi, cái này rốt cuộc là một loại vũ khí kiểu mới như thế nào mới dao động lòng người như vậy?

Ôm trong lòng mong đợi như vậy, đoàn người rốt cục xuyên qua lối đi ngăm đen và hẹp dài dưới đất, nhưng khi bọn họ một lần nữa trở lại cơ sở nghiên cứu, cảnh tượng xuất hiện trước mắt bọn họ, cũng khiến tất cả bọn họ trợn tròn mắt, kinh ngạc, thậm chí gần như phát điên. . .

- Trời ạ, xe tăng đâu rồi?

Trong cơ sở nghiên cứu dưới đất truyền ra một trận gầm thét thê lương bén nhọn, vị trí của chiếc xe tăng Dul88 trước đó, hiện tại đã hoàn toàn trống rỗng, không những thế, tất cả trang bị trong cơ sở nghiên cứu này cũng không cánh mà bay.

Để lại cho thiếu tướng Philipps và những nhân viên nghiên cứu chỉ là một cơ sở nghiên cứu rỗng tuếch . . .

- Phụt. . .

Có mấy người không chịu nổi đả kích khổng lồ như thế, nhất tề phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bất tỉnh trên mặt đất. Còn thiếu tướng Philipps vốn ôm đầy mong đợi thì thống khổ nhắm hai mắt lại:

- A. . . Chết tiệt, ta nên nghĩ tới chuyện này, lẽ ra ta nên nghĩ tới chuyện này.

Một kim khối lớn như thế, chứa hơn bốn ngàn tấn vàng và các loại tài liệu kỹ thuật vô cùng quý giá, ngay cả một kim khối lớn như vậy cũng bị lấy sạch, huống chi là một cơ sở nghiên cứu nhỏ bé này?

Thiếu tướng Philipps không học máu, nhưng hắn vẫn hôn mê, sau khi liên tục lui lại mấy bước, lão đảo ngả nhào trên đất, không biết nói gì. . .

Cùng lúc đó, kẻ đã cướp sạch kim khối và cơ sở nghiên cứu vũ khí quân lực chiến đang tự đắc thưởng thức Whiskey và thức ăn trước mặt, trên mặt tràn đầy nồng hậu nụ cười.

Lúc này chính phủ nước Mỹ sẽ lo lắng như thế nào? Ngân hàng dự trữ liên bang New York bị mất trộm, có lẽ còn có thể giấu diếm tất cả mọi người, dù sao liên lụy đến số lượng vàng vàng chỉ hơn bốn trăm tấn, nhưng Fort Knox thì sao? Hơn bốn ngàn năm trăm tấn vàng, chiếm cứ hơn phân nửa tổng lượng vàng dự trữ của nước Mỹ.

Mặc dù địa điểm bị cướp sạch là một trong những căn cứ quân sự trọng yếu của nước Mỹ, được xem là một trong những chỗ an toàn nhất của nước Mỹ. Nếu chính phủ nước Mỹ phản ứng kịp thời, có lẽ vẫn có thể giấu diếm tin tức kim khối bị trộm trong thời gian ngắn, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ ra.

Cho dù chính phủ nước Mỹ có thể giấu diếm dân chúng trong nước, nhưng đối mặt với những nhân viên đặc công chỗ nào cũng nhúng tay vào của nước khác thì sao? Nhiều binh sĩ như vậy biết tin tức kim khối bị trộm, phong tỏa nhất thời, nhưng không thể phong tỏa được cả đời.

Nếu tin tức kia rơi vào trong tay tổ chức tương tự trụ sở thì sao, e sợ thiên hạ bất loạn, bọn họ chắc chắn sẽ lập tức công bố tin tức này cho toàn thể giới?

Chính phủ nước Mỹ vì chuyện kim khối mất trộm mà chịu đả kích nghiêm trọng, mặc dù tận đáy lòng Diệp Dương Thành không muốn tạo thành ảnh hưởng oanh động quá mức, để tránh đưa đến khủng hoảng tài chính... nhưng nói đi cũng phải nói lại, chuyện đã làm rồi, vàng cũng đã tới tay rồi, kêu hấn trả lại hiển nhiên là chuyện không thể xảy ra.

Cho nên, Diệp Dương Thành dứt khoát từ bỏ, dứt ra khỏi chuyện này, xem xem chính phủ nước Mỹ rốt cuộc có bao nhiêu khả năng, có thể giữ được bí mật chuyện kim khối bị mất trộm hay không? Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Dương Thành không được nhin nhếch miệng mỉm cười. . .

Dựa theo ý tứ của hấn, số vàng vốn thuộc về nước Mỹ sẽ rất nhanh biến thành vàng dự trữ của Trung Quốc, còn cái giá chính phủ Trung Quốc phải trả chỉ bằng một phần ba giá thị trường mà thôi.

Nhưng chớ xem thường giá tiền một phần ba này, phải biết rằng, Diệp Dương Thành làm chuyện mua bán không vốn, hơn nữa phải để chút vàng để dành rời khỏi tay, con số mấy ngàn tấn vàng quả thật có chút dọa người.

Phải nhanh chóng đổi số vàng này thành tiền mặt, dùng để hoạt động quỹ từ thiện Dương Thành, nhất định phải nhanh chóng phải lấy ra một số lượng lớn tiền mặt, hiện tại trong tay Diệp Dương Thành có khoảng năm ngàn tấn vàng, dựa theo trị giá thị trường trước mắt tính toán, tổng giá trị của năm ngàn tấn vàng này vượt qua hơn một trăm tỷ Dollar, cho dù chỉ có một phần ba, số tiền mặt gần bốn mươi tỷ Đô-la, cũng là một khoản tài phú cực kỳ kinh người rồi.

Mặc dù quan niệm đối với tiền bạc của Diệp Dương Thành cực kỳ nhạt nhẽo, nhưng cũng sẽ không cự tuyệt một khoản tài chính lớn như vậy, sau khi có khoản tiền này một, bất kể là phát triển sự nghiệp từ thiện, hay là tạo dựng kế hoạch công thương nghiệp đại quy mô sắp bắt đầu mấy tháng sau, số tiền kia đều sẽ đưa đến tác dụng khó có thể lường được.

Hơn nữa hấn còn có xe tăng thiết giáp Dul88 kiểu mới cùng với đại lượng tài liệu kỹ thuật cực kỳ trân quý bắt được trong kim khối. . . Nói tóm lại, Diệp Dương Thành có thể nói là vô cùng hài lòng với hành trình đến nước Mỹ lần này của mình.

Sau khi giải quyết vấn đề đối bụng trong một nhà hàng, thừa dịp trời tối rời khỏi nhà hàng, sau khi xác định phương hướng của Trung Quốc, Diệp Dương Thành tiến vào một hẻm nhỏ gần nhà hàng, mặc niệm một tiếng “Thuấn di thuật”, biến mất tại chỗ. . .

Dựa theo tính toán của Diệp Dương Thành, nếu như chuyến đi này thuận lợi có thể trở về Trung Quốc trong vòng bốn giờ, hơn nữa, trong bốn giờ này còn bao gồm một canh giờ du lịch ngắm cảnh.

Diệp Dương Thành từ trước đến giờ luôn chú trọng kết hợp lao động và nghỉ ngơi, nên khi bận rộn quyết không nghĩ tới những vấn đề khác, còn khi nghỉ ngơi cũng sẽ không suy nghĩ nhiều đến những chuyện khác.

Khi Diệp Dương Thành đang bắt đầu hành trình trở về nước, hấn cũng không biết, sau mấy phút hấn rời khỏi nhà hàng, trong Nhà Trắng nước Mỹ, Tổng thống Strong đã học máu.

Đúng vậy, Tổng thống Strong thật sự học máu, nói đúng ra, sau khi hấn nhận được tin tức kim khối Fort Knox bị mất trộm lão đảo muốn ngã, tiếp theo lại nhận được nước Mỹ hao tổn của cải gần ngàn tỉ Dollar, cuối cùng xe tăng thiết giáp Dul88 kiểu mới sau hai mươi ba năm mới nghiên cứu thành công bị lấy trộm, thậm chí ngay cả tất cả khí giới, tài liệu, bản thảo kế hoạch trong cơ sở nghiên cứu dưới đất sở đều bị lấy trộm. Hấn không thể không... học máu.

Kim khối của Fort Knox không giống với kim khối của ngân hàng dự trữ liên bang New York, bởi vì trong ngân hàng dự trữ liên bang New York chứa đựng số vàng, có 95 % là đến từ thế các quốc gia, tổ chức và cá nhân trên giới, trong đó bao gồm cả số vàng của chính phủ Trung Quốc dự trữ trong kim khối của ngân hàng dự trữ liên bang New York.

Cho nên nói, kim khối của ngân hàng dự trữ liên bang New York mất trộm, đối với lượng dự trữ vàng khổng lồ của nước Mỹ mà nói, không thương tổn quá lớn, nhiều lắm cũng chỉ khiến nước Mỹ một trận bể đầu sứt trán.

Nhưng kim khối của Fort Knox là một trong những kim khối dự trữ chủ yếu của nước Mỹ, cũng là quốc khố của nước Mỹ, số vàng trong đó, cho dù là một khắc đều có dấu hiệu của nước Mỹ.

Hiện tại thì sao, tên trộm xuất thần nhập quỷ kia không chỉ cướp bóc kim khối của ngân hàng dự trữ liên bang New York, thậm chí trong thời gian ngắn ngủi sau đó nửa giờ, vượt qua hàng ngàn cây số, một hơi cướp sạch cả kim khối Fort Knox, vàng, tài liệu kỹ thuật...đều bị hãn cướp sạch.

Chuyện này há lại chỉ dả thương gân động cốt? Đây quả thực là muốn chết.

Tình huống khiến cho hãn cảm thấy khó có thể tiếp nhận nhất chính là, công trình nghiên cứu xe tăng thiết giáp Dul88 hao phí của nước Mỹ gần ngàn tỉ Đô-la, cuối cùng sau hai mươi ba năm tâm huyết vừa vận thành công, lại cũng bị lấy trộm, không chỉ như thế, kẻ trộm thậm chí cũng không buông tha ngay cả sọt rác, giẻ lau, cây chổi trong trụ sở.

Lệ rơi đầy mặt.

Tâm huyết suốt hai mươi ba năm, đại biểu cho thành quả đỉnh cao khoa học kỹ thuật của nước Mỹ, lại dễ dàng bị người khác lấy mất, hạng mục nghiên cứu mà chính phủ nước Mỹ ra sức ủng hộ, cuối cùng lại trở thành vật trong túi người khác.

Hơn nữa. . . đến hiện tại, thân phận của kẻ trộm chỉ dừng lại ở giai đoạn suy đoán, căn bản không cách nào xác định là người nào đánh cắp những thứ này, mặc dù, tổng thống Strong có chín mươi phần trăm nắm chắc, khẳng định thân phận của kẻ trộm.

Nhưng. . . Cho dù biết thân phận của kẻ trộm thì làm thế nào đây? Căn cứ của quân Mỹ ở Yokosuka, ở quần đảo Okinawa, kế hoạch tác chiến đổ bộ lên Okinawa, cùng với. . . thông qua vệ tinh quân sự đã bắt được hình ảnh. . . Đối mặt với đối thủ vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết như vậy, biết thân phận của hãn có thể làm gì chứ?

Ai có thể tìm hãn đòi vàng? Người nào. . . có thể tìm hãn? Ai dám tìm hãn?

Nghĩ đi nghĩ lại, cảm giác duy nhất lưu lại trong hãn chính là bức bối, bức bối đến mức học máu.

Strong vô lực ngồi trên ghế làm việc, trước ngực áo sơ mi trắng đã bị máu tươi nhuộm đỏ, ánh mắt đờ đẫn nhìn chăm chú lên trần nhà, cảm giác lúc này bóng đèn trên trần nhà cũng có vấn đề, tựa hồ đang cười nhạo hãn vô năng, chột lóe chột lóe. . .

- Thượng đế vạn năng.

Sắc mặt Strong không còn chút máu, rù rì nói:

- Chẳng lẽ, ngài thật sự đã vứt bỏ tín đồ thành kính nhất của ngài sao. . .

Bên trong phòng làm việc hoàn toàn im ắng, căn bản không có ai trả lời câu hỏi của Strong.

Lúc này, cửa phòng làm việc chợt vang lên tiếng gõ cửa, đồng thời nữ thư ký Emma vẽ mặt tiều tụy tiến vào phòng làm việc của Strong, nhìn thấy Strong học máu, Emma nhẹ cắn môi, thấp giọng nói:

- Tổng thống, phòng họp đã chuẩn bị xong, ngài. . . cần thay y phục không?

580. Chương 522: Cướp Sạch Là Có Ý Gì?

Hơn mười phút sau, Strong thay một chiếc áo sơ mi sạch sẽ, cũng không mặc áo khoác tây trang, dẫn theo nữ thư ký Emma vội vã chạy tới phòng họp nội các bên trong Nhà Trắng, lúc này, phàm là thành viên nội các có thể chạy tới đây, đều có vẻ mặt ngưng trọng ngồi bên cạnh bàn hội nghị.

Nhìn thấy Strong mang theo nữ thư ký Emma đẩy cửa đi vào, Quốc vụ khanh Fisher lập tức đứng dậy, vô cùng lo âu hỏi Strong:

- Tổng thống, kim khố của ngân hàng dự trữ liên bang New York và kim khố của Fort Knox, thật sự bị đạo tặc lấy sạch sao?

Bởi vì chuyện này phát sinh cực kỳ nhanh chóng làm cho người ta hoa mắt, khiến chính phủ nước Mỹ căn bản không kịp phản ứng, cộng thêm chuyện phong tỏa nhân viên khắp nơi, khiến bên trong Nhà Trắng, ngoại trừ nữ thư ký Emma và phó Tổng Thống Agustin, những thành viên nội các còn lại tạm thời cũng chỉ biết chuyện hai kim khố bị mất trộm, nhưng tình huống cụ thể còn phải đợi Tổng thống Strong tới đây, sau đó mới có thể tiến hành tìm hiểu.

Lúc này, phó Tổng thống Agustin cũng không ở trong nước, cho nên, con đường đạt được tin tức chính xác giữa các thành viên nội các cũng có vẻ tắc nghẽn.

Lúc này nhìn thấy Strong tiến vào, bọn họ dĩ nhiên vội vàng mở miệng hỏi thăm, dù sao cũng là kim khố chứ không phải kho lúa một quốc gia, nó sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến ổn định thị trường trong nước cùng với danh dự của quốc gia trên trường quốc tế.

Vật tư chiến lược trọng yếu như thế, một khi xảy ra vấn đề. . . Bọn họ căn bản không dám nghĩ tới, bởi vì. . . đó thật sự là chuyện thật sự đáng sợ, có thể xem là một cuộc đại tai nạn.

Dưới cái nhìn soi mói và khấn trương của các quan viên nội các, mặc dù Strong đã phun ra vài ngụm máu, sắc mặt có vẻ nhợt nhạt, nhưng cũng không có nguy cơ bất tỉnh, hấn nặng nề gật đầu, nói:

- Bốn trăm mười một tấn vàng thuộc về chúng ta trong kim khố của ngân hàng dự trữ liên bang New York đều bị cướp sạch.

- Trời ạ, điều này sao có thể?

Quốc vụ khanh Fisher khiếp sợ kinh hô, trên đầu nhất thời hiện ra mấy dấu hỏi lớn, hấn hỏi tiếp:

- Kim khố nằm ở phố Wall, chẳng lẽ đám cảnh sát tuần tra đều là người mù hay sao? Chẳng lẽ trong kim khố được xưng là con kiến cũng bò không ra, tất cả hoạt động bảo vệ đều chỉ là đồ trang trí hay sao? Chẳng lẽ. . .

Mới nói được phân nửa, Fisher hơi có chút định thần trở lại, hấn kinh ngạc nhìn tổng thống Strong, khó khăn nuốt nước miếng, khô khốc nói:

- Tổng thống, ngài. . . Ngài mới vừa nói. . . hơn tám nghìn tấn vàng dự trữ trong kim khố của ngân hàng liên bang, chỉ có bốn trăm mười một tấn vàng thuộc về chúng ta bị lấy mất? Nói cách khác....

- Người đoán không sai.

Sắc mặt Strong khó coi gật đầu, đáp:

- Chỉ mất vàng của nước ta, còn vàng của những nước khác trong kim khố không mất một xu.

- Chuyện này. . .

Sau khi suy đoán trong lòng chiếm được đáp lại và khẳng định của tổng thống Strong, mọi người không khỏi há to miệng, mở to hai mắt nhìn nhau.

- Hơn nữa, còn có hai tin tức hết sức bất hạnh cần phải báo cho các người.

Nhìn thoáng qua các quan viên nội các hiện tại đều đã trở mặt đứng nhìn, Strong không khỏi giơ tay lên ấn vào huyệt thái dương, khoát tay áo nói với nữ thư ký Emma:

- Cô nói đi.

- Vâng, tổng thống.

Nghe thấy Strong phân phó, nữ thư ký Emma dĩ nhiên hiểu được khốn cảnh Strong gặp phải hiện tại, lập tức liền gật đầu đáp ứng, bước về phía trước, nói:

- Các tiên sinh, các nữ sĩ, ngoài chuyện kim khối của ngân hàng dự trữ liên bang bị lấy trộm bốn trăm mười tấn vàng, kim khối ở Fort Knox cũng đã bị cướp sạch không còn. . .

- Đợi một chút...

Emma còn chưa nói xong, bộ trưởng bộ tài chính Hilda cũng đã sắc mặt đại biến, từ chỗ ngồi đứng dậy, kinh hãi nhìn Emma, chần chờ nói:

- Emma, cô nói cướp sạch là có ý gì?

Không khí phòng họp càng thêm căng thẳng, dưới cái nhìn soi mói của mọi người, Emma nhẹ hít vào một hơi, nhìn Hilda , nói:

- Bộ trưởng Hilda, tôi nói cướp sạch chính là kẻ trộm đã hoàn toàn trộm sạch kim khối Fort Knox . . .

- Không thể nào.

Một gã nam tử hơn năm mươi tuổi nhảy lên, sắc mặt âm tình bất định quát:

- Trong kim khối Fort Knox còn có bốn ngàn năm trăm bảy mươi tấn vàng, hơn nữa, ở Fort Knox còn đồn trú binh lính bộ binh tinh nhuệ nhất của chúng ta, không có tên cướp nào có thể đột phá phong tỏa hỏa lực tiến vào kim khối, cho dù bọn họ tiến vào kim khối, làm sao bọn họ có thể cướp sạch bốn ngàn năm trăm bảy mươi tấn vàng?

Chất vấn của người này, tựa hồ cũng nói ra tiếng nói của tất cả mọi người, đối diện với ánh mắt dò xét của mấy quan viên nội các, Emma cúi đầu nói:

- Emma cũng không biết bọn cướp làm sao có thể tiến vào kim khối, làm thế nào lấy vàng đi, nhưng sự thật chính là, hiện tại trong kim khối của Fort Knox đã hoàn toàn trống rỗng, không chỉ có tất cả vàng bị trộm, còn có số lượng lớn tài liệu kỹ thuật trân quý bị kẻ trộm lấy đi, ngoài ra. . .

Emma ngẩng đầu nhìn Strong sắc mặt âm trầm nhưng không lên tiếng, trong lòng thầm thở dài, nói tiếp:

- Ngoài từ kim khối Fort Knox bị lấy trộm, xe tăng thiết giáp Dul88 kiểu mới vừa nghiên cứu thành công cũng bị kẻ trộm lấy đi, trong đó bao gồm tất cả mọi thứ của cơ sở nghiên cứu.

- Tất cả mọi thứ?

Mọi người sửng sốt.

- Đúng vậy, tất cả mọi thứ.

Emma khẳng định gật đầu:

- Bao gồm chỗ quét sân, cây lau nhà, sọt rác, máy đun nước, thùng nước. . . Cả cơ sở nghiên cứu dưới đất cũng bị lấy sạch, kẻ trộm không lưu lại cho chúng ta bất kỳ thứ gì, hơn nữa, ở hiện trường cũng không tìm được bất kỳ dấu mối hữu dụng nào.

- Kim khối của ngân hàng dự trữ liên bang New York bị lấy trộm bốn trăm mười tấn vàng, kim khối Fort Knox bị trộm bốn ngàn năm trăm bảy mươi tấn vàng cùng với xe tăng Dul88 kiểu mới đã nghiên cứu thành công và số lượng lớn tài liệu kỹ thuật. . .

Trong lòng bộ trưởng bộ tài chính Hilda thầm tính toán, một luồng cảm giác bi thương chợt dâng cao từ đáy lòng nàng, nàng thất thanh nói:

- Xe tăng giá trị một ngàn tỉ Đô-la, vàng giá trị một ngàn trăm năm tỷ Đô-la, tài liệu kỹ thuật giá trị hơn ngàn tỉ Đô-la, trời ạ . . .

- Bịch.

Bộ trưởng bộ tài chính Hilda có lẽ đã đoán được sau khi tin tức này được tiết lộ, dân chúng cả nước sẽ bạo động như thế nào, nàng như mơ hồ nhìn thấy tràng diện các quan viên nội các bị dân chúng tức giận xé thành mảnh nhỏ, nàng cũng không áp chế nỗi sợ hãi và kinh hoảng trong lòng, cộng thêm bệnh cũ lại phát tác. . . Trước mắt tối sầm, bất tỉnh ngã trên mặt đất.

Hilda hôn mê càng khiến không khí khẩn trương bên trong phòng họp càng thêm nồng đậm, Emma nhanh chóng tiến lên, ấn vào huyết nhân trung của Hilda, sau hơn một phút, Hilda mới mê man mở hai mắt ra, thấp giọng nói:

- Lạy chúa, giờ chúng ta phải làm gì.

- Hiện tại việc đầu tiên chúng ta phải làm, chính là lập tức phong tỏa tin tức kim khố mất trộm, quyết không thể để tin tức này tiết lộ ra ngoài.

Thời khắc mấu chốt, vẫn là tổng thống Strong đứng ra chỉ đạo.

Chỉ thấy hắn đứng dậy, trầm giọng nói:

- Tiếp theo, báo cho cục CIA phải vô cùng chú ý hàng loạt giao dịch vàng trên thị trường quốc tế, mặt khác, ta nghĩ, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm được một khoản tiền.

- Tiền?

Mọi người sửng sốt.

- Không sai, chính là tiền.

Strong hít một hơi thật sâu, trì hoãn nói:

- Nếu như không tìm được số vàng bị trộm trở về, chúng ta chỉ có thể nghĩ cách tiếp tục mua vàng từ những con đường khác, tin tức không thể phong tỏa vĩnh viễn, chúng ta chỉ có thể chuẩn bị thật tốt.

- Nhưng vấn đề là, tiền từ đâu ra?

Quốc vụ khanh Fisher ném ra một nghi vấn lớn nhất, đúng vậy, tài chính của chính phủ đã sa vào trạng thái nguy cơ, phương thức kiếm tiền có thể nghĩ đến cũng đã nghĩ tới, tiền từ đâu ra? Có thể kiếm tiền từ con đường nào?

Nghe được câu hỏi của Fisher, Strong cũng khó tránh khỏi sửng sốt, đúng vậy, tiền từ đâu ra ?

Khi tất cả mọi người đang lộ ra thần sắc kinh ngạc, có một người đàn ông mặt lộ vẻ suy tư, mấy phút sau, hắn chậm rãi phun ra mấy chữ:

- Ma túy, súng ống đạn dược.

Kể từ khi cánh tay ác ma của Tam Giác Vàng bị Diệp Dương Thành tận diệt, lực lượng vũ trang của đám buôn ma túy ở Tam Giác Vàng cũng tiến vào quá trình tranh đoạt địa bàn, ngọn nguồn ma túy lớn nhất thế giới, khu Tam Giác Vàng phát sinh tình trạng như vậy, dĩ nhiên cũng ảnh hưởng cực lớn đến giao dịch ma túy trên thị trường quốc tế.

Tình hình trực quan nhất là, tổng lượng ma túy do Tam Giác Vàng xuất ra so với năm trước đã giảm xuống sáu mươi phần trăm lượng cung ứng ma túy, giá ma túy trên thị trường quốc tế cũng đang nhanh chóng tăng lên, nếu như lúc này có thể một lần nữa đoạt lại nơi sản sinh ma túy của Tam Giác Vàng, dựa vào lực lượng trên biển của nước Mỹ, hoàn toàn có thể đảm nhận công việc vận chuyển ma túy tạm thời.

Nếu quá trình này không có gì bất ngờ xảy ra, chính phủ nước Mỹ có thể gom góp được số lượng lớn tài chính trong thời gian rất nhanh là, ứng phó với khủng hoảng tài chính đã phát sinh hiện tại, thậm chí, còn có thể thông qua cách khác mua lại số vàng bị mất trộm, bổ khuyết chỗ trống.

Ngoài ma túy, súng ống đạn dược chắc chắn cũng là một trong những thứ có món lãi kếch sù nhất trên thế giới, nước Mỹ chính là nước buôn lậu súng lớn nhất trên thế giới, bọn họ có mạng lưới vận chuyển và đầu mối tiêu thụ hoàn mỹ, chỉ cần gia tăng lượng súng ống xuất ra, muốn gom góp số lượng lớn tài chính cũng có thể làm được.

Mặc dù hai biện pháp này đã cổ hủ, nhưng cũng là biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề trước mắt.

Nghĩ đi nghĩ lại, tất cả mọi người khó tránh khỏi có chút tâm động, ngay cả tổng thống Strong cũng lộ ra ý động.

Tựa hồ thấy được phản ứng của mọi người, nam tử mở miệng đề nghị lập tức nói:

- Hơn nữa, mặc dù cánh tay ác ma đã bị phá thành mảnh nhỏ, nhưng mấy tên dẫn đầu có lực lượng mạnh nhất trong đó vẫn là người của chúng ta, chỉ cần tiến hành chinh hợp mấy luồng lực lượng này, cung cấp ủng hộ nhất định, khôi phục địa vị của cánh tay ác ma ở khu Tam Giác Vàng cũng là chuyện sớm hay muộn.

Ai mà không thích không làm mà hưởng, một vốn bốn lời.

Những lời cuối cùng của người này, hoàn toàn gạt bỏ bản khoản của mọi người, lúc này tổng thống Strong phối hợp nói:

- Cứ làm như vậy đi.

Ở trung tâm nước Cộng hòa liên bang Somalia, có một căn biệt thự kiểu Châu Âu chiếm diện tích hơn hai ngàn thước, nhìn từ xa có thể thấy chủ nhân của nơi này, nhất định là một gã rất giàu có.

Nhìn đám vệ sĩ cầm súng đi lại bên ngoài biệt thự, lại càng chứng minh điểm này, có thể có võ trang tư nhân ở Somalia... ai cũng biết chủ nhân của nơi này làm cái gì.

Diện tích chung của Somalia đạt sáu mươi ba vạn mét vuông, nằm trên bán đảo Somalia phía đông đại lục Châu Phi, bởi vì phía bắc giáp vịnh Aden, phía đông giáp Ấn Độ Dương, phía tây giáp Kenya và Ethiopia. Phương hướng phía tây cũng giáp với Djibouti, có đường ven biển dài nhất Châu Phi, gặp ưu thế địa lý may mắn, trực tiếp tạo cho Somalia có một nền “văn minh hải tặc”.

Kể từ năm 1991, sau khi chính quyền Tây Á rơi đài, Somalia vẫn bị vây trong trạng thái hỗn loạn võ trang quân phiệt cắt cứ, toàn bộ quốc gia không có chính phủ, triệt triệt bị chia năm xẻ bảy.

Dưới tình huống thiếu hụt giám thị, quân phiệt có võ trang tư nhân trải rộng sáu mươi ba vạn cây số ở nơi này, tiếng xầu của hải tặc Somalia, cũng truyền khắp thế giới.

Chủ nhân của căn biệt thự này, từ phạm vi nào đó mà nói, chính là một thành viên của hải tặc Somalia, chẳng qua hắn chưa bao giờ tham dự hành động hải tặc ép buộc tàu hàng, nhưng trong đám hải tặc Somalia, bất luận hắn đi tới chỗ nào, cũng sẽ nhận được hoan nghênh cực kỳ nhiệt liệt.

Bởi vì. . . Hắn là tay buôn lậu súng, bọn hải tặc ép buộc tàu hàng, vơ vét tài sản tiền chuộc, hơn phân nửa số tiền chuộc này là rơi vào túi hắn, mà bọn hải tặc muốn tìm kiếm vũ khí kiểu mới, cũng phải thông qua hắn, mới có được lượng vũ khí vô tận trong tay.

Theo lời Williams mà nói, đó chính là hải tặc là cha mẹ của hắn, còn hắn cũng là cha mẹ của hải tặc. Tóm lại song phương đều là cha mẹ của nhau, không ai nợ ai.

Là lực lượng lớn nhất còn lưu lại sau khi cánh tay ác ma giải thể, trong tay muốn tiền có tiền muốn người có người, hắn đã quen làm xằng làm bậy, đã sớm vượt nhiệm vụ của mình khi tiến vào Bàn Tay Ác Ma ra sau đầu, thậm chí từ lâu đã có ý nghĩ thoát khỏi sự khống chế của chính phủ nước Mỹ.

Mà hắn cũng làm đúng như vậy, chính phủ nước Mỹ bởi vì chuyện ở quần đảo Okinawa mà vô cùng bận rộn, trực tiếp bỏ hắn qua một bên, điều này cũng làm cho hắn tranh thủ được rất nhiều thời gian và cơ hội tự lập làm vua, dựa vào đám thân tín cố ý bồi dưỡng và nhân mạch trải thảm trước kia, Williams rất nhanh khống chế được thành viên của Bàn Tay Ác Ma dưới tay mình.

Hơn nữa trực tiếp thoát khỏi khống chế của chính phủ nước Mỹ, bắt đầu tùy ý làm bậy, rất nhiều vũ khí trước kia bị chính phủ nước Mỹ ra lệnh cấm vận đến Somalia, đều bị hắn buôn lậu đến Somalia, cũng vì vậy mà đạt được một khoản tài phú cực lớn.

Trước kia, trong số lợi nhuận hắn thu được, có một phần tương đối lớn là phải nộp cho đầu lĩnh của Bàn Tay Ác Ma, còn đầu lĩnh của Bàn Tay Ác Ma cũng phải giao ra một phần tương đối lớn cho nước Mỹ, cuối cùng số thu nhập còn lại trong tay hắn, thường chỉ chiếm 10% tổng số, thậm chí còn ít hơn.

Nhưng hiện tại không giống với lúc trước, bất luận thu vào bao nhiêu, một xu cũng không giao cho nước Mỹ, tất cả đều lưu tại trong tay mình, hơn nữa đám đầu lĩnh hải tặc tự cho mình là tướng quân của Somalia càng thêm cung kính hẳn, khiến hẳn cảm nhận được ở Somalia muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, quyền thế ngập trời.

Dưới tình huống như vậy, kẻ ngu mới nguyện ý trở lại chiếc lồng bị người khác tiết chế, cả ngày lo lắng cái này, kiêng kỵ cái kia, cuộc sống như thế còn thú vị gì?

581. Chương 523: Đến Bắc Kinh

Vốn, Williams cho là mình đã có thể hoàn toàn độc lập, lực lượng của bộ phận thủ hạ có thể hoàn toàn nắm trong tay mình, nhưng hẳn cũng chỉ hưởng thụ cuộc sống tự do như vậy không bao lâu, một lần nữa rơi vào trong tay người khác, trở thành con rối để người ta có thể tùy ý đùa bỡn.

Mà hẳn, đối với người này lại chỉ có thể tươi cười đón chào, chỉ sợ đối phương dùng cây nến thọc hẳn, hẳn cũng chỉ có thể giả bộ vô cùng hưởng thụ. . .

- Thánh mẫu cát tường.

Lúc này trong căn biệt thự được trăm tên hắc nhân hộ vệ nghiêm ngặt, Williams giống như một con chó Nhật cầu xin thương xót, lộ ra nụ cười nịnh nọt, quỳ rạp xuống trước mặt một cô gái châu Á trẻ tuổi mặc trang phục màu đen, bộ dạng rung đùi đắc ý, nếu để người ngoài nhìn thấy cảnh này, tuyệt đối sẽ vô cùng kinh hãi.

Đây không phải là Williams, một lời không hợp liền nổ súng giết người, giẫm lên đầu đầu lĩnh hải tặc chửi ầm lên sao?

- Đứng lên đi.

Cô gái châu Á trẻ tuổi từ trên ghế nệm vàng đứng lên, thần sắc lãnh đạm, nhìn Williams quỳ rạp xuống đất, bình thần hỏi:

- Chính phủ nước Mỹ muốn người làm cái gì?

- Hồi bẩm Thánh mẫu, đám chính khách ngu xuẩn của nước Mỹ. . . muốn thuộc hạ một lần nữa tiếp nhận chỉ huy của bọn hắn, thay bọn hắn làm việc.

Nghe thấy cô gái trẻ tuổi hỏi thăm, Williams lập tức nhớ tới cuộc điện thoại hẳn vừa nhận được từ Nhà Trắng.

Trên mặt lộ ra nụ cười giễu cợt, hẳn cúi đầu đáp:

- Lực lượng vũ trang của Bàn Tay Ác Ma ở khu Tam Giác Vàng gặp phải tập kích hủy diệt, trực tiếp dẫn đến tổ chức Bàn Tay Ác Ma hoàn toàn sụp đổ, chia năm xẻ bảy, ý tứ của đám chính khách ngu xuẩn của Nhà Trắng là, hi vọng thuộc hạ có thể liên lạc với những phân bộ khác, một lần nữa tiến vào chiếm giữ Tam Giác Vàng, tranh thủ lợi ích cho nước Mỹ.

- Ma túy?

Cô gái châu Á trẻ tuổi, chính là Lưu Tuyết Doanh đã chạy trốn khỏi mũi thương của Diệp Dương Thành ngày đó, nghe thấy Williams hỏi báo, Lưu Tuyết Doanh chột nhướn mày, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị, nàng hỏi:

- Chính phủ nước Mỹ còn hứa hẹn cái gì?

- Bọn họ hứa hẹn có thể cung cấp miễn phí số lượng lớn vũ khí cho chúng ta, hiệp trợ thuộc hạ trở lại Tam Giác Vàng, xây dựng lại lực lượng vũ trang cho bọn hắn.

Williams cung kính nói:

- Cụ thể nên quyết định như thế nào, kính xin Thánh mẫu chỉ giáo.
- Cung cấp số lượng lớn vũ khí. . . Tam Giác Vàng. . . Vân Nam. . . Trung Quốc.

Lưu Tuyết Doanh khẽ cúi đầu lắng bầm mấy tiếng, đột nhiên trong đôi mắt hiện ra mấy đạo tinh quang, sắc mặt vui mừng, nàng gật đầu nói:

- Trung Quốc có câu, lá mặt lá trái đúng không.
- Sao?

Williams có chút không hiểu, mặc dù hắn có thể nói lưu loát Trung văn, nhưng vẫn không cách nào hiểu rõ ý tứ của những câu thành ngữ, xét từ mặt chữ, hắn rất khó hiểu Lưu Tuyết Doanh có ý gì? Do dự một lát, Williams nói:

- Thánh mẫu có ý là. . .
- Ngu xuẩn.

Hai mắt Lưu Tuyết Doanh nhú lại, từ trong đôi mắt lóe lên vẻ lạnh lùng, làm cho Williams vừa đứng dậy lại sợ hãi quỳ xuống, lạnh run.

- Thánh mẫu tha mạng.

Williams đúng là bị thủ đoạn tàn nhẫn của Lưu Tuyết Doanh hù dọa khiếp sợ, đêm hôm đó khi nàng đến tìm hắn, hắn còn tưởng là mỹ nhân tới cửa, tối nay có thể vui vẻ hưởng thụ một phen, không nghĩ rằng. . .

Nhớ tới tràng diện gió tanh mưa máu đêm hôm đó, cảm giác trong biệt thự bây giờ vẫn còn lưu lại mùi máu tươi nồng đậm, Williams theo bản năng rụt lại cổ, run rẩy dập đầu cầu xin tha thứ.

- Đáp ứng điều kiện của nước Mỹ.

Trong đôi mắt Lưu Tuyết Doanh lóe ra sắc thái khác thường, nàng nói:

- Dẫn người tới Tam Giác Vàng.
- Sao?

Williams vẫn không hiểu, nhưng, ánh mắt lạnh như băng của Lưu Tuyết Doanh lại rơi xuống người hắn, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông lên làm cho hắn không dám nhiều lời, cung kính đáp ứng:

- Xin tuân theo pháp dụ của Thánh mẫu.

Sau khi nói xong, Williams lập tức như được đại xá, rời khỏi biệt thự vốn thuộc về hắn.

Còn Lưu Tuyết Doanh, ngồi trở lại chiếc ghế nệm vàng, lộ ra thần sắc như có điều suy nghĩ, lắng bầm:

- Thần cách, là của ta.

Thôn Tang Dục Đàm Chá Tự nằm ở đầu thành phố Bắc Kinh, ba mặt ôm núi, phía nam nối liền với quốc lộ 108, là một nơi hoàn cảnh ưu mỹ, giao thông tiện lợi.

Phía bắc thôn Tang Dục, có một ngọn núi vô cùng hùng vĩ, đỉnh núi hướng về phía Bắc Kinh, đứng trên cao nhìn về nơi xa, có thể thu hết thành phố Bắc Kinh trong tầm mắt.

Ngọn núi này tên là núi Vọng Đô.

- Diệc Chi, cung nghênh phụ thân.

Ở phương hướng tây nam của núi Vọng Đô, trong một rừng cây rậm rạp, Phó Diệc Chi mặc một bộ y phục bình thường, sắc mặt trang trọng, cung kính quỳ gối, căn bản không quan tâm tới bùn đất ẩm ướt dưới đất có thể làm bẩn quần hắn.

Theo thanh âm vang lên của Phó Diệc Chi, Diệp Dương Thành cũng đột nhiên xuất hiện bên cạnh một gốc cây tùng cách Phó Diệc Chi chưa đầy ba thước, sau khi thấy Phó Diệc Chi quỳ rạp xuống đất, Diệp Dương Thành khẽ mỉm cười, giơ tay lên nói:

- Đứng lên đi.

- Vâng, phụ thần.

Phó Diệc Chi cũng có một thời gian rất dài không gặp Diệp Dương Thành, lúc này Diệp Dương Thành tới Bắc Kinh, hẳn đương nhiên là mừng rỡ, sau khi nhận được tin tức, liền lập tức chọn chỗ gặp mặt Diệp Dương Thành, sau đó rất vui vẻ chạy tới rừng cây này, chờ Diệp Dương Thành xuất hiện.

Lúc này rốt cục cũng chờ được Diệp Dương Thành, tâm tình của Phó Diệc Chi dĩ nhiên là vô cùng vui sướng, trên mặt lộ ra vẻ cung kính, sau khi chào hỏi, hẳn mới đứng lên, cúi đầu đứng bên cạnh Diệp Dương Thành.

- Chuyện ta giao cho người làm, người đã sắp xếp xong chưa?

Diệp Dương Thành vừa nhấc chân đi ra khỏi rừng cây, vừa hỏi Phó Diệc Chi.

- Hồi bẩm phụ thần, đã an bài thích đáng rồi.

Nghe được hỏi thăm của Diệp Dương Thành, Phó Diệc Chi vội vàng bẩm báo, sau đó nói tiếp:

- Địa điểm gặp mặt lựa chọn trong một khách sạn trên đường Tam Hoàn, dựa theo phân phó của ngài, đã bố trí xong tất cả biện pháp bảo đảm an toàn và bí mật, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ hiện tại đang trên đường đi.

- Làm tốt lắm.

Diệp Dương Thành nghe vậy cười một tiếng, gật đầu nói:

- Dẫn đường đi.

- Vâng, phụ thần.

Phó Diệc Chi khom người gật đầu, đưa tay ra dẫn:

- Xin ngài đi theo ta.

Phó Diệc Chi sinh sống ở Bắc Kinh hơn hai trăm năm, tận mắt nhìn thấy biến hóa nghiêng trời lệch đất của Bắc Kinh, có thể nói là một trong những thành viên già nhất ở Bắc Kinh, tất nhiên vô cùng thông thuộc đường phố Bắc Kinh.

Có hẳn dẫn đường, bất cứ người nào cũng sẽ không bị lạc ở Bắc Kinh, hẳn có thể tìm được lộ tuyến thích hợp nhất, nhanh nhất, trình độ thành thạo chỉ sợ cho dù là các tài xế xe taxi hàng năm rong ruổi khắp thành Bắc Kinh, cũng sẽ chắc lưỡi hít hà.

Dẫn Diệp Dương Thành đã thay đổi dung mạo thành một lão giả hơn năm mươi tuổi xuống núi, tiến vào một chiếc xe hơi màu đen đã đậu sẵn phía dưới. Sau khi lái xe chạy trên đường lớn, Phó Diệc Chi cung kính nói với Diệp Dương Thành:

- Phụ thần, tất cả điều kiện của ngài bọn họ đều đáp ứng.

582. Chương 524: Chính Thức Gặp Mặt

- Bình thường.

Nghe thấy lời nói của Phó Diệc Chi, Diệp Dương Thành khẽ nhếch miệng cười, gật đầu nói:

- Một phần ba giá thị trường, bọn họ không đáp ứng mới là không bình thường.

- Phụ thần nói rất đúng.

Phó Diệc Chi kính cẩn đáp một tiếng, tiếp theo mới nói:

- Hiện tại có lẽ bọn họ đã đến nơi rồi, đối với lần gặp mặt này, bọn họ lộ ra hứng thú rất lớn, có lẽ lần gặp mặt này sẽ vô cùng thuận lợi.

- Hy vọng vậy.

Diệp Dương Thành không có tỏ vẻ gì nữa, khẽ gật đầu cười một tiếng, sau đó ngồi tựa vào ghế, từ từ khép hai mắt lại, dáng vẻ nhắm mắt dưỡng thần.

Phó Diệc Chi luôn chú ý tới phản ứng của Diệp Dương Thành, dĩ nhiên cũng không dám nói thêm gì nữa, biết điều ngậm miệng lại, chuyên tâm lái xe, cả quá trình, Diệp Dương Thành ngồi phía sau thậm chí cũng không cảm giác được có dấu hiệu thắng xe gì đó, vững vàng có chút kinh người.

Đối với bản thân Diệp Dương Thành, hẳn quả thật cũng có một chút kỳ vọng với lần gặp mặt này, nhưng tóm lại, tâm tình vẫn hết sức bình tĩnh, bất luận lần gặp mặt này song phương có thể đạt thành nhất trí hay không, đối với hắn mà nói cũng không tồn tại bao nhiêu vấn đề.

Trước khi hắn rời Trung Quốc tới Mỹ, hắn cũng đã sắp xếp mười hai thần sử cấp một ở Trung Nam Hải, thông qua báo cáo của mười hai thần sử này, hắn ít nhiều cũng biết được suy nghĩ của các lãnh đạo quốc gia, cho nên nói, gặp mặt thành công hay không, quyết định ở thái độ của song phương.

Nói một cách khác, cho dù lần gặp mặt này không đạt thành bất kỳ nhận thức chung nào, Diệp Dương Thành nhiều lắm cũng chỉ phải dứt rời đi, đến loại tình trạng hiện tại của hắn, nắm trong tay rất nhiều thần sử của các khu vực, thậm chí có thể trực tiếp không để mắt đến thái độ của quốc gia.

Nhưng, gặp mặt cũng có chỗ tốt, ít nhất sẽ không vì chút vấn đề mà hoàn toàn trở mặt, mặc dù Diệp Dương Thành không sợ, nhưng nếu có thể tránh được phiền toái, hắn vẫn muốn tránh.

Huống chi lần này hắn đã cướp sạch năm ngàn tấn vàng và đại lượng tài liệu kỹ thuật trân quý từ nước Mỹ, vì vậy phải nhanh chóng quy đổi ra tiền mặt, giao dịch với quốc gia rõ ràng là phương thức tốt nhất, hơn nữa, Diệp Dương Thành còn muốn thông qua lần gặp mặt này, nghiệm chứng một số phỏng đoán trong lòng mình.

Hắn muốn biết, lợi ích thần quốc của Cửu Tiêu Thần Cách rút cuộc có liên quan đến sự cường thịnh của quốc gia hay không, nếu như phải sẽ có bao nhiêu công đức huyền diệu, thậm chí thần nguyên được thu vào?

Cái này chính là tiêu chuẩn Diệp Dương Thành cần nghiệm chứng gấp, một khi phỏng đoán của hắn được thành lập, như vậy, tiếp theo sẽ có một con đường có thể gia tăng công đức huyền diệu, nói tóm lại, lần gặp mặt này đối với Diệp Dương Thành chỉ có chỗ tốt chứ không có chỗ xấu, mấu chốt là hắn có thể thấy được bao nhiêu chỗ tốt.

Trong những chỗ tốt mà hắn nhìn thấy, hắn có thể bắt được bao nhiêu phần? Nếu như chỗ tốt đủ nhiều, Diệp Dương Thành thậm chí cũng không ngần ngại đứng trên lập trường quốc gia, thay quốc gia làm chút chuyện, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là những chuyện này phải là cục diện hai bên đều có lợi.

Diệp Dương Thành không phải thánh nhân, chuyện mua bán thâm hụt, không có lợi nhuận, hẳn chắc chắn không làm, có đôi khi, làm người thì phải thực tế một chút, huống chi là một thần? Nếu trong phạm vi khả năng, thay Trung Quốc...không, là thay thần quốc Hoa Hạ làm chút ít chuyện, cường thịnh Hoa Hạ thần quốc, hắn còn có thể không tiếc một chút công đức huyền diệu và thần nguyên, nói cho cùng, công đức huyền diệu và thần nguyên mới là thứ hắn muốn có nhất.

Ngoại trừ mấy thứ này, tất cả quyền thế, tài phú gì đó đều là phù vân, đi tới trình độ hiện nay, hình thức suy nghĩ nhìn người nhìn chuyện của Diệp Dương Thành đã sớm xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, rất nhiều thứ trước kia rất xem trọng, hiện nay cũng đã phai nhạt.

Từ từ cất tĩa suy nghĩ trong đầu, từ từ phác thảo ra phương thức tương đối có thể tiếp thu được. Thời gian lặng lẽ trôi qua, ước chừng sau năm mươi phút, xe chậm rãi dừng lại trước cửa một khách sạn, Phó Diệc Chi xoay đầu lại, nhẹ giọng nhắc nhở:

- Phụ thần, đến nơi rồi.

- Người còn chưa tới sao?

Hồ Bá Hồng vội vã chạy tới, đẩy cánh cửa căn phòng Vip, sau khi nhìn lướt qua những người đang ngồi bên trong, hắn không khỏi ngẩn ngơ, tiện đà cười một tiếng:

- Xem ra, ta không tới trễ.
- Phó lão đã đích thân đi nghênh đón rồi, chờ một chút đi.

Nhìn thấy Hồ Bá Hồng đẩy cửa bước vào, Đường Quốc Nghiệp ngồi trên ghế sa lon bên cạnh bàn ăn đứng dậy, khẽ ho khan một tiếng, hắn nói:

- Không ngờ hắn lại chủ động đề xuất gặp mặt chúng ta, các người cảm thấy, trong lòng hắn có phải còn có hai chữ quốc gia hay không?
- Từ cử động trước kia của hắn, điểm này có lẽ không cần nghi ngờ.

Chịu ảnh hưởng của uỷ viên quân uỷ La Quang Kỳ, Hàn Thừa Bình cũng đã từ từ có khuynh hướng nghiêng về phía Diệp Dương Thành, nghe thấy lời nói của Đường Quốc Nghiệp, hắn đứng lên nói:

- Hơn nữa, lần gặp mặt này, chỉ sợ cũng có Phó lão ở trong chấp mối.
- Chỉ sợ là như vậy.

Vương Bằng Sơn khẽ gật đầu, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng khôn khéo, hắn nói:

- Phó lão có lẽ đã có liên lạc với người này từ rất sớm, chẳng qua phó lão có thể ngại thực lực của người này, chỉ có thể giúp đỡ hắn giấu diếm, lần này công khai gặp mặt, có lẽ phó lão đã thuyết phục được hắn, nếu không, làm sao hắn có thể chủ động đề xuất gặp mặt chúng ta?
- Tất cả mọi người đừng suy đoán nữa.

Nghe được mọi người dần dần có khuynh hướng sa vào thảo luận, Đường Quốc Nghiệp không khỏi cười sảng lảng, nói:

- Người đợi lát nữa sẽ tới, có chuyện gì, mọi người thẳng thắn nói chuyện là được, cần gì phải suy đoán như thế?
- Ha ha, bí thư nói rất đúng.

Lời nói của Đường Quốc Nghiệp được mọi người đồng loạt nhất trí, kết thúc suy đoán của bọn họ đối với Diệp Dương Thành tại sao lại lựa chọn gặp mặt bọn họ. Nhưng, lúc này Hàn Thừa Bình lại ném ra một vấn đề đến nay còn chưa kết thúc.

Hắn trầm ngâm chốc lát, hỏi:

- Phương án trước kia của chúng ta, còn tiếp tục hay không?
- Cái này. . .

Mọi người sững sốt, đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều có chút khó có thể định đoạt, trong lòng cũng có chút chần chờ.

Dựa theo phương án ban đầu bọn họ định ra, một khi Diệp Dương Thành có liên lạc, sẽ nghĩ biện pháp lôi kéo hắn vào trận doanh của quốc gia, dùng bản lãnh kinh thiên động địa của hắn làm chút chuyện cho quốc gia.

Nhưng, ban đầu khi xác định phương án này, Diệp Dương Thành chỉ đang gây sức ép cho khu Hoa Đông, ngày ngày đảo qua quan trường chán chường và xa hoa lãng phí, những tham quan ô lại đều lần lượt rơi đài hoặc bị giết, người có năng lực, nhận được trọng dụng đều bước lên mây xanh.

Nhưng bất kể nói thế nào, lúc đó bọn họ cũng chỉ cho Diệp Dương Thành là một dị nhân cấp cao mà thôi, cho nên khi chế định kế hoạch, cũng chỉ cân nhắc ở hướng dị nhân.

Nhưng càng về sau, Diệp Dương Thành gây ra động tĩnh càng lớn, triển lộ ra năng lực ngày càng mạnh, đầu tiên là phá hủy căn cứ hải quân Nhật Bản, tiếp theo lại phá hủy quân diễn rửa nhục của Nhật Bản, sau đó tập kích căn cứ quân Mỹ ở Yokosuka, xông về phía căn cứ của quân Mỹ ở quần đảo Okinawa. . .

Điều khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi nhất, thật ra chính là thân thủ vĩ đại giống như chiến thần trên bầu trời Nam Hải cùng với tràng diện kinh thiên động địa giống như ngày tận thế của thế giới . . . Sau đó, hẳn còn có thể cười mây rê gió, giải quyết đại họa hạn lụt, đây là người sao? Đây quả thực là thần linh.

Thậm chí, bọn người Đường Quốc Nghiệp đều nghĩ, nếu như Diệp Dương Thành lựa chọn che chở Trung Quốc, như vậy, bất luận là đối ngoại hay là đối nội, hẳn đều sẽ là một thanh bảo kiếm vô cùng sắc bén, ngăn cản kẻ địch bên ngoài đất nước, bảo vệ tài sản và tính mạng cho người dân.

Có thể nói, lúc này trong cảm nhận của bọn họ, địa vị của Diệp Dương Thành thậm chí đã thăng lên đến trình độ thần hộ mệnh, thậm chí còn có thể cao hơn.

Ban đầu định nghĩa hẳn là dị nhân, đột nhiên lại phát hiện, người này căn bản không phải dị nhân, mà là thần hộ mệnh của quốc gia, tâm ý đương nhiên cũng sẽ phát sinh thay đổi long trời lở đất.

Giờ phút này trong đầu đám người Đường Quốc Nghiệp, chính là ô mị trạng thái này.

Tiếp tục lôi kéo vị thần hộ mệnh này vào trận doanh của quốc gia? Một người cường đại như thế sẽ nguyện ý tiếp nhận sự trói buộc của quốc gia sao? Cho dù hẳn nguyện ý, ai dám trói buộc hẳn? Ai có thể trói buộc hẳn?

Nghĩ đến đây, mặc dù Đường Quốc Nghiệp không muốn thừa nhận, lại phải khẳng định một sự thật, đó chính là, Diệp Dương Thành căn bản không phải người bọn họ có thể trói buộc, một khi giữa hai bên xảy ra xung đột, Diệp Dương Thành lại nổi trận lôi đình thì. . .

Quốc gia, dân chúng đều không chịu được hành hạ.

Tuy nói trong lòng có chút cảm giác mất mát, nhưng Đường Quốc Nghiệp vẫn hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Hẳn giống như một trăm đầu đạn hạt nhân di động, trong chúng ta ai có thể trói buộc hẳn?

- Chuyện này. . .

Mọi người khó tránh khỏi có chút tức cười, Hồ Bá Hồng thấp giọng nói:

- Có lẽ chúng ta nên mặc kệ hẳn, chỉ cần hẳn không làm ra chuyện có lỗi với quốc gia, với dân chúng, không vượt ra ngoài giới hạn của chúng ta, rất nhiều chuyện thật ra chúng ta có thể mở một mắt nhắm một mắt, các người nói. . . đúng không?

- Cho dù không đúng, chúng ta còn có lựa chọn khác sao?

Vương Bằng Sơn khẽ thở dài, ném ra một câu khiến mọi người tại đây khó tránh khỏi cảm thấy tức cười.

Lúc này, Hàn Thừa Bình lại nói:

- Trên thực tế chúng ta căn bản không có năng lực trói buộc hẳn.

Lời nói thật sự cũng rất tổn thương mọi người, chín vị lão nhân đứng trên đỉnh cao quyền lực, giờ phút này cũng chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều trầm mặc. Tâm tình vui sướng ban đầu, cũng vô tình biến mất.

Thay vào đó là cảm giác nặng nề trầm trọng, chín vị lão nhân đều im lặng, tìm cho mình một chỗ ngồi xuống, cảm giác có chút thất thần. . . Thực tế, rất tàn khốc.

- Chào thủ trưởng.

- Chào thủ trưởng. . .

- Đều là thủ hạ của người?

Nghe bên tai không ngừng truyền đến thanh âm thăm hỏi, Diệp Dương Thành đi trước mặt Phó Diệc Chi, khẽ nghiêng đầu nhìn vào mắt Phó Diệc Chi.

- Để cho phụ thần chê cười rồi.

Phó Diệc Chi cười một tiếng khô khốc, giảm thấp thanh âm giải thích với Diệp Dương Thành:

- Những người này đều là thành viên quân dự bị chiến sĩ siêu cấp đưa xuống, miễn cưỡng có thể coi là thành viên vòng ngoài của trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên, lần này vì muốn bảo đảm giữ bí mật lớn nhất, cũng chỉ điều động hơn ba trăm người khổng chế toàn bộ khách sạn, những người này đều là từ tổng bộ điều tới.

- Bọn thủ hạ không ít.

Diệp Dương Thành cười lớn, gật đầu nói:

- Được rồi, dẫn đường đi.

- Vâng, phụ thân.

Phó Diệc Chi theo bản năng dừng bước, đưa tay ho khan hai tiếng, che dấu động tác cúi chào, thấp giọng nói:

- Ngài đi theo ta. . .

Địa điểm gặp mặt là một phòng Vip trên tầng sáu của khách sạn, Diệp Dương Thành một đường từ bãi đậu xe tiến vào bên trong khách sạn, khiến những thành viên vòng ngoài của trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên vô cùng hiếu kỳ.

Bởi vì, trung tướng thủ trưởng Phó Diệc Chi mà bọn họ coi là thần tượng lại đi theo phía sau hẳn

Tuy nói khoảng cách giữa hai người chỉ hơn ba mươi thước, nhưng khoảng cách này cũng có thể phân biệt địa vị của hai người, rõ ràng địa vị của Diệp Dương Thành cao hơn Phó Diệc Chi không ít.

Nhưng vấn đề là, thành viên của trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên, cho dù chỉ là quân thể bên ngoài nhất, bọn họ cũng từng tiếp nhận đủ loại huấn luyện, mọi người đều là phần tử tinh anh nổi tiếng.

Nhưng bọn họ tựa hồ lật tung tất cả trí nhớ, cũng không thể đoán được Diệp Dương Thành rút cuộc là người nào, đây cũng là lãnh đạo sao?

Nhưng nếu là lãnh đạo, tại sao bọn họ chưa từng thấy.

Đợi sau khi Diệp Dương Thành và Phó Diệc Chi rời khỏi, những thành viên của trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên, không khỏi lộ ra vẻ tò mò nồng đậm, vô cùng hiếu kỳ về thân phận của Diệp Dương Thành, người này rút cuộc là ai?

Nhưng, mặc dù những thành viên này rất hiếu kỳ, cũng không dậy khiến Diệp Dương Thành cảm thấy hứng thú, dưới sự hướng dẫn của Phó Diệc Chi, hẳn rất nhanh đi tới lầu sáu của khách sạn, phía sau cánh cửa căn phòng Vip, chính là những người hôm nay hẳn muốn gặp.

- Phụ thân.

Phó Diệc Chi giảm thấp thanh âm, khẽ khom người nói:

- Đã đến nơi rồi.

Dương Thành nhẹ nhàng gật đầu:

- Gõ cửa đi.

- Bang bang. . .

Cánh cửa căn phòng Vip bất chợt vang lên tiếng gõ cửa, khiến chín vị lão nhân nhất tề ngẩng đầu lên, ánh mắt hoàn toàn tập trung vào cánh cửa căn phòng.

- Rốt cục. . . Tới rồi sao?

Tâm tình của Đường Quốc Nghiệp có chút kích động, cũng có chút lo lắng, nhưng chuyện đã đến bước này, bất kể là may mắn hay hối hận cũng phải đối mặt.

Nghĩ tới đây, Đường Quốc Nghiệp lập tức đứng dậy, giơ tay lên sửa sang lại y phục, lộ ra nụ cười ôn hòa, hẳn mở miệng nói:

- Mời vào.

Thanh âm già nua mà mạnh mẽ xuyên qua cửa phòng, truyền vào trong tai Phó Diệc Chi và Diệp Dương Thành đang đứng ngoài cửa, nghe thấy lời nói của Đường Quốc Nghiệp, Phó Diệc Chi quay đầu kính cẩn mỉm cười với Diệp Dương Thành, tiện đà đứng thẳng người, quét sạch thái độ cung kính trước đó. Ít nhất nhìn từ mặt ngoài, giữa Phó Diệc Chi và Diệp Dương Thành căn bản không tồn tại cái gọi là quan hệ phụ thân và thân tử.

Luôn chú ý tới cử động của Phó Diệc Chi, Diệp Dương Thành dĩ nhiên cũng không nói gì, chỉ cười khẽ một tiếng, hơn nữa còn hơi có chút tán thưởng gật đầu. Phó Diệc Chi giấu diếm càng kỹ, đối với hắn đương nhiên cũng càng có trợ giúp, thời điểm thích hợp làm ra thái độ thích hợp, sẽ không ai nhìn ra quan hệ giữa Diệp Dương Thành và Phó Diệc Chi.

Phó Diệc Chi đẩy cánh cửa phòng nặng nề ra, cùng lúc đó, chín vị lão nhân trong phòng cũng đều lần lượt đứng lên. Bọn họ dĩ nhiên biết Phó Diệc Chi, chỉ là ánh mắt đều dừng lại trên người Diệp Dương Thành đứng sau Phó Diệc Chi.

583. Chương 525: Ai Nói Công Đức Vô Lượng!

Sau đó, bọn họ ngẩng người, trong đầu toát ra một câu hỏi lớn, có chút phát mộng, làm sao. . . làm sao. . .
Làm sao lại già như vậy?

Trước mặt bọn họ là một lão giả mặt chữ quốc, mặt đầy tang thương, tóc hoa râm, da mặt hơi tái xanh, lẳng lặng đứng ở cửa, bất luận là nhìn ngang hay nhìn thẳng, đều không thể làm cho người ta liên tưởng đến hình tượng chiến thần.

Nhưng, bọn họ dù sao cũng là nhân vật đã trải qua sóng to gió lớn, sau giây phút thất thần ngắn ngủi, Đường Quốc Nghiệp là người phản ứng đầu tiên. Khi hắn đang cười dài, chuẩn bị đi tới hoan nghênh, cảnh tượng khiến bọn họ kinh hãi đột nhiên xảy ra. . .

Diệp Dương Thành vừa tiến vào phòng, trên khuôn mặt vốn đầy nếp nhăn chợt nổi lên một trận gợn sóng, không, nói chuẩn xác, da thịt trên mặt hắn ngo nguậy một trận, ngay sau đó, nếp nhăn biến mất, tóc hoa râm biến thành đen nhánh. . .

- Đây là. . .

Đám người Đường Quốc Nghiệp kinh ngạc nhìn Diệp Dương Thành đã khôi phục diện mạo như trước, phải hơn mười giây sau, Hàn Thừa Bình mới phục hồi tinh thần, cười dài đi tới, vừa đi vừa nói:

- Năng lực của tiểu huynh đệ, quả thật làm cho người khác vô cùng sợ hãi.

Chấp nối, lôi kéo làm quen, đây cũng là một trong những kỹ năng cơ bản của người làm quan, Hàn Thừa Bình vừa lên tới, trực tiếp định vị Diệp Dương Thành ở trình độ tiểu huynh đệ, theo hắn thấy, ba chữ kia đủ lưu lại ấn tượng không tị cho Diệp Dương Thành.

Nhưng Hàn Thừa Bình cũng không chú ý tới, khi hắn gọi Diệp Dương Thành ba chữ tiểu huynh đệ, Phó Diệc Chi đứng bên cạnh lập tức biến sắc, thiếu chút nữa bùng nổ.

Cũng may Diệp Dương Thành kịp thời phát hiện, trực tiếp dùng ánh mắt ngăn cản cử động của hắn, đồng dạng mặt mày tươi cười cười, nghênh đón:

- Một chút thủ đoạn bé nhỏ mà thôi, thật sự khiến lão ca chê cười.

Hàn Thừa Bình biết kéo gần quan hệ, Diệp Dương Thành trải qua hai năm nghiệp vụ viên làm sao lại không hiểu điều này? Nếu Hàn Thừa Bình lựa chọn lấy thân phận như vậy kết giao cùng hắn, có lẽ cũng đã trải qua suy nghĩ kỹ lưỡng, có câu nói, không đưa tay đánh khuôn mặt tươi cười người, Hàn Thừa Bình hạ thấp tư thái, Diệp Dương Thành đương nhiên cũng rất phối hợp.

Gọi một tiếng lão ca cũng không rụng mất miếng thịt nào, huống chi còn là trước mặt chín lão nhân có độ tuổi trung bình từ 50 đến 60? Suy nghĩ mọi phương diện, Diệp Dương Thành quyết định nhận chín lão nhân trước mặt này là “lão ca”.

Mặc dù, hắn làm như vậy khiến Phó Diệc Chi đứng bên cạnh vô cùng khó chịu, nhưng Diệp Dương Thành đã quyết định, hắn có thể làm trái lời hay sao?

Bất đắc dĩ, quan hệ ba bên trở nên vô cùng cổ quái, Diệp Dương Thành là phụ thần của Phó Diệc Chi, nhưng gọi đám người Hàn Thừa Bình là “lão ca”, còn Phó Diệc Chi là thần tử của Diệp Dương Thành, nhưng đám người Hàn Thừa Bình lại gọi hắn là “Phó lão”.

Quan hệ lộn xộn trong chuyện này, quả thật cũng làm cho Phó Diệc Chi rất phân vân.

Nhưng rất hiển nhiên, Diệp Dương Thành căn bản không để mắt đến phản ứng của Phó Diệc Chi, cười dài đưa tay nắm chặt tay Hàn Thừa Bình, tiện đà lần lượt chào hỏi đám người Đường Quốc Nghiệp.

Song phương cũng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng do hai bên cố ý xây dựng, không khí của lần đầu gặp mặt lộ vẻ vô cùng hòa hợp.

- Chúng tôi cũng không thể cứ gọi cậu là tiểu huynh đệ được?

Đợi mọi người lần lượt ngồi xuống, Đường Quốc Nghiệp cười dài, chuyển đề tài về đầu mối chính, lộ vẻ tán dương:

- Tuổi trẻ tài cao.

- Ha ha, tôi tên là Diệp Dương Thành.

Hôm nay Diệp Dương Thành vốn tới làm chính sự, đối với cử động chuyển đề tài về đầu mối chính của Đường Quốc Nghiệp cũng không thêm để ý, hắn cười nói:

- Ý vào một chút bản lĩnh làm mấy chuyện linh tinh mà thôi, không dám nhận là tuổi trẻ tài cao.

- Cũng không thể nói như vậy.

Vương Bằng Sơn cười mở miệng nói:

- Diệp tiểu huynh đệ cười mây xé gió cứ không biết bao nhiêu người, chỉ dựa vào điểm này, dùng mấy chữ “trẻ tuổi tài cao” cũng không đủ hình dung bản lĩnh của Diệp tiểu huynh đệ, cứ sống hơn một tỷ dân chúng của mấy tỉnh Hoa Đông, Tây Nam, đúng là công đức vô lượng.

- Ai nói công đức vô lượng, rõ ràng là sáu trăm ngàn điểm công đức huyền diệu mà.

Trong lòng Diệp Dương Thành có chút buồn cười, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt, nghe vậy cũng chỉ cười khẽ một tiếng:

- A, đây cũng chỉ là tiện tay mà thôi, không đáng được khen ngợi là công đức vô lượng, đều là mấy vị lão ca vì dân vì nước cúc cung tận tụy, bốn chữ “công đức vô lượng” phải dành cho các vị mới đúng.

- Ha ha. . .

Nhìn thấy Diệp Dương Thành rất bình tĩnh đẩy tới đẩy lui, Hồ Bá Hồng từ đầu đến giờ vẫn chăm chú quan sát sắc mặt cũng đại khái nắm rõ tính cách của Diệp Dương Thành, kể công không kiêu ngạo, đối mặt với tán dương của người khác rất lạnh nhạt, chỉ riêng phần trăm ổn này, cũng không phải thứ khi hắn còn trẻ có thể có được.

Nhìn đến đây, Hồ Bá Hồng cười ha ha, cắt đứt câu chuyện đưa đẩy giữa mấy người, chen miệng nói:

- Diệp tiểu huynh đệ, cậu cũng không cần đẩy tới đẩy lui nữa, nếu ngay cả cậu cũng không cáng nổi bốn chữ “công đức vô lượng”, mấy lão già khom chúng tôi lại có tài đức gì chứ? Không từ mà biệt, chỉ riêng chuyện Diệp tiểu huynh đệ đánh tan đội tự vệ trên biển của Nhật Bản, nhổ sạch cái đinh nằm vùng của nước Mỹ ở Okinawa, Diệp tiểu huynh đệ tuyệt đối đã xứng với bốn chữ “công đức vô lượng” rồi.

Nhìn, nghe, thấy chín lão nhân này cùng trợn tuyến tâng bốc mình, Diệp Dương Thành thoáng suy nghĩ, cũng biết bọn họ ở đang có chủ ý gì, lập tức cũng không đưa đẩy gì nữa, thần nhiên nhận lấy những lời tán

dương bọn hắn ném ra, bất luận bọn họ lấy ra bao nhiêu lời tán dương, Diệp Dương Thành cũng sẽ mỉm cười nhận lấy.

Biến chuyển này của hắn, cũng khiến đám người Đường Quốc Nghiệp trở tay không kịp, sau khi rất bình tĩnh đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấu vẻ bất đắc dĩ trong mắt đối phương, thì ra. . . Đó là một tiểu hồ ly.

Nhìn thấy Hàn Thừa Bình còn muốn mở miệng xen mồm vào, Diệp Dương Thành cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi ở đây đưa đẩy với bọn họ, lúc này đi thẳng vào vấn đề, nói ra suy nghĩ trong lòng mình, hắn nói:

- Mấy vị lão ca ca cũng đừng tăng bốc ta nữa, bản thân ta có bao nhiêu cân lượng, ta biết rất rõ.

Nói xong câu đó, Diệp Dương Thành ngồi thẳng lại, nghiêm mặt nói:

- Nếu hôm nay ta lựa chọn tới đây, lại lấy diện mạo thật sự gặp mặt các vị, đương nhiên là ôm 100% thành ý tới đây, nếu không phải như thế, ta cần gì phải phí nhiều công sức như thế tới đây gặp mặt các vị?

Đối mặt với cách thức đi thẳng vào vấn đề của Diệp Dương Thành, đám người Đường Quốc Nghiệp đang ôm trong bụng đầy lời tán dương, khó tránh khỏi có chút lúng túng, không biết tại sao, khi Diệp Dương Thành nói ra lời này, bọn họ đột nhiên có cảm giác như con khỉ đang làm xiếc cho người ta nhìn.

Vô cùng lúng túng.

Cũng may Diệp Dương Thành cũng không thềm để ý tới những vấn đề này, hắn dừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Hôm nay ta tới đây, chủ yếu là muốn nói mấy chuyện với các vị lão ca, thứ nhất, ta sẽ không gia nhập bất cứ bộ phận nào của chính phủ, cũng không hi vọng có người của chính phủ tiếp tục âm thầm điều tra ta.

584. Chương 526: So Với Thánh Nhân Có Gì Khác Nhau Đây?

- Khụ khụ. . .

Đường Quốc Nghiệp nhìn Phó Diệc Chi, rất nhanh che đầy bối rối của mình, cười gật đầu:

- Chuyện này dĩ nhiên không thành vấn đề.

- Chuyện thứ hai, ta hi vọng chúng ta có thể bày ra thân phận và địa vị của mình, đối với một số chuyện không thể xảy ra, cũng đừng ôm suy nghĩ hảo huyền nữa.

Những lời này, Diệp Dương Thành nói như đinh chém sắt, có lẽ đã công khai nói với đám người Đường Quốc Nghiệp, chớ chọc vào ta, nếu ta tức giận. . .

- Cái này. . . Dĩ nhiên không thành vấn đề.

Đối mặt với ánh mắt kiên định của Diệp Dương Thành, Đường Quốc Nghiệp chần chờ chốc lát, cũng thuận thế gật đầu đáp ứng, trên thực tế, từ khi Diệp Dương Thành tiến vào phòng, hắn cũng đã từ bỏ một số suy nghĩ không thực tế.

Thấy Đường Quốc Nghiệp tiếp tục gật đầu đáp ứng điều kiện thứ hai của mình, Diệp Dương Thành nhẹ hít vào một hơi, nói tiếp:

- Chuyện thứ ba, mặc dù ta sẽ không gia nhập bất kỳ bộ phận nào của chính phủ, nhưng nếu trong phạm vi cho phép, ta không ngần ngại làm một số chuyện lợi nước lợi dân, có lẽ, chúng ta có thể tìm được một điểm hợp tác.

- Hợp tác?

Đám người Đường Quốc Nghiệp lại một lần nữa tròn tròn mắt, bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới, Diệp Dương Thành lại có thể đề xuất một điều kiện như vậy.

Hợp tác? Hợp tác như thế nào? Giữa bọn họ và Diệp Dương Thành, giữa chính phủ quốc gia và Diệp Dương Thành, giữa nhân dân và Diệp Dương Thành. . . có thể tồn tại hợp tác sao?

Cùng với đề nghị này của Diệp Dương Thành, đám người Đường Quốc Nghiệp cũng lần lượt trầm mặc, đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời, không ai biết nên đáp lại đề nghị này của Diệp Dương Thành như thế nào.

Mọi người đều biết, chuyện hợp tác chính là hai bên hoặc là nhiều bên, vì đạt tới mục đích nào đó mà lựa chọn hành động phối hợp với nhau, nhưng tất cả hợp tác đều phải được thành lập trên điều kiện song phương cùng có chung mục đích, mới có thể thuận lợi triển khai hành động.

Hiện tại vấn đề là, Diệp Dương Thành chỉ là một người, còn đám người Đường Quốc Nghiệp đại biểu cho cả quốc gia? Hợp tác làm sao? Hai bên cùng chung mục tiêu gì? Chỗ tốt là cái gì?

Thiếu hụt những nền tảng hợp tác căn bản nhất, nếu nói hợp tác cũng chỉ là một trò cười mà thôi, cũng không thể vì một câu hợp tác của Diệp Dương Thành, mà vứt bỏ lợi ích của quốc gia và dân chúng?

Đồng dạng cũng có bản khoản trong lòng như đám người Đường Quốc Nghiệp, nhưng Diệp Dương Thành lập tức nói ra:

- Thật ra, giữa chúng ta có tồn tại mục đích chung, chỉ là mấy lão ca tạm thời chưa phát hiện mà thôi.

Nói xong lời dạo đầu này, sau khi thu hút sự chú ý của đám người Đường Quốc Nghiệp, Diệp Dương Thành cũng không chờ bọn họ mở miệng hỏi thăm, liền phối hợp nói tiếp:

- Mặc dù bản thân ta không muốn bị bất kỳ điều khoản nào trói buộc, nhưng chúng ta có một điểm hoàn toàn nhất trí, đó chính là hi vọng quốc gia có thể phồn vinh thịnh vượng, dân chúng có thể an cư lạc nghiệp, trồng trọt có thể mưa thuận gió hòa.

- Đúng vậy.

Đám người Đường Quốc Nghiệp bất giác gật đầu đồng ý với câu nói của Diệp Dương Thành, dù sao tất cả cử động của Diệp Dương Thành từ đầu đến giờ đều được nghiên cứu tỉ mỉ, thật sự xoay quanh một mục tiêu, vì vậy đã sớm chiếm được tán đồng của đám người Đường Quốc Nghiệp.

- Thật không dám giấu diếm, ở huyện Ôn Lạc ta có mở một công ty của mình, đồng thời dùng danh nghĩa công ty thành lập một quỹ từ thiện. . .

- Diệp Dương Thành, Dương Thành. . . quỹ từ thiện Dương Thành.

Hồ Bá Hồng vừa nói ra lai lịch của Diệp Dương Thành, vừa có chút kinh ngạc, vừa cảm thấy có chút đương nhiên, hần nói:

- Chúng ta đã chú ý tới quỹ từ thiện này hơn nửa tháng rồi, không ngờ thật sự có liên quan đến người.

Câu nói của Hồ Bá Hồng khiến Diệp Dương Thành lấy làm kinh hãi, ngay sau đó cảm giác lựa chọn gặp mặt bọn họ của mình thật sự quá chính xác. Giấy không thể gói được lửa, đạo lý này Diệp Dương Thành hiểu rất rõ, nhưng hần không ngờ quốc gia lại chú ý tới quỹ từ thiện Dương Thành nhanh như vậy.

Nghĩ tới đây, Diệp Dương Thành không khỏi có chút tức giận liếc nhìn Phó Diệc Chi, đối lại Phó Diệc Chi xấu hổ cúi mặt, trên thực tế, Phó Diệc Chi căn bản không biết đám người Đường Quốc Nghiệp đã chú ý đến quỹ từ thiện Dương Thành, nếu không, hần đã sớm báo cho Diệp Dương Thành.

Nhưng cũng may, từ tình huống trước mắt, đám người Đường Quốc Nghiệp biết được tồn tại của quỹ từ thiện Dương Thành, chẳng những không có chỗ xấu, ngược lại có thể làm cho những lời tiếp theo của Diệp Dương Thành càng thêm độ chân thật.

Hần cũng không tỏ vẻ bất mãn vì Hồ Bá Hồng đã cắt đứt lời nói của mình, sau khi cười một tiếng, liền nói tiếp:

- Quỹ từ thiện Dương Thành đã vận hành một thời gian ngắn rồi, nếu như các vị đã tìm hiểu về quỹ từ thiện này, có lẽ cũng biết quỹ từ thiện này đã làm những chuyện gì.

Đám người Đường Quốc Nghiệp theo bản năng gật đầu, bắt giắc cũng đã bị Diệp Dương Thành nắm mũi dẫn đi, chỉ nghe Diệp Dương Thành nói:

- Mục đích của ta thật ra đại thể là hoàn toàn nhất trí với các vị, trong phạm vi khả năng của mình, ta cũng hi vọng dân chúng trong nước có thể có cuộc sống an khang, cho nên nói, nền tảng hợp tác của chúng ta, chính là bốn chữ: vì dân vì nước.

Bốn chữ cuối cùng này được Diệp Dương Thành nói như đinh chém sắt, cộng thêm bằng chứng ở các phương diện khác, khiến đám người Đường Quốc Nghiệp cũng không thể tin, trong nháy mắt, địa vị của Diệp Dương Thành ở trong mắt bọn họ lại thăng lên một độ cao mới.

Vì dân vì nước, đây là mục tiêu vĩ đại, cao thượng như thế nào.

Trong lòng sinh ra cảm xúc tôn kính đối với Diệp Dương Thành, đám người Đường Quốc Nghiệp căn bản không biết, tất cả hành động của Diệp Dương Thành mặc dù tồn tại thiện niệm của cá nhân hắn, nhưng trình độ lớn hơn, vẫn là vì hắn có thể tăng nhanh tốc độ thu hoạch công đức huyền diệu, sớm ngày tăng lên cấp mười tám cao nhất của cấp bậc thần cách.

Triển khai hợp tác với quốc gia, chỗ tốt mà Diệp Dương Thành muốn cũng chính là công đức huyền diệu và thần nguyên mà thôi, ngoại trừ hai thứ này, hắn còn có thể thiếu cái gì?

Nhìn thấy đám người Đường Quốc Nghiệp tán đồng suy nghĩ của mình, Diệp Dương Thành cũng sửa sang lại lời nói hết sức lưu loát, nói tiếp:

- Ta hiểu quốc gia có chỗ khó xử của quốc gia, Trung Quốc lớn như thế, không thể nào chiếu cố tất cả phương diện, bất luận là vấn đề tài chính hay là những vấn đề khác, hợp tác ta đề xuất, chính là triển khai hợp tác dưới tình huống như thế.

- Cụ thể hợp tác như thế nào?

Đường Quốc Nghiệp có chút không rõ suy nghĩ của Diệp Dương Thành, không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Quý từ thiện Dương Thành sẽ sử dụng từng đồng ở chỗ cần thiết.

Diệp Dương Thành đứng lên nói:

- Ta hi vọng quốc gia có thể cung cấp càng nhiều tiện lợi cho quỹ từ thiện Dương Thành, nâng đỡ quỹ từ thiện Dương Thành trưởng thành, đồng thời, giấu diếm tình huống thật của quỹ từ thiện Dương Thành.

Ánh mắt quái đản của Diệp Dương Thành dừng lại trên người Đường Quốc Nghiệp, nhẹ hít vào một hơi, nói:

- Tất cả vận hành tài chính của quỹ từ thiện Dương Thành đều do ta tự cung cấp, chỉ cần mấy vị lão ca có thể bảo đảm quỹ từ thiện Dương Thành có thể thuận lợi, bí mật, an toàn vận hành, để cho mỗi một lần hoạt động hành thiện đều có thể nhận được bảo đảm, như vậy, quan hệ hợp tác của chúng ta cũng có thể thành lập.

- Cái gì?

Đám người Đường Quốc Nghiệp lại một lần nữa trợn tròn mắt, nhìn sắc mặt kiên định của Diệp Dương Thành, một loại cảm giác cổ quái từ đáy lòng chột xống lên. Nếu như cái đầu của Diệp Dương Thành không phải bị con lừa đá hỏng rồi, vậy thì hắn thật lòng suy nghĩ cho quốc gia và dân chúng.

Từ tình huống trước mắt, Diệp Dương Thành rõ ràng cho thấy hắn thuộc về cái sau.

Quốc gia giúp đỡ một quỹ từ thiện vốn là chuyện bình thường. Nhưng trong tình huống này, Diệp Dương Thành lại lấy đó làm nền tảng hợp tác, chẳng những không yêu cầu bất kỳ chỗ tốt nào của quốc gia, chẳng qua muốn quốc gia ở ngoài sáng yểm trợ cho quỹ từ thiện Dương Thành. . . Còn lại Diệp Dương Thành sẽ tự chịu trách nhiệm.

Vừa không lấy tiền, cũng không cần quyền...cái hắn muốn chỉ là một hoàn cảnh có thể thông dong, an toàn, bí mật làm việc thiện

Nhìn Diệp Dương Thành, rất lâu sau, Đường Quốc Nghiệp rốt cục không nhịn được thở dài một tiếng, đứng dậy, cúi người chín mươi độ trước mặt Diệp Dương Thành nói:

- Là chúng ta lúc trước quá khinh thường người, thật xin lỗi.

Bất luận từ tất cả cử động trước kia của Diệp Dương Thành, hay là những lời hắn vừa nói ra, đều chứng minh Diệp Dương Thành là một người có tư tưởng phẩm đức và nhân cách vô cùng cao thượng, trong tay có vốn liếng có thể hoàn toàn xem thường luật pháp quốc gia, nhưng lại tận lực xem việc giúp người làm niềm vui. . .

Cúi đầu trước người có tư tưởng phẩm cách cao như thế, phẩm đức chói mắt như thế, Đường Quốc Nghiệp thật sự tâm phục khẩu phục

Nhưng hắn không biết, khi hắn cúi người chào, Diệp Dương Thành thật ra cũng lộ ra nụ cười nồng hậu, phương thức thu hoạch công đức huyền diệu thật sự quá đặc biệt, cũng không ai biết từ trong cử động hành thiện này, hắn có thể đạt được bao nhiêu chỗ tốt, nhưng mọi người chỉ nhìn thấy hắn đang hành thiện mà thôi.

Đây không phải là nguy trang tốt nhất sao?

Cho nên, Diệp Dương Thành cũng không né tránh hành động cúi người của Đường Quốc Nghiệp, mà bình thần nhận lấy phần kính ý của hắn, mặc dù cảm thấy có chút hổ thẹn. . . Dù sao, hắn cũng không phải chân chính bỏ qua tất cả chỗ tốt, chẳng qua chỗ tốt hắn lấy được, người khác không nhìn thấy mà thôi.

Rất nhanh, chi tiết hợp tác giữa Diệp Dương Thành và quốc gia đã được ấn định, quốc gia sẽ cung cấp các loại tài nguyên và tiện lợi cho quỹ từ thiện Dương Thành, đồng thời làm ô dù cho quỹ từ thiện Dương Thành, bảo vệ quỹ từ thiện Dương Thành có thể trưởng thành khỏe mạnh trong hoàn cảnh vô cùng an toàn.

Còn Diệp Dương Thành sẽ cung cấp tài chính cho quỹ từ thiện Dương Thành hành thiện, thúc đẩy tốc độ phát triển của quỹ từ thiện Dương Thành, đồng thời cũng có thể trợ giúp nhiều hơn người cần phải trợ giúp.

Sau khi ấn định những chi tiết này, bất luận là Đường Quốc Nghiệp hay là Hàn Thừa Bình, Hồ Bá Hồng, đều toát ra kính ý nồng đậm với người thanh niên hơn hai mươi tuổi đứng trước mặt. Trong mắt bọn họ, tất cả hành động của Diệp Dương Thành có khác gì thánh nhân đâu?

Có một ấn tượng như vậy, không ai lại đi lo lắng Diệp Dương Thành sẽ làm ra chuyện có lỗi với quốc gia, có lỗi với dân chúng, sau khi hoàn toàn giải tỏa tâm tình, không khí trong phòng lại trở nên nhộn nhịp.

Sau khi nói cười với bọn người Đường Quốc Nghiệp thêm vài phút, Diệp Dương Thành mới chỉnh lại sắc mặt ngay ngắn, hỏi Đường Quốc Nghiệp:

- Lão ca, lần trước ta đã kêu Phó tướng quân chuyển lời đến các người. . .

- À, đúng đúng đúng, thiếu chút nữa đã quên chính sự rồi.

Nghe thấy nhắc nhở của Diệp Dương Thành, lúc này Đường Quốc Nghiệp mới lộ ra vẻ chột hiểu, vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn Diệp Dương Thành, hỏi:

- Chẳng lẽ. . . Diệp tiểu huynh đệ đã. . .

- Ha ha, trước khi tới đây, ta đã quay lại nước Mỹ du lịch.

Trên mặt Diệp Dương Thành hiện ra nụ cười nồng hậu, tay phải nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, cười nói:

- Đến phố Wall một chuyến, còn đến Fort Knox một chuyến.

- A. . .

Trong phòng vang lên một trận thanh âm hít không khí, Hàn Thừa Bình cả kinh nói:

- Kim khố của Ngân hàng dự trữ liên bang New York ở phố Wall, cùng với. . . kim khố Fort Knox?

- Ha ha, còn có cơ sở nghiên cứu dưới đất của Fort Knox.

Diệp Dương Thành nheo hai mắt, đứng dậy cười nói:

- Mấy lão ca có hứng thú đi cùng ta xem một chút đặc sản ta mang về từ Mỹ không?

- Đặc sản?

Nghe thấy cách gọi của Diệp Dương Thành với những thứ đó, đám người Đường Quốc Nghiệp nhất thời cứng họng, trong kim khố được xem là an toàn nhất, lớn nhất của nước Mỹ, chẳng lẽ đều chứa những khoai lang khoai tây hay sao?

Nhưng, mặc dù nghĩ như vậy, đám người Đường Quốc Nghiệp vẫn không rõ đặc sản trong miệng Diệp Dương Thành rút cuộc là vật gì? Đối với những cái gọi là “đặc sản” này, bọn người Đường Quốc Nghiệp và Hàn Thừa Bình đều lộ ra nụ cười cực kỳ nồng hậu, Đường Quốc Nghiệp gật đầu, giống như biết thời biết thế đáp:

- Những năm gần đây trồng trọt của nước ta tổn thất nghiêm trọng, đi xem đặc sản Diệp tiểu huynh đệ mang từ Mỹ về là cái gì.

- Bí thư nói rất đúng.

Hàn Thừa Bình cũng lập tức đứng dậy, cười dài nhìn Diệp Dương Thành, nói:

- Cũng không thể cứ để người khác cướp đoạt “đặc sản” của chúng ta, vào thời điểm thích hợp cũng phải biết lấy về.

- Ha ha. . .

Trong phòng vang lên một tràng cười lớn, trong cái nhìn chăm chú của mọi người, Diệp Dương Thành gật đầu, lại cười nói:

- Như vậy, chúng ta tìm một chỗ kín đáo, xem những đặc sản này?

- Phòng dưới đất của khách sạn cũng không tệ.

Phó Diệc Chi dĩ nhiên biết những thứ Diệp Dương Thành cầm về đang ở đâu đó. Diệp Dương Thành phải cần một nơi rộng rãi hơn nữa bí mật, không nghi ngờ gì, hiện tại khách sạn đã hoàn toàn được bảo vệ chính là lựa chọn tốt nhất.

Đối mặt với đề nghị của Phó Diệc Chi, Diệp Dương Thành dĩ nhiên là mỉm cười gật đầu, còn đám người Đường Quốc Nghiệp lại có chút kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau, phòng dưới đất của khách sạn? Chẳng lẽ thứ Diệp tiểu huynh đệ mang về chỉ là một phần rất nhỏ sao?

Mặc dù trực giác nói cho bọn hắn biết có lẽ không phải như vậy, nhưng cho dù bọn họ nghĩ đến nát óc, cũng không biết Diệp Dương Thành đi tay không đang để đồ ở đâu? Hoặc là nói, nhiều đồ như vậy, lúc này đã bày biện trong tầng hầm, chờ bọn hắn đi xem?

Ôm trong lòng đầy bụng nghi hoặc, đám người Đường Quốc Nghiệp cố gắng kiềm chế hiếu kỳ mãnh liệt trong lòng, lần lượt đứng dậy đi theo phía sau Diệp Dương Thành và Phó Diệc Chi, vừa nói vừa cười rời khỏi phòng Vip, trước khi xuất hiện ở cửa, Diệp Dương Thành lại một lần nữa biến dung mạo của mình thành lão giả hơn năm mươi tuổi.

585. Chương 527: Diệp Tiên Sinh

Như vậy, nếu đi cùng đám người Đường Quốc Nghiệp, cũng sẽ không lộ vẻ đột ngột rồi, nếu như hắn không thay đổi dung mạo của mình, mà lấy gương mặt hơn hai mươi lăm tuổi, cười cười nói nói tiêu sái với đám người Đường Quốc Nghiệp, trời mới biết có làm người khác cảm thấy choáng váng hay không?

Tóm lại, hai chữ khiêm nhường đã xâm nhập vào trong quy tắc hành động của Diệp Dương Thành, lúc cần thiết không cần kiêu ngạo, nhưng rất nhiều tình huống, khiêm nhường cũng là một quy tắc giữ được bí mật thân phận của mình.

Trong ánh mắt tò mò của đám nhân viên trung tâm xử lý sự kiện siêu tự nhiên, chịu trách nhiệm công tác bảo an ở đây, Diệp Dương Thành và đám người Đường Quốc Nghiệp cùng tiến vào thang máy, sau khi trực tiếp hạ xuống bãi đậu xe dưới đất đã sớm bị trống rỗng của khách sạn, đám người Đường Quốc Nghiệp đều có chút tròn tròn mắt.

Trong bãi đậu xe dưới đất hoàn toàn trống rỗng, đừng nói là núi vàng núi bạc trong dự đoán của bọn họ không xuất hiện, chỉ sợ ngay cả một mẩu giấy nhỏ cũng không nhìn thấy.

Nhìn Diệp Dương Thành vẫn hai tay trống trơn, lẽ nào hắn còn có thể sử dụng pháp thuật chuyển đồ từ nơi khác đến trước mặt bọn họ? Hoặc là nói, đây chính là cái gọi là đòn thuật hoặc là. . . ngũ quỷ vận chuyển thuật của Đạo gia?

Nghĩ đến những vấn đề này, Hàn Thừa Bình khó tránh khỏi có chút thấy buồn cười, nhưng hắn cũng biết Diệp Dương Thành sẽ không bắn tên không đích, nếu hắn đã gọi bọn họ đến đây, như vậy, tất nhiên sẽ lấy ra thứ gì đưa cho bọn hắn thấy, dù sao. . . Diệp Dương Thành không giống như người nhàm chán như vậy.

Sau nghĩ của đám người Đường Quốc Nghiệp cũng giống như Hàn Thừa Bình, sau khi phát hiện trong bãi đậu xe dưới đất không có vật gì, lập tức đưa ánh mắt dò xét nhìn về phía Diệp Dương Thành, phải biết rằng, khi bọn hắn nhận được lời chuyển đạt của Phó Diệp Chi, bọn họ cũng đã vô án quyết định, bất luận lần này Diệp Dương Thành mang về bao nhiêu vàng, cũng sẽ thu mua toàn bộ với giá bằng một phần ba giá thị trường. . . Đây chính là một miếng bánh khổng lồ từ trên trời rơi xuống.

Nhìn thấy đám người Đường Quốc Nghiệp đều đưa ánh mắt tìm kiếm về phía mình, khóe miệng Diệp Dương Thành chợt xuất hiện nụ cười ôn hòa, tiện tay chỉ về phía khu đất trống trước mặt, nói:

- Mời mấy vị lão ca xem cái này.

Đám người Đường Quốc Nghiệp và Hàn Thừa Bình không tự chủ chau mày, nhất tề nhìn về vị trí Diệp Dương Thành vừa chỉ, nhưng ở đó vẫn không có vật gì.

Không chờ bọn họ mở miệng hỏi thăm lần nữa, lại thấy Diệp Dương Thành tiện tay điểm mấy cái trên hư không. . .

- Vàng. . . Vàng

Đám người Đường Quốc Nghiệp, Hàn Thừa Bình, Hồ Bá Hồng, Vương Bằng Sơn trong nháy mắt tròn tròn mắt, trên mặt đất vốn trống rỗng, đột nhiên xuất hiện một núi vàng được xếp chồng chất chung một chỗ, tuy nói ánh sáng trong phòng dưới đất không sáng lắm, nhưng ánh sáng lấp lánh của vàng đúng là quá chói mắt.

Hồ Bá Hồng định thần, nhẹ hít vào một hơi:

- Thủ đoạn của Diệp tiểu huynh đệ, thật đúng là quỷ thần khó dò, đồng vàng này ít nhất phải một trăm tấn?

Một trăm tấn vàng, dựa theo trị giá hiện tại tính toán, tương đương với hai trăm bốn mươi một tỉ nhân dân tệ, Diệp Dương Thành đề xuất điều kiện là một phần ba giá thị trường, nói cách khác, tài chính quốc gia chỉ cần lấy ra tám tỷ nhân dân tệ, là có thể nhận được số vàng giá trị 240 tỉ này.

Không thể nghi ngờ, đây là một cuộc mua bán vô cùng có lời, đồng dạng, bất luận là Hồ Bá Hồng hay là Đường Quốc Nghiệp, sau khi bọn họ nhìn thấy đồng vàng này, phản ứng đầu tiên chính là Diệp Dương Thành có lẽ đã cướp sạch số vàng trước mắt, dù sao cũng là một trăm tấn vàng, phân lượng có thể không nhẹ.

Nghĩ tới đây, Đường Quốc Nghiệp thu hồi ánh mắt, nhìn Diệp Dương Thành nói:

- Diệp tiểu huynh đệ, số vàng này chúng ta thay quốc gia thu nhận. . .

- Ha ha, chờ một chút.

Diệp Dương Thành không nhịn được bật cười, sau khi ra hiệu cho mọi người đừng có lên tiếng, trong ánh mắt tò mò của bọn họ, hắn lại giơ tay phải lên, bắt đầu điểm nhẹ giữa không trung.

Rất nhanh, dựa theo tiêu chuẩn một trăm tấn một đồng, năm ngàn tấn vàng được Diệp Dương Thành chia làm năm mươi đồng, dưới ánh đèn mờ trong bãi đậu xe dưới mặt đất, vàng lấp lánh sáng lên. . .

- Một. . . Ba. . . Mười. . . Ba mươi. . . Bốn mươi chín. . . Năm mươi.

Sau khi cẩn thận đếm đi đếm lại suốt ba lần, Hồ Bá Hồng mới kinh hãi, thất thanh nói:

- Năm ngàn tấn vàng?

Tổng số vàng dự trữ của cả nước Mỹ cũng chỉ hơn tám nghìn tấn, mà hiện tại trước mắt bọn hắn là năm ngàn tấn vàng. Nói thật, ban đầu khi bọn họ vừa mới nghe nói Diệp Dương Thành tới Fort Knox và phố Wall, phản ứng đầu tiên chính là Diệp Dương Thành đã không cướp được ngân khố ở phố Wall, hoặc là trên đường bị người khác phát hiện, lúc này mới đến Fort Knox hạ thủ.

Nhưng hiện tại sự thật xuất hiện trước mắt bọn họ, đã phá tan suy đoán của bọn họ thành mảnh nhỏ, Diệp tiểu huynh đệ, không phải là không cướp sạch được, hắn rõ ràng đã quét sạch kim khố ở Fort Knox.

Nghĩ đến đây, đám người Đường Quốc Nghiệp sau giây phút kinh ngạc, liền lộ ra vẻ vui mừng, đồng thời, trong đầu mọi người cũng hiện ra cảm giác may mắn nhẹ nhàng, cũng may, Diệp Dương Thành đứng bên bọn hắn, chưa nói đến bản lãnh của hắn, chỉ riêng ngón đòn cướp sạch kim khố này, là có thể khiến một quốc gia sụp đổ rồi.

Vàng của Trung Quốc có một phần tương đối lớn được cất giữ trong kim khố của chính phủ nước Mỹ, rất nhiều người tỏ vẻ không hiểu chuyện này, chỉ có một số ít người mới biết được, trong lịch sử di lưu nhiều vấn đề rất khó giải quyết.

Là những người lãnh đạo hiện tại của chính phủ Trung Quốc, đám người Đường Quốc Nghiệp cũng rất trần trụi với chuyện với vàng của quốc gia mình lại nằm trong kim khố của người khác, mỗi lần nghĩ đến nguyên nhân bên trong, đều không tự chủ nhíu mày.

Tầm quan trọng của số lượng vàng dự trữ không cần nói cũng biết, quốc gia có số lượng lớn vàng dự trữ không những được gia tăng danh tiếng trên quốc tế, hơn nữa, một khi gặp phải nguy hiểm tài chính, cũng có thể tạo được tác dụng rất lớn, hơn nữa. . . số lượng vàng dự trữ nhiều, còn có thể ổn định lòng dân trong nước.

Vàng là một trong những loại tiền tệ chân thật nhất trên thế giới, tác dụng vượt xa tiền giấy, có số lượng vàng dự trữ lớn, là có thể ứng phó với rất nhiều nguy cơ đột phát.

Bắt đầu từ hai năm trước, quốc gia đã có ý thức đề cao lượng vàng dự trữ, ban đầu bắt đầu từ sáu trăm tấn, đến hiện tại là hơn tám trăm tấn, nhưng số lượng vàng dự trữ như vậy cũng không tránh khỏi chậm chạp quá mức.

Kinh tế Trung Quốc đang trên đà phát triển, lượng dự trữ vàng đương nhiên cũng được kéo lớn. Phải biết rằng, lượng ngoại hối dự trữ của Trung Quốc là Dollar, trong hơn bảy nghìn tỉ Dollar ngoại hối, tỷ lệ chiếm cứ của vàng thật sự rất nhỏ.

Dựa theo đề nghị của rất nhiều học giả chuyên gia, lượng dự trữ vàng của Trung Quốc nên nâng lên giá trị khoảng một ngàn tỉ Dollar, nói cách khác, tổng lượng vàng dự trữ, phải vượt qua bốn ngàn tấn.

Nhưng bởi vì hạn chế của đủ loại nguyên nhân, tổng số dự trữ vàng của Trung Quốc luôn khó thể được đề cao trên diện rộng, nỗ lực mấy năm, cũng chỉ tăng thêm hai trăm tấn mà thôi.

Nhưng hiện tại không giống với lúc trước, hơn tám nghìn tấn vàng của nước Mỹ, hiện tại có năm ngàn tấn đang bày ra trước mắt bọn hắn, chỉ cần ăn năm ngàn tấn vàng này, lượng dự trữ vàng của Trung Quốc có thể trong nháy mắt từ hơn tám trăm tấn nhảy lên hơn năm ngàn tám trăm tấn, vượt xa lượng dự trữ vàng của những cường quốc như Mỹ và Đức, trở thành quốc gia có số lượng dự trữ vàng nhiều nhất trên thế giới.

Thay đổi của một xếp hạng đơn giản, lại mang tới chỗ tốt khó có thể tính ra, mặc dù trong khoảng thời gian ngắn không có biện pháp công bố số lượng dự trữ vàng của quốc gia đã tăng vọt, nhưng thỉnh thoảng gia tăng một chút, cho đến khi hoàn toàn công bố năm ngàn tấn vàng này ra ngoài, cho dù dùng thời gian mười năm thao tác, cũng không có gì khó?

Nhìn năm mươi đồng vàng trước mắt, tâm tư Đường Quốc Nghiệp nhất thời vui sướng, nhưng sau khi trải qua vui mừng ngắn ngủi, hiện tại trong đầu hắn đang nghĩ nên làm thế nào nhét năm ngàn tấn vàng trước mắt này vào trong quốc khố.

Nhưng vừa tính toán, hắn không nhận được có chút đồ mờ hôi. . .

Dựa theo phương án thương nghị giữa bọn hắn và Diệp Dương Thành, Diệp Dương Thành sẽ chuyển nhượng số vàng trong tay với giá tiền bằng một phần ba giá thị trường cho quốc gia, nhưng, mặc dù một phần ba đã rất thấp rồi, nhưng điều này có ý nghĩa như thế nào?

Trước mắt tổng giá trị của số vàng này cao gần một vạn hai ngàn không trăm năm mươi tỷ nhân dân tệ, cho dù chỉ lấy giá bằng một phần ba, cũng phải chi ra bốn ngàn không trăm mười sáu tỉ, sáu ngàn sáu trăm sáu mươi sáu vạn.

Kinh tế Trung Quốc đang phát triển, hơn nữa hiệu quả khả quan, nhưng diện tích quốc thổ Trung Quốc nhiều bao nhiêu? Trọng điểm kinh tế dọc theo vùng duyên hải, tình thế phát triển kinh tế của khu đất liền làm cho người ta không khỏi chau mày. Thu nhập quốc gia đang không ngừng bay lên, nhưng các khoản chi tiêu cũng đồng dạng không ngừng mở rộng.

Nơi này muốn dùng tiền, nơi kia muốn dùng tiền. . . Hơn bốn ngàn tỉ nhân dân tệ, thật sự là số lượng không nhỏ.

Nói thật, ban đầu nghe Phó Diệp Chi nói, Diệp Dương Thành muốn đi cướp sạch kim khố nước Mỹ, sau đó sẽ chuyển nhượng vàng cho quốc gia với giá bằng một phần ba giá thị trường, bọn họ cùng chung ý nghĩ là, Diệp Dương Thành nhiều nhất chỉ có thể cướp sạch mấy trăm tấn vàng, mặc dù tài chính quốc gia khẩn trương, nhưng một trăm tám tỷ vẫn có thể lấy ra.

Nhưng không ngờ, Diệp Dương Thành thật sự cướp sạch kim khố nước Mỹ, hơn nữa còn cướp thêm năm ngàn tấn vàng của kim khố Fort Knox.

Nói không động tâm đó là giả dối, nhưng bọn họ có thực lực này nuốt số vàng này sao? Nếu không có đủ tiền, bọn họ làm sao có thể không biết xấu hổ đòi vàng của Diệp Dương Thành? Một phần ba giá thị trường, không duyên cớ bỏ qua hơn tám nghìn tỉ lợi nhuận. . . Nếu còn nói gì đó, thật đúng là xấu hổ.

Nghĩ tới đây, mặc dù Đường Quốc Nghiệp động tâm không dứt, nhưng cũng chỉ có thể khó xử nhìn về phía Diệp Dương Thành:

- Vàng tốt thì tốt, nhưng. . .

- Nếu như quốc gia trong một lúc không thể lấy ra quá nhiều tiền..., vậy có thể trả góp cũng được.

Diệp Dương Thành sao có thể không nhìn thấy sắc mặt bất đắc dĩ và mất mát của Đường Quốc Nghiệp? Lập tức liền không thèm để ý, cười cười, cắt đứt lời Đường Quốc Nghiệp, nói:

- Thời gian cũng không ấn định, có nhiều đưa nhiều, có ít đưa ít, dù sao số tiền này đến tay của ta, cuối cùng đều chỉ dùng cho dân chúng, có sớm hay muộn cũng giống nhau.

Thần sắc thoải mái, thái độ rộng rãi, cùng với phẩm đức cao thượng, Đường Quốc Nghiệp không khỏi nhất thời cảm động, cúi người kính cẩn chào Diệp Dương Thành:

- Diệp tiên sinh, ta thay mặt quốc gia cảm ơn ngài.

Diệp tiểu huynh đệ trong nháy mắt đã thăng lên đến Diệp tiên sinh, có thể thấy, bây giờ trong cảm nhận của đám người Đường Quốc Nghiệp, Diệp Dương Thành rút cuộc có vị trí như thế nào.

Đường Quốc Nghiệp cúi người chào gửi lời cảm ơn tới Diệp Dương Thành, đám người Hàn Thừa Bình cũng nhất tề khom người chào Diệp Dương Thành, tâm phục khẩu phục gọi một tiếng:

- Cảm ơn Diệp tiên sinh.

Thời gian song phương tiếp xúc cũng không dài, từ lúc gặp mặt đến hiện tại cũng chỉ hơn hai giờ ngắn ngủi, nhưng trong hai giờ tiếp xúc, tinh thần vô tư, phẩm đức cao thượng của Diệp Dương Thành, khiến đám người Đường Quốc Nghiệp đều bị thuyết phục.

Diệp tiểu huynh đệ, cũng thuận lợi biến thành Diệp tiên sinh.

Bọn họ nào biết rằng, Diệp Dương Thành vốn không quá quan tâm đến số tiền kia, chỉ cần lúc hành thiện có thể tiêu tiền như nước, cộng thêm tiền hành an toàn bí mật, đừng nói là trả tiền góp, cho dù bốn ngàn tỉ biến thành bốn mươi tỷ, hẳn cũng tuyệt đối không nhúu chân mày.

Thứ hẳn chân chính quan tâm không phải là tiền.

Trong mắt Diệp Dương Thành, tiền có cũng được mà không có cũng không sao, dù sao thứ hẳn theo đuổi, chỉ là công đức huyền diệu và thần nguyên mà thôi, tiền nhiều là chuyện tốt, nhưng tiền ít cũng không có gì đáng ngại, đến trình độ của hẳn, nhiều tiền hay ít tiền, cũng chỉ là biến hóa của mấy chữ mà thôi, căn bản không tạo ra ảnh hưởng quá lớn.

Nhìn đám người Đường Quốc Nghiệp nhất tề cúi người chào, biểu đạt kính ý với mình, Diệp Dương Thành có lòng khiêm nhường định nói mấy câu, đồng thời kêu bọn họ cứ gọi hẳn là Diệp tiểu huynh đệ. . .

Nhưng khi hẳn chuẩn bị mở miệng nói chuyện, Cửu Tiêu Thần Cách bị vây trong trái tim, lại đột nhiên khê chấn động, mạnh mẽ ngăn cản Diệp Dương Thành “tự hạ thân phận của mình”.

Có lẽ bản thân Diệp Dương Thành không quá coi trọng tôn nghiêm và cao ngạo của một vị thần, dù sao hiện tại của hẳn vẫn chưa đến mức xem vạn vật sinh linh như con kiến hôi, ánh mắt lạnh lùng ngạo nghễ nhìn xuống nhân gian, nhưng, Cửu Tiêu Thần Cách cũng không đồng ý để Diệp Dương Thành bị một số người phàm gọi là

“tiểu huynh đệ”.

Cho dù. . . Những người này đứng trên đỉnh cao nhất của kim tự tháp người phàm, là lãnh đạo quốc gia có quyền thế ngập trời. Nhưng trong quan niệm của Cửu Tiêu Thần Cách, người phàm chính là phàm nhân, cho dù quyền thế vô song, cũng chỉ là phàm nhân mà thôi.

So với cách gọi “tiểu huynh đệ”, mấy chữ “tiên sinh” cũng lộ ra vẻ tôn kính không ít, cho nên, dưới đủ loại nguyên nhân hỗn tạp, Cửu Tiêu Thần Cách khe khẽ rung lên, cắt đứt lời Diệp Dương Thành chuẩn bị nói ra khỏi miệng.

Dưới tình huống như vậy, Diệp Dương Thành bình tĩnh đón nhận cúi chào của đám người Đường Quốc Nghiệp, cũng ngầm đồng ý để bọn họ gọi mình là “Diệp tiên sinh”.

Tất cả những thay đổi này, thật ra đều thuận lợi biến hóa, đối với người có năng lực xuất chúng mà phẩm đức cao thượng như Diệp Dương Thành, vấn đề tuổi tác không phải là vấn đề, gọi một tiếng tiên sinh, hẳn tuyệt đối làm được. Ít nhất trong mắt đám người Đường Quốc Nghiệp, Diệp Dương Thành rất xứng đáng với hai chữ “tiên sinh”.

- Nếu Diệp tiên sinh rộng lượng như thế, chúng ta cũng không thể hẹp hòi.

586. Chương 528: Đường Bí Thư Đỏ Mắt

Đường Quốc Nghiệp ngồi thẳng lên, thể cốt hơi có vẻ già nua trong nháy mắt thẳng tắp, là người ở địa vị cao, hẳn đương nhiên cũng có một loại khí thể thường nhân không thể sở hữu, chỉ nghe hẳn trầm giọng nói:

- Tiền đặt cọc năm mươi tỷ nhân dân tệ, trong vòng ba ngày sẽ gửi tới tài khoản của Diệp tiên sinh, còn lại ba ngàn năm trăm mười bảy tỉ. . .

- Ha ha, không cần gấp như vậy.

Diệp Dương Thành làm sao không nhìn ra chỗ khó nói của Đường Quốc Nghiệp, lập tức mỉm cười cắt đứt lời của hẳn, nói:

- Cứ làm theo khả năng đi, cũng không thể vì số tiền của ta, mà tham ô giảm bớt những hạng mục khác? Trước tiên ta sẽ cầm năm tỷ, còn lại . . .

Trên mặt lộ ra nụ cười nồng hậu, Diệp Dương Thành nhẹ giọng nói:

- Coi như ta cho quốc gia vay không lấy lãi đi, chỉ cần có thể giúp đỡ quốc gia phát triển, như vậy là tốt rồi.
- Diệp tiên sinh đại đức.

Hàn Thừa Bình không kìm hãm được kêu lên một tiếng, một lần nữa cúi chào Diệp Dương Thành, có thể nói trong mắt bọn hắn hình tượng của Diệp Dương Thành cũng đã đạt đến độ cao người khác khó có thể sánh bằng.

- Ha ha, Hàn lão ca không cần như thế.

Diệp Dương Thành tuy được gọi là Diệp tiên sinh, nhưng đứng ở góc độ tuổi tác, xưng hô một tiếng lão ca cũng không có gì đáng ngại, tiến lên một bước dìu Hàn Thừa Bình, Diệp Dương Thành nói:

- Ta nói rồi, mục đích của chúng ta thật ra đều giống nhau.
- Nếu đã như vậy. . . vậy ta sẽ thay quốc gia nhận khoản tiền cho vay không lấy lãi này.

Đường Quốc Nghiệp cũng là người quyết đoán, Diệp Dương Thành đã nói như vậy, hắn dĩ nhiên không thể đẩy tới đẩy lui, gật đầu đáp ứng.

Cái gọi là khoản vay không lãi, chẳng qua là mấy câu nói giữa bọn họ mà thôi, tiền ở đâu cũng còn không biết, làm sao có thể nói là cho vay không lãi? Chẳng qua không người nào chỉ ra, trong lòng tự hiểu là được rồi.

Khi Đường Quốc Nghiệp gật đầu đáp ứng nhận khoản vay không lãi của Diệp Dương Thành, thân thể Diệp Dương Thành bỗng nhiên cương lại, nụ cười hiền hòa trên mặt cũng thoáng khựng lại. . .

- Duy trì lợi ích của Hoa Hạ thần quốc, xúc tiến thực lực của Hoa Hạ thần quốc, chúc mừng người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách đạt được 50000000 điểm công đức huyền diệu, 800000 điểm thần nguyên, mời người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách không ngừng cố gắng, duy trì lợi ích của Hoa Hạ thần quốc, xúc tiến thực lực của Hoa Hạ thần quốc, tất cả vì lợi ích của thần quốc, truyền đi thần uy mệnh mệnh muôn cuộn cuộn của thần quốc ta.

Nhắc nhở này vừa xuất hiện trong đầu Diệp Dương Thành, vừa nhìn thấy, Diệp Dương Thành đầu tiên là sửng sốt, sau đó là mừng như điên. Hắn suy đoán hoàn toàn chính xác, quy phạm vi quốc thổ của Hoa Hạ thần quốc vào lãnh thổ quốc gia Trung Quốc, một cách tự nhiên, là chính phủ duy nhất tồn tại ở Hoa Hạ thần quốc, Trung Quốc cũng đồng đẳng với Hoa Hạ thần quốc.

Hiện tại, Diệp Dương Thành chuyển nhượng năm ngàn tấn vàng này với giá bằng một phần ba giá thị trường cho Trung Quốc, hơn nữa sau khi chuyển nhượng, còn cho trả góp thành nhiều lần.

Như vậy chẳng khác nào Trung Quốc, hoặc là nói cả Hoa Hạ thần quốc sẽ càng phát triển, cũng vì vậy, Diệp Dương Thành chiếm được năm trăm ngàn công đức huyền diệu và tám mươi vạn điểm thần nguyên

Tất cả đều vui vẻ, đây mới thực sự là tâm tình tất cả đều vui vẻ, trong lòng Diệp Dương Thành cảm khái một câu, hắn không lấy tiền, hắn chỉ muốn công đức huyền diệu và thần nguyên

Cảm xúc ngán ngùi của Diệp Dương Thành, cũng không khiến đám người Đường Quốc Nghiệp chú ý, trên thực tế bây giờ bọn họ còn đang chìm đắm trong số tiền từ trên trời rơi xuống, có chút kích động và phấn khởi khó kìm nổi.

Theo đám người Đường Quốc Nghiệp, trong chuyện này Diệp Dương Thành không có được mấy chỗ tốt, hắn tựa hồ tặng toàn bộ chỗ tốt cho quốc gia, tính toán trước sau, Diệp Dương Thành tựa hồ chẳng khác gì đem hơn một vạn hai ngàn tỉ nhân dân tệ cho quốc gia và nhân dân.

Đây là phẩm đức như thế nào chứ? Hồ Bá Hồng hít một hơi thật sâu, nói:

- Hành động của Diệp tiên sinh chẳng khác nào thánh nhân.

Tất cả chỗ tốt bên trong đều bị lấy đi, xong còn được người khác xem là thánh nhân. Nghe được lời nói của Hồ Bá Hồng, trong lòng Diệp Dương Thành có chút buồn cười, vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Hồ lão ca quá lời rồi.
- Không, đây là lời tâm huyết của chúng ta.

Hồ Bá Hồng chưa lên tiếng, Vương Bằng Sơn đã tiến lên một bước, thần thái thành khẩn nói:

- Tiên sinh, đúng là thánh nhân.
- Ta. . .

Diệp Dương Thành bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là chuyển dời chủ đề của bọn, chỉ vào đồng vàng trước mặt nói:

- Nước Mỹ mất nhiều vàng như vậy, rõ ràng không thể lục soát chúng ta, nhưng cũng không thể không đề phòng, số vàng này ta thu lại trước, sau đó mấy vị lão ca nói cho ta biết địa điểm cất giấu, ta sẽ mang vàng đến chỗ địa điểm các vị xác định.
- Diệp tiên sinh nói rất đúng.

Đám người Đường Quốc Nghiệp tán đồng, gật đầu đáp ứng.

Sau đó, Diệp Dương Thành cũng không kiêng kỵ cái gì, trước mặt bọn họ, ngoắt ngoắt tay, không tới hai phút, năm ngàn tấn vàng trong bãi đậu xe dưới đất đều được thu vào trong không gian Cửu Tiêu, thủ đoạn như thế, đương nhiên lại khiến đám người Đường Quốc Nghiệp khen ngợi và cảm thán.

Đối mặt với khen ngợi của bọn họ, Diệp Dương Thành hiện tại đã hoàn toàn bình thản, mỉm cười nói:

- Số vàng này chỉ là một trong những đặc sản ta mang từ nước Mỹ về, có lẽ đặc sản tiếp theo, còn có lực hấp dẫn hơn một chút.

“Đặc sản” còn khiến người ta động tâm hơn vàng?

Vừa nghe Diệp Dương Thành nói như vậy, trong đôi mắt đám người Đường Quốc Nghiệp nhất thời sáng lên hai đạo tinh quang, Hàn Thừa Bình hỏi:

- Không biết lần này Diệp tiên sinh lấy ra “đặc sản” gì. . .
- Ha ha. là thành quả nghiên cứu phát minh mà người Mỹ tiêu tốn hai mươi ba năm, đầu tư gần một trăm tỷ Dollar.

Diệp Dương Thành cười cười, chỉ về hướng bãi đất trống cách đó không xa, nói:

- Vận khí của ta coi như không tệ, khi tìm được cơ sở nghiên cứu dưới đất, thứ này vừa vận được nghiên cứu chế tạo thành công.

Hắn vừa dứt lời, một cỗ xe liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Xe tăng Dul88 nặng năm mươi hai tấn, khẩu pháo phía trước dài 12,5 thước, sườn xe dài mười thước, chiều rộng tám thước, cao 2,7 thước. Nhìn chính diện, toàn bộ cỗ xe có góc cạnh rõ ràng, nhìn từ xa giống như mãnh thú từ địa ngục, làm cho người ta có một loại cảm giác chấn động tâm linh.

Khi đám người Đường Quốc Nghiệp hoàn toàn bị chiếc xe tăng này thu hút, Diệp Dương Thành cũng thuận thể làm xướng ngôn viên, nói với mọi người:

- Tính năng việt dã của chiếc xe tăng này rất xuất chúng, trong hoàn cảnh phức tạp cũng có thể giữ vững tốc độ mỗi giờ 120 cây số, tốc độ chạy trên đường lớn mỗi giờ 160 cây số, hơn nữa, đây là một chiếc xe tăng lưỡng thể.

Vừa nói, Diệp Dương Thành vừa bước về phía trước một bước, nói tiếp:

- Cỗ xe tăng này là “động cơ phong hỏa” mới nhất do nước Mỹ nghiên cứu chế tạo, chỉ riêng động cơ kỹ thuật đã vô giá, ngoài ra, vỏ ngoài của nó cũng không phải kết cấu thép tấm thông dụng bị vứt bỏ trước kia, mà chọn dùng một loại tài liệu hợp kim model mới nhất, so với chất liệu thép tấm, loại tài liệu hợp

kim này có mấy ưu thế. . .

587. Chương 529: Đây Là Nàng Đang Tự Tìm Đường Chết!

Trong vòng hai mươi phút, Diệp Dương Thành giới thiệu đơn giản một số tính năng và các loại kỹ thuật tiên tiến nhất trên chiếc xe tăng Dul88.

Sau khi Diệp Dương Thành nói rõ xong, đám người Đường Quốc Nghiệp khó có thể ức chế hô hấp dồn dập, các quốc gia đều đang tích cực nghiên cứu phát minh xe tăng đời thứ tư, nhưng bởi vì nguyên nhân này, nguyên nhân kia dẫn đến nghiên cứu lâm vào cục diện bế tắc.

Không ngờ, nước Mỹ lại thành công nghiên cứu ra chiếc xe tăng lợi hại như vậy . .

Cùng lúc đó, Đường Quốc Nghiệp đỏ mắt, quay đầu nói với Diệp Dương Thành nói:

- Diệp tiên sinh. . .

- Ha ha, ta đã lấy sạch mọi thứ trong cơ sở nghiên cứu dưới đất.

Không đợi Đường Quốc Nghiệp nói hết, Diệp Dương Thành cũng đã ngầm hiểu, mỉm cười, nói:

- Ta tin tưởng trong đó sẽ có tài liệu kỹ thuật các người rất muốn, hơn nữa, không phải cỗ xe tăng đang ở đây sao, mở ra nghiên cứu cũng hoàn toàn có thể được.

- Thật. . . thật không?

Tâm tình Đường Quốc Nghiệp hoàn toàn bị kích động, nói chuyện thậm chí cũng khó khăn. Điều này cũng không trách được hắn, ai bảo cỗ xe tăng này có tính năng xuất chúng như thế, nước Mỹ lại chọn dùng nhiều kỹ thuật cao cấp như thế?

Chỉ cần nghiên cứu được cấu tạo của chiếc xe tăng này, không chỉ có thể đạt được tiến triển nhảy vọt ở phương diện nghiên cứu xe tăng, ngay cả những lĩnh vực nghiên cứu chế tạo vũ khí cho tới lĩnh vực dân sự, cũng sẽ nhận được đột phá khổng lồ. Nói cách khác, chính phủ nước Mỹ phải dùng hai mươi ba năm, hao tổn gần một trăm tỷ Dollar mới nghiên cứu phát minh ra cỗ xe tăng kiểu mới này.

Nhưng hiện giờ chiếc xe tăng này đã đến tay chính phủ Trung Quốc, cộng thêm số lượng lớn tài liệu nghiên cứu Diệp Dương Thành mang về, giá trị của nó ít nhất phải ba trăm tỷ Dollar, hơn nữa nếu có tiền cũng không thể mua được....

Dù sao nước Mỹ đã đầu tư tinh lực và tài chính lớn như vậy, tuyệt đối không thể chuyển nhượng chiếc xe tăng này cho bất kỳ quốc gia nào, chớ nói chi là Trung Quốc bị nước Mỹ xem là quân địch giả, những quốc gia khác có lẽ còn có thể mua một số kỹ thuật râu ria, nhưng Trung Quốc thì sao. . . Người có trả nhiều tiền đi nữa, người ta cũng không bán cho người.

Dưới tình huống như vậy, nếu như Trung Quốc muốn thông qua con đường chính quy lấy được kỹ thuật của chiếc xe tăng này, ít nhất cũng phải đợi đến khi nước Mỹ nghiên cứu phát minh ra xe tăng đời thứ sáu thứ bảy, sau khi xe tăng đời thứ tư hoàn toàn bị đào thải, mới có thể suy nghĩ có thể đưa kỹ thuật xe tăng này cho Trung Quốc.

Nếu không, căn bản cũng đừng nghĩ.

Hơn nữa, nếu như Diệp Dương Thành mang về chỉ là một chiếc xe tăng thành hình, cho dù nhân viên khoa học kỹ thuật của Trung Quốc có thể nghiên cứu ra, cũng cần rất nhiều thời gian và tinh lực, nếu như vậy, thời cơ sẽ mất đi, nhiều lắm chỉ có thể đi theo phía sau nước Mỹ.

Nhưng hiện tại thì khác, Diệp Dương Thành không chỉ mang về một chiếc xe tăng đã thành hình, hơn nữa còn đem theo tất cả mọi thứ của cơ sở nghiên cứu. . . Có tài liệu kỹ thuật phong phú, lại có xe tăng thành hình làm tham chiếu, muốn hiểu rõ kỹ thuật của Dul88, cũng trở nên hết sức dễ dàng.

Cho nên, cho dù Đường Quốc Nghiệp là người ở địa vị cao, giờ phút này cũng khó mà ức chế tâm tình kích động của mình, dùng ánh mắt như lửa nóng nhìn Diệp Dương Thành, đôi môi rung động. . .

- À, đúng rồi.

Ai ngờ, lúc này Diệp Dương Thành lại giống như nhớ ra cái gì, vỗ trán một cái, khoát tay, mười mấy cái rương màu đen ầm ầm rơi xuống, Diệp Dương Thành nói:

- Những thứ này đều là tài liệu kỹ thuật trọng yếu của tập đoàn công nghiệp nặng Vũ Điền Nhật Bản, các người xem xem có thể tìm được thứ gì hữu dụng hay không.

Đúng là lệ rơi đầy mắt. Nghe Diệp Dương Thành nói, lại thấy hắn ném ra mười mấy cái rương màu đen, Đường Quốc Nghiệp kích động đến mức muốn rơi lệ. Tập đoàn công nghiệp nặng Vũ Điền trong top 10 của Nhật Bản? Tập đoàn tài chính của gia tộc Vũ Điền Nhật Bản?

Đột nhiên, trong lòng đám người Đường Quốc Nghiệp có một loại cảm giác đau khổ mấy chục năm, hôm nay mới có cơ hội tung mình làm địa chủ, năm ngàn tấn vàng là đáng sợ rồi, còn có xe tăng kiểu mới của nước Mỹ, bây giờ lại thêm tài liệu kỹ thuật trọng yếu của xí nghiệp công nghiệp nặng Nhật Bản cũng xuất hiện. . .

Nhiều kỹ thuật, vàng bạc xuất hiện chung một chỗ như vậy, Đường Quốc Nghiệp thậm chí đã dự cảm được, Trung Quốc sắp nghênh đón một cơn sóng phát triển dữ dội, hơn nữa chỉ cần dựa theo khuynh hướng này bước tiếp, Trung Quốc sẽ gia nhập vào hàng ngũ những quốc gia phát triển nhất thế giới. . .

Tất cả mọi thứ đều tới quá đột nhiên, hạnh phúc thật sự quá mãnh liệt.

Kiểm chế tâm tình kích động của mình, Đường Quốc Nghiệp run rẩy đôi môi, hỏi Diệp Dương Thành:

- Diệp tiên sinh, những tài liệu kỹ thuật này. . . Không biết giá tiền. . .

- Giá tiền?

Diệp Dương Thành sửng sốt, nhưng ngay sau đó liền vô cùng tùy ý khoát tay áo, nói:

- Tặng không cho quốc gia, đừng quên, hiện tại chúng ta đã đứng cùng trận tuyến.

- Diệp tiên sinh đại đức.

Đám người Đường Quốc Nghiệp, Hàn Thừa Bình, Vương Bằng Sơn nhất tề khom người cúi chào, nước mắt tuôn đầy mặt. . .

Nhìn đám người Đường Quốc Nghiệp kích động đến rơi nước mắt, tâm tình của Diệp Dương Thành thật ra cũng không tệ, dù sao những tài liệu kỹ thuật này trong tay hắn cũng không dùng đến, chỉ bằng lấy ra làm chút chuyện nhân tình cũng là chọn lựa không tồi.

Huống chi, ngay sau khi Diệp Dương Thành rộng lượng nói ra tặng không. . .

- Duy trì lợi ích của Hoa Hạ thần quốc, xúc tiến thực lực của Hoa Hạ thần quốc, chúc mừng người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách đạt được +15000000 điểm công đức huyền diệu, +130000 điểm thần nguyên, xin người nắm giữ Cửu Tiêu Thần Cách không ngừng cố gắng, duy trì lợi ích của Hoa Hạ thần quốc, xúc tiến thực lực của Hoa Hạ thần quốc, tất cả vì lợi ích của thần quốc, mở rộng thần uy mệnh mông cuộn cuộn của Hoa Hạ thần quốc.

Trong nháy mắt, lại có 1500 vạn điểm công đức huyền diệu và mười ba vạn điểm thần nguyên, hơn nữa, căn cứ vào kinh nghiệm của Diệp Dương Thành, bởi vì phần lớn những kỹ thuật này còn chưa được hoàn toàn hiểu rõ, một khi những kỹ thuật này đều được hiểu rõ, hơn nữa vận dụng vào trong thực tế. Ít nhất hắn còn có thể đạt được một số lượng lớn công đức huyền diệu và thần nguyên. Ban đầu Phó Diệc Chi kêu hắn chuyển giao tài liệu kỹ thuật cho quốc gia đã để hắn ném được chút ngon ngọt, cho nên hắn rất rõ ràng, cung cấp tài liệu kỹ thuật cho quốc gia, đây là một việc thiện vô cùng có ích, từng cái từng cái nhìn qua không có nhiều, nhưng nếu như toàn bộ tài liệu kỹ thuật đều được hiểu rõ. . .

Diệp Dương Thành thậm chí cũng không nghi ngờ, trước mắt những tài liệu kỹ thuật này ít nhất cũng có thể sáng tạo cho hắn một tỉ thu vào công đức huyền diệu.

Thánh nhân cũng giả vờ đủ rồi, chỗ tốt cũng mò được đủ rồi, hơn nữa, còn đạt được tôn kính và sùng bái của đám người Đường Quốc Nghiệp, được “phong tặng” hai chữ tiên sinh.

Tiền tư hậu tướng, Diệp Dương Thành không khỏi không cảm khái một câu, cảm giác làm người tốt . . . thật là tốt.

Trong ba giờ tiếp theo, Diệp Dương Thành cùng đám người Đường Quốc Nghiệp cùng ăn một bữa, Nhưng song phương cũng có ý thức né tránh vấn đề chính trị, chỉ bàn luận một số vấn đề quốc nội từ góc độ thực tế.

Trong lần trao đổi này, Diệp Dương Thành cũng hiểu được, bọn họ biết rất nhiều hiện tượng bất mãn trong nước, nhưng lại ngại đủ loại nguyên nhân, nên chỉ có thể một mắt nhắm một mắt mở, đối với rất nhiều hiện tượng chọn lựa thủ đoạn áp chế, chứ không phải mạnh mẽ nhỏ đi.

Nhưng, Diệp Dương Thành lại tỏ thái độ:

- Tốt lưu lại, hư đã đi, mấy vị lão ca kiên kỳ quá nhiều nên không làm được, còn ta không có nhiều bản khoản như vậy, cây đao này để ta cầm đi.

Giọng nói, ánh mắt rất bình tĩnh, nhưng trong lời nói cũng mang theo nhiều tia sát cơ. Đối với thái độ này của Diệp Dương Thành, đám người Đường Quốc Nghiệp nhìn nhau cười một tiếng, lựa chọn cam chịu.

Ở trong khách sạn hơn năm giờ, Diệp Dương Thành mới cùng Phó Diệc Chi rời khỏi. Đợi đến khi hân rời đi, bọn người Đường Quốc Nghiệp và Hàn Thừa Bình mới lần lượt rời khỏi khách sạn. Nhưng, không có người nào lựa chọn về nhà.

Ở trong khách sạn hơn năm sáu giờ, lại có số vàng và tài liệu kỹ thuật Diệp Dương Thành cung cấp cần phải xử lý, khuya hôm nay, chỉ sợ bọn họ không thể chợp mắt.

- Phụ thân, mời đi bên này.

Phó Diệc Chi và Diệp Dương Thành cùng đi tới một trụ sở bí mật trong quân khu Bắc Kinh, cuối cùng hai người dừng chân trước một sườn núi đã bị vét sạch trước đó. Phó Diệc Chi giải thích cho Diệp Dương Thành:

- Nơi này ban đầu là kho chứa đạn dược súng ống, bọn Đường bí thư giữ phụ thân lại khách sạn dùng cơm, chính là để cho đám binh sĩ tranh thủ thời gian tới đây vận chuyển đạn dược.

Phó Diệc Chi tiện tay kéo vỏ cây của một cây cổ thụ, bên trong lộ ra bàn điều khiển được cất giấu. Sau khi bấm một chuỗi mật mã, tiến hành nghiệm chứng luân phiên, sườn núi cách đó không xa bắt đầu khẽ chấn động.

Rất nhanh, một tảng đá trượt đi, lộ ra phía sau một lối đi hẹp dài phía sau nó.

- Mời đi theo ta.

Phó Diệc Chi kính cẩn mời Diệp Dương Thành, tiếp tục đi phía trước dẫn đường.

Xuyên qua lối đi, xuất hiện trước mắt Diệp Dương Thành, chính là một thương khố trống trải, một thương khố được xây dựng bên trong một ngọn núi.

Đạn dược bên trong đã được các binh sĩ chuyển đi chỗ khác.

Nhìn lướt qua thương khố này, Diệp Dương Thành khẽ lui về phía sau một bước, nói với Phó Diệc Chi:

- Lui về phía sau một chút.

Sườn núi rất nhỏ, đương nhiên cũng đã hạn chế không gian bên trong, Diệp Dương Thành vừa nhìn đã nhận ra, để vàng trong thương khố này có lẽ sẽ không có vấn đề, nhưng sau khi bỏ vào, sợ là sẽ lấp đầy thương khố.

- Vâng, phụ thân.

Nghe được phân phó của Diệp Dương Thành, Phó Diệc Chi không dám chần chờ, lập tức thối lui đến lối vào.

Lúc này, Diệp Dương Thành giơ tay phải lên, trút toàn bộ năm ngàn tấn vàng trong không gian Cửu Tiêu ra ngoài, trong một giây, cả thương khố đều bị vàng lấp đầy, nhìn lại, vàng sáng lóng lánh, vô cùng chói mắt.

Sau khi nhét xe tăng Dul88 cùng với các loại tài liệu kỹ thuật vào trong thương khố, Diệp Dương Thành mới khẽ cười một tiếng, quay đầu nói:

- Đóng cửa, đi. . .

Hắn còn chưa nói xong, thanh âm đột nhiên ngừng lại. . .

Ngay sau đó sắc mặt Diệp Dương Thành khẽ thay đổi.

Phó Diệc Chi đứng bên cạnh có chút không hiểu, không biết xảy ra chuyện gì, nên cũng không dám lên tiếng quấy rầy, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Sau một phút, Diệp Dương Thành bất chợt cười một tiếng, trầm giọng nói:

- Đây là nàng đang tự tìm đường chết.

Người phát liên lạc tâm linh cho Diệp Dương Thành chính là Dương Đằng Phi, căn cứ vào hồi báo của Dương Đằng Phi, có hai dị nhân đột nhiên xuất hiện ở huyện Ôn Lạc, mở một nhà hàng thức ăn nhanh, biểu hiện hết sức bình tĩnh.

Buổi sáng đến nhà hàng, buổi tối khi đóng cửa mới rời khỏi, loại cử động nhìn như hết sức bình thường này, trên thực tế cũng là một loại phương thức che dấu không bình thường nhất.

Người chịu tiêu tốn ngàn vạn mua nhà hàng, làm sao có thể chỉ buôn bán nhà hàng này? Suốt ngày ở trong đó, ngược lại càng lộ ra hành tung thần bí của bọn hắn.

Cũng vì vậy, Dương Đằng Phi mới triệu tập mấy tên thần sử cấp một chưa nhậm chức, theo dõi sát sao hai dị nhân này, cố gắng thu hoạch một chút đầu mối hữu dụng từ trên người bọn họ, chỉ có điều hai dị nhân này vô cùng cẩn thận, hàng ngày căn bản không có cử động gì khác người.

Khi Dương Đằng Phi đang cảm thấy nghi hoặc, một gã thần sử trong lúc vô tình phát hiện ở đối diện nhà hàng, suốt ngày cũng có một người chăm chú quan sát nhà hàng này, tựa hồ đang điều tra gì đó. Sau khi có phát hiện này, tên thần sử cũng coi như người gan dạ, lập tức lén vào phòng tập thể thao đối diện nhà hàng, tiến hành điều tra, rất nhanh, hắn có một phát hiện kinh người.

Trong phòng tập thể thao đối diện nhà hàng, lại có hơn mười đại hán hình thể khôi ngô vạm vỡ, tuy nói bọn họ lấy thân phận huấn luyện viên phòng tập thể thao để che dấu thực lực của mình, nhưng tên thần sử kia hiển nhiên cũng không phải kẻ ngu. Sau khi theo dõi bọn họ gần 16 giờ, một đoạn nói chuyện đã mở ra bức màn, hé lộ bộ mặt thật sự của bọn họ.

Quả nhiên, hai dị nhân xuất hiện ở nhà hàng chỉ là hai con tốt bị vứt bỏ mà thôi, công dụng thật sự của bọn họ là làm mờ mắt, thu hút dị nhân của huyện Ôn Lạc, đợi đến khi dị nhân của huyện Ôn Lạc hạ thủ với bọn họ, mười mấy đại hán vạm vỡ trong phòng tập thể thao sẽ nhất loạt xông lên.

Dẫn rấn ra khỏi hang đơn giản, nhưng cũng là một trong những phương pháp xử lý hữu hiệu nhất. Nếu Diệp Dương Thành phát hiện hai dị nhân kia, một cách tự nhiên sẽ động thủ với bọn họ, mà một khi Diệp Dương Thành động thủ, người đang giấu mình trong bóng tối sẽ dễ dàng thu hoạch tin tức về thân phận của hắn. . .

Hơn nữa, sau khi Dương Đằng Phi phát hiện tình huống này, lập tức sai thần sử ở huyện Ôn Lạc tiến hành tìm kiếm điều tra, rất nhanh, ngoại trừ phòng tập thể thao đối diện nhà hàng, còn có ba phòng tập thể thao khác bị phát hiện không bình thường.

Trong ba phòng tập thể thao này, cũng có hơn mười huấn luyện viên thể hình, tất cả đều là đại hán có thân cao 1m8 trở lên, lưng hùm vai gấu.

Hơn nữa, đối diện mỗi phòng tập thể thao, không phải chỉ có nhà hàng, mà còn có cửa hàng bách hóa, cửa hiệu cắt tóc, phòng trọ. . . Nói cách khác, dưới tình huống người của Diệp Dương Thành hoàn toàn không biết, cả huyện Ôn Lạc đã bày ra thiên la địa võng, chỉ chờ Diệp Dương Thành chui đầu vào.

Bị người khác thiết lập âm mưu quỷ kế trước mặt, tâm tình của Diệp Dương Thành dĩ nhiên rất không tốt, nhất là dựa theo hồi báo của Dương Đăng Phi, Diệp Dương Thành tựa hồ đã đoán được chủ mưu của những trò mờ ám này là ai.

Lưu Tuyết Doanh, ngoại trừ lúc ấy bị mình vô tình để chạy thoát, còn nhận giặc làm cha, ngoài nữ nhân tư lợi đó ra, Diệp Dương Thành không đoán ra còn có ai làm ra an bài như vậy để đối phó mình.

588. Chương 530: Lực Hấp Dẫn Của Thần Cách

Rất rõ ràng, những đại hán vạm vỡ kia cũng là những quái vật của thủ hạ thần tù giả, chỉ có điều hơn năm mươi quái vật xuất hiện ở huyện Ôn Lạc đều là loại đã có linh trí.

So với những quái vật đần độn, chỉ dựa vào bản năng làm việc đúng là khác biệt một trời một vực, hơn nữa từ điểm này không khó nhìn ra, Lưu Tuyết Doanh nhất định là biết tồn tại của Thần Cách, nếu không, nàng đã từng chứng kiến thực lực của mình, làm sao lại an bài bọn thủ hạ đi tìm cái chết như vậy?

Lực hấp dẫn của Thần Cách đối với nàng quá lớn, cho dù biết rõ là thiêu thân lao đầu vào lửa, nàng cũng tuyệt đối không chần chừ, tìm số lượng lớn bia đỡ đạn tới tìm mình gây phiền toái. Theo những gì Diệp Dương Thành hiểu được, dựa theo tính cách tư lợi của Lưu Tuyết Doanh, trừ phi có nắm chắc tuyệt đối, nếu không. . .

Sợ rằng nàng chỉ biết mù quáng, không ngừng tăng số người đến đây làm bia đỡ đạn, cho đến khi mình bị ép xuất hiện, nàng mới chân chính xuất thủ. Dù sao, sức hấp dẫn của thần cách đủ khiến cho nàng điên cuồng.

Sau khi nghĩ thông suốt điều này, tâm tình của Diệp Dương Thành dĩ nhiên rất xấu, không phải vì hấn sợ Lưu Tuyết Doanh đến đây tìm hấn gây phiền phức, mà là lo lắng Lưu Tuyết Doanh vì đạt tới mục đích mà không ngừng làm ra những chuyện làm người khác tức giận.

Lần này nàng lựa chọn hành động dẫn rắn ra khỏi hang, nếu như mình không ra mặt, không để nàng cảm giác có cơ hội chuyển cơ, sau khi tiêu diệt toàn bộ những quái vật bố trí ở huyện Ôn Lạc, nàng tuyệt đối sẽ biết mình đã đánh rắn động cỏ, như vậy, lần sau chỉ sợ sẽ “ôn nhu” hơn nhiều.

Nàng cũng có thể dùng cách khác ép mình ra tay, một khi sa vào tình huống này, Diệp Dương Thành sẽ hoàn toàn rơi vào tình cảnh bị động, để mặc Lưu Tuyết Doanh nắm mũi dẫn đi.

Mà chuyện này Diệp Dương Thành tuyệt đối không thể tiếp nhận, cho nên, sau khi bàn bạc với Dương Đăng Phi, hấn cũng đã làm ra một an bài ứng đối, mặc dù không chắc chắn có thể ép Lưu Tuyết Doanh chui ra khỏi chỗ tối hay không, nhưng chỉ cần nàng xuất hiện tại trong phạm vi của mình. . .

- Hừ.

Hừ một tiếng lạnh lẽo, Diệp Dương Thành căn bản không giải thích cho Phó Diệc Chi, trực tiếp dùng thuật di chuyển, hoàn toàn biến mất trong thương khố, chỉ để lại một mình Phó Diệc Chi đứng ở lối ra, có chút không hiểu chuyện gì xảy ra. . .

Chỉ hơn mười phút, một hơi liên tiếp tiến hành mấy lần thuật di chuyển, Diệp Dương Thành bất ngờ xuất hiện trong một hẻm nhỏ gần một nhà hàng phía đông huyện Ôn Lạc. Sau khi sửa sang lại cổ áo, Diệp Dương Thành lững thững rời khỏi hẻm nhỏ.

Nhà hàng gần đó là một quán rượu không quá cao cấp, ngày thường người đến đây tiêu phí đều là những lãnh đạo nhỏ hoặc là chủ xí nghiệp, là một nơi tương đối phức tạp.

Sau khi rời khỏi hẻm nhỏ, Diệp Dương Thành lập tức tiến vào trong nhà hàng, đi thẳng lên lầu ba.

- Lão bộc thỉnh an chủ nhân.

Sau khi Diệp Dương Thành đẩy cửa bước vào, Dương Đăng Phi lập tức cung kính quỳ xuống, vẻ mặt kính cẩn chào hỏi Diệp Dương Thành.

Bên cạnh Dương Đăng Phi có một gã thần sử cấp một khác, cũng đồng dạng bò lổm ngổm trên mặt đất, vô cùng kính cẩn:

- Tiểu bộc Lưu Khải ra mắt chủ nhân, xin thỉnh an chủ nhân.

- Tất cả đứng lên đi.

Diệp Dương Thành cũng không có ấn tượng quá sâu sắc đối với thần sử tiếp nhận thể xác của Thẩm Vũ Phàm, theo số lượng thần sử thủ hạ không ngừng tăng vọt, Diệp Dương Thành cũng không thể có nhiều thời giờ chú ý đến bọn họ, sau khi thấy hai người quỳ lạy thỉnh an sau, liền trực tiếp giơ tay lên, ý bảo bọn họ đứng dậy.

- Vâng, chủ nhân.

Dương Đăng Phi và Lưu Khải Minh kính cẩn nghe theo, lần lượt đứng lên.

- Báo cáo tình huống cụ thể đi.

Thấy hai người đã đứng dậy, Diệp Dương Thành trực tiếp ngồi xuống ghế sa lon, ngẩng đầu nói với Dương Đăng Phi.

- Vâng, chủ nhân.

Dương Đăng Phi khẽ bước về phía trước mấy bước, sau đó mới cúi đầu báo cáo:

- Dựa theo tình hình hiện tại, lão bộc suy đoán, trong huyện Ôn Lạc tồn tại sáu tên dị nhân, bốn gã dị nhân cấp B và hai gã dị nhân cấp C, trước mắt sáu tên dị nhân này đều có các loại thủ đoạn che giấu thân phận thật sự của bọn họ, có hai người là chủ nhà hàng, hai người là cổ đông cửa hàng, một người là chủ hiệu cắt tóc, một người là chủ nhà trọ.

Sau khi dừng lại chốc lát, sửa sang lại một số ý nghĩ, Dương Đăng Phi nói tiếp:

- Ngoại trừ sau tên này, trước mắt trong huyện thành còn có năm mươi hai tên quái vật, lão bộc nhìn không ra thực lực, chia ra bị bố trí bên trong bốn phòng tập thể thao. Dựa theo suy nghĩ của lão bộc và đầu mối điều tra, lão bộc cho là, năm mươi hai tên quái vật này có thực lực vượt xa bất kỳ quái vật nào mà chủ nhân đã ứng phó trước đó.

- Đó là người chưa từng thấy quái vật mạnh nhất.

Diệp Dương Thành lắc đầu hủy bỏ suy đoán của Dương Đăng Phi, bất giác cũng nhớ tới ba mươi sáu tên Huyết Vệ, ba mươi sáu tên đó quả thật có lực chiến đấu cực kỳ cường đại.

Chỉ có điều, Thần Tù giả hao phí mấy trăm năm mới tích góp được ba mươi sáu tên Huyết Vệ, mà ba mươi sáu tên Huyết Vệ đó đều bị hấn diệt sạch, mặc dù Diệp Dương Thành không biết thần tù giả rốt cuộc để lại bao nhiêu gốc gác ở những nơi khác, nhưng xem ra cũng không ít.

Ít nhất, bọn họ không thể nào chỉ có ba mươi sáu tên Huyết Vệ, Lưu Tuyết Doanh hoảng hốt chạy trốn, lại có thể có năm mươi hai tên quái vật sánh ngang Huyết Vệ sao?

Huống chi bây giờ đối phương vẫn đang ở trong khu vực quản lý của mình, đừng nói là năm mươi hai tên Huyết Vệ, cho dù là 104 tên, hay 108 tên, cũng có gì khác biệt đâu?

Cho nên, Diệp Dương Thành cũng không quá chú ý đến số lượng quái vật, sau giây phút trầm ngâm ngắn ngủi, hần mở miệng hỏi Dương Đăng Phi:

- Sáu tên dị nhân kia hiện tại ở chỗ nào?

- Sáu tên dị nhân này rất an phận.

Dương Đăng Phi lập tức đáp:

- Hàng ngày đều an phận thủ thường, hiện giờ đều đang ở cửa hàng của mình.

Dương Thành gật đầu, giơ cổ tay nhìn đồng hồ, bây giờ mới là bốn rưỡi chiều, cách buổi tối hơn một giờ, cách thời gian những dị nhân này đóng cửa rời đi, sợ rằng còn phải bốn năm giờ, nghĩ tới đây, Diệp Dương Thành ngẩng đầu lên nói:

- Người còn cần mấy ngày mới có thể rời khỏi thể xác Thẩm Vũ Phàm?
- Tối nay là có thể.

Sắc mặt Dương Đăng Phi hơi có vẻ kích động, khom người đáp:

- Phía bên Hình Tuấn Phi, Triệu Dong Dong cũng đã chuẩn bị xong, đêm nay là có thể chuyển đổi thân thể, Nhưng các lão bộc còn phải ở cùng mấy ngày, sau khi xác nhận không có sai sót mới có thể trở lại bên cạnh chủ nhân.

Nói đến đây, Dương Đăng Phi chần chờ chốc lát, bổ sung:

- Nếu như chủ nhân cần người . .
- Các người cứ yên tâm làm việc đi.

Diệp Dương Thành đứng dậy, khẽ nheo mắt, nhẹ giọng nói:

- Chỉ dựa vào mấy tên tôm tép nhãi nhép này, cũng không tạo thành uy hiếp đối với ta.
- Vâng, chủ nhân

Dương Đăng Phi khom người gật đầu, một mực cung kính đáp ứng.

- Chờ sau khi các người trở về, ta sẽ cho các người một chút công pháp tu luyện, mau sớm đề cao thực lực.

- 589. Chương 531: Báo Ứng Đến Nhanh
- 590. Chương 532: Không Gì Hơn Cái Này
- 591. Chương 533: Giao Ra Thánh Điển, Tha Cho Người Khởi Chết
- 592. Chương 534: Hình Vẽ Rồng Bay
- 593. Chương 535: Khấu Tạ Chủ Nhân Che Chở
- 594. Chương 536: Cơ Hội Thành Thần
- 595. Chương 537: Đừng Tưởng Rằng Gia Môn Không Giết Người (1)
- 596. Chương 538: Đừng Tưởng Rằng Gia Môn Không Giết Người (2)
- 597. Chương 539: Một Tên Chó Điên
- 598. Chương 540: Tất Cả Đều Là Vô Nghĩa
- 599. Chương 541: Lãng Trì
- 600. Chương 542: Theo Như Nhu Cầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chap-chuong-than-quyen>